CỔ LONG
HOÀNG VỸ KIỆN

Lục Tiểu Phụng

1

Truyện tranh dành cho người lớn

NHÀ XUẤT BẢN TRẺ

LỤC TIỂU PHỤNG

Cổ Long

Quyển 1

LỤC TIỂU PHỤNG

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 1

Phi Lộ - Những Nhân Vật Quái Đản

Đệ nhất Lục Tiểu Phụng truyền kỳ

Lục Tiểu Phụng là một người, con người tuyệt đối không ai quên được, không bao giờ quên được.

Trong đời y đầy tính nết truyền kỳ và đã gặp không biết bao nhiêu quái nhân quái sự. Bất cứ lúc nào và ở nơi đâu cũng được nghe y kể toàn chuyện

kỳ quái.

Bây giờ hãy xin giơi thiệu cùng quý vị độc giả mấy nhân vật trước rồi sẽ bắt đầu nói đến những thiên cố sự của họ.

* * * * *

Trăng tròn vành vạnh, sương mù dày đặc.

Trăng tròn giữa đám sương mù khiến nguyệt sắc thê lương mờ ảo, xui lòng người tan nát gan vàng.

Trương Phóng cùng đồng bạn chẳng có ý gì ngoạn thưởng phong cảnh thiên nhiên của tạo hóa, họ chỉ mong cuộc đời phóng khoáng chẳng bị thứ gì ràng buộc, tùy tiện muốn đi đâu thì đi.

Bọn họ mới làm một chuyến bảo tiêu và đã giao hàng yên ổn rồi. Họ vừa uống rượu xong.

Họ đã chịu đựng nhiều ngày cực nhọc, khẩn trương, nay được kết thúc họ cảm thấy trong lòng thư thái cởi mở.

Giữa lúc đó bọn họ gặp Hùng Mỗ Mỗ.

Hùng Mỗ Mỗ xuất hiện giữa đám sương mù dầy đặc chẳng khác gì u linh quỷ mỵ.

Lưng mụ còng lại tưởng chừng cõng một tảng đá lớn vô hình đè nặng làm cho mụ cơ hồ bị gãy xương sống.

Hùng Mỗ Mỗ tay xách một cái giỏ khá lớn trên đậy bằng tấm vải bông dày.

Một người cất tiếng hỏi:

- Trong giỏ của mụ đựng gì vậy?

Hiện giờ mọi người đang hứng chí nên bất luận

sự vật gì cũng làm cho họ khoan khoái.

Trên mặt đầy vết nhăn nheo, Hùng Mỗ Mỗ lộ nụ cười đáp:

- Đây là mứt hạt dẻ vừa thơm vừa dòn, bán mỗi cân mười đồng.

Người kia nói:

- Cho bọn tại hạ mua mỗi người một cân, cộng là năm cân.

Quả nhiên mứt mới chiên hãy còn nóng hổi, lại vừa ngọt vừa thơm.

Trương Phóng chỉ ăn một tấm. Hắn không thích hạt dẻ mà lại vừa uống rượu nhiều quá, mới ăn một tấm đã cảm thấy trong ruột cồn cào như muốn nôn oẹ.

Trương Phóng chưa nôn ra nhưng đồng bạn đột nhiên đều té nhào.

Người té xuống rồi, lập tức co quắp, miệng sùi bọt trắng.

Bọt trắng đột nhiên đổi ra màu hồng, biến thành máu.

Mụ già còn đứng đó thấy tình trạng này, nét mặt mụ đang cười bỗng biến thành kỳ bí đáng sợ.

Trương Phóng nghiến răng lẩm bẩm:

- Mứt hạt dẻ có chất độc!

Hắn toan chụp lấy mụ thì giữa lúc ấy toàn thân hắn biến đổi đột ngột, trong mình không còn chút khí lực nào nữa.

Hắn muốn nhảy xổ tới bóp cổ Hùng Mỗ Mỗ

nhưng lại té nhào xuống bên chân mụ.

Trương Phóng đột nhiên phát giác dưới ống quần dài bằng vải xám của mụ để lộ đôi bàn chân.

Mu đi đôi giầy mới tinh, mũi giày thêu khá đẹp, tựa hồ một vị tân nương tử. Có điều mũi giầy của mụ không thêu chim uyên ương mà lại thêu một con cú mèo.

Con cú mèo với cặp mắt xanh lè tựa hồ đang giương lên nhìn Trương Phóng để chế diễu hắn là người ngu dốt chẳng biết gì.

Trương Phóng thộn mặt ra.

Hùng Mỗ Mỗ cười khành khạch nói:

- Té ra chú nhỏ này không thành thực. Coi gì chẳng coi, lại chỉ thích coi chân đàn bà.

Trương Phóng miễn cưỡng ngửng đầu lên cất giọng tức bực hỏi:

- Mụ có thù hằn gì với bọn ta?

Hùng Mỗ Mỗ cười đáp:

- Ngốc tiểu tử! Ta chưa nhìn thấy các ngươi lần nào, làm gì có chuyện thù với oán?

Trường Phóng nghiến răng hỏi:

- Vậy thì sao mụ lại gia hại bọn ta?

Hùng Mỗ Mỗ hững hờ đáp:

- Chẳng tại sao cả. Ta muốn giết người mà thôi.

Mụ ngửng đầu nhìn ánh trăng mờ ảo giữa cõi sương mù, thủng thẳng nói tiếp:

- Mỗi độ trăng tròn ta lại muốn giết người.

Trương Phóng trố mắt ra nhìn mụ. Nhãn quang của hắn vừa đầy vẻ phẫn nộ lại vừa khủng khiếp. Hắn hận mình chẳng thể cắn cổ họng mụ một miếng để trả thù.

Hùng Mỗ Mỗ đột nhiên biến mất, biến vào đám sương mù dầy đặc tựa hồ u linh quỷ my.

* * * * *

Sương mù ảm đạm, nguyệt sắc lu mờ.

Bóng tịch dương đã ngậm non đoài, ngọn gió thu thổi lướt đám cỏ xanh như làn sóng gợn.

Trên bờ sông quạnh quẽ không một bóng người.

Một con quạ từ đàng xa bay tới hạ mình đậu xuống đầu cây cọc gỗ buộc thuyền.

Đây là bến đò hoang lương vắng vẻ. Hiện giờ

chuyến đò cuối cùng sang ngang đã ra xa.

Người lái thuyền là một lão già râu đã bạc phơ.

Hai chục năm trời lão chở con đò rách nát bên này qua bên kia rồi lại trở về.

Những chuyện hoan lạc trong đời của lão chẳng có mấy, bây giờ chỉ còn lại cái thú là uống rượu và đánh bạc.

Nhưng bữa nay, lão đã phát thệ nhất quyết không đánh bạc, vì trên thuyền của lão chở một nhà sư.

Nhà sư này rất mực thước, rất thành thực, nhưng dù sao thì hòa thượng vẫn là hòa thượng.

Lão lái đò đã rút nhiều kinh nghiệm, cứ mỗi lần chạm trán nhà sư là nhất định đánh bạc phải thua liểng xiểng, thua cháy túi, thua không còn một đồng

một chữ.

Nhà sư chất phác vẫn giữ quy củ ngồi vào tận góc thuyền, ngó lại cái chân mình.

Chân nhà sư dơ quá!

Chân dơ lại đi đôi giày cỏ rách nát.

Những người khác đều ngồi xa nhà sư, tựa hồ sợ những con rận trong người lão bò sang mình.

Nhà sư chất phác cũng chẳng dám dòm ngó ai. Chẳng những lão thành thực mà còn cả thẹn nữa.

Cả lúc cường đạo nhảy xuống thuyền nhà sư cũng không ngửng đầu lên ngó lần nào.

Nhà sư chỉ nghe tiếng những người ngồi thuyền la hoảng, rồi nghe âm thanh bốn người nhảy xuống thuyền. Sau nữa là tiếng quát tháo của bọn cường

đạo:

- Chúng ta đều là hảo hán ở Thủy Xà bang. Trước nay chỉ lấy tiền chứ không giết người. Các ngươi bất tất phải sợ hãi, nhưng trong mình mang theo vàng bạc bỏ ra hết đi là không sao cả.

Bóng tịch dương chiếu vào những thanh đao trong tay bọn cường đạo làm cho đao quang lấp loáng ở trong khoang thuyền.

Những người ngồi trong khoang thuyền, đàn ông run bần bật, đàn bà nước mắt đầm đìa.

Những ai càng mang nhiều tiền bạc càng run rẩy dữ hay nước mắt chảy càng nhiều.

Nhà sư chất phác vẫn cúi đầu nhìn xuống chân mình.

Đột nhiên nhà sư ngó thấy đôi chân khác. Đôi

chân này rất lớn đi đôi giầy mũi nhọn đang đứng ngay trước mặt lão.

Bỗng nghe thanh âm cất lên:

- Bây giờ đến lượt ngươi, lấy ra mau đi!

Nhà sư chất phác tựa hồ không hiểu rõ, ấp úng hỏi lại:

- Thí chủ bảo bần tăng đưa gì ra?

Người kia đáp:

- Hễ cái gì đáng tiền thì bỏ ra hết.

Nhà sư nói:

- Nhưng trong mình bần tăng chẳng có một thứ gì.

Nhà sư nói rồi cúi đầu xuống thấp hơn nữa.

Lão phát giác dường như người này muốn vung chân đá lão một cước nhưng bị người khác cản lại nói:

- Thôi quách! Nhà sư dơ dáy này xem chừng chẳng phải hạng người có "dầu mỡ", chúng ta dông quách.

Chữ dông có nghĩa là bỏ đi.

Bọn họ đã đến mau lẹ, bỏ đi càng mau lẹ hơn. Những hạng người trộm cướp chẳng ít thì nhiều cũng mang bệnh có tật giật mình.

Trong thuyền lập tức nhốn nháo cả lên. Có người động thủ đông cước. Có người lớn tiếng thóa mạ nhà sư. Ai cũng cho là gặo hòa thượng quả nhiên xúi quẩy.

Lúc họ thóa mạ, họ chẳng úy kỵ gì nhà sư nghe tiếng. Thực ra nhà sư vẫn lờ đi như chẳng nghe thấy gì cả.

Nhà sư cúi đầu xuống ngồi nguyên chỗ, thái độ tỏ ra hồi hộp không yên.

Đột nhiên nhà sư nhảy lên đầu thuyền.

Ở đầu thuyền để một tấm ván, tấm ván này dùng làm cầu để lên bờ lúc thuyền áp mạn.

Nhà sư chụp tấm ván giơ lên khẽ đập một cái, tấm ván dầy ba tấc vỡ làm năm sáu mảnh.

Mọi người trong thuyền đều sửng sốt.

Nhà sư chất phác liệng một mảnh ván ra. Mảnh ván đầu tiên vừa rớt xuống mặt nước thì mảnh thứ hai lại liệng ra.

Nhà sư tựa hồ biến thành con chuồn chuồn điểm nước. Lão nhô lên hụp xuống bốn năm cái trên mặt sông đã đuổi kịp con thuyền của bọn Thủy Xà

bang.

Bọn cường đạo Thủy Xà bang đang kiểm điểm những thứ thu hoạch được bữa nay, đột nhiên chúng phát giác một người lướt sóng đi tới như một mũi phi tiêu, nhẹ nhàng hạ xuống đầu thuyền của họ. Bây giờ họ mới nhận ra nhà sư dơ dáy.

Khinh công của nhà sư như vậy chẳng những họ chưa được mắt thấy mà còn chưa được nghe qua nữa.

Bọn cường đạo Thủy Xà bang đều nghĩ bụng:

- Nhà sư này quả là chân nhân không lộ tướng, còn những kẻ lộ tướng thì chẳng phải chân nhân. Hắn chờ bọn mình lấy được tiền bạc vào tay rồi mới mò đến để đòi chia phần.

Tên nào tên nấy lòng bàn tay toát mồ hôi lạnh ngắt, chỉ còn hy vọng nhà sư này chỉ đòi tiền bạc của

chúng chứ đừng đòi tánh mạng.

Dè đâu nhà sư đột nhiên quì mọp xuống trước mặt bọn cường đạo ra chiều kính cẩn nói:

- Trong mình bần tăng còn bốn lạng bạc, bần tăng định để mua một tấm áo mới và một đôi giày cỏ mới, nhưng như vậy là phạm vào tham niệm.

Nhà sư nói rồi móc trong mình ra một đĩnh bạc đặt xuống bên chân bọn cường đạo,

lão nói tiếp:

- Huống chi là kẻ xuất gia không được nói dối. Vậy mà vừa rồi bần tăng đã bạch các vị đại gia trong mình chẳng có gì. Bây giờ bần tăng xin các vị đại gia lượng thứ cho. Chuyến này bần tăng trở về chùa nhất định quay mặt vào tường để xám hối cùng Đức Phật trong ba tháng.

Quần đạo nghe lão nói đều sửng sốt đứng thộn mặt ra. Không một ai dám lên tiếng.

Nhà sư chất phác cúi đầu nói tiếp:

- Nếu các vị đại gia mà không chịu lượng thứ thì bần tăng đành quì ở đây không đi đâu nữa.

Quần đạo chỉ mong nhà sư này đi cho sớm, còn ai muốn giữ lão trên thuyền làm chi?

Sau, một tên đánh bạo đáp:

- Hay lắm! Bọn... bọn tại hạ... lượng thứ cho nhà sư rồi.

Đáng lý câu này phải nói lên một cách dõng dạc. Nhưng người tuyên bố câu đó vừa nói vừa run, cả âm thanh nghe cũng lạc giọng. Nhà sư chất phác liền lộ vẻ hoan hỉ, dập đầu "binh binh binh" ba cái xuống sàn thuyền rồi mới từ từ đứng dậy.

Nhà sư chất phác tung mình lên không một cái ra xa bốn trượng đã vào đến bờ. Chỉ trong nháy mắt bóng người cũng mất hút

Quần đạo ở dưới thuyền ngơ ngác nhìn nhau rồi ngó tới đĩnh bạc còn bỏ đó đến ngẩn người ra.

Không hiểu thời gian trôi qua đã bao lâu mới có một tên thở phào một cái rồi phát biểu ý kiến:

- Các vị huynh đệ! Chẳng lẽ y là một nhà sư thật ư?

Chẳng là nhà sư thì còn là cái gì?

Người thứ ba nói:

- Tiểu đệ cho y không phải là nhà sư mà là Phật sống. Đúng là Đức Phật sống không hơn không kém.

Sáng sớm hôm sau, có người phác giác bọn

Thủy Xà bang từ trên xuống dưới có mười tám tên hảo hán đều chết sạch ở trong sào huyệt. Tất cả mười tám tên đều chết một cách lặng lẽ.

Bọn người này đều tỏ ra chết một cách rất bình tĩnh, đã chẳng bị thương cũng không trúng độc. Không một ai khám phá ra bọn họ chết trong trường hợp nào.

* * * * *

Tây Môn Xuy Tuyết thổi máu chứ không phải thổi tuyết.

Kiếm của y đã dính máu.

Nước trên khay còn nóng và còn phảng phất mùi thơm của hoa chi tử.

Tây Môn Xuy Tuyết tắm rửa xong. Từ trên đầu cho đến chí các bộ phận trong toàn thân y đều hết

sức sạch sẽ.

Hiện giờ Tiểu Hồng đang chải đầu cho y. Tiểu Thúy và Tiểu Ngọc đang cắt móng chân móng tay cho y.

Tiểu Tuyết đã chuẩn bị cho Tây Môn Xuy Tuyết một bộ xiêm áo mới tinh. Cả từ tấm áo lót đến đôi vớ cũng mới nguyên sạch như tuyết.

Mấy ả này đều là những danh kỹ trong thành, đều trẻ măng vừa xinh đẹp lại vừa hiểu cách phục thị nam nhân, chúng dùng mọi phương pháp khiến cho nam nhân được vừa lòng.

Nhưng Tây Môn Xuy Tuyết chỉ chọn mỗi cô một việc chứ không đụng chạm đến cô nào.

Tây Môn Xuy Tuyết đã trai giới ba ngày rồi, và chuẩn bị cho một việc mà y cho là việc thiêng liêng nhất đời. Y sắp đi giết một người tên gọi là Hồng Đào.

Tây Môn Xuy Tuyết chưa từng quen biết Hồng Đào cũng chưa gặp y lần nào. Y muốn giết Hồng Đào chỉ vì hắn đã giết Triệu Cương.

Bất luận ai cũng hiểu Triệu Cương tính tình ngay thẳng, có lòng nghĩa khí, Triệu Cương còn là một hảo hán chân chính.

Tây Môn Xuy Tuyết cũng biết thế, nhưng y không quen thân mà cũng chưa gặp Triệu Cương lần nào.

Tây Môn Xuy Tuyết chẳng ngại đường xa ngàn dặm cưỡi ngựa dưới ánh nắng như thiêu đốt ba ngày ròng để tới tòa thị thành xa lạ này. Y phải sức dầu tắm gội trai giới ba ngày liền chỉ vì muốn giết một người chưa từng quen biết để trả thù cho một người chưa từng gặp mặt.

Hồng Đào gặp Tây Môn Xuy Tuyết, hắn vẫn

không tin trên đời lại có người như vậy và hành động kỳ cục như thế.

Tây Môn Xuy Tuyết mặc áo trắng như tuyết, lặng lẽ đứng chờ trong cửa Tây... Y chờ Hồng Đào rút đao ra.

Phần lớn người giang hồ biết Hồng Đào thường kêu bằng "Thiên Diện Đao".

Đao pháp của Thiên Diện Đao mà không thực sự nhanh như chớp thì Nhất Đao Chấn Cửu Châu Triệu Cương đã không chết dưới lưỡi đao của hắn.

Hồng Đào giết Triệu Cương chỉ vì năm chữ ngoại hiệu "Nhất Đao Chấn Cửu Châu". Năm chữ hiệu, một mạng người.

Tây Môn Xuy Tuyết chỉ nói có bốn tiếng.

Hồng Đào hỏi y đến với mục đích gì, y chỉ đáp

bằng hai chữ:

- Giết ngươi!

Hồng Đào hỏi lại:

- Tại sao các hạ đòi giết ta?

Tây Môn Xuy Tuyết đáp lại bằng hai tiếng:

- Triệu Cương!

Hồng Đào hỏi:

- Các hạ là bạn hữu với Triệu Cương ư?

Tây Môn Xuy Tuyết đáp lại bằng một cái lắc đầu.

Hồng Đào lại hỏi:

- Các hạ vì một người không quen biết mà lặn lội

đường xa ngàn dặm đến đây để giết tại hạ ư?

Tây Môn Xuy Tuyết gật đầu.

Y đến để giết người chứ không phải đến để nói chuyện.

Hồng Đào biến sắc. Hắn đã nhận ra nhân vật này và đã nghe nói kiếm pháp cùng tính nết kỳ khôi của y.

Tây Môn Xuy Tuyết tính tình quai đản, kiếm pháp cũng ly kỳ.

Khi y đã quyết tâm giết ai thì chính y cũng chuẩn bị cho mình hai nẻo đường. Đó là:

- Ngươi không chết thì ta hết sống.

Hiện giờ Hồng Đào đã xuất hiện. Tây Môn Xuy Tuyết chỉ còn hai con đường để đi, không thể lựa

chọn đường nào khác được nữa.

Ngọn gió Tây thổi dài trên đường phố. Lá cây rụng tới tấp.

Trên đình viên ở trong bức tường cao, đột nhiên một bầy quạ kinh hãi vụt bay vào cõi mây mù phía trời tây.

Hồng Đào đột nhiên rút đao ra, đánh liền tám đao nhanh như điện chớp.

Triệu Cương đã chết dưới chiêu “Ngọc Liên Hoàn” của Thiên Diện Bát Đao Pháp Hồng Đào.

Đáng tiếc “Ngọc Liên Hoàn” của Hồng Đào cũng như các đao pháp khác trên thế gian vẫn còn chỗ sơ hở.

Chỉ một chút sơ hở là đủ chết rồi.

Tây Môn Xuy Tuyết phóng ra một kiếm. Chỉ một kiếm không hơn không kém, đã xuyên thủng cổ họng Hồng Đào.

Lúc Tây Môn Xuy Tuyết rút kiếm ra, trên kiếm còn dính máu.

Tây Môn Xuy Tuyết thổi một cái, máu tươi liền thành một xâu nhỏ xuống trúng vào một tấm lá vàng.

Tấm lá vàng bị ngọn gió Tây thổi bay phất phới chưa rớt xuống, người Tây Môn Xuy Tuyết đã mất hút ngoài ánh chiều tàn trong ngọn gió Tây...

* * * * *

Hoa nở đầy lầu.

Hoa nở đầy lầu đối với Hoa Mãn Lâu là một tình yêu nhiệt liệt. Hoa Mãn Lâu yêu hoa nở đầy lầu như sinh mạng của mình vậy.

Vào lúc huỳnh hôn Hoa Mãn Lâu thích ngồi dưới bóng tịch dương trước cửa sổ để nhẹ nhàng vuốt ve hôn hít những cánh hoa như vuốt ve hôn hít một cô tình nhân.

Đồng thời y ngửi mùi hương của hoa, cũng như hơi thở thơm tho của tình nhân.

Hiện giờ đang lúc huỳnh hôn. Bóng tịch dương ôn nhu đầm ấm. Ngọn gió chiều tà hiu hiu thổi.

Trên tòa tiểu lầu hòa bình và yên tĩnh, Hoa Mãn Lâu ngồi một mình trước cửa sổ.

Lòng y đầy mối cảm kích Hoàng Thiên đã ban cho y cuộc đời đầy tươi đẹp, cho y hưởng thụ những cái tuyệt mỹ về nhân sinh quan.

Giữa lúc ấy Hoa Mãn Lâu nghe thấy tiếng bước chân vang lên và cấp bách ở trên lầu.

Một vị tiểu cô nương lối mười bảy, mười tám tuổi, lật đật chạy lên lầu, vẻ mặt hốt hoảng, hơi thở hồng hộc.

Tuy cô không đẹp lắm, nhưng cặp mắt sáng ngời lại linh mẫn phi thường. Đáng tiếc

lúc này khóe mắt cô lộ ra mối hoang mang khủng khiếp không biết đến thế nào mà kể.

Hoa Mãn Lâu xoay mình lại ngồi đối diện với thiếu nữ.

Ykhông biết cô gái này nhưng tỏ thái độ rất ôn hòa và quan thiết. Yhỏi:

- Chuyện gì đã xảy đến cho cô nương?

Tiểu cô nương thở hổn hển hỏi lại:

- Có người rượt theo tiện thiếp, tiện thiếp có thể

ở ẩn trong này được chăng?

Hoa Mãn Lâu chẳng cần suy nghĩ gì đáp liền:

- Được.

Dưới lầu không có ai, cửa vẫn mở rộng. Vị tiểu cô nương này hiển nhiên gặp lúc hoang mang chạy bừa vào nhà.

Dù là con chó sói bị thương trốn tránh con chó săn đang rượt theo mà chạy vào trong nhà, Hoa Mãn Lâu cũng dung nạp. Cửa nhà y bao giờ cũng mở rộng, và bất luận hạng người nào đến nhà y cũng được hoan nghênh như thế cả.

Tiểu cô nương chuyển động mục quang đảo nhìn bốn phía dường như muốn kiếm một nơi an toàn để ẩn nấp.

Hoa Mãn Lâu cất tiếng ôn nhu bảo cô:

- Cô nương bất tất phải ẩn lánh, hễ đã vào đây là an toàn rồi.

Tiểu cô nương giương cặp mắt to lớn lên hỏi:

- Thật thế ư?

Dường như cô vẫn chưa tin, liền nói tiếp:

- Người rượt theo tiện thiếp chẳng những hung dữ mà còn cầm đao bén, bất cứ lúc nào hắn cũng có thể giết người.

Hoa Mãn Lâu cười đáp:

- Tại hạ bảo đảm cho dù y có hung dữ cũng không thể giết người ở đây được.

Tiểu cô nương vẫn chưa hết hoang mang toan hỏi y:

- Tại sao vậy?

Nhưng cô không thể hỏi được nữa vì kẻ rượt theo cô đã tới nơi. Hắn chạy thẳng lên lầu. Người hắn rất cao lớn mà lúc lên lầu động tác càng mau lẹ.

Người đó quả nhiên tay cầm đao. Cặp mắt chiếu ra những tia sáng hung dữ còn đáng sợ hơn thanh đao sắc nén.

Hắn vừa ngó thấy tiểu cô nương đã trọn mắt lớn tiếng quát:

- Bây giờ ta muốn coi xem ngươi còn chạy đi đâu được nữ không?

Tiểu cô nương đang ở ẩn sau lưng Hoa Mãn Lâu.

Hoa Mãn Lâu mỉm cười đáp:

- Cô ta đã vào đây thì không phải chạy đi đâu nữa.

Đại hán cầm đao trừng mắt nhìn Hoa Mãn Lâu, phát giác ra y bất quá là một thanh niên nho nhã tướng mạo anh tuấn, liền bật tiếng cười hung dữ hỏi:

- Ngươi có biết lão gia là ai không mà dám can thiệp vào công việc của lão gia?

Hoa Mãn Lâu vẫn giữ thái độ ôn tồn hỏi:

- Tôn giá là ai?

Đại hán phưỡn ngực đáp:

- Lão gia là Hoa Đao Thái Tuế Thôi Nhất Động. Lão gia đâm ngươi một đao thì trong mình ngươi có thêm một lỗ hổng.

Hoa Mãn Lâu nói:

- Xin lỗi tôn giá. Danh tự của tôn giá tại hạ chưa từng được nghe qua. Tôn giá bất tất khoét thêm lỗ hổng vào người tại hạ. Bất luận lỗ hổng lớn hay lỗ hổng nhỏ tại hạ đều không muốn.

Tiểu cô nương không nhịn được bật lên tiếng cười khúc khích.

Thôi Nhất Động đã biến sắc, đột nhiên hắn gầm lên:

- Ngươi không muốn thì cũng phải muốn.

Hắn rung tay một cái bỗng loé ra một bông hoa đao. Đao quang lấp loáng nhằm đâm vào ngực Hoa Mãn Lâu.

Người Hoa Mãn Lâu không chuyển động nhưng y đã giơ hai ngón tay lên.

Yra tay đột ngột, dùng hai tay kẹp lấy sống đao.

Thanh đao liền lập tức lọt vào tay y, và tựa hồ mọc rễ ở đó.

Thôi Nhất Động tựa hồ đã vận nội lực toàn thân đến độ chót mà không sao giựt được thanh đao về.

Người hắn toát mồ hôi lạnh đầm đìa.

Hoa Mãn Lâu vẫn tủm tỉm cười, cất giọng ôn nhu nói:

- Nếu tôn giá chịu lưu thanh đao lại đây thì tại hạ nhất định bảo đảm cho tôn giá.

Cửa nhà tại hạ quanh năm mở rộng. Tôn giá muốn ra vào lúc nào cũng được.

Thôi Nhất Động trán toát mồ hôi, đột nhiên hắn dậm chân rồi buông thanh đao ra.

Hắn xuống lầu chạy đi ngay không ngoảnh cổ

lại. Lúc hắn xuống lầu càng đi nhanh hơn lúc lên lầu nhiều.

Tiểu cô nương nhe hàm răng trắng nổi lên tràng cười khoan khoái. Cô ngó Hoa Mãn Lâu bằng cặp mắt vừa kinh dị vừa khâm phục nói:

- Tiện thiếp không ngờ bản lãnh tướng công lại lợi hại đến thế?

Hoa Mãn Lâu ngập ngừng đáp:

- Chẳng phải tại hạ bản lãnh lợi hại mà là do y không có bản lãnh gì.

Tiểu cô nương nói:

- Ai bảo hắn không có bản lãnh? Trên chốn giang hồ rất nhiều người không địch nổi hắn. Cả tiện thiếp cũng không đánh lại.

Hoa Mãn Lâu hỏi:

- Cô nương làm sao?

Tiểu cô nương đáp:

- Tuy tiện thiếp không đánh lại hắn, nhưng cũng có khá nhiều nam nhân không địch nổi tiện thiếp. Tiện thiếp là Thượng Quan Phi Yến ở Giang Nam.

Cô lắc đầu thở dài nói tiếp:

- Danh tự này dĩ nhiên tướng công chưa từng nghe ai nói đến.

Hoa Mãn Lâu cầm thanh đao trong tay lại đặt xuống bàn kê ở chân tường. Bỗng y quay đầu lại hỏi:

- Tại sao hắn rượt theo cô nương?

Thượng Quan Phi Yến đưa tay cắn môi, ra vẻ

ngần ngừ nhưng rồi nàng cũng mỉm cười đáp:

- Vì tiện thiếp lấy cắp đồ của hắn.

Hoa Mãn Lâu không lộ vẻ kinh dị mà lại bật cười.

Thượng Quan Phi Yến nói tiếp:

- Tuy nhiên tiện thiếp chỉ là tên ăn cắp vặt, hắn mới là quân cường đạo. Trước nay tiện thiếp chẳng bao giờ lấy cắp của người tử tế mà chuyên trộm đồ của bọn cường đạo.

Cô cúi đầu xuống nghếch mắt nhìn trộm Hoa Mãn Lâu nói:

- Tiện thiếp hy vọng tướng công đừng khinh khi mà cũng đừng chán ghét tiện thiếp.

Hoa Mãn Lâu mỉm cười đáp:

- Tại hạ ưa thích cô lắm vì cô là người nói thật.

Thượng Quan Phi Yến giương mắt lên hỏi

- Người nói thật có thể ngồi lại đây một lúc nữa chăng?

Hoa Mãn Lâu đáp:

- Dĩ nhiên là được.

Thượng Quan Phi Yến thở phào một cái mỉm cười nói:

- Có thế tiện thiếp mới yên lòng. Vừa rồi tiện thiếp chỉ sợ tướng công đuổi ra khỏi cửa.

Cô đến bên cửa sổ hít liền mấy hơi. Trong làn gió thoáng đầy mùi hoa thơm.

Sương chiều bên ngoài cửa sổ mỗi lúc một dầy

đặc. Trong nhà tối dần lại.

Thượng Quan Phi Yến nhẹ buông một tiếng thở dài nói:

- Mỗi ngày trôi qua rất mau chóng. Ngày nay trời lại tối rồi.

Hoa Mãn Lâu chỉ ồ lên một tiếng chứ không nói gì.

Thượng Quan Phi Yến hỏi:

- Tại sao tướng công còn chưa thắp đèn?

Hoa Mãn Lâu cười đáp:

- Xin lỗi cô nương, tại hạ quên mất trong nhà có khách.

Thượng Quan Phi Yến hỏi:

- Khi có khách tướng công mới thắp đèn ư?

Hoa Mãn Lâu lại ồ lên một tiếng.

Thượng Quan Phi Yến hỏi:

- Chẳng lẽ khi tướng công chỉ có một mình ban đêm cũng không thắp đèn?

Hoa Mãn Lâu mỉm cười đáp:

- Tại hạ không cần thắp đèn.

Thượng Quan Phi Yến hỏi:

- Tại sao vậy?

Nàng xoay mình nhìn Hoa Mãn Lâu, trong khóe mắt đầy vẻ kinh dị.

Hoa Mãn Lâu lại tỏ ra vui sướng, rất bình tĩnh, y thủng thẳng đáp:

- Vì tại hạ đui mắt.

Sắc đêm càng dày đặc, trong làn gió thoảng càng đầy mùi hoa thơm.

Nhưng Thượng Quan Phi Yến hoàn toàn không cảm giác gì, vì nàng đang sửng sốt.

Câu nói "vì tại hạ đui mắt" tuy vẻn vẹn chỉ có năm chữ rất bình thường, nhưng đối với Thượng Quan Phi Yến thì trong đời nàng chưa bao giờ nghe thấy năm chữ kinh dị như lần này.

Nàng kinh hãi nhìn Hoa Mãn Lâu. Vì con người này đối với nhân loại cũng như đối với sinh mạng bất luận của ai cũng đều có một lòng yêu nhiệt liệt, đối với tương lai cũng chứa chan hy vọng. Y hời hợt đưa hai ngón tay mà kẹp được sống đao của kẻ khác vận toàn lực chém tới.

Một mình y sống cô độc trên tòa tiểu lầu này,

chẳng những không cần kẻ khác giúp đỡ mà lại tùy thời có thể giúp người ta.

Thượng Quan Phi Yến thật không thể tin được con người đó lại đui mắt.

Nàng không nhịn được hỏi lại:

- Tướng công đui mắt thật ư?

Hoa Mãn Lâu gật đầu đáp:

- Tại hạ bị đui mắt từ hồi bảy tuổi.

Thượng Quan Phi Yến nói:

- Nhưng coi tướng công chẳng giống người đui mắt chút nào.

Hoa Mãn Lâu cười nhạt:

- Phải thế nào mới giống kẻ đui mù?

Thượng Quan Phi Yến không biết nói sao.

Nàng đã biết nhiều người đui mắt và cho là kẻ đui mù nhất định buồn bã chán nản vì cuộc đời đối với họ chỉ còn là đêm tối vô cùng tận.

Tuy nàng không nói ra nhưng Hoa Mãn Lâu hiển nhiên đã hiểu ý tứ nàng. Y mỉm cười nói:

- Tại hạ biết cô nương nhận định kẻ đui mù tuyệt không ai lại vui vẻ như tại hạ.

Thượng Quan Phi Yến phải thừa nhận thuyết này.

Hoa Mãn Lâu nói:

- Sự thực kẻ đui mù cũng chẳng có gì khó chịu cho lắm. Tại hạ không nhìn thấy, nhưng tai vẫn nghe rõ, cảm giác được mọi sự, có khi còn nhiều lạc thú hơn người sáng mắt.

Ylộ vẻ thỏa mãn và hạnh phúc, thủng thẳng nói:

- Cô nương có nghe thấy thanh âm tuyết hoa rụng xuống nóc nhà không? Cô nương có cảm thấy lúc sớm dậy mùa xuân là thời kỳ nảy nở sức lực kỳ diệu về sinh mệnh không? Cô nương có biết ngọn gió thu thường đem theo hương của cây cỏ từ chỗ xa xôi đưa lại không?

Thượng Quan Phi Yến vẫn lẳng lặng ngồi nghe Hoa Mãn Lâu nói tưởng chừng như đang được nghe một khúc ca êm dịu.

Hoa Mãn Lâu nói tiếp:

- Nếu cô nương chịu lĩnh hội sẽ phát giác ra người đời được hưởng thụ nhiều chỗ khả ái. Mỗi mùa thu đều rất nhiều khoái lạc khiến cho cô quên hết mọi phiền não.

Thượng Quan Phi Yến nhắm mắt lại, bỗng cảm

thấy gió nhẹ, mùi hoa thơm càng nồng nàn.

Hoa Mãn Lâu lại nói:

- Cuộc sống của cô nương khoan khoái hay không chẳng phải ở chỗ cô nương là người sáng mắt hay đui mù mà là tại cô yêu đời hay không? Cô có sống để hưởng những ngày khoái lạc nữa hay thôi?

Thượng Quan Phi Yến ngửng đầu nhìn sắc chiều mờ ảo, lại chú ý ngó khuôn mặt bình thản mà khoan khoái của Hoa Mãn Lâu.

Bây giờ cặp mắt nàng không lộ vẻ kinh dị và thương xót y, mà lại ra chiều tôn kính và cảm kích.

Thượng Quan Phi Yến cảm kích Hoa Mãn Lâu chẳng phải vì y đã cứu nàng, mà làm cho nàng hiểu ý nghĩa chân chính về cuộc sống của con người.

Nàng tôn kính y chẳng phải vì võ công y đã đến

trình độ xuất thần nhập hóa mà vì tấm lòng quảng đại về nhân sinh quan.

Nhưng nàng không nhịn được lại hỏi:

- Trong nhà tướng công còn ai nữa không?

Hoa Mãn Lâu mỉm cười đáp:

- Tại hạ ở trong một gia tộc lớn, nhà tại hạ cũng đông người, mọi người đều khỏe mạnh và đều khoái lạc.

Thượng Quan Phi Yến hỏi:

- Vậy sao tướng công không bảo một vị người nhà đến đây cho có bạn?

Hoa Mãn Lâu đáp:

- Vì tại hạ muốn thử một mình có thể độc lập

được chăng? Tại hạ không muốn chỗ nào cũng được người chiếu cố, giúp đỡ. Nói một cách khác thì tại hạ không muốn ai coi mình kẻ đui mù.

Thượng Quan Phi Yến hỏi:

- Tướng công... ở đây một mình có cảm thấy thiếu thốn gì không?

Hoa Mãn Lâu đáp:

- Tại hạ ở đây đã tám tháng, và chưa từng nảy ra cảm giác gì khó chịu hết.

Thượng Quan Phi Yến nhẹ buông một tiếng thở dài nói:

- Nhưng trừ mùa đông có tuyết, mùa xuân có hoa, ngoài ra còn có gì nữa đâu?

Hoa Mãn Lâu đáp:

- Tại hạ được hưởng những giấc ngủ say sưa, những thức ăn rất ngon miệng, tại hạ được ở tòa nhà rộng rãi này, có một cây cổ cầm thanh âm réo rắt. Bấy nhiêu là đủ rồi. Huống chi tại hạ còn có một vị hảo bằng hữu.

Thượng Quan Phi Yến hỏi:

- Bạn của tướng công là ai?

Gương mặt Hoa Mãn Lâu lại sáng lên đáp:

- Y họ Lục, tên gọi Tiểu Phụng.

Hoa Mãn Lâu mỉm cười nói tiếp:

- Cô nương chớ tưởng y là nữ nhân. Mặc dầu tên gọi Tiểu Phụng, y là trang nam hán tử không hơn không kém.

Thượng Quan Phi Yến ngập ngừng hỏi:

- Lục Tiểu Phụng ư?... Cái tên nghe quen quá nhưng không hiểu y là nhân vật như thế nào?

Hoa Mãn Lâu bật tiếng cười khoan khoái đáp:

- Y cũng là con người kỳ quái. Cô nương mà gặp y một lần rồi vĩnh viễn không quên được nữa. Chẳng những y có hai cặp tròng mắt, hai cặp lỗ tai, ba cánh tay, mà còn có bốn hàng lông mày.

Thượng Quan Phi Yến bụng bảo dạ:

- Hai cặp tròng mắt, hai đôi lỗ tai dĩ nhiên là để nói về con người trông nhiều nghe rộng gấp hai kẻ khác. Còn ba cánh tay có lẽ là nói y làm gì cũng mau lẹ hơn người.

Rồi nàng tự hỏi:

- Nhưng còn bốn hàng lông mày là ý nghĩa làm sao? Câu này thực khó hiểu.

Nàng quyết tâm rồi đây sẽ nghĩ cách gặp cho bằng được Lục Tiểu Phụng để coi bốn hàng lông mày của y thế nào?

* * * * *

Trời đã huỳnh hôn rồi nhá nhem tối.

Đây là lúc Long Tường khách sạn náo nhiệt nhất trong một ngày. Các bàn ghế trong phạn sảnh ở dưới lầu đều đầy khách. Gã tiểu nhị tên gọi Tiểu Bắc Kinh hầu khách vất vả đến lụt mồ hôi, và cổ họng cũng khan tiếng.

Trên lầu có hai mươi bốn phòng mà phòng nào cũng có khách.

Những tân khách phần đông là hảo hán giang hồ dắt đao đeo kiếm. Chẳng ai hiểu tại sao nơi đây thường nhật rất hoang lương quạnh quẽ mà bữa nay đột nhiên náo nhiệt.

Bất thình lình tiếng vó ngựa lộp cộp vang lên. Hai con khoái mã từ ngoài cửa lớn đi thẳng vào.

Tiếng ngựa hí khiến tòa nhà nhốn nháo cả lên. Hai đại hán áo xanh vẫn ngồi trên lưng ngựa điềm tĩnh không lộ vẻ gì.

Bên yên ngựa một con ngựa treo lủng lẳng đôi móc câu ánh ngân quang lấp loáng.

Người kỵ mã mặt đỏ tía râu xồm xoàm. Cặp mắt cũng lấp loáng có ánh sáng như đôi ngân câu, sắc bén dị thường.

Hắn đảo mắt nhìn bốn phía rồi ngó chằm chặp vào mặt Tiểu Bắc Kinh, trầm giọng hỏi:

- Người đó đâu rồi?

Tiểu Bắc Kinh đáp:

- Y còn ở trên lầu trong phòng có đề hiệu chữ “Thiên”.

Đại hán mặt đỏ tía lại hỏi:

- Cửu cô nương ở đâu?

Tiểu Bắc Kinh đáp:

- Cũng ở trên lầu quấn quít với y.

Hán tử mặt đỏ thúc vế một cái, rít chặt dây cương. Con ngựa vọt lên lầu như tên bắn.

Còn người kỵ mã kia hành động cũng mau lẹ.

Người này khuyết nữa vành tai bên trái, mặt có vết sẹo chạy từ tai bên trái sang tới khóe môi bên phải, khiến cho bộ mặt xám xanh càng thêm hung dữ, trông mà phát khiếp.

Con ngựa xông lên lầu, người kỵ mã nhảy vọt lên không lộn đi hai vòng rồi đột nhiên vung chân đá đánh "bình" một cái vào cái thang lầu ở bên cửa phòng có chữ "Thiên".

Khi người này nhảy tới, trong tay đã cầm một cây phán quan bút đúc bằng thép nguyên chất.

Đột nhiên hắn đứng thộn mặt ra.

Trong phòng có một người mà là một nữ nhân.

Nữ nhân mình trần như nhộng, da trắng như tuyết, ngực như trái banh, cặp giò cũng rắn chắc.

Bất cứ nam nhân ngó thấy người đàn bà nầy cũng liên tưởng đến một người đàn bà nằm trên giường, nhưng hiện giờ thì lại ở trên nóc nhà.

Cái rường nhà rất cao. Thị nằm trên rường một cách bình yên coi chẳng khác một con mèo.

Thị không kêu la vì miệng bị nhét giẻ.

Hán tử mặt đỏ vung cây roi trong tay. Đầu roi khác nào con linh xà quấn lất túm giẻ trong miệng người đàn bà kéo ra ngoài. Thị bị nhét tấm khăn đỏ.

Đại hán mặt sẹo hỏi:

- Người kia đâu rồi?

Người đàn bà trên rường nhà thở mấy hơi rồi mới đáp:

- Hắn đi rồi. Dường như hắn nhận ra tiện thiếp là hạng người nào.

Đại hán mặt sẹo lại hỏi:

- Hắn đi về phía nào?

Người đàn bà trên rường nhà đáp:

- Nghe tiếng vó ngựa thì hắn chạy đến Hoàng Thạch trấn ở mặt Bắc.

Thị vừa cười vừa nói tiếp:

- Các hạ hãy cho tiện thiếp xuống để cùng rượt theo hắn.

Đại hán mặt sẹo lạnh lùng hỏi:

- Có ai giữ cô đâu, chẳng lẽ tự mình cô không xuống được ư?

Hắn chưa dứt lời đã vọt đi.

Người đàn bà trên rường vội la:

- Tiện thiếp không xuống được. Quân chó đẻ đó đã điểm vào huyệt Hoàn Khiếu trên chân tiện thiếp.

Nhưng lúc này hai đại hán kia đã vọt qua cửa sổ

ra ngoài. Ở dưới có người chuẩn bị hai con kiện mã khác đầy đủ yên cương chờ sẵn.

Hai đại hán vừa nhảy vọt lên lưng ngựa, hai con vật lập tức lao về phía trước nhanh như tên bắn.

Người đàn bà nằm trên rường nghe tiếng vó ngựa chạy đi, tức giận sắc mặt lợt lạt, đấm mạnh vào rường nhà, hằn học nói:

- Quân chó đẻ! Con mẹ nó! Cả mấy tên đều là quân chó đẻ.

Cửa nhà mở rồi, thị trông cặp chân trần của mình nghiến răng nói:

- Lần này không biết tên chó đẻ nào sẽ chiếm phần tiện nghi?

- Quân chó đẻ đó là ta.

Tiểu Bắc Kinh cười hì hì nheo hai mắt nhìn thị một cách mê ly, lại nhìn đến cặp đùi vừa trắng vừa dài. Cửa phòng đóng lại.

* * * * *

Hoàng Thạch trấn là một thị trấn lớn. Đây là một nơi kẻ chợ phồn thịnh và náo nhiệt.

Nhưng hiện giờ đêm đã khuya, mảnh trăng lưỡi liềm lạnh lùng soi xuống những phiến đá xanh lát đường.

Hai người kỵ mã chạy tới nơi, trên đường phố không ngó thấy người nào.

Đại hán mặt sẹo nhìn quanh trầm giọng nói:

- Ông bạn liệu hắn có dừng lại thị trấn này ngủ một đêm chăng?

Đại hán mặt đỏ tía đáp:

- Chắc có. Hắn cũng là người, đêm cần phải ngủ. Ai nấy đều biết hắn có tật trong lúc nằm ngủ...

Đại hán mặt sẹo hỏi:

- Nếu hắn ở lại thì ngủ ở đâu?

Đại hán mặt đỏ tía không ngẫm nghĩ gì cả đáp ngay:

- Minh Xuân các.

Hắn nói tiếp:

- Minh Xuân các là nơi có nhiều gái đẹp. Bao giờ hắn cũng phải ngủ với đàn bà. Đó là cái tật của hắn.

Đại hán mặt sẹo nói:

- Mỗi cá nhân đều có tật chẳng nhiều thì ít.

Những ngọn đèn lồng ngoài cửa lớn Minh Xuân các hãy còn sáng tỏ. Ánh đèn dẫn dụ những người muốn đến hưởng thụ một đêm thật mê ly.

Cánh cửa nửa khép nửa mở.

Đại hán mặt đỏ giật cương một cái, con kiện mã tiến thẳng vào.

Một người đàn ông ốm nhắt, nước da vàng bủng đang ngồi trên chiếc ghế mây ở trong viện ngủ gà ngủ gật.

Đại hán mặt đỏ tía tay cầm roi ngựa đột nhiên quàng vào cổ y lớn tiếng hỏi:

- Đêm nay có chàng thanh niên khoác áo đại hồng nào đến đây không?

Người này bị đầu roi ngựa chịt cổ thở không thông, nói không ra lời, không ngớt gật đầu để đáp

lại.

Đại hán mặt đỏ buông tha y rồi nói:

- Chàng ta còn ở đây không?

Người kia thở hồng hộc gật đầu mấy cái.

Đại hán mặt đỏ hỏi:

- Yở phòng nào?

Người kia đáp:

- Yvừa cùng bốn người uống rượu ở Đào Hoa sảnh. Bốn người luân lưu đổ rượu cho y say khướt.

Đại hán mặt sẹo động dung hỏi:

- Bốn người đó là nhân vật thế nào?

Người kia đáp:

- Bốn người đó tướng mạo rất dữ, nhưng đối với y lại tỏ ra rất lịch sự.

Đại hán mặt sẹo hỏi:

- Bọn chúng đâu rồi?

Người kia đáp:

Bọn họ đưa y vào phòng, đến bây giờ còn ở lại đó.

Đại hán mặt đỏ xoay đầu ngựa xông vào khu rừng đào. Ở mé tả trong Đào Hoa lâm có Đào Hoa sảnh đèn còn sáng trưng.

Đại hán mặt sẹo vọt người lên không xoay người đi chuồn vào. Hắn vung cước đá cửa hậu sảnh đường để mở ra.

Bỗng hắn đứng ngẩn người.

Trong phòng chỉ có bốn người.

Bốn người đang quì mọp ở trước cửa bỗng giật mình. Sắc mặt lợt lạt không còn chút huyết sắc, chúng vừa ngó thấy đại hán mặt sẹo, bất giác mặt đỏ bừng.

Bốn người này mặc xiêm áo rất hoa lệ, chắc ngày thường đều là những nhân vật quí phái, hiện bây giờ mặt bốn người đều bị vẽ hình rất thảm hại.

Người thứ nhất trên trán vẽ một con rùa, lại còn ghi bốn chữ “Ta là con rùa”.

Người thứ hai vẽ một con khỉ, cũng ghi bốn chữ “Ta là con khỉ”.

Người thứ ba vẽ con heo ghi bốn chữ “Ta là con heo”.

Người thứ tư vẽ con chó, ghi bốn chữ “Ta là con

chó".

Đại hán mặt sẹo đứng ở cửa phòng coi hình vẽ và chữ viết ở mặt bốn người không nhịn được đột nhiên nổi lên tràng cười rộ. Hắn cười đến nỗi vẹo cả xương sống, trẹo cả quai hàm, tưởng chừng trên đời không có cái gì đáng tức cười hơn bốn người này.

Bốn người kia nghiến răng ken két trợn mắt lên nhìn đại hán mặt sẹo ra chiều phẫn nộ đến cực điểm, lại dường như hận mình chẳng thể nhảy lên cắn chết hắn cho hả nổi căm tức.

Bốn người vẫn quì mọp dưới đất, chẳng những chúng không nhảy vọt dậy được mà còn không thể nhúc nhích.

Đại hán mặt sẹo cười hỏi:

- Giang Đông tứ kiệt oai phong lẫm liệt bấy nay biến thành con khỉ, con rùa, con chó, con heo từ hồi

nào vậy? Đây quả là một chuyện quái đản.

Đại hán mặt đỏ tía cũng cười hô hố, xông ra ngoài vỗ tay hô lớn:

- Hoan nghênh các vị đại gia vào đây coi bốn vị Giang Đông tứ kiệt lừng danh thiên hạ! Bất luận là ai vào đây ngó một cái, tại hạ cũng thưởng mười lạng bạc.

Bốn hán tử quì dưới đất, sắc mặt lúc lợt lạt, lúc xám xanh, mồ hôi lạnh toát ra nhỏ giọt.

Đại hán mặt sẹo nói:

- Gã tiểu tử đó tuy là quân chó đẻ, nhưng là hạng chó đẻ siêu quần.

Đại hán mặt đỏ cười theo:

- Chúng ta đi chuyến này thật không uổng.

Hai người đang cười nói đột nhiên dừng lại, vì chúng ngó thấy bên ngoài có người đang cúi đầu đi vào.

Một vị tiểu cô nương nhiều lắm mới đến mười bốn, mười lăm tuổi, tuy cô khắp người vàng đeo bạc quấn, đầy mặt phấn son, mà cũng không giấu được phong độ khả lân lại khả ái của đứa nhỏ.

Cô cúi đầu khẽ nói:

- Phải chăng hai vị muốn kiếm Lục đại thiếu gia?

Đại hán mặt sẹo trầm giọng hỏi:

- Sao ngươi lại biết?

Cô bé ấp úng đáp:

- Vừa rồi Lục đại thiếu gia tựa hồ say bí tỉ không biết gì nữa. Tiểu nữ ngồi bên lén uống thay đại thiếu

gia hai chung rượu.

Đại hán mặt sẹo cười lạt nói:

- Xem chừng y có nhân duyên với nữ nhân không phải ít.

Cô bé đỏ mặt lên nói:

- Ai ngờ sau đó đại thiếu gia đột nhiên tỉnh táo lại. Y bảo tiểu nữ lòng dạ tử tế, nên cho tiểu nữ cái này bảo đem đến đưa cho các vị.

Đại hán mặt đỏ tía hỏi ngay:

- Y giao cho cô vật gì?

Tiểu cô nương đáp:

- Cái đó là một câu nói.

Đại hán mặt đỏ chau mày hỏi:

- Câu nói ư? Câu nói thế nào?

Cô bé đáp:

- Câu chuyện này trị giá ít nhất ba trăm lạng bạc, dù thiếu một đồng cũng không được. Y bảo nhất định đòi hai vị giao bạc trước rồi hãy chuyển câu đó cho nhị vị.

Chính cô bé dường như cũng biết là chuyện hoang đường. Cô chưa dứt lời mặt đã đỏ bừng lên.

Ai ngờ đại hán mặt đỏ tía chẳng thèm nghĩ ngợi, suy tính gì hết, lấy ra ngay ba tấm ngân phiếu, mỗi tấm một trăm lạng liệng trên bàn trước mặt cô bé rồi bảo:

- Hay lắm! Ta mua câu nói của cô!

Cô bé giương cặp mắt thao láo nhìn ba tấm ngân phiếu, tựa hồ không tin trong thiên hạ lại có chuyện

hoang đường đến thế, bỏ ba trăm lạng bạc ra mua một câu nói.

Đại hán mặt đỏ tía nói tiếp:

- Cô lại đây! Nói nhỏ vào tai ta, chớ để bọn súc sinh trong nhà kia nghe rõ.

Cô bé ngần ngừ một chút, rồi tiến lại bên đại hán mặt đỏ ghé vào tai hắn nói:

- Đại thiếu gia bảo câu đó chỉ có chín chữ là "Muốn kiếm ta hãy tìm lão bản nương trước".

Đại hán mặt đỏ cau mày, hắn chẳng hiểu ý tứ câu chuyện ra sao.

Trên đời lão bản nương thì biết bao nhiêu mà kể! Mỗi nhà quán, nhà hàng đều có lão bản nương, vậy biết kiếm ai bây giờ?

Cô bé bỗng lên tiếng:

- Đại thiếu gia còn dặn: Nếu hai vị không hiểu thì đưa thêm một câu nữa “Lão bản nương là người diêm dúa nhất thiên hạ”.

Đại hán mặt đỏ sửng sốt, không hỏi gì nữa, vẫy đồng bạn một cái rồi rảo bước đi ra ngoài.

Đại hán mặt sẹo cũng ra theo. Đột nhiên hắn xoay mình chụp một cái hũ không tiện tay liệng vào nhà.

Cái hũ không rơi trúng chụp vào đầu người thứ hai quì ở cửa phòng.

Đại hán mặt sẹo cả cười nói:

- Thế này mới đúng là con tườu không hơn không kém.

Đại hán mặt đỏ hỏi:

- Trên đời những lão bản nương diêm dúa không phải là ít, nhưng người diêm dúa nhất là ai?

Đại hán mặt sẹo cau mày nói:

- Chẳng lẽ thằng lõi này muốn bắt bọn ta đến từng nhà quán, từng tiệm hàng tìm kiếm, lôi hết những mụ lão bản nương ra ngắm nghía từng mụ một?

Đại hán mặt đỏ trầm ngâm đáp:

- Bất tất phải làm thế.

Đại hán mặt sẹo hỏi:

- Chẳng lẽ huynh đài còn biện pháp nào khác?

Đại hán mặt đỏ ngẫm nghĩ một chút rồi đáp:

- Hoặc giả ta đã đoán được ý tứ câu nói đó.

Đại hán mặt sẹo hỏi:

- Ý tứ của lão thế nào?

Đại hán mặt đỏ tía cười hề hề hỏi:

- Chẳng lẽ huynh đài quên một nhân vật mang ngoại hiệu là Chu Đình?

Đại hán mặt sẹo cười rộ nói:

- Xem chừng mình cũng nên cho hắn đội một hũ rượu.

* * * * *

Chu Đình trước nay chưa từng làm một nghề gì mà cũng không mở điếm.

Hắn nhận thấy bất luận làm nghề gì hay mở

quán mở tiệm cũng khó tránh khỏi có ngày thua lỗ nên không bao giờ hắn mạo hiểm.

Thực ra Chu Đình không buôn bán gì cũng còn có lý do là chẳng bao giờ hắn có đủ tiền để hành nghề.

Thế mà ngoại hiệu hắn kêu bằng lão bản.

Chu Đình là người rất hiểu hưởng thụ và đối với bất cứ ai cũng tỏ ra sáng suốt.

Hai nguyên nhân này khiến cho thịt trong người hắn mỗi ngày một tăng.

Con người béo mập bao giờ cũng lộ vẻ có nhiều phước khí. Người phước khí thì thành lão bản.

Vì thế nhiều người kêu hắn là lão bản.

Sự thực Chu Đình là người có nhiều phước khí.

Hình dáng Chu Đình tuy chẳng có gì khác biệt, nhưng được mụ vợ rất khôn ngoan và sắc sảo.

Suốt đời hắn chưa làm được việc gì ra trò mà được ở phòng ốc rất khoan khoái, mặc toàn quần áo được nghiên cứu kỹ lưỡng, uống những thứ rượu ngon nhất.

Hắn còn có điều cao ngạo hơn nữa là lười lĩnh hơn cả Lục Tiểu Phụng.

Cứ coi cái ghế thái sư của hắn vừa rộng vừa lớn, vừa êm ái cũng đủ biết một khi hắn ngồi vào ghế rồi thì trên đời ít có việc gì khiến hắn phải đứng lên.

Hắn cho là bất luận việc gì ở đời lúc sắp làm cũng nên dừng lại để suy nghĩ.

Suy nghĩ thông tỏ thì rồi thì bất cứ việc gì trên đời cũng làm được.

Cho đến ngày hôm nay hắn vẫn hưởng thụ sung sướng, vì hai bàn tay hắn tinh xảo phi thường, có thể làm nên nhiều chuyện kỳ quái.

Ai đã nghĩ ra sự vật gì là hắn có thể làm đúng như ý nghĩ.

Một hôm Chu Đình đánh cuộc với người khác là có thể làm một cây gỗ biết đi.

Kết quả đưa đến hắn được năm mươi bàn vây cá thượng hảo hạng, mười hũ rượu ngon lâu năm. Vụ này đã khiến thịt trong người hắn nặng thêm năm cân.

Hiện giờ hắn đang nghiên cứu cách chế tạo một cái diều giấy có thể đưa người lên trời.

Trước kia hắn đã nghĩ đến coi sự vật dưới đất, ngày nay hắn lại muốn đưa người lên trời.

Giữa lúc ấy hắn nghe bên ngoài có tiếng ngựa hí, rồi thấy hai đại hán áo xanh đi tới.

Lúc này đại hán mặt sẹo không đá cửa, vì cánh cửa đã mở sẵn.

Hắn xông vào, trợn mắt lớn tiếng hỏi:

- Lão bản nương ở đâu?

Chu Đình lạnh lùng đáp:

- Ông bạn muốn kiếm lão bản nương thì qua tiệm tạp hóa ở phía đối diện. Bên đó có lão bản nương.

Đại hán mặt sẹo hỏi:

- Ở đây cũng có. Các hạ là lão bản thì lão bà của các hạ là lão bản nương.

Chu Đình cười đáp:

- Lão bản nương nếu biết có người ở Thanh Y lâu đếm kiếm mụ thì nhất định mụ rất lấy làm vinh hạnh.

Hắn nói vậy vì hắn đã nhận ra hai người này.

Thanh Y lâu không phải là một tòa lầu. Thanh Y lâu gồm một trăm lẻ tám tòa, mỗi tòa đều có một trăm lẻ tám người. Như vậy Thanh Y lâu là một tổ chức thế lực cực kỳ trọng đại.

Thanh Y lâu chẳng những người nhiều thế lớn mà cách tổ chức cực kỳ nghiêm mật. Vì thế bọn họ muốn làm việc gì chẳng mấy khi là làm không thành.

Hai người này đều là nhân vật ở Thanh Y lâu và ở tòa lầu thứ nhất có họa hình.

Chẳng ai biết đệ nhất lâu ở Thanh Y lâu là chỗ nào. Cũng chẳng ai nhìn thấy họa tượng một trăm lẻ tám bức vẽ.

Nhưng có điều bất luận là ai nhân vật được họa hình đều là người bôn tẩu giang hồ đã nhiều.

Đại hán mặt sẹo kêu bằng Thiết Diện Phán Quan...

Theo lời đồn thì người ngoài chém vào mặt Thiết Diện Phán Quan là lưỡi đao bị mẻ một miếng. Vì thế mới dùng hai chữ Thiết Diện để xưng hô nhân vật đó.

Ngoài ra còn có một người kêu bằng Câu Hồn Thủ. Cặp ngân câu của hắn quả đã bắt hồn nhiều người.

Chu Đình thủng thẳng nói tiếp:

- Đáng tiếc là hiện giờ mụ đang có việc khẩn cấp, e rằng không rảnh để tiếp các vị.

Thiết Diện Phán Quan hỏi:

- Việc chi khẩn yếu?

Chu Đình đáp:

- Mụ đang uống rượu với bạn hữu. Bồi tiếp bạn hữu uống rượu há chẳng phải là việc quan trọng nhất trong thiên hạ?

Thiết Diện Phán Quan hỏi:

- Người bạn của các hạ phải chăng họ Lục?

Chu Đình sa sầm nét mặt nói:

- Tôn giá nên nghe cho rõ. Họ Lục là bạn hữu của mụ chứ không phải của tại hạ.

Thiết Diện Phán Quan hỏi:

- Bọn họ uống rượu ở đâu?

Chu Đình đáp:

- Dường như ở nơi trú ngụ của gã tiểu tử kia tại Thanh Vân khách sạn.

Thiết Diện Phán Quan ngắm nghía Chu Đình từ trên xuống dưới rồi lại từ dưới lên trên mấy lần. Khóe miệng hắn bỗng lộ một nụ cười ác độc hỏi:

- Bà vợ của các hạ bồi tiếp một gã nổi danh là quỷ háo sắc, uống rượu ở khách sạn mà các hạ còn ngồi yên ở đây được ư?

Chu Đình hững hờ đáp:

- Muốn giữ con nít đi đái đi tiêu hay mụ vợ cố ý thầm vụng là không được đâu. Tại hạ không ngồi yên thì làm gì được? Chẳng lẽ nằm lăn ra mà kêu trời?

Thiết Diện Phán Quan cười hô hố nói:

- Các hạ quả là người hiểu đời! Ta khâm phục lắm.

Hắn thường hay cười lớn, có điều hắn tự biết mình cười càng đáng sợ hơn là không cười. Lúc hắn cười, cái mặt đầy sứt sẹo co rúm lại so với ác quỷ tại tòa miếu còn hung dữ hơn, kỳ bí hơn.

Chu Đình nhìn thẳng vào Thiết Diện Phán Quan hỏi:

- Tôn giá có vợ không?

Thiết Diện Phán Quan đáp:

- Không có.

Chu Đình cười hề hề nói:

- Tôn giá mà cũng có bà vợ diêm dúa xinh đẹp như mụ vợ của tại hạ thì tôn giá biết đời ngay.

LỤC TIỂU PHỤNG

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 2

Nằm Cự Địch Quần Ma Khiếp Vía

Lục Tiểu Phụng nằm duỗi dài trên giường, trước mặt đặt một chung lớn đầy rượu.

Rượu không rớt ra ngoài chút nào vì chàng nằm yên không cử động, coi như người chết rồi. Cặp mắt chàng nhắm lại, thủy chung không mở ra.

Lông mày chàng rất rậm, lông mi cũng dài. Trên môi chàng để hai hàng râu cắt xén rất chỉnh tề.

Lão bản nương ngồi đối diện với Lục Tiểu

Phụng ngắm nghía bộ râu mép của chàng.

Mụ quả là thiếu phụ xinh đẹp phi thường với cặp lông mày cong vút, đôi mắt to lớn, đôi môi mọng mà tươi thắm chẳng khác trái đào chín. Bất luận là ai ngó thấy cũng không nhịn được muốn ngoạm một miếng.

Nhưng chỗ khêu gợi nhất trong người mụ chẳng phải là gương mặt, cũng không phải ở thân hình mà ở cái phong vận rất thành thuộc.

Đã là trai mà ngó thấy người đàn bà như mụ là nảy lòng ham muốn.

Nhưng hiện giờ dường như mụ lại khoái hai hàng râu mép của Lục Tiểu Phụng. Mụ ngắm nghía hồi lâu, lâu lắm, bỗng nổi lên tràng cười khanh khách nói:

- Hai hàng râu mép của Lục đại thiếu gia hoàn

toàn giống hệt hai hàng lông mày. Không trách người ta nói đại thiếu gia là người có bốn hàng lông mày.

Mụ cười tươi như hoa nở nói tiếp:

- Ai chưa nhìn thấy đại thiếu gia, nhất định không nghĩ ra được hai hàng lông mày mọc ở trên môi.

Lục Tiểu Phụng vẫn không nhúc nhích. Bỗng chàng hít một hơi dài, chung rượu đầy ở trước bỗng bị chàng hút lên miệng. "Ực" một cái, chàng nuốt rượu xuống bụng rồi.

Lục Tiểu Phụng nhả hơi ra, cái chung không lập tức trở về chỗ cũ.

Lão bản nương hỏi:

- Đây là cách uống rượu của đại thiếu gia, hay là đại thiếu gia làm trò quỷ thuật?

Lục Tiểu Phụng vẫn nhắm mắt, không mở miệng, chỉ đưa tay lên lau cái chén không ở trước ngực.

Lão bản nương lại rót rượu vào chung cho chàng, nhưng mụ không nhịn được hỏi:

- Ô hay! Đại thiếu gia kêu tiện thiếp đến bồi tiếp đại thiếu gia uống rượu mà sao cứ nhắm mắt nằm thẳng cẳng như người chết, thậm chí không ngó tiện thiếp một lần nào?

Lục Tiểu Phụng đành lên tiếng:

- Tại hạ không dám nhìn nương tử?

Lão bản nương hỏi:

- Tại sao vậy?

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Tại hạ sợ bị nương tử hấp dẫn.

Lão bản nương cắn môi hỏi:

- Đại thiếu gia cố ý muốn cho nhiều người nhận ra giữa tiện thiếp và đại thiếu gia có những vụ không rõ rệt mà lại sợ tiện thiếp hấp dẫn là nghĩa làm sao?

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Là vì đấng trượng phu của nương tử.

Lão bản nương hỏi:

- Vì hắn ư? Chẳng lẽ đại thiếu gia tưởng hắn thích làm con rùa sống?

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Dù sao con rùa sống còn hơn con rùa chết.

Lục Tiểu Phụng không để lão bản nương mở

miệng, chàng nói tiếp:

- Con người như hắn bất cứ chỗ nào và nơi đâu đều có thể bị người ta chặt đầu. Hắn quen biết rất nhiều người lại hiểu nhiều chuyện bí mật.

Lão bản nương chẳng thể không thừa nhận những điều này. Chu Đình quả là làm lắm chuyện bí mật và kỳ quái cho nhiều người. Những người đó tuy tin hắn kín tiếng nhưng dù sao miệng người chết vẫn yên ổn hơn là người sống.

Giết người bịt miệng, hủy thi diệt tích là việc thông thường xảy ra như cơm bữa.

Lục Tiểu Phụng lại nói:

- Sau khi hắn chết rồi, tại hạ không tin rằng nương tử thủ tiết với hắn được một năm.

Lão bản nương giương cặp lông mày lên, cười

lạt hỏi:

- Lục đại thiếu gia coi tiện thiếp là hạng người nào? Phan Kim Liên trong chuyện Thủy Hử chăng?

Lục Tiểu Phụng thản nhiên đáp:

- Đáng tiếc là dù nương tử có làm Phan Kim Liên, tại hạ cũng chẳng phải là Tây Môn Khánh.

Lão bản nương trợn mắt lên nhìn chàng rồi đột nhiên đứng phắt lên cắm đầu chạy đi ngay.

Lục Tiểu Phụng vẫn nằm yên không nhúc nhích mà cũng không tỏ ý giữ mụ lại.

Nhưng lão bản nương vừa ra tới cửa, bỗng quay trở lại đứng gần đầu giường, hai tay chắp để sau lưng, mụ cười lạt hỏi:

- Phải chăng đại thiếu gia tưởng tiện thiếp thực

sự không hiểu ý tứ của đại thiếu gia? Chẳng lẽ đại thiếu gia cho là tiện thiếp ngu ngốc đến thế?

Lục Tiểu Phụng hỏi lại:

- Nương tử không phải là...

Lão bản nương lớn tiếng ngắt lời:

- Đại thiếu gia gây chuyện long trời lở đất với hắn sao còn sợ người giết hắn? Té ra đại thiếu gia cố ý để cho người ta nhận thấy tiện thiếp cùng đại thiếu gia tuy có mối liên quan mà tiện thiếp tỏ ra trong trắng, không thành quả phụ, đương nhiên phải cầu đại thiếu gia bảo vệ cho hắn. Hắn được đại thiếu gia bảo vệ thì người nào muốn giết hắn ít ra cũng còn phải suy tính...

Máu nóng bốc lên, mụ lớn tiếng hơn nói tiếp:

- Nhưng sao đại thiếu gia không nghĩ giùm tiện

thiếp. Vì đâu mà tiện thiếp phải đeo mo vào mặt một cách không minh bạch?

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Nếu có phải vậy thì cũng là vì trượng phu của nương tử.

Lão bản nương đột nhiên không thốt ra được lời nữa.

Người đàn bà vì chồng mà phải hy sinh một điểm nào thì cũng là thiên kinh địa nghĩa.

Lục Tiểu Phụng hững hờ nói tiếp:

- Vì thế mà chỉ cần trượng phu của nương tử đem lòng tin tưởng nương tử là đủ, còn miệng thế phôi pha, tưởng nương tử chẳng cần phải để ý.

Lão bản nương cắn môi ngơ ngẩn hồi lâu. Sau

mụ không nhịn được hỏi nữa:

- Đại thiếu gia cho rằng hắn thực sự tín nhiệm tiện thiếp?

Lục Tiểu Phụng uể oải thở dài hỏi lại:

- Sao nương tử không hỏi thẳng hắn câu này?

Chàng hít một hơi chân khí làm cho chung rượu ở trước ngực chạy vào miệng rồi nói:

- Bọn người Thanh Y lâu không phải là hạng ngu dốt. Bây giờ họ sắp đến, nương tử nên về cho lẹ.

Lão bản nương trong mắt lộ vẻ quan thiết, mụ hỏi:

- Bọn chúng muốn kiếm đại thiếu gia thật ư? Kiếm để làm gì?

Lục Tiểu Phụng lạnh lùng đáp:

- Cái đó chính tại hạ muốn hỏi chúng, không thì tại hạ cũng chẳng để bọn họ đến kiếm mình.

* * * * *

Chu Đình ngồi trên ghế thái sư ngơ ngẩn xuất thần, chẳng hiểu hắn đang nghĩ vơ vẩn điều chi?

Phải chăng nghĩ xem điều kỳ quái gì rồi sẽ xảy ra?

Lão bản nương thoăn thoắt tiến vào. Mụ bọc hai ngón tay bằng tấm khăn nhỏ vừa uốn éo tấm lưng thon vừa cau mặt hai lần.

Chu Đình lờ đi như không nhìn thấy.

Lão bản nương không nhịn được lên tiếng:

- Tiện thiếp đã về đây.

Chu Đình đáp:

- Ta đã ngó thấy rồi.

Lão bản nương cố làm ra vẻ thần bí nói:

- Tiện thiếp vừa uống rất nhiều rượu ở trong quán với Tiểu Phụng, bây giờ vẫn còn choáng váng.

Chu Đình đáp:

- Ta biết rồi.

Lão bản nương chuyển động mục quang nói:

- Nhưng bọn tiện thiếp ngoài chuyện uống rượu, chẳng làm việc gì khác.

Chu Đình đáp:

- Ta biết rồi.

Lão bản nương ra vẻ tức mình la lên:

- Lão còn biết cái đếch gì?

Chu Đình hững hờ đáp:

- Cái đếch thì ta không biết được.

Máu nóng của lão bản nương càng bốc mạnh, mụ lớn tiếng:

- Ta cùng gã trai ngồi uống rượu hàng nửa ngày trong phòng mà lão không ăn một chút dấm chua nào, lại còn ngồi đây nghĩ vơ nghĩ vẩn.

Chu Đình đáp:

- Bởi vì ta không có tư tưởng hồ đồ nên ta mới không ăn phải dấm chua.

Lão bản nương lại chắp tay để sau lưng nói:

- Một chàng trai như gã và một phụ nữ như ta nhốt vào trong căn phòng nhỏ, chẳng lẽ hai người vẫn giữ mực thước mà uống rượu được chăng?

Lão bản nương lại hỏi tiếp:

- Lão cho gã là hạng người nào? Là thánh nhân hay Liễu Hạ Huệ ngồi chung xe với đàn bà mà vẫn nhìn thẳng chứ không hề nhìn ngang lần nào?

Chu Đình cười đáp:

- Ta biết gã là quân khốn kiếp, nhưng ta vẫn tín nhiệm gã.

Lão bản nương càng tức hơn, lớn tiếng:

- Lão không ghen vì tín nhiệm gã chứ không phải vì tín nhiệm ta ư?

Chu Đình đáp:

- Đương nhiên ta tín nhiệm cả mụ.

Lão bản nương nói:

- Nhưng lão tín nhiệm gã hơn ta.

Chu Đình đáp:

- Mụ nên nhớ giữa chúng ta đã có một thời kỳ nối khố.

Lão bản nương cười lạt hỏi:

- Hai người là bạn hữu mấy chục năm, sao bây giờ lại trở mặt thành thù, thậm chí chẳng ai nhìn đến ai hay nói với nhau một lời nào cả?

Chu Đình thản nhiên đáp:

- Vì gã là quân khốn kiếp mà ta cũng là quân

khốn kiếp.

Lão bản nương nhìn Chu Đình rồi không nhịn được bật lên tiếng cười khúc khích, mụ lắc đầu cười nói:

- Hai vị là quân khốn kiếp như thế nào, ta chẳng biết tí gì mà càng nghĩ lại càng hồ đồ.

Chu Đình đáp:

- Vụ chúng ta là quân khốn kiếp dĩ nhiên mụ không hiểu được, vì mụ chẳng phải là quân khốn kiếp.

Lão bản nương mỉm cười nói:

- Lão nói câu này thì con nghe được.

Chu Đình cười xòa nói:

- Mụ có là quân khốn kiếp thì cũng chỉ là quân khốn kiếp nhỏ xíu mà thôi.

* * * * *

Lục Tiểu Phụng đang nhắm mắt nằm ruỗi dài nguyên chỗ. Trước ngực đặt một chung rượu đầy.

Chung rượu này lão bản nương đã rót cho chàng trước khi mụ ra về.

Dĩ nhiên Lục Tiểu Phụng không vì rót chung rượu mà phải đứng lên.

Cái giường chàng nằm rất êm ái dễ chịu. Hiện giờ trông khắp thiên hạ không mấy người yêu cầu chàng bước xuống khỏi giường được.

Tấm áo choàng màu hồng của Lục Tiểu Phụng treo trên mắc ở đầu giường. Bất luận đi đâu chàng cũng khoác tấm áo này. Vì thế hễ ai ngó thấy tấm áo

choàng màu hồng là biết ngay nhất định chàng ở quanh đây.

Trong phòng có bóng người thấp thoáng ánh vào giấy dán cửa sổ. Thiết Diện Phán Quan và Câu Hồn Thủ đã ngó thấy tấm áo màu hồng. Hai người bèn đẩy cửa sổ chuồn vào. Chúng đi tới đầu giường trợn mắt lên nhìn Lục Tiểu Phụng.

Lục Tiểu Phụng vẫn nằm thẳng cẳng trên giường như người chết, tuyệt không phản ứng chi hết. Thậm chí chàng còn giống người tắt thở.

Thiết Diện Phán Quan lớn tiếng hỏi:

- Phải chăng đại thiếu gia là Lục Tiểu Phụng?

Vẫn chẳng thấy phản ứng gì.

Câu Hồn Thủ chau mày lạnh lùng hỏi:

- Có phải người này chết rồi không?

Thiết Diện Phán Quan cười lạt đáp:

- Có thể lắm hạng người này không sống lâu được.

Lục Tiểu Phụng đột nhiên mở bừng mắt ngó hai người một cái, nhưng rồi nhắm lại ngay. Miệng chàng lẩm nhẩm:

- Lạ thiệt! Dường như ta vừa ngó thấy có hai người vào nhà này.

Thiết Diện Phán Quan lại lớn tiếng:

- Trong nhà vẫn co hai người.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Có hai người vào nhà ư? Sao ta không nghe

tiếng gõ cửa?

Câu Hồn Thủ đáp:

- Ta có gõ cửa đâu mà ngươi nghe tiếng?

Lục Tiểu Phụng giương mắt lên dòm ngó bọn chúng rồi đột nhiên hỏi:

- Các người có phải là người thật không?

Thiết Diện Phán Quan tức giận hỏi lại:

- Không phải người chẳng lẽ là quỷ sống chăng?

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Ta không tin.

Câu Hồn Thủ hỏi:

- Sao lại không tin?

Lục Tiểu Phụng lạnh lùng đáp:

- Nếu là người thì lúc vào phòng ta phải gõ cửa trước, chỉ có loài dã cẩu mới sùng sục nhảy qua cửa sổ lẻn vào.

Câu Hồn Thủ biến sắc, đột nhiên vung roi quất xuống Lục Tiểu Phụng.

Hắn chẳng những là một trong bốn tay đại cao thủ chuyên sử Song Câu tại Quan Nội, mà công phu xử Xà Bì Tiên cũng khá cao minh. Cây roi của hắn bằng da rắn kết lại.

Người ta nói hắn có thể dùng cây tiên này để đập nát hạt đào đặt trên ba tấm đậu hủ.

Con người Lục Tiểu Phụng dĩ nhiên so với hạt đào còn lớn hơn nhiều mà chàng lại giống người chết

nằm đừ trước mặt hắn. Cây roi quất xuống mười phần đến chín là ăn chắc.

Dè đâu Lục Tiểu Phụng giơ hai ngón tay lên khẽ bóp một cái, tựa hồ gã ăn xin bóp một con bọ thối tha. Chàng đã nắm được cây roi giống như con linh xà của đối phương.

Thủ pháp này không phải Hoa Mãn Lâu truyền thụ cho chàng mà là chàng đã dạy Hoa Mãn Lâu.

Hiện giờ Câu Hồn Thủ lâm vào tình trạng giống như Thôi Nhất Động bị Hoa Mãn Lâu dùng hai ngón tay kẹp chặt lưỡi đao. Mặt hắn lúc xanh lè, lúc trắng bệch, lúc đỏ bừng.

Hắn vận dụng toàn lực mà chẳng tài nào giật được cây roi kẹp trong hai ngón tay Lục Tiểu Phụng ra.

Lục Tiểu Phụng vẫn nằm yên một cách rất khoan

khoái. Chung rượu trên ngực chàng không đổ ra lấy nửa giọt.

Thiết Diện Phán Quan đứng bên thấy thế, khóe mắt cũng lộ vẻ khủng khiếp. Đột nhiên hắn cười rộ nói:

- Bọn tại hạ chỉ muốn thử xem đây có đúng là Lục Tiểu Phụng hay không mà thôi.

Câu Hồn Thủ nói theo:

- Thói đời đang đà xuống dốc, lòng người chẳng thành thực như trước. Trên chốn giang hồ mỗi ngày một sản xuất nhiều của giả. Tưởng Lục bằng hữu không nên trách bọn tại hạ về chuyện thất lễ này.

Hai người một tung một hứng tìm cách hạ đài.

Lục Tiểu Phụng nằm im nhắm mắt tựa hồ đã ngủ say.

Câu Hồn Thủ hồi lâu không nhịn được, hắng đặng hai tiếng rồi nói:

- Lục bằng hữu dĩ nhiên đã biết bọn tại hạ là ai rồi!

Chừng như hắn muốn nhắc Lục Tiểu Phụng đừng quên những nhân vật ở Thanh Y lâu chẳng phải là hạng người để chàng coi thường.

Thiết Diện Phán Quan nói theo:

- Bọn tại hạ chuyến này đến đây bất quá vâng lệnh trên... Lục bằng hữu dời gót ngọc theo bọn tại hạ trở về một chuyến. Bọn tại hạ chẳng những phụ trách việc đưa đón mà còn bảo đảm không đụng đến một sợi lông của Lục bằng hữu.

Lục Tiểu Phụng uể oải thở ra một hơi rồi nói:

- Theo các vị về làm chi? Lão bản nương của các

vị không chịu bồi tiếp ta trong giấc ngủ.

Thiết Diện Phán Quan xịu mặt lại, cất giọng lạnh lùng đáp:

- Bọn tại hạ làm gì có lão bản nương? Chỉ ở đây mới có.

Lục Tiểu Phụng sa sầm nét mặt nói:

- Các vị đã biết rõ vụ này thì mau trở về nói cho họ Vệ của các vị ở trên lầu biết hay hơn hết là y đừng động đến Chu Đình, không thì ta cho một mớ lửa đốt sạch một trăm lẻ tám tòa Thanh Y lâu của các vị đó.

Thiết Diện Phán Quan cười nhạt nói:

- Bọn ta giết Chu Đình há chẳng phải làm điều hay cho Lục bằng hữu?

Lục Tiểu Phụng lạnh lùng hỏi lại:

- Chẳng lẽ các vị còn chưa nghe người ta nói tại hạ trước giờ không ưa đàn bà góa?

Thiết Diện Phán Quan đáp:

- Chỉ cần Lục bằng hữu chịu theo bọn ta một chuyến là ta bảo đảm không để cho lão bản nương thành góa phụ...

Hắn chưa dứt lời, đột nhiên nghe thấy tiếng gõ cửa.

Không phải bên ngoài có người gõ cửa, mà người gõ cửa chẳng hiểu đã vào nhà từ lúc nào.

Người này không phải dùng tay để gõ cửa vì y không có tay.

Trời đã huỳnh hôn. Bóng tịch dương từ ngoài cửa sổ chiếu đúng vào mặt người gõ cửa, đây không thể là một gương mặt.

Cái mặt này đã bị người ta hớt đi một nửa về mé tả, vết thương bây giờ đã khô đét và co lại khiến cái mũi và tròng mắt đều lệch lạc không còn hình thù gì nữa. Cái mũi không còn là cái mũi mà là nửa cái. Cặp mắt cũng chỉ còn một con.

Mũi bên tả của hắn đã biến thành một lỗ sâu hoắm đen sì.

Góc trán bị người ta lấy mũi dao rạch chữ thập vào. Hai tay bị chặt từ cổ tay.

Hiện giờ tay mặt lắp một cái thiết câu hào quang lấp loáng, tay trái lắp một quả thiết cầu lớn hơn đầu người. Đem Thiết Diện Phán Quan so với người này thì hắn biến thành con người mặt trắng phong tư anh tuấn.

LỤC TIỂU PHỤNG

Cổ Long

Quyển 1

Chương 3

Sợ Ai Không Sợ, Sợ Mỹ Nhân

Quái nhân đứng bên trong cửa dùng cái thiết câu để gõ cửa. Hắn lạnh lùng nói:

- Ta là người chứ không phải dã cẩu. Khi vào phòng người khác bao giờ cũng gõ cửa.

Lúc hắn nói, gương mặt bị người ta hớt một nửa không ngớt co rúm lại thêm nhăn nhó, đã giống người khóc mà cũng giống người cười.

Ngó thấy quái nhân, Thiết Diện Phán Quan

cũng không nhịn được, người run bần bật.

Hắn chưa phát giác quái nhân ở đâu tới, có việc gì?

Câu Hồn Thủ lùi lại hai bước cất tiếng hỏi:

- Liễu Dư Hận?

Quái nhân từ trong cổ họng phát ra tiếng cười như tiếng đao chặt sắt rồi đáp:

- Không ngờ trên cõi đời này còn có người nhận ra ta được. Hay lắm! Hay lắm!

Thiết Diên Phán Quan ngơ ngác hỏi:

- Các hạ là Ngọc Diện Lang Quân Liễu Dư Hận đấy ư?

Hắn lẩm bẩm:

- Con người thế kia mà kêu bằng Ngọc Diện Lang Quân thì thật là kỳ.

Quái nhân lẳng lặng không đáp. Vẻ mặt buồn rầu, tự nói một mình:

- Đa tình tự cổ không dư hận, vãng sự như yên bất kham đề. Hiện nay Ngọc Diện Lang Quân chết rồi, đáng hận là Liễu Dư Hận hãy còn sống.

Thiết Diện Phán Quan biến sắc hỏi:

- Các hạ… các hạ đến đây làm chi?

Dường như hắn rất sợ quái nhân. Tiếng nói run run mà lạc giọng.

Liễu Dư Hận lạnh lùng đáp:

- Mười năm trước Liễu Dư Hận cũng tưởng mình chết rồi. Không ngờ vẫn phải sống mãi cho đến bây

giờ, Liễu mỗ tới đây để tìm chết mà thôi.

Thiết Diện Phán Quan hỏi:

- Tại sao các hạ lại muốn chết?

Liễu Dư Hận đáp:

- Vì ngươi không muốn cho ta chết thì ta phải làm cho ngươi chết.

Thiết Diện Phán Quan sửng sốt đứng ngay người ra.

Câu Hồn Thủ cũng nét mặt xám xanh.

Giữa lúc ấy, mọi người lại nghe có tiếng gõ cửa nổi lên.

Lần này thì người gõ cửa còn ở bên ngoài nhưng đột nhiên y đã tiến vào. Cửa không mở y cũng

vào được.

Cánh cửa bằng ván gỗ rất dầy ở trước mặt y cũng biến thành tờ giấy mỏng.

Ykhông dùng một thứ gì để đập cửa mà cũng chẳng đá chân vào, cứ đi tự nhiên tiến về phía trước là cánh cửa trước mặt tan nát ra liền

Nhưng coi người y chẳng có vẻ gì ngang ngạnh cứng cỏi mà còn là con người văn nhược thư sinh phong độ rất hòa nhã. Gương mặt trắng trẻo sạch sẽ, bao giờ cũng lộ nụ cười.

Ymỉm cười nói:

- Tại hạ cũng là người và cũng gõ cửa.

Thiết Diện Phán Quan phát giác lúc y cười, trong khóe mắt lại đầy sát khí mà sắc như luỡi dao.

Câu Hồn Thủ tiến gần thêm mấy bước, la thất thanh:

- Tiêu Thu Vũ!

Người kia mỉm cười đáp:

- Hay lắm! Các hạ là người có kiến thức, nhãn lực cũng hay lắm!

Thiết Diện Phán Quan lại lộ vẻ xúc động hỏi:

- Phải chăng là Đoạn Trường kiếm khách Tiêu Thu Vũ.

Người kia gật đầu thở dài đáp:

- Thu phong, thu vũ sầu sát nhân. Vì thế mỗi khi giết người ta không khỏi buồn tủi.

Thiết Diện Phán Quan không nhịn được hỏi:

- Buồn rầu vì nỗi gì?

Tiêu Thu Vũ hững hờ đáp:

- Bây giờ cái buồn của ta là không hiểu ta hạ thủ giết ngươi hay là Liễu huynh phải ra tay?

Thiết Diện Phán Quan lại cười lớn, nhưng tiếng cười tựa hồ bị ứ lại trong cổ họng.

Chính hắn nghe mình cười cũng tưởng là mình khóc.

Câu Hồn Thủ càng chân tay luống cuống không ngớt nhìn ngang nhìn ngửa, tựa hồ muốn kiếm đường ra.

Đột nhiên nghe tiếng người cười hỏi:

- Ông bạn tìm chi vậy? Phải chăng ông bạn tìm đôi Ngân Câu?

Người nay đứng trước cửa sổ mặt ốm nhắt và đem nhẻm.

Thân hình vừa bé nhỏ vừa thấp lùn nhưng mặt đỏ như lửa. Tay cầm đôi Ngân Câu và chính là đôi Ngân Câu của Câu Hồn Thủ.

Y mỉm cười nói tiếp:

- Thiết Câu thì ta đã đem lại giúp ông bạn. Vậy ông bạn đón lấy.

Người đó nói rồi khẽ vung tay một cái. Cặp Ngân Câu từ từ bay về phái Câu Hồn Thủ một cách rất chậm chạp tựa hồ như có một bàn tay vô hình đang đỡ ở dưới.

Thiết Diện Phán Quan nhận ra được người này, la thất thanh:

- Phải chăng các hạ là Thiên Lý Độc Hành Độc

Cô Phương?

Độc Cô Phương gật đầu đáp:

- Tại hạ trước nay ít khi tiền vào phòng người khác nhưng lần này ra ngoài lệ đó.

Lời nói vừa dứt đã không thấy người đâu nữa.

Đột nhiên hắn xuất hiện ở trước cửa ra vào và gõ cạch cạch mấy tiếng. Tiếng gõ cửa vừa vang lên đã thấy hắn đứng trước cửa sổ. Hắn do cửa sổ chuồn vào cười rộ nói:

- Tại hạ là người nên trước khi vào nhà đã gõ cửa.

Cánh cửa vào hiển nhiên đã bể tan tành mà hắn còn quay ra gõ rồi mới chạy lại phía cửa sổ tiến vào.

Câu Hồn Thủ đón lấy song câu của mình rồi đột

nhiên lớn tiếng hỏi:

- Các hạ cũng kiếm bọn tại hạ để phiền nhiễu chăng?

Độc Cô Phương lạnh lùng đáp:

- Tại hạ không giết loài dã cẩu mà chỉ coi người khác hạ sát.

Hắn mạnh dạn kéo ghế ngồi gần sát cửa sổ.

Cảnh vật ngoài cửa sổ biến đổi rất nhiều.

Lục Tiểu Phụng vẫn nằm yên trên giường một cách rất thoải mái. Dường như bất luận một việc gì xảy ra ở đây cũng hoàn toàn không can hệ đến chàng.

Liễu Dư Hận, Tiêu Thu Vũ, Độc Cô Phương là những người mà chàng đã biết cả.

Trên chốn giang hồ ít ai không biết đến ba nhân vật này nhưng bây giờ mà Lục Tiểu Phụng vẫn nằm yên trên giường không bước xuống thì những người như chàng lại càng rất hiếm. Dường như chàng chuẩn bị cứ nằm ỳ ra ở trên giường.

Độc Cô Phương, Tiêu Thu Vũ, Liễu Dư Hận, nếu ba người này mà vẫn chưa phải là người lạnh lẽo nhất, cổ quái nhất thì cùng vào hạng hiếm có trên đời. Thế mà hiện giờ họ xuất hiện cả ở nơi đây kể cũng là một chuyện lạ. Họ đến đây để làm gì?

Câu Hồn Thủ tuy trong lòng khiếp sợ nhưng vẫn làm bộ lạnh lùng hỏi:

- Giữa Thanh Y lâu và ba vị vốn không có hiềm khích gì, tại sao hôm nay ba vị lại đến tìm anh em tại hạ?

Tiêu Thu Vũ đáp:

- Vì ta thích thế.

Hắn cười rộ nói tiếp:

- Trước nay ta thích giết ai là giết người đó. Bữa nay ta muốn giết các ngươi nên tới đây để hạ sát.

Câu Hồn Thủ liếc mắt nhìn Thiết Diện Phán Quan rồi thủng thẳng hỏi:

- Còn các hạ không thích thì sao?

Tiêu Thu Vũ đáp:

- Khi ta không thích thì ngươi có quỳ xuống mà năn nỉ ta hạ sát, ta cũng chẳng thèm động thủ.

Câu Hồn Thủ buông tiếng thở dài.

Giữa lúc ấy, Thiết Diện Phán Quan vọt lên không xoay mình đi. Trong tay hắn đã cầm đôi bút phán

quan đen sì, quét ngang nhằm điểm vào huyệt Nghinh Vương trên người Liễu Dư Hận.

Chiêu thức của Thiết Diện Phán Quan tuy chẳng có gì là ngoạn mục nhưng mau lẹ và chuẩn đích phi thường.

Liễu Dư Hận vẫn lờ đi như chưa ngó thấy cặp phán quan bút.

Hắn tiến lên một bước, bỗng nghe đánh “sộp” một tiếng. Cặp phán quan bút của Thiết Diện Phán Quan đã đồng thời đâm vào đầu vai và trước ngực Liễu Dư Hận.

Đồng thời trái Thiết Cầu ở trong tay Liễu Dư Hận đá đánh trúng vào mặt Thiết Diện Phán Quan một đòn nặng.

Thiết Diện Phán Quan đột nhiên bể mặt. Hắn chưa kịp bật tiếng rú đã ngã ngửa ra nhưng Thiết Câu

ở trong tay mặt Liễu Dư Hận đã móc lấy người hắn không để té xuống.

Cặp phán quan bút của Thiết Diện Phán Quan cắm vào da thịt Liễu Dư Hận tuy không trúng huyệt đạo nhưng đâm rất sâu.

Liễu Dư Hận tựa hồ không cảm giác thấy gì hết. Hắn lạnh lùng nhìn bộ mắt máu thịt bầy nhầy của Thiết Diện Phán Quan lạnh lùng hỏi:

- Té ra cái mặt này không phải bằng sắt sao lại kêu bằng Thiết Diện?

Thiết Câu giơ lên, Thiết Diện Phán Quan bay qua cửa sổ ra ngoài để đi bái kiến Phán Quan thật.

Giữa lúc ấy cặp Ngân Câu của Câu Hồn Thủ cũng vung lên và bay ra ngoài cửa sổ.

Người hắn còn ở trong nhà, mặt xám như tro tàn.

Hai tay rũ xuống, những khớp xương tay đều máu chảy đầm đìa.

Thanh đoản kiếm trong tay Tiêu Thu Vũ máu vẫn còn nhỏ giọt.

Hắn mỉm cười ngó Câu Hồn Thủ nói:

- Xem chừng từ này trở đi hai tay của ông bạn chẳng thể bắt được hồn ai nữa.

Câu Hồn Thủ không ngớt nghiến răng vang lên những tiếng ken két. Đột nhiên hắn quát hỏi:

- Sao ngươi còn chưa giết ta?

Tiêu Thu Vũ lạnh lùng đáp:

- Vì bây giờ ta không cao hứng giết ông bạn. Ông bạn trở về bảo cho đồng bọn ở Thanh Y lâu hay trong vòng hai tháng tốt hơn hết hãy ngoan ngoãn

nằm yên trên lầu, nếu không thì ta e rằng khó lòng sống nổi.

Câu Hồn Thủ biến đổi sắc mặt mấy lần, không nói gì nữa, hắn cắm đầu đi ra cửa.

Không ngờ Độc Cô Phương đột nhiên lại xuất hiện ra trước mặt lạnh lùng nói:

- Ngươi đã do cửa sổ tiến vào thì bây giờ cũng do đường cửa sổ mà ra.

Câu Hồn Thủ hằm hằm nhìn hắn nhưng rồi cũng nhảy cửa sổ chuồn ra.

Liễu Dư Hận đang chăm chú nhìn cảnh đêm tối tịch mịch bên ngoài. Hai cây phán quan bút hãy còn cắm ở trên người hắn.

Tiêu Thu Vũ tiến lại nhẹ nhàng nhổ ra cho hắn rồi ngó máu chảy đầm đìa trước ngực hắn. Cặp mắt họ

Tiêu vốn lạnh như băng lúc này tựa hồ lộ vẻ đồng tình và thương xót.

Liễu Dư Hận bỗng thở dài nói:

- Đáng tiếc, đáng tiếc.

Tiêu Thu Vũ hỏi:

- Có phải đáng tiếc là lần này ông bạn lại không chết?

Liễu Dư Hận không đáp. Tiêu Thu Vũ cũng thở dài lộ vẻ buồn rầu đáp:

- Tội gì mà ông bạn khổ tâm như vậy?

Độc Cô Phương cũng thở dài nói:

- Ngươi làm đứt ruột người khác thì chính ngươi cũng phải đứt ruột.

Trong nhà đã có một người chết. Cuộc ẩu đả xảy ra rất náo loạn mà Lục Tiểu Phụng vẫn mặc kệ, tưởng chừng không ngó thấy mới thật là kỳ. Kỳ hơn nữa là ba người kia dường như cũng không nhìn thấy chàng và tựa hồ không biết có người nằm trên giường.

Giữa lúc ấy đột nhiên ngọn gió đêm đưa tiếng nhạc du dương tới. Khúc nhạc vang lừng và rất lọt tay như tiên nhạc.

Độc Cô Phương phấn khởi tinh thần và trầm giọng nói:

- Đến nơi rồi!

- Ai đến nơi?

Nhân vật này tấu nhạc mà tiếng nhạc mỹ diệu thế?

Lục Tiểu Phụng cũng nghe thấy rồi. Khúc nhạc

này bất luận là của ai cũng được chú ý lắng tai nghe.

Lục Tiểu Phụng đột nhiên phát giác trong nhà đang đầy mùi máu tanh chợt biến thành mùi thơm ngào ngạt.

Đây là mùi hương thơm nhất trong các mùi hoa theo gió bay lại, tiếp theo là tiếng nhạc du dương.

Chớp mắt khắp vòm trời chỗ nào cũng giàn giụa mùi hương kỳ diệu.

Sau nữa trong nhà tối đen bỗng sáng lòa.

Lục Tiểu Phụng bây giờ không nhịn được nữa phải mở mắt ra, chàng phát giác trong nhà đầy hoa tươi nhảy múa.

Đủ các thứ hoa từ ngoài cửa sổ bay vào rồi nhẹ nhàng hạ xuống đất.

Trên mặt nền nhà dường như đã trải một tấm thảm bằng hoa tươi từ trong nhà ra đến ngoài cửa.

Một người đủng đỉnh từ ngoài cửa tiến vào.

Lục Tiểu Phụng đã coi rất nhiều phụ nữ. Người đẹp có mà người xấu cũng có.

Nhưng suốt đời chàng chưa từng thấy ai tuyệt mỹ như nữ lang này.

Nữ lang mặc tấm áo đen bằng tơ mềm. áo nàng chùng quét đất thướt tha trên tấm thảm hoa.

Mái tóc đen trên đầu nữ lang xõa xuống trên vai. Da mặt nàng trắng và xanh mướt.

Cặp mắt nàng đen láy và sáng ngời.

Nữ lang không đeo một thứ trang sức nào khác mà cũng không mượn vẻ đẹp nào ở bên ngoài.

Nữ lang lững thững đi vào rồi đứng yên trên đống hoa tươi.

Những bông hoa rực rỡ màu sắc trài dưới nền nhà vì nàng mà bị lu mờ.

Cái đẹp của nữ lang không phải là cái đẹp trên thế gian mà là cái đẹp siêu phàm thoát tục, cái đẹp không thể bình luận hay tả bằng ngòi bút.

Liễu Dư Hận, Tiêu Thu Vũ, Độc Cô Phương len lén lùi vào góc nhà, vẻ mặt dường như rất cung kính.

Lục Tiểu Phụng dường như đã ngừng hơi thở nhưng chàng vẫn chưa ngồi dậy.

Hắc y thiếu nữ lẳng lặng ngưng thần nhìn chàng bằng cặp mắt trong suốt như giọt sương đọng trên ngọn Mai Côi buổi sáng sớm.

Thanh âm nàng cũng nhẹ nhàng như hơi gió mà

là ngọn gió xuân lay động mặt nước trên ngọn núi ở đằng xa.

Nụ cười của nữ lang rất thần bí, thần bí như tiếng sáo vi vu từ đằng xa đưa lại, lay chuyển hời hợt khiến người ta vĩnh viễn không biết đâu mà mò.

Nữ lang ngưng thần nhìn Lục Tiểu Phụng mỉm cười rồi đột nhiên quỳ xuống trước mặt chàng.

Cử động của nàng coi chẳng khác một đám mây trắng lư lửng hạ xuống nhân gian.

Lục Tiểu Phụng không thể nằm im trên giường được nữa.

Đột nhiên chàng nhảy vọt lên. Người chàng biến thành viên đạn bắn tung xuyên qua đình màn.

Tiếp theo "bình" một tiếng vang lên, chàng đã phá thủng nóc nhà.

Ánh trăng do lỗ thủng chiếu xuống, người chàng không thấy đâu nữa.

Cặp mắt to tướng của một vị tiểu cô nương đứng trên hoa, phía sau hắc y thiếu nữ giương lên thao láo ra chiều kinh ngạc.

Lục Tiểu Phụng tựa hồ đột nhiên nhìn thấy ma quỷ nên mới bỏ chạy lạc lõng.

Vị tiểu cô nương kia sợ bắn người, không nhịn được hằn học hỏi:

- Công chúa đối với y lễ mạo như vậy mà tại sao y chạy trốn? Y sợ gì vậy?

Hắc y thiếu nữ không trả lời trực tiếp câu hỏi của tiểu cô nương. Nàng từ từ đứng dậy, nhẹ nhàng vuốt tóc như bóng mây trôi. Cặp mắt sáng người của nàng lộ vẻ quái lạ. Sau một lúc lâu nàng cất giọng nói khẽ:

- Yquả là người thông minh, thông minh tuyệt vời.

* * * * *

Trong tay Lục Tiểu Phụng còn cầm chung rượu. Rượu trong chung quá nửa đã vãi ra người chàng.

Chàng sấn vào nhà Hoắc lão đầu.

Lúc này Hoắc lão đầu đang uống rượu.

Đây là một căn nhà gỗ hủ lậu cô đơn, dựng lên trong khu rừng táo trên sườn núi.

Tuy căn nhà đã cũ nhưng bên trong có quét tước rất sạch sẽ. Cách bài trí cũng khả quan.

Người Hoắc lão đầu cũng giống như căn nhà gỗ, thấp lùn bé nhỏ, cô đơn, sạch sẽ và sáng sủa.

Lão đang ngồi trên cái ghế nhỏ xinh xắn uống rượu.. Mùi rượu rất thơm. Trong nhà bày hai hàng hũ lớn hũ nhỏ toàn là hũ rượu và dường như toàn là rượu ngon.

Hoắc lão đầu thấy Lục Tiểu Phụng tay cầm chung rượu, không nhịn được phải bật cười gãi đầu hỏi:

- Phải chăng đại thiếu gia sợ ta không biết đại thiếu gia tới đây là để uống rượu mà phải cầm chung rượu đến nhắc nhở ta?

Lục Tiểu Phụng cũng cười đáp:

- Lúc tại hạ chạy đi hốt hoảng đến nỗi suýt nữa không kịp mặc quần còn thì giờ đâu mà buông chung rượu xuống. Huống chi trong chung còn rượu vứt bỏ giữa đường thật cũng đáng tiếc.

Hoắc lão đầu lấy làm kỳ chau mày hỏi:

- Chuyện gì mà làm cho đại thiếu gia hốt hoảng dữ vậy?

Thực tình lão nghĩ không ra vì trước nay Lục Tiểu Phụng rất gan lỳ, những chuyện tầy đình chàng cũng coi thường.

Lục Tiểu Phụng thở dài nhăn nhó cười đáp:

- Thực ra chẳng có chuyện gì quan trọng mà chỉ vì một nữ nhân vào nhà tại hạ.

Hoắc lão đầu cười lớn hơn nói:

- Ta nhớ rằng trong nhà đại thiếu gia dường như ngày nào cũng có con gái đến mà chẳng lần nào đại thiếu gia phát sợ đến phải bỏ chạy.

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Nhưng nữ nhân này có chỗ khác đặc biệt.

Hoắc lão đầu hỏi:

- Khác biệt chỗ nào?

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Chỗ nào cũng khác cả.

Hoắc lão đầu cười híp mắt lại hỏi:

- Chẳng lẽ là một mụ đàn bà xấu như quỷ dạ xoa?

Lục Tiểu Phụng lập tức lắc đầu thật mạnh đáp:

- Chẳng những không xấu như quỷ dạ xoa mà mỹ diệm như thiên tiên, cao quý như công chúa.

Hoắc lão đầu cười hô hố hỏi:

- Thế thì đại thiếu gia còn sợ gì? Sợ nàng cưỡng

gian chăng?

Lục Tiểu Phụng cười đáp:

- Nếu thực sự được nàng cưỡng gian thì có người cầm cán chổi đuổi tôi cũng không đi, can chi mà chạy?

Hoắc lão đầu hỏi:

- Vậy y đã làm gì mà đại thiếu gia phải bở vía cúp đuôi chạy trốn?

Lục Tiểu Phụng thở dài đáp:

- Nàng quỳ xuống trước mặt tại hạ.

Hoắc lão đầu giương mắt lên nhìn chàng, mũi lão tựa hồ dài thêm một tấc.

Lục Tiểu Phụng dường như sợ lão không hiểu

liền giải thích ngay:

- Nàng tiến vào nhà tại hạ rồi đột nhiên quỳ xuống trước mặt mà quỳ cả hai chân chứ không phải một.

Hoắc lão đầu thở dài sườn sượt nói:

- Trước nay ta vẫn nhận đại thiếu gia là người bạn trẻ rất thông thường, chẳng có bệnh tật chi cả nhưng bây giờ ta lại bắt đầu nẩy dạ hoài nghi.

Lục Tiểu Phụng nhăn nhó cười hỏi:

- Bây giờ lão gia hoài nghi tại hạ mắc bệnh chăng?

Hoắc lão đầu hỏi lại:

- Một nữ lang đẹp như thiên tiên đến nhà quỳ xuống trước mặt đại thiếu gia mà đại thiếu gia khiếp

sợ chạy lạc lõng ư?

Lục Tiểu Phụng gật đầu đáp:

- Chẳng những chạy lạc lõng mà lại xuyên thủng đình màn, phá thủng nóc nhà để chạy trốn.

Hoắc lão đầu thở dài nói:

- Xem chừng không những đại thiếu gia không mắc bệnh tầm thường mà đầu óc bị tổn thương rất trầm trọng.

Lục Tiểu Phụng cãi:

- Chính vì đầu óc tại hạ rất minh mẫn nên mới chạy trốn.

Hoắc lão đầu "Ủa" lên một tiếng.

Lục Tiểu Phụng nói tiếp:

- Tại hạ đã bảo không những nàng đẹp lắm mà lại danh đầu rất lớn.

Hoắc lão đầu hỏi:

- Yở môn phái nào mà danh đầu rất lớn?

Lục Tiểu Phụng đáp:

- So với công chúa còn lớn hơn.

Hoắc lão đầu hỏi:

- Đại thiếu gia đã nhìn thấy công chúa bao giờ chưa?

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Chưa, nhưng tại hạ biết rồi. Nàng đã dùng ba tay bảo tiêu thì dù là công chúa chân chính cũng không thể thỉnh được những vị này.

Hoắc lão đầu hỏi:

- Ba nhân vật bảo tiêu đó là những ai?

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Liễu Dư Hận, Tiêu Thu Vũ và Độc Cô Phương.

Hoắc lão đầu chau mày hỏi:

- Phải chăng là Liễu Dư Hận khi gặp cuộc chiến là đánh liều mạng?

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Chính hắn.

Hoắc lão đầu hỏi:

- Tiêu Thu Vũ con người có dáng văn nhược thư sinh mà sức khỏe hơn bò rừng phải không?

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Đúng rồi.

Hoắc lão đầu hỏi:

- Còn Độc Cô Phương hành tung bất định đi đâu chỉ có một mình chứ gì?

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Chính thị.

Hoắc lão đầu hỏi:

- Cả ba nhân vật này làm bảo tiêu cho thiếu nữ đó ư?

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Đúng thế.

Hoắc lão đầu hỏi:

- Y có ba người bảo tiêu như vậy mà lại quỳ xuống trước mặt đại thiếu gia ư?

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Phải rồi.

Hoắc lão đầu không nói nữa, tự rót một chung rượu đưa lên miệng uống.

Lục Tiểu Phụng cũng cầm chung rượu còn lại ít rượu uống hết rồi nói:

- Bây giờ lão gia hiểu rõ rồi chứ?

Hoắc lão đầu gật đầu.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Lão gia thử nghĩ coi tại sao nữ lang kia lại quỳ

xuống trước mặt tại hạ?

Hoắc lão đầu đáp:

- Ycó việc thỉnh cầu đại thiếu gia.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Một nhân vật như vậy mà lại quỳ xuống thỉnh cầu tại hạ, thỉnh cầu việc gì?

Hoắc lão đầu đáp:

- Vụ này rắc rối đây.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Tại hạ chưa gặp nàng bao giờ mà sao nàng lại đến rắc rối?

Hoắc lão đầu đáp:

- Chỉ có hạng ngu ngốc mới giây vào chuyện rắc rối này.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Tại hạ có phải là người ngu ngốc không?

Quyển 1
Chương 4

Hoắc Lão Đầu Giàu Nhất Thiên Hạ

Hoắc lão đầu đáp:

- Không phải.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Nếu lão gia ở vào địa vị tại hạ mà gặp việc này thì mà thế nào?

Hoắc lão đầu đáp:

- Ta cũng chạy lạc lõng, không chừng còn chạy

nhanh và trối chết hơn đại thiếu gia.

Lục Tiểu Phụng thở phào một cái mỉm cười nói:

- Tuy lão gia đã già nua nhưng không phải là một người hồ đồ.

Hoắc lão đầu nói:

- Đại thiếu gia là một tên tiểu hồ đồ.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Tại hạ là tiểu hồ đồ ư?

Hoắc lão đầu hỏi lại:

- Con người như thiếu nữ đó mà đã quỳ xuống thỉnh cầu tất là việc người khác không giải quyết được, có đúng thế không?

Lục Tiểu Phụng gật đầu đồng ý.

Hoắc lão đầu hỏi:

- Bây giờ y đã tìm thấy đại thiếu gia thì liệu đại thiếu gia trốn được chăng?

Lục Tiểu Phụng hỏi lại:

- Lão gia cho là nàng còn kiếm tại hạ nữa sao?

Hoắc lão đầu đáp:

- Không chừng bây giờ y đã kiếm thấy đại thiếu gia rồi.

Lục Tiểu Phụng cười hề hề hỏi:

- Bản lãnh thì tại hạ không có nhưng chạy trốn thì tại hạ lẹ lắm.

Hoắc lão đầu hỏi:

- Đã lẹ đến trình độ không ai đuổi kịp chưa?

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Người đuổi kịp tại hạ tưởng chừng không có mấy.

Hoắc lão đầu cười lạt.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Tại sao lão gia lại cười lạt?

Hoắc lão đầu đáp:

- Ta cười lạt là có ý về chuyện cười lạt.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Tại hạ không hiểu ý lão gia.

Hoắc lão đầu đáp:

- Đại thiếu gia chưa hiểu việc đời được mấy.

Lục Tiểu Phụng lại cười nói:

- Nhưng ít ra tại hạ có thể phân biệt trong những hũ này, hũ nào là hũ đựng rượu ngon.

Tiện tay chàng với lấy một hũ thì quả là lựa đúng hũ rượu ngon, chàng toan cạy lớp hồ gắn thì đột nhiên ba tiếng “binh binh” vang lên. Ba mặt tường phía trước và hai bên bị người đập thủng một lỗ lớn. Ba người do ba lỗ hổng tiến vào. Quả nhiên đó là bọn Liễu Dư Hận, Tiêu Thu Vũ và Độc Cô Phương.

Thái độ ba người rất ung dung, tựa hồ trong lòng rất thản nhiên lại dường như ba huyệt động lớn không phải do bọn họ phá ra. Họ làm như người vừa đi ăn uống no say rồi trở về nhà một cách thảnh thơi.

Thậm chí Tiêu Thu Vũ đột nhiên mỉm cười nói:

- Không phải bọn ta nhảy qua cửa sổ tiến vào đây nhé.

Độc Cô Phương nói theo:

- Chính thế vì chúng ta không phải là dã cẩu.

Hai người ngoài miệng nói, tây cầm cái ghế vặn một cái, cách cách mấy tiếng. Hai cái ghế xinh xắn bằng gỗ khắc hoa bị chúng bẻ gãy thành bốn năm mảnh.

Liễu Dư Hận từ từ ngồi xuống giường, hắn chưa ngồi vững thì mấy tiếng răng rắc vang lên. Giường bị gãy rồi.

Tiêu Thu Vũ chau mày nói:

- Những đồ nhà này yếu ớt quá.

Độc Cô Phương nói:

- Lần sau phải nhớ đừng đến tiệm đó mua đồ

nữa.

Hắn chưa dứt lời, lại năm sáu đồ vật bị đạp tan.

Lục Tiểu Phụng và Hoắc lão đầu làm ngơ như chưa ngó thấy.

Hoắc lão đầu vẫn ngồi đủng đỉnh uống rượu chẳng tỏ ra xót xa chút nào. Những đồ đạc bị bọn kia phá hoại lão coi như không phải của mình.

Chỉ trong khoảnh khắc, trong nhà có bao nhiêu đồ vật đều bị tan mất. Cả mười bảy, mười tám hũ rượu ngon cũng bị đập tan tành. Rượu chảy lênh láng trên mặt đất.

Tiêu Thu Vũ đảo mắt nhìn quanh bốn phía rồi nói:

- Gian phòng này xem chừng cũng chẳng có gì cũng nên phá đi làm lại.

Độc Cô Phương đáp:

- Ý kiến hay lắm.

Ba người bắt đầu động thủ phá nhà thật sự.

Lục Tiểu Phụng và Hoắc lão đầu vẫn chẳng thèm để ý, vẫn thản nhiên uống rượu.

Những tiếng choang choảng vang lên. Tường nhà rồi đến nóc nhà đổ xuống ầm ầm, xem chừng sắp đè chết Lục Tiểu Phụng và Hoắc lão đầu.

Những giữa lúc ấy, hai người bỗng mất hút.

Độc Cô Phương và Tiêu Thu Vũ đưa mắt nhìn quanh thì thấy hai người đang ngồi trên hai cái ghế trong góc nhà. Trên bàn trước mặt họ vẫn còn hai chung rượu.

Tiêu Thu Vũ nói:

- Sắc là cường đạo róc xương, rượu chỉ làm hư hỏng ruột gan, để lại chỉ làm tổn hại người.

Độc Cô Phương đáp:

- Đúng! Một hũ cũng không để được.

Hắn khệnh khạng đi ra nhắc hũ rượu ngon sau cùng trên bàn đập xuống đất.

Độc Cô Phương đập hũ rượu xuống nhưng không bể.

Đột nhiên cái hũ trở về mặt bàn nguyên chỗ cũ.

Độc Cô Phương chau mày, lại chụp lấy hũ rượu ném xuống đất.

Lần này hắn nhìn rõ hũ rượu chưa đụng tới mặt đất thì Lục Tiểu Phụng bỗng đưa tay ra đón lấy để lên bàn.

Độc Cô Phương lại đập nữa, Lục Tiểu Phụng lại đón lấy.

Chỉ trong khoảnh khắc, Độc Cô Phương đập hũ rượu xuống đất đến năm, sáu lần nhưng nó vẫn trở về ngồi trên bàn.

Hắn nhìn hũ rượu mà ngơ ngẩn xuất thần.

Sau một lúc, hắn ngoảnh đầu nhìn Tiêu Thu Vũ nhăn nhó cười nói:

- Hũ rượu này dường như có quỷ, đập mãi không bể.

Tiêu Thu Vũ hỏi:

- Quỷ đó là quỷ gì?

Độc Cô Phương đáp:

- Dĩ nhiên là tửu quỷ.

Tiêu Thu Vũ nói:

- Để ta đập thử coi.

Hắn sùng sục chạy lại tựa hồ như không ngó thấy Lục Tiểu Phụng và Hoắc lão đầu ngồi đó, hắn chụp lấy hũ rượu liệng ra thật xa.

Vèo một tiếng! Hũ rượu bay ra xa đến sáu, bảy trượng nhưng không bễ.

Lúc hũ rượu bay đi, Lục Tiểu Phụng cũng vọt ra theo. Khi chàng quay trở về thì hũ rượu cũng trở về theo và lại thấy đặt trên bàn.

Tiêu Thu Vũ vận nội lực chụp hũ rượu liệng mạnh hơn. Lần này thì hũ rượu bay đi trông thật mau lẹ và xa hơn.

Nguyên hắn được trời ban cho một nguồn nội lực phi thường. Hắn đã ra sức thì dù cho một đồ vật nặng đến mấy trăm cân hắn cũng có thể nhấc lên nhẹ nhàng.

Nhưng lần này hũ rượu cùng bay trở về bàn cũng một lúc với Lục Tiểu Phụng. Tiêu Thu Vũ bắt đầu ngơ ngác, miệng lẩm bẩm:

- Hũ rượu này có quỷ thật và tựa hồ tửu quỷ đã mọc cánh.

Liễu Dư Hận đột nhiên bật tiếng cười lạt.

Tiếng cười vừa dứt, người hắn đã tới trước mặt bàn. Hai tay hắn chụp lấy hũ rượu giữ thật chặt.

Đột nhiên hắn đưa hũ rượu lên đập vào đầu mình.

Tiêu Thu Vũ thở dài lẩm bẩm:

- Cố nhiên cái hũ rượu kia là phải đập bể nhưng còn sợ đầu hắn cũng không chịu nổi.

Dè đâu Liễu Dư Hận không bị bể đầu mà hũ rượu cũng không bể.

Số là Lục Tiểu Phụng đã đưa tay ra đỡ hũ rượu không để cho đập vào đầu hắn.

Liễu Dư Hận lại cười khì một tiếng. Đột nhiên hắn vung cước đá mạn vào bụng dưới Lục Tiểu Phụng.

Phát đá cũng không trúng.

Người Lục Tiểu Phụng đột nhiên tung lên lộn qua đầu Liễu Dư Hận rồi đứng xuống đất sau lưng hắn. Tay chàng vẫn đỡ lấy hũ rượu.

Liễu Dư Hận liền vung chân đá móc một cái.

Lục Tiểu Phụng lại nhảy lộn về trước mặt hắn rồi.

Bỗng chàng thở dài nói:

- Đây là hũ rượu cuối cùng của tại hạ. Thủ cấp này cũng là thủ cấp tối hậu của các hạ. Tội gì mà các hạ làm cho cả hai thứ cùng bể?

Liễu Dư Hận trợn mắt ngó Lục Tiểu Phụng. Con mắt độc nhất của hắn không đui mà tựa hồ đui rồi. Nó biến thành một cái hố sâu hắm, đen sì.

Tiêu Thu Vũ bỗng cất tiếng cười khác lạ nói:

- Xem chừng cha này đúng là Lục Tiểu Phụng rồi.

Độc Cô Phương giương mắt lên:

- Ủa!

Tiêu Thu Vũ nói:

- Ngoài Lục Tiểu Phụng ra thì còn ai chịu vì một hũ rượu mà bán hơi sức như thế?

Độc Cô Phương cười rộ nói:

- Đúng! Đúng! Con người si ngốc như gã trên đời thật không có mấy.

Tiêu Thu Vũ mỉm cười đón lấy hũ rượu ở trong tay Liễu Dư Hận nhẹ nhàng đặt xuống mặt bàn.

Bỗng nghe đánh "chát" một tiếng, hũ rượu vỡ tan tành, rượu chảy đầy ra mặt đất.

Vừa rồi Liễu Dư Hận dùng cả hai tay và Lục Tiểu Phụng dùng một tay, hai người cùng ra sức thì đừng nói cái hũ rượu bằng đất nung dù có đúc bằng sắt cũng phải bẹp dí. Thế mà nó vẫn không việc gì.

Tiêu Thu Vũ sửng sốt một lúc rồi cười nói:

- Việc thiên hạ đều thế cả. Lúc người ta muốn cho nó vỡ thì nó nhất định không vỡ, đến khi không muốn nó bể thì nó lại bể tan tành.

Lục Tiểu Phụng hững hờ đáp:

- Trên đời đã lắm chuyện kỳ cục, thường thường là những việc giả tạo, vậy người đời hà tất phải nhận chân?

Trong co mắt độc nhất của Liễu Dư Hận đột nhiên lộ vẻ thê lương, cay đắng, hắn lặng lẽ xoay mình cất bước ra đi.

Lục Tiểu Phụng nói mấy câu vừa rồi dường như chạm tới mối thương tâm dấy tận đáy lòng hắn từ lâu.

Giữa lúc ấy, đột nhiên một thứ thanh âm vừa trong trẻo vừa khả ái cất lên:

- Đan Phụng công chúa của Đại Kim Bằng Vương bệ hạ đến xin ra mắt Lục Tiểu Phụng công tử.

Người hô câu này là một cô gái nhỏ tuổi mình mặc áo ngũ sắc rất rực rỡ.

Cô ở trong rừng táo rậm rạp đi ra, bao nhiêu ánh trăng sao đầy trời tựa hồ thu cả vào mắt cô.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Đan Phụng công chúa ư?

Cô bé giương cặp mắt trong sáng lên nhìn chàng toét miệng cười đáp:

- Đúng là Đan Phụng công chúa chứ không phải Tiểu Phụng công chúa.

Lục Tiểu Phụng đăm đăm nhìn Hoắc lão đầu thở dài, miệng lẩm bẩm:

- Y quả nhiên là một vị công chúa chân chính.

Cô bé nói:

- Tuyệt đối không giả một chút nào.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Công chúa đâu?

Cô bé cười rất tươi đáp:

- Công chúa sợ làm cho Lục công tử phải bở vía nên còn ở bên ngoài.

Nụ cười của cô đã duyên dáng, tiếng nói của cô càng ngon ngọt hơn.

Lục Tiểu Phụng đành gượng cười.

Cô bé dương mắt lên nhìn chàng mỉm cười hỏi:

- Hiện giờ công chúa còn chờ ở ngoài cửa kia, chẳng hiểu công tử có dám ra mắt y không?

Hoắc lão đầu bỗng xen vào:

- Y dám lắm.

Lão già thần bí thâm trầm này mỉm cười thủng thẳng nói tiếp:

- Nếu y không đi bái kiến Đan Phụng Công chúa thì e rằng bao nhiêu nhà cửa của bạn hữu y sẽ bị các vị phá tan tành.

Quần tinh nhấp nháy. Mảnh trăng thượng huyền cong cong như khảm vào nền trời.

Trong khu rừng táo mùi hương thoang thoảng lưu động từ chỗ này ra chỗ khác. Đây không phải mùi thơm của cây táo mà là mùi thơm của hoa.

Mùi thơm thơm lại từ mình một con chó tiết ra. Một con chó săn tai nhỏ chân dài, mau lẹ phi thường.

Trên mình con vật khoác những xâu hoa phụng đỏ màu sắc, miệng nó cũng ngậm một giỏ hoa.

Trong giỏ hoa phụng kim quang sáng lạng. Đó là ánh vàng của bốn đĩnh hoàng kim, mỗi đỉnh nặng ít nhất là năm chục lạng.

Cô bé cầm lấy giỏ hoa mỉm cười nói:

- Đây là công chúa của bọn tiểu nữ bồi thường cho vị lão tiên sinh này. Xin Lục công tử thu nhận dùm thay lão.

Lục Tiểu Phụng chớp mắt mấy cái nói:

- Tại sao lại bồi thường cho lão? Phải chăng vì các hạ đã phá phòng ốc của lão?

Cô bé gật đầu.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Bốn đĩnh vàng này ít ra đến dư trăm lạng quả là món tiền lớn.

Cô bé hỏi:

- Bất quá là một chút lòng thành, mong rằng lão nhân gia vui lòng thu nhận.

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Ykhông vui lòng thâu nạp đâu.

Chàng dừng lại một chút rồi tiếp:

- Nếu là một vài trăm lạng vàng của người ta đem tặng lão nhân gia thì có thể lão nhân gia chẳng chịu nhận nhưng đây là tiền bồi thường căn nhà này thì có

lẽ chưa đủ.

Cô bé nói:

- Mỗi đĩnh vàng này đều năm chục lạng.

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Tại hạ cũng nhận thấy như vậy.

Cô bé hỏi:

- Vậy mà chưa đủ bồi thường căn nhà gỗ của lão ư?

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Còn thiếu một chút.

Cô bé hỏi:

- Thiếu một chút là bao nhiêu?

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Thiếu bao nhiêu thì tại hạ cũng không tính được. Đại khái thêm vài ba, bốn vạn lạng mới đủ.

Cô bé hỏi:

- Ba, bốn vạn lạng gì?

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Dĩ niên là ba, bốn vạn lạng Hoàng Kim.

Cô bé cười ruồi không nói gì.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Cô không tin ư?

Cô bé cười khành khạch không ngớt. Khi gặp phải người nói thách cô chẳng cười thì còn làm gì được, chẳng lẽ lấy ba, bốn vạn lạng Hoàng kim ra bồi

thường cho người ta thật sự?

Lục Tiểu Phụng bỗng nhắc cái ghế gỗ chạm hoa, chàng vừa ngồi giơ lên hỏi:

- Cô nương có biết ghế này là ghế gì không?

Cô bé đáp:

- Coi nó giống y như một cái ghế ngồi.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Nhưng cái ghế này chính Lỗ Trực đã chế tạo từ bốn trăm năm trước. Lỗ Trực là một thợ nổi danh, chạm trổ đồ dùng cho Thiên Tử. Khắp thiên hạ chỉ còn mười một cái ghế. Trong đại nội ở Hoàng cung có năm cái, ở đây có sáu cái nhưng rồi các vị đã làm tan bốn cái rồi.

Cô bé giương cặp mắt lên nhìn cái ghế trong tay

Lục Tiểu Phụng, muốn cười cũng không cười được nữa.

Lục Tiểu Phụng lại hỏi:

- Cô có biết trước kia ai ở căn nhà này không?

Cô bé lắc đầu.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Đây nguyên là chỗ ngâm thơ về mùa hạ của đại thi nhân Lục Phóng Ông. Trên tường bút tích của tiên sinh đề thơ để lại mà bây giờ cũng bị phá tan nát.

Cô bé càng giương mắt lờn hơn, vẻ kinh dị lộ ra ngoài mặt.

Lục Tiểu Phụng lạnh lùng nói tiếp:

- Vì thế mà mỗi mẩu gỗ trong căn nhà này đều là

vật báu vô giá. Các vị bồi thường cho bốn, năm vạn lạng Hoàng Kim cũng chưa chắc đã đủ.

Chàng vừa cười vừa nói tiếp:

- May mà lão tiên sinh đây không đòi các vị bồi thường một đồng nào vì lão nhân gia coi bốn, năm vạn lạng Hoàng kim cũng như mình coi một tiền chẳng hơn gì mấy.

Cô bé thè lưỡi ra liếm môi, càng lộ vẻ kinh dị, liếc mắt nhìn lão già kỳ bí.

Hoắc lão đầu vẫn ung dung ngồi đó, đủng đỉnh nhắp dần từng chút nửa chung rượu còn lại.

Lục Tiểu Phụng lại quay sang nhìn Độc Cô Phương cười nói:

- Tại hạ nghe đồn các hạ là người kiến văn rất rộng. Dĩ nhiên các hạ biết người giàu nhất trên cõi đời

này là ai?

Độc Cô Phương trầm ngâm đáp:

- Nhân vật nhiều đất cát nhất là Hoa Gia ở Giang Nam, còn châu báu nhiều nhất là Diêm Gia ở Quán Trung nhưng chân chính giầu nhất thì e rằng không ai bằng Hoắc Hưu.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Nhưng các hạ có biết lão là người như thế nào không?

Độc Cô Phương đáp:

- Nhân vật này tuy giàu nhất thiên hạ nhưng lại ưu sinh hoạt như người ẩn sĩ nên ít ai được nhìn thấy chân tướng lão. Chỉ nghe nói lão là người cô độc, tính tình cổ quái mà lại...

Đột nhiên hắn dừng lại liếc mắt ngó Hoắc lão đầu.

Bây giờ ai nấy đều biết lão già thần bí cô độc này chính là Hoắc Hưu, con người giầu nhất thiên hạ.

Hoắc lão đầu đột nhiên buông tiếng thở dài đủng đỉnh đứng lên nói:

- Bây giờ có người biết lão phu rồi thì không thể ở nơi đây được nữa. Chi bằng lão phu cho lại đại thiếu gia.

Lục Tiểu Phụng dòm ngó những mẩu gỗ xếp đống dưới đất đáp:

- Tại hạ còn nhớ trước kia yêu cầu lão nhân gia cho tạm trú mấy ngày mà lão nhân gia cũng không chịu.

Hoắc lão đầu hững hờ nói:

- Vừa rồi đại thiếu gia đã bảo cái gì ở đây cũng là bảo bối. Có ai lại đem bảo bối cho người khác bao giờ?

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Bảo bối biến thành những mẩu gỗ tan tành mới cho người hay sao?

Hoắc lão đầu đáp:

- Chính là thế đó.

Lục Tiểu Phụng thở dài, nhăn nhó cười nói:

- Bây giờ tại hạ mới hiểu lão nhân gia vì sao mà phát tài như vậy.

Hoắc lão đầu không thay đổi sắc mặt, lạnh lùng nói:

- Còn một điều đại thiếu gia nên biết.

...

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Lên xe rồi làm gì?

Cô bé đáp:

- Cỗ xe ngựa này sẽ đưa công tử đến một nơi công tử chưa từng đến bao giờ. Tiện nữ bảo đảm công tử tới đó rồi chẳng có điều chi phải hối hận.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Dĩ nhiên tại hạ không hối hận vì tại hạ không đi.

Cô bé tợn mắt lên nhìn chàng ra chiều kinh ngạc hỏi:

- Tại sao công tử lại không đi?

Lục Tiểu Phụng hỏi lại:

- Vì sao tại hạ phải đi theo một người chưa từng quen biết để đến một nơi cũng chưa từng tới đó bao giờ?

Cô bé chớp mắt mấy cái đáp:

- Tại vì... tại vì bọn thiếu nữ tặng cho công tử rất nhiều vàng.

Lục Tiểu Phụng cười ruồi không nói.

Cô bé hỏi:

- Công tử không thích vàng bạc ư?

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Tại hạ rất thích vàng bạc nhưng không phải vì

vàng bạc mà phải liều mạng.

Cô bé đảo mắt hằn học nói:

- Trong cỗ xe này rất yên tĩnh. Tệ công chúa là một mỹ nhân ít kẻ bì kịp. Đoạn đường này cũng tuyệt mỹ. Không chừng còn nhiều chuyện hay ở dọc đường.

Lục Tiểu Phụng mỉm cười nói:

- Cô nói câu này dường như khiến cho tại hạ đã có chút động tâm.

Cô bé mắt sáng rực lên hỏi:

- Công tử nhận lời rồi chứ?

Lục Tiểu Phụng hững hờ nói:

- Tại hạ không nhận lời.

Cô bé bĩu môi hỏi:

- Tại sao công tử còn chưa ưng thuận?

Lục Tiểu Phụng lạnh lùng đáp:

- Tại hạ rất ưu phụ nữ xinh đẹp diêm dúa mà không muốn liều mạng vì mỹ nhân.

Cô bé hỏi:

- Phải thế nào công tử mới chịu liều mạng?

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Tại hạ có liều mạng thì cũng chỉ liều mang cho mình mà thôi.

Cô bé hỏi:

- Ngoài công tử, khắp thiên hạ không ai xin công tử liều mạng được ư?

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Đúng thế.

Cô bé lại đảo mắt nhìn quanh hỏi:

- Vì Hoa Mãn Lâu công tử cũng không chịu liều mạng hay sao?

Lục Tiểu Phụng hỏi lại:

- Hoa Mãn Lâu nào?

Cô bé thủng thẳng đáp:

- Tiểu nữ tưởng công tử quen biết Hoa Mãn Lâu rồi. Hiện giờ y đang ở nơi đó chờ công tử. Nếu công tử không đi, nhất định y phải thất vọng.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Y chỉ muốn tại hạ đi còn chính y sao không

chịu đến kiếm tại hạ?

Cô bé đáp:

- Đáng tiếc bây giờ y có muốn đến kiếm công tử cũng không được.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Tại sao vậy?

Cô bé đáp:

- Vì hiện giờ y muốn đi một bước cũng không nổi.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Phải chăng cô muốn nói vì y đã lọt vào tay các cô?

Cô bé đáp:

- Đại khái là như vậy.

Lục Tiểu Phụng đột nhiên cười rộ tựa hồ phải nghe một câu chuyện tức cười nhất thiên hạ. Chàng cười lăn cười lộn, ôm bụng mà cười.

Cô bé không nhịn được hỏi:

- Tại sao công tử cười dữ vậy?

Lục Tiểu Phụng cười đáp:

- Tại hạ cười cô nương hãy còn nhỏ quá không hiểu cách nói năng.

Cô bé "Ủa" một tiếng.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Các vị đã kiềm chế được Hoa Mãn Lâu thì bất cứ việc gì trong thiên hạ cũng làm được, sao còn đến

kiếm tại hạ?

Cô bé cười mát đáp:

- Công tử không phải là kẻ tối dạ nhưng cũng chẳng phải là người thông minh lắm.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Thế ư?

Cô bé đáp:

- Nếu công tử quả là người thông minh thì phải hiểu rõ hai điều. Một là tiểu nữ chẳng phải đứa con nít, tiểu nữ còn là biểu thư của Đan Phụng công chúa. Năm nay y mới mười chín tuổi mà tiểu nữ đã hai mươi.

LỤC TIỂU PHỤNG

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 5

Kim Bằng Vương Thuật Chuyện Phiêu Lưu

Lục Tiểu Phụng nghe cô nói không khỏi sửng sốt. Chàng nhìn cô bé từ đầu đến gót chân rồi lại từ gót chân lên đến đầu. Chàng ngắm nghía hồi lâu vẫn không nhận định nổi cô bé này là một thiếu nữ hai mươi tuổi. Chàng coi đi coi lại cũng chỉ nhận thấy cô chưa đến mười hai tuổi.

Cô bé cười mát nói tiếp:

- Thiếu gì người trời sinh ra không cao lớn. Một lão già sáu, bảy chục tuổi thấp hơn tiểu nữ đến phân

nửa tướng công cũng đã thấy qua.

Lục Tiểu Phụng tuy không tin cô nhưng chẳng thể không thừa nhận trên đời quả có như vậy.

Cô bé lại nói:

- Điều thứ hai là công tử nên hiểu rõ Hoa Mãn Lâu không giống như công tử.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Y thông minh hơn tại hạ hay sao?

Cô bé đáp:

- Không hẳn thế. Nhưng y là người tốt.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Tại hạ không phải người tốt hay sao?

Cô bé đáp:

- Vì công tử chẳng phải người tốt nên khó mà mắc bẫy kẻ khác một cách dễ dàng. Còn Hoa Mãn Lâu đối với ai cũng tín nhiệm. Muốn y mắc bẫy dễ dàng hơn nhiều.

Lục Tiểu Phụng lại ngắm nghía cô từ trên xuống dưới rồi đột nhiên hỏi:

- Cô nương đã hai chục tuổi thật ư?

Cô bé đáp:

- Còn một tháng nữa là đủ hai mươi.

Lục Tiểu Phụng vừa cười vừa nói:

- Người hai mươi tuổi cần phải hiểu con người tồi bại như tại hạ chẳng khi nào liều mang cho bạn hữu, bất cứ là loại bạn hữu nào cũng vậy.

Cô bé chớp mắt mấy cái rồi hỏi:

- Thật thế ư?

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Thật chứ!

Lục Tiểu Phụng đã ngồi lên xe ngựa. Cỗ xe bắt đầu khởi hành.

Trong xe chất đống nhưng hoa tươi đủ màu sắc. Đan Phụng công chúa ngồi giữa đống hoa tươi khác nào một bông mai côi sắc đen rất đẹp và rất trân quý.

Cặp mắt nàng vừa đen vừa sáng đang ngó Lục Tiểu Phụng.

Lục Tiểu Phụng không nhìn nàng. Chàng nhắm mắt lại tựa hồ muốn ngủ một giấc ở trên xe.

Đan Phụng công chúa vừa cười vừa cất giọng ôn nhu nói:

- Vừa rồi tiệp thiếp tưởng công tử không chịu lên xe.

Lục Tiểu Phụng "Ồ" một tiếng.

Công chúa nói:

- Dường như tiện thiếp vừa nghe công tử bảo tuyệt đối không chịu liều mạng cho bạn hữu?

Lục Tiểu Phụng hững hờ đáp:

- Tại hạ vốn không chịu liều mạng vì bạn hữu nhưng lên ngồi xe ngựa này cũng chẳng quan hệ gì.

Đan Phụng công chúa mỉm cười. Lúc nàng cười tựa hồ đầy vườn hoa nở bung trước mặt giữa mùa xuân.

Lục Tiểu Phụng mở mắt ra một cái rồi nhắm lại ngay.

Đan Phụng công chúa lại cất giọng ôn nhu hỏi:

- Dường như công tử không muốn nhìn tiện thiếp một cái nào phải không?

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Tại hạ không dám nhìn công chúa vì khoang xe nhỏ quá mà tại hạ lại không ngăn được để người ta cám dỗ.

Đan Phụng công chúa hỏi:

- Công tử sợ tiện thiếp cám dỗ ư?

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Tại hạ cũng không muốn liều mạng vì công

chúa.

Đan Phụng công chúa hỏi:

- Sao công tử lại biết tiện thiếp nhất định đòi công tử đi liều mạng?

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Tại hạ biết vì mình chẳng phải là kẻ ngu xuẩn.

Đan Phụng công chúa cầm bông hoa tươi giơ lên lẳng lặng ngắm nghía hồi lâu rồi thở dài nói:

- Công tử đoán trúng đó. Thực tình tiện thiếp yêu cầu làm thay cho bọn tiện thiếp một việc nhưng tiện thiếp không muốn dụ dỗ công tử mà cũng hà tất phải dụ dỗ.

Lục Tiểu Phụng "Ủa" lên một tiếng.

Đan Phụng công chúa nói tiếp:

- Vì tiện thiếp biết có hạng người bất cứ việc gì cũng làm dùm bạn hữu.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Hạng người ấy là ai?

Đan Phụng công chúa đáp:

- Là công tử.

Lục Tiểu Phụng cười hỏi:

- Chính tại hạ còn chưa biết hạng người này sao công chúa lại biết thế?

Đan Phụng công chúa đáp:

- Trước kia tuy tiện thiếp chưa gặp công tử nhưng được nghe người ta nói tới công tử rất nhiều.

Lục Tiểu Phụng cũng nghe đồn nhưng những cái gì đồn đại chàng thì chàng lại không được nghe ai nói tới.

Đan Phụng công chúa lại nói:

- Tiện thiếp nghe rất nhiều, mọi người nói công tử có tính suồng sã nhưng chính họ cũng chẳng thể không thừa nhận là tính suồng sã rất khả ái.

Lục Tiểu Phụng thở dài, chàng không hiểu Đan Phụng công chúa muốn lấy lòng mình hay là có ý mỉa mai? Nhưng chàng đã phải mở mắt ra.

Đan Phụng công chúa nói:

- Người ta còn bảo coi bề ngoài công tử như hòn đá chôn dưới lỗ, vừa hôi hám vừa cứng rắn mà thực ra lòng dạ công tử mềm như đậu hũ.

Lục Tiểu Phụng bất giác nở nụ cười nhăn nhó.

Đan Phụng công chúa lại cười nói:

- Dĩ nhiên lời đồn chẳng thể tin được nhưng ít ra cũng có một điểm họ không nói ngoa.

Lục Tiểu Phụng không nhịn được hỏi lại:

- Điểm nào?

Đan Phụng công chúa mỉm cười đáp:

- Trước kia tiện thiếp nghĩ mãi không ra tại sao người ta lại bảo công tử có bốn hàng lông mày, bây giờ mới vỡ lẽ.

Lục Tiểu Phụng đột nhiên chau mày. Lúc chàng chau mày cả râu mép cũng nhăn lại.

Đan Phụng công chúa hỏi:

- Công tử đã đoán ra ai cáo tố với tiện thiếp về

điểm này rồi phải không?

Lục Tiểu Phụng chau mày hỏi lại:

- Hoa Mãn Lâu hiện ở chỗ các vị thật rồi chứ?

Đan Phụng công chúa đáp:

- Tiện thiếp gạt công tử làm chi? Vả lại công tử sắp gặp y rồi.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Tuy mắt y không nhìn thấy gì nhưng sự nguy hiểm còn ở ngoài mười dặm đã phát giác rồi. Tại hạ thật không sao hiểu được y đã lọt vào tay các vị trong trường hợp nào?

Đan Phụng công chúa đáp:

- Vì y là người tốt mà lại là nam nhân. Hảo nam

nhân mà gặp phải hoại nữ nhân thì khó lòng tránh khỏi mắc bẫy.

Lục Tiểu Phụng lạnh lùng hỏi:

- Y gặp công chúa rồi ư?

Đan Phụng công chúa thở dài đáp:

- Có khi tiện thiếp cũng muốn đi lừa gạt nhưng đáng tiếc mười người như tiện thiếp hợp lại cũng không bằng một mình Thượng Quan Phi Yến.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Thượng Quan Phi Yến nào?

Đan Phụng công chúa đáp:

- Thượng Quan Phi Yến là thư thư của Tuyết Nhi.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Tuyết Nhi là ai?

Đan Phụng công chúa đáp:

- Tuyết Nhi là tiểu muội của tiện thiếp. Y chính là con nhỏ vừa đi mời công tử đó.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Y không phải là biểu thư của công chúa ư?

Đan Phụng công chúa cười đáp:

- Năm nay y mới mười hai tuổi mà là biểu thư của tiện thiếp được ư?

Lục Tiểu Phụng ngẩn người ra. Chàng không biết mình nên khóc to ba tiếng hay cười lớn ba tiếng. Chàng không ngờ mình đã bị con nhỏ mười hai tuổi

lừa bịp một cách trắng trợn. Chị nào em nấy. Cô em đã vậy thì cô chị là hạng người nào nghĩ ra cũng biết.

Đan Phụng công chúa thấy vẻ mặt dở khóc dở cười của chàng không khỏi mỉm cười nói:

- Con tiểu quỷ đó nói dối mà miệng ráo hoảnh, mắt cũng không chớp. Phải chăng công tử đã bị thị gạt?

Lục Tiểu Phụng nhăn nhó cười đáp:

- Ít ra bây giờ tại hạ cũng hiểu được Hoa Mãn Lâu mắc lừa trong trường hợp nào.

Đan Phụng công chúa nói:

- Hoa Mãn Lâu tuy ở với bọn thiếp nhưng bọn thiếp vẫn tôn kính y. Cái đó cũng vì y là hảo bằng hữu của công tử và thực ra y cũng có chỗ đặc biệt.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Đúng thế thật.

Đan Phụng công chúa nói:

- Công tử cùng y và Chu Đình là những người mà tiện thiếp mới hỏi ra được trong thời gian ngắn.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Thế mà công chúa đã biết khá nhiều về tại hạ.

Đan Phụng công chúa cười đáp:

- Thực ra bọn thiếp đã chuẩn bị bảy tháng trời mới kiếm thấy công tử.

Lục Tiểu Phụng thở dài nói:

- Bất luận là ai mà công chúa phải mất công bảy tháng mới tìm được người ấy cũng vô phước rồi.

Đan Phụng công chúa cất giọng ôn nhu đáp:

- Nhưng bọn tiện thiếp không có ý gia hại công tử.

Lục Tiểu Phụng lại bật tiếng cười gượng.

Đan Phụng công chúa nói:

- Công việc mà bọn thiếp yêu cầu công tử làm cho tuy nguy hiểm nhưng tiện thiếp tin rằng nhất định công tử làm được.

Nàng chú ý nhìn Lục Tiểu Phụng đầy vẻ ngưỡng mộ.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Công chúa muốn tại hạ làm việc gì?

Đan Phụng công chúa cúi đầu xuống đáp:

- Bây giờ tiện thiếp bất tất phải nói, rồi công tử sẽ biết ngay.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Liễu Dư Hận, Tiêu Thu Vũ, Độc Cô Phương cũng vì việc này mà đến đây hay sao?

Đan Phụng công chúa gật đầu. Nàng vừa cười vừa nói tiếp:

- Tìm kiếm bọn họ tuy cũng khó khăn nhưng so với công tử còn dễ hơn nhiều.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Các vị đã dùng cách gì để tìm kiếm ba người đó?

Đan Phụng công chúa mỉm cười đáp:

- Mỗi người đều có một nhược điểm. Bọn họ cũng nhất định không đoán ra tiện thiếp đã dùng cách gì để mời được công tử.

Nàng đưa bông hoa tươi trong tay đến trước mặt Lục Tiểu Phụng thủng thẳng nói tiếp:

- Liễu Dư Hận, Tiêu Thu Vũ, Độc Cô Phương, Hoa Mãn Lâu lại thêm công tử nữa mà trên đời còn có một việc cả năm vị không làm nổi há là chẳng phải chuyện lạ?

Bên ngoài cửa sổ cỗ xe có mù trắng như tuyết bốc lên.

Đèn lửa trong khoang xe càng lộ vẻ ấm áp.

Lục Tiểu Phụng ngưng thần ngó bông hoa tươi trong tay Đan Phụng công chúa.

Bông hoa đã tươi đẹp, bàn tay nàng còn đẹp

hơn.

Đan Phụng công chúa dùng hai ngón tay xinh xắn nhẹ nhàng cắm bông hoa tươi lên cổ áo Lục Tiểu Phụng rồi nói:

- Tiện thiếp tưởng công tử hãy đi ngủ một giấc là hay hơn.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Tại sao vậy?

Đan Phụng công chúa cúi đầu xuống, cất tiếng càng ôn nhu đáp:

- Vì tiện thiếp không nhịn được đã bắt đầu quyến rũ công tử.

Cỗ xe ngựa chạy nhanh như tựa hồ xé bức sương mù ẩm thấp. Sương mù tuy ẩm ướt nhưng là

sương sáng sớm, báo tin đêm dài sắp kết thúc. Lục Tiểu Phụng dựa vào vách xe tựa hồ đã ngủ rồi.

Đan Phụng công chúa lại cất tiếng ôn nhu:

- Công tử hãy ngủ một giấc ngon lành. Không chừng lúc tỉnh dậy thấy y ngay.

Lục Tiểu Phụng không nhịn được mở bừng mắt ra hỏi:

- Y là ai?

Đan Phụng công chúa đáp:

- Đại Kim Bằng Vương.

LỤC TIỂU PHỤNG

Cổ Long

Quyển 1

Chương 6

Vụ Bí Mật Tuyệt Đại Trên Chốn Giang Hồ

Đại Kim Bằng Vương nét mặt bỗng tươi lên nói:

- Ta biết công tử là một nhân vật tuổi trẻ mà công bằng chính trực, nhất định không cự tuyệt lời yêu cầu này.

Lục Tiểu Phụng trầm ngâm hồi lâu rồi gượng cười đáp:

- Chỉ sợ tại hạ không làm nổi việc.

Đại Kim Bằng Vương hỏi:

- Đến công tử cũng không làm được thì còn ai làm nổi?

Lục Tiểu Phụng thở dài đáp:

- Chắc không còn một ai làm được.

Rồi chàng nói tiếp:

- Hiện nay ba người kia đều là những đại nhân vật thanh danh hiển hách nhất thiên hạ. Nếu họ làm như thế thì có khác gì họ tự thừa nhận tội lỗi của mình ngày trước.

Thanh danh, địa vị, tài sản của họ lập tức toàn bộ bị tiêu tan trong chốc lát.

Đại Kim Bằng Vương càng lộ vẻ buồn rầu đáp:

- Ta cũng biết chẳng khi nào bọn họ tự thừa nhận tội lỗi của mình.

Lục Tiểu Phụng nói theo:

- Huống chi bọn họ chẳng những tài lực đều khủng khiếp mà người nào bản lãnh cũng cao thâm khôn lường.

Đại Kim Bằng Vương nói:

- Sở dĩ tiên vương giao phó trọng trách cho bọn họ cũng vì họ là những tay cao thủ đệ nhất ở Kim Bằng vương triều.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Năm chục năm nay tất cả bọn họ vẫn lưu tâm đề phòng lão nhân gia tìm đến báo thù, do đó bản lãnh của họ lại tăng tiến không biết bao nhiêu mà kể.

Chàng thở dài nói tiếp:

- Tại hạ thường nói những nhân vật võ công cao thâm tuyệt đỉnh trong thiên hạ hiện nay chỉ có năm, sáu người mà Hoắc Hưu và Độc Cô Nhất Hạc cũng ở trong đám này.

Con người ai mà chẳng có tính hiếu kỳ? Đan Phụng công chúa không nhịn được hỏi:

- Còn ba, bốn người nữa là những ai?

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Phương trượng chùa Thiếu Lâm là Đại Bi thiền sư, trưởng phái Võ Đương là Mộc đạo nhân cả nội ngoại công phu đều đến trình độ xuất thần nhập hóa. Nhưng bàn về kiếm pháp tinh diệu vô song thì phải kể đến Bạch Vân thành chủ Diệp Cô Thành ở đảo Phi Tiên ngoài Nam Hải và Tây Môn Xuy Tuyết ở Vân Mai sơn trang.

Đan Phụng công chúa đăm đăm nhìn chàng hỏi:

- Còn công tử thì sao?

Lục Tiểu Phụng chỉ cười chứ không nói gì. Chàng nghĩ rằng mình bất tất phải nói về mình.

Đại Kim Bằng Vương đột nhiên thở dài sườn sượt, mặt buồn rười rượi nói:

- Ta cũng biết việc này vừa khó khăn vừa nguy hiểm vô cùng nên khôn muốn miễn cưỡng yêu cầu công tử trợ giúp chúng ta. Vậy công tử hãy nghĩ kỹ đi.

Mặt lão đầy vẻ bi phẫn, lão nắm hai tay lại lớn tiếng:

- Nhưng bọn ta bất luận thế nào cũng phải liều mạng với họ. Dù bọn ta chỉ còn một người cũng tranh

đấu đến cùng.

Lục Tiểu Phụng cười đáp:

- Tại hạ biết rồi.

Đại Kim Bằng Vương trầm mặc hồi lâu, đột nhiên gượng cười lớn tiếng:

- Dù sao mặc lòng, Lục công tử vẫn là quý khách của bọn ta. Sao còn chưa bưng rượu lên?

Đan Phụng công chúa cúi đầu xuống đáp:

- Hài nhi kêu gia nhân chuẩn bị lập tức.

Đại Kim Bằng Vương nói:

- Lấy thứ rượu Bồ Đào Ba Tư hạng nhất và mời Hoa công tử lên đây.

Đan Phụng công chúa đáp:

- Dạ!

Đại Kim Bằng Vương ngó Lục Tiểu Phụng bằng vẻ mặt kiêu ngạo mà trang nghiêm thủng thẳng nói:

- Công tử là bằng hữu của chúng ta. Kim Bằng vương triều trước nay không ép buộc bằng hữu việc gì bao giờ.

Những chén bạc cổ kính mà cao nhã. Còn rượu màu xanh lợt.

Lục Tiểu Phụng lẳng lặng nhìn Đan Phụng công chúa rót rượu ra chén. Hoa Mãn Lâu đến ngồi bên chàng.

Hai người không nói gì, chỉ nắm tay nhau thật chặt. Cái nắm tay này cũng đủ thuyết minh mọi sự.

Rượu đã rót đầy chỉ có ba chung.

Đại Kim Bằng Vương niềm nở tươi cười nói:

- Ta đã lâu năm không uống rượu nhưng bữa nay phá lệ bồi tiếp hai vị một chung.

Đan Phụng công chúa lắc đầu nói:

- Phụ vương để hài nhi uống thay cho. Phụ vương đừng quên cái chân của phụ vương.

Đại Kim Bằng Vương trừng mắt lên nhìn nàng rồi gượng cười đáp:

- Được rồi! Ta không uống nhưng coi người khác uống hảo tửu cũng thích thú.

Đan Phụng công chúa nhìn Lục Tiểu Phụng giải thích. Nàng nói:

- Gia phụ chỉ uống một chút rượu là hai chân lập tức sưng lên không đi được nửa bước. Tiện thiếp chắc

hai vị cũng thể tất cho lão nhân gia.

Lục Tiểu Phụng mỉm cười nâng chén.

Đan Phụng công chúa xoay lưng về phía phụ thân. Đột nhiên nàng nhìn Lục Tiểu Phụng đưa ra bộ mặt kỳ quái.

Lục Tiểu Phụng không sao hiểu được.

Đan Phụng công chúa cũng mỉm cười nâng chung, nàng nói:

- Thứ rượu Bồ Đào của nước Ba Tư này gia phụ cất dưới hầm đã lâu năm. Tiện thiếp mong rằng nó hợp mùi vị của hai công tử.

Nàng uống một hơi cạn sạch, thở phào một cái nói:

- Hiển nhiên là thứ rượu thượng hảo.

Ít khi chủ nhân tự mình tán dương rượu của mình mà Đan Phụng công chúa tuyệt không phải là con người thích khoe khoang.

Lục Tiểu Phụng rất lấy làm kỳ, bỗng chàng phát giác chung rượu chàng uống vào lại không phải là rượu mà chỉ là thứ nước đường có màu sắc.

Dĩ nhiên chàng hiểu ý tứ của Đan Phụng công chúa nhưng chàng sợ Hoa Mãn Lâu không ngó thấy bộ mặt của nàng nên không nói ra.

Không ngờ Hoa Mãn Lâu cũng mỉm cười. Mỉm cười rồi uống chung rượu của y. Y thở dài nói:

- Quả nhiên là rượu ngon.

Lục Tiểu Phụng cười nói:

- Trước nay tại hạ chưa từng được uống thứ rượu ngon này bao giờ.

Đại Kim Bằng Vương cười rộ. Đây là lần thứ nhất lão cười một cách khoan khoái thực sự. Lão nói:

- Đây là thứ rượu ngon khó tìm được ở nhân gian. Hai vị là thanh niên đáng được thưởng thức thứ rượu ngon của ta này.

Lục Tiểu Phụng lại uống thật lẹ ba chung nữa, đột nhiên chàng cười nói:

- Dĩ nhiên không thể uống rượu ngon mà chẳng được việc gì.

Đại Kim Bằng Vương cặp mắt sáng lên nhìn chàng nói:

- Công tử nói vậy là có ý...

Lục Tiểu Phụng hít một hơi chân khí, ngắt lời:

- Lão nhân gia đã muốn xử sự cho công bằng, tại

hạ nhất định hết sức tìm công bằng đem lại cho lão nhân gia.

Đại Kim Bằng Vương đột nhiên đứng dậy, loạng choạng bước tới trước mặt Lục Tiểu Phụng, đưa hai tay nâng vai chàng lên.

Cặp mắt lão đầy vẻ cảm kích long lanh ngấn lệ. Cả thanh âm cũng nghẹn ngào.

Lão ấp úng:

- Cảm ơn công tử... đa tạ hai vị... đa tạ công tử...

Lão nói đi nói lại hai câu này không biết bao nhiêu lần.

Đan Phụng công chúa ngồi bên ngó thấy không khỏi xúc động. Nàng quay đi từ từ lau nước mắt.

Sau một lúc, Đại Kim Bằng Vương bình tĩnh lại

đôi chút. Lão nói:

- Độc Cô Phương và Độc Cô Nhất Hạc tuy cùng là Độc Cô nhưng lại có mối thù sâu tựa biển. Liễu Dư Hận bị mất nửa mặt là do Diêm Thiết San vạc đi. Tiêu Thu Vũ lại là bạn sinh tử của Liễu Dư Hận. Chỉ cần được công tử đứng ra làm việc này cho bọn ta là ba người đó có phải nhảy vào dầu sôi lửa bỏng cũng vui lòng đi theo công tử.

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Lưu bọn họ lại đây hay hơn.

Đại Kim Bằng Vương chau mày hỏi:

- Tại sao vậy.

Lục Tiểu Phụng thở dài đáp:

- Tại hạ cũng biết họ đều là cao thủ bậc nhất

trong võ lâm nhưng bảo họ đi đối phó với Độc Cô Nhất Hạc và Hoắc Hưu thì chẳng khác gì bảo họ đi tìm cái chết.

Đại Kim Bằng Vương ngập ngừng hỏi:

- Chẳng lẽ.. chẳng lẽ công tử không tìm viện thủ ư?

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Dĩ nhiên phải có.

Chàng khẽ vỗ vai Hoa Mãn Lâu mỉm cười nói tiếp:

- Bọn tại hạ nguyên là cặp bài trùng rồi.

Đại Kim Bằng Vương dòm ngó Hoa Mãn Lâu lộ vẻ kinh dị. Lão không tin con người đui mắt này bản lãnh còn giỏi hơn Liễu Dư Hận và Tiêu Thu Vũ. Dù

bản lãnh y có cao thâm hơn người kia nhưng chẳng nhìn thấy gì thì làm sao đắc lực bằng người sáng mắt.

Lục Tiểu Phụng lại nói tiếp:

- Ngoài Hoa huynh đệ, đương nhiên tại hạ còn phải kiếm thêm hai, ba nhân vật nữa.

Đại Kim Bằng Vương hỏi:

- Công tử muốn kiếm những ai?

Lục Tiểu Phụng trầm ngâm đáp:

- Trước hết là Chu Đình.

Đại Kim Bằng Vương hỏi:

- Chu Đình ư?

Hiển nhiên lão chưa từng nghe đến tên này bao giờ.

Lục Tiểu Phụng lại cười đáp:

- Chu Đình không thể kể vào hàng cao thủ nhưng hiện giờ hắn lại đắc dụng.

Đại Kim Bằng Vương lắng tai nghe chờ chàng giải thích.

Lục Tiểu Phụng nói tiếp:

- Lão nhân gia đã thấy bọn họ nhưng có thể bọn họ cũng đá phát hiện ra lão nhân gia. Vậy bọn họ tất tìm cách tiên hạ thủ sát hại lão nhân gia để bịt miệng.

Đại Kim Bằng Vương cười lạt đáp:

- Ta không sợ.

Lục Tiểu Phụng thở dài nói:

- Lão nhân gia không sợ nhưng tại hạ sợ. Vì thế

mà tại hạ nhất định kiếm Chu Đình. Chỉ y là có thể biến nơi đây thành một thành trì, bất cứ là ai cũng khó lòng tấn công được.

Đại Kim Bằng Vương hỏi:

- Y hiểu cách chế tạo cơ quan hay sao?

Lục Tiểu Phụng mỉm cười đáp:

- Chỉ cần y chịu ra công thì y có thể chế tạo cả cái ghế ngồi cũng là đồ cắn người được.

Đại Kim Bằng Vương cười nói:

- Công tử quả là có những ông bạn kỳ quái.

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Bây giờ tại hạ chỉ hy vọng hạ thuyết từ lay chuyển một nhân vật chịu giúp tại hạ làm một việc.

Đại Kim Bằng Vương chuyển động mục quang hỏi:

- Nhân vật đó cũng đắc dụng lắm hay sao?

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Hắn mà chịu ra tay thì việc này mới có cơ thành công được.

Đại Kim Bằng Vương hỏi:

- Người đó là ai vậy?

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Tây Môn Xuy Tuyết.

* * * * *

Trong dãy hành lang hiện ra bầu không khí âm ua ảm đạm. Trời đã xế chiều.

Đan Phụng công chúa cúi đầu xuống. Mái tóc đen nhàn của nàng khác nào suối nước xõa xuống vai bên trái, Khóe môi lộ nụ cười, nàng nói:

- Sự việc vừa rồi tiện thiếp không biết tạ ơn công tử bằng cách nào.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Phải chăng công chúa muốn nói về mấy chung rượu đó?

Đan Phụng công chúa đỏ mặt lên, cúi đầu xuống đáp:

- Chắc bây giờ công tử đã nhìn ra mọi sự. Gia phụ là con người hiếu thắng mà không nhịn được ai đả kích nên tiện thiếp nhất thiết không để lão nhân gia biết rõ chân tướng.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Tại hạ biết lắm.

Đan Phụng công chúa thở dìa cất giọng buồn buồn nói:

- Nơi đây ngoài chỗ ở thường nhật là nhà khách sảnh và phòng ngủ của lão nhân gia, còn thì đều rỗng tuyếch, cả hầm rượu ngon cất giấu lâu ngày, bọn tiện thiếp cũng lục tung lấy ra bán hết.

Nàng cúi đầu thấp hơn nói tiếp:

- Trong nhà bọn tiện thiếp cơ hồ không còn ai sinh sảnh chút gì. Muốn duy trì được cái gia đình này không phải là chuyện dễ, huống chi bọn tiện thiếp lại muốn làm nhiều chuyện khác. Nguyên về việc tìm kiếm công tử, tiện thiếp phải đem cầm cả đến chuỗi trân châu của tiên mẫu lưu lại.

Lục Tiểu Phụng thở dài nói:

- Nguyên trước tại hạ không hiểu rõ tình trạng các vị mấy nhưng những chung rượu kia đã tố cáo rất nhiều.

Đan Phụng công chúa bỗng ngẩng đầu lên đăm đăm nhìn Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Phải chăng vì công tử biết rõ tình trạng của bọn tiện thiếp mới chịu nhận lời giúp đỡ?

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Dĩ nhiên vì lão nhân gia coi tại hạ bằng tình bạn hữu chứ không dùng cách nào khác để uy hiếp.

Đan Phụng công chúa nhìn chàng bằng cặp mắt mỹ lệ, sâu thẳm, long lanh ngấn lệ, ra chiều rất cảm kích.

Nàng lại cúi đầu xuống cất giọng ôn nhu:

- Thế ra trước đây tiện thiếp đã lầm nhiều lắm. Tiện thiếp cứ tưởng công tử không phải là người để cho tình cảm lay động.

Hoa Mãn Lâu chỉ mỉm cười. Gã nghe nhiều mà nói ít, bây giờ mới mỉm cười lên tiếng:

- Tại hạ đã bảo con người này coi bề ngoài tuy cứng cỏi thối tha mà thực ra lòng mềm nhũn như đạu hũ.

Đan Phụng công chúa không nhịn được cười đáp:

- Tình thực mà nói thì Hoa công tử cũng lầm.

Hoa Mãn Lâu "Ủa" lên một tiếng.

Đan Phụng công chúa nói tiếp:

- Coi bề ngoài tuy y cứng cỏi nhưng bất cứ ngón

gì y cũng khôn ngoan.

Nàng nói rồi đỏ mặt lên, lập tức lảng sang chuyện khác:

- Phòng khách ở đây hủ lậu quá. Mong hai vị đừng để ý.

Lục Tiểu Phụng hắng giọng đáp:

- Lẽ ra bọn tại hạ không nên ở lại ăn bữa cơm chiều.

Đan Phụng công chúa lại mỉm cười đáp:

- Công tử đừng quên rằng đã lưu lại nơi bọn thiếp bốn đĩnh vàng.

Lục Tiểu Phụng chuyển động mục quang hỏi:

- Khi đó các vị đã biết Hoắc lão đầu là nhân vật

mà các vị muốn tìm kiếm rồi chứ?

Đan Phụng công chúa đáp:

- Mãi đến lúc công tử nói ra bọn tiện thiếp mới hay.

Lục Tiểu Phụng bỗng biến thành vẻ nghiêm trang hỏi:

- Sao các vị biết Độc Cô Nhất Hạc là chủ nhân Thanh Y lâu. Vụ này tuyệt đối bí mật trên chốn giang hồ.

Đan Phụng công chúa ngần ngừ đáp:

- Vì Liễu Dư Hận nguyên là một kẻ tả hữu thân tính rất đắc lực của lão. Ngày trước hắn là Ngọc Diện Lang Quân phong lưu diêm dúa mà biến thành như vậy vì lão.

Lục Tiểu Phụng cặp mắt sáng lên, dường như chợt hiểu ra rất nhiều chuyện.

Đan Phụng công chúa nhẹ nhàng buông tiếng thở dài nói tiếp:

- Đa tình tự cô không dư luận mà y là kẻ bị thương tâm.

Lục Tiểu Phụng liếc mắt nhìn công chúa.

Nhà khách khá rộng mà ngoại trừ cái giường cái kỷ và mấy cái ghế cũ kỹ, không còn đồ trần thiết nào khác.

Hoa Mãn Lâu ngồi xuống. Tuy mắt gã không nhìn thấy gì nhưng cũng phảng phất biết được chỗ nào.

Lục Tiểu Phụng nhìn gã bỗng cất tiếng hỏi:

- Huynh đài chưa ngồi vào chỗ không bao giờ chứ?

Hoa Mãn Lâu mỉm cười hỏi lại:

- Công tử mong tiểu đệ ngồi vào chỗ không hay sao?

Lục Tiểu Phụng cười đáp:

- Lục mỗ chỉ hy vọng lúc ngồi xuống đột nhiên phát hiện mình ngồi trên một cô gái.

Hoa Mãn Lâu nói:

- Cái đó chắc công tử giàu kinh nghiệm hơn tiểu đệ.

Lục Tiểu Phụng lạnh lùng đáp:

- Giả tỷ huynh đài cũng giàu kinh nghiệm về

môn này như Lục mỗ thì không đến nỗi bị mắc bẫy.

Hoa Mãn Lâu hỏi:

- Mắc bẫy ai?

Lục Tiểu Phụng hỏi lại:

- Huynh đài quên Thượng Quan Phi Yến rồi chăng?

Hoa Mãn Lâu cười đáp:

- Tiểu đệ không mắc bẫy đâu. Tiểu đệ tự ý muốn đến đây.

Lục Tiểu Phụng kinh ngạc hỏi:

- Huynh đài tự ý muốn đến đây ư? Tại sao vậy?

Hoa Mãn Lâu đáp:

- Có thể vì lâu nay tiểu đệ rỗi rãi quá, muốn thì một chuyện gì nguy hiểm mà thú vị làm chơi.

Lục Tiểu Phụng lạnh lùng nói theo:

- Cũng có thể huynh đài bị lời ngon ngọt của người đẹp lừa gạt.

Hoa Mãn Lâu cười đáp:

- Y quả là một cô gái nói dối rất giỏi nhưng đối với tiểu đệ y lại nói thật.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Y đã đem vụ này cáo tố với huynh đài rồi sao?

Hoa Mãn Lâu gật đầu.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Có kho cô đã phát giác ra đối với hạng ngươi

như huynh đài thì biện pháp duy nhất là nói thật.

Hoa Mãn Lâu đáp:

- Có thể như vậy.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Mục đích của cô là yêu cầu huynh đài tới đây. Huynh đài tới rồi là cô đạt mục đích.

Hoa Mãn Lâu mỉm cười nói:

- Dường như công tử có ý bực mình với tiểu đệ?

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Huynh đài không bực mình hay sao?

Hoa Mãn Lâu cười đáp:

- Việc gì tiểu đệ phải bực mình? Người ta đem xe

ngựa đến đón rước tiếp đãi tử tế đối với quý khách. Nơi đây lại mát mẻ tráng lệ, hoa nở đầy vườn. Huống chi huynh đài cũng đến rồi thì dù tiểu đệ có mắc bẫy thật cũng không oán trách cô được nữa.

Lục Tiểu Phụng không nhịn được, phì cười nói:

- Xem chừng muốn làm cho huynh đài bực mình không phải chuyện dễ.

Hoa Mãn Lâu đột nhiên hỏi:

- Công tử muốn kiếm Tây Môn Xuy Tuyết thật ư?

Lục Tiểu Phụng "Ồ" một tiếng.

Hoa Mãn Lâu hỏi:

- Lục công tử có làm cho y động tâm để ra giúp việc người chăng?

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Lục mỗ cũng biết trong thiên hạ khó có việc gì đá đông được y nhưng Lục mỗ cứ thử coi.

Hoa Mãn Lâu hỏi:

- Rồi sau sao nữa?

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Hiện giờ Lục mỗ chưa nghĩ đến điều gì khác, chỉ muốn đi ra ngoài coi mọi chỗ xem.

Hoa Mãn Lâu hỏi:

- Huynh đài muốn coi cái gì?

Lục Tiểu Phụng cười đáp:

- Có lẽ Lục mỗ muốn coi Thượng Quan Phi Yến.

Hoa Mãn Lâu mỉm cười nhưng dường như trong nụ cười có vẻ lo âu. Gã lạnh lùng nói:

- Nhưng huynh đài không thấy y được.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Tại sao vậy?

Hoa Mãn Lâu đáp:

- Tiểu đệ đến đây rồi không nghe thấy tiếng y nữa, dường như y đã rời khỏi chốn này.

Lục Tiểu Phụng nhìn gã thấy gã lộ vẻ lo âu.

Hoa Mãn Lâu lại cười nói:

- Dường như y là một cô gái khó lòng ổn định được.

Lục Tiểu Phụng cũng cười đáp:

- Thực ra những cô gái thì cô nào mà không thế?

Trong này mỗi lúc một tối lại.

Hoa Mãn Lâu ngồi tĩnh tọa một mình mà vẫn ra chiều bình tĩnh vui vẻ.

Suốt đời lúc nào gã cung sung sướng, tự mãn. Bất luận ở đâu, gặp trường hợp nào, gã cũng cảm thấy những lạc thú mà người khác không tìm ra được.

Hiện giờ gã đang hưởng thụ cảnh hoàng ôn trong tháng về mùa xuân.

Bỗng gã nghe thấy có tiếng người gõ cửa.

Tiếng gõ cửa vừa vang lên đã có người tiến vào mà là hai người Độc Cô Phương và Tiêu Thu Vũ.

Tuy có hai người mà tiếng bước chân lại chỉ một. Còn cước bộ của Độc Cô Phương so với gió xuân còn

nhẹ nhàng hơn.

Hoa Mãn Lâu mỉm cười nói:

- Mời hai vị an tọa. Tại biết là ở đây còn mấy cái ghế bỏ trống.

Gã không hỏi họ đến đây làm gì? Những người này là ai? Vì bất cứ ai tiến vào nhà, gã cũng hoan nghênh hết và gã đem cả những cái gì của mình cho người ta hưởng thụ.

Độc Cô Phương xịu mặt, cất tiếng lạ lùng hỏi:

- Sao ngươi biết bọn ta có hai người? Ngươi đui mắt thật hay giả vờ?

Hắn hỏi câu này vì cho là chẳng một ai nghe tiếng bước chân của hắn. Trước nay hắn vẫn tự phụ về khinh công trác tuyệt của mình. Hắn thấy Hoa Mãn Lâu phát giác ra bước chân của mình nên trong

lòng rất lấy làm khó chịu.

Hoa Mãn Lâu vẫn cao hứng mỉm cười đáp:

- Có lúc chính tại hạ cũng không tin là mình đui mắt thật vì tại hạ cho là những người có mắt mà không biết nhận định mới đúng là kẻ mù.

Tiêu Thu Vũ mỉm cười nói:

- Ngươi quên nói đến một hạng người đui mù chân chính khác?

Hoa Mãn Lâu hỏi:

- Hạng người nào vậy?

Tiêu Thu Vũ đáp:

- Người chết.

Hoa Mãn Lâu cười hỏi:

- Sao các hạ biết người chết là kẻ chân chính đui mù? Có khi người chết vẫn có thể nhìn thấy nhiều việc. Chúng ta đều là những người sống thì làm sao biết được cảm giác của người chết?

Độc Cô Phương lạnh lùng đáp:

- Rồi ngươi sẽ biết ngay.

Tiêu Thu Vũ nói theo:

- Bọn ta không nhận ra ngươi mà cũng không có cừu hận gì với ngươi nhưng chúng ta đến đây để giết ngươi đó.

Hoa Mãn Lâu nghe nói chẳng những không giật mình kinh hãi mà còn lộ vẻ khoan khoái không giảm bớt chút nào. Gã mỉm cười thản nhiên đáp:

- Thực ra tại hạ ngồi đây để chờ các vị.

Độc Cô Phương ngạc nhiên hỏi:

- Ngươi biết chúng ta đến đây để giết ngươi rồi ư?

Hoa Mãn Lâu đáp:

- Lục Tiểu Phụng chẳng phải là con người ngu dốt nhưng y đắc tội với nhiều người hơn là y tưởng tượng, vì có lúc y làm cho người ta mất lòng mà y không biết.

Độc Cô Phương mỉm cười.

Hoa Mãn Lâu lại nói:

- Chẳng ai muốn người khác nhận xét mình không bằng kẻ đui mù. Hai vị đây là những tay cao thủ như vậy, dĩ nhiên càng không chịu thừa nhận điểm này. Hai vị đến kiếm tại hạ, một kẻ đui mù, để so hơn kém.

Vẻ mặt bình tĩnh, gã thủng thẳng nói tiếp:

- Bọn hảo hán trên giang hồ không ai nhịn đều tức khí.

Độc Cô Phương hỏi:

- Còn ngươi thì sao?

Hoa Mãn Lâu đáp:

- Ta không phải là hảo hán mà chỉ là kẻ đui mù.

Độc Cô Phương tuy cười lạt nhưng nét mặt không nhận nại được nữa đã lộ vẻ kinh dị vì anh chàng đui mù này biết được thật nhiều chuyện.

Tiêu Thu Vũ hỏi:

- Ngươi đã biết chúng ta tới sao còn chờ ở nơi đây?

Hoa Mãn Lâu hỏi lại:

- Kẻ đui mù thì còn chạy đi đâu được.

Độc Cô Phương bỗng lớn tiếng quát:

- Ngươi chết đi!

Hắn vừa quát vừa động thủ. Cây luyện tử thương lấp loáng như con độc xà đâm vào cổ họng Hoa Mãn Lâu.

Thanh đoạn trường kiếm cũng phóng ra. Hắn ra tay rất chậm chạp, chập chạp để không phát sinh tiếng gió.

Người mù đã không nhìn thấy, chỉ nghe phong phanh cây kiếm đã đâm tới để né tránh.

Thanh đoạn trường kiếm phóng ra không một tiếng động thì đúng là làm cho kẻ mù phải đứt ruột.

Huống chi phía dưới Hoa Mãn Lâu lại bị cây luyện tử thương đánh tới. Dù luyện tử thương không đánh trúng thì nhát kiếm này cũng không thể sểnh tay được.

LỤC TIỂU PHỤNG

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 7

Tắt Đèn Nhà Ngói Cũng Như Nhà Tranh

Nhưng Tiêu Thu Vũ đã lầm to.

Anh chàng đui mù này ngoài cách dùng tai nghe phong thanh lại còn thứ cảm giác khác rất kỳ diệu và rất thần bí.

Gã phảng phất cảm giác thấy đòn trí mạng chân chính chẳng phải là cây thương mà là thanh kiếm, mặc dù gã không nhìn thấy mà cũng không nghe thấy tiếng gió về thanh kiếm phóng ra.

Kiếm chưa đâm tới, Hoa Mãn Lâu đột nhiên xoay mình. Cây Luyện tử thương lướt qua trên vai thì hai tay gã đã chụp lưỡi kiếm.

"Cắc cắc" mấy tiếng vang lên. Thanh trường kiếm bằng thép đúc đột nhiên biến thành ba khúc.

Hoa Mãn Lâu chưa dứt ruột thì thanh kiếm đã gãy rồi.

Chỉ còn lại một khúc mà lại bị Hoa Mãn Lâu nắm giữ trong tay.

Độc Cô Phương xoay tay một cái. Cây Luyện tử thương đã quấn lấy lưỡi kiếm.

Người Hoa Mãn Lâu lướt đi ba trượng đến bên cửa sổ ngồi trúng vào một cái ghế.

Độc Cô Phương sửng sốt.

Tiêu Thu Vũ mặt đỏ như ráng chiều bỗng biến thành lợt lạt như tờ giấy trắng.

Hoa Mãn Lâu mỉm cười nói:

- Bản tâm tại hạ không muốn đắc tội với Tiêu tiên sinh nhưng Tiêu tiên sinh phóng kiếm đâm kẻ đui mù không khỏi có điều quá tàn nhẫn. Tại hạ chỉ hy vọng sau này Tiêu tiên sinh sẽ thay đổi chiêu kiếm khác, lúc ra tay đối phó vưới người ta nên dành cho đối phương một chút lối thoát. được như vậy thì các hạ sẽ sống lâu hơn.

* * * * *

Trong vườn hoan nở đầy giàn nhưng rất nhiều cành bị dứt.

Bây giờ Lục Tiểu Phụng mới biết những hoa tươi mà Đan Phụng công chúa đem đi đều lấy ở đây.

Giữa lúc ấy lại ngó thấy cô bé kia.

Thượng Quan Tuyết Nhi đứng trong bụi hoa dưới ánh tà dương chênh chếch soi tới, chiếu vào mái tóc mềm rười rượi của thị.

Thị vẫn ngoan ngoãn tựa hồ chưa hề nói dối nửa câu.

Lục Tiểu Phụng không nhịn được lại hô:

- Tiểu biểu thư!

Thượng Quan Tuyết Nhi quay lại nhìn chàng vừa cười vừa đáp:

- Ồ! Tiểu biểu đệ!

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Biểu thư mạnh giỏi chứ?

Thượng Quan Tuyết Nhi đáp:

- Ta không mạnh giỏi đâu.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Tại sao vậy?

Thượng Quan Tuyết Nhi đáp:

- Ta có tâm sự rất nhiều chuyện lo lắng.

Lục Tiểu Phụng chợt phát giác cặp mắt của thị sáng ngời giương to lên như trong lòng có mối lo âu không nói ra được. Thậm chí cả nụ cười cũng biến thành miễn cưỡng.

Chàng không nhịn được hỏi:

- Cô có tâm sự gì?

Thượng Quan Tuyết Nhi đáp:

- Ta đang lo lắng về sư thư.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Thư thư cô ư? Thượng Quan Phi Yến phải không?

Thượng Quan Tuyết Nhi gật đầu.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Cô lo cho y về chuyện gì?

Thượng Quan Tuyết Nhi đáp:

- Đột nhiên y mất tích.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Mất tích từ hồi nào?

Thượng Quan Tuyết Nhi đáp:

- Từ ngày Hoa Mãn Lâu đến đây mà cũng là ngày chúng ta đi kiếm ngươi.

Lục Tiểu Phụng trợn mắt lên hỏi:

- Cô đã lo âu sao không đi kiếm y?

Thượng Quan Tuyết Nhi đáp:

- Vì y đã nói là ở lại đây chờ bọn ta về.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Những lời y nói cô tin cả chứ?

Thượng Quan Tuyết Nhi đáp:

- Dĩ nhiên ta tin y.

Lục Tiểu Phụng không nhịn được cười hỏi:

- Y đã không ra đi thì sao không thấy?

Thượng Quan Tuyết Nhi đáp:

- Ta nghĩ không ra nên mới đi kiếm y.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Ở trong vườn hoa này ư? Không lẽ y đã ở trong vườn hoa này mấy ngày nay?

Thượng Quan Tuyết Nhi đáp:

- Không phải ta kiếm y mà là kiếm thi thể y.

Lục Tiểu Phụng chay mày hỏi:

- Sao lại thi thể y?

Thượng Quan Tuyết Nhi đáp:

- Ta chắc y bị người ta giết chết và chôn thi thể ở trong vườn hoa này.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Đây là nhà của các cô, chẳng lẽ lại có người vào giết y?

Thượng Quan Tuyết Nhi đáp:

- Nơi đây tuy là nhà của bọn ta nhưng trong nhà còn có nhiều người ngoài.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Người ngoài là những ai?

Thượng Quan Tuyết Nhi đáp:

- Tỷ như bạn ngươi là Hoa Mãn Lâu.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Cô tưởng Hoa Mãn Lâu cũng giết người được ư?

Thượng Quan Tuyết Nhi đáp:

- Sao lại không được? Ai cũng có thể giết người. Thậm chí lão Vương gia cũng làm được.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Vương gia cũng có thể giết y được ư? Tại sao vậy?

Thượng Quan Tuyết Nhi đáp:

- Vì ta không biết tại sao nên ta phải tìm kiếm.

Lục Tiểu Phụng thở dài nói:

- Cô nghĩ nhiều quá, một cô gái mới hai mươi tuổi không nên nghĩ nhiều như vậy?

Thượng Quan Tuyết Nhi nhìn chàng hồi lâu rồi thủng thẳng nói:

- Ai bảo ta mới hai mươi tuổi?

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Biểu thư của cô bảo vậy.

Thượng Quan Tuyết Nhi hỏi:

- Y bảo gì ngươi cũng tin mà sao ngươi lại không tin ta.

Lục Tiểu Phụng ngập ngừng đáp:

- Vì...

Thượng Quan Tuyết Nhi cười lạt ngắt lời:

- Vì trời sinh ra ta có vẻ là con người biết nói dối phải không?

Lục Tiểu Phụng cười lạt:

- Ít ra cô cũng có thể giống cô gái hai chục tuổi.

Thượng Quan Tuyết Nhi lại nhìn chàng hồi lâu rồi thở dài nói:

- Ngươi phải cái bệnh tự cho mình là thông minh. Những điều đáng tin ngươi không tin, những điều không đáng tin thì ngươi lại tin.

Thị nói câu này vừa dứt thì bóng người thấp thoáng rồi biến mất vào trong bụi hoa.

Bóng tối mịt mờ, không còn một chút ánh tịch dương nào nữa. Một màn tối đen bao phủ cõi mênh mang.

Đầy vườn hoa tươi cũng dần dần mất hết màu sắc.

Lục Tiểu Phụng đứng trước cảnh mịt mờ này đột nhiên cảm thấy phảng phất nhu mình ở trong đám

sương mù.

Bóng đêm càng dầy đặc, trong nhà không có đèn lửa.

Lúc Lục Tiểu Phụng bước vào, Hoa Mãn Lâu còn ngồi bên cửa sổ dường như để hưởng thụ ngọn gió đêm từ ngoài thổi vào. Ngọn gió đêm đem theo mùi hương thơm ngát.

Gã tùy nơi tùy lúc bao giờ cũng hưởng thụ.

Lục Tiểu Phụng đột nhiên cất tiếng hỏi:

- Bọn họ đã đến đây rồi chứ?

Hoa Mãn Lâu hỏi lại:

- Ai đến đây?

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Độc Cô Phương và Tiêu Thu Vũ.

Hoa Mãn Lâu hỏi:

- Công tử biết chúng tới đây ư?

Lục Tiểu Phụng cười đáp:

- Chỉ có Liễu Dư Hận là không đến hạ sát huynh đài về chuyện này nhưng bọn chúng... bọn chúng không giết nổi huynh đài.

Hoa Mãn Lâu giương cặp mắt chẳng nhìn thấy gì ngó Lục Tiểu Phụng cười nói:

- Công tử dường như tính rất đúng.

Lục Tiểu Phụng cười đáp:

- Tại hạ không tính đúng thì vừa rồi đã chẳng chuồn đi.

Hoa Mãn Lâu hỏi:

- Công tử cố ý khiêu khích cho bọn họ đến đây, lại cố ý chuồn đi để hai người chúng giết tiểu đệ ư?

Gã thờ dài nói tiếp:

- Những ông bạn như thế thật khó mà kiếm được.

Lục Tiểu Phụng đột nhiên thở dài đáp:

- Thượng Quan Phi Yến của huynh đài cũng khó kiếm lắm.

Hoa Mãn Lâu hỏi:

- Công tử kiếm nàng ư?

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Cả cô em y kiếm còn không thấy thì tại hạ kiếm

thế nào được?

Hoa Mãn Lâu vẻ mặt đang bình tĩnh hơi lộ chút lo âu. Đối với sự mất tích đột ngột của cô này, hiển nhiên gã tỏ ra cảm xúc khác thường, cảm xúc đến nỗi muốn che giấu cũng không che giấu được.

Mối cảm xúc đã vào trái tim thì chẳng khác gì hạt trân châu trong đống cát, bất cứ ai cũng ngó thấy ngay.

Lục Tiểu Phụng dĩ nhiên đã nhìn thấy liền hỏi:

- Huynh đài đã gặp muội muội của cô chưa?

Hoa Mãn Lâu đáp:

- Chưa gặp.

Lục Tiểu Phụng thở dài nói:

- Huynh đài còn hên vận lắm, ít ra còn hên hơn tại hạ.

Hoa Mãn Lâu hỏi:

- Muội muội của nàng quỷ quái lắm hay sao?

Lục Tiểu Phụng nhăn nhó cười đáp:

- Há phải chỉ quý phái mà thôi, đúng là một con tiểu yêu tinh. Thị đã nói dối đến bảo người chết hãy còn sống lại, lại thêm cái bệnh đa nghi nữa.

Hoa Mãn Lâu hỏi:

- Một vị tiểu cô nương đã có bệnh đa nghi rồi ư?

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Bệnh đa nghi của thị so với bà già còn nặng hơn. Thị đa nghĩ đến độ ngờ là thư thu mình bị người

mưu hại rồi, thậm chí ngờ cả đến Đại Kim Bằng Vương cũng có thể là hung thủ.

Chàng muốn cho Hoa Mãn Lâu vui lòng nên chàng vừa nói vừa cười. Nhưng Hoa Mãn Lâu vẫn không cởi mở tấm lòng.

Lục Tiểu Phụng không nhịn được hỏi:

- Huynh đài bảo thị tưởng tượng như vậy có tức cười không?

Hoa Mãn Lâu đáp:

- Không có tức cười.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Thượng Quan Phi Yến chẳng qua là một vị tiểu cô nương nhiều lắm là cô gái biết nói dối. Cô gái đã mười tám, mười chín tuổi thì còn ai không biết nói

dối? Mà ai là người có thể hạ độc thủ trong vụ này?

Hoa Mãn Lâu trầm mặc hồi lâu mưới nói:

- Hiện giờ chỉ còn một đường hy vọng.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Hy vọng gì?

Hoa Mãn Lâu mỉm cười đáp:

- Tại hạ chỉ hy vọng đêm nay họ đừng dùng rượu giả.

Câu này Lục Tiểu Phụng không hỏi đến. Gã cũng không phải là người thích rượu, không hiểu tại sao gã lại nói thế?

Lục Tiểu Phụng nhìn gã, chợt nhận ra tiếng cười của gã biến thành có điều bí mật.

Bất luận là ai một khi đã đến đây dường như đều biến tính ngay, biến thành con người thần bí, con người cổ quái.

Lục Tiểu Phụng chớp mắt mấy cái cũng lên giọng thần bí khẽ nói:

- Tại hạ cũng có điều hy vọng.

Hoa Mãn Lâu hỏi:

- Hy vọng cái gì?

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Tại hạ chỉ hy vọng đêm nay họ có mời chúng ta thì không phải để ăn thịt bao tử người, không phải uống mê hồn tửu.

* * * * *

Một bữa thịnh yến bày ra trong nhà hoa sảnh để Đại Kim Bằng Vương thiết khách.

Rượu nhắm rất dư dả và tinh khiết.

Rượu là rượu thật, đúng là rượu Hoa Điêu thượng hảo cất đã lâu năm.

Lục Tiểu Phụng nâng chung uống một hơi hết sạch, đột nhiên thở dài nói:

- Thứ rượu này tuy ngon tuyệt nhưng so với Ba Tư Bồ Đào tửu đã uống thì hãy còn kém xa.

Đại Kim Bằng Vương cả cười đáp:

- Thứ rượu đó chỉ nên để thưởng hoa, rót ít và thỉnh thoảng nhắm một chút. Các hạ uống như vậy thì không khỏi cô phụ nó.

Hoa Mãn Lâu cũng mỉm cười nói:

- Đây không phải là y nhắm rượu. Mùi rượu như thế nào y cũng không phát giác ra được. Đưa rượu ngon cho y uống thật là uổng.

Đại Kim Bằng Vương lại cười rộ nói:

- Túc hạ thật là đáng mặt tri kỷ của Lục công tử.

Đêm nay chẳng những lão cao hứng mà cho mặc áo cẩm bào thêu rồng lộn bằng chỉ vàng, xem ra có vẻ một vị đại quốc vương mở thịnh yến khoản đãi đại tướng quân lúc xuất chinh.

Đan Phụng công chúa bình thời đã mỹ lệ, bữa nay lại càng kiều diễm hơn.

Nàng thân hành rót rượu vào chung cho Lục Tiểu Phụng rồi mỉm cười nói:

- Bọn tiện thiếp nhận thấy có uống rượu cách này mới thật là khí phách của nam hán tử, còn uống

rượu nhắp một tý một như uống thuốc độc thù hạng nam nhân đó không được một cô gái nào để lọt vào mắt xanh.

Đại Kim Bằng Vương dựng mặt lên hỏi:

- Chẳng lẽ nữ hài tử đều thích hạng tửu quỷ?

Đan Phụng công chúa đảo cặp mắt long lanh đáp:

- Uống rượu dĩ nhiên cũng có chút hư hoại.

Đại Kim Bằng Vương hỏi:

- Chút hư hoại thôi ư?

Đan Phụng công chúa gật đầu đáp:

- Người uống rượu nhiều quá thì đến khi lớn tuổi thường sinh bệnh. Lúc mình không được rượu coi

người khác uống lấy làm tức tối. Con người sinh lòng tức tối dĩ nhiên là chỗ không hay.

Đại Kim Bằng Vương lại muốn làm bộ mặt nghiêm nghị nhưng không nhịn được phải phì cười. Lão nói:

- Tình thực khi lão phu còn trẻ tuổi cũng nocó rượu nhiều lắm mà còn uống lẹ hơn Lục công tử.

Chủ nhân thông minh đều biết mời khách bằng những câu cười tiếng nói khiến cho người ta cảm kích hơn là rượu lắm thịt nhiều.

Lục Tiểu Phụng uống chung rượu rồi đột nhiên lên tiếng:

- Tại hạ định sáng sớm mai đi kiếm Tây Môn Xuy Tuyết.

Đại Kim Bằng Vương phụ họa:

- Hay lắm!

Lục Tiểu Phụng nói:

- Hắn đúng là con quái vật, nhất định đòi tại hạ đi hắn mới chịu ra mặt. Còn Chu Đình thì không cần.

Chàng lấy trong mình tờ giấy rách vừa dơ bẩn vừa nhàu nát mở ra rồi cầm chiếc đũa nhúng vào chén tương vạch chữ "Phụng" như rồng bay phượng múa.

Chàng trao cho Đan Phụng công chúa nói:

- Công chúa muốn sai người nào đi cũng được, cứ cầm tờ giấy này đưa cho y là y sẽ theo người đó đến ngay.

Đan Phụng công chúa ngần ngại nói:

- Tiện thiếp nghe nói các vị đã lâu không nói với

nhau một lời.

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Tại hạ không muốn nói với y, chỉ cần y đến đây mà thôi. Đó hoàn toàn là hai chuyện khác biệt.

Đan Phụng công chúa chớp mắt hỏi:

- Y không nói với công tử nhưng cứ nhìn thấy dấu hiệu của công tử là y chịu đi theo một người xa lạ đến một nơi xa lạ ư?

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Cái đó không thành vấn đề.

Đan Phụng công chúa bật cười nói:

- Coi vị Chu tiên sinh này có vẻ là một quái vật.

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Há phải chỉ quái vật mà đúng là ma bùn.

Đan Phụng công chúa gấp tờ giấy lại mới phát giác ra tờ giấy rách này hiển nhiên là một tấm ngân phiếu năm ngàn lạng.

Nàng không nhịn được hỏi:

- Tờ ngân phiếu này còn đổi được tiền không?

Lục Tiểu Phụng hỏi lại:

- Công chua tưởng đây là của lấy cắp chăng?

Đan Phụng công chúa đỏ mặt lên nói:

- Tiện thiếp bất quá chỉ nhận thấy các vị đã là hảo bằng hữu với nhau mà công tử dùng cách này để mời y, không hiểu y có khỏi cho là công tử khinh y không, cũng không hiểu y có bực mình chăng?

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Không có chuyện đó đâu.

Chàng vừa cười vừa nói tiếp:

- Người này có chỗ tốt duy nhất là ai cho y bao nhiêu tiền y cũng tuyệt không tức giận.

Đan Phụng công chúa mỉm cười nói:

- Vì y không phải là ngụy quân tử. Cả công tử cũng thế.

Mình biết rõ bạn mình đang lúc đói bụng mà lại cứ tâng bốc bạn là thần tiên không ẩm thực những đồ vật ở nhân gian thì chẳng thà người ta chết đối chứ không cầu ai.

Mình biết bạn cần gửi cho chút tiền mà lại không gửi tiền chỉ gửi một phong thu khuyên bạn tự

lực cánh sinh thì có phải là điều cao quý không?

Giả tỷ mình là loại người này thì chẳng có ai là bạn hữu nữa mà chỉ có mình bạn với mình.

Thượng Quan Đan Phụng không phải là hạng người này, hiển nhiên nàng đã hiểu ý Lục Tiểu Phụng.

Ngoài gương mặt xinh đẹp, Công chúa còn hiểu biết người khác, lượng giải cho người ta. Hai điểm này khó tìm thấy trong mình một cô gái.

Phải là một cô gái rất thông minh mới hiểu người và lượng giải cho người. Những cô gái này thường khiến cho nam nhân động tâm vĩnh viễn hơn cả dung mạo.

Lục Tiểu Phụng đột nhiên phát giác ra càng ngày càng ưu thích cô gái này.

Cho đến bây giờ lòng chàng vẫn tưởng nhớ cô.

Đêm đã khuya, trong nhà không có đèn lửa, ngọn gió xuân nhẹ nhàng từ ngoài cửa sổ đưa lại mùi hoa thơm ngát.

Lục Tiểu Phụng một mình nằm duỗi trên giường. Mắt chàng giương lên rất lớn.

Đêm khuya rồi mà sao chàng còn chưa ngủ?

Phải chăng chàng đang đợi chờ ai?

Dĩ niên chàng chẳng phải chờ Hoa Mãn Lâu vì Hoa Mãn Lâu và chàng vừa mới cùng chàng chia tay.

Đêm càng khuya càng tĩnh mịch, tĩnh mịch đến độ nghe rõ cả tiếng sương gieo xuống cánh hoa.

Bước chân ngaòi hành lang dĩ niên chàng nghe rõ lắm.

Tiếng bước chân rất nhẹ nhàng, rất chậm chạp. Trái tim chàng đập loạn cả lên.

Tiếng bước chân dã dừng lại ở ngoài cửa.

Cánh cửa không cài then.

Một người nhẹ nhàng đẩy cửa tiến vào rồi từ từ khép cửa lại.

Trong nhà tối om. Thân hình người này cao hay thấp, nhỏ hay lớn cũng không nhận ra được.

Lục Tiểu Phụng chưa hỏi cô là ai mà dường như đã biết cô là ai rồi.

Tiếng bước chân càng nhẹ nhàng hơn, càng chậm chạp hơn. Cô chậm chạp đi tới đầu giường chậm chạp đưa tay khẽ sờ vào mặt chàng.

Tay cô vừa giá lạnh vừa mềm mại đem theo cả

mùi thơm của hoa tươi.

Cô mò đến hàm râu của Lục Tiểu Phụng để chứng thực người nằm trên giường đúng là chàng.

Lục Tiểu Phụng vừa nghe tiếng y phục rơi xuống đất liền phát giác ra con người lõa thể chui vào trong chăn của mình.

Thân hình cô đang giá lạnh và mềm như bún đột nhiên biến thành nóng hổi và run bần bật tựa hồ như chạm phải luồng điện.

Lục Tiểu Phụng cũng bị khích thích tưởng chừng cổ họng bị nút chặt lại.

Qua một lúc lâu, chàng mới nhẹ nhàng buông tiếng thở dài, miệng ấp úng:

- Tại hạ cảnh cáo cô nương là tại hạ... không thể đè nén được mối rạo rực trong người. Sao cô lại đến

đây?

Cô kia chẳng nói gì, người cô càng run hơn trước.

Lục Tiểu Phụng không nhịn được, xoay mình lại ôm chặt lấy cô. Người cô da thịt nhẵn như đoạn như lĩnh lập tức bị kích thích sởn mụn như da gà, lại giống như hồ

nước mùa xuân bị luồng gió thổi quan thành gợn sóng.

Lục Tiểu Phụng đột nhiên đẩy cô ra la thất thanh:

- Ngươi không phải... ngươi là ai?

Cô kia vẫn không lên tiếng, người co rúm lại.

Lục Tiểu Phụng đưa tay ra đụng vào ngực cô thì

chẳng khác gì đụng vào luồng điện. Chàng rụt tay về nói:

- Cô là tiểu biểu thư?

Cô bé chẳng thể không thừa nhận cười khúc khích đáp:

- Ta biết ngươi là tiểu biển đệ.

Lục Tiểu Phụng nhảy vọt lên tựa hồ trúng tên. Chàng hốt hoảng xẵng giọng nói:

- Ngươi đến đây làm chi?

Thượng Quan Tuyết Nhi hỏi lại:

- Tại sao ta không đến được? Vừa rồi ngươi tưởng ta là ai?

Nghe thanh âm tựa hồ cô đã nổi nóng.

Người thiếu nữ khó chịu nhất là lúc đang thân nhiệt với nam nhân mà lại bị đối phương tưởng lầm mình với người khác.

Lục Tiểu Phụng miệng lưỡi vốn không kém cỏi nhưng gặp tình trạng này chàng chẳng biết nói thế nào được.

Thượng Quan Tuyết Nhi cười lạt mấy tiếng dằn giọng hỏi:

- Y đến được thì sao ta lại không đến được? Huống chi...

Lục Tiểu Phụng thở dài ngắt lời:

- Vì tại hạ chung đụng với cô thì chẳng khác gì đã già con chơi trống bỏi.

Thượng Quan Tuyết Nhi nói:

- Ta đến đây để chứng minh cho ngươi coi ta không còn là đứa trẻ nít và ngươi phải tin ta không nói dối. Chẳng lẽ ngươi lại tưởng ta yêu mến ngươi? Ta nói cho ngươi hay ngươi chớ nên hợm mình.

Tiếng thị mỗi lúc một lớn. Thị càng nói càng tức giận tưởng chừng muốn phát khóc.

Lục Tiểu Phụng lòng lại nhũn ra. Chàng vươn tay vuốt đầu tóc cô, toan kiếm mấy lời an ủi.

Đột nhiên cửa phòng có người đẩy ra, Trong nhà đang tối om chợt sáng lòa.

Một người tay cầm đèn đứng ở trước cửa. Người này mặc áo bào trắng như tuyết, sắc mặt y lợt lạt. Chính là Thượng Quan Đan Phụng.

Lục Tiểu Phụng không nhịn được nỗi bẽn lẽn muốn chui xuống gầm gường. Chàng không chịu nổi cái nhìn của Thượng Quan Đan Phụng.

Thượng Quan Tuyết Nhi rất dỗi bẽ bàng. Mặt thị ngây ra như đứa nhỏ đang ăn vụng kẹo bị người ta bắt gặp.

Nhưng thị lập tức phưỡn ngực mình trần trùng trục đứng dậy ngay. Thị ngó Lục Tiểu Phụng toét miệng cười hỏi:

- Sao ngươi không bảo ta là y sắp tới để ta ra trước đi có phải hay hơn không?

Thượng Quan Đan Phụng nhìn chằm chặp vào mặt Thượng Quan Tuyết Nhi. Môi miệng nàng cũng run lên vì tức giận, không thốt ra lời.

Thượng Quan Tuyết Nhi khoác áo trường bào vào, ngang nhiên đi qua mặt Thượng Quan Đan Phụng. Bỗng thị toét miệng cười nói:

- Thực ra tỷ tỷ không nên tức giận. Bọn đàn ông

đều thế cả.

Thượng Quan Đan Phụng không nhúc nhích cũng không mở miệng. Toàn thân nàng tựa hồ cứng đơ.

Tiếng bước chân của Thượng Quan Tuyết Nhi mỗi lúc một xa rồi sau không nghe thấy nữa.

Thượng Quan Đan Phụng vẫn đứng nguyên chỗ, trợn mắt lên nhìn Lục Tiểu Phụng.

Cặp mắt xinh đẹp của nàng đã long lanh ngấn lệ. Nàng lẩm bẩm:

- Thế cũng hay. Bây giờ mới biết công tử là hạng đàn ông như thế nào.

Nàng dậm chân mấy cái rồi xoay mình bỏ đi.

Nhưng Lục Tiểu Phụng đã chạy tới kéo nàng lại.

Thượng Quan Đan Phụng mím môi hỏi:

- Công tử... công tử còn nói gì nữa?

Lục Tiểu Phụng thở dài đáp:

- Tại hạ bất tất phải nói gì nữa vì Công chúa nên biết tại hạ đang chờ Công chúa.

LỤC TIỂU PHỤNG

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 8

Giữ Người Rồi Lại Đuổi Người Ngay

Thượng Quan Đan Phụng cúi đầu xuống nghe chàng nói. Hồi lâu nàng nhẹ buông tiếng thở dài nói:

- Tiện thiếp bản tâm định tới đây...

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Bây giờ thì sao?

Thượng Quan Đan Phụng ngập ngừng đáp:

- Bây giờ thì... tiện thiếp lại muốn đi.

Bỗng nàng ngửng đầu lên ngưng thần nhìn Lục Tiểu Phụng. Mắt nàng lộ vẻ rất phức tạp, lại ra chiều mâu thuẫn, không hiểu nàng oán trách hay nàng thương tiếc?

Lục Tiểu Phụng nhăn nhó cười nói:

- Công chúa tin là tại hạ đối với Tuyết Nhi... có...

Thượng Quan Đan Phụng đưa ngón tay lên bịt miệng chàng, cất giọng ôn nhu:

- Tiện thiếp biết công tử không phải... nhưng đêm nay... đêm nay tiện thiếp không thể lưu lại đây được.

Bất luận là ai gặp cảnh bẽ bàng này cũng cụt hứng hết mọi điều.

Lục Tiểu Phụng dĩ nhiên đã hiểu ý nàng liền buông tay ra.

Thượng Quan Đan Phụng nhìn chàng đột nhiên nhón gót hôn vào mặt chàng khẽ nói:

- Công tử nên biết rằng tiện thiếp không muốn đi.

Lục Tiểu Phụng mỉm cười đáp:

- Bây giờ công chúa nên đi là hơn. Không thì tại hạ...

Thượng Quan Đan Phụng không chờ chàng nói hết lời đã lùi lại. Nàng cười nói:

- Tiện thiếp cảnh cáo công tử: Con tiểu nha đầu đó đúng là một con tiểu yêu tinh.

Lần sau công tử còn chạm trán thị thì bỏ đi ngay là hơn. Tiện thiếp ăn phải dấm chua sẽ cắn người đó.

* * * * *

Đêm càng khuya càng tịch mịch. Mọi vật trong trời đất đều yên tĩnh và hòa bình.

Nhưng lòng người chưa chắc đã yên tĩnh.

Sáng ngày. Vừng thái dương chiếu khí nóng vào những tảng đá xanh lát trên đường phố. Hai bên đường còn nhiều nhà và cửa tiệm chưa mở.

Những người ở thành thị thường ngủ trưa chứ không dậy cùng lúc với mặt trời mọc.

Lục Tiểu Phụng và Hoa Mãn Lâu đang đứng trên tảng đá xanh.

Đan Phụng công chúa dùng hoa tươi trang hoàng cỗ xe ngựa đưa chân hai người ra đi rồi mới trở gót quay về.

Hoa Mãn Lâu đột nhiên cười nói:

- Tiểu đệ xem chừng công tử chẳng sớm thì muộn cũng bị nàng cắn một miếng.

Lục Tiểu Phụng trợn mắt lên nhìn gã rồi bật cười nói:

- Con người đó tai thính hơn tai thỏ, lần sau ta phải đề phòng mới được.

Hoa Mãn Lâu mỉm cười hỏi:

- Con tiểu yêu tinh mà công chúa nói đó phải chăng là cô em của Thượng Quan Phi Yến?

Lục Tiểu Phụng nhăn nhó cười đáp:

- Hạng tiểu yêu tinh như vậy, bất luận ở đâu cũng khó tìm được người thứ hai.

Hoa Mãn Lâu trầm ngâm rồi không nhịn được hỏi:

- Tuyết Nhi có tìm thấy thư thư của thị không?

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Dường như chưa thì phải... Vừa rồi tại hạ quên không hỏi... Thượng Quan Đan Phụng. Thường khi nàng biết con chim én kia bay tới phương nào.

Hoa Mãn Lâu lại cười nói:

- Công tử đừng hỏi là hơn. Công tử mà hỏi đến không chừng lại bị y cắn một miếng.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Tại hạ không hỏi, nhưng Tuyết Nhi thì nên hỏi lắm.

Hoa Mãn Lâu nói:

- Xem chừng thị chưa hỏi ra được.

Tuy trên môi gã vẫn lộ nụ cười, song nét mặt không che giấu nổi mối lo âu.

Lục Tiểu Phụng trầm ngâm hỏi:

- Huynh đài có biết Thượng Quan Phi Yến bao nhiêu tuổi không?

Hoa Mãn Lâu đáp:

- Y nói là tuổi con dê. Năm nay vừa mười tám cái xuân xanh.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Cô gái mười tám tuổi mà sao lại có em hai mươi tuổi?

Hoa Mãn Lâu cười đáp:

- Cái đó cần phải coi tình hình mới biết được.

Lục Tiểu Phụng sửng sốt hỏi:

- Coi tình hình gì?

Hoa Mãn Lâu đáp ;

- Con người thông minh như công tử tất phải hỏi ra được câu chuyện ngớ ngẩn này. Cô gái mười tám tuổi nào lại không có em gái hai mươi tuổi? Cô em hai mươi tuổi không chừng có thể sinh con tám mươi tuổi.

Lục Tiểu Phụng khẽ đập vào vai Hoa Mãn Lâu vừa cười vừa nói:

- Cô chị hai mươi tuổi chẳng thể có em hai chục tuổi thì Thượng Quan Phi Yến cũng chẳng có việc gì xảy ra.

Hoa Mãn Lâu “Ủa” một tiếng chứ không nói gì.

Lục Tiểu Phụng lại nói:

- Không chừng Tuyết Nhi đã biết thư thư thị ở đâu rồi. Thị cố ý nói vậy để hăm tại hạ. Bây giờ tại hạ mới biết thị nói không thể tin một câu nào.

Hoa Mãn Lâu cười xòa tựa hồ không muốn thảo luận chuyện này nữa. Đột nhiên gã hỏi sang vấn đề khác:

- Công tử muốn đi kiếm người?

Lục Tiểu Phụng gật đầu đáp:

- Tây Môn Xuy Tuyết dường như không ở đây, tại hạ muốn đi kiếm người khác.

Hoa Mãn Lâu hỏi:

- Công tử kiếm ai?

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Huynh đài ít ra ngoài có lẽ không biết hai nhân vật kỳ quái. Một người trên hiểu thiên văn, dưới biết địa lý. Những việc kỳ quái từ xưa đến nay y đều hiểu được đôi chút. Còn người nữa bản lãnh càng ghê gớm hơn. Bất luận ai đưa ra vấn đề kỳ quái khó khăn đến đâu, y cũng có cách giải quyết giùm.

Hoa Mãn Lâu hỏi:

- Phải chăng là Đại Thông, Đại Trí.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Huynh đài cũng biết bọn họ ư?

Hoa Mãn Lâu hững hờ đáp:

- Tiểu đệ tuy là kẻ đui mắt, nhưng được cái không điếc tai.

Lục Tiểu Phụng gật đầu nói:

- Lắm lúc tại hạ mong huynh đài điếc cả tai nữa hay hơn.

Hai người đi tới mái hiên mát mẻ âm u, bỗng thấy một nhà sư cúi đầu khép nép đi tới.

Nhà sư này mặt vuông tai lớn, đầy vẻ phúc tướng nhưng mặc áo vừa rách vừa nhơ nhớp, chân đi giày gần thủng hết đế.

Lục Tiểu Phụng đon đả ra đón chào ;

- Lão Thực hòa thượng! Hòa thượng mạnh giỏi a.

Nhà sư chất phác ngó thấy chàng cũng cười hỏi:

- Gần đây thí chủ đã biến thành chất phác chưa?

Lục Tiểu Phụng cười đáp:

- Chờ bao giờ hòa thượng không chất phác nữa, tại hạ mới chất phác.

Mỗi lần nhà sư gặp chàng là dường như chỉ còn đường cười trừ.

Lục Tiểu Phụng cười hỏi:

- Bữa nay coi bộ hòa thượng ra chiều hớn hở, phải chăng có điều chi hoan hỷ?

Nhà sư chất phác nhăn nhó cười đáp:

- Nhà sư chất phác thì làm gì có hỷ sự, chỉ bạn trẻ không chất phác mới lắm chuyện vui mừng.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Nhưng đặc biệt bữa nay dường như ra ngoài

thể lệ đó.

Nhà sư chất phác chau mày thở dài đáp:

- Bữa nay quả ra ngoài lệ đó thực.

Coi vẻ mặt nhà sư, bất luận là ai cũng nhận ra y muốn cho Lục Tiểu Phụng đừng hỏi han gì nữa. Nhưng khốn nỗi Lục Tiểu Phụng muốn chơi khăm càng vặn hỏi:

- Tại sao vậy?

Hòa thượng chất phác nhăn mặt, miệng ấp úng:

- Vì... vì bần tăng vừa làm một việc không chất phác.

Nhà sư không muốn nói ra, nhưng không nói không được vì bản tính chất phác.

Lục Tiểu Phụng lấy làm kỳ lại hỏi:

- Hòa thượng cũng làm việc không chất phác ư?

Lão Thực hòa thượng đáp:

- Đây chỉ là lần thứ nhất trong đời bần tăng.

Lục Tiểu Phụng rất lấy làm hứng thú, hạ thấp giọng xuống hỏi:

- Hòa thượng làm chuyện gì mà không chất phác?

Nhà sư chất phác hơi đỏ mặt lên, ngập ngừng đáp:

- Bần tăng vừa đi kiếm Âu Dương.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Âu Dương là ai?

Nhà sư chất phác dòm ngó chàng bằng vẻ mặt rất kỳ quái, tựa hồ có dáng vui mừng mà lại ra chiều rất đồng tình với chàng. Nhà sư lắc đầu hỏi lại:

- Tại sao Âu Dương mà thí chủ cũng không hay?

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Tại sao tại hạ phải biết y?

Nhà sư chất phác bẽn lẽn đáp:

- Vì Âu Dương đó là Âu Dương Tình.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Âu Dương Tình là nhân vật thế nào?

Nhà sư chất phác càng đỏ mặt hơn ấp úng đáp:

- Y là... là... là một kỹ nữ... rất nổi danh.

Nhà sư phải hết sức mới nói xong câu này.

Lục Tiểu Phụng cơ hồ không nhịn nổi muốn nhảy bổ lên, chàng không bao giờ ngờ tới nhà sư chất phác lại đi kiếm kỹ nữ.

Nhưng trong lòng chàng tuy vừa kinh dị vừa tức cười, mà ngoài mặt ráng giữ thản nhiên không lộ vẻ gì, hững hờ nói:

- Thục ra cái đó chẳng có chi kỳ dị, chuyện này rất thông thường.

Nhà sư chất phác giật mình hỏi:

- Chuyện này mà cũng thông thường thôi ư?

Lục Tiểu Phụng nghiêm nghị đáp:

- Hòa thượng đã không có vợ lớn, lại cũng không vợ nhỏ. Mà tấm thân khỏe mạnh muốn đi kiếm

ả kỹ nữ cũng không được thì người ta làm thế nào? Chẳng lẽ lại đi kiếm ni cô?

Nhà sư chất phác nghe nói ngẩn người ra.

Lục Tiểu Phụng nói tiếp:

- Huống chi cao tăng và danh kỹ chẳng những cân đối mà còn có mối liên quan mật thiết với nhau.

Nhà sư chất phác không nhịn được hỏi:

- Quan hệ ở chỗ nào?

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Cao tăng làm hòa thượng một ngày, gõ chuông một ngày. Danh kỹ làm chuông một ngày cũng va chạm với hòa thượng một ngày... mối quan hệ như vậy mà bảo là không mật thiết ư?

Chàng chưa nói hết lời, chính mình cũng không nhịn được phải ôm bụng mà cười.

Nhà sư chất phác thẹn quá đứng trơ ra hồi lâu mới buông tiếng thở dài, miệng lẩm bẩm:

- A Di Đà Phật! Tại sao đêm qua tiểu tăng đã gặp Tôn lão gia, bữa nay lại chạm trán Lục Tiểu Phụng.

Lục Tiểu Phụng đột nhiên dừng tiếng cười, vội hỏi ;

- Hòa thượng đã gặp Tôn lão gia ư? Yở đâu? Tại hạ đang muốn kiếm y.

Nhà sư chất phác dường như không nghe thấy chàng hỏi, miệng vẫn lẩm bẩm:

- A Di Đà phật! Những việc tồi bại không thể làm được. Đệ tử thật đáng chết! Xin đức Bồ Tát phạt đệ tử phải bò xuống mà trở về.

Nhà sư niệm rồi, đột nhiên phục xuống đất rồi bò đi thật.

Lục Tiểu Phụng đành nhìn nhà sư mà cười chứ chẳng còn cách nào khác.

Hoa Mãn Lâu không nhịn được hỏi:

- Nhà sư bò thật ư?

Lục Tiểu Phụng thở dài nhăn nhó cười đáp:

- Con người đó nếu bảo bò mười dặm thì chẳng khi nào y bò chín dặm rưỡi đã bỏ cuộc, vì y là nhà sư chất phác.

Hoa Mãn Lâu cười nói:

- Thế thì y chẳng những là nhà sư chất phác mà còn là nhà sư điên khùng.

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Nếu y giả điên giả dại thì tâm thần y lại sáng suốt hơn ai hết.

Hoa Mãn Lâu hỏi:

- Tôn lão gia là ai vậy?

Đề cập đến Tôn lão gia, Lục Tiểu Phụng hứng chí đáp:

- Vị Tôn lão gia đó nên đổi là Tôn con rùa thì phải hơn.

Hoa Mãn Lâu bật cười hỏi:

- Tại sao lại nên gọi tên như vậy?

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Vì lão thường nói: Những ngày không có tiền

tuy là con cháu loài rùa, nhưng khi sẵn tiền lại làm đại lão gia. Lão ở họ Tôn nên người ta kêu bằng Tôn lão gia.

Hoa Mãn Lâu hỏi:

- Công tử quen biết thật lắm quái vật.

Lục Tiểu Phụng đáp:

- May mà trong mười cái quái vật được đến chín cái không đến nỗi làm cho người ta phải bực mình. Tôn lão gia này lại càng đỡ chán.

Hoa Mãn Lâu hỏi:

- Công tử định kiếm Đại Thông, Đại Trí, hay là kiếm Tôn lão gia?

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Đại Thông, Đại Trí cũng là hai cái quái vật, trước nay chưa một ai gặp họ, cũng chẳng có người nào biết rõ hành tung. Ngoài Tôn lão gia không một nhân vật nào tìm thấy họ.

Hoa Mãn Lâu nói:

- Không ngờ bản lãnh Tôn lão gia chẳng phải hạng tầm thường.

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Lão này từ thuở nhỏ đã cờ bạc, rượu chè, đĩ điếm, ăn chơi lãng mạn. Suốt đời không làm được một việc đứng đắn và cũng chẳng có bản lãnh gì. Hay nói cho đúng hơn là có bản lãnh ăn chơi cả nữa đời người.

Hoa Mãn Lâu hỏi:

- Tại sao lão được như vậy?

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Vì bất luận là ai muốn kiếm Đại Thông, Đại trí cũng đều do lão đi các nơi chuộc về.

Hoa Mãn Lâu hỏi:

- Chuộc về ư? Làm sao mà phải chuộc?

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Bọn này xài tiền dữ quá nên không bao giờ làm được “Đại lão gia” lấy ba ngày đã biến thành con cháu loài rùa. Họ không có tiền trả nợ rồi đem mình gán vào đó chờ người khác đến chuộc. Họ cứ sinh hoạt như vậy kéo dài đã mười mấy năm. Tại hạ muốn không phục cũng không được.

Hoa Mãn Lâu cười nói:

- Bọn người này chẳng những có bản lãnh mà

còn nhiều phước khí nữa.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Đúng thế thật. Nếu họ không có phước khí thì chỉ không đầy nửa năm đã phát điên mất.

Hoa Mãn Lâu hỏi:

- Bây giờ công tử định đi đâu chuộc về?

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Dĩ nhiên tại hạ phải đi kiếm Âu Dương trước.

Hoa Mãn Lâu hỏi:

- Âu Dương nào?

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Đến Âu Dương mà huynh đài cũng không biết

ư? Âu Dương đó là Âu Dương Tình.

* * * * *

Trong Di Tinh viện người ta đặt Âu Dương Tình lên đầu.

Theo lời đồn thì cái bản lãnh giỏi nhất của Âu Dương Tình là đối với ai cũng vậy.

Bất luận nhà sư hay người trọc đầu, chỉ cần có tiền là được thị coi làm nhân vật khả ái nhất thiên hạ.

Nguyên một bản lãnh này đã đủ rồi.

Huống chi người thị lại dễ coi. Nước da trắng nõn. Tóc đen và mượt. Miệng cười má lúm đồng tiền, cặp mắt thị càng làm cho người ta điên đảo thần hồn thì dù có phải để vào bao nhiêu bạc lên người thị cũng không oan.

Hiện giờ Âu Dương Tình đang dòm ngó Lục Tiểu Phụng, nở nụ cười rất mê ly. Thị ngắm nghía bộ râu của Lục Tiểu Phụng tựa hồ suốt đời chưa thấy chàng trai anh tuấn nào có bộ râu duyên dáng như vậy.

Nụ cười ngon ngọt hơn, Âu Dương Tình nói:

- Dường như tướng công chưa tới đây lần nào thì phải?

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Đúng là tại hạ chưa tới đây.

Âu Dương Tình hỏi:

- Tướng công đến đây để kiếm tiện thiếp ư?

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Người mà tại hạ muốn kiếm thứ nhất tức là cô nương?

Âu Dương Tình cúi đầu xuống khẽ hỏi:

- Tướng công nói như vậy chẳng lẽ chúng ta quả có duyên nợ với nhau?

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Nhất định là thế.

Âu Dương Tình đưa đẩy cặp sóng thu hỏi:

- Nhưng sao tướng công lại biết nơi đây có tiện thiếp?

- Sáng sớm hôm nay một vị thần tiên báo mộng nói là chúng ta đã có một đoạn nhân duyên từ tám trăm năm trước.

Âu Dương Tình kinh nghi cười hỏi:

- Thật thế ư?

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Không sai một ly. Vị thần tiên đó là một nhà sư coi bộ rất chất phác, chính lão nhân gia cũng đến đây kiếm cô nương.

Âu Dương Tình vẫn không thay đổi sắc mặt mỉm cười nói:

- Đêm qua quả có nhà sư đến đây. Tiện thiếp nằm ngủ trên giường, nhà sư ngồi coi suốt đêm. Tiện thiếp cứ tưởng nhà sư có tật gì, ai ngờ lại là một bậc thần tiên.

Thị ngồi lên đùi Lục Tiểu Phụng, khẽ vuốt đôi ria mép của chàng rồi cắn môi chàng cười nói:

- Nhưng cái đó tướng công chớ có học nhà sư kia.

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Tại hạ không phải là thần tiên.

Âu Dương Tình ngoạm vào tai Lục Tiểu Phụng cười khành khạch nói:

- Thực ra làm thần tiên cũng chẳng thú gì, tiện thiếp chỉ mong tướng công làm bạn hữu mới cảm thấy khoan khoái hơn là tướng công làm thần tiên.

Hoa Mãn Lâu vẫn mỉm cười, lặng lẽ ngồi xa hơn một chút. Dường như gã không muốn màn kịch này diễn lâu nữa, liền lên tiếng:

- Bọn tại hạ muốn kiếm Tôn lão gia, nhất định cô nương biết y ở đâu?

Âu Dương Tình đáp:

- Tôn lão gia ư? Tiện thiếp nghe nói y vẫn ở trong viện Tiêu Tương ngay bên cạnh và đang chờ người đến chuộc. Tướng công bước ra là ngó thấy Tiêu tương viện ngay.

Thị muốn Hoa Mãn Lâu ra đi cho sớm.

Nhưng Lục Tiểu Phụng đã đẩy thị ra, đứng dậy.

Âu Dương Tình chau mày hỏi:

- Tướng công cũng muốn đi ư?

Lục Tiểu Phụng thở dài đáp:

- Tại hạ không muốn đi nhưng không đi không được.

Âu Dương Tình hỏi:

- Tướng công đi chuộc Tôn lão gia ư?

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Không phải tại hạ đi chuộc mà sang bầu bạn với y để chờ người đến chuộc.

Chàng nhăn nhó cười vỗ vào lưng nói tiếp:

- Tình thực bây giờ trong mình bọn tại hạ không còn đủ tiền mua một tấm bánh lớn.

Âu Dương Tình tuy vẫn cười, nhưng nụ cười đã biến đổi. Nụ cười giả này ai coi cũng biết là không nên ngồi lại nữa.

Lục Tiểu Phụng làm bộ không muốn ra, lại cười nói:

- Nhưng chúng ta đã có duyên với nhau thì tại hạ đi làm sao được? Tại hạ để một mình ông bạn...

Âu Dương Tình lập tức ngắt lời:

- Chúng ta đã có duyên với nhau thì sớm muộn gì cũng ở với nhau. Hiện giờ tướng công hãy đi kiếm y quách. Tiện thiếp... tiện thiếp đột nhiên cảm thấy khó chịu... đau bụng mất rồi.

Lục Tiểu Phụng chạy ra, đón ngọn gió Đông thổi vào mặt. Chàng hít một hơi chân khí mỉm cười nói:

- Huynh đài muốn thoát khỏi tay một nữ nhân thì biện pháp hay nhất là để cho thị tự nói ra mình đau bụng. Một chàng trai sành sõi ít ra cũng biết được vài biện pháp làm cho nữ nhân đau bụng.

Hoa Mãn Lâu hững hờ đáp:

- Tiểu đệ vẫn biết công tử rất nhiều biện pháp, nhưng mãi đến bữa nay tiểu đệ mới hiểu công tử hoàn toàn không phải là người quân tử.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Tại sao vậy?

Hoa Mãn Lâu đáp:

- Công tử biết rõ y là hạng người nào, tại sao còn lật tẩy họ.

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Vì tại hạ không thích con người giả dối.

Hoa Mãn Lâu hỏi:

- Nhưng thị chẳng thể không giả dối vì thị còn muốn sống. Nếu thị đối với ai cũng chân tình thì sống ở đây thế nào được?

Gã mỉm cười nói tiếp:

- Công tử đầy đủ nghĩa khí, đầy đủ tình bằng hữu, có thể gọi là hiệp khách được, nhưng vẫn còn một tật xấu rất lớn.

Lục Tiểu Phụng:

- Tật xấu gì?

Hoa Mãn Lâu đáp:

- Trên đời có nhiều người tuy rất khả ố, đáng khinh bỉ, nhưng hành động của bọn họ thường là chuyện bất đắc dĩ. Cái tật xấu của công tử là trước nay không thể tất cho người.

Lục Tiểu Phụng nhìn gã một lúc lâu rồi nhẹ buông tiếng thở dài nói:

- Lắm lúc thật tại hạ không muốn đi với huynh đài.

Hoa Mãn Lâu "Ủa" lên một tiếng.

Lục Tiểu Phụng lại nói:

- Vì tại hạ nhận ra mình có lỗi, so với huynh đài chỉ là một tên ma bùn.

Hoa Mãn Lâu cười đáp:

- Con người đã tự biết mình là ma bùn thì hãy còn thuốc chữa.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Tại hạ là một tên ma bùn, mà là hạng ma bùn lớn nhất thiên hạ. Cả trăm người ma bùn khó kiếm được một như tại hạ.

Hai người tiến vào viện Tiêu Tương, bỗng nghe có người trên lầu la lớn. Hoa Mãn Lâu hỏi:

- Có phải Tôn lão gia không?

Lục Tiểu Phụng cười đáp:

- Đúng rồi! Bây giờ chỉ mong y đừng say quá, còn có thể đứng lên được.

Tôn lão gia tuy không đứng nổi, nhưng may còn ngồi dậy được.

Hắn ngồi thắng thắn trong cỗ xe ngựa do Lục Tiểu Phụng mướn rồi đưa đến. Hắn trọn mắt nhìn Lục Tiểu Phụng nói:

- Dù ngươi có gấp đi kiếm hai lão quái vật kia thì ít ra cũng phải mời ta đi uống một bữa rượu đã.

Lục Tiểu Phụng thở dài hỏi:

- Tại hạ rất lấy làm kỳ là những người đó đã biết rõ lão túi rỗng, sao còn mời đi uống rượu?

Tôn lão gia toét miệng cười đáp:

- Vì họ biết rõ chẳng sớm thì muộn sẽ có oan gia đến cứu ta.

Thật không ai ngờ cái đầu hắn lại nhỏ hơn hết mọi người. Ai chưa ngó thấy người hắn khó mà tưởng tượng con người đã gầy nhom lại bé nhỏ đến thế, vậy mà tương đối cái đầu lớn quá!

Lục Tiểu Phụng nói:

- Coi bộ lão thế này liệu có đi kiếm họ ngay được không?

Tôn lão gia ngạo nghễ đáp:

- Dĩ nhiên là được. Bất luận hai cái quái vật đó cổ quái đến đâu, ta vẫn là một vị khắc tinh của chúng... Nhưng trước khi đi phải chịu nghe ước pháp tam chương đã.

Lục Tiểu Phụng giục:

- Lão nói đi!

Tôn lão gia đáp:

- Mỗi một vấn đề là năm chục lạng và phải là bạc nén đầy đủ. Khi tới nơi các ngươi phải đứng ngoài chờ ta. Có điều gì muốn hỏi cũng chỉ đứng ngoài lên tiếng.

Lục Tiểu Phụng cười hỏi:

- Tại hạ không sao hiểu được vì lẽ gì những người này trước nay không muốn thấy mặt ai?

Tôn lão gia cười đáp:

- Vì họ biết trên đời này, ngoài ta ra, còn toàn là hạng ma bùn đáng ghét. Không ngờ tên ma bùn lớn nhất thiên hạ lại là ta.

* * * * *

Trong hang núi tối om, cửa động rất nhỏ. Bất luận là ai cũng phải bò rạp xuống mới chui vào được. Tôn lão gia bò vào.

Lục Tiểu Phụng và Hoa Mãn Lâu chờ ở bên ngoài lâu quá. Lục Tiểu Phụng đã nóng ruột.

Hoa Mãn Lâu mỉm cười nói:

- Tiểu đệ biết công tử đang bồn chồn trong dạ, sao công tử không ngắm phong cảnh đẹp nơi đây? Cả cơn gió thoảng cũng làm cho người ta khoan khoái. Người nào có phước mới được dừng lại ở chốn này.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Sao huynh đài biết nơi đây phong cảnh đẹp?

Hoa Mãn Lâu đáp:

- Tuy tiểu đệ không nhìn thấy, nhưng tâm thần lĩnh hội được. Vì thế tiểu đệ từng nói người có mắt mà không chịu nhìn đời mới đúng là kẻ đui mù.

Lục Tiểu Phụng không biết nói thế nào.

Giữa lúc ấy, thanh âm của Tôn lão gia từ trong sơn động vọng ra:

- Bây giờ bắt đầu hỏi được rồi.

Đĩnh bạc thứ nhất nặng năm mươi lạng lập tức liệng vào. Vấn đề thứ nhất là:

- Năm chục năm trước trên đời đã có Kim Bằng vương triều phải không?

Sau một lúc, thanh âm trầm trầm của lão cất lên đáp:

- Kim Bằng vương triều là một quốc gia rất nhỏ ở phía cực Nam. Nước này có phong tục đặc biệt là người cùng họ lấy nhau được. Những người cầm quyền trong triều phần lớn ở họ Thượng Quan. Vương triều này cổ kính mà giàu có, nhưng năm chục năm trước đã tan nát rồi. Theo lời đồn thì giòng dõi vương tộc lưu vong vào đất Trung Nguyên.

Lục Tiểu Phụng thở phào một cái ra chiều thỏa mãn về đáp án này.

Chàng lại liệng một đĩnh bạc vào để hỏi đến vấn đề thứ hai:

- Ngoài giòng dõi vương tộc, những đại thần trong triều hồi bấy giờ còn có người nào trốn ra được không?

Thanh âm khàn khàn đáp:

- Nghe đồn có bốn người chịu Vương mệnh bảo

vệ cho vương tử đông du. Trong bọn này một người cũng thuộc vương tộc, tên gọi Thượng Quan Cẩn. Còn ba người là Đại tướng quân Bình Độc Hạc, Tư không Thượng Quan Mộc và Nội khố Nghiêm Lập Bản.

Vấn đề này còn được bổ sung:

- Quan chế của Kim Bằng vương triều không khác thời Hán, Đường của chúng ta mấy tý.

LỤC TIỂU PHỤNG

Cổ Long

Quyển 1

Chương 9

Cầu Tây Môn Hào Kiệt Cạo Râu

Vấn đề thứ ba là:

- Bọn người lưu vong lạc lõng nơi đâu? Hậu quả ra làm sao?

Thanh âm khàn khàn trả lời:

- Sau khi vào Trung Thổ tất nhiên ẩn tính mai danh, vì tân Vương triều thành lập xong liền phái thích khách vào Trung Thổ để truy sát họ nhưng không đem lại kết quả nào. Nếu vị vương tử kia còn

sống cho đến nay cũng đã thành người già sắp vào quan tài.

Lục Tiểu Phụng trầm ngâm hồi lâu mới đưa vấn đề thứ tư ra:

- Nếu xảy việc cực kỳ khó khăn phải mời đến Tây Môn Xuy Tuyết ra tay thì dùng biện pháp nào mới lung lạc được y?

Lần này trong động im lặng một hồi lâu mới đưa ra bốn chữ:

- Chẳng có cách nào.

* * * * *

Những món Trúc Diệp Thanh, Tiểu Ngưu Nhục, Ngũ Mai Cáp Tử, Ngự Dương Song Tiên ở Thượng Lâm Xuân trong thành đều là những thứ nổi tiếng xa gần nên bọn Lục Tiểu Phụng liền tìm đến tửu lâu này.

Lục Tiểu Phụng là người nghiên cứu những món ăn nên rất sành về nghề đó.

Chàng lẩm bẩm:

- Chẳng có cách nào thì còn nói làm gì?

Chàng uống chung rượu Trúc Diệp Thanh rồi nhăn nhó cười nói:

- Cả một bàn rượu thịt này nhiều lắm mới hết năm lạng bạc. Thế mà bọn quỷ sứ trả lời một câu lấy những năm chục lạng.

Hoa Mãn Lâu mỉm cười hỏi:

- Họ bảo không có cách nào chẳng lẽ không có cách nào thật ư?

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Tây Môn Xuy Tuyết đã giàu tiền lại có danh vọng và là con người rất tự phụ. Trước nay hắn không can thiệp vào việc của người khác. Hơn nữa, lục thân hắn còn không nhìn nhận, dưới mắt chẳng có ai. Đối với con người như vậy thì có biện pháp nào nữa?

Hoa Mãn Lâu nói:

- Nhưng có lúc hắn vì một người chưa từng quen biết mà chạy ba ngàn dặm đường để báo thù giùm.

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Đó là cái thích của hắn. Khi hắn không thích thì đến thiên lôi cũng không bẫy được hắn đi.

Hoa Mãn Lâu vẫn mỉm cười nói:

- Dù sao thì chúng ta đi chuyến này cũng không phải là vô ích, vì đã biết được một ít chuyện về Đại

Kim Bằng Vương.

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Lão nói đúng nên chúng ta chẳng thể không can thiệp vào vụ này. Chúng ta đã muốn can thiệp thì không có Tây Môn Xuy Tuyết không xong.

Hoa Mãn Lâu hỏi:

- Kiếm pháp của hắn quả có ghê gớm như lời người ta thương đồn đại trên chốn giang hồ không?

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Tại hạ e rằng còn đáng sợ hơn là lời đồn đại. Hắn động thủ lần đầu tiên ngày mới mười lăm tuổi. Cho đến bây giờ chưa một ai có thể toàn thân rút lui dưới lưỡi kiếm của hắn.

Hoa Mãn Lâu hỏi:

- Vậy vụ này nhất định phải có hắn mới được hay sao?

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Đúng thế! Vì chúng ta phải đối phó với hạng người khác thường mà lại không phải chỉ có một người.

Chàng uống chúng rượu rồi nói tiếp:

- Nếu Độc Cô Nhất Hạc quả là đại lão bản ở Thanh Y lâu thì dưới trướng hắn có ít ra là năm, sáu chục tay thủ hạ khó bề đối phó. Huống chi bản thân phái Nga Mi cao thủ đã đông như kiến.

Hoa Mãn Lâu đáp:

- Tiểu đệ cũng nghe nói bọn Nga Mi thất kiếm, Tam anh, Tứ Tú đều là những kiếm khách tân tiến trong võ lâm hiện nay.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Hoắc Thiên Thanh, Tổng quản ở “Châu quang bảo khí các” của Diêm Thiết San lại càng khó đối phó hơn là bảy người trong bọn họ. Cha này chưa nhiều tuổi nhưng địa vị cực cao. Nghe đồn Quan Trung đại hiệp Sơn Tây Nhạn cũng kêu hắn một điều sư thúc, hai điều sư thúc.

Hoa Mãn Lâu hỏi:

- Sao hạng người này lại chịu làm thủ hạ cho Nghiêm Lập Bản?

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Vì ngày trước hắn bị người ám toán đến thành trọng thương ở Kỳ Liên sơn, Nghiêm Lập Bản đã cứu mạng cho hắn.

Hoa Mãn Lâu nói:

- Hoắc Hưu thường thường hành tung bất định, vậy tài sản đồ sộ của lão dĩ nhiên phải có người tin cậy được trông nom cho. Những người này hẳn cũng khó bề đối phó.

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Đúng thế!

Hoa Mãn Lâu nói:

- Vì vậy chúng ta phải tìm cho bằng được Tây Môn Xuy Tuyết.

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Nhất định là thế.

Hoa Mãn Lâu trầm ngâm hỏi:

- Chúng ta có thể dùng cách khích tướng để hắn

so tài cao thấp với bọn cao thủ kia không?

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Không được!

Hoa Mãn Lâu hỏi:

- Tại sao vậy?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Vì hắn là người chẳng những không ăn lời khích bác, mà lại thông minh tuyệt đỉnh, chẳng khác gì tại hạ.

Lục Tiểu Phụng vừa cười vừa nói tiếp:

- Người nào dùng cách khích tướng đối với tại hạ cũng chẳng ăn thua gì hết.

Hoa Mãn Lâu trầm mặc hồi lâu rồi thủng thẳng

nói:

- Tiểu đệ có một cách, hãy thử xem sao.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Cách gì?

Hoa Mãn Lâu chưa kịp nói cách gì thì đột nhiên nghe ngoài cửa nhốn nháo cả lên, những tiếng kêu gọi om sòm.

Một người loạng choạng từ ngoài cửa tiến vào Thượng Lâm Xuân. Một người máu!

Tháng Tư, trời đã quá Ngọ. Ánh tà dương từ ngoài cửa chiếu vào, chiếu lên thân người này làm cho máu đỏ lại càng đỏ tươi, khiến người ta lạnh đến xương tủy.

Máu tươi từ mười bảy, mười tám chỗ trong người

chảy ra. Trên đỉnh đầu, trong lỗ mũi, lỗ tai, lỗ miệng, cổ họng, trước ngực, cổ tay, đầu gối, bả vai đều có máu chảy.

Cả Lục Tiểu Phụng cũng chưa từng thấy ai bị nhiều vết thương như thế bao giờ, chẳng những không thấy mà còn không dám nghĩ tới nữa.

Người này ngó thấy Lục Tiểu Phụng, đột nhiên xông lại trước mặt chàng. Y dùng đôi bàn tay nhuộm đỏ máu hồng nắm lấy vai chàng. Cổ họng y bật lên những tiếng òng ọc dường như có điều chi muốn nói.

Nhưng y không nói được tiếng nào vì cổng họng đã bị cắt đứt một nửa.

Có điều y vẫn còn sống.

Đây là một kỳ tích. Nguyên lúc lâm tử y mong được gặp Lục Tiểu Phụng để nói với chàng một lời.

Lục Tiểu Phụng ngó bộ mặt co rúm hung dữ của y, đột nhiên bật tiếng la thất thanh:

- Tiêu Thu Vũ!

Cổ họng Tiêu Thu Vũ vẫn vang lên những tiếng òng ọc không ngừng. Cặp mắt y đầy máu chảy lại ra chiều nóng nảy, khiếp sợ, bi phẫn và cừu hận.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Phải chăng ông bạn có điều muốn nói?

Tiêu Thu Vũ gật đầu. Đột nhiên y phát ra một tiếng hô thê thảm, tuyệt vọng giống như tiếng gầm rú của con chó sói bị thương, cô độc, đói khát, sắp chết ở giữa nơi băng thiên tuyết địa phát ra.

Sau lại thấy y đột nhiên người co rúm lại tựa hồ một ngọn roi vô hình đang quất túi bụi vào mình y.

Y định cáo tố vơi Lục Tiểu Phụng một điều bí mật và hiển nhiên là điều bí mật đáng sợ, nhưng vĩnh viễn y không nói ra được nữa.

Lúc Tiêu Thu Vũ té xuống, tứ chi y đã co quắp lại vì đau khổ. Máu tươi dần dần thành tím thẫm.

Lục Tiểu Phụng dậm chân xuống, rung động hai cánh tay. Tấm thân cao lớn của chàng coi như con chim bằng bay lướt qua bốn năm cái bàn, lại qua trên đầu người vọt ra ngoài cửa sổ.

Những phiến đá xanh lát đường còn dính lại một dây máu tươi từ giữa đường vào đến cửa.

Chàng tự hỏi:

- Vừa rồi có cỗ xe ngựa chạy lướt qua. Phải chăng Tiêu Thu Vũ từ trên xe ngựa bị đẩy xuống? Cỗ xe đó là xe nào?

Bỗng nghe tiếng người nói:

- Cỗ xe ngựa chạy nhanh quá, người dong xe mặc áo xanh.

Người khác hỏi:

- Xe chạy về bên nào?

Người kia đáp:

- Chạy qua mé hữu.

Lục Tiểu Phụng chẳng nói gì, cứ nhìn về phía bóng tà dương mà rượt theo.

Chàng chạy qua đường phố dài, đột nhiên nghe mé tả có tiếng la kinh hoảng vọng lại rồi tiếng người nhốn nháo.

Một cỗ xe ngựa đen sì vừa đâm vào tiệm thuốc

đánh té bốn, năm người lại xô đổ hai cái bàn.

Con ngựa ngã lăn ra, miệng sùi bọt trắng.

Người đánh xe cũng té xuống rồi, miệng hộc máu tươi màu tím đen đang nhỏ giọt xuống vạt áo.

Quần áo người này bằng vải xanh. Mặt gã co rúm lại, hình thù đã biến đổi. Sắc mặt vàng lợt đen xạm lại.

Lục Tiểu Phụng mở cửa xe ra thấy trên chỗ ngồi còn treo một cặp ngân câu. Một mảnh vải gai buộc ở đầu ngân câu coi chẳng khác lá cờ chiêu hồn. Trên mảnh vải này viết năm chữ lớn bằng máu tươi "Lấy máu trả nợ máu".

Phía dưới chua thêm một câu: "Đây là kết quả về chuyện can thiệp vào việc của người ta."

Cặp ngân câu lấp loáng ánh hàn quang.

Hoa Mãn Lâu sờ vào cặp ngân câu thủng thẳng hỏi:

- Công tử cho cặp câu này là của Câu Hồn Thủ?

Lục Tiểu Phụng gật đầu mấy cái.

Hoa Mãn Lâu không nhìn thấy nhưng cũng biết chàng đồng ý. Gã hỏi tiếp:

- Có phải Câu Hồn Thủ chết về tay Tiêu Thu Vũ không?

Lục Tiểu Phụng thở dài đọc lại những chữ viết trên tấm vải vàng:

"Lấy máu trả nợ máu. Đây là kết quả về chuyện can thiệp vào việc của người ta."

Hoa Mãn Lâu nói:

- Câu dưới hiển nhiên họ cảnh cáo chúng ta đừng can thiệp vào việc của họ.

Lục Tiểu Phụng cười lạt nói:

- Nguồn tin ở Thanh Y lâu thật mau lẹ! Đúng là bọn họ nhận lầm người. Thanh Y lâu kể ra không nên làm việc vụng về này. Chẳng lẽ họ cứ thế là hăm được người ta?

Chàng dừng lại một chút rồi tiếp:

- Họ làm như vậy chỉ lợi cho một người.

Hoa Mãn Lâu hỏi:

- Lợi cho ai?

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Đại Kim Bằng Vương.

Trên đời thường có những người bản tính rất cương ngạo, thà rằng chịu bẻ gẫy chứ không chịu cong lưng. Càng hăm dọa để họ đừng can thiệp vào một việc gì thì họ càng nhất quyết can thiệp cho bằng được. Lục Tiểu Phụng cũng vào loại người này.

Bây giờ dù ai đem một trăm tám mươi lưỡi đao kề vào cổ chàng, chàng cũng không chịu bỏ qua.

Lục Tiểu Phụng nắm lấy cặp ngân câu nói:

- Đi! Chúng ta đi kiếm Tây Môn Xuy Tuyết. Tại hạ đã nghĩ ra được cách đối phó với y.

Hoa Mãn Lâu hỏi:

- Cách gì?

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Chuyến này y mà nhất định không chịu ra tay,

tại hạ sẽ phóng hỏa đốt Vạn Mai sơn trang của y.

* * * * *

Vạn Mai sơn trang dạo này không có hoa mai.

Trời đang vào tiết tháng tư, hoa đào và hoa Đỗ Quyên đua nở trên sườn núi.

Phía đối diện, hoa tươi khắp chỗ. Hoa Mãn Lâu cơ hồ không muốn dời khỏi nơi đây. Nét mặt gã rất bình tĩnh, an tường, chợt tươi lên không bút nào tả xiết, tựa hồ mới luyến ái thiếu nữ mà được gặp tình nhân.

Lục Tiểu Phụng không nhẫn nại được nói:

- Tại hạ chẳng muốn ngắm phong cảnh chi hết, vì một khi trời tối là Tây Môn Xuy Tuyết không tiếp khách nữa.

Hoa Mãn Lâu hỏi:

- Cả đến công tử mà y cũng không tiếp kiến hay sao?

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Dù là ông trời con y cũng không tiếp.

Hoa Mãn Lâu hỏi:

- Biết y có ở nhà hay không?

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Nhất định là y ở nhà. Mỗi năm nhiều lắm là y ra ngoài bốn chuyến và chỉ lúc giết người y mới dời khỏi trang trại.

Hoa Mãn Lâu hỏi:

- Thế thì mỗi năm y giết tối đa là bốn người phải

không?

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Đúng thế. Y đã giết ai là đáng tội cả.

Hoa Mãn Lâu hỏi:

- Ai là người đáng giết? Ai quyết định người ta đáng giết hay không đáng giết?

Đột nhiên gã thở dài nói:

- Một mình công tử đi kiếm y thôi. Tiểu đệ tình nguyện ở đây chờ đợi.

Lục Tiểu Phụng không nói gì nữa. Chàng đã hiểu tính gã rồi.

Trước nay chưa một ai thấy Hoa Mãn Lâu nổi nóng, nhưng y đã quyết định điều gì thì không một ai

làm cho y thay đổi chủ ý được.

Gã ngó những hoa tươi đầy sườn núi thủng thẳng nói tiếp:

- Khi công tử gặp y, hay hơn hết là hãy thử đưa biện pháp của tiểu đệ ra rồi hãy dùng đến biện pháp của công tử.

Ở trong nhà không nhìn thấy hoa, nhưng mùi hoa thơm sức nực đầy nhà, lúc thì nhẹ nhàng, lúc thì thoang thoảng. Mùi hoa cũng chập chờn giống Tây Môn Xuy Tuyết.

Lục Tiểu Phụng ngồi ghé xuống cái ghế kết bằng dây xanh mà nhìn mình. Rượu trong chung màu biếc lợt, xiêm áo mặc trong người chàng trắng như tuyết vừa nhẹ nhàng vừa mềm nhũn.

Từng hồi sáo thổi vi vu nhẹ nhàng hơn gió xuân, phảng phất như gần như xa mà không nhìn thấy

người thổi sáo.

Lục Tiểu Phụng thở dài, cất tiếng hỏi:

- Suốt đời huynh đài không có lúc nào phiền não thật ư?

Tây Môn Xuy Tuyết đáp:

- Không có.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Trên đời này có điều gì huynh đài muốn mà không được chăng?

Tây Môn Xuy Tuyết đáp:

- Cũng không có.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Huynh đài quả là người hoàn toàn thỏa mãn mọi điều thật ư?

Tây Môn Xuy Tuyết hững hờ đáp:

- Vì những ước muốn của tiểu đệ chẳng có gì cao xa.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Trước nay huynh đài có cầu khẩn ai bao giờ không?

Tây Môn Xuy Tuyết lạnh lùng nói:

- Chưa từng có.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Nếu có người đến yêu cầu huynh đài việc gì, huynh đài cũng không ưng chịu hay sao?

Tây Môn Xuy Tuyết đáp:

- Tiểu đệ đã muốn đi làm việc gì thì chẳng cần ai đến cầu cạnh. Bằng không thì bất cứ là ai cầu tiểu đệ cũng không nghe.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Huynh đài không nghe mà người ta phóng hỏa đốt nhà thì sao?

Tây Môn Xuy Tuyết hỏi lại:

- Ai đốt nhà tiểu đệ?

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Chính là tại hạ.

Tây Môn Xuy Tuyết cười xòa.

Y là người rất ít cười, nên nụ cười của y lột vẻ

trào phúng khôn tả.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Bản ý tại hạ đến đây là để yêu cầu huynh đài đi làm giúp một việc mà tại hạ đã hứa với người ta. Nếu huynh đài không chịu đi, tại hạ phóng hỏa đốt nhà huynh đài cháy cho kỳ hết.

Tây Môn Xuy Tuyết ngưng thần nhìn Lục Tiểu Phụng hồi lâu mới thủng thẳng đáp:

- Tiểu đệ vốn không có mấy bạn hữu, khi nào nhiều lắm là được ba người. Công tử là bằng hữu của tiểu đệ.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Vì thế tiểu đệ mới đến cầu huynh đài.

Tây Môn Xuy Tuyết lạnh lùng đáp:

- Cũng vì thế mà tại hạ chẳng cần chi hết. Lúc nào công tử muốn đốt nhà thì cứ việc động thủ phóng hỏa đi.

Lục Tiểu Phụng chưng hửng. Chàng dã hiểu rõ Tây Môn Xuy Tuyết. Lời y thốt ra như mũi tên bắn đi không bao giờ trở lại.

Tây Môn Xuy Tuyết lại nói:

- Nhà sau là một cái kho chứa củi khô và tùng hương. Tại hạ đề nghị công tử hay hơn hết là bắt đầu đốt căn phòng đó. Ban đêm phóng hỏa lại càng tốt vì nơi đó phát hỏa tất nhiên sáng lắm.

Lục Tiểu Phụng đột nhiên hỏi qua chuyện khác:

- Huynh đài đã nghe ai nói đến Đại Thông, Đại Trí bao giờ chưa?

Tây Môn Xuy Tuyết lạnh lùng đáp:

- Nghe nói hai nhân vật này chẳng có vấn đề gì là không phúc đáp được. Chẳng lẽ họ biết hết mọi chuyện trong thiên hạ thật ư?

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Huynh đài không tin chăng?

Tây Môn Xuy Tuyết hỏi:

- Công tử tin như vậy hay sao?

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Tiểu đệ đã hỏi họ dùng cách gì mới lung lạc được huynh đài thì bọn họ đáp là chẳng có cách nào hết. Tại hạ không tin, nhưng bây giờ tại hạ nhận thấy họ hiểu rõ huynh đài hơn ai hết.

Tây Môn Xuy Tuyết nhìn Lục Tiểu Phụng cười khà khà nói:

- Thế thì chuyến này họ lầm rồi.

Lục Tiểu Phụng “Ủa” một tiếng ra chiều kinh ngạc.

Tây Môn Xuy Tuyết lại nói:

- Chẳng phải là công tử chẳng có cách gì lung lạc tại hạ.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Tiểu đệ còn cách gì nữa?

Tây Môn Xuy Tuyết mỉm cười nói:

- Hễ công tử cạo hết mọi sợi râu đi thì làm gì tại hạ cũng theo ngay.

Từ nay bọn bằng hữu ngó thấy Lục Tiểu Phụng cơ hồ không nhận ra chàng, vì nguyên trước chàng

có bốn hàng lông mày, mà bây giờ môi nhẵn thín như đứa nhỏ sơ sinh.

Chỉ đáng tiếc là Hoa Mãn Lâu không ngó thấy.

Dĩ nhiên gã cũng không nhìn thấy Tây Môn Xuy Tuyết cùng đi với Lục Tiểu Phụng, nhưng gã mỉm cười hỏi:

- Tây Môn trang chúa đấy ư?

Tây Môn Xuy Tuyết hỏi lại:

- Hoa Mãn Lâu phải không?

Hoa Mãn Lâu gật đầu đáp:

- Đáng tiếc là tại hạ bị tàn tật không nhìn thấy phong thái của kiếm khách đương thời.

Tây Môn Xuy Tuyết chú ý nhìn gã hỏi:

- Các hạ không nhìn thấy thật ư?

Hoa Mãn Lâu đáp:

- Tưởng trang chúa đã từng nghe nói tới Hoa Mãn Lâu tuy có mắt mà đui mù như giống dơi.

Tây Môn Xuy Tuyết hỏi:

- Chẳng lẽ các hạ nghe tiếng bước chân mà biết tại hạ?

Y cũng giống Độc Cô Phương về điểm này nên mới hỏi câu đó. Y vốn tự phụ về khinh công và kiếm pháp tuyệt vời của mình.

Thực ra khinh công của y đáng làm cho y tự phụ.

Hoa Mãn Lâu đáp:

- Theo chỗ tại hạ biết thì trong thiên hạ hiện nay chỉ có bốn năm người lúc hành động hoàn toàn không phát ra một chút tiếng động nào. Trang chúa là một trong những nhân vật này.

Tây Môn Xuy Tuyết hỏi:

- Nhưng các hạ lại biết tại hạ đã tới thì sao?

Hoa Mãn Lâu cười rất tươi đáp:

- Cái đó là vì trên mình trang chúa mang làn sát khí.

Tây Môn Xuy Tuyết hỏi:

- Sát khí ư?

Hoa Mãn Lâu thản nhiên đáp:

- Lợi kiếm rút ra khỏi vỏ tất có sát khí. Trong đời

trang chúa đã giết nhiều người thì sao lại không mang sát khí?

Tây Môn Xuy Tuyết lạnh lùng nói:

- Thảo nào các hạ qua cửa cũng không vào nhà, té ra các hạ chịu không nổi mùi sát khí?

Hoa Mãn Lâu mỉm cười đáp:

- Chỗ này hoa tươi rất đẹp, hiếm thấy ở nhân gian. Nếu trang chúa có thể ở đây lâu một chút thì làn sát khí đó dần dần mất hết vào trong chỗ vô hình.

Tây Môn Xuy Tuyết lạnh lùng hỏi:

- Hoa tươi tuy đẹp nhưng làm sao đẹp bằng huyết hoa lúc giết người được?

Hoa Mãn Lâu "Ủa" lên một tiếng ra chiều kinh ngạc.

Tây Môn Xuy Tuyết đột nhiên khóe mắt lộ ra những tia kỳ quang nói:

- Trên cõi đời này vĩnh viễn không giết hết được bọn bội tín bất nghĩa. Giả tỷ các hạ lúc phóng kiếm đâm vào cổ họng chúng, nhìn rõ huyết hoa trên thanh kiếm trong nháy mắt thì thấy nó rực rỡ huy hoàng không biết đến thế nào mà kể, mới hiểu huyết hoa là một thứ tuyệt mỹ trên đời không còn cái gì bì kịp.

Y nói rồi đột nhiên xoay mình đi ngay không ngoảnh cổ lại.

Giữa lúc bóng chiều mờ ảo, Tây Môn Xuy Tuyết biến vào trong cảnh sắc huỳnh hôn phảng phất như một tấm sa mỏng giữa đám rừng hoa.

Hoa Mãn Lâu không nhịn được nhẹ buông tiếng thở dài nói:

- Bây giờ tiểu đệ mới hiểu y luyện thành kiếm pháp này trong trường hợp nào.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Ủa!

Hoa Mãn Lâu nói:

- Vì y đã coi việc giết người là một cảnh mỹ lệ rất thiêng liêng. Y hiến thân cả cuộc đời mình cho sự nghiệp đó. Chỉ có lúc giết người mới là lúc sống chân thực của y. Ngoài lúc đó, y hoàn toàn ở trong tình trạng chờ đợi.

Lục Tiểu Phụng trầm tư, nhẹ buông tiếng thở dài đáp:

- May ở chỗ y giết toàn những người đáng giết.

Hoa Mãn Lâu mỉm cười không nói gì nữa.

Lúc này bức màn đêm đã buông xuống trần gian không một tiếng động.

Mảnh trăng hạ huyền treo trên ngọn cây ở phía xa xa với những chòm sao thưa thớt khiến cho cảnh sắc ban đêm vừa thần bí vừa mỹ lệ.

* * * * *

Hoa Mãn Lâu chậm chạp đi trên sườn núi phảng phất như người lạc vào cõi mộng thần bí và mỹ lệ.

Lục Tiểu Phụng không nhịn được cất tiếng hỏi:

- Tại sao huynh đài chẳng hỏi gì đến chuyến đi vừa rồi của tiểu đệ có thu lượm được kết quả nào không?

Hoa Mãn Lâu gật đầu đáp:

- Tại hạ biết công tử đã lung lạc được y rồi.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Làm sao huynh đài lại biết được?

Hoa Mãn Lâu đáp:

- Y đã không giữ công tử, lại chẳng đưa chân mà công tử không tức giận thì dĩ nhiên hai vị đã ước hẹn chỗ gặp nhau.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Huynh đài có biết tại hạ dùng cách gì không?

Hoa Mãn Lâu đáp:

- Dĩ nhiên công tử theo biện pháp của tại hạ.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Tại sao thế?

Hoa Mãn Lâu đáp:

- Vì tuy y vô tình, nhưng công tử hữu tình. Y biết chẳng khi nào công tử đốt nhà y. Hơn thế nữa, công tử có đốt thật y cũng chẳng quan tâm.

Tiểu Phi mỉm cười, thở dài nói:

- Bất luận huynh đài ghê gớm đến đâu thì cũng có việc vĩnh viễn không nghĩ ra được.

Hoa Mãn Lâu hỏi:

- Việc gì?

Lục Tiểu Phụng đưa tay lên sờ chỗ để râu nói:

- Huynh đài thử đoán coi. Đoán không trúng tiểu đệ sẽ cho hay.

Hoa Mãn Lâu cười hỏi:

- Tại hạ đã đoán thì cần gì công tử cho hay nữa?

Lục Tiểu Phụng chưa kịp mở miệng, đột nhiên thấy Hoa Mãn Lâu mỉm cười một cách bình tĩnh, an tường rồi trong nháy mắt gương mặt biến thành cương ngạnh khôn tả.

Chàng không nhịn được cười hỏi:

- Huỳnh đài đã phát hiện ra điều gì?

Hoa Mãn Lâu chưa đáp mà cũng không nói gì, vì gã phảng phất nghe có thanh âm thần bí từ đàng xa vọng lại. Thanh âm này chỉ có gã mới nghe thấy.

Hoa Mãn Lâu đột nhiên thay đổi phương hướng đi về phía sau.

Lục Tiểu Phụng đi theo gã. Bóng đêm càng ảm đạm. Trăng sao đều lặn xuống phía sau ngọn núi.

Đột nhiên chàng nghe tiếng hát nỉ non ra chiều lo buồn ai oán khiến cho người nghe phải rầu ruột.

Tiếng hát thê lương, mỹ lệ mà xúc động lòng người.

Khúc hát của một thiếu nữ đa tình lúc sắp chết tự sự với tình nhân về cuộc đời phiêu bạt và bất hạnh của mình.

Lục Tiểu Phụng không chú ý nghe giọng ca này. Chàng thấy Hoa Mãn Lâu lộ vẻ rất kỳ quái, không nhịn được hỏi:

- Dường như huynh đài đang nghe khúc hát kia?

Hoa Mãn Lâu gật đầu đáp:

- Tại hạ đã được nghe qua.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Huynh đài nghe ai hát?

Hoa Mãn Lâu đáp:

- Thượng Quan Phi Yến.

Lục Tiểu Phụng thường nói những cái ở trên đời có thể khiến cho chàng hoàn toàn tin tưởng cộng được mười hai thứ trong đó có l64 tai của Hoa Mãn Lâu.

Những cái mắt người khác trông thấy có khi còn sai trật, nhưng Hoa Mãn Lâu trước nay chưa nghe trật bao giờ.

Tuy gã không nói ra nhưng trông mặt gã chẳng khác gì đã cho Lục Tiểu Phụng hay là người hiện đang hát lúc này chính là Thượng Quan Phi Yến.

LỤC TIỂU PHỤNG

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Quyển 1
Chương 10

Độc Môm Ám Khí Phi Phụng Châm

Thiếu nữ thần bí mất tích này sao lại xuất hiện đột ngột ở đây? Tại sao một mình nàng ẩn lánh chốn hoang sơn và giữa lúc đêm khuya hát khúc thê lương ai oán?

Nàng hát để ai nghe?

Chẳng lẽ thân thế nàng cô đơn, phiêu bạt như bài ca đang tự tình về số phận đau khổ và bất hạnh trước tình nhân.

Lục Tiểu Phụng không hỏi nữa, vì lúc này trong bóng tối đột nhiên xuất hiện một chấm đèn lửa.

Tiếng ca ở chỗ có chấm đèn vọng lại.

Hoa Mãn Lâu chuyển động thân hình đi về phía đó. Tuy gã không nhìn thấy ánh sáng của ngọn đèn cô độc mà chạy như bay rất đúng phương hướng chẳng sai trật chút nào.

Mỗi lúc một tới gần ngọn đèn, Lục Tiểu Phụng đã nhận ra đây là một tòa miếu nhỏ, nhưng chưa hiểu trong miếu thờ sơn thần hay thổ địa?

Giữa lúc ấy, tiếng ca đột nhiên dừng lại. Khoảng trời đất biến yên lặng như tờ.

Lục Tiểu Phụng ngước mắt nhìn Hoa Mãn Lâu, không nhịn được hỏi:

- Nếu đúng y hát cho huynh đài nghe thì tất

không bỏ đi.

Nhưng nàng đã đi rồi. Dưới ánh đèn sáng trong miếu sơn thần âm u lạnh lẽo không thấy người nào.

Tượng sơn thần mặt đen cưỡi con mãnh hổ, tay cầm cương tiên, dưới ánh đèn ảm đạm phảng phất như vung roi trừng trị kẻ gian tặc trên đời, vì người thiện lương mà ôm mối bất bình.

Trên thần án đã tróc sơn có một cái chậu đồng cũ kỹ, sứt mẻ. Trong chậu đựng đầy nước trong. Trên mặt nước nổi phập phờ mấy sợi tơ đen.

Hoa Mãn Lâu hỏi:

- Công tử đang coi cái gì vậy?

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Trong chậu nước đặt trên án có mấy sợi tóc.

Hoa Mãn Lâu hỏi:

- Tóc ư?

Mấy sợi tóc mềm ruời ruợi còn để lại chút mùi hương của tóc thiếu nữ.

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Đây là tóc nữ nhân, tựa hồ mới đây còn có thiếu nữ ở. Y vừa hát vừa dùng chậu nước làm gương soi để chải đầu, nhưng hiện giờ không thấy bóng người đâu.

Hoa Mãn Lâu từ từ gật đầu tựa hồ đã biết nàng không ở lại chờ mình.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Giữa tình trạng này và ở nơi đây y hãy còn chải đầu thì hiển nhiên là một cô gái rất thích làm dáng.

Hoa Mãn Lâu lạnh lùng đáp:

- Thiếu nữ mười bảy, mười tám tuổi thì ai không thích làm dáng?

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Thượng Quan Phi Yến há chẳng phải là một thiếu nữ mười bảy, mười tám tuổi?

Hoa Mãn Lâu đáp:

- Vì thế nàng cũng thích làm dáng.

Lục Tiểu Phụng nhìn gã ướm hỏi:

- Trước kia huynh đài dĩ nhiên đã sờ đầu tóc y phải không?

Hoa Mãn Lâu cười khậm khà. Gã cười có nhiều kiểu cách. Tiếng cười này tỏ ra gã thừa nhận là đúng.

Lục Tiểu Phụng liền hỏi:

- Đây có phải là tóc của y không?

Chàng tin xúc giác ở đầu ngón tay Hoa Mãn Lâu cũng bén nhạy như lỗ tai gã.

Chính mắt chàng đã thấy Hoa Mãn Lâu dùng đầu ngón tay khẽ sờ một cái mà biết được vật chân giả.

Hoa Mãn Lâu đón lấy mấy sợi tóc, dùng đầu ngón tay khẽ vuốt ve. Bỗng mặt gã lộ vẻ rất kỳ quái, không hiểu gã hoan hỉ hay gã bi thương?

Lục Tiểu Phụng lại hỏi:

- Có đúng là tóc của y không?

Hoa Mãn Lâu gật đầu.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Y vừa mới ở đây, còn chải đầu, ca hát, đủ tỏ y vẫn sống bình yên.

Hoa Mãn Lâu lại gật đầu và bật tiếng cười, nhưng tiếng cười này cũng không nhận ra được gã mừng vui hay gã đau xót?

Thương Quan Phi Yến vừa mới ở đây sao lại không chờ Hoa Mãn Lâu? Nếu nàng không biết gã sẽ tới thì hát cho ai nghe?

Lục Tiểu Phụng ngấm ngầm thở dài. Chàng không hiểu nên an ủi gã mấy câu hay nên giả vờ như chẳng hiểu gì?

Ngọn gió thổi qua từ ngoài cửa đưa vào. Tượng sơn thần cưỡi cọp đen tay cầm cương tiên, đột nhiên bể ngay khúc giữa. Cây cương tiên dài bốn thước đột nhiên gãy thành tám chín đoạn.

Tiếp theo pho tượng sơn thần cao lớn cũng bể ra từng mảnh một lả tả rớt xuống đất.

Giữa đám bụi cát mịt mờ, Lục Tiểu Phụng đột nhiên phát giác ra trên tường vách phía sau thần tượng, có một người lơ lửng lưng chừng.

Một người chết mà trên mình vết máu chưa khô. Cặp phán quan bút xuyên qua ngực đóng đinh vào tường lúc người hãy còn sống. Trên đầu phán quan bút treo hai lá cờ chiêu hồn bằng vải gai vàng viết hai dòng chữ:

"Nợ máu trả bằng máu."

"Đây là kết quả đã can thiệp vào việc của người ta."

Hai câu này cũng viết bằng máu tươi, nét chữ dường như chưa ráo.

Lục Tiểu Phụng không coi đến mặt người chết cũng biết là Độc Cô Phương.

Không phải Liễu Dư Hận mà là Độc Cô Phương. Con người nhất tâm mong chết vẫn chưa chết. Người không muốn chết thì lại mất mạng.

Lục Tiểu Phụng hằn học nói:

- Thần tượng đã bị người dùng nội lực phá hủy. Người chết lại để đây chờ bọn ta đến coi.

Hoa Mãn Lâu sắc mặt lợt lạt không nhịn được hỏi:

- Người chết không phải là Thương Quan Phi Yến?

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Người chết là Độc Cô Phương. Tại hạ không

ngờ xác chết thứ hai lại là y.

Hoa Mãn Lâu trầm ngâm hỏi:

- Sao y lại đến đây? Cả Thương Quan Phi Yến sao cũng ở đây? Chẳng lẽ nàng đã bị người uy hiếp và cũng lọt vào tay bọn Thanh Y?

Lục Tiểu Phụng chau mày hỏi lại:

- Ngày thường huynh đài vẫn sáng suốt, mà gặp việc của nàng sao lại cứ nghĩ về khía cạnh không hay?

Hoa Mãn Lâu trầm lặng hồi lâu rồi thở dài đáp:

- Cái đó là tại tiểu đệ quan tâm đến nàng nhiều quá.

Đúng thế! Khi người ta đã quan tâm đến ai thì lúc nào cũng nghĩ tới người đó và nhất là lúc phân ly

lại càng đau khổ.

Lục Tiểu Phụng gượng cười hỏi:

- Bất luận trường hợp nào y cũng còn sống. Con người đã gươm kề cổ sao còn ca được khúc hát dễ nghe?

Lục Tiểu Phụng cất tiếng hát:

“Nhân sinh đắc ý tu tận hoan,

Mặc sử kim tôn không đối tuyệt.”

Giọng hát của chàng không được êm tai. Chàng vừa cầm đũa gõ vào chung rượu hát lại hai câu này.

Chàng hát xong một lượt, Hoa Mãn Lâu lại uống một chung rượu. Sau gã không nhịn được cất tiếng hỏi:

- Tiểu đệ chẳng dám bảo công tử hát không hay, nhưng công tử đổi những câu khác được chăng?

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Không được.

Hoa Mãn Lâu hỏi:

- Tại sao vậy?

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Vì tại hạ chỉ biết hát hai câu này.

Hoa Mãn Lâu cười nói:

- Ai cũng bảo Lục Tiểu Phụng thông minh tuyệt đỉnh, tài cán kinh người. Bất luận môn võ gì chàng chỉ học qua một lần là hiểu ngay. Nhưng công tử mà cất giọng hát thì thật thua cả con lừa.

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Huynh đài bảo tiểu đệ hát không hay sao tự mình không hát lấy mà nghe.

Chàng muốn Hoa Mãn Lâu cười, Hoa Mãn Lâu hát, vì chàng chưa từng thấy Hoa Mãn Lâu nghĩ không ra được điểm nào, cũng chưa từng thấy gã vừa hát vừa uống rượu.

Thứ rượu này xoàng lắm vì hở trong quán rượu chốn sơn thôn làm gì có rượu ngon?

Dù sao có rượu vẫn còn hơn không Hoa Mãn Lâu đột nhiên nâng ly lên đáp lễ, uống cạn sạch, rồi cất tiếng hát giải trí.

"Vân nhất oa, Ngọc nhất thoa.

Thiềm thiềm xam nhi bạc bạc la,

Khinh tần song đài loan

Thu phong đảo vũ tương hòa

Liêm ngoại ba thu âm

Lưỡng quả đại dương nhân hại hà."

Khúc "Trường Tương Tư" hay "Đường Hậu Chủ" là Lý Vỹ nhớ vong thê là Đại Chu Hậu làm ra. Lời ca rất đỗi thê lương lại chưa đựng mối tương tư nói không xiết được.

Lục Tiểu Phụng chợt phát hiện ra Hoa Mãn Lâu quả đã yêu cô gái xinh đẹp thần bí kia. Sở dĩ gã yêu cô một cách tha thiết vì gã chưa từng yêu ai bao giờ.

Còn Thương Quan Phi Yến thì sao?

Hành tung của nàng rất kỳ bí, hành động rất cổ quái. Cả Lục Tiểu Phụng cũng không hiểu tâm ý

nàng.

Lục Tiểu Phụng cười nói:

- Tại hạ tuy hát không hay, nhưng huynh đài hát càng tệ nữa. Tại hạ hát ít ra còn làm các hạo huynh đài bật cười. Còn huynh đài hát tại hạ muốn cười cũng không cười ra tiếng được.

Hoa Mãn Lâu đáp:

- Vì thế mà chúng ta chỉ uống rượu là hơn. Bữa nay có rượu hãy biết say lấy bữa nay.

Gã vừa nâng chung rượu lên bỗng nghe tiếng người hỏi:

- Vị nào là Lục đại thiếu gia?

Đêm đã khuya rồi, người đã ngủ yên, ở tòa dã điếm chốn sơn thôn vốn không còn người đến nữa,

người đến kiếm Lục Tiểu Phụng lại càng không thể có được. Thế mà người này chỉ đòi kiếm Lục Tiểu Phụng mới kỳ.

Coi cách ăn mặc, người mới đến phảng phất như một nhà săn bắn ở nơi rừng núi.

Tay y cầm một cái giỏ tre. Trong giỏ đựng một con gà rừng nướng chín rất ngon lành.

Lục Tiểu Phụng không nhịn được hỏi:

- Ông bạn tìm Lục Tiểu Phụng làm chi?

Nhà liệp hộ đặt cái giỏ tre xuống bàn nói:

- Đây là cô má của Lục đại thiếu gia mua và bảo tại hạ đem tới cho Lục đại thiếu gia uống rượu.

Lục Tiểu Phụng sửng sốt hỏi:

- Cô má của Lục mỗ ư?

Nhà liệp hộ sửng sốt hỏi lại:

- Tướng công có phải là Lục đại thiếu gia không?

Lục Tiểu Phụng gật đầu đáp:

- Nhưng Lục mỗ không phải là đại thiếu gia, mà cũng không chẳng có cô má nào hết.

Nhà liệp hộ nói:

- Nhất định là có. Tại hạ tuyệt không thể sai lầm được!

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Tại sao vậy?

Nhà liệp hộ đáp:

- Nếu vị cô nương đó chẳng phải là cô má của Lục đại thiếu gia thì tại sao lại phí tiền bỏ ra năm lạng bạc mua mấy con gà rừng và năm lạng bạc để mướn tại hạ đưa tới? Nhưng...

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Nhưng làm sao?

Nhà liệp hộ nheo mắt nhìn chàng nhịn cười đáp:

- Y bảo Lục đại thiếu gia có bốn hàng lông mày mà tại hạ nhận ra đại thiếu gia chỉ có hai hàng.

Lục Tiểu Phụng muốn nổi nóng, nhưng chính chàng cũng phải phì cười hỏi:

- Ông bạn nhìn thấy ta có bốn hàng lông mày từ hồi nào?

Nhà liệp hộ cười đáp:

- Vì tại hạ chưa từng ngó thấy, nên muốn đến coi, chứ không phải hoàn toàn vì năm lạng bạc mà tới đây.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Cô má ta hình dạng thế nào?

Nhà liệp hộ đáp:

- Y là một vị tiểu cô nương.

Lục Tiểu Phụng la thất thanh:

- Tiểu cô nương ư? Ông bạn lớn thế có vị tiểu cô nương nào làm cô má không?

Nhà liệp hộ đáp:

- Tại hạ cũng không tin, nhưng y bảo tuy tuổi không lớn nhưng thuộc vào hàng trưởng bối. Cô lại

bảo còn tên điệt tôn là Hoa Mãn Lâu, năm nay đã ngoài năm chục tuổi.

Lục Tiểu Phụng nhìn Hoa Mãn Lâu muốn cười nhưng không tiện bật tiếng cười.

Hoa Mãn Lâu cười đáp:

- Đúng thế! Tại hạ có một bà cô như vậy đó.

Nhà liệp hộ sửng sốt hỏi:

- Vậy các hạ là Hoa Mãn Lâu, năm nay đã ngoài năm mươi ư?

Hoa Mãn Lâu đáp:

- Tại hạ bão dưỡng thận trọng nên coi tuổi còn nhỏ.

Nhà liệp hộ không nhịn được hỏi:

- Cách bảo dưỡng thế nào? Tại hạ muốn học được không?

Hoa Mãn Lâu thủng thẳng đáp:

- Cái đó cũng dễ thôi. Mỗi ngày ông bạn chỉ cần ăn năm chục con giun, hai chục con thằn lằn và ba cân thịt người.

Nhà liệp hộ ngó gã tưởng chừng tròng mắt sắp bật ra. Đột nhiên gã trở gót chạy đi không dám ngoảnh cổ lại.

Lục Tiểu Phụng không nhịn được nổi lên tràng cười rộ.

Hoa Mãn Lâu cũng cười nói:

- Đại thiếu gia nói đúng lắm! Con tiểu yêu đó mà nói dối thì đến người chết cũng bị ả gạt.

Lúc gã nói câu này không biết vô tình hay hữu ý cầm đũa trỏ về phía cửa sổ mé tả.

Lục Tiểu Phụng nhảy vọt lên xoay mình trên không lại đẩy cửa sổ. Một cô bé hai mái tóc kết bím, đang đứng bên ngoài bưng miệng cười thầm.

Thương Quan Tuyết Nhi cặp mắt thao láo cười không ra tiếng.

Lục Tiểu Phụng túm lấy bím tóc thị kéo lại nói:

- Con tiểu yêu này không những muốn làm cô má ta mà còn đòi làm bà cô huynh đài nữa.

Tuyết Nhi bĩu môi nói:

- Bất quá người ta nói giỡn. Dù đại thiếu gia không bật cười thì cũng đừng nắm bím tóc người ta cho hết giận.

Hoa Mãn Lâu mỉm cười nói:

- Huống chi người ta lại mất mười lạng bạc mời ngươi. Con gà rừng này ngon thiệt.

Dù đại thiếu gia chẳng cám ơn, ít ra cũng nên giữ lịch sự với người ta một chút.

Tuyết Nhi mỉm cười nói:

- Ông cháu của ta đây còn có lương tâm, nói được lời công bằng.

Lục Tiểu Phụng cười rộ đáp:

- Té ra có kẻ có lương tâm còn ở dưới một bậc người không lương tâm.

Chàng cười lớn buông tay ra. Tuyết Nhi khác nào con tiểu hồ ly, lập tức chuồn qua dưới nách chàng toan chạy đi, nhưng thị chuồn không nhanh lại

bị Lục Tiểu Phụng nắm tóc lôi lại như lôi con gà bắt thị ngồi xuống ghế, dựng mặt lên hỏi:

- Ta muốn hỏi mấy câu, cô phải nói thực không được dối trá!

Tuyết Nhi chớp mắt mấy cái, tựa hồ bị oan khuất, thị đáp:

- Ta có nói dối câu nào bao giờ đâu.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Hiện giờ cô nói câu này là giả dối.

Tuyết Nhi tức mình lớn tiếng:

- Ta nói một câu công tử cũng không tin sao còn nói với ta làm gì nữa?

Lục Tiểu Phụng biết là mình đấu khẩu với con

tiểu yêu này là chuyện ngu xuẩn.

Chàng nghiêm nghị hỏi:

- Tại sao lúc nào cô cũng theo dõi bọn ta?

Tuyết Nhi đáp:

- Ta không theo dõi các vị, mà có theo dõi cũng không kịp.

Câu này thị nói thật.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Tại sao cô kiếm thấy bọn ta?

Tuyết Nhi đáp:

- Ta biết các vị muốn kiếm Tây Môn Xuy Tuyết, nên ta đến trước.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Cô vẫn chờ ở đây ư?

Tuyết Nhi đáp:

- Người ta chờ suốt một ngày, y phục chưa thay đổi, người chưa tắm gội biến thành hôi hám. Đại thiếu gia không tin thì ngửi coi.

Hoa Mãn Lâu lại cười hì hì. Lục Tiểu Phụng hắng dặng mấy tiếng, hỏi:

- Cô đợi bọn ta làm chi?

Tuyết Nhi đáp:

- Vì ta có chuyện bí mật nhất định phải cho công tử hay.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Điều chi bí mật?

Tuyết Nhi môi méo xệch như người muốn khóc, đột nhiên lấy trong người ra con yến vàng chế tạo rất tinh xảo, cô nói:

- Công tử coi đây. Cái này ta mới tìm thấy đêm qua ở trong vườn hoa. Lục Tiểu Phụng ngó rồi chẳng biết điều chi bí mật.

Tuyết Nhi lại nói:

- Cái này là gia phụ hồi sanh tiền làm cho thư thư. Thư thư coi nó như một thứ bảo bối, dùng giây vàng đeo vào mình. Ta mượn y đeo chơi mấy ngày mà y nhất định không chịu. Bây giờ... bây giờ ta lượm được nó ở dưới đất.

Tuyết Nhi lắc đầu nói tiếp:

- Đây nhất định là lúc người ta khiêng thi thể y

vô tình đã kéo rớt xuống.

Trong mắt cô ươn ướt những nước. Quả nhiên cô rất bi thương. Cả tiếng nói cũng nghẹn ngào.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Chẳng lẽ cô công nhận là thư thư cô đã chết rồi?

Tuyết Nhi mím môi, gật đầu nghẹn ngào đáp:

- Chẳng những ta biết y chết rồi mà còn biết cả người đã hạ sát y.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Ai vậy?

Tuyết Nhi hằn học đáp:

- Chính là biểu thư ta.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Thượng Quan Đan Phụng ư?

Tuyết Nhi đáp:

- Chính y đó. Chẳng những y hạ sát thư thư ta mà còn giết cả bọn Tiêu Thu Vũ, Độc Cô Phương và Liễu Dư Hận.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Cả ba người này cũng đều bị nàng giết chết ư?

Tuyết Nhi gật đầu đáp:

- Chính mắt ta ngó thấy y theo Liễu Dư Hận vào trong một nhà khách sạn nói mấy câu rồi đột nhiên dùng cây Phi Phụng châm vươn tay ra hạ sát Liễu Dư Hận. Y còn đem thi thể hắn giấu xuống gầm giường.

Lục Tiểu Phụng thở dài nói:

- Không ngờ Liễu Dư Hận mong chết mãi không được, lần này lại chết lẹ quá.

Tuyết Nhi nói:

- Phi Phụng châm nguyên là ám khí độc môn của biểu thư hễ gặp máu là sưng lên làm cho chết người. Chắc biểu thư đã dùng thứ ám khí này để hạ sát thư thư, nhưng không hiểu biểu thư đã giấu thi thể thư thư vào đâu...?

Thị chưa dứt lời, nước mắt đã trào ra.

Lục Tiểu Phụng thở dài nói:

- Cô nói mấy câu này có vẻ hợp lý tựa hồ hoàn toàn đúng sự thực, nhưng đáng tiếc là ta không tin một câu nào.

Tuyết Nhi cũng không nổi nóng chỉ sa kệ đáp:

- Ta đã biết công tử chẳng tin ta là vì công tử... đã bị biểu thư làm cho mê hoặc.

Lục Tiểu Phụng đăm đăm ngó Tuyết Nhi. Quyết tâm của chàng đã bị giao động.

Chàng không nhịn được hỏi:

- Nàng cũng là biểu thư biểu muội với thư thư của cô thì sao lại giết chết thư thư cô?

Tuyết Nhi nghiến răng đáp:

- Ai mà biết được tại sao y lại hạ sát thư thư ta? Có khi vì y tức giận thư thư ta ở chỗ thư thư thông minh hơn y mà lại đẹp hơn y nữa.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Còn Liễu Dư Hận thì sao? Trước nay hắn vẫn một dạ trung thành làm việc cho nàng, sao nàng lại giết hắn?

Tuyết Nhi hằn học đáp:

- Y là một người đàn bà độc hơn rắn rết. Đến thư thư ta y còn hạ độc thủ thì bất cứ với ai cũng giết chết được.

Lục Tiểu Phụng thở dài nói:

- Ta biết cô hận nàng lắm, nhưng...

Tuyết Nhi đột nhiên cười lạt ngắt lời:

- Ngươi tưởng ta hận y vì ngươi chăng? Ngươi cho là ta ăn phải giấm chua ư? Bề ngoài y đối với ta rất tốt mà thực ra y vẫn ngấm ngầm khi phụ ta...

Lục Tiểu Phụng đột nhiên ngắt lời:

- Năm nay nàng mới mười chín tuổi mà cô đã hai mươi thì nàng khi phụ cô thế nào được?

Tuyết Nhi cứng họng không nói được nữa.

Lục Tiểu Phụng lại sinh lòng bất nhẫn, cất giọng ôn tồn:

- Nếu cô bồn chồn vì thư thư cô thì cô cứ vững tâm lại, ta biết thư thư cô không chết đâu.

Tuyết Nhi mím môi nói:

- Nhưng lúc y sát hạt Liễu Dư Hận, quả thực ta đứng ngoài cửa sổ đã nhìn rõ...

Cô đột nhiên dừng lại đứng ngẩn người ra.

Liễu Dư Hận bị Thượng Quan Đan Phụng giấu dưới giường đột nhiên lại xuất hiện.

Sương đêm thảm đạm, bóng nguyệt lu mờ.

Liễu Dư Hận dưới ánh trăng huyền ảo từ từ đi tới. Hắn tiến vào quán rượu nhỏ bé này.

Bộ mặt xấu xa của hắn dưới bóng trăng lờ mờ càng thêm phần hung dữ khủng khiếp, nhưng vẻ mặt hắn lại an tường. Thanh âm rất nhu hòa, hắn nhìn Tuyết Nhi nói:

- Cô đi ra ngoài chơi bấy nhiêu là đủ rồi. Bây giờ hãy theo ta trở về. Vương gia sai ta đến đón cô đó.

Tuyết Nhi giương to cặp mắt ngập ngừng hỏi:

- Ngươi... ngươi không chết ư?

Khóe mắt Liễu Dư Hận lướt qua một tia bi thảm, hắn buồn rầu đáp:

- Chết! Có khi chết không phải là chuyện dễ!

Tuyết Nhi hỏi:

- Biểu thư ta đâu rồi?

Liễu Dư Hận đáp:

- Nàng cũng mong cô về cho lẹ. Bây giờ cô hãy còn nhỏ tuổi, chờ cho đến lúc lớn lên đi du ngoạn cũng chưa muộn. Cô hãy coi thư thư của cô đó. Bây giờ y muốn đi đâu đều được tùy tiện, chẳng ai quản cố y hết.

Tuyết Nhi ngó Liễu Dư Hận ra chiều khiếp sợ. Đột nhiên thị nắm tay Lục Tiểu Phụng la lên:

- Tiểu muội yêu cầu công tử chớ để cho người này đem tiểu muội đi. Tiểu muội tình nguyện đi với công tử.

Liễu Dư Hận hỏi:

- Cái đó phải chờ cô lớn thêm ít nữa. Bây giờ cô là đứa con nít, bọn người lớn còn bao nhiêu việc chính phải làm, cho cô đi theo thế nào được?

Bên ngoài có tiếng bánh xe lọc cọc và tiếng ngựa hý. Xe ngựa dừng lại ở ngoài cửa. Chính là cỗ xe mà Lục Tiểu Phụng đã ngồi bữa trước.

Liễu Dư Hận giục:

- Cô lên xe đi! Ở trên xe ngủ ngon một giấc là về đến nhà.

Tuyết Nhi phải ra đi. Thị không ngoảnh cổ lại.

Lục Tiểu Phụng thấy cô lên xe rồi, dáng điệu cô rất đáng thương chàng không nhịn được thở dài, miệng lẩm bẩm:

- Cô này vốn là một con nhỏ rất khả ái mà sao cô lại thích nói dối.

Hoa Mãn Lâu ngồi yên từ nãy tới giờ đột nhiên lên tiếng:

- Mỗi người nói dối đều có một nguyên nhân. Có người nói dối để tự lừa gạt mình.

Gã thở dài nói tiếp:

- Lại có người đáng thương hơn là nói dối bất quá để được người ta đồng tình với mình, không chú ý tới kẻ khác.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Đây phải chăng là cô từ ngày còn nhỏ đã thiếu kẻ bênh vực và đồng tình?

Hoa Mãn Lâu đáp:

- Phải rồi.

Lục Tiểu Phụng thở dài, nhăn nhó cười nói:

- Huynh đài nói phải đấy. Có nhiều người làm việc lầm lỗi cũng nên lượng thứ cho họ. Tại hạ nên biết sớm điểm này để suy nghĩ về kẻ khác...

Chàng chưa dứt lời đột nhiên phát giác ra Liễu Dư Hận xuất hiện ở ngoài cửa. Hắn nhìn chàng thủng thẳng nói:

- Tuyết Nhi có câu này bảo tại hạ cho công tử hay.

Lục Tiểu Phụng lắng tai nghe. Đột nhiên chàng phát giác ra con người đáng sợ này dường như lộ ra một nụ cười ôn hòa nói:

- Cô bảo vừa rồi cô quên chưa cho công tử hay là từ ngày công tử cạo râu rồi trông công tử trẻ trung và diêm dúa hơn trước nhiều.

Lục Tiểu Phụng đưa ngón tay lên bờ môi, dường như chàng tức mình về chuyện hàm râu không mọc dài cho thật lẹ.

Hoa Mãn Lâu mỉm cười nói:

- Công tử đã biết trước nay tiểu đệ chẳng bao giờ lấy làm bực mình vì không ngó thấy gì, nhưng bây giờ thực tình tiểu đệ muốn được nhìn rõ sau khi công tử cạo râu rồi, hình thù ra làm sao?

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Người ta vừa bảo cạo râu rồi càng trẻ, đẹp hơn trước.

Hoa Mãn Lâu hỏi:

- Vậy thì làm sao trước kia công tử lại để râu?

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Vì tại hạ bảnh quá, chỉ sợ bao nhiêu đàn bà con gái trên đời mê mình đến chết hết.

Hoa Mãn Lâu cười hỏi:

- Mấy bữa nay trời nóng quá, công tử có thấy bực mình không?

Lục Tiểu Phụng lạnh lùng hỏi lại:

- Làm sao tại hạ phải bực mình?

Hoa Mãn Lâu đáp:

- Vì công tử cảm thấy có điều không tốt với cô bé vừa đáng thương lại đáng tức cười mà còn hay nói dối. Công tử có điều chưa yên dạ vì không hiểu cô ta về rồi có bị người khinh khi hay chọc tức không?

Lục Tiểu Phụng đột nhiên đứng phắt dậy muốn ra ngoài thì có người đưa hai tấm thiếp đến:

“Đã chuẩn bị chung rượu lạt mời tướng công đến tẩy trần. Xin tướng công vui lòng giá lâm.”

Phía dưới thự danh: Hoắc Thiên Thanh.

Mấy câu giản dị, chữ viết đoan chính và mực đặc nên nét chữ gồ lên một chút.

Người không ngó thấy, dùng đầu ngón tay sờ cũng ra.

Hoa Mãn Lâu mỉm cười nói:

- Xem chừng Hoắc tổng quản này là một nhân vật rất chu đáo.

Lục Tiểu Phụng lạnh lùng nói:

- Há phải chỉ chu đáo mà thôi.

Người đưa thiếp đến là một thằng nhỏ rất lanh

lợi, đứng ngoài cửa khom lưng nói:

- Hoắc tổng quản còn dặn: Nếu hai vị vui lòng đi dự thì tiểu nhân xin chờ ở đây để đưa hai vị đến nơi đầy châu quang bảo khí. Hoắc tổng quản đã chuẩn bị chờ đại giá của hai vị.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Sao y biết là ta sẽ đến?

Thằng nhỏ cười đáp:

- Trong phạm vi tám trăm dặm quanh đây, bất luận việc lớn việc nhỏ Hoắc tổng quản chẳng mấy việc là không biết.

Tiệc rượu bày trong Thủy các, bốn mặt là ao sen. Một màu xanh biếc, chín nhịp cầu đều màu hồng tươi.

Những hạt trân châu đính vào những tấm sa dùng làm rèm cửa sổ đều chống cao lên. Hoa sen đưa mùi thanh hương thoang thoảng lúc mới nở.

Trời vào tiết tháng tư.

Hoa Mãn Lâu lẳng lặng hưởng thụ mùi hoa thơm của nhà phú hào. Dĩ nhiên gã không ngó thấy diện mạo Hoắc Thiên Thanh, nhưng nghe thanh âm cũng đoán ra được gương mặt lão thế nào.

Thanh âm Hoắc Thiên Thanh trầm trầm và mạnh mẽ. Lão nói thong thả, ôn hòa.

Lúc lão phát thanh hy vọng người nào cũng chú ý nghe và ai nấy đều nghe thật rõ.

Cái đó chứng tỏ lão là người tự tin lại đủ sức phán đoán. Bất luận lão làm việc gì cũng theo nguyên tắc của mình. Tuy lão kiêu ngạo, nhưng không muốn người ta nhận ra mình kiêu ngạo.

Hoa Mãn Lâu không ngán con người này mà Hoắc Thiên Thanh cũng không ngán lão. (?)

Ngoài ra còn hai người khách bồi tiệc. Một người là Tây Tịch Diêm Gia tên gọi Tô Thiếu Khanh. Một vị là Vân Lý Thần Long Mã Hành nổi tiếng võ lâm từ lâu. Võ công lão không phải tầm thường. Thinh danh của lão chẳng phải tự nhiên mà được.

Hoa Mãn Lâu rất lấy làm kỳ ở chỗ lúc lão nói với Hoắc Thiên Thanh cũng ra chiều xiểm nịnh lấy lòng.

Một nhân vật bản lãnh vào bậc võ lâm hào kiệt như lão đáng lý thái độ phải khác hẳn.

Tô Thiếu Khanh là người thoát tục. Y không quê mùa hủ lậu mà cũng không ba hoa khoác lác. Hoắc Thiên Thanh đặc biệt giới thiệu y là một vị cử nhân bão học, nhưng nghe thanh âm thì y hãy còn nhỏ tuổi.

Cả chủ khách có năm người. Đây chính là phương thức mời khách rất thích của Hoa Mãn Lâu. Nó chứng tỏ chủ nhân không những ân cần chu đáo mà còn hiểu rõ tâm lý của khách.

Nhưng đến bây giờ rượu thịt còn chưa bày ra khiến gã hơi lấy làm kỳ. Mặc dù gã không phải là người nóng nảy.

LỤC TIỂU PHỤNG

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 11

Phất Tay Áo Tựa Nước Chảy Mây Trôi

Trong Thủy các không có nhiều đèn mà sáng tỏ như ban ngày, vì bốn bức tường đều treo minh châu. Ánh đèn pha với ánh minh châu khiến cho luồng quang tuyến biến thành hòa dịu, mà người ngồi khoan khoái khôn tả.

Tô Thiếu Khanh chuyện trò rất vui vẻ. Gã nói về sự tích phong lưu của Đường hậu chủ.

Trong tẩm cung của Đường hậu chủ và tiểu Chu Hậu thủy chung không thắp đèn.

Theo trong tiểu thuyết thì viên đại tướng ở Giang Nam bắt được ái cơ của Lý hậu chủ. Đêm đến người ta thắp đèn, nàng nhắm mắt lại nói:

- Khói lắm!

Người ta đổi thắp nến, nàng cũng nhắm mắt lại kêu:

- Càng khói hơn trước.

Khi hỏi đến hồi nàng ở trong cung không thắp đèn nến hay sao thì nàng đáp: Lâu các của nàng ở trong cung treo những viên bảo châu rất lớn sáng như ban ngày.

Hoắc Thiên Thanh mỉm cười nói:

- Hậu chủ xa xỉ quá độ nên nhà Nam Đường mất nước chỉ là việc sớm hay muộn mà thôi.

Tô Thiếu Khanh đáp:

- Nhưng y là một người đa tình. Văn từ của y rất cao siêu, não nuột không một ai bì kịp.

Hoắc Thiên Thanh lạnh lùng nói:

- Người đa tình không nên nhằm vào hoàng đế.

Mã Hành Không cười nói:

- Hậu chủ cần có một vị làm Tể Tướng như Hoắc tổng quản thì nhà Nam Đường mới tránh khỏi nạn diệt vong.

Lục Tiểu Phụng đột nhiên thở dài nói:

- Cái đó chỉ đáng trách Lý Vỹ đã sinh ra sớm mấy trăm năm. Nếu bữa nay có y ở đây, nhất định y còn nóng lòng được uống rượu cho lẹ hơn tại hạ.

Hoa Mãn Lâu cười rộ.

Hoắc Thiên Thanh cũng không khỏi bật cười nói:

- Rượu thịt chuẩn bị xong cả rồi, đáng tiếc là Đại lão bản nghe nói bữa nay có Lục tướng công cùng Hoa công tử đến chơi, thế nào y cũng tới đây để dự cuộc vui này.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Vậy chúng ta còn chờ y hay sao?

Hoắc Thiên Thanh đáp:

- Nếu các vị không nhẫn nại được thì chúng ta hãy bày một tiệc rượu nhỏ uống trước.

Mã Hành Không vội nói:

- Chúng ta chờ thêm lúc nữa cũng không sao. Đại lão bản chẳng mấy khi hứng chí như bữa nay, chúng ta không nên làm y phải cụt hứng.

Đột nhiên ngoài Thủy các có người nói:

- Tại hạ cũng không muốn làm cho các vị cụt hứng. Bày rượu ra, mau!

Một người vừa cười rộ vừa tiến vào. Tiếng cười hi hí nhỏ bé và sắc nhọn, bộ mặt trắng trẻo lại mập ú, nước da non nớt như người xử nữ. Đặc biệt là cái mũi rất lớn lại khoằm khoằm như mũi chim ưng làm tiêu biểu cho khí phách nam nhi.

Hoa Mãn Lâu tự hỏi:

- Lão này vốn làm nội khố tổng quản cho Đại Kim Bằng Vương, phải chăng lão là một viên thái giám?

Mã Hành Không đứng dậy tươi cười chào hỏi:

- Đại lão bản mạnh giỏi a?

Diêm Thiết San không thèm để mắt nhìn hắn lần nào, chụp ngay lấy tay Lục Tiểu Phụng ngắm nghía chàng từ đầu xuống đến gót chân rồi cười hỏi:

- Công tử vẫn như trước. So với lần tại hạ gặp ở trên ngọn núi Thái Sơn, chưa thay đổi chút nào. Nhưng lông mày của công tử sao chỉ còn lại có hai hàng!

Lúc lão nói không bao giờ quên giọng Sơn Tây, dường như lão chỉ sợ người ta nhận lầm mình không phải sinh trưởng ở tỉnh Sơn Tây.

Lục Tiểu Phụng mục quang lấp loáng mỉm cười đáp:

- Tại hạ uống rượu không có trả nên mụ lão bản

ở tửu điếm cạo râu đi mất rồi.

Diêm Thiết San cười hô hố nói:

- Con bà nó! Chắc là mụ đó thích hàm râu của công tử xát vào mặt mụ.

Lão quay lại vỗ vai Hoa Mãn Lâu nói:

- Nhất định tướng công là Hoa gia Thất đồng rồi. Các vị ca ca của công tử thường đến chỗ tại hạ, Tam đồng hay Ngũ đồng uống rượu càng hay.

Hoa Mãn Lâu mỉm cười đáp:

- Thất đồng cũng uống được mấy chung.

Diêm Thiết San vỗ tay nói:

- Hay! Hay lắm! Mau đem để xuống gầm giường này mấy hũ rượu Phần. Bữa nay ai mà không say thì

con bà nó phải làm tiểu cửu tử.

Rượu Phần nổi tiếng ở Sơn Tây. Cả những món nhậu cũng rất ngon như Can Tạc Kỳ môn, Hồng Siêu Mã Yên Kiều, Ngoại Gia Nhuyễn Trấn đều là những món rất thích khẩu.

Diêm Thiết San với hai bàn tay vừa non trẻ vừa trắng trẻo không ngớt gắp thức ăn vào bát cho Lục Tiểu Phụng. Lão nói:

- Đây là những món thượng hảo của bọn tại hạ tuy chẳng đáng gì nhưng con bà nó, những người ở bên ngoài chẳng bao giờ được ăn.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Phải chăng đại lão bản lão gia ở Sơn Tây?

Diêm Thiết San cười đáp:

- Tại hạ là thổ nhân ở Sơn Tây. Mấy chục năm nay chỉ lên núi Thái Sơn có một lần ấy để coi con bà nó mặt trời mọc, nhưng tại hạ coi đi coi lại chỉ thấy một điểm vàng lớn bằng quả trứng gà ngoài ra chẳng có con bà nó chi hết.

Mỗi câu nói lão đều pha thêm mấy tiếng "Con bà nó" dường như để chứng minh với người khác lão là đại nam nhân, đại lão tổ.

Lục Tiểu Phụng cũng mỉn cười nâng chung lên, đột nhiên nói:

- Không hiểu Nghiêm tổng quản là người ở đâu?

Mã Hành Không liền lắc đầu quầy quậy đáp:

- Hoắc tổng quản chứ không phải Nghiêm tổng quản.

Lục Tiểu Phụng hững hờ nói:

- Tại hạ cũng nói Hoắc tổng quản ở "Châu quang bảo khí các" tức là nội đình Tổng quản Nghiêm Lập Bản ngày trước dưới trướng Đại Kim Bằng Vương.

Chàng nhìn chằm chặp vào mặt Diêm Thiết San không chớp, nói dằn từng tiếng:

- Đại lão bản ở đây chắc là nhận được?

Bộ mặt non trẻ, trắng nõn của Diêm Thiết San tựa hồ đột nhiên cong lại. Nụ cười của lão cũng biến thành cổ quái, cứng đơ.

Ngày thường nỗi mừng giận của lão không lộ ra ngoài mặt, nhưng câu nói của Lục Tiểu Phụng khác nào cây roi quất vào vết thương hai chục trước, mà là vết thương trí mạng, lại bắt đầu bể ra, chảy máu.

Lục Tiểu Phụng mắt chiếu những tia hàn quang thủng thẳng nói tiếp:

- Nếu đại lão bản có nhận biết người ấy thì nên bảo cho y món nợ mấy chục năm trước bây giờ có người đòi tới nơi đó.

Diêm Thiết San da mặt co rúm, bỗng cất tiếng hô:

- Hoắc tổng quản!

Hoắc Thiên Thanh vẻ mặt vẫn điềm nhiên đáp:

- Tại hạ đây!

Diêm Thiết San lạnh lùng nói:

- Hoa công tử và Lục công tử không muốn ở đây nữa. Mau đi chuẩn bị xe ngựa cho hai vị lập tức lên đường.

Lão chưa dứt lời đã phất tay áo cất bước bỏ đi

không ngoảnh cổ lại.

Nhưng lão chưa bước ra khỏi cửa thì bên ngoài đột nhiên có người cản đường lạnh lùng nói:

- Bọn họ chưa muốn đi đâu. Các hạ cũng lưu lại đây là hơn.

Một người phi thân bay vọt tới. Người này áo trắng như tuyết nhưng thanh kiếm cài ở lưng lại đen sì, cổ kính.

Diêm Thiết San trợn mắt lên lớn tiếng quát hỏi:

- Người nào mà dám vô lễ thế?

Người kia đáp:

- Tây Môn Xuy Tuyết.

Tây Môn Xuy Tuyết! Danh tự này chẳng khác

nào lưỡi kiếm, vừa lạnh vừa sắc bén.

Diêm Thiết San không tự chủ được lùi lại hai bước. Đột nhiên lão lớn tiếng hô:

- Gia nhân đâu!

Ngoại trừ hai tên tiểu hoàn bím tóc buông rũ đứng bên để rót rượu và thỉnh thoảng bưng trà lại, trong Thủy các này không còn ai nữa.

Dè đâu, Diêm đại lão bản vừa hô lên một tiếng, ngoài cửa sổ lập tức có năm người phi thân lập tức vọt vào, thân pháp rất mau lẹ, binh khí sáng loáng.

Binh khí là một thanh kiếm Ngô Câu, một thanh Nhạn Linh đao, một cây Luyện Tử Thương, một đôi Kê Trảo Liêm, một cây Tam Tiết côn.

Cả năm thứ binh khí đều là khí giới ngoại môn tinh xảo phi thường. Người sử dụng những binh khí

này hiển nhiên là cao thủ võ lâm không còn nghi ngờ gì nữa..

Tây Môn Xuy Tuyết không thèm nhìn đến họ lần nào, lạnh lùng hỏi:

- Thanh kiếm của ta đã dời khỏi vỏ là sát hại nhân mạng. Các ngươi nhất định bức bách ta phải rút kiếm ra chăng?

Trong năm người có đến ba sắc mặt xanh lè, dĩ nhiên là họ sợ chết. Hạng người này ở đâu cũng có.

Bỗng nghe tiếng gió rít lên. Thanh Nhạn Linh đao đã vọt ra một bông hoa đao nhắm Tây Môn Xuy Tuyết chém liền bảy đao.

Tam Tiết côn cũng hóa thành một trận cuồng phong quét ngang đánh vào đầu gối Tây Môn Xuy Tuyết.

Hai món binh khí này, một cương liệt một nhu nhuyễn, chẳng những chiêu thức lợi hại mà phối hợp tuyệt xảo. Bọn chúng ngày thường vẫn rèn luyện với nhau.

Tây Môn Xuy Tuyết đột nhiên co tròng mắt lại. Thanh kiếm của y đã rút ra khỏi vỏ.

Hoắc Thiên Thanh đứng yên không cử động, chỉ giương mắt lên nhìn Lục Tiểu Phụng. Hắn thấy Lục Tiểu Phụng không nhúc nhích, cũng không hành động chi hết.

Mã Hành Không vọt người lên lớn tiếng quát:

- Hoắc tổng quản vì lòng tốt mời các vị đến uống rượu, không ngờ các vị lại đến quấy rối.

Hắn vừa quát vừa xoay tay ra sau lưng "Tử Kim Cổn Long bổng" vung lên một cái.

Cây bổng duỗi thẳng ra nhăm đâm thẳng vào cổ họng Hoa Mãn Lâu.

Hắn khôn ngoan nhằm đánh Hoa Mãn Lâu vì tưởng là đấu với người đui mắt tương đối dễ ăn hơn.

Cây Cổn Long bổng của hắn phóng ra chiêu thức khác người. Bổng vừa phóng ra bỗng nghe đánh "cách" một tiếng. Trong miệng rồng bay ra một lưỡi đoản kiếm sắc bén vô cùng.

Hoa Mãn Lâu lặng lẽ ngồi đó. Đột nhiên gã đưa tay ra cặp lấy, lại cắc một tiếng vang lên! Thanh đoản kiếm dùng làm lưỡi rồng đúc bằng thép nguyên chất đã gãy thành ba đoạn.

Mã Hành Không tái mặt. Hắn vung tay một cái thu cây Cổn Long bổng về rồi lại đánh ra. Cặp sừng rồng điểm vào sau gáy và tay bên trái Hoa Mãn Lâu.

Hoa Mãn Lâu lại thở dài phất tay áo bào cuốn

lấy cây Cổn Long bổng khẽ đưa một cái. Người Mã Hành Không lăn ra trên mặt bàn đè lên đĩa chén làm bể mấy cái.

Hoa Mãn Lâu lại khẽ đẩy về phía trước một phát. Người hắn tung lộn bay ra ngoài cửa sổ té nhào xuống ao sen đánh "bòm" một cái.

Tô Thiếu Khanh bất giác la thất thanh:

- Hảo công phu!

Hoa Mãn Lâu lạnh lùng hỏi:

- Chẳng phải võ công của tại hạ cao cường mà là bản lãnh y kém một chút. Võ công của Vân Lý Thần Long ngày trước so với bây giờ nhiều lắm là còn được năm thành.

Phải chăng y đã bị nội thương trầm trọng rồi?

Tô Thiếu Khanh bật tiếng khen:

- Nhãn lực hay quá! Ba năm trước quả y đã chịu đựng một chưởng cách không của Hoắc tổng quản.

Hoa Mãn Lâu thở dài nói:

- Thế thì không trách được!

Bây giờ gã mới hiểu tại sao Mã Hành Không phải giở trò xu nịnh lấy lòng người khác. Những bạn hữu chơi đao kiếm mà đã mất quá nửa võ công tất phải tìm một hậu thuẫn, nên hắn vào nương tựa "Châu quang bảo khí các". Lối dựa dẫm này tưởng là chắc chắn lắm rồi.

Tô Thiếu Khanh đột nhiên hô:

- Tại hạ cũng muốn thỉnh giáo. Công phu Văn thanh biện vị, Lưu Vân Phi Tụ (Nghe tiếng phân biệt phương vị, phất tay áo như mây trôi) của Hoa công tử

thật là tuyệt diệu. Xin mời công tử!

Y vừa dứt lời đột nhiên đưa cái đũa trong tay chênh chếch đâm tới.

Chàng thiếu niên ôn nhu văn nhã này bây giờ lại dùng đũa ngà làm kiếm và thi triển môn kiếm pháp nội gia chính tông. Trong chớp mắt y đã phóng ra bảy kiếm liền tấn công Hoa Mãn Lâu.

Lục Tiểu Phụng vẫn không nhúc nhích, ngồi yên nhìn Hoắc Thiên Thanh. Hoắc Thiên Thanh không cử động, chàng cũng không cử động.

Dưới đất có ba người vĩnh viễn không thể cử động được nữa.

Thanh Nhạn Linh đao cắm chênh chếch vào cột nhà. Cây Tam Tiết côn đã bay ra ngoài cửa sổ. Cây Luyện Tử Thương đã gãy thành bốn đoạn.

Lúc thanh kiếm rút ra lưỡi kiếm hãy còn dính máu.

Tây Môn Xuy Tuyết khẽ thổi mấy cái. Máu tươi chảy liền thành một xâu theo mũi kiếm nhỏ giọt xuống đất.

Mặt y tuy không lộ vẻ gì nhưng đôi mắt lãnh đạm đã chiếu ra những tia thanh quang. Y lạnh lùng nhìn Diêm Thiết San nói:

- Các hạ nên tự ra tay đi thôi, sao lại muốn để người khác hạ sát?

Diêm Thiết San cười lạt đáp:

- Tánh mạng của bọn họ lão phu đã mua rồi.

Lão vẫy tay một cái, cả trong lẫn ngoài thủy các xuất hiện sáu, bảy người. Lão láo liêng cặp mắt tựa hồ muốn tìm đường rút lui.

Hiện giờ giọng nói của lão hoàn toàn chẳng phải khẩu âm ở Sơn Tây. Lão không thóa mạ ai thanh âm càng sắc nhọn, mỗi chữ tựa hồ một mũi kim đâm vào màng tai người ta.

Lục Tiểu Phụng đột nhiên cười nói:

- Té ra đại lão bản là một tay cao thủ, nội công rất thâm hậu.

Hoắc Thiên Thanh cười đáp:

- Võ công của lão e rằng những người ở đây không một ai bì kịp.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Có điều đáng tiếc là bất luận võ công lão cao thâm đến đâu cũng bằng vô dụng.

Hoắc Thiên Thanh hỏi:

- Tại sao vậy?

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Vì lão có một nhược điểm chết người.

Hoắc Thiên Thanh hỏi:

- Nhược điểm gì?

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Lão sợ chết.

Lúc này Tô Thiếu Khanh đã sử đệ nhị thức về Liên Hoàn Thất Kiếm. Đường kiếm rất nhẹ nhàng, biến hóa rất kỳ diệu. Chiêu nào cũng chỉ cách Hoa Mãn Lâu chừng mấy phân hay một tấc.

Hoa Mãn Lâu vẫn ngồi đó. Tay gã cầm cây đũa ngà cứ vạch một cái là hóa giải được thế công của Tô

Thiếu Khanh, coi rất nhẹ nhàng hời hợt.

Tô Thiếu Khanh vừa đánh ra lần thứ ba Liên Hoàn Thất Kiếm, đột nhiên dừng lại.

Y chợt phát giác đối phương là kẻ đui mù thủy chung vẫn mỉm cười mà gã còn tỏ ra hiểu hơn nhiều về kiếm pháp mà y đang sử dụng.

Y phóng ra một chiêu trước, tựa hồ gã đã hiểu chiêu sau. Y không nhịn được cất tiếng hỏi:

- Phải chăng các hạ là truyền nhân của phái Nga Mi nên đã hiểu hết kiếm pháp của phái này?

Hoa Mãn Lâu lắc đầu mỉm cười đáp:

- Đối với các vị thì còn phân biệt được kiếm pháp của phái này hay phái nọ và những chiêu thức biến hóa khác nhau. Còn đối với kẻ đui mù thì bao nhiêu kiếm pháp trên đời đều giống nhau hết.

Đây là đạo lý rất ảo diệu trong võ học. Tô Thiếu Khanh như hiểu như không, y muốn hỏi lại mà không biết nên hỏi thế nào?

Bỗng nghe Hoa Mãn Lâu hỏi:

- Phải chăng các hạ là người trong Nga Mi Thất Kiếm?

Tô Thiếu Khanh ngần ngừ một chút rồi đáp:

- Tại hạ chính là Tô Thiếu Anh.

Hoa Mãn Lâu cười nói:

- Quả nhiên là Tô nhị hiệp trong Tam anh, Tứ tú.

Đột nhiên Tây Môn Xuy Tuyết cất tiếng lạnh lùng hỏi:

- Vị này đã học kiếm sao không tìm đến tại hạ?

Tô Thiếu Khanh sắc mặt lơt lạt. “Cắc” một tiếng vang lên. Cây đũa ngà trong tay y tự nắn gãy rồi.

Tây Môn Xuy Tuyết cười lạt nói:

- Người ta đồn Nga Mi kiếm pháp độc bộ ở đất Thục, chẳng lẽ chỉ có hư danh mà thôi?

Tô Thiếu Khanh nghiến răng quay phắt lại thì vừa nhìn thấy giọt máu tối hậu ở mũi kiếm của Tây Môn Xuy Tuyết nhỏ xuống.

Lục Tiểu Phụng và Hoắc Thiên Thanh đang ngưng thần nhìn nhau ngồi đó, dường như cả hai bên đều chờ đối phương động thủ trước.

Dưới đất đã có bảy người vĩnh viễn không nhúc nhích được nữa.

Trong bảy người này chẳng một ai không phải là cao thủ hạng nhất võ lâm. Thế mà họ đều bị mũi kiếm

của Tây Môn Xuy Tuyết đâm lủng cổ họng trong nháy mắt.

Da thịt nơi khoé mắt Diêm Thiết San đã bắt đầu giao động. Đến bây giờ người ta mới nhận ra hắn quả là một lão già. Lão đối với những người đã chết vì mình tuyệt không tỏ vẻ thương cảm hay đồng tình.

Lão vẫn chưa chạy đi, vì lão còn chờ cơ hội chắc chắn, mười phần ăn chín. Bây giờ cũng chưa phải là lúc cần chạy ngay không thể chần chừ được nữa.

Kể ra còn bốn người có thể động thủ được nhưng họ đã mất hết dũng khí chiến đấu.

Xem chừng Tô Thiếu Khanh mà đi qua là lập tức họ chịu nhường lối.

Tô Thiếu Khanh chân bước vững vàng, nhưng sắc mặt y lợt lạt, không còn một chút huyết sắc.

Tây Môn Xuy Tuyết lạnh lùng hỏi:

- Các hạ dùng thứ kiếm gì?

Tô Thiếu Khanh cũng cười lạt đáp:

- Bất cứ kiếm nào giết người được là tại hạ đều dùng hết.

Tây Môn Xuy Tuyết nói:

- Hay lắm! Dưới đất rải rác còn mấy thanh, các hạ lựa lấy một thanh mà dùng.

Gần đó có hai thanh kiếm nằm trong vũng máu. Một thanh vừa dài vừa sắc bén, còn một thanh vừa lớn vừa dầy, có vẻ trầm trọng.

Tô Thiếu Khanh ngần ngừ một chút rồi đưa đầu ngón chân hất một thanh tung lên, vươn tay ra cầm lấy.

Nga Mi kiếm pháp sở trường về nhẹ nhàng và biến hóa, nhưng y lại lựa thanh kiếm tương đối nặng hơn.

Sở dĩ gã thiếu niên lựa thanh kiếm nặng là ỷ vào tý lực của người tuổi trẻ dùng cương mãnh kiếm pháp để khắc chế đường kiếm linh lợi của Tây Môn Xuy Tuyết.

Cách lựa chọn này kể ra cũng hợp lý. Bọn đệ tử dưới trướng Độc Cô Nhất Hạc đều được huấn luyện cả về trí phán đoán.

Nhưng lần này Tô Thiếu Khanh lầm rồi. Gã không thể dùng bất cứ thanh kiếm nào để đối phó với Tây Môn Xuy Tuyết.

Tây Môn Xuy Tuyết ngưng thần nhìn gã nói:

- Ông bạn phải luyện hai chục năm nữa, kiếm pháp mới có cơ thành tựu.

Tô Thiếu Khanh ồ lên một tiếng.

Tây Môn Xuy Tuyết lại nói:

- Bây giờ ta chưa muốn giết ông bạn. Chờ hai chục năm nữa ông bạn lại đến kiếm ta.

Tô Thiếu Khanh lớn tiếng:

- Hai chục năm lâu quá, tại hạ không thể chờ được.

Gã là một thiếu niên tính khí cương cường cảm thấy luồng nhiệt huyết trong ngực trồi lên, thanh kiếm trong tay liền phóng ra theo thế liên hoàn. Trong kiếm pháp của gã tựa hồ mở rộng thanh thế gồm cả đao pháp rất cương liệt.

Đây là "Đao kiếm song thất thất tứ thập cửu thức" của Độc Cô Nhất Hạc sáng chế ra. Khi lão quy

đầu dưới trướng phái Nga Mi, công lực đã rất thâm hậu về đao pháp.

Trải qua ba chục năm khổ công rèn luyện, lão dung hòa đao pháp cương liệt, trầm trọng vào trong kiếm pháp thanh kỳ, linh xảo của phái Nga Mi.

Thất thất tứ thập cửu thức là tuyệt chiêu do Độc Cô Nhất Hạc sáng chế ra, có thể dùng đao để sử mà cũng có thể dùng kiếm thi triển được. Thật là công phu độc nhất trong thiên hạ.

Công phu này cả Lục Tiểu Phụng cũng chưa từng thấy qua.

Tây Môn Xuy Tuyết sáng mắt lên. Y thấy một môn võ công tân kỳ thì chẳng khác gì đưa trẻ nít được thứ đồ chơi mới mẻ. Gương mặt y lộ ra nỗi vui mừng khôn tả.

Tây Môn Xuy Tuyết nhìn Tô Thiếu Khanh thi

triển ba bảy hai mươi mốt chiêu mới phóng thanh kiếm trong tay ra, vì y còn chờ coi chỗ sơ hở trong kiếm pháp. Dù là chỗ sơ hở nhỏ xíu y cũng đủ thừa cơ.

Kiếm quang của Tây Môn Xuy Tuyết vừa loé lên một cái đã khoét thủng cổ họng Tô Thiếu Khanh.

Mũi kiếm dính máu, Tây Môn Xuy Tuyết khẽ thổi một cái cho máu trên lưỡi kiếm nhỏ xuống đất.

Y ngưng thần nhìn mũi kiếm, khóe mắt lộ vẻ thê lương tịch mịch. Đột nhiên y buông tiếng thở dài hỏi:

- Chàng thiếu niên này tại sao lại nóng nảy tìm cái chết? Hai chục năm sau ta còn đi đâu tìm được đối thủ?

Câu này mà ở miệng người khác nói ra nhất định khiến người ta phải tức cười, nhưng ở miệng Tây Môn Xuy Tuyết thì lại là một âm điệu đầy vẻ bi thiết

thê lương.

Hoa Mãn Lâu hỏi:

- Đã vậy thì sao các hạ lại giết y?

Tây Môn Xuy Tuyết xịu mặt xuống lạnh lùng đáp:

- Vì tại hạ chỉ biết có thứ kiếm pháp giết người.

Hoa Mãn Lâu buông tiếng thở dài, gã biết Tây Môn Xuy Tuyết nói thật. Một khi y đã phóng kiếm thi triển tuyệt chiêu không để cho đối phương còn đất lùi. Nếu người ta không chết thì y phải mất mạng.

Một cơn gió từ ngoài thổi vào, đem theo mùi thanh hương của lá sen mà cũng không xua tan được mùi máu tanh sặc sụa trong Thủy các.

Tây Môn Xuy Tuyết đột nhiên xoay mình nhìn

Diêm Thiết San lạnh lùng nói:

- Lão không đi tại hạ không ra tay, nhưng lão mà cử động là phải chết.

Diêm Thiết San cười hỏi:

- Tại sao ta phải ra đi? Ta chưa biết các ngươi làm thế này là vì lý do nào?

Lục Tiểu Phụng thở dài đáp:

- Tưởng lão biết rồi mới phải.

Diêm Thiết San nói:

- Ta không biết thật.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Nghiêm Lập Bản đâu? Lão cũng không biết ư?

Diêm Thiết San đột nhiên khóe mắt giao động. Bộ mặt trắng trẻo béo mập bỗng lộ vẻ bi thương đặc biệt, coi bộ lão già đi nhiều. Hồi lâu lão mới thở dài, miệng lẩm bẩm:

- Nghiêm Lập Bản đã chết sớm rồi. Sao các vị còn cố gắng kiếm y?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Người muốn kiếm y không phải là bọn tại hạ.

Diêm Thiết San hỏi:

- Ai muốn kiếm y?

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Đại Kim Bằng Vương.

Lão nghe đến danh tự này vẻ mặt đã kỳ dị càng

thêm quái đản, khủng khiếp. Con người mập ú đột nhiên quay lông lốc.

Trong Thủy các bỗng lấp loáng ánh châu quang rất huy hoàng.

Mấy chục tia sáng bắn vào như mưa rào nhằm phóng tới Tây Môn Xuy Tuyết, Hoa Mãn Lâu và Lục Tiểu Phụng.

Giữa lúc ấy trăm ngàn châu quang thấp thoáng tuôn ra một làn kiếm khí.

Kiếm khí giàn dụa và lạnh toát. Kiếm phong nổi lên những tiếng rào rào như gió thổi bụi tre.

Đột nhiên kiếm khí và châu quang toàn bộ dừng lại. Mấy chục hạt trân chảy từ trên không rớt xuống. Hạt nào cũng bị chặt làm hai nửa.

LỤC TIỂU PHỤNG

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 12

Một Kẻ Cắp Không Ai Bì Kịp

Kiếm khí tan đi rất mau, nhưng không thấy Diêm Thiết San đâu nữa.

Cả Lục Tiểu Phụng cũng biến mất.

Ngoài Thủy các là ao sen. Dưới ao dường như có bóng người chuyển động. Trong đám lá sen có một chấm lớn nhẹ nhàng bay lên.

Đó là hai người, nhưng hai bóng tựa hồ như dính liền vào một. Người mặt sau cũng giống người

mặt trước.

Bóng người cử động đột nhiên lại mất hút, nhưng trong Thủy các vang lên tiếng tà áo bay lạch phạch. Diêm Thiết San đột nhiên lại xuất hiện.

Lục Tiểu Phụng thoáng cái đã ngồi vào chỗ cũ tựa hồ chưa dời khỏi nơi đây.

Diêm Thiết San cũng đứng tại chỗ vừa rồi. Người lão tựa vào cửa sổ, không ngớt ho sù sụ.

Mới trong khoảnh khắc mà dường như lão đã suy yếu, già nua rất nhiều.

Lúc trước lão đi vào Thủy các vốn là người trẻ trung, vẻ mặt diêm dúa tráng kiện. Nước da nhẵn thín, không một sợi râu. Nhưng bây giờ bất luận là ai cũng nhận ra lão là một ông già bảy tám chục tuổi.

Thớ thịt trên mặt lão dăn lại. Da mắt lão sệ

xuống. Nhãn quang lờ mờ ảm đạm. Lão nổi cơn ho, vẻ mặt ảm đạm nói:

- Ta đã già rồi... già quá rồi!

Lục Tiểu Phụng nhìn lão cũng không khỏi thở dài nói:

- Quả nhiên lão già thật rồi.

Diêm Thiết San hỏi:

- Tại sao các vị lại đối phó với một người già nua bằng cách này?

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Vì trước kia lão đã thiếu món ân tình với người khác, bất luận lão già đến đâu cũng phải trả lại đã.

Đột nhiên Diêm Thiết San ngửng đầu lên lớn

tiếng:

- Ta thiếu nợ dĩ nhiên ta phải trả. Nhưng ta có thiếu nợ ai bao giờ đâu?

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Có khi lão không thiếu nợ ai, nhưng Nghiêm Lập Bản đã thiếu thì sao?

Diêm Thiết San da mặt co rúm từng hồi, cất tiếng cứng cỏi nói:

- Phải rồi! Chính ta là Nghiêm Lập Bản. Nghiêm tổng quản đã uống nước cả cặn (?), nhưng từ khi ta đến chốn này rồi, ta...

Đột nhiên lão dừng lại. Da mặt lão đàng co rúm đột nhiên khôi phục vẻ bình tĩnh như đã gặp được một kỳ tích.

Kế đó, mọi người đều ngó thấy máu tươi ở trước ngực lão tuôn ra như một bông hoa rực rỡ mới nở một cách đột ngột.

Sau khi máu tươi chảy ra tung toé, người ta mới trông thấy trước ngực gã để lộ một đoạn mũi kiếm.

Lão cúi đầu xuống ngó đoạn kiếm sáng loáng, dường như lấy làm kinh dị, cổ quái.

Nhưng lão chưa chết. Trước ngực vẫn nhô lên hụp xuống như người thổ bễ.

Hoắc Thiên Thanh da mặt cũng xám xanh. Đột nhiên hắn lớn tiếng quát hỏi:

- Ai đã hạ độc thủ?

- Ta đây!

Thanh âm trong như tiếng nhạc, thân pháp nhẹ

nhàng như chim én, một người từ ngoài cửa sổ nhảy vào.

Người này khoác ngoài một tấm áo da cá sa màu đen nịt chặt thân hình. Người nàng ướt sũng. Hiển nhiên nàng vừa ở dưới ao sen vọt lên Thủy các.

Diêm Thiết San gắng gượng mở mắt ra ngó nàng, lão giật mình kinh hãi, phải vận khí lực toàn thân mới hỏi được ba chữ:

- Ngươi là ai?

Nàng đã lột tấm khăn bịt đầu đầy nước để lộ mớ tóc đen láy và mềm mại xõa xuống hai vai, khiến cho gương mặt nàng càng trắng trẻo mỹ lệ.

Cặp mắt nàng tựa hồ chứa đầy vẻ oán độc, cừu hận, hằm hằm nhìn Diêm Thiết San, lớn tiếng đáp:

- Ta là Đan Phụng công chúa của Đại Kim Bằng

Vương bệ hạ. Ta đến đây để đòi món nợ cũ.

Diêm Thiết San giật mình kinh hãi, trố mắt ra nhìn Đan Phụng công chúa. Người lão co quắp một lúc rồi không động đậy nữa. Tròng mắt lão lồi ra và lộ vẻ rất kỳ bí.

Không hiểu lão kinh ngạc hay lão phẫn nộ, hoặc lão sợ sệt? Lão chưa té xuống vì trước ngực còn một đoạn kiếm.

Thanh kiếm đã lạnh ngắt. Máu đã đông lại.

Đan Phụng công chúa từ từ xoay mình. Mặt nàng đang đầy vẻ cừu hận, oán độc, biến thành vẻ thê lương bi thảm.

Nàng muốn gọi Lục Tiểu Phụng thì đột nhiên nghe Tây Môn Xuy Tuyết cất tiếng lạnh lùng hỏi:

- Cô nương cũng dùng kiếm ư?

Đan Phụng công chúa ngơ ngác một chút rồi lẩm nhẩm gật đầu.

Tây Môn Xuy Tuyết nói:

- Từ nay trở đi nếu cô còn dùng kiếm, tất cô phải chết.

Đan Phụng công chúa kinh hãi, không nhịn được hỏi:

- Tại sao vậy?

Tây Môn Xuy Tuyết đáp:

- Dùng kiếm là không được giết người ở sau lưng. Nếu giết người sau lưng là không đủ tư cách dùng kiếm.

Đột nhiên y vung tay đánh keng một tiếng. Lưỡi kiếm của y đánh trúng mũi kiếm đâm vào trước ngực

Diêm Thiết San.

Diêm Thiết San ngã xuống. Mũi kiếm ở trước ngực lão bị rớt xuống ngoài Thủy các.

Tây Môn Xuy Tuyết ra ngoài Thủy các, cầm lưỡi kiếm dính máu lên nắn một cái.

Lập tức lưỡi kiếm gãy thành năm, sáu đoạn lả tả rớt xuống đất.

Ngọn gió thổi qua, sương mù ban đêm từ dưới ao sen bay lên. Người y cũng mất hút vào đám sương mù.

Hoắc Thiên Thanh lại ngồi xuống không nhúc nhích. Gương mặt xám xanh, tựa hồ đeo tấm mặt nạ màu xanh xám.

Nhưng Lục Tiểu Phụng biết hắn không lộ vẻ gì khác lạ. Thường thường hắn vẫn ra chiều bi thiết.

Chàng khẽ buông tiếng thở dài nói:

- Diêm Thiết San nguyên là phản thần ở Kim Bằng vương triều. Việc này bất quá là tư oán mà thôi, người ngoài không nên dúng tay vào.

Hoắc Thiên Thanh uể oải gật đầu đáp:

- Tại hạ hiểu rồi!

Lục Tiểu Phụng nói:

- Vì thế các hạ bất tất phải tự trách mình.

Hoắc Thiên Thanh trầm mặc hồi lâu, đột nhiên ngửng đầu lên nói:

- Nhưng tại hạ đã mời công tử đến đây.

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Đúng thế!

Hoắc Thiên Thanh nói:

- Nếu công tử không tới thì ít ra Diêm Thiết San lúc này chưa chết.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Theo ý ông bạn thì...

Hoắc Thiên Thanh lạnh lùng đáp:

- Tại hạ chẳng có ý kiến gì, chỉ muốn lãnh giáo khinh công "Song phi thái giục Lục Tiểu Phụng" và độc môn tuyệt kỹ "Tâm hữu linh tê dữ chỉ thông" của công tử mà thôi.

Lục Tiểu Phụng nhăn nhó cười hỏi:

- Các hạ nhất định bức bách tại hạ phải động thủ với các hạ chăng?

Hoắc Thiên Thanh đáp ngay:

- Nhất định rồi.

Lục Tiểu Phụng buông tiếng thở dài.

Đan Phụng công chúa đột nhiên xoay mình lại lớn tiếng hỏi:

- Tại sao các hạ lại kiếm y? Các hạ nên tìm tiện thiếp mới phải.

Hoắc Thiên Thanh hỏi lại:

- Cô nương ư?

Đan Phụng công chúa cười lạt nói:

- Diêm Thiết San do tiện thiếp hạ sát ở sau lưng hắn. Các hạ hãy coi lại xem. Tiện thiếp phải chăng chỉ có bản lãnh giết người ở sau lưng?

Nàng vừa bị Tây Môn Xuy Tuyết mạt sát, đang tức mình không nơi phát tiết, nên đổ lên mình Hoắc Thiên Thanh.

Hoắc Thiên Thanh ngó nàng thủng thẳng nói:

- Diêm Thiết San thiếu nợ cô nương, cô nương đòi là phải. Cô có thể bỏ đi không ai dám trách cứ.

Đan Phụng công chúa hỏi:

- Các hạ không dám giao thủ với tiện thiếp ư?

Hoắc Thiên Thanh đáp:

- Chẳng phải là không dám mà là không muốn.

Đan Phụng công chúa hỏi:

- Tại sao lại không muốn?

Hoắc Thiên Thanh lạnh lùng đáp:

- Vì cô nương không phải là đối thủ của tại hạ.

Đan Phụng công chúa đỏ mặt lên. Đột nhiên nàng đưa hai ngón tay nhọn thi triển chiêu thức Độc Long Đoạt Châu đâm vào tròng mắt Hoắc Thiên Thanh.

Ngón tay nàng tuy mềm mại, nhưng chiêu thức rất thức rất tàn độc lại động thủ cực kỳ mau lẹ.

Hoắc Thiên Thanh không rung động hai vai mà đột nhiên người lảng ra xa sáu bảy thước. Hắn ôm lấy thi thể Diêm Thiết San đứng lên nói:

- Lục Tiểu Phụng! Tại hạ đợi công tử ở chùa Thanh Phong lúc mặt trời mọc.

Hắn chưa dứt lời, người đã vọt ra ngoài Thủy các.

Đan Phụng công chúa mím môi, dậm chân. Nàng

tức quá cơ hồ sa lệ.

Lục Tiểu Phụng nhìn nàng cười nói:

- Giả tỷ cô nương phóng Phi Phụng Châm ra thì có khi hắn chạy không kịp.

Đan Phụng công chúa hỏi:

- Phi Phụng Châm ư? Phi Phụng Châm là gì?

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Phi Phụng Châm là ám khí độc môn của cô nương.

Đan Phụng công chúa trừng mắt nhìn Lục Tiểu Phụng. Đột nhiên nàng cười lạt nói:

- Té ra tiện thiếp không những biết giết người ở sau lưng mà còn biết dùng ám khí sát nhân nữa.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Ám khí cũng là một thứ võ khí. Cả những người quân tử trong võ lâm đều dùng võ khí này.

Đan Phụng công chúa nói:

- Nhưng trước nay tiện thiếp chưa từng dùng đến mà cả ba chữ Phi Phụng Châm cũng chưa từng nghe nói tới.

Câu đáp không ra ngoài ý nghĩ của Lục Tiểu Phụng. Chàng hỏi để chứng thực con tiểu yêu lại nói dối mà thôi.

Đan Phụng công chúa vành mắt đỏ hoe, mím môi nói tiếp:

- Tiện thiếp biết là công tử bực mình nên cố ý bịa ra chuyện này.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Vì sao tại hạ lại bực mình với cô nương?

Đan Phụng công chúa đáp:

- Vì công tử nhận ra tiện thiếp không nên tới đây và nhất là không nên giết Diêm Thiết San.

Dường như nàng chịu oan khuất quá chừng, khóe mắt cơ hồ sa lệ, nàng hằn học nói tiếp:

- Vì công tử vĩnh viễn không hiểu hắn đưa cả nhà tiện thiếp vào tình trạng thảm hại.

Nếu hắn chẳng phải hạng quên ơn bội tín thì bọn tiện thiếp đã có cơ hội phục quốc và trả thù rồi. Nhưng hiện tại... hiện tại...

Nàng chưa dứt lời không nhịn được nữa, nước mắt tuôn ra đầy mặt.

Lục Tiểu Phụng không biết nói sao.

Ai bảo nước mắt đàn bà không có hiệu lực hơn võ khí, nhất là nước mắt của người đẹp? Nước mắt của Đan Phụng công chúa so với trân châu còn quý hơn.

* * * * *

Trời đã về đêm, mảnh trăng thượng huyền lơ lửng trên không.

Vào khoảng đầu giờ Tý, còn cách lúc mặt trời mọc đến ba giờ nữa.

Lục Tiểu Phụng đã trở về khách sạn. Chàng ở trong phòng kêu lấy một bầu rượu nhắm rồi cười nói:

- Bất luận việc đến đâu thì đến. Ít ra ta còn được ăn uống một bữa cho thỏa thích.

Hoa Mãn Lâu nói:

- Công tử nên ngủ một giấc đã.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Nếu có người như Hoắc Thiên Thanh ước hẹn sẽ quyết đấu vào lúc mặt trời mọc thì huynh đài còn ngủ được nữa chăng?

Hoa Mãn Lâu đáp:

- Tại hạ không thể ngủ được.

Lục Tiểu Phụng cười nói:

- Huynh đài có chỗ hay tuyệt là trước nay chưa từng nói dối chỉ đáng tiếc huynh đài thành thực quá có khi lại giống người nói hoang đường.

Hoa Mãn Lâu đáp:

- Tiểu đệ không ngủ được chỉ vì mình hoàn toàn chưa hiểu y.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Y quả là người khó hiểu thật.

Hoa Mãn Lâu hỏi:

- Công tử quen biết y đã bao lâu?

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Gần bốn năm rồi. Bốn năm trước Diêm Thiết San lên núi Thái Sơn coi cảnh mặt trời mọc, y cũng đi theo. Hôm ấy, tại hạ đã ước hẹn một gã tiểu thâu đến tỷ đấu nhào lộn ở trên ngọn cao nhất dãy Thái Sơn.

Hoa Mãn Lâu hỏi:

- Công tử hiểu y nhiều hay ít?

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Tại hạ chỉ hiểu được chút ít mà thôi.

Hoa Mãn Lâu hỏi:

- Công tử bảo y ít tuổi mà bề bậc rất cao phải không?

Lục Tiểu Phụng hỏi lại:

- Huynh đài đã nghe ai nói tới Thiên Tùng Vân Hạc, tức Thương Sơn Nhị Lão chưa bao giờ?

Hoa Mãn Lâu đáp:

- Thương Sơn Nhị Lão được người ta tôn là núi Thái Sơn, sao Bắc Đẩu trong võ lâm. Dù tiểu đệ có là người điếc cũng nghe thấy rồi.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Nghe nói y là tiểu sư đệ của Thương Sơn Nhị Lão.

Hoa Mãn Lâu động dung hỏi:

- Thương Sơn Nhị Lão nếu nay còn sống phải tới bảy tám chục tuổi rồi. Hoắc Thiên Thanh nhiều lắm cũng chưa tới ba chục. Sao sư huynh đệ lại lớn tuổi hơn nhau nhiều thế?

Lục Tiểu Phụng cười đáp:

- Giữa vợ chồng có khi cũng hơn nhau bốn năm chục tuổi, huống chi là sư huynh sư đệ.

Hoa Mãn Lâu nói:

- Quan Trung đại hiệp Sơn Tây Nhạn tuy đã thành danh bốn chục năm mà con ở vào hàng sư điệt.

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Đúng thế!

Hoa Mãn Lâu hỏi:

Ngày trước Thiên Cầm lão nhân khét tiếng tám phương mà bình sinh chỉ thu có hai đồ đệ là Thương Sơn Nhị Lão, sao đột nhiên lại mọc thêm Hoắc Thiên Thanh nữa?

Lục Tiểu Phụng cười đáp:

- Nhà họ Hoa hiển nhiên chỉ có lục đồng, tại sao bỗng lại thêm huynh đài? Cha mẹ sinh con, sư phụ thu đồ đệ là những chuyện không ai can thiệp được.

Hoa Mãn Lâu lộ vẻ lo buồn hỏi:

- Tuy tiểu đệ chưa gặp Sơn Tây Nhạn bao giờ, nhưng cũng biết chưởng pháp cùng khinh công của lão nổi tiếng là Quan Trung Song Tuyệt. Không hiểu Hoắc Thiên Thanh so với lão ra sao?

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Tại hạ cũng chưa từng thấy Hoắc Thiên Thanh ra tay, nhưng coi hắn cắp, Diêm Thiết San nặng như vậy mà còn thi triển khinh công "Yến Tử Tam Sao Thủy" được, thì nguyên một môn này trong thiên hạ đã ít người bì kịp.

Hoa Mãn Lâu hỏi:

- Công tử so với Hoắc Thiên Thanh thế nào?

Lục Tiểu Phụng không đáp. Trước nay chàng không muốn trả lời câu hỏi như vậy.

Thực ra ngoại trừ chàng, trên đời khó lòng kiếm thấy người thứ hai hiểu biết võ công chàng đến trình độ nào.

Lần này Hoa Mãn Lâu dường như quyết ý hỏi cho ra cứu cánh. Gã không thấy chàng trả lời liền

nhắc lại:

- Công tử có nắm vững phần nào thắng được y chăng?

Lục Tiểu Phụng vẫn lặng thinh, rót rượu vào chung thủng thẳng ngồi xuống.

Hoa Mãn Lâu bỗng thở dài nói:

- Chắc là công tử không nắm vững phần nào nên cả rượu cũng không dám uống nhiều.

Ngày thường quả thực Lục Tiểu Phụng không uống rượu kiểu này. Từ ngày Đan Phụng công chúa đưa chàng đến đây, nàng cũng biến thành trầm mặc, chỉ ngồi bên lẳng lặng nghe nhiều mà nói ít. Sau một lúc đột nhiên nàng hỏi:

- Công tử vừa nói lên đỉnh cao nhất núi Thái Sơn cùng một gã tiểu thâu thi nhào lộn. Gã đó là ai?

Lục Tiểu Phụng cười đáp:

- Gã là ông vua ăn cắp, trong thiên hạ không còn ai là địch thủ, nhưng những người bị gã lấy cắp đều không tức giận mà còn lấy làm vinh hạnh nữa.

Đan Phụng công chúa hỏi:

- Tại sao vậy?

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Vì người bị gã ăn cắp không có mấy, mà trước nay gã lại đánh cắp toàn những vật không đáng tiền. Gã lấy cắp bất quá vì cùng người ta đánh cuộc.

Chàng vừa cười vừa nói tiếp:

- Một hôm người ta thách gã đánh cuộc lấy cái bô đi tiểu của bà vợ Trần Phúc Châu là người gác phòng thứ nhất hiệu chữ "Thiên"...

Đan Phụng công chúa không nhịn được bật cười hỏi:

- Kết quả vụ này ra sao?

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Thế mà gã lấy cắp được.

Đan Phụng công chúa hỏi:

- Tại sao công tử lại thi nhào lộn với gã?

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Vì tại hạ biết mình ăn cắp không bằng gã, lại muốn lấy năm chục hũ rượu thật ngon của người khác, phải nhờ gã mới lấy được.

Đan Phụng công chúa mỉm cười nói:

- Thế là phải lắm. Cái đó kêu bằng đem cái sở

trường của mình đánh vào sở đoản của địch. Sao công tử không dùng biện pháp này để đối phó với Hoắc Thiên Thanh?

Lục Tiểu Phụng thở dài đáp:

- Trên cõi đời này có hạng người bất luận giở trò gì đối phó với họ cũng bằng vô dụng. Tây Môn Xuy Tuyết và Hoắc Thiên Thanh là hạng người đó.

Đan Phụng công chúa hỏi:

- Công tử cho là Hoắc Thiên Thanh quả thực muốn quyết sinh tử với mình chăng?

Vẻ mặt dần dần trở nên nghiêm trọng, Lục Tiểu Phụng đáp:

- Diêm Thiết San theo lễ quốc sĩ đối với hắn, nhất định hắn phải đền đáp mối ân tình này, dù có chết cũng cam tâm.

Đan Phụng công chúa nói:

- Nhưng công tử bất tất phải liều mạng với hắn.

Lục Tiểu Phụng cười xòa tựa hồ không muốn thảo luận vụ này nữa, chàng đứng dậy từ từ bước đến bên cửa sổ.

Cửa sổ đã chống lên rồi, chàng ngó thấy một lão già mình mặc bào xanh đầu đội tiểu mạo không hiểu đã ngồi đó từ bao giờ. Lão ngồi trên cái ghế dài ở ngoài sân đang hút thuốc bào.

Đêm đã khuya, lão già vẫn tỉnh táo, không buồn ngủ chút nào. Lão thảnh thơi tựa hồ muốn ngồi chơi cho đến lúc trời sáng.

Lục Tiểu Phụng vừa cười vừa nói:

- Đêm khuya gió rét sương lạnh. Nếu lão tiên sinh cao hứng thì vào đây uống với bọn tại hạ mấy

chúng để giết thì giờ.

Lão già không nhìn đến chàng, lại tựa hồ điếc tai không nghe tiếng.

Lục Tiểu Phụng đành nhăn nhó cười gượng.

Đan Phụng công chúa tức mình cười lạt nói:

- Người ta có lòng tốt mời lão uống rượu, lão không uống cũng không được.

Đột nhiên nàng bước tới cửa sổ vung tay một cái. Chung rượu trong tay nàng bay về phía lão già vừa mau lẹ vừa vững vàng. Rượu trong chung không sót ra ngoài một giọt.

Lão già bật tiếng cười lạt, đưa tay ra đón lấy chung rượu, nhưng đổ cả xuống đất lại đập cái chung vỡ tan ra từng mảnh nuốt vào bụng như người ăn đậu hủ. Lão còn nhai cho vang lên những tiếng lách cách.

Đan Phụng công chúa thấy thế không khỏi sửng sốt. Nàng không nhịn được hỏi:

- Phải chăng lão này có tật lạ đời? Rượu không uống, lại nhá chung.

Lục Tiểu Phụng chuyển động mục quang mỉm cười nói:

- Có lẽ vì rượu của tại hạ mua, còn chung thì không phải.

Giữa lúc ấy ngoài viện có người tiến vào mà là người bán bao tử.

Đêm đã khuya, chẳng lẽ người này con vào đây làm nghề tiểu bản.

LỤC TIỂU PHỤNG

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Quyển 1
Chương 13

Sơn Tây Nhạn Khét Tiếng Quan Trung

Đan Phụng công chúa chớp mắt hỏi:

- Này! Những bao tử đó lão có bán không?

Tiểu bản đáp:

- Có tiền là bán hết.

Đan Phụng công chúa hỏi:

- Bao nhiêu tiền một cái?

Tiểu bản đáp:

- Rẻ lắm! Một vạn lượng bạc một cái, thiếu một đồng cũng không được.

Đan Phụng công chúa biến sắc lạnh lùng nói:

- Được lắm! Ta mua hai cái, ngươi đưa lại đây.

Tiểu bản đáp:

- Được rồi!

Hắn vừa cầm hai cái bao tử giơ lên thì đột nhiên một con chó vàng từ góc tường nhảy ra sủa "gâu gâu".

Tiểu bản trợn mắt lên nói:

- Chẳng lẽ ngươi cũng như vị cô nương này muốn mua bao tử của ta? Ngươi chưa biết bao tử

thường dùng để đánh bẫy chó ư?

Quả nhiên hắn dùng bao tử để đánh bẫy chó thật. Con chó vàng lập tức im tiếng không sủa nữa. Nó ngoạm vào bao tử hai cái rồi đột nhiên rú lên những tiếng thê thảm. Nó giãy giụa dưới đất mấy cái rồi nằm chết lăn ra đó.

Đan Phụng công chúa biến sắc hỏi:

- Bao tử của ngươi có chất độc hay sao?

Tiểu bản cười đáp:

- Chẳng những có chất độc mà còn có cả thịt người ở trong nữa.

Đan Phụng công chúa tức giận hỏi:

- Thế mà ngươi dám đem thứ bao tử này đi bán ư?

Tiểu bản đảo lòng trắng ra mắt lạnh lùng đáp:

- Ta bán gì mặc ta, cô mua hay không tùy ý, ta có bắt ép cô đâu?

Đan Phụng công chúa giận xám mặt lại cơ hồ không nhịn được, muốn xông ra đánh cho hắn mấy cái bạt tai.

Lục Tiểu Phụng khẽ nắm lấy tay nàng.

Giữa lúc ấy, bỗng nghe có tiếng người ngâm:

Trăng sao vằng vặc cả bầu trời.

Vì ai ngơ ngẩn đứng đây chơi?

Một gã hán tử ra vẻ thầy đồ, hai tay chắp sau lưng cất bước tiến vào nhìn gã tiểu bản bán bao tử cười hỏi:

- Đêm nay ngươi hạ độc giết mấy người rồi?

Gã tiểu bản trọn lòng trắng mắt lên đáp:

- Ta bán bao tử chỉ có chó ăn mới chết, chứ người ăn không chết, ngươi không tin thì hãy thử coi.

Gã nói rồi liệng bao tử tới. Thầy đồ đón lấy ăn rồi sờ bụng cười nói:

- Xem chừng bao tử của ngươi chẳng những không làm chết người mà còn chữa được bệnh nữa.

Bỗng nghe một người đứng ngoài tường hỏi vọng vào:

- Bệnh gì?

Thầy đồ đáp:

- Bệnh đói.

Người ngoài tường nói:

- Ta cũng có bệnh này mà là bệnh nặng lắm. Mau liệng bao tử ra điều trị cho ta.

Tiểu bản đáp:

- Được rồi!

Gã cầm cái bao tử liệng qua tường. Trên đầu tường bỗng hiện ra một tên khất cái đầu bù. Hắn há miệng đớp lấy bao tử rồi ngậm miệng lại. Hắn nuốt rồi.

Tiểu bản hai tay không ngớt liệng lên bảy, tám cái bao tử. Gã liệng mau, tên khất cái nuốt cũng mau.

Chỉ trong khoảnh khắc bảy tám cái bao tử đều mất biến. Tên khất cái bé nhỏ gầy nhom nuốt cả vào bụng.

Thầy đồ cười nói:

- Thế là y đã chữa bệnh đói cho ngươi rồi.

Tên khất cái nhăn nhó cười đáp:

- Tại hạ mắc bẫy hắn rồi. Những bao tử này tuy không độc đến chết người, nhưng có thể làm cho người ta chướng bụng lên mà hết sống.

Ngoài viện lại có người cười nói:

- Chướng bụng cũng không sao. Người bị chướng bụng, người chết đói, người bị vợ làm cho uất hận mà chết, ta đều chữa được hết.

Một thầy lang bán thuốc rong trỏ vào rương thuốc, tay cầm một xâu dược vật tập tễnh đi vào. Hắn là một người què.

Tòa viện lạnh lùng vắng vẻ có mấy người đến

biến thành huyên náo.

Về sau cả người bán hoa, người gánh rau cũng đến.

Đan Phụng công chúa trợn mắt lên nhìn họ. Tuy nàng chưa nhiều lịch duyệt gaing hồ mà cũng nhận ra bọn người này đến quấy rầy mình.

Lạ ở chỗ mọi người đều đứng ngoài sân không có ý gì đến làm khó dễ nàng.

Đan Phụng công chúa không nhịn được khẽ hỏi:

- Có phải bọn họ đến báo thù cho Diêm Thiết San không?

Lục Tiểu Phụng lắc đầu mỉm cười đáp:

- Diêm đại lão bản không có những bạn hữu này.

Đan Phụng công chúa nói:

- Nhưng tiện thiếp coi bọn họ không phải là thầy lang hay tiểu bản, lại dường như đều có võ công.

Lục Tiểu Phụng trở về chỗ ngồi hững hờ đáp:

- Chốn thị tỉnh thường là những nơi rồng ẩn cọp nấp, chỉ mong họ không đến tìm mình là mình chẳng cần dính líu vào chuyện của họ.

Hoa Mãn Lâu bỗng bật cười hỏi:

- Công tử biến thành người không can thiệp vào việc của kẻ khác từ hồi nào?

Lục Tiểu Phụng cũng cười đáp:

- Tại hạ vừa mới biến thành người như vậy.

Trống lầu đã điểm canh ba.

Lão già cầm dọc tẩu hút thuốc bào đột nhiên đứng dậy vươn vai hỏi:

- Người ước hẹn với chúng ta đến đây mà sao chính y lại chưa tới?

Té ra lão đã chẳng điếc tai, cũng không câm miệng.

Đan Phụng công chúa càng lấy làm kỳ! Nàng không hiểu ai hẹn những người này tới đây? Và tới với mục đích gì?

Thầy đồ đáp:

- Đêm đã hầu tàn, chắc y cũng sắp tới.

Tên tiểu bản bán bao tử nói:

- Để tại hạ ra coi.

Hai tay hắn không ngớt cầm những cái bao tử liệng ra. Mấy chục cái bao tử cái nọ chồng lên cái kia thành một đống cao đến bảy tám thước.

Tên tiểu bản tung mình nhảy lên đứng trên đống bao tử theo thế Kim Kê Độc Lập một cách rất vững vàng không lảo đảo chút nào.

Chẳng những hai tay hắn cử động mau lẹ vừa chắc chắn mà khinh công cũng đáng liệt vào cao thủ hạng nhất trên chốn giang hồ.

Đan Phụng công chúa thở dài, miệng lẩm bẩm:

- Nay tiện thiếp mới hiểu rõ len lỏi vào chốn giang hồ quả không phải là việc dễ dàng.

Hoa Mãn Lâu gật đầu đáp:

- Cô nương hiểu được như vậy là hay lắm.

Bỗng nghe tên tiểu bản la lên:

- Đến rồi! Y đến rồi!

Mọi người nghe hắn hô đều phấn khởi tinh thần. Cả trái tim Đan Phụng công chúa cũng hồi hộp đập nhanh hơn. Thực tình nàng chỉ muốn coi xem y là nhân vật thế nào.

Nhưng nàng ngó thấy rồi lại ra chiều thất vọng.

Nguyên các cô thiếu nữ bao giờ cũng nghĩ đến cái hay cái đẹp như trong đầu óc tưởng tượng: người tới đây dù chẳng phải thiếu niên hiệp khách phong tư tuấn nhã thì ít ra cũng là một tay hào kiệt giang hồ mình mang tuyệt kỹ, oai phong bát diện, khét tiếng tứ phương.

Ngờ đâu người tới nơi chỉ là một lão già đầu trọc, gương mặt vàng ửng, lại mặc bộ quần áo vải thô màu xám xịt. Cái áo dài chẳng ra dài, ngắn chẳng ra ngắn,

vừa đắp tới đầu gối. Chân lão xỏ đôi vớ trắng, đi giầy vải sắc tro. Đúng là cách ăn mặc của một lão nhà quê.

Nhưng hai mắt lão sáng ngời, hào quang chiếu ra bốn mặt.

Lạ ở chỗ bọn người trong viện hiển nhiên đang chờ đợi, mà lúc lão tới nơi lại chẳng một ai chào hỏi lão, chỉ lặng lẽ tránh ra để nhường lối.

Lão trọc đảo mục quang nhìn quanh một lượt rồi đột nhiên rảo bước đi về phía căn phòng có Lục Tiểu Phụng. Tướng lão đi có vẻ chậm chạp nhưng chỉ mấy bước đã vượt qua tòa viện tiến đến cửa phòng.

Cửa phòng đã mở sẵn, lão không gõ cửa cũng chẳng lên tiếng sừng sực đi vào ngồi đối diện với Lục Tiểu Phụng, cầm ngay hũ rượu ngửi mấy cái rồi cất tiếng khen:

- Rượu ngon quá!

Lục Tiểu Phụng gật đầu đáp:

- Đúng là rượu ngon.

Lão trọc hỏi:

- Mỗi người một nửa chứ?

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Được.

Lão trọc không nói gì nữa bê ngay hũ rượu ghé miệng vào nuốt ừng ực một hồi rồi đặt xuống.

Chớp mắt nửa hũ rượu chui vào bụng lão. Bộ mặt vàng khè bỗng biến thành hồng quang mãn diện. Cả con người lão tỏ ra phấn khởi tinh thần. Lão giơ tay áo lên lau mép nói:

- Con mẹ nó! Thế mới tạm đủ.

Lục Tiểu Phụng cũng chẳng nói gì, đón lấy hũ rượu uống. Chàng uống cũng chẳng chậm hơn lão chút nào, nói cho đúng thì chẳng chậm hơn bất cứ ai.

Hũ rượu hết sạch không còn một giọt. Lão trọc đầu đột nhiên cười rộ nói:

- Hay quá! Rượu mạnh người cũng mạnh.

Lục Tiểu Phụng đưa tay áo lên chùi mép đáp:

- Người có mạnh mới biết rượu mạnh.

Lão trọc nhìn chàng hỏi:

- Ba năm chưa gặp nhau, ông bạn uống mãi mà sao không chết?

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Hảo nhân là không sống lâu. Tại hạ chỉ lo cho

lão, vì lão là hảo nhân.

Lão trọc trợn mắt lên hỏi:

- Ai bảo ta là hảo nhân?

Lục Tiểu Phụng cười đáp:

Người giang hồ còn không bảo Sơn Tây Nhạn là người đáng kể chơi được, mà con bà nó cũng là một đại hảo nhân.

Lão trọc cười rộ nói:

- Ngươi là kẻ đại tồi bại, ta là một đại hảo nhân thì con bà nó quả là hay thiệt!

Đan Phụng công chúa dòm ngó lão, cơ hồ không tin ở mắt mình.

Nàng không ngờ lão vừa trọc vừa cục mịch lại

nói toàn giọng thô bỉ mà lừng danh ba chục năm. Cặp thiết chưởng của lão đã khét tiếng Quan Trung. Ai cũng kêu là đại hiệp Sơn Tây Nhạn.

Nhưng lão này lại chẳng có một chút nào là đại hiệp. Phải chăng đây chính là chỗ thành công của lão?

Dù lão thế nào đi chăng nữa thì con người nổi danh đại hiệp không phải chuyện dễ dàng.

Đan Phụng công chúa nghĩ mãi không ra. Bỗng nàng phát giác những việc nghĩ không ra càng ngày càng nhiều.

Sơn Tây Nhạn dừng tiếng cười, đưa mục quang lấp loáng ngó Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Chắc ngươi không nghĩ ra được tại sao ta lại kiếm ngươi?

Lục Tiểu Phụng thừa nhận:

- Tại hạ nghĩ không ra.

Sơn Tây Nhạn nói:

- Thực tình ngươi mới đến Thái Nguyên, ta đã biết rồi.

Lục Tiểu Phụng cười đáp:

- Cái đó chẳng có chi là lạ. Chỉ có tại hạ đến rồi mà lão không biết mới là một quái sự.

Sơn Tây Nhạn nói:

- Nhưng mãi đến bây giờ ta mới tới tìm ngươi.

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Vì lão bận nhiều việc quá.

Sơn Tây Nhạn nói:

- Ta chẳng bận việc gì hết. Ta không đến ngay chỉ vì ngươi là tân khách của sư thúc ta. Ta đã không thể là tân khách của lão thì cứ lờ đi như không biết là xong.

Lục Tiểu Phụng cười nói:

- Tại hạ lại tưởng vì mình cạo râu nên cả lão hữu cũng không nhận ra được.

Sơn Tây Nhạn cười rộ nói:

- Nhưng ta coi hai hàm râu của ngươi lại chán vô cùng!

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Lão chán thì chẳng quan hệ gì, chỉ cốt sao người ta đừng chán là được.

Sơn Tây Nhạn đột nhiên dừng tiếng cười nói:

- Hoắc Thiên Thanh là sư thúc ta. Trên chốn giang hồ ít người tin như vậy. Còn người thì chắc đã biết rồi.

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Tại hạ biết rồi.

Sơn Tây Nhạn hỏi:

- Bên ngoài có lão quái vật hút thuốc bào. Lão họ Phàn, tên gọi Phàn Ngạc. Ngươi có quen biết không?

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Phải chăng là Phàn đại tiên sinh trước kia một mình sấn vào Phi Ngư đường, tảo binh tám đại trại. Y chuyên dùng dọc tẩu để điểm ba mươi sáu đại huyệt,

bảy mươi hai tiểu huyệt của người.

Sơn Tây Nhạn đáp:

- Chính là lão đó.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Sơn Tây Song Tú, họ Phàn, họ Giản ngang nhau. Thầy đồ kiết xác kia, Giản nhị tiên sinh, phải chăng là truyền nhân duy nhất về môn Đàn Chỉ Thần Công?

Sơn Tây Nhạn gật đầu đáp:

- Người kiết xác, thầy lang dạo, tên tiểu bản bán bao tử, người bán phấn hoa, thêm vào chưởng quỹ ở địa phương này và lão Vương mập ú bán mì ở ngoài cửa, cả thảy bảy người kết bái đệ huynh. Người ta kêu bằng "Thị Tỉnh thất hiệp" cũng có người hô bằng "Sơn Tây thất nghĩa".

Lục Tiểu Phụng cười mát nói:

- Đó toàn là những nhân vật lừng danh nghĩa sĩ thì cuộc nhã hứng bữa nay náo nhiệt vô cùng. Họ đến tòa tiểu viện này để hóng mát?

Sơn Tây Nhạn hỏi:

- Ngươi không biết họ đến đây làm gì thật ư?

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Không biết.

Siơn Tây Nhạn nói:

- Bọn họ đều đồng môn với ta. Kể vai vế có kẻ còn là đồ tôn của Hoắc Thiên Thanh.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Lão nhân gia tốt phước thiệt!

Sơn Tây Nhạn nghiêm nghị nói:

- Sáu chục năm trước tổ sư gai sáng lập Thiên Cầm môn. Điều đại giới thứ nhất là bọn ta phải tôn thầy trọng đạo, giữ vai vế cho đúng khuôn phép, nhất thiết không thể sai trật.

Lục Tiểu Phụng nói

- Dĩ nhiên phải đúng quy củ.

Sơn Tây Nhạn lại nói:

- Tổ sư gia suốt đời để hết tâm lực vào võ học, đến ngày tuổi già mới nghĩ tới đường gia thất.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Thiên Cầm lão nhân cũng đã lấy vợ sinh con ư?

Sơn Tây Nhạn đáp:

- Vụ này quả ít người giang hồ biết tới. Năm tổ sư gia bảy mươi bảy tuổi mới có người nối dõi.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Người nối dõi lão nhân gia là Hoắc Thiên Thanh phải không?

Sơn Tây Nhạn đáp:

- Chính thị!

Lục Tiểu Phụng thở dài nói:

- Tại hạ hiểu vì sao y nhỏ tuổi mà bề bậc lại cao hơn người khác nhiều.

Sơn Tây Nhạn nói:

- Vì thế mà vai y phải gánh trọng trách đáng sợ.

Lục Tiểu Phụng "Ủa" lên một tiếng.

Sơn Tây Nhạn biến đổi sắc mặt thành nghiêm trang đáp:

- Chẳng những y tiếp tục hương khói, huyết mạch của tổ sư gia, mà còn là người thừa kế duy nhất Thiên Cầm môn. Bọn ta chịu ơn lớn của sư môn, dù có tan xương nát thịt cũng chẳng thể để xảy chuyện bất trắc cho y. Về đạo lý này chắc ngươi cũng hiểu rõ rồi.

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Biết lắm chứ.

Sơn Tây Nhạn thở dài nói:

- Vì thế cứ sáng dậy mà vạn nhất y xảy chuyện gì là Thiên Cầm môn chúng ta từ trên xuống dưới mấy trăm người không còn một ai sống được nữa.

Lục Tiểu Phụng chau mày hỏi:

- Y có xảy chuyện gì bất hạnh đâu?

Sơn Tây Nhạn đáp:

- Nếu y thất bại về tay ngươi thì dù ngươi chẳng giết y, y cũng không sống được nữa.

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Tại hạ cũng biết y tính tình cương liệt nhưng vị tất y đã thất bại.

Sơn Tây Nhạn nói:

- Dĩ nhiên là chưa nhất định y thất bại.

Lục Tiểu Phụng lạnh lùng hỏi:

- Nếu y thắng tại hạ thì mấy trăm đệ tử từ trên xuống dưới ở Thiên Cầm môn há chẳng vẻ vang lắm

ru?

Sơn Tây Nhạn đáp:

- Ngươi là bạn ta, ta cũng không muốn ngươi bị hại về tay y để tổn thương hòa khí.

Lục Tiểu Phụng cười nói:

- Lão quả là một hảo nhân.

Sơn Tây Nhạn hơi đỏ mặt, nhăn nhó cười hỏi:

- Nếu các vị giao thủ thì bất luận là ai thắng ai bại cũng đều đi tới hậu quả khôn lường. Hoắc sư thúc với ngươi cũng là chỗ tri giao, sao ngươi phải cô làm vụ này?

Lục Tiểu Phụng mỉm cười đáp:

- Bây giờ tại hạ đã hiểu ý lão. Lão chỉ muốn tại

hạ dời khỏi nơi đây trước khi mặt trời mọc để y không tìm được.

Sơn Tây Nhạn không nói nữa. Không nói tức là mặc nhiên thừa nhận.

Đan Phụng công chúa độ nhiên cười lạt nói:

- Bây giờ tiện thiếp cũng hiểu rõ ý lão nhân gia rồi. Lão đưa nhiều người tới để bức bách y phải ra đi, khiến cho Hoắc Thiên Thanh chẳng chiến cũng thắng, không thì các vị đối phó với y. Bây giờ cách lúc mặt trời mọc chẳng còn bao lâu nữa, y mà đánh lui được các vị thì lúc mặt trời mọc cũng chẳng còn hơi sức đâu để giao thủ với Hoắc Thiên Thanh.

Nàng giận xám mặt lại cười lạt nói tiếp:

- Biện pháp này quả đã không lầm, e rằng chỉ có lão là đại hiệp mới nghĩ ra được.

Sơn Tây Nhạn sắc mặt lúc xanh lè lúc trắng bợt, đột nhiên lão cười rộ nói:

- Giỏi lắm! Cô nương thóa mạ thật hay. Có điều Sơn Tây Nhạn này tuy chẳng ra trò gì nhưng cũng không làm như thế được.

Đan Phụng công chúa hỏi:

- Nếu lão làm gì mà y cũng không chịu đi thì lão tính sao?

Sơn Tây Nhạn đứng phắt dậy rảo bước đi ra. Những người trong viện đều im lặng. Cặp mắt lão sáng lên nhìn giữa mọi người, đột nhiên lão cất tiếng hỏi:

- Nếu y không đi thì các ngươi làm sao?

Tên tiểu bản bán bao tử đảo cặp mặt trắng dã lạnh lùng đáp:

- Cái đó giản dị lắm. Nếu y không đi thì tại hạ đi.

Sơn Tây Nhạn lại cười. Tiếng cười ngụ ý rất bi thảm. Lão từ từ gật đầu nói:

- Hay lắm! Ngươi đi, ta cũng đi. Mọi người đều đi hết.

Tên tiểu bản bán bao tử nói:

- Đã thế thì tại hạ đi trước một bước cũng chẳng hề gì.

Hắn xoay cổ tay một cái rút tiêm đao ra, đột nhiên hắn xoay đao đâm vào cổ mình.

Hắn động thủ rất bình tĩnh và mau lẹ phi thường. Nhưng có người còn mau lẹ hơn hắn.

Đột nhiên nghe đánh chát một tiếng. Hỏa tinh bắn tung tóe. Thanh đao trong tay hắn đã gãy thành

hai đoạn. Cả vật kia cũng gãy theo rớt xuống đất.

Mọi người nhìn lại thì ra nửa cái đũa của Lục Tiểu Phụng.

Bắn cây đũa ngà mà đánh gãy được tiêm đao của người khác thì e rằng trong thiên hạ cũng không có mấy.

Đan Phụng công chúa đột nhiên hiểu ra tại sao Sơn Tây Nhạn lại làm như vậy.

Nguyên vì Hoắc Thiên Thanh chẳng phải là địch thủ của Lục Tiểu Phụng. Người khác tuy không biết thế, nhưng Sơn Tây Nhạn đã hiểu rõ.

Tên tiểu bản bán bao tử kinh hãi, ngó lại thanh đao cụt trong tay. Hắn sửng sốt một lúc, đột nhiên dậm chân, ngửng đầu, trợn mắt nhìn Lục Tiểu Phụng lớn tiếng hỏi:

- Ngươi làm thế là có ý gì?

Lục Tiểu Phụng vừa cười vừa hững hờ hỏi:

- Ta chẳng có ý gì khác, chỉ muốn hỏi ngươi một câu.

Tên tiểu bản bán bao tử hỏi:

- Câu gì?

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Ta nói bao giờ là không bỏ đi?

Tên tiểu bản bán bao tử thộn mặt ra.

LỤC TIỂU PHỤNG

Cổ Long

Quyển 1
Chương 14

Sau Bức Màn Ai Đứng Giật Dây

Lục Tiểu Phụng uể oải thở dài nói:

- Đánh nhau vừa mất sức vừa thương thần, thà rằng tìm một chỗ ngủ cho khỏe chẳng hay hơn là đi kiếm người đánh đấm?

Tên tiểu bản bán bao tử trợn mắt lên nhìn chàng, mặt hắn đã như người muốn khóc, lại giống kẻ muốn cười. Đột nhiên hắn lớn tiếng:

- Hay lắm! Lục Tiểu Phụng quả nhiên là Lục Tiểu

Phụng. Từ nay trờ đi bất luận công tử muốn bảo ta làm gì mà ta còn chau mày thì chỉ là con cháu của công tử.

Lục Tiểu Phụng cười đáp:

- Con cháu mà như ngươi ta cũng chẳng thích, chỉ khi nào ta mua bao tử ngươi bán rẻ cho ta một chút là đủ làm bằng hữu rồi.

Tiện tay chàng với lấy tấm áo choàng màu đại hồng treo ở đầu giường. Chàng lại uống một chung rượu nữa rồi hỏi:

- Ai muốn theo ta ra ngoại thành tìm vào nhà tên mặt rỗ họ Triệu trong làng để ăn chả chó thì đi?

Hoa Mãn Lâu mỉm cười đáp:

- Tiểu đệ cũng đi.

Phàn Đại tiên sinh vỗ cái đầu dọc tẩu xuống nói:

- Tại hạ cũng đi.

Giản Nhị tiên sinh nói:

- Có y là có tại hạ. Bọn tại hạ như cân không lìa cán.

Tên tiểu bản bán bao tử liền nói theo:

- Còn tại hạ nữa.

Giản Nhị tiên sinh hỏi:

- Ngươi chuyên bán bao tử mà còn dám đi ăn thịt chó thì ra ngươi không sợ oan hồn bọn chó lớn chó nhỏ đánh nhau trong bụng ư?

Tên tiểu bản bán bao tử trợn mắt lên đáp:

- Tại hạ chết cũng không sợ thì còn sợ gì?

Sơn Tây Nhạn cả cười nói:

- Hay lắm! Ngươi là thằng nhỏ có gan dạ. Hết thẩy chúng ta đều đi ăn thịt chó. Ai không đi thì con mẹ nó là con cháu loài rùa.

Hoa Mãn Lâu mỉm cười thủng thẳng nói:

- Xem chừng còn có thể làm hảo nhân được.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Thỉnh thoảng làm một lần thì không sao, chứ làm hoài thì không được.

Hoa Mãn Lâu không nhịn được hỏi:

- Tại sao vậy?

Lục Tiểu Phụng dựng mặt lên đáp:

- Làm hảo nhân là không sống lâu. Tại hạ đã nói

rồi, huynh đài chưa nghe thấy ư?

Tuy chàng nói một cách nghiêm khắc mà ánh mắt chàng dường như đầy nhiệt lệ.

Đan Phụng công chúa ngó mọi người, đột nhiên nàng khẽ buông tiếng thở dài, miệng lẩm bẩm:

- Ai bảo không làm được hảo nhân thì người đó là con cháu loài rùa.

Thịt chó hết trơn rồi, nhưng mọi người cũng chẳng quan tâm.

Bọn họ không phải là thích ăn thịt chó, mà bất cứ thứ gì, miễn là thứ đó khiến cho tòan thân người ta hăng hái hơn là được. Nhưng ở đời còn món gì hăng hái hơn để nhắm rượu?

Lúc mặt trời vừa mọc có người cưỡi khoái mã chạy theo đưa đến một phong thơ.

Chính là thơ của Hoắc Thiến Thanh. Trong thơ nói:

“Sáng nào cũng có mặt trời mọc. Điều ước sáng mai dù có đổi làm sáng mốt cũng không sao.

Người đã không phụ ta thì ta phụ người thế nào được?

Món nợ cũ của Kim Bằng, bao giờ thanh toán cũng được. Lúc Công chúa trở lại là ngày đệ đi viễn du. Bảo khí châu quang bữa nay cực thịnh thì ngày mai đã thành nước chảy mấy trôi. Chỉ hai chữ nghĩa khí mới chói lọi ngàn thu. Thiên Thanh tái bái.”

Phong thơ này đủ để nhắm rượu trăm năm, say khướt ba ngày. Dù có mưa rào cũng không làm lạnh được mối tình nồng nhiệt.

Trời mưa. Trận mưa rào bắt đầu từ lúc chính Ngọ. Lúc chính Ngọ mọi người đã say khướt. Bất túy vô

qui. Ai nấy say mới ra đi.

Lục Tiểu Phụng sắp say nhưng chưa say. Chàng như say như tỉnh. Chính chàng cũng không biết mình say rồi hay còn tỉnh táo? Chàng ngồi bên cửa sổ nhìn ra ngoài trời mưa như trút nước, ngơ ngẩn xuất thần.

Đan Phụng công chúa nhìn chàng, đột nhiên cất tiếng hỏi:

- Nếu công tử không đi bọn người kia sẽ hoàn toàn chết hết cả ở đây thật không?

Lục Tiểu Phụng trầm mặc hồi lâu rồi thủng thẳng hỏi lại:

- Cô nương có hiểu câu "Có điều không nên làm có điều tất phải làm" là ý nghĩa làm sao?

Đan Phụng công chúa đáp:

- Dĩ nhiên tiện thiếp hiểu rồi. Câu này ý nói có việc mình nhận ra không nên làm thì bất luận người ta dùng lợi hay gươm kề cổ mình cũng nhất quyết không làm. Bằng mình nhận ra là việc nên làm thì dù có phải rơi đầu, đổ máu cũng cứ làm.

Lục Tiểu Phụng gật đầu nói:

- Chính vì thế mới có người vì nghĩa quên mình, cũng có người cầm cây thiết chùy nặng tám mươi ba cân để giết bạo quân.

Đan Phụng công chúa nói:

- Chính vì thế mà Hoắc Thiến Thanh chịu đem cái chết để báo đáp Diêm Thiết San, Sơn Tây Nhạn cùng tên bán bao tử không tiếc vì Hoắc Thiến Thanh mà bán mạng sống.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Bất luận bọn họ làm gì nhưng đã nói được hai câu này là không phụ hai chữ nghĩa hiệp.

Đan Phụng công chúa khẽ buông tiếng thở dài hỏi:

- Nhưng phóng tầm mắt nhìn ra thiên hạ phỏng được mấy người đáng mang hai chữ nghĩa hiệp?

Hoa Mãn Lâu tay cầm chung rượu, miệng ngâm câu:

"Châu báu bữa nay dù cực thịnh,

Ngày mai đã biến đóa hoa vàng.

Nghìn thu chói lọi không phai lạt,

Nghĩa khí muôn đời để tiếng vang."

Rồi gã nói:

- Hoắc Thiến Thanh quả là người hào kiệt, suýt nữa mình coi hắn quá tầm thường.

Gã nâng chung rượu lên uống một hơi cạn sạch. Hơi men chếch choáng, gã lẩm bẩm:

- Đáng tiếc cho Tô Thiếu Anh là một gã nam nhi chưa đáng chết. Quả gã không nên chết...

Thanh âm gã mỗi lúc một nhỏ, gã gục đầu xuống bàn dường như đi vào giấc mộng.

Đan Phụng công chúa rón rén đi tới cửa sổ. Nàng cầm tay Lục Tiểu Phụng cất tiếng ôn nhu hỏi:

- Công tử còn bực mình với tiện thiếp không?

Lục Tiểu Phụng hỏi lại:

- Tại hạ bực mình với cô nương hồi nào?

Đan Phụng công chúa mỉm cười cúi đầu xuống hỏi tiếp:

- Bữa nay công tử còn sợ lầm người nữa không?

Hơi thở nhẹ nhàng, đầu ngón tay dường như hơi run. Đầu tóc nàng cài mây bông hoa tươi tiết ra mùi hương thoang thoảng.

Lục Tiểu Phụng có khi là người quân tử, có khi không phải, nhưng chàng quả là một nam nhân đã say đến bảy phần.

Ngoài cửa sổ trời mưa như trút nước coi phảng phất tựa bức rèm châu dầy đặc để ngăn cách người đi đường mà cũng là ngăn cách giữa con đường với người đi.

Trong nhà tịch mịch tối tăm khác nào ngày đã huỳnh hôn.

Đứng cửa sau trông vào có thể nhìn rõ một cái giường mới đổi.

Lục Tiểu Phụng đột nhiên cảm thấy trống ngực đánh thình thình. Cả trái tim Đan Phụng công chúa cũng đập rất dữ.

Đan Phụng công chúa nói:

- Trái tim công tử đang đập mạnh.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Thử so xem tim ai đập lẹ hơn?

Đan Phụng công chúa hỏi:

- Làm sao mà so được?

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Ta sờ trái tim nàng, nàng mò trái tim ta...

Đột nhiên trong tiếng mưa rào như tiếng thiên binh vạn mã lẫn có tiếng vó ngựa vọng lại. Mười mấy người kỵ mã đội mưa chạy tới xông vào căn tiểu điếm ở nơi hoang dã.

Những người kỵ mã mặc áo tơi xanh, đội nón trắng lướt qua cửa sổ đột nhiên vung tay ra.

Bỗng nghe những tiếng vèo vèo dày hơn hạt mưa rào, cấp bách hơn tiếng vó ngựa.

Mấy chục tia hắc quang xuyên qua cửa sổ, một phần cắm vào mặt ngoài trên tường.

Lục Tiểu Phụng kéo Đan Phụng công chúa né tránh vào phía sau cửa sổ.

Hoa Mãn Lâu đang nằm gục trên bàn đột nhiên đứng phắt dậy la thất thanh:

- Tiêu hồn phích lịch đạn!

Gã vừa nói xong năm tiếng, bỗng nghe đánh "đùng" một cái. Cả bên trong bên ngoài cửa sổ chỗ bị làn hắc quang đánh tới đồng thời bốc khói lửa cao đến mấy thước.

Lục Tiểu Phụng biến sắc nói:

- Các vị xông ra trước đi. Tại hạ còn cứu Triệu Đại Ma Tử.

Triệu Đại Ma Tử ngủ rồi. Mấy người vừa nghe tiếng hắn ngáy pho pho.

Nhưng chỉ trong chớp mắt khói lửa đã vít hết các môn hộ. Cả bên ngoài cũng có khói lửa bốc lên. Trời mưa rào mà không dập tắt được.

Hoa Mãn Lâu kéo Đan Phụng công chúa xông ra ngoài. Mười mấy người kỵ sĩ lướt qua đã xa rồi. Chúng ngồi trên lưng ngựa nổi lên tràng cười rộ. Miệng chúng lớn tiếng hô:

- Lục Tiểu Phụng! Đây mới là cho ngươi một bài học nhỏ. Nếu ngươi không biết điều sẽ làm cho ngươi chết không có chỗ chôn.

Bọn chúng nói mấy câu này rồi, người ngựa đều bị bức rèm châu ngăn cách, dần dần không nhìn rõ nữa.

Quay đầu ngó lại, ngôi tiểu điếm của Triệu Đại Ma Tử tựa hồ đã hoàn toàn bị khói lửa nuốt chửng, còn nói chi đến Lục Tiểu Phụng?

Thượng Quan Đan Phụng nghiến răng nói:

- Các hạ hãy ở đây chờ đợi, tiện thiếp xông vào kiếm y.

Hoa Mãn Lâu đáp:

- Cô nương mà xông vào là không ra được nữa.

Thượng Quan Đan Phụng lắp bắp:

- Nhưng y...

Hoa Mãn Lâu cười nói:

- Y sẽ thoát ra. dù lửa lớn nữa cũng không đốt chết được y.

Toàn thân gã ướt hết nhưng sắc mặt rất bình tĩnh.

Giữa lúc ấy, đột nhiên có tiếng rú thê thảm từ đàng xa vang lên. Những tiếng rú này giống như bầy dã thú bị nạn chết đến nơi phát ra, mà nghe còn gấp rút hơn.

Thanh âm kia nổi lên một lát rồi im bặt, lại nghe tiếng bầy ngựa thét.

Thượng Quan Đan Phụng động dung hỏi:

- Chẳng lẽ những người vừa xuất hiện lại bị kẻ khác hạ độc thủ!

Đột nhiên “sầm” một tiếng vang lên. Phòng ốc bị lửa cháy đã phá thành lỗ hổng lớn.

Một người từ trong biển lửa vọt ra coi như một mớ lửa lăn mình chơi vơi trên không gian lúc hạ xuống đất lại lăn đi mấy vòng mới dập tắt hết lửa. Quần áo và đầu tóc bị cháy xém bảy tám chỗ.

Người đó vẫn thản nhiên như không, đứng phắt dậy. Chính là Lục Tiểu Phụng.

Thượng Quan Đan Phụng thở phào một cái miệng lẩm bẩm:

- Xem chừng người này quả nhiên lửa không đốt chết được.

Lục Tiểu Phụng cười nói:

- Muốn đốt chết bọn tại hạ quả không phải là chuyện dễ dàng.

Tuy miệng chàng cười mà cả bộ mặt dường như bị khói lửa làm cho đen nhẻm.

Thượng Quan Đan Phụng ngó chàng đột nhiên bật cười nói:

- Bốn hàng lông mày của công tử bây giờ tưởng một hàng cũng không còn đủ.

Lục Tiểu Phụng hững hờ đáp:

- Dù lông mày bị cháy hết vẫn sống được. Chỉ đáng tiếc nửa hũ rượu ngon...

Hoa Mãn Lâu đột nhiên ngắt lời:

- Triệu Đại Ma Tử đâu rồi?

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Không biết.

Hoa Mãn Lâu hỏi:

- Hắn không ở trong đó ư?

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Không có.

Thượng Quan Đan Phụng biến sắc nói:

- Chẳng lẽ hắn cũng ở Thanh Y lâu và đã quán thông với bọn kia? Nếu không thì sao bọn chúng lại biết công tử ở trong này?

Nàng hằn học nói tiếp:

- Công tử mạo hiểm cứu hắn, cả lông mày cũng suýt bị cháy hết mà hắn là con người như vậy ư?

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Tại hạ chỉ biết thịt chó của hắn thui kỹ quá mà thôi.

Thượng Quan Đan Phụng hỏi:

- Còn ngoài ra công tử không biết gì nữa hay sao?

Thượng Quan Đan Phụng ngó chàng không nhịn được, miệng thở dài lẩm bẩm:

- Tại sao ai cũng bảo y có hai bộ óc mà ta xem ra...

Đột nhiên nàng dừng lại vì ngó thấy một người đang đội mưa chạy tới.

Người này thân thể to lớn, đầu đội nón lá, trên vai vác chiếc cần câu.

Trên cần câu treo một xâu mấy thứ rối loạn, nàng không nhìn rõ là vật gì, nhưng đã biết hắn chính là Triệu Đại Ma Tử.

Lục Tiểu Phụng vừa cười vừa thủng thẳng nói:

- Cô nương chẳng thể không tín nhiệm một ai. Trên cõi đời này hạng người tồi bại không nhiều đến nỗi như cô tưởng tượng đâu, tất nhiên còn có...

Đột nhiên chàng dừng lại vì đã ngó thấy trên đầu cần tre của Triệu Đại Ma Tử có treo một xâu tay.

Đây là tay người tuy huyết tích đã bị nước mưa dội sạch sẽ, nhưng hiển nhiên là những bàn tay vừa mới chặt tầy ở cổ tay người ta. Mười ba, mười bốn cái bàn tay cột lại bằng dây dưng treo ở đầu cần.

Triệu Đại Ma Tử cài ở đai lưng một thanh đao mà là đao mổ chó.

Lục Tiểu Phụng giật mình kinh hãi nhìn hắn nói:

- Té ra ông bạn chẳng những chỉ giết chó mà còn giết người nữa.

Triệu Đại Ma Tử toét miệng cười đáp:

- Tại hạ không biết giết chó mà chỉ chuyên giết người.

Lục Tiểu Phụng ngó một lúc nữa rồi thở dài nói:

- Ngươi không phải là Triệu Đại Ma Tử.

Người đó cười hỏi:

- Ai bảo tại hạ là Triệu Đại Ma Tử?

Lúc hắn cười ngoài cái miệng há hốc thật lớn, trên mặt không lộ vẻ gì khác.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Ngươi là ai?

Người kia chớp mắt đáp:

- Đến công tử còn không nhận ra tại hạ là ai thì đủ biết bản lãnh thay hình đổi dạng của tại hạ dù chưa đáng là bậc nhất thiên hạ cũng chẳng kém mấy.

Lục Tiểu Phụng nhìn chằm chặp đối phương bỗng bật cười nói:

- Bản lãnh lộn nhào của ngươi còn kém lắm...

Chàng chưa dứt lời, Thượng Quan Đan Phụng đã lớn tiếng hỏi:

- Phải chăng người này là tên tiểu thâu mà công tử vừa nói?

Người kia thở dài nói:

- Đúng rồi! Tại hạ chính là Tư Không Trích Tinh, đã thi nhào lộn với y. có điều tại hạ chẳng phải là tiểu thâu, mà là đại thâu.

Thượng Quan Đan Phụng mỉm cười nói:

- Ta biết rồi. Chẳng những ngươi là đại thâu mà còn là ông vua trong bọn ăn cắp.

Trong thiên hạ không còn ai là địch thủ về nghề trộm cắp như ngươi.

Tư Không Trích Tinh phưỡn ngực ra đáp:

- Về điểm này tại hạ không dám khoe tài, nhưng nói về bản lãnh trộm cắp thì cả Lục Tiểu Phụng cũng không bì kịp, còn ai hơn được tại hạ nữa?

Thượng Quan Đan Phụng hỏi:

- Ngươi cải trang làm ai chẳng được, sao lại giả

làm tên mặt rỗ chuyên nghề giết chó?

Tư Không Trích Tinh cười đáp:

- Cô nương có điều chưa hiểu: Giả làm người mặt rỗ khiến cho việc khám phá chân tướng càng khó khăn hơn.

Thượng Quan Đan Phụng hỏi:

- Tại sao vậy?

Tư Không Trích Tinh đáp:

- Cô nương có thấy ai giương mắt lên dòm ngó kẻ mặt rỗ bao giờ đâu?

Thượng Quan Đan Phụng cười nói:

- Thế ra về môn dịch dung cũng phải học rộng lắm mới được.

Tư Không Trích Tinh đáp:

- Đúng thế.

Lục Tiểu Phụng chau mày hỏi:

- Ngươi đến Quan Trung từ bao giờ?

Tư Không Trích Tinh đáp:

- Hai bữa trước đây.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Ngươi tới đây làm chi?

Tư Không Trích Tinh đáp:

- Để chờ công tử.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Chờ ta ư?

Tư Không Trích Tinh đáp:

- Công tử muốn đi kiếm Diêm lão bản chắc phải qua đây. Huống chi công tử đã tới khu phụ cận Thái Nguyên thì thế nào cũng tìm đến Triệu Đại Ma Tử để ăn một bữa chả chó.

Hắn thở dài nói tiếp:

- Chính tại hạ cũng phải thừa nhận nghề chả chó của Triệu Đại Ma Tử quả không ai bì kịp.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Vì ngươi sợ ta nếm mùi chả chó của ngươi mà khám phá ra được hành tung trá ngụy nên mới nói là thịt chó bán hết rồi phải không?

Tư Không Trích Tinh cười rộ đáp:

- Bất luận vì sao thì lần này công tử cũng bị tên quỷ khôn ngoan lừa gạt.

Lục Tiểu Phụng lại hỏi:

- Ngươi chờ ta làm chi?

Tư Không Trích Tinh hỏi lại:

- Dù sao công tử cũng phải chịu tại hạ là con người làm nên trò chứ?

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Chẳng lẽ ngươi định ăn cắp của ta?

Tư Không Trích Tinh ngạo nghễ đáp:

- Hễ công tử nói ra là bất cứ thứ gì tại hạ cũng ăn cắp.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Ngươi định lấy cắp vật gì của ta?

Tư Không Trích Tinh hỏi lại:

- Công tử nhất định đòi tại hạ phải nói ra chăng?

Lục Tiểu Phụng hững hờ đáp:

- Nếu ngươi không dám nói ta cũng chẳng bắt ép.

Tư Không Trích Tinh trợn mắt lên hỏi:

- Sao tại hạ lại không dám nói?

Thượng Quan Đan Phụng hỏi xen vào:

- Sự thực ngươi định ăn cắp thứ gì?

Tư Không Trích Tinh đáp:

- Ăn cắp cô nương.

Thượng Quan Đan Phụng trố mắt lên, đứng thộn mặt ra.

Tư Không Trích Tinh lại nói:

- Có người bỏ ra hai chục vạn lạng để mướn tại hạ ăn cắp cô nương đem đi.

Thượng Quan Đan Phụng nói:

- Không ngờ tấm thân ta lại đáng giá đến hai chục vạn lạng bạc...

Nàng nói chưa dứt lời đã đỏ mặt lên.

Tư Không Trích Tinh cười đáp:

- Có điều người đó bảo tại hạ ăn cắp cô nương thì nhất định cô không hiểu được chỗ dụng ý của họ.

Thượng Quan Đan Phụng đỏ mặt lên lớn tiếng

hỏi:

- Sao ngươi biết ta muốn hiểu chỗ dụng ý của họ?

Tư Không Trích Tinh chớp mắt mấy cái không nói nữa.

Thượng Quan Đan Phụng hỏi:

- Người đó là ai? Hành động này là có dụng ý gì?

Lục Tiểu Phụng thở dài nói:

- Hắn không dám nói đâu. Hắn mà tiết lộ điều bí mật của chủ mướn thì lần sau còn ai dám đến mướn hắn nữa?

Thượng Quan Đan Phụng hỏi:

- Tiểu thâu không tự đi kiếm việc, mà chủ mướn lại phải đến kiếm gã ư?

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Tại hạ đã nói tên tiểu thâu này không giống hạng trộm cắp khác. Trước nay hắn không lấy cắp vật gì đáng tiền bao giờ.

Tư Không Trích Tinh nói:

- Nhưng tại hạ vẫn phải ăn cơm.

Lục Tiểu Phụng nói theo:

- Chẳng những phải ăn cơm mà còn phải uống rượu và là thứ rượu thượng hảo.

Tư Không Trích Tinh đáp:

- Vì thế nên người ta có chịu bỏ tiền ra tìm tại hạ

thì tại hạ mới đi đánh cắp.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Có điều những người bỏ tiền ra mời ngươi đi ăn cắp cũng không nhiều.

Tư Không Trích Tinh đáp:

- Quả không có mấy.

LỤC TIỂU PHỤNG

Cổ Long

Quyển 1
Chương 15

Bốn Cô Gái Mở Cuộc Điều Tra

Lục Tiểu Phụng nói:

- Dù ngươi không nói thì ta cũng biết lần này ai đến kiếm ngươi.

Tư Không Trích Tinh đáp:

- Công tử biết là chuyện của công tử. Tại hạ không nói là việc của tại hạ.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Ngươi nói vậy tức là bất luận ta biết hay không ngươi cũng chẳng chịu nói chứ gì?

Tư Không Trích Tinh đáp:

- Đúng thế!

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Tại sao bây giờ ngươi lại biến đổi chủ ý đem chuyện bí mật này nói với ta?

Tư Không Trích Tinh thở dài đáp:

- Công tử mạo hiểm dấn thân vào đống lửa để cứu tại hạ, suýt nữa cháy sạch cả lông mày thì khi nào tại hạ lại nỡ ăn cắp người bạn của công tử?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Theo lời ngươi thì dù là việc trộm cắp cũng

phải có đạo lý hay sao?

Tư Không Trích Tinh đáp:

- Công tử nói đúng!

Thượng Quan Đan Phụng không nhịn được lớn tiếng hỏi:

- Nếu ngươi không nghĩ đến đạo nghĩa thì liệu ngươi có ăn cắp được ta đem đi thật không?

Tư Không Trích Tinh ngạo nghễ đáp:

- Cô nương đừng quên tại hạ là vua ăn cắp. Trong thiên hạ chẳng có cái gì là tại hạ không đánh cắp được.

Thượng Quan Đan Phụng cười lạt hỏi:

- Ta muốn nghe kế hoạch ngươi chuẩn bị đánh

cắp ta ra sao?

Tư Không Trích Tinh hỏi lại:

- Cô nương có nghe tên bán thuốc cao dán nào đem bí mật độc môn của họ nói cho người khác biết không?

Thượng Quan Đan Phụng đáp:

- Không có chuyện đó.

Tư Không Trích Tinh nói:

- Thế thì điều bí mật độc môn của tại hạ cũng chẳng thể cho cô nương hay được.

Thượng Quan Đan Phụng trợn mắt lên nói:

- Mười tên mặt rỗ có đến chín là phường quái ác. Ta xem chừng nhất định ngươi cũng là một tên rỗ

mặt?

Tư Không Trích Tinh trợn mắt lên hỏi:

- Ai bảo thế?

Thượng Quan Đan Phụng đáp:

- Ta bảo thế. Nếu không đúng thì ngươi lột bỏ tấm mặt nạ rỗ chằng rỗ chịt để lộ chân tướng ra.

Tư Không Trích Tinh nói:

- Cái đó không được.

Thượng Quan Đan Phụng hỏi:

- Sao lại không được?

Tư Không Trích Tinh đáp:

- Nếu để cô nương ngó thấy, Lục Tiểu Phụng lại

đòi tỷ thí nhào lộn với tại hạ. Lần trước tại hạ đã bị điên đầu ngất xỉu. Tại hạ không dám lãnh giáo lần thứ hai nữa.

Thượng Quan Đan Phụng đỏ mặt lên không nhịn được, bật tiếng cười khúc khích.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Những bàn tay này của ai vậy?

Tư Không Trích Tinh đáp:

- Đó là những bàn tay của bọn người phóng hỏa.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Ngươi đuổi kịp bọn chúng ư?

Tư Không Trích Tinh đáp:

- Tại hạ đã hóa trang làm Triệu Đại Ma Tử mà có kẻ phóng hỏa đốt nhà hắn thì dĩ nhiên tại hạ phải trả thù cho hắn.

Thượng Quan Đan Phụng nói:

- Vì thế mà người chặt tay chúng để từ nay chúng không thể đi đốt nhà kẻ khác được nữa.

- Tại hạ còn chuẩn bị đem bán mười mấy con ngựa của chúng để bồi thường tổn hại cho Triệu Đại Ma Tử.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Bọn chúng đâu rồi?

Tư Không Trích Tinh đáp:

- Chúng còn ở trong rừng cây bên kia. Tại hạ đặc biệt lưu chúng lại cho công tử.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Lưu lại cho ta làm chi?

Tư Không Trích Tinh hỏi lại:

- Bọn chúng định đốt chết công tử, chẳng lẽ công tử không muốn chất vấn lai lịch chúng?

Mưa rào chẳng khác gì kẻ lãng tử đêm khuya lần vào phòng hương của quả phụ.

Lúc đến đột ngột, lúc ra đi cũng mau lẹ.

Sau khi mưa đến rồi, nhất thiết đều ướt át, biến cải. Cây trong rừng được thầm nhuần biến thành xanh biếc. Thi thể đầy máu tươi cũng rửa sạch trơn cơ hồ không kiếm ra vết thương nữa.

Mười mấy người này chẳng còn một ai sống sót. Lục Tiểu Phụng và Thượng Quan Đan Phụng đang

mãi coi thi thể người chết thì Tư Không Trích Tinh đã biến mất không thấy đâu nữa.

Lục Tiểu Phụng nằm duỗi dài trong bồn nước nóng nhắm mắt lại. Sau khi toàn thân chàng bị ướt đẫm, tìm được chỗ tắm nước nóng là một điều khoan khoái vô cùng.

Vận khí chàng kể ra hãy còn hên lắm.

Bên cạnh là một thùng nước lớn đặt trên lò lửa, nước đang sôi sung sục bốc hới tỏa ra khắp gian nhà khiến con người thoải mái dễ chịu.

Hoa Mãn Lâu tắm rồi, chắc bây giờ gã đang ngon giấc. Con Thượng Quan Đan Phụng hẳn đã tới "Châu quang bảo khí các".

Thượng Quan Đan Phụng tuy chẳng muốn vậy, nhưng cũng riu ríu nghe lời, dường như cô rất chìu lòng Lục Tiểu Phụng. Điều này khiến cho chàng rất

hài lòng mới phải, vì chàng hay chìu ý đàn bà mà cũng khoái đàn bà nghe lời mình.

Vậy mà chàng lại cảm thấy có điều không thỏa mãn, tựa hồ bên trong còn chỗ khúc mắc mà không nói ra được khúc mắc vì chuyện gì?

Diêm Thiết San lúc lâm tử đã thừa nhận những tội lỗi ngày trước. Hoắc Thiến Thanh đã chịu thanh toán nợ cũ.

Công việc Đại Kim Bằng Vương ủy thác cho Lục Tiểu Phụng kể như đã được hoàn thành một trong ba phần, mà chàng đang tiến hành một cách thuận lợi.

Vậy còn điều chi làm cho chàng không thỏa mãn?

Cơn mưa đã tạnh. Mái hiên thỉnh thoảng nhỏ giọt tí tách. Ngọn gió đêm mới mẻ và thanh khiết thổi lại.

Lục Tiểu Phụng buông tiếng thở dài, quyết định không nghĩ vơ nghĩ vẩn nữa, cố gắng trở nên con người trí túc.

Giữa lúc ấy, bỗng nghe tiếng cánh cửa kẹt mở.

Chàng nghe không lầm. Cánh cửa quả đã bị người đẩy ra.

Nhưng chàng chẳng hiểu mắt mình có trông lầm không? …

Chàng ngó thấy bốn cô gái từ phía ngoài tiến vào.

Bốn cô gái nhỏ tuổi mà xinh đẹp. Chẳng những người các cô xinh đẹp, phong độ cũng dịu dàng. Cô nào cô nấy mặc quần áo khít vào minh khiến cho tấm thân mảnh dẻ lại càng tha thướt dễ làm rung động lòng người.

Lục Tiểu Phụng thích nhất là những thiếu nữ lưng thon, chân dài mà lưng các cô này đều bé nhỏ thon thon, chân các cô cũng rất dài.

Bọn thiếu nữ mỉm cười đàng hoàng đẩy cửa đi vào tựa hồ không biết trong nhà có chàng trai đang lõa lồ thân thể ngồi trong bồn nước tắm.

Nhưng bốn cặp mắt sáng ngời của bốn co lại nhìn chằm chặp vào mặt Lục Tiểu Phụng.

Lục Tiểu Phụng không phải là con người hay e thẹn mà lúc này cũng cảm thấy người nóng bừng. Chàng chẳng cần soi gương cũng biết mặt mình đỏ như gấc.

Đột nhiên một cô bật cười hỏi:

- Nghe nói Lục Tiểu Phụng có bốn hàng lông mày mà sao ta chỉ ngó thấy có hai hàng?

Một cô khác cười đáp:

- Ngươi còn ngó thấy hai hàng, chứ ta ngay một hàng cũng không thấy.

Cô nói trước người rất cao, cặp mắt phượng nhỏ mà dài. Tuy cô cười mà tựa hồ gương mặt dầy sát khí rùng rợn.

Bất luận là ai cũng nhận ra không phải cô là gái đến thay nước tắm cho nam nhân.

Nhưng cô vẫn tiến vào cầm cái gáo trên bàn mỉm cười nói:

- Dường như nước nguội rồi, ta đổ thêm nước nóng vào cho ngươi.

Lục Tiểu Phụng ngó thấy gáo nước nóng bốc hơi ngùn ngụt, tuy chàng cũng sợ hãi, nhưng mình đang thân thể lõa lồ ở trước mặt bốn cô gái, chàng

không đủ dũng khí để đứng lên.

Một nồi nước lớn đang sôi mà múc dội vào người thì dĩ nhiên không ai chịu nổi.

Lục Tiểu Phụng ngần ngại không hiểu mình nên đứng dậy hay cứ ngồi lỳ trong thùng tắm. Chàng chợt phát giác ra dù mình muốn cử động cũng không cử động được.

Một cô thủy chung chẳng nói năng gì lại đầy vẻ ôn hòa trầm tĩnh đột nhiên rút thanh đoản kiếm dài chừng hơn thước, ánh hàn quang loé ra bốn mặt. Thanh kiếm kề vào cổ chàng.

Kiếm khí lạnh toát khiến cho Lục Tiểu Phụng từ bên tai đến bả vai nổi da gà.

Thiếu nữ mình dài mắt phượng đã từ từ múc nước trong nồi đổ vào thùng tắm, miệng lạnh lùng lên tiếng:

- Ta tưởng ngươi hay hơn hết là nên an phận. Bốn chị em ta tuy ôn nhu văn nhã nhưng trước nay giết người không chớp mắt. Nồi nước sôi sục này mà dội lên mình ngươi thì chẳng chết cũng toát da.

Cô vừa nói vừa múc nước trong nồi.

Nước trong thùng cũng còn rất nóng mà đổ thêm nước sôi vào thì con người chẳng tài nào chịu nổi.

Lục Tiểu Phụng trán toát mồ hôi. Nồi đồng nước sôi mới múc ra một phần tư. Nếu múc hết cả đổ vào thùng tắm thì người ngồi trong thùng ít ra cũng toát hết một lần da.

Lục Tiểu Phụng đột nhiên bật cười… cười là thói quen của chàng.

Thiếu nữ múc nước trợn cặp mắt rất hấp dẫn mà

lại oai nghiêm nhìn chàng lạnh lùng nói:

- Dường như ngươi trong lòng khoan khoái lắm thì phải?

Lục Tiểu Phụng trong lòng đang khoan khoái thật. Chàng mỉm cười đáp:

- Tại hạ chỉ cảm thấy rất tức cười.

Thiếu nữ hỏi:

- Tức cười ư? Điều chi đáng tức cười?

Thiếu nữ vừa hỏi vừa múc nước lẹ hơn.

Lục Tiểu Phụng mỉm cười nói:

- Mai đây mà tại hạ nói cho người khác hay lúc mình đang tắm được Nga Mi tứ tú đến múc nước cho, nếu có người tin như vậy thì thật là quái sự đáng tức

cười.

Nguyên chàng đã đoán ra lai lịch của các cô.

Thiếu nữ mình dài mắt phượng cười lạt nói:

- Không ngờ nhãn lực ngươi còn khá. Đúng rồi! Ta là Mã Tú Chân.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Vị giết người không chớp mắt kia phải chăng là Thạch Tú Vân?

Thạch Tú Vân tiếng cười càng ôn nhu, dịu dàng đáp:

- Nhưng lúc ta giết ngươi nhất định phải chớp mắt.

Mã Tú Chân nói:

- Sở dĩ bọn ta không muốn giết ngươi là vì muốn hỏi ngươi mấy câu. Nếu ngươi trả lời cho lẹ thì ta không múc nước sôi ở trong nồi đổ vào nữa. Bằng không ta dội cả nồi vào ngươi đó …

Thạch Tú Vân thở dài nói theo:

- Khi đó e rằng cả mình ngươi sẽ biến thành người chín.

Tôn Tú Thanh thở dài nói:

- Thịt heo chín còn có thể bán cho hàng thịt. Con người chín e rằng chỉ để cho chó ăn.

Lục Tiểu Phụng cũng thở dài hỏi:

- Dường như bây giờ tại hạ sắp chín rồi, sao các cô còn chưa hỏi lẹ lên?

Diệp Tú Châu hỏi:

- Hay lắm! Ta hỏi ngươi: Sư huynh ta là Tô Thiếu Anh có phải đã chết về tay Tây Môn Xuy Tuyết không?

Lục Tiểu Phụng nhăn nhó cười đáp:

- Cô nương đã biết rồi sao còn hỏi tại hạ làm chi?

Mã Tú Chân hỏi:

- Tây Môn Xuy Tuyết đâu rồi?

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Tại hạ cũng đang muốn kiếm y. Nếu các cô kiếm thấy y đâu xin cho tại hạ biết với.

Mã Tú Chân hỏi:

- Ngươi không biết thật chứ?

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Chỉ khi nào tại hạ đang uống rượu say mới nói dối nữ nhân, còn hiện giờ tại hạ đang tỉnh táo lắm.

Mã Tú Chân nghiến răng. Đột nhiên cô lại múc nước đổ ra, lạnh lùng nói:

- Ở trước mặt bọn ta ngươi nên nói thực là hơn.

Lục Tiểu Phụng gượng cười hỏi:

- Bây giờ sao tại hạ lại không thành thực?

Mã Tú Chân hỏi sang chuyện khác:

- Ngươi thiếu nữ cùng đi với ngươi có phải là công chúa ở Kim Bằng vương triều không?

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Cái đó nhất định là đúng.

Mã Tú Chân hỏi:

- Đại Kim Bằng Vương còn sống ư?

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Còn sống.

Mã Tú Chân hỏi:

- Phải chăng lão yêu cầu ngươi đi kiếm Diêm Thiết San?

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Phải!

Mã Tú Chân hỏi:

- Lão còn bảo ngươi kiếm ai nữa?

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Lão nhân gia yêu cầu tại hạ kiếm Thượng Quan

Mộc và Nghiêm Độc Hạc.

Mã Tú Chân chau mày hỏi:

- Hai nhân vật đó là ai? Sao ta chưa từng nghe nói tới danh tự này bao giờ?

Lục Tiểu Phụng thở dài đáp:

- Những danh tự mà cô nương không nghe nói tới e rằng ít ra cũng đến mấy triệu người.

Mã Tú Chân trợn mắt lên nhìn chàng.

Lục Tiểu Phụng lại thở dài nói:

- Tại hạ không mặc quần áo mà cô nương cứ trợn mắt lên dòm ngó khiến cho tại hạ hổ thẹn vô cùng.

Mặt chàng lúc này không đỏ mà mặt Mã Tú

Chân lại đỏ bừng lên.

Bỗng cô xoay mình đặt cái gáo múc nước trong tay xuống bàn. Cô vuốt quần áo cho ngay ngắn lại, nhìn Lục Tiểu Phụng khép nép thi lễ.

Thạch Tú Vân cũng buông kiếm xuống.

Cả bốn thiếu nữ xinh đẹp, trẻ tuổi, xiêm áo chỉnh tề, đột nhiên đồng thời nhìn chàng trai thân thể lõa lồ ngồi trong thùng tắm khom lưng hành lễ. Nếu ai không mắt thấy vụ này thì nhất định không bao giờ lại tưởng tượng có chuyện đó được.

Lục Tiểu Phụng ngẩn người ra. Chàng cũng không ngờ bốn cô gái ngang ngược bá đạo lại thay đổi thái độ một cách chóng vánh đến thế! Lúc trước các cô ương ngạnh bao nhiêu thì bây giờ biến thành lễ mạ bấy nhiêu.

Mã Tú Chân khom lưng nói:

- Bọn đệ tử phái Nga Mi là Mã Tú Chân, Diệp Tú Châu, Tôn Tú Thanh, Thạch Tú Vân, vâng mệnh gia sư tới đây mời Lục công tử giờ Ngọ ngày mai tới dùng cơm. Chẳng hiểu Lục công tử có vui lòng nhận lời chăng?

Lục Tiểu Phụng ngơ ngác hồi lâu mới nhăn nhó cười đáp:

- Dù tại hạ có muốn chìu lòng đến đâu cũng không thể thỏa mãn được. Tại hạ rất lấy làm tiếc mình không mọc cánh để trưa mai bay tới chùa Huyền Chân trên núi Nga Mi.

Mã Tú Chân toét miệng cười nói:

- Hiện giờ gia sư cũng không ở núi Nga Mi, lão nhân gia đã tới "Châu quang bảo khí các" để chờ đại giá Lục công tử.

Lục Tiểu Phụng sửng sốt hỏi:

- Lão nhân gia cũng đến rồi ư? Đến tự hồi nào?

Mã Tú Chân đáp:

- Mới đến bữa nay.

Thạch Tú Vân mỉm cười nói:

- Nếu bọn tiểu nữ không tới “Châu quang bảo khí các” thì làm sao mà biết được những chuyện xảy ra đêm qua?

Lục Tiểu Phụng lại cười. Dĩ nhiên chàng cười gượng.

Mã Tú Chân nói:

- Công tử vui lòng nhận lời, bọn tiểu nữ không dám quấy nhiễu nữa. Vậy xin cáo biệt.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Các vị không còn điều chi hỏi tại hạ nữa ư?

Mã Tú Chân lắc đầu mỉm cười, thái độ rất ôn hu lễ mạo, dường như đã quên hết vừa rồi toan luộc chín người.

Diệp Tú Châu tương đối thành thực hơn. Cô không nhịn được cười nói:

- Bọn tiểu nữ từng nghe đại danh của Lục công tử đã lâu, nên phải nhân lúc công tử tắm gội mới dám tìm vào.

Lục Tiểu Phụng nhăn nhó cười đáp:

- Thực ra các vị tùy tiện muốn đến lúc nào cũng được và tùy tiện muốn hỏi điều gì tại hạ cũng không cự tuyệt.

Thạch Tú Vân chớp mắt hỏi:

- Thực tình Lục công tử không bực mình chứ?

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Ủa! Sao tại hạ phải bực mình? Trái lại, tại hạ lấy làm khoan khoái muốn chết.

Thạch Tú Vân ngơ ngác hỏi:

- Bọn tiểu nữ đối xử với công tử như vậy mà công tử còn khoan khoái ư?

Lục Tiểu Phụng cười hì hì. Lúc này chàng cười thật sự đáp:

- Chẳng những tại hạ lấy làm khoan khoái mà còn rất cảm tạ các vị cô nương đã đem lại cho tại hạ một cơ hội rất tốt.

Thạch Tú Vân không nhịn được hỏi:

- Cơ hội gì?

Lục Tiểu Phụng thủng thẳng đáp:

- Lúc tại hạ tắm rửa các cô sấn vào được thì khi các cô tắm rửa tại hạ cố sấn vào dĩ nhiên các cô cũng không nổi nóng. Đó là cơ hội bằng vàng ít người chụp được. Sao tại hạ lại chẳng cao hứng?

Quyển 1

Chương 16

Đao Kiếm Song Sát Độc Cô Nhất Hạc

Nga Mi tứ tú đều đỏ mặt. Bốn cô xoay mình đi ra.

Lục Tiểu Phụng thở dài miệng lẩm bẩm:

- Lần sau mình có tắm rửa phải mặc quần mới được.

Phòng tắm của Lục Tiểu Phụng ở cạnh nhà bếp. Bên ngoài là cái sân con. Trong sân có cây bạch dương.

Bóng đêm tịch mịch thanh u. mảnh trăng thượng huyền lơ lửng như treo trên ngọn cây. Cành lá rườm rà che hết ánh trăng. Dưới bóng cây âm u một người đứng sững không nhúc nhích.

Người này mặc áo trắng phau như tuyết. Sau lưng đeo thanh trường kiếm vỏ đen, hình thù vừa cổ kính vừa kỳ lạ.

Nga Mi tứ tú vừa ló ra, chợt ngó thấy người này. Các cô không tự chủ được nữa, cảm thấy hơi lạnh từ trái tim đưa ra đến đầu ngón tay.

Mã Tú Chân la thất thanh:

- Tây Môn Xuy Tuyết!

Tây Môn Xuy Tuyết nhìn mấy cô bằng cặp mắt lạnh lùng, từ từ gật đầu.

Mã Tú Chân tức giận hỏi:

- Phải chăng các hạ đã sát hại Tô Thiếu Anh?

Tây Môn Xuy Tuyết hỏi lại:

- Các cô muốn trả thù chăng?

Mã Tú Chân cười lạt đáp:

- Bọn ta đang kiếm các hạ, không ngờ các hạ lại dám tới đây.

Tây Môn Xuy Tuyết mắt sáng lên, sáng đến nỗi người phải kinh hãi. Y lạnh lùng nói:

- Nguyên tại hạ không muốn giết đàn bà con gái. Có điều nữ nhân không nên luyện kiếm. Đã luyện kiếm là chẳng phải nữ nhân.

Thạch Tú Vân tức giận lên tiếng:

- Thúi lắm!

Tây Môn Xuy Tuyết sa sầm nét mặt nói:

- Các cô rút kiếm ra rồi xông cả vào đi!

Thạch Tú Vân lớn tiếng đáp:

- Bất tất phải xông cả vào cùng một lúc. Một mình ta cũng đủ giết các hạ.

Cô này coi bề ngoài rất ôn nhu văn nhã, mà thực ra cô nóng nảy hơn ai hết.

Cô sử dụng một cặp đoản kiếm mà kiếm thuật từ đời Công Tôn Đại Nương kiếm khách nhà Đường truyền lại.

Tiếng quát chưa dứt, cô đã vung kiếm lên. Làn kiếm quang lấp loáng như con thần long nhảy múa trên không.

Thạch Tú Vân tung mình lên, cả người lẫn kiếm

chém xuống Tây Môn Xuy Tuyết nhanh như điện chớp.

Đột nhiên có tiếng người khẽ quát:

- Hãy khoan!

Tiếng quát vừa dứt, một người xuất hiện đột ngột.

Cặp kiếm của Thạch Tú Vân vừa phóng ra liền phát hiện cả hai thanh đều không cử động được. Lưỡi kiếm đã bị hai ngón tay của người này kẹp chặt.

Cô chưa trông rõ đối phương ra tay cách nào, vội hết sức giật kiếm lên, nhưng lưỡi kiếm tựa hồ đã mọc rễ trên ngón tay người kia.

Thái độ người kia rất ung dung. Trên môi còn lộ nụ cười.

Thạch Tú Vân đỏ mặt lên cười khẩy nói:

- Không ngờ Tây Môn Xuy Tuyết cũng con tay trợ thủ.

Tây Môn Xuy Tuyết cười lạt hỏi:

- Cô tưởng gã trợ lực cho ta chăng?

Thạch Tú Vân hỏi lại:

- Lại còn không phải ư?

Tây Môn Xuy Tuyết cười lạt. Y đột nhiên động thủ.

Làn kiếm quang lấp loáng như diện chớp rồi không thấy gì nữa.

Tây Môn Xuy Tuyết đã tra kiếm vào vỏ xoay mình đi lạnh lùng đáp:

- Nếu gã mà ra tay thì bây giờ cô đã thành cái cây này rồi.

Thạch Tú Vân toan hỏi lại: Cái cây này làm sao? Nhưng cô chưa kịp mở miệng đã thấy thân cây đổ xuống.

Ánh kiếm lấp loáng vừa rồi đã chặt thân cây lớn người ôm không xuể đứt làm hai đoạn.

Cây đổ xuống, người Tây Môn Xuy Tuyết mất hút.

Thạch Tú Vân tái mặt tự hỏi:

- Trên đời lại có thứ kiếm pháp khủng khiếp đến thế ư? Khinh công của con người đó mau lẹ quá chừng khiến ta cơ hồ không tin ở mắt mình.

Lại thấy thân cây lớn đổ vào người mới đến đứng trước mặt.

Người này xoay mình lại nhẹ nhàng đưa hai tay đỡ lấy thân cây đẩy trệch sang một bên cho nó từ từ hạ xuống đất.

Vẻ mặt người đứng đối diện vẫn bình tĩnh. Trên môi gã vẫn lộ nụ cười ôn nhu bình tĩnh.

Gã thủng thẳng nói:

- Tại hạ không phải là trợ thủ của Xuy Tuyết. Trước nay tại hạ chẳng bao giờ trợ thủ cho ai để giết người.

Nét mặt Thạch Tú Vân đang lợt lạt bỗng đỏ bừng. Bây giờ cô mới hiểu rõ dụng ý của đối phương và cũng tin lời Tây Môn Xuy Tuyết nói đúng sự thực.

Tính nết cô tuy cứng cỏi ngang bướng, nhưng cô chẳng phải là người không biết điều. Cô cúi đầu xuống, đánh bạo cất tiếng hỏi:

- Tạ ơn các hạ. Quý tính các hạ là gì?

Người kia đáp:

- Tại hạ họ Hoa.

Gã đúng là Hoa Mãn Lâu.

Thạch Tú Vân ngập ngừng:

- Tiện thiếp… tiện thiếp là Thạch Tú Vân. Người cao nhất là tệ đại sư thư tên gọi Mã Tú Chân.

Hoa Mãn Lâu nói:

- Phải chăng là người vừa lên tiếng lúc nãy?

Thạch Tú Vân đáp:

- Đúng rồi!

Hoa Mãn Lâu cười hỏi:

- Thanh âm y rất dễ nhận. Lần sau y nói là tại hạ nhận ra được ngay.

Thạch Tú Vân rất lấy làm kỳ không nhịn được hỏi:

- Công tử nhất định phải nghe tiếng nói mới nhận ra được người ư?

Hoa Mãn Lâu gật đầu.

Thạch Tú Vân hỏi:

- Tại sao vậy?

Hoa Mãn Lâu đáp:

- Vì tại hạ là kẻ đui mù.

Thạch Tú Vân sửng sốt, tự hỏi:

- Con người chìa hai ngón tay cặp được lưỡi

kiếm của ta mà là kẻ đui mù ư?

Cô không tin như vậy.

Ánh trăng chiếu vào mặt Hoa Mãn Lâu. Nụ cười của gã rất ôn hòa, rất bình tĩnh.

Bất luận là ai cũng nhận ra gã là con người vui vẻ yêu đời. Dù gã đui mù vẫn chẳng oán trời, chẳng trách người, cũng không than thân tủi phận hay ghen ghét với kẻ khác may mắn hơn mình có cặp mắt sáng sủa.

Sở dĩ gã vẫn mãn tự túc vì gã biết hưởng thụ cái hay cái đẹp về nhân sinh quan.

Thạch Tú Vân ngây người ra nhìn Hoa Mãn Lâu, trong lòng cô nảy ra mối cảm tình khôn tả mà cô không hiểu đó là mối đồng tình hay lòng thương xót? Cũng có lẽ vì cô ái mộ sùng kính gã.

Cô chỉ biết trong thâm tâm mình chưa từng nảy ra mối tình cảm như vậy bao giờ.

Hoa Mãn Lâu mỉm cười hỏi:

- Các vị sư thư đang đợi cô. Cô có phải đi ngay không?

Thạch Tú Vân đăm chiêu nhìn gã cất tiếng hỏi lại:

- Lần sau chúng ta còn gặp nhau liệu công tử có nhận ra tiện thiếp chăng?

Hoa Mãn Lâu đáp:

- Dĩ nhiên tại hạ nghe được thanh âm của cô nương.

Thạch Tú Vân ngập ngừng hỏi:

- Nhưng… giả tỷ lúc đó… tiện thiếp đã biến thành người câm rồi thì sao?

Hoa Mãn Lâu cũng sửng sốt đến ngẩng mặt ra.

Trước nay gã chưa nghe ai hỏi câu này bao giờ, mà gã cũng không ngờ cô lại hỏi câu đó.

Hoa Mãn Lâu chưa biết đáp thế nào, bỗng phát gác cô tiến lại gần trước mặt, cầm lấy tay gã cất giọng ôn nhu:

- Công tử hãy sờ mặt tiện thiếp để phòng sau này dù tiện thiếp không nói năng được, công tử sẽ sờ mặt để nhận ra người.

Hoa Mãn Lâu gật đầu không nói gì. Gã cảm thấy ngón tay mình đụng vào làn da nhẵn nhụi mịn màn như tấm đoạn.

Trong lòng gã đột nhiên nảy ra mối cảm tình

khôn tả.

Mã Tú Chân đứng đàng xa ngó thấy cử động của hai người muốn lại kéo sư muội đi, nhưng cô lại nhẫn nại không làm thế.

Mã Tú Chân quay đầu lại ngó Tôn Tú Anh và Diệp Tú Châu thấy hai cô này cũng lộ vẻ cảm giác như vậy. Dường như các cô nhìn ngắm một cách say sưa.

Cử động của Thạch Tú Vân không khiến các cô ngạc nhiên vì các cô đã biết tiểu sư muội là một cô gái dám yêu và dám hận.

Trong thâm tâm các cô phải chăng đang hy vọng chính mình có thể mạnh dạn như Thạch Tú Vân.

Thạch Tú Vân cũng không biết muốn yêu ai phải có dũng khí.

Lục Tiểu Phụng đứng tựa cửa nhìn Hoa Mãn Lâu. Trên môi chàng hé lộ nụ cười.

Thạch Tú Vân đi rồi. Cả bốn cô đi hết rồi…

Bốn thiếu nữ nhỏ tuổi mà xinh đẹp thường luôn luôn bên cạnh nhau. Lúc các cô đến và khi ra đi cũng thấp thoáng như cơn gió thoảng. Chẳng ai nhìn ra được các cô đến tự lúc nào mà cũng không hay các cô ra đi bao giờ.

Hoa Mãn Lâu vẫn đứng yên không nhúc nhích, dường như gã đang ngơ ngẩn xuất thần.

Làn gió nhẹ nhàng thổi qua. Ánh trăng lờ mờ chiếu xuống. Gã vẫn mỉm cười và bình tĩnh như người đầy đủ hạnh phúc.

Lục Tiểu Phụng đột nhiên cười nói:

- Tại hạ dám đánh cuộc.

Hoa Mãn Lâu hỏi:

- Đánh cuộc cái gì?

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Tại hạ đánh cuộc ít nhất là ba ngày huynh đài không muốn rửa tay.

Hoa Mãn Lâu thở dài nói:

- Tiểu đệ không hiểu tại sao công tử lúc nào cũng nghĩ lòng người khác giống lòng mình.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Tại hạ làm sao?

Hoa Mãn Lâu dựng mặt lên đáp:

- Công tử chẳng phải là người quân tử, hoàn toàn không phải chút nào.

Lục Tiểu Phụng cười nói:

- Tại hạ có chỗ khả ái là chẳng bao giờ dựng mặt lên để làm bộ người quân tử.

Hoa Mãn Lâu không nhịn được cũng phải phì cười.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Tại hạ nhận thấy huynh đài nên thận trọng một chút trong lúc này.

Hoa Mãn Lâu hỏi:

- Thận trọng ư? Thận trọng điều gì?

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Gần đây huynh đài dường như gặp vận đào hoa. Nam nhân mà gặp vận đào hoa là phiền lắm đó.

Hoa Mãn Lâu thờ dài nói:

- Có một điều tiểu đệ vẫn chưa hiểu.

Lục Tiểu Phụng "Ủa" lên một tiếng.

Hoa Mãn Lâu hỏi:

- Tại sao công tử nhận ra được sư phiền lụy của người mà lại không ngó thấy những cái phiền lụy cho mình?

Lục Tiểu Phụng nhăn nhó cười đáp:

- Chính vì tại hạ đã gặp bước đường này mới lo thay cho huynh đài.

Hoa Mãn Lâu cười nói:

- Con người đã tự biết bước đường rắc rối của mình thì còn có cơ cứu vãn được.

Lục Tiểu Phụng trầm ngâm một chút rồi hỏi:

- Theo nhận xét của huynh đài thì ai đã mướn Tư Không Trích Tinh đến đánh cắp Thượng Quan Đan Phụng?

Hoa Mãn Lâu không nghĩ ngợi gì hết, đáp ngay:

- Hoắc Hưu.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Đúng rồi. Nhất định là lão.

Hoa Mãn Lâu nói:

- Nhân vật có thể bỏ ra hai chục vạn lạng bạc để mướn Tư Không Trích Tinh thật không có mấy.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Do đó mà ta nhận ra lời nói của Đại Kim Bằng Vương không phải hoang đường. Hoắc Hưu đúng là Thượng Quan Mộc rồi.

Hoa Mãn Lâu đồng ý.

Lục Tiểu Phụng lại nói:

- Độc Cô Nhất Hạc dĩ nhiên là Nghiêm Độc Hạc, vì thế mà vừa rồi lão đến “Châu quang bảo khí các” bảo đệ tử đi kiếm tại hạ.

Hoa Mãn Lâu nói thêm:

- Lúc lão đến tất chưa biết Diêm Thiết San đã xảy chuyện ở đây.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Không hiểu có phải Diêm Thiết San đã ước hẹn lão đến để thương lượng việc gì?

Hoa Mãn Lâu đáp:

- Có thể như vậy.

Lục Tiểu Phụng lại hỏi:

- Phải chăng họ thương lượng về việc đối phó với Đại Kim Bằng Vương?

Hoa Mãn Lâu đáp:

- Chắc thế.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Lão sai Nga Mi tứ tú đến kiếm tại hạ và chất vấn những câu đó thì không khác gì tự thú nhận có mối quan hệ với Đại Kim Bằng vương triều.

Hoa Mãn Lâu đáp:

- Đồng thời công tử nhận thấy họ không nên làm như vậy.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Nguyên chúng ta chẳng có một chứng cứ gì tỏ rõ lão là Nghiêm Độc Hạc, lão bất tất phải thừa nhận, trừ phi…

Hoa Mãn Lâu ngắt lời:

- Trừ phi lão đã có biện pháp khiến công tử đừng can thiệp vào việc của người ta.

Lục Tiểu Phụng thủng thẳng gật đầu đáp:

- Trừ phi lão đã nghĩ được biện pháp rất hay.

Hoa Mãn Lâu nói:

- Biện pháp hay nhất chỉ có một đường.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Đúng rồi. Chỉ có một đường. Con người đã chết rồi thì muốn can thiệp vào việc của ai cũng không được nữa.

Hoa Mãn Lâu hỏi:

- Công tử cho là lão đã bố trí cạm bẫy để chờ công tử chui đầu vào phải không?

Lục Tiểu Phụng cười đáp:

- Lão chẳng cần bố trí thêm cạm bẫy gì nữa. Nguyên môn Thất thất tứ thập cửu thức về Đao Kiếm Song Sát của lão cũng đủ khiến cho tại hạ không thể can thiệp vào việc của người ta rồi.

Theo lời đồn thì trong các chưởng môn bảy phái

lớn, bản lãnh của lão là đáng sợ hơn hết, vì ngoài môn kiếm pháp phái Nga Mi lão đã luyện đến trình độ xuất thần nhập hóa, trong mình lão còn mấy công phu rất bá đạo mà cho đến nay chưa một ai nhìn thấy lão thi triển.

Lục Tiểu Phụng bỗng nhảy bổ lên nói:

- Đi! Chúng ta đi ngay bây giờ.

Hoa Mãn Lâu hỏi:

- Đi đâu?

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Dĩ nhiên là đến “Châu quang bảo khí các”.

Hoa Mãn Lâu hỏi:

- Đã ước hẹn giờ Ngọ ngày mai, sao lại đi ngay

bây giờ?

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Đi sớm một chút càng hay hơn.

Hoa Mãn Lâu hỏi:

- Công tử đang lo về việc Thượng Quan Đan Phụng kia mà?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Kể về địa vị thì Độc Cô Nhất Hạc tưởng không đến nỗi đối đãi với một cô gái bằng cách uy hiếp hèn hạ này mới phải.

Hoa Mãn Lâu hỏi:

- Vậy công tử vì ai mà phải quan tâm?

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Tại hạ lo cho Tây Môn Xuy Tuyết.

Hoa Mãn Lâu động dung nói:

- Đúng thế! Chắc y đã biết Độc Cô Nhất Hạc ở "Châu quang bảo khí các".

Lục Tiểu Phụng nói:

- Tại hạ chỉ lo y không đối phó nổi với Đao Kiếm Song Sát Độc Cô Nhất Hạc.

Chàng dừng lại một chút rồi tiếp:

- Kể về kiếm pháp của y thì người khác đáng lý không phải lo cho y, nhưng y tự phụ quá. Con người tự phụ khó lòng tránh khỏi nết coi thường mà coi thường dễ đưa đến chỗ lầm lỡ trí mạng.

Hoa Mãn Lâu thở dài nói:

- Tiểu đệ không ưa hạng người này, nhưng cũng chẳng thể không thừa nhận họ có chỗ đáng tự phụ.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Tây Môn Xuy Tuyết đã dùng ba bảy hai mươi mốt chiêu đối phó Tô Thiếu Anh, có thể y cho là dùng cách nào cũng đủ đánh bại được Đao Kiếm Song Sát Độc Cô Nhất Hạc. Ychưa nghĩ đến Độc Cô Nhất Hạc không phải là Tô Thiếu Anh.

Hoa Mãn Lâu hỏi:

- Độc Cô Nhất Hạc theo nhận xét của công tử, là nhân vật vào hạng nào?

Lục Tiểu Phụng trầm ngâm, thủng thẳng đáp:

- Độc Cô Nhất Hạc là hạng người tuy tại hạ không muốn cùng hắn kết bạn, nhưng cũng chẳng muốn gây thù oán với hắn.

Hoa Mãn Lâu hỏi:

- Độc Cô Nhất Hạc là hạng người đó ư?

Lục Tiểu Phụng gật đầu luôn mấy cái, bỗng chàng buông tiếng thở dài nói:

- Bất luận là ai biết mình đụng phải địch nhân như vậy đều suốt đêm không ngủ được. Vì thế tại hạ nghĩ rằng ta nên đi ngay bây giờ.

Hoa Mãn Lâu đột nhiên cười hì hì nói:

- Tiểu đệ tưởng hiện giờ nhất định y cũng chưa ngủ.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Tại sao vậy?

Hoa Mãn Lâu đáp:

- Vì bất luận là ai biết mình gặp phải địch nhân cỡ này ban đêm đều không ngủ được.

* * * * *

Độc Cô Nhất Hạc lúc này cũng không ngủ.

Đêm đã khuya, ngọn gió xuân về tháng tư hãy còn lành lạnh tựa hồ thời tiết buổi thu tàn, thổi lật bức màn trắng treo trong nhà linh đường.

Cỗ quan tài bằng gỗ tử nam rất kiên cố, rất quý trọng. Nhưng đối với người chết thì bất luận nằm trong quan tài loại nào cũng vậy không phân biệt hơn kém.

Ngọn đèn cầy tạt đi tạt lại trước cơn gió nồm làm cho ánh sáng khi tỏ khi mờ càng tăng thêm vẻ thê lương thảm đạm.

Độc Cô Nhất Hạc lẳng lặng đứng trước kinh tòa

Diêm Thiết San đã lâu, lâu lắm vẫn không cử động.

Người hắn cao lớn vẻ mặt nghiêm nghị, lưng vẫn ngay thẳng. Hàm râu của hắn và mái tóc cứng như sắt vẫn đen sì, chỉ những nét nhăn trên mặt vừa dày vừa sâu. Ai có nhìn lên mặt hắn mới phát giác ra hắn là một lão già.

Hiện giờ gương mặt nghiêm nghị của Độc Cô Nhất Hạc cũng lộ vẻ thê lương, thương xót.

Cái đó không phải vì hắn cũng như người chết, nhưng đã hiểu nỗi đau buồn của tình trạng tử vong.

Giữa lúc ấy phía sau hắn có tiếng bước chân rất nhẹ vọng lại. Hắn không quay đầu ra nhưng tay đã nắm chuôi kiếm.

Chuôi kiếm của hắn so với chuôi kiếm thường lớn hơn một ít, thân kiếm cũng vừa dài vừa rộng khác thường.

Tai kiếm bằng đồng vàng, đánh sáng bóng. Vỏ kiếm đã cũ, trên mặt khảm hình Bát Quái nhỏ. Chính là tiêu chỉ trên thanh bội kiếm của chưởng môn phái Nga Mi.

Một người từ phía ngoài thong thả đi tới đứng ở bên hắn.

Độc Cô Nhất Hạc tuy không quay đầu lại nhưng đã biết người mới vào là Hoắc Thiến Thanh.

Vẻ mặt Hoắc Thiến Thanh cũng rất bi thương, rất trầm trọng.

Ngoài tấm áo đen nịt chặt vào mình, lão còn mặc hiếu phục bằng vải gai màu vàng.

Cách phục sức này tỏ ra lão có mối quan hệ với người chết không phải tầm thường.

Độc Cô Nhất Hạc lúc trước chưa từng ngó thấy một chàng thanh niên ngạo nghễ nào. Trước kia hắn lại chưa đến nơi đây bao giờ.

Hoắc Thiến Thanh đứng trầm mặc bên cạnh Độc Cô Nhất Hạc hồi lâu, bỗng cất tiếng hỏi:

- Đạo trưởng còn chưa ngủ ư?

Độc Cô Nhất Hạc không trả lời, vì không cần trả lời. Hắn đã đứng đó thì dĩ nhiên là chưa ngủ.

Quyển 1
Chương 17

Ánh Đèn Lay Động Trước Linh Đài

Hơn nữa địa vị cùng thân thế Độc Cô Nhất Hạc khiến lão không cần trả lời những câu hỏi vơ vẩn như vậy.

Hoắc Thiến Thanh lại hỏi:

- Trước kia đạo trưởng đã tới đây lần nào chưa?

Độc Cô Nhất Hạc đáp cộc lốc:

- Chưa.

Hoắc Thiến Thanh nói:

- Vì thế nên tại hạ chưa biết giữa Diêm đại lão bản và đạo trưởng là đôi hảo bằng hữu.

Độc Cô Nhất Hạc sa sầm nét mặt ngập ngừng nói:

- Các hạ còn chưa biết nhiều chuyện.

Hoắc Thiến Thanh lạnh lùng đáp:

- Đạo trưởng là bậc tiền bối võ lâm dĩ nhiên biết nhiều chuyện hơn tại hạ.

Độc Cô Nhất Hạc hừ một tiếng.

Hoắc Thiến Thanh đột nhiên ngoảnh đầu lại, liếc cặp mắt sắc như đao nhìn chằm chặp vào mặt lão, thủng thẳng nói:

- Nếu vậy chắc đạo trưởng biết y chết trong trường hợp nào?

Độc Cô Nhất Hạc dường như biến sắc. Đột nhiên lão xoay mình rảo bước đi ra.

Hoắc Thiến Thanh khẽ quát:

- Đứng lại!

Độc Cô Nhất Hạc vừa đặt bàn chân xuống, viên gạch vuông lát dưới đất liền bị nghiền nát. Trên bàn tay những đường gân xanh nổi lên cao gồ. Tấm đạo bào mặc trên mình không gió cũng lay động.

Sau một lúc lâu lão mới từ từ xoay mình. Mắt chiếu ra những tia hàn quang trợn lên nhìn Hoắc Thiến Thanh, hỏi dằn từng tiếng:

- Phải chăng ngươi hô ta đứng lại?

Hoắc Thiến Thanh cũng sa sầm nét mặt, hững hờ đáp:

- Phải rồi! Chính tại hạ hô đạo trưởng đứng lại.

Độc Cô Nhất Hạc xẵng giọng:

- Ngươi không đáng đâu.

Hoắc Thiến Thanh cười lạt hỏi:

- Tại hạ mà không đáng ư? Kể về tuổi tại hạ tuy chưa bằng đạo trưởng, nhưng kể về địa vị thì Hoắc Thiến Thanh không ở dưới Độc Cô Nhất Hạc đâu nhé.

Độc Cô Nhất Hạc tức giận hỏi:

- Ngươi có địa vị gì?

Hoắc Thiến Thanh đáp:

- Tại hạ biết đạo trưởng không nhận ra tại hạ, nhưng chiêu này khiến cho đạo trưởng biết ngay.

Trước hai người đứng đối diện, bây giờ đột nhiên Hoắc Thiến Thanh xoay qua mé hữu, khẽ giang hai tay theo thế "Phụng Hoàng Triển Xí". Hai ngón tay trái theo kiểu mỏ con phượng mổ xuống thiên linh Độc Cô Nhất Hạc.

Độc Cô Nhất Hạc đưa tay mặt chênh chếch lên nhằm chụp cổ tay đối phương.

Không ngờ Hoắc Thiến Thanh khẽ trượt chân một cái lướt đi bốn thước tới sau vai bên hữu Độc Cô Nhất Hạc. Tuy cũng là chiêu thức Phụng Hoàng Triển Xí nhưng hướng cùng bộ vị ra tay đã hoàn toàn cải biến. Tay mặt làm mỏ chim phượng mổ vào huyết quản phía sau cổ tay Độc Cô Nhất Hạc.

Cách biến chiêu tuy giản dị, nhưng huyền cơ

tuyệt diệu bên trong không bút nào tả xiết.

Độc Cô Nhất Hạc la thất thanh:

- Phụng Song Phi!

Lão vừa quát vừa lạng người qua mé tả, theo thế Hồi Thủ Vọng Nguyệt Thức, dùng tay trái đón tiếp chiêu "Phụng Trác" của Hoắc Thiến Thanh.

Hoắc Thiến Thanh nhả lực lượng Tiểu Thiên Tinh ở trong lòng bàn tay xoay ra ngoài.

Bỗng nghe đánh chát một tiếng. Hai bàn tay đụng nhau rồi hai người đột nhiên không nhúc nhích nữa.

Hoắc Thiến Thanh thổ khí khai thanh, chậm rãi nói:

- Đúng rồi! Đó đúng là chiêu Phụng Song Phi.

Ngày trước Thiên Cầm lão nhân một mình lên núi Nga Mi cùng lệnh sư là Hồ đạo nhân đấu chưởng đã thi triển chiêu Phụng Song Phi này. Khi đó dĩ nhiên đạo trưởng cũng đứng bên coi.

Độc Cô Nhất Hạc đáp:

- Đúng thế!

Lão mới đáp hai tiếng sắc mặt đã xám xanh.

Những tay cao thủ khi tỷ đấu nội lực, đáng lý không thể mở miệng nói năng. Nhưng Thiên Cầm lão nhân là tay thiên tài đặc biệt đã luyện thành môn nội công có thể mở miệng nói ngay lúc tỷ đấu. Khi lão nói chẳng những không làm sút giảm nội lực mà còn thừa cơ bài tiết được luồng khí đục ở trong huyệt Đan Điền ra ngoài.

Hoắc Thiến Thanh là người hưởng thụ chân truyền về nội lực của Thiên Cầm lão nhân. Lúc này

hắn muốn dùng môn đó để áp đảo Độc Cô Nhất Hạc. Hoắc Thiên Thanh lại nói:

- Phần đông cao thủ võ lâm lúc tiếp chiêu này lạng người qua mé hữu, dùng tay mặt tiếp chiêu, nhưng Hồ đạo nhân lại hành động trái ngược, dùng tả chưởng tiếp chiêu.

Hồ đạo nhân quả không hổ là tôn sư một đời. Đạo trưởng có hiểu chỗ khác biệt bên trong chăng?

Độc Cô Nhất Hạc đáp:

- Dùng tay mặt tiếp chiêu tuy tương đối lẹ hơn, nhưng biến hóa thân pháp như vậy là cùng đường rồi. Bằng dùng tay trái tiếp chiêu, chưởng thế phóng ra, dư lực chưa hết, vẫn còn có thể biến hóa theo ý mình.

Lão không muốn mở miệng nhưng cũng không thể tỏ ra khiếp nhược. Lão nói tới đây, đột nhiên hơi

thở hồng hộc, không nói thêm được nữa.

Hoắc Thiến Thanh nói:

- Phải rồi! Chính vì thế mà Thiên Cầm lão nhân chỉ dùng chiêu thức này để tỷ đấu nội lực và sau biến hóa áp đảo đối phương...

Độc Cô Nhất Hạc dường như không muốn nói nữa. Đột nhiên lão quát hỏi:

- Tại sao ngươi lại hiểu về điểm này?

Hoắc Thiến Thanh đáp:

- Vì Thiên Cầm lão nhân chính tiên phụ.

Độc Cô Nhất Hạc nghe nói bất giác thay đổi sắc mặt.

Hoắc Thiến Thanh lạnh lùng nói tiếp:

- Hồ đạo nhân cùng tiên phụ kết bạn ngang hàng với nhau. Điểm này chắc đạo trưởng biết rồi.

Độc Cô Nhất Hạc thay đổi sắc mặt lúc xanh lè, lúc trắng bợt. Chẳng những lão không thể nói được nữa mà cũng chẳng còn điều gì để nói thêm.

Thiên Cầm lão nhân là bậc tiền bối địa vị tôn cao, không ai bì kịp. Về tình bạn bè lão ngang hàng với Hồ đạo nhân thực ra, đã khiến cho đạo nhân thêm phần hãnh diện.

Độc Cô Nhất Hạc tuy là người kiêu ngạo cương liệt, nhưng không thể lấy vai vế mà nâng mình lên cao vào hàng tiền bối.

Hoắc Thiến Thanh thủng thẳng nói:

- Địa vị tại hạ hiện nay thế nào đạo trưởng đã hiểu rồi, nhưng còn mấy câu muốn hỏi đạo trưởng.

Độc Cô Nhất Hạc gật đầu, lão ngấm ngầm nghiến chặt hai hàm răng. Trên trán đã toát mồ hôi lấm tấm.

Hoắc Thiến Thanh hỏi:

- Tại sao đạo trưởng lại muốn Tô Thiếu Anh thay đổi họ tên, mạo xưng là học cứu?

Giữa đạo trưởng và Diêm đại lão bản trước kia chưa từng đi lại với nhau, nay lão chết rồi, đạo trưởng đột nhiên sấn đến làm chi?

Độc Cô Nhất Hạc đáp:

- Vụ này không liên quan gì đến các hạ.

Hoắc Thiến Thanh hỏi:

- Chẳng lẽ tại hạ không hỏi được ư?

Độc Cô Nhất Hạc buông thõng:

- Không hỏi được.

Hoắc Thiến Thanh xẵng giọng:

- Đạo trưởng đừng quên tại hạ là Tổng quản ở đây mà không hỏi được thì ai có quyền hỏi?

Độc Cô Nhất Hạc trán toát mồ hôi. Viên gạch dưới ch6n bể nát ra thành từng mảnh. Chân phải lão đột nhiên đá vung lên. Tay mặt nắm lấy đốc kiếm.

Trong khoảng thời gian chớp mắt này, lực lượng ở bàn tay Hoắc Thiên Thanh đột nhiên biến mất. Hắn đã mượn đà chưởng lực để vọt mình đi.

Độc Cô Nhất Hạc đột nhiên mất điểm tựa, lảo dảo người đi cơ hồ té xuống.

Bỗng thấy kiếm quang lấp loáng tiếp theo một

tiếng chát vang lên, tia lửa bắn tung toé. Thanh trường kiếm trong tay lão đã cắm xuống đất.

Lão ngửng đầu nhìn thì không thấy Hoắc Thiến Thanh đâu nữa.

Gió thổi lật bức màn trắng. Đèn lửa trên bàn trước linh tòa lay động rồi tắt phụt.

Độc Cô Nhất Hạc tay ôm trường kiếm nhìn vào bóng tối.

Bất giác lão cảm thấy mỏi mệt quá. Lão là một ông già dĩ nhiên sức lực có hạn.

Lão rút kiếm lên tra vào vỏ chậm chạp đi ra.

Trong bóng tối dường như có cặp mắt sáng ngời đang hau háu nhìn lão.

Độc Cô Nhất Hạc ngửng đầu lên thấy một người

đứng dưới gốc cây bạch dương không nhúc nhích. Toàn thân người này mặc quần áo trắng như tuyết.

Độc Cô Nhất Hạc tay vẫn nắm đốc kiếm, lớn tiếng quát:

- Ai đó?

Người kia không đáp, hỏi lại:

- Nghiêm Độc Hạc đấy ư?

Độc Cô Nhất Hạc đột nhiên biến sắc, da mặt co rúm lại.

Bạch Y Nhân trong bóng tối từ từ đi ra đứng dưới ánh trăng.

Áo quần y trắng như tuyết không một vết bụi. Sắc mặt không lộ vẻ gì. Sau lưng đeo chênh chếch một thanh trường kiếm vỏ đen, hình dạng rất cổ quái.

Độc Cô Nhất Hạc động dung hỏi:

- Phải chăng các hạ là Tây Môn Xuy Tuyết?

Tây Môn Xuy Tuyết đáp:

- Chính thị.

Độc Cô Nhất Hạc lớn tiếng hỏi:

- Phải chăng các hạ đã hạ sát Tô Thiếu Khanh?

Tây Môn Xuy Tuyết đáp:

- Phải rồi! Tại hạ đã giết y, nhưng thực ra y không đáng chết. Người đáng chết chính là Nghiêm Độc Hạc.

Độc Cô Nhất Hạc đã thu thị tuyến lại.

Tây Môn Xuy Tuyết lạnh lùng nói tiếp:

- Nếu lão là Nghiêm Độc Hạc thì ta phải giết lão.

Độc Cô Nhất Hạc đột nhiên cười rộ đáp:

- Nghiêm Độc Hạc không thể chết được. Có giết thì giết Độc Cô Nhất Hạc.

Tây Môn Xuy Tuyết "Ủa" lên một tiếng.

Độc Cô Nhất Hạc lại nói:

- Ngươi mà giết Độc Cô Nhất Hạc sẽ lừng danh thiên hạ.

Tây Môn Xuy Tuyết cười lạt nói:

- Nếu vậy càng hay.

Độc Cô Nhất Hạc hỏi:

- Càng hay ư?

Tây Môn Xuy Tuyết nói:

- Bất luận lão là Độc Hạc cũng thế, hay Nhất Hạc cũng vậy, bản nhân phải giết lão.

Độc Cô Nhất Hạc lại cười lạt nói:

- Hay lắm!

Tây Môn Xuy Tuyết hỏi:

- Hay lắm ư?

Độc Cô Nhất Hạc đáp:

- Bất luận ngươi muốn giết Độc Hạc hay Nhất Hạc thì cứ rút kiếm ra.

Tây Môn Xuy Tuyết lại nói:

- Hay lắm!

Độc Cô Nhất Hạc tay nắm đốc kiếm cảm thấy tay mình lạnh ngắt, lạnh hơn cả đốc kiếm.

Chẳng những tay lão lạnh mà lòng lão cũng lạnh nữa.

Bây giờ dù lão có hy sinh cả oai danh hiển hách, địa vị tôn cao cũng không vãn hồi được lực lượng đã mất đi.

Độc Cô Nhất Hạc nhìn Tây Môn Xuy Tuyết, lại nghĩ tới Hoắc Thiến Thanh, bất giác hối hận trong lòng.

Đây là lần đầu tiên lão hối hận mà cũng là lần cuối cùng trong đời lão.

Đột nhiên lão muốn gặp Lục Tiểu Phụng, nhưng lão biết bây giờ chàng không trở lại nữa.

Lão chỉ còn con đường rút kiếm, ngoài ra không

còn cách nào.

Đột nhiên trong bóng tối kiếm khí ngất trời làm cho gió lạnh càng thêm lạnh buốt.

Máu Tây Môn Xuy Tuyết chảy ra cũng bị gió thổi khô lại.

* * * * *

Khoang xe không rộng lắm, chỉ vừa đủ chỗ cho bốn người ngồi.

Con ngựa kéo xe đã được huấn luyện rất thuần thục. Cỗ xe đi trên đường đất màu vàng chạy rất bình yên.

Mã Tú Chân và Thạch Tú Vân ngồi một bên. Tôn Tú Thanh và Diệp Tú Châu ngồi ở phía đối diện.

Xe chạy đã khá lâu. Thạch Tú Vân đột nhiên

phát giác mấy người kia ngó mình chằm chặp. Thị muốn lờ đi như không hay biết nhưng rồi thị không nhịn được cất tiếng hỏi:

- Làm gì mà các vị ngó ta dữ thế? Chẳng lẽ trên mặt ta có gì lạ?

Tôn Tú Thanh cười đáp:

- Nếu trên mặt ngươi có gì thì vừa rồi cũng bị người ta quệt đi hết.

Mắt thị lớn, môi thị mỏng dính. Bất luận là ai cũng nhận ra thị đã nói là chẳng nể nang gì.

Tôn Tú Thanh không để Thạch Tú Vân kịp mở miệng đã cướp lời:

- Lạ ở chỗ con nha đầu này lúc bình thời chẳng có gì dễ coi mà bây giờ tại sao ả mở miệng lại đẹp thế!

Thạch Tú Vân vẫn không đỏ mặt, thản nhiên đáp:

- Thực ra cũng chẳng có gì là lạ. Vì y họ Hoa nên tiểu muội mở miệng là đẹp như hoa.

- Y? Y là ai?

Thạch Tú Vân đáp:

- Y họ Hoa, tên gọi Hoa Mãn Lâu.

Tôn Tú Thanh hỏi:

- Tại sao ngươi lại biết cả tên họ người ta?

Thạch Tú Vân đáp:

- Vì y vừa bảo cho tiểu muội hay.

Tôn Tú Thanh hỏi:

- Sao ta không nghe thấy?

Thạch Tú Vân đáp:

- Bọn tiểu muội nói chuyện riêng với nhau khi nào lại để tỷ tỷ nghe tiếng? Huống chi lúc đó trong đầu óc tỷ tỷ còn mãi nghĩ tới Lục Tiểu Phụng.

Tôn Tú Thanh la lên:

- Ta nghĩ đến Lục Tiểu Phụng ư? Ai bảo ta nghĩ đến Lục Tiểu Phụng?

Thạch Tú Vân đáp:

- Tiểu muội bảo thế. Người ta đang ngồi trong thùng tắm, tỷ tỷ cũng mắt la mày lét dòm ngó người ta. Tiểu muội nhìn thấy rồi tỷ tỷ muốn cãi cũng không được đâu.

Tôn Tú Thanh vừa tức giận vừa bật cười. Cô

vừa cười vừa mắng:

- Có phải con nha đầu này điên khùng rồi không? Miệng ả nói toàn chuyện vớ vẩn.

Mã Tú Chân hững hờ đáp:

- Con nha đầu này cũng hơi điên thật, nhưng thực ra mắt ngươi không ngớt nhìn chằm chặp vào mặt Lục Tiểu Phụng.

Thạch Tú Vân vỗ tay cười nói:

- Đại sư thư bảo vậy là công bằng.

Tôn Tú Thanh đảo mắt nhìn quanh, đột nhiên ả thở dài nói:

- Lời y thực có chỗ công bằng, nhưng hơi chua chát một chút.

Mã Tú Chân trợn mắt lên nhìn Tôn Tú Thanh hỏi:

- Chua chát ư? Làm sao mà chua chát?

Tôn Tú Thanh đáp:

- Chua chát như mùi giấm.

Mã Tú Chân lại lớn tiếng hỏi:

- Chẳng lẽ ngươi bảo ta ăn phải giấm chua?

Tôn Tú Thanh đáp:

- Tiểu muội không nói thế. Đó là tỷ tỷ nói ra.

Thị nhịn cười nói tiếp:

- Ai cũng bảo Lục Tiểu Phụng phong lưu đàng điếm, nhưng bữa nay tiểu muội ngó thấy y ngồi trong thùng tắm chẳng khác gì chàng ngốc, so với Tây

Môn Xuy Tuyết còn kém xa lắm.

Thạch Tú Vân giật mình kinh hãi hỏi:

- Tỷ tỷ bảo sao?

Tôn Tú Thanh đáp:

- Ta muốn nói là giả tỷ ta trêu chọc chàng trai thì nhất định ta lựa Tây Môn Xuy Tuyết. Hắn mới là một nam nhân có khí phách. Cả mười tên Lục Tiểu Phụng cũng không bì kịp.

Thạch Tú Vân thở dài nói:

- Tiểu muội coi chừng tỷ tỷ điên thật rồi. Dù thiên hạ chết hết đàn ông, tiểu muội cũng không để vào mắt con người sống mà lại lạnh lùng như thây ma đó.

Tôn Tú Thanh đáp:

- Ngươi coi thường nhưng ta lại lấy làm vừa ý. Thế mới là cải cúc cũng ngon, bạc hà cũng tốt, mỗi người một vẻ kém gì nhau?

Mã Tú Chân không nhịn được bật cười nói:

- Coi bộ các ngươi muốn đem cải cúc, bạc hà chia nhau rồi.

Tôn Tú Thanh cười ngặt nghẽo đáp:

- Bọn tiểu muội chia cho đại sư thư khóm bạc hà là Lục Tiểu Phụng.

Thạch Tú Vân nheo mắt hỏi:

- Thế còn Diệp tam cô nương thì trơ ra hay sao?

Diệp Tú Châu đỏ mặt lên hỏi lại:

- Thế mà không biết thẹn! Các vị vừa ngó thấy

người ta một lần đã nổi bệnh tương tư. Chẳng lẽ các vị chưa từng thấy qua người đàn ông nào chăng?

Tôn Tú Thanh thở dài đáp:

- Bọn ta thấy thì thấy nhiều rồi, nhưng chưa có người đàn ông nào được như vậy.

Thị nheo mắt nhìn Diệp Tú Châu nói tiếp:

- Thực ra thì bữa nay chúng ta thấy ba chàng trai mỗi người một vẻ đều được cả. Ngươi tuy miệng chẳng nói ra mà không chừng thích cả ba gã.

Diệp Tú Châu mặt đỏ như gấc chín, bối rối đáp:

- Tỷ tỷ... tỷ tỷ điên thật rồi.

Mã Tú Chân nói:

- Tôn lão nhị có điều không tốt là chỉ thích khinh

khi người thành thực.

Tôn Tú Thanh hỏi:

- Đại sư thư bảo y thành thực chăng? Y bề ngoài tuy ra chiều chất phát mà sự thật trong bốn chi em ta, người lấy chồng sớm nhất chắc là y rồi.

Diệp Tú Châu ngập ngừng hỏi:

- Tỷ tỷ... căn cứ vào đâu mà nói vậy?

Thạch Tú Vân cướp lời

Vì Tôn tỷ tỷ tự biết mình không lấy ai được. Đừng nói gã trai bốn hàng lông mày mà cả nam nhân bốn trái mật cũng không dám lấy y.

Mã Tú Chân nói:

- Cái đó thì đúng thật. Ai mà dám lấy hạng gái

mõm nhọn lưỡi cong như y. người ta sợ y quá đến chết giấc.

Thạch Tú Vân không nhịn được, cười nói:

- Hoặc giả chỉ có người điếc mới dám...

Tôn Tú Thanh nhảy bổ lên lớn tiếng:

- Giỏi quá rồi! Ba vị liên hiệp với nhau để khinh khi người ta. Cùng lắm Tôn mỗ đem cả ba gã trai kia nhường cho ba vị, chắc là các vị thỏa mãn lắm.

Thạch Tú Vân hỏi:

- Tỷ tỷ nhường cả cho bọn tiểu muội ư? Nhưng ba gã trai đó có phải là tỷ tỷ đâu?

Mã Tú Chân thở dài nói:

- Con nha đầu này thế mà đáo để, cái gì y cũng

biết.

Tôn Tú Thanh trợn mắt nhìn ba cô la lên:

- Đói chết người rồi.

Mã Tú Chân giật mình ngó lại thị tưởng chừng thị nổi cơn điên.

Tôn Tú Thanh không nhịn được phì cười nói tiếp:

- Một khi tiểu muội tức mình là bụng lại đói meo. Bây giờ tiểu muội đang tức đây, phải đi kiếm gì ăn mới được.

Bốn cô gái này ngồi với nhau mà bảo họ đừng bàn chuyện đàn ông thì thật là một điều khó chịu, chẳng khác gì bốn chàng trai không được nói chuyện đàn bà.

Nhưng hiện giờ Hoa Mãn Lâu và Lục Tiểu Phụng không nói chuyện đó.

Hai người bàn về Tây Môn Xuy Tuyết.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Tại hạ mong bây giờ y chưa kiếm thấy Độc Cô Nhất Hạc.

Hoa Mãn Lâu hỏi:

- Công tử nhận thấy y không địch nổi Độc Cô Nhất Hạc hay sao?

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Kiếm pháp y cực kỳ tàn độc, chẳng nể nang gì. Y đã động thủ là hết cỡ.

Hoa Mãn Lâu lẩm nhẩm gật đầu nói:

- Con người đã cạn tầu ráo máng với kẻ khác thì đối với mình cũng khắc khe hết chỗ nói.

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Vì thế một khi y rút kiếm khỏi vỏ thì chẳng giết được người là mình phải chết.

Hoa Mãn Lâu nói:

- Nhưng hiện giờ y không chết.

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Đó là vì y chưa gặp đối thủ như Độc Cô Nhất Hạc.

Chàng từ từ nói tiếp:

- Kiếm pháp của Độc Cô Nhất Hạc cũng rất trầm hùng, nội lực lại thâm hậu. Thế công của lão tuy

khủng khiếp, nhưng phòng thủ cũng cực kỳ nghiêm mật. Lão lại giàu kinh nghiệm đối địch hơn Tây Môn Xuy Tuyết nhiều. Nếu trong vòng ba chục chiêu mà Tây Môn Xuy Tuyết không thủ thắng tất là phải chết dưới ba lưỡi kiếm của Độc Cô Nhất Hạc.

LỤC TIỂU PHỤNG

Cổ Long

Quyển 1

Chương 18

Nga Mi Tứ Tú Luận Anh Tài

Hoa Mãn Lâu hỏi:

- Công tử cho là trong vòng ba chục chiêu Tây Môn Xuy Tuyết không thắng được Độc Cô Nhất Hạc hay sao?

Lục Tiểu Phụng thở dài đáp:

- Chẳng một ai có thể đưa Độc Cô Nhất Hạc vào đất chết trong vòng ba chục chiêu. Tây Môn Xuy Tuyết cũng vậy.

Hoa Mãn Lâu trầm mặc hồi lâu rồi thở dài nói:

- Cái đó là công tử phỏng đoán như vậy.

Lục Tiểu Phụng nhăn nhó cười đáp:

- Vì thế mà bây giờ tại hạ lại hy vọng Tây Môn Xuy Tuyết đừng kiếm thấy Độc Cô Nhất Hạc.

* * * * *

Hai người đã đi qua quãng đường lớn tịch mịch tới trước con sông nhỏ ở ngoài “Châu quang bảo khí các”.

Mảnh trăng thượng huyền chiếu làn sáng bạc xuống giòng nước chảy lờ đờ như vàng gieo ngấn nước.

Một người lặng lẽ đứng bên bờ sống, toàn thân mặc đồ trắng như tuyết.

Lục Tiểu Phụng ngó thấy người đó. Người cũng nhìn Lục Tiểu Phụng lên tiếng:

- Tại hạ chưa chết đâu.

Lục Tiểu Phụng cười nói:

- Coi Tây Môn huynh thực chẳng giống người chết chút nào.

Tây Môn Xuy Tuyết nói:

- Người chết là Độc Cô Nhất Hạc.

Lục Tiểu Phụng thôi không cười nữa.

Tây Môn Xuy Tuyết hỏi:

- Công tử chưa nghĩ tới hay sao?

Lục Tiểu Phụng thừa nhận điều đó mà bản tâm chàng không muốn thừa nhận.

Tây Môn Xuy Tuyết bật cười, tiếng cười rất cổ quái. Ynói:

- Chính tại hạ cũng không nghĩ tới.

Lục Tiểu Phụng "Ủa" lên một tiếng.

Tây Môn Xuy Tuyết nói:

- Lúc Tô Thiếu Anh sử dụng hai mươi mốt chiêu đó, tại hạ đã có thấy ba chỗ sơ hở.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Vì thế mà Tây Môn huynh nhận thấy ít ra có ba cơ hội để hạ sát Độc Cô Nhất Hạc chăng?

Tây Môn Xuy Tuyết gật đầu đáp:

- Thông thường tại hạ chỉ cần một cơ hội là đủ rồi, nhưng vừa rồi tại hạ động thủ với lão thì ngay

một cơ hội cũng không nắm vững.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Tại sao vậy?

Tây Môn Xuy Tuyết đáp:

- Kiếm pháp của lão tuy có chỗ sơ hở, nhưng mỗi lần tại hạ phóng kiếm đâm tới là lão lại bổ sung chỗ sơ hở được ngay. Tại hạ chưa từng thấy ai tự biết chỗ sơ hở về kiếm pháp của mình, nhưng Độc Cô Nhất Hạc lại biết điểm này.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Những kiếm pháp trên thế gian đều có chỗ sơ hở, nhưng người tự biết chỗ sơ hở trong kiếm pháp của mình thiệt không có mấy.

Tây Môn Xuy Tuyết nói:

- Tại hạ ba lần động thủ thì ba lần bị đối phương đỡ gạt liền biết là mình không giết được lão. Kiếm pháp nào cũng đã không giết được người tất chính mình phải chết không còn nghi ngờ gì nữa.

Lục Tiểu Phụng thở dài nói:

- Tây Môn huynh tuy có tính tự phụ, nhưng lại tự biết mình nên mới sống được.

Tây Môn Xuy Tuyết nói:

- Sở dĩ tại hạ không chết là vì sau ba chục chiêu, kiếm pháp của lão đột nhiên rối loạn.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Một tay cao thủ như lão mà kiếm pháp đột nhiên rối loạn thì chỉ có hai nguyên nhân...

Tây Môn Xuy Tuyết vẫn lắng tai nghe.

Lục Tiểu Phụng nói tiếp:

- Tâm đã loạn thì kiếm pháp cũng loạn.

Tây Môn Xuy Tuyết đáp:

- Nhưng tâm lão không rối loạn.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Chẳng lẽ nội lực lão không kế tiếp được nữa?

Nội lực không kế tiếp cũng là một nguyên nhân khiến cho kiếm pháp rối loạn.

Lục Tiểu Phụng lại hỏi:

- Công lực lão rất thâm hậu thì làm sao mới ba chục chiêu đã không kế tiếp được nữa?

Tây Môn Xuy Tuyết đáp:

- Tại hạ đã nói chính mình cũng không nghĩ ra.

Lục Tiểu Phụng trầm ngâm hỏi:

- Phải chăng trước khi giao thủ với Tây Môn huynh, nội lực của lão đã bị người ta làm cho tiêu hao rồi? Phải chăng lão đã cùng người khác giao thủ trước đó?

Tây Môn Xuy Tuyết lạnh lùng nói:

- Lão không nói, tại hạ cũng không biết có phải thế chăng? Nếu tại hạ biết thì nhất định không bức bách lão phải ra tay.

Lục Tiểu Phụng nhăn nhó cười nói:

- Khi Tây Môn huynh đã bức bách người ta ra tay thì còn cơ hội để cho người ta nói nữa không?

Tây Môn Xuy Tuyết nét mặt không lộ vẻ gì, hồi

lâu mới thủng thẳng đáp:

- Trước khi lâm tử lão đã nói một câu rất kỳ quái.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Lão nói gì?

Tây Môn Xuy Tuyết đáp:

- Lão nói lão...

Lão rút kiếm ra, lưỡi kiếm hãy còn dính máu.

Độc Cô Nhất Hạc ngó thấy trên lưỡi kiếm của người khác dính máu của mình, lại ngó Tây Môn Xuy Tuyết thổi kiếm cho máu tươi nhỏ giọt, lão không lộ vẻ đau khổ và khủng khiếp, đột nhiên lớn tiếng la:

- Ta hiểu rồi! Ta hiểu rồi!...

Tây Môn Xuy Tuyết nói:

- Lão bảo lão hiểu rồi.

Lục Tiểu Phụng chau mày hỏi:

- Lão hiểu chuyện gì?

Tây Môn Xuy Tuyết ánh mắt âm thầm trầm trọng, buông tiếng thở dài đáp:

- Có lẽ lão hiểu rõ đời người ngắn ngủi như hạt sương buổi sớm, lão không tha thiết gì đến thanh danh địa vị nữa vì đến lúc cuối cùng mọi sự đều thành một trường ảo mộng...

Lục Tiểu Phụng trầm ngâm, thủng thẳng nói:

- Chính vì đời người ngắn ngủi nên chẳng thể hao phí thời gian mà phải làm một cái gì. Thế là lão hiểu rõ mà tình thực lão chẳng hiểu gì. Cứu cánh của lão ra làm sao?

Tây Môn Xuy Tuyết đưa mục quang nhìn ra phía xa xa. Hồi lâu y buông xuôi một câu:

- Tại hạ đói rồi.

Câu nói của y chẳng ăn nhập vào đâu.

Lục Tiểu Phụng kinh ngạc nhìn Tây Môn Xuy Tuyết hỏi:

- Tây Môn huynh đói rồi ư?

Tây Môn Xuy Tuyết hững hờ đáp:

- Sau khi giết người là tại hạ lại thấy đói.

* * * * *

Đây là một quán rượu nhỏ ở mé khu rừng dâu.

Trong rừng dâu có mấy nhà, ngoài rừng dâu cũng có mấy nhà, hầu hết là nhà chăn tằm. Những

nhà này cách đường cái tương đối gần hơn nên phía trước dựng lên căn nhà gỗ nhỏ có cửa sổ bốn mặt để bán rượu và những món ăn giản dị cho khách qua đường.

Nga Mi tứ tú tìm vào đây lúc chủ nhà đã sắp đi ngủ, nhưng ai mà cự tuyệt bốn cô gái xinh đẹp như thế được?

Trong tửu quán có ba cái bàn gỗ rất sạch sẽ. Những món nhắm rượu giản dị nhưng thanh khiết. Rượu trong quán lạt lẽo lại rất hợp với khẩu vị của các cô. Các cô ăn uống rất khoan khoái.

Khi các cô vui vẻ là nói chuyện ríu rít, cười khúc khích tựa hồ bầy gà mái non.

Tôn Tú Thanh đột nhiên hỏi:

- Gã họ Hoa mà người nói đó khẩu âm giống người Giang Nam chẳng hiểu có phải gã ở họ Hoa đó

không?

Thạch Tú Vân hỏi:

- Họ Hoa nào?

Tôn Tú Thanh đáp:

- Họ Hoa ở Giang Nam. Nghe nói điền địa nhà này rộng mông mênh, một người chạy ngựa suốt ngày cũng chưa hết phạm vi sản nghiệp của họ.

Mã Tú Chân nói:

- Ta cũng biết nhà đó, nhưng chắc Hoa Mãn Lâu không phải là người nhà này.

Tôn Tú Thanh hỏi:

- Tại sao vậy?

Mã Tú Chân đáp:

- Nghe nói người nhà Hoa gia sống một cuộc đời xa xỉ. Về đường ẩm thực, y phục đều nghiên cứu rất kỹ càng. Cả bọn mã phu của họ ra ngoài cũng có vẻ lắm. Còn Hoa Mãn Lâu bản tính chất phác vả lại ta không phát giác trong con em nhà Hoa gia có kẻ nào đui mắt.

Thạch Tú Vân cười lạt nói:

- Đui mắt thì đã sao? Tuy gã đui mắt mà vẫn nhìn thấy, có khí gã còn tinh hơn người sáng mắt như chúng ta nữa.

Mã Tú Chân tự biết mình không nên nói câu này, thị liền mỉm cười đổi giọng:

- Võ công gã quả không phải tầm thường. Chính ta cũng không ngờ gã tùy tiện đưa hai ngón tay ra kẹp lấy thanh kiếm của ngươi một cách dễ dàng.

Tôn Tú Thanh cười nói:

- Có lẽ con nha đầu này bị gã làm cho mê muội.

Thạch Tú Vân trợn mắt lên nói:

- Nếu tỷ tỷ không phục thì lần sau tự mình thử coi. Chẳng phải tiểu muội tâng bốc gã, sự thực môn này của gã khắp thiên hạ không ai bì kịp.

Tôn Tú Thanh hỏi:

- Tây Môn Xuy Tuyết thế nào? Đường kiếm của y chẳng lẽ còn kém cỏi ư?

Thạch Tú Vân không nói nữa. Thị chẳng thể không thừa nhận chiêu kiếm của Tây Môn Xuy Tuyết rất khủng khiếp.

Mã Tú Chân nói:

- Nghe nói Tây Môn Xuy Tuyết chẳng những

kiếm pháp vô song gia thế cũng khá lắm. Vạn Mai sơn trang của y vinh hoa phú quý chẳng kém gì Hoa gia ở Giang Nam.

Tôn Tú Thanh sáng mắt lên nói:

- Tiểu muội thích y chẳng phải vì gia thế. Dù y chỉ là một kẻ cùng nghèo vô danh, tiểu muội cũng vẫn ưa thích như vậy.

Thạch Tú Vân lạnh lùng nói:

- Tiểu muội coi gã từ đầu xuống đến gót chân chẳng thấy chỗ nào khả ái.

Tôn Tú Thanh nói:

- Dù y có chỗ khả ái, việc gì phải để ngươi ngó thấy. Chỉ cốt ta...

Tôn Tú Thanh đột nhiên dừng lại, mặt thị đỏ ra

đến mang tai, vì giữa lúc ấy một người toàn thân mặc áo trắng như tuyết từ ngoài đi vào. Chính là Tây Môn Xuy Tuyết.

Thạch Tú Vân cũng không nói nên lời. Bốn cô gái đang chuyện trò ríu rít đột nhiên đều ngậm miệng.

Các cô chẳng những ngó thấy Tây Môn Xuy Tuyết mà cả Hoa Mãn Lâu và Lục Tiểu Phụng cũng đến.

Tây Môn Xuy Tuyết cặp mắt sắc như đao trợn lên nhìn bốn cô. Đột nhiên y bước tới lạnh lùng nói:

- Chẳng những ta đã giết chết Tô Thiếu Anh, bây giờ lại hạ sát cả Độc Cô Nhất Hạc nữa.

Bốn thiếu nữ thay đổi sắc mặt, nhất là Tôn Tú Thanh càng lợt lạt, không còn chút huyết sắc.

Trong lòng dạ thiếu nữ một khi cừu hận nổi lên

là tình yêu biến mất ngay, huống chi Tô Thiếu Anh là con người phong lưu khả ái lại bị Tây Môn Xuy Tuyết giết chết.

Dù cả bốn cô lúc trước muốn tranh đoạt tình yêu của y, bây giờ cũng không ưa y nữa.

Tôn Tú Thanh bật tiếng la:

- Các hạ... các hạ bảo sao?

Tây Môn Xuy Tuyết đáp:

- Tại hạ đã hạt sát Độc Cô Nhất Hạc.

Mối cừu hận giết thầy lại càng ghê gớm!

Thạch Tú Vân nhảy bổ lên quát hỏi:

- Nhị sư thư ta hoan hỷ ngươi, mà ngươi... ngươi... lại làm việc tàn bạo như vậy ư?

Không ai ngờ thị dám nói câu này. Cả Tây Môn Xuy Tuyết dường như cũng sửng sốt.

Nét mặt Tôn Tú Thanh lúc đỏ nhừ, lúc xanh lét. Đột nhiên thị nghiến răng ken két.

Hai thanh kiếm đã chui ra khỏi tay áo, kiếm quang lấp loáng nhằm đâm vào trước ngực Tây Môn Xuy Tuyết.

Tây Môn Xuy Tuyết vẫn chưa ra tay, khẽ phất tay áo một cái. Người y trượt lùi lại phía sau bảy, tám thước.

Tôn Tú Thanh vành mắt đỏ hoe thét lên lanh lảnh:

- Ngươi giết sư phụ ta, ta quyết liều mạng với ngươi.

Thị huy động song kiếm nghiến răng nhảy xổ về

phía Tây Môn Xuy Tuyết.

Kiếm chiêu của thị lấy sự mau lẹ, biến hóa làm chủ chốt. Kiếm quang lóe lên như trận mưa hoa. Chớp mắt thị đã sử bảy chiêu liền.

Các cô kia cũng rút kiếm ra khỏi tay áo rồi. Thạch Tú Vân lớn tiếng:

- Đây là việc riêng giữa chúng ta và Tây Môn Xuy Tuyết, người ngoài chẳng nên can thiệp vào.

Dĩ nhiên thị nói câu này để Hoa Mãn Lâu nghe. Sự thực Hoa Mãn Lâu cũng chẳng thể nhúng tay vào.

Gã cũng chẳng thể để bốn cô gái vô tội chết về lưỡi kiếm của Tây Môn Xuy Tuyết mà chưa biết làm thế nào.

Giữa lúc ấy bỗng nghe đánh choang một tiếng,

Tây Môn Xuy Tuyết đột nhiên đưa tay ra đẩy vào khuỷu tay Tôn Tú Thanh. Thanh kiếm ở trong tay trái đập vào thanh kiếm bên tay mặt.

Hai kiếm đụng nhau làm cho tay thị tê chồn. Lập tức song kiếm của thị lọt vào tay Tây Môn Xuy Tuyết.

Tây Môn Xuy Tuyết lạnh lùng hỏi:

- Lùi lại đi! Hay là bức bách ta phải rút kiếm?

Thanh âm y lạnh lẽo nhưng mục quang lại ôn nhu, vì thế Tôn Tú Thanh mới còn sống.

Dù sao y cũng là một con người, một chàng trai thì khi nào y lại hạ độc thủ với một cô gái diễm lệ đã có lòng ưa thích y?

Tôn Tú Thanh sắc mặt càng lợt lạt hơn. Trong khóe mắt đã có ngấn lệ. Thị nghiến răng rít lên:

- Ta đã nói là bữa nay bọn ta nhất định liều mạng với ngươi. Nếu chúng ta... không giết được người thì... chịu chết trước mặt ngươi.

Tây Môn Xuy Tuyết cười đáp:

- Chết cũng chẳng ích gì. Sao các cô không trở về kêu toàn bộ nhân số ở một trăm lẻ tám tòa Thanh Y lâu đến đây?

Tôn Tú Thanh kinh hãi la thất thanh:

- Ngươi bảo sao?

Tây Môn Xuy Tuyết đáp:

- Độc Cô Nhất Hạc đã là tổng thủ lãnh ở Thanh Y lâu...

Tôn Tú Thanh tức giận ngắt lời:

- Ngươi bảo ta là người ở Thanh Y lâu ư? Ngươi có điên hay không? Lần này lão nhân gia đến Quan Trung thì nhận được tin lần thứ nhất ở Thanh Y lâu...

Đột nhiên ngoài cửa sổ mặt sau bật lên một tiếng keng. Một tia hắc quang nhỏ như lông trau xuyên qua cửa sổ bay vào đáng trúng lưng Tôn Tú Thanh. Mặt thị co rúm lại, người thị té vào lòng Tây Môn Xuy Tuyết.

Thạch Tú Vân đứng gần cửa sổ mặt sau tức giận quát lên một tiếng, xoay mình vọt ra, nhưng giữa lúc ấy bên ngoài cửa sổ lại có một tia hắc quang bắn vào lẹ quá, thị không tránh kịp.

Thạch Tú Vân la lên một tiếng. Thanh kiếm tuột khỏi tay bay đi. Người thị té xuống.

Lúc này Tôn Tú Thanh đã té vào lòng Tây Môn Xuy Tuyết. Tây Môn Xuy Tuyết dùng một tay ôm

ngang lưng thọ, còn tay kia rút kiếm ra. kiếm quang lấp loáng.

Cả người lẫn kiếm đột nhiên xuyên qua cửa sổ vọt ra.

Lục Tiểu Phụng đã vọt qua một khuôn cửa sổ khác lướt ra ngoài.

Lại nghe tiếng Mã Tú Chân, Diệp Tú Châu tức giận quát tháo phi thân rượt theo.

Đêm dã khuya, gió thổi qua vườn rau sau cửa sổ. Bóng người không thấy đâu nữa.

Mọi người xuyên vào khu rừng dâu rậm rạp, bỗng nghe tiếng chó sủa vọng lại.

Kiếm quang của Tây Môn Xuy Tuyết đã chuồn vào rừng. Mã Tú Chân và Diệp Tú Châu chẳng nghĩ gì nữa hết sức rượt theo.

Những người trong nhà tại khu rừng này đều ngủ hết rồi, cả ánh đèn cũng không còn nữa. Ánh kiếm của Tây Môn Xuy Tuyết đã mất hút.

Một con chó vàng nhìn ra đường nhỏ phía sau rừng sủa loạn lên.

Mã Tú Chân giục:

- Rượt cho mau! Bất cứ giá nào cũng phải đoạt Tôn lão nhị về.

Tiếng nói chưa dứt hai người lại băng mình lướt đi.

Lục Tiểu Phụng không đuổi theo nữa. Đột nhiên chàng đứng lại dưới gốc cây cúi xuống lượm vật gì...

* * * * *

Hoa Mãn Lâu cúi xuống nhẹ nhàng bồng Thạch

Tú Vân lên. Trái tim thị còn đập rất yếu ớt.

Khuôn mặt diễm lệ của thị hiện thành màu tử vong xám ngắt, đáng sợ. Thị từ từ mở mắt ra chăm chú nhìn Hoa Mãn Lâu, thều thào hỏi:

- Công tử... công tử không đi ư?...

Hoa Mãn Lâu cất giọng ôn nhu đáp:

- Tại hạ không đi, ở lại chiếu cố cho cô nương.

Khoé mắt Thạch Tú Vân lộ vẻ kỳ dị, tựa hồ an ủi, lại hình như rất đỗi bi ai. Thị gượng cười nói:

- Không ngờ... công tử còn nhận được tiện thiếp.

Hoa Mãn Lâu đáp:

- Tại hạ vĩnh viễn nhận được cô nương.

Thạch Tú Vân lại mỉm cười, nụ cười rất thê lương, thị hỏi:

- Tiện thiếp tuy chưa biến thành người câm, nhưng... sắp chết rồi. Người chết... cũng không nói được. Phải vậy chăng?

Hoa Mãn Lâu ngập ngừng:

- Cô nương... không chết đâu, nhất định không...

Thạch Tú Vân đáp:

- Công tử đừng an ủi... tiện thiếp nữa. Tiện thiếp... biết mình đã trúng phải... độc châm.

Hoa Mãn Lâu động dung hỏi:

- Độc châm ư?

Thạch Tú Vân đáp:

- Vì tiện thiếp cảm thấy toàn thân tê dại... chắc là vì chất độc sắp phát tác. Công tử... công tử thử sờ vết thương tiện thiếp coi. Chắc là nóng bỏng.

Bỗng thị nắm lấy tay ml đặt lên vết thương.

Vết thương của Thạch Tú Vân ở ngay chỗ mềm xèo trước ngực, vừa nhẵn nhụi vừa ấm áp.

Thạch Tú Vân đặt cái bàn tay giá lạnh của Hoa Mãn Lâu vào trước ngực rồi trái tim thị đập nhanh hơn.

Hoa Mãn Lâu cũng cảm thấy trái tim mình đập mạnh. Giữa lúc ấy gã nghe thanh âm Lục Tiểu Phụng ở ngoài cửa sổ cất lên hỏi:

- Thạch cô nương trúng phải thứ ám khí gì?

Hoa Mãn Lâu đáp:

- Độc châm.

Lục Tiểu Phụng lẳng lặng một lúc bỗng lại cất tiếng:

- Huynh đài hãy tạm ở lại đây bầu bạn với y, tại hạ đi kiếm một người.

Chàng nói đến chữ sau cùng thì người đã lảng ra xa.

Thạch Tú Vân vừa thở vừa hỏi:

- Công tử không đi, ở lại bầu bạn với tiện thiếp thật ư?

Hoa Mãn Lâu đáp:

- Cô nương nhắm mắt lại. Tại hạ... hút độc châm ra cho.

Sắc mặt lợt lạt của Thạch Tú Vân ửng hồng. Mắt thị dường như sáng lên, thị hỏi:

- Công tử chịu làm thế thật ư?

Hoa Mãn Lâu buồn rầu ngập ngừng:

- Chỉ cần cô nương chịu.

Thạch Tú Vân ngắt lời:

- Điều gì tiện thiếp cũng chịu hết, nhưng tiện thiếp không muốn nhắm mắt, vì còn muốn ngó công tử.

Thanh âm thị mỗi lúc một yếu ớt. Sau nụ cười trên môi thị đột nhiên cứng đơ. Ánh mắt thị cũng mất hết rồi.

Tử thần đột nhiên đoạt Thạch Tú Vân khỏi trong lòng Hoa Mãn Lâu không một tiếng động.

Nhưng cặp mắt thị tựa hồ vẫn đăm đăm nhìn gã, và nhìn một cách vĩnh viễn...

Hoa Mãn Lâu tưởng chừng trước mắt tối sầm lại. Gã đột nhiên hận mình đã thành kẻ đui mù không thể nhìn Thạch Tú Vân một lần tối hậu.

Gã là một thanh niên, Thạch Tú Vân cũng là một cô gái nhỏ tuổi dầy nhựa sống, nhưng đột nhiên người cô giá lạnh, cứng đơ.

Hoa Mãn Lâu từ từ rút tay về. Hai hàng châu lệ bất giác tầm tả tuôn rơi.

Gã vẫn không nhúc nhích, cũng không đi đâu. Đây là thứ nhất gã cảm thấy cảnh tàn khốc trong đời người.

Gió từ trên cao thổi xuống, từ ngoài cửa thổi vào. Ngọn gió tháng tư dồn lên người gã lạnh lẽo chẳng khác gì mùa đông.

Hoa Mãn Lâu đột nhiên phát giác ra trong làn gió có mùi hương thoang thoảng, lại nghe tiếng kẹt ở cửa sổ phía sau lưng vang lên. Gã quay phắt lại, chuẩn bị nhảy lên.

Nhưng giữa lúc ấy, ngoài cửa sổ một thanh âm vừa ôn nhu vừa ngon ngọt khẽ cất lên:

- Công tử bất tất phải kinh hãi. Tiện thiếp đây mà.

Thanh âm rất quen thuộc, người cũng là người chàng vẫn tưởng nhớ.

LỤC TIỂU PHỤNG

Cổ Long

Quyển 1
Chương 19

Thơ Mười Sáu Chữ Ai Đưa Tới

Hoa Mãn Lâu không nhịn được bật tiếng la thất thanh:

- Phi Yến đấy ư?

Thanh âm bên ngoài đáp lạo:

- Đúng rồi. Chính tiện thiếp đây. Không ngờ công tử còn nhận được thanh âm của tiện thiếp.

Một người nhẹ nhàng ở ngoài cửa sổ nhảy vào.

Cô cất tiếng rầu rầu vừa ra vẻ ghen tuông vừa ra chiều chế nhạo nói:

- Tiện thiếp tưởng công tử quên tiện thiếp rồi.

Hoa Mãn Lâu đứng ngẩn người ra hồi lâu mới ngập ngừng hỏi:

- Sao cô nương... đột nhiên lại tới đây?

Thượng Quan Phi Yến hỏi lại:

- Phải chăng công tử muốn nói tiện thiếp không nên đến nữa?

Hoa Mãn Lâu lắc đầu thở dài đáp:

- Tại hạ chỉ nghĩ rằng cô không đến nữa vì tại hạ tưởng cô đã...

Thượng Quan Phi Yến ngắt lời:

- Công tử tưởng tiện thiếp chết rồi phải không?

Hoa Mãn Lâu không biết nói sao.

Thượng Quan Phi Yến lại buồn rầu thở dài nói:

- Tiện thiếp cũng muốn chết như y, chết trong lòng công tử.

Cô từ từ tiến đến trước mặt Hoa Mãn Lâu nói tiếp:

- Tiện thiếp ngó thấy hai vị... trong lòng tiện thiếp rất khó chịu. Nếu y không chết rồi, có lẽ... tiện thiếp cũng giết y.

Hoa Mãn Lâu trầm mặc hồi lâu bỗng lên tiếng:

- Một hôm tại hạ đã nghe thấy tiếng hát của cô nương.

Thượng Quan Phi Yến trầm ngâm hỏi:

- Phải chăng ở trong tòa miếu sơn thần đổ nát ở ngoài Vạn Mai sơn trang?

Hoa Mãn Lâu đáp:

- Phải rồi.

Thượng Quan Phi Yến cũng trầm lặng một lúc mới nhẹ nhàng lên tiếng:

- Nhưng lúc công tử tìm đến thì tiện thiếp đã đi rồi.

Thượng Quan Phi Yến tiếng nói càng nhẹ hơn:

- Công tử nên biết tiện thiếp không muốn đi.

Hoa Mãn Lâu hỏi:

- Có người bức bách cô nương phải ra đi hay

sao?

Thượng Quan Phi Yến đáp:

- Khúc hát đó cũng là người khác bức bách tiện thiếp phải ca. Ban đầu tiện thiếp chưa hiểu bọn họ định làm gì, sau mới hiểu họ muốn công tử đến tòa phá miếu.

Hoa Mãn Lâu hỏi:

- Bọn họ là ai?

Thượng Quan Phi Yến không trả lời vào câu hỏi. Thanh âm cô đột nhiên phát run dường như cô khiếp sợ vô cùng!

Hoa Mãn Lâu lại hỏi:

- Chẳng lẽ cô nương đã lọt vào tay bọn kia?

Thượng Quan Phi Yến run lên đáp:

- Công tử!... Hay hơn hết là công tử chẳng nên biết nhiều qua. Không thì... không thì...

Hoa Mãn Lâu không nhịn được hỏi:

- Không thì làm sao?

Thượng Quan Phi Yến trầm ngâm hồi lâu mới đáp:

- Hôm ấy bọn họ dẫn dụ công tử đến vì mục đích muốn cảnh cáo công tử đừng can thiệp vào vụ này nữa. Đồng thời họ muốn cho công tử hay tiện thiếp đã lọt vào tay họ.

Cô không để Hoa Mãn Lâu mở miệng lại nói tiếp:

- Bữa nay bọn họ bảo tiện thiếp tới đây để khuyên công tử chớ dính vào vụ đó nữa, không thì...

không thì bọn họ sẽ giết công tử.

Hoa Mãn Lâu động dung hỏi ngay:

- Phải chăng chúng yêu cầu cô đến giết tại hạ?

Thượng Quan Phi Yến đáp:

- Sự thực là thế. Vì bọn họ biết rằng chẳng khi nào công tử lại nghĩ tới tiện thiếp sát hại công tử nên không đề phòng. Nhưng bọn họ có ngờ đâu tiện thiếp chẳng khi nào nhẫn tâm hạ độc thủ với công tử.

Đột nhiên cô nhảy xổ lại ôm lấy Hoa Mãn Lâu cất tiếng run run nói:

- Bây giờ nhất định là công tử đã nghĩ tới bọn họ là ai rồi, nhưng vĩnh viễn công tử không hiểu lực lượng của họ đáng sợ đến thế nào!...

Hiện nay Diêm Thiết San và Độc Cô Nhất Hạc

đã chết rồi, người muốn ngăn trở vụ này chỉ có Hoắc Hưu.

Hoa Mãn Lâu trầm giọng nói:

- Bất luận lực lượng của bọn họ ghê gớm đến thế nào, tại hạ cũng không sợ...

Thượng Quan Phi Yến ngắt lời:

- Công tử không sợ nhưng tiện thiếp sợ quá. Chẳng phải tiện thiếp sợ cho mình mà là lo cho công tử. Nếu không có tiện thiếp thì các vị không dính líu đến vụ này. Vạn nhất xảy chuyện bất trắc cho công tử thì tiện thiếp còn sống làm sao được?

Cô càng ôm gã chặt hơn, toàn thân run bần bật. Miệng cô thở ra mùi hương thoang thoảng.

Hoa Mãn Lâu không nhịn được cũng giang hai tay ôm lấy Phi Yến.

Nhưng thi thể Thạch Tú Vân còn ở bên cạnh gã. Thiếu nữ đa tình này vừa chết ở trong cánh tay gã bây giờ gã lại dùng hai cánh tay này để ôm người khác thế nào được?

Trong lòng đầy đau khổ và mâu thuẫn, Hoa Mãn Lâu muốn kiềm chế tình cảm mà không sao kiềm chế nổi.

Lúc Hoa Mãn Lâu toan ôm lấy Phi Yến, cô đẩy tay gã ra nói:

- Ý tứ của tiện thiếp thế nào chắc bây giờ công tử đã hiểu rồi.

Hoa Mãn Lâu đáp:

- Tại hạ không hiểu.

Thượng Quan Phi Yến nói:

- Bất luận công tử có hiểu hay không... tiện thiếp... tiện thiếp cũng phải ra đi.

Hoa Mãn Lâu la thất thanh:

- Cô đi ư? Sao lại còn đi?

Thượng Quan Phi Yến đáp:

- Tiện thiếp không muốn đi, nhưng không đi không được.

Giọng nói của cô đầy vẻ khủng khiếp và đau khổ. Cô nói tiếp:

- Nếu công tử còn có chút lòng tử tế với tiện thiếp thì đừng hỏi nữa, cũng chẳng nên kéo tiện thiếp lại. Không thế thì chẳng những có hại cho chính công tử mà còn nguy hại cả cho tiện thiếp nữa.

Hoa Mãn Lâu ngập ngừng:

- Nhưng tại hạ... tại hạ...

Thượng Quan Phi Yến ngắt lời:

- Để tiện thiếp đi thôi. Từ nay tiện thiếp chỉ cầu được biết công tử vẫn còn sống bình yên là lòng thiếp thỏa mãn lắm rồi.

Thanh âm của cô mỗi lúc một xa rồi mất hút.

Bầu trời tối tăm. Hoa Mãn Lâu đột nhiên phát giác ra mình bị hãm vào vòng hắc ám cùng tịch mịch.

Gã cũng biết Phi Yến bất đắc dĩ mà phải ra đi. Trong tâm cô đau khổ đến cùng cực.

Hoa Mãn Lâu đứng ngẩn người. Gã không thể giúp cô giải quyết tình trạng khốn nạn, cũng chẳng thể an ủi nỗi đau khổ cho cô, chẳng khác gì vừa rồi gã để Thạch Tú Vân chết ở trong lòng mình.

Gã lẩm bẩm:

- Ta là con người thế nào? Có đáng gì nữa không?

Bên tai gã phảng phất như có tiếng người cười lạt bảo gã:

- Ngươi bất quá là kẻ đui mắt vô dụng.

Người đui mắt kéo dài cuộc sống trong hắc ám mà là cái hắc ám tuyệt vọng.

Gã nắm hai tay đứng trước ngọn gió ban mai buổi tháng tư. Đột nhiên gã phát giác đời người không phải là đẹp tốt vĩnh viễn như gã hằng tưởng tượng. Trong đời có rất nhiều nổi bi ai thống khổ mà không sao được.

Tháng Tư vốn mùa là chim én bay về, nhưng chim én của gã lại bay đi, bay đi như tuổi thanh xuân

của con người vĩnh viễn không trở lại.

Gã từ từ bước tới khu đất cỏ ngoài cửa, khu đất cỏ đã bị sương đêm làm cho ướt át.

Cỏ đã ướt đẫm tức là đêm đã khuya rồi.

* * * * *

Hoắc Thiến Thanh từ từ xuyên qua khu đình viên. Ánh đèn trên tiểu lâu soi tới bộ mặt lợt lạt của hắn. Hiển nhiên hắn rất mệt nhọc mà là cái mệt nhọc của kẻ cô độc.

Trong ao sen nước biếc trong veo phản chiếu tinh nguyệt trên vòm trời như đảo lộn xuống. Hai tay chắp để sau lưng, Hoắc Thiến Thanh đứng ở đầu cầu cửu khúc.

Cơn gió thổi qua, một tấm lá rụng.

Hắn cúi xuống lượm cái lá rụng, đột nhiên lên tiếng:

- Công tử đã tới rồi.

Người mới tới là Lục Tiểu Phụng. Chàng đáp:

- Tại hạ tới rồi.

Lục Tiểu Phụng từ ngoài bờ tường vọt lên tiến vào như cái lá rụng. Chàng hạ mình xuống bờ bên kia ao sen, cũng đang nhìn Hoắc Thiến Thanh.

Hai người cách nhau cái ao sen rộng chừng mười trượng mà tưởng chừng gần lắm.

Lục Tiểu Phụng mỉm cười hỏi:

- Dường như tôn giá đang chờ tại hạ.

Hoắc Thiến Thanh đáp:

- Phải rồi. Ta đang chờ công tử.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Tôn giá biết tại hạ đến đây hay sao?

Hoắc Thiến Thanh gật đầu đáp:

- Ta biết rằng công tử thế nào cũng đến.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Tại sao vậy?

Hoắc Thiến Thanh đáp:

- Công tử đi rồi nơi đây lại xảy rất nhiều chuyện.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Xảy nhiều chuyện ư?

Hoắc Thiến Thanh hỏi:

- Công tử không biết hay sao?

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Tại hạ chỉ biết có một điều.

Hoắc Thiến Thanh hỏi:

- Công tử biết Độc Cô Nhất Hạc đã chết ở đây rồi sao?

Lục Tiểu Phụng thở dài đáp:

- Nhưng có điều tại hạ chưa biết lão có nên chết hay không?

Hoắc Thiến Thanh trầm ngâm, đột nhiên thở dài tiếp:

- Dĩ nhiên công tử cũng không biết cái chết của

lão có liên quan đến ta.

Lục Tiểu Phụng "Ồ" lên một tiếng.

Hoắc Thiến Thanh nói:

- Nếu không có ta thì không chừng lão lại chưa chết dưới lưỡi kiếm của Tây Môn Xuy Tuyết.

Lục Tiểu Phụng lại "Ồ" một tiếng.

Hoắc Thiến Thanh nói:

- Trước nay ta không ưa những kẻ tự tôn mà Độc Cô Nhất Hạc lại là người vọng tự tôn đại, vì thế lúc Tây Môn Xuy Tuyết chưa tới, ta đã giao thủ với hắn.

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Tại hạ biết rồi.

Hoắc Thiến Thanh ngạc nhiên hỏi:

- Sao công tử lại biết được?

Lục Tiểu Phụng cười đáp:

- Lúc Độc Cô Nhất Hạc giao thủ với Tây Môn Xuy Tuyết. Chân lực lão nhiều lắm chỉ còn lại năm thành. Người làm cho chân lực lão hao tổn mất năm thành ở gần đây không có mấy.

Hoắc Thiến Thanh gật đầu nói:

- Đúng thế! Vụ này công tử có thể nghĩ ra được.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Còn một điều tại hạ nghĩ không ra.

Hoắc Thiến Thanh lại lẩm nhẩm gật đầu.

Lục Tiểu Phụng nói tiếp:

- Nghĩ không ra cũng chẳng hề chi. Bây giờ tại

hạ chỉ muốn biết Thượng Quan Đan Phụng ở chỗ nào?

Hoắc Thiến Thanh nói:

- Còn một điều nữa công tử cũng không nghĩ ra được.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Điều gì?

Hoắc Thiến Thanh đáp:

- Y không đến đây, mà e rằng y không bao giờ đến nữa.

Lục Tiểu Phụng ngẩn người ra. Quả chàng không ngờ Thượng Quan Đan Phụng sao lại không ở đây?

Hoắc Thiến Thanh hỏi:

- Chắc công tử phải lấy làm kỳ là tại sao ta biết y không đến đây nữa?

Lục Tiểu Phụng thừa nhận:

- Cái đó tại hạ thật lấy làm kỳ.

Hoắc Thiến Thanh nói:

- Công tử coi phong thơ này sẽ không lấy làm lạ nữa.

Quả nhiên lão lấy trong tay áo ra một phong thơ liệng đi như đám mây bay về phía Lục Tiểu Phụng.

Trong thơ chỉ vỏn vẹn mười sáu chữ:

Đan Phụng nan cầu.

Tiểu Phụng hồi đầu.

Nhược bất hồi đầu.

Tính mạng nan lưu.

Chữ viết rất đẹp. Cả tờ giấy viết thơ cũng là thứ giấy đặc biệt.

Ngoài bao thơ đề câu:

"Thơ để cho Lục Tiểu Phụng".

Hoắc Thiến Thanh nói:

- Phong thơ này để lại cho công tử, bây giờ ta đã trao cho công tử rồi.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Nhưng tại hạ chẳng hiểu ý tứ trong thơ ra làm sao?

Hoắc Thiến Thanh hững hờ đáp:

- Giản dị lắm! Ý tứ trong thơ này nói công tử khó lòng kiếm thấy Thượng Quan Đan Phụng nữa, vậy hay hơn hết là công tử quay về đi. Nếu còn can thiệp vào vụ này thì sẽ có người đến lấy tính mạng của công tử.

Dĩ nhiên lão cũng biết Lục Tiểu Phụng hiểu ý thơ rồi nhưng vẫn giải thích lại cho chàng nghe.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Ai đã đưa thơ này cho các hạ để trao lại tại hạ?

Hoắc Thiến Thanh đáp:

- Không biết.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Các hạ cũng không biết ư?

Hoắc Thiến Thanh hỏi lại:

- Giả tỷ công tử cũng viết một phong thơ kiểu này bảo ta chuyển giao cho người khác, liệu công tử có cầm đến mặt ta mà đưa không?

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Dĩ nhiên là không.

Hoắc Thiến Thanh nói:

- Thế thì người viết phong thơ này cũng không cầm đưa vào tay ta. Ta lượm được nó ở dưới linh vị Diêm đại lão bản.

Lục Tiểu Phụng thở dài nói:

- Dĩ nhiên các hạ không thể biết được.

Hoắc Thiến Thanh đáp:

- Nhưng công tử cần phải biết...

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Cần phải biết cái gì?

Hoắc Thiến Thanh đáp:

- Cần biết phong thơ này ai đã viết ra.

Lục Tiểu Phụng nhăn nhó cười đáp:

- Tại hạ chỉ hy vọng phong thơ này chẳng phải là Diêm đại lão bản viết ở trong quan tài.

Hoắc Thiến Thanh mục quang lấp loáng hỏi:

- Công tử cũng nên biết ngoài Diêm đại lão bản, còn ai không muốn cho công tử can thiệp vào vụ này?

Lục Tiểu Phụng lại thở dài đáp:

- Đáng tiếc là tại hạ không sao biết được.

Hoắc Thiến Thanh nói:

- Ít ra công tử phải biết còn một người.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Ai?

Hoắc Thiến Thanh đáp:

- Ta đây.

Lục Tiểu Phụng cười ồ.

Hoắc Thiến Thanh lại không cười, sịu mặt xuống hỏi:

- Thượng Quan Đan Phụng đã không đến nữa thì công tử cũng chẳng cần can thiệp vào vụ này. "Châu quang bảo khí các", một gia tài kếch xù, há

chẳng thuộc về ta ư?

Lục Tiểu Phụng mỉm cười đáp:

- Nhưng tại hạ lại biết rõ vị Chưởng môn phái Thiên Cầm tuyệt không thể làm chuyện này.

Hoắc Thiến Thanh ngó chàng, khóe miệng lộ nụ cười tủm tỉm, đột nhiên hỏi:

- Công tử có muốn uống một chung rượu không?

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Có chứ.

Rượu từ trong bình sứ Thanh Hoa lúc rót ra chẳng có mùi vị gì, cơ hồ giống nước lã không hơn không kém, nhưng sau đổ rượu mới vào mùi thơm ngào ngạt dàn dụa cả gian phòng nhỏ mà sạch sẽ.

Lục Tiểu Phụng trịnh trọng nhắp một hớp, thở phào một cái nói:

- Đây mới đúng là rượu Nữ Nhi Hồng.

Hoắc Thiến Thanh nói:

- Công tử quả là người sành sõi.

Lục Tiểu Phụng cười nói:

- Vì thế mà lần sau nếu các hạ lại có thứ rượu ngon này nên mời tại hạ đến uống, nhất định tại hạ không chê rượu thượng hảo.

Hoắc Thiến Thanh cười đáp:

- Chẳng phải lúc nào ta cũng có thứ rượu ngon này.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Ủa!

Hoắc Thiến Thanh nói:

- Khi ta đến bái phỏng một ông hàng xóm lần trước, lão đã tặng cho ta.

Lục Tiểu Phụng thở dài nói:

- Tại hạ ca ngợi các hạ có ông hàng xóm tốt như vậy. Chẳng lẽ bây giờ ông cũng khó kiếm như thứ rượu ngon này?

Hoắc Thiến Thanh đáp:

- Nhưng lão là người rất cổ quái. Chắc công tử đã nghe người ta nói đến lão rồi.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Tại hạ quen rất nhiều quái nhân nhưng chưa

hiểu nhân vật mà các hạ nói đó là ai?

Hoắc Thiến Thanh đáp:

- Lão tên gọi là Hoắc Hưu.

Lục Tiểu Phụng la thất thanh:

- Hoắc Hưu ư? Sao lão lại là hàng xóm với các hạ được?

Hoắc Thiến Thanh đáp:

- Tuy lão không ở luôn đây, nhưng đã dựng một tòa lầu nhỏ ở mặt sau trái núi này. Năm nào lão cũng ở đó chừng một hai tháng.

Lục Tiểu Phụng sáng mắt lên hỏi:

- Các hạ có biết lão đến đây làm gì không?

Hoắc Thiến Thanh đáp:

- Ngoài uống rượu, dường như lão chẳng làm một việc chi hết.

Lục Tiểu Phụng không hỏi nữa, tựa hồ chàng hãm mình vào cuộc suy tư. Trước nay vẫn thế, khi chàng uống rượu là không chịu mở miệng hay động cân não. Lần này cũng vậy.

Hoắc Thiến Thanh không chú ý đến vẻ mặt của chàng. Hắn lại nói:

- Những thứ rượu mà công tử kể tên ra được, dường như đều có ở nơi lão. Tuy ta không thích uống rượu lắm, nhưng khi đã vào tòa tửu lâu ở phía sau là không muốn trở ra nữa.

Lục Tiểu Phụng đột nhiên hỏi:

- Các hạ có biết thứ rượu nào vị ngon đặc biệt không?

Hoắc Thiến Thanh đáp:

- Ta không biết.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Rượu ăn cắp.

Hoắc Thiến Thanh cười ồ hỏi:

- Phải chăng công tử muốn dẫn ta tới đó để ăn cắp rượu?

Lục Tiểu Phụng cười đáp:

- Các hạ thật là thông minh.

Hoắc Thiến Thanh hỏi:

- Trên cõi đời này có một hạng người không thể uống được một giọt rượu. Công tử có biết là hạng người nào không?

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Tại hạ không biết.

Hoắc Thiến Thanh đáp:

- Đó là người không đầu. Vì vậy nếu công tử muốn còn cái đầu để uống rượu thì hay hơn hết là thủ tiêu ý kiến đó đi.

Lục Tiểu Phụng cười nói:

- Ăn cắp rượu cũng như ăn trộm sách là hạng trộm cắp tao nhã, dù có bị người tóm được cũng không khép vào tội chặt đầu.

Hoắc Thiến Thanh nói:

- Dù sao hễ để người ta tóm được là không hay rồi.

Lục Tiểu Phụng cười hỏi:

- Các hạ vốn là người một nhà với Hoắc Hưu từ mấy trăm năm trước rồi thì các hạ còn sợ gì?

Hoắc Thiến Thanh đáp:

- Nhưng chính miệng lão nói cho ta hay trên tòa tiểu lâu đó có một trăm lẻ tám cơ quan mai phục. Nếu chẳng phải là tân khách lão mời đến thì bất cứ ai vào cũng khó lòng sống sót để trở ra.

Hắn thở dài nói tiếp:

- Những cơ quan đó không nhận ra người quen hay người lạ. Bất luận họ Hoắc cũng thế mà họ Lục cũng vậy, chẳng có chút chi khác biệt.

Lục Tiểu Phụng thở dài đáp:

- Tại hạ có bốn hàng lông mày, bớt đi hai hàng

cũng chẳng sao, nhưng chỉ có một cái đầu, mất một nửa là không được.

Chàng lại nhăn nhó cười nói:

- Có mấy hũ rượu mà lão cũng bố trí đến một trăm lẻ tám thứ cơ quan để đề phòng người ăn cắp, không trách lão giầu có được.

LỤC TIỂU PHỤNG

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 20

Mở Cuộc Điều Tra Đệ Nhất Lâu

Hoắc Thiên Thanh nói:

- Cái đó chưa hẳn là lão phòng bị người ngoài vào đánh cắp rượu.

Lục Tiểu Phụng đảo cặp mắt lấp loáng hỏi:

- Chẳng lẽ tiên sinh nhận ra trên tiểu lâu còn nhiều chuyện bí mật khác?

Hoắc Thiên Thanh cười khà khà đáp:

- Con người ta ai cũng có chuyện bí mật chẳng nhiều thì ít...

Lục Tiểu Phụng ngắt lời:

- Nhưng chỉ có một thứ người chân chính giữ được chuyện bí mật cho khỏi tiết lộ.

Hoắc Thiên Thanh hỏi:

- Hạng người nào vậy?

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Người chết.

Hoắc Thiên Thanh láo liêng cặp mắt nói:

- Nhưng Hoắc Hưu không phải là người chết.

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Lão không phải.

* * * * *

Trên thế gian cái đáng sợ nhất là người chết.

Bất luận một người lúc sống mỹ lệ khả ái đến đâu mà chết đi là lập tức biến thành một vật đáng sợ. Vì thế nên thi thể của Thạch Tú Vân được trùm lên một tấm vải trắng để che đi.

Trên bàn đặt ngọn cổ đăng. Hoa Mãn Lâu lặng lẽ ngồi bên đèn không nhúc nhích.

Nguyên gã đã đi rồi quay trở lại.

Bất luận Thạch Tú Vân còn sống hay đã chết rồi, gã đều không thể để thị trơ trọi một mình ở nơi đây.

Chủ nhân tòa tiểu điếm đã chuồn đi rồi, chỉ để lại

đây một ngọn đèn, dường như y quên mất người đui mắt chẳng cần có đèn.

Bốn bề yên lặng như tờ tuyệt không nghe một tiếng động. Cả lúc Lục Tiểu Phụng tới nơi, chàng cũng không để phát ra thanh âm.

Nhưng Hoa Mãn Lâu đã quay ra đối diện với chàng cất tiếng hỏi:

- Công tử uống rượu rồi ư?

Lục Tiểu Phụng đành thú nhận:

- Tại hạ chỉ uống một chút.

Hoa Mãn Lâu lạnh lùng nói:

- Bao nhiêu chuyện xảy ra như vậy mà công tử còn có tâm tình đi uống rượu thì thật là hiếm quá!

Gã dựng mặt lên nói câu này. Nên nhớ trước nay gã ít khi dựng mày dựng mặt.

Lục Tiểu Phụng nhìn gã hỏi:

- Phải chăng huynh đài rất khâm phục tại hạ?

Đây cũng là một bí quyết của chàng để ứng phó với người tức bực. Ai đã khó chịu với chàng, chàng liền chọc tức thêm để coi người đó tức bực đến đâu, tức bực cũng chẳng chết người được.

Hoa Mãn Lâu không nói nữa. Gã đã hiểu rõ Lục Tiểu Phụng và không muốn để chàng chọc tức cho đến chết.

Lục Tiểu Phụng không sao được, liền đổi giọng:

- Thực ra huynh đài cũng nên uống một vài chung rượu, vì rượu có chỗ hay là nó làm cho huynh đài quên đi rất nhiều những chuyện nghĩ lắm cũng vô

ích.

Hoa Mãn Lâu để mặc chàng nói không lý gì đến. Sau một lúc lâu, bỗng gã lên tiếng:

- Tiểu đệ vừa thấy một người...

Lục Tiểu Phụng nói ngay:

- Huynh đài thấy nhiều người chứ chẳng phải một.

Hoa Mãn Lâu đáp:

- Nhưng người này tiểu đệ vẫn yên trí tuyệt không thể xuất hiện ở đây.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Ai vậy?

Hoa Mãn Lâu đáp:

- Thượng Quan Phi Yến.

Lục Tiểu Phụng sửng sốt:

- Thế ra y không chết.

Hoa Mãn Lâu buồn rầu đáp:

- Tuy y không chết, nhưng y còn sống mà chẳng khác mấy người đã chết rồi.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Tại sao vậy?

Hoa Mãn Lâu đáp:

- Vì y lọt vào tay người. Hành động của y hoàn toàn bị kẻ khác kiềm chế.

Lục Tiểu Phụng động dung hỏi:

- Huynh đài có biết y lọt vào tay ai không?

Hoa Mãn Lâu đáp:

- Ykhông nói, tiểu đệ cũng không biết. Tiểu đệ phỏng đoán thì người đó nhất định là...

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Nhất định là ai?

Hoa Mãn Lâu đáp:

- Hoắc Hưu.

Lục Tiểu Phụng vừa ngồi xuống lại đứng phắt dậy la thất thanh:

- Hoắc Hưu ư?

Hoa Mãn Lâu đáp:

- Thượng Quan Phi Yến lần này đến tìm tiểu đệ là bị người kia bức bách. Y đến bảo tiểu đệ đừng can thiệp vào vụ này nữa. Hiện giờ người không muốn chúng ta can thiệp vào vụ này chỉ có Hoắc Hưu mà thôi.

Lục Tiểu Phụng lại ngồi xuống, hồi lâu dột nhiên nói:

- Vừa rồi tại hạ không thấy một người.

Câu nói này tuyệt diệu ở chỗ nó khiến cho người ta không thể hiểu được.

Hoa Mãn Lâu nói:

- Những người mà công tử chưa ngó thấy cũng rất nhiều.

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Nhưng người đó tại hạ nhất định sẽ được gặp. Tại hạ đến "Châu quang bảo khí các" bản ý để tìm y.

Hoa Mãn Lâu hỏi:

- Thượng Quan Đan Phụng phải không?

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Đúng thế.

Hoa Mãn Lâu hỏi:

- Ykhông ở đó ư?

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Ykhông đến, nhưng có người lưu lại một phong thơ để Hoắc Thiên Thanh chuyển giao cho tại hạ.

Hoa Mãn Lâu hỏi:

- Trong thơ nói gì?

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Trong thơ chỉ có bốn câu ấm ớ, chẳng ra đếch gì cả.

Hoa Mãn Lâu hỏi:

- Lời lẽ thế nào?

Lục Tiểu Phụng liền đọc mười sáu chữ trong thơ.

"Đan Phụng nan cầu, Tiểu Phụng hồi đầu. Nhược bất hồi đầu. Tính mạng nan lưu."

Hoa Mãn Lâu trầm ngâm nói:

- Bốn câu này dường như có ý bảo công tử không nên dúng vào việc đó nữa.

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Hiện giờ chỉ có một người không muốn bọn ta can thiệp vào vụ này.

Hoa Mãn Lâu hỏi:

- Vì thế mà công tử nhất quyết người viết thư là Hoắc Hưu phải không?

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Tại hạ chỉ biết người này đã bắt tay vào làm việc gì tuyệt không khi nào mới làm nửa chừng rồi lại bỏ dở.

Dĩ nhiên hạng người đã làm việc gì là không bỏ dở mới có thể thành công được.

Hoa Mãn Lâu nói:

- Tư Không Trích Tinh ăn cắp Thượng Quan Đan Phụng đem đi chắc cũng chẳng có chuyện gì xảy

ra, nhưng lão phái người khác đón đường, rút cục vẫn cướp được Thương Quan Đan Phụng.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Tại hạ vừa mới uống của lão nửa hũ rượu.

Hoa Mãn Lâu ngạc nhiên hỏi:

- Công tử đã gặp lão rồi ư?

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Chưa! Đó là rượu của lão đưa cho Hoắc Thiên Thanh. Lão dựng một tòa tiểu lâu trên núi, bên ngoài "Châu quang bảo khí các".

Hoa Mãn Lâu động dung hỏi:

- Tiểu lâu ư?

Lục Tiểu Phụng nói từng tiếng:

- Đúng là tòa tiểu lâu.

Hoa Mãn Lâu đứng lên rồi lại ngồi xuống, hồi lâu mới thủng thẳng hỏi:

- Công tử còn nhớ câu nói của Tôn Tú Thanh lúc nãy không?

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Dĩ nhiên là tại hạ còn nhớ. Thị bảo: Độc Cô Nhất Hạc chuyến này đến Quan Trung chỉ vì lão biết tin Thanh Y đệ nhất lâu hiện ở...

Hoa Mãn Lâu mắt sáng lên hỏi:

- Công tử cũng nhận tòa tiểu lâu đó là Thanh Y đệ nhất lâu chăng?

Lục Tiểu Phụng không trả lời, mà câu này cũng bất tất phải trả lời.

Hoa Mãn Lâu nói:

- Theo lời Đại Kim Bằng Vương thì thủ lãnh tòa Thanh Y lâu là Độc Cô Nhất Hạc.

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Những tin tức lão nhận được chưa chắc đều chính xác hết.

Hoa Mãn Lâu thừa nhận:

- Bất luận là ai cũng khó lòng tránh khỏi bị người vu oan, đồng thời cũng khó lòng tránh khỏi có lúc vu oan cho kẻ khác.

Lục Tiểu Phụng đột nhiên thở dài nói:

- Đáng tiếc là lúc này lại không có Chu Đình ở đây.

Hoa Mãn Lâu hỏi:

- Để làm gì?

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Nghe nói trên tòa tiểu lâu đó có một trăm lẻ tám chỗ đã đặt cơ quan mai phục.

Hoa Mãn Lâu hỏi:

- Công tử muốn đến coi tòa tiểu lâu đó chăng?

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Dĩ nhiên là thế, nên tại hạ muốn được Chu Đình đi kèm.

Hoa Mãn Lâu hỏi:

- Những cơ quan mai phục đó không làm cho công tử chột dạ ư?

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Tại hạ không sợ.

Khi Lục Tiểu Phụng đã nhúng tay vào việc gì chàng cũng chẳng bao giờ làm nửa vời rồi chịu đình thủ.

Nói một cách khác bất luận việc gì cũng chẳng thể làm cho chàng bán đồ nhi phế.

* * * * *

Núi không cao mà sơn thế xinh đẹp.

Đi trên đường sơn đạo chừng mấy dặm bỗng ngó thấy một ngọn đèn le lói. Giữa vùng bóng tối ánh đèn càng sáng tỏ.

Nhưng trước mắt Hoa Mãn Lâu chỉ là một vùng hắc ám.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Tại hạ đã ngó thấy tòa tiểu lâu kia rồi.

Hoa Mãn Lâu hỏi:

- Ở chỗ nào?

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Xuyên qua khu rừng cây trước mặt là tới nơi. Trên lầu còn có ánh đèn.

Hoa Mãn Lâu hỏi:

- Công tử thử nghĩ coi liệu Hoắc Hưu có ở đây không?

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Tại hạ không biết.

Hoa Mãn Lâu nhắc lại:

- Tiểu đệ vừa nói con người khó lòng tránh khỏi có lúc phải vu oan cho kẻ khác.

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Tại hạ nghe thấy rồi chứ có điếc đâu?

Hoa Mãn Lâu nói:

- Bất quá tiểu đệ nhắc nhở công tử mà thôi. Hoắc Hưu là bạn hữu của công tử lại đối xử rất tử tế, thủy chung chẳng có điều chi lầm lỗi.

Lục Tiểu Phụng lạnh lùng hỏi:

- Huynh đài tưởng tại hạ vu oan cho lão chăng? Tuy tại hạ thường bị người vu oan nhưng mình chưa từng vu oan cho kẻ khác.

Đột nhiên vẻ phiền não lộ ra ngoài mặt vì trong lòng chàng có chuyện mâu thuẫn.

Kể ra chàng muốn kết thúc vụ này cho lẹ và phanh phui những điều bí ẩn cho chóng, nhưng hiện giờ chàng lại không mong phát giác những điều thâm hiểm ác độc của Thanh Y lâu chúa vì lão là bạn hữu của chàng.

Trong rừng cây đượm mùi thanh hương của buổi đầu xuân. Ngọn gió làm cho tiết trời thêm lạnh, nhưng trong vùng thiên địa hòa bình và yên tĩnh.

Không người cũng không tiếng động. Những cái huyên náo cùng những mối phiền não chốn hồng trần tựa hồ cách tuyệt bên ngoài non xanh.

Nhưng những điều nguy hiểm, những việc đáng sợ trên đời thường ẩn giấu dưới tấm màn hòa bình yên lặng.

Lục Tiểu Phụng bỗng lên tiếng:

- Tại hạ không ưa cảnh huống này.

Hoa Mãn Lâu hỏi:

- Cảnh huống làm sao?

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Nơi đây hiu quạnh quá! Những lúc huyên náo om sòm cũng như những khi yên tĩnh thái quá tại hạ đều cảm thấy khẩn trương trong dạ.

Hoa Mãn Lâu hỏi:

- Tại sao vậy?

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Vì mỗi lần tại hạ gặp quái sự đều ở trong hai cảnh huống này.

Hoa Mãn Lâu nói:

- Nếu thực sự công tử hoang mang thì hay hơn hết là nói thật nhiều. Nói chuyện thường khiến cho người ta quên hết mọi nỗi lo âu.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Huynh đài muốn tại hạ nói chuyện gì bây giờ?

Hoa Mãn Lâu đáp:

- Nói chuyện Hoắc Hưu.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Huynh đài đã biết rất nhiều về lão này rồi kia mà?

Hoa Mãn Lâu đáp:

- Tiểu đệ chỉ biết lão là một đại phú ông vừa cô

độc, vừa cổ quái. Suốt đời lão rất ghét chuyện thù tiếp, nên cả những bộ hạ rất thân tín của lão cũng khó tìm được lão.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Chẳng những lão chán ghét sự thù tiếp mà còn chán ghét cả nữ nhân, nên đến bây giờ lão còn là con người cô độc.

Hoa Mãn Lâu đáp:

- Nhưng con người bất luận là ai cũng có thị hiếu chẳng nhiều thì ít.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Thị hiếu duy nhất của lão là uống rượu. Chẳng những lão thích uống mà còn muốn cất giấu tất cả các thứ rượu có tiếng ở trong thiên hạ.

Hoa Mãn Lâu nói:

- Nghe nói võ công lão cũng không phải tầm thường.

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Tại hạ chưa có dịp thấy lão thi triển võ công một cách chân chính nhưng có thể xác nhận khinh công, nội công và phép điểm huyệt của lão chẳng kém một người nào trong thiên hạ.

Hoa Mãn Lâu "Ủa" lên một tiếng.

Lục Tiểu Phụng lại nói:

- Lão còn luyện môn Đồng Tử Công. Theo chỗ tại hạ biết thì trên đời khó kiếm được mười người luyện đồng tử công một cách chân chính.

Hoa Mãn Lâu cười đáp:

- Muốn luyện công phu này phải hy sinh rất lớn. Nếu chẳng phải là người được trời phú tính ghét phụ nữ thì thực khó có thể chuyên tâm luyện môn này.

Lục Tiểu Phụng cười nói:

- Ai không biết chứ tại hạ thì nhất định chẳng bao giờ luyện môn công phu xúi quẩy đó. Dù có phải chặt đầu tại hạ cũng không luyện.

Hoa Mãn Lâu mỉm cười nói:

- Nếu người ta cắt cái kia đi thì công tử sẽ luyện được.

Lục Tiểu Phụng cười ồ nói:

- Té ra huynh đài chẳng phải là người quân tử.

Hoa Mãn Lâu đáp:

- Người nào đã ở với công tử thường xuyên thì dù là chân quân tử cũng biến thành tồi bại.

Cả hai người nổi lên tràng cười hô hố tựa hồ chẳng sợ gì bị người phát giác. Hai người cho là đã vào đây chẳng sớm thì muộn cũng bị phát giác. Hành động lén lút chỉ làm cho mất phong độ.

Lục Tiểu Phụng lại nói:

- Các bậc cố lão tương truyền người có hằng tâm luyện Đồng Tử Công nhất định bản lãnh sẽ cao thâm tuyệt vời.

Hoa Mãn Lâu đáp:

- Đó là sự thực chứ không phải truyền thuyết. Công tử chịu luyện Đồng Tử Công thì khi luyện sang môn khác rất mau chóng.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Nhưng tự cổ chí kim, những tay có võ công chân chính cao thâm tuyệt đỉnh lại chẳng một ai luyện Đồng Tử Công. Huynh đài có biết tại sao không?

Hoa Mãn Lâu đáp:

- Tiểu đệ không biết.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Vì người luyện Đồng Tử Công nhất định thành lão quang côn. Trong lòng lão quang côn nhất định có tật chẳng có nhiều thì ít. Trong lòng đã có tật thì nhất quyết võ công không đến chỗ tuyệt đỉnh được.

Hoa Mãn Lâu mỉm cười hỏi:

- Phải chăng vì thế mà công tử không luyện Đồng Tử Công?

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Tại hạ đã không luyện là không luyện, bất luận xẻo gì đi nữa cũng không luyện.

Hoa Mãn Lâu nói:

- Đáng tiếc cho công tử bất luận có luyện Đồng Tử Công hay không, bản lãnh cũng chẳng thể đến chỗ tuyệt đỉnh.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Tại sao vậy?

Hoa Mãn Lâu đáp:

- Vì những điều có trở ngại cho việc luyện võ công tư đều ham mê muốn chết, tỷ như...

Lục Tiểu Phụng nói ngay:

- Tỷ như cờ bạc, rượu chè, can thiệp vào việc người ta.

Hoa Mãn Lâu nói:

- Còn một điều trọng yếu nữa là công tử không chán ghét phụ nữ.

Lục Tiểu Phụng cười rộ. Chàng phát hiện ra đã xuyên qua rừng cây và đến chân tòa tiểu lâu rồi.

Người khác đi đoạn đường này nhất định hồi hộp trong lòng, nhưng Lục Tiểu Phụng và Hoa Mãn Lâu vẫn ung dung lướt qua.

Đường nào cũng là đường, chỉ hơn nhau cách đi đường mà thôi. Bước đường của đời người cũng vậy.

Trên cánh cửa sơn đỏ đề một chữ lớn Đẩy

Lục Tiểu Phụng liền đẩy một cái. Cánh cửa mở

ra.

Bất luận cửa nào cũng có thể đẩy ra được chỉ khác nhau ở chỗ mình có dám đẩy hay không mà thôi.

Phía trong cửa là một đường hẻm quanh co chật hẹp. Đi hết một quãng đến chỗ góc đường lại có chữ lớn Chuyển

Lục Tiểu Phụng liền chuyển hướng. Sau khi chuyển qua mấy khúc quanh hai người đi lên thạch đài. Trước mặt lại hiện ra chữ Đình

Lục Tiểu Phụng liền dừng lại.

Hoa Mãn Lâu dĩ nhiên cũng phải dừng theo, nhưng gã không nhịn được hỏi:

- Tại sao công tử đột nhiên dừng bước?

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Vì trong này có chữ Đình

Hoa Mãn Lâu hỏi:

- Người ta bảo dừng là công tử dừng lại ư?

Lục Tiểu Phụng hỏi lại:

- Không dừng thì làm thế nào? Trong này có một trăm lẻ tám chỗ đặt cơ quan mai phục, huynh đài có biết ở những nơi nào không?

Hoa Mãn Lâu đáp:

- Không biết. Ngay một chỗ cũng không hay.

Lục Tiểu Phụng cười hỏi:

- Sao huynh đài không đánh bạo đi nữa?

Hoa Mãn Lâu đáp:

- Tiếp tục đi về phía trước có thể đụng phải mai phục. Tại sao mình không đánh bạo dừng lại?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Phải lắm! Phải lắm! Họ bảo dừng là ta dừng. Họ muốn ta đi là ta đi.

Hoa Mãn Lâu thở dài nói:

- Dường như người ta bảo sao, công tử cũng theo lời. Thật là hiếm có!

Lục Tiểu Phụng nói:

- Mình đã ngoan ngoãn, người ta bảo sao làm vậy thì tội gì người ta còn đối nghịch với mình?

Hoa Mãn Lâu cũng không nhịn được bật cười nói:

- Bất luận công tử làm việc gì dường như cũng có biện pháp ly kỳ cổ quái của riêng mình. Nhưng tiểu đệ thủy chung không hiểu biện pháp của công tử là đúng hay sai trật.

Lục Tiểu Phụng chưa kịp trả lời, đột nhiên phát giác ra tấm thạch đài hai người đứng lên dần dần tụt xuống.

LỤC TIỂU PHỤNG

Cổ Long

Quyển 1

Chương 21

Bốn Vua Giả Ngồi Trong Mật Thất

Sau Lục Tiểu Phụng phát giác ra mình đang ở trong tòa thạch thất hình lục giác.

Trên bàn đã bày sẵn hai bát rượu. Mặt bàn viết một chữ Uống rất lớn.

Lục Tiểu Phụng cười nói:

- Xem chừng người chịu nghe lời quả có chỗ tử tế.

Hoa Mãn Lâu hỏi:

- Cái gì tử tế? Mời công tử uống rượu chăng?

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Đúng thế! Lần này người ta mời tại hạ uống rượu, lần sau không chừng họ còn mời ăn thịt.

Hoa Mãn Lâu nói:

- Đây đúng là rượu Lư Châu Đại Khúc. Xem chừng Diêm đại lão bản quả nhiên đã lấy ra một thứ rượu ngon.

Lục Tiểu Phụng cười đáp:

- Nhưng rượu ngon chẳng thể dùng mãi để ngửi mà phải uống mới biết. Này! Huynh đài uống một bát, tiểu đệ uống một bát.

Hoa Mãn Lâu nói:

- Thứ rượu này uống một bát sợ say quá.

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Hay lắm! Huynh đài không uống thì để tại hạ uống.

Chàng nâng bát rượu lên đổ vào miệng uống một hơi hết quá nửa bát.

Đột nhiên chàng phát giác Hoa Mãn Lâu biến đổi sắc mặt. Chàng không nhịn được dừng lại hỏi:

- Huynh đài khó ở chăng?

Hoa Mãn Lâu cả môi miệng cũng lợt lạt. Gã hét:

- Trong nhà này dường như có mùi vị đặc biệt. Công tử ngửi thấy gì không?

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Tại hạ chỉ ngửi thấy mùi rượu.

Hoa Mãn Lâu tựa hồ đứng không vững. Đột nhiên gã đưa tay ra sờ đến bát rượu cũng bưng lên uống một hớp.

Nét mặt gã đã biến thành màu xám như tro tàn, lập tức trở lại có sinh khí.

Lục Tiểu Phụng đảo mắt nhìn gã cười nói:

- Té ra rượu này còn có thể dùng để chữa bệnh.

Chàng uống hết bát rượu của mình, bỗng phát giác dưới đáy bát có chữ Liệng

Chàng liền cầm bát liệng ra đánh “choang” một tiếng. Bát đụng vào vách đá vỡ tan tành.

Bỗng chàng phát giác vách đá bắt đầu chuyển động để lộ ra một khuôn cửa ngầm.

Phía sau cửa là một trái núi. Lục Tiểu Phụng chưa đi xuống đã nhìn thấy một vùng Châu quang bảo khí.

Ruột núi trống rỗng trong phạm vi mấy chục trượng vuông. Nơi đây xếp từng đống Hồng anh thương, từng bó Quỷ đầu đao. Ngoài ra còn có những rương Hoàng kim, châu báu.

Trong đời Lục Tiểu Phụng chưa bao giờ được thấy nhiều đao, thương và châu báu như ở đây. Nhưng điều khiến cho chàng kinh dị chẳng phải là đao, thương châu báu mà là bốn người. Bốn ông già.

Bốn ông già này đều sắc mặt lợt lạt. Hiển nhiên vì đã lâu năm chưa được nhìn thấy ánh dương quang. Bốn lão già toàn mặc áo bào bằng gấm thêu rồng, lưng

đeo đai ngọc. Hiển nhiên phục sức như bậc đế vương.

Phía trong đặt bốn cỗ ghế chạm rồng vàng.

Một lão già ngồi trên ghế ngơ ngẩn xuất thần.

Một lão già đang cúi xuống gẩy bàn toán. Miệng lão lẩm nhẩm tựa hồ tính toán của cải trong này.

Một lão đứng trước tấm gương đồng đang đếm những sợi tóc bạc trên đầu.

Còn một lão nữa hai tay chắp sau lưng bước lui rồi lại bước tới. Lão vừa ngó thấy bọn Lục Tiểu Phụng liền ra đón, dựng mặt lên, cất tiếng nghiêm khắc hỏi:

- Các ngươi là hạng người nào? Sao chưa thông báo đã dám sấn vào tẩm cung của cô gia? Chẳng lẽ

các ngươi chưa biết hành động táo bạo này là phạm tội lăng trì?

Thái độ nghiêm nghị, nét mặt trang trọng của lão quả có khí phách một bậc đế vương, chứ chẳng phải chuyện đùa.

Lục Tiểu Phụng sửng sốt. Chàng không nhịn được hỏi lại:

- Theo lời lão nhân gia thì đây là hoàng cung hay sao?

Lão già đáp:

- Cô gia là Đại Kim Bằng Vương đời thứ mười ba của Kim Bằng vương triều.

Lục Tiểu Phụng lại một phen sửng sốt. Chàng đứng ngẩn mặt ra tựa hồ không ngờ ở trong này cũng có Đại Kim Bằng Vương.

Ai mà hiểu được Đại Kim Bằng Vương ở trong này mà lại không phải chỉ có một vị.

Lão già vừa nói dứt lời, ba lão kia lập tức xông cả lại cướp lời:

- Ngươi chớ nghe lão điên khùng này hồ ngôn loạn ngữ. Cô gia mới chân chính là Đại Kim Bằng Vương. Còn lão chỉ là của giả.

Sau cả bốn vị tranh nhau lên tiếng:

- Ta mới là Đại Kim Bằng Vương chân chính còn ba lão kia đều mạo xưng.

Lúc này bốn lão tranh chấp nhau đỏ mặt tía tai. Bao nhiêu khí phách vương giả vừa rồi đều mất hết, chẳng còn ra thể thống gì nữa.

Lục Tiểu Phụng chợt phát giác ra họ toàn là người điên hay ít ra cũng mắc chứng rồ dại.

Gặp phải hạng người này biện pháp hay nhất là chuồn đi cho rảnh.

Lục Tiểu Phụng tưởng chừng dù có được hết thảy vàng bạc châu báu trên đời mà phải lưu lại trong khoảng khắc chàng cũng không ham.

Khốn nỗi lúc Lục Tiểu Phụng muốn lui ra mới phát giác cửa thạch thất đã đóng lại.

Bốn lão già bao vây chàng tới tấp tranh nhau hỏi:

- Ngươi coi bọn ta ai là Đại Kim Bằng Vương chân chính? Ngươi cứ theo lương tâm mà nói thẳng.

Bộ mặt lợt lạt, suy nhược của bốn lão già đột nhiên đều lộ vẻ điên khùng, đanh ác.

Lục Tiểu Phụng biết rằng mình trỏ bất cứ ai là Đại Kim Bằng Vương chân chính thì ba lão kia cũng

lập tức liều mạng với mình.

Trong đời chàng chưa từng gặp cảnh ngộ nào đáng tức cười lại đáng sợ như bữa nay.

Giữa lúc ấy bỗng nghe ba tiếng chuông rất lọt tai. Mặt sau vách núi lộ ra một khuôn cửa.

Bốn gã thiếu niên mình mặc áo hoàng bào theo kiểu nội giám, tay mỗi người bưng một hộp thực phẩm sơn đỏ nối đuôi nhau đi ra.

Bốn lão lập tức trở về ngồi trên ghế chạm rồng, vẻ mặt lại biến thành nghiêm chỉnh trang trọng.

Bốn thiếu niên chia nhau quỳ xuống trước mặt bốn lão già. Hai tay bưng hộp thực phẩm dâng lên, miệng hô:

- Xin bệ hạ dùng ngự thiện.

Lục Tiểu Phụng càng điên đầu vì chàng nghĩ đến bể óc cũng không sao hiểu được vụ này là thế nào?

Chàng tự hỏi:

- Chẳng lẽ bốn lão này đều cũng là Đại Kim Bằng Vương cả? Không thì tại sao lại có bọn nội giám chầu hầu cơm nước cho họ.

Rồi chàng tự nhủ:

- Không thể thế được. Hiển nhiên đây là sản nghiệp riêng tư của Hoắc Hưu. Sao lại có bốn ông vua dùng chốn này làm tẩm cung?

Khuôn cửa ở vách núi mặt sau còn bỏ ngỏ. Chàng lén lút kéo áo Hoa Mãn Lâu cùng nhau chuồn qua.

Phía sau cửa lại là một đường hầm. Cuối đường

hầm lại có từng cửa nữa. Hai người đẩy khuôn cửa này ra quả nhiên ngó thấy Hoắc Hưu.

Hoắc Hưu mặc xiêm áo bằng vải màu lam trải qua nhiều lần giặt giũ đã phai màu gần như áo trắng. Chân lão xỏ đôi giày rách. Lão ngồi dưới đất đang hâm rượu trong một cái bình thiếc cũ kỹ đặt trên lò lửa bằng đất nặn.

Mùi rượu thơm ngát.

Mùi thơm dàn dụa trộn lẩn vào không khí trong hầm khiến ai cũng ngửi thấy.

Cái hỏa lò bằng đất nung tuy bé nhỏ nhưng cũng đủ làm tiêu tan khí hàn lạnh để trở nên ấm áp dễ chịu.

Lục Tiểu Phụng nhẹ buông tiếng thở dài nói:

- Quả nhiên tại hạ đã tìm đúng chỗ mà đến nơi

cũng vừa đúng lúc.

Hoắc Hưu cũng thở dài:

- Lão phu không sao hiểu được cha này, vì lẽ gì cứ đúng lúc mình có rượu uống là lại tìm đến.

Lão tủm tỉm cười quay đầu lại. Cặp mắt sáng lên khiến cho con người tuổi tác già nua hãy còn lộ ra sinh khí bồng bột. Lão nói tiếp:

- Công tử không sợ dơ áo thì ngồi xuống đây uống một chung.

Lục Tiểu Phụng ngó lại màu áo tươi thắm của mình, lại nhìn đến quần áo cũ kỹ phai màu trên mình Hoắc Hưu, chàng không nhịn được cười rộ:

- Giả tỷ bọn tại hạ sau này giầu có chắc cũng mặc quần áo theo kiểu lão gia.

Hoắc Hưu "Ủa" lên một tiếng.

Lục Tiểu Phụng lại nói:

- Thứ y phục này chỉ có các bậc đại phú ông mới xứng, còn bọn tại hạ chưa đáng.

Hoắc Hưu hỏi:

- Tại sao vậy?

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Vì lẽ con người lúc có tiền thì bất luận áo nào cũng không coi vào đâu.

Hoắc Hưu mỉm cười nói:

- Đáng tiếc là ông bạn vĩnh viễn chẳng bao giờ phát tài được.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Tại sao vậy?

Hoắc Hưu đáp:

- Vì ông bạn thông minh quá. Những người quá thông minh chẳng một ai có tiền.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Lần trước chúng ta gặp nhau lão, lão nhân gia đã bảo tại hạ chẳng sớm thì muộn cũng có dịp đại phát tài kia mà?

Hoắc Hưu đáp:

- Vì lần trước lão phu chưa phát giác ra ông bạn là người thông minh.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Vậy lão nhân gia phát giác ra từ hồi nào?

Hoắc Hưu đáp:

- Vừa mới đây.

Lục Tiểu Phụng cười hề hề.

Hoắc Hưu lại nói tiếp:

- Ngoại trừ ông bạn, e rằng không còn một người thứ hai nào đến đây tìm kiếm lão phu được thuận lợi như vậy.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Phải chăng vì người khác đều không biết nghe lời như tại hạ?

Hoắc Hưu gật đầu đáp:

- Ngó thấy chữ "Đẩy" ở trên cửa, mười người ít ra có đến chín không chịu đẩy cửa.

Không đẩy cửa là không vào được. Ngó thấy chữ "Chuyển" thì lại không chuyển hướng. Bất luận là ai cũng đừng hòng ra khỏi Cửu Khúc Mê Trận của lão phu. Coi thấy chữ "Đình" mà không dừng lại thì dù chẳng bị loạn tiễn bắn trúng như lông nhím, cũng lăn vào vạc dầu trút hết lần da.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Nhưng cái đáng sợ nhất là Mê Hồn Hương ở căn nhà bên trên. Cả Hoa Mãn Lâu suýt nữa cũng bị té xỉu. Người nghĩ ra được trong hai bát rượu chẳng những không có thuốc độc mà lại còn pha thuốc giải mới thật là hiếm.

Hoắc Hưu đáp:

- Thế mà công tử đã nghĩ tới.

Lục Tiểu Phụng cười nói:

- Tại hạ chỉ biết Hoắc tiên sinh ít ra là không muốn cho bạn hữu mắc bẫy, vì bạn hữu của tiên sinh chẳng được mấy người, chết tên nào mất tên ấy. Còn tiên sinh tử tế hay tồi bại tại hạ thật chưa rõ.

Hoắc Hưu sáng mắt lên nhìn thẳng vào mặt chàng hồi lâu, bỗng cất tiếng hỏi:

- Công tử còn biết được điều gì nữa?

Lục Tiểu Phụng cũng ngưng thần nhìn lão hồi lâu mới thủng thẳng đáp:

- Tại hạ còn biết tiên sinh không phải họ Hoắc. Đích danh tiên sinh lá Thượng Quan Mộc.

Hoắc Hưu vẫn không thay đổi sắc mặt, điềm nhiên nói:

- Đúng rồi!

Lục Tiểu Phụng nói:

- Tiên sinh cùng Diêm Thiết San, Độc Cô Nhất Hạc nguyên là trọng thần ở Kim Bằng vương triều.

Hoắc Hưu đáp:

- Phải rồi!

Thái độ lão rất bình tĩnh, không tỏ ra băn khoăn hay hối hận chút nào.

Lục Tiểu Phụng thở dài nói:

- Hồi Kim Bằng vương triều tan vỡ, các vị chịu mệnh nhà vua ủy thác tiểu vương tử, đem hết tiền của châu báu trong kho chạy vào Trung thổ...

Hoắc Hưu đáp:

- Phải rồi!

Lục Tiểu Phụng nói tiếp:

- Nhưng sau đó các vị thấy lợi quên nghĩa, nuốt hết món tiền bạc của cải này. Các vị vào Trung thổ rồi đi lánh mình một nơi, không chịu tuân theo lời ước tìm kiếm và chiếu cố cho Đại Kim Bằng Vương thứ mười ba...

Hoắc Hưu ngắt lời:

- Trật rồi.

Lục Tiểu Phụng chau mày hỏi:

- Trật ư?

Hoắc Hưu đáp:

- Chỉ trật có một điểm mà thôi.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Điểm nào?

Hoắc Hưu đáp:

- Kẻ thất ước không phải là bọn lão phu mà là Tiểu vương tử lưu vong theo Thượng Quan Cẩn.

Lục Tiểu Phụng nghe nói không khỏi ngẩn người. Chàng thật không nghĩ tới điểm này, mà chàng cũng không tin lời lão.

Hoắc Hưu nói tiếp:

- Tiểu vương tử chẳng những không đến chỗ ước hẹn với bọn lão phu mà còn muốn lánh mặt bọn lão phu nữa. Bọn lão phu tìm kiếm y mấy chục năm vẫn không tìm ra được.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Tiên sinh nói vậy thì ra Tiểu vương tử trốn lánh

các vị chứ không phải các vị trốn lánh Tiểu vương tử ư?

Hoắc Hưu đáp:

- Đúng thế!

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Các vị trọng thần chịu mệnh nhà vua ủy thác cô nhi, lại đem theo một số tài nguyên rất lớn của Đại Kim Bằng Vương thì sao Tiểu vương tử lại trốn lánh các vị? Chẳng lẽ y mắc bệnh điên khùng?

Hoắc Hưu lạnh lùng đáp:

- Vì món của cải đó chẳng phải của Tiểu vương tử mà là của Kim Bằng vương triều.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Của Kim Bằng vương triều cũng là của Tiểu vương tử chứ có khác gì?

Hoắc Hưu đáp:

- Khắc hẳn, mà là sự khác biệt rất lớn.

Lục Tiểu Phụng "Ủa" một tiếng ra chiều kinh ngạc.

Hoắc Hưu nói:

- Nếu Tiểu vương tử thừa nhận món tài nguyên đó thì phải nghĩ cách lợi dụng tiền tài để đoạt lại Vương quyền mà Kim Bằng vương triều đã làm mất đi. Vụ này há phải chuyện dễ dàng? Chẳng những y phải chịu đựng bao nhiêu gian lao khổ sở mà còn không biết mất mạng lúc nào.

Lục Tiểu Phụng đồng ý về điểm con ngươi sinh vào nhà đế vương thật có lúc nguy hiểm vô cùng!

Câu tục ngữ “Nguyện đời đời kiếp kiếp đừng sinh vào nhà đế vương” là câu nói cay đắng người thường không thể hiểu được.

Cặp mắt Hoắc Hưu lộ vẻ bi thương và không biết làm thế nào. Lão chậm rãi nói:

- Đáng tiếc là Tiểu vương tử của bọn lão phu không phải là con người như Hán Quan Võ.

Lục Tiểu Phụng không nhịn được hỏi:

- Y là hạng người nào?

Hoắc Hưu đáp:

- Y giống hệt Lý hậu chủ, là một thi nhân. Y còn giống Tống Huy Tôn là nhà danh họa. Từ thuở nhỏ y đã được người ta kêu là “Thi, Thư, Họa, tam tuyệt”.

Hoắc Hưu thở dài nói tiếp:

- Con người như vậy dĩ nhiên bản tính điềm đạm. Y chẳng quan tâm gì đến sự đắc thất về vương vị, chỉ mong được ngâm thơ uống rượu, tiêu dao ngày tháng cho hết đời một cách bình tĩnh. Huống chi...

Lục Tiểu Phụng hỏi ngay:

- Huống chi làm sao?

Hoắc Hưu đáp:

- Số tiền tài của Thượng Quan Cẩn đem đi đủ cho bọn họ sống một đời ung dung nhàn hạ.

Lục Tiểu Phụng không nói nữa, nhưng chàng lặng lẽ chẳng phải là tỏ ra đã tin tưởng Hoắc Hưu.

Hoắc Hưu hỏi:

- Công tử vẫn không tin chăng?

Lục Tiểu Phụng vẫn ngồi yên.

Hoắc Hưu lại nói:

- Bọn lão phu vì muốn phục hưng Kim Bằng vương triều mà chuẩn bị quân lương cùng võ khí. Chắc vừa rồi công tử đã thấy rõ.

Lục Tiểu Phụng lẩm nhẩm gật đầu.

Hoắc Hưu lại nói:

- Bọn lão phu lợi dụng tài sản của Kim Bằng vương triều thật không phải ít, việc lợi dụng này chẳng qua là để du thuyết các vị trọng thần tại triều đình quý quốc về việc mượn binh cử sự, nhưng Tiểu vương tử không hiện diện mà hành động chẳng hóa ra xuất sư vô danh ư?

Lão nói vậy khiến cho Lục Tiểu Phụng chẳng thể không tin. Chàng không nhịn được hỏi:

- Giả tỷ Tiểu vương tử thực sự lánh mặt các vị thì sao bây giờ đột nhiên lão lại muốn kiếm các vị?

Hoắc Hưu lạnh lùng đáp:

- Trước kia cũng chẳng phải không có người đến kiếm bọn lão phu.

Lục Tiểu Phụng lại "Ủa" một tiếng ra chiều kinh ngạc.

Hoắc Hưu liền hỏi:

- Hẳn các vị đã ngó thấy bốn lão ngoài kia rồi?

Lục Tiểu Phụng chợt tỉnh ngộ hỏi:

- Chẳng lẽ hết thảy mọi người đó đều mạo xưng Đại Kim Bằng Vương đến đây để mưu tranh đoạt của cải?

Hoắc Hưu gật đầu hững hờ đáp:

- Bọn họ muốn phát tài, lão phu liền cho họ được nhìn thấy vàng bạc châu báu vào một buổi tối. Bọn họ muốn mạo xưng đế vương lão phu cũng cho họ mặc áo long bào ngồi lên Vương vị. Tuy bọn họ định lừa gạt lão phu mà lão phu đối đãi với họ chẳng có điều gì khiếm khuyết.

Lục Tiểu Phụng thở dài nhăn nhó cười nói:

- Nhưng xem chừng tiên sinh cũng chẳng phải là người quân tử, vì người quân tử không khi nào dùng cách này đối đãi với họ.

Thực ra chàng không thể thừa nhận lão dùng biện pháp đó đối đãi với hạng người kia là hợp lý.

Hoắc Hưu nói:

- Vụ này là một bí mật trọng đại, ngoài bốn

người bọn lão phu và Tiểu vương tử, không một ai hay biết.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Đã thế thì sao bọn họ lại biết được?

Hoắc Hưu đáp:

- Bọn họ không biết đâu.

Lục Tiểu Phụng ngẩn người ra, chàng không hiểu ý tứ câu nói của Hoắc Hưu.

Hoắc Hưu lại nói:

- Biết vụ này là một người khác. Bọn họ chẳng qua bị nhân vật đó lợi dụng để làm bù nhìn mà thôi.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Nhân vật đó là ai?

Hoắc Hưu đáp:

- Không hiểu.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Bọn họ cũng không biết ư?

Hoắc Hưu cười lạt đáp:

- Giả tỷ công tử là nhân vật đó, dĩ nhiên công tử cũng chẳng để lộ chân tướng để gặp người ta.

Lục Tiểu Phụng nhăn nhó cười nói:

- Tại hạ không thế đâu.

Hoắc Hưu nói:

- Bọn họ chỉ được gặp nhân vật đó cả thảy ba lần mà mỗi lần dung mạo một khác. Nếu không vì người đó chẳng thể thay đổi được thanh âm thì cũng

không tin đúng là một người.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Xem chừng nhân vật đó chẳng những kế hoạch thần bí mà còn là một tay cao thủ rất tinh thông về thuật hóa trang.

Hoa Mãn Lâu ngồi yên từ nãy tới giờ bỗng lên tiếng:

- Những tay cao thủ chân chính về thuật hóa trang có thể cải biến được cả thanh âm.

Lục Tiểu Phụng lại "Ủa" lên một tiếng.

Hoa Mãn Lâu nói:

- Thuật hóa trang tức là "nhẫn thuật" của người trên Phù Tang tam đảo ở Đông Doanh. Trong thuật này có một thứ công phu nếu luyện thành thì có thể

kiềm chế được da thịt ở cổ họng khiến cho thanh âm hoàn toàn biến đổi.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Biến đổi đến trình độ cả huynh đài cũng không phần biệt được ư?

Hoa Mãn Lâu đáp:

- Công phu đó luyện thành xuất thần nhập hóa thì cả tiểu đệ cũng không phân biệt nổi.

LỤC TIỂU PHỤNG

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 22

Chặt Chân Rồi Khó Nổi Điều Tra

Lục Tiểu Phụng trầm ngâm hỏi:

- Chẳng lẽ vị Đại Kim Bằng Vương đứng ra mời bọn tại hạ cũng là giả mạo?

Hoắc Hưu đáp:

- Lão phu nhờ Tư Không Trích Tinh đi lấy cắp Đan Phụng công chúa vì mục đích điều tra cho rõ chân giả, nhưng đáng tiếc y lại là bằng hữu của công tử.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Nhưng về sau tiên sinh cũng kể như đắc thủ rồi. Rút cục Thượng Quan Đan Phụng vẫn lọt vào tay tiên sinh.

Hoắc Hưu hỏi:

- Ai bảo y lọt vào tay lão phu?

Lục Tiểu Phụng chau mày hỏi lại:

- Chẳng lẽ không đúng ư?

Hoắc Hưu đáp:

- Không có đâu.

Lục Tiểu Phụng sửng sốt. Chàng biết Hoắc Hưu không phải là người nói dối.

Hoắc Hưu không nói dối thì tại sao Thượng

Quan Đan Phụng lại mất tích?

Lục Tiểu Phụng nghĩ không ra mà cũng chẳng một ai nghĩ ra được.

Hoắc Hưu lại nói:

- Cho đến bây giờ, lão phu vẫn chưa gặp Đan Phụng.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Cả Thượng Quan Phi Yến tiên sinh cũng chưa gặp ư?

Hoắc Hưu đáp:

- Ngay cái tên này lão phu cũng không nghe ai nói đến.

Lục Tiểu Phụng càng nghĩ càng không hiểu. Vụ

này biến hóa bất rất phức tạp lại kỳ bí vô cùng, hoàn toàn ra ngoài sự tiên liệu của chàng.

Chàng nhăn nhó cười nói:

- Chẳng lẽ Diêm Thiết San nghe nói tại hạ biết vụ bí mật kia mà muốn đuổi đi. Có thể lão cho là tại hạ thông suốt rồi đến mưu đoạt chỗ của cải này.

Hoắc Hưu đáp:

- Lúc đó chắc công tử tưởng là vì vụ bí mật bị phanh phui mà lão thẹn quá hóa giận.

Lục Tiểu Phụng thừa nhận lão nói đúng.

Bây giờ chàng đã hiểu rõ vì lẽ gì mà trước khi lâm tử Diêm Thiết San ngó Thượng Quan Đan Phụng lộ vẻ kỳ quái. Nhưng chàng lại tự hỏi:

- Chẳng lẽ Thượng Quan Đan Phụng chính là

hung thủ giết người để mưu đoạt tài sản?

Chàng không thể tin được.

Nếu cuộc này chỉ là một chuyện lường gạt thì tại sao nhiều người ngăn trở chàng can thiệp vào? Tại sao Thanh Y lâu lại phái người đến ngăn trở không muốn chàng gặp mặt Đại Kim Bằng Vương?

Hoa Mãn Lâu đột nhiên hỏi:

- Tiên sinh gặp Tiểu vương tử kia lần sau cùng vào hồi nào?

Hoắc Hưu đáp:

- Đã hơn bốn chục nằm rồi.

Hoa Mãn Lâu hỏi:

- Khi đó y bao nhiêu tuổi?

Hoắc Hưu đáp:

- Khi đó ngài mới mười ba tuổi.

Hoa Mãn Lâu nói:

- Ngày ấy Tiểu vương tử mới mười ba tuổi nhưng cách đây hơn bốn chục năm thì bây giờ y cũng đã già rồi.

Hoắc Hưu thở dài sườn sượt đáp:

- Tuế nguyệt vô tình đưa con người vào cảnh già nua.

Hoa Mãn Lâu hỏi:

- Nếu vậy làm sao tiên sinh phân biệt được con người già sáu chục tuổi đúng hay không là Tiểu vương tử mười ba tuổi ngày trước?

Hoắc Hưu trầm ngâm đáp:

- Trong vụ này cũng có điều thần bí không ai hiểu được.

Hoa Mãn Lâu không hỏi nữa vì gã công nhận mỗi người đều có quyền giữ kín điều thần bí của mình.

Nhưng lại nghe Hoắc Hưu nói:

- Lão phu đã tín nhiệm các vị, vui lòng nói điểm thần bí đó ra cho các vị hay.

Hoa Mãn Lâu trầm lặng tỏ vẻ rất cảm kích vì được con người như Hoắc Hưu tín nhiệm không phải là chuyện dễ.

Hoắc Hưu nói tiếp:

- Mỗi đời đế vương ở Kim Bằng vương triều

ngày trước ngay lúc sinh ra đã có dị tướng. Bàn chân mỗi vị đều có sáu ngón.

Lục Tiểu Phụng chợt tỉnh ngộ nói:

- Tiên sinh nhân điểm này mới phát giác ra bốn lão già ngoài kia đều giả mạo.

Hoắc Hưu gật đầu đáp:

- Điểm bí mật này dù có người biết đến cũng chẳng dễ gì mà ngụy trang được. Lão phu cho tới ngày nay vẫn chưa phát hiện ra người thứ hai nào bàn chân sáu ngón.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Tại hạ cũng chưa thấy một ngươi nào như vậy.

Hoắc Hưu cười nói:

- Cả hạng người bốn hàng lông mày cũng ít lắm.

Lục Tiểu Phụng cũng cười ồ.

Hoắc Hưu lại nói:

- Bây giờ công tử chỉ có cách bảo họ trụt giầy ra coi bàn chân xem mấy ngón là phân biệt được Đại Kim Bằng Vương chân hay giả.

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Cái đó kể ra cũng không khó.

Hoắc Hưu mỉm cười nói:

- Trụt giầy đàn ông so với thoát xiêm y phụ nữ quả có phần dễ hơn.

Lục Tiểu Phụng thở dài nói:

- Tiên sinh quả không phải là quân tử, hoàn toàn

không phải.

Hoắc Hưu lại thở dài đáp:

- Muốn làm quân tử còn dễ, muốn làm tiểu nhân như lão phu mới là chuyện khó.

Lục Tiểu Phụng đã hiểu ý lão. Bất luận là ai có nhiều của cải như vậy muốn giữ cho kỹ đều phải lấy lòng dạ kẻ tiểu nhân để đề phòng người khác.

Hoắc Hưu lại nói:

- Nếu lần này mà Đại Kim Bằng Vương đúng là Tiểu vương tử ngày trước thì lão phu cũng bỏ được gánh nặng trên vai xuống. Không thì...

Lục Tiểu Phụng ngắt lời:

- Không thì tại hạ cũng mời lão tới đây để làm bạn với bốn lão kia.

* * * * *

Khi bọn họ ra khỏi hang núi thần bí, trời đã lờ mờ sáng.

Ngọn gió xuân lành lạnh mà mới mẻ. Núi hoa bao phủ một lần xanh biếc, những hạt sương mát trên ngọn cỏ dưới ánh dương quang đứng xa trông như những hạt trân châu bóng bẩy.

Phong cảnh này thật là huyền diệu!

Lục Tiểu Phụng hít mạnh một hơi chân khí nhăn nhó cười nói:

- Tại hạ tiên cảm không sai lầm. Quả nhiên bữa nay gặp việc kỳ quái.

Vụ này phát triển và biến hóa thật không ai tưởng tượng ra được.

Hoa Mãn Lâu đột nhiên hỏi:

- Công tử tính trên đời này quả có người hai bàn chân đều sáu ngón thật không?

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Tại hạ không biết vì chưa gặp ai như vậy.

Hoa Mãn Lâu nói:

- Nếu trên đời không có hạng người như vậy thì chúng ta vĩnh viễn không bao giờ tìm được Đại Kim Bằng Vương. Lời Hoắc Hưu nói nếu không phải là chuyện thật biến thành chuyện thật liệu được chăng?

Lục Tiểu Phụng trầm ngâm, bỗng cười đáp:

- Tại hạ chỉ biết trên đời chẳng có việc gì là không có thì những người kỳ dị cũng có được.

Hoa Mãn Lâu cười nói:

- Đúng thế! Đã có người bốn hàng lông mày thì làm sao lại chẳng có người bàn chân sáu ngón? Đáng tiếc bốn hàng lông mày của công tử chỉ còn lại hai hàng.

Lục Tiểu Phụng sờ lên môi đáp:

- Lần này thì huynh đài trật rồi, vì huynh đài quên một điều.

Hoa Mãn Lâu hỏi:

- Điều gì?

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Hàm râu người ta cạo đi nhưng rồi lại mọc dài ra.

Chàng vừa dứt lời bỗng thấy một cô gái như quỷ mỵ từ trong rừng giàn dụa sương mù hiện ra.

Sắc mặt thị lợt lạt tiều tụy vì nhọc mệt, nhưng mỹ lệ phi thường.

Lục Tiểu Phụng nhận ra thị là liền hỏi:

- Diệp Tú Châu cô nương đấy ư?

Diệp Tú Châu gật đầu.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Phải chăng Diệp cô nương ở đây chờ ai?

Diệp Tú Châu lắc đầu:

- Tiện thiếp ở đây từ tối hôm qua cho tới bây giờ.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Để làm gì?

Diệp Tú Châu mặt buồn rười rượi đáp:

- Bọn tiện thiếp ở đây mai táng gia sư cùng tiểu sư muội. Đại sư thư mệt quá rồi, tiện thiếp... cũng không ngủ được.

Thị là một người thành thục nhất trong đám Nga Mi tứ tú. Vừa thấy nam nhân, thị cơ hồ nói không ra lời.

Lục Tiểu Phụng thở dài. Lòng chàng cảm thấy hối hận với cô gái này mà không biết nói sao.

Diệp Tú Châu ngập ngừng:

- Bọn tiện thiếp không rượt theo Tây Môn Xuy Tuyết. Nên bây giờ... cũng không hiểu Tam sư muội còn sống hay chết...

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Tại hạ sẽ kiếm y về cho các cô.

Diệp Tú Châu cúi đầu xuống hồi lâu mới nói:

- Tiện thiếp còn một điều muốn nói cho công tử hay...

Lục Tiểu Phụng chờ thị nói ra.

Diệp Tú Châu ấp úng:

- Nguyên câu này... Tam sư muội đã muốn cáo tố các vị... nhưng y lại chưa nói ra. Đó là... đó là...

Thanh âm cô đột nhiên nghẹn ngào. Cô từ từ đưa tay áo lên lau ngấn lệ, nói tiếp:

- Lần này gia sư đến Quan Trung thì lão nhân gia được tin biết là Thanh Y Đệ Nhất Lâu ở trên núi

phía sau “Châu quang bảo khí các”.

Lục Tiểu Phụng không nhịn được lên tiếng:

- Bất luận là ai lượm được tin này chưa chắc đã hoàn toàn chính xác.

Diệp Tú Châu đột nhiên ngửng mặt lên nói:

- Nhưng Tam sư muội đã vì câu này mà bị người ám toán. Hiển nhiên có kẻ không muốn y nói câu này ra. Tiện thiếp nhận thấy câu này rất hệ trọng mới cho công tử biết.

Mắt thị lộ vẻ bi phẫn, thanh âm cũng lớn hơn.

Lục Tiểu Phụng nhăn nhó cười nói:

- Tại hạ biết cô có lòng tốt. Nếu tại hạ điều tra được vụ này nhất định sẽ cho cô hay.

Diệp Tú Châu cúi đầu xuống trầm lặng hồi lâu mới khẽ cất tiếng hỏi:

- Bây giờ hai vị định đi đâu?

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Tại hạ đi coi người bàn chân mọc sáu ngón.

Diệp Tú Châu lại ngửng đầu lên kinh hãi ngó chàng một lúc rồi đột nhiên trở gót đi rất mau.

Hoa Mãn Lâu thở dài nói:

- Tiểu đệ chắc y tưởng công tử là người điên.

Lục Tiểu Phụng cũng thở dài nhăn nhó cười đáp:

- Chính tại hạ cũng thấy mình có chút điên khùng.

Dãy hành lang âm u lại vắng vẻ. Hai người vừa đến tận đầu liền có kẻ chạy vào thông báo Đại Kim Bằng Vương.

Hoa Mãn Lâu không nhịn được khẽ hỏi:

- Công tử có chắc phần nào sẽ trụt được giày của lão không?

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Không chắc phần nào.

Hoa Mãn Lâu hỏi:

- Nhưng công tử đã nghĩ ra biện pháp gì chưa?

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Nhiều biện pháp lắm, nhưng không biết nên dùng thứ nào.

Hoa Mãn Lâu giục:

- Công tử thử nói cho tiểu đệ nghe.

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Tại hạ giả vờ đánh rớt bình nước cho bắn vào chân lão rồi cố ý khen đôi giày đẹp, xin lão tụt ra cho coi.

Hoa Mãn Lâu chau mày

- Công tử có cho biện pháp này là ngu xuẩn không?

Lục Tiểu Phụng nhăn nhó cười đáp:

- Dĩ nhiên tại hạ biết lắm, nhưng nhân chuyện ngu xuẩn này biết đâu tại hạ không nghĩ ra được cách không ngu xuẩn.

Chàng không nói nữa vì lúc này cửa đã mở ra.

Đại Kim Bằng Vương ngồi trên cổ ghế rộng rãi mà thoải mái, vẻ mặt ra chiều cao hứng và nóng nảy. Lão không chờ hai người vào tới nơi đã cất tiếng hỏi:

- Hai vị đã kiếm thấy ba tên phản thần chưa?

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Chỉ kiếm thấy hai tên.

Đại Kim Bằng Vương mắt sáng lên hỏi:

- Chúng ở đâu?

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Họ chết rồi.

Đại Kim Bằng Vương động dung hỏi:

- Làm sao họ chết?

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Con người ai mà không chết?

Chàng đáp câu này tỏ ra bụng còn mãi nghĩ đâu đâu, vì chàng không ngó thấy chân Đại Kim Bằng Vương...

Trên đầu gối Đại Kim Bằng Vương phủ một tấm đệm thêu rồng vàng tựa hồ lão sợ lạnh.

Hoa Mãn Lâu thuật vắn tắt lại những sự đã trải qua rồi nói:

- Bọn tại hạ không tìm thấy Hoắc Hưu vì hắn vốn là người rất khó kiếm.

Đây là lần đầu tiên gã nói dối và gã phát giác ra nói dối không phải là chuyện khó khăn.

Lúc gã nói dối câu này trong lòng cảm thấy không có lỗi gì với ai.

Đại Kim Bằng Vương thở dài sườn sượt nói:

- Ta muốn gặp hắn một lần thử xem chúng còn mặt mũi nào nhìn thấy ta không?

Hoa Mãn Lâu nói:

- Tại hạ cũng thấy mặt một người.

Đại Kim Bằng Vương hỏi:

- Ai?

Hoa Mãn Lâu đáp:

- Chu Đình.

Đại Kim Bằng Vương chau mày nói:

- Ta đang muốn hỏi các vị về Chu Đình và đã phái người đi mời hai lần vẫn không thấy y tới.

Hoa Mãn Lâu trầm ngâm một lúc rồi cười nói:

- Chắc vì y vốn là người đại lãn.

Lục Tiểu Phụng đột nhiên trầm trồ:

- Chà! Tấm đệm này thêu rồng hay quá, trông như thật!

Chàng nói câu này đã ngớ ngẩn, tiếp theo chàng lại làm một việc ngớ ngẩn.

Lục Tiểu Phụng vén tấm đệm lên rồi thộn mặt ra nhìn như người ngớ ngẩn thật.

Phần dưới hai ống quần Đại Kim Bằng Vương lòng thòng vì chân lão đã đứt từ đầu gối.

Lão hỏi:

- Phải chăng công tử lấy làm kỳ tại sao không thấy chân ta?

Lục Tiểu Phụng cười gượng lẩm nhẩm gật đầu.

Đại Kim Bằng Vương cười nói:

- Chân ta phải cái tật hễ uống rượu vào là đau đớn muốn chết. Con người nhiều tuổi đâm ra nhiều tật quái gở.

Đây là lão nói thật. Lần trước Lục Tiểu Phụng đến cũng đã biết rồi.

Đại Kim Bằng Vương nhăn nhó cười đáp:

- Vì thế mà các hạ phải uống lén.

Đại Kim Bằng Vương đáp:

- Ta tưởng uống chút ít cũng chẳng hề gì, ngờ đâu ba chung rượu vào bụng rồi, hai chân sưng vù lên lại mưng mủ nữa. Vì thế... ta đành liều kêu Liễu Dư Hận chặt cả hai chân.

Đột nhiên lão cười rộ nói tiếp:

- Bây giờ tuy ta cụt giò nhưng tha hồ uống rượu. Đêm nay ta định kiếm các vị uống một bữa để coi tửu lượng của lão già này còn có thể theo kịp bọn thiếu niên các vị nữa không?

Lục Tiểu Phụng trông lão cười gượng.

Đại Kim Bằng Vương ngạo nghễ cười nói:

- Giả tỷ các vị đến đây mấy bữa trước, ta quyết đưa hai cái chân chặt ra rồi cho các vị coi. Các vị mới biết dù ta đã già nua mà hào khí chẳng kém những bậc tráng sĩ chặt tay khi bị rắn cắn.

Lục Tiểu Phụng không nhịn được hỏi:

- Hiện giờ hai cái chân đó đâu rồi?

Đại Kim Bằng Vương đáp:

- Ta đã đốt hết.

Lục Tiểu Phụng ngạc nhiên hỏi:

- Đốt ư? Tại sao lại đốt đi?

Đại Kim Bằng Vương đáp:

- Hai cái chân kia kìm hãm ra mười năm không được uống rượu thì con tiếc cái gì mà không đốt? Chẳng lẽ đặt nó lên bàn thờ dùng hương hoa mỹ tửu để cúng tế chăng?

Lục Tiểu Phụng không biết nói sao, chỉ giương cặp mắt trân trân nhìn lão. Lúc này vẻ mặt lão đã kiêu

ngạo lại ra chiều đắc ý khiến chàng càng nhìn càng thộn mặt ra.

Trên dãy hành lang hai người từ từ đi ra.

Hoa Mãn Lâu đột nhiên cười nói:

- Thế là bây giờ công tử được coi như đã giải quyết xong một vấn đề rắc rối.

Lục Tiểu Phụng "Ủa" lên một tiếng ra chiều kinh ngạc.

Hoa Mãn Lâu nói:

- Công tử không phải nghĩ cách trụt giầy của Đại Kim Bằng Vương, bởi chân lão không mang giầy được nữa.

Lục Tiểu Phụng bực mình hỏi:

- Huynh đài biến thành con người hoạt kê từ hồi nào?

Nhưng vụ này thực ra không phải hoạt kê.

Bây giờ Hoắc Hưu chẳng còn cách gì để nhận xét vị Đại Kim Bằng Vương này là chân hay giả?

Nếu bảo là chuyện ngẫu nhiên trùng hợp lão khó mà tin được. Trong thiên hạ làm gì có chuyện trùng hợp như vậy?

Còn bảo là không phải chuyện trùng hợp ngẫu nhiên thì sao Đại Kim Bằng Vương lại biết chuyện thần bí mau lẹ đến thế? Lục Tiểu Phụng và Hoa Mãn Lâu dời khỏi tòa tiểu lâu của Hoắc Hưu liền đi thẳng về đây. Trừ phi Đại Kim Bằng Vương có thiên lý nhãn, thuận phong nhĩ, không thì chẳng tài nào lão biết trước là hai người sắp đến coi chân.

Lục Tiểu Phụng thở dài nói:

- Nếu tại hạ uống rượu mà bị sưng chân thì không chừng cũng phải chặt đi.

Hoa Mãn Lâu thở dài nói:

- Trên đời những người liều mạng để uống rượu cũng không phải ít.

Lục Tiểu Phụng đột nhiên cất tiếng giục:

- Gian nhà này chắc vì huynh đài mà để lại. Sao huynh đài không ngủ đi? Đừng quên tối hôm nay người ta lại tìm đến đấu tửu.

Hoa Mãn Lâu hỏi:

- Còn công tử thì sao?

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Tại hạ muốn đi kiếm một người.

Hoa Mãn Lâu hỏi:

- Kiếm ai?

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Dĩ nhiên là đi kiếm một nữ nhân.

Hoa Mãn Lâu sáng mắt lên nói:

- Phải đó! Công tử nên đi kiếm ngay cô gái bàn chân mọc sáu ngón.

Lục Tiểu Phụng "Ồ" một tiếng.

Hoa Mãn Lâu nói:

- Công tử đừng quên những con cháu hệ thống đích truyền của Đại Kim Bằng vương triều đều có sáu ngón chân. Thượng Quan Đan Phụng là con ruột của Đại Kim Bằng Vương, nhất định bàn chân y cũng sáu

ngón. Công tử...

Gã không nói nữa vì đột nhiên phát giác Lục Tiểu Phụng đi rồi.

Trời đã huỳnh hôn. Trong vườn hoa nở rất đẹp. Mùi thơm ngào ngạt hòa lẫn vào trong làn gió, nhưng chẳng thấy bóng người nào.

Thượng Quan Tuyết Nhi cũng không thấy ở vườn hoa.

Lục Tiểu Phụng không phải đến đây để kiếm Thượng Quan Đan Phụng vì chàng đã biết Thượng Quan Đan Phụng không ở trong vườn này.

Đại Kim Bằng Vương chẳng hỏi han gì đến hành tung của con gái. Đây cũng là một chuyện rất kỳ quái.

Hiện giờ Lục Tiểu Phụng không rảnh để nghĩ tới

vụ này, chàng chỉ mong được gặp Thượng Quan Tuyết Nhi cho lẹ để hỏi thị một điều rất trọng yếu.

Khi chàng không muốn tìm thị thì thị cứ phất phơ trước mặt hoài. Bây giờ muốn kiếm thì lại chẳng thấy bóng con tiểu yêu đâu nữa.

Lục Tiểu Phụng buông tiếng thở dài, đi xuyên qua lối nhỏ giữa những luống hoa.

Đột nhiên chàng phát giác một khuôn cửa ở góc vườn.

Cánh cửa chỉ khép hờ. Phía sau là một tòa viện nhỏ. Trong viện có một giếng nước.

Lục Tiểu Phụng đẩy cửa tiến vào chàng kiếm thấy Thượng Quan Tuyết Nhi ở đây.

LỤC TIỂU PHỤNG

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Quyển 1
Chương 23

Thượng Quan Phi Yến Lại Xuất Hiện

Con tiểu yêu tinh này dường như chỉ thích làm những chuyện quái đản.

Lúc này thị ngồi chồm hổm trong viện, giương cặp mắt thao láo nhìn khu đất trống trước mặt ngơ ngẩn xuất thần.

Trên mặt đất chẳng có gì, cả ngọn cỏ cũng không nốt.

Lục Tiểu Phụng cũng nghĩ không ra tại sao khu

đất này lại trơ trụi. Chàng không nhịn được cất tiếng hỏi:

- Tiểu biểu thư! Cô coi cái gì vậy?

Tuyết Nhi vẫn lặng thinh, cũng không quay đầu nhìn lại.

Dù là nhà học cứu đang khảo sát kinh điển tưởng cũng không chuyên tâm đến thế.

Con tiểu yêu quái đang coi chi vậy? Lục Tiểu Phụng không khỏi động tính hiếu kỳ, chàng cũng ngồi xuống bên cạnh Tuyết nhi. Mắt thị ngó về phương nào, chàng cũng ngó theo phương đó, nhưng chẳng thấy chi hết.

Hiển nhiên lâu ngày không gặp mưa, mặt đất đã khô cứng. Gần đó trong vườn hoa cỏ tốt tươi mà khu đất này àng khè không một tấc cỏ nào mọc được.

Giếng nước gần đó dường như đã lâu ngày không ai dùng đến. Cái cần trục trên miệng giếng bám đầy đất vàng khè.

Hai bên viện có mấy gian sương phòng cũ kỹ rách nát. Khóa cửa đã han rỉ.

Lục Tiểu Phụng quan sát hồi lâu mà không hiểu Tuyết Nhi ngồi đây làm chi?

Đột nhiên thị lên tiếng:

- Đây là nơi khảo cứu Phật học của tổ phụ ta hồi lão nhân gia còn sinh thời.

Lục Tiểu Phụng đã biết tổ phụ thị ngày trước cùng với Hoắc Hưu vâng mệnh Vương triều ủy thác cô nhi. Lão chính là Thượng Quan Cẩn à cũng là hoàng thúc viễn phòng của Đại Kim Bằng Vương.

Tuyết Nhi nói tiếp:

- Sau khi tệ tổ phụ qua đời trước đây một năm, chẳng còn ai qua lại chốn này.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Cô nương tới đây làm chi?

Tuyết Nhi đột nhiên ngoẹo đầu trừng mắt hỏi lại:

- Câu này ta đang định hỏi công tử. Công tử tới đây làm chi?

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Tại hạ... tại hạ đến kiếm cô.

Tuyết Nhi hỏi:

- Kiếm ta làm chi?

Lục Tiểu Phụng lạnh lùng đáp:

- Đến thăm cô và chơi với cô một lúc cho đỡ buồn.

Tuyết Nhi dựng mặt lên cười lạt hỏi:

- Ta nói câu nào công tử cũng không tin thì còn có chuyện gì mà chơi?

Lục Tiểu Phụng cười hề hề hỏi:

- Sao cô biết tại hạ chẳng tin cô câu nào?

Tuyết Nhi đáp:

- Chính công tử nói ra như vậy.

Lục Tiểu Phụng chớp mắt mấy cái hỏi:

- Chẳng lẽ cô tưởng tại hạ nói câu gì cũng là thật cả?

Tuyết Nhi giương cặp mắt lên nhìn chàng hồi

lâu, bỗng thị mỉm cười.

Lục Tiểu Phụng cũng cười theo. Chàng chợt phát giác lúc thị cười ra vẻ một cô gái vừa ngoan ngoãn vừa dễ bảo.

Tuyết Nhi bỗng dựng mặt lên hỏi:

- Công tử muốn chơi trò gì với ta thì chơi đi?

Lục Tiểu Phụng hỏi lại:

- Tại hạ muốn hỏi cô gặp lệnh sư thư lần cuối cùng vào lúc nào?

Tuyết Nhi đáp:

- Chính hôm y đưa Hoa Mãn Lâu về đây, mà cũng là ngày chúng ta ra đi tìm công tử.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Sau khi cô trở về không gặp y lần nào nữa ư?

Tuyết Nhi đáp:

- Không gặp nữa.

Mặt lộ vẻ bi thương, thị nói tiếp:

- Ngày thường y đối với ta rất tốt. Bình thời y ra đi, lần nào cũng để lời dặn ta, nhưng lần này... lần này nhất định y bị người giết chết rồi.

Lục Tiểu Phụng ra chiều suy nghĩ hỏi:

- Bình thời y có thường ra ngoài không?

Tuyết Nhi đáp:

- Ngày trước y không dám, sau khi tổ phụ qua đời, y biến thành lớn mật dần dần. Chẳng những nhiều lần ra đi mà thường thường đi hàng nửa tháng

cũng chẳng trở về. Ta hoài nghi y có tình nhân ở ngoài, nhưng y không chịu thừa nhận.

Thị lại nói thêm:

- Song thân sớm qua đời, chúng ta vẫn ở chung với tổ phụ. Y chẳng biết sợ trời sợ đất nhưng rất sợ tổ phụ.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Thúc thúc các cô trước nay không quản cố y hay sao?

Tuyết Nhi lắc đầu đáp:

- Lão nhân gia có muốn quản cố cũng không được. Thậm chí có lần thúc thúc bỏ y vào phòng khóa lại mà y còn nghĩ cách chuồn ra được.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Bình thời lệnh thúc thúc đối đãi với lệnh thư thư có tử tế không?

Tuyết Nhi đáp:

- Không tử tế đâu. Thúc thúc thường thóa mạ thư thư, bảo y làm bại hoại môn phong nhà Thượng Quan. Thư thư vẫn không để lòng.

Thị nghiến răng nói tiếp:

- Vì thế mà ta hoài nghi lão nhân gia hạ sát thư thư.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Nhưng lệnh thư thư không chết đâu.

Tuyết Nhi hỏi:

- Ai bảo thế?

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Hoa Mãn Lâu mới gặp y cách đây chưa lâu.

Tuyết Nhi cười lạt hỏi:

- Gã ngó thấy thư thư ta ư? Gã đui mắt chẳng khác gì giống dơi thì nhận thấy thư thư ta thế nào được?

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Y nghe rõ thanh âm lệnh thư thư nói chuyện.

Tuyết Nhi đột nhiên biến sắc nói:

- Nếu vậy thì nhất định Thượng Quan Đan Phụng đã mạo xưng y. Hai người này hao hao giống nhau. Hồi còn nhỏ thường bắt chước thanh âm của đối phương để nói chuyện. Một lần Đan Phụng bịt mặt bắt chước tiếng thư thư để gạt ta mà ta cũng mắc

lừa luôn.

Lục Tiểu Phụng không khỏi lộ vẻ kỳ quái. Vụ này càng đi vào chỗ kỳ bí càng khiến cho chàng thích thú.

Tuyết Nhi nắm chặt tay lại nói:

- Công tử nói vậy là ta hiểu ngay. Kẻ sát hại thư thư ta đích thị là y.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Cô muốn nói Thượng Quan Đan Phụng chăng?

Tuyết Nhi gật đầu đáp:

- Ngoài mặt tuy thị tử tế với thư thư thường nói y hoàn toàn giả trá vì y vẫn đem lòng ghen ghét với thư thư bởi đã kém thông minh lại thua bề xinh đẹp.

Thị không chờ Lục Tiểu Phụng lên tiếng, lại nói tiếp:

- Thị sát hại thư thư rồi còn cố ý mạo xưng thư thư ở trước mặt Hoa Mãn Lâu để các vị tưởng thư thư ta chưa chết.

Lục Tiểu Phụng thở dài không biết nói sao? Lời Tuyết Nhi tuy có vẻ hoang đường nhưng chẳng phải hoàn toàn vô lý.

Tuyết Nhi đột nhiên nắm lấy tay Lục Tiểu Phụng nói:

- Ta nhờ công tử giúp cho một việc.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Giúp cô điều gì?

Tuyết Nhi đáp:

- Giúp ta móc thi thể thư thư lên.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Cô nương đã biết thi thể lệnh thư thư chôn vùi ở đâu chưa?

Tuyết Nhi đáp:

- Ta biết rồi, nhất định ở nơi đây.

Lục Tiểu Phụng muốn cười nhưng không sao cười ra tiếng được.

Tuyết Nhi vẻ mặt nghiêm trang nói:

- Ta cứ tìm khu vườn hoa này mà rút cục tìm không ra. Bây giờ ta mới phát giác y nhất định giết chết thư thư ta rồi vùi xác ở đây.

Lục Tiểu Phụng thở dài hỏi:

- Cô đã phát hiện ra điều chi?

Tuyết Nhi đáp:

- Lúc tuổi già tổ phụ ta chẳng khác gì nhà sư, chẳng những không dầy xéo cả con kiến mà còn nghiền cơm nát để nuôi chúng. Vì thế trong viện này rất nhiều kiến.

Cô hứng khởi đỏ mặt lên nói tiếp:

- Thế mà bây giờ ta ngồi đây coi đến hai giờ chẳng thấy một con kiến nào.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Vì thế mà cô cho là...

Tuyết Nhi ngắt lời:

- Ta nhận ra khu đất này nhất định có chất độc

nên cả con kiến cũng không dám bén mảng tới.

Lục Tiểu Phụng sửng sốt hỏi:

- Có chất độc ư?

Tuyết Nhi đáp:

- Nhất định y dùng độc dược sát hại thư thư. Bây giờ chất độc từ thi thể thư thư tán ra thấm vào đất nên cả khu đất này cũng bị độc tử.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Đất cũng bị độc tử ư?

Tuyết Nhi đáp:

- Hẳn chứ. Đất cũng có sống có chết. Đất sống hoa cỏ mới nảy nở mới có sâu kiến.

Lục Tiểu Phụng thở dài nói:

- Cô nghĩ ngợi nhiều quá. Con người con nhỏ tuổi đã nghĩ vơ nghĩ vẩn là đi mau đến chỗ già nua.

Tuyết Nhi trợn mắt lên hỏi:

- Công tử không chịu giúp ta chứ gì?

Lục Tiểu Phụng nhăn nhó cười đáp:

- Bữa nay tại hạ làm việc ngu xuẩn nhiều rồi.

Tuyết Nhi lại trợn mắt ngó chàng hồi lâu. Đột nhiên cô bật tiếng la làng:

- Cứu mạng, cứu mạng! Lục Tiểu Phụng định cưỡng hiếp ta!

Lục Tiểu Phụng hốt hoảng cãi:

- Tại hạ không đụng đến người cô. Cô la rùm chi vậy?

Tuyết Nhi cười nói:

- Chẳng những ta chỉ la rùm lúc này mà về sau gặp người nào quen biết công tử ta cũng tố cáo là công tử cưỡng gian hoài.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Tại hạ cưỡng gian hoài ư?

Tuyết Nhi đáp:

- Ừ! Hoài nghĩa là cưỡng gian nhiều lần.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Cô tưởng người ta tin lời con tiểu nha đầu bịa đặt chăng?

Tuyết Nhi đáp:

- Ai không tin, ta sẽ cởi y phục cho họ coi để họ

thấy ta còn nhỏ hay không?

Lục Tiểu Phụng giật mình kinh hãi đăm đăm nhìn Tuyết Nhi. Chàng gục gặt cái đầu, miệng lẩm bẩm:

- Con nha đầu này điên rồi! Nhất định là điên rồi!

Tuyết Nhi nói:

- Hay lắm! Đúng là ta điên thật. Bây giờ ta còn muốn la nữa.

Quả nhiên thị lại la lên.

Nhưng lần này Lục Tiểu Phụng nhanh tay bịt lấy miệng thị hỏi:

- Chẳng lẽ cô còn quấy phá mãi ư?

Tuyết Nhi gật đầu. Thị chờ chàng buông tay liền

hỏi ngay:

- Phải chăng công tử ưng chịu rồi?

Lục Tiểu Phụng gượng cười hỏi lại:

- Ta rất lấy làm kỳ, không hiểu ai đã dạy cách này cho cô?

Tuyết Nhi cười đáp:

- Đây chỉ là một trong ba biện pháp cũ rích để đối phó với nam nhân. Bây giờ ta mới biết biện pháp này quả nhiên ứng nghiệm.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Còn hai biện pháp nữa là những gì?

Tuyết Nhi mỉm cười đáp:

- Khi nào ta chịu cho công tử hay. Ta cần dành

lại để phòng đối phó với công tử. Dĩ nhiên ta chẳng để công tử biết trước.

Thị nhảy vọt lên nói:

- Ta đi kiếm cuốc xẻng. Công tử hãy ngoan ngoãn ở đây chờ đợi. Đêm nay ta còn bắt trộm mấy con chim bồ câu về nướng cho công tử nhắm rượu.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Chim bồ câu ư?

Tuyết Nhi đáp:

- Thư thư ta nuôi rất nhiều bồ câu. Bình nhật y không cho ai đụng vào chúng. Nhưng bây giờ... ai bắt chúng y cũng mặc kệ...

Mặt thị lộ vẻ bi thương. Đột nhiên thị trở gót chạy đi.

Lục Tiểu Phụng ngó hai bím tóc rung rinh của thị, mặt chàng lộ vẻ kỳ quai. Đột nhiên chàng tung mình rượt theo Tuyết Nhi la gọi:

- Cô nương! Tại hạ cùng đi với cô nương để kiếm cuốc xẻng.

Tuyết Nhi hỏi:

- Tại sao vậy?

Lục Tiểu Phụng cười đáp:

- Ta sợ cô bị chim bồ câu cắp đem đi.

Tiếng cười của chàng có điều quái lạ.

Tuyết Nhi ngó chàng hỏi:

- Phải chăng công tử sợ ta cũng mất tích đột ngột như thư thư?

Một cơn gió mát thổi qua. Mấy con chim én từ trong bụi hoa bay vọt lên ra ngoài tường. Bầu trời dần dần tối lại.

Lục Tiểu Phụng ngửng đầu nhìn: Những bóng chim én dần dần mất hút vào trong sắc chiều tàn. Đột nhiên chàng thở dài, miệng lẩm bẩm:

- Đến chim chóc còn không muốn ở lại đây huống chi là người...

Phải chăng Thương Quan Phi Yến cũng bay ra ngoài như những con én này, hay là cô bị chôn vùi dưới đất vàng?

Tại sao Thượng Quan Đan Phụng cũng mất tích? Đại Kim Bằng Vương phải chăng đã biết nàng đi đâu, nên lão không hỏi Lục Tiểu Phụng về tin tức của nàng?

Hai chân của lão bị chặt rồi có sáu ngón không?

Mấy vấn đề này ai có thể tìm ra được đáp án?

* * * * *

Trời đã huỳnh hôn. Sau lúc huỳnh hôn gió thổi càng lạnh. Ngọn gió lạnh xuyên qua cửa sổ vào nhà. Gió thổi đến bên mình Hoa Mãn Lâu khiến gã biết trời tối rồi.

Làn da của gã cũng cảm giác linh mẫn khác người thường như tai mũi gã vậy.

Có điều lúc này Hoa Mãn Lâu không còn tâm tình hưởng thụ làn gió nhẹ nhàng vào lúc huỳnh hôn buổi tháng Tư. Tâm thần gã đang rối loạn.

Từ ngày Hoa Mãn Lâu gặp Thương Quan Phi Yến trong tòa tiểu điếm kia, tâm thần gã thỉnh thoảng thấy hoang mang bối rối, nhất là những lúc gã hoàn toàn cô độc.

Gã phát giác trong vụ này có điều quái dị, nhưng quái dị ở chỗ nào thì gã không nói được.

Bây giờ đến lúc ăn cơm rồi mà chưa thấy Lục Tiểu Phụng trở về. Đại Kim Bằng Vương cũng không phái người tới mời bọn họ về ăn cơm.

Dường như sự tình lại biến đổi, nhưng lúc gã phát giác thì biến hóa ra sao gã cũng không nói được.

Giữa lúc ấy đột nhiên gã phát giác trong làn gió có mùi hương khác lạ. Chính mùi hương này đã khiến tâm thần gã bồi hồi.

Gã tự hỏi:

- Phải chăng là Thương Quan Phi Yến đã trở về?

Hoa Mãn Lâu bám vào cửa sổ, người gã vọt ra ngoài. Gã tin là cảm giác của mình nhất định không thể sai trật.

Nhưng gã chẳng nhìn thấy gì. Thế giới đối với gã vĩnh viễn không bao giờ sáng sủa, chẳng bao giờ có màu sắc, chỉ hoàn toàn là một vùng hắc ám tuyệt vọng!

Mùi hương vừa rồi trộn lẫn với mùi hương hoa thơm khiến cho gã không phân biệt được từ phía nào đưa tới.

Nhưng đột nhiên gã nghe tiếng người nói từ trong bụi hoa vọng lại:

- Tiểu muội đã về đây.

Quả nhiên là thanh của Thương Quan Phi Yến.

Hoa Mãn Lâu miễn cưỡng kiềm chế mối khích động trong lòng. Hồi lâu gã mới nhẹ buông tiếng thở dài nói:

- Quả nhiên cô nương đã trở về.

Thương Quan Phi Yến hỏi:

- Tướng công biết tiểu muội trở về ư?

Hoa Mãn Lâu đáp:

- Tại hạ không biết mà chỉ hy vọng cô trở về.

Thương Quan Phi Yến hỏi:

- Phải chăng tướng công đang nghĩ tới tiểu muội?

Hoa Mãn Lâu mỉm cười. Nụ cười lộ ra mối tình cảm không bút nào tả xiết, cũng không hiểu đây là sự hoan hỷ hay sự chua cay?

Thương Quan Phi Yến đã tiến lại nắm tay gã, dịu dàng hỏi:

- Tiểu muội đã trở về mà sao tướng công lại

không vui vẻ?

Hoa Mãn Lâu ngập ngừng đáp:

- Tại hạ... tại hạ còn có điều chưa nghĩ ra,

Thương Quan Phi Yến hỏi:

- Điều chi?

Hoa Mãn Lâu đáp:

- Lần thứ hai tại hạ gặp cô nương, lại nghĩ tới một người khác.

Thương Quan Phi Yến hỏi:

- Tướng công nghĩ tới ai?

Hoa Mãn Lâu đáp:

- Thượng Quan Đan Phụng.

Gã vừa nói tên này ra liền cảm thấy tay Thương Quan Phi Yến khẽ run lên.

Nhưng cô lập tức nắm chặt tay gã hơn. Làm bộ phụng phịu, cô hỏi:

- Lúc tướng công gặp tiểu muội lại nghĩ đến y ư?

Hoa Mãn Lâu đáp:

- Đúng thế!

Thương Quan Phi Yến hỏi:

- Tại sao vậy?

Hoa Mãn Lâu đáp:

- Vì... vì có lúc tại hạ tưởng chừng cô nương với Thượng Quan Đan Phụng là một người.

Thương Quan Phi Yến hỏi:

- Sao tướng công lại cảm giác như vậy được?

Hoa Mãn Lâu đáp:

- Tại hạ cũng không biết nữa, nên chính tại hạ... thường thường cũng cảm thấy kỳ quái.

Thương Quan Phi Yến nói:

- Chẳng lẽ tướng công cũng tin lời cô em của tiểu muội xác định là Thương Quan Phi Yến bị người giết chết rồi. Thương Quan Phi Yến bây giờ chỉ là Thượng Quan Đan Phụng ngụy trang hay sao?

Hoa Mãn Lâu khôn bề mở miệng, vì trong gã quả có ý hoài nghi như vậy. Gã không muốn nói dối trước mặt con người mà gã vẫn yêu mến.

Thương Quan Phi Yến hỏi:

- Tướng công còn nhớ Thôi Nhất Đông không?

Tướng công còn nhớ đã hỏi tiểu muội những gì không? Phải chăng tướng công đã hỏi: "Cô nương có nghe thấy tuyết hoa rụng xuống nóc nhà? Cô nương có cảm giác được nụ hoa ở giữa làn xuân phòng từ từ hé nở? Nguồn sinh lực đó thực là kỳ diệu!"

Thương Quan Phi Yến dừng lại một chút rồi tiếp:

- Tướng công còn hỏi: "Cô nương có biết trong ngọn thu phong thường đem lại cái gì? Phải chăng nó đưa mùi thanh hương ở lá từ trên núi xa xa về để cống hiến cho mình?"

Dĩ nhiên Hoa Mãn Lâu còn nhớ như in trong óc.

Những cầu này chính gã đã nói ra mà bây giờ Thương Quan Phi Yến nhắc lại không sai một chữ.

Thương Quan Phi Yến lại hỏi:

- Nếu tiểu muội là Thượng Quan Đan Phụng thì

sao lại biết được những câu này? Sao lại nhớ rõ ràng đến thế?

Hoa Mãn Lâu mỉm cười. Đột nhiên gã phát giác mối hoài nghi của mình thật vô căn cứ mà cũng vô dụng nữa.

Gã không khỏi nảy ra chút hối hận trong lòng rồi không nhịn được khẽ đưa tay lê vuốt tóc trên đầu Thương Quan Phi Yến.

Thương Quan Phi Yến đã ngả mình vào lòng gã và ôm chặt lấy gã.

Hoa Mãn Lâu bây giờ chỉ còn cảm thấy mình đầy đủ hạnh phúc, cơ hồ gã quên hết mọi sự.

Giữa lúc ấy, gã đột nhiên phát giác tay Thương Quan Phi Yến điểm vào huyệt Ngọc Chẩm sau gáy gã.

Tiếp theo gã không cảm thấy gì nữa.

* * * * *

Trên mặt đất đã hiện ra một huyệt động rộng chừng hơn trường sâu đến hai thước.

Người Lục Tiểu Phụng mồ hôi ướt đầm.

Thượng Quan Tuyết Nhi quỳ xuống một bên. Hai tay thị đỡ lấy má chàng lắc đi lắc lại không ngớt hỏi:

- Công tử dừng lại làm gì? Phải tiếp tục đào xuống nữa chứ? Thân hình công tử khỏe mạnh như vậy mà sao vô dụng đến thế?

Lục Tiểu Phụng đưa tay áo lên lau mồ hôi trán nhăn nhó cười đáp:

- Vì tại hạ chưa ăn cơm. Đáng lý bây giờ tại hạ

đang ngồi trên bộ ghế thoải mái bồi tiếp lệnh thúc thúc uống rượu. Nhưng tại hạ lại là thằng ngốc ở đây đào huyệt động.

Tuyết Nhi chớp mắt nói:

- Chẳng lẽ công tử không muốn chiều lòng một cô gái như ta đào huyệt giùm? Công tử muốn ngồi bàng quan chăng?

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Vì tại hạ không muốn mà phải làm thành ra xúi quẩy.

Tuyết Nhi nói:

- Vụ này sao lại kể là xúi quẩy được? Chính là một chuyện rất quanh vinh.

Lục Tiểu Phụng trợn mắt lên hỏi:

- Quang vinh ư?

Tuyết Nhi đáp:

- Người đàn ông khác có quỳ gối xuống năn nỉ ta đào lỗ giùm ta cũng không chịu đâu!

LỤC TIỂU PHỤNG

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 24

Mở Cuộc Điều Tra Chân Sáu Ngón

Lục Tiểu Phụng buông tiếng thở dài. Đột nhiên chàng phát giác mình không nên tìm đến con tiểu yêu tinh này, cũng không nên trò chuyện với thị.

Nhưng chàng lại lập tức cảm thấy mình nghĩ vậy là sai.

Lục Tiểu Phụng tiếp tục cầm xẻng xúc đất đổ lên. Đột nhiên dưới đất lộ ra một tà áo màu hồng hãy còn mới nguyên.

Tuyết Nhi nhảy bổ lên la:

- Công tử coi đó. Ta đã nói là không sai mà. Dưới này quả đã chôn người.

Bây giờ thị không cần thúc giục, Lục Tiểu Phụng hăm hở đào sâu xuống.

Chàng buồng cuốc, tay cầm xẻng xúc đất. Chàng xúc mấy cái, thi thể chôn dưới đất từ từ lộ ra vẫn còn y nguyên chưa hủ nát.

Tuyết Nhi lại lấy cây đèn lồng đã treo trên miệng giếng từ trước.

Ngọn đèn lồng soi vào mặt xác chết.

Tuyết Nhi đột nhiên bật tiếng la hoảng. Chiếc đèn lồng trong tay thị cầm không chắc suýt nữa rớt xuống tay Lục Tiểu Phụng.

Lục Tiểu Phụng cũng sửng sốt đến thộn mặt ra.

Nỗi kinh nghi của chàng lúc này tưởng chừng trước nay chưa từng gặp lần nào hoảng hốt như vậy.

Xác chết không phải là Thương Quan Phi Yến mà hiển nhiên là Thượng Quan Đan Phụng.

Ngọn đèn lồng không ngớt đưa đi lại vì tay Tuyết Nhi run bần bật không dừng lại được.

Mặt xác chết chẳng những chưa hủ nát chút nào mà còn linh động như người sống.

Cặp mắt loại trô trố tựa hồ trợn lên nhìn Lục Tiểu Phụng.

Lục Tiểu Phụng vốn không phải là người nhỏ mật, nhưng chàng nghĩ tới trước đây chưa lâu còn nói chuyện với Thượng Quan Đan Phụng mà câu cười tiếng nói của nàng còn rất ngon ngọt, rất quyến rũ.

Chàng cũng run bần bật không cầm vững cái xẻng trong tay.

Cái xẻng rớt xuống đúng vào người xác chết.

Bỗng nghe đánh choang một tiếng tựa hồ đụng vào kim thiết.

Lục Tiểu Phụng không nhịn được thò tay xuống sờ mới phát giác thi thể vừa lạnh buốt vừa cứng đơ chẳng khác gì đồng, sắt.

Bàn tay chàng cũng lạnh ngắt, chàng không nhịn được thở dài sườn sượt nói:

- Quả nhiên nàng bị độc tử rồi.

Tuyết Nhi hỏi:

- Ai… ai đã hạ độc giết y?

Lục Tiểu Phụng không trả lời, vì chàng không tìm ra được đáp án.

Tuyết Nhi nói:

- Người bị trúng độc mà chết, thi thể rất mau hủ nát. Xem chừng y mới bị hạ độc chưa lâu.

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Nàng chết khá lâu rồi.

Tuyết Nhi hỏi:

- Sao công tử biết thế?

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Vì chất độc trong người nàng đã phát tán thấm vào đất.

Chính Tuyết Nhi đã nói câu này mà thị nói rất

đúng.

Lục Tiểu Phụng lại nói tiếp:

- Vả lại coi chỗ đất này cũng nhận thấy ít ra đã đào lên một hai tháng.

Tuyết Nhi hỏi:

- Phải chăng công tử có ý nói y bị chết ít ra là một vài tháng?

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Đúng thế!

Tuyết Nhi lại hỏi:

- Nhưng sao thi thể lại chưa hủ nát?

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Vì nàng trúng độc, mà là chất độc rất kỳ quái. Có thứ dược vật giữ được thi hài mấy trăm năm không hủ nát. Huống chi, chỗ đất này chẳng những khô khan mà sâu kiến lại tuyệt tích. Bất luận thi thể ai chôn vùi xuống đây cũng không hủ nát mau lẹ.

Tiếng chàng nói đều đều mà chậm chạp, vì miệng nói, nhưng trong lòng mải nghĩ chuyện khác.

Lục Tiểu Phụng thật còn lắm chuyện.

Tuyết Nhi trầm ngâm miệng lẩm bẩm:

- Trước đây một hai tháng thì khi đó thư thư ta chưa tìm đến Hoa Mãn Lâu.

Lục Tiểu Phụng lẩm nhẩm gật đầu.

Tuyết Nhi lại nói:

- Thư thư ta đưa Hoa Mãn Lâu về đây rồi ta mới

theo y đi kiếm công tử.

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Đúng thế!

Tuyết Nhi hỏi:

- Nếu y chết trước đây một hai tháng thì sao còn đi kiếm công tử được? Mặt khác sao công tử còn thấy mặt y?

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Tại hạ gặp Thượng Quan Đan Phụng mà không phải là Thượng Quan Đan Phụng chân chính.

Tuyết Nhi hỏi:

- Vậy công tử gặp ai?

Lục Tiểu Phụng không đáp, hỏi lại:

- Từ hai tháng nay cô có gặp thư thư xuất hiện cùng một lúc với nàng lần nào không?

Tuyết Nhi trầm ngâm một lát rồi lắc đầu đáp:

- Dường như không có.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Trong vòng hai tháng nay cô có nhận thấy thái độ của y khác lạ chút gì không?

Tuyết Nhi nghẫm nghĩ hồi lâu rồi gật đầu đáp:

- Thái độ y dường như có khác. Trước kia y gặp ta nói nói cười cười, nhưng gần đây tực hồ y chỉ muốn trốn lánh ta.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Bởi vì y không phải là Thượng Quan Đan

Phụng chân chính, nên y sợ cô khám phá ra.

Tuyết Nhi chau mày hỏi:

- Y không phải Thượng Quan Đan Phụng thì là ai? Sao y hóa trang giống đến thế được? Chẳng lẽ…

Đột nhiên thị nhảy bổ lên lớn tiếng hỏi tiếp:

- Chẳng lẽ công tử cho là thư thư ta đã hóa trang làm Thượng Quan Đan Phụng?

Lục Tiểu Phụng không đáp. Chàng ngậm miệng có khi là đã mặc nhiên thừa nhận.

Tuyết Nhi trừng mặt lên nhìn chàng hỏi tiếp:

- Chẳng lẽ công tử xác định Thượng Quan Đan Phụng không sát hại thư thư ta, mà ngược lại, chính thư thư ta đã gia hại y hay sao?

Lục Tiểu Phụng thở dài đáp:

- Tại hạ chỉ biết rằng hiện giờ y đích thị chết rồi.

Tuyết Nhi hỏi gạn:

- Vì lẽ gì thư thư ta lại hạ sát Thượng Quan Đan Phụng? Công tử có thể nói rõ lý do này được chăng?

Lục Tiểu Phụng yên lặng không đáp. Chẳng hiểu chàng không nói ra được hay chàng không muốn nói?

Đột nhiên chàng cúi xuống nhìn cái giầy ở chân xác chết.

Tuyết Nhi la thất thanh:

- Công tử muốn làm chi vậy?

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Tại hạ muốn coi chân y xem sao!

Tuyết Nhi lại la lên:

- Công tử điên rồi. Đúng là con người điên khùng không hơn không kém.

Lục Tiểu Phụng thở dài nhăn nhó cười đáp:

- Tại hạ cũng tự biết cử động này quả có chút điên khùng, nhưng chẳng thể không coi được.

Chàng đã trụt giầy xác chết ra. Đôi bàn chân xinh xắn nhỏ bé hiển nhiên đều mọc sáu ngón thực.

Tuyết Nhi bỗng bình tĩnh trở lại. Hồi lâu thị mới buồn rầu nói:

- Đây đúng là biểu thư ta thật.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Cô nương cũng biết bàn chân lệnh biểu thư mọc sáu ngón ư?

Tuyết Nhi chậm chạp đáp lại bằng một tiếng “Ừ”.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Sao cô nương biết thế?

Tuyết Nhi ngập ngừng đáp:

- Vì y… không chịu để cho bất cứ ai coi thấy bàn chân y. Cả những khi chúng ta trụt giầy đến bờ sông giỡn nước, một mình y không chịu trụt giầy.

Người thiếu nữ nào mà chẳng thích xinh đẹp? Bàn chân mọc sáu ngón chẳng phải là một điều đặc biệt đáng khoa trương.

Tuyết Nhi nói tiếp:

- Y càng không muốn cho người ta coi đến, thì tính tò mò càng thúc đẩy ta coi cho bằng được. Thế rồi một hôm ta thừa cơ y đang tắm đột nhiên sấn vào.

Lục Tiểu Phụng nhăn nhó cười. Chàng cười gượng vì con tiểu yêu tinh này có thể làm được bất cứ việc gì.

Tuyết Nhi lại nói:

- Lúc y vừa thấy ta tức giận vô cùng, nhưng sau y lại năn nỉ yêu cầu ta đừng tố cáo vụ này với người khác.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Cô nương ưng chịu chứ?

Tuyết Nhi gật đầu đáp:

- Từ ngày ấy ta không cáo tố với một ai.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Còn lệnh thư thư?

Tuyết Nhi đáp:

- Thư thư ta không biết, ta cũng không cho y hay.

Lục Tiểu Phụng trầm ngậm, đột nhiên chàng hỏi:

- Cô nương có biết lệnh thúc thúc chặt chân hồi nào không?

Tuyết Nhi lộ vẻ kinh hãi hỏi lại:

- Chân lão nhân gia bị chặt rồi ư? Ta làm sao mà biết được?

Lục Tiểu Phụng gạn hỏi:

- Cô nương không biết thật ư?

Tuyết Nhi đáp:

- Trưa hôm qua ta còn thấy lão nhân gia đi đi lại lại trong khu vực mà thư thư ta nuôi chim bồ câu. Dường như lão nhân gia cho chim ăn giùm.

Lục Tiểu Phụng đột nhiên sáng mắt lên.

Tuyết Nhi hỏi:

- Trong vòng hai tháng nay nếu quả có người mạo xưng biểu thư ta thì tại sao cả thúc thúc ta cũng không nhận ra được?

Thị muốn hỏi lại Lục Tiểu Phụng, nhưng lúc này chàng đột nhiên mất biến không thấy đâu nữa.

Cảnh sắc ban đêm thê lương mà thanh tĩnh. Ánh đèn ảm đạm soi vào mặt xác chết lạnh như băng. Cặp mắt sâu hoắm tựa hồ đang trợn lên nhìn Tuyết Nhi.

Tuyết Nhi không nhịn được người run bần bật.

Đột nhiên trong bóng tối có âm thanh lạnh lùng cất lên:

- Ngươi không nên đa sự như thế.

Cô nghe thanh âm này bất giác cảm thấy trái tim tựa hồ chìm hẳn xuống.

* * * * *

Dãy hành lang âm u ảm đạm cửa đã đóng rồi.

Lục Tiểu Phụng gõ cửa không thấy phản ứng, liền đập mạnh hơn cũng chẳng thấy ai thưa.

Lục Tiểu Phụng biến đổi sắc mặt vận nội lực đập mạnh một cái. Cánh cửa gỗ dầy ba tấc bị bể thành từng mảnh.

Cây đèn đặt trên bàn đã thắp lên. Ghế ngồi lại bỏ trống. Đại Kim Bằng Vương bình thời vẫn ngồi trên ghế gỗ này mà bây giờ không thấy lão đâu nữa.

Lục Tiểu Phụng vẫn chẳng lộ vẻ gì kinh ngạc, dường như biến cố này đã nằm trong sự tiên liệu của chàng.

Cái đệm thêu rồng vàng rớt xuống đất. Chàng cúi xuống toan lượm lên thì đột nhiên ngó thấy một bàn tay.

Bàn tay khô đét như que củi từ phía sau ghế đưa ra. Năm ngón tay khoằm khoằm phảng phất như muốn chụp cái gì nhưng chẳng chụp được gì hết.

Lục Tiểu Phụng đi vào thêm. Chàng ngó thấy Đại Kim Bằng Vương rồi.

Thi thể lão già nay chưa hoàn toàn lạnh ngắt cứng đơ nhưng hô hấp đã dừng lại.

Cặp mắt đầy vẻ hoang mang phẫn nộ không bút nào tả xiết. Hiển nhiên trước khi lâm tử lão chẳng thể ngờ được là con người đó lại hạ thủ giết lão.

Một cánh tay lão mang vết đao thương rất sâu dường như có người chém vào nhưng không chém đứt.

Bàn tay lão nắm lại, gân xanh còn nổi lên. Hiển nhiên lão chết thì thôi chứ không chịu buông vật gì trong tay đang nắm giữ.

Lục Tiểu Phụng cúi xuống nhìn mới phát giác tay lão đang nắm chặt một chiếc giầy thêu màu hồng tươi.

Chiếc giầy này giống như loại giầy của tân nương tử, nhưng trên mũi đã không thêu uyên ương mà cũng chẳng thêu con cú mèo. Họ thêu con chim én mà chính là con én đang bay (Phi Yến).

Lão giữ chặt đến nỗi chiếc giầy diêm dúa biến thành méo mó, chẳng còn ra hình thù gì nữa.

Nhưng mặt lão không lộ vẻ gì. Đem bộ mặt thản nhiên so với cặp mắt đầy sợ sệt phẫn nộ, lồi trô trố thật không giống nhau.

Lục Tiểu Phụng chẳng cần sờ vào cũng đủ biết cái mặt này đổ chất dịch dung rất tinh xảo.

Lão già này hiển nhiên không phải Đại Kim Bằng Vương chân chính. Dĩ nhiên Đại Kim Bằng Vương đã đồng thời bị chết với con gái rồi.

Lục Tiểu Phụng nhìn cặp mắt lão lại ngó xuống hai chân bị chặt đứt. Chàng không nhịn được buông tiếng thở dài, miệng lẩm bẩm:

- Tại hạ tuy đã làm việc ngu xuẩn nhưng hành động của lão này lại càng ngu xuẩn hơn…

Chàng chưa nói dứt câu thì đột nhiên nghe luồng kiếm phóng cực kỳ cấp bách.

Người ở ngoài cửa sổ định ám toán chàng dĩ nhiên là một kiếm thủ hạng nhất trong võ lâm không còn nghi ngờ gì nữa.

Những kiếm thủ hạng nhất, trong võ lâm không có nhiều.

Lục Tiểu Phụng đã biết người đó là ai rồi.

Người chàng lướt xa ra ba thước. Chàng thở dài nói:

- Liễu Dư Hận! Ngươi không nên xuất hiện lúc này.

Quả nhiên thanh âm Liễu Dư Hận ở ngoài cửa sổ lạnh như băng đáp:

- Nhưng ta đã đến rồi.

Chiêu kiếm của hắn còn lẹ hơn thanh âm.

Trên khuôn cửa sổ cổ kính, chạm trổ rất đẹp nghe đánh "bình" một tiếng. Song cửa bí hất đi. Người hắn và thanh kiếm đồng thời bay vào.

Đầu tóc xõa xượi, mắt lộ những tia sáng hung dữ, điên khùng. Coi người hắn còn đáng sợ hơn là thanh kiếm.

Lục Tiểu Phụng chưa trông thấy người hắn, mà kiếm chiêu biến thế mau lẹ dị thường. Nhát kiếm nào cũng nhằm đâm vào những yếu huyệt trí mạng tựa hồ muốn hạ sát chàng ngay.

Mục quang của Lục Tiểu Phụng thủy chung nhìn vào kiếm phong tựa hồ đưa trẻ nít ngắm những con bướm nhảy múa.

Chỉ trong chớp mắt Liễu Dư Hận đã phóng đến mười bảy chiêu kiếm. Giữa lúc ấy, Lục Tiểu Phụng đột nhiên động thủ.

Chàng đưa hai ngón tay ra kẹp lấy. Không ai hình dung được động tác cực kỳ thần tốc và xảo diệu này của chàng, mà cũng không ai tưởng tượng ra được.

Thủ chỉ của chàng tựa hồ làm theo ý muốn đúng như câu "Tâm hữu linh tê dữ chỉ thông".

Liễu Dư Hận sau khi đã đâm mười tám chiêu kiếm, đột nhiên phát giác kiếm phong của mình bị kẹp chặt, như đâm sâu vào phiến đá một cách đột ngột. Hắn đã vận khí lực toàn thân cũng không tài nào nhổ ra được.

Thanh kiếm gắn liền vào cổ tay mặt hắn, chẳng khác nào một bộ phận trong thân thể. Thanh kiếm

không sao lôi ra khỏi ngón tay Lục Tiểu Phụng thì cánh tay hắn cũng không rụt về được.

Cổ tay này của hắn bình thời trang bị một cái thiết câu có thể móc được mọi vật.

Chỉ khi nào giết người thiết câu mới đổi thành kiếm.

Thế là hắn đã chuẩn bị giết người.

Lục Tiểu Phụng coi bộ mặt đau khổ của hắn trong lòng nảy mối lân mẫn khôn tả.

Chàng nói:

- Ta không muốn giết ngươi. Vậy ngươi đi đi.

Liễu Dư Hận chẳng nói nửa lời. Câu trả lời của hắn là trái thiết câu buộc ở cổ tay trái.

Trái thiết câu liệng về phía Lục Tiểu Phụng phát ra tiếng gió vù vù. Nếu Lục Tiểu Phụng không buông tay thì cái đầu lớn đến đâu cũng bị bẹp dúm.

Chàng còn một tay, lúc trái thiết câu đánh xuống, cánh tay này gạt chênh chếch một cái khiến cho cánh tay trái Liễu Dư Hận phải rũ xuống.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Nếu ta buông tay ngươi có đi ngay không?

Liễu Dư Hận đột nhiên bật tiếng cười lạt, tiếng cười đầy vẻ khinh miệt. Hắn đã khinh miệt Lục Tiểu Phụng, khinh miệt cả mạng sống của mình.

Lục Tiểu Phụng thở dài nhăn nhó cười hỏi:

- Tại sao ta cứ gặp phải hạng người ngu xuẩn thế này? Tại sao?

Chàng chưa dứt lời đã dừng lại, vì chợt nghe có tiếng người.

Thanh âm này nguyên là tiếng nói của Thượng Quan Đan Phụng, nhưng bây giờ chàng đã biết nàng không thể nào lại xuất hiện được nữa.

Ánh chiều tà cũng hết rồi. Trong nhà lại càng tối đen.

Bóng người lờ mờ như quỷ my xuất hiện ở trước cửa là một nữ nhân, hơn nữa là một thiếu nữ diễm lệ phi thường. Cô vừa đẹp vừa ôn nhu lại vừa hấp dẫn.

Thiếu nữ ngưng thần nhìn Lục Tiểu Phụng mỉm cười đáp lại câu hỏi vừa rồi:

- Vì công tử cũng là người ngu xuẩn. Người ngu xuẩn thường chạm trán phải hạng ngu xuẩn.

Lục Tiểu Phụng chưa gặp thiếu nữ này bao giờ,

nhưng chàng đã biết cô là Thượng Quan Phi Yến.

Tiếng cười của cô tỏ ra rất ngây thơ. Cô hỏi:

- Công tử coi tiểu muội so với Thượng Quan Đan Phụng còn có phần xinh đẹp hơn y chứ?

Lục Tiểu Phụng lẩm nhẩm gật đầu. Chàng chẳng thể không thừa nhận điểm này.

Dĩ nhiên Thượng Quan Đan Phụng là một thiếu nữ phi thường diễm lệ, nhưng hiện giờ Lục Tiểu Phụng coi cô gái này tưởng chừng như gặp người trong mộng.

Phi Yến vẫn cười, nụ cười chẳng những ngây thơ mà còn thuần khiết nữa. Lúc cô nhìn ai tựa hồ trên cõi đời này chỉ mình người đó là nam nhân, đồng thời cô cũng cho đối phương nhận thấy cô là một thiếu nữ duy nhất chốn trần ai.

Nụ cười của Thượng Quan Đan Phụng có thể khiến cho đàn ông trong lòng nảy ra nhiều ảo tưởng. Nụ cười của Thương Quan Phi Yến còn đi xa hơn, nó khiến cho người ta quên hết mọi sự.

Lục Tiểu Phụng thở dài nói:

- Cô nương lầm rồi!

Thương Quan Phi Yến hỏi:

- Tiểu muội lầm ư?

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Một thiếu nữ đã xinh đẹp tuyệt vời như cô nương, bất luận là ai cũng chẳng thể bì kịp, vậy cô nương không nên hóa trang làm người khác.

Thương Quan Phi Yến chớp mắt mấy cái hỏi:

- Tỷ như đêm hôm trước mà công tử ngó thấy chân diện mục của tiểu muội thì công tử có buông tha cho tiểu muội đi không?

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Giả tỷ cô nương cho tại hạ nhìn thấy chân tướng sớm hơn thì chắc tại hạ chẳng thể chờ được đến đêm hôm ấy.

Thương Quan Phi Yến hỏi:

- Chẳng lẽ ở trong xe ngựa, công tử định…

Lục Tiểu Phụng ngắt lời:

- Tại hạ nói không thể hãm mình trước một người quá hấp dẫn.

Thương Quan Phi Yến lại cười nói:

- Công tử tuy chẳng phải là người quân tử, nhưng lời nói có vẻ thành thực.

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Cô nương chẳng phải là thục nữ mà lời nói lại không thành thực.

Thương Quan Phi Yến mỉm cười nói:

- Đàn bà con gái mà thành thực quá thì khó lòng cho khỏi mắc bẫy của người đàn ông.

Cô nói câu này đã biến đổi thanh âm, tựa hồ là người khác chứ không phải cô.

Thanh âm cải biến đột ngột này đối với Lục Tiểu Phụng là một sự ngạc nhiên hơn cả thay đổi bộ mặt.

Chàng cũng hiểu thuật dịch dung, cũng đã gặp những người đeo mặt nạ gần giống như thần thoại,

nhưng chàng không hiểu sao con người còn có thể biến đổi thanh âm thành người khác.

Dĩ nhiên Thương Quan Phi Yến đã nhìn thấy chàng lộ vẻ kinh dị, liền mỉm cười hỏi:

- Phải chăng thanh âm của tiểu muội còn lọt tai hơn cả tiếng nói của Thượng Quan Đan Phụng?

Lục Tiểu Phụng bật tiếng cười gượng.

Thương Quan Phi Yến nói:

- Bây giờ chắc công tử đã nhận ra tiểu muội hơn y về mọi mặt mà suốt đời bị y đè nặng trên đầu.

Thanh âm cô đang ngon ngọt hiền hòa bỗng đầy vẻ oán hận. Cô nói tiếp:

- Từ thuở nhỏ tiểu muội mặc quần áo của y thải ra, ăn những thức của y bỏ thừa, chỉ vì y là Công

chúa.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Vì thế mà cô gặp được cơ hội liền chứng minh cô đã hơn y.

Thương Quan Phi Yến cười lạt.

Lục Tiểu Phụng lại hỏi:

- Vì thế mà lệnh tổ phụ mất đi, cô nương không muốn ở nhà nữa?

Thương Quan Phi Yến đáp:

- Chẳng ai muốn sống gửi thác nhờ để coi mặt người.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Tưởng cô nương đã là tay có bản lãnh thì len

lỏi vào chốn giang hồ làm nên sự nghiệp vẻ vang để người ta mở mắt ra, không ngờ cô cũng để cho một gã trai làm cho phải xiêu lòng.

LỤC TIỂU PHỤNG

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Quyển 1
Chương 25

Đa Tình Tự Cổ Không Dư Hận

Thương Quan Phi Yến biến sắc nói:

- Tiểu muội đã biết con tiểu quỷ đó chẳng có điều chi là không nói cho công tử hay.

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Người đàn ông kia chẳng những hâm mộ cô nương vô cùng mà rất đồng tình về thân thế của cô nên y cũng tìm cơ hội để rửa hận cho cô.

Lục Tiểu Phụng nói tiếp:

- Sau khi y biết được điều bí mật của Kim Bằng vương triều liền quyết định làm thay cho cô.

Thương Quan Phi Yến nghe nói, vẻ vui tươi trên mặt liền biến mất.

Lục Tiểu Phụng lại nói:

- Y khuyên cô nghĩ cách thu lại tiền của Kim Bằng vương triều hiện ở trong tay bọn Diêm Thiết San. Bất luận ai có món tiền của to lớn này đều lập tức có thể hơn người.

Thương Quan Phi Yến lạnh lùng đáp:

- Người tham tài thì chết, chim tham ăn thì mắc lưới. Khoản tiền tài to lớn đó làm cho ai cũng phải động tâm.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Chắc cô cũng biết thúc tổ và biểu thư cô đều không đồng ý về vụ này. Huống chi nếu họ không chết thì số của cải này có thu về được cũng lọt vào tay họ.

Thương Quan Phi Yến đap:

- Dĩ nhiên tiểu muội không muốn để cho người khác tọa hưởng kỳ thành.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Vì thế cô cùng tình nhân đã nghĩ ra một mưu kế tuyệt diệu.

Thương Quan Phi Yến đáp:

- Tiểu muội chỉ muốn giết chết Đại Kim Bằng Vương là con người tuổi già lại đầu óc tối tăm, nhưng

bọn tiểu muội phái người hóa trang khéo đến đâu cũng không thể che mắt Thượng Quan Đan Phụng được.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Vì thế mà cô đánh bạo giết luôn cả nàng.

Thương Quan Phi Yến đáp:

- Đúng rồi!

Lục Tiểu Phụng nói:

- May ở chỗ tướng mạo hai cô giống nhau mấy phần, cô lại có thể mô phỏng thanh âm nàng từ thuở nhỏ, nên cô có thể thay nàng vào nếm mùi vị làm công chúa.

Thương Quan Phi Yến cười đáp:

- Mùi vị đó cũng không ngon đâu.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Vụ bí mật này dĩ nhiên các vị không muốn cho con nhỏ lắm miệng kia biết, nên các vị thủy chung vẫn dối gạt Tuyết Nhi. Tức cười là thị tưởng cô nương bị Thượng Quan Đan Phụng hạ thủ.

Thương Quan Phi Yến hậm hực đáp:

- Con tiểu quỷ đó chẳng những lắm miệng mà còn đa sự nữa.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Tại hạ lấy làm kỳ là tại sao các vị không trực tiếp đi kiếm bọn Hoắc Hưu.

Thương Quan Phi Yến đáp:

- Vì mãi sau này bọn tiểu muội mới phát giác Đại Kim Bằng Vương tất có một tiêu ký gì bí mật mà chỉ những đại thần tòng vong lão lúc đương thời mới biết mà thôi, vì thế nên bất luận là ai mạo xưng lão đều bị tên cáo già Hoắc Hưu khám phá.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Khi đó cô nương còn chưa biết bàn chân lão có sáu ngón ư?

Thương Quan Phi Yến đáp:

- Tiểu muội không biết mà cũng không dám mạo hiểm.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Do đó mà các vị dùng biện pháp hay nhất là kiếm một người đi hạ sát lão hồ ly thay mình.

Thương Quan Phi Yến đáp:

- Đúng thế.

Lục Tiểu Phụng nhăn nhó cười nói:

- Nhưng nhân vật đó khó mà kiếm được vì chẳng những họ phải đủ tài giết Hoắc Hưu mà còn có lòng dạ thiên nhiên thích can thiệp vào việc của người ta.

Thương Quan Phi Yến thủng thẳng đáp:

- Nhân vật như vậy quả là khó kiếm. Ngoài tướng công, bọn tiểu muội khó tìm được người thứ hai.

Lục Tiểu Phụng thở dài nói:

- Con người như tại hạ trên đời quả cũng không nhiều.

Thương Quan Phi Yến đáp:

- Cái khó là ở chỗ làm cho công tử tình nguyện ra tay.

Lục Tiểu Phụng nói:

- May ở chỗ chẳng những tại hạ thích can thiệp vào việc của người ta mà lại còn có nết đã nhúng tay vào nhất quyết chẳng chịu rút lui nửa chừng.

Thương Quan Phi Yến cười mát đáp:

- Không ngờ công tử lại hiểu mình đến thế!

Lục Tiểu Phụng nói:

- Các vị cố ý cầu bọn Câu Hồn Thủ lại cản trở bọn tại hạ, vì các cô cũng biết bất cứ ai muốn cản trở công việc của tại hạ, tại hạ lại càng làm cố.

Thương Quan Phi Yến cười đáp:

- Người ở Sơn Tây là như vậy đó.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Sau các cô lại cố ý hạ sát Tiêu Thu Vũ và Độc Cô Phương để cảnh cáo tại hạ cũng vì mục đích này.

Thương Quan Phi Yến đáp:

- Cái đó còn vì bọn chúng biết nhiều quá.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Hôm ở trong tòa phá miếu, cô nương cố ý dùng tiếng hát để dẫn dụ bọn tại hạ và lưu mấy sợi tóc trong chậu nước, phải chăng vì mục đích cho Hoa Mãn Lâu tin rằng cô vẫn còn sống?

Thương Quan Phi Yến đáp:

- Cái đó còn vì mục đích để từ nay các vị không tin lời con tiểu quỷ kia nữa.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Cô nương còn biết Tuyết Nhi ở ngoài cửa sổ dòm trộm vào nên cố ý hạ sát Liễu Dư Hận cho thị trông thấy.

Thương Quan Phi Yến lạnh lùng đáp:

- Dĩ nhiên con tiểu quỷ kia không hiểu tiểu muội cùng Liễu Dư Hận cố y bày ra màn kịch để thị coi.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Lúc bọn tại hạ nhận thấy Liễu Dư Hận còn sống, lại càng cho là thị nói dối.

Chàng thở dài nhăn nhó cười nói tiếp:

- Đáng thương cho thị là khi ngó thấy Liễu Dư Hận còn sống, thị lộ vẻ hoảng hốt như chạm trán quỷ nhập tràn. Thị chẳng dám nói gì nữa, riu ríu đi theo hắn.

Thương Quan Phi Yến đáp:

- Tiểu muội đã định đem giam con tiểu quỷ đó lại, nhưng…

Lục Tiểu Phụng ngắt lời:

- Nhưng mấy hôm ấy, cô nương bận nhiều việc quá mà còn sợ sau khi tại hạ trở về không thấy thị tất sinh lòng ngờ vực.

Thương Quan Phi Yến cười lạt đáp:

- Có khi tiểu muội tưởng chừng công tử là con sâu ở trong bụng mình, những điều tâm sự bị nó khám phá.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Cô nương cố ý xuất hiện trước mặt Hoa Mãn Lâu một lần dĩ nhiên là cô muốn đổ tội lên đầu Hoắc Hưu.

Thương Quan Phi Yến đáp:

- Chính thế!

Lục Tiểu Phụng thở dài nói:

- Tại hạ lấy làm kỳ là ở chỗ làm sao cô gạt được gã? Chẳng những tai gã đặc biệt linh mẫn, mũi gã cũng phi thường sắc bén. Dù gã không nghe ra thanh âm của cô thì cũng ngửi thấy mùi vị trong người cô mới phải.

Hơi hướng của con người chẳng ai giống ai. Người thính mũi thường khi phân biệt hương vị còn dễ hơn phân biệt tiếng nói.

Thương Quan Phi Yến đáp:

- Cái đó vì tiểu muội mỗi lần gặp gã đều xức nước hoa thơm nồng nàn. Khi tiểu muội giả làm Thượng Quan Đan Phụng thì chỉ cần gột rửa cho kỳ hết mùi nước hoa.

Lục Tiểu Phụng thở dài nói:

- Những điều suy tính của cô nương thật chu đáo!

Thương Quan Phi Yến mỉm cười đáp:

- Tiểu muội là một nữ nhân mà nữ nhân thường không muốn mạo hiểm.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Cô nương muốn Liễu Dư Hận đến giết tại hạ là có ý gì?

Thương Quan Phi Yến hững hờ đáp:

- Nguyên nhân này tưởng công tử tự biết rồi.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Phải chăng vì hắn đã thành vô dụng đối với cô, nên cô muốn mượn tay tại hạ để giết hắn?

Thương Quan Phi Yến thở dài đáp:

- Thực ra tiểu muội nên biết trước công tử chẳng thích giết người. Nếu không thế thì đối với Diêm Thiết San tiểu muội cũng bất tất phải động thủ.

Từ lúc cô xuất hiện, Liễu Dư Hận tựa hồ biến thành người khác. Hắn bình tĩnh phi thường!

Mỗi khi hắn ngó thấy Thương Quan Phi Yến, con mắt độc nhất của hắn lộ vẻ ôn nhu khác lạ.

Thương Quan Phi Yến nói câu này khác nào mũi đao nhọn đột nhiên đâm vào trái tim Liễu Dư Hận. Hắn cất tiếng run run hỏi:

- Cô nương… cô nương muốn tại hạ chết thật ư?

Thương Quan Phi Yến không thèm ngó hắn hững hờ đáp:

- Thực ra người nên chết sớm đi. Hạng người như ngươi có sống cũng chẳng nghĩa gì!

Liễu Dư Hận ấp úng:

- Trước kia… cô nương… cô nương…

Thương Quan Phi Yến ngắt lời:

- Trước kia ta nói gì dĩ nhiên đều là để lừa gạt ngươi. Chẳng lẽ ngươi lại tưởng ta ưa thích ngươi chăng?

Liễu Dư Hận toàn thân lạnh như băng, đứng không nhúc nhích, ngây người ra nhìn cô. Trong con mắt độc nhất của hắn đầy vẻ oán độc mà cũng chứa chan tình ý.

Hồi lâu hắn mới nhẹ buông tiếng thở dài nói:

- Đúng rồi! Cô nương quả chẳng ưa thích gì tại hạ, tại hạ cũng biết rõ, nhưng tại hạ tự lừa dối mình.

Thương Quan Phi Yến nói:

- Thế thì ngươi không đến nỗi ngu độn quá.

Liễu Dư Hận từ từ gật đầu. Đột nhiên hắn xoay kiếm tự đâm vào ngực mình.

Mũi kiếm đâm thấu tim. Máu tươi vọt ra như tên từ sau lưng bắn lên tường lốm đốm.

Mặt hắn biến thành trơ như đá không lộ vẻ gì.

Hắn sắp chết rồi. Đối với hắn dường như chết không phải là đau khổ mà là hưởng thụ.

Bỗng mắt hắn sáng lên, mỉm cười lẩm bẩm:

- Cái chết nguyên không phải là chuyện khốn khổ. Được chết ở trước mặt cô kể ra còn là…

Hắn chưa nói hết câu người đã té xuống.

Lục Tiểu Phụng không cản trở hắn, dù muốn cản trở cũng không kịp.

Con người có thể chết một cách bình tĩnh thường dễ chịu hơn lúc sống. Đa tình tự cổ không dư hận. Hắn quả là người đa tình, chỉ đáng tiếc đã dùng chữ tình một cách sai trật.

Lục Tiểu Phụng ngưng thần ngó Thương Quan Phi Yến. Đột nhiên chàng đối với cô gái vô tình nảy ra mối chán ghét khôn tả.

Chàng không thống hận mà chỉ chán ghét, chán ghét như loài người đối với rắn độc.

Chàng lạnh lùng nói:

- Cô cũng làm một việc rất ngu xuẩn.

Thương Quan Phi Yến "Ủa" lên một tiếng ra chiều không hiểu.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Cô không nên bức tử Liễu Dư Hận.

Thương Quan Phi Yến hỏi:

- Tại sao vậy?

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Nếu hắn còn sống thì ít ra hắn không phải trông thấy tại hạ giết cô.

Thương Quan Phi Yến hỏi:

- Công tử giết tiểu muội ư? Công tử nhẫn tâm giết tiểu muội được chăng?

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Sự thực tại hạ không muốn giết người, nhất là chưa từng giết một nữ nhân nào, nhưng đối với cô lại ra ngoài thể lệ đó.

Thương Quan Phi Yến cười nói:

- Đã thế sao công tử còn chưa động thủ?

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Tại hạ không cần nóng nảy.

Thương Quan Phi Yến mỉm cười nói:

- Dĩ nhiên công tử không vội vã vì tiểu muội

chẳng chạy đi đâu được. Huống chi công tử nhất định còn có điều muốn hỏi tiểu muội.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Cô khá thông minh đấy.

Thương Quan Phi Yến hỏi:

- Phải chăng công tử muốn hỏi tại sao trước đây khi công tử đến, tiểu muội lại sai Liễu Dư Hận chặt hai chân lão kia đi? Tại sao tiểu muội lại biết chân lão có sáu ngón?

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Tại hạ bất tất phải hỏi điểm này.

Thương Quan Phi Yến hỏi:

- Công tử đã biết rồi ư?

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Con chim bồ câu dĩ nhiên bay nhanh hơn người.

Thương Quan Phi Yến thở dài nói:

- Công tử quả là người thông minh.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Đáng lý tại hạ không nên tiết lộ vụ bí mật này cho Diệp Tú Châu hay.

Thương Quan Phi Yến hỏi:

- Công tử chỉ cho một mình y biết thôi chứ?

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Đúng thế.

Thương Quan Phi Yến hỏi:

- Công tử vô tình tiết lộ hay là cố ý muốn thám thính thị?

Lục Tiểu Phụng thở dài đáp:

- Tại hạ không muốn làm hại y vì y cũng là người đáng thương.

Thương Quan Phi Yến đột nhiên cười lạt nói:

- Công tử coi lầm người rồi. Thị là người thành thực, nhưng bản tính lãng mạn như đĩ điếm.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Cái đó là vì y hận cô nương cũng yêu một chàng trai với y.

Thương Quan Phi Yến nét mặt xám xanh đáp:

- Bất quá nam nhân kia lợi dụng thị cũng như tiểu muội đã lợi dụng Liễu Dư Hận mà thôi.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Diệp Tú Châu đem vụ bí mật này cho y hay. Y liền dùng Phi cáp truyền thư thông tri cho cô nương.

Thương Quan Phi Yến gật đầu, nét mặt cô trở lại ôn nhu đáp:

- Con chim bồ câu đen đó nguyên trước bọn tiểu muội dùng để đưa thư tình, không ngờ nay còn có thể dùng vào việc khác.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Y đã có thể ra lệnh cho Câu Hồn Thủ và Thiết Diện Phán Quan hành động, phải chăng y đúng là lão đại ở Thanh Y lâu?

Thương Quan Phi Yến nói:

- Công tử thử đoán coi.

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Tại hạ đoán không ra.

Thương Quan Phi Yến hỏi:

- Chẳng lẽ công tử tưởng tiểu muội nói cho công tử biết ư?

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Dĩ nhiên bây giờ cô nương không chịu cho tại hạ hay.

Thương Quan Phi Yến nói:

- Cả sau này tiểu muội cũng không cho công tử biết. Vĩnh viễn công tử không thể hiểu được y là ai.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Nhưng cô nương lại là một nữ nhân.

Thương Quan Phi Yến hỏi:

- Nữ nhân thì sao?

Lục Tiểu Phụng lạnh lùng đáp:

- Một thiếu nữ đẹp như cô nương mà bị người xẻo mũi, nhất định biến thành khó coi.

Thương Quan Phi Yến la thất thanh:

- Chẳng lẽ công tử… công tử nhẫn tâm cắt mũi tiểu muội?

Lục Tiểu Phụng hững hờ đáp:

- Nếu cô nương tưởng trái tim tại hạ mềm như đậu hủ thì cô lầm to.

Thương Quan Phi Yến thất kinh nhìn chàng hỏi:

- Nếu tiểu muội không chịu cho công tử hay người ấy là ai thì công tử có cắt mũi không?

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Cắt mũi trước rồi lại cắt tai.

Thương Quan Phi Yến mỉm cười nói:

- Tuy công tử ác miệng, nhưng tiểu muội biết công tử tuyệt đối chẳng làm việc này.

Lục Tiểu Phụng sa sầm nét mặt hỏi:

- Cô nương có muốn thử không?

Thương Quan Phi Yến đáp:

- Tiểu muội biết công tử không thử thách chi hết, vì công tử chẳng thích những bằng hữu không mất

mũi.

Lục Tiểu Phụng nói:

- May cô nương không phải là bạn của tại hạ.

Thương Quan Phi Yến đáp:

- Tiểu muội tuy không phải, nhưng Hoa Mãn Lâu và Chu Đình thì nhất định là phải rồi.

Lục Tiểu Phụng biến sắc.

Thương Quan Phi Yến thủng thẳng nói:

- Nếu công tử cắt mũi tiểu muội thì e rằng đầu chúng cũng không giữ nổi. Người không đầu còn khó coi hơn kẻ mất mũi.

Lục Tiểu Phụng trợn mắt nhìn cô đột nhiên cười rộ.

Thương Quan Phi Yến hỏi:

- Công tử tưởng đây là chuyện đáng cười ư?

Lục Tiểu Phụng cười đáp:

- Chẳng lẽ cô nương tưởng tại hạ tin được chăng? Hoa Mãn Lâu lại bị cô gạt nữa hay sao?

Thương Quan Phi Yến đáp:

- Tiểu muội đã gạt gã được một lần thì có thể gạt gã lần thứ hai.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Chỉ có chàng ngốc mới bị gạt đến hai lần, mà lại không phải chàng ngốc.

Thương Quan Phi Yến nói:

- Nhưng gã là người đa tình. Chàng ngốc nhiều

lắm cũng chỉ bị gạt đến lần thứ hai, còn kẻ đa tình bị gạt đến hai trăm lần, vì gã cam tâm tình nguyện.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Chẳng lẽ Chu Đình cũng là kẻ đa tình?

Thượng Quan Phi Yến đáp:

- Y không phải, vì y rất lười.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Người lười cũng có chỗ hay.

Thượng Quan Phi Yến:

- Ủa!

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Y đã lười đến độ không muốn cử động thì còn

mắc bẫy ai được?

Thương Quan Phi Yến cười đáp:

- Muốn cho người lười mắc bẫy thật không phải chuyện dễ. May còn có người hảo bằng hữu đem ngân phiếu cho y để đưa y vào bẫy.

Lục Tiểu Phụng cười không ra tiếng.

Thương Quan Phi Yến lại nói:

- Dĩ nhiên công tử không muốn ngó thấy người hảo bằng hữu vì công tử mà mất đầu. Huống chi còn mụ lão bản nương xinh đẹp vô ngần phải chết theo y.

Lục Tiểu Phụng thở dài hỏi:

- Lão bản nương bình thời lười hơn cả lão bản mà tại sao lần này mụ cũng tới?

Thương Quan Phi Yến đáp:

- Vì mụ biết nhất định công tử sẽ cứu mụ. Mu đang chờ công tử đó.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Mụ chờ tại hạ ở đâu?

Thương Quan Phi Yến đáp:

- Công tử muốn biết ư?

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Muốn biết lắm.

Thương Quan Phi Yến hỏi:

- Công tử tưởng tiểu muội đưa công tử đi chăng?

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Tại hạ không tin như vậy.

Thương Quan Phi Yến cười nói:

- Công tử lầm rồi. Nếu tiểu muội không chịu đưa công tử đi thì còn cho công tử hay làm chi?

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Ít ra là hiện giờ cô nương chưa đưa tại hạ đi ngay.

Thương Quan Phi Yến mỉm cười nói:

- Công tử quả là người thông minh.

Lục Tiểu Phụng nhăn nhó cười nói:

- Đáng tiếc những bạn của tại hạ không lười thối thây thì cũng ngu dốt.

Thương Quan Phi Yến nói:

- Dù sao họ cũng là bạn của công tử, dĩ nhiên công tử phải đi cứu họ.

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Tại hạ còn suy nghĩ xem sao đã.

Thương Quan Phi Yến hỏi:

- Suy nghĩ chuyện gì?

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Tại hạ muốn biết trước cô nương yêu cầu điều chi mới chịu dẫn tại hạ đi.

Thương Quan Phi Yến đáp:

- Điều mà tiểu muội yêu cầu công tử làm chi là một việc rất dễ.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Việc gì?

Thương Quan Phi Yến đáp:

- Tiểu muội chỉ cầu công tử đi giết một người giùm tiểu muội. Đối với công tử vụ này há chẳng là chuyện dễ dàng ư?

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Cái đó còn phải coi người mình định hạ sát là ai?

LỤC TIỂU PHỤNG

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Quyển 1
Chương 26

Lục Tiểu Phụng Bày Ra Nghi Trận

Thượng Quan Phi Yến nói:

- Người này nhất định công tử có thể đối phó được.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Ai vậy?

Thượng Quan Phi Yến đáp:

- Tây Môn Xuy Tuyết!

Lục Tiểu Phụng cười hỏi:

- Cô nương muốn tại hạ đi giết y, hay là muốn y giết tại hạ?

Thượng Quan Phi Yến đáp:

- Dĩ nhiên tiểu muội yêu cầu công tử đi giết hắn, vì hắn vũ nhục tiểu muội. Trước nay chưa ai vũ nhục tiểu muội thậm tệ như hắn.

Lục Tiểu Phụng gỏi:

- Chỉ có vậy mà cô nương muốn tại hạ giết y ư?

Thượng Quan Phi Yến đáp:

- Bụng dạ đàn bà thường rất hẹp hòi.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Nếu tại hạ không giết nổi y mà ngược lại, tại hạ

chết về tay y thì sao?

Thượng Quan Phi Yến đáp:

- Cái đó tưởng công tử cũng chẳng cần phải lấy làm khó chịu. Dọc đường xuống hoàng tuyền, công tử nhất định sẽ có nhiều bạn hữu đi theo để bồi tiếp.

Lục Tiểu Phụng thở dài nói:

- Xem chừng dường như tại hạ chẳng còn đường lối nào để lựa chọn nữa.

Thượng Quan Phi Yến đáp:

- Không còn đường nào khác.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Bất luận y chết cũng hay mà tại hạ chết cũng vậy, cô nương đều lấy làm khoan khoái!

Thượng Quan Phi Yến đáp:

- Nói đúng theo lương tâm thì cả hai vị chết hết, tiểu muội cũng chẳng đau lòng.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Không ngờ cô nương cũng có lương tâm!

Thượng Quan Phi Yến đáp:

- Dĩ nhiên là có. Vì thế tiểu muội mới hy vọng công tử đi giết hắn. Chỉ một mạng hắn để đánh đổi ba mạng cho bọn Hoa Mãn Lâu.

Lục Tiểu Phụng thở dài nói:

- Món nợ này tính như vậy kể ra cũng không thua thiệt. Có điều đáng tiếc là tại hạ không biết y ở đâu?

Thượng Quan Phi Yến đáp:

- Nhất định công tử sẽ kiếm thấy hắn.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Tại hạ làm sao mà kiếm được?

Thượng Quan Phi Yến nói:

- Hôm ấy hắn đem Tôn Tú Thanh đi, dĩ nhiên vì hắn muốn cứu mạng cho thị.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Y ngoài việc giết người, họa hoằn cũng có khi cứu người.

Thượng Quan Phi Yến đáp:

- Vì thế mà tiểu muội chắc hiện giờ hắn đã tìm một nơi để Tôn Tú Thanh dưỡng thương. Gần đó nơi

nào khả dĩ dưỡng thương được tưởng công tử biết rồi.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Nhưng người chết thì cần gì pảhi dưỡng thương nữa?

Thượng Quan Phi Yến đáp:

- Đúng thế!

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Vì thế mà tại hạ muốn hỏi cô nương: Sau khi Tôn Tú Thanh trúng phải Phi Phụng châm của cô nương, liệu còn cứu vãn được chăng?

Thượng Quan Phi Yến lạnh lùng đáp:

- Thị trúng Phi Yến châm chứ không phải Phi

Phụng châm. Kể ra không cứu được nữa, nhưng dường như Tây Môn Xuy Tuyết là một tay đại hành gia về điểm này.

Lục Tiểu Phụng "Ủa" lên một tiếng.

Thượng Quan Phi Yến lại nói:

- Phi Yến châm khác hẳn những ám khí có chất độc thông thường. Người nào trúng phải Phi Yến châm rồi nếu nằm yên là nhất định phải chết.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Vì thế mà Thạch Tú Vân phải uổng mạng?

Thượng Quan Phi Yến đáp:

- Tây Môn Xuy Tuyết đã đem Tôn Tú Thanh chạy khắp vùng núi non để chất độc trong người thị phát tán ra ngoài mới có cơ cứu vãn.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Hôm ấy cô nương ám toán thị xong rồi không bỏ đi ư?

Thượng Quan Phi Yến cười đáp:

- Trước bọn cao thủ như công tử thì tiểu muội chạy thế nào được? Tiểu muội đành liều ẩn ở đó. Lúc các vị chạy ra rượt theo, tiểu muội đều nhìn rõ hết.

Lục Tiểu Phụng nhăn nhó cười nói:

- Cô nương quả là lớn mật.

Thượng Quan Phi Yến đáp:

- Tiểu muội biết công tử nhất quyết không ngờ tiểu muội dám lưu lại trong đó.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Cô nương chờ bọn tại hạ đi rồi mới ra ư?

Thượng Quan Phi Yến đáp:

- Khi đó chỉ còn lại một mình Hoa Mãn Lâu. Tiểu muội biết gã tuyệt không nghi ngờ gì mình. Tiểu muội bảo tuyết đen, mực trắng, gã cũng gật đầu.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Tại sao vậy?

Thượng Quan Phi Yến đáp:

- Vì gã ưa thích tiểu muội. Trai mê gái thì còn nói gì nữa?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Vì gã ưa thích cô nương nên cô nương tưởng gã có thua thiệt hay mắc bẫy cũng là đáng kiếp.

Thượng Quan Phi Yến nói:

- Cái đó là do lòng gã cam tâm tình nguyện. Tiểu muội không bắt gã phải ưa thích mình.

Lục Tiểu Phụng thở dài nói:

- Bây giờ tại hạ chỉ còn một điều cho cô nương hay.

Thượng Quan Phi Yến giục:

- Công tử nói đi!

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Ai tưởng người khác ngu đần dại dột thì chính người ấy là kẻ ngu đần nhất thiên hạ.

Thượng Quan Phi Yến chau mày hỏi:

- Công tử nói thế là có ý gì?

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Cô nương cứ quay đầu nhìn lại là hiểu rõ ý tứ câu nói của tại hạ.

Thượng Quan Phi Yến quay đầu nhìn lại. Cô tưởng chừng cả người mình té xuống hang sâu thẳm tối đen.

Ở trong nhà càng tối tăm hơn. Một người đứng sững và lẳng lặng lại không nhúc nhích trong bóng tối.

- Hoa Mãn Lâu!

Thượng Quan Phi Yến không nhịn được đã bật tiếng la hoảng.

Thái độ của Hoa Mãn Lâu rất bình tĩnh, chẳng lộ vẻ đau khổ hay phẫn nộ chút nào.

Thượng Quan Phi Yến nhìn gã hắng dặng, ấp úng hỏi:

- Các hạ… các hạ làm sao đến đây được?

Hoa Mãn Lâu hững hờ đáp:

- Tại hạ đi tới đây.

Thượng Quan Phi Yến ngập ngừng:

- Nhưng ta… hiển nhiên ta đã phong tỏa huyệt đạo các hạ rồi kia mà?

Hoa Mãn Lâu đáp:

- Khi người ta điểm huyệt mình, nếu mình vận chân khí đề tụ ở bên huyệt đạo đó thì chỉ sau một lúc là có thể giải khai huyệt đạo bị phong tỏa. Về công phu này, tại hạ cũng biết được một chút.

Thượng Quan Phi Yến hỏi:

- Chẳng lẽ các hạ đã biết trước khi ta sắp hạ thủ để mà chuẩn bị?

Hoa Mãn Lâu đáp:

- Tại hạ không muốn người bạn vì cứu mình mà lại đi giết kẻ khác.

Thượng Quan Phi Yến hỏi:

- Vừa rồi ta nói gì các hạ đã nghe hết cả rồi ư?

Hoa Mãn Lâu gật đầu.

Thượng Quan Phi Yến hỏi:

- Các hạ… các hạ… Thế mà các hạ không nổi nóng ư?

Hoa Mãn Lâu lạnh lùng đáp:

- Con người chẳng ai tránh khỏi hành động lầm lẫn. Huống chi cô nương sự thực lại không muốn tại hạ ưa thích cô.

Xem chừng gã vẫn bình tĩnh vẫn ôn nhu, vì trong lòng gã chỉ có chuyện thương yêu chứ không điều thù hận.

Thượng Quan Phi Yến băn khoăn nhìn Hoa Mãn Lâu. Dù cô là hạng gái như vậy, nét mặt cũng không khỏi ra chiều bẽn lẽn.

Lục Tiểu Phụng cũng nhìn Hoa Mãn Lâu nhẹ buông tiếng thở dài nói:

- Người này quả là một trang quân tử.

Hoa Mãn Lâu cười nói:

- Người quân tử cùng kẻ ngớ ngẩn có khi chẳng khác nhau mấy tý.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Lão bản đâu?

Hoa Mãn Lâu đáp:

- Lão bản dĩ nhiên đang bồi tiếp lão bản nương.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Tại sao bọn họ không đến đây?

Hoa Mãn Lâu đáp:

- Họ còn đang nghe Tuyết Nhi nói chuyện cổ tích.

Lục Tiểu Phụng nhăn nhó cười nói:

- Xem chừng bọn họ sắp mắc bẫy đến nơi rồi.

Thực ra chàng đã hiểu tại sao bọn họ không

đến.

Chàng biết bọn họ bị lừa gạt. Lúc này chàng có thấy họ cũng không khỏi sượng sùng.

Bọn họ không muốn để chàng phải ngượng nghịu.

Tuyết Nhi cũng không muốn gặp thư thư. Các cô gặp mặt nhau thì trong lòng cả hai bên đều khó chịu.

Thượng Quan Phi Yến buông tiếng thở dài sườn sượt nói:

- Lời công tử vừa nói bây giờ tiểu muội mới hiểu rõ.

Lục Tiểu Phụng:

- Ủa!

Thượng Quan Phi Yến nói:

- Tiểu muội vẫn tưởng các vị là những người ngớ ngẩn, nhưng hiện giờ mới biết kẻ ngớ ngẩn không phải là các vị mà chính là tiểu muội.

Cô thở dài nói tiếp:

- Nhưng nếu công tử mà cắt mũi tiểu muội thì tiểu muội cũng chẳng cho công tử hay người đó là ai.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Té ra cô nương là cũng người đa tình.

Thượng Quan Phi Yến cười khanh khách, tiếng cười của cô đầy vẻ thê lương.

Đột nhiên cô dừng tiếng cười, nói:

- Một người đàn bà ưa thích đàn ông, hay ngược

lại, một người đàn ông say mê đàn bà đều giống nhau mà cũng là một điều chẳng thể nào tránh được.

Hoa Mãn Lâu nghe Thượng Quan Phi Yến nói câu này bất giác lẩm nhẩm gật đầu.

Bỗng gã lên tiếng tựa hồ nói để mình nghe:

- Ta hiểu rồi! Ta hiểu rồi! …

Thượng Quan Phi Yến lộ vẻ buồn rầu nói:

- Tiểu muội thực có điều lầm lỗi với các hạ…

Cô dừng lại một chút rồi tiếp:

- Dù các hạ có giết tiểu muội, tiểu muội cũng tự biết là đáng lắm chứ không phiền trách các hạ.

Hoa Mãn Lâu thủng thẳng đáp:

- Chẳng khi nào tại hạ nghĩ đến chuyện gia hại

cô nương. Tưởng cô nương bất tất phải quan tâm.

Thượng Quan Phi Yến hỏi:

- Các hạ định làm gì tiểu muội?

Hoa Mãn Lâu đáp:

- Chẳng làm gì cả.

Thượng Quan Phi Yến động dung hỏi:

- Các hạ... chẳng lẽ các hạ tha cho tiểu muội ra đi?

Hoa Mãn Lâu không nói gì, đột nhiên gã xoay mình từ từ cất bước đi ra.

Lục Tiểu Phụng buông tiếng thở dài, uể oải đi theo.

Thượng Quan Phi Yến ngạc nhiên nhìn hai

người. Bỗng cô lớn tiếng:

- Tiểu muội đã hiểu rõ ý tứ các hạ rồi. Các hạ biết tiểu muội bây giờ nhất định đi kiếm y, nên cố ý buông tha tiểu muội để theo dõi hành tung.

Lục Tiểu Phụng không quay đầu lại, hững hờ đáp:

- Tại hạ bất tất phải làm như vậy.

Thương Quan Phi Yến hỏi:

- Tại sao thế?

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Vì tại hạ đã biết y là ai.

Thương Quan Phi Yến biến sắc lớn tiếng hỏi:

- Công tử biết y rồi ư? … Vậy y là ai?

Lục Tiểu Phụng không đáp mà cũng không nói gì nữa.

Chàng bước mau cho kịp Hoa Mãn Lâu, sóng vai cùng đi trên dãy hành lang ảm đạm, mất hút vào trong bóng tối.

Trong nhà càng tối tăm hơn. Thương Quan Phi Yến đứng một mình trong bóng tối.

Đột nhiên người cô run bần bật, chẳng hiểu vì cô giá lạnh hay vì cô sợ hãi.

Trong vườn hoa tối tăm mà tĩnh mịch, mùi hoa thơm gió thổi vào càng sức nực hơn lúc huỳnh hôn. Mấy chục chòm sao lạnh lẽo vừa mọc ra liền bị đám mây lảng vảng che khuất.

Hoa Mãn Lâu đi rất chậm khi tới trước một bụi hoa râm gã mới nhẹ buông tiếng thở dài nói:

- Cô ta cũng là một thiếu nữ đáng thương.

Lục Tiểu Phụng lẩm nhẩm gật đầu, dường như chàng quên mất Hoa Mãn Lâu, chẳng bao giờ nhìn thấy gì, dĩ nhiên không ngó thấy chàng gật đầu.

Hoa Mãn Lâu lại nói:

- Người nào cũng khó lòng tránh khỏi có hành động lầm lẫn. Tuy cô làm việc lầm lẫn, nhưng…

Lục Tiểu Phụng ngắt lời:

- Hành động lầm lẫn phải chịu trừng phạt. Bất cứ ai hành động lầm lẫn đều phải chịu hậu quả tương đương.

Hoa Mãn Lâu nói:

- Nhưng công tử đã tha cô rồi.

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Cái đó có thể vì tại hạ biết có người nhất định không chịu buông tha cô.

Hoa Mãn Lâu hỏi:

- Ai? Tình nhân của cô chăng?

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Không phải tình nhân. Y là người rất vô tình.

Hoa Mãn Lâu hỏi:

- Công tử biết y là ai rồi thật chăng?

Lục Tiểu Phụng lạnh lùng đáp:

- Giả chứ không phải thực.

Hoa Mãn Lâu hỏi:

- Nếu vậy thì cô nói không lầm ư? Phải chăng công tử định ngấm ngầm theo dõi hành tung cô?

Lục Tiểu Phụng cười đáp:

- Tại hạ tuy chẳng phải là người quân tử, nhưng cũng không đến nỗi nói lời rồi lại ăn lời.

Hoa Mãn Lâu hỏi:

- Công tử đã không biết người đó là ai, lại không theo dõi hành tung Thương Quan Phi Yến, chẳng lẽ bỏ mặc vụ này?

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Bỏ mặc cũng không được.

Hoa Mãn Lâu nói:

- Tiểu đệ chưa hiểu ý kiến của công tử.

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Tại hạ không tìm thấy người đó, nhưng y nhất định đến kiếm tại hạ.

Hoa Mãn Lâu hỏi:

- Công tử cầm chắc như vậy ư?

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Ít ra tại hạ cũng nắm chắc được bảy phần.

Hoa Mãn Lâu "Ủa" lên một tiếng.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Hiện giờ nhất định y tưởng tại hạ đã biết y là ai rồi, khi nào y chịu để cho tại hạ sống nữa?

Hoa Mãn Lâu hỏi:

- Vừa rồi công tử cố ý nói như vậy phải chăng là để y đến kiếm công tử?

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Tại hạ nói thế cũng là để cứu Thương Quan Phi Yến.

Hoa Mãn Lâu đồng ý:

- Công tử đã biết y là ai thì y chẳng cần hạ sát Thương Quan Phi Yến để bịt miệng.

Lục Tiểu Phụng cười nói:

- Ít ra thì hiện giờ người y muốn hạ sát thứ nhất chẳng phải là Thương Quan Phi Yến mà là tại hạ.

Hoa Mãn Lâu nói:

- Đáng tiếc câu nói vừa rồi của công tử y không

nghe thấy.

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Nghe thấy rồi.

Hoa Mãn Lâu chau mày hỏi:

- Chẳng lẽ công tử nhận ra y vừa tới đây?

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Hiện giờ nhất định y còn ở trong này.

Hoa Mãn Lâu hỏi:

- Thế ra y có thể xuất hiện bất cứ lúc nào, đồng thời có thể hạ sát công tử.

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Đúng thế.

Hoa Mãn Lâu hỏi:

- Nhưng dường như công tử chẳng quan tâm chút nào thì phải?

Lục Tiểu Phụng mỉm cười đáp:

- Cái hay nhất của tại hạ ở chỗ …

Chàng chưa dứt lời, bỗng phát giác Hoa Mãn Lâu tái mặt.

Hoa Mãn Lâu vốn chẳng phải con người vì kinh hãi mà động dung một cách dễ dàng.

Lục Tiểu Phụng không nhịn được hỏi:

- Chuyện gì vậy?

Hoa Mãn Lâu trầm giọng đáp:

- Máu.

Lục Tiểu Phụng sửng sốt hỏi:

- Sao lại có máu? Máu của ai?

Hoa Mãn Lâu đáp:

- Tiểu đệ chỉ hy vọng không phải là máu của Thương Quan Phi Yến.

Đúng là máu của Thương Quan Phi Yến rồi. Cổ họng cô bị cắt đứt máu chưa ngưng hết. Mặt cô đầy vẻ kinh ngạc, khủng khiếp, chẳng khác gì cái chết của Đại Kim Bằng Vương. Hiển nhiên cô cũng không ngờ người này lại hạ độc thủ giết cô. Cô không tin mình chết về tay y.

Y là tình nhân hay kẻ vô tình?

Trong bóng tối chẳng có một ai. Gió thổi khiến mùi máu tanh sặc sụa!

Hoa Mãn Lâu buồn rầu nói:

- Thế mà y vẫn giết cô.

Lục Tiểu Phụng “Ồ” một tiếng.

Hoa Mãn Lâu nói:

- Hiển nhiên y không tin lời nói của công tử.

Lục Tiểu Phụng lại “Ồ” một tiếng.

Hoa Mãn Lâu nói tiếp:

- Bây giờ y hạ sát Thương Quan Phi Yến để bịt miệng, tưởng trên cõi đời này không còn người thứ hai nào biết y là ai nữa.

Lục Tiểu Phụng vẫn “Ồ” một tiếng chứ không nói gì.

Hoa Mãn Lâu nói:

- Thế thì công tử vĩnh viễn không kiếm thấy y.

Lục Tiểu Phụng bỗng nhắc lại câu nói trước:

- Tại hạ chỉ biết bất luận là ai làm việc lầm lỗi đều phải chịu hậu quả tương đương.

Hoa Mãn Lâu buồn rầu hỏi:

- Thương Quan Phi Yến đã phải chịu hậu quả tương đương rồi, nhưng còn kẻ giết cô thì sao?

Người giết Thương Quan Phi Yến đã mất hút vào trong bóng tối. Có thể hắn mất hút vĩnh viễn.

Lục Tiểu Phụng đột nhiên cầm tay Hoa Mãn Lâu hỏi:

- Lão bản đâu rồi?

Lão bản không thấy đâu nữa. Địa động cầm tù

mọi người chẳng còn một ai. Trên mặt cái bàn gỗ cũ kỹ bao nhiêu bình trà cùng chén uống nước đều vỡ tan tành.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Nhất định bọn họ đã xảy cuộc giao thủ.

Hoa Mãn Lâu hỏi:

- Theo nhận xét của công tử thì bọn người kia đến cột bọn Chu Đình đem đi rồi hay sao?

Lục Tiểu Phụng cười lạt đáp:

- Xem chừng y vẫn còn úy kỵ tại hạ nên bắt bọn Chu Đình đi để chuẩn bị uy hiếp.

Hoa Mãn Lâu nói:

- Mới trong khoảng khắc mà y đã cột bọn họ

đưa đi thì bản lãnh quyết chẳng thua gì công tử.

Nguyên Chu Đình và lão bản nương võ công đã không kém cỏi, huống chi còn thêm vào con tiểu quỷ là Thương Quan Tuyết Nhi.

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Tại hạ không phủ nhận võ công họ chẳng kém gì mình.

Hoa Mãn Lâu nói:

- Bản lãnh cao thâm như thế tưởng chẳng có mấy người.

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Vì thế tại hạ mới nói là y hành động lầm lẫn.

Hoa Mãn Lâu hỏi:

- Ykhông cần hành động như vậy phải không?

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Yhành động như vậy thì chẳng khác gì tố cáo với chúng ta là y lầm lẫn.

Hoa Mãn Lâu thở dài nói:

- Tiểu đệ đã nói người nào cũng có hành động lầm lẫn.

Lục Tiểu Phụng nhắc lại:

- Hành động lầm lẫn thì phải chịu trừng phạt, bất cứ là ai cũng vậy.

* * * * *

Trong căn nhà quạnh quẻ chẳng khác gì trong mộ địa. Mười mấy người lặng lẽ ngồi nhìn Lục Tiểu

Phụng. Trong bọn này có Phàn Đại tiên sinh, Giản Nhị tiên sinh, Thị Tỉnh thất hiệp, Sơn Tây Nhạn.

Họ uống rượu thật nhiều nhưng bây giờ dừng lại rồi.

Những bằng hữu ngồi uống rượu với nhau nếu chưa say túy lúy thì khó lòng ngừng được.

Nhưng bọn này rất tỉnh táo, chẳng người nào ra chiều say rượu, có điều vẻ mặt họ rất kỳ quái.

Thần sắc Sơn Tây Nhạn lại càng trầm trọng. Hắn chú ý nhìn Lục Tiểu Phụng đột nhiên hỏi:

- Công tử xác định y chủ mưu vụ này ư?

LỤC TIỂU PHỤNG

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 27

Uống Rượu Độc, Thiên Thanh Uổng Mạng

Lục Tiểu Phụng lẩm nhẩm gật đầu.

Sơn Tây Nhạn hỏi:

- Công tử có nắm chắc không?

Lục Tiểu Phụng thở dài đáp:

- Chúng ta là chỗ bạn hữu. Tại hạ biết các vị có mối liên quan với y, nếu chẳng nắm chắc phần nào thì tại hạ đến kiếm các vị làm chi?

Sơn Tây Nhạn đột nhiên nắm hai tay lại đấm xuống bàn một cái thật mạnh, lớn tiếng:

- Nếu Hoắc Thiên Thanh thực sự đã làm việc này thì bất luận ta có mối liên quan gì với hắn cũng quyết cắt đứt từ đây.

Phàn Đại tiên sinh lạnh lùng nói:

- Nhưng Phàn mỗ không tin y đã làm việc này.

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Chính tại hạ cũng không dám tin như vậy, nhưng ngoài y, chẳng tìm ra được người thứ hai nào khác.

Phàn Đại tiên sinh "Ồ" lên một tiếng.

- Chỉ có y là kiềm chế được bọn Chu Đình ba người trong khoảnh khắc.

Phàn Đại tiên sinh cười lạt nói:

- Nếu chỉ căn cứ vào một điểm này thì chưa đủ.

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Chỉ có y là biết được những điều bí mật ở Kim Bằng vương triều, vì y là người rất thân tín của Diêm Thiết San.

Phàn Đại tiên sinh nói:

- Thế cũng chưa đủ.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Chỉ có y được lợi trong vụ này. Diêm Thiết San buông ra thì “Châu quang bảo khí các” là của y.

Diêm Thiết San và Hoắc Hưu đều là lão quang côn. Người ta ngờ lão nguyên là một tên thái giám

chẳng phải không có lý.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Kể về thân thế và võ công y, nếu chẳng có chuyện mưu đồ, thì sao y chịu làm Tổng quản cho hạng người như Diêm Thiết San?

Phàn Đại tiên sinh không thể phủ nhận điểm này.

Lục Tiểu Phụng nói tiếp:

- Trên chốn giang hồ dĩ nhiên chẳng một ngờ tới Thanh Y đệ nhất lâu lại ở trong "Châu quang bảo khí các".

Sơn Tây Nhạn động dung hỏi:

- Thanh Y đệ nhất lâu ở trong "Châu quang bảo khí các" ư?

Lục Tiểu Phụng gật đầu đáp:

- Hiển nhiên Độc Cô Nhất Hạc vì được tin này mà lần mò tới. Hoắc Thiên Thanh cũng mượn nó để tiêu hao nội lực của lão, khiến lão chết dưới kiếm của Tây Môn Xuy Tuyết.

Từ nãy giờ Hoa Mãn Lâu vẫn ngồi yên một bên, bây giờ không nhịn được cũng lên tiếng:

- Tôn Tú Thanh và Thạch Tú Vân cũng vì sắp tiết lộ điều bí mật bị Thượng Quan Phi Yến giết đi để bịt miệng.

Sơn Tây Nhạn hỏi:

- Bọn thị dã biết chuyện bí mật này mà sao Mã Tú Chân và Diệp Tú Châu lại không hay?

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Bọn chúng cũng biết cả.

Sơn Tây Nhạn hỏi:

- Thế thì tại sao hai ả lại còn sống?

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Diệp Tú Châu còn sống vì thị cũng như Thượng Quan Phi Yến đã có tình yêu với chàng thiếu niên anh tuấn, võ công cao cường là Hoắc Thiên Thanh.

Sơn Tây Nhạn hỏi:

- Còn Mã Tú Chân thì sao?

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Nếu tại hạ đoán không trật thì y cũng chết về tay Hoắc Thiên Thanh rồi, còn có thể chính Diệp Tú

Châu đã hạ sát thị.

Sơn Tây Nhạn hỏi:

- Vì y muốn đánh lạc hướng công tử mà nói ra tòa tiểu lâu đó ở sau núi để công tử đi kiếm Hoắc Hưu phải không?

Lục Tiểu Phụng gật đầu đáp:

- Bất luận tại hạ chết ở trong tòa tiểu lâu đó, hay Hoắc Hưu chết vè tay tại hạ, vụ này cũng êm xuôi và từ đây y có thể ngủ kỹ không lo gì nữa.

Sơn Tây Nhạn nói:

- Nhưng y không nghĩ tới chỗ giữa công tử và lão già cô độc kia lại là bằng hữu.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Vì y muốn biết kết quả vụ này mới sai Diệp Tú Châu chờ ở ngoài để nghe tin tức.

Sơn Tây Nhạn hỏi:

- Chỉ có một mình y là biết các vị muốn đi kiếm Hoắc Hưu phải không?

Lục Tiểu Phụng gật đầu đáp:

- Nhưng Diệp Tú Châu lại nói lầm một câu.

Sơn Tây Nhạn hỏi:

- Thị nói lầm câu gì?

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Thị bảo ở lại đây vì thị vừa mới đem thi thể Độc Cô Nhất Hạc và Thạch Tú Vân đi mai táng.

Sơn Tây Nhạn chau mày hỏi:

- Độc Cô Nhất Hạc là chưởng môn một phái, sao lại chôn táng một cách cẩu thả như vậy?

Lục Tiểu Phụng thở dài đáp:

- Diệp Tú Châu nguyên là một cô gái hiền lương, không biết nói dối bằng cách nào.

Sơn Tây Nhạn thở dài rồi nhăn nhó cười nói:

- Muốn nói dối ở trước mặt một người như công tử thật không phải một chuyện dễ.

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Nhưng tại hạ đã nói trước mặt thị câu chuyện bí mật về sáu ngón chân rồi thị lập tức cáo tố với Hoắc Thiên Thanh. "Châu quang bảo khí các" cách tòa tửu lâu của Hoắc Hưu rất gần.

Sơn Tây Nhạn hỏi:

- Vì vậy mà Hoắc Thiên Thanh được tin tức mau chóng của thị hay sao?

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Đúng thế.

Sơn Tây Nhạn hỏi:

- Công tử vì vô tình hay cố ý tiết lộ chuyện bí mật này với thị?

Lục Tiểu Phụng không trả lời thẳng vào câu hỏi, vừa cười vừa nói:

- Lúc ấy tại hạ chỉ nhận thấy thị không nên xuất hiện ở đó và hơi lấy làm kỳ mà thôi.

Sơn Tây Nhạn nhìn chàng thở dài gượng cười nói:

- Không nên kêu công tử bằng Tiểu Phụng vì công tử vốn là một con tiểu hồ ly.

Lục Tiểu Phụng cũng cười đáp:

- Nhưng tại hạ rất khâm phục Hoắc Thiên Thanh. Y suy nghĩ rất chu đáo mà là người cực kỳ trầm tĩnh. Nếu ví vụ này như một thế cờ thì đối phương đi nước nào cũng ở trong sự tiên liệu của y.

Sơn Tây Nhạn nói:

- Có điều đáng tiếc là y đã đi lầm lẫn, nước cờ tối hậu.

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Chẳng người nào tránh được những sự lầm lẫn, y cũng chỉ là một người.

Phàn Đại tiên sinh đột nhiên cười lạt nói:

- Thực ra nếu y không đi nước cờ tối hậu đó thì công tử chưa chắc kiếm thấy y.

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Ít ra lúc đó tại hạ không thể xác định.

Phàn Đại tiên sinh hỏi:

- Bây giờ thì sao?

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Hiện giờ tại hạ cũng chưa nắm vững cả mười phần, có chăng chỉ được chín phần mà thôi.

Phàn Đại tiên sinh hỏi:

- Tại sao công tử lại đến kiếm bọn ta?

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Các vị là bằng hữu của tại hạ. Tại hạ đã hứa lời cùng các vị tuyệt đối không giao thủ với y.

Phàn Đại tiên sinh hỏi:

- Bây giờ bọn ta không phải là bằng hữu nữa thì sao?

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Chúng ta vẫn là bằng hữu nên tại hạ mới đến.

Phàn Đại tiên sinh hỏi:

- Công tử đến để thu hồi lời nói của mình chăng?

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Bất luận ai hành động lầm lỡ đều phải chịu hậu quả tương đương. Hoắc Thiên Thanh cũng vậy.

Phàn Đại tiên sinh hỏi:

- Chẳng lẽ công tử lại muốn yêu cầu chúng ta giúp công tử đi giết y?

Lục Tiểu Phụng nhăn nhó cười đáp:

- Tại hạ chỉ xin các vị chuyển lời đến y là sáng mai lúc mặt trời mọc, tại hạ chờ y ở chùa Thanh Phong.

Phàn đại tiên sinh nói:

- Hay lắm!

Lão đứng phắt dậy, trợn cặp mắt sắc như đao nhìn Lục Tiểu Phụng hô:

- Xin mời!

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Mời chuyện gì?

Phàn Đại tiên sinh đáp:

- Mời công tử động thủ.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Chẳng lẽ tiên sinh không tin lời tại hạ?

Phàn đại tiên sinh đáp:

- Ta chỉ biết Hoắc Thiên Thanh là chưởng môn và Phàn Thiên Nghi này là đệ tử Thiên Cầm môn.

Lục Tiểu Phụng ngập ngừng hỏi:

- Vì thế mà tiên sinh...

Phàn Đại tiên sinh ngắt lời:

- Vì thế mà Phàn Thiên Nghi còn sống thì quyết chẳng để ai đối phó với Hoắc Thiên Thanh.

Sơn Tây Nhạn chau mày hỏi:

- Ông bạn đã nghe câu “Đại nghĩa diệt thân” bao giờ chưa?

Phàn Đại tiên sinh lạnh lùng đáp:

- Nghe thì nghe rồi nhưng lại quên đi.

Giản Nhị tiên sinh cũng từ từ đứng lên nói:

- Bọn tại hạ vốn là hạng người chẳng biết trọng khinh, không phân hắc bạch.

Tên tiểu bản bán bao tử đột nhiên lớn tiếng la:

- Hạng người này nên chết đi!

Giản Nhị tiên sinh đáp:

- Đúng thế! Nên chết lắm!

Tên tiểu bản bán bao tử nói:

- Đáng tiếc Bao Ô Nha cũng là hạng người này.

Giản Nhị tiên sinh đáp:

- Thế thì ông bạn cũng nên chết.

Bao Ô Nha nói:

- Chẳng những nên chết mà bây giờ chết rồi mới phải.

Đột nhiên nhắn nhảy lên đâm đầu vào tường, nhưng không đập vào tường mà lại đụng vào ngực Lục Tiểu Phụng vì đột nhiên chàng xô ra ngăn chặn trước mặt hắn.

Bao Ô Nha trằn mình trên không gian móc chân vào xà nhà lộn đầu cho rớt xuống phiến đá.

Nhưng đầu hắn chưa đụng đá thì một bàn tay nâng sau lưng rồi để chân xuống đất đứng đối diện một người.

Người này như cây ngọc trước gió, sắc mặt lợt lạt. Chính là Hoắc Thiên Thanh!...

Quần hùng đều sửng sốt. Cả Lục Tiểu Phụng cũng ngẩn mặt ra.

Chẳng ai ngờ Hoắc Thiên Thanh lại xuất hiện ở nơi đây vào lúc này, cùng không ai nghĩ đến chuyện y dám tới đây.

Hoắc Thiên Thanh tuy sắc mặt lợt lạt nhưng thái độ vẫn bình tĩnh.

Bao Ô Nha nắm chặt hai tay run lên hỏi:

- Tại sao chưởng môn... không để cho thuộc hạ chết?

Hoắc Thiên Thanh hỏi lại:

- Ngươi có nên chết không?

Bao Ô Nha nghiến răng đáp:

- Thuộc hạ nên chết lắm.

Hoắc Thiên Thanh lạnh lùng hỏi:

- Các vị nên chết cả, chẳng lẽ toàn thể Thiên Cầm môn đều phải chết hết hay sao?

Bao Ô Nha đứng ngẩn người ra.

Hoắc Thiên Thanh nói:

- Thiên Cầm môn truyền thụ võ công cho các vị chẳng phải để các vị tự tìm lấy cái chết.

Bao Ô Nha ngập ngừng:

- Nhưng chưởng môn...

Hoắc Thiên Thanh cười lạt hỏi:

- Ta có liên quan gì với các vị? Nếu vì việc khác thì các vị có chết hết ta cũng không nhìn tới.

Bao Ô Nha nói:

- Nhưng hiện giờ chưởng môn...

Hoắc Thiên Thanh ngắt lời:

- Hiện giờ ta không muốn các vị vì ta mà chết, nếu để tiếng đồn một tên bán bao tử tự tận vì Hoắc Thiên Thanh thì ta há chẳng phải là tội nhân ư?

Đột nhiên lão rút tấm bài tre ở trong bọc ra bẻ gãy làm hai, lạnh lùng tuyên bố:

- Hoắc Thiên Thanh này có tiền có thế, không

muốn làm cái chưởng môn khốn cùng nữa. Từ nay ta không còn liên quan gì với Thiên Cầm môn. Nếu ai bảo ta là Thiên Cầm môn hạ thì ta cắt lưỡi chặt chân người đó đi.

Bao Ô Nha đăm đăm nhìn y, đột nhiên vành mắt đỏ hoe nằm phục xuống đất lớn tiếng khóc ròng.

Sơn Tây Nhạn cũng đỏ mắt lên rồi đột nhiên cười rộ nói:

- Hay lắm! Hoắc Thiên Thanh! Ngươi đáng là người họ Hoắc, không làm nhục đến chữ Hoắc!

Hoắc Thiên Thanh không ngó mọi người nữa, quay lại nhìn Lục Tiểu Phụng.

Lục Tiểu Phụng cũng ngưng thần nhìn y.

Hai người đứng đối diện nhìn nhau chòng chọc hồi lâu. Bỗng Lục Tiểu Phụng thở dài hỏi:

- Tại sao lại là các hạ? Tại sao lại đúng là các hạ?

Hoắc Thiên Thanh lạnh lùng đáp:

- Công việc của chúng ta ngươi vĩnh viễn không bao giờ biết rõ được.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Tại hạ biết các hạ quyết chí muốn làm nên việc động trời, nhưng việc này...

Hoắc Thiên Thanh lớn tiếng ngắt lời:

- Công việc trọng đại này ngoài Hoắc Thiên Thanh không ai làm nổi.

Lục Tiểu Phụng nhăn nhó cười đáp:

- Đúng là không có ai nữa.

Hoắc Thiên Thanh lại nói:

- Ngoài ngươi ra, cũng không một người nào khác phá hoại được đại sự của ta.

Yngửa mặt lên trời thở dài nói tiếp:

- Trên cõi đã có Hoắc Thiên Thanh thì không nên có Lục Tiểu Phụng. Lục Tiểu Phụng ngập ngừng:

- Vì thế...

Hoắc Thiên Thanh ngắt lời:

- Vì thế giữa hai ta phải có một người chết. Không hiểu ta chết hay là người chết?

Lục Tiểu Phụng thở dài đáp:

- Phải chờ đến lúc mặt trời mọc sáng mai mới biết được.

Hoắc Thiên Thanh cười lạt hỏi:

- Sáng nào mặt trời cũng mọc. Sao không đổi cuộc ước hẹn sáng mai làm sáng nay?

Đột nhiên y phất tay áo một cái, người đã vọt ra ngoài cửa. Chỉ nghe thanh âm lạnh lùng từ đàng xa vọng lại.

- Bữa nay ta chờ ngươi ở ngoài chùa Thanh Phong vào lúc huỳnh hôn.

Trời đã huỳnh hôn. Chùa Thanh Phong trên núi Thanh Sơn che khuất ánh tà dương.

Trời không mù, những đám mây trắng lảng vảng coi chẳng khác một làn mù.

Cơn gió nhẹ thổi qua. Giữa đám thương tùng nổi lên những tiếng quạ kinh hồn.

Chút ánh tà dương phía trời tây cũng lạt dần. Bức màn đêm từ từ buông xuống vùng đại địa.

Lục Tiểu Phụng ngắm chiều trời bảng lảng giữa vùng núi nón. Tâm tình chàng trầm trọng hơn cả chiều trời vào lúc chạng vạng.

Hoa Mãn Lâu lộ vẻ nóng nảy thở dài nói:

- Hoắc Thiên Thanh lúc này vẫn chưa tới.

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Thế nào y cũng tới.

Hoa Mãn Lâu lại nói:

- Tiểu đệ nghĩ không ra con người như y tại sao lại làm nên vụ này?

Lục Tiểu Phụng buồn rầu đáp:

- Nhưng y lại cứ làm.

Hoa Mãn Lâu nói:

- Có khi vì kiêu ngạo quá chừng, chẳng những muốn hơn mọi người mà còn muốn hơn cả phụ thân mình nữa.

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Kẻ kiêu ngạo quá quả thực khó lòng tránh khỏi làm nên những việc ngu xuẩn.

Hoa Mãn Lâu nói:

- Cũng vì y kiêu ngạo nên không nghĩ tới suy khước trách nhiệm của mình.

Lục Tiểu Phụng trầm mặc hồi lâu bỗng cất tiếng hỏi:

- Nếu huynh đài là tại hạ thì có tha y không?

Hoa Mãn Lâu đáp:

- Nhưng tiểu đệ không phải là công tử.

Lục Tiểu Phụng buông tiếng thở dài nói:

- May mà huynh đài không phải là tại hạ, cũng may mà tại hạ không phải là huynh đài...

Hoa Mãn Lâu không nói nữa vì lúc này gã đã nghe tiếng kẹt cửa.

Cánh cửa lớn và cổ kính ở chùa Thanh Phong vừa hé mở, một tên đạo đồng mặc áo vàng tay cầm đèn lồng đi ra. một người theo sau gã không phải Hoắc Thiên Thanh mà là đạo nhân mặc hoàng bào.

Đạo nhân này mặc áo bào tay rộng, tóc mai đã đốm bạc. Mặt lão gầy nhom mà thanh nhã, lộ vẻ rất nghiêm trang. Chân lão tuy bước lẹ nhưng xem ra không có dáng người luyện võ.

Lão đảo mắt nhìn quanh bốn mặt rồi đi thẳng về

phía Lục Tiểu Phụng, cất tiếng hỏi ngay:

- Thí chủ phải chăng là Lục Tiểu Phụng công tử?

Lục Tiểu Phụng gật đầu hỏi lại:

- Đạo trưởng là...

Đạo nhân ngắt lời:

- Bần đạo là Thanh Phong và cũng là trụ trì tại ngôi chùa nhỏ bé này.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Phải chăng đạo trưởng là bạn hữu của Hoắc Thiên Thanh?

Thanh Phong đạo nhân đáp:

- Hoắc thí chủ là kỳ hữu của bần đạo. Hàng tháng y vẫn tới đây bàng hoàng mấy bữa.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Hiện giờ y có ở đây không?

Đột nhiên nét mặt Thanh Phong lộ vẻ rất lỳ quái, lão đáp:

- Bần đạo ra đây chính là để dẫn thí chủ vào coi y.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Yở đâu?

Thanh Phong thủng thẳng đáp:

- Yở trong văn phòng của bần đạo chờ thí chủ đã lâu rồi.

* * * * *

Trong tiểu viện u nhã mà tịch mịch. Cửa sổ hé

mở, gió thổi vào làm cho khói hương tan ra bốn mặt.

Lục Tiểu Phụng xuyên qua tòa tiểu viện chờ Thanh Phong mở cửa rồi liền ngó thấy Hoắc Thiên Thanh. Nhưng Hoắc Thiên Thanh vĩnh viễn không ngó thấy chàng nữa.

Hoắc Thiên Thanh nằm chết trên giường mây trong phòng Thanh Phong đạo nhân.

Trên chiếc kỷ thấp ở đầu giường đặt một cái chén bằng bích ngọc chạm rồng.

Trong chén còn một chút rượu.

Rượu độc.

Hoắc Thiên Thanh sắc mặt xám xịt. Khóe mắt và mũi miệng loáng thoáng còn vết máu chưa sạch.

Lục Tiểu Phụng nhìn y, trái tim chìm hẳn xuống.

Thanh Phong đạo nhân vẻ mặt thảm đạm, cất tiếng buồn rầu:

- Lúc tới bần đạo đã tưởng y đến để đánh nốt cuộc tàn kỳ hôm qua con bỏ dở và chờ xem y có nước nào hay gỡ được chăng? Không ngờ, y lại bảo bữa nay chẳng còn lòng dạ nào để đánh cờ.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Y chỉ muốn uống rượu thôi ư?

Thanh Phong gật đầu đáp:

- Lúc đó bần đạo mới ngó thấy vẻ mặt y có điều khác lạ, tựa hồ tâm sự trùng trùng. Y lại không ngớt thở ngắn thở dài, miệng lảm nhảm tự nói để mình nghe.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Ynói những gì?

Thanh Phong đáp:

- Dường như y nói cõi người trăm năm ngắn ngủn, chớp mắt đã qua. Ycon nói những gì trên đời đã có Hoắc Thiên Thanh sao còn sinh ra Lục Tiểu Phụng?

Lục Tiểu Phụng gượng cười, chàng không nhịn được hỏi:

- Phải chăng rượu này do đạo trưởng chuẩn bị cho y?

Thanh Phong đáp:

- Rượu thì ở đây có sẵn, nhưng chung do y đem tới. Bản tính y rất thanh khiết, chưa từng dùng tới vật dụng của người khác.

Lục Tiểu Phụng cầm chiếc chung đưa lên mũi ngửi rồi nói:

- Chất độc quả nhiên ở cái chung này.

Thanh Phong nói:

- Mấy lần y nâng chung rượu lên lại đặt xuống như những khi gặp phải nước cờ khó khăn. Y cầm chung không vững, bần đạo đang kinh ngạc thì đột nhiên y ngửa mặt lên trời cười rộ ba tiếng rồi uống cạn chung rượu.

Đạo nhân nét mặt đầy lo âu, chắp hai tay lại buồn rầu nói:

- Thật bần đạo không ngờ y còn tuổi trẻ đã khám phá thế tình muốn trở về đạo sơn cho sớm.

Tiếng lão nói mỗi lúc một nhỏ, cặp mắt tựa hồ sắp rơi lệ.

Lục Tiểu Phụng trầm lặng, dường như tâm sự nặng nề. Hồi lâu chàng mới thở dài hỏi:

- Y không nhắc tới người nào khác nữa ư?

Thanh Phong đáp:

- Không.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Cũng không nói đến danh tự Chu Đình ư?

Thanh Phong đáp:

- Không!

Lục Tiểu Phụng cảm thấy trái tìm càng nặng hơn.

Bên vần sàng còn bày một cuộc tàn kỳ. Thanh Phong đạo nhân lẩm bẩm đọc câu:

"Thế sự vô thường như bạch vân thương cẩu. Ai ngời cuộc tàn kỳ còn đây mà bạn đã ra người thiên cổ?"

Lục Tiểu Phụng ngó vào bàn cờ một lúc rồi hỏi:

- Phải chăng y giữ bên quân đen?

Thanh Phong đáp:

- Bần đạo nhường y đi trước một bước.

Lục Tiểu Phụng trầm tư một lúc rồi cầm quân cờ đen lên từ từ đặt xuống nói:

- Tại hạ đánh thay y cuộc cờ này.

Thanh Phong bật tiếng cười thê lương đáp:

- Nếu y đi nước đó thì bên đen không thua nữa.

LỤC TIỂU PHỤNG

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 28

Kẻ Chủ Mưu Là Hoắc Lão Đầu

Lục Tiểu Phụng nói:

- Ngoài nước đó không còn đường nào khác.

Thanh Phong đáp:

- Y cũng tự biết bàn cờ này y thua rồi, nhưng ngoài miệng y không chịu nhận thua mà thôi.

Lục Tiểu Phụng đưa mắt đăm đăm nhìn ra phương trời, miệng lẩm bẩm:

- Nhưng hiện giờ y đã nhận thua. Cuộc cờ cũng giống như đời người, hễ đi lầm một nước là phải thua.

Thanh Phong đạo nhân đột nhiên phất tay áo xóa cuộc tàn kỳ chậm rãi nói:

- Đời người dù có ví như cuộc cờ, nhưng hà tất phải nhận chân sự thắng bại?

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Nếu không nhận chân hà tất phải bày ra cuộc cờ này?

Thanh Phong đạo nhân nhìn chàng, chắp hai tay lại rồi từ từ nhắm mắt không nói gì nữa.

* * * * *

Dường như chàng chẳng còn lòng dạ nào để uống rượu.

Hoa Mãn Lâu hỏi:

- Phải chăng công tử nghĩ tới bọn Chu Đình?

Lục Tiểu Phụng lẳng lặng không đáp.

Hoa Mãn Lâu lại nói:

- Con người lúc sắp chết, lòng dạ rất hiền từ. Hoắc Thiên Thanh đã quyết tâm muốn chết, tưởng không làm nên tội nghiệt giết người. Không chừng hiện giờ bọn Chu Đình đã bình yên về nhà rồi.

Gã nói câu này chẳng những để an ủi Lục Tiểu Phụng mà còn để an ủi chính gã nữa.

Lục Tiểu Phụng dường như không nghe thấy.

Hoa Mãn Lâu cười gượng nói:

- Bất luận trường hợp nào thì bàn cờ này cũng

coi như công tử thắng rồi.

Lục Tiểu Phụng bỗng thở dài đáp:

- Nhưng nước cờ tối hậu không phải tại hạ đi.

Hoa Mãn Lâu hỏi:

- Mà cũng chẳng đi theo như ý nghĩ công tử phải không?

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Không phải.

Chàng gượng cười nói tiếp:

- Vì thế mà tại hạ tuy thắng vẫn khó chịu hơn là mình thua.

Hoa Mãn Lâu cũng thở dài hỏi:

- Tại sao y không chịu đánh cho xong cuộc tàn kỳ này?

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Vì y tự biết mình thua rồi, cũng như hôm qua y không chịu đi đến nước cuối cùng.

Chàng vừa dứt lời, đột nhiên nhảy bổ lên. Chung rượu ở trước ngực rớt xuống đất đánh "choang" một tiếng vỡ tan.

Hoa Mãn Lâu đã biết trước nay chàng chẳng bao giờ chịu để chung rượu rơi vỡ.

Nhưng hiện giờ chàng đã hoàn toàn quên hết. Chàng đứng như kẻ mất hồn, toàn thân giá lạnh, giá lạnh từ đầu xuống đến gót chân.

Hoa Mãn Lâu không hỏi chàng tại sao? Vì gã biết tự ý chàng sẽ nói ra.

Lục Tiểu Phụng đột nhiên nhắc lại:

- Hôm qua y chưa đánh xong cuộc cờ.

Hoa Mãn Lâu đáp:

- Đúng thế.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Hôm qua y đánh cờ ở chùa Thanh Phong.

Hoa Mãn Lâu biến đổi sắc mặt.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Nếu Thượng Quan Phi Yến chết về tay y thì sao hôm qua y lại ngồi đây đánh cờ?

Thượng Quan Phi Yến ở ngoài xa hàng mấy trăm dặm, dù Hoắc Thiên Thanh có mọc cánh cũng chẳng tài nào bay về kịp.

Thượng Quan Phi Yến lại chết đúng vào ngày hôm qua.

Hoa Mãn Lâu cũng cảm thấy chân tay giá lạnh, gã thở dài nói:

- Chẳng lẽ chúng ta đã đổ tội lầm cho y?

Lục Tiểu Phụng nắm hai tay lại đáp:

- Ít ra là Thượng Quan Phi Yến quyết chẳng phải bị y hạ sát.

Hoa Mãn Lâu lẩm nhẩm gật đầu.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Ít ra chúng ta đã trách lầm y về điểm này.

Hoa Mãn Lâu hỏi:

- Tại sao y không biện bạch?

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Yước hẹn tại hạ đến gặp tại chùa Thanh Phong có thể vì muốn đạo nhân làm chứng là hôm qua y đánh cờ với lão ở trong chùa.

Hoa Mãn Lâu cũng nói:

- Vì y biết nếu chỉ biện bạch bằng miệng mà chẳng có đối chứng nhất định công tử chẳng tin nào.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Đáng tiếc là y không có cơ hội để biện bạch.

Hoa Mãn Lâu hỏi:

- Nếu đúng thế thì dĩ nhiên không phải là tự y muốn chết hay sao?

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Nhất định không phải.

Hoa Mãn Lâu hỏi:

- Ai đã giết y?

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Người giết y cũng là hung thủ đã hạ sát Thượng Quan Phi Yến.

Hoa Mãn Lâu hỏi:

- Người đó mới chính là chủ mưu trong vụ này hay sao?

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Đúng thế!

Hoa Mãn Lâu hỏi:

- Chẳng lẽ Thanh Phong đạo nhân cũng bị kẻ khác mua chuộc nên mới nói dối cho họ?

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Kẻ xuất gia cũng chỉ là người.

Hoa Mãn Lâu nói:

- Nếu thế thì nhất định Thanh Phong đạo nhân biết hắn là ai?

Lục Tiểu Phụng thở dài đáp:

- Vì thế mà bây giờ tại hạ hy vọng Thanh Phong còn sống.

Chàng nói câu này đầy vẻ thất vọng.

Khi hai người trở lại chùa Thanh Phong thì ngôi chùa đã biến thành biển lửa.

Chẳng một ai trốn ra được, một người cũng không có.

Ngọn lửa dữ dội đã vô tình. Con người phóng hỏa càng vô tình hơn. Người ấy là ai?

Chùa Thanh Phong ở phía trước trái núi. Tòa tiểu lâu của Hoắc Hưu thì ở phía sau.

Mặt trước núi biến thành biển lửa, nhưng mặt sau yên tĩnh như không.

Trên cửa vẫn còn chữ "Đẩy".

Lục Tiểu Phụng đẩy cửa tiến vào.

Đây là lần thứ hai chàng đẩy khuôn cửa này, không chừng cũng là cuối cùng.

* * * * *

Binh khí cùng châu báu trước đếm không xiết nay đã hoàn toàn biến mất mới thật là kỳ!

Khu giữa lòng trái núi có một thạch đài nhỏ. Trên thạch đài giải manh chiếu cũ.

Hoắc Hưu chân không, mình mặc áo xiêm bằng vải xanh đã bạc màu. Lão đang ngồi xếp bằng trên chiếu cỏ hâm rượu.

Mùi rượu thơm ngát.

Lục Tiểu Phụng hít một hơi chân khí theo bậc đá đi xuống, mỉm cười nói:

- Xem chừng tại hạ đến chuyến này cũng đúng lúc.

Hoắc Hưu cũng mỉm cười đáp:

- Nhưng lần này lão phu không lấy làm kỳ nữa vì

biết mình có rượu ngon là công tử lại tìm đến.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Nhưng tại hạ lại có chỗ hoài nghi.

Hoắc Hưu hỏi:

- Hoài nghi điều chi?

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Hoài nghi lão gia cố ý dùng rượu ngon để dẫn dụ tại hạ đến.

Hoắc Hưu cười rộ nói:

- Bất luận chuyện gì thì chuyện, rượu ngon vẫn là rượu ngon. Nếu công tử không sợ dơ áo thì ngồi xuống đây uống một chung.

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Tại hạ sợ lắm.

Hoắc Hưu chau mày hỏi:

- Sợ ư?

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Tại hạ không sợ dơ áo...

Hoắc Hưu ngắt lời:

- Thế thì còn sợ gì?

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Tại hạ sợ giống như Hoắc Thiên Thanh, uống chung rượu vào rồi, chỉ còn chờ người khác đến thu thập cuộc tàn kỳ.

Hoắc Hưu nhìn chàng. Mục quang lão biến thành sắc bén như lưỡi đao rút ra khỏi vỏ.

Lão không nói gì nữa, từ từ rót rượu ra chung, lại từ từ uống vào.

Lục Tiểu Phụng cũng không nói nữa chàng biết nói thế đủ rồi.

Chàng đối diện với con người thông minh, mà nói với người thông mình chỉ một câu cũng đủ.

Không biết thời gian trôi qua đã bao lâu, Hoắc Hưu đột nhiên nổi tràng cười hô hố nói:

- Xem chừng lão phu chẳng thể dối được công tử.

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Vì thế mà lão gia không lừa dối tại hạ nữa.

Hoắc Hưu hỏi:

- Tại sao công tử lại muốn tìm đến lão phu?

Lục Tiểu Phụng thở dài đáp:

- Nguyên tại hạ không nghĩ đến, tại hạ đã lầm ngay từ lúc đầu.

Hoắc Hưu "Ủa" lên một tiếng.

Lục Tiểu Phụng nói tiếp:

- Tại hạ trước kia nhận xét lão gia cũng như Diêm Thiết San và Độc Cô Nhất Hạc, đều là người bị hại, mà chỉ có Hoắc Thiên Thanh là được lợi trong vụ này.

Hoắc Hưu hỏi:

- Bây giờ thì sao?

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Bây giờ tại hạ mới nghĩ thông suốt kẻ chân

chính được lợi trong vụ này chỉ có một người.

Hoắc Hưu hỏi:

- Người đó phải chăng là lão phu?

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Đúng thế. Người đó chính là lão gia.

Hoắc Hưu lại rót rượu ra chung.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Đại Kim Bằng Vương chết rồi, trên đời chẳng còn ai đến đòi lão gia về món nợ cũ của Kim Bằng vương triều.

Hoắc Hưu từ từ gật đầu đáp:

- Trước y cũng không đòi lão phu, nhưng mấy năm gần đây y cùng quẫn quá mà lại là người xái tiền

như rác, chưa từng biết đến chuyện kiếm tiền là khó nhọc.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Vì thế mà lão gia phải giết y?

Hoắc Hưu lạnh lùng đáp:

- Hạng người đó nên chết lắm.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Nhưng y chết chưa đủ, vì Độc Cô Nhất Hạc và Diêm Thiết San sẽ đến đòi chia mớ tài sản đó.

Hoắc Hưu đáp:

- Mớ tài sản đó nguyên là của lão phu. Chỉ một mình lão phu trăm cay nghìn đắng mới bảo vệ được và làm cho mỗi ngày một tăng thêm. Lão phu quyết

không để kẻ khác giây máu ăn phần.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Vì thế bọn cũng nên chết hay sao?

Hoắc Hưu đáp:

- Không chết không được.

Lục Tiểu Phụng thở dài hỏi:

- Thực ra mớ của cải đó có chia cho ba chục người xài cũng không hết. Lão gia đã bây nhiêu tuổi rồi, chẳng lẽ còn định bỏ vào quan tài đem đi?

Hoắc Hưu trợn mắt nhìn chàng lạnh lùng hỏi lại:

- Tỷ như công tử có vợ mà lúc không thể dùng được, liệu có chịu nhường cho kẻ khác dùng chung hay không?

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Đó là hai chuyện khác nhau.

Hoắc Hưu nói:

- Dưới con mắt lão phu thì hai chuyện này hoàn toàn giống nhau. Tiền của cũng như vợ con. Bất luận lão phu còn sống hay chết cũng chẳng để cho kẻ khác sờ vào.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Vì thế mà lão gia đã lợi dụng Hoắc Thiên Thanh và Thượng Quan Phi Yến đi giết Đại Kim Bằng Vương, sau lại lợi dụng tại hạ trừ khử Độc Cô Nhất Hạc và Diêm Thiết San.

Hoắc Hưu đáp:

- Lão phu cũng không muốn kiếm công tử,

nhưng đáng tiếc ngoài công tử thật tình lão phu không nghĩ ra được người thứ hai nào làm nổi việc này.

Lục Tiểu Phụng nhăn nhó cười nói:

- Tại hạ đã được nghe câu này rồi.

Hoắc Hưu đáp:

- Nhưng đó là sự thực.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Đây là tại hạ cam tâm tình nguyện rồi mắc bẫy của lão gia. Nhưng còn Hoắc Thiên Thanh, con người như vậy sao cũng bị lão gia lợi dụng?

Hoắc Hưu đáp:

- Không phải lão phu muốn y mắc bẫy.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Thế thì Thượng Quan Phi Yến chăng?

Hoắc Hưu cười hỏi lại:

- Chẳng lẽ công tử không nhận ra thị là một thiếu nữ khiến cho nam nhân dễ động tâm?

Hoa Mãn Lâu bất giác bật tiếng cười lạt.

Lục Tiểu Phụng cũng thở dài hỏi:

- Sao lão gia có thể đả động được cô?

Hoắc Hưu thản nhiên đáp:

- lão phu tuy tuổi già nhưng cũng có thể làm cho nữ nhân động tâm, vì lão phu có cái để bất cư nữ nhân nào cũng không cự tuyệt được.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Cái gì?

Hoắc Hưu đáp:

- Châu báu!

Lão mỉm cười nói tiếp:

- Trên đời chẳng có nữ nhân nào không thích châu báu cũng như chẳng khi nào đàn ông không thích gái đẹp.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Lão gia nhận lời lấy châu báu chia cho Thượng Quan Phi Yến để cô dẫn dụ Hoắc Thiên Thanh hay sao?

Hoắc Hưu cả cười đáp:

- Các vị đều tưởng thị là tình nhân của Hoắc

Thiên Thanh, chứ có biết đâu thị yêu lão già này rồi.

Lục Tiểu Phụng không nhịn được thức tỉnh lão:

- Chẳng phải cô yêu lão gia mà yêu châu báu của lão gia.

Hoắc Hưu cười đáp:

- Thì cũng thế. Theo con mắt của lão phu, thị là người chết rồi.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Lão gia đã định sau khi thành sự là giết cô để bịt miệng phải không?

Hoắc Hưu đáp:

- Lão phu đã nói nhất quyết không để ai giây máu ăn phần vào chỗ tiền tài của mình.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Vì thế mà lão gia cố ý tiết lộ vụ bí mật sáu ngón chân để tại hạ đi tìm giết cô.

Hoắc Hưu đáp:

- Nhưng Hoắc Thiên Thanh lại bị bưng mắt, vì thế mới gấp rút gửi Phi cáp truyền thư báo vụ bí mật này cho Thượng Quan Phi Yến hay.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Chính y cũng không biết lão gia là người chủ mưu chân chính trong vụ này ư?

Hoắc Hưu đáp:

- Dĩ nhiên y không biết, không thì chẳng khi nào y chịu bán mạng sống thay Thượng Quan Phi Yến.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Nhưng lão gia cũng không nghĩ tới tại hạ buông tha Thượng Quan Phi Yến.

Hoắc Hưu đáp:

- Vì thế mà lão phu đành tự mình ra tay hành động.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Hoắc Thiên Thanh cũng chẳng phải là kẻ ngu xuẩn. Sau khi được tin Thượng Quan Phi Yến chết, tất y phải nghĩ ra có người chủ mưu, nên y ước định cùng tại hạ đến chùa Thanh Phong rồi lại đến kiếm lão gia trước.

Hoắc Hưu nói:

- Thật ra y không ngu đốt, nhưng kẻ thông mình

thường làm việc vụng về.

Lục Tiểu Phụng thở dài nói:

- Thực ra y không nên một mình đến kiếm tiên sinh

Hoắc Hưu đáp:

- Vì thế lão phu mới bảo hắn chết là đáng kiếp.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Tiên sinh giết y rồi mới đưa đến chùa Thanh Phong ư?

Hoắc Hưu đáp;

- Chùa Thanh Phong cũng là sản nghiệp của lão phu. Bất cứ lúc nào lão phu muốn thu hồi cũng được.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Vì thế mà tiên sinh yêu cầu Thanh Phong đạo nhân nói dối giúp mình, đạo nhân cũng không dám cự tuyệt.

Hoắc Hưu thản nhiên đáp:

- Con người đã xuất gia mà còn nói dối cũng là đáng chết.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Tiên sinh muốn làm cho tại hạ xác nhận Hoắc Thiên Thanh vì sợt tội mà chết để tại hạ từ đây đình thủ chứ gì?

Hoắc Hưu thở dài đáp:

- Thực tình lão phu không muốn công tử can thiệp vào vụ này. Đáng tiếc là đạo sĩ kia lắm miệng thành ra làm hại công tử.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Đạo sĩ làm hại tại hạ ư?

Hoắc Hưu đáp:

- Lão phu nghe y nói đến cuộc cờ tàn hôm qua, liền biết là chẳng sớm thì muộn công tử cũng nghĩ ra chỗ sơ hở này.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Vì thế mà tiên sinh phóng hỏa đốt chùa Thanh Phong?

Hoắc Hưu đáp:

- Khu đất đó lão phu còn có chỗ lợi dụng khác nữa.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Dưới con mắt của tiên sinh thì những người này há chẳng hoàn toàn giống như khu đất? Họ bất quá là công cụ để tiên sinh lợi dụng mà thôi.

Hoắc Hưu đáp:

- Vì thế mà lão phu muốn để họ sống, họ mới sống được. Lão phu muốn cho họ chết là họ phải chết.

Lục Tiểu Phụng nhăn nhó cười hỏi:

- Tiên sinh cũng nghĩ đến cả tại hạ sẽ bị tiên sinh lợi dụng chăng?

Hoắc Hưu đáp:

- Cá nhân nào cũng có nhược điểm. Chỉ cần biết rõ nhược điểm ở chỗ nào thì bất cứ ai cũng có thể lợi dụng được.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Nhược điểm của tại hạ ở chỗ nào?

Hoắc Hưu lạnh lùng đáp:

- Nhược điểm của công tử là thích can thiệp vào việc của người ta.

Lục Tiểu Phụng thở dài nói:

- Vì thế mà tại hạ giúp tiên sinh trong việc đi kiếm Tây Môn Xuy Tuyết trừ khử Diêm Thiết San và Độc Cô Nhất Hạc cho tiên sinh...

Hoắc Hưu đáp:

- Những việc công tử làm đều hay cả. Có điều sau khi Hoắc Thiên Thanh chết rồi mà công tử đình thủ thì từ đây sắp tới công tử muốn đến uống rượu của lão phu lúc nào cũng được. Cả những lúc khốn

cùng, không chừng lão phu còn cho công tử mượn hàng vạn lạng bạc.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Đáng tiếc là hiện giờ tại hạ chưa chịu đình thủ.

Hoắc Hưu cũng thở dài hỏi:

- Công tử có biết tại sao lão phu khuân hết mọi vật ở đây đi chỗ khác rồi không?

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Tại hạ không rõ.

Hoắc Hưu nói:

- Vì lão phu chuẩn bị để nơi đây làm phần mộ cho các vị.

Lục Tiểu Phụng nhăn nhó cười nói:

- Phần mộ thế này chẳng lớn quá ư?

Hoắc Hưu tức giận đáp:

- Lục Tiểu Phụng được chôn táng ở Thanh Y đệ nhất lâu thì chết cũng không đáng tiếc nữa.

Lục Tiểu Phụng thở dài nói:

- Thượng Quan Phi Yến ít ra còn được một câu nói thực. Thanh Y đệ nhất lâu quả nhiên ở đây.

Hoắc Hưu đáp:

- Đáng tiếc là người khác có nói Thanh Y đệ nhất lâu ở đây, công tử cũng chẳng tin nào.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Tiên sinh đúng là Tổng thủ lãnh một trăm lẻ tám Thanh Y lâu phải không?

Hoắc Hưu cười đáp:

- Tổng thủ lãnh dễ nghe thật. Lão phu thích nghe ba chữ đó.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Chẳng lẽ thanh âm này dễ nghe hơn cả tiếng đếm bạc?

Hoắc Hưu hững hờ đáp:

- Lão phu không đếm tiền, vì có đếm cũng không xuể.

Lục Tiểu Phụng lại thở dài nói:

- Bây giờ tại hạ mới hiểu tại sao tiên sinh phát tài như vậy.

Hoắc Hưu đáp:

- Công tử hiểu rõ nhưng đáng tiếc là bọn kia của công tử lại không hiểu.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Tại hạ không muốn đem tiền bỏ vào quan tài.

Hoắc Hưu cười rộ nói:

- Hay lắm! Hay lắm! Nghe nói trong mình công tử thường đem theo tập ngân phiếu rất dầy mà mỗi lần ít ra xài đến năm ngàn lạng.

LỤC TIỂU PHỤNG

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 29

Cơ Quan Thất Nghiệm Hoắc Hưu Tàn Đời

Lục Tiểu Phụng nhăn nhó cười nói:

- Tập ngân phiếu năm ngàn lạng e rằng bây giờ đã vào hầu bao của tiên sinh rồi.

Hoắc Hưu đáp:

- Công tử đã không muôn đem tiền bỏ vào quan tài, vậy lão phu chờ sau khi công tử chết rồi sẽ lấy ra giùm công tử.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Tiên sinh lấy cả tiền người chết ư?

Hoắc Hưu đáp:

- Bất luận tiền gì lão phu cũng lấy. Đó là một yếu quyết để làm giầu.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Đáng tiếc là hiện giờ tại hạ hãy còn sống.

Hoắc Hưu đáp:

- Nhưng hiện giờ công tử đã vào trong mộ rồi.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Tiên sinh nắm chắc giết được tại hạ chăng?

Hoắc Hưu đáp:

- Lão phu không nắm chắc, nhưng cũng nhất quyết công tử chết ở nơi đây.

Lục Tiểu Phụng “Ồ” lên một tiếng.

Hoắc Hưu lại nói:

- Bất luận là ai đã tiến vào trong mộ thì đừng hòng sống mà ra nữa.

Lục Tiểu Phụng nhìn lão một lúc, mắt chiếu ra những tia thần quang sắc như dao.

Hoắc Hưu mỉm cười hỏi:

- Phải chăng công tử ngứa tay rồi?

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Quả hơi ngứa thật.

Hoắc Hưu thản nhiên nói:

- Đáng tiếc là lão phu hiện chưa nảy hứng thú để động thủ với công tử. Trước nay lão phu không thích động thủ với kẻ sắp chết.

Lão khẽ ấn tay vào thạch đài. Sầm một tiếng vang lên. Một cái cũi sắt lớn từ trên rớt xuống bao trùm cả thạch đài.

Lục Tiểu Phụng chau mày hỏi:

- Tiên sinh biến thành con rùa từ hồi nào? Tại sao mình tự nhốt mình vào cũi?

Hoắc Hưu hỏi lại:

- Công tử cảm thấy đáng tức cười phải không?

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Quả là đáng tức cười.

Hoắc Hưu nói:

- Khi lão phu đi rồi công tử sẽ không phải tức cười nữa. Con người biết mình sắp chết đói thì bất luận việc gì cũng không đáng tức cười.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Tại hạ đã sắp chết đói chưa?

Hoắc Hưu lạnh lùng đáp:

- Lão phu đi rồi thì nơi đây chỉ còn một thứ độc nhất ăn được tức là thịt trong mình ông bạn của công tử và đồ uống duy nhất là máu của họ.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Nhưng tiên sinh đi bằng cách nào?

Hoắc Hưu đáp:

- Nơi đây có một đường ra duy nhất ở ngay chỗ ngồi của lão phu phía dưới thạch đài. Lão phu có thể bảo đảm với công tử là lão phu đi rồi quyết không quên vít chặt nẻo đường này.

Lục Tiểu Phụng biến sắc gượng cười nói:

- Dường như tại hạ không theo nẻo đường đó để tiến vào.

Hoắc Hưu đáp:

- Nẻo đường công tử tiến vào thì chỉ ở bên ngoài mới mở được cánh cửa. Lão phu cũng bảo đảm với công tử tuyệt chẳng có ai ở bên ngoài mở cửa giùm công tử.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Tiên sinh còn bảo đảm điều gì nữa không?

Hoắc Hưu đáp:

- Lão phu còn bảo đảm không đầy mười ngày là công tử phải chết khát. Nhưng lão phu vốn là người cẩn thận phải chờ mười mấy ngày mới trở về.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Tiên sinh còn về đây làm chi?

Hoắc Hưu cười đáp:

- Dĩ nhiên lão phu phải trở về để lấy tập ngân phiếu trong mình công tử.

Lục Tiểu Phụng đột nhiên nổi lên tràng cười rộ.

Hoắc Hưu lạnh lùng nói:

- Nếu lão phu là công tử thì nhất định lúc này không thể cười được nữa.

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Tiên sinh không phải tại hạ.

Hoắc Hưu nói:

- May ở chỗ lão phu không phải là công tử.

Lục Tiểu Phụng cười đáp:

- Cũng vì tiên sinh không phải là tại hạ nên không biết trong túi áo của tại hạ chỉ còn một lỗ thủng lớn.

Hoắc Hưu thở dài nói:

- Xem chừng công tử đến lúc chết cũng chẳng chịu nhường cho lão một chút tiện nghi nào.

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Tiên sinh rất thông minh.

Hoắc Hưu nói:

- May mà lão phu còn chiếm được chỗ tiện nghi.

Lục Tiểu Phụng "Ủa" lên một tiếng.

Hoắc Hưu nói:

- Ít ra lão phu còn lột được những quần áo trên người các vị đem bán cho tiệm quần áo cũ, dù sao cũng đáng mấy chục đồng.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Mấy chục đồng cũng lấy ư?

Hoắc Hưu đáp:

- Một đồng cũng là tiền chứ sao?

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Hễ cứ tiền là lấy?

Hoắc Hưu đáp:

- Tiền là hay lắm. Có một đồng còn hơn chẳng có đồng nào.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Hay lắm! Tại hạ cho tiên sinh lấy!

Đột nhiên chàng vung tay một cái. Mười mấy đồng tiền xanh đem theo kình phong bắn về phía Hoắc Hưu.

Hoắc Hưu không cử động cũng không né tránh, chờ những đồng tiền xuyên qua lan can cũi sắt, lão vẫy tay mấy cái. Mười mấy đồng tiền toàn bộ lọt vào tay lão.

Thủ pháp của lão thật là tuyệt diệu khiến Lục

Tiểu Phụng cũng động dung, buột miệng khen:

- Hảo công phu!

Hoắc Hưu cẩn thận thu cất mười hai dồng tiền rồi mỉm cười nói:

- Lúc có tiền để thu lượm, thủ pháp của lão phu trở nên tuyệt diệu!

Lục Tiểu Phụng nói:

- Đáng tiếc công phu này của tiên sinh hãy còn kém tại hạ một chút.

Hoắc Hưu cười rộ hỏi:

- Phải chăng công tử muốn nói khích để lão ra ngoài động thủ với công tử?

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Tại hạ quả có ý ấy!

Hoắc Hưu nói:

- Lão phu khuyên công tử nên thủ tiêu ý kiến đó.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Tiên sinh dù chết cũng không chịu ra ngoài ư?

Hoắc Hưu đáp:

- Lão phu có muốn ra thì hiện giờ cũng chưa ra được.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Tại sao vậy?

Hoắc Hưu đáp:

- Cái cũi sắt này đúc bằng thép nguyên chất, nặng đến một ngàn chín trăm tám mươi cân. Dù đao kiếm chặt sắt như chặt bùn cũng chưa chắc đã chặt được. Huống chi những thứ đao kiếm kia chỉ là chuyện thần thoại trong truyền thuyết chứ thực ra chưa chắc đã tìm thấy được.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Cái cũi sắt nặng một ngàn chín trăm tám chục cân dĩ nhiên chẳng ai cất lên được.

Hoắc Hưu nói:

- Nhất định không có.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Thế thì chẳng những tại hạ không ra được mà tiên sinh cũng hết đường.

Hoắc Hưu nói:

- Công tử cứ coi lão phu đi rồi ngồi mà đợi chết đói.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Tiên sinh dùng cái cũi sắt này để tự nhốt mình vì sợ tại hạ tìm đến động thủ phải không?

Hoắc Hưu đáp:

- Lão phu là kẻ già nua đến ngủ chung giường với gái cũng chẳng hứng thú gì, huống chi là đánh lộn?

Lục Tiểu Phụng vỗ tay vào vai Hoa Mãn Lâu thở dài nói:

- Xem chừng chúng ta chỉ còn đường chờ chết.

Hoa Mãn Lâu vừa cười vừa lạnh lùng đáp:

- Đây chắc là nước cờ tối hậu của lão rồi.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Huynh đài chẳng thể thừa nhận nước cờ của lão cực kỳ lợi hại.

Hoa Mãn Lâu đáp:

- Nhưng chúng ta còn một con cờ trong tay chưa hạ xuống.

Lục Tiểu Phụng "Ủa" lên một tiếng.

Hoa Mãn Lâu hỏi:

- Chẳng lẽ công tử quên Chu Đình rồi ư?

Lục Tiểu Phụng mỉm cười đáp:

- Tại hạ không quên dâu.

Hoa Mãn Lâu cười nói:

- Vì thế cho đến lúc này công tử còn cười được.

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Cả huynh đài cũng không lộ vẻ bồn chồn chút nào.

Hoa Mãn Lâu nói:

- Đáng lẽ lão không nên trói Chu Đình ở trong này.

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Đúng là không nên.

Hoắc Hưu dường như hơi biến sắc không nhịn được hỏi:

- Chu Đình ở đây thì đã sao?

Lục Tiểu Phụng lạnh lùng đáp:

- Không sao cả. Có điều trên cõi đời này chẳng một nơi nào nhốt được y hết.

Hoa Mãn Lâu hỏi:

- Y chẳng có chỗ sở trường nào cả, bất quá là một tên đồ đệ của Lỗ đại sư.

Hoắc Hưu chau mày hỏi:

- Lỗ đại sư nào?

Hoa Mãn Lâu đáp:

- Đương nhiên tiên sinh phải biết Lỗ đại sư là con cháu của Lỗ Ban tổ sư và chính là tay đệ nhất cao thủ về công cuộc chế tạo cơ quan khắp thiên hạ.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Sau khi Lỗ đại sư chết rồi thì tay đệ nhất cao thủ là Chu Đình hay Chu lão bản.

Hoắc Hưu hỏi:

- Chu Đình mà có mặt ở đây là nhất định các vị ra được ư?

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Đúng thế!

Hoắc Hưu nói:

- Thực sự hiện y ở đây.

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Tại hạ biết rồi.

Hoắc Hưu nói:

- Yở phía sau chỗ chúng ta gặp nhau lần trước.

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Tại hạ biết rồi.

Hoắc Hưu hỏi:

- Trên đời đã không có chỗ nào giam giữ được y mà sao không thấy y ra?

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Thế nào y cũng ra.

Hoắc Hưu cười nói:

- Bây giờ dù y có ra được thì cũng chậm mất rồi.

Lục Tiểu Phụng "Ủa" lên một tiếng chứ không

nói gì.

Hoắc Hưu nói:

- Mấu chốt cơ quan ở ngay phía dưới chỗ ngồi lão phu.

Lục Tiểu Phụng lại "Ồ" một tiếng.

Hoắc Hưu nói:

- Lão phu ra rồi dĩ nhiên hủy cơ quan ngay tức khắc.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Thế rồi sao nữa?

Hoắc Hưu đáp:

- Kế đó chỗ nào có đường ra đều bị những tảng đá vít lại hết, mà là những tảng đá nặng đến tám

nghìn cân trở lên …

Lục Tiểu Phụng ngắt lời:

- Nếu vậy bọn tại hạ nhất định phải chết cả ở đây hay sao?

Hoắc Hưu lạnh lùng đáp:

- Đừng nói các vị, ngay đến Lỗ Ban phục sinh mà ở đây cũng phải chết lần thứ hai.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Bây giờ tiên sinh sắp bỏ đi chăng?

Hoắc Hưu đáp:

- Lão phu còn định bồi tiếp công tử một lúc nữa dù lão phu biết rằng ngồi đợi chết là chuyện chẳng hứng thú gì.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Nhưng bây giờ tiên sinh thay đổi chủ ý rồi phải không?

Hoắc Hưu đáp:

- Đúng thế!

Lục Tiểu Phụng nhăn nhó cười nói:

- Nếu vậy tại hạ chẳng những không lưu được tiên sinh ở lại, mà cũng không thể đưa ch6n tiên sinh được rồi.

Hoắc Hưu nói:

- Nhưng nhất định công tử sẽ tưởng niệm đến lão phu. Lão phu biết…

Lão mỉm cười vừa đưa ngón tay ra vừa nói tiếp:

- Chỉ cần ấn vào chỗ này là từ đây sắp tới vĩnh viễn công tử không thấy lão phu nữa.

Dứt lời lão ấn nút cơ quan.

Nhưng người lão vẫn ngồi trơ ra đó chứ chẳng biến đi đâu. Có điều nụ cười trên mặt lão lại biến mất.

Tòa thạch đài vuông vắn vẫn là tòa thạch đài vuông vắn.

Người lão Hoắc Hưu vẫn ngồi chễm chệ trên thạch đài. Mặt lão tựa hồ bị người đánh một thoi quyền vào sống mũi.

Lục Tiểu Phụng rất lấy làm kỳ! Chàng hiểu rõ Hoắc Hưu chẳng bao giờ làm một việc không ăn chắc vì lão đã nổi tiếng cáo già.

Theo lời Hoắc Hưu thì cái thạch đài mà lão ngồi chính là cửa ra của thạch thất, dĩ nhiên phải lõm

xuống và trên mặt đất hở ra chỗ trống. Dường như cái cửa ra kia đột nhiên không còn nữa.

Lục Tiểu Phụng chớp mắt hỏi:

- Sao tiên sinh lại không đi?

Hoắc Hưu nắm chặt hai bàn tay lại ấp úng:

- Ngươi... ngươi...

Lão chưa nói nên lời đã ngất xỉu.

Lục Tiểu Phụng buông tiếng thở dài. Đột nhiên chàng phát hiện ngoài mình ra còn người khác cũng thở dài.

Người thở dài không phải Hoa Mãn Lâu mà là Thượng Quan Tuyết Nhi và lão bản nương.

Hai người thở dài rồi tiến lại, nét mặt mỉm cười

đầy xuân sắc.

Thượng Quan Tuyết Nhi nói:

- Lão bản nương nói đúng: Người này quả nhiên còn hai tay.

Lục Tiểu Phụng nhăn nhó cười hỏi:

- Sao các vị không ra ngay mà đến bây giờ mới lo mặt coi tại hạ còn đủ hai tay không?

Thượng Quan Tuyết Nhi mỉm cười đáp:

- Bọn tiện thiếp đã tưởng lần này công tử chẳng còn cách nào để đối phó với lão cáo già kia. Không ngờ công tử vẫn để lại nước cờ tối hậu.

Lão bản nương cười khằng khặc nói:

- Nước cờ tối hậu của công tử lại càng tuyệt

diệu!

Thượng Quan Tuyết Nhi nói:

- Cái cũi này nguyên là để đối phó với công tử, lão có ngờ đâu chính lão lại tự nhốt mình vào trong.

Lục Tiểu Phụng cũng cười đáp:

- Nước cờ này kêu bằng “Thỉnh quân nhập úng”.

Lão bản nương nhìn chàng bằng cặp sóng thu đưa đẩy hỏi:

- Sao công tử nghĩ ra đuợc nước cờ tuyệt diệu này?

Lục Tiểu Phụng thủng thẳng đáp:

- Tại hạ vốn là bậc thiên tài!

Thượng Quan Tuyết Nhi hỏi:

- Phải chăng khi công tử chưa vào đây đã tính đúng lão sẽ theo con đường đó chuồn đi mà vít chặt lại rồi?

Lục Tiểu Phụng không đáp.

Lão bản nương cũng không nhịn được hỏi:

- Sao công tử không nói? Sự thực công tử đã dùng biện pháp nào?

Lục Tiểu Phụng lắc đầu đáp:

- Tại hạ không thể nói được.

Thượng Quan Tuyết Nhi hỏi:

- Tại sao vậy?

Lục Tiểu Phụng cười đáp:

- Mỗi người đều phải để lại một chiêu chẳng bao giờ tiết lộ, nhất là đối với nữ nhân như các vị.

Chàng cười bí mật ra vẻ cáo già rồi đột nhiên hỏi:

- Nếu tuyệt chiêu của tại hạ mà bị các vị học được thì mai hậu tại hạ còn sống làm sao nổi?

Hoa Mãn Lâu chờ đến lúc không còn ai, gã mới hỏi Lục Tiểu Phụng:

- Công tử đã dùng biện pháp gì? Tại sao không nói cho bọn họ biết?

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Vì tại hạ không biết.

Hoa Mãn Lâu ngạc nhiên hỏi:

- Công tử cũng không biết tại sao lối ra đó đột nhiên lại bị vít chặt ư?

Lục Tiểu Phụng lạnh lùng đáp:

- Tại hạ không biết.

Hoa Mãn Lâu ngẩn người ra.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Có khi chỉ vì mấu chốt cơ quan đột nhiên hết linh nghiệm cũng có khi chỉ vì con chuột ngẫu nhiên chui vào làm chết cơ quan …

Vẻ mặt trầm tư, chàng thở dài nói:

- Cứu cánh vì nguyên nhân gì ai cũng không biết thì chỉ có trời mới biết mà thôi.

Hoa Mãn Lâu hỏi:

- Chỉ có trời đất biết thôi ư?

Lục Tiểu Phụng gật đầu hỏi lại:

- Huynh đài có biết những người làm việc tồi bại sao đến lúc tối hậu quan đầu, công việc sắp thành lại hỏng không?

Hoa Mãn Lâu đáp:

- Tiểu đệ không biết.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Vì trời đã chuẩn bị dành cho chúng ta một kết quả tuyệt diệu, nên tự ra tay giùm chúng ta. Vì thế mà bất luận kế hoạch của họ xảo diệu đến đâu cũng bằng vô dụng.

Hoa Mãn Lâu nói:

- Thế là nước cờ tối hậu không phải do công tử đưa ra mà là ý trời.

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Đúng thế!

Hoa Mãn Lâu đột nhiên phì cười.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Huynh đài cười gì? Phải chăng không tin tại hạ?

Hoa Mãn Lâu cười đáp:

- Chẳng lẽ công tử tưởng tiểu đệ tin được chăng?

Lục Tiểu Phụng thở dài nhăn nhó cười nói:

- Tại sao lúc tại hạ nói thật thì người khác lại

không tin?

Cửa trên thềm đá đã mở ra mà người mở cửa là Chu Đình.

Đã có người làm được khuôn cửa bí hiểm là có người mở ra được. Việc đời phần nhiều tương tự như thế.

Người làm mộc đã hết sức chế tạo những lá mộc để bất cư mũi giáo nào đâm cũng không thủng, nhưng họ có biết đâu nhất định người ta sẽ làm được thứ giáo đâm thủng lá mộc.

Trên đời chẳng có việc gì tuyệt đối.

Lục Tiểu Phụng ngồi trên thềm đá ngó cái cũi chụp Hoắc Hưu, bỗng chàng cảm thấy cái cũi này giống như nhà ngục. Bất luận là ai làm việc tội lỗi đều phải chịu trừng phạt.

Lục Tiểu Phụng thở phào một cái. Vụ này kết thúc như vậy chàng lấy làm rất vừa ý.

Vụ này kết thúc ra làm sao? …

Lão bản dùng khúc gỗ chế ra cái giá hình tam giác để trắc lượng chiều cao của sơn động.

Lão bản nương ngồi bên coi biết là hắn lại nảy ra một chủ ý tân kỳ, nhưng mụ không hỏi han gì.

Mụ biết rằng một người đàn ông đang suy nghĩ đại sự chẳng khi nào lại ưa đàn bà ngồi bên chõ miệng vào.

Lão bản tức Chu Đình đột nhiên cất tiếng hỏi:

- Phải chăng người đó sắp đi rồi?

Lão bản nương đáp:

- Ừ!

Chu Đình hỏi:

- Mụ không đưa chân hắn ư?

Lão bản nương đáp:

- Lão đi thì ta cũng đi.

LỤC TIỂU PHỤNG

Cổ Long

Quyển 1
Chương 30

Mình Làm Mình Chịu Lẽ Đương Nhiên

Chu Đình lạnh lùng nói:

- Dường như hắn không muốn cho ta đi.

Chu Đình không phủ nhận điều đó.

Lão bản nương đáp:

- Bản tâm lão cũng không muốn đi.

Lão bản nương nói:

- Nhưng y có việc cần đến lão mà phái người thông tri là lập tức lão đến ngay.

Chu Đình đáp:

- Cái đó chỉ vì ta biết rõ khi mình có việc cần hắn là hắn cũng tới liền.

Lão bản nương nói:

- Đến mà chẳng hô hoán lại chẳng nói năng gì.

Chu Đình đáp:

- Đến hay không là một chuyện, còn nói hay không lại là một chuyện khác.

Lão bản nương thở dài nói:

- Bạn hữu như các vị tưởng khắp thiên hạ khó tìm được cặp thứ hai nào giống thế.

Chu Đình đặt cái giá hình tam giác trong tay xuống ngưng thần nhìn mụ đột nhiên nói:

- Ta đã quyết định ở lại đây.

Lão bản nương đáp:

- Ta biết rồi.

Chu Đình hỏi:

- Liệu mụ có đủ gan dạ nán lại ở chỗ này không?

Lão bản nương đáp:

- Lão mà ở lại được thì ta cũng ở lại được.

Chu Đình nói:

- Mụ không muốn ta ở lại đây ta cũng không trách mụ.

Lão bản nương trợn mắt lên hỏi:

- Phải chăng lão muốn trục ta để con tiểu hồ ly tinh bồi tiếp lão?

Chu Đình cười hỏi:

- Mụ biến thành người biết ăn giấm chua từ hồi nào?

Lão bản nương đáp:

- Vừa mới đây.

Chu Đình hỏi:

- Vừa mới đây ư?

Lão bản nương hỏi lại:

- Con tiểu hồ ly tinh kia vừa mới dòm trộm lão thì lão giải thích thế nào?

Chu Đình mỉm cười đáp:

- Cái đó dĩ nhiên là điều bí mật.

Lão bản nương lại trợn mắt lên hỏi:

- Điều chi bí mật?

Chu Đình thủng thẳng đáp:

- Sau này sẽ cho mụ hay còn bây giờ... bây giờ mụ có thể đi đưa chân hắn.

Lão bản nương đáp:

- Ta không đi.

Chu Đình hỏi:

- Tại sao vậy?

Lão bản nương nghiến răng đáp:

- Từ nay trở đi ta bắt đầu không dời lão nửa bước. Bất luận nơi nào ta cũng không đi vì...

Chu Đình hỏi:

- Vì sao?

Lão bản nương nhìn hắn bằng cặp mắt xinh đẹp, chan chứa ái tình, cất giọng ôn nhu đáp:

- Vì bây giờ tiện thiếp mới biết lang quân là một chàng trai phi thường. Tiện thiếp sợ kẻ khác cướp mất.

Lục Tiểu Phụng ngồi đằng xa nhìn hai người bỗng thở dài nói:

- Xem chừng mối nguy cơ của bọn họ đã qua rồi.

Hoa Mãn Lâu hỏi:

- Bọn họ có mối nguy cơ gì?

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Hai năm nay lão bản nương đối với lão bản có điều thất vọng. Tại hạ hằng lo đôi này giai ngẫu biến thành ác ngẫu.

Hoa Mãn Lâu hỏi:

- Phải chăng lão bản nương tưởng lão bản là hạng lười biếng vô dụng?

Lục Tiểu Phụng cười đáp:

- Nhưng bây giờ mụ biết trượng phu của mụ là bậc thiên tài đáng kể.

Hoa Mãn Lâu cũng thừa nhận:

- Nếu không có lão bản thì bọn ta hãm chết ở

đây cũng chưa biết chừng.

Người đàn bà nào cũng hy vọng mình có thể vì chồng mà hãnh diện.

Lục Tiểu Phụng thở dài nói:

- Tại hạ chẳng sợ gì nhưng nhịn đói dường như là một việc rất khó chịu.

Chàng liếc mắt nhìn Hoắc Hưu ngồi trong cũi.

Hoắc Hưu lại trợn mắt ngó lên nhìn Thượng Quan Tuyết Nhi ở bên ngoài cũi.

Tuyết Nhi tay cầm một khúc lạp xường và hai cái bánh tiến lại ríu rít nói với Hoắc Hưu nhưng chẳng hiểu thị nói gì.

Hoắc Hưu tức quá mặt đỏ bừng lên, cổ nổi gân xanh. Đột nhiên lão nhảy tung lên, hết sức mình đập

vào cũi. Dĩ nhiên cũi chẳng mở ra. Lão tự chế cái cũi này không ai mở ra được.

Tuyết Nhi ở ngoài lạnh lùng nhìn lão tựa hồ muốn bỏ đi.

Hoắc Hưu giữ thị lại. Hai người lại nói mấy câu. Hoắc Hưu đột nhiên thở dài vạch một cái dấu trên tờ giấy. Lão đưa tờ giấy cho Tuyết Nhi lấy khúc lạp xường và hai cái bánh ngồi nhai ngấu nghiến.

Hoa Mãn Lâu hỏi:

- Chẳng thà lão chịu chết chứ không chịu nói châu báu giấu ở nơi nào ư?

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Lão không sợ chết.

Hoa Mãn Lâu nhăn nhó cười hỏi:

- Phải chăng lão thừa nhận ra cùng nghèo còn đáng sợ hơn là phải chết.

Lục Tiểu Phụng cười đáp:

- Nhưng bây giờ dường như lão phát giác còn một điều đáng sợ hơn cùng nghèo.

Hoa Mãn Lâu hỏi:

- Đói phải không.

Lục Tiểu Phụng chưa kịp đáp thì Tuyết Nhi đã nhảy tới. Hai mắt sáng rực, thị cười nói:

- Tiểu muội đã bán khúc lạp xường và hai cái bánh bao cho lão rồi. Các vị đoán thử coi tiểu muội đã bán được bao nhiêu bạc?

Không ai đoán nổi.

Tuyết Nhi cầm tờ giấy trong tay vung lên nói:

- Tiểu muội bán lấy năm vạn lạng bạc. Bất cứ lúc nào tiểu muội cầm tờ giấy này ra tiệm đổi bạc cũng được.

Lục Tiểu Phụng không nhịn được cười nói:

- Cô này quả lòng dạ đen tối thật.

Hoa Mãn Lâu cười nói:

- Trong thiên hạ e rằng không còn thứ gì quý hơn khúc lạp xường.

Tuyết Nhi đáp:

- Vì thế lão hồ ly tức là muốn phát điên cũng phải bỏ tiền ra mua.

Hoa Mãn Lâu thở dài nói:

- Xem chừng cái đói là khó chịu nhất.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Chẳng lẽ cô còn định bóc lột hết của lão?

Tuyết Nhi đáp:

- Tài sản đó nguyên là của nhà tiểu muội. Các vị đừng quên tiểu muội cũng họ Thượng Quan.

Lục Tiểu Phụng cười nói:

- Dù cô nương mỗi ngày có lấy của lão năm vạn lạng bạc thì trong vòng mấy năm e cũng không hết được.

Tuyết Nhi nói:

- Nếu một vài năm không hết thì tiểu muội ở đây ba, bốn năm, kỳ cho đến khi lão hết nhẵn mới thôi.

Huống chi ở đây cũng có người bồi tiếp tiểu muội.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Lão bản quyết định lưu lại chốn này thật ư?

Tuyết Nhi gật đầu. Khóe miệng đột nhiên nở nụ cười thần bí, thị nói:

- Y bảo với lão bản nương muốn ở lại đây vì cần ở chỗ này để chế tạo đồ vật kinh người gì đó. Thực ra chỉ có tiểu muội là biết rõ y ở đây để làm gì.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Y ở lại để làm gì?

Tuyết Nhi chớp mắt mấy cái rồi mỉm cười thần bí đáp:

- Đó là một điều bí mật.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Bí mật thế nào?

Tuyết Nhi đáp:

- Đã là chuyện bí mật thì còn với công tử thế nào được?

Lục Tiểu Phụng ngó chằm chặp vào mặt thị hồi lâu rồi cười hì hì nói:

- Tại hạ không biết điều bí mật của cô mà chỉ lo thay cho cô.

Tuyết Nhi hỏi:

- Làm sao mà lo?

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Cô cầm tờ giấy này đi lấy tiền, người ta truy

vấn lai lịch tờ giấy này thì sao?

Tuyết Nhi đáp:

- Nhất định không ai hỏi han chi hết.

Lục Tiểu Phụng “Ủa” một tiếng ra chiều không tin.

Tuyết Nhi liền cười nói:

- Công tử đừng quên lão là con người thần quái. Cả những bộ hạ thân tín cũng không ai biết hành tung của lão. Trước nay lão vẫn hành động theo cách này.

Lục Tiểu Phụng thở dài nói:

- Vậy là lão tự bụng làm dạ chịu chẳng ai thương.

Tuyết Nhi cười nói:

- Chính là thế đó. Nếu không phải tự lão gây ra hậu quả này, tiểu muội có muốn làm tiền lão cũng không phải dễ dàng.

Mệnh vận của con người thế nào là chính tự người đó gây nên. Vì thế mà người chính trực kết cục vẫn gặp những người tử tế.

Lục Tiểu Phụng vừa cười vừa đứng dậy nói:

- Vậy cô nương thong thả ở lại mà làm tiền lão. Nếu thuận tiện cô làm cho tại hạ mấy hũ rượu ngon càng tốt.

Tuyết Nhi chú ý nhìn chàng nói:

- Công tử định đi ngay bây giờ ư?

Lục Tiểu Phụng cười đáp:

- Tại hạ mà ở nơi đây trong ba ngày thì buồn chết mất.

Tuyết Nhi hỏi:

- Công tử không muốn hỏi đến chuyện bí mật kia nữa ư?

Lục Tiểu Phụng hững hờ đáp:

- Không muốn hỏi nữa.

Tuyết Nhi lão liên cặp mắt, đột nhiên cười nói:

- Thực ra tiểu muội có tiết lộ cho công tử hay cũng chẳng hề gì vì chẳng sớm thì muộn rồi công tử cũng sẽ biết.

Lục Tiểu Phụng không phản đối.

Tuyết Nhi lại nói:

- Lão bản lưu lại đây vì tiểu muội yêu y mà y cũng yêu tiểu muội.

Lục Tiểu Phụng bật cười không nói gì.

Tuyết Nhi hững hờ nói:

- Tiểu muội biết công tử chẳng tin lời nhưng tiểu muội lấy y rồi, công tử không tin cũng phải tin.

Lục Tiểu Phụng không nhịn được hỏi Tuyết Nhi

- Cô mà lấy y thì lão bản nương sẽ ra sao?

Tuyết Nhi thản nhiên đáp:

- Lão bản không nhất định chỉ có một lão bản nương. Công tử có bốn hàng lông mày thì sao lão bản chẳng thế có hai lão bản nương?

Bóng tịch dương chiếu xuống sườn non. Lục

Tiểu Phụng thảnh thơi cất bước.

Hồi lâu chàng chẳng nói năng gì, đột nhiên cất tiếng:

- Con tiểu hồ ly đó nhất định lại nói dối.

Hoa Mãn Lâu gật đầu “Ồ” một tiếng.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Lão bản không phải là kẻ điên khùng thì sao lại lấy con tiểu quỷ này làm tiểu lão bản nương?

Hoa Mãn Lâu đáp:

- Dĩ nhiên không thể thế được.

Lục Tiểu Phụng lại im tiếng đi một quãng nữa, bỗng chàng nói:

- Nhưng lão bản là tên ma bùn, thỉnh thoảng lại

phát khùng.

Hoa Mãn Lâu đáp:

- Tiểu bản nương thông thường đều là tiểu hồ ly tinh.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Vậy hay hơn hết là huynh đài trở lại khuyên giải tên ma bùn đó chớ làm chuyện bùn này.

Hoa Mãn Lâu hỏi:

- Sao công tử không tự mình đi lấy?

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Huynh đài đã biết tại hạ không muốn nói với hắn.

Hoa Mãn Lâu hỏi:

- Nếu là câu chuyện không đâu, lão bản há chẳng cho chúng ta là hai kẻ điên khùng?

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Thỉnh thoảng có điên khùng một lần thì đã sao?

Hoa Mãn Lâu thở dài nói:

- Xem chừng bất luận là ai kết bạn với công tử chẳng sớm thì muộn cũng giây phải thói điên khùng.

Gã phải đi vì chẳng thế nào không đi được.

Lục Tiểu Phụng chẳng khác gì chàng ngốc, ngồi bên đường chờ đợi. May quãng đường sơn lộ này rất quạnh quẽ, ngoài mụ già hái những thứ dã thảo, không còn một người nào đi qua.

Chàng chờ không lâu đã thấy Hoa Mãn Lâu trở

về.

Lục Tiểu Phụng hỏi ngay:

- Thế nào?

Hoa Mãn Lâu dặng mặt lên đáp:

- Công tử là kẻ điên khùng. Tiểu đệ cũng thế.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Không có chuyện đó ư?

Hoa Mãn Lâu đáp:

- Bọn họ quả có chuyện bí mật. Lão bản đã thu Tuyết Nhi làm con nuôi.

Lục Tiểu Phụng ngẩn người ra.

Hoa Mãn Lâu lại thở dài, nhăn nhó cười nói:

- Công tử đã biết con tiểu quỷ đó nói dối, sao còn mắc bẫy hoài?

Lục Tiểu Phụng cũng thở dài nhăn nhó cười đáp:

- Vì tại hạ chẳng những là một tên ma bùn mà còn là một thằng ngốc.

Chàng ngẩng đầu lên bỗng thấy Tuyết Nhi vừa chạy vừa nhảy tới nơi. Thị thở hồng hộc hỏi:

- Vừa rồi hai vị có thấy người nào đi qua đây không?

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Chỉ có một mụ già hái dã thảo.

Tuyết Nhi nhảy lên nói:

- Mụ già đó nhất định là thư thư của tiểu muội rồi.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Thư thư của cô ư? Thượng Quan Phi Yến hay sao?

Tuyết Nhi gật đầu, thị sáng mắt lên nói:

- Bây giờ tiểu muội mới phát giác giác ra y không chết. Y rất giỏi nghề trá tử để lừa chúng ta. Vừa rồi các vị đi khỏi, tiểu muội đi xuống dưới...

Lục Tiểu Phụng không chờ thị nói hết lời, đột nhiên xoay người đi ngay. Chàng lại kéo cả Hoa Mãn Lâu đi theo, miệng chàng nói:

- Lần này bất luận cô nói gì tại hạ cũng sẽ không mắc lừa cô đâu vì tại hạ không muốn nghe nữa.

Xem chừng chàng đã hạ quyết tâm cất bước thật mau.

Xin xem tiếp Phượng Gáy Trời Nam - Đệ nhị Lục Tiểu Phụng truyền kỳ

LỤC TIỂU PHỤNG

Cổ Long

Quyển 2

Chương 24: Cuộc Thế Đi Vào Cõi Tỉnh Say

LỤC TIỂU PHỤNG

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Quyển 2
Chương 1

Ngân Châm Lấp Loáng Ánh Hào Quang

Trời nắng chang chang! Ánh kiêu dương như đao hỏa. Trên đường lớn cát vàng bay mù mịt.

Vết đao trên mặt Thường Mạn Thiên phơi ra ánh nắng thành đỏ hồng.

Ba vết đao, thêm vào bảy, tám chỗ nội thương đổi lấy thanh danh cùng địa vị như ngày nay.

Mỗi khi trời sắp mưa, âm khí nặng nề, nội thương lão lại phát tác làm cho đốt xương đau đớn

như dần. Lão nhớ lại nỗi gian khổ trong những cuộc huyết chiến ngày trước mà lòng cảm khái vô vàn! Lão sống được đến ngày nay không phải chuyện dễ dàng. Lão còn làm mỗi tháng được năm trăm lạng nguyệt bổng của một tên tổng tiêu đầu lại càng khó khăn hơn. Đúng là lão dùng huyết hãn đổi lấy tiền lương.

Mấy năm gần đây, ít khi lão thân hành đi theo xe tiêu. Tổng tiêu đầu ở Trấn Viễn tiêu cục với lão nguyên là chỗ sư huynh sư đệ đồng môn.

Hai lão già sớm luyện quyền cước, tối lại uống rượu để hưởng thanh phúc trong buổi tàn niên. Cây Kim Thương Huyết Kiếm Kỳ của hai lão khiến cho bằng hữu phe Hắc Đạo vùng đông nam chẳng ai dám đụng vào món tiêu của Trấn Viễn tiêu cục.

Nhưng chuyến tiêu này rất quan trọng. Tiêu chủ lại chỉ định hai vị sư huynh đệ phải thân hành áp tải.

Gần đây bệnh phong thấp của Tổng Tiêu đầu lại phát ra. Thường Mạn Thiên đeo thanh Huyết Kiếm lớn nặng hai mươi bảy cân thân hành xuất mã.

Trấn Viễn tiêu cục dương oai.

Người chạy cờ là lão Triệu đã hành nghề đến hai chục năm. Tuy lão đã lớn tuổi mà tiếng hô còn dõng dạc. Hơn nữa trưa hôm nay lão đã ăn uống no nê, nên bây giờ lão phấn khởi tinh thần chạy trước hô hoán.

Thường Mạn Thiên rút chiếc khăn vải xanh ra lau mồ hôi. Tuế nguyệt chẳng nể ai. Đột nhiên lão phát giác mình già mất rồi, định đi xong chuyến tiêu này là trở về gác kiếm qui ẩn.

Khí trời nóng nực quá chừng! Lão mong phía trước gặp chỗ nào mát mẻ nghỉ lại một lúc rồi sẽ ra đi cũng chưa muộn.

Thường Mạn Thiên giật dây cương tung ngựa

vọt lên, chuẩn bị chiếu cố cho lão Triệu. Đột nhiên lão nhìn thấy phía trước có người ngồi giữa đường để thêu hoa.

Một đại hán hàm râu quai nón đâm tua tủa.

Thường Mạn Thiên bôn tẩu giang hồ hơn ba chục năm chưa từng thấy nam tử hán, đại trượng phu ngồi thêu hoa bao giờ.

Lạ hơn nữa là đại hán lại ngồi giữa đường dưới ánh nắng chang chang để thêu hoa.

Thường Mạn Thiên tự hỏi:

- Phải chăng đại hán này mắc chứng điên khùng?

Thực ra đại hán chẳng khác gì người điên. không điên thì sao lại ngồi dưới ánh nắng nóng đến độ đem trứng gà ra phơi có thể làm cho chín được?

Đại hán còn mặc vào mình một tấm áo bông bằng đoạn hồng màu tía.

Lạ hơn nữa là những người mặc áo đơn mình mẩy toát mồ hôi ướt đầm mà trên mặt đại hán chẳng có lấy một giọt mồ hôi.

Thường Mạn Thiên chau mày. Lão vẫy tay cho những xe tiêu đi ở phía sau hãy dừng lại. Đoạn lão nhìn lão Triệu đưa mắt ra hiệu.

Lão Triệu cũng là tay từng trải giang hồ và đi theo Thường Mạn Thiên làm tên chạy cờ từ chuyến tiêu thứ nhất ra đời.

Dĩ nhiên lão Triệu đã hiểu ý của lão chủ nhân. Lão khẽ hắng đặng hai tiếng đánh bạo chạy tới.

Đại hán râu quai nón vẫn chăm chú thêu hoa chẳng khác nào là một vị đại cô nương lòng xuân rung động ngồi trong phòng the để thêu tấm áo cưới.

Mười sáu, mười bảy cỗ xe tiêu bị đại hán ngồi giữa đường mà phải dừng lại nhưng dường như y chẳng biết gì.

Đại hán thêu đóa hoa mẫu đơn mà là hắc mẫu đơn. Đường kim mũi chỉ của y so với đại cô nương còn có phần tinh xảo hơn.

Lão Triệu đột nhiên lớn tiếng:

- Ông bạn thêu bông hoa đẹp quá nhỉ? Đáng tiếc nơi đây chẳng phải là chỗ ngồi thêu thùa.

Thanh âm lão vốn đã dõng dạc, bây giờ lại cố ý làm cho đại hán phải giật nảy mình nên tiếng hô phóng ra như lệnh vỡ.

Ngờ đâu lão Triệu hô thì mặc lão Triệu, đại hán râu quai nón đã chẳng ngẩng đầu, lại không chớp mắt.

Lão Triệu tự hỏi:

- Chẳng lẽ thằng cha này đã là kẻ điên khùng mà còn điếc tai nữa?

Lão không nhịn được vỗ vai đại hán nói lớn:

- Này ông bạn! Ông bạn có thể nhường lối cho bọn ta được chăng? Bọn ta...

Lão chưa dứt lời đột nhiên dừng lại, sắc mặt biến đổi.

Lúc lão vươn tay ra vỗ vai, đại hán râu quai nón giơ cánh tay cầm mũi kim thêu hoa lên cắm vào mu bàn tay lão.

Lão Triệu vốn là người gan dạ không phải tầm thường. Những tay hảo hớn giang hồ dù bị dao chém còn chẳng chau mày, thì vỏn vẹn một mũi kim thêu đâm tới lão coi vào đâu?

Lão Triệu tuy chẳng buồn để tâm, nhưng lúc lão phát giác tê nhức muốn rút tay về cũng không được nữa.

Dường như nửa người lão hoàn toàn tê dại.

Mũi kim thêu hoa này phải chăng có pháp thuật bàng môn tả

đạo?

Lão Triệu lùi ba bước, ngó lại bàn tay mình không sưng lên hoặc biến đổi màu sắc chi hết mà chỉ không chịu nghe theo mệnh lệnh sai khiến. Lão vừa kinh ngạc vừa tức giận đã toan nổi nóng.

Thường Mạn Thiên nhảy xuống ngựa chạy lại nhìn đại hán râu quai nón chấp tay nói:

- Ông bạn thêu bông mẫu đơn này đẹp quá nhỉ?

Đại hán râu quai nón không ngửng đầu lên, cười khậm khà đáp:

- Tại hạ còn thêu được thứ khác nữa.

Thường Mạn Thiên hỏi:

- Thêu gì?

Đại hán đáp:

- Thêu người đui mắt.

Thường Mạn Thiên cười hề hề nói:

- Thêu người đui mắt e rằng không hay.

Đại hán đáp:

- Thêu cái đó vừa hay vừa dể dàng, chỉ hai mũi thêu là đã thêu thành người đui mắt rồi.

Thường Mạn Thiên hỏi:

- Thêu cách nào mà lẹ thế?

Đại hán đáp:

- Cách thêu là thế này đây.

Đột nhiên hắn động thủ đâm hai mũi kim vào mặt lão Triệu.

Người lão ngả lăn xuống đất. Lão đau quá lăn lộn không ngớt. Máu tươi chạy qua kẽ ngón tay chính là ở trong mắt lão ứa ra.

Thường Mạn Thiên tái mặt, xoay tay nắm đốc kiếm.

Đại hán râu quai nón vẫn ngồi ung dung, cất tiếng hỏi:

- Các hạ coi đó! có phải tại hạ chỉ đưa hai mũi kim là thêu nên người đui mắt?

Thường Mạn Thiên cười khẩy đáp:

- Thủ pháp của ông bạn qua? là thần tốc! Đại hán lạnh lùng nói:

- Nghề thêu người đui mắt của tại hạ là nhanh hơn hết. Bảy mươi hai mũi kim đưa ra liền thành ba mươi sáu người đui mù.

Số người áp tải chuyến tiêu kể cả Thường Mạn Thiên là ba mươi sáu người. Ba vị tiêu sư hạng nhất tùy tùng lão lúc này cũng đều phóng ngựa chạy tới. Vì thế mà Thường Mạn Thiên tuy khiếp vía vẫn trấn tỉnh được. Lão lớn tiếng hỏi:

- Ông bạn tới đây để tầm cừu hay để cướp tiêu?

Đại hán đáp:

- Tại hạ chỉ chuyên nghề thêu thùa.

Thường Mạn Thiên hỏi:

- Ông bạn còn muốn thêu gì nữa?

Đại hán đáp:

- Hãy thêu ba mươi sáu người đui mắt trước rồi sẽ thêu đoàn xe tiêu tám chục vạn lạng quay về.

Thường Mạn Thiên buông tiếng cười rộ nói:

- Thế thì thanh kiếm trầm trọng của lão phu cũng có thể thêu được...

Đại hán ngắt lời:

- Thêu cái gì?

Thường Mạn Thiên đáp:

- Thêu người chết. Một người chết...

Đột nhiên lão ngừng tiếng cười. Thanh kiếm đã rút ra khỏi vỏ.

Thanh kiếm quá cỡ này tuy chẳng phải thần vật hay lợi khí gì, nhưng ngày trước nó là chân truyền của Thiết Kiếm tiên sinh.

Thường Mạn Thiên đã khổ công rèn luyện kiếm thuật bằng thanh kiếm này ít ra là bốn chục năm, nếu không thì làm sao lão sống được cho tới bây giờ.

Những tiêu sư tùy tùng cũng rút binh khí ra. Binh khí của họ là một thanh Nhạn Linh đao, một cây Luyện Tử thương, một thanh Tang Môn kiếm.

Bọn tiêu khách đối phó với bạn hữu lục lâm muốn cướp tiêu không cần đếm xỉa gì đến đạo nghĩa giang hồ, cũng bất tất theo lề luật lấy một chọi một.

Thường Mạn Thiên lớn tiếng hô:

- Lượng thanh tử! Xông vào cả đi! Trước hết là phế bỏ cặp chiêu của hắn.

Cặp chiêu tức là hai mắt.

Đại hán đã phóng kim đâm mắt người ta thì dĩ nhiên người ta cũng muốn biến hắn thành kẻ đui mù. Nguy hiểm của những bậc hào kiệt giang hồ là lấy tiền trả nợ, lấy máu trả máu.

Đại hán râu quăn đang ngồi thêu thì thanh thiết kiếm nặng hai mươi bảy cân phóng tới vèo vèo. Cây Luyện Tử thương ra chiêu "Độc long thủ thủy" từ mé bên tràn tới cạnh nách.

Bọn tiêu sư ở Trấn Viễn tiêu cuộc bản lãnh thường cao hơn những điều chỉ điểm của sư huynh sư đệ. Những chiêu thức dĩ nhiên phối hợp với nhau lại càng tuyệt diệu.

Đại hán râu quai nón đột nhiên cười nói:

- Thêu xong rồi! Hắn đã thêu xong bông mẫu đơn. Hắn rút mũi kim thêu hoa ra.

Thường Mạn Thiên vừa thấy hàn quang lấp loáng đã đưa tới trước mắt.

Đại hán động thủ một cách rất thần tốc không bút nào tả xiết mà cũng không một người nào né tránh kịp.

Thường Mạn Thiên gầm lên một tiếng... Thanh thiếøt kiếm đột nhiên bay đi. Người lão ngã lăn ra.

Sột một tiếng! Thanh thiết kiếm phóng trúng vào gốc cây lớn gần đó sâu đến một thước.

Lúc này đại hán râu quăn đã thêu được bốn người đui mắt.

Bảy mươi hai mũi kim, ba mươi sáu người đui mắt. Đại hán ra tay đã mau lẹ phi thường lại cực kỳ chuẩn đích.

Trên tấm đoạn màu hồng che mặt Thường Mạn Thiên đã thêu một bông mẫu đơn đen vào.

oOo Lúc Giang Trọng Uy đi đường, trên mình hắn vang lên những tiếng leng keng tựa như người lắc nhạc.

Tuy nhiên hắn không phải là trái nhạc, mà là một vị Tổng Quản phủ Bình Nam Vương. Hắn là người có nhiều oai quyền, tướng mạo rất oai nghiêm.

Bình Nam Vương phủ dĩ nhiên có nhiều trọng địa cơ mật và đương nhiên những nơi này đều khóa lại.

Bao nhiêu chìa khóa đều do hắn nắm giữ. Trong mình hắn đeo tới hai mươi ba cái chìa khóa, nên lúc

hắn đi những tiếng leng keng lại vang lên.

Hắn là nhân vật đáng tín nhiệm, chẳng những tính nết thận trọng, trầm tĩnh, dốc dạ trung thành mà còn là tấm thân "Thập tam thái bảo hoành luyện". Tuy hắn chưa được đến trình độ đao thương đâm không vào nhưng bất cứ ai cũng khó lòng đả thương hắn được mà hắn đả thương người ta lại chẳng khó gì.

Môn Thiết Sa chưởng của Giang Trọng Uy đã luyện bảy thành hỏa hầu, đủ đánh tan bia vỡ đá ra thành bụi.

Vương gia trao chìa khóa cho tổng quản Giang Trọng Uy nắm giữ là yên tâm lắm rồi.

Hôm nay Giang Trọng Uy vào bảo khố lấy một hộp minh châu và hai tấm ngọc bích cho Vương Gia.

Là ngày sinh nhật ái phi, Vương Gia bảo lấy minh châu và ngọc bích làm lễ mừng.

Cũng như đa số chàng trai trên thế gian, Vương Gia đối với người đàn bà sủng ái bằng tính cách rất hào phóng.

Trên dãy hành lang yên tĩnh và trầm lặng, vì nơi đây rất gần bảo khố trong vương phủ. Bất luận là ai bén mảng tới một cách càn rỡ liền bị chém đầu vô tội vạ.

Trong khu cấm địa này, cứ cách bảy tám bước lại có một tên thiết giáp vệ sĩ tay cầm thương đứng gác nghiêm nghị như những pho tượng đá.

Bọn vệ sĩ này do chính tay Giang Trọng Uy huấn luyện và đào tạo.

Bọn vệ sĩ đã trải qua những cuộc huấn luyện cực kỳ nghiêm khắc. Dù là con nhặng bay vào mặt, hay có người dẫm lên chân, chúng cũng không nhúc nhích.

Giang Trọng Uy chẳng những đầy đủ uy tín mà hiệu lệnh lại rất nghiêm minh. Kẻ nào lơ là chức vụ chỉ để một con chó chạy vào cấm khu cũng bị chặt đầu.

Chính hắn tiến tới cũng phải hô hiệu lệnh trước.

Khẩu lệnh bữa nay là "Nhật Nguyệt đồng huy" vì là đại cát đại lợi.

Giang Trọng Uy thường nhật nét mặt oai nghiêm lạnh như tiền mà bữa nay cũng có đôi phần hoan hỉ. Y cũng được coi là quý khách trên tiệc thọ. Sau khi xong việc này, hắn sẽ thay đổi quần áo hoa lệ để uống thọ tửu.

Chân hắn bước cũng mau hơn ngày thường.

Tám tên cẩm y vệ sĩ, lưng đeo trường đao đi theo sau Giang Trọng Uy. Chúng đều là những tay cao thủ được chọn lựa rất kỹ trong vệ đội.

Giang Trọng Uy trước nay vốn là người cẩn thận phi thường.

Ba lần cửa vào bảo khố đều bằng sắt đúc dầy bảy tấc. Những ổ khóa cũng đều được thợ nổi tiếng chế tạo.

Giang Trọng Uy mở tầng cửa tối hậu rồi, một cơn gió lạnh thổi vào mặt.

Bảo khố này cũng tương tự đại đa số bảo khố ở thế gian, âm khí lạnh lẽo như ở trong một phần mộ, chỉ khác ở chỗ trong phần một có người chết, còn ở trong bảo khố thì một con kiến cũng không có.

Mỗi lần Giang Trọng Uy tiến vào, trong lòng lại nổi lên ý niệm rất kỳ quái, ý niệm của con người có tài bảo chứa trong bảo khố mà cứ phải sinh hoạt ở trong này thì thật là vô dụng.

Dù trên đời có bao nhiêu tài bảo đem cho hắn

hết mà bắt hắn ở trong này một ngày hắn cũng không muốn.

Hiện giờ hắn đang nghĩ vậy, hắn đẩy cử tiến vào trong chỉ mong lấy đồ cho chóng rồi lại trở ra.

Hắn tuyệt không ngờ lần này vào bảo khố vĩnh viễn không thấy ánh mặt trời nữa.

Giữa bầu không khí lạnh lẽo âm thầm trong bảo khố, hiển nhiên có một người ngồi mà là một người sống.

Người này đầy mặt râu đâm tua tủa, mình mặc áo bông thêu hoa hồng tía. Y ngồi trên rương châu báu đang thêu hoa.

Giang Trọng Uy chẳng khi nào ngờ tới xảy ra chuyện này được.

Hắn cơ hồ không tin ở mắt mình, nhưng trước

mặt hắn đúng là có một người ngồi thêu hoa mà là một đại hán còn sống nhăn răng ra đó.

Người này phải chăng là ma qui? ?

Ngoài ma qui? thì còn người nào vào đây được?

Giang Trọng Uy ớn lạnh xương sống. Hắn không nhịn được người run bần bật.

Đại hán râu quai nón ngồi cặm cụi thêu hoa chẳng khác gì một vị đại cô nương ở chốn khuê phòng chăm chú thêu thùa.

Đại hán thêu bông mẫu đơn, một bông mẫu đơn đen trên tấm đoạn màu hồng.

Hồi lâu Giang Trọng Uy cố trấn tỉnh lại trầm giọng hỏi:

- Sao ngươi lại vào đây?

Đại hán đáp:

- Tại hạ vào đây để thêu thùa.

Giang Trọng Uy thấy đối phương ra giọng ỡm ờ không khỏi bực mình, nhưng cố giữ vẻ thản nhiên hỏi:

- Ngươi có biết nơi đây là chỗ nào không?

Đại hán thản nhiên đáp:

- Đây là chỗ thêu thùa.

Giang Trọng Uy cười khẩy hỏi:

- Chẳng lẽ ngươi đặc biệt tới đây để thêu hoa?

Đại hán gật đầu đáp:

- Vì tại hạ muốn thêu thùa mà chỉ có đây là ngồi thêu được.

Giang Trọng Uy hỏi:

- Ngươi muốn thêu cái gì?

Đại hán đáp:

- Thêu tên Giang Trọng Uy đui mắt.

Giang Trọng Uy ngửng mặt lên cười rộ.

Chỉ khi nào hắn tức giận đến cực điểm muốn giết người mới cười rộ như vậy.

Đột nhiên hắn cảm thấy gan bàn tay tê dại tựa hồ bị ong đốt. Lực lượng trên bàn tay đột nhiên mất hết.

Giữa lúc ấy, một luồng hàn quang lấp loáng vọt tới trước mắt hắn.

Thập tam thái bảo hoành luyện, tuy là môn công

phu cương ngạnh tuyệt thế vô song, nhưng cũng không thể luyện tới mắt được.

Bọn vệ sĩ đứng ngoài đột nhiên nghe tiếng la hoảng vội chạy vào thì cửa sắt bên trong đã đóng chặt.

Lúc bọn chúng cạy được cửa ra tiến vào thì Giang Trọng Uy đã nằm chết giấc dưới đất. Một tấm đoạn màu hồng tươi che mặt hắn lại.

Trên tấm đoạn thêu một bông mẫu đơn màu đen.

oOo Trong thiền phòng hương đã thắp lên.

Hoa Mãn Lâu tắm gội huân hương ngồi yên lặng chờ đợi.

Gã muốn nếm một bữa chay do chính tay Khổ Qua đại sư nấu nướng. Chẳng những gã muốn tắm gội huân hương mà còn muốn học tính nhẫn nại.

Khổ Qua đại sư chẳng phải người vào bếp một cách dễ dàng, chẳng những người mời đến phải xứng đáng mà còn phải gặp lúc lão cao hứng nữa.

Bữa nay những người tới đều xứng đáng. Ngoài Hoa Mãn Lâu còn có Cổ Tùng Cư Sĩ ở Huỳnh Sơn và Mộc đạo nhân nổi tiếng vi kỳ đệ nhất, thi tửu đệ nhị, kiếm pháp đệ tam.

Những người này đều chẳng phải tục khách, nên bữa nay Khổ

Qua đại sư cao hứng đặc biệt.

Trong sắc trời bảng lảng, tiếng chuông chiều êm ái ngân nga vọng lại.

Lúc Hoa Mãn Lâu đi ra, Cổ Tùng Cư Sĩ và Mộc đạo nhân đã chờ gã ở ngoài viện.

Ngọn gió chiều thổi qua rừng trúc, khu rừng

ngăn cách chốn hồng trần.

Hoa Mãn Lâu mỉm cười nói:

- Để hai vị tiền bối chờ ở đây, tại hạ thật áy náy.

Mộc đạo nhân cười xòa.

Đạo nhân này vốn là người thoát tục. Lúc này lão cởi bỏ tấm đạo bào vá hàng trăm miếng để mặc áo vải xanh không dính chút bụi trần.

Dù lão không muốn để ai câu thúc, lão không làm trưởng môn phái Võ Đang thì còn được, nhưng lại muốn nếm bữa cơm chay của Khổ Qua đại sư nên lão phải ép mình một chút.

Khổ Qua đại sư tính nết rất quái lạ là một điều ai cũng biết rồi.

Cổ Tùng Cư Sĩ thở dài nói:

- Xem chừng lão đạo này nói qua? không lầm.

Hoa Mãn Lâu hỏi:

- Đạo trưởng bảo sao?

Mộc đạo nhân cười đáp:

- Bần đạo bảo nhất định thí chủ biết bọn bần đạo ở đây. Dù bọn bần đạo không cử động thí chủ cũng nhận ra.

Cổ Tùng Cư Sĩ thở dài nói:

- Nhưng lão phu không nghĩ ra tại sao y lại biết được?

Mộc đạo nhân đáp:

- Bần đạo không nghĩ ra nhưng bần đạo có chỗ hay hơn ông bạn.

Cổ Tùng Cư Sĩ hỏi:

- Chỗ nào hay hơn?

Mộc đạo nhân cười đáp:

- Việc gì mà không nghĩ ra được thì bỏ đi không nghĩ tới nữa.

Cổ Tùng Cư Sĩ cũng cười nói:

- Vì thế mà lão phu bảo nếu đạo huynh không uống rượu nhất định sống tới ba trăm tuổi.

Trong thiền phòng rèm trúc buông rũ. Đã có tấm rèm mà còn ngửi thấy mùi thơm khó tả. Mùi thơm này khiến cho bất cứ ai cũng nổi thực dục.

Cổ Tùng Cư Sĩ thở dài nói:

- Khổ Qua đại sư làm tiệc chay qua? nhiên thiên

hạ vô song.

Mộc đạo nhân cười đáp:

- Y thường bảo y mà nấu cơm chay thì đức Bồ Tát ngửi thấy cũng thèm.

Cổ Tùng Cư Sĩ hỏi:

- Xem chừng cơm canh đã đặt lên bàn rồi, chúng ta còn chờ gì nữa?

Mấy người bèn vém rèm trúc đi vào, đột nhiên ngẩn người ra.

Chẳng những cơm canh đã bày trên bàn mà còn có một người đang ngồi ăn ngấu nghiến.

Ông khách đến bất thình lình này chẳng chờ đợi ai cũng không tắm gội huân hương. Sự thật trên mình y chẳng những dính đầy bùn đất mà toàn thân mồ hôi

tiết ra mùi khó ngửi.

Mộc đạo nhân thở dài nói:

- Nhà sư này bụng dạ thiên lệch.

Cổ Tùng Cư Sĩ cũng nói:

- Lão mời bọn ta mà lại để người khác đến ăn trước.

Mộc đạo nhân nói:

- Nhất định lúc chúng ta tắm gội huân hương thì cha này ở dưới ao bùn vừa mới chui lên.

Quyển 2

Chương 2

Nhân Vật Cự Phách Là Kim Cửu Linh

Khổ Qua đại sư cả cười nói:

- Hòa thượng qua? có lòng thiên lệch, nhưng cũng chỉ có lòng thiên lệch với một người mà thôi, các vị có tức tối cũng vô ích.

Mộc đạo nhân hỏi:

- Tại sao đạo huynh có dạ thiên tư với y?

Khổ Qua đại sư đáp:

- Vì gặp phải con người này, bần tăng đành bó tay.

Mộc đạo nhân cười nói:

- Bần đạo không trách đại sư đâu. Chuyến trước y ăn cắp của bần đạo hai vò rượu Nữ Nhi Hồng để lâu năm chục năm. Bần đạo đành dương mắt lên nhìn y.

Hoa Mãn Lâu nhăn nhó cười nói:

- Gặp phải hạng người này, e rằng Đức Bồ Tát cũng chịu phép.

Người mới đến dĩ nhiên là Lục Tiểu Phụng.

Lục Tiểu Phụng ăn hết một đĩa Hỏa Thoái, một bát đậu hũ mới dừng lại. Chàng nhìn ba người kia cười nói:

- Các vị thóa mạ thì cứ việc thóa mạ. Tại hạ ăn là

ăn. Các vị

thóa mạ cho sướng miệng thì tại hạ ăn cho thích khẩu.

Mộc đạo nhân cười rộ nói:

- Ai mắc bẫy công tử thì mặc ai, chứ bần đạo không mắc đâu.

Đạo nhân cũng ngồi xuống. Ba miếng Tố Áp Tử chỉ chớp mắt đã nuốt hếøt vào bụng.

Hoa Mãn Lâu ngồi bên Lục Tiểu Phụng. Bỗng gã chau mày hỏi:

- Bình thời công tử không hôi thối mà sao bửa nay khó ngửi thế?

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Vì mười bửa nay tại hạ chưa tắm rửa.

Hoa Mãn Lâu giật mình hỏi:

- Mấy bửa không tắm?

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Mười bửa.

Hoa Mãn Lâu chau mày hỏi:

- Trong những ngày đó công tử làm gì?

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Tại hạ mắc công chuyện nhiều quá! Hoa Mãn Lâu hỏi:

- Công tử bận việc gì?

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Bận làm việc trả nợ, nợ đánh cuộc.

Hoa Mãn Lâu hỏi:

- Công tử thiếu nợ ai?

Lục Tiểu Phụng thở dài đáp:

- Ngoài tên chó chết Tư Không Trích Tinh thì còn ai nữa?

Hoa Mãn Lâu hỏi:

- Tại sao công tử lại thua gã?

Lục Tiểu Phụng nhăn nhó cười hỏi lại:

- Chuyến trước tại hạ tỷ thí lộn nhào được gã một phen. Lần này gã tìm đến đòi tỷ thí lần nữa thì huynh đài có chối từ được không?

Hoa Mãn Lâu đáp:

- Dĩ nhiên phải nhận lời.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Ngờ đâu thằng lỏi con ít lâu nay chẳng làm gì, chỉ chuyên nghề lộn nhào. Gã lộn một hơi liền sáu trăm tám chục cái có chết cha người ta không?

Hoa Mãn Lâu hỏi:

- Công tử thua gã phải làm gì?

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Hai bên đã ước hẹn với nhau. Tại hạ mà thắng thì từ nay gặp ở đâu gã cũng phải khấu đầu và kêu tại hạ bằng đại thúc. Bằng tại hạ mà thua thì phải trả gã bằng giun, mỗi cái nhào lộn một con. Trong vòng mười mấy ngày phải đào tìm cho gã sáu trăm tám chục con giun.

Hoa Mãn Lâu cười nói:

- Trách nào bữa nay công tử chẳng khác nào con giun.

Mộc đạo nhân không nhịn được cũng cười hỏi:

- Công tử phải đào trả gã sáu trăm tám chục con giun thật ư?

Lục Tiểu Phụng thở dài đáp:

- Mấy ngày đầu kiếm giun còn dễ, nhưng những ngày sau kiếm giun còn khó hơn cả kiếm vợ.

Cổ Tùng cư sĩ hỏi xen vào:

- Ông vua ăn cắp đó lấy giun nhiều về làm gì?

Lục Tiểu Phụng hậm hực đáp:

- Gã có cần lấy giun đâu, chỉ muốn coi tại hạ đào

giun mà thôi.

Mộc đạo nhân cả cười nói:

- Không ngờ Lục công tử cũng có ngày nay thì thú thật! Lục Tiểu Phụng đảo mắt nhìn lão hỏi:

- Đạo trưởng có muốn đánh cuộc với tại hạ không?

Mộc đạo nhân hỏi lại:

- Đánh cuộc cách nào?

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Đánh cuộc uống rượu! Mộc đạo nhân cười nói:

- Bần đạo không chịu mắc bẫy công tử đâu.

Lục Tiểu Phụng nhìn lão bằng góc con mắt hỏi:

- Chẳng lẽ đạo trưởng chưa đánh đã chịu thua?

Mộc đạo nhân đáp:

- Bần đạo đành chịu thua cho sớm. Uống rượu không nhiều bằng công tử, kiếm pháp còn thua cả Tây Môn Xuy Tuyết và Diệp Cô Thành.

Công tử muốn đua cuộc thì đua cờ vây với bần đạo.

Lục Tiểu Phụng cả cười nói:

- Mộc đạo trưởng tưởng tại hạ mắc bẫy đạo trưởng sao?

Mộc đạo nhân ngạo nghễ cười nói:

- Ai cũng biết, bần đạo là vi kỳ đệ nhất thiên hạ, nhưng ngoài món cờ vây, bần đạo còn thứ khác không ai bì kịp.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Thứ gì?

Mộc đạo nhân đáp:

- Ăn cơm, công tử có dám thi ăn cơm với bần đạo không?

Lục Tiểu Phụng thở dài đáp:

- Tại hạ rất muốn thi đua, nhưng đáng tiếc bụng mình không phải là cái thùng chứa cơm.

Mộc đạo nhân thở dài nói:

- Ai ngờ nhân vật lừng lẫy tiếng tăm như Lục Tiểu Phụng mà cũng chịu nhận thua thì thật là quái dị.

Khổ Qua đại sư chen vào:

- Thực ra nhân vật hách nhất trên chốn giang hồ mới đây không phải là y nữa.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Không phải tại hạ thì là ai?

Khổ Qua đại sư nói:

- Công tử đoán thử xem?

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Phải chăng là Tây Môn Xuy Tuyết?

Hoa Mãn Lâu đáp:

- Người ta đồn gần đây y bận bồi tiếp Tôn cô nương trong bọn Nga Mi Tứ Tú, đã lâu không xuất hiện trên chốn giang hồ.

Lục Tiểu Phụng cười nói:

- Không ngờ y cũng có ngày nay. Tại hạ vẫn tưởng chẳng sớm thì muộn y cũng làm hoà thượng.

Khổ Qua đại sư nói:

- Nơi cửa phật không muốn có những hạng sư như vậy.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Nếu không phải Tây Môn Xuy Tuyết, chẳng lẽ là Diệp Cô Thành?

Khổ Qua đại sư đáp:

- Cũng không phải.

Mộc đạo nhân nói:

- Gần đây Diệp Cô Thành mắc bệnh nặng.

Lục Tiểu Phụng ngạc nhiên hỏi:

- Y cũng mắc bệnh ư? Bệnh gì?

Mộc đạo nhân cười đáp:

- Giống như bệnh bần đạo tức là bệnh lười. Bất cứ ai đã mắc bệnh này đều chẳng muốn làm gì nữa.

Lục Tiểu Phụng ngẫm nghĩ rồi hỏi:

- Chẳng lẽ lại là lão bản và lão bản nương?

Hoa Mãn Lâu cười đáp:

- Bệnh lười của lão bản lại càng trầm trọng.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Lão Thực hòa thượng thì cũng chẳng có gì hiển hách ở đời. Đại Bi thiền sư lại càng .

Chàng trầm ngâm hỏi:

- Chẳng lẽ lại là mấy mụ lão hổ kia?

Khổ Qua đại sư nói:

- Không phải đâu. Người này chẳng những công tử không quen biết mà còn chưa từng nghe nói tới.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Vậy y là nhân vật thế nào?

Khổ Qua đại sư đáp:

- Y là một người đàn ông thêu hoa.

Lục Tiểu Phụng sửng sốt một chút rồi cười nói:

- Thực ra đàn ông thêu hoa cũng không phải ít. Tại hạ có quen biết mấy tay rất giỏi trong bọn tài phúng.

Khổ Qua đại sư nói:

- Nhưng người này chẳng những biết thêu hoa mà còn thêu cả người mù nữa.

Lục Tiểu Phụng sửng sốt hỏi:

- Thêu người đui mù ư?

Khổ Qua đại sư đáp:

- Nghe nói mới đây y thêu bảy tám người mù.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Thêu người mù thì làm thế nào?

Khổ Qua đại sư đáp:

- Y cũng thêu bằng kim, chỉ hai mũi là thành một người mù.

Lục Tiểu Phụng đã hơi hiểu rõ hỏi:

- Những người mù nào bị y thêu?

Khổ Qua đại sư đáp:

- Trong đám này ít ra công tử cũng quen được bốn năm tên.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Những ai?

Khổ Qua đại sư đáp:

- Thường Mạn Thiên, Hoa Nhất Phàm, Giang Trọng Uy Lão chưa nói hết, Lục Tiểu Phụng đã động dung ngắt lời:

- Có phải Giang Trọng Uy ở Bình Nam Vương phủ không?

Khổ Qua đại sư đáp:

- Ngoài y chẳng lẽ còn Giang Trọng Uy nào khác?

Lục Tiểu Phụng chau mày hỏi:

- Nhưng từ khi Giang Trọng Uy vào phục vụ trong Vương Phủ

rồi, y tuyệt không can thiệp đến việc ngoài giang hồ nữa mà sao lại dây với nhân vật này?

Khổ Qua đại sư đáp:

- Không phải y dây với người đó mà là mười tám hộp minh châu trong Vương phủ.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Người đó chẳng những đâm mù mắt Giang Trọng Uy mà còn lấy cắp mười tám hộp minh châu ở trong vương phủ ư?

Khổ Qua đại sư đáp:

- Ngoài ra còn bảy chục cuốn tự họa đáng giá liên thành của Hoa Ngọc Hiên, tám chục vạn lạng tiêu ngân của Trấn Viễn tiêu cuộc, một mớ hàng hóa của Trấn Đông, chín vạn lạng vàng lá của Kim Sa Hà.

Lão thở dài nói tiếp:

- Nghe nói trong vòng một tháng y đã gây ra sáu bảy vụ án. Y chỉ có một mình đơn thương độc mã mà làm nên chuyện, công tử bảo y có gớm không?

Lục Tiểu Phụng bất giác thở dài nói:

- Tại sao tại hạ chưa nghe ai nói tới những vụ này?

Khổ Qua đại sư đáp:

- Gần đây công tử đóng đô ở mặt Tây Bắc mà

những vụ này lại xảy ra ở miệt Đông Nam. Bần tăng mới nghe đồn trước đây mấy bữa.

Trong thời gian này công tử bận việc đào giun.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Những tin tức mới gần đây mà đại sư cũng biết ư?

Khổ Qua đại sư "ồ" lên một tiếng.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Đại sư nẩy ra nguồn tin thông thạo hồi nào vậy?

Khổ Qua đại sư đáp:

- Đừng quên bần tăng có nguồn tin rất mau lẹ ở nơi sư đệ.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Kim Cửu Linh phải không?

Khổ Qua đại sư cười đáp:

- May mà bần tăng có một tên sư đệ như vậy.

Lục Tiểu Phụng thở phào một cái nói:

- Tại hạ hiểu rồi! Khổ Qua đại sư hỏi:

- Công tử hiểu cái gì?

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Kim Cửu Linh là bạn thân của Giang Trọng Uy mà lại là tay đệ nhất bộ đầu trong thiên hạ. Tuy y đã rửa tay không làm gì nữa, nhưng chẳng thể không can thiệp vào những vụ này.

Khổ Qua đại sư không phủ nhận điều đó.

Bất luận là ai đã ăn chén cơm của công môn, thì đừng hòng thoát ra ngoài vòng cương tỏa.

Khổ Qua đại sư thở dài nói:

- Cho đến bây giờ bần tăng vẫn chưa hiểu tại sao y lâm vào hoàn cảnh này.

Mộc đạo nhân hỏi:

- Chẳng lẽ đại sư chỉ muốn cho y làm hòa thượng?

Khổ Qua đại sư đáp:

- Làm hòa thượng ít ra cũng đỡ nhiều chuyện phiền phức.

Mộc đạo nhân cười nói:

- Nhưng làm hòa thượng không được lấy vợ.

Khổ Qua đại sư không nói nữa.

Mọi người trên chốn giang hồ đều biết Kim Cửu Linh mắc phải cái bệnh thích phong lưu đàng điếm. Năm y đưa mình vào cửa công nghe nói cũng vì một nữ nhân.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Kim Cửu Linh nổi danh là tay cao thủ đệ nhất trong vòng ba trăm năm nay về việc phá án. Bất luận những vụ án lớn hay nhỏ đã đến tay y là y nhất định khám phá ra.

Khổ Qua đại sư thở dài nói:

- Bần tăng nhận thấy Kim Cửu Linh mắc phải chứng bệnh ỷ

mình tài năng và thông minh thái quá.

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Nhưng đã là người thông minh chẳng sớm thì muộn cũng có ngày gặp vấn đề khó giải quyết.

Khổ Qua đại sư đồng ý.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Có khi y không giải quyết nổi vụ án này mà phải tìm tay trợ

thủ giúp y.

Chàng thở dài nhăn nhó cười nói tiếp:

- Xui ở chổ tại hạ là một tay trợ thủ rất lý tưởng. Bất luận ai gặp phải vấn đề gì khó giải quyết cũng tìm đến tại hạ, nên Khổ Qua đại sư hỏi:

- Nên làm sao?

Lục Tiểu Phụng thở dài đáp:

- Nên đại sư mời tại hạ ăn bữa cơm này, e rằng đại sư cũng chẳng tử tế gì .

Khổ Qua đại sư ngắt lời:

- Đừng quên rằng đây là công tử tự đưa mình đến chứ không phải bần tăng mời mọc.

Lục Tiểu Phụng nhăn nhó cười đáp:

- Thế thì tại hạ xui vận nên mới bổ nhào tới đây.

Mộc đạo nhân cười nói:

- Gần đây công tử dường như chuyện gì cũng xui xẻo.

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Nhưng lần này tại hạ nhất định không làm gì

nữa. Dù hắn thêu hoa cũng mặc kệ hắn, mà hắn vá quần cũng mặc kệ hắn. Bất luận trường hợp nào tại hạ cũng chẳng dây vào.

Khổ Qua đại sư hững hờ đáp:

- Ycó cầu công tử can thiệp vào vụ này đâu mà công tử phải băn khoăn.

Lục Tiểu Phụng sửng sốt hỏi:

- Ykhông Bỗng nghe tiếng người cười nói:

- Tại hạ thật không có chuyện đó.

Dĩ nhiên người này là Kim Cửu Linh.

Rất nhiều người giang hồ đã biết trong mình Kim Cửu Linh có hai cái ít ai bì kịp là quần áo và đôi mắt.

Mắt Kim Cửu Linh chẳng to lớn đặc biệt, cũng

không sáng láng khác thường, nhưng bất cứ ai đã lọt qua mắt y là suốt đời y không quên nữa.

Về y phục, Kim Cửu Linh vận toàn thứ cao quí, bao giờ cũng tân thời mà lúc nào cũng diêm dúa.

Cây quạt trong tay y cũng là phẫm vật đáng giá ngàn vàng. Khi cần đến có thể dùng làm võ khí.

Kim Cửu Linh còn là tay đệ nhất về điểm huyệt, nhận huyệt. Sự thực bất luận cái gì y cũng chiếm bực nhất.

Nếu không phải là rượu hạng nhất là y không uống. Không phải nữ nhân bậc nhất, y chẳng để mắt vào. Không phải việc đệ nhất y chẳng thèm làm.

Có điều y chẳng phải tay đệ nhất lắm tiền nhiều bạc, may mà y đầy đủ bản lãnh để kiếm tiền.

Kim Cửu Linh thông nghề phân biệt các thư tự

họa cổ kính, coi ngựa cũng rất rành. Nguyên hai bản lãnh này là đủ khiến cho y vĩnh viễn là tay cự phách vào bậc nhất.

Kim Cửu Linh còn là một trai anh tuấn đầy sức hấp dẫn. Tuổi y cũng chưa nhiều. Cái đó là một điều kiện khiến y khỏi dùng nhiều tiền để

làm việc. Tỷ như người ta mất ngàn vàng mua lấy trận cười của mỹ nhân thì y chẳng mất đồng nào.

Cách sinh hoạt của Kim Cửu Linh rất ung dung, chứ không phải như hạng cao thủ võ lâm trong phe hắc đạo khiến người ta nghe danh đã táng đởm kinh hồn. Y giống như một chàng mã thượng phong lưu công tử chốn Chương Đài.

Cổ Tùng cư sĩ thấy y tiến vào liền hỏi:

- Gần đây ông bạn có tìm được phẩm vật gì quí báu không?

Cổ Tùng cư sĩ bình sinh rất thích sưu tầm những cổ tự họa. Đồ trân quí của lão chẳng kém gì chủ nhân Hoa Ngọc Hiên.

Kim Cửu Linh mỉm cười đáp:

- Bao nhiêu đồ trân quí trong thiên hạ đều bị cư sĩ đem lên Hoàng sơn hết rồi, tại hạ còn kiếm đâu ra được?

Cổ Tùng cư sĩ hỏi:

- Cả một bức họa hay cũng không có ư?

Kim Cửu Linh trầm ngâm cười đáp:

- Trong mình tại hạ có đem theo một bức hoa thảo rất tinh thần.

Cổ Tùng cư sĩ giục:

- Mau lấy cho lão phu coi.

Kim Cửu Linh lại mỉm cười lấy ra một tấm đoạn màu hồng tươi thêu bông mẫu đơn đen.

Cổ Tùng cư sĩ ngơ ngác hỏi:

- Cái này thì ăn thua gì?

Kim Cửu Linh cười đáp:

- Nó là một bức thêu của tay sành sỏi hiện nay.

Cổ Tùng cư sĩ hỏi:

- Chẳng lẽ đây là chân tích của Thần Châm Tiết phu nhân.

Kim Cửu Linh đáp:

- Không phải đâu, bức thêu này của nam nhân.

Cổ Tùng cư sĩ động dung hỏi:

- Của người đàn ông thêu hoa đó phải không?

Kim Cửu Linh gật đầu đáp:

- Lúc Giang Trọng Uy mở cửa tiến vào, y đang ngồi trong kho thêu đóa hoa này.

Lục Tiểu Phụng chau mày hỏi:

- Bảo khố trong Vương phủ là nơi phòng bị rất sâm nghiêm, sao y tiến vào được?

Kim Cửu Linh nhăn nhó cười đáp:

- Chẳng một ai biết y tiến vào lúc nào mà cũng chẳng một ai đoán ra được.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Y không để lại một vết tích gì ư?

Kim Cửu Linh đáp:

- Không.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Hình dạng y thế nào?

Kim Cửu Linh đáp:

- Y có hàm râu quai nón, trời nóng cũng mặc áo bông to sù.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Còn gì nữa?

Kim Cửu Linh đáp:

- Y là nam nhân, không những chỉ biết thêu hoa mà còn thêu rất đẹp.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Các hạ biết có vậy thôi ư?

Kim Cửu Linh đáp:

- Tại hạ chỉ biết được bấy nhiêu. Người khác cũng vậy, chẳng ai biết nhiều hơn tại hạ.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Võ công của y thuộc lộ số nào?

Kim Cửu Linh đáp:

- Tại hạ không rõ.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Cả Giang Trọng Uy cũng không nhận ra ư?

Kim Cửu Linh thở dài đáp:

- Đến Thường Mạn Thiên, một tay lão luyện giang hồ, còn chưa ngó thấy y động thủ thế nào, huống chi Giang Trọng Uy.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Thiết chưởng của Giang Trọng Uy đáng liệt vào bậc nhất ở

miền Đông Nam.

Kim Cửu Linh thở dài đáp:

- Thế mà y cũng không có cơ hội để phản kích.

Lục Tiểu Phụng chau mày hỏi:

- Nếu vậy y là một nhân vật rất lợi hại mà sao bây giờ tự nhiên mọc ra? Khổ Qua đại sư lạnh lùng hỏi:

- Công tử đã không muốn can thiệp vào việc này thì còn hỏi làm chi?

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Tại hạ muốn hỏi chơi cho biết thì có hề gì?

Kim Cửu Linh nhăn nhó cười nói:

- Dĩ nhiên chẳng quan hệ gì, nhưng những cái gì mà bọn tại hạ

biết thì bây giờ công tử cũng đã biết rồi.

Lục Tiểu Phụng nhìn Kim Cửu Linh hỏi:

- Tại sao các hạ đem toàn bộ vụ này nói cho tại hạ hay?

Kim Cửu Linh đáp:

- Vì công tử cật vấn nên tại hạ phải nói rõ.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Không có nguyên nhân nào khác ư?

Kim Cửu Linh đáp:

- Không có.

Lục Tiểu Phụng lại hỏi:

-Phải chăng các hạ cố ý chờ tại hạ ở đây?

Kim Cửu Linh bật cười đáp:

- Tại hạ làm gì mà biết được công tử tới đây?

Lục Tiểu Phụng lại hỏi:

- Các hạ không có ý định kiếm tại hạ chứ?

Kim Cửu Linh đáp:

- Không có.

LỤC TIỂU PHỤNG

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Quyển 2
Chương 3

Tiết Băng Ngoại Hiệu Lãnh La Sát

Lục Tiểu Phụng cười nói:

- Hay lắm! có thế tại hạ mới yên tâm ăn uống được.

Tuy miệng chàng nói "hay lắm", nhưng nụ cười không khỏi miễn cưỡng. Thậm chí rượu nuốt cũng không trôi.

Kim Cửu Linh lại cười nói:

- Nhưng bây giờ công tử đã tới đây, tại hạ cũng có điều muốn thỉnh giáo.

Lục Tiểu Phụng sáng mắt lên, cười nói:

- Tại hạ đã biết nhất định các hạ có điều muốn thỉnh giáo.

Kim Cửu Linh nói:

- Chỉ có một người có thể tìm ra được tên đại đạo thêu hoa kia để phanh phui những điều bí mật.

Lục Tiểu Phụng càng sáng mắt hơn, tự nhủ:

"Người có thể giải quyết vấn đề khó khăn này ngoài ta ra thì còn ai nữa?" Lục Tiểu Phụng nghĩ vậy liền hỏi:

- Tại hạ vẫn chưa hiểu các hạ nói đó là ai?

Kim Cửu Linh đáp:

- Tư Không Trích Tinh.

Lục Tiểu Phụng sửng sốt hỏi:

- Các hạ bảo ai?

Kim Cửu Linh nhắc lại:

- Tư Không Trích Tinh.

Lục Tiểu Phụng ngậm miệng, không lý gì đến đối phương nữa.

Kim Cửu Linh vẫn lờ đi như không nói tiếp:

- Tư Không Trích Tinh mang ngoại hiệu Thâu vương qua? là bậc kỳ tài trăm năm hiếm có trên chốn giang hồ. Trên đời chỉ có một nhân vật điều tra được tên đại đạo kia làm thế nào lẻn vào bảo khố trong

Vương phủ. Nhân vật đó nhất định là Tư Không Trích Tinh.

Lục Tiểu Phụng lại bắt đầu uống rượu, đối phương có nói gì chàng cũng không muốn nghe nữa.

Nhưng Kim Cửu Linh vẫn lải nhải nói tiếp:

- Muốn khám phá án này không kiếm Tư Không Trích Tinh không được. Khó ở chổ Tư Không Trích Tinh chẳng khác gì con thần long thấy đầu mà chẳng thấy đuôi. Chỉ có mình công tử hoặc giả biết được hành tung của y. Vì thế Lục Tiểu Phụng không nhịn được ngắt lời:

- Vì thế các hạ kiếm tại hạ để dò la hành tung của gã?

Kim Cửu Linh đáp:

- Chính là thế đó.

Lục Tiểu Phụng đột nhiên đặt mạnh chung rượu xuống bàn hỏi:

- Các hạ lòng vòng nửa ngày mục đích là yêu cầu tại hạ kiếm gã ư?

Kim Cửu Linh thở dài đáp:

- Ngoài gã tại hạ e rằng không còn ai làm nổi.

Lục Tiểu Phụng nhảy bổ lên chỉ tay vào mũi mình lớn tiếng hỏi:

- Còn tại hạ thì sao? Vì lẽ gì các hạ lại không kiếm tại hạ?

Kim Cửu Linh cười đáp:

- Công tử thì không được đâu.

Lục Tiểu Phụng càng nhảy cao hơn hỏi:

- Ai bảo tại hạ không làm được?

Kim Cửu Linh đáp:

- Vụ nào chẳng nói chứ vụ này quyết công tử không thể làm được.

Hắn nói rồi gục gặc cái đầu.

Lục Tiểu Phụng tức mình hỏi:

- Tại sao Lục mỗ không làm được?

Kim Cửu Linh hững hờ đáp:

- Vụ án này cực kỳ phức tạp nên công tử không muốn dính vào.

Lục Tiểu Phụng gầm lên:

- Ai bảo tại hạ không chịu dính vào? Tại hạ nhất định phải can thiệp.

Kim Cửu Linh nói:

- Tại hạ dám đánh cuộc công tử không phá nổi vụ án này.

Lục Tiểu Phụng vỗ bàn đáp:

- Được lắm! Các hạ dám đánh cuộc thế nào, Lục mỗ cũng quyết đánh cuộc với các hạ.

Chàng chưa dứt lời bỗng phát giác ra tiếng cười của người khác.

Người ta cười tựa hồ đột nhiên ngó thấy có kẻ dẫm phải phân chó.

Lục Tiểu Phụng phát giác ra mình là người dẫm phải phân chó mà là đống phân rất lớn. Muốn rút lên cũng không kịp nữa.

Mộc đạo nhân tủm tỉm cười miệng lẩm bẩm:

- Mời tướng sao bằng khích tướng? Câu này qua? nhiên đúng thiệt.

Tiệc tan, Cổ Tùng cư sĩ trước nay vẫn chú trọng cách dưỡng sinh ngủ sớm dậy sớm, không ngồi lại nữa.

Mộc đạo nhân mắc bệnh lười. Khổ Qua đại sư cũng vào cúng phật khóa đêm. Trong vân phòng chỉ còn ba người.

Lục Tiểu Phụng ngắm nghía bông hắc mẫu đơn thêu trên mảnh đoạn hồng. Đột nhiên chàng hỏi:

- Người này lần đầu xuất hiện vào lúc nào?

Kim Cửu Linh đáp:

- Lần đầu tiên hắn xuất hiện nhằm ngày mồng ba tháng sáu.

Thường Mạn Thiên là nhân vật đầu tiên chạm trán hắn.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Lần sau cùng gặp hắn hôm nào?

Kim Cửu Linh đáp:

- Tại hạ biết hắn xuất hiện lần cuối cùng mười ba bữa trước đây.

Mấy bữa nay chẳng hiểu có xảy ra vụ án nào không?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Trước đây mười ba bữa là thời kỳ Tư Không Trích Tinh đang tỷ nhào lộn với tại hạ thì người này nhất định không phải là gã.

Kim Cửu Linh nói:

- Tại hạ cũng không ngờ cho gã.

Lục Tiểu Phụng lạnh lùng nói:

- Bản ý các hạ cũng không chân tâm mời gã làm trợ thủ.

Kim Cửu Linh cười đáp:

- Tại hạ cũng biết công tử mới đào cho gã hơn sáu trăm con giun và trong lòng hãy còn tức tối.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Vì thế mà các hạ cố ý đem gã ra để khiêu khích tại hạ.

Kim Cửu Linh cười đáp:

- Nếu không dùng cách này thì làm sao lôi được

công tử xuống nước?

Lục Tiểu Phụng thở dài nói:

- Ăn được bữa cơm của các vị thật khó lòng nuốt trôi.

Kim Cửu Linh nói:

- Bây giờ chúng ta đều đã xuống nước tất phải tìm cách lau mình cho khô.

Lục Tiểu Phụng trầm ngâm đáp:

- Bước đầu chúng ta cần điều tra cho biết lai lịch của người kia.

Kim Cửu Linh nói:

- Đúng thế! Lục Tiểu Phụng nói:

- Theo nhận xét của tại hạ thì người này hành

động rất mau lẹ, võ công lại cao thâm, nhất định không phải là kẻ mới ra đời.

Kim Cửu Linh đáp:

- Tại hạ cũng nghĩ thế, nhất định hắn là người nổi danh cố ý giả dạng như vậy mà không sao đoán được là ai.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Hắn cố tạo ra bộ râu quai nón, mặc áo bông to sù, ngồi giữa đường thêu hoa là cốt để dẫn dụ người ta chú ý ra phía khác mà không nhằm vào địa phương nào đó.

Kim Cửu Linh mỉm cười nói:

- Xem chừng công tử nên ăn bữa cơm này. Cả tại hạ là cáo già cũng không bì kịp.

Lục Tiểu Phụng dựng mặt lên hỏi:

- Bây giờ tại hạ bị lôi xuống nước rồi thì cần gì phải nịnh bợ nữa?

Hoa Mãn Lâu đột nhiên cất tiếng:

- Con người dù ngụy trang khéo đến đâu cũng không khỏi có chỗ sơ hở chẳng ít thì nhiều. Bọn Thường Mạn Thiên hoặc giả không chú ý tới, hay có chú ý mà còn chỗ bỏ sót.

Kim Cửu Linh đáp:

- Có thể như vậy.

Hoa Mãn Lâu lại nói:

- Vì thế mà chúng ta hỏi kỹ lại bọn họ, không chừng sẽ tìm ra một chút manh mối nào khác.

Lục Tiểu Phụng chau mày nói:

- Chúng ta ư? Huynh đài nói vậy là bao quát cả huynh đài nữa hay sao?

Hoa Mãn Lâu cười đáp:

- Đừng quên tiểu đệ cũng là kẻ đui mù, vậy chẳng thể không can thiệp vào việc của kẻ đui mù.

Lục Tiểu Phụng và Kim Cửu Linh đưa mắt nhìn nhau có ý sượng sùng.

Bọn họ vừa nói một điều kẻ đui mù hai điều kẻ đui mù, quên khuấy đi mất bên mình cũng có kẻ đui mù.

Mọi người dường như không coi Hoa Mãn Lâu là kẻ đui mù thật sự.

Lục Tiểu Phụng hắng đặng hai tiếng rồi nói:

- Hay lắm! Chúng ta chia nhau ra mà hành động. Hai vị đi kiếm Thường Mạn Thiên và Giang Trọng Uy.

Kim Cửu Linh hỏi:

- Còn công tử thì sao?

Lục Tiểu Phụng cất tấm đoạn màu hồng đang cầm tay vào bọc rồi nói:

- Tại hạ đem cái này đi để kiếm một người.

Kim Cửu Linh hỏi:

- Công tử muốn kiếm ai?

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Đi kiếm một con hổ cái.

Kim Cửu Linh hỏi:

- Con hổ cái nào?

Lục Tiểu Phụng cười đáp:

- Dĩ nhiên là con diêm dúa nhất.

Kim Cửu Linh cười hì hì nói:

- Đừng quên hổ cái càng đẹp càng hung dữ. Công tử phải coi chừng không thì nó cắn cho một miếng.

Hoa Mãn Lâu thủng thẳng nói:

- Nhất định là y rất thận trọng.

Kim Cửu Linh hỏi:

- Sao ông bạn biết thế?

Hoa Mãn Lâu mỉm cười đáp:

- Vì y đã bị cắn mấy miếng.

Trong võ lâm có bốn con hổ cái và dường như cả bốn con đều đã cắn Lục Tiểu Phụng mấy miếng.

oOo Sắc núi xanh biếc nhưng vào lúc hoàng hôn biến thành màu tía thẫm rất kỳ ảo.

Bây giờ đang lúc hoàng hôn lại đúng tháng hoa Tường Vi đua nở đầy sườn non.

Hai vị tiểu cô nương tóc kết thành bím lớn đang hái hoa trên sườn núi, miệng khẽ cất tiếng hát khúc sơn ca. Ca thanh của hai cô so với lúc trời chiều bảng lảng lúc hoàng hôn còn có phần nhẹ nhàng hơn, nhu hòa hơn. Ca thanh so với hoa Tường Vi cũng còn đẹp hơn.

Lúc Lục Tiểu Phụng trèo lên sườn núi các cô dừng tiếng hát, dương cặp mắt to lớn lên nhìn chằm chặp vào mặt chàng.

May mà Lục Tiểu Phụng thường bị nữ nhân dòm ngó rất dữ nên mặt chàng chẳng đỏ bừng, lại còn bật cười nữa.

Bỗng nghe thanh âm lanh lảnh cất lên hỏi:

- Ô hay! Ngươi làm gì thế kia?

Người hỏi câu này là vị tiểu cô nương mắt lớn, trên mũi có mấy nốt ruồi khiến cô thêm phần xinh đẹp và bướng bỉnh.

Lục Tiểu Phụng vừa cười vừa hỏi lại:

- Hoa nở đẹp thế này, tại hạ lên ngắm không được ư?

Tiểu cô nương mũi có nốt ruồi đáp:

- Không được! Nơi đây chúng ta không ưa bọn

đàn ông.

Lục Tiểu Phụng thở dài nói:

- Con gái không nên hung dữ như vậy. Các cô hung dữ quá e rằng chẳng ai dám lấy.

Thiếu nữ thứ hai mặt tròn lúc cười má lúm đồng tiền qua? nhiên ra chiều vừa ôn nhu vừa ngon ngọt nói:

- Vì thế mà tiểu muội không bao giờ hung dữ cả.

Cô bật tiếng cười rất ngon ngọt hỏi:

- Công tử đã yêu hoa vậy tiểu muội tặng cho hai bông được không?

Lục Tiểu Phụng cười đáp:

- Thế thì hay lắm.

Thiếu nữ má lúm đồng tiền tiến lại cười ngon ngọt, thò tay vào giỏ hoa. Thị rút trong giỏ ra không phải là bông hoa tươi mà là lưỡi dao nhỏ. Đột nhiên thị vung dao đâm vào Lục Tiểu Phụng.

Ai ngờ vị tiểu cô nương vừa xinh đẹp vừa ôn hòa, mà ra tay càng hung dữ càng mau lẹ.

Lục Tiểu Phụng giật mình kinh hãi.

May ở chỗ đây không phải là lần đầu chàng bị nữ nhân dùng dao nhỏ đâm tới, chàng đã phòng bị từ trước, xoay mình một cái nhảy lui ra xa bảy tám thước.

Tiểu cô nương mũi có nốt ruồi lớn tiếng:

- Gã này chẳng đáng gì hết, không có vẻ con người tử tế, đừng buông tha gã.

Tay thị cũng cầm con dao nhỏ đâm tới. Thị động thủ cũng mau lẹ.

Lục Tiểu Phụng gượng cười hỏi:

- Thứ dao nhỏ này để tỉa hoa, sao các cô dùng nó để tỉa người?

Chàng tránh được mấy chiêu rồi, nhưng hai ả ra tay mỗi lúc một hung dữ, chàng không nhịn được muốn ra tay đoạt đao nhưng lại sợ người mình bị đâm lủng mấy chỗ thì chẳng đẹp tốt gì.

Giữa lúc ấy một người xuất hiện bên sườn núi mỉm cười nói:

- Các người muốn tỉa thì tỉa hai hàng ria của gã, chứ đừng tỉa chết gã.

Nữ lang này mặc áo trắng như tuyết vừa nhẹ vừa mềm. Ả đứng cheo leo trên sườn non tựa hồ bất cứ lúc nào chỉ một cơn gió thổi là bay đi.

Ả đang ngó Lục Tiểu Phụng, khoé mắt long lanh

lộ ra những tia rất ôn nhu.

Hai tiểu cô nương kia đột nhiên dừng tay lại vọt tới trước mặt nữ lang hỏi:

- Cô nương nhận biết người này ư?

Nữ lang "ồ" một tiếng.

Hai thiếu nữ lại hỏi:

- Gã này là ai?

Nữ lang hỏi lại:

- Chẳng lẽ các người không nhận ra gã có bốn hàng lông mày?

Hai tiểu cô nương la lên:

- Lục Tiểu Phụng! Gã này là Lục Tiểu Phụng ư?

Các cô lại cười khanh khách nói tiếp:

- Thảo nào gã cười trông như giặc.

Lục Tiểu Phụng thở dài nói:

- Tiểu thư là một lão hổ. Không ngờ mấy con nha đầu còn dữ hơn cả tiểu thư. Nếu tại hạ không cảnh giác mau lẹ thì đã bị đâm thủng mười bảy mười tám lỗ rồi.

Tiểu thư mím môi hỏi:

- Ai bảo ngươi lâu nay không đến thăm ta? Ta cũng hận mình chẳng thể đâm thủng ngươi mười bảy mười tám lỗ. Đáng tiếc là...

Cô nói chưa hết lời mặt đã đỏ lên, đỏ như ráng chiều trên đỉnh núi xa xa.

Cô hãy còn thẹn thùng.

Lục Tiểu Phụng nhìn cô, nhìn một cách say sưa ngây ngất.

Tiểu thư càng đỏ mặt hơn cất tiếng thanh tao hỏi:

- Trên mặt người ta không có hoa sao công tử ngắm dữ thế?

Lục Tiểu Phụng lại thở dài miệng lẩm bẩm:

- Một vị tiểu cô nương bóng dáng tha thướt hay thẹn thùng e lệ mà người giang hồ lại đặt cho cái ngoại hiệu là Lãnh La Sát hay con hổ to đầu Tiết Băng mới thật là kỳ! Tiết Bặng hỏi:

- Công tử coi đầu tiện thiếp có lớn không?

Lục Tiểu Phụng thở dài đáp:

- Đầu tiểu thư tuy không lớn lắm, nhưng trái tim

tại hạ cũng đập mạnh gấp ba lần ngày thường.

Thiếu nữ má lúm đồng tiền cười "hích hích" nói:

- Gã này tuy cặp mắt cú vọ nhưng miệng rất ngon ngọt.

Thiếu nữ mũi có nốt ruồi cũng cười hềnh hệch nói:

- Nếu y không miệng lưỡi ngon ngọt thì làm sao tiểu thư thời khắc nào cũng nhớ đến gã! Tiết Băng trợn mắt nhìn hai ả đỏ mặt lên hỏi:

- Những con nha đầu lắm miệng kia! Ai bảo ta nhớ gã? Gã là một tên giặc phụ lòng người.

Cô vừa cười vừa giận, đã ra chiều e thẹn lại như oán giận. Cô đẹp đến nỗi xoá nhoà cả bóng tịch dương mỹ diễm đầy trời.

Lục Tiểu Phụng lại thở dài miệng leo lẻo:

- Qua? là tại hạ nên đến sớm, không hiểu sao lại trùng trình tới ngày nay?

Tiết Băng mỉm cười nói:

- Tiện thiếp cũng biết công tử làm gì rồi.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Tiểu thư biết ư?

Tiết Băng lại mím môi đáp:

- Công tử thấy tiện thiếp thì quên khuấy người khác mà khi gặp người khác lại không nhớ tiện thiếp nữa. Công tử vốn là con người phụ nghĩa vô lương tâm.

Lục Tiểu Phụng nhăn nhó cười nói:

- Nếu tại hạ biết trước tới đây mà bị tiểu thư mắng như tát nước vào mặt thì thà rằng chẳng đến nữa hay hơn.

Tiết Băng cười lạt hỏi:

- Công tử tưởng tiện thiếp không đoán ra được tâm sự của công tử chăng? Nếu công tử chẳng có việc gì cầu cạnh, liệu có tới đây không?

Lục Tiểu Phụng đành thừa nhận đáp:

- Tại hạ qua? có chút việc đến yêu cầu tiểu thư.

Tiết Băng dựng mặt lên hỏi:

- Công tử muốn kiếm ai thì nói đi.

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Tại hạ muốn kiếm lão Thái Thái.

Tiết Băng lấy làm kỳ hỏi:

- Công tử muốn giở trò gì đấy? Kiếm lão nhân gia làm chi?

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Tại hạ có việc cần hỏi lão thái thái.

Tiết Băng nói:

- Tiện thiếp không cho công tử đến quấy rầy lão nhân gia. Công tử có việc gì cứ hỏi tiện thiếp cũng được.

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Đáng tiếc là việc này tiểu thư không hiểu được.

Tiết Băng hỏi:

- Việc gì mà tiện thiếp không hiểu được?

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Thêu hoa! Tiết Băng càng lấy làm kỳ hỏi:

- Thêu hoa ư? Công tử cũng muốn học thêu hoa chăng? Công tử biến thành thợ may hồi nào vậy?

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Chẳng lẽ chỉ có thợ may mới học được nghề thêu thùa?

Tiết Băng nói:

- Dù ai đánh chết thì thôi chứ tiện thiếp quyết không tin công tử chân tâm học nghề thêu thùa.

Lục Tiểu Phụng thừa nhận đáp:

- Nhưng tại hạ có việc cần thỉnh giáo lão nhân gia. Vậy cô nương hãy dẫn tại hạ đi.

Tiết Băng hỏi:

- Công tử đừng quên tiện thiếp đây là dòng dõi Thần Châm Tiết phu nhân, sao công tử không thỉnh giáo tiện thiếp?

Lục Tiểu Phụng thở dài đáp:

- Vì tại hạ biết rõ cô nương trước nay chưa từng cầm tới mũi kim thêu. Cô đã từng bảo với tại hạ hễ cầm tới mũi kim thêu là lại buồn ngủ.

Tiết Băng hỏi:

- Câu nói của tiện thiếp công tử vẫn còn nhớ ư?

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Câu nào tại hạ cũng nhớ hết. Vậy cô nương càng nên đưa tại hạ đi bái kiến lão nhân gia cho lẹ.

Tiết Băng tựa như cười mà không phải cười, nheo mắt nhìn chàng hỏi:

- Tiện thiếp không đưa đi thì công tử làm gì?

oOo Tiết lão thái năm nay đã bảy mươi tuổi, nhưng bất luận là ai cũng không nhận ra được là một mụ già bảy mươi. Nếu ở nơi lờ mờ sáng thì người ta tưởng mụ nhiều lắm là mới ba bảy ba tám tuổi.

Phong độ của Tiết lão thái vĩnh viễn đoan trang và tươi đẹp. Mắt mụ vẫn tinh lanh như trước. Vẻ người còn làm rung động khách đa tình, khoé mắt mụ còn lột vẻ ngây thơ như một thiếu nữ kiều diễm.

Lục Tiểu Phụng là thanh niên được mụ rất ưa thích. Lục Tiểu Phụng cũng ưa thích mụ.

Chàng hy vọng bao nhiêu cô gái ở đời đến tuổi mụ vẫn còn giữ được vẻ đẹp như mụ, nghĩa là chàng hy vọng thế giới này biến thành khả

ái hơn.

Tiết lão thái thái nhìn Lục Tiểu Phụng mỉm cười hỏi:

- Ngươi nên thường qua lại thăm ta. Đối với một nữ nhân nhiều tuổi như ta chẳng có gì là nguy hiểm. Ít ra ngươi chẳng sợ ta bức bách ngươi lấy ta làm vợ.

Lục Tiểu Phụng cố ý đáp:

- Tiểu nhân vẫn mong thường được tới thăm phu nhân nhưng Tiết Băng lại không muốn cho tiểu nhân tới đây.

Tiết lão thái thái "ủa" lên một tiếng ra chiều kinh ngạc.

Lục Tiểu Phụng nói tiếp:

- Bữa nay cô cũng không chịu đưa tiểu nhân vào.

Tiết lão thái thái hỏi:

- Tại sao vậy?

Lục Tiểu Phụng chớp mắt mấy cái đáp:

- Tiểu nhân cũng không hiểu tại sao, chỉ đoán là cô ăn phải dấm chua.

Tiết lão thái thái cười khành khạch. Mắt mụ sáng lên, những nét nhăn trên mặt cũng co lại hết.

Lục Tiểu Phụng liền thừa cơ lúc mụ khoái chí đưa ngay tấm đoạn hồng vào trước mặt mụ nói tiếp:

- Xin phu nhân hãy coi cái này.

Tiết lão thái thái ngó tấm đoạn hồng bằng góc

con mắt, vẻ mặt khinh khỉnh lắc đầu:

- Cái này có gì đáng coi đâu? Ngày ta mới lên sáu thêu còn đẹp hơn.

Lục Tiểu Phụng cười đáp:

- Không phải tiểu nhân bảo phu nhân coi cái hoa thêu mà chỉ xin phu nhân ngó tấm đoạn cùng giây tơ.

Tiết lão thái thái hỏi:

- Cái này ta đã coi đi coi lại mấy trăm lần, ngươi còn bảo ta coi làm gì?

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Chính vì chỗ phu nhân được coi nhiều lần rồi, nên tiểu nhân xin pháp nhãn giám định dùm cho tấm đoạn này cùng giây tơ xuất xứ nơi đâu? Nơi nào có

bán những thứ đó?

Chàng hô mụ bằng phu nhân chứ không kêu bằng lão nhân gia vì chàng biết mụ này không ưa chữ "Lão".

Tiết lão thái thái đón lấy, đưa đần ngón tay sờ một cái rồi nói:

- Tấm đoạn này của nhà Phúc Thụy Tường ở kinh thành còn tơ thêu ở tiệm Phúc Ký bán ra. Cả hai nhà cùng một lão bản và hai cửa tiệm sát vách nhau.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Phải đến tận hai tiệm đó ở kinh thành mới mua được ư?

Tiết lão thái thái đáp:

- Hai cửa tiệm này cũng như một nhà chẳng có

gì phân biệt.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Người ta có bán buôn ra ngoài không?

Tiết lão thái thái đáp:

- Bên ngoài cũng có nhưng do chính khách hàng tới mua rồi đem về.

Mụ lại giải thích thêm:

- Hàng của nhà này tự chế ra rất tinh vi, sản lượng không được nhiều, cửa tiệm cũng không lớn. Lão bản Dương A Phước là con người an phận thủ thường không tha thiết trở nên đại phát tài.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Cửa tiệm của lão tại chỗ nào tại Bắc Kinh?

Tiết lão thái thái đáp:

- Ở phía sau con đường Vương Qua? Phụ, trong một ngỏ hẻm vắng vẻ tịch mịch. Mấy chục năm rồi lão không khuyếch trương ra bên ngoài. Trừ những khách quen rất ít người tìm được tới nơi mà mua.

Đột nhiên mụ lại ngó bức thêu rồi hỏi:

- Nói thực đi! Có phải ngươi bị người đàn bà đó làm cho mê mẩn rồi? Chắc người ta muốn tránh ngươi rồi ngươi căn cứ vào những cái này để đi dò tìm người ta?

Lục Tiểu Phụng sửng sốt, thộn mặt ra hồi lâu rồi mới bật ra tiếng thất thanh:

- Chẳng lẽ bức này của nữ nhân thêu nên ?

LỤC TIỂU PHỤNG

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 4

Một Điểm Son Vui Lòng Thiếu Nữ

Tiết lão thái đáp:

- Dĩ nhiên là của nữ nhân thêu nên.

Lục Tiểu Phụng ngập ngừng hỏi:

- Phu nhân ! Phu nhân không nhận lầm đấy chứ?

Tiết lão thái thái không khỏi lộ vẻ bực mình, dựng mặt lên hỏi lại:

- Ngươi coi nữ nhân có lầm không? Hay là ngươi coi ta cũng là một cô bé?

Lục Tiểu Phụng vội đáp:

- Không phải thế.

Tiết lão thái thái nói:

- Ta coi những cái này còn sành hơn ngươi coi nữ nhân gấp mười lần. Ta mà coi lầm thì tình nguyện đem con cháu bảo bối cho ngươi vì thua cuộc.

Lục Tiểu Phụng cười đáp:

- Dù phu nhân thua cuộc cho cô cháu, tiểu nhân cũng không dám.

Tiết lão thái thái lộ vẻ khẩn trương hỏi:

- Sao ngươi không dám? Chẳng lẽ thị xấu quá ư?

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Xấu thì cô không xấu chút nào nhưng cô hung dữ quá. Lần trước tiểu nhân bị cô cắn một miếng, cơ hồ đứt cả dái tai.

Tiết Băng vẫn khép nép đứng bên, bây giờ mặt cô đỏ bừng cúi gằm xuống.

Tiết lão thái thái cười nói:

- Các ngươi bảo thị hung dữ, nhưng ta xem thị chẳng những không hung dữ chút nào mà còn ngoan ngoãn chết người.

Mụ nắm lấy tay Tiết Băng vừa cười vừa nói tiếp:

- Con nhỏ này phải chứng bệnh duy nhất là hay thẹn thùng e lệ

thái quá. Thực ra việc gì mà phải đỏ mặt. Gái cắn

trai là một việc thiên kinh địa nghĩa.

Tiết Băng mặt đỏ đến mang tai khẽ nói:

- Hài nhi không dám cắn y đâu, y thúi lắm! Tiết lão thái thái cười rộ hỏi:

- Ngươi mà không cắn thật thì sao lại biết người ta hôi thối?

Tiết Băng "hứ" một tiếng rồi cắm đầu chạy đi. Tuy cô chạy lẹ nhưng không quên trợn mắt lên nguýt Lục Tiểu Phụng một cái, miệng nói khẽ:

- Công tử coi chừng, nghe! Lục Tiểu Phụng ngó nàng ra chiều say sưa ngây ngất.

Tiết lão thái thái cười híp mắt lại nói:

- Ngươi muốn chạy theo thì cứ việc đi đi. Cái đó chẳng có gì bất tiện.

Lục Tiểu Phụng ngần ngại đưa mắt nhìn tấm đoạn hồng trong tay mụ.

Tiết lão thái thái cười hỏi:

- Ngươi ngó gì dữ vậy? Chẳng lẽ ngươi sợ ta không trả lại?

Mụ vừa cười vừa cầm tấm đoạn đưa trả Lục Tiểu Phụng nói tiếp:

- Giả tỷ có hai mảnh thì ta làm cho con nha đầu được đôi giầy, nhưng chỉ có một mảnh.

Mụ chưa dứt lời, Lục Tiểu Phụng hỏi ngay:

- Phu nhân bảo cái này có thể dùng làm gì?

Tiết lão thái thái đáp:

- Dĩ nhiên là làm giầy. Thứ đoạn này thường

dùng để khâu mũi giầy.

Lục Tiểu Phụng ngơ ngẩn, ngập ngừng hỏi:

- Có thể làm đôi giầy đỏ được không?

Tiết lão thái thái đáp:

- Dĩ nhiên là giầy đỏ. Đoạn hồng sao lại làm giầy đen? Ngươi vốn là người thông minh, không hiểu trở nên ngớ ngẩn từ hồi nào?

Lục Tiểu Phụng thở dài đáp:

- Vừa rồi tiểu nhân sợ quá thành ngớ ngẩn.

Tiết lão thái thái hỏi:

- Ngươi sợ gì?

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Tiểu nhân sợ cô đang chờ ở ngoài cửa để cắn tiểu nhân.

Qua? nhiên chàng vừa ra cửa liền bị cắn một miếng.

Tiết Băng chờ chàng ở ngoài cửa cắn một miếng rất nặng.

Lục Tiểu Phụng sờ tai nhăn nhó cười nói:

- Xem chừng tại hạ sắp thành Gia Cát Lượng đến nơi rồi, vì đoán việc như thần.

Tiết Băng trợn mắt nhìn chàng lộ vẻ hung dữ hỏi:

- Ai bảo công tử vừa rồi đã thừa cơ khinh khi tiện thiếp? Công tử còn thả lời ly gián bảo tiện thiếp không chịu đưa vào. Tiện thiếp mà không đưa thì công tử làm sao vào được? Tiện thiếp chưa cắn đứt

tai là còn lịch sự lắm đấy.

Lục Tiểu Phụng đành ngậm miệng. Khi cô gái cố ý kiếm chuyện rắc rối thì hạng trai thông minh đều ngậm miệng.

Tiết Băng đột nhiên cướp lấy tấm đoạn trong tay chàng hỏi:

- Cái này của ai thêu? Tại sao công tử coi nó như một thứ bảo bối?

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Chỉ vì nó nguyên là một thứ bảo bối.

Tiết Băng cười lạt nói:

- Bảo bối cái con khỉ. Tiện thiếp coi nó không đáng một đồng.

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Cô nương nói vậy là sai. Ít ra nó cũng đáng giá mười tám hộc minh châu, tám chục vạn lạng tiêu ngân, chín ngàn lạng vàng lá.

Tiết Băng giật mình kinh hãi nhìn chàng hỏi:

- Công tử điên rồi chăng?

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Tại hạ không điên đâu.

Tiết Băng hỏi:

- Không điên mà sao lại nói trăng nói cuội?

Lục Tiểu Phụng thở dài. Chàng không muốn đem việc này nói cho cô hay, nhưng chẳng sớm thì muộn cũng bị cô bức bách phải nói. Chi bằng đánh

bạo nói trước thì hơn.

Tiết Băng lẳng lặng nghe chàng kể chuyện đầu đuôi, mắt cô sáng lên. Cô chờ chàng kể hết mới hỏi:

- Ngoại trừ món này, chẳng lẽ không còn chút manh mối gì nửa sao?

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Không còn gì nữa.

Tiết Băng hỏi:

- Vì thế mà công tử muốn đến nhà Phúc Thụy Tường ở kinh thành để hỏi dò tấm đoạn này bán ra từ hồi nào và bán cho ai phải không?

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Tại hạ hy vọng gần đây số người mua thứ

đoạn hồng này không có mấy.

Tiết Băng chớp mắt nói:

- Dường như những nhà bán gấm đoạn hàng năm đều ghi sổ.

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Vì thế mà bây giờ tại hạ muốn đi ngay.

Tiết Băng nói:

- Được lắm! Sáng sớm mai chúng ta sẽ lên đường.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Chúng ta ư?

Tiết Băng đáp:

- Phải rồi! Chúng ta Lục Tiểu Phụng ngắt lời:

- Chúng ta tức là cả cô nữa hay sao?

Tiết Băng đáp:

- Hẳn thế.

Lục Tiểu Phụng hửng hờ nói:

- Nếu có cô là không có tại hạ.

Tiết Băng trợn mắt hỏi:

- Công tử không muốn đưa tiện thiếp đi hay sao?

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Không muốn.

Tiết Băng trợn mắt nhìn chàng hồi lâu đột nhiên

thị xoay chuyển nhãn quang hỏi:

-Vừa rồi lão nhân gia nói tới giầy đỏ dường như công tử giật mình kinh hãi?

Lục Tiểu Phụng "ồ" một tiếng.

Tiết Băng hỏi:

- Phải chăng công tử đã gặp người đi giầy màu đỏ?

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Người đi giầy màu đỏ thì thiếu gì! Tiết Băng nói:

- Nhưng trong đám này hẳn có số người đặc biệt, tỷ như kẻ

không nên đi giầy đỏ mà cũng cứ đi.

Lục Tiểu Phụng không khỏi động dung. Chàng còn nhớ người mạo xưng Đại Kim Bằng Vương lúc lâm tử trong tay vẫn nắm chặt chiếc giầy đỏ.

Tiết Băng không bỏ lỡ cơ hội nhân lúc chàng lộ vẻ bâng khuâng, hỏi ngay:

- Công tử có biết tại sao những người đó nhất quyết đi giầy đỏ?

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Tại hạ không hiểu.

Tiết Băng hỏi:

- Công tử có biết người đi giầy đỏ là ai không? Những người đi giầy đỏ có điều chi bí mật?

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Tại hạ không rõ.

Tiết Băng nói:

- Tiện thiếp biết rồi.

Lục Tiểu Phụng hít một hơi chân khí. Trái tim đập mạnh hơn vì cái bí mật về giầy đỏ qua? làm cho chàng động tâm. Nhưng chàng vẫn không hỏi.

Chàng biết rằng có hỏi Tiết Băng cũng không chịu nói ra.

Tiết Băng ngó chàng bằng khoé mắt cất tiếng hỏi:

- Công tử có muốn biết điều bí mật này không?

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Muốn biết lắm chứ! Tiết Băng hỏi:

- Vậy bây giờ công tử có muốn đưa tiện thiếp đến kinh thành không?

Lục Tiểu Phụng nhăn nhó cười đáp:

- Dĩ nhiên muốn lắm. Muốn chết đi được.

Lục Tiểu Phụng không muốn ngồi xe ngựa. Chàng thích cưỡi ngựa còn không thì đi bộ. Nhưng lúc này chàng phải ngồi xe vì Tiết cô nương thích thế.

Tiết cô nương vốn là người lả lướt. Cô đi đường muốn bước lẹ cũng không được, hay ít ra cô muốn làm bộ như vậy.

May mà đi xe rất êm vì đường bằng phẳng, nhất là đường lớn dẫn tới kinh thành càng phẳng lì.

Lục Tiểu Phụng ngồi trên xe đưa tay lên sờ cằm dường như sái quai hàm. Bỗng chàng phát giác gần đây chàng cười gượng nhiều quá mà ra như vậy.

Tiết Băng ngồi đối diện đăm đăm nhìn chàng, mắt cô lộ tia cười rất ôn nhu không bút nào tả xiết! Lục Tiểu Phụng không nhịn được lên tiếng:

- Bây giờ cô nương có thể nói chỗ bí mật cho tại hạ nghe.

Tiết Băng hững hờ hỏi:

- Chuyện chi bí mật?

Dường như cô hoàn toàn quên hết câu chuyện vừa rồi.

Lục Tiểu Phụng nhắc lại:

- Dĩ nhiên là diều bí mật về giầy đỏ.

Tiết Băng ngập ngừng đáp:

- Uûa! Điều bí mật này ư? Bây giờ chưa phải là

lúc nói tới chuyện bí mật này.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Bao giờ cô nương mới nói?

Tiết Băng đáp:

- Chờ lúc tiện thiếp cao hứng. Hiện giờ trong lòng tiện thiếp không cao hứng mấy?

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Tại sao cô lại không cao hứng mấy?

Tiết Băng đáp:

- Bất luận là ai ngồi đối diện với một chàng ngốc thì chẳng thể nào cao hứng được.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Ai là chàng ngốc?

Tiết Băng đáp:

- Công tử chứ ai?

Lục Tiểu Phụng cười gượng hỏi:

- Tại hạ là tên giặc phụ lòng lại còn là chàng ngốc nữa ư?

Tiết Băng đáp:

- Cả hai loại đều đúng.

Cô cười hề hề nói tiếp:

- Vì nếu công tử chẳng phải là tên giặc phụ tình thì đã không đối xử với tiện thiếp hư đốn như vậy. Nếu công tử chẳng phải là chàng ngốc thì đã không tới kinh thành với cặp mắt ngơ ngác.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Tại sao muốn đến kinh thành lại là chàng ngốc?

Tiết Băng hỏi lại:

- Công tử đến kinh thành làm chi?

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Cái đó cô nương đã biết rồi.

Tiết Băng hỏi:

- Phải chăng công tử đến nhà Phúc Thụy Tường để hỏi ai đã mua tấm đoạn này?

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Đúng thế! Tiết Băng hỏi:

- Mỗi ngày họ bán thứ đoạn này ra biết bao nhiêu? Dù họ có ghi sổ, chẳng lẽ công tử đi hỏi từng người?

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Những người mua đoạn đỏ tơ đen chắc không nhiều lắm.

Tiết Băng nói theo:

- Vả lại người đó trước nay đi đâu chỉ có một mình thì dĩ nhiên chính y đi mua lấy.

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Đúng thế. Vụ bí mật này hơn hết là đừng để người thứ hai nào biết tới.

Tiết Băng đột nhiên cười lạt nói:

- Nhưng công tử căn cứ vào điều chi mà biết được y chỉ mua tơ đen cùng đoạn đỏ?

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Vì y chỉ dùng đến hai thứ này.

Tiết Băng hỏi:

- Cái đó lấy chi làm chắc là y chỉ mua hai thứ này, mà không mua thứ nào khác? Chẳng lẽ có người cấm y mua những thứ khác?

Lục Tiểu Phụng nhắc lại:

- Y chỉ dùng hai thứ này thì còn mua thứ khác làm chi?

Tiết Băng cười lạt nói:

- Thuyết này không xuôi đâu. Nhất định y

không mua thật nhiều tơ đen và đoạn đỏ để người ta chú ý và để công tử đi bắt y. Chẳng lẽ y cũng là người ngốc như công tử?

Lục Tiểu Phụng không biết nói sao.

Tiết Băng lại nói tiếp:

- Đã là một chuyện bí mật thì chẳng khi nào y lại để dấu vết cho công tử dễ bề tìm kiếm. Nếu y trót lỡ lưu lại một chút manh mối gì thì lúc đó công tử đến nơi không chừng y đã cho một mồi lửa đốt sạch nhà Phúc Thụy Tường rồi.

Lục Tiểu Phụng ngơ ngác một lúc rồi thở dài nói:

- Nếu vậy tại hạ qua? là chàng ngốc.

Tiết Băng nói:

- Công tử còn là tên giặc phụ bạc nữa.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Nếu vậy thì không nên đến kinh thành hay sao?

Tiết Băng đáp:

- Đi cũng bằng vô ích.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Đã không nên đến kinh thành thì sao cô lại cho đi đường này?

Tiết Băng mỉm cười đáp:

- Vì tiện thiếp biết phía trước có hai nơi bán rượu ngon. Tiện thiếp còn biết công tử là người khí độ rộng rãi, nhất định sẽ mời tiện thiếp uống mấy chung. Có đúng thế không?

Lục Tiểu Phụng nhăn nhó cười đáp:

- Té ra tuy tại hạ vừa ngốc dại vừa phụ bạc nhưng ít ra cũng còn một điểm son vì không phải là hạng khí độ nhỏ nhen.

Tiết Băng nói:

-Nam nhân chỉ cần một điểm son này cũng đủ để nhiều thiếu nữ ưa thích.

Vén rèm lên đã ngó thấy ở phía xa xa trên bờ sông nhỏ trong khu rừng liễu một lá cờ chiêu bài bán rượu treo chênh chếch hiện ra.

Tiết Băng sáng mắt lên nói:

- Đó là chỗ người ta bán rượu.

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Nơi đây có vẻ rất u nhã.

Tiết Băng nói theo:

- Rượu cũng hay lắm, ngon thật là ngon.

Lục Tiểu Phụng thấy cô cặp mắt sáng ngời không nhịn được cười hỏi:

- Cô nương biến thành con tửu qui? từ bao giờ vậy?

Tiết Băng đáp:

- Cũng mới đây thôi.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Gần đây tâm tình cô không được vui thú hay sao?

Tiết Băng đáp:

- Gần đây Lão Thái Thái cấm tiện thiếp uống rượu. Lão nhân gia càng cấm tiện thiếp càng thèm khát. Huống chi Cô nheo mắt nhìn Lục Tiểu Phụng hằn học nói:

- Lần trước khi chúng ta chia tay, tiện thiếp mong công tử đến kiếm mà công tử lại không tới thì tâm tình tiện thiếp còn khoan khoái sao được.

Lục Tiểu Phụng không dám đáp lại. Chàng biết mình còn nói nữa tất bị cô cắn tai.

Chàng không muốn biến thành người chỉ có một tai. Một cái tai còn quí hơn bốn hàng lông mày.

Nơi đây qua? là thanh nhã.

Con sông nhỏ uốn khúc quanh co, hàng liễu xanh om như làn khói tỏa. Nhất là vào lúc hoàng hôn dòng nước xanh biếc phản chiếu ráng đỏ làm cho mặt người tươi như hoa anh đào.

Xuyên qua khu rừng liễu liền thấy mấy túp lều tranh. Bàn rượu bày ra bên ngoài, ngay trên bờ sông. Bên cạnh lưa thưa mấy khóm hoa dành dành.

Tiết Băng bỗng phát giác ra Lục Tiểu Phụng không phải mới đến đây lần đầu vì chàng biết cả những chỗ đi cầu đi tiểu. Thế mà vừa rồi chàng làm như đây là nơi chưa từng nghe ai nói tới.

Cô nghĩ thầm:

- Thằng cha này giả vờ ngớ ngẩn khéo quá! Cô buông tiếng thở dài vì nghĩ tới Lục Tiểu Phụng chẳng khác gì con cá, nắm được nó không phải chuyện dễ. Cô bấm bụng định nghĩ biện pháp hay hơn để ứng phó với chàng.

Tên tửu bảo chạy tới. Gã là người quê mùa mặt mũi chất phác, chân tay thô kệch.

Tiết Băng nói:

- Ngươi hãy lấy cho bọn ta năm, sáu cân Trúc Diệp Thanh vào hạng thượng hảo, bốn món ăn lạnh, bốn đĩa chiên nóng. Tiếp theo mổ một con gà mái làm thang.

Thực ra cô cũng không ăn được bao nhiêu và cô chỉ muốn coi cho thích.

Nhiều người khi uống rượu thích bày nhiều đồ ăn. Tiết cô nương cũng thích gọi đồ nhắm đầy bàn để uống rượu.

Tửu bảo trợn mắt nhìn cô rồi cười lạt hỏi:

- Hai vị đòi bấy nhiêu rượu thịt mà không sợ phình bụng chết người ư?

Tiết Băng ngẩn người. Cô chưa từng thấy hạng tửu bảo như vậy.

Tửu bảo cười lạt nói tiếp:

- Các cô ăn nhiều quá nhất định sau này khó lấy chồng. Nếu cô muốn lấy một chàng râu quai nón thì nên ăn ít đi là hơn, bằng không chẳng ai nuôi nổi.

Tiết Băng giật mình hỏi:

- Ngươi là ai? Phải chăng ngươi nhận ra người râu quai nón đó?

Tửu bảo cặp mắt long lên, cúi đầu xuống, ghé vào tai Tiết Băng thì thầm mấy câu.

Tiết Băng càng nghe nói dương cặp mắt càng lớn. Đột nhiên cô bật tiếng cười khúc khích, kéo tay tửu bảo ghé vào tai gã nói thầm mấy câu. Hai người có thái độ dường như rất thân thiết.

Nơi đây dĩ nhiên chẳng phải chỉ có mình cô, những thực khách thấy thế không khỏi trố mắt ra

nhìn.

Ai nấy tự hỏi:

- Một mỹ nhân dáng điệu văn nhã, khí độ thanh cao mà sao lại thân thiện với một tên tửu bảo chân tay thô kệch?

Bọn thực khách đều lấy làm kỳ nhưng Tiết Băng lại chẳng quan tâm, nhất là tên tửu bảo càng không để ý.

Lục Tiểu Phụng dựng mặt quay lại dường như có vẻ bất mãn.

Tiết Băng đưa đẩy làn sóng thu hỏi:

- Sắp có rượu uống rồi công tử còn chưa thích ư?

Lục Tiểu Phụng bật tiếng cười khẩy không nhịn

được hỏi:

- Cô học được thói cầm tay day mặt với nam nhân giữa chỗ đông người từ hồi nào?

Tiết Băng chớp chớp mắt hỏi lại:

- Nam nhân ư? Nam nhân nào đâu?

Lục Tiểu Phụng dựng mặt lên hỏi:

- Gã tửu bảo vừa rồi không phải nam nhân hay sao?

Thái độ của chàng tỏ ra cô gái mà mình đưa tới lại đi thân thiện với nam nhân khác làm cho chàng bực mình.

Tiết Băng lại mỉm cười khẽ nói:

- Công tử qua? là ngốc thật, vì Tiết Băng vốn

chẳng phải là con người như vậy.

Lúc này tửu bảo đã đưa đũa bát tới bày xuống bàn. Gã đưa mắt trợn lên ngó Lục Tiểu Phụng, miệng nói oang oang:

- Thật là một bông hoa tươi cắm vào đống phân trâu.

Lục Tiểu Phụng lại một phen sửng sốt, tự hỏi:

- Chẳng lẽ gã tửu bảo ăn phải dấm chua rồi?

Tiết Băng bưng miệng mà cười.

Lục Tiểu Phụng nhìn bóng sau lưng tửu bảo đột nhiên cũng bật cười. Chàng toan nói gì bỗng một người dường như say khướt, chân nam đá chân chiêu lảo đảo đi tới. Một tay hắn cầm chung rượu, một tay trỏ vào chàng cười hì hì nói:

- Ta biết ông bạn. Chúng ta gặp nhau rồi.

Lục Tiểu Phụng cũng nở nụ cười xã giao.

Qua? là chàng đã gặp người này trên một bữa tiệc thọ nào đó.

Chàng còn nhớ tên hắn là Tôn Trung và nghe đồn hắn cũng là một nhân vật nổi danh trên chốn giang hồ.

Lần ấy người này cũng như bây giờ, chẳng những uống rượu đến mờ mắt, đầu lưỡi cũng lớn ra.

Lục Tiểu Phụng vẫn giữ nguyên tắc khi mình say là không gây với người tỉnh và khi mình tỉnh cũng không muốn gây với người say.

Nhưng Tôn Trung cứ đòi lăng líu với chàng. Hắn lại ngồi xuống bên cạnh nói:

- Ta còn nhớ ông bạn có bộ râu này, nhưng lại quên mất họ tên.

Quên thì càng hay. Dĩ nhiên Lục Tiểu Phụng không nói cho hắn biết.

Tôn Trung bỗng quay đầu lại trố mắt nhìn Tiết Băng rồi cười nói:

- Ông bạn còn đem theo một cô xinh quá, xinh đẹp như hoa thủy tiên bóp một cái là chảy nước ra.

Nguyên hắn vì Tiết Băng mà mò lại.

Hắn thấy Tiết Băng tỏ ra thân thiện với tửu bảo thì thằng nhỏ đó tất cũng động tâm.

Tiết Băng đỏ mặt lên cúi đầu xuống không dám ngửng lên nhìn.

Lục Tiểu Phụng thở dài nói:

- Dường như lão huynh say rồi thì phải, sao không đi tìm nơi mà nghỉ?

Thực ra chàng không muốn rước lấy phiền não mà cũng không muốn Tôn Trung phải phiền não. Ai đã giây vào Lãnh La Sát đều phiền não vô cùng.

Chẳng ngờ Tôn Trung vô tình hay hữu ý chẳng nghe lời chàng, cứ dương mắt lên nhìn Tiết Băng.

Đột nhiên hắn vỗ mạnh vào vai Lục Tiểu Phụng nói:

- Này lão đệ! Nếu lão đệ có biện pháp nào thì bữa nay nhường vị cô nương đây lại cho ta. Sau này lão đệ bất cứ gặp việc gì trên chốn giang hồ cứ tìm đến Tôn mỗ là được.

Lục Tiểu Phụng vẫn nhẫn nại, hững hờ đáp:

- Tại hạ chẳng có việc gì đâu, nhưng xem chừng

Tôn huynh sắp xẩy chuyện rồi đó. Vậy ta khuyên Tôn huynh Tôn Trung không chờ chàng nói hết lời đã trợn mắt lớn tiếng quát:

- Ta bảo ngươi đi là đã giữ thể diện cho ngươi. Ngươi có cút đi hay không?

Lục Tiểu Phụng thở dài hỏi lại:

- Sao Tôn huynh không hỏi thẳng cô ta?

Tôn Trung cười rộ đáp:

- Ta không cần hỏi vì đã biết cô thích ta rồi. Ta so với gã tiểu hồ tử hơn cả mọi mặt.

Tiết Băng đỏ mặt lên, càng cúi thấp nữa coi rất đáng thương.

LỤC TIỂU PHỤNG

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 5

Lớp Tuồng Hay Còn Để Về Sau

Tôn Trung miệng phun bọt mép. Hắn hỏi:

- Tiểu cô nương! Cô qua bên kia uống rượu với tại hạ được chăng?

Tiết Băng đỏ mặt lên, lắc đầu quầy quậy.

Tôn Trung nói:

- Không được thì cũng phải được.

Hắn vươn tay nắm lấy cổ tay Tiết Băng.

Tiết Băng cúi gầm mặt xuống khẽ hỏi:

- Tướng công buông tay tiện thiếp ra được không?

Tôn Trung chép miệng cười đáp:

- Không được.

Tiết Băng sắc mặt biến thành lợt lạt xẳng giọng hỏi:

- Tướng công nhất định không buông ư?

Tôn Trung bật tiếng cười rất khả ố đáp:

- Dù có chặt tay tại hạ cũng không buông.

Tiết Băng nói:

- Hay lắm! Đột nhiên cô vươn tay rút lấy thanh đơn đao cài ở sau lưng Tôn Trung.

Lục Tiểu Phụng thấy cô sắc mặt lợt lạt toan tìm lời khuyên giải thì thanh đao đã rút ra khỏi vỏ.

Tôn Trung ngó thấy đao quang lấp loáng rồi một cánh tay hắn bị

đứt rớt xuống, máu chảy đầm đìa trên mặt đất.

Đột nhiên hắn thu nhãn quang về, mắt lồi trô trố ngó cánh tay đứt ở dưới đất rồi lại ngó Tiết Băng, tựa hồ không tin ở mắt mình.

Khi hắn nhận ra sự thực, bỗng rú lên một tiếng thê thảm rồi ngã lăn xuống.

Người say rượu thế nào phản ứng cũng chậm hơn lúc tỉnh táo.

Bạn hữu của hắn đang ngồi nhìn nhau miệng cười toe toét, bỗng gầm lên xông lại.

Lục Tiểu Phụng cố ý không dòm bọn họ. Đột nhiên chàng động thủ đoạt lấy thanh đao trong tay Tiết Băng. Chàng khẽ ấn hai ngón tay đánh "cạch" một tiếng. Thanh cương đao lập tức gãy một đoạn. Tiếp theo gẫy thêm một đoạn nữa.

Chàng chỉ dùng hai ngón tay nắn mạnh mấy cái mà thanh cương đao đúc bằng thép nguyên chất đã gẫy thành bảy tám đoạn. Chàng chau mày hỏi:

- Lạ quá! Thanh đao tồi thế này mà sao chặt đứt được tay người?

Những người xông tới thấy thế bất giác thộn mặt ra. Họ trợn mắt lên lộ vẻ kinh dị nhìn thẳng vào mặt Lục Tiểu Phụng.

Một người trong đám bằng hữu Tôn Trung không nhịn được hỏi:

- Quí tính các hạ là gì?

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Tại hạ là Lục Tiểu Phụng.

Mọi người đứng thộn mặt ra sắc mặt đột nhiên biến thành xanh lè hỏi:

- Ngươi Ngươi là Lục Tiểu Phụng ư?

Lục Tiểu Phụng gật đầu.

Mọi người không nói nữa khiêng người nằm dưới đất lên chạy đi.

Lục Tiểu Phụng lại nói:

- Hắn quên cả cái tên Lục Tiểu Phụng thì dù có bị chặt cả hai tay cũng không oan.

Tiết Băng mỉm cười đáp:

- Không ngờ ba chữ Lục Tiểu Phụng lại đuổi được tà ma.

Lục Tiểu Phụng thở dài nhăn nhó cười nói:

- Nếu tại hạ biết cô là con tinh gây ra tai vạ thì không dám đưa cô đi.

Tiết Băng hỏi:

- Hắn gây ra tai vạ hay là tiện thiếp?

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Dù sao cô cũng không nên chặt tay người ta.

Tiết Băng cãi:

- Đó là hắn hô tiện thiếp chặt đi đấy chứ.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Hắn say quá rồi nên tinh thần hồ đồ.

Tiết Băng hỏi:

- Cứ uống rượu say rồi muốn khinh khi ai cũng được hay sao?

Tửu bảo bưng rượu thịt đến lạnh lùng lên tiếng:

- Say rượu cũng là người. Hạng người này có bị chặt một trăm tám chục đao cũng không oan.

Tiết Băng mỉm cười nói:

- Đúng thế! Tiểu ca nói rất hợp lý.

Tửu bảo hắng đặng một tiếng, bày rượu thịt lên bàn rồi cắm đầu đi ngay không ngó đến Lục Tiểu Phụng.

Lục Tiểu Phụng sa sầm nét mặt lạnh lùng nói:

- Hạng người như ngươi thì chém đến ba trăm sáu chục đao cũng không oan.

Đột nhiên chàng động thủ, dùng hai ngón tay kẹp một khúc đao phóng tới sau lưng tửu bảo.

Tửu bảo không quay đầu lại. Người gã đột nhiên vọt lên cao như mọc cánh.

Trong chỗ bán rượu này sao lại có tên tửu bảo khinh công cao minh đến thế?

Lục Tiểu Phụng cười lạt nói:

- Ta coi ngươi chẳng phải hạng người tử tế. Qua? nhiên là tên phi tặc.

Chàng vung tay một cái. Nửa thanh đao trong tay bay ra nhanh như chớp đâm tới sau lưng tửu bảo.

Gã tửu bảo người còn lơ lửng trên không chẳng

có chỗ nào để lấy đà mà Lục Tiểu Phụng ra tay rất mau lẹ, chắc mẩm gã tránh không thoát được.

Tiết Băng la thất thanh:

- Công tử muốn giết gã thật ư?

Lục Tiểu Phụng lạnh lùng đáp:

- Cô nương cứ yên dạ gã không chết được đâu.

Nàng chưa dứt lời gã tửu bảo đã lộn người đi ba vòng mà còn tiện đà chụp lấy khúc đao gãy rồi từ từ hạ xuống.

Tiết Băng hết ngó gã tửu bảo lại nhìn Lục Tiểu Phụng. Cô cười nói:

- Té ra công tử đã biết gã là ai rồi.

Lục Tiểu Phụng dựng mặt lên đáp:

- Tại hạ chỉ biết gã là một thằng giặc.

Tửu bảo đột nhiên cười rộ nói:

- Tại hạ là thằng giặc, còn công tử là ai?

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Ta là tổ tông quân giặc.

Tửu bảo không đi bưng trà rượu, thản nhiên ngồi xuống xười nói:

- Đáng tiếc là công tử không đủ tài làm quân giặc. Nhiều lắm chỉ đủ tài đào giun mà thôi.

Tiết Băng trợn mắt lên hỏi:

- Đào giun để làm gì?

Tửu bảo cười đáp:

- Cô nương chưa hiểu y: Y chẳng có bản lãnh nào khác ngoài chuyện đào giun. Trong vòng mười ngày y đào cho tại hạ sáu trăm tám chục con giun.

Tiết Băng không nhịn được hỏi:

- Tiểu ca lấy giun làm gì nhiều thế?

Tửu bảo đáp:

- Một con tại hạ cũng chẳng cần, chẳng qua muốn coi y đào giun mà thôi.

Tiết Băng cười ồ.

Tửu bảo hỏi:

- Cô nương đã coi y đào giun bao giờ chưa?

Tiết Băng đáp:

- Chưa.

Tửu bảo thở dài nói:

- Nếu biết sớm tại hạ kêu cô đi coi. Y đào giun tư thế rất ngoạn mục so với kép hát nổi danh kinh thành còn hay hơn. Cô nương lỡ mất cơ hội này thật đáng tiếc.

Tiết Băng không nhịn được bật cười nói:

- Cái đó không sao, rồi đây ta còn có cơ hội đi coi.

Tửu bảo hỏi:

- Làm gì còn có cơ hội nào khác?

Tiết Băng nghiêm nghị đáp:

- Dĩ nhiên là có. Đào giun cũng như uống rượu đều thành bệnh nghiện. Lần sau ngươi không yêu cầu y cũng không được.

Lục Tiểu Phụng lạnh lùng nói:

- Lần sau mà ta đào được giun nhất định đem nhét vào miệng ngươi.

Anh chàng ăn phải dấm chua làm tửu bảo đó dĩ nhiên là Tư Không Trích Tinh.

Các khách hàng uống rượu sợ quá chạy hết rồi. Ba người ở lại càng tĩnh, chỉ khổ chủ quán mà thôi.

Tiết Băng rót cho Tư Không Trích Tinh một chung rượu rồi cười hỏi:

- Ngươi là giặc cũng hay lắm, sao lại đổi sang nghề bán rượu?

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Vì gã có tật nghiện rượu.

Dĩ nhiên chàng không quên lần trước Tư Không Trích Tinh đã giả làm người mặt rỗ họ Triệu. Vụ này bất luận gã là ai chàng cũng không quên được.

Tư Không Trích Tinh cười nói:

- Lần trước tại hạ bịp được công tử, nhưng lần này thì không xong.

Lục Tiểu Phụng ngưng thần nhìn gã đáp:

- Lần này dường như ngươi cũng không phải thật tình muốn bịp ta.

Trên đời chẳng có gã bán rượu nào mắc phải bệnh này. Nếu gã không muốn cho Lục Tiểu Phụng khám phá ra thì sao lại hành động cổ quái?

Tư Không Trích Tinh đột nhiên buông tiếng thở dài nói:

- Bữa trước công tử xông vào đống lửa giải cứu Triệu Đại Ma Tử, tại hạ đã phát giác ra công tử là người chơi được.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Sao ngươi muốn ta phải đào giun?

Tư Không Trích Tinh vừa cười vừa hỏi lại:

- Dường như công tử chỉ sợ người ta không hay vụ này nên gặp ai cũng nói ra. Phải vậy không?

Lục Tiểu Phụng chuyển động mục quang hỏi:

- Ngươi đã gặp Hoa Mãn Lâu và Kim Cửu Linh chưa?

Tư Không Trích Tinh chỉ "ồ" một tiếng chứ không nói gì.

Lục Tiểu Phụng lại hỏi:

- Có phải bọn họ cho ngươi hay là ta đi kiếm Tiết Băng?

Tư Không Trích Tinh gật đầu.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Vì thế mà ngươi đã tính đúng là ta tới đây uống rượu hay sao?

Tư Không Trích Tinh lại thở dài nói:

- Công tử đã biết không phải thế mà tại hạ cũng chẳng muốn lừa gạt công tử.

Lục Tiểu Phụng nói:

-Ta chỉ biết ngươi và ta là bằng hửu.

Tư Không Trích Tinh thở dài nói:

- Lạ ở chỗ nhiều người muốn lấy cắp một vật của công tử.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Lần này ngươi định lấy cắp vật gì?

Tư Không Trích Tinh hỏi lại:

- Phải chăng trong mình công tử có tấm đoạn màu hồng?

Lục Tiểu Phụng cười đáp:

- Ngươi đã biết rồi, ta cũng không muốn gạt ngươi.

Tư Không Trích Tinh hỏi:

- Phải chăng trên tấm đoạn màu đỏ có thêu bông mẫu đơn đen?

Lục Tiểu Phụng hỏi lại:

- Ngươi muốn ăn cắp tấm đoạn mầu đỏ đó ư?

Tư Không Trích Tinh đáp:

- Đúng thế.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Ngươi đã thừa nhận là bằng hữu, sao còn đến ăn cắp của ta?

Tư Không Trích Tinh đáp:

- Vì tại hạ đã nhận lời lấy cho một người.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Tại sao ngươi lại nhận lời với họ?

Tư Không Trích Tinh đáp:

- Tại hạ không nhận không được.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Tại sao vậy?

Tư Không Trích Tinh đáp:

- Vì tại hạ thiếu người ta một món ân tình.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Người ấy là ai?

Tư Không Trích Tinh nhăn nhó cười hỏi lại:

- Công tử đã biết tại hạ không thể nói ra sao còn cố hỏi dồn?

Lục Tiểu Phụng cười nói:

- Dường như ngươi cũng thiếu ta một món ân

tình. Chẳng những ta cứu ngươi mà còn đào cho ngươi sáu trăm tám chục con giun.

Tư Không Trích Tinh đáp:

- Vì thế tại hạ mới nói thực với công tử.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Ngươi nói thực cho ta mà cứ lấy cắp thì cũng chẳng ích gì.

Tư Không Trích Tinh nói:

- Tấm đoạn hồng này chẳng đáng giá bao nhiêu.

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Trước nay ngươi ăn cắp toàn những vật không đáng tiền.

Tư Không Trích Tinh hỏi:

- Công tử coi rồi còn giữ lại làm chi?

Lục Tiểu Phụng hỏi lại:

- Chẳng lẽ ta đem cho ngươi?

Tư Không Trích Tinh đáp:

- Tại hạ qua? có ý như vậy.

Lục Tiểu Phụng chớp mắt nói:

- Vậy chúng ta bàn chuyện trao đổi.

Tư Không Trích Tinh hỏi:

- Trao đổi cách nào?

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Ngươi cứ bảo ta ai nhờ ngươi đánh cắp là ta cho ngươi lấy đi ngay.

Tư Không Trích Tinh nói:

- Cách trao đổi này không xong rồi.

Lục Tiểu Phụng thở dài nói:

- Trao đổi không xong thì đánh cuộc vậy.

Tư Không Trích Tinh hỏi:

- Đánh cuộc thế nào?

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Ta muốn biết phía sau có mấy gian phòng khách?

Tư Không Trích Tinh đáp:

- Có sáu gian.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Đêm nay ta ở lại đây chờ ngươi đến ăn cắp.

Tư Không Trích Tinh chau mày hỏi:

- Công tử đã biết mà đề phòng thì còn đánh cắp thế nào được?

Lục Tiểu Phụng cười đáp:

- Ngươi là vua ăn cắp, tất nhiên có cách lấy được.

Tư Không Trích Tinh sáng mắt lên hỏi:

- Nếu qua? tại hạ có cách lấy cắp được thì sao?

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Cái đó ta để trong mình, ngươi mà lấy cắp được thì ta tình nguyện đào cho ngươi sáu trăm tám chục con giun.

Tư Không Trích Tinh hỏi:

- Tại hạ tùy tiện muốn dùng cách gì cũng được chứ?

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Dĩ nhiên ngươi được tùy tiện.

Tư Không Trích Tinh nói:

- Có biện pháp rồi nhưng tại hạ không muốn áp dụng lên người bằng hữu.

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Đêm nay ngươi bất tất phải coi ta là bạn.

Tư Không Trích Tinh nâng chung rượu lên uống cạn rồi nói:

- Hay lắm! Tại hạ chịu đánh cuộc như vậy. Nếu

thua tại hạ

cũng tình nguyện đào giun.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Ta không muốn ngươi đào giun.

Tư Không Trích Tinh hỏi:

- Phải chăng công tử muốn hễ gặp nhau, tại hạ phải quì xuống hô công tử bằng đại thúc?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Lần này ngươi phải kêu ta bằng tổ tông.

Tư Không Trích Tinh nói:

- Hay lắm! Vậy chúng ta cứ thế.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Ai cãi thì là con cháu loài rùa.

Tiết Băng bật cười xen vào:

- Lần này bất luận ai thắng ai bại, tiện thiếp cũng được coi môät vở tuồng hay.

Tư Không Trích Tinh nói:

- Nhưng hiện giờ chưa đến đêm.

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Vì thế lúc này chúng ta vẫn còn là bạn.

Tư Không Trích Tinh nói:

- Cũng vì thế mà tại hạ mời công tử uống rượu.

Lục Tiểu Phụng cười đáp:

- Ta chỉ hy vọng ngươi đừng hạ độc vào rượu.

Tư Không Trích Tinh cũng cười nói:

- Tại hạ chỉ mong công tử đừng đổ rượu cho tại hại say quá.

Đêm đến nhưng chưa khuya.

Tư Không Trích Tinh chưa say đã bỏ đi rồi. Lục Tiểu Phụng chưa bị độc tử.

Tư Không Trích Tinh tuyệt không phải là người hạ độc vào rượu.

Huống chi gã có hạ độc, Lục Tiểu Phụng cũng chẳng uống vào.

Tiết Băng ngà ngà say đột nhiên thở dài nói:

- Chuyến này chắc là gã thua.

Lục Tiểu Phụng nói theo:

- Nhất định gã phải thua.

Tiết Băng nói:

- Cái đó công tử đã cất trong mình lại biết rõ gã sắp đến ăn cắp thì gã còn lấy thế nào được?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Gã là vua ăn cắp thì dĩ nhiên bày trò rất cổ quái, khiến người ta khó nỗi đề phòng.

Tiết Băng hỏi:

- Chẳng lẽ công tử chưa nắm vững được là sẽ thắng gã?

Lục Tiểu Phụng cười hề hề, tự mình cầm hồ rượu rót vào chung nhưng chưa uống ngay. Chàng ngồi nhìn hồ rượu ngơ ngẩn xuất thần.

Tiết Băng lại hỏi:

- Công tử nghĩ gì vậy? Phải chăng đang suy đoán về nhân vật sai gã đến lấy cắp?

Lục Tiểu Phụng chẳng thừa nhận cũng không phủ nhận.

Tiết Băng không nhịn được hỏi:

- Người sai gã đến ăn cắp phải chăng là gã thêu hoa đó?

Lục Tiểu Phụng trầm ngâm đáp:

- Có lẽ là hắn.

Tiết Băng nói:

- Nếu tiện thiếp là công tử, nhất định tìm hết cách để bức bách gã phải nói ra.

Lục Tiểu Phụng hững hờ đáp:

- Cô nương không phải là tại hạ.

Tiết Băng mỉm cười nói:

- May mà tiện thiếp không phải là công tử. Chẳng khi nào tiện thiếp mua lấy phiền não vào mình.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Chắc là cô nương rất khoan khoái?

Tiết Băng đáp:

- Sự thực tiện thiếp rất thoải mái.

Lục Tiểu Phụng đột nhiên cười hỏi:

- Cô đã thoải mái thì nói ra đi.

Tiết Băng hỏi:

- Nói cái gì?

Thị làm như quên hết cả.

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Dĩ nhiên là nói về chuyện giày đỏ.

Tiết Băng chớp mắt mấy cái. Thị biết bây giờ muốn cãi cũng không cãi nỗi.

Đột nhiên thị hỏi lại:

- Công tử có biết vụ Thanh Y Lâu là thế nào không?

Lục Tiểu Phụng gật đầu, dĩ nhiên là chàng biết rồi.

Tiết Băng nói:

- Hội giày đỏ cũng na ná như Thanh Y Lâu, là

một tổ chức rất bí mật. Điều khác biệt duy nhấ là tổ chức này không có bọn mày râu, vì thế mà nó còn tệ hại hơn Thanh YLâu.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Tại sao vậy?

Tiết Băng cười hì hì thủng thẳng đáp:

- Vì bọn phụ nữ vốn ghê gớm hơn nam nhân.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Còn gì nữa?

Tiết Băng đáp:

- Không còn gì nữa.

Lục Tiểu Phụng những muốn nhảy lên hỏi:

- Không còn gì nữa, không còn gì nữa ư? Thế nghĩa là làm sao?

Tiết Băng mỉm cười đáp:

- Chẳng có nghĩa gì cả. Tiện thiếp chỉ biết được có bấy nhiêu.

Dù công tử kề dao vào cổ để tra khảo, tiện thiếp cũng chẳng thể nói thêm được chữ nào.

Lục Tiểu Phụng chưng hửng. Chàng ngơ ngác một lúc rồi thở dài nói:

- Nữ nhân qua? nhiên tệ hại hơn nam nhân vì nữ nhân biết cãi cối.

Tiết Băng trợn mắt lên hỏi:

- Tiện thiếp cãi cối bao giờ? Tiện thiếp chẳng đã cho công tử hay là những kẻ đi giày đỏ là hạng người

nào rồi ư? Tiện thiếp còn nói hội đi giày đỏ là tổ chức rất bí mật mà công tử chưa thỏa mãn ư?

Lục Tiểu Phụng nhăn nhó cười đáp:

- Té ra nữ nhân chẳng những biết cãi cối mà còn biết lý luận nữa.

Tiết Băng tựa hồ đã hơi bực mình, trợn mắt lên nói:

- Bây giờ công tử ít ra đã biết đại hán râu quai nón thêu hoa là gái giả trai, lại biết thêm y đi giày đỏ. Công tử biết vậy nhiều rồi, còn muốn gì nữa?

Lục Tiểu Phụng thở dài đáp:

- Vì thế mà tại hạ đã lấy làm thỏa mãn, thỏa mãn lắm lắm! Tiết Băng cười hỏi:

- Công tử đã thỏa mãn, sao không kính mời tiện

thiếp một chung rượu?

Lục Tiểu Phụng hững hờ hỏi lại:

- Mặt cô nương đã đỏ lên chẳng khác gì mũi giầy mà còn muốn uống nữa ư?

Tiết Băng bĩu môi đáp:

- Bữa nay tiện thiếp muốn uống say, vì nơi đây tiện thiếp có giường. Say quá rồi đến nằm kềnh là cùng.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Cô nương đừng quên tại hạ ở trong nhà này.

Tiết Băng nheo mắt nhìn chàng hỏi:

- Công tử ở trong nhà này thì làm sao? Chẳng lẽ tiện thiếp sợ công tử ư?

Lục Tiểu Phụng cũng nguýt thị đáp:

- Chẳng lẽ cô nương định uống thật say để có thể dẫn dụ tại hạ?

Tiết Băng càng đỏ mặt hơn ngửng mặt lên nhìn chàng hỏi lại:

- Phải chăng công tử muốn cho tiện thiếp dẫn dụ mình?

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Phải chăng cô nương thôi thúc tại hạ dẫn dụ cô?

Tiết Băng bĩu môi hỏi:

- Công tử cho mình là hạng người nào? Tưởng mình bảnh như Phan An, Tống Ngọc hay sao?

Lục Tiểu Phụng đột nhiên đứng dậy.

Tiết Băng hỏi:

- Công tử định làm gì?

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Tại hạ đứng lên dĩ nhiên là muốn đi.

Tiết Băng mím môi hỏi:

- Công tử muốn đi thật ư?

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Cô nương đã không muốn dẫn dụ tại hạ thì tại hạ ở đây làm chi?

Tiết Băng cười hích hích hỏi:

- Công tử là một thằng ngốc. Tiện thiếp không

dẫn dụ công tử, chẳng lẽ công tử không biết dẫn dụ tiện thiếp?

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Đáng tiếc trước nay tại hạ không quen thói dẫn dụ ai, chỉ có người khác dẫn dụ mình.

LỤC TIỂU PHỤNG

Cổ Long

Quyển 2

Chương 6

Tư Không Ngộ Độc Người Co Rúm

Tiết Băng nhẹ nhàng hỏi:

- Chẳng lẽ công tử không vì tiện thiếp mà phá lệ một phen?

Lúc này mặt thị càng đỏ hơn, đỏ như gấc chín, lại đỏ như hoa anh đào giữa ngày xuân.

Lục Tiểu Phụng buông tiếng thở dài từ từ ngồi xuống.

Tiết Băng nhìn chàng mỉm cười nói:

- Sao công tử nhát gan đến thế? Công tử chưa dẫn dụ tiện thiếp mà trán đã toát mồ hôi.

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Vì trong mình tại hạ nóng nực quá! Tiết Băng nói:

- Tiện thiếp cũng nóng nảy chẳng kém gì.

Lục Tiểu Phụng cười hỏi:

- Cô nương là giá là băng sao lại nóng nảy?

Tiết Băng đáp:

- Tiện thiếp cũng lấy làm kỳ không hiểu tại sao trong mình lại nóng nhiệt?

Thị đảo mắt nhìn quanh, đột nhiên vỗ tay nói:

- Tiện thiếp hiểu rồi.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Hiểu thế nào?

Tiết Băng đáp:

- Tư Không Trích Tinh tuy không hạ độc vào rượu, nhưng gã đã hòa nhiệt dược, cố ý cho chúng ta uống vào rồi nóng đến chết người.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Đã nóng chết người thì đành cởi áo ra.

Tiết Băng đáp:

- Công tử để cái đó trong mình mà cởi áo ra là gã có cơ hội đánh cắp.

Lục Tiểu Phụng thở dài nói:

- Tại hạ rất lấy làm kỳ ở chỗ gã đã là vua ăn cắp sao lại dùng đến biện pháp vụng về này?

Tiết Băng đáp:

- Biện pháp tuy vụng về nhưng rất công hiệu.

Lục Tiểu Phụng cười "hì hì" thủng thẳng nói:

- Đáng tiếc cho gã là tại hạ không để cái đó trong mình, dĩ nhiên gã không lấy cắp đi được.

Tiết Băng sửng sốt hỏi:

- Chẳng lẽ công tử đem cái đó dấu ở một nơi nào khác?

Lục Tiểu Phụng cười đáp:

- Tại hạ dấu ở một nơi vĩnh viễn không ai tìm thấy. Gã mà đến đây lấy cắp thì dù có ba chục bàn tay

cũng chỉ lấy được mấy tấm áo rách là cùng.

Tiết Băng cười khúc khích nói:

- Công tử qua? không phải là người tốt.

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Dĩ nhiên tại hạ chẳng tử tế gì.

Trên nóc nhà phía đối diện có người ẩn nấp. Dĩ nhiên người này là Tư Không Trích Tinh.

Gã trong lòng tức bực ngấm ngầm thóa mạ:

- Thằng lõi này qua? là quân tệ hại.

Gã quên mình cũng chẳng tử tế gì. Người tử tế không bao giờ nằm phục trên nóc nhà để nghe lén chuyện người ta.

Tư Không Trích Tinh tự hỏi:

- Thằng cha này đem giấu cái đó ở địa phương nào? Bữa nay hắn đến những nơi đâu.

Mấy người uống rượu bên ngoài, lúc đã ngà ngà say mới dọn vào trong nhà.

Ngoài hai chỗ này, Lục Tiểu Phụng chỉ còn đi tiểu tiện một lần.

Tư Không Trích Tinh tự hỏi:

- Chẳng lẽ hắn dấu cái đó trong túp lều tranh?

Rồi gã tự nhủ:

- Có thể lắm! Thằng lõi Lục Tiểu Phụng chẳng việc gì là không làm được. Có khi hắn dấu ngay trong cái vò không còn rượu vì cho rằng mình không nghĩ tới.

Lục Tiểu Phụng đã cởi áo ngoài ra, tiện tay vắt

lên ghế bên cửa sổ. Cửa sổ này vẫn bỏ ngỏ.

Dĩ nhiên Lục Tiểu Phụng không cất cái đó trong túi áo, vì chẳng bao giờ chàng lại vô ý đến thế.

Lục Tiểu Phụng vốn chẳng phải là người sơ tâm. Chàng phải đào sáu trăm tám chục con giun mà vẫn không nản chí.

Tư Không Trích Tinh toan bỏ đi, nhưng gã vừa đứng lên, cặp mắt đột nhiên sáng rực. Gã tự hỏi:

- Phải chăng Lục Tiểu Phụng vẫn giấu cái đó trong áo? Hắn cho là ta không ngờ tới. Phải chăng hắn nói thế cố ý để cho ta nghe chăng?

Rồi gã mỉm cười lẩm bẩm:

- Thằng lỏi này qua? là một con tiểu hồ ly. Đáng tiếc bữa nay gã đụng phải lão cáo già là ta đây.

Nụ cười của gã qua? nhiên giống lão hồ ly.

Cái áo vắt lên ghế ngó thấy rồi nhưng không với tới. Gã tự hỏi:

- Hạ thủ bằng cách nào bây giờ?

Lão cáo già phải có biện pháp. Ba chữ vua ăn cắp chẳng phải gã lấy cắp được.

Trong nhà tiếng cười vọng ra không ngớt. Chẳng hiểu họ làm gì mà khoái thế? Chẳng lẽ họ lấy làm sung sướng là có kẻ ở bên ngoài đang ăn sương nuốt gió nhìn họ ngồi trong nhà ung dung uống rượu mà thèm thuồng?

Tư Không Trích Tinh đột nhiên từ trên nóc nhà nhảy xuống. Gã đẩy cửa tiến vào.

Tiết Băng giương cặp mắt thao láo lên nhìn gã ra chiều kinh ngạc, dường như dù là trong giấc mơ cũng

chẳng tưởng tượng thấy gã xuất hiện đột ngột giữa tình trạng này.

Lục Tiểu Phụng cũng ngạc nhiên không kém.

Tư Không Trích Tinh chẳng lý gì đến hai người, ung dung ngồi xuống, gã tự mình rót rượu uống.

Đột nhiên gã buôâng tiếng thở dài, miệng lảm nhảm:

- Uống rượu qua? khoái hơn uống gió.

Tiết Băng cười hỏi:

- Có ai bảo ngươi ở ngoài uống gió đâu?

Tư Không Trích Tinh đáp:

- Cái đó là tự mình tại hạ làm ra.

Tiết Băng chớp mắt mấy cái cười nói:

- Ngươi cũng y như là một thằng ngốc.

Tư Không Trích Tinh đáp:

- Dù chẳng phải thằng ngốc thì ít ra cũng là một kẻ ngẩn ngơ.

Tiết Băng cười hỏi:

- Ngươi thừa nhận mình là kẻ ngẩn ngơ ư?

Tư Không Trích Tinh gật đầu đáp:

- Nếu không ngẩn ngơ thì làm sao lại nhận vụ đánh cuộc nữa.

Lục Tiểu Phụng la lên:

- Không đánh cuộc nữa ư? Không đánh cuộc nghĩa là làm sao?

Lục Tiểu Phụng hỏi tiếp:

- Nhưng chúng ta đã giao ước, bây giờ ngươi định thế nào?

Tư Không Trích Tinh đáp:

- Giao ước là một việc, không đánh cuộc là một việc khác. Việc gì mà chẳng rút lại được? Tiếng nói ra cũng như phát trung tiện qua cửa miệng là bay đi luôn.

Lục Tiểu Phụng ngơ ngác một lúc rồi gượng cười hỏi:

- Ta vẫn không hiểu tại sao đột nhiên ngươi lại xoay chiều?

Tư Không Trích Tinh cười lạt hỏi lại:

- Công tử tưởng tại hạ không biết công tử định giở trò ma qui? hay sao?

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Ta giở trò gì ma qui? ?

Tư Không Trích Tinh đáp:

- Công tử cố ý để tại hạ ăn cắp cái đó rồi theo dõi hành tung đặng khám phá ra nhân vật đã sai khiến tại hạ. Thế là bề ngoài tại hạ thắng cuộc mà thực tình đã mắc bẫy công tử.

Lục Tiểu Phụng vẻ mặt tựa hồ đứa con nít bị oan uổng. Chàng nhăn nhó cười nói:

- Tại sao ngươi lại có ý nghĩ kỳ cục như vậy? Thật ta không hiểu.

Tư Không Trích Tinh đáp:

- Công tử hiểu rồi, ai ai cũng hiểu được như vậy.

Lục Tiểu Phụng thở dài hỏi:

- Tại sao lại cố ý để ngươi thắng cuộc? Chẳng lẽ ta khoái đào giun ư?

Tư Không Trích Tinh đáp:

- Vì công tử muốn biết nhân vật sai tại hạ đến ăn cắp cái đó là ai? Mà công tử chỉ dùng biện pháp này mới có thể đạt được mục đích. Vì muốn đạt mục đích, công tử dám làm bất cứ là việc gì.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Ngươi tưởng ta là người giảo quyệt đến thế ư?

Tư Không Trích Tinh đáp:

- Bất luận công tử là hạng người nào, tại hạ cũng không đánh cuộc nữa vì tại hạ đã quyết tâm chẳng để mình mắc bẫy công tử.

Gã lại tực rót rượu uống rồi ngửa mặt lên trời cười rộ ba tiếng, nói:

- Hảo tửu! Uống rượu ngon qua? nhiên thú vị hơn uống gió nhiều.

Gã chưa dứt lời đã nổi lên tràng cười rộ rồi bỏ đi.

Lục Tiểu Phụng nhìn Tư Không Trích Tinh mất hút, ngơ ngác hồi lâu, bỗng cười nói:

- Thằng lỏi này qua? là con cáo già.

Tiết Băng không nhịn được hỏi:

- Chẳng lẽ công tử cố ý để gã thắng cuộc ư?

Lục Tiểu Phụng cười nói:

- Con cáo già nói đúng. Qua? tại hạ chỉ dùng biện pháp này mới có thể khám phá ra người sai gã

đến lấy cắp là ai?

Tiết Băng hỏi:

- Công tử vừa nói những câu đó là có ý cho gã biết vật kia giấu ở đâu hay sao?

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Đúng thế! Tiết Băng cười hỏi:

- Nhưng tiện thiếp vẫn chưa nghĩ ra là công tử giấu cái đó ở đâu?

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Cái đó ở trong túi áo của tại hạ.

Tiết Băng sửng sốt hỏi:

- Ở trong áo vắt trên ghế kia ư?

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Dĩ nhiên ở trong tấm áo này.

Tiết Băng hỏi:

- Sao vừa rồi công tử lại bảo...

Lục Tiểu Phụng ngắt lời:

- Tại hạ cố ý nói vậy vì biết gã chẳng sớm thì muộn cũng đến dùng kế điệu hổ ly sơn.

Tiết Băng nói:

- Tiện thiếp vẫn không hiểu.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Tại hạ tùy tiện vắt cái áo lên ghế, người khác dĩ nhiên không ngờ là cái đó lại để trong áo. Nhưng gã không phải là người khác, mà là vua ăn cắp.

Tiết Băng nói:

- Công tử cũng biết gã đoán trúng cái đó giấu ở trong áo.

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Tại hạ bỏ đó cốt để gã đến lấy đi.

Tiết Băng bây giờ mới hiểu, nói:

- Thế ra trong kế này còn kế khác, úp úp mở mở chỉ vì mục đích để gã đến lấy cắp đem đi.

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Đúng thế! Tại hạ muốn để gã đến lấy cắp, nhưng không cho lấy một cách dễ dàng thì gã mới khỏi sinh lòng ngờ vực.

Tiết Băng cười nói:

- Thế mà gã vẫn hoài nghi chứ không chịu mắc bẫy.

Lục Tiểu Phụng cười đáp:

- Vì thế tại hạ mới bảo gã không hổ là con cáo già. Nhưng đáng tiếc...

Tiết Băng hỏi ngay:

- Điều chi đáng tiếc?

Lục Tiểu Phụng cười rộ đáp:

- Đáng tiếc gã vẫn mắc bẫy tại hạ.

Tiết Băng sửng sốt hỏi:

- Công tử bảo sao? Tiện thiếp thật không hiểu.

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Gã lại đến lấy cắp cái đó mang đi rồi.

Tiết Băng hỏi:

- Hắn lấy cắp hồi nào?

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Vừa mới đây.

Tiết Băng không nhịn được với lấy tấm áo rũ mấy cái. Tấm đoạn hồng ở trong áo rớt xuống. Trên tấm đoạn cũng thêu một bông mẫu đơn đen. Thị hỏi:

- Cái đó chẳng còn là gì đây?

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Nhưng tấm đoạn này không phải là tấm kia.

Tiết Băng hỏi:

- Công tử nói vậy thì ra gã đã đánh tráo hay sao?

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Cô nương cứ nhìn kỹ sẽ nhận ra hai tấm đoạn có chỗ bất đồng.

Chỗ bất đồng tuy không rõ rệt, nhưng qua? nhiên là tấm khác.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Chắc gã đã đến hỏi Kim Cửu Linh cho biết rõ hình thù tấm đoạn rồi tự mình chuẩn bị thêu một tấm khác đem lại đánh tráo.

Tiết Băng thở dài nói:

- Thủ pháp gã thật ghê gớm, qua? không hổ là vua ăn cắp. Tiện thiếp vừa rồi vẫn dòm ngó không

thấy gã động thủ động cước gì hết.

Lục Tiểu Phụng cười nói:

- Gã cho là tại hạ cũng không nhìn thấy và không biết gã đánh tráo.

Tiết Băng nói:

- Tấm đoạn này công tử đã coi đi coi lại nhiều lần, bây giờ thấy chưa bị mất cắp thì cứ bỏ đó, chứ không mỗi lúc một giở ra coi.

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Vì thế gã mới tạm thời cho là tại hạ không biết gã đánh tráo.

Tiết Băng nói:

- Bây giờ gã đã đạt mục đích tất đem cái đó giao

cho người kia.

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Dĩ nhiên gã phải đi phúc trình.

Tiết Băng hỏi:

- Vậy mà sao công tử còn ngồi đây chưa đi theo dõi?

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Nhưng gã cũng sợ tại hạ sinh lòng ngờ vực.

Tiết Băng trầm ngâm nói:

- Tạm thời công tử chưa phát giác cái đó bị đánh tráo nên gã chắc là yên trí lớn.

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Gã càng yên chí thì càng không sinh lòng ngờ vực.

Tiết Băng nói:

- Gã chờ đến sáng sớm mai lúc chúng ta ra đi rồi mới ung dung đi phúc đáp người kia.

Lục Tiểu Phụng thở dài nói:

- Xem chừng cô trà trộn với tại hạ, cũng sắp biến thành con tiểu hồ ly rồi.

Tiết Băng đảo mắt nhìn quanh, mặt tựa như cười mà không cười, thị cất tiếng nhẹ nhàng hỏi:

- Vậy bây giờ công tử định làm gì?

Lục Tiểu Phụng cố ý làm như chưa ngó thấy mặt thị, đáp:

- Dĩ nhiên tại hạ đi bồi tiếp gã.

Tiết Băng tựa hồ muốn nhảy lên hỏi:

- Tại sao công tử không bồi tiếp tiện thiếp mà lại bầu bạn với gã?

Lục Tiểu Phụng hững hờ đáp:

- Gã không biết dẫn dụ tại hạ, mà tại hạ cũng không dẫn dụ gã.

Tại hạ bầu bạn với gã ít ra cũng được an toàn hơn nhiều.

Tiết Băng mím môi hằn học nhìn chàng. Đột nhiên thị mỉm cười nói:

- Bây giờ tiện thiếp mới nhận ra công tử là hạng nào.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Tại hạ là hạng gì?

Tiết Băng đáp:

- Công tử là một con chó.

Lục Tiểu Phụng sửng sốt gượng cười hỏi:

- Tại sao cô lại bảo tại hạ biến thành con chó?

Tiết Băng thủng thẳng đáp:

- Tư Không Trích Tinh mà là cáo già thì dĩ nhiên công tử là chó, vì chó chuyên tìm cáo già để cắn.

oOo Tư Không Trích Tinh nằm duỗi dài trên giường co tay lại để gối đầu mắt nhìn chằm chặp vào chung rượu để trước ngực.

Lục Tiểu Phụng rất thích uống rượu kiểu này.

Chàng còn có bản lãnh không phải thò tay với lấy chung rượu mới uống được, mà lại không để sót một giọt nào ra ngoài.

Lục Tiểu Phụng biết việc gì là Tư Không Trích Tinh học được ngay. Nghệ thuật của gã còn hay hơn cả Lục Tiểu Phụng.

Gã nghe ngoài cửa có tiếng người vừa cười vừa nói:

- Đây là tuyệt kỹ độc môn của ta. Ngươi không học được đâu.

Một người đẩy cửa bước vào. Dĩ nhiên là Lục Tiểu Phụng.

Tư Không Trích Tinh chẳng lý gì đến chàng, mắt vẫn đăm đăm nhìn vào chung rượu trước ngực, lạnh lùng cất tiếng hỏi:

- Công tử đến đây làm chi?

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Chẳng làm gì cả. Chỉ đến làm bầu bạn với ngươi thôi.

Tư Không Trích Tinh hỏi:

- Sao công tử không bầu bạn với cô kia mà lại bầu bạn với tại hạ?

Lục Tiểu Phụng cười "hì hì" hỏi lại:

- Có phải bây giờ chúng ta không đánh cuộc với nhau nữa?

Tư Không Trích Tinh "Ồ" một tiếng.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Vì thế mà chúng ta vẫn là bằng hữu.

Tư Không Trích Tinh lại "Ồ" một tiếng.

Lục Tiểu Phụng cười hỏi:

- Chúng ta đã là bằng hữu thì sao ta không thể đến bồi tiếp ngươi?

Tư Không Trích Tinh đáp:

- Đương nhiên là công tử có thể đến bầu bạn với tại hạ, nhưng hiện giờ tại hạ lại muốn đi bồi tiếp Tiết cô nương.

Đột nhiên gã hít mạnh một hơi chân khí. Chung rượu để trước ngực bị gã hút lại. Rượu trong chung chảy vào miệng gã... Đáng tiếc là gã không uống được hết. Chỗ rượu còn lại đổ cả ra người.

Lục Tiểu Phụng cả cười nói:

- Ta đã bảo mà. Chiêu thức này ngươi không học

nổi.

Tư Không Trích Tinh trợn mắt nhìn chàng. Gã toan đứng dậy, đột nhiên sắc mặt tái mét. Da mặt co rúm lại, rồi cả người gã co quắp tựa hồ bị mũi dao nhọn đâm vào dạ dày.

Lục Tiểu Phụng giật mình kinh hãi, la thất thanh:

- Ngươi làm sao thế?

Tư Không Trích Tinh há miệng muốn nói mà không thốt ra được tiếng nào.

Lục Tiểu Phụng bước lẹ tới đỡ gã dậy. Bỗng chàng ngửi thấy mùi hương kỳ dị.

Chàng liền cầm chung rượu đưa lên ngửi, bất giác biến sắc nói:

- Trong rượu có chất độc.

Tư Không Trích Tinh lúc này da mặt biến thành xám ngắt, đầu toát mồ hôi lạnh như mưa nhỏ giọt.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Chung rượu này ở đâu ra? Vừa rồi có ai vào đây không?

Tư Không Trích Tinh gắng gượng lắc đầu. Mắt gã đăm đăm nhìn hồ rượu để trên bàn.

Trong hồ hãy còn rượu. Lục Tiểu Phụng chụp lấy hồ rượu đưa lên mũi ngửi. Rượu trong hồ không có chất độc. Chàng lại nói:

- Chất độc đúng để trong chung.

Chung rượu vẫn để trong phòng từ trước. Lúc nãy Tư Không Trích Tinh nằm phục trên nóc nhà nghe lén, chắc có người đã động thủ trước vào cái chung này.

Lục Tiểu Phụng trong lòng nóng nảy dẫm chân hỏi:

- Ngươi vốn là con người rất cẩn thận, sao bữa nay lại sơ ý đến thế?

Tư Không Trích Tinh nghiến chặt hai hàm răng cố gắng đưa ra được ba tiếng:

- Thê Hà Am! Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Phải chăng ngươi biết ở đó có thuốc giải và yêu cầu ta đưa ngươi tới để tìm phương cứu trị?

Tư Không Trích Tinh gắng gượng gật đầu đáp:

- Lẹ lên...

Lục Tiểu Phụng nói:

- Được rồi, ta đi kiếm Tiết Băng rồi chúng ta đưa

ngươi đi.

Chàng ôm Tư Không Trích Tinh dậy xông ra ngoài đến kiếm Tiết Băng nhưng không thấy thị đâu nữ.

Thị vừa uống rượu còn lại nửa chung để trên bàn, nhưng thị mất hút tự hồi nào.

Trên cái đĩa trước đựng thịt bò bây giờ đặt một bàn tay, mà là một bàn tay bị chặt đứt.

Lục Tiểu Phụng nhìn kỹ thấy ra là bàn tay của Tôn Trung.

Chẳng lẽ người đó lại ước hẹn bang thủ đến tầm cừu và đem Tiết Băng đi rồi?

Tiết Băng chẳng phải là người dễ đối phó mà sao lại bị bắt đưa đi một cách dễ dàng?

Lục Tiểu Phụng không rảnh để suy nghĩ kỹ càng. Lúc này bất luận chuyện gì chàng cũng đành gác lại. Việc khẩn yếu thứ nhất là cứu sống Tư Không Trích Tinh.

Huống chi mới trong khoảnh khắc đã xảy ra những việc rất đột ngột, rất khủng khiếp. Bất luận chàng nghĩ đến đâu cũng không thông suốt được.

May mà cái xe ngựa đưa hai người đến còn đứng đó.

Lục Tiểu Phụng kêu tên xa phu ôm Tư Không Trích Tinh lên xe.

Lúc này chân tay gã đã lạnh cứng, chàng lẩm bẩm:

- Ngươi không thể chết được. Trước nay ngươi vốn chẳng phải con người tử tế thì sao lại chết yểu?

Tư Không Trích Tinh vẫn không chết, gã ở tình trạng sống dở chết dở được đưa đến Thê Hà Am.

Thê Hà Am ở trong khu rừng trúc. Rừng trúc ở bên sườn núi.

Cửa sơn môn đã mở sẵn. Khu rừng trúc ngăn cách ngoài hồng trần với am thiền.

Xe ngựa không lên núi được.

Lục Tiểu Phụng cõng Tư Không Trích Tinh vẫn nửa tỉnh nửa mê bước trên con đường đầy lá rụng bật thành tiếng "sột soạt".

Chàng vừa xuyên qua khu rừng trúc tía đã nghe hồi chuông chiều từ trong am gió bay ra.

Sắc đêm đưa tới. Aùnh tịch dương đầy trời nổi lên trong lúc huỳnh hôn.

Lục Tiểu Phụng ngẩng đầu nhìn Tư Không Trích Tinh ở trên lưng, thở phào một cái, miệng lẩm bẩm:

- Đưa ngươi lần mò được tới đây thật không phải chuyện dễ dàng.

Tư Không Trích Tinh người cọ quậy, khẽ bật tiếng rên la, dường như đã nghe rõ câu nói của Lục Tiểu Phụng.

Lục Tiểu Phụng liền hỏi:

- Bây giờ ngươi thấy trong mình thế nào?

Tư Không Trích Tinh đột nhiên mở bừng mắt đáp:

- Tại hạ đói muốn chết.

Lục Tiểu Phụng sửng sốt hỏi:

- Sao ngươi cũng biết đói?

Tư Không Trích Tinh nhìn Lục Tiểu Phụng đáp:

- Hai bữa nay công tử thỉnh thoảng lại xuống xe đi ăn cho đầy dạ. Một mình tại hạ trên xe ngậm miếng bánh khô thì làm sao không đói?

Lục Tiểu Phụng ngẩn người ra.

Mặt chàng lúc này lộ vẻ rất kỳ quái. Dường như chàng đã nuốt sống sáu trăm tám chục con giun.

LỤC TIỂU PHỤNG

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Quyển 2
Chương 7

Mặt Giai Nhân Đượm Vẻ Thê Lương

Tư Không Trích Tinh lại nói:

- Công tử cõng tại hạ mà phải coi chừng, đừng có đánh rớt tại hạ xuống.

Lục Tiểu Phụng cũng dương mắt lên nhìn gã đáp:

- Ta phải cẩn thận chứ. Vì ta sợ không liệng chết ngươi được.

Bỗng chàng nhắc bổng Tư Không Trích Tinh lên liệng mạnh xuống đất.

Tư Không Trích Tinh người chưa chấm đất, hãy còn lơ lửng trên không đột nhiên lộn nhào bảy tám vòng rồi mới từ từ hạ xuống. Gã nhìn Lục Tiểu Phụng cười ngặt nghẽo, cười đến vẹo xương sống.

Lục Tiểu Phụng hằn học nói:

- Đáng lẽ ta nên để ngươi chết ở chỗ đó thì hơn?

Tư Không Trích Tinh vẫn cười rộ đáp:

- Hảo nhân mới không sống lâu. Hạng người như tại hạ thì chết yểu làm sao được?

Gã thừa nhận mình chẳng phải là hảo nhân.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Thế ra không phải ngươi trúng độc ư?

Tư Không Trích Tinh đáp:

- Dĩ nhiên không phải. Tại hạ là con cáo già tu luyện hàng ngàn năm thì còn ai đánh thuốc độc cho chết được?

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Chất độc trong chung cũng do ngươi bỏ vào hay sao?

Tư Không Trích Tinh cười đáp:

- Đó không phải là chất độc mà chỉ có mùi hương tựa hồ chất độc, dù ăn vào mấy chục cân cũng chẳng chết người.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Thế ra ngươi giả vờ trúng độc vì mục đích muốn ta đưa ngươi đến đây chăng?

Tư Không Trích Tinh cười đáp:

- Nếu tại hạ không dùng biện pháp này thì làm sao đưa cái đó ra được?

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Ngươi làm sao để đưa ra? Dọc đường ngươi giả vờ giống người chết thật không có một cử động nào, thì hạ thủ bằng cách gì?

Tư Không Trích Tinh đáp:

- Cố nhiên tại hạ phải có biện pháp. Công tử đừng quên tại hạ chẳng những là vua ăn cắp mà còn là lão hồ ly.

Lục Tiểu Phụng đột nhiên cười lạt nói:

- Nếu ngươi không được con tiểu hồ ly giúp cho thì e rằng chẳng thể giải quyết vụ này dễ dàng được.

Tư Không Trích Tinh dường như có vẻ ngạc nhiên hỏi:

- Tiểu hồ ly ư? Ngoài công tử, chẳng lẽ còn con tiểu hồ ly nào khác?

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Không phải tiểu hồ ly thật, thị chỉ là con hồ ly cái.

Tư Không Trích Tinh cả cười nói:

- Tại hạ biết là chẳng sớm thì muộn cũng bị công tử phát giác vì công tử chẳng phải là người ngu dốt.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Ngươi dàn xếp với Tiết Băng lúc nào?

Tư Không Trích Tinh đáp:

- Tại hạ nói với y nhân lúc công tử đi tiểu.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Sao thị lại chịu lời y?

Tư Không Trích Tinh ra chiều đắc ý đáp:

- Có lẽ tại hạ đã lọt vào mắt xanh của nàng.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Thị coi con cáo già mà vừa dạ ư?

Tư Không Trích Tinh đáp:

- Cái đó khó nói lắm. Thường thường nữ nhân ưa thích hạng cáo già.

Lục Tiểu Phụng thở dài nói:

- Xem chừng thị bị hồ ly làm cho mê muội mới làm việc này cho ngươi.

Chàng lại hỏi:

- Thị đã đi phúc trình cho ngươi, sao cái bàn tay đứt còn xuất hiện?

Tư Không Trích Tinh lại một phen sửng sốt. Gã hỏi lại:

- Bàn tay đứt nào? Bàn tay nào vậy?

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Tôn Trung bị chặt đứt một bàn tay.

Tư Không Trích Tinh lại hỏi:

- Bàn tay đó để ở đâu?

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Đặt trên đĩa đựng thịt bò.

Tư Không Trích Tinh lắc đầu chau mày nói:

- Vụ này tại hạ chẳng biết chi hết.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Ngươi không biết thật ư?

Tư Không Trích Tinh thở dài đáp:

- Tại hạ có lừa dối công tử bao giờ đâu?

Lục Tiểu Phụng hằn học nói:

- Lúc nào ngươi cũng lừa gạt ta.

Tư Không Trích Tinh chớp mắt mấy cái, hỏi:

- Con người thông minh như công tử thì tại hạ lừa gạt làm sao nổi?

Lục Tiểu Phụng không nhịn được lại thở dài nhăn nhó cười nói:

- Lẽ ra ngươi không lừa gạt nổi ta. Đáng tiếc là lòng dạ ta tử tế với ngươi quá! Bỗng nghe phía trong cửa sơn môn có người hỏi:

- Vị hảo tâm nào ở bên ngoài? Phải chăng là Lục Tiểu Phụng?

Cánh cửa chỉ khép hờ. Phía trong cửa là một cái sân nhỏ. Một người bắc ghế ngồi trong sân dưới gốc cây bạch dương.

Bóng tịch dương chiếu xuống cây bạch dương, đồng thời chiếu vào con người sắc mặt lợt lạt, mũi rất thẳng, lưỡng quyền cao, bộ dạng rất uy nghiêm. Đáng tiếc cặp mắt của nhân vật này không còn thần

quang lấp loáng mà đã biến thành hai cái lỗ đen sì sâu hoắm.

Lục Tiểu Phụng bật tiếng la hoảng:

- Giang Trọng Uy! Chàng tiến lại hỏi:

- Sao các hạ lại ở đây?

Giang Trọng Uy vừa cười vừa hỏi lại:

- Ta chẳng ở đây thì ở đâu?

Hắn lộ vẻ thê lương bi thống, nói tiếp:

- Hiện giờ ta đã thành kẻ đui mù. Dĩ nhiên trong vương phủ

không dùng kẻ đui mù làm tổng quản. Dù họ chẳng đuổi ta đi ta cũng không ở lại.

Lục Tiểu Phụng nhìn hắn trong lòng cảm thấy

khó chịu.

Giang Trọng Uy vốn là người có tài năng, rất hy vọng bước tiền đồ viễn đại nhưng nay đã trở nên người đui mắt...

Lục Tiểu Phụng bỗng quay đầu lại trừng mắt nhìn Tư Không Trích Tinh hỏi:

- Ngươi có nhận ra vị này không?

Tư Không Trích Tinh gật đầu.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Ngươi có biết tại sao y biến thành người mù không?

Tư Không Trích Tinh buông tiếng thở dài. Hiển nhiên trong lòng gã cũng khó chịu.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Ngươi đã biết vụ này thì nên nói ra người đó là ai.

Tư Không Trích Tinh hỏi:

- Công tử bảo người nào?

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Người thêu hoa mà cũng là nhân vật đã sai ngươi lấy cắp cái đó.

Tư Không Trích Tinh hỏi:

- Công tử tưởng hai nhân vật đó chỉ là một người hay sao?

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Phải rồi! Tư Không Trích Tinh hỏi:

- Giả tỷ tấm đoạn đó của y thì sao y còn bảo tại hạ đến đánh cắp làm chi?

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Hoặc giả trên mặt tấm đoạn còn có điều chi bí mật mà hắn sợ ta khám phá ra.

Tư Không Trích Tinh lại hỏi:

- Công tử đã coi đi coi lại nhiều lần rồi kia mà?

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Nhưng ta coi chưa đủ.

Tư Không Trích Tinh không nói nữa. Vẻ mặt gã tựa hồ rất mâu thuẫn, rất đau khổ.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Chẳng lẽ ngươi thiếu nợ gã món ân tình gì.

Nhưng hắn đã làm ra những vụ này là quá tệ. Nếu ngươi còn chút nhân tính thì không nên o bế hắn nữa.

Tư Không Trích Tinh hỏi:

- Công tử nhất định muốn tại hạ nói ra ư?

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Ngươi không nói ra không được.

Tư Không Trích Tinh thở dài sườn sượt nói:

- Được rồi. Tại hạ cho công tử hay. Người đó chính là nàng.

Gã trỏ tay về phía trước. Lục Tiểu Phụng không tự chủ được nhìn theo ngón tay gã trỏ thì qua? nhiên thấy một người đang cúi đầu từ trong am đi ra.

Sắc mặt nữ đạo cô xanh lướt. Cặp mắt nàng trong như nước hồ thu nhưng đầy vẻ bi thương u uất.

Thật là một mỹ nhân tuyệt trần mà bộ mặt rất thê lương. Nàng đẹp như một áng mây chiều ở bên trời.

Nữ đạo cô cúi đầu chầm chậm bước tới. Tay nàng bưng bát thuốc hơi bốc lên nghi ngút.

Lục Tiểu Phụng vừa ngó thấy nàng đã biết ngay là Tư Không Trích Tinh nói dối. Người đó nhất định không phải nàng.

Khi chàng quay lại để vặn hỏi thì Tư Không Trích Tinh không còn đứng đó nữa.

Giữa lúc chàng nhìn nữ đạo cô áo tía trong nháy mắt, lão hồ ly đã chuồn đi mất hút.

Trong khoảng thời gian chớp nhoáng này, Lục Tiểu Phụng phảng phất như người ngây ngô. Bất

luận là ai ngó thấy mỹ nhân dung nhan thoát tục này cũng khó lòng thoát khỏi phút ngây dại.

Bây giờ dù chàng có muốn đuổi theo cũng chẳng tài nào kịp được.

Khinh công của Tư Không Trích Tinh dù chưa đến trình độ bậc nhất thiên hạ nhưng cũng không kém mấy.

Lục Tiểu Phụng buông tiếng thở dài. Chàng phát thệ một ngày kia mà chụp được con cáo già sẽ bắt gã phải nuốt sáu trăm tám chục con giun mà chính tay gã phải tự đào lấy.

Bóng tịch dương lạt dần, ngọn gió hiu hắt, lạnh lùng thổi bay những lá cây bạch dương bật lên tiếng rào rào.

Nữ đạo nhân áo tía chậm chạp tiếp tục cất bước, thủy chung nàng vẫn không ngẩng đầu lên.

Giang Trọng Uy bỗng cất tiếng gọi:

- Khinh Hà! Ngươi đấy ư?

Nữ đạo nhân đáp:

- Tiểu muội đây. Đã đến giờ đại ca uống thuốc rồi đó.

Thanh âm nàng cũng nhẹ nhàng như ngọn gió chiều.

Giang Trọng Uy lại hỏi:

- Lục Tiểu Phụng! Công tử còn ở đó không?

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Tại hạ còn ở đây.

Giang Trọng Uy nói:

- Cô này là xá muội tên gọi Khinh Hà và cũng là người trụ trì ở đây. Bây giờ chắc công tử đã hiểu rõ tại sao tại hạ lại ở chốn này.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Kim Cửu Linh và Hoa Mãn Lâu đi kiếm các hạ.

Giang Trọng Uy đáp:

- Tại hạ biết rồi.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Bọn họ cũng biết các hạ ở đây ư?

Giang Trọng Uy đáp:

- Họ đã đến đây rồi.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Hoa Mãn Lâu nói gì với các hạ?

Giang Trọng Uy lộ vẻ kỳ quái, thủng thẳng đáp:

- Ybảo tại hạ đừng quên rằng y cũng là kẻ đui mù. Và hơn nữa y vẫn sống một cách khoái hoạt.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Dĩ nhiên các hạ vẫn nhớ.

Giang Trọng Uy đáp:

- Vì thế mà tại hạ còn sống đến bây giờ.

Một người như hắn đột nhiên biến thành kẻ đui mù mà còn đủ dũng khí sống được thực không phải chuyện dễ dàng.

Lục Tiểu Phụng không nhịn được buông tiếng thở dài nói:

- Yqua? là con người khác thường.

Giang Trọng Uy gật đầu đáp:

- Qua? y có chỗ khác người, y lại còn nghĩ cách khiến cho người ta tự mãn sống thêm.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Đáng lẽ tại hạ phải nghĩ tới y đến kiếm các hạ để nói câu này.

Giang Trọng Uy đáp:

- Ycòn hỏi tại hạ chuyện khác nữa.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Chuyện gì?

Giang Trọng Uy đáp:

- Y hỏi về vụ xảy ra ở bảo khố hôm ấy.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Tại hạ cũng đang muốn hỏi các hạ, ngoài mấy điểm mà các hạ đã cho Kim Cửu Linh hay, các hạ còn phát giác chỗ nào đáng ngờ nữa không?

Giang Trọng Uy đáp:

- Không có đâu.

Da mặt hắn co rúm tựa hồ vì sợ sệt, hắn ngập ngừng nói tiếp:

- Dù có tại hạ cũng không nói.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Tại sao vậy?

Giang Trọng Uy đáp:

- Vì tại hạ không muốn các vị đi kiếm người đó.

Lục Tiểu Phụng rất lấy làm kỳ lại hỏi:

- Tại sao thế?

Giang Trọng Uy đáp:

- Vì tại hạ chưa từng thấy võ công người nào đáng sợ như hắn.

Các vị có kiếm được hắn, nhất định cũng không địch nỗi.

Người hắn run lên dường như nhớ tới con người đáng sợ kia, nhất là mũi kim càng khủng khiếp hơn. Mũi kim còn dính máu tươi đỏ hồng...

Lục Tiểu Phụng muốn hỏi nữa, nhưng Giang Khinh Hà đột nhiên lạnh lùng lên tiếng:

- Công tử hỏi nhiều quá rồi mà thương thế gia huynh chưa hoàn toàn khỏi hẳn, tiểu ni không muốn nhắc tới vụ đó nữa.

Lục Tiểu Phụng gượng cười đáp:

- Nhất định các hạ mau hết bệnh vì tại hạ biết các hạ vốn là người tự cường.

Giang Trọng Uy khoái chí cười nói:

- Công tử đã tới đây thì hãy lưu lại mấy bữa, không chừng tại hạ sẽ nhớ thêm được điều gì để cho công tử hay.

Giang Khinh Hà chau mày hỏi:

- Yở lại làm sao được? Trước nay nơi đây không có đàn ông.

Giang Trọng Uy cười hỏi:

- Chẳng lẽ ta không phải nam nhân?

Giang Khinh Hà ngập ngừng:

- Nhưng đại ca...

Giang Trọng Uy sa sầm nét mặt nói:

- Nếu ta lưu y ở đây, y có thể...

Lục Tiểu Phụng ngắt lời:

- Nhưng tại hạ...

Giang Trọng Uy không chờ chàng nói hết đã cướp lời:

- Bất luận trường hợp nào, công tử cũng nên lưu lại. Hoa Mãn Lâu và Kim Cửu Linh nói là không chừng họ còn tới nữa. Hai vị đó đang muốn kiếm công tử.

Giang Khinh Hà gạt đi:

- Nhưng đại ca uống thuốc rồi nên đi ngủ.

Giang Trọng Uy đáp:

- Ta đi ngủ mặc ta, nhị muội hãy lấy gì cho y điểm tâm để tỏ tình chủ nhân. Chẳng lẽ chủ để khách đói bụng?

Giang Khinh Hà dựng mặt lên xoay mình đi lạnh lùng nói:

- Mời Lục thí chủ đi theo tiểu ni.

Thủy chung cô không nhìn thẳng vào mặt Lục Tiểu Phụng, đúng cô là một nữ nhân lạnh như băng, có lẽ còn lạnh hơn băng nữa.

Trong am tường không có đèn. Aùnh tịch dương lúc chiều tàn chiếu vào sau am tường. Trên hành lang

ngoài am tường còn ánh sáng lọt vào khiến cho mấy cây cột cũ kỹ biến thành lấp loáng.

Ngọn gió chiều thu tháng bảy đưa mùi thơm ở lá cây từ rặng núi xa xăm lại khiến lòng người khoan khoái.

Giang Khinh Hà đi rất chậm, Lục Tiểu Phụng theo sau cô.

Giang Khinh Hà chẳng nói gì, Lục Tiểu Phụng cũng không mở

miệng. Dường như chàng đã phát giác ra cô chủ không hoan nghênh khách trọ.

Khách đã không được chủ hoan nghênh thì phải ngậm miệng mới là biết điều.

Trong đình viện tĩnh mịch, mắt không thấy bóng người, tai không nghe tiếng người. Nơi đây vốn là nơi

quạnh quẻ. Con người tĩnh mịch đã quen cảnh quạnh hiu.

Giang Khinh Hà khẽ đẩy cánh cửa, dựng mặt lên nói:

- Mời thí chủ vào đi! Lục Tiểu Phụng cũng sa sầm nét mặt đáp:

- Đa tạ.

Trong nhà không đắp đèn, bóng tịch dương cũng không chiếu vào được.

Lục Tiểu Phụng chầm chậm bước vào lại dường như không dám tiến về phía trước, tưởng chừng nữ đạo nhân lạnh như băng này đem chàng giam vào phòng lạnh lẽo.

Giang Khinh Hà xẳng giọng hỏi:

- Trong nhà này không có quỉ, công tử còn sợ gì?

Lục Tiểu Phụng nhăn nhó cười đáp:

- Trong nhà tuy không có quỉ, nhưng trong lòng dường như có qui?

.

Giang Khinh Hà hỏi:

- Trong lòng ai có qui? ?

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Cô nương! Giang Khinh Hà mím môi nói:

- Trong lòng công tử mới có qui? .

Mới trong khoảnh khắc cô gái lạnh như băng này đột nhiên biến đổi hoàn toàn thành người khác.

Cô dùng sức mạnh đẩy Lục Tiểu Phụng tiến vào cho đến bên cái ghế rồi cô ấn vai chàng, thò miệng vào tai chàng cắn một miếng.

Lục Tiểu Phụng không nhịn được cười nói:

- Thế này thì thật chẳng khác gì con cọp cái. Vừa rồi cô nương lại giống hệt...

Giang Khinh Hà trợn mắt lên hỏi:

- Vừa rồi bản nhân giống cái gì?

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Giống như con cọp chết...

Giang Khinh Hà không chờ chàng nói hết lại cắn tai chàng lần nữa.

Lục Tiểu Phụng đau quá suýt bật tiếng la hoảng.

Chàng nhăn nhó cười nói:

- Xem chừng các vị cùng học một thầy chỉ thích cắn tai.

Giang Khinh Hà trợn mắt lên hỏi:

- Sao lại các vị? Còn người nào nữa?

Lục Tiểu Phụng vội ngậm miệng. Chàng chợt nhận ra mình đã lỡ lời.

Giang Khinh Hà không chịu buông tha cười lạt nói:

- Chẳng lẽ công tử thường bị người ta cắn tai?

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Người ta đâu phải là chó mà thường cắn tai tại hạ?

Giang Khinh Hà trợn mắt lớn hơn hỏi:

- Người ta không phải là chó, dễ thường chỉ một mình bản nhân là chó chăng?

Lục Tiểu Phụng không dám nói nữa.

Giang Khinh Hà hằn học trợn mắt lên hỏi:

- Công tử phải nói thật cho bản nhân hay đã bị bao nhiêu người cắn tai?

Lục Tiểu Phụng ngập ngừng đáp:

- Chỉ có... Chỉ có một mình cô.

Giang Khinh Hà hỏi:

- Không có người khác thật chứ?

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Người khác còn ai lớn mật mà dám cắn tai tại hạ?

Giang Khinh Hà hỏi:

- Tiết Băng thì sao? Y cũng không lớn mật ư?

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Y không dám đụng đến tại hạ. Tại hạ không cắn y là lịch sự

lắm rồi.

Giang Khinh Hà bĩu môi:

- Bây giờ công tử bạo phổi, nhưng lúc thấy mặt y e rằng lại sợ co vòi, trung tiện cũng không dám phát ra.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Sao tại hạ không dám phóng trung tiện? Chẳng lẽ còn sợ thúi làm chết người?

Giang Khinh Hà không nhịn được phải phì cười. Cô cười chẳng khác gì con tiểu hồ ly.

Giữa lúc ấy ngoài cửa sổ có người cười lạt lên tiếng:

- Giỏi lắm! Công tử phóng đi. Ta đã đến đây.

Lục Tiểu Phụng tưởng chừng trái tim chìm hẳn xuống. Chàng không nhìn ra cũng biết là Tiết Băng.

Gặp một con cọp cái đã nát bét. Huống chi gặp đôi cọp cái cùng một lúc mới thật chết người.

Lục Tiểu Phụng đột nhiên cảm thấy đầu mình lớn gấp ba lúc bình thường, lớn hơn cả cái đấu.

Giang Khinh Hà cười ngặt nghe. o. Cô thắp đèn

lên.

Ánh đèn soi vào mặt Tiết Băng. Mặt thị đỏ bừng. Thị tức quá mặt đỏ như gấc chín.

Lục Tiểu Phụng nhớ câu "Tiên hạ thủ vi cường, hậu hạ thủ tao ương". Chàng nhảy chồm lên, trợn mắt nhìn Tiết Băng xẳng giọng:

- Ta định đi kiếm cô, không ngờ cô còn dám đến kiếm ta.

Tiết Băng thấy chàng làm dữ bỗng sợ nhũn người ấp úng hỏi:

- Tại sao... Tại sao tiện thiếp không dám đến kiếm công tử?

Lục Tiểu Phụng hỏi lại:

- Sao cô lại đến đây?

Giang Khinh Hà đỡ lời:

- Bọn tiểu nữ là bạn cũ, lại cùng học một thầy, chuyên môn đi cắn tai người. Tại sao y không thể tới đây được?

Lục Tiểu Phụng không lý gì đến cô, trừng mắt nhìn Tiết Băng hỏi:

- Ta hãy hỏi cô, cô đến đây làm chi?

Tiết Băng đáp:

- Công tử đã biết tiện thiếp đưa cái đó đến rồi mà.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Đưa cái gì?

Tiết Băng đáp:

- Dĩ nhiên là tấm đoạn màu hồng.

Thị thừa nhận một cách hời hợt, sắc mặt vẫn thản nhiên.

LỤC TIỂU PHỤNG

Cổ Long

Quyển 2

Chương 8

Một Giai Đoạn Dĩ Vãng Chua Cay

Bây giờ đến lượt Lục Tiểu Phụng sửng sốt, chàng hỏi:

- Cô không cãi ư?

Tiết Băng đáp:

-Vụ này có gì đáng kể đâu mà tiện thiếp phải cãi?

Lục Tiểu Phụng những muốn la lên. Chàng nhẫn

nại hỏi:

-Cô giúp kẻ khác lừa ta còn tưởng vinh dự lắm hay sao?

Tiết Băng đáp:

-Tư Không Trích Tinh có phải người ngoài đâu? Y cũng là bạn hữu của công tử.

Chính công tử đã thừa nhận điều đó.

Lục Tiểu Phụng không dám phủ nhận.

Tiết Băng cười xòa thủng thỉnh nói tiếp:

-Tiện thiếp giúp bạn hữu công tử đáng lý công tử cảm ơn mới phải.

Lục Tiểu Phụng lại sửng sốt hỏi:

-Cô giúp gã để bán đứng ta mà còn đòi ta cảm

ơn ư?

Tiết Băng đáp:

-Tấm đoạn hồng kia đối với công tử là vô dụng nhưng lại rất được việc cho gã. Tiện thiếp bất quá giúp gã đưa tấm đoạn hồng tới đây, sao công tử lại bảo là bán đứng công tử?

Bây giờ thị nổi nóng với lý do mạnh gấp mười Lục Tiểu Phụng. Thị lớn tiếng hỏi:

-Huống chi gã là bạn của công tử, chẳng lẽ công tử cũng lừa gạt? Công tử lừa gạt người ta rồi nhơn nhơn đắc ý thì tại sao tiện thiếp không để cho công tử cũng mắc bẫy?

Lục Tiểu Phụng ấp úng đáp:

-Nhưng đáng lý... cô nên giúp ta một chút mới phải.

Tiết Băng cười lạt nói:

-Ai bảo công tử làm bộ ta đây chẳng ai bằng mình! Tiện thiếp không quen nhìn cái kiểu đắc ý quên mình đó.

Lục Tiểu Phụng không thốt nên lời, bỗng chàng phát giác nam nhân chạm trán nữ nhân không khác gì con bò trông thấy nhà táng, hết đường giải thích.

Trong lòng nữ nhân tựa hồ không có hai chữ "phải trái". Bất luận làm việc gì chỉ trông vào chỗ nữ nhân có cao hứng hay không, nếu cãi lý thì lý lẽ của họ bao giờ cũng giỏi gấp mười nam nhân.

Tiết Băng dựng mặt lên hỏi:

-Công tử thóa mạ ta ở sau lưng, ta đã chẳng tìm đến trả miếng thì chớ, lại còn định đến kiếm ta ư?

Giang Khinh Hà cười lạt nói:

-Cái đó kêu bằng đánh phủ đầu. Đàn ông thiên hạ đều thế cả.

Tiết Băng hỏi:

-Bây giờ công tử còn nói gì nữa?

Lục Tiểu Phụng nhăn nhó cười đáp:

-Ta chỉ còn một câu.

Tiết Băng giục:

-Công tử nói đi! Lục Tiểu Phụng hỏi:

-Cô đem tấm đoạn hồng giao cho ai?

Tiết Băng đáp:

-Giao cho Lã Động Tân.

Lục Tiểu Phụng bất giác ngẩn người ra hỏi:

-Lã Động Tân là ai?

Tiết Băng hỏi lại:

-Lã Động Tân là ai công tử cũng không biết thì sao sống được đến ba mươi tuổi?

Giang Khinh Hà nói:

-Lã Động Tân tức là Lã Thuần Dương mà cũng là Thuần Dương chân nhân vừa ngâm thơ vừa bay qua hồ Động Đình, công tử có biết không?

Lục Tiểu Phụng nhăn nhó cười đáp:

-Tại hạ chỉ biết Lã Động Tân thích bạch mẫu đơn, chứ không phải hắc mẫu đơn thêu trên tấm đoạn.

Tiết Băng liền giải thích:

-Tư Không Trích Tinh không bảo ta trao tấm đoạn cho ai mà chỉ bảo đem đặt vào dưới tượng Lã Động Tân.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

-Pho thần tượng đó ở đâu?

Tiết Băng đáp:

-Ở trong tòa Tiểu Thần Điện phía sau.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

-Cô đến đã lâu chưa?

Tiết Băng lạnh lùng đáp:

-Chưa lâu mấy, vừa đúng lúc được nghe công tử thóa mạ.

Trong khu rừng trúc ở phía sau am còn có một

tòa Tiểu Thần Điện. Trong điện đặt một ngọn đèn vĩnh viễn thắp sáng.

Ánh đèn chiếu vào mặt Thuần Dương chân nhân, nét mặt lúc nào cũng mỉm cười.

Tuy thần tượng không được hưởng thụ huyết nhục hương hỏa người ta đem đến cúng lễ trước mặt, nhưng dường như trong lòng rất thỏa mãn.

Lã Động Tân là một bậc thần tiên thông minh. Thần tiên thông minh cũng như người thông minh hiểu được chữ "Tri túc là an lạc".

Lục Tiểu Phụng không chờ Tiết Băng nói hết đã nhảy xổ lại thì qua? nhiên thấy dưới gầm thần tượng có tấm đoạn hồng thêu bông mẫu đơn đen.

Lúc chàng cầm tấm đoạn thì Giang Khinh Hà và Tiết Băng cũng tới nơi.

Lục Tiểu Phụng coi tấm đoạn trong tay, mắt lộ vẻ suy nghĩ sâu xa miệng lẩm bẩm:

-Không ngờ tấm đoạn vẫn còn ở đây.

Giang Khinh Hà nói:

-Nhất định Tư Không Trích Tinh đã không nghĩ tới Tiết Băng lại nói thực với công tử mau lẹ quá nên gã chưa kịp đến lấy vật đó đi thì công tử đã tới nơi rồi.

Lục Tiểu Phụng đột nhiên ngửng đầu nhìn thẳng vào mặt cô nói:

-Chưa chắc có phải gã không kịp đến lấy đi.

Giang Khinh Hà hỏi:

-Không phải gã thì là ai?

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Là cô.

Giang Khinh Hà cười lạt hỏi:

-Công tử điên rồi chăng? Tiểu nữ lấy tấm đoạn hồng qui? quái đó làm gì?

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Tại hạ đang muốn hỏi cô điều đó.

Giang Khinh Hà biến sắc hỏi:

-Chẳng lẽ công tử cho là tiểu ni bảo gã đến lấy cắp tấm đoạn hồng này?

Lục Tiểu Phụng lẳng lặng không đáp.

Giang Khinh Hà hỏi:

-Nếu tiểu ni bảo gã lấy tấm đoạn hồng này thì sao còn bảo đưa công tử tới?

Lục Tiểu Phụng lạnh lùng đáp:

-Có khi gã muốn tại hạ tới để tiện việc phúc trình, mà cũng có thể lương tâm gã đột nhiên phát hiện cảm thấy có điều không tốt với tại hạ, lại cũng có thể gã cố ý đưa tại hạ tới đây, để tại hạ khỏi nghi ngờ đến cô.

Giang Khinh Hà tức đỏ mặt lên hỏi:

-Công tử nói vậy chẳng hóa ra tiểu nữ chính là tên đại đạo thêu hoa kia?

Lục Tiểu Phụng cũng không phủ nhận.

Giang Khinh Hà đột nhiên cười lạt nói:

-Công tử không phải là kẻ ngu dốt nhưng đáng

tiếc còn quên một điều.

Lục Tiểu Phụng "ủa" lên một tiếng.

Giang Khinh Hà nói tiếp:

-Công tử quên rằng Giang Trọng Uy là đại ca của tiểu ni thì khi nào tiểu ni lại đâm mù mắt y?

Cô nói xong câu này rồi cắm đầu chạy đi, tựa hồ không muốn cãi lý với hạng ngu dốt.

Lục Tiểu Phụng cản lại nói:

-Cô hãy chờ một chút.

Giang Khinh Hà cười lạt hỏi:

-Công tử còn điều chi muốn nói?

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Chỉ còn một câu.

Giang Khinh Hà nói:

được rồi! Tiểu ni nghe công tử nói câu nữa.

Lục Tiểu Phụng nói:

-Giang Trọng Uy không có em gái. Y không phải là đại ca của cô. Cô cũng không phải là người họ Giang.

Giang Khinh Hà sắc mặt lợt lạt ngập ngừng hỏi:

-Sao công tử... lại biết thế?

Lục Tiểu Phụng thở dài đáp:

-Chính tại hạ cũng không muốn biết, nhưng ông trời cứ bắt tại hạ phải biết những chuyện mình không nên biết.

Giang Khinh Hà hằn học nhìn chàng nói:

-Công tử còn biết điều chi nữa?

Lục Tiểu Phụng hỏi lại:

-Cô nương muốn tại hạ nói thật chăng?

Giang Khinh Hà giục:

-Công tử cứ nói đi! Lục Tiểu Phụng đáp:

-Cô nương nguyên là vị hôn thê của Giang Trọng Uy, sau không hiểu vì lẽ gì lại xuất gia. Trước mặt y cô giả vờ không nhận ra tại hạ là có ý không muốn kích thích và không muốn để y biết...

Người Giang Khinh Hà bắt đầu phát run, đột nhiên cô la:

đừng nói nữa! Lục Tiểu Phụng thở dài nói:

-Chuyện này tại hạ không muốn nói ra.

Giang Khinh Hà càng run hơn trước. Cô nghiến răng đáp:

đúng thế! Giữa tiểu nữ và Giang Trọng Uy qua? đã đính hôn từ nhỏ, nhưng khi hai người khôn lớn gặp mặt nhau, rồi mới phát giác hai người không thể ở với nhau. Vì thế...

Lục Tiểu Phụng ngắt lời:

-Vì thế cô nương xuất gia đầu phật?

Giang Khinh Hà gật đầu, mặt buồn rười rượi đáp:

-Tiểu nữ không xuất gia thì còn đường lối nào khác?

Vành mắt đỏ hoe, hai hàng châu lệ muốn trào ra.

Một thiếu nữ như cô còn nhỏ tuổi mà đã xuất gia thì dĩ nhiên phải có dĩ vãng thê thảm chua cay.

Tiết Băng cũng muốn khóc theo. Thị mím môi trừng mắt nhìn Lục Tiểu Phụng nói:

đáng lý công tử không nên bức bách y nói ra mới phải.

Giang Khinh Hà đột nhiên lớn tiếng:

-Cái đó chẳng quan hệ gì. Chính ta muốn nói ra.

Cô lau nước mắt rồi phưỡn ngực nói tiếp:

-Tuy tiểu nữ xuất gia nhưng hãy còn xuân xanh không chịu nổi cảnh tịch mịch mà vẫn muốn đi vào con đường trần tục nên tiểu nữ quen biết rất nhiều nam nhân trong đó có công tử.

Lục Tiểu Phụng nhẹ buông tiếng thở dài. Con

người xuất gia không phải là người chết. Giang Khinh Hà còn có quyền sống lâu dài.

Giang Khinh Hà lại nói:

-Nếu công tử tưởng tiểu nữ không muốn để Giang Trọng Uy biết thì công tử lầm rồi. Công tử cho là tiểu nữ vì không muốn lấy y mà đâm mù mắt y thì cái lầm càng lớn hơn. Y... Y...

Đột nhiên cô dừng lại, kinh hãi nhìn ra ngoài cửa.

Giang Trọng Uy đã từ ngoài cửa tối om lần mò tiến vào. Mặt hắn cũng lợt lạt lộ vẻ buồn bã nói:

-Chẳng phải y không muốn lấy tại hạ mà là tại hạ không thể lấy y được.

Tiết Băng không nhịn được hỏi:

-Tại sao vậy?

Giang Trọng Uy đáp:

-Vì tại hạ...

Giang Khinh Hà la lớn:

đại ca bất tất phải nói ra. Chẳng có ai bức bách đại ca cung xưng.

Giang Trọng Uy bật tiếng cười thê lương đáp:

-Cái đó chẳng quan hệ gì ta cũng muốn nói.

Giang Trọng Uy đầy vẻ đau khổ, chậm rãi nói tiếp:

-Tại hạ không thể lấy y vì mình đã thành phế nhân. Tại hạ không thể làm trượng phu người ta, càng không thể làm phụ thân kẻ khác.

Tiết Băng hiểu rõ đâm ra hối hận. Thị tự hỏi:

-Tại sao ta lại muốn biết vụ này? Người khác chịu điều bất hạnh thì mình sung sướng sao được?

Giang Trọng Uy lại nói:

-Khinh Hà ở ngoài làm điều gì tại hạ đều biết hết. Bất luận y hành động thế nào tại hạ cũng không thể trách y. Huống chi tại hạ biết rõ tuy bề ngoài y tỏ vẻ quật cường mà thực ra y chẳng phải con người hành động cẩu thả.

Giang Khinh Hà cúi đầu. Giọt châu tầm tã như mưa.

Một thiếu nữ nhỏ tuổi như cô, điều khó chịu nhất là thanh xuân hành hạ, nên bất luận cô làm việc gì cũng đáng được lượng thứ, nhưng chính cô lại chẳng cách nào tha thứ cho mình.

Giang Trọng Uy nói tiếp:

-Bất luận các vị nói gì, tại hạ cũng bảo chứng tuyệt không phải y đâm mù mắt tại hạ.

Lục Tiểu Phụng đột nhiên cất tiếng hỏi:

-Các hạ bảo chứng thật ư? Các hạ đã trông rõ người đó không phải là nàng hay sao?

Trong lòng chàng tràn ngập mối đồng tình và nỗi đau thương, nhưng vụ này cực kỳ quan hệ, nên chàng không thể mềm yếu.

Lục Tiểu Phụng nhất định muốn hỏi cho ra sự thực.

Giang Trọng Uy không nghĩ ngợi gì đáp ngay:

- Dĩ nhiên tại hạ nhìn rõ rồi.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

-Các hạ căn cứ vào điểm nào để cả quyết người đó không phải là nàng. Tại sao các hạ lại nhìn rõ được?

Giang Trọng Uy đáp:

- Dĩ nhiên tại hạ... có thể nhận ra. Công tử đừng quên tại hạ nhận ra y từ hồi còn nhỏ.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

-Nhưng hai vị đã xa cách nhau lâu năm không gặp nhau. Có đúng thế không?

Giang Trọng Uy sa sầm nét mặt lạnh lùng hỏi lại:

-Công tử hỏi câu đó có ý gì? Chẳng lẽ công tử cho là tại hạ giúp y nói dối?

Lục Tiểu Phụng thở dài. Thực ra chàng chẳng có cách gì để hỏi thêm nữa.

Giang Khinh Hà lạnh lùng nói:

-Chỉ cần tiện thiếp tự vấn tâm không có điều chi phải hổ thẹn thì bất luận y nghĩ sao cũng chẳng quan hệ gì.

Giang Trọng Uy gật đầu, Giang Khinh Hà đã đón lấy cánh tay hắn nói:

-Chúng ta đi thôi.

Lục Tiểu Phụng đành cúi đầu để hai người đi qua.

Ánh đèn mờ ảo cũng soi rõ nền nhà lát đá xanh. Giang Khinh Hà chân đi giày vải xanh, mình mặc áo tía coi không tương xứng chút nào, dù cô vốn là người đàn bà nghiên cứu cách ăn mặc.

Lục Tiểu Phụng đột nhiên lên tiếng:

-Hãy chờ một chút.

Giang Khinh Hà không muốn ngó chàng, nhưng đột nhiên cô phát giác mắt chàng nhìn chằm chặp vào bàn chân cô, cô liền cười lạt hỏi:

-Công tử chưa nói hết ư?

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Tại hạ có điều hơi lấy làm kỳ.

Giang Khinh Hà hỏi:

-Kỳ quái ở chỗ nào?

Lục Tiểu Phụng mắt không rời chân cô thủng thẳng hỏi:

-Chân cô đi giày xanh sao còn lộ ra màu hồng?

Giang Khinh Hà biến đổi sắc mặt. Cô không tự chủ được muốn dấu hai chân đi.

Lục Tiểu Phụng hững hờ đáp:

đạo bào của cô ngắn quá không thể che dấu hai bàn chân. Đáng lý cô không nên đi bên ngoài giày xanh, bên trong giày đỏ.

Giang Trọng Uy dường như cũng biến sắc.

Bỗng nghe Giang Khinh Hà cười lạt nói:

-Cặp mắt của công tử thật là độc địa.

Trong lúc cười lạt, cô đã ra tay đưa hai ngón nhỏ bé móc mắt Lục Tiểu Phụng.

Cô động thủ rất mau lẹ và chuẩn đích.

Lục Tiểu Phụng thở dài nói:

-Nhiều lắm cô chỉ có thể cắn tai tại hạ, còn móc mắt thì không được.

Chàng nói mười mấy tiếng thì Giang Khinh Hà đã đánh ra mười một chiêu.

Chiêu thức đã mau lẹ, cô ra tay càng mau lẹ hơn.

Giang Khinh Hà vốn là một trong bốn nữ nhân rất đáng sợ trên chốn giang hồ. Bốn đại mỹ nhân này cũng là bốn con hổ cái. Không biết bao nhiêu người đã bị thương dưới móng tay của các cô. Đa số nữ nhân ra tay mau lẹ, tàn độc hơn nam nhân, vì khí lực các cô không bằng đàn ông, lại không muốn cùng nam nhân chiến đấu dằng dai, một khi các cô đã ra tay là muốn cho nam nhân mất mạng liền.

Nhưng đáng tiếc Lục Tiểu Phụng không phải như bọn đàn ông khác, thân thủ chàng so với Giang Khinh Hà còn mau lẹ hơn.

Giang Khinh Hà đánh ra mười một chiêu, chàng không giơ tay lên mà vẫn tránh khỏi một cách nhẹ nhàng.

Giang Khinh Hà nghiến răng khẽ cất tiếng quát:

-Hãy coi ám khí của ta đây! Lục Tiểu Phụng lập tức lùi lại bảy tám thước.

Giang Khinh Hà không phóng ám khí, nhưng cô vọt lên không rồi xoay mình bay ra ngoài.

Giữa lúc ấy, Lục Tiểu Phụng đột nhiên ra tay chụp lấy giầy của cô nhanh như chớp.

Trong đôi giày xanh của Giang Khinh Hà qua? nhiên có đôi giày đỏ bằng đoạn hồng thêu hoa.

Người cô đã mất hút vào trong bóng tối, chớp mắt không thấy đâu nữa.

Lục Tiểu Phụng cũng không rượt theo.

Tiết Băng dĩ nhiên càng không muốn rượt theo. Thị đứng ngẩn người ra.

Giang Trọng Uy đứng yên không nhúc nhích, mặt xám như tro tàn, đột nhiên lên tiếng:

-Y bỏ đi rồi ư?

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Y đi rồi.

Giang Trọng Uy hai tay nắm lại thành quyền, khoé mắt không ngớt chuyển động, khiến cho hai lỗ sâu hoắm đen sì trông mà phát khiếp.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

-Tên đại đạo thêu hoa kia cũng đi giày đỏ ư?

Giang Trọng Uy vẻ mặt cực kỳ đau khổ ngần ngừ một chút rồi miễn cưỡng gật đầu.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

-Tại sao các hạ không nói ra ngay?

Giang Trọng Uy đáp:

-Sự thực tại hạ cũng chỉ có ấn tượng mơ hồ. Công tử nói tới như thức tỉnh tại hạ.

Lúc mũi kim nhọn loé ánh hào quang đưa tới trước mắt hắn mới ngó thấy đôi giày đỏ mà là màu đỏ như máu.

Tiết Băng không nhịn được thở dài nói:

-Cặp mắt của công tử thật độc địa! Tiện thiếp vẫn không ngó thấy phía trong đôi giày xanh của y còn có giày đỏ.

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Tại hạ cũng không ngó thấy.

Tiết Băng nghe nói ngẩn người.

Lục Tiểu Phụng giải thích:

-Tại hạ chỉ cảm thấy màu giày của y không tương xứng với màu áo mà đôi giày hơi lớn quá cỡ, dường như lúc lâm thời mãi mốt xỏ vào.

Tiết Băng hỏi:

-Vì thế nên công tử cố ý thử thách y phải không?

Lục Tiểu Phụng gật đầu đáp:

đúng thế! Tiết Băng bất giác thở dài nói:

-Kề cận con người như công tử thật nguy hiểm

vô cùng.

Lục Tiểu Phụng cười đáp:

-Tôn Trung nhất định lại không nghĩ thế. Theo nhận xét thì cô nương còn nguy hiểm hơn tại hạ nhiều.

Tiết Băng cười lạt nói:

-Tiện thiếp nên chặt luôn hai chân hắn thì hơn.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

-Hắn lại đến kiếm cô hay sao?

Tiết Băng đáp:

-Khi nào hắn dám?

Lục Tiểu Phụng hỏi:

-Nhưng chiếc bàn tay kia của hắn sao lại đem đặt vào đĩa đựng thịt bò ở trên bàn?

Tiết Băng sửng sốt hỏi:

-Bàn tay nào?

Lục Tiểu Phụng hỏi lại:

-Cô nương không ngó thấy bàn tay đó sao?

Tiết Băng đáp:

-Không.

Lục Tiểu Phụng nhăn nhó cười hỏi:

-Chẳng lẽ cái bàn tay đó tự động bò lên đĩa ngồi?

Chàng lại đoán không ra vụ này nữa.

Tiết Băng hỏi:

-Tiện thiếp cũng có một điều nghĩ không thấu. Tư Không Trích Tinh đã yêu cầu tiện thiếp đem cái này tới, tại sao chính gã cũng đến?

Lục Tiểu Phụng thở dài đáp:

-Hạng người này làm việc chẳng ai nghĩ ra được. Hay hơn hết là cô đừng thèm nghĩ tới là xong.

Giang Trọng Uy buồn rầu nói:

-Tại hạ lại càng nghĩ không ra. Tại sao Giang Khinh Hà lại làm chuyện này?

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Các hạ bất tất phải nghĩ ngợi làm chi.

Giang Trọng Uy hỏi:

-Tại sao vậy?

Lục Tiểu Phụng cười đáp:

-Vì không phải nàng làm việc này.

Giang Trọng Uy sửng sốt hỏi:

-Y không làm ư? Tên đại đạo thêu hoa không phải là y sao?

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Nhất quyết không phải. Tuy võ công cô này cũng cao thâm nhưng đừng hòng một chiêu mà đâm đui mắt những cao thủ như Thường Mạn Thiên, Hoa Nhất Phàm.

Giang Trọng Uy hỏi:

-Công tử nhận ra không phải y dấu diếm võ

công chứ?

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Tại hạ nhận ra rồi.

Giang Trọng Uy thở phào một cái nói:

-Vì thế công tử mới để y đi?

Lục Tiểu Phụng không phủ nhận điều này. Chàng đã chụp được giày của cô thì cũng chụp được cả chân cô. Bất luận là ai đã bị nắm chân đều không chạy được nữa.

Giang Trọng Uy trầm ngâm, chau mày hỏi:

-Y không liên quan đến vụ này tại sao y lại bỏ chạy?

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Vì y còn điều bí mật không muốn cho ai biết.

LỤC TIỂU PHỤNG

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 9

Món Ăn Thiên Hạ Vô Song

Giang Trọng Uy hỏi:

-Bí mật chuyện gì?

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Bí mật về giày đỏ.

Giang Trọng Uy từ từ gật đầu hỏi:

-Tên đại đạo thêu hoa cũng thêu giày đỏ. Phải chăng hắn cùng trong một tổ chức với Khinh Hà?

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Cũng có thể đúng mà cũng có thể không.

Chàng biết mình nói câu này là thừa, nhưng không ai xác định được vì chưa đủ chứng cớ.

Giang Trọng Uy lộ vẻ bi ai thê thảm hỏi:

-Khinh Hà vốn là một cô gái rất thuần hậu, rất thiện lương. Nàng có thể là người vợ

lý tưởng của nam nhân. Chẳng lẽ hiện giờ nàng lại biến đổi thế ư?

Lục Tiểu Phụng đột nhiên hỏi lại:

-Các hạ không gặp y đã bao lâu rồi?

Giang Trọng Uy đáp:

-Chẳng lâu lắm vì hàng năm cứ đến ngày sinh

nhật tại hạ là nàng lại đến thăm.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

-Sinh nhật các hạ vào ngày nào?

Giang Trọng Uy đáp:

-Mười bốn tháng năm.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

-Vụ án kia xảy ra vào ngày nào?

Giang Trọng Uy đáp:

-Mười một tháng sáu.

Lục Tiểu Phụng không nói gì nữa.

Giang Trọng Uy dường như muốn nói mà lại nhẫn nại, hắn chỉ buông tiếng thở dài, cúi đầu xuống

lần mò đi ra.

Tiết Băng nhìn bóng sau lưng người cô độc mất hút vào trong bóng tối, bất giác buông tiếng thở dài:

-Tiện thiếp chắc lúc này y đau khổ vô cùng! Lục Tiểu Phụng gật đầu.

Tiết Băng lại nói:

-Ngày mười bốn tháng năm Giang Khinh Hà còn đến thăm y, tức là sau gần một tháng mới xảy ra vụ án trong vương phủ.

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Cái đó có thể chỉ là chuyện trùng hợp mà thôi.

Tiết Băng hỏi:

-Bảo khố trong vương phủ được phòng vệ rất

nghiêm ngặt, đến con ruồi cũng khó bay qua thì tên đại đạo thêu hoa lọt vào thế nào được?

Lục Tiểu Phụng hỏi lại:

-Cô nương nghĩ sao?

Tiết Băng chớp mắt đáp:

-Tiện thiếp nghĩ rằng chắc có người đến vương phủ trước quan sát địa thế kỹ càng, và nghĩ cách vẽ mô hình chiếc chìa khóa mở bảo khố cho hắn.

Lục Tiểu Phụng nói:

-Theo lời cô thì người đó dĩ nhiên là Giang Khinh Hà.

Tiết Băng không phủ nhận, thị thở dài nói:

-Chỉ có y là kề cận được Giang Trọng Uy mà chìa

khóa lại ở trong mình lão Giang.

Lục Tiểu Phụng nói:

-Cô bảo Giang Khinh Hà lấy cắp chùm chìa khóa rồi đánh một cái để đưa cho tên đại đạo thêu hoa hay sao?

Tiết Băng đáp:

-Theo ý nghĩ của tiện thiếp là như vậy đó.

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Có người canh giữ suốt ngày đêm ở cửa bảo khố thì con người to lớn có hàm râu quai nón làm sao qua mặt được các vệ sĩ để tiến vào? Chẳng lẽ hắn có thuật ẩn thân?

Tiết Băng cứng lưỡi không nói được.

Lục Tiểu Phụng lại hỏi:

-Huống chi hôm ấy lúc Giang Trọng Uy tiến vào, cửa bảo khố vẫn còn khóa ở mặt ngoài. Nếu tên đại đạo thêu hoa mở cửa vào trong rồi thì tại sao lại ra ngoài để khóa cửa được?

Tiết Băng bẽn lẽn đỏ mặt hỏi lại:

-Ý nghĩ của tiện thiếp không thông thì công tử bảo y tiến vào bằng cách nào?

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Tại hạ nghĩ rằng nhất định có biện pháp đặc biệt, cũng có thể Giang Khinh Hà không dính líu đến vụ này.

Tiết Băng lạnh lùng nói:

đáng tiếc công tử cũng chưa nghĩ ra được biện

pháp đó là biện pháp gì?

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Vì thế tại hạ nhất định đi coi thử.

Tiết Băng hỏi:

-Thử thế nào?

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Thử coi mình có biện pháp nào vào được hay không?

Tiết Băng trợn mắt nhìn chàng ra chiều kinh hãi hỏi:

-Công tử say rượu rồi chăng?

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Bữa nay tại hạ chưa uống một giọt rượu nào.

Tiết Băng nói:

-Nếu công tử không say rượu thì điên mất rồi, con người tỉnh táo như thường nhất quyết không nghĩ đến việc này.

Lục Tiểu Phụng ủa lên một tiếng.

Tiết Băng hỏi:

-Công tử có biết số vệ sĩ trong Vương phủ là bao nhiêu không?

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Trên sáu trăm người.

Tiết Băng nói:

-Công tử có biết trên mình mỗi tên vệ sĩ đều đeo

Gia Cát thần cung uy lực cực kỳ hùng mạnh, bất luận nếu ai bị phát hiện thì tên bắn như mưa biến người đó thành con nhím.

Lục Tiểu Phụng ngắt lời:

-Tại hạ biết rồi.

Tiết Băng hỏi:

-Công tử có biết ngoài bọn vệ sĩ ra, trong Vương phủ còn bao nhiêu cao thủ?

Lục Tiểu Phụng hững hờ đáp:

-Cao thủ ở đó đông như kiến.

Tiết Băng hỏi:

-Công tử có biết tiểu vương gia đã được chân truyền của Bạch Vân thành chúa không?

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Nghe nói tiểu vương gia là cao thủ đệ nhất ở Vương phủ.

Tiết Băng hỏi:

-Công tử có biết bất luận là ai lẻn vào cấm địa trong vương phủ đều nhất loạt bị hạ sát vô tội vạ?

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Tại hạ biết rồi.

Tiết Băng hỏi:

-Thế mà công tử còn định lẻn vào ư?

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Tại hạ chưa muốn chết.

Tiết Băng lại hỏi:

-Công tử ỷ vào cái gì để tự phụ tiến vào cấm địa mà còn sống sót trở ra?

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Chẳng ỷ vào cái gì hết.

Tiết Băng mím môi nói:

-Tại sao công tử lại mạo hiểm như vậy? Chẳng lẽ chỉ vì muốn chứng minh Giang Khinh Hà có trong sạch hay không?

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Bất quá tại hạ chỉ muốn biết y có dính líu vào vụ này hay không?

Tiết Băng hỏi:

-Tại sao công tử lại quan tâm đến việc của y như vậy?

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Vì tại hạ ưa thích y.

Tiết Băng hùng hổ trợn mắt nhìn chàng. Đột nhiên thị nhảy chồm lên lớn tiếng quát:

-Giỏi lắm! Công tử đi mà chết cho y.

Gió càng nhẹ trong thiền viện càng tĩnh mịch.

Lục Tiểu Phụng đi ra. Tiết Băng cũng ra theo.

Tiết Băng hỏi:

-Bây giờ chúng ta đi về phía đông nam không?

Lục Tiểu Phụng hỏi lại:

-Chúng ta ư? Lại chúng ta là nghĩa là làm sao?

Chàng thuỗn mặt ra như bị người ta nhét trái quất chua vào trong miệng.

Tiết Băng dựng mặt lên hỏi:

- Dĩ nhiên là chúng ta, chẳng lẽ công tử bỏ một mình tiện thiếp ở lại?

Lục Tiểu Phụng qua? có ý nghĩ như vậy, nhưng chàng cũng biết thị dai như đĩa đói, không sao dứt ra được, liền hỏi:

-Cô theo tại hạ làm chi, chả lẽ cô muốn đi chết với tại hạ?

Tiết Băng mím môi đáp:

-Tiện thiếp không muốn chết mà chỉ muốn coi công tử chết rồi hình thù ra sao?

Phần nhiều đường phố đều lát đá xanh trồng những cây hồng đỏ rực từ sáng tới chiều.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

-Phải đây là Ngũ Dương Thành? Tại hạ nghe nói có nhiều món ăn nổi danh.

Tiết Băng hỏi lại:

-Công tử đã ăn bao giờ chưa?

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Tại hạ chưa ăn mà chỉ nghe người ta nói. Cô nương có biết không?

Tiết Băng đáp:

-Tại đây có Đại Quần Xí ở Đại Tam Nguyên, Bách Hoa Kê ở Vân Viên, Đỉnh Hồ Thượng Tố ở Tây

Viên, Bạch Thược Loa Phiến ở Nam Viên...

Tiết Băng chỉ nói ba bốn món rồi dừng lại vì thị đã thèm chảy nước miếng.

Lục Tiểu Phụng hững hờ nói:

-Những cái đó thường lắm. Còn món tuyệt hảo chắc cô nương chưa hề nghe qua.

Tiết Băng sáng mắt lên hỏi:

-Bây giờ công tử chuẩn bị đưa tiện thiếp đi chứ?

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Nếu cô ngoan ngoãn thì đi với tại hạ. Tại hạ bảo đảm có đủ thức ăn ngon cho cô.

Nơi đây hiển nhiên chàng đã đi qua, nên chàng ra vẻ thông thạo lắm. Chàng dẫn Tiết Băng đi vòng

quanh mấy đường phố rồi rẽ vào ngõ hẻm chật hẹp.

Trong ngõ hẻm tối tăm, sau mấy ngày trời mưa, mặt đất hãy còn bùn lầy nước đọng. Hai bên đường đều có tiệm bán hàng. Cửa vào đều rất chật hẹp. Những người ra vào các tiệm này phần nhiều là những nhân vật khó coi.

Tiết Băng tự hỏi:

-Nơi đây sao lại có món ăn ngon cho được?

Tuy thị trong lòng nghĩ vậy nhưng không nói ra. Thị vào trong ngõ này tưởng như lạc lõng đến phiên bang ngoại quốc. Người ta nói gì thị nghe chẳng hiểu câu nào.

Tiết Băng chỉ sợ Lục Tiểu Phụng đem mình vào vứt bỏ nơi đây.

Giữa lúc ấy một mùi thơm kỳ diệu khôn tả lọt vào

mũi thị do ngọn gió đưa tới.

Từ thuở nhỏ thị chưa từng ngửi thấy mùi vị này bao giờ, bất giác lẩm bẩm:

-Xem chừng Lục Tiểu Phụng không lừa gạt ta. Chốn này qua? có món ăn ngon.

Thị không nhịn được hỏi:

-Mùi vị gì mà thơm thế?

Lục Tiểu Phụng thủng thẳng đáp:

đó là một món ăn ngon nhất thiên hạ. Khi cô ăn sẽ biết.

Trong hẻm có một tiệm rất nhỏ. Trước cửa đặt một cái bếp lò cực lớn. Trên bếp đặt một cái nồi to, trong bếp lửa cháy đùng đùng, mùi hương từ trong nồi bốc lên.

Cửa tiệm rất dơ dáy. Tường vách cùng bàn ghế đều bị khói bám đen. Cả tấm chiêu bài, chữ cũng ám khói thành màu xám xịt không ai đọc nổi.

Nhưng mùi thơm lại rất quyến rũ.

Lục Tiểu Phụng vừa ngồi xuống, tiểu nhị đã múc hai bát canh thịt ở trong nồi bày ra trước mặt hai người.

Trong tiệm này dường như không bán thứ gì khác nữa.

Hai bát canh thịt bốc hơi nghi ngút, chẳng những mùi vị thơm tho, màu sắc cũng dễ coi. Lục Tiểu Phụng đưa chiếc thìa canh cho Tiết Băng nói:

-Cô ăn ngay đi! Còn nóng mới ngon. Để nguội thì mùi vị khác nhiều.

Tiết Băng ăn hai miếng qua? nhiên rất thơm

ngon. Thị không nhịn được hỏi:

-Thang này nấu bằng gì? Ngoài thịt còn có những thứ gia vị nào nữa?

Lục Tiểu Phụng hỏi:

-Cô cũng chịu là ngon chứ?

Tiết Băng đáp:

-Ngon lắm! Lục Tiểu Phụng nói:

-Thức ăn đã ngon thì ăn nhiều đi mà hỏi ít chứ.

Lục Tiểu Phụng ăn hết một bát xong lại lấy thêm bát nữa. Đột nhiên chàng nhìn tiểu nhị đưa tay ra hiệu rất kỳ quái.

Tiểu nhị vốn là người mà chàng không muốn nói gì tới. Gã là kẻ quê mùa ngây ngô coi chẳng thuận

mắt chút nào.

Nhưng gã vừa ngó thủ thế của Lục Tiểu Phụng, lập tức biến đổi thái độ cười hềnh hệch hỏi:

đại gia có điều chi sai bảo?

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Ta đến đây để kiếm người.

Tiểu nhị hỏi:

đại gia muốn kiếm ai?

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Xà Vương! Tiểu nhị biến sắc hỏi:

đại gia kiếm y làm chi?

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Ta là Lục Tiểu Phụng. Tiểu ca thông báo cho y hay là y biết ngay.

Tiểu nhị ngần ngừ một chút rồi gật đầu nói:

-Các vị "Lập trận" chăng?

Tiết Băng giật mình nhìn hai người. Thị chờ tiểu nhị đi ra cửa sau rồi không nhịn được nữa hỏi:

-Các vị nói chuyện gì với nhau đó?

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Tại hạ bảo gã đi kiếm một người.

Tiết Băng hỏi:

đến đây để kiếm người ư? Kiếm ai vậy?

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Xà Vương! Tiết Băng hỏi:

-Xà Vương ư? Xà Vương là ai?

Lục Tiểu Phụng không trả lời mà hỏi lại:

-Vừa rồi cô đi qua đường này có thấy gì không?

Tiết Băng đáp:

đó là một đường hẻm chật hẹp dơ dáy.

Lục Tiểu Phụng nói:

đây là một đường phố, có thể nói là một đường phố nổi danh nhất như các thành thị ở Tây Âu.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

-Cô biết trên đường phố này có gì không?

Tiết Băng đáp:

đường hẻm ngổn ngang đủ thứ với những cửa tiệm dơ dáy, dột nát cùng những người kỳ hình quái dạng như ở nơi man rợ.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

-Cô có biết những người đó là nhân vật như thế nào không?

Tiết Băng đáp:

-Tiện thiếp ngó đến họ đã cảm thấy ngại ngùng rồi.

Lục Tiểu Phụng nói:

-Cô nên ngó họ đi! Tiết Băng hỏi:

-Tại sao vậy?

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Vì trong đám người này ít ra có đến mười tên tù phạm tội đào tẩu bị quan gia truy tầm rất gắt, hai mươi tên trộm cắp vặt chân tay mau lẹ, ba mươi tên chuyên môn đánh giết người cướp đồ vật. Nếu đắc tội với họ thì bất luận làm việc gì trong thành này cũng không làm nổi.

Tiết Băng nói:

-Tiện thiếp hiểu rồi! Té ra đây là đường hẻm đầy trộm.

Lục Tiểu Phụng nói:

-Cướp ở phe hắc đạo. Xà Vương là ông vua trong đường hẻm này. Y là anh cả của bọn họ. Y chỉ nói một câu là lập tức bọn chúng liều mạng cho y.

Tiết Băng hỏi:

-Công tử kiếm bọn họ để đi chiến đấu thay mình

chăng?

Lục Tiểu Phụng cười nói:

-Nếu muốn đánh đấm thì tại hạ đã có những tay bang thủ của cô rồi, hà tất phải đi tìm ai nữa?

Tiết Băng hỏi:

-Vậy công tử kiếm Xà Vương làm chi?

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Tại hạ muốn y thay mình...

Chàng chưa dứt lời thì tiểu nhị đã lật đật chạy về. Thái độ của gã này đối với Lục Tiểu Phụng biến thành vừa thân vừa cung kính. Gã nói:

-Té ra đại gia là một lão hữu của y. Vừa nói tới đại gia là y rất lấy làm hân hoan.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

-Y vẫn nhớ đến ta ư?

Tiểu nhị đáp:

-Y mong nhớ đại gia lắm, y còn bảo đại gia là tay võ công lợi hại nhất thiên hạ. Y mời đại gia đến chỗ y ngay.

Bên ngoài cửa sau là một ngõ hẻm nhỏ chật hẹp hơn. Những khe rãnh phát ra mùi hôi thối, chỗ nào cũng ruồi nhặng đen ngòm.

Cuối hẻm là một khuôn cổng nhỏ.

Lục Tiểu Phụng mở cửa tiến ra, đây là một tòa viện lớn. Mười mấy đại hán mình trần trùng trục đang ngồi đánh bạc trong viện. Người nào người nấy mồ hôi nhễ nhại, trong góc viện đặt mấy cái lồng trúc. Lồng thì đựng rắn độc, lồng thì đựng dã miêu, dã cẩu.

Một người thò tay vào lồng bắt con chó vàng ra nhúng vào lu nước bên cạnh, con chó bị dìm chết trong lu nước.

Tiết Băng thấy cơ hồ không nhịn được phải buồn nôn.

Lục Tiểu Phụng bất động thanh sắc lạnh lùng nói:

-Tay này chuyên môn giết chó, không để phí một giọt máu thì thịt chó mới bổ.

Tiết Băng không dám mở miệng, thị sợ bao nhiêu canh thịt vừa ăn vào phải mửa ra hết.

Hai đại hán đứng bên tay chắp để sau lưng coi người đánh bạc. Đột nhiên chúng chạy tới nhìn Lục Tiểu Phụng hỏi:

-Các hạ đến đây để kiếm Xà Vương ư?

Lục Tiểu Phụng gật đầu.

Hai đại hán đưa mắt nhìn nhau hình như muốn chụp lấy Lục Tiểu Phụng.

Lục Tiểu Phụng không nhúc nhích. Hai đại hán tay vừa chụp lấy chàng liền bị bật ngược trở lại.

Tiểu nhị cười rộ nói:

-Tiểu nhân đã bảo công phu của Lục đại gia cực kỳ lợi hại mà chúng không tin, bây giờ chúng mới biết thân.

Những đại hán trong viện đều quay lại kinh hãi nhìn Lục Tiểu Phụng tới tấp tránh né để nhường bước.

Tiểu nhị dẫn mọi người đến một tiệm tạp hóa nhỏ, đi lên cầu thang xuyên qua tấm rèm bằng những hạt đậu đen và đậu tương tư xâu lại, gã nói:

-Xà Vương ở trong đó. Mời đại gia tiến vào.

Một nhân vật nổi tiếng ở Hắc Đạo chỉ huy được bọn hảo hán vùng này sao lại ở chỗ tồi tàn như thế này?

Tiết Băng tự hỏi thế và thị rất lấy làm kỳ. Nhưng bước vào nhà rồi thì thị không còn lạ nữa. Trong phòng và bên ngoài là hai thế giới khác biệt.

Tiết Băng là một vị tiểu thư con nhà cao quí nhưng chưa được ở căn nhà này, mà cũng chưa từng thấy cách bố trí mỹ lệ xa hoa đến thế bao giờ. Mọi vật trong nhà đều có giá trị khác thường. Chung uống trà bằng ngọc thạch khắc thành. Những khay đựng trái cây kẹo mứt đều bằng thủy tinh hay pha lê. Trên tường treo những thư họa. Trong đó có hai bức của Ngô Đạo Tử, một bức là con ngựa của Hàn Can. Lại còn một bức chân tích của Đại Vương.

Một người đang nồi tựa vào tấm đệm êm mỉm cười nhìn Lục Tiểu Phụng vẫy tay.

Hai tay hắn dường như không còn một chút thịt. Tiết Băng chưa từng thấy người nào gầy đến thế.

Chẳng những tay hắn không còn thịt mà cả bộ mặt lợt lạt cũng là cái bao da bọc xương.

Hiện nay trời đang nóng bức, trên giường đệm còn trải một tấm da cọp, người hắn mặc áo mềm.

Tiết Băng chẳng khi nào ngờ tới anh cả của bọn hảo hán chỗ quê mùa lại là con người như vậy.

Lục Tiểu Phụng rảo bước tiến lại nắm chặt tay hắn.

Xà Vương mỉm cười nói:

-Không ngờ ông bạn còn nhớ đến con người

phế nhân này mà tới thăm.

Tiết Băng thở phào một cái vì hắn nói thị nghe liền hiểu rõ.

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Tiểu đệ muốn ghé thăm nhân huynh đã lâu nhưng lần này... không phải chỉ đến thăm mà thôi.

LỤC TIỂU PHỤNG

Cổ Long

Quyển 2
Chương 10

Lục Lang Mạo Hiểm Thám Vương Phủ

Xà Vương cười nói:

-Bất luận huynh đài đến có việc gì thì cũng đến rồi. Ta rất lấy làm cao hứng.

Lục Tiểu Phụng nói:

-Tiểu đệ có việc đến cầu huynh đài.

Xà Vương đáp:

-Lão hữu đã tới đây có việc dĩ nhiên phải tìm đến

ta, lão đã nghĩ tới kiếm ta thì tỏ ra ta đáng là bạn rồi như thế là đủ lắm.

Hắn lại nhìn Tiết Băng cười nói:

-Huống chi lão hữu đưa một cô nương xinh đẹp cùng đi. Lâu lắm ta chưa từng thấy con người nào xinh đẹp như cô.

Tiết Băng đỏ mặt lên cười nói:

-Tiện nữ họ Tiết tên gọi Tiết Băng.

Đột nhiên thị phát giác thân hình Xà Vương tuy suy nhược nhưng tính tình hào sảng mà đầy nghĩa khí.

Xà Vương hỏi:

-Cô là Tiết Băng ư? Phải chăng là cháu của Thần Châm Tiết phu nhân?

Tiết Băng lại đỏ mặt lên lẩm nhẩm gật đầu.

Xà Vương lại cười nói:

-Không ngờ bữa nay ta được gặp mỹ nhân nổi danh nhất trong võ lâm.

Lão nắm chặt tay Lục Tiểu Phụng cười nói:

-Chẳng những nhãn quang của lão hữu không lầm mà vận khí cũng hên lắm. Nếu ta là lão hữu thì nhất định uống cạn một chung trước.

Lúc này Lục Tiểu Phụng chịu nghe lời ngay, liền nâng chung rượu uống cạn sạch.

Rượu đã ngà ngà, Xà Vương hỏi:

-Lão hữu muốn gì nếu ta có là lấy cho liền. Bằng ta không có cũng đi kiếm giúp.

Lục Tiểu Phụng nói:

-Tiểu đệ cần một tấm bản đồ.

Xà Vương hỏi:

-Bản đồ gì?

Lục Tiểu Phụng đáp:

địa đồ trong vương phủ, trong đó có chứa đủ những trạm ngầm cùng các nơi phòng thủ, có cả thời gian thay đổi nhân vật canh giữ càng hay.

Vụ này qua? là chuyện khó khăn, nhưng Xà Vương không có vẻ ngần ngại, cũng chẳng buồn hỏi lấy tấm bản đồ đó làm gì, hắn đáp bằng một tiếng dứt khoát:

được rồi! Lục Tiểu Phụng cũng chẳng ngỏ lời tạ ơn. Mối giao tình giữa hai người đã đến trình độ

không còn khách sáo.

Xà Vương nhìn Lục Tiểu Phụng bằng cặp mắt đầy vẻ thỏa mãn. Lão đã hiểu ý chàng, chỉ hỏi một câu:

đêm nay các vị định ngủ trọ ở đâu?

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Ở Như Ý khách sạn.

Xà Vương nói:

-Ngày mai trước khi mặt trời lặn ta sẽ cho người đưa họa đồ tới.

Ngọn gió trên bờ sông lúc nào cũng dịu mát.

Đêm mát như nước, trên trời trăng sao vằng vặc, dưới sông trong các thuyền chài lại có đèn lửa rải rác

như sao sa.

Lục Tiểu Phụng và Tiết Băng rượu đã ngà ngà, men theo bờ sông từ từ tiến về phía trước.

Đây là một thành thị rất xinh đẹp. Hai người ưa thích thành thị này mà cũng ưa thích cả những người trong thành thị.

Tiết Băng đột nhiên sẽ buông tiếng thở dài nói:

-Bây giờ tiện thiếp đã hiểu rõ được một điều.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

điều gì?

Tiết Băng đáp:

-Công tử có rất nhiều bạn tốt.

Lục Tiểu Phụng thừa nhận nói:

-Nhất là bất cứ ai kết bạn được với hạng người như Xà Vương đều hên vận.

Tiết Băng dừng lại đảo mắt nhìn những chấm đèn lửa trong các thuyền chài cùng những đợt sóng dưới ánh trăng, trong lòng rất khoan khoái. Thị nói:

-Tiện thiếp rất ưa thích chốn này. Không chừng ngày sau sẽ tới đây trú ngụ.

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Người ở đây tử tế, khí trời mát mẻ, lại có nhiều món ăn ngon.

Tiết Băng mỉm cười nói:

-Nhất là công tử đưa tiện thiếp đến ăn tô canh kia, tưởng suốt đời không quên được.

Lục Tiểu Phụng cười nói:

-Giả tỷ cô nương biết họ nấu canh đó bằng thịt gì thì nhất định muốn quên cũng không quên được.

Tiết Băng hỏi:

-Họ nấu canh đó bằng thịt gì?

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Thịt rắn và thịt mèo.

Tiết Băng nghe nói lại buồn nôn. Thị đã mửa ra năm lần. Lúc vào khách sạn lại kiếm chiếc thau rửa mặt ẩn vào góc nhà mửa thốc mửa tháo, chẳng còn chút gì trong bụng.

Lục Tiểu Phụng đứng bên coi, miệng tủm tỉm cười.

Tiết Băng mửa xong quay đầu lại nhìn chàng hằn học nghiến răng nói:

-Công tử thật xấu quá, coi người ta thụ tội lại lấy làm khoan khoái.

Lục Tiểu Phụng mỉm cười đáp:

-Tại hạ không thích người ta thụ tội mà chỉ thích cô nương thụ tội thôi.

Tiết Băng nhẩy bổ lên hỏi:

-Tiện thiếp đắc tội với công tử ở chỗ nào mà công tử lại muốn làm hại tiện thiếp như vậy?

Lục Tiểu Phụng thở dài lắc đầu đáp:

-Thật chẳng ai vô lương tâm như cô. Tại hạ mất công đưa cô đến thưởng thức món canh ngon như vậy mà cô lại bảo tại hạ làm hại cô.

Tiết Băng nói:

-Theo lời công tử thì tiện thiếp còn phải cảm ơn công tử nữa chăng?

Lục Tiểu Phụng đáp:

đúng là thế đó.

Tiết Băng nói:

-Phải rồi! Tiện thiếp cảm ơn công tử lắm, cảm ơn đến nỗi hận mình chẳng thể cắn công tử một miếng cho chết tươi.

Thị nói rồi nhảy chồm lại giữ mình Lục Tiểu Phụng há miệng ngoạm tai chàng.

May mà thị cắn không nặng lắm...

Ngọn gió đêm hiu hiu thổi, cảnh tượng đêm lại càng tĩnh mịch.

Cặp thanh niên đa tình tới một thành thị lạ mà xinh đẹp...

Đã là đàn ông tưởng chẳng ai không muốn làm Lục Tiểu Phụng. Bằng là gái chắc đều hy vọng mình là Tiết Băng.

Nay hoàng hôn đã lại hôn hoàng. Hai người dắt tay đi chơi, lúc trở về, liền ngó thấy một phong thơ khá lớn để trên bàn.

Ngoài bao chỉ đề bốn chữ: "May không nhục mạng".

Đường phố lát đá xanh, ánh trăng soa chiếu vào bóng như mặt gương.

Tiết Băng nắm chặt tay Lục Tiểu Phụng hỏi:

-Công tử nhất định đi ư?

Lục Tiểu Phụng gật đầu.

Tiết Băng hỏi tiếp:

-Công tử nhất định không cho tiện thiếp đi theo ư?

Lục Tiểu Phụng lại gật đầu.

Tiết Băng ngảnh đầu đi, vì mắt thị long lanh ngấn lệ mà thị không muốn để Lục Tiểu Phụng ngó thấy.

Lục Tiểu Phụng nói:

-Nếu hai người chúng ta đi với nhau thì hy vọng sống sót để trở về giảm đi phân nữa.

Tiết Băng ngập ngừng:

-Nhưng... một mình tiện thiếp ở ngoài chờ thì làm

sao chịu nổi?

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Cô đi tìm người bạn nào trò chuyện cho khuây khỏa hoặc uống rượu cho đỡ buồn.

Tiết Băng hỏi:

-Công tử bảo tiện thiếp đi kiếm ai đây?

Lục Tiểu Phụng cười đáp:

-Chỉ cần người có lưỡi biết nói năng, có miệng biết uống rượu thì tìm đâu mà chẳng được?

Tiết Băng quay phắt lại hầm hầm nhìn chàng rồi vung chân đá vào đùi chàng lớn tiếng:

được lắm! Tiện thiếp đi kiếm gã đàn ông khác, công tử đi mà chịu chết.

Gió vẫn nhẹ nhàng thổi, đêm vẫn tịch mịch trôi, nhưng Lục Tiểu Phụng biết rằng trong đêm tĩnh mịch này chỗ nào cũng có thể gặp cạm bẫy mai phục. Ngọn gió nhẹ

nhàng này lúc nào cũng có thể phát ra tên nỏ giết người.

Lục Tiểu Phụng tính thầm:

-Trong vương phủ trên thực tế có ngoài sáu trăm hai chục tên chia làm ba ban để canh gác ban đêm. Mỗi ban gồm hai trăm người chia thành sáu đội. Sáu đội vệ sĩ có đội đi tuần tiễu bốn mặt, có đội canh gác ở ngoài tẩm thất của Vương gia, lại có đội mai phục trong đình viện. Một đội vệ sĩ canh gác ngoài bảo khố cộng được năm mươi tư tên. Cứ chín tên họp thành một tốp. Bắt đầu từ giờ tuất trở đi chúng tuần tiễu đi tới đi lui tới bốn mặt bảo khố. Trong suốt đêm nhiều lắm chỉ có một thời gian uống cạn tuần trà là sơ

hở.

Những điểm này Xà Vương đều đã dò hỏi được rất tỉ mỉ vì trong Vương phủ lão cũng có bà con làm việc.

Muốn trà trộn vào Vương phủ thì chỉ có nẻo đường từ mé Tây Bắc do một tòa tiểu viện tiến vào.

Nơi đây là chỗ ngủ đêm của bọn vệ sĩ và cũng là chỗ tương đối canh gác không nghiêm ngặt lắm.

Những vệ sĩ đi canh gác trở về phần nhiều đã mệt nhoài, nằm lăn xuống giường liền ngủ say.

Lục Tiểu Phụng vượt tường vào trong, lòng chàng cảm thấy chán nản.

Về điểm này chàng không muốn nói với Tiết Băng mà lại bắt buộc phải nói vì chàng không muốn thị phải đi theo mình.

Hành động này của chàng tuy chỉ là để chứng minh xem có một người nào chỉ trông vào bản lãnh của mình để tiến tới bảo khố được chăng? Tuy chàng chỉ muốn tìm cho ra tên đại đạo thêu hoa kia đã dùng biện pháp gì để tiến vào bảo khố, rồi do đó chàng kiếm ra manh mối để theo dõi vụ này.

Nhưng bây giờ chàng biết tiến vào Vương phủ chẳng khác gì vào chốn hang hùm, chỉ bị một người phát giác là uổng mạng dưới làn mưa tên hay làn đao. Bọn vệ sĩ trong Vương phủ nhất định không chịu nghe lời giải thích. Vì thế mà chàng quyết chẳng thể để Tiết Băng mạo hiểm.

Tại sao Lục Tiểu Phụng lại tự dấn thân mình vào nơi nguy hiểm này? Cái đó chính chàng cũng không tự hiểu. Có chăng chàng chỉ giải thích vì bản tính mình thích mạo hiểm, hay hơn nữa là mình hiếu kỳ lại thêm phần hiếu thắng.

Lục Tiểu Phụng đã hạ quyết tâm tìm cho ra tên đại đạo thêu hoa kia.

Trong viện này có mấy phòng tầm thường. Thỉnh thoảng những tiếng ngáy pho pho lọt vào.

Phía sau là một căn nhà bếp lớn vẫn còn đèn lửa sáng trưng. Hiển nhiên bọn vệ sĩ chuẩn bị điểm tâm trước khi đi nhận phiên canh.

Hiện giờ chính là lúc ban vệ sĩ thứ nhất về nghỉ để ban thứ hai đi tiếp tục việc canh phòng. Còn bọn vệ sĩ ban thứ ba đang ngủ say.

Lục Tiểu Phụng không phải thần thâu vì chàng không chuyên nghề ăn cắp, nhưng lúc này chàng cũng phải lấy trộm một bộ áo của tên vệ sĩ thanh niên thân hình vừa phải để mình dùng. Đối với chàng việc này chẳng khó khăn gì.

Lục Tiểu Phụng lấy cắp được bộ y phục của vệ

sĩ mặc ra ngoài.

Bọn vệ sĩ là những người trẻ tuổi, cao lớn khoẻ mạnh, thân hình tên nào cũng xuýt xoát chàng. Chàng chỉ cần nghĩ đến động tác cẩn thận cho khỏi lộ liễu.

Lúc vệ sĩ hoán ban chẳng khỏi có chuyện nhốn nháo đôi chút, đã nhốn nháo là không thể tránh được sơ hở. Đây là cơ hội tốt nhất cho chàng hành động.

Lục Tiểu Phụng tìm đường lối trên đồ hình để đi tắt tới bảo khố.

Dọc đường có toán vệ sĩ gặp chàng vừa hoán ban đi tới nhưng chàng vẫn không tránh né mà bọn kia cũng chẳng chú ý đặc biệt đến chàng.

Mỗi lúc đổi phiên canh thường có người đi chậm một chút cái đó chẳng có chi đặc biệt.

Sáu trăm tên vệ sĩ trong Vương phủ thường có rất nhiều tân binh, nên dù chàng lạ mặt cũng không có ai để ý.

Diện tích tòa bảo khố rất lớn. Mé tả là rừng hoa đào, nhưng hiện nay hoa đã tàn tạ.

Lục Tiểu Phụng gần đến nơi liền ẩn vào trong rừng cây, chờ cho bọn vệ sĩ tuần tiễu đi qua, mới nhẹ nhàng lướt tới một mình đi sau cùng. Cử động của chàng không phát ra một tiếng động.

Bọn vệ sĩ từ phía trước mặt đi tới cũng không để ý là đội vệ sĩ này phía sau còn một tên.

Tên vệ sĩ thủng thẳng theo sau đồng đội tuần tiễu quanh bảo khố một lượt. Tên đó chính là Lục Tiểu Phụng.

Lục Tiểu Phụng trong lòng phát run vì chàng ngó thấy bốn vách đá của bảo khố là những tảng đá

lớn xếp lên, lại không có cửa sổ chi hết. Đúng là con ruồi cũng bay không lọt.

Lục Tiểu Phụng chờ cho bọn vệ sĩ trước mặt chuyển qua khúc quanh đột nhiên nhảy vọt lên nóc nhà.

Trên nóc nhà có cửa thông hơi. Nóc nhà lợp bằng ngói, lật lên rất dễ.

Chàng biết những nhân vật giang hồ nhiều người lúc gây án mạng thường thích theo đường lối này.

Chàng thi triển Bích Hổ Công bò trên nóc nhà như con thằn lằn khắp một lượt mà không tìm ra được đường vào.

Chàng lật mấy tấm ngói lên, nhưng phía dưới còn ba tầng lưới sắt dù có bảo đao lợi kiếm, chưa chắc đã chặt đứt.

Bảo khố thật chẳng khác gì một chiếc hộp sắt khổng lồ, đừng nói ruồi nhặng mà ngọn gió cũng không lọt qua được.

Chàng tự hỏi:

-Thế này thì tên đại đạo thêu hoa kia làm thế nào mà vào được? Chàng nhẹ buông tiếng thở dài vì không tìm ra được đáp án.

Bên cạnh bảo khố có một gian phòng thường, tương đối thấp hơn mà bên trong tối đen chẳng thấy đèn đuốc chi hết.

Chàng lướt tới như một con én.

Lúc này chàng đã hoàn toàn tuyệt vọng chỉ muốn kiếm đường thoát ra khỏi Vương phủ cho thật lẹ.

Giữa lúc chàng tung mình vọt tới, đột nhiên chàng ngó thấy một người đứng trên nóc căn phòng tầm thường ở phía đối diện.

Nguyên đấy là một lão già mặt trắng lún phún râu, mình mặc áo trường bào màu tuyết bạch, cặp mắt lão trong bóng tối lấp loáng như hai điểm hàn tinh.

Lục Tiểu Phụng tưởng chừng trái tim chìm xuống. Người chàng cũng dùng phép Thiên Cân Trụy để hạ xuống đất.

Giữa lúc người chàng lơ lửng trên không bỗng ngó thấy kiếm quang lấp loáng từ trên nóc nhà phía đối diện phóng tới.

Lục Tiểu Phụng chưa từng thấy ánh kiếm huy hoàng và mau lẹ như lần này.

Chỉ trong chớp mắt cả người chàng đều bị kiếm khí vây chặt.

Một làn kiếm khí làm cho người ta lạnh đến xương tủy.

Làn kiếm này so với kiếm khí của Tây Môn Xuy Tuyết còn đáng sợ hơn.

Trên đời tưởng chừng chẳng có gì chống nổi chiêu kiếm này.

Lục Tiểu Phụng không chống lại vì chàng không chống nổi. Chàng chỉ đầu ngón chân xuống đất, người chàng đã lùi lại phía sau.

Luồng kiếm quang như cầu vồng, vọt đi tựa điểm chớp rượt tới.

Lục Tiểu Phụng lùi lại rất mau nhưng cũng chưa mau bằng thế kiếm đâm tới.

Vả lại bây giờ chàng cũng hết đất lùi rồi.

Lục Tiểu Phụng gián lưng vào vách đá bảo khố.

Luồng kiếm quang nhằm đâm vào óc chàng. Dù hai bên còn đất né tránh cũng bằng vô dụng.

Thân pháp chàng biến hóa mà cũng không thể biến hóa lẹ bằng thế kiếm.

Ai coi tình trạng trước mắt cũng cho là chàng nhất định phải chết phen này.

Nhưng giữa lúc ấy ngực chàng tự nhiên lõm xuống tựa như dính chặt vào xương sống.

Chiêu kiếm của lão tính đúng cả lực lượng lẫn bộ vị nhưng không ngờ con người chàng biến thành mỏng dính. Thật là cách biến hóa không thể tưởng tượng được.

Khi luồng kiếm quang lướt tới trước mặt thì luồng lực đạo vừa hết. Vì thế mà lúc này lão chắc

mẩm Lục Tiểu Phụng bị xuyên thủng ngực nên không gia tăng khí lực nữa.

Những tay cao thủ võ lâm chân chính mỗi lần ra tay đều tính toán vừa vặn, tuyệt không bao giờ chịu hao phí một phần khí lực. Huống chi người này lại là cao thủ nhất trong bọn cao thủ.

Lão chẳng bao giờ ngờ tới nhát kiếm của mình lại đâm vào quãng không.

Lục Tiểu Phụng không còn đất lùi, lão chẳng cần phóng kiếm thêm về phía trước, nhất định Lục Tiểu Phụng cũng chết không kịp ngáp.

Nhưng giữa lúc cái chết khe chừng sợi tóc, Lục Tiểu Phụng cũng ra tay.

Đột nhiên chàng đưa hai ngón tay cặp trúng lưỡi kiếm.

Không ai có thể hình dung được tốc độ và chỉ pháp xảo diệu của hai ngón tay chàng. Người nào không chính mắt trông thấy nhất định không tin được.

Lão áo trắng đã hạ mình xuống. Lão không phát huy lực lượng để sử kiếm nữa mà chỉ dùng cặp mắt lạnh như hàn tinh nhìn thẳng vào mặt đối phương.

Lục Tiểu Phụng cũng nhìn lão hỏi:

-Phải chăng các hạ là Bạch Vân Thành chúa?

Bạch y nhân lạnh lùng hỏi lại:

-Các hạ nhận ra ta ư?

Lục Tiểu Phụng thở dài đáp:

-Phi Bạch Vân Thành chúa thì còn ai sử dụng được chiêu kiếm này?

Bạch y nhân gật đầu đột nhiên hỏi lại:

-Công tử là Lục Tiểu Phụng phải không?

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Các hạ cũng nhận ra tại hạ rồi?

Bạch Vân Thành chúa nói:

-Ngoài Lục Tiểu Phụng, còn ai tiếp được chiêu kiếm đó của lão phu?

Lục Tiểu Phụng mỉm cười.

Bất luận là ai nghe Bạch Vân Thành chúa Diệp Cô Thành nói câu này cũng khoan khoái phi thường.

Người ta nói bình sinh lão chưa từng khen tặng một ai mà câu này lại đúng là một lời ca ngợi.

Diệp Cô Thành lại nói:

-Bốn năm trước công tử đã dùng thủ pháp này để đón tiếp thanh kiếm của Mộc đạo nhân. Đến nay y vẫn công nhận thủ pháp của công tử là một tuyệt kỹ thiên hạ vô song.

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Y là bạn của tại hạ. Thành chúa còn lạ gì đa số những ông bạn thường thích khoa trương các người thân thiết với mình.

Diệp Cô Thành nói:

-Bốn tháng trước y cũng coi lão phu sử chiêu Thiên Ngoại Phi Tiên vừa rồi và cũng công nhận là một thứ kiếm pháp thiên hạ vô song.

Lục Tiểu Phụng thở dài đáp:

-Cái đó thì nhất định rồi.

Diệp Cô Thành nói:

-Nhưng y cũng công nhận chỉ có công tử là đón tiếp được chiêu này.

Lục Tiểu Phụng "ủa" lên một tiếng.

Diệp Cô Thành nói tiếp:

-Lão phu không tin nên mới nhất định thử coi.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

-Có phải các hạ đã biết tại hạ tới đây?

Diệp Cô Thành gật đầu.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

-Các hạ ở đây chờ tại hạ hay sao?

Diệp Cô Thành lại gật đầu.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

-Giả tỷ tại hạ không tiếp được chiêu đó thì làm thế nào?

Diệp Cô Thành lạnh lùng đáp:

-Nếu vậy thì không phải là Lục Tiểu Phụng.

Lục Tiểu Phụng nhăn nhó cười nói:

-Rất có thể Lục Tiểu Phụng không đón nổi chiêu kiếm đó thì hiện giờ Lục Tiểu Phụng không phải là Lục Tiểu Phụng ngày trước.

Lục Tiểu Phụng nói tiếp:

-Nếu tại hạ không tiếp nổi chiêu kiếm đó thì đã thành người chết.

Diệp Cô Thành lạnh lùng đáp:

đúng rồi! Người chết là người chết. Người chết không có tên họ.

Đột nhiên lão xoay tay tra kiếm vào vỏ.

Người còn đoạt nổi thanh kiếm trong tay Lục Tiểu Phụng cũng chỉ có một mình lão.

Lục Tiểu Phụng lại cười nói:

-Xem chừng các hạ thực tình không muốn giết tại hạ.

Diệp Cô Thành "ủa" một tiếng ra chiều kinh ngạc.

Lục Tiểu Phụng nói:

-Nếu các hạ muốn giết tại hạ thì bây giờ cũng còn cơ hội.

Diệp Cô Thành ngưng thần nhìn chàng thủng thẳng đáp:

-Kiếm được một đối thủ như công tử trên đời thật không có mấy. Để chết người nào là mất người nấy.

Cặp mắt lấp loáng ánh hào quang của lão dường như lộ vẻ tịch mịch.

Diệp Cô Thành chập rãi nói tiếp:

-Lão phu là con người kiêu ngạo nên trước nay không có bạn mà vẫn không để tâm. Nhưng con người sống ở đời lại không có cả một tay đối thủ thì thật là hiu quạnh.

LỤC TIỂU PHỤNG

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Quyển 2
Chương 11

Cáo Già Mà Lại Biết Thêu Hoa

Lục Tiểu Phụng ngưng thần nhìn lão mỉm cười nói:

-Khi nào các hạ muốn kiếm bằng hữu cũng được.

Diệp Cô Thành chỉ "ồ" một tiếng.

Lục Tiểu Phụng lại nói:

-Ít ra hiện các hạ cũng có thể tìm được người.

Diệp Cô Thành khoé miệng lộ ra nụ cười đáp:

-Xem chừng bọn họ nói không sai. Công tử qua? là người thích kết bạn.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

-Bọn họ mà các hạ nói là ai?

Diệp Cô Thành không trả lời mà cũng bất tất trả lời vì Lục Tiểu Phụng lúc này đã ngó thấy Kim Cửu Linh và Hoa Mãn Lâu.

Lục Tiểu Phụng bỗng phát giác Diệp Cô Thành có nhiều điểm giống như Tây Môn Xuy Tuyết. Cả hai nhân vật này đều cô độc và kiêu ngạo phi thường.

Bọn họ coi mạng người chẳng có gì quan trọng. Bất luận là tính mạng người khác hay tính mạng họ cũng vậy mà thôi.

Cả hai người đã ra tay là chẳng nể nang gì vì kiếm pháp của họ nguyên là thứ kiếm pháp giết người.

Họ lại thích mặc áo trắng như tuyết.

Người họ đều lạnh lẽo như băng tuyết trên đỉnh núi xa xôi.

Phải chăng chỉ có hạng người này mới luyện được môn kiếm pháp tuyệt thế?

Lục Tiểu Phụng nâng chung rượu lên chàng lại phát giác ra một điều khác lạ.

Diệp Cô Thành không để một giọt rượu nào dính vào người. Thậm chí lão không uống cả nước trà. Đồ uống duy nhất của lão là bạch thủy tinh khiết.

Lục Tiểu Phụng vừa nâng chung lên, rượu đã trôi vào cổ họng.

Diệp Cô Thành nhìn chàng dường như lộ vẻ kinh ngạc hỏi:

-Công tử uống rượu nhiều lắm phải không?

Lục Tiểu Phụng gật đầu đáp:

-Mà còn uống mau nữa.

Diệp Cô Thành nói:

-Vì thế lão phu mới lấy làm kỳ.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

-Các hạ cho uống rượu là một chuyện kỳ quái ư?

Diệp Cô Thành nói:

-Rượu đã hại người lại làm loạn tính thế mà thể lực và trí tuệ công tử vẫn cao tuyệt.

Lục Tiểu Phụng cười nói:

-Thực ra không phải lúc nào tại hạ cũng uống rượu thế này. Chỉ những lúc thương tâm tại hạ mới uống dữ.

Diệp Cô Thành hỏi:

-Hiện giờ công tử thương tâm lắm ư?

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Lúc người ta bị bạn hữu bán đứng thì không thương tâm sao được! Hoa Mãn Lâu bật cười. Dĩ nhiên gã đã hiểu rõ chỗ ngụ ý ở câu nói của Lục Tiểu Phụng.

Kim Cửu Linh vừa cười vừa hỏi:

-Công tử tưởng bọn ta đem bán đứng công tử chăng?

Lục Tiểu Phụng dựng mặt lên đáp:

-Các vị đã biết tại hạ tới đây lại biết cả thanh lợi kiếm thiên hạ vô song đang ở đây chờ tại hạ, thế mà các vị như hai tên Tào Tháo ẩn mình một bên để coi náo nhiệt.

Kim Cửu Linh nói:

-Bọn ta qua? biết công tử tới đây, vì công tử nhất định đến thử thách để xem đúng có người đã tiến vào bảo khố không?

Lục Tiểu Phụng nói:

-Vì thế mà các vị ngồi đây chờ coi tại hạ có tiến vào được chăng?

Kim Cửu Linh thừa nhận đáp:

-Nhưng bọn ta chờ mãi đến lúc công tử lên nóc

nhà mới phát giác.

Lục Tiểu Phụng hỏi móc:

-Thế rồi các vị chờ coi tại hạ có bị Diệp thành chúa phóng kiếm đâm chết không chứ gì?

Kim Cửu Linh đáp:

-Nhưng công tử cũng biết lão thực tình không có ý hạ công tử.

Lục Tiểu Phụng nói:

-Nhưng chiêu kiếm đó chẳng phải là chuyện giả.

Kim Cửu Linh cười nói:

-Cả Lục Tiểu Phụng cũng không phải là Lục Tiểu Phụng giả.

Hắn nói thật khéo, bất luận ai gặp hạng người

như hắn cũng không thể tức mình được.

Kim Cửu Linh lại nói:

-Lúc công tử chưa tới, bọn ta đã đưa ra một kết luận.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

-Kết luận thế nào?

Kim Cửu Linh đáp:

-Lục Tiểu Phụng mà không vào được thì trên đời này tuyệt không kẻ nào vào được nữa.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

-Chẳng lẽ tên đại đạo thêu hoa không phải là người?

Kim Cửu Linh cứng họng không trả lời được

nữa.

Lục Tiểu Phụng nói:

-Tại hạ không có cách nào vào nỗi, dù trong mình có chìa khóa bảo khố cũng chẳng đến mở cửa được. Thậm chí mở cửa vào trong rồi tại hạ cũng không biết cách nào khoá cửa bên ngoài vào được.

Kim Cửu Linh nói:

-Hôm ấy lúc Giang Trọng Uy tiến vào, cửa bảo khố cũng khoá ở ngoài rồi.

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Tại hạ biết thế.

Kim Cửu Linh nói:

-Theo lý thuyết mà nói thì bảo khố nhất định

còn nẻo đường thông ra ngoài. Tên đại đạo thêu hoa kia đã theo nẻo đường đó để tiến vào.

Lục Tiểu Phụng nói:

đáng tiếc là sự thật bảo khố không còn con đường nào khác. Tên đại đạo thêu hoa kia chỉ có lối này để đi vào.

Hoa Mãn Lâu đột nhiên lên tiếng:

-Nhất định là có, đáng tiếc là bọn mình không tìm ra được.

Diệp Cô Thành ngồi bên nghe mấy người nói tỏ vẻ lạnh lùng, chẳng quan tâm gì đến vụ này.

Lão chỉ quan tâm đến một việc, đột nhiên cất tiếng hỏi:

-Tây Môn Xuy Tuyết là bạn của công tử phải

không?

Lục Tiểu Phụng gật đầu, bỗng chàng hỏi lại:

-Hiện giờ còn một người ở ngoài đang chờ tin tức của tại hạ. Các vị thử đoán xem người đó là ai.

Chàng sợ Diệp Cô Thành lại hỏi tới Tây Môn Xuy Tuyết, nên nghe lão hỏi chàng liền lái sang chuyện khác.

Nhưng Diệp Cô Thành vẫn không thay đổi vấn đề, lão lại hỏi:

-Công tử đã giao thủ với y chưa?

Lục Tiểu Phụng đáp cộc lốc:

-Chưa! Diệp Cô Thành hỏi:

-Kiếm pháp của hắn thế nào?

Lục Tiểu Phụng gượng cười đáp:

-Lợi hại lắm! Diệp Cô Thành hỏi:

-Phải chăng Độc Cô Nhất Hạc chết dưới lưỡi kiếm của hắn?

Lục Tiểu Phụng gật đầu.

Diệp Cô Thành nói:

-Thế thì kiếm pháp của hắn nhất định còn cao hơn Mộc Đạo Nhân.

Gương mặt lạnh như tiền của lão ra chiều phấn khởi, lão thủng thẳng nói tiếp:

-Lão phu mà được so tài cao thấp với hắn mới là điều khoan khoái nhất đời.

Lục Tiểu Phụng đột nhiên đứng dậy hỏi:

-Rượu đâu? Sao nơi đây lại không có rượu?

Kim Cửu Linh đáp:

-Ta đi lấy cho công tử.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

-Ông bạn đi lấy được rượu?

Kim Cửu Linh đáp:

-Nơi đây có hầm rượu.

Lục Tiểu Phụng lại hỏi:

-Kim lão gia vào được không?

Hoa Mãn Lâu cười đáp:

-Trong Vương phủ này e rằng không một nơi nào mà y chưa lần mò tới.

Lục Tiểu Phụng "ủa" lên một tiếng.

Hoa Mãn Lâu hỏi:

-Công tử dám lần mò vào đây lúc ban đêm, chẳng lẽ còn chưa hiểu vị tổng quản mới nhận chức là ai?

Lục Tiểu Phụng cười nói:

-Hầm rượu ở chỗ nào? Xin Kim tổng quản dẫn đường cho.

Hầm rượu ở trong gian phòng bình thường và thấp tè ngay bên cạnh bảo khố.

Kim Cửu Linh lấy chiếc chìa khoá mở cửa. Đã có tên vệ sĩ đốt đèn cho họ.

Vào cửa rồi lật tấm đá lên, đi xuống mười mấy bậc là tới hầm rượu.

Hầm rượu này rất lớn.

Lục Tiểu Phụng thở dài nói:

-Nếu tại hạ đúng là con tửu qui? thì bây giờ dao kề cổ cũng đừng hòng đuổi tại hạ ra được.

Kim Cửu Linh mỉm cười đáp:

-Kim mỗ biết nhiều người cho công tử là tửu qui? nhưng thực ra công tử có phải là tửu qui? đâu?

Lục Tiểu Phụng "ồ" lên một tiếng.

Kim Cửu Linh nói:

-Công tử vào trong này chỉ vì sợ Diệp Cô Thành đòi công tử dẫn đi kiếm Tây Môn Xuy Tuyết mà thôi.

Lục Tiểu Phụng thở dài đáp:

-Thực tình tại hạ sợ hai người gặp nhau. Một khi

họ rút kiếm khỏi vỏ thì e rằng trên đời không còn ai bảo họ thu về được.

Kim Cửu Linh nói:

-Nhưng chẳng sớm thì muộn tất có phen hai người sẽ chạm trán nhau.

Lục Tiểu Phụng nhăn nhó cười đáp:

-Ngày đó sẽ xảy ra chuyện gì thì tại hạ không dám nghĩ tới.

Kim Cửu Linh hỏi:

-Công tử sợ Diệp Cô Thành đâm chết Tây Môn Xuy Tuyết chứ gì?

Lục Tiểu Phụng đáp:

đồng thời tại hạ cũng sợ Tây Môn Xuy Tuyết sẽ

hạ sát lão.

Chàng thở dài nói tiếp:

-Cả hai nhân vật này đều là những kiếm khách trùm đời. Bất luận ai chết đi cũng không làm sao bồi bổ được cho tổn thất này. Càng đáng sợ hơn nữa là hai người đều dùng kiếm pháp sát nhân. Mỗi khi họ rút kiếm ra khỏi vỏ thì tất nhiên phải có người chết.

Kim Cửu Linh hỏi:

-Tuyệt đối chẳng thể khống chế được ư?

Lục Tiểu Phụng gật đầu.

Kim Cửu Linh cười nói:

-Nhưng trên đời chẳng có việc gì tuyệt đối.

Lục Tiểu Phụng lại "ồ" lên một tiếng.

Kim Cửu Linh hỏi:

-Trong bảo khố tuyệt đối không có người vào được, nhưng có người đã vào rồi, chẳng lẽ họ từ trên trời rơi xuống hay là từ dưới đất chui lên?

Lục Tiểu Phụng đột nhiên mắt sáng lên hỏi:

-Phải chăng hầm rượu này ở dưới gầm bảo khố?

Kim Cửu Linh đáp:

- Dường như là thế thì phải.

Lục Tiểu Phụng nói:

-Chúng ta hãy khoét một huyệt động trên đầu, há chẳng chui lên bảo khố được ư?

Kim Cửu Linh cũng sáng mắt lên:

-Bên ngoài hầm rượu này tuy cuộc phòng thủ

tương đối sơ sài hơn, nhưng cũng phải có chìa khoá mới vào được?

Lục Tiểu Phụng hỏi:

-Giang Trọng Uy có chìa khoá không?

Kim Cửu Linh gật đầu đáp:

-Nhưng tuyệt chẳng có lý nào hắn lại giao cho tên đại đạo thêu hoa.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Dĩ nhiên không phải hắn, nhưng người khác dám đưa lắm.

Kim Cửu Linh hỏi:

-Người khác mà công tử biết đó là ai?

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Phải là con người kề cận hắn mới có thể cởi lấy chìa khoá lên đem đi theo kiểu mẫu mà đánh.

Kim Cửu Linh cặp mắt lấp loáng ánh hào quang hỏi:

-Phải chăng công tử muốn nói Giang Khinh Hà?

Lục Tiểu Phụng vỗ vai hắn đáp:

-Kim lão gia qua? không hổ là người thông minh nhất trong sáu tầng cửa lớn.

Lục Tiểu Phụng bưng hũ rượu lớn trở lại. Chàng quyết định khánh chúc cuộc thành công. Chẳng bao giờ chàng nức lòng hả dạ như lúc này.

Nghe tiếng cười khoan khoái của chàng, Hoa Mãn Lâu không nhịn được hỏi:

-Chẳng lẽ công tử tìm ra được bảo bối gì trong

hầm rượu này?

Lục Tiểu Phụng cười đáp:

đúng thế! Hoa Mãn Lâu hỏi:

-Bảo bối vào loại gì?

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Một đường dây.

Hoa Mãn Lâu không hiểu hỏi:

đường dây ư? Đường dây thế nào?

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Nó là loại đường dây không nhìn thấy được, nhưng chúng ta cứ theo nó mà lần bước là có thể nắm được đuôi con cáo già kia.

Hoa Mãn Lâu vẫn chưa lại hiểu hỏi:

-Con cáo già nào?

Lục Tiểu Phụng cười đáp:

- Dĩ nhiên là con cáo già biết thêu hoa.

Bây giờ chàng tưởng chừng đã chứng minh được một điều.

Giang Khinh Hà nhất quyết ở trong một tổ chức với tên đại đạo thêu hoa kia.

Vì thế chàng chỉ cần tìm đến Giang Khinh Hà là tìm được tên đại đạo thêu hoa.

Hoa Mãn Lâu hỏi:

-Công tử có nắm chắc là sẽ kiếm được Giang Khinh Hà hay không?

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Cũng nắm được một phần.

Hoa Mãn Lâu hỏi:

-Công tử chuẩn bị đi kiếm y bằng cách nào?

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Tại hạ chuẩn bị đi kiếm một đôi giày đỏ, rồi kiếm một người trước kia chưa đi giày đỏ cho họ đi vào.

Hoa Mãn Lâu thở dài nhăn nhó cười nói:

-Công tử càng nói tại hạ càng đi đến chỗ không hiểu.

Lục Tiểu Phụng cười đáp:

-Tại hạ đảm bảo một ngày kia công tử sẽ nghe ra.

Đột nhiên chàng phát giác trong nhà thiếu đi một người liền cất tiếng hỏi:

- Diệp Cô Thành đâu rồi?

Hoa Mãn Lâu đáp:

-Y không thích rượu, cũng không ưa bồi tiếp người uống rượu. Bây giờ đã tới lúc y đi ngủ rồi.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

-Công tử tưởng y đi ngủ thật chăng?

Hoa Mãn Lâu thở dài đáp:

-Tiểu đệ chỉ biết rằng nếu y quyết định đi kiếm Tây Môn Xuy Tuyết thì không ai ngăn cản được.

Lục Tiểu Phụng không mấy khi say, nhưng thường thường chàng lại thích giả vờ say rượu. Khi

chàng giả say nói năng lăng líu dứt lác huyên thuyên như trẻ nít.

Hoa Mãn Lâu không sợ chàng dứt lác, nhưng nơi đây ở trong Vương phủ, gã không thể để chàng đập phá cốc chén của Kim Cửu Linh.

Lục Tiểu Phụng cầm đũa gõ vào chung rượu, cất tiếng hát nghêu ngao:

"Trên sông Hoàng Hà mây trắng lửng lơ.

"Một mảnh cô thành sao khéo hửng hờ?

"Tiếng địch oán chi ngàn dương liễu?

"Gió xuân mấy độ ngoài quan luống ngẩn ngợ" Đây là bài thơ của thi gia nổi tiếng tên gọi Vương Chi Hoán về đời nhà Đường làm ra. Bạch Vân Thành chuá Diệp Cô Thành rất thích bài thơ này.

Hiển nhiên Lục Tiểu Phụng đang nghĩ tới Diệp Cô Thành mà hát chứ chẳng phải chàng say rượu.

Chàng lại hát một bài Hồ ca ở Bắc Quốc rồi dường như cổ họng ngứa ngáy khó chịu.

Hoa Mãn Lâu đột nhiên hỏi:

-Công tử vừa nói bên ngoài có người đang chờ. Người đó là ai?

Lục Tiểu Phụng lập tức dừng lại không hát nữa.

Dĩ nhiên Lục Tiểu Phụng không say rượu thực sự, nhưng hiện giờ Tiết Băng đang say sưa.

Lục Tiểu Phụng nhảy vọt lên xông ra.

Kim Cửu Linh hỏi:

-Công tử bảo ai chờ y ở ngoài?

Hoa Mãn Lâu không nghĩ ngợi gì đáp ngay:

-Nhất định là Tiết Băng rồi.

Kim Cửu Linh hỏi:

-Sao lại nhất định là Tiết Băng?

Hoa Mãn Lâu đáp:

-Tiểu đệ biết rõ Tiết Băng rất mê y mà y cũng thích Tiết Băng.

Nhưng Tiết Băng không chờ Lục Tiểu Phụng ở khách sạn, cô chưa về Như Ý khách sạn.

Lục Tiểu Phụng biết bây giờ còn một biện pháp may ra kiếm được Tiết Băng. Biện pháp đó là chàng hãy đi kiếm Xà Vương.

Lần này dĩ nhiên chàng không cần người dẫn

đường.

Đêm đã khuya Xà Vương vẫn chưa ngủ. Lão thấy Lục Tiểu Phụng tìm đến không khỏi giật mình hô:

-Ta đang ở đây chờ công tử.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

-Lão huynh chờ tiểu đệ ư? Vậy lão huynh biết tiểu đệ sẽ đến hay sao?

Xà Vương gật đầu.

Lục Tiểu Phụng lại hỏi:

-Tiết Băng có tới đây không?

Xà Vương gật đầu đáp:

-Y cứ ở đây uống rượu. Uống cũng lắm mà nói

cũng nhiều.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

-Y đã nói gì?

Xà Vương cười đáp:

-Y bảo công tử chẳng là cái thá gì mà cũng không phải là giống người.

Tuy hắn vừa nói vừa cười mà trong cái cười có vẻ lo âu.

Lục Tiểu Phụng nhăn nhó cười đáp:

-Nhất định là y uống say rồi.

Xà Vương nói:

-Nhưng y nhất định đòi đi, nhất định muốn kiếm công tử. Ta đã không thể lôi kéo y, lại chẳng yên dạ

để y đi một mình, nên phái hai người ngấm ngầm theo sau bảo vệ

y.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

-Hai người đó đã về chưa?

Xà Vương thở dài đáp:

-Bọn họ chưa về.

Lục Tiểu Phụng động dung hỏi:

-Tại sao vậy?

Vẻ mặt trầm trọng, Xà Vương đáp ngay:

-Có người đã phát giác thi thể bọn chúng, còn Tiết cô nương thì không thấy đâu.

Thi thể của hai người ở trong ngõ hẻm tối tăm. Vết thương chí mạng là ở nơi mắt.

Dĩ nhiên lúc họ chết đã đui mắt rồi.

Lục Tiểu Phụng toàn thân lạnh như băng giá.

-Tú Hoa đại đạo! Tiết Băng đã lọt vào tay Tú Hoa đại đạo rồi chăng? Chẳng lẽ hắn đã biết Lục Tiểu Phụng phát giác ra điều bí mật của hắn.

Vụ này ít ra đã chứng minh một điều: Đường dây mà Lục Tiểu Phụng tìm được thật chính xác.

Đáng lý trong lúc chàng tìm ra được đường dây chính xác trong vụ nghi án này là một điều cao hứng mới phải, nhưng lại cảm thấy tựa hồ trái tim chìm hẳn xuống do chính bàn chân mình đạp lên.

Đột nhiên chàng phát giác tình cảm của mình đối với Tiết Băng còn mãnh liệt hơn là chàng tưởng

tượng nhiều.

Về đến tiểu lâu, Xà Vương ngồi chờ chàng, lặng lẽ rót rượu cho chàng.

Lục Tiểu Phụng nâng chung rượu lên rồi lại đặt xuống.

Xà Vương hỏi:

-Công tử không uống được ư?

Lục Tiểu Phụng gượng cười đáp:

-Lúc này tiểu đệ muốn giữ mình cho thật tỉnh táo.

Nụ cười chàng méo xệch so với người khóc còn khó coi hơn. Xà Vương trước nay chưa từng thấy chàng buồn bã như lúc này bao giờ. Lão kiếm lời an ủi:

-Ta có ba ngàn anh em dưới trướng. Chỉ cần Tiết Băng cô nương hãy còn trong thành này là nhất định tìm cho bằng được.

Đây hoàn toàn không phải chỉ là lời an ủi, thực sự lão có đủ lực lượng làm như vậy.

Nhưng chờ tới khi lão tìm thấy cô thì e rằng thây cô đã giá lạnh.

Lục Tiểu Phụng đột nhiên hỏi:

-Lão huynh có nghe ai nói đến một đại hán râu quai nón biết thêu hoa bao giờ chưa?

Xà Vương gật đầu đáp:

-Tuy ta chưa hỏi đến nhưng cũng đoán ra công tử nhất định vì vụ này mà tới đây.

Lục Tiểu Phụng nói:

-Hai vị huynh đệ của lão huynh chết về tay người đó nên...

Xà Vương ngắt lời:

-Nên công tử sợ Tiết Băng lọt vào tay hắn?

Lục Tiểu Phụng lại bưng chung rượu lên. Lần này Xà Vương nắm lấy tay chàng nói:

-Thực ra công tử lúc này cần tỉnh táo. Hay hơn hết là nên nghĩ cách ngủ đi một lúc...

LỤC TIỂU PHỤNG

Cổ Long

Quyển 2
Chương 12

Ngũ Độc Nương Tử Công Tôn Lan

Lục Tiểu Phụng nhăn nhó cười hỏi:

-Nếu lão huynh mà là tiểu đệ thì liệu lúc này có ngủ được chăng?

Xà Vương gượng cười đáp:

đã mười năm nay suốt đêm ta không ngủ được. Đó là thứ bệnh trầm trọng. Cử bệnh thành danh y, ta nghĩ được thứ thuốc chuyên trị bệnh này.

Xà Vương lấy ra một thứ bột trắng đựng trong bình ngọc biếc và bảo chàng:

-Công tử cứ dương mắt lên ngồi đây thì dù cả mười năm cũng chả cứu được Tiết cô nương ra. Nhưng công tử ngủ đi một lúc, tinh thần tỉnh táo lại thì không chừng có cách cứu được y.

Lục Tiểu Phụng ngần ngừ một lúc rồi nâng chung rượu lên uống.

Khi chàng tỉnh dậy thì trời đã sáng tỏ. Aùnh dương quang chiếu vào tấm lụa chăng trên cửa sổ.

Xà Vương đang ngồi dưới cửa sổ cầm một mảnh nhung trắng như tuyết nhẹ nhàng lau thanh kiếm.

Thanh kiếm này vừa ngắn vừa nhỏ, đúc bằng sắt luyện. Lúc bình thời có thể dùng làm bội kiếm cài ở đai lưng.

Đó là thanh Linh Xà kiếm, nhờ nó mà Xà Vương nổi tiếng.

Lục Tiểu Phụng ngồi dậy, chau mày hỏi:

-Lão huynh làm gì vậy?

Xà Vương đáp:

-Ta đang lau thanh kiếm.

Lục Tiểu Phụng nói:

-Nhưng ít ra mười năm rồi lão huynh không dùng đến thanh kiếm này.

Xà Vương đáp:

-Ta chỉ lau cho sạch chứ chưa chuẩn bị dùng tới.

Thủy chung lão vẫn không nhìn Lục Tiểu Phụng, dường như lão sợ chàng nhìn khoé mắt mà

đoán được chuyện bí mật của lão.

Vẻ mặt Xà Vương đã lợt lạt, lúc này ánh dương quang chiếu vào coi còn đáng sợ hơn nữa.

Chỉ có người không ngủ được mới biết không ngủ được là cực lắm, có thể nói là một việc đáng sợ.

Đó không phải là bệnh tật gì, nhưng là một thứ hình phạt hành hạ con người đáng sợ hơn bất cứ thứ bệnh gì. Lão đã bị nó hành hạ mười năm nay.

Lục Tiểu Phụng nhìn lão hồi lâu mới thủng thẳng nói:

-Tiểu đệ chưa từng hỏi qua về việc dĩ vãng của lão huynh.

Xà Vương đáp:

-Chưa.

Lục Tiểu Phụng nói:

-Tiểu đệ không hỏi có lẽ vì tiểu đệ đã biết rồi.

Xà Vương biến sắc:

-Công tử biết thế nào?

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Tiểu đệ biết lão huynh không chỉ là Xà Vương. Con người lão huynh không phải vì trốn tránh một việc cực kỳ đau khổ thì chẳng khi nào lại làm Xà Vương.

Xà Vương hững hờ đáp:

-Làm Xà Vương cũng chẳng có gì mất mặt, chẳng lẽ công tử không nhận thấy ta sống cuộc đời khoan khoái hơn nhiều người khác ư?

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Nhưng lão huynh chẳng phải hạng người này, nếu không vì chuyện trốn tránh thì chẳng khi nào lão huynh ẩn mình ở chỗ quê mùa này.

Xà Vương hỏi:

-Vậy ta nên là hạng người nào?

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Tiểu đệ không hiểu mà chỉ biết lão huynh là bằng hữu của tiểu đệ. Giữa tình bạn bè nêân phải nói thực.

Sắc mặt Xà Vương càng lợt lạt hơn. Đột nhiên lão thở dài nói:

-Công tử không nên tỉnh táo sớm như vậy.

Lục Tiểu Phụng nói:

-Nhưng hiện giờ tiểu đệ đã tỉnh rồi.

Xà Vương hỏi:

-Công tử nhận ra ta trốn lánh là vì chuyện gì?

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Cừu hận! Trên đời này ít có chuyện gì khiến người ta bị hành hạ, đau khổ như là cừu hận.

Vẻ mặt Xà Vương qua? nhiên đau khổ thật sự.

Lục Tiểu Phụng lại nói:

-Lão huynh muốn trốn tránh cừu hận nên mới ẩn mình vào trong hang cùng ngõ hẻm ở chốn quê mùa này, vì lão biết kẻ thù vĩnh viễn không bao giờ nghĩ tới lão huynh biến thành Xà Vương.

Xà Vương muốn phủ nhận nhưng rồi lại nhẫn nại không lên tiếng.

Lục Tiểu Phụng nói:

-Có điều đáng tiếc là mối cừu hận này vĩnh viễn lão huynh không quên được, vì thế mà hễ gặp cơ hội là lão huynh chẳng nghĩ gì nữa, quyết hành động để kết thúc cho lẹ.

Đột nhiên chàng lại bám vai Xà Vương, nhìn thẳng vào mặt hắn, hỏi dằn từng tiếng:

-Hiện giờ phải chăng lão huynh đã có cơ hội? Phải chăng lão huynh đã phát hiện ra hành tung của kẻ thù?

Xà Vương ngậm miệng, vẻ mặt lại càng đau khổ.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

-Cừu nhân của lão huynh là ai? Hiện giờ hắn có trong thành này không?

Xà Vương vẫn im tiếng.

Lục Tiểu Phụng lại nói:

-Lão huynh không nói cũng được, nhưng tiểu đệ nhất định không để cho lão huynh xuống lầu.

Xà Vương dựng mặt lên lạnh lùng nói:

-Công tử tự rước lấy những chuyện rắc rối đã quá đủ rồi, sao còn muốn dính vào chuyện người khác?

Lục Tiểu Phụng thở dài đáp:

-Tiểu đệ biết lão huynh đã làm ơn cho ai, không mong người báo đáp, nên mới không chịu cho tiểu đệ hay vụ này.

Xà Vương chẳng nói gì.

Lục Tiểu Phụng phân trần:

-Chẳng phải tiểu đệ muốn đền đáp lão huynh mà chỉ muốn đưa ra cuộc trao đổi.

Xà Vương không nhịn được hỏi:

-Trao đổi thế nào?

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Tiểu đệ đối phó với người kia, còn lão huynh kiếm Tiết Băng cho tiểu đệ.

Xà Vương nắm chặt tay, hai bàn tay lợt lạt gầy đét không ngớt run bần bật, đáp:

đúng thế! Ta qua? thật có một kẻ thù, ta nhất định kiếm hắn để đòi nợ.

Lục Tiểu Phụng nói:

-Qua? nhiên tiểu đệ đoán không sai.

Xà Vương cười lạt hỏi:

đây hoàn toàn là việc của ta, tại sao ta phải cầu cứu công tử làm giúp?

Lục Tiểu Phụng cười đáp:

-Vì tay lão huynh phát run, vì bệnh hoạn của lão huynh đã kéo dài mười năm và đã bị cừu hận hành hạ không còn giống người sống nữa, bây giờ lão huynh còn ra đi là chỉ đưa mình vào chỗ chết.

Xà Vương người đang cứng đơ đột nhiên mềm nhũn té xuống ghế, tựa hồ cả con người lão đã hoàn toàn băng hoại.

Lục Tiểu Phụng vẫn không chịu buông tha, lạnh

lùng nói tiếp:

-Có khi lão huynh tự mình muốn chết cho rồi vì nhận thấy sống còn đau khổ hơn là chết, nhưng tiểu đệ không muốn nhìn lão huynh chết ở trong tay người kia, đồng thời cũng không muốn hắn làm hại lão huynh thành người dở sống dở chết mà hắn vẫn tiêu dao tự tại trên cõi đời này.

Chàng nắm chặt hai bàn tay lạnh ngắt của Xà Vương nói dằn từng tiếng:

-Vì chúng ta là bằng hữu.

Xà Vương nhìn chàng, đột nhiên nước mắt tuôn ra như suối. Lão lẩm bẩm:

-Công tử đã ngó thấy vợ ta chưa? Dĩ nhiên là chưa, nên công tử vĩnh viễn không hiểu nàng là một nữ nhân cực kỳ ôn nhu lương thiện. Công tử cũng chưa thấy hai con ta. Chúng đều là những đứa trẻ rất

thông minh khả ái. Bọn chúng mới năm sáu tuổi.

Lục Tiểu Phụng nghiến răng hỏi:

-Bọn họ đều chết về tay người kia cả rồi ư?

Xà Vương nghe. n ngào ú ớ nói:

-Mụ vốn không đáng kể là người, tâm địa mụ độc hơn rắn rít, thủ đoạn mụ đáng ghê hơn qui? sứ. Có lẽ mụ vốn là ma nữ ở địa ngục trốn ra.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

-Mụ là ai?

Xà Vương lẩm bẩm gật đầu:

-Tên mụ là gì à? Mụ là Công Tôn Đại Nương.

Xà Vương lại giải thích:

-Thực ra tên mụ là Công Tôn Lan. Nghe nói mụ là con cháu người nổi tiếng nhất ở

Giáo phường về đời sơ đường tên gọi Công Tôn Đại Nương. Vì thế những người biết mụ đều kêu bằng Công Tôn Đại Nương.

Lục Tiểu Phụng nói:

-Tiểu đệ chưa biết người này, cả tên mụ cũng chưa từng nghe ai nói tới.

Xà Vương đáp:

-Mụ không phải là danh nhân. Mụ không muốn làm danh nhân vì mụ nhận ra làm danh nhân có lắm chuyện buồn bực cho mình.

Lục Tiểu Phụng thở dài nói:

-Xem chừng ít ra mụ đáng kể là một nữ nhân rất

thông minh.

Làm danh nhân bị phiền não và đau khổ thế nào thì Lục Tiểu Phụng hiểu rõ hơn ai hết.

Xà Vương đáp:

-Nhưng mụ lại dùng rất nhiều danh tự khác, những danh tự đó không chừng công tử cũng biết rồi.

Lục Tiểu Phụng "ủa" lên một tiếng.

Xà Vương lại nói:

-Nữ Đồ Hộ, Đào Hoa Phong, Ngũ Độc Nương Tử, Tiêu Hồn Bà Bà... Những danh tự đó chắc công tử đã nghe qua?

Lục Tiểu Phụng động dung hỏi:

-Những ngoại hiệu đó đều là mụ ư?

Xà Vương đáp:

đúng thế! Lục Tiểu Phụng thở dài nói:

-Xem chừng mụ qua? là một nữ nhân đáng sợ.

Rồi chàng hỏi:

-Mụ hành động thần bí như vậy thì làm sao lão huynh thấy được?

Xà Vương đáp:

-Ta chưa tìm thấy mụ thì mụ đã tìm đến ta.

Lão móc trong bọc ra một mảnh giấy vo tròn, vuốt thẳng rồi để lên bàn. Trên giấy viết:

"Ta hiểu ngươi là ai rồi, ta cũng biết ngươi muốn gặp ta.

"Vậy đêm trăng tròn, ta chờ ngươi ở Tây Viên. Hay hơn hết là ngươi mang đi một ít tiền để mời ta ăn một bữa Đỉnh Hồ Thượng Tố và La Hán Trai Miến." Nét chữ rất tinh anh, rất xinh đẹp. Phía dưới vẽ đoá hoa lan để tự danh.

Xà Vương nói:

-Lá thơ này mụ giao cho một vị huynh đệ ở Thành Nam để y đưa lại cho ta.

Lục Tiểu Phụng trầm ngâm nói:

-Mụ không trực tiếp đưa cho lão huynh, có lẽ vì mụ chưa biết địa chỉ.

Xà Vương đáp:

-Những người lên căn lầu nhỏ của ta không có mấy.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

-Tây Viên nào? Phải chăng Tây Viên trong đó có cây Liên Lý thụ?

Xà Vương đáp:

-Phải rồi! Lục Tiểu Phụng hỏi:

-Bữa nay phải chăng là ngày trăng tròn?

Xà Vương đáp:

-Hôm nay là ngày rằm.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

-Mụ ước hẹn đến đêm, bây giờ hãy còn sớm, lão huynh có chuẩn bị đi không?

Xà Vương hỏi lại:

-Bây giờ là bao giờ? Hãy còn buổi sáng phải không?

Lục Tiểu Phụng chợt phát hiện ra ánh dương quang đã dần dần ảm đạm, sắp đến lúc huỳnh hôn.

Xà Vương nói:

-Thứ thuốc đó đáng lý có thể làm cho công tử ngủ đến sáng sớm mai, nhưng dược lực nào dù mạnh đến đâu đối với con người như công tử cũng không hiệu nghiệm.

Lục Tiểu Phụng nhăn nhó cười đáp:

-Có lẽ vì người tiểu đệ đã thành trơ gỗ rồi.

Xà Vương ngưng thần nhìn chàng thủng thẳng nói:

-Ta cũng biết mình tuyệt đối không phải là đối

thủ của mụ, nhưng công tử...

Lục Tiểu Phụng ngắt lời:

-Lão huynh bất tất phải quan tâm cho tiểu đệ. Tiểu đệ đã chạm trán những nhân vật lợi hại gấp mười mụ mà vẫn còn sống được đến ngày nay.

Chàng không để Xà Vương mở miệng lại nói tiếp:

-Nhưng có việc làm cho tiểu đệ quan tâm một chút.

Xà Vương hỏi:

-Việc gì?

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Tiểu đệ không tìm thấy mụ.

Chàng nói tiếp:

-Mụ đã có nhiều tự hiệu như vậy, tất cũng hoá trang nhiều lối khác nhau. Huống chi bọn đàn bà chỉ thay đổi y phục và kết mớ tóc khác kiểu là đủ khiến cho người ngoài khó lòng nhận ra được.

Xà Vương đáp:

-Thuật dịch dung của mụ qua? rất tinh thâm, mụ lại ít khi dùng chân tướng để gặp ai, nhưng mụ cũng có cái tật, hễ mình biết thóp là nhận ra được ngay.

Mỗi một nữ nhân chẳng nhiều thì ít đều có tật riêng.

Lục Tiểu Phụng cười hỏi:

-Mụ có tật gì?

Xà Vương đáp:

-Tật của mụ rất đặc biệt.

Những người đàn bà càng thông minh, càng xinh đẹp càng có tật đặc biệt.

Xà Vương nói tiếp:

-Bất luận mụ mặc quần áo gì thì mặc, hoá trang làm người gì thì làm, nhưng đôi giày của mụ không bao giờ thay đổi.

Lục Tiểu Phụng sáng mắt lên hỏi:

-Mụ thường đi giày thế nào?

Xà Vương đáp:

-Mụ đi giày đỏ.

Lục Tiểu Phụng nhảy lên hỏi:

-Giày đỏ tươi mà thêu hoa, tựa hồ tân nương tử,

nhưng mũi giày không thêu uyên ương mà lại thêu con cú mèo.

Tây Viên ở phía tây thành mà lại là một đại hoa viên.

Hiện giờ đã qua buổi hoàng hôn. Những lâu các đình đài trong bụi hoa dưới bóng cây đều thắp đèn như những điểm hàn tinh.

Ngọn gió đêm đưa lại mùi hoa thơm và mùi rượu.

Mảnh trăng tròn vành vạnh như treo lơ lửng đầu cành. Đó là cây Lý Liên thụ.

Cây gỗ đỏ cao lớn, hai cành liền vào nhau tạo thành một gốc tựa hồ đôi tình nhân đang ôm nhau.

Lục Tiểu Phụng lại nhớ tới Tiết Băng. Hễ chàng nhớ tới là trái tim lại đau nhói như bị kim đâm.

Chàng chẳng phải người vô tình, nhưng chàng biết lúc này không phải là lúc nóng nảy bi thương.

Lục Tiểu Phụng đã đi quanh trong vườn hết một vòng. Đêm nay nữ khách không có nhiều và chưa thấy một cô gái nào đi giày hồng.

Chàng vẫn không nóng nảy.

Công Tôn Lan chắc không biết trong vườn lại có Lục Tiểu Phụng đang chờ mụ.

Điều này là một ưu thế cho chàng.

Vừng trăng tỏ dần dần lên cao khiến cho người ta phải nát ruột.

Giả tỷ lúc này Tiết Băng ở bên Lục Tiểu Phụng thì nhất định thị bảo chàng tìm chỗ ngồi và kêu lấy một mâm Đỉnh Hồ Thượng Tố hảo hạng.

Trước mặt người khác thị thường tỏ ra bẽn lẽn, mặt đỏ bừng không nói một câu.

Nhưng khi cùng đi với Lục Tiểu Phụng thị biến thành một cô gái rất nhõng nhẽo, hết đòi thứ này lại đòi thứ khác, chẳng một lúc nào chịu ngồi yên.

Lục Tiểu Phụng phát giác ra một điều làm cho chàng cao hứng. Chàng thích Tiết Băng nhõng nhẽo. Chàng muốn thị vòi vĩnh, vòi vĩnh như một đứa con nít bướng bỉnh.

Chàng thích thị nói líu lo... Chàng không muốn nghĩ thêm nữa và sắp sửa đi chỗ khác.

Giữa lúc chàng trở gót, bỗng nhìn thấy một mụ già ở dưới bóng cây đi ra.

Mụ già mặc quần áo xanh vá đến trăm miếng. Trên lưng mụ tựa hồ có một khối đá lớn để lên làm cho lưng mụ sắp gãy đến nơi.

Lúc mụ đi, lưng còng, đầu cúi thấp tựa hồ như đang tìm kiếm vật gì.

Ánh trăng chiếu vào mặt đầy những vết nhăn tựa hồ một tờ giấy vo tròn rồi lại mở ra.

Mụ bán mứt hạt giẻ, tay cầm một chiếc giỏ tre lớn, trên đậy một tấm vải bông dầy.

Mụ vừa đi vừa rao:

-Mứt hạt dẻ vừa mới chiên đây! Mứt vừa thơm vừa dòn mười đồng một cân.

Mụ là một phụ nhân cô đơn nghèo khổ và đã ở vào những ngày cuối cùng trong đời người. Thanh âm mụ ấm ớ rất khó nghe.

Lục Tiểu Phụng đột nhiên cảm thấy trong lòng bịn rịn. Chàng vốn là người giàu tình cảm, thương xót

kẻ cùng nghèo, liền cất tiếng gọi:

-Lão bà bà! Bà bà lại đây bán cho vài cân.

Mùi hạt dẻ qua? nhiên vừa thơm vừa nóng, mới lấy ở tiệm ra.

Chàng hỏi:

-Mụ bán mười đồng một cân ư?

Lão bà gật đầu. Lưng mụ còng, đầu cúi thấp, tựa hồ như muốn nhìn chân Lục Tiểu Phụng, vì người mụ không sao đứng lên được.

Lục Tiểu Phụng gục gặc cái đầu nói:

-Mười đồng một cân thì không được rồi.

Lão bà hỏi:

-Có mười đồng một cân mà đại gia còn chê đắt

ư?

Lục Tiểu Phụng dựng mặt lên đáp:

-Mứt hạt dẻ ngon thế này ít ra cũng phải mười lạng một cân mới đúng. Thiếu một đồng là tại hạ không chịu mua.

Lão bà cười. Nụ cười của mụ làm cho những vết nhăn trên mặt càng sâu xuống. Mụ nghĩ thầm:

-Gã này là một thằng ngốc. Phải chăng gã là người ở Quân Tử Quốc trong chuyện Kinh Hoá Duyên?

Lục Tiểu Phụng lại hỏi:

-Mười lạng một cân, mụ có bán thì tại hạ lấy hai cân?

Dĩ nhiên lão bà chịu lắm. Dù hai mươi lạng một

cân mụ cũng bán.

Con người lúc già nua tuổi tác vẫn chưa hết lòng tham.

Lục Tiểu Phụng cười nói:

-Nhưng tại hạ cũng có việc muốn nhờ mụ giúp cho.

Lão bà nhăn nhó cười hỏi:

-Thân hình lão bà đã thế này thì còn giúp đại gia được việc gì?

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Việc này chỉ có lão bà bà giúp được tại hạ mà thôi.

Mụ già hỏi:

-Tại sao vậy?

Lục Tiểu Phụng cười đáp:

-Vì lão bà bà lưng còng. Việc này cũng như lão bà bà tìm một vật gì trên mặt đất, nên tại hạ yêu cầu lão bà bà tìm kiếm dùm cho.

Mụ già hỏi:

-Tìm cái gì?

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Tìm một nữ nhân đi giày màu hồng và trên mũi giày có thêu con cú mèo.

Lão bà cười khằng khặc.

Việc này mà nhờ mụ thì trên đời tưởng không còn việc nào khác thích hợp cho mụ hơn. Dù mụ có

chui qua đũng quần người ta, cũng chẳng ai đem lòng ngờ vực.

Mụ đón lấy hai chục lạng bạc. Mắt mụ cười híp lại chỉ còn bằng một sợi chỉ. Mụ dặn Lục Tiểu Phụng:

đại gia cứ ở đây chờ, hễ lão bà kiếm được là trở lại cho hay liền.

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Lão bà bà mà tìm được người đó thì lúc trở lại đây tại hạ mua thêm hai cân mứt hạt dẻ nữa.

Lão bà trong lòng hí hửng tập tễnh cất bước.

Lục Tiểu Phụng cũng nức lòng hả dạ, chẳng những chàng khoan khoái mà còn tự đắc, tự hào. Chàng cho rằng chỉ có hạng người thông tuệ như mình mới nghĩ ra được quyết định rất thông minh này.

Đột nhiên chàng phát giác mình qua? nhiên là bậc thiên tài.

Nhưng chàng lại quên mất một điều là bậc thiên tài thường hay chết yểu.

Mứt hạt dẻ còn nóng hổi, vừa dòn vừa thơm.

Lục Tiểu Phụng toan lấy ăn để tự ủy lạo mình.

Chàng liền tìm một tảng đá sạch sẽ ngồi xuống, bẻ miếng mứt toan bỏ vào miệng thì sực nhớ tới Tiết Băng.

Tiết Băng thích nhất mứt hạt dẻ, khi trời lạnh thị bỏ hạt dẻ vào trong bọc, thủ tay cho nóng rồi mới lấy ăn từ từ.

Một hôm Lục Tiểu Phụng gặp thị đang móc hạt dẻ ăn. Hôm ấy tiết trời khá lạnh, hai tay chàng đều cóng lại. Thị lấy tay chàng đút vào bọc cho ấm.

Cảm giác ấm áp và ngọt ngào đến bây giờ chàng còn phảng phất thấy ở đầu ngón tay.

Nhưng người thị nay ở đâu?

LỤC TIỂU PHỤNG

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 13

Lục Quảng Giải Vây Lục Tiểu Phụng

Lục Tiểu Phụng nghĩ tới Tiết Băng rồi không ăn được nữa.

Từ trong bụi hoa ở xa xa văng vẳng có tiếng hát thê lương vọng lại:

"Tóc mây rối loạn buổi xuân tàn, Vò võ thâu canh tiếng thở than.

Giấc mộng năm xưa còn vương vấn, Vì ai rơi lụy tựa lan can ?" Tiếng ca rất não nuột của khách tương

tư nhớ bạn tình.

Lục Tiểu Phụng ngơ ngẩn xuất thần nhẹ buông tiếng thở dài, bất giác nắm hạt dẻ rơi xuống đất.

Chính chàng cũng không hiểu tại sao mình lại là người đa sầu đa cảm đến thế! Chàng tựa lưng vào gốc cây, nhắm mắt lại lẩm bẩm:

-Nếu vĩnh viễn ta không tìm thấy nàng thì làm thế nào?

Mối tình của chàng biến thành trầm lặng, chàng không muốn cất nhắc chân tay nữa. Ai đứng ngoài ngó vào cũng thấy chàng chẳng khác chi người chết.

Giữa lúc ấy bà lão bán mứt hạt dẻ từ trong bóng tối đi ra.

Lục Tiểu Phụng tuy nhắm mắt, nhưng vẫn còn mở ti hý như sợi chỉ.

Chàng toan cất tiếng hỏi mụ đã kiếm thấy nữ nhân đi giày màu hồng chưa thì đột nhiên chàng phát giác cặp mắt lờ đờ của mụ già lúc này sáng lên như ánh đao lấp loáng.

Một mụ già lụ khụ đáng lý mắt không thể nào tinh anh đến thế mới phải.

Trong lòng đột nhiên nảy mối hoài nghi. Một tia sáng loé lên trong đầu óc.

Chàng liền thử phong tỏa đường hô hấp.

Lão bà hết nhìn Lục Tiểu Phụng lại ngó những hạt dẻ tản mát dưới đất. Khoé môi mụ tựa hồ lộ ra tia cười đanh ác.

Nét mặt Lục Tiểu Phụng dưới bóng cây lúc này xám ngắt như một kẻ chết trôi.

Lão bà miệng lẩm bẩm:

-Những hạt dẻ tẩm đường này, một hạt có thể độc tử được ba người. Không lượm lấy mà bỏ phí thì thật là đáng tiếc.

Mụ tập tễnh bước tới.

Lục Tiểu Phụng đột nhiên phát giác ra dáng đi của mụ tuy lụ khụ mà bước chân rất mau lẹ.

Mụ mặc quần dài quá, chùng quét đất, che lấp cả bàn chân nên không nhìn rõ mụ đi giày gì.

Lục Tiểu Phụng đột nhiên mở bừng mắt ra trợn nhìn mụ.

Lão bà thản nhiên, không lộ vẻ gì kinh hãi. Nhãn lực của Lục Tiểu Phụng mà cũng không ngó thấy mụ giật mình.

Lão bà qua? là một người trầm tĩnh phi thường. Khoé mắt mụ ti hý vừa cười vừa lên tiếng:

- Dường như địa phương này chẳng một nữ nhân nào đi giày đỏ. Chỉ thấy mấy cô đi giày tím giày vàng.

Lục Tiểu Phụng cười nói:

-Cũng có một người đi giày đỏ mà tại hạ lại kiếm thấy rồi.

Lão bà hỏi:

đại gia kiếm thấy rồi ư? Người đó ở chỗ nào?

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Ở ngay đây, người đó chính là lão bà bà.

Bây giờ mụ già mới giật mình ngó chàng hỏi:

-Là lão thân ư? Mụ già thế này mà còn đi giày đỏ?

Lục Tiểu Phụng lạnh lùng đáp:

-Mắt tại hạ nhìn qua lần vải được. Tại hạ đã ngó thấy chân của lão bà đi giày đỏ mà còn nhìn rõ cả mũi giày thêu con cú mèo.

Lão bà đột nhiên nổi một tràng cười.

Tiếng cười của mụ như tiếng nhạc vàng nghe rất lọt tai.

Mụ hỏi sang chuyện khác:

đại gia không ăn mứt hạt dẻ của lão thân ư?

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Tại hạ không ăn.

Lão bà hỏi:

-Hạt dẻ này mới chiên dòn lắm. Sao đại gia

không ăn?

Lục Tiểu Phụng thở dài đáp:

-Vì tại hạ là người đa tình.

Lão bà chớp mắt hỏi:

-Thế ra người đa tình thì không ăn mứt hạt dẻ hay sao?

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Thỉnh thoảng có ăn nhưng chỉ ăn thứ hạt dẻ không có chất độc.

Lão bà lại cười xoà, tiếng cười trong như suối ngọc. Mụ nói:

-Hay lắm! Lục Tiểu Phụng qua? nhiên không hổ là Lục Tiểu Phụng.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

-Lão bà bà cũng biết tại hạ là Lục Tiểu Phụng ư?

Lão bà cười đáp:

-Trên mặt có bốn hàng lông mày, khắp thiên hạ phỏng có mấy người?

Lục Tiểu Phụng cũng cười.

Dĩ nhiên tiếng cười của chàng không lọt tai chút nào, thực tình không phải chàng cười.

Chàng biết lão bà ra tay rất mau lẹ, mụ động thủ đánh một đòn thì khó mà chịu nổi.

Chàng đoán không sai, lúc chàng vừa mở miệng định cười, lão bà đã rút cặp đoản kiếm ở trong giỏ ra. Thanh kiếm buộc dây thao đỏ như máu.

Chàng vừa ngó thấy cặp đoản kiếm thì mũi kiếm đã lấp loáng đưa tới cổ họng.

Mụ ra tay cực kỳ mau lẹ, mau lẹ đến thần sầu qui? khóc.

Lục Tiểu Phụng không dám đưa tay ra đón tiếp vì chàng sợ lưỡi kiếm có chất độc.

Bình thời có khi chàng còn lơ là ra tay khinh xuất, bạo hổ băng hà, nhưng đã đến lúc sinh tử quanh đầu thì chàng lại rất cẩn thận, cẩn thận hơn cả người cẩn thận nhất trong thiên hạ.

Người chàng đột nhiên như con cá chuồn đi. Chẳng những phản ứng mau lẹ, động tác còn mau lẹ hơn.

Nhưng bất luận người chàng chạy về phía nào kiếm quang cũng vọt theo phía đó.

Kiếm quang như cầu vồng như điện chớp. Lá cây bị khí âm hàn va chạm rơi lả tả, chớp mắt bị luồng kiếm quang quét tan ra từng mảnh.

Lục Tiểu Phụng chạy toát mồ hôi.

Chàng cứ tưởng Tây Môn Xuy Tuyết và Diệp Cô Thành là những tay kiếm khách đáng sợ nhất đời, không ngờ kiếm pháp của mụ già cũng chẳng kém gì.

Chàng nhớ đến trong sách có câu: "Ngày trước một giai nhân họ Công Tôn múa kiếm lên, kiếm phong làm chuyển động bốn phương. Người đứng coi mặt xám như tro tàn. Sắc núi cũng lu mờ, vòm trời tựa hồ sa xuống đất...". Mặt chàng qua? nhiên xám lại.

Trăng tỏ đêm rằm tựa hồ cũng bị kiếm khí âm hàn làm cho ảm đạm.

Chẳng lẽ giai nhân này đã được Công Tôn Đại Nương ngày trước thu làm đồ đệ và dạy cho kiếm

thuật khủng khiếp như vậy.

Lục Tiểu Phụng chợt hiểu ra kiếm khí không phải múa lên để người coi mà còn để giết người nữa.

Lúc này bất cứ ai cũng có thể chết vì kiếm khí.

Sợi dây hồng lay động thanh đoản kiếm còn linh hoạt hơn cả tay cầm. Chiêu thức biến hoá mau lẹ khiến người coi càng khiếp sợ.

Vạt áo Lục Tiểu Phụng bị rách tứ tung. Người chàng đã bị ép vào cành cây.

Soạt một tiếng! Hai thanh đoản kie ám như rồng thiêng lấp loáng chém tới.

Lúc này chàng hết đường tháo lui.

Khoé miệng Công Tôn Đại Nương lộ ra nụ cười đanh ác. Nhưng mụ không hiểu Lục Tiểu Phụng cũng

bản lãnh phi thường. Chàng lâm vào tuyệt lộ cầu sinh, tìm sự

sống ở trong cái chết.

Người chàng ở trên cành cây tuột xuống vọt đi trên mặt đất như một con rắn.

Chát một tiếng vang lên. Mũi kiếm đâm vào cành cây.

Trong khoảng thời gian nhấp nháy này người Lục Tiểu Phụng đã văng đi. Chàng xoay tay quét một cái, sợi dây buộc kiếm bị đứt liền.

Chiêu này chàng đánh đứt dây chẳng khác gì đánh gãy tay mụ cầm kiếm.

Người Công Tôn Đại Nương vọt lên không. Ống quần bay phấp phới. Lục Tiểu Phụng đã nhìn rõ chân mụ xỏ đôi giày đỏ.

Vừng trăng tỏ trên không chiếu vào đôi giày đỏ càng rõ rệt. Người mụ đã vọt ra ngoài năm trượng.

Lục Tiểu Phụng dĩ nhiên không để mụ chạy thoát, nhưng lúc thân hình chàng hoạt động thì đã chậm một bước.

Một bước chậm thủy chung chàng không tài nào vượt lên được.

Bất luận chàng thi triển thân pháp mau lẹ đến đâu, khoảng cách giữa hai người thủy chung vẫn giữ độ bốn năm trượng.

Những cao thủ trứ danh về khinh công trên chốn giang hồ Lục Tiểu Phụng chạm trán cũng không phải ít.

Tư Không Trích Tinh dĩ nhiên là một trong những tay khinh công tối cao. Rồi đến Diêm Thiết San, Hoắc Thiên Thanh, Tây Môn Xuy Tuyết, lão

Thực Hoà Thượng cũng không phải hạng tầm thường. Nhưng người đang chạy phía trước này nếu là một trong những người kia thì không chừng đã đuổi kịp rồi.

Đột nhiên chàng phát giác lão bà này chẳng những kiếm pháp khủng khiếp mà khinh công lại càng ghê gớm. Trước nay chàng chưa gặp người nào bì kịp mụ.

Cây cối trên đường, đình đài lâu các dường như chạy lùi lại phía sau.

Tiếp theo chạm phải nóc nhà trùng điệp, đường lớn ngõ nhỏ mà thân pháp của Công Tôn Đại Nương thủy chung chẳng chậm lại chút nào. Hiển nhiên mụ không phải là lão bà khí lực đã suy giảm.

Nhưng Lục Tiểu Phụng cũng đang thời niên tráng lực cường, tinh thần đến chỗ tuyệt cao thì tự

nhiên thân pháp chàng cũng không kém sút.

Công Tôn Đại Nương đã phát giác muốn bỏ đối phương một quãng xa thật không phải là chuyện bình thường dễ dàng.

Phía trước là một đường phố đèn lửa huy hoàng, lúc này đêm chưa khuya, đường phố trong thành đang lúc nhộn nhịp.

Trên đường này có ba quán trà và mấy tửu điếm. Giữa đường bày bán đủ thứ hàng hoá và đồ ăn.

Công Tôn Đại Nương đột nhiên hạ mình xuống đường lớn tiếng hô:

-Cứu mạng! Cứu mạïng !...

Mụ vừa la vừa chạy vào trong quán trà thì Lục Tiểu Phụng đuổi tới nơi.

Nhưng một lão bà la cứu mạng bị một chàng trai tráng tuổi trẻ rượt theo thì dĩ nhiên tình trạng này không hợp con mắt mọi người.

Mấy chú nhỏ dương mày trợn mắt tức giận gầm lên nhảy xổ lại. Còn có người rút đao ra nữa.

Lục Tiểu Phụng biết cơ sự hỏng rồi. Dĩ nhiên chàng chẳng thể đánh ngã hết bọn thanh niên giữa đường thấy chuyện bất bằng mà ra tay nghĩa hiệp. Nhưng bọn người kia lại hận mình không thể đánh ngã chàng ngay.

Bảy tám người xông lại. Người cầm đao, kẻ cầm ghế vây Lục Tiểu Phụng vào giữa và thoá mạ chàng đủ điều như thoá mạ một tên cường đạo hành động cướp bóc, cưỡng gian.

Lục Tiểu Phụng dở khóc dở cười muốn giải thích mà không biết giải thích cách nào, muốn động thủ

cũng không động thủ được.

Một cái ghế chụp xuống đầu chàng, chàng phải đưa tay lên đỡ, bỗng nghe đánh chát một tiếng. Cái ghế đã gãy rời.

Mọi người thấy vậy cả kinh. Giữa lúc ấy một đại hán xông tới tát "bốp bốp" liên hồi. Những người bao vây đều bị hắn đánh một bạt tai.

Bọn thanh niên và trẻ nít chỉ dương mắt lên nhìn, chẳng ai dám đánh trả một đòn nào.

Lục Tiểu Phụng thở phào một cái, ngó thấy người mới tới là một trong hai đại hán mà chàng gặp hôm trước ở trong viện dưới lầu của Xà Vương. Hai đại hán đó đã muốn thử công phu của chàng.

Bọn người kia hỏi:

-Thằng cha này ở đâu tới đây sao ngươi còn

bênh vực gã?

Đại hán trỏ vào Lục Tiểu Phụng lớn tiếng quát:

-Y là hảo bằng hữu của Xà Vương lão nhân gia, mà cũng là một tay công phu lợi hại nhất thiên hạ, tên gọi là Lục Tiểu Phụng.

Bọn thanh niên chẳng sợ gì cái tên Lục Tiểu Phụng, nhưng nghe nói chàng là bạn của Xà Vương nên chẳng ai dám đụng đến. Người cầm đao vội dấu đao đi, kẻ cầm ghế vội đặt ghế xuống. Họ đều muốn lại xin lỗi, nhưng Lục Tiểu Phụng đã nhân cơ hội này vọt đi liền. Chàng xông ra cửa sau.

Ngoài cửa sau là một ngõ hẻm.

Lục Tiểu Phụng vừa ngó thấy Công Tôn Đại Nương vọt qua cửa, nhưng hiện giờ trong ngõ hẻm chỉ có con dã cẩu đang cúi xuống gặm xương ở cạnh rãnh nước, chứ chẳng thấy Công Tôn Đại Nương

đâu.

Lục Tiểu Phụng thở dài. Chàng biết chẳng thể nào đuổi kịp mụ được nữa đành trở gót quay vào.

Đại hán kia cũng theo chàng ra tới cổng. Gã cất giọng ấm ớ nói tiến Quan Thoại:

-Bọn tại hạ đang chuẩn bị đến Tây Viên kiếm công tử không ngờ công tử đã tới đây.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

-Kiếm tại hạ có việc gì?

Đại hán gật đầu đáp:

-Bọn tại hạ đã kiếm thấy chỗ cô nương kia... cô...

Lục Tiểu Phụng chẳng biết sợ trời đất là gì, nhưng lại sợ người Quảng Đông nói tiếng Quan

Thoại. Đại hán nói lắp bắp khiến cho lòng chàng thêm nóng nảy đến toát mồ hôi. Chàng hỏi ngay:

-Yở chỗ nào?

Đại hán đáp:

-Tại hạ đưa công tử đi.

Trên đường phố còn đông người đứng coi, nhưng khi thấy đại hán đi tới đều tránh ra xa.

Đại hán tự giới thiệu:

-Tại hạ họ Lục tên gọi Lục Quảng.

Dường như gã nhận thấy họ Lục là một điều rất quang vinh, mắt gã sáng lên.

Lục Tiểu Phụng chỉ mong gã ít lời và đi cho lẹ. Chàng nói:

-Tại hạ kính phục công phu của ông bạn rất cao thâm.

Lục Quảng vẫn muốn lấy lòng Lục Tiểu Phụng. Gã hỏi:

-Cái này thơm lắm. Công tử có ăn không?

Gã lấy trong bọc ra mấy viên mứt hạt dẻ vừa thơm vừa nóng hổi.

Lục Tiểu Phụng ngó thấy mứt hạt dẻ chẳng khác gì nhìn thấy rắn độc, chàng vội giữ tay gã nói:

-Cái này ở đâu ra?

Lục Quảng sửng sốt đáp:

- Dĩ nhiên là Lục mỗ mua. Lục mỗ chẳng ăn không cái gì của ai bao giờ.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

-Ông bạn mua của ai? Người bán hạt dẻ đâu rồi?

Lục Quảng đáp:

-Mua ở bên kia.

Gã vừa nói vừa trỏ ngón tay về phía trước. Qua? nhiên người bán hạt dẻ ngồi ngay ở đầu phố đang chiên một chảo hạt dẻ rất lớn.

Lục Tiểu Phụng thở phào một cái, nhưng lòng bàn tay của chàng đã ướt đẫm mồ hôi. Bây giờ chàng nhớ lại lúc bóc hạt dẻ vừa rồi liền phát giác ra là lúc nguy hiểm nhất trong đời chàng. Chàng mà bỏ vào miệng ăn rồi thì bây giờ không còn là Lục Tiểu Phụng nữa.

Người chết là người chết. Người chết chẳng có danh tự chi hết.

Chàng tưởng chừng dù có bị mũi kiếm của Diệp Cô Thành đâm tới trước ngực cũng không nguy hiểm bằng.

Chàng còn phát giác ra con người đa tình cũng có chỗ hay. Huống chi bây giờ chàng đã biết Tiết Băng lạc lõng nơi đâu.

Lục Tiểu Phụng đột nhiên cảm thấy trong lòng khoan khoái. Chàng vỗ vai Lục Quảng cười nói:

-Không ngờ ông bạn họ Lục hay quá nhỉ! Lúc nào rảnh tại hạ sẽ mời ông bạn đi uống trà.

Uống trà là một thị hiếu hạng nhất của con người Quảng Đông. Không có cơm ăn thì còn được chứ không có trà uống thì không chịu nổi.

Ai ngờ Lục Quảng lại lắc đầu đáp:

-Tại hạ không uống trà mà chỉ uống rượu.

Lục Tiểu Phụng nổi lên tràng cười hô hố. Chàng cười khiến người ta ngoảnh đầu đi vì khiếp sợ không dám nhìn.

Nhưng chàng vẫn không để ý. Lúc chàng cao hứng chàng muốn cả bao nhiêu người trên thiên hạ cũng cao hứng như chàng.

Lúc này Lục Quảng đã rẽ vào một ngõ hẻm. Ngõ hẻm này rất chật hẹp, chật hẹp đến hai người muốn sóng vai cũng không đủ chỗ. Một bên ngõ hẻm là tiệm bán bánh còn một bên là cửa hàng gấm đoạn. Hai bên ngõ hẻm đều không có cửa, xem chừng hai cửa hàng lúc xây nhà cố ý lưu lại quãng trống. Cũng có thể người trong hai nhà không muốn nhìn thấy nhau nên xây tường vít kín.

Đầu ngõ hẻm là một khuôn cửa đỏ nhỏ.

Cánh cửa chỉ khép hờ. Một người đứng trước

cửa hình như đang nóng ruột, nóng ruột đến độ hai bàn tay chà xát vào nhau.

Vừa ngó thấy Lục Quảng, người này lập tức tiến ra nghinh tiếp và ghé vào tai gã nói nhỏ mấy câu gì đó.

Sắc mặt Lục Quảng bỗng biến đổi. Gã quay lại nhìn Lục Tiểu Phụng gượng cười nói:

đến nơi rồi... Tại hạ không thể bồi tiếp công tử để tiến vào được.

Tại sao gã không vào được? Chẳng lẽ ở trong này có chuyện gì đáng sợ?

Lục Tiểu Phụng lật đật bước vào nhưng chẳng thấy Tiết Băng đâu. Ngoài Tiết Băng chàng không để ý thấy một cái gì.

Trong viện chia làm hai phòng. Trong phòng có

hai người mà hai người đều không phải là Tiết Băng.

Hai người đàn ông thì một là Kim Cửu Linh.

Lục Tiểu Phụng sửng sốt hỏi:

-Sao các hạ lại ở đây? Tiết Băng đâu rồi?

Kim Cửu Linh không trả lời câu hỏi, hắn đưa tay ra. Trong tay hắn cầm tấm áo vừa nhẹ nhàng vừa mềm mại. Đúng là áo của Tiết Băng.

Dĩ nhiên Lục Tiểu Phụng đã nhận ra, chàng biến sắc.

Áo của Tiết Băng ở đây mà người lại không có. Dĩ nhiên tấm áo chẳng thể tự nó chạy đến đây được.

Dĩ nhiên Tiết Băng cũng không cởi bỏ áo lại để mình trần chạy đi.

Lục Tiểu Phụng bỗng cảm thấy hai chân nhũn ra. Chàng lùi lại hai bước ngồi phệt xuống ghế. Nước chua trong bao tử đã trào ra.

Kim Cửu Linh vẻ mặt trầm trọng. Hắn ngần ngại một lúc rồi cất tiếng hỏi:

-Công tử cũng nhận ra được tấm áo này của Tiết Băng chứ?

Lục Tiểu Phụng gật đầu. Lúc chàng cùng Tiết Băng chia tay thị đang mặc tấm áo này. Trong đầu chàng hiện ra câu hỏi:

-Áo y ở đây thì dĩ nhiên người y cũng tới đây rồi, mà sao lại không thấy?

Lục Tiểu Phụng hãy còn một tia hy vọng cất tiếng hỏi:

-Các hạ có ngó thấy y không?

Kim Cửu Linh lắc đầu nói:

-Lúc bọn tại hạ tới đây thì trong nhà đã không có người.

Lục Tiểu Phụng lại hỏi:

-Tại sao các hạ lại tìm tới đây?

Kim Cửu Linh đáp:

-Không phải bọn tại hạ tìm tới đây.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

-Thế thì Xà Vương hay sao?

Kim Cửu Linh gật đầu đáp:

-Xà Vương qua? là vì bạn mà hết lòng.

Lục Tiểu Phụng không nói gì nữa. Chàng tự hỏi:

-Ta đã vì y mà hết sức chưa?

Kim Cửu Linh lại nói:

-Bắt đầu từ sáng sớm hôm nay, Xà Vương có bao nhiêu thủ hạ cùng anh em đều được phái đi tìm kiếm Tiết Băng cho công tử.

Bọn họ có phương pháp tìm kiếm rất hữu hiệu vì họ vào cả những nơi hang cùng ngõ hẻm trong thành thị này. Nhất là những trà lâu tửu quán, những khách sạn lớn, phạn điếm nhỏ, thậm chí những nơi bán cháo chật hẹp cho đến những tiệm quay ngỗng rất lớn chúng cũng lần vào. Đó đều là những nơi lượm được nhiều tin tức rất phức tạp.

Bọn họ bắt đầu thám thính ở những nơi ăn uống nhưng chẳng thấy ai là người lạ khả nghi. Người nào cũng chỉ ăn uống rồi đi ngủ.

Ba ngàn hảo hán đồng thời đi dò la một việc dĩ

nhiên hỏi ra được manh mối mau lẹ.

Phía sau một tiệm bán bánh mì có căn phòng nhỏ cho người mướn từ hai ba tháng trước.

Hỏi đến người mướn thì chủ nhà đáp:

-Kẻ mướn phòng là một gã hậu sinh nhỏ tuổi rất diêm dúa, xài tiền rộng rãi, trả tiền mướn trước một năm, nhưng từ ngày đó, gã không xuất hiện lần nào nữa, phòng vẫn bỏ không, thủy chung chẳng có một ai lai vãng.

Trên đời làm gì có hạng người bỏ tiền mướn phòng để không bao giờ? Trong vụ này tất có nguyên nhân hay có điều bí mật?

Kim Cửu Linh nói tiếp:

-Hôm nay vào lúc hoàng hôn, bọn họ hỏi ra vụ này, lập tức phái người đến thám thính. Lúc đó dường

như trong nhà có tiếng nữ nhân rên rỉ. Người đến thám thính không dám vọng động một cách khinh xuất, lại quay về tìm thêm người tới thì nơi đây lại chẳng thấy ai nữa.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

-Sao các hạ lại biết rõ vụ này?

Kim Cửu Linh cười đáp:

-Những anh em ngày trước theo tại hạ, bây giờ đều được thăng quan, nổi danh rồi.

Hắn vỗ vai người bên cạnh nói tiếp:

-Vị này là Lỗ Thiếu Hoa, tổng bộ đầu ở Dương thành.

Bây giờ Lục Tiểu Phụng mới chú ý đến bên cạnh Kim Cửu Linh còn một người thấp lùn bé nhỏ mà rất

tinh lanh. Tuy y chưa nhiều tuổi mà tóc đã hoa râm. Y mình mặc áo xanh, ăn mặc như người thông thường, nhưng cặp mắt lấp loáng hào quang, mũi khoằm khoằm như mũi chim ưng. Trên lưng có chỗ gồ lên. Hiển nhiên phía trong lần áo có đem theo nhuyễn tiên, hay luyện tử thương, một loại binh khí mềm mại.

Không chừng có cả xiềng khoá nữa.

Hễ gặp người giang hồ mới trà trộn vào mấy bữa là y nhận ra ngay. Nhất định y là một tay cao thủ ở trong sáu lần cửa.

Bạch Đầu Ưng Lỗ Thiếu Hoa qua? là một tay danh bộ đắc lực khiến bạn hữu phe Hắc đạo miệt Đông Nam phải kinh hồn.

LỤC TIỂU PHỤNG

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 14

Đêm Trăng Tròn Phát Sinh Án Mạng

Lỗ Thiếu Hoa cười nói:

-Tuy tại hạ ăn cơm ở chốn công môn, nhưng đối với Xà Vương lão nhân gia vẫn một lòng ngưỡng mộ, chỉ cần công việc trôi chảy là tại hạ hết sức cấp phương tiện cho các vị huynh đệ dưới trướng lão nhân gia.

Sự thật hắn cũng hiểu muốn giữ cho địa phương này được thái bình thì hay hơn hết là đừng gây sự với bọn thủ hạ của Xà Vương.

Hắn nói tiếp:

-Sáng sớm hôm nay, ba ngàn huynh đệ thủ hạ của Xà Vương toàn bộ xuất động, tại hạ chưa hiểu đã xảy ra chuyện gì lớn lao, cũng chẳng thể nhắm mắt buông trôi. Vì thế tại hạ cũng phái người đi nghe ngóng khắp nơi.

Dương thành là một nơi quan trọng bậc nhất ở Lĩnh Nam, chỗ nào cũng lẫn lộn người lục lâm và dân lành. Kẻ nào muốn làm được đầu mục thường phải chơi lối hai mang.

Lỗ Thiếu Hoa lại nói:

-Khi tại hạ biết ra vụ mất tích của Tiết cô nương, liền lập tức cho người truy tìm tông tích.

Bây giờ Lục Tiểu Phụng mới biết khi nãy Lục Quảng không muốn tiến vào là vì tổng bộ đầu tại Dương thành có ở trong đó, dĩ nhiên bọn chúng

muốn lánh mặt.

Kim Cửu Linh nói:

-Quần áo của Tiết cô nương còn lại mà người không thấy đâu thì chỉ còn một cách giải thích...

Lục Tiểu Phụng ngồi nghe, ruột rối như mớ bòng bong. Chàng cũng tin phần nào về lời phán đoán của Kim Cửu Linh.

Lại nghe Kim Cửu Linh nói tiếp:

-Người bắt Tiết Băng biết mình đã bị bại lộ hành tung liền lập tức đưa cô đi, nhưng hắn e ngại cô mặc đồ trắng như đập vào mắt người, nên hắn phải thay đổi y phục cho cô.

Rồi hắn đặt ra câu hỏi:

-Trong này có y phục để cô thay đổi không?

Lỗ Thiếu Hoa mở tủ áo trong góc nhà thấy có bảy bộ. Y phục nam nhân có, nữ nhân cũng có, lại đủ quần áo cho người già người trẻ.

Kim Cửu Linh nói tiếp:

-Nơi đây có một cái giường, tức là chỉ một người trú, nhưng quần áo lại năm bảy thứ khác nhau. Cái đó chứng tỏ một điều...

Lục Tiểu Phụng tiếp lời:

-Chứng tỏ một điều là người này chỉ là một nhân vật nhưng giả làm nhiều nhân vật khác nhau.

Rồi chàng hỏi tiếp:

-Các hạ có thấy một đôi giày...

Kim Cửu Linh không chờ chàng nói hết câu đã hỏi:

-Giày đỏ phải không?

Lục Tiểu Phụng đáp:

đúng rồi. Giày đỏ bằng đoạn hồng có thêu hoa, như một vị tân nương tử thường dùng.

Kim Cửu Linh nói:

- Do những hình tích mà chúng ta nhận xét thì người hậu sinh diêm dúa đến mướn phòng đúng là một nữ nhân cải dạng nam trang.

Lục Tiểu Phụng "ủa" lên một tiếng.

Kim Cửu Linh lại nói:

-Nơi đây chỗ nào cũng đầy tro bụi, hiển nhiên lâu ngày không có người qua lại. Cả những đồ vật dụng thường ngày cũng chẳng có gì mà lại có tấm gương.

Hắn muốn nói đàn bà thích soi gương.

Nhưng Lục Tiểu Phụng xen vào:

-Nam nhân cũng có người thích soi gương, vả lại muốn thay đổi hình dạng thì không có gương không xong.

Kim Cửu Linh đến gần cái bàn ở trước cửa sổ cầm tấm gương lên nói:

-Trên mặt gương còn in vết ngón tay vì có mồ hôi chứng tỏ là mới lưu lại.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

-Có phải vết ngón tay đàn bà không?

Kim Cửu Linh gật đầu đáp:

-Nhưng không phải vết ngón tay Tiết Băng vì cô

đã bị cầm tù ở trong này. Dù chân tay không bị cột thì người ta cũng điểm huyệt.

Trên giường chăn nệm bừa bãi dường như có người mới ngủ dậy.

Kim Cửu Linh nói:

-Nếu tại hạ đoán không lầm thì rất có thể mụ đã nằm trên giường này.

Lỗ Thiếu Hoa xen vào:

-Người anh em của Xà Vương nghe trong nhà có tiếng rên la nên đoán là Tiết cô nương đã bị thương.

Kim Cửu Linh trợn mắt lên nhìn gã. Hiển nhiên hắn không muốn Lục Tiểu Phụng biết điểm này khiến lòng chàng thêm xao xuyến khó chịu.

Lục Tiểu Phụng thở dài nói:

-Thực ra dù y chẳng nói tại hạ cũng đã nghĩ tới điểm này.

Kim Cửu Linh nói ngay:

-Nhưng trong nhà không có một giọt máu nào đủ chứng tỏ Tiết cô nương dù bị thương cũng không đến nỗi nặng lắm.

Đây chỉ là lời nói để an ủi chàng. Nếu Tiết Băng bị nội thương thì dù thương thế nặng tới đâu cũng không để huyết tích lại.

Có điều Lục Tiểu Phụng lại muốn nghe lời giải thích này, vì hiện giờ thực sự chàng cần được người khác an ủi.

Kim Cửu Linh lại nói:

-Người ấy lúc đưa Tiết Băng chạy đi tỏ ra rất lật đật nên còn lưu dấu vết lại.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

-Mụ đi vào lúc nào?

Kim Cửu Linh đáp:

-Vào lúc trời chưa tối.

Lúc đó Lục Tiểu Phụng đang trên đường chuẩn bị đến Tây Viên phó ước và trước khi bà già bán mứt xuất hiện.

Rất có thể mụ đưa Tiết Băng đi rồi lập tức đến Tây Viên.

Mụ lại có thể là người mướn căn phòng này.

Kim Cửu Linh nói:

-Căn phòng này đã được mướn trước đây hai tháng vào ngày mười một tháng năm.

Lục Tiểu Phụng động dung hỏi:

-Mười một tháng năm ư?

Kim Cửu Linh đáp:

-Vụ mất trộm ở Vương phủ nhằm ngày mười một tháng sáu. Vậy mụ đến thuê phòng trước một tháng rồi xẩy ra vụ trộm.

Lục Tiểu Phụng nói:

-Và ba ngày trước sinh nhật của Giang Trọng Uy.

Kim Cửu Linh hỏi:

-Vụ này có liên quan gì đến ngày sinh nhật của Giang Trọng Uy?

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Giang Khinh Hà đã đến chúc thọ Giang Trọng Uy vào ngày sinh nhật.

Kim Cửu Linh mục quang lấp loáng nói:

-Cũng ngày hôm ấy thị đem chìa khoá hầm rượu làm mô hình.

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Muốn cho người ta khỏi nghi ngờ thị có dính líu vào vụ trộm, nên sau hơn hai chục ngày bọn chúng mới động thủ.

Kim Cửu Linh nói:

-Trước khi xảy ra vụ đạo án, dĩ nhiên họ phải trù liệu kế hoạch rất kín đáo, đồng thời tìm cách hiểu rõ hoàn cảnh trong Vương phủ để đến khi động thủ khỏi xảy ra sự

sơ sót.

Lục Tiểu Phụng nói:

-Bình thời dĩ nhiên mụ không thể xuất hiện bằng hình trang của một đại hán râu quai nón. Vậy thì tối hôm đó nhất định mụ phải tìm nơi bí mật để cải trang.

Kim Cửu Linh đáp:

-Chỗ này chính là nơi thích hợp cho vụ đó.

Lục Tiểu Phụng nói theo:

-Vì nơi đây ở giữa một thị trấn náo nhiệt không làm cho người ta sinh lòng ngờ vực.

Kim Cửu Linh thở dài nói:

-Xem chừng mụ này qua? là tay khôn ngoan nắm được nhược điểm và tâm lý của mọi người.

Lỗ Thiếu Hoa từ nãy giờ lẳng lặng ngồi nghe, bây giờ không nhịn được cất tiếng hỏi:

-Chẳng lẽ người đến mướn phòng này chính là tên đại đạo thêu hoa kia?

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Hiện giờ tuy chúng ta chưa hoàn toàn xác định được, nhưng ít ra mười phần cũng nắm được sáu bảy.

Kim Cửu Linh nói:

-Chẳng phải chỉ sáu bảy phần mười mà tại hạ dám nói chúng ta nắm chắc đến chín phần mười.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

-Tại sao Kim lão lại khẳng định như vậy?

Kim Cửu Linh đáp:

-Vì Kim mỗ đã nắm được cái này.

Y lấy trong túi ra một cái bao nhỏ bằng đoạn màu hồng, nói tiếp:

-Cái này Kim mỗ tìm thấy trong tủ áo. Công tử thử coi xem bên trong đựng những gì?

Trong bao hiển nhiên có một cái hộp đựng kim thêu hoa.

Lỗ Thiếu Hoa đến tiệm bánh ở đầu hẻm mua một ít bánh mặt trăng mới ra lò. Hiện nay tuy còn cách tết Trung Thu vừa một tháng, nhưng bánh mặt trăng đã có bán rồi.

Lục Tiểu Phụng gắng gượng ăn chiếc nữa. Đường phố này rất tĩnh mịch, mấy người vừa đi vừa ăn.

Tên đại đạo thêu hoa dĩ nhiên không trở lại căn

phòng này nữa, mà mọi người cũng chẳng ở lại làm chi?

Kim Cửu Linh nói:

-Những mũi kim thêu đều đánh bằng thép nguyên chất khác với kim thông thường.

Hắn lại hỏi:

-Trên mũi kim có tôi chất độc không?

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Không có.

Kim Cửu Linh lại hỏi:

-Mụ để những người này còn sống là muốn cố ý chứng minh mụ chẳng phải là nữ nhân, mà là một đại hán râu quai nón biết thêu hoa.

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Vả mụ chẳng cần giết họ làm chi.

Kim Cửu Linh hỏi:

-Công tử có nghĩ rằng hoặc giả mụ chính là Giang Khinh Hà không?

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Không phải đâu. Hoàn toàn không phải là Giang Khinh Hà...

Chàng dừng lại một chút rồi tiếp:

-Giang Khinh Hà võ công tuy không đến nỗi kém cõi, nhưng so với mụ hãy còn thua xa.

Chàng lại nói tiếp:

-Giang Khinh Hà chỉ có nhiệm vụ duy nhất là

vào Vương phủ thám thính tình hình hư thực và lấy mô hình chìa khoá mà thôi.

Kim Cửu Linh hỏi:

-Công tử nhận thấy Giang Khinh Hà là thuộc hạ của mụ ấy hay sao?

Lục Tiểu Phụng gật đầu.

Kim Cửu Linh nói:

-Giang Khinh Hà cũng là người có danh trên giang hồ mà thị lại rất kiêu ngạo thì sao lạïi cam tâm để mụ kềm chế?

Lục Tiểu Phụng thở dài đáp:

-Vì bất cứ môn gì Giang Khinh Hà cũng còn thua mụ. Trong đời tại hạ chưa từng thấy nữ nhân nào võ công cao thâm và thủ đoạn giảo hoạt đến thế.

Kim Cửu Linh động dung hỏi:

-Công tử đã gặp mụ rồi ư?

Lục Tiểu Phụng nhăn nhó cười đáp:

-Chẳng những đã gặp mà còn suýt chết về tay mụ.

Kim Cửu Linh hỏi:

-Sao công tử lại gặp được mụ?

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Nguyên tại hạ định thay một người đến Tây Viên phó ước.

Kim Cửu Linh hỏi:

-Phó ước ư? Cuộc ước hội với mục đích gì?

Lục Tiểu Phụng thở dài đáp:

đúng là một cuộc phó ước liều mạng.

Kim Cửu Linh hỏi:

-Ông bạn của công tử ước hẹn với ai?

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Công Tôn Đại Nương, tức Công Tôn Lan.

Kim Cửu Linh chau mày nói:

- Dường như Kim mỗ chưa từng nghe thấy danh tự này bao giờ.

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Vì mụ không phải là nhân vật nổi danh, đồng thời mụ chưa từng xưng danh với ai.

Kim Cửu Linh hỏi:

-Mụ là hạng người nào?

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Không hiểu.

Kim Cửu Linh càng lấy làm kỳ hỏi:

-Công tử đã gặp mụ mà không biết mụ là hạng người nào là nghĩa lý gì?

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Tại hạ thấy mụ là một bà già bán mứt hạt dẻ và đã mua hai cân. Nếu tại hạ chỉ ăn vào một hạt thì bây giờ các vị không còn thấy tại hạ nữa.

Kim Cửu Linh bỗng thất thanh la lên:

-Mụ là Hùng Mỗ Mỗ bán mứt hạt dẻ.

Lục Tiểu Phụng không hiểu hỏi lại:

-Mụ làm sao?

Kim Cửu Linh đáp:

-Trước đây hai năm thường trên đường có người chết không hiểu vì nguyên cớ gì, họ đều bị độc tử, bên xác chết hãy còn những viên mứt hạt dẻ vứt tung ra đó.

Lỗ Thiếu Hoa cũng biết vụ này liền nói:

- Diễn biến xảy ra đều vào đêm trăng tròn.

Lục Tiểu Phụng nói:

đêm nay cũng là đêm trăng tròn.

Lỗ Thiếu Hoa nói:

-Tại hạ cũng đi làm án mấy vụ đó, mà chưa điều

tra được chút manh mối gì. Người chết chẳng phải vì kẻ thù sát hại, cũng chẳng phải chuyện cướp của giết người.

Kim Cửu Linh nói:

-Vì những người bị chết toàn là vô danh tiểu tốt, nên những vụ này không đồn đại trên chốn giang hồ, chỉ những nhân viên làm án ở công môn mới biết mà thôi.

Lỗ Thiếu Hoa nói:

-Hai năm trước có vị tiêu sư Trương Phóng mới ra đời cũng chết trong trường hợp này. Lúc lâm tử y còn nói hai câu.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

-Hai câu gì?

Lỗ Thiếu Hoa đáp:

-Câu thứ nhất là: "Hùng Mỗ Mỗ bán mứt hạt dẻ". Tại hạ hỏi Hùng Mỗ Mỗ là ai, tại sao mụ lại giết y, thì y nói một câu nữa: "Vì mỗi đêm trăng tròn mụ lại thích giết người.".

Lục Tiểu Phụng thở phào một cái nói:

-Thế ra mụ chẳng những là Nữ Đồ Hộ, Đào Hoa Phong, Ngũ Độc Nương Tử mà còn là Hùng Mỗ Mỗ.

Kim Cửu Linh hỏi:

-Công tử nghĩ tên đại đạo thêu hoa là mụ ư?

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Nguyên tại hạ không nghĩ tới điểm này, nhưng mấy việc hợp lại với nhau, thì có thể chứng minh mụ là tên đại đạo thêu hoa.

Kim Cửu Linh hỏi:

-Mấy việc gì?

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Tại hạ đuổi đến tiệm bánh Mạch Ký trên đường phố liền bị lẩn mất. Bây giờ tại hạ mới biết tại sao mụ lại chạy về phía đó. Vì mụ ở khu này nên mụ thông thuộc địa thế.

Lục Tiểu Phụng lại nói:

-Tuy mụ hoá trang làm bà già mà chân vẫn đi đôi giày đỏ, giày bằng đoạn màu hồng tươi, trên mũi giầy thêu con cú mèo.

Kim Cửu Linh thở phào một cái nói:

-Bất luận trong trường hợp nào thì hiện giờ kể như chúng ta đã biết tên đại đạo thêu hoa là ai rồi.

Lỗ Thiếu Hoa đáp:

đáng tiếc chúng ta không tìm thấy mụ mà lại chẳng có đường dây nào để kiếm cho ra.

Lục Tiểu Phụng đột nhiên nói:

-Có chứ.

Lỗ Thiếu Hoa hỏi:

-Có đường lối rồi ư?

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Chẳng những có rồi mà không phải một đường.

Lục Tiểu Phụng nói tiếp:

-Một là chúng ta biết Giang Khinh Hà nhận được mụ. Hai là mụ đã có sào huyệt bí mật ở đây thì khi gây án tại nơi khác nhất định cũng phải có.

Kim Cửu Linh sáng mắt lên đáp:

đúng thế. Bất luận tay cao thủ nào gây ra án mạng, đều không khỏi có tập quán đặc biệt mà tạp quán đó khó thay đổi.

Lục Tiểu Phụng nói:

-Vì thế tại hạ nghĩ rằng nhất định mụ còn có sào huyệt ở Nam Hải.

Nam Hải là đất sở tại của Hoa Ngọc Hiên.

Lỗ Thiếu Hoa sáng mắt lên nói:

đầu mục ở Nam Hải là Mạnh Vỹ. Mạnh Vỹ trước kia cũng là một anh em theo chân Kim lão tổng. Bây giờ tại hạ có thể bảo y đi kiếm ngay. Khi các vị tới đó không chừng y đã kiếm được rồi.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

-Bây giờ ông bạn kêu y đi kiếm giùm được ư?

Lỗ Thiếu Hoa gật đầu đáp:

-Mấy năm nay bọn tại hạ vẫn giữ mối liên lạc và bằng một phương pháp cực kỳ mau lẹ.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

-Phương pháp gì?

Lỗ Thiếu Hoa đáp:

-Phi cáp truyền thư.

Kim Cửu Linh nói:

-Cũng có thể mụ chuẩn bị đưa Tiết Băng tới đó. Chúng ta rượt theo thật lẹ, may ra tóm được mụ cũng chưa biết chừng.

Lỗ Thiếu Hoa đáp:

-Tại hạ sẽ dặn Mạnh Vỹ cuộc điều tra này phải cẩn thận đặc biệt, chớ để xảy ra chuyện rút mây động rừng.

Kim Cửu Linh giục:

-Vậy bây giờ ngươi viết ngay một phong thơ đi.

Lỗ Thiếu Hoa dạ một tiếng rồi chân bước mau lẹ.

Bỗng nghe Kim Cửu Linh gọi giật lại:

-Còn một chuyện nữa.

Lỗ Thiếu Hoa dừng lại xem hắn dặn gì.

Kim Cửu Linh mỉm cười nhìn hắn hỏi:

-Mỗi tháng ngươi thu của bọn anh em Xà Vương bao nhiêu tiền nộp lệ?

Lỗ Thiếu Hoa đỏ mặt lên nhưng không dám nói

dối. Hắn đáp:

-Tám trăm lạng. Nhưng đó là anh em chia phần cho chứ không phải tại hạ ước thúc họ phải nộp tiền lệ.

Kim Cửu Linh sa sầm nét mặt hỏi:

-Ngươi có biết Xà Vương là bạn của Lục Tiểu Phụng không? Ngươi có biết bạn của Lục Tiểu Phụng cũng là bạn của Kim Cửu Linh không?

Lỗ Thiếu Hoa cúi mặt xuống đáp:

-Tại hạ biết rồi. Bắt đầu từ bữa nay tại hạ không thu món tiền đó nữa.

Kim Cửu Linh cười nói:

-Hay lắm! Cũng từ bữa nay món tiền đó do ta bổ sung cho ngươi.

Lỗ Thiếu Hoa ngơ ngác nhìn hắn bằng cặp mắt đầy vẻ cảm kích. Gã khom lưng thi lễ không nói gì nữa mà bất tất phải nói thêm.

Lục Tiểu Phụng thấy Lỗ Thiếu Hoa đi xa rồi, đột nhiên thở dài nói:

-Bây giờ tại hạ mới biết tại sao người ta bảo lão Kim là tay cao thủ đệ nhất trong sáu tầng cửa cả ba trăm năm nay.

Kim Cửu Linh mỉm cười hỏi:

-Tại sao vậy?

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Vì lão chẳng những biết mua chuộc lòng người mà còn biết cách bán đứng bạn hữu.

Kim Cửu Linh gượng cười hỏi:

-Tại hạ đã bán đứng ai đâu?

Lục Tiểu Phụng cười đáp:

điều này khó nói trước được. Khi nào thì các hạ đi?

Kim Cửu Linh nói:

- Dĩ nhiên đi ngay bây giờ, còn bất luận việc gì cũng để đó sẽ tính sau.

Lục Tiểu Phụng nói:

-Nhưng tại hạ gặp phải một việc không thể để đó được.

Kim Cửu Linh hỏi:

-Việc gì?

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Tại hạ phải đi kiếm ngay Xà Vương.

LỤC TIỂU PHỤNG

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 15

Công Tôn Đại Nương Sư Cũng Sợ

Xà Vương không kêu gọi thì chẳng ai dám lên gác. Nhưng Lục Tiểu Phụng dĩ nhiên ra ngoài thông lệ đó. Chàng nghĩ thầm:

-Chắc đêm qua y không ngủ, nên bây giờ còn mơ màng giấc điệp.

Cánh cửa chỉ khép hờ. Lục Tiểu Phụng đẩy cửa bước vào. Kim Cửu Linh đưa hỏa tập cho chàng.

Hỏa tập vừa bật lên lại tắt ngấm rớt xuống ván

gác.

Tay Lục Tiểu Phụng đã lạnh cứng, cầm hỏa tập cũng không vững.

Ánh lửa vừa loé lên chàng đã ngó thấy cặp tròng mắt của Xà Vương lồi ra ngoài.

Lão bị người ta cột chết tươi trên giường mây, sợi giây cột chết người bằng đoạn màu tươi thắm.

Sợi giây buộc kiếm của Công Tôn Đại Nương cũng bằng thứ đoạn này.

Lục Tiểu Phụng lại kéo tay Xà Vương. Người chàng đột nhiên run bần bật.

Tay Xà Vương đã lạnh cứng, lạnh hơn cả tay Lục Tiểu Phụng.

Kim Cửu Linh cũng không thắp đèn. Hắn biết là

nhất định Lục Tiểu Phụng không nỡ nhìn thấy mặt Xà Vương nữa.

Hắn muốn tìm lời an ủi Lục Tiểu Phụng mà không tìm ra được.

Người chết cũng như bóng tối. Chết cũng như cảnh âm thầm quạnh quẽ. Con người có ở trong tình trạng này mới cảm giác thấy cái chết là đáng sợ, là sự thực phủ phàng.

Không hiểu thời gian trôi qua bao lâu, Lục Tiểu Phụng đột nhiên lên tiếng như kẻ mất hồn:

đi! Bây giờ chúng ta đi...

Kim Cửu Linh ừ hử một tiếng chứ không nói gì.

Lục Tiểu Phụng lại nói:

-Nhưng bây giờ tại hạ không muốn đổ bệnh điên

sang đầu mụ nữa.

Chàng cười một cách đôâït ngột. Trong tiếng cười chứa đầy mối đau khổ và phẫn nộ không bút nào tả xiết.

May mà Kim Cửu Linh không thắp đèn. Vẻ mặt Lục Tiểu Phụng lúc này ra sao hắn không nỡ nhìn vào.

Lại nghe Lục Tiểu Phụng nói dằn từng tiếng:

-Tại hạ muốn để mụ vĩnh viễn chẳng bao giờ mắc bịnh điên đầu nữa.

Kim Cửu Linh đã hiểu ý chàng.

Đầu người chỉ cắt bỏ đi thì mới vĩnh viễn khỏi mắc chứng điên đầu.

Lục Tiểu Phụng vốn không thích ngồi xe, nhưng

hiện giờ chàng lại nhất định ngồi xe.

Chỉ người còn sống mới đòi làm những việc mà trước nay họ không muốn.

Kim Cửu Linh nói:

-Công tử nghĩ cách ngủ một giấc ở trên xe. Có thế lúc gặp Công Tôn Đại Nương mới đủ tinh thần để đối phó với mụ.

Lục Tiểu Phụng cũng biết Kim Cửu Linh nói có lý nhưng bây giờ chàng còn ngủ làm sao được?

Chàng nói:

-Tiểu vương gia rất khâm phục Hoa Mãn Lâu, nhất định muốn lưu gã ở đó mấy bữa. Trong Vương phủ có gã chiếu cố, tại hạ cũng yên tâm một phần nào.

Lục Tiểu Phụng chẳng cần gì phải âu lo đến công việc của Vương phủ, chàng bất tất phải lo cho Xà Vương nữa. Bây giờ chàng nên để dạ lo cho chính mình.

Bất luận là người kiên cường đến đâu mà bị áp lực đè nặng trên đầu như chàng lúc này đều có thể phát điên.

Cỗ xe ngựa chạy rất gấp, lúc lắc lư lúc nghiêng ngửa trên đường.

Lục Tiểu Phụng cố gắng tập trung tư tưởng vì chàng có nhiều việc cần phải tập trung tinh thần để suy nghĩ, nhưng tập trung làm sao được? Trái tim chàng lúc này khác nào bị người ta cắt ra làm bảy tám mảnh.

Trời vừa sáng, cổ xe dừng lại trước một quán bán đậu hũ trong thôn xóm nhỏ. Ngọn gió ban mai đầy

mùi hương của nồi cháo bốc lên.

Kim Cửu Linh nói:

- Dù công tử không ăn được thứ gì cũng phải ăn một chút chè đậu.

Lục Tiểu Phụng tuy không muốn chậm trễ thì giờ nhưng đồng thời chàng cũng không muốn cô phụ hảo ý của bạn hữu.

Người nào cũng mỏi mệt huống chi kẻ dong xe và con ngựa kéo xe. Chúng đều cần nghỉ ngơi để lấy sức.

Trong quán bán chè đậu có thắp một đĩa đèn lù mù.

Một người đứng trong nhà đang lom khom bưng bát chè đậu mà húp sùm sụp.

Ngọn đèn chiếu vào cái đầu y là một cái đầu trọc tếu.

Người này là một nhà sư.

Nhà sư này mặt vuông tai lớn đầy vẻ phúc tướng nhưng quần áo y mặc trên mình vừa dơ dáy vừa rách mướp. Đôi giày dưới chân y dường như đã mòn hết đế.

Nhà sư chất phác! Lục Tiểu Phụng ngó thấy nhà sư cổ quái nhất thiên hạ lúc này cũng không nhịn được, khoé môi lộ ra một tia cười hỏi:

-Lão Thực Hoà Thượng! Gần đây lão hoà thượng có làm việc gì không thực nữa chăng?

Nhà sư chất phác vừa nhận ra chàng tựa hồ giật mình đánh thót một cái, khiến chén chè đậu cầm tay sót ra ngoài mất một phần.

Lục Tiểu Phụng cười lớn tiếng hỏi tiếp:

-Coi bộ tịch hòa thượng, tại hạ biết ngay đêm qua nhất định lão hòa thượng làm một việc không thực, chẳng có tật khi nào lại giật mình?

Lão hòa thượng nhăn nhó đáp:

-Lão thực hoà thượng chẳng bao giờ làm việc gì không thực. Nửa đời người chỉ có một lần đó thôi. Đức phật từ bi sao lại xui khiến cho bản hòa thượng cứ phải chạm trán thí chủ?

Lục Tiểu Phụng cười hỏi:

-Hòa thượng gặp tại hạ có điều gì không hay đâu? Ít ra tại hạ cũng trả tiền chén chè thay cho hòa thượng.

Lão Thực hòa thượng đáp:

-Hòa thượng ăn chè đậu không cần đến tiền thí chủ trả thay, vì hòa thượng biết hóa duyên.

Nhà sư chất phác húp hết miếng chè tối hậu hình như chuẩn bị chuồn đi.

Nhưng Lục Tiểu Phụng cản lại hỏi:

- Dù hòa thượng không cần tại hạ trả tiền cho thì cũng ở lại chơi với tại hạ một chút có hề gì? Âu Dương Tình không chờ hòa thượng thì tại sao lại phải hối hả ra đi?

Nhà sư chất phát nhăn nhó cười đáp:

-Tú tài ngó thấy gươm đao thì dù sẵn lý lẽ cũng không nói rõ được. Hoà thượng chạm trán Lục Tiểu Phụng so với tú tài gặp gươm đao còn tệ hại hơn. Nói đi nói lại hòa thượng vẫn xúi quẩy.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

-Hoà thượng làm sao xúi quẩy?

Nhà sư chất phác nói:

-Nhà sư mà không xúi quẩy thì lần trước đã chả phải bò dưới đất?

Lục Tiểu Phụng muốn nhịn cũng không nhịn được phải phì cười nói:

-Bữa nay tại hạ bảo đảm không để nhà sư bò.

Nhà sư chất phác thở dài nói:

-Không bò có khi còn xúi quẩy hơn. Trong đời hòa thượng chỉ sợ chạm trán hai người mà tại sao bữa nay đức phật lại bắt hòa thượng gặp thí chủ?

Lục Tiểu Phụng hỏi:

-Hai người thì một là tại hạ nhưng còn người nữa

là ai?

Nhà sư chất phác đáp:

-Người này hòa thượng có nói ra, thí chủ cũng chẳng thể nào biết được.

Lục Tiểu Phụng giục:

-Hòa thượng cứ nói thử nghe.

Nhà sư chất phác ngần ngại đáp:

-Người này là một nữ nhân.

Lục Tiểu Phụng cười ha hả nói:

-Hoà thượng quen nữ nhân nhiều quá nhỉ?

Nhà sư chất phác đáp:

-Nữ nhân quen biết hòa thượng cũng không

phải ít.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

-Nữ nhân này có phải họ Âu Dương không?

Nhà sư chất phác đáp:

-Không phải họ Âu Dương mà là họ Công Tôn.

Lục Tiểu Phụng không nhịn được buông tiếng la:

-Có phải Công Tôn Đại Nương không?

Nhà sư chất phác giật mình kinh hãi hỏi lại:

-Sao thí chủ biết là mụ? Thí chủ cũng quen mụ ư?

Lục Tiểu Phụng lại la lên:

-Hòa thượng đã quen mụ, vậy có biết mụ ở đâu không?

Nhà sư chất phác hỏi lại:

-Tại sao thí chủ lại hỏi vụ này?

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Vì tại hạ cũng kiếm mụ để trả oán.

Nhà sư chất phác ngơ ngác nhìn chàng, đột nhiên nổi lên tràng cười rộ, cười đến vẹo xương sườn rồi lướt qua bên mình Lục Tiểu Phụng để chuồn đi.

Nhà sư vọt một cái ra xa bốn năm trượng rồi lại cười ngất.

Lần này Lục Tiểu Phụng quyết tâm không để nhà sư chuồn. Chàng vọt mình lên không, lộn đi một vòng hạ xuống chắn đường nhà sư rồi hỏi:

-Tại sao hòa thượng lại cười?

Nhà sư chất phác đáp:

-Hòa thượng gặp phải lúc buồn cười thì hòa thượng cười. Hòa thượng trước nay vốn thành thực mà.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

-Việc tại hạ đi trả oán có gì đáng cười đâu?

Nhà sư chất phác hỏi:

-Tại sao thí chủ nhất định đập bể nồi đất để hỏi đến kỳ cùng?

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Dù có đập bể đầu hoà thượng, tại hạ cũng hỏi đến nơi.

Nhà sư chất phác cho là chàng nói thật, thở dài sườn sượt:

đầu hoà thượng không thể đập bể được vì hoà thượng chỉ có một cái đầu.

Lục Tiểu Phụng giục:

-Vậy thì hòa thượng nói đi! Chuyện này có chỗ nào đáng tức cười?

Nhà sư chất phác giải thích:

-Một là thí chủ không thể kiếm được mụ. Hai là dù có kiếm thấy mụ cũng không đánh nổi mụ đâu. Ba là có đánh nổi mụ cũng bằng vô dụng.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

-Tại sao vậy?

Nhà sư chất phác đáp:

-Vì hễ ngó thấy mặt mụ là không nỡ đánh rồi. Khi đó e rằng thí chủ lại hy vọng mụ đánh mình mấy cái cũng chưa biết chừng.

Lục Tiểu Phụng lại hỏi:

-Mụ đẹp lắm hay sao?

Nhà sư chất phác đáp:

-Trong võ lâm tứ đại mỹ nhân thí chủ đều biết cả.

Lục Tiểu Phụng nói:

-Tại hạ có biết.

Nhà sư chất phác hỏi:

-Thí chủ có nhận thấy bọn họ thật đẹp không?

Lục Tiểu Phụng đáp:

đã là mỹ nhân dĩ nhiên phải đẹp?

Nhà sư chất phác nói:

-Nhưng Công Tôn Đại Nương còn đẹp gấp mười tứ đại mỹ nhân.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

-Hòa thượng đã gặp mụ rồi ư?

Nhà sư chất phác thở dài nhăn nhó cười đáp:

đức Phật từ bi! Xin Đức Phật xui khiến đừng để hòa thượng phải gặp mụ, không thì dù hòa thượng có mười cái đầu e rằng cũng bị đập bể hết.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

-Hòa thượng có biết mụ ở địa phương nào

không?

Nhà sư chất phác đáp:

-Không biết.

Nhà sư chất phác đã bảo không biết là không biết, vì nhà sư chất phác trước nay không nói dối bao giờ.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

-Lần trước hòa thượng gặp mụ ở đâu?

Nhà sư chất phác đáp:

-Hòa thượng không thể trình bày được.

Nhà sư chất phác đã bảo không trình bày là không trình bày, dù ai đánh bể đầu nhà sư cũng bằng vô dụng.

Lục Tiểu Phụng biết chẳng còn biện pháp nào hỏi cho ra, chỉ hằn học trợn mắt lên nhìn nhà sư. Bỗng chàng bật cười nói:

-Lão thực hòa thượng không phải chỉ có một cái đầu.

Nhà sư chất phác nghe chàng nói không hiểu.

Lục Tiểu Phụng giải thích:

-Vì hòa thượng còn có tiểu hòa thượng.

Rồi chàng cười ngặt nghẽo.

Nhà sư chất phác tức mình đến ngẩn người. Y biết Lục Tiểu Phụng cố ý chọc tứùc mình. Nhà sư tức thộn mặt ra cơ hồ ngất xỉu.

Kim Cửu Linh đứng bên thấy thế không nhịn được cũng lăn ra mà cười.

Nhà sư chất phác đột nhiên thở dài nói:

-Hoà thượng không nói dối. Còn một câu thành thực cần cho thí chủ hay.

Lục Tiểu Phụng cố nhịn cười giục:

-Hòa thượng nói đi! Nhà sư chất phác nói:

-Coi hai vị sắc mặt hắc ám cực kỳ xúi quẩy. Chỉ trong vòng ba ngày là bị người ta đánh tét đầu.

Mạnh Vỹ tuy chỉ có một cái đầu, nhưng người ta lại kêu hắn bằng Tam Đầu Xà.

Trong chín tên bộ khoái nổi tiếng, hắn là một tay thủ đoạn rất tàn độc, đối phó với phạm nhân cực kỳ hung dữ.

Tam Đầu Xà dĩ nhiên cũng có ba thứ mặt mũi. Hắn vừa ngó thấy Kim Cửu Linh chẳng những tỏ ra

cung kính mà còn niềm nở dễ bề thân cận.

Lục Tiểu Phụng không ngờ con người này lúc ở trong phòng tối lại có thể dội nước vào mũi hay đánh phạm nhân bằng giáp côn.

Trên đời còn có những hạng người này thì ai cũng nên biết đừng phạm tội là hơn.

Người đánh xe cho Kim Cửu Linh là một tên bộ khoái của Lỗ Thiếu Hoa. Xe ngựa vào thành liền có bộ khoái địa phương tiếp ứng đưa hai người vào trong.

Khu vực này rất nhiệt náo. Một số đông lúc phạm tội qua? nhiên đều có tập quán khó thay đổi. Vì thế mà ít người phạm tội khỏi bị phá án.

Mạnh Vỹ ngồi trong quán trà ở đầu phố để chờ họ. Mục tiêu của họ là căn phòng nhỏ trong ngõ hẻm.

-Người mướn phòng cũng là một gã hậu sinh anh tuấn và dự định mướn một năm.

Đây là lời Mạnh Vỹ nói với Kim Cửu Linh.

Kim Cửu Linh hỏi:

-Ông bạn nghe bên trong có động tĩnh gì không?

Mạnh Vỹ đáp:

-Không có. Theo cuộc điều tra thì căn phòng đó dường như chưa có một ai đến ở.

Có lẽ bọn họ đi nhanh hơn Công Tôn Đại Nương nên đến đây trước.

Công Tôn Đại Nương giết Xà Vương rồi thế nào cũng chậm trễ thời giờ, huống chi mụ còn muốn đem

Tiết Băng bị thương đi theo. Kim Cửu Linh liền dặn:

-Ông bạn hãy bảo thủ hạ giải tán đi đừng để người khác phát giác là nơi đây đã có cảnh giới.

Mạnh Vỹ đáp:

-Bọn tại hạ hành động rất thận trọng. Những anh em tới đây đều đã cải trang.

Kim Cửu Linh cười nhạt nói:

-Cải trang cũng chẳng ích gì, chẳng lẽ người ta không nhận thấy được?

Lục Tiểu Phụng vừa ngó thấy cũng nhận ra ngay. Những gia nhân ở trà quán, người bán trái cây trong ngõ phía đối diện, thầy tướng ngồi bên cạnh và bảy tám khách uống trà cũng đều biết bọn họ cải trang.

Những người ở chốn công môn lâu ngày nhất cử nhất động đều khác với người thường, nhất là vẻ mặt cùng thái độ không che dấu được người tinh mắt.

Mạnh Vỹ đáp:

-Vậy tại hạ đi bảo bọn họ giải tán.

Dưới mái hiên căn nhà ở đầu hẻm có người ăn xin đầu trọc đầy mình ghẻ lở, tay cầm cái bát vỡ.

Lúc Mạnh Vỹ bỏ đi, hắn vẫn chìa bát ra xin tiền liền bị đá cho một cước.

Chỉ trong khoảnh khắc, những bộ khoái cải trang đã giải tán hết.

Mạnh Vỹ trở về báo cáo:

-Tại hạ chỉ lưu hai tên lại. Khi có việc gì sai chúng chạy cho nhanh. Một tên là người bán hàng

vặt ở phía đối diện trước ngõ hẻm. Trái cây vẫn bày ra, chỉ thay người mà thôi, nên chẳng ai chú ý.

Còn người nữa là ai?

Kim Cửu Linh nhìn người đầu trọc nói:

-Tống Hồng gần đây đã khá lắm. Ngươi ráng truyền dạy cho hắn để sau này thành một tay hảo thủ.

Lục Tiểu Phụng hiểu ngay tên khất cái đầy mình ghẻ lở cũng là người của y.

Lúc này chưa tới giờ Tuất, về tháng bảy ngày khá dài.

Trong nhà chưa cần thắp đèn. Ánh tà dương lọt qua khe cửa sổ chiếu vào căn nhà đầy bụi bặm.

Nơi đây qua? nhiên đã lâu không có người qua

lại. Cách trần thiết trong nhà cũng tương tự như căn nhà ở Dương thành.

Trong tủ áo có tám chín bộ khác nhau. Trên bàn đặt một cái gương. Mé bên kê chiếc giường nhỏ. Không nhận ra chỗ nào khác đặc biệt, đồng thời cũng không tìm được đặc điểm nào hơn trước.

Mọi người đi chuyến này tựa hồ chẳng được việc gì.

Kim Cửu Linh hai tay chắp để sau lưng bước lui rồi bước tới bốn mặt căn nhà. Đột nhiên hắn tung mình vọt lên xà nhà, lắc đầu mấy cái rồi lại nhảy xuống.

Mạnh Vỹ ở nhà bếp đột nhiên reo lên:

đây rồi! Hắn chạy tới tay cầm một cái hộp gỗ.

Kim Cửu Linh cả mừng hỏi:

-Tìm thấy cái này ở đâu?

Mạnh Vỹ đáp:

-Ở trong bếp.

Dưới đó là một nơi cất dấu đồ rất tốt. Cái gì dấu trong bếp cũng đều kín đáo.

Kim Cửu Linh toan mở hộp coi, Lục Tiểu Phụng cản lại nói:

-Coi chừng! E rằng trong hộp có đặt cơ quan.

Kim Cửu Linh cầm hộp lắc mấy cái rồi cười đáp:

-Hộp này nhẹ lắm. Nếu bên trong đặt cơ quan máy móc hay ám khí, tất phải nặng hơn.

Hắn vốn là người cẩn thận, không thì mười năm trước đã chết đến mấy lần.

Lục Tiểu Phụng không nói gì nữa, vì máy móc hay ám khí nhất định bằng kim thuộc thì dĩ nhiên cầm trong tay trọng lượng khác hẳn.

Hộp không có khoá, Kim Cửu Linh mở nắp chạm hoa ra.

Đột nhiên một làn khói màu hồng đoạn bắn ra.

Kim Cửu Linh muốn phong tỏa hô hấp cũng không kịp nữa. Hắn té, mình đụng vào tủ áo đánh "huỵch" một cái.

Trong hộp qua? không có máy móc ám khí, mà chỉ có một cái bong bóng cá dùng làm túi hơi. Nắp hộp mở ra, trong nắp có mũi kim nhọn đâm vào túi, khói độc lập tứức vọt ra. Cái túi bẹp lép.

Kim Cửu Linh đã tính toán rất kỹ mà không tính đến cái này.

Người nào té xuống đất cũng mềm xèo như cái túi hơi bẹp lép. Sắc mặt của hắn lợt lạt trông mà phát khiếp. Trên đầu hắn còn chảy máu, vì đầu đập vào tủ bị thủng một lỗ.

Nhà sư chất phác đã nói: "Coi hai vị sắc mặt hắc ám cực kỳ xúi quẩy. Chỉ trong ba ngày là bị người ta đánh téc đầu".

Câu nói của nhà sư qua? nhiên hiệu nghiệm.

Lục Tiểu Phụng đã phong tỏa đường hô hấp, chàng lại phóng chưởng lực xua tan khói độc. Chàng nhớ tới lời nói của nhà sư chất phác trong lòng không khỏi ớn lạnh.

Mạnh Vỹ đã chạy ra ngoài. Gã chờ khói độc tan đi hết mới bưng mũi tiến vào.

Lúc này Lục Tiểu Phụng đã nâng Kim Cửu Linh lên, dùng chân lực bảo vệ cho hắn và mong cứu hắn

thoát chết.

Mạnh Vỹ lượm cái hộp lên có vẻ cẩn thận hơn Kim Cửu Linh, nhưng bây giờ chỉ còn cái vỏ không, trong chẳng có gì. Hắn xem xét hồi lâu bỗng reo lên:

đây rồi! Điều bí mật không ở trong hộp mà lại ở trên nắp.

Nếu nhìn kỹ sẽ nhận ra những nét khắc ở trên nắp hộp là chung đỉnh văn tự gồm tám chữ "Lưu giao A Thổ, bỉ dĩ tương qui", nghĩa là giao cho A Thổ, y sắp về đó.

Sự tình đã rõ rệt. Người ngoài thật chẳng ai chú ý. Công Tôn Đại Nương qua? là am hiểu tâm lý con người. Mụ dùng cách này để đưa tin thì còn ai nghĩ tới?

Đây là mụ thông tri cho một người: Giao một vật cho A Thổ vì A Thổ sắp về đến rồi.

Tin tức để lại cho ai? Giao cho A Thổ vật gì? A Thổ là ai?

Mấy vấn đề này chưa tìm ra được đáp án.

Mạnh Vỹ chau mày trầm ngâm một lúc rồi miệng lẩm bẩm:

-A Thổ nào? Chẳng lẽ là tên A Thổ đó?

Lục Tiểu Phụng không nhịn được hỏi ngay:

-Ông bạn có biết một người tên A Thổ ư?

Mạnh Vỹ đáp:

-Gã ghẻ lở trước vẫn ngồi ăn xin đầu hẻm, người ta đều kêu bằng A Thổ.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

-Hiện giờ gã ở đâu rồi?

Mạnh Vỹ đáp:

-Vì tại hạ bảo Tống Hồng giả làm gã để ngồi canh gác, nên đuổi gã đi rồi.

Lục Tiểu Phụng giục:

-Mau đi tìm gã ngay.

Mạnh Vỹ lập tức trở gót.

Lục Tiểu Phụng gọi lại:

-Hãy chờ một chút.

Mạnh Vỹ đứng lại.

Lục Tiểu Phụng nói:

-Có khi gã chưa biết vì sao ông bạn đuổi gã đi.

Mạnh Vỹ lắc đầu đáp:

-Tại hạ chỉ bảo không cho gã ngồi xin cơm ở đây nữa.

Tên bộ đầu muốn đuổi gã ăn xin cần gì phải có lý do.

Lục Tiểu Phụng dặn:

-Ông bạn kiếm thấy gã rồi lập tức báo tin cho ta hay, nhưng nhớ đừng để gã biết.

LỤC TIỂU PHỤNG

Cổ Long

Quyển 2

Chương 16

A Thổ Và Cái Bọc Vải Vàng

Mạnh Vỹ đáp:

- Dạ! Tại hạ kiếm được gã rồi xin trở lại ngay.

Lục Tiểu Phụng nói:

-Ông bạn bất tất phải tới đây. Bây giờ ta đưa Kim Cửu Linh đi kiếm Thi Kinh Mặc.

Ông bạn có tin thì tới thẳng đó.

Thi Kinh Mặc là một thầy thuốc nổi danh dĩ

nhiên Mạnh Vỹ đã biết rồi.

Lục Tiểu Phụng lại nói tiếp:

-Ông bạn kêu người lấy chút tro bụi xoa lại những chỗ chúng ta vừa đụng vào cho thật đều đặn.

Mạnh Vỹ dạ một tiếng.

Lục Tiểu Phụng lại nói:

-Tống Hồng cũng cho dời khỏi nơi đây ngay và kêu người khác đến gác cửa ngõ.

Phòng bên cạnh nên đặt một người để họ thấy có điều khả nghi lập tức đến báo với ta.

Mạnh Vỹ lại dạ một tiếng.

Gã đứng một lúc nhìn Lục Tiểu Phụng dường như có điều gì muốn nói nhưng lại nhẫn nại không

lên tiếng.

Gã ra tới cửa rồi không nhịn được nữa, quay lại mỉm cười nói:

-Lục đại hiệp mà đến làm bộ đầu ở nha môn thì bọn tại hạ chỉ còn có con đường về ẵm con.

Lục Tiểu Phụng tự lấy làm thỏa mãn vì đã sắp đặt công việc đâu vào đó. Dù Kim Cửu Linh tỉnh táo lại cũng không thể xử lý hay hơn chàng được.

Nhưng chàng không phải là thần tiên, nên vẫn còn chỗ chưa tính đến.

Thi Kinh Mặc không có ở nhà. Vị danh y này thường bác bậc kiêu kỳ, ít khi đến nhà ai thăm bệnh. Nhưng đối với chủ nhân Hoa Ngọc Hiên lại ra ngoài thể lệ đó.

Vết thương ở mắt Hoa Nhất Phàm chưa hoàn

toàn khỏi hẳn mà lại mắc bệnh vẫn vơ. Miệng không ngớt lảm nhảm về vụ mất danh họa.

Tại sao những người càng nhiều tiền càng không chịu rời bỏ những cái gọi là thân ngoại chi vật? Phải chăng vì họ riết róng nên mới có nhiều tiền.

Bây giờ Lục Tiểu Phụng không còn cách nào để liên lạc với Mạnh Vỹ, chàng đành ngồi trong khách sảnh ở ngoài Thi gia trang để chờ đợi.

Đột nhiên chàng nhớ tới nhiều chuyện mà lại là những chuyện trước nay không nghĩ tới bao giờ.

Giữa lúc ấy Mạnh Vỹ đưa tin lại: A Thổ có ở nhà.

Gã ăn xin cũng có nhà ở ư?

Ăn xin cũng là người. Chó còn có chuồng huống chi là người?

Sự thực cái nhà của A Thổ chẳng khác cái chuồng. Nó là một cái lò gạch người ta đã phế bỏ. Bốn mặt gã khoét ra mấy cái lỗ để làm cửa sổ.

Hiện nay khí trời nóng nhiệt nên những mảnh ván dùng để che cửa không đóng lại.

Bên trong có ánh đèn lửa.

Bỗng có tiếng người hỏi:

-A Thổ có nhà không?

Tiếng người đáp lại:

-Có! Không hiểu gã lấy đâu ra hồ rượu đem về đang ngồi rót uống một mình.

-Có ai đến kiếm gã chưa?

-Chưa nhưng bên kia có người đi qua.

-Người thế nào?

-Một thanh niên nhỏ tuổi, đầu đội mũ giải đỏ như kiểu sai nha.

Câu này vừa nói xong thì chỉ thoáng một cái đã thấy tên sai nha đội mũ giải đỏ, tay cầm cái bọc vải vàng khệnh khạng đi lên. Hắn đảo mắt nhìn quanh mấy lượt rồi mới chuồn vào cái chuồng của A Thổ. Dĩ nhiên hắn không ngó thấy Lục Tiểu Phụng và Mạnh Vỹ. Hai người ẩn mình trên ngọn cây lớn.

Mạnh Vỹ khẽ hỏi:

-Bây giờ có vào bắt không?

Lục Tiểu Phụng lắc đầu đáp:

-Người mà ta muốn bắt không phải là gã.

Mạnh Vỹ hiểu ngay lại hỏi:

-Phải chăng công tử muốn tìm ra tên đại đạo thêu hoa ở nơi A Thổ?

Lục Tiểu Phụng ừ một tiếng.

Mạnh Vỹ lại hỏi:

-Trên nắp hộp lưu chữ lại nói gã sắp về, công tử cho là gã sẽ về chỗ Công Tôn Đại Nương bên đó hay sao?

Lục Tiểu Phụng gật đầu đáp:

-Cái bọc kia chắc là có người muốn trao cho mụ. Có lẽ bây giờ mụ đã về tới chỗ ở của mụ rồi.

A Thổ còn có chỗ ở huống chi Công Tôn Đại Nương?

Mạnh Vỹ đành dằn lòng chờ đợi. Hai người chờ không bao lâu thì tên sai nha đội mũ giải đỏ khệnh

khạng trở ra. Miệng hắn hát nghêu ngao từ trên sườn đồi đi xuống.

Hắn đã giao hàng xong rồi, tỏ ra trong người thoải mái.

Sau một lúc, đột nhiên đèn lửa trong nhà tắt ngấm.

A Thổ ra ngoài đóng những mảnh ván che cửa lại.

Lưng gã đeo một cái túi vải rách nát. Cái bọc vàng hiển nhiên bỏ trong túi đó.

Lục Tiểu Phụng nói:

để ta theo dõi gã. Ông bạn quay về chiếu cố cho Kim lão tổng.

Mạnh Vỹ ngập ngừng:

-Công tử đi một mình e rằng...

Lục Tiểu Phụng vỗ vai gã ngắt lời:

-Ông bạn cứ yên dạ, ta không chết đâu mà ngại.

Vừng trăng tròn tỏa ánh sáng xuống vũ trụ, ngọn gió đêm đưa lại một chút hơi thu mát rượi. Thời tiết này rất thích hợp với người đi đường.

A Thổ không ngồi xe cũng không đi ngựa, ung dung cất bước tiến về phía trước, dường như chẳng có việc gì gấp.

Lục Tiểu Phụng cũng trầm tĩnh thủng thỉnh theo sau.

May ở chỗ đêm đã khuya, trên đường lớn không có ai qua lại. Hai người cứ một trước một sau tiếp tục thượng lộ.

A Thổ lúc thì hát khúc tiểu điệu, lúc lại lên giọng hát tuồng. Gã đi mỗi lúc một chậm hơn.

Lục Tiểu Phụng tức mình chỉ muốn cầm roi quất vào lưng cho gã đi lẹ mà không làm được lại càng buồn bực.

Không hiểu đi đã bao lâu? Trên trời chòm sao thưa thớt, bóng trăng nhạt dần sắp lặn xuống đầu non. A Thổ chẳng những không đi lẹ mà còn tìm gốc cây ngồi nghỉ.

Gã mở túi gai ra lấy nửa con ngỗng quay, một hồ rượu ngồi ngay bên đường ăn uống.

Đột nhiên Lục Tiểu Phụng cảm thấy đói bụng, hai ngày nay chàng chưa ăn một bữa no nào, vì chàng không muốn ăn, nuốt không vào. Hiện giờ chàng muốn ăn quá mà chẳng có gì để ăn.

A Thổ xé cái đùi ngỗng cắn một miếng, lại uống

một hớp rượu. Bỗng gã thở dài miệng lẩm bẩm:

-Uống rượu một mình thật vô vị. Giả tỉ bây giờ có người đồng ẩm thì hay biết mấy! Lục Tiểu Phụng trong bụng thèm khát muốn lại ăn uống mà phải ngồi một chỗ dương mắt lên nhìn.

Chàng phải khó nhọc lắm mới chờ được A Thổ ăn uống xong. Gã chùi tay đầy dầu mỡ vào áo rồi mới đứng lên cất bước.

Lục Tiểu Phụng bây giờ mới ngó thấy nửa con ngỗng quay mới mẻ mất cái đùi, ngoài ra hãy còn nguyên vất bỏ dưới đất.

Gã ăn xin này không biết tiết kiệm chút nào.

Đương nhiên gã không phải là kẻ ăn xin thực sự, Lục Tiểu Phụng đói quá, cơ hồ không nhịn được, muốn lượm nửa con ngỗng lên ăn cho khỏi đói. Nhưng thủy chung chàng ráng nhẫn nại.

Chàng nghĩ tới A Thổ đầy mình ghẻ lở mà ghê tởm. Chàng thà rằng chịu chết đói chứ không ăn đồ của gã.

Hai người đi mãi đi hoài. Trời sắp sáng rồi. Đêm tháng bảy tương đối ngắn hơn ngày.

Vừng thái dương đỏ ối mọc lên. Trên đường lác đác có người đi chợ sớm.

Đột nhiên A Thổ co giò chạy như người phát điên.

Một gã ăn xin thối tha thì bất luận gã phát điên phát khùng hay nằm lăn ra cũng vậy, chẳng ai buồn chú ý tới.

Nhưng Lục Tiểu Phụng không thể làm theo gã được. Có lý nào chàng chạy loạn trên đường như loài dã cẩu?

Lúc này chàng đành phải chạy theo, dù bị người khác coi là kẻ điên khùng chàng cũng cam chịu.

A Thổ chạy nhanh quá.

Lúc trên đường không người gã đi chậm hơn rùa, bây giờ có người qua lại gã lại chạy như thỏ phải tên.

Lục Tiểu Phụng đột nhiên phát giác ra A Thổ không phải là người dễ đối phó.

Muốn theo dõi con người như gã thật khó khăn vô cùng! May mà A Thổ không quay đầu lại, và hiển nhiên gã đã mỏi mệt. Đột nhiên gã nhảy lên một cái xe lừa chở cám heo, nằm trên đó ngủ một giấc.

Người trong xe trợn mắt lên nhìn gã ra chiều tức giận, nhưng cũng không đuổi xuống.

Lục Tiểu Phụng lại thở dài. Lần này chàng còn

phát giác ra gã ăn xin đi đường có rất nhiều phương tiện mà người khác không nghĩ tới. Không trách người ta có câu:

"Đã làm kẻ ăn xin ba năm rồi thì ai đưa ngôi hoàng đế cho cũng không muốn làm nữa.".

Vừng thái dương lần lần lên cao. A Thổ nhắm mắt lại tựa hồ gã ngủ thật rồi.

Lục Tiểu Phụng mình toát mồ hôi. Chàng cảm thấy vừa nóng vừa mệt, đã đói khát mà không thể dừng bước được.

Chàng muốn kiếm được Công Tôn Đại Nương đành phải theo dõi gã này cho đến cùng chứ chẳng còn cách nào khác. Chàng chỉ mong ở nơi vận đỏ gặp một người bán chút rượu thịt ở bên đường.

Nhưng vận khí chàng rất xúi quẩy. Thậm chí dọc đường không gặp người bán bánh nào.

Nguyên người Lĩnh Nam thích ăn uống một cách đàng hoàng. Muốn ăn họ phải kiếm chỗ ngồi cho thoải mái. Dù có kẻ bán hàng ăn nhỏ như vậy cũng rất ít người chiếu cố.

Ở phương Bắc thường gặp người bán hàng ăn vặt, nhưng ở miền này cách sinh nhai đó không thể tồn tại được.

Lục Tiểu Phụng đành ôm bụng đói mà đi.

Hai bên vệ đường là đồng bằng đất cát phì nhiêu. Tới đây mới có một giải thanh sơn.

A Thổ đột nhiên từ trên xe lừa nhảy xuống chạy lên sườn non. Trên sườn núi cây xanh ngắt, khí trời mát mẻ. A Thổ đã ngủ trên xe một giấc bây giờ gã càng tỉnh táo.

Lục Tiểu Phụng cũng phấn khởi tinh thần. Vì

chàng bỗng phát giác tên ăn mày thối tha chẳng những chân chạy rất khoẻ mà dường như người gã còn mang khinh công.

May mà dãy núi này không cao mấy. Lục Tiểu Phụng thấy A Thổ đi lên núi, chàng đoán là sắp tới nơi rồi.

Sào huyệt bí mật của Công Tôn Đại Nương chàng chắc ở dãy núi này.

Ai ngờ đây chỉ là một dãy hoang sơn. Dọc đường chẳng thấy nhà cửa chi hết. Sơn lộ lại rất hiểm trở gập ghềnh.

Lên gần tới đỉnh núi, chàng đột nhiên ngửi thấy mùi thơm theo gió đưa xuống, giống như mùi thịt cừu nướng.

Lục Tiểu Phụng lẩm bẩm:

-Trên núi nhất định có nhà, dĩ nhiên là nhà của Công Tôn Đại Nương.

Dè đâu Lục Tiểu Phụng lần này đoán trật.

Trên đỉnh núi chẳng có nhà cửa chi hết. Một lũ ăn xin đang ngồi uống rượu ăn thịt.

Chúng thấy A Thổ lên tới nơi, một tên cười nói:

-Ngươi hên vận quá! Chúng ta vừa xuống núi bắt trộm một con cừu mập đem lên nướng thì ngươi đã tới ngay. Vậy lại đây cùng ăn một bữa.

A Thổ cười rộ tiến lại đáp:

-Xem chừng mấy bữa nay khẩu phúc của tiểu đệ khá thật. Bất luận đi tới đâu cũng đều ăn ngon.

Lục Tiểu Phụng lại một phen ôm bụng dương mắt lên nhìn.

Dĩ nhiên chàng không nên trà trộn vào bọn khất cái ăn thịt cừu lấy cắp của người ta. Hơn nữa chàng chẳng thể để A Thổ gặp mặt.

Lục Tiểu Phụng ẩn phía sau tảng đá núi đói như cào ruột, khát như cháy cổ họng.

Thậm chí chàng bắt đầu hối hận đêm qua không lượm lấy nửa con ngỗng quay mà ăn cho đỡ đói.

A Thổ rất quen thuộc bọn khất cái này. Gã ngồi ăn uống với chúng, cười cười nói nói, sung sướng như bậc thần tiên.

Lục Tiểu Phụng trái lại chẳng khác gì tên tử tù ở dưới mười tám tầng địa ngục.

Trong đời chàng chưa bao giờ phải chịu sống như lần này.

Bây giờ chàng mới phát giác ra đói khát là một

việc đáng sợ hơn hết.

Giả tỷ chàng có thể nhân cơ hội này nhắm mắt dưỡng thần một lúc cũng hay, nhưng biết đâu trong bọn khất cái chẳng có thủ hạ của Công Tôn Đại Nương chờ ở đây để

tiếp ứng cho A Thổ.

Vì thế chàng không dám lơ là khoảnh khắc nào mà phải chăm chú theo dõi từng hành động, từng câu nói của chúng.

Lỡ ra A Thổ chuồn cái bọc vàng cho tên nào khác để đưa đến chỗ Công Tôn Đại Nương thì thật là chàng chịu tội một cách uổng phí.

Lục Tiểu Phụng tinh thần căng thẳng, chờ hồi lâu bọn khất cái mới ăn uống xong.

A Thổ còn khoác lác với chúng một hồi rồi mới

chạy băng băng xuống núi.

Gã lên núi này làm chi, bây giờ lại đi xuống?

Lục Tiểu Phụng không sao hiểu được. Chàng tự hỏi:

-Chẳng lẽ gã lén đưa bọc vải vàng cho người khác rồi? Sao ta vẫn chú ý mà không nhìn thấy?

Chàng đã không nhìn thấy thì bây giờ chỉ còn cách chăm chú theo dõi A Thổ.

Đến lưng chừng sườn núi, A Thổ đột nhiên dừng lại. Gã thò tay rút cái bọc vải vàng ở trong túi gai đeo trên lưng xuống nhìn một chút rồi lại nhét vào. Gã vừa cười vừa lẩm bẩm:

-May mà cái này chưa bị mấy ông tướng bắt trộm cừu đổi mất không thì cái đầu ta e rằng phải bật ra ngoài.

Cái bọc vàng đó bên trong đựng gì? Tại sao lại quan trọng đến thế?

Dĩ nhiên Lục Tiểu Phụng không nhìn thấy mà cũng không đoán ra. Chàng lẩm bẩm:

-Bất luận là bọc gì, cứ còn ở trong tay A Thổ là được. Vả lại nó quan trọng như thế thì không chừng phải chính gã đem đến trao tận tay Công Tôn Đại Nương.

Lục Tiểu Phụng bị cực khổ như vậy cũng không oan. Oan uổng nhất là ở chỗ A Thổ lại theo đường cũ đi xuống.

Dĩ nhiên chẳng phải gã lên đỉnh núi để ăn thịt cừu.

Chẳng lẽ gã đã phát giác ra phía sau có người theo dõi nên cố ý làm thế để hành hạ kẻ theo mình chăng?

A Thổ vẫn chẳng lộ vẻ khẩn trương. Nếu gã phát giác có người theo dõi thì chẳng có lý nào gã lại theo đường cũ đi xuống.

Mặt khác Lục Tiểu Phụng rất tin tưởng ở mình chưa bị đối phương phát giác. Dù chàng nhịn đói mấy ngày nữa thì hành động cũng tuyệt không để phát ra tiếng động.

Gần đây ai cũng nhận là khinh công chàng có thể liệt vào hạng năm người ngày trước ở trong thiên hạ.

Chàng tự nghĩ:

-Con người đã mang trọng trách bí mật thì bất luận phía sau có người theo dõi hay không, lúc hành động họ đều cố ý hý lộng quỷ thần.

Lục Tiểu Phụng tự giải thích cho mình bằng

nguyên nhân này, chàng lấy làm thỏa mãn.

A Thổ xuống núi rồi hành động tự nhiên hơn nhiều. Gã lại đi chừng nửa giờ rồi tiến vào thành.

Ở trong thành gã lại đi quanh hai vòng rồi tiến vào hàng cơm. Gã ở quán cơm đi ra bỗng rẽ vào trong một ngõ hẻm.

Trong ngõ chỉ có một cửa mà là cửa vào vườn hoa ở phía sau một trang viện lớn.

A Thổ làm như người về nhà mình. Gã không cần gọi cửa cứ thẳng băng tiến vào.

Đường lối trong vườn gã đã thuộc hết. Gã quanh co mấy chỗ rồi xuyên vào khu rừng hoa, đi qua một cây cầu nhỏ tới một tòa tiểu lâu nhìn xuống ao sen.

Trên lầu ánh đèn sáng rực.

Lục Tiểu Phụng phát giác ra lúc này đang buổi hoàng hôn. Ánh tịch dương chỉ còn lờ mờ.

Trên tiểu lâu đèn lửa huy hoàng mà không nghe thấy tiếng người, cả tiếng đồng tử chầu chực ở cửa cũng không có.

A Thổ vẫn không gõ cửa đi thẳng lên lầu.

Trên lầu là một căn nhã thất không có bóng người, nhưng trên bàn đã bày rượu nhắm rất tinh khiết.

Lục Tiểu Phụng lẩm bẩm:

-Khẩu phúc gã này qua? nhiên khá thật, đi tới đâu cũng được ăn ngon.

Trong phòng tuy chưa có ai, nhưng trên bàn đã đặt sẵn tám bộ chén đũa. A Thổ ngồi xuống gắp một miếng thịt gà rồi gục gặc cái đầu lại đặt xuống.

Cái túi gai của gã để trên bàn, hở cả cái bọc vải vàng ở bên trong. Gã lẩm bẩm:

-Không ngờ lần này mình lại đến trước tiên.

Hiển nhiên gã đang chờ đợi. Gã chờ đợi những ai? Trong đó có Công Tôn Đại Nương không?

Phía đối diện tiểu lâu có một cây Ngân Hạnh lớn cành là rườm rà vươn ra đến cửa sổ căn lầu.

Lục Tiểu Phụng quành ra phía sau cây Ngân Hạnh thi triển Bích Hổ Công trèo lên.

Chàng tìm chỗ cành lá rậm rạp để ẩn mình.

Trời tối rồi. Dù có người đứng bên cửa sổ nhìn ra cũng không thể phát giác ra chàng được.

Bây giờ A Thổ kể như tới nơi rồi, chắc gã không còn dở trò gì nữa.

Lục Tiểu Phụng thở phào một cái ngồi trên cây dưỡng thần. Đột nhiên chàng nghe tiếng tà áo bay lạch phạch. Một bóng người như con chim én thi triển công phu "Lăng không xảo phiên vân" vọt qua ngọn cây chuồn vào tiểu lâu.

Lục Tiểu Phụng vội dương mắt lên nhìn, nhưng chàng nhận ra không phải là Công Tôn Đại Nương.

Người này khinh công tuy đã cao thâm nhưng hãy còn kém Công Tôn Đại Nương, so với chàng dĩ nhiên vẫn còn kém.

Người này là một phu nhân lối bốn chục tuổi nhưng vẻ người hãy còn phong vận.

Đầu mày cuối mắt đầy vẻ phong tình, mê ly hơn cả thiếu nữ.

Mụ mặc áo màu tía thẩm khít vào người. Tay mụ cũng xách một cái bọc vải vàng.

Vừa rồi lúc mụ lướt mình trên không, Lục Tiểu Phụng đã phát giác ra chân mụ đi đôi giày đỏ.

Mụ ngồi xuống bàn nhìn A Thổ mỉm cười nói:

-Bữa nay ngươi đến sớm nhất.

A Thổ thở dài đáp:

-Bao giờ nam nhân cũng thua thiệt, phải mất thì giờ ngồi chờ nữ nhân.

Lục Tiểu Phụng cảm thấy câu này rất đồng quan niệm với chàng.

Chàng phát giác qua? nhiên mình đã không coi lầm người. A Thổ đúng là một nhân vật khó bề đối phó mà địa vị gã tuyệt không phải thấp hèn.

Tử Y nữ khách khinh công rất cao thâm, phong

độ lại cực kỳ xinh tươi. Thế mà mụ ngồi với gã ăn mày A Thổ ở đầu hẻm đầy mình ghẻ lở vẫn tự nhiên không ghê tởm chút nào.

Phải chăng gã này cũng là một cao thủ võ lâm?

Lục Tiểu Phụng vốn tự phụ biết rất nhiều nhân vật giang hồ, nhưng bây giờ chàng phát giác chưa quen biết được bao nhiêu cao thủ võ lâm, ít ra là hai nhân vật này chàng chưa từng thấy qua. Ngọn gió bỗng đưa lại một tràng cười lanh lảnh như tiếng nhạc vàng. Người chưa tới, tiếng cười đã tới trước.

Tử Y nữ khách nói:

-Lão thất tới nơi rồi.

Mụ chưa dứt lời, trong phòng đã có thêm một người. Dĩ nhiên cũng là nữ nhân.

Người mới đến là một thiếu nữ khoé miệng mỉm

cười. Hai mái tóc thị đen láy kết thành hai cái bím dài. Trong tay thị cũng xách một cái bọc vải vàng.

Thiếu nữ ngó A Thổ trước mỉm cười rồi lại nhìn Tử Y nữ khách nói:

-Nhị nương! Nhị nương cũng đến sớm nhỉ?

Tử Y nữ khách thở dài đáp:

-Người lớn tuổi đành chịu thua thiếu nữ, phải đến trước ngồi chờ tiểu cô nương.

Hồng Y thiếu nữ lại nổi lên tràng cười lanh lảnh đáp:

đời nào Nhị nương chịu thua ai? Không chiếm phần tiện nghi của người khác là người ta đã tạ ơn trời Phật rồi.

Tử Y nữ khách lại thở dài nói:

-Thật ta không hiểu nổi, sao ngươi thích cười đến thế? Cười tối ngày không ngớt lúc nào.

A Thổ bỗng xen vào:

-Vì y biết rằng mình cười coi rất xinh. Cười cho lộ ra má lúm đồng tiền. Nếu không cười thì ai mà ngó thấy?

Hồng y thiếu nữ trợn mắt lên nhìn gã rồi lại cười, mà cười ngặt cười ngẹo không ngớt.

Lục Tiểu Phụng bây giờ mới biết Tử Y nữ khách kêu bằng Nhị nương. Chàng tự hỏi:

-Nhị nương là ai? Phải chăng là Công Tôn Nhị Nương? Công Tôn Nhị Nương đã tới, vậy chẳng sớm thì muộn rồi Công Tôn Đại Nương cũng đến.

LỤC TIỂU PHỤNG

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 17

Đắc Tội Với Đàn Bà Là Không Được

Lục Tiểu Phụng cảm thấy khoan khoái trong lòng. Bất luận chàng đã phải cực nhọc thế nào nhưng cũng được kể là không đến nỗi uổng công. Huống chi tiếng cười của Hồng Y thiếu nữ khiến cho chàng vui dạ. Đáng tiếc là chàng không nhận ra được thị.

Hồng Y thiếu nữ chưa ngớt cơn cười đã cất tiếng hỏi:

-Tiểu muội đánh cuộc với các vị lần này ai tới chậm nhất?

Nhị nương đáp:

- Dĩ nhiên là lão tam. Y rửa mặt cũng mất hàng nửa giờ. Dù y có mải mốt đến đâu cũng không sao gấp rút được.

Hồng Y thiếu nữ vỗ tay cười nói:

đúng rồi! Lần này nhất định là y đến chậm.

Một người tiếng nói rất ôn nhu, rất thong thả, từ dưới lầu từ từ đi lên.

Người đàn bà này tuy đi chậm mà Lục Tiểu Phụng cũng không nhìn thấy ả tiến vào lầu lúc nào.

Hồng Y thiếu nữ vừa ngó thấy ả dường như rất kinh ngạc, nhưng thị lại cười ngay, nói:

-Không ngờ lần này Tam nương chẳng phải là kẻ đến sau cùng. Thật là một kỳ tích! Người mới đến là

Tam nương, chẳng những ả giọng nói rất ôn nhu, thái độ cũng ôn nhu, tiếng cười cũng ôn nhu. Ả chậm chạp lên lầu, chậm chạp ngồi xuống, chậm chạp đặt cái bọc vải vàng trong tay xuống bàn rồi mới thở dài đáp:

-Lần này chẳng những ta không đến chậm mà còn đến sớm hơn hết thảy.

Hồng Y thiếu nữ hỏi:

-Thật thế ư?

Tam nương đáp:

-Ta đến đây từ tối hôm qua, ngủ ở dưới lầu, đã tưởng mình là người tới trước nhất trong các vị, khiến cho các vị phải giật mình kinh hãi.

Hồng Y thiếu nữ cười hỏi:

-Vậy mà tại sao đến bây giờ Tam nương mới lên đến đây?

Tam nương thở dài đáp:

-Vì ta còn nhiều việc phải làm.

Hồng Y thiếu nữ hỏi:

-Việc gì?

Tam nương đáp:

-Ta còn phải chải đầu, phải rửa mặt, phải mặc áo và phải đi giày.

Nghe tới đây cả Lục Tiểu Phụng ngồi trên cây cũng không nhịn được suýt nữa phải phì cười.

Hồng Y thiếu nữ lăn ra mà cười. Thị thở hồng hộc nói:

-Những cái đó mà cũng kể là đại sự khẩn yếu ư?

Nhị nương cũng không nhịn được cười nói:

-Ta đã bảo y rửa một cái mặt cũng mất quá nửa giờ.

A Thổ xen vào:

-Tại hạ lấy làm kỳ...

Hồng Y thiếu nữ nhanh nhẩu hỏi ngay:

-Kỳ ở chỗ nào?

A Thổ đáp:

-Hàng ngày y chỉ chải đầu, rửa mặt, mặc áo xỏ giàøy thì còn thời giờ đâu mà làm việc khác?

Hồng Y thiếu nữ phải ráng nhịn cười, làm mặt nghiêm nghị nói:

-Vấn đề này qua? là nghiêm trọng thật. Sau này y mà lấy chồng, thậm chí không còn lúc nào rỗi để mà sinh đẻ há chẳng lầm lỡ đại sự ư?

Thị nói hết câu lại bò ra cười.

Tam nương vẫn không tức giận, thủng thẳng đáp:

-Ta đã biết nhất định ngươi có nhiều thì giờ để sinh con sau này, ít ra ngươi cũng sinh bảy tám chục đứa nhỏ.

Hồng Y thiếu nữ cười nói:

- Dù tiểu muội có sinh mỗi năm một đứa cũng chẳng làm gì nhiều được đến thế! Tam nương đáp:

-Nếu mỗi cái lúm của ngươi sinh một đứa con thì sinh được rất nhiều.

Hồng Y thiếu nữ nói:

-Chỉ có heo mới nhiều lúm và mỗi lúm sinh một heo con. Tiểu muội không phải là heo...

Thị chưa dứt lời đã phát giác ra mình nói câu này chẳng khác gì mình tự mắng mình.

Tam nương không nhịn được cười hích hích nói:

-Thế ra ngươi không phải là heo. Vậy cần thanh minh mới được, để người ta khỏi hiểu lầm.

Hồng Y thiếu nữ ngoác miệng ra la:

-Hay lắm! Bây giờ Tứ thư và Lục thư chưa tới nên các người thừa cơ khinh khi tiểu muội.

Tam nương hỏi:

-Bọn họ đến thì làm sao?

Hồng Y thiếu nữ đáp:

-Ít ra họ cũng binh tiểu muội. Cả hai vị chập vào làm một cũng nói không lại với nửa người trong bọn họ.

Một cơn gió thoảng qua. Ngoài cửa sổ lại có ba người bay vọt vào như chim én.

Một người cười nói:

-Ít ra được một điểm là ta không nói sai. Ta biết y tuyệt không phải là con heo nhỏ.

Hồng Y thiếu nữ vỗ tay cười nói:

-Các vị đã nghe rõ chưa? Tiểu muội biết Tứ thư là người rất tốt.

Tam nương liền hỏi:

-Ykhông phải heo con, vậy y là cái gì?

Tứ thư đáp:

-Ychỉ là con gà mái ghẹ.

Hồng Ythiếu nữ sửng sốt hỏi:

-Tiểu muội là gà mái ghẹ ư?

Tứ thư đáp:

-Nếu ngươi không phải gà mái ghẹ thì sao lại cười khèng khẹc từ sáng đến tối?

Hồng Ythiếu nữ không cười ra tiếng được nữa.

Lục Tiểu Phụng cũng không cười ra tiếng. Sau cùng, trong ba người này chàng cũng nhận được hai. Một người dĩ nhiên là Giang Khinh Hà, chàng chẳng ngạc nhiên chút nào, nhưng chàng không khi nào

ngờ tới Tứ nương lại là Âu Dương Tình.

Âu Dương Tình, một ả danh kỹ, đã từng bị chàng chọc tức đến chết người. Chàng còn nhận ra Âu Dương Tình và Giang Khinh Hà xuất hiện cùng một lúc và khinh công ả chẳng kém gì Giang Khinh Hà, xuýt nữa chàng từ trên cây té xuống.

Tổ chức Hồng Hài tử (giày đỏ) này thật đủ thứ người. Âu Dương Tình và Giang Khinh Hà hiển nhiên đều là những nhân vật đầu não trong tổ chức này.

Trên bàn bày tám bộ đũa chén thì hiển nhiên trong tổ chức có tám vị thủ lãnh. Bây giờ đã có mặt bảy vị.

Tử Y nữ khách là lão nhị. Rửa mặt mất hàng nửa giờ là Tam nương. Tứ nương là Âu Dương Tình. Ngũ thư là Giang Khinh Hà. Lục thư áo xanh bít tất trắng, đầu tóc cạo trọc, đúng là một vị ni cô xuất gia. Con gà

mái ghẹ cười tối ngày là Thất nương.

Đại nương là ai? Tại sao? Tại sao chưa thấy Công Tôn Đại Nương xuất hiện? Gã A Thổ đầy mình ghẻ lở có mối liên quan gì với bọn này? Không hiểu gã đứng vào vị

thứ nào?

Bảy người ngồi xuống cả. Trước mặt đều đặt cái bọc vải vàng, chỉ có thủ tịch còn bỏ trống. Hiển nhiên là chỗ dành cho Công Tôn Đại Nương.

A Thổ bỗng cất tiếng hỏi:

-Các vị thư muội sáu người, lần này đem về được thứ gì? Cho ta coi trước được chăng?

Hồng Y thiếu nữ nói ngay:

- Dĩ nhiên là được. Tam thư đến trước nhất, vậy

chúng ta hãy coi y đem về thứ gì?

Tam nương không phản đối cũng không cự tuyệt. Ả từ từ đưa tay ra cởi nút bọc.

Trên bọc của ả buộc ba nút. Ả cởi mất khoảng thời gian chừng uống cạn tuần trà mà mới xong cái nút thứ nhất.

Nhị nương thở dài nhăn nhó cười nói:

-Các vị còn chịu được, chứ ta hết chịu nổi rồi. Vậy hãy coi của ta trước đi.

Lục Tiểu Phụng phấn khởi tinh thần dương mắt lên nhìn.

Trong những bọc vải vàng bí mật này đựng những gì? Chàng không nhịn được nữa chỉ muốn coi cho biết.

Thực tình chàng nóng nảy hơn ai hết.

May mà động tác của Nhị nương không đến nổi chậm chạp. Mụ cởi ra trong bọc vừa lớn vừa nhỏ có đến bảy tám chục xấp.

Nhị nương nói:

-Năm nay thu hoạch đã kém lại nghỉ ba tháng trời, nên thu thập các tiền trang mới được một trăm tám mươi vạn lạng bạc. Nhưng sang năm ta chắc có thể thu được gấp đôi.

Trong một năm mụ thu về gần hai trăm vạn lạng bạc mà còn bảo thu hoạch kém cỏi.

Lục Tiểu Phụng ngấm ngầm thở dài. Chàng không sao nghĩ ra được Nhị nương đã làm gì?

Theo chỗ chàng biết thì mấy tay cự khấu thế lực cực lớn cũng không ai thu nổi phân nửa của mụ.

Chàng cũng không nghĩ ra trên đời còn nghề gì được nhiều tiền hơn là quân cường đạo cướp bóc của người ta.

Tam nương khẽ thở dài nói:

-Chỉ được hơn một một trăm tám chục vạn lạng thì năm nay chúng ta chi tiêu ít đi một chút cũng được.

Tam nương cười nói tiếp:

-Chỗ thu hoạch của ta qua? là không ít. Gần đây số người không muốn có mũi mỗi ngày một nhiều thêm.

Không muốn có mũi là ý nói không thể giữ thể diện.

Câu này Lục Tiểu Phụng có thể hiểu được.

Nhưng những người không muốn giữ thể diện thì có liên quan gì đến vụ thu hoạch của ả? Về điểm này Lục Tiểu Phụng không sao hiểu nổi?

May ở chỗ Tam nương đã cởi xong ba cái nút trên bọc của ả. Bên trong còn có lần vải dầu.

Ả lại cởi lần vải dầu, trong còn một lần đoạn đỏ.

Đoạn đỏ gói toàn mũi, đến bảy tám chục cái vừa lớn vừa nhỏ mà là mũi người thật.

Lục Tiểu Phụng xuýt nữa ở trên cây té nhào xuống. Chàng tự hỏi:

-Chẳng lẽ người đàn bà vừa ôn nhu vừa văn nhã, tưởng chừng bước chân cũng không xéo chết cả con kiến kia mà lại ra tay cắt đến bảy, tám chục cái mũi người?

Tam nương vẫn lên giọng ôn nhu nói:

-Bọn họ đã không muốn giữ mặt mũi thì ta cắt mũi họ đi.

Hồng Y thiếu nữ vỗ tay cười nói:

-Thật là một biện pháp rất hay.

Tam nương đáp:

-Nhưng sang năm nay ta không dùng biện pháp này nữa.

Tam nương tiếp:

-Sang năm ta chuẩn bị cắt đầu lưỡi.

Hồng Y thiếu nữ hỏi:

-Cắt lưỡi ư? Tại sao lại cắt lưỡi?

Tam nương nhẹ nhàng buông tiếng thở dài thủng thẳng đáp:

-Vì gần đây ta lại phát giác ra người đời nói nhiều quá.

Hồng Y thiếu nữ thè lưỡi, nổi lên tràng cười khanh khách nói:

-Giả tỷ tiểu muội mà không quen biết Tam thư thì dù ai đánh chết tiểu muội cũng chẳng thể tin được con người ôn nhu như Tam thư mà lòng dạ tàn độc đến thế! Tam nương lạnh lùng đáp:

-Ta không đánh chết mà chỉ cắt lưỡi ngươi thôi.

Hồng Y thiếu nữ ngậm miệng lại. Đầu lưỡi thò ra cũng rụt vào, dường như không muốn để ả ngó thấy.

Cô gái rửa mặt mất hàng giờ, nhưng cô cắt mũi người cũng thế mà cắt lưỡi người cũng vậy, ra tay lại chẳng chậm chạp chút nào.

Âu Dương Tình đột nhiên cất tiếng hỏi:

-Trong đó có một người mũi rất lớn không hiểu là ai?

Tam nương hỏi lại:

-Ngươi muốn biết lắm sao?

Âu Dương Tình cười đáp:

-Tiểu muội đối với chàng trai mũi to cảm thấy hứng thú đặc biệt.

Nhị nương vừa cười vừa mắng thị:

-Con a đầu này hòa mình vào chỗ đó mới hai năm mà lòng dạ mỗi ngày một đen tối, da mặt mỗi ngày một dầy thêm.

Âu Dương Tình cười hì hì đáp:

-Nhị nương mới là người từng trải. Đàn ông mặt

mũi to có chỗ nào hay chắc biết rõ hơn ai hết.

Tam nương nói:

đáng tiếc con người mũi rất lớn bây giờ đã biến thành kẻ không mũi.

Âu Dương Tình hỏi:

-Tam thư bảo người đó là ai?

Tam nương đáp:

-Là Đoàn Thiên Thành.

Lục Tiểu Phụng nghe đến tên này không khỏi giật mình kinh hãi. Chàng đã nghe danh tự lại gặp cả người rồi. Trấn Tam sơn Đoàn Thiên Thành chẳng những mũi to, thân hình lớn, lai lịch cũng không nhỏ. Bất luận là ai muốn cắt mũi hắn thật không phải chuyện dễ dàng.

Hồng Y thiếu nữ ngậm miệng khá lâu, bây giờ thị không nhịn được lại hỏi:

-Có phải năm nay chúng ta chuẩn bị như những năm qua là bọn mình phải uống một bữa thỏa thích kỳ cho đến lúc say túy lúy mới thôi?

Nhị nương đáp:

đó là luật lệ của chúng ta đã có từ lâu, dĩ nhiên năm nay cũng không thay đổi.

Hồng Y thiếu nữ hỏi:

-Bây giờ chúng ta đã đến đông đủ sao còn chưa bắt đầu uống rượu đi?

Lục Tiểu Phụng nghe nói tưởng chừng trái tim chìm xuống. Chàng tự hỏi:

-Hiện giờ người đến đủ rồi? Vậy Công Tôn Đại

Nương đâu?

Nhị nương hỏi:

-Chẳng lẽ ngươi không nhìn thấy còn một chỗ bỏ trống đó ư?

Hồng Y thiếu nữ hỏi lại:

-Vậy còn ai chưa tới?

Nhị nương cười đáp:

-Nghe nói đại thư còn kiếm cho ngươi một cô bát muội.

Hồng Y thiếu nữ cũng cười nói:

-Nếu lại có người còn là em tiểu muội thì từ nay các vị không còn khinh khi tiểu muội được nữa mà chỉ lấn át con em út.

A Thổ đột nhiên lên tiếng:

đáng tiếc bữa nay thị không tới đâu.

Nhị nương chau mày hỏi:

-Tại sao vậy? Hay là thị không muốn đến?

A Thổ đáp:

-Thị muốn đến nhưng không đến được.

Nhị nương hỏi:

-Có người không cho thị đến hay sao?

A Thổ gật đầu.

Hồng Y thiếu nữ lại cướp lời:

-Thị đã không đến thì chúng ta còn đợi ai?

A Thổ đáp:

-Chờ một vị tân khách.

Hồng Y thiếu nữ sáng mắt lên hỏi:

-Năm nay chúng ta lại mời khách nữa ư?

A Thổ "ừ" một tiếng.

Hồng Y thiếu nữ hỏi:

-Tửu lượng của y thế nào?

A Thổ đáp:

-Nghe nói khá lắm.

Hồng Y thiếu nữ cười nói:

-Bất luận tửu lượng của y giỏi hay kém thì bữa nay y đến tiểu muội cũng bảo đảm lúc vào y ngay

ngắn mà lúc trở về phải bò xuống mà đi.

Nhị nương cặp mắt lấp loáng nói:

-Xem chừng chẳng những tửu lượng y rất lớn mà mật y cũng không nhỏ. Nếu y khiếp nhược thì nghe ngươi nói đã khiếp vía phải bỏ chạy rồi.

Hồng Y thiếu nữ cũng chớp mắt hỏi:

-Y có lớn mật không?

A Thổ đáp:

-Y chưa bỏ đi.

Hồng Y thiếu nữ cười hỏi:

-Y đã không bỏ đi thì sao lại không vào? Chẳng lẽ thằng cha đó thích ở ngoài uống gió hơn là uống rượu?

A Thổ lạnh lùng đáp:

-Yuống gió cả một ngày trời chắc bây giờ no đủ rồi.

Trên ngọn cây ngoài cửa sổ có tiếng người thở dài đáp vọng vào:

-Qua? là tại hạ uống gió no quá rồi.

Tiếng nói chưa dứt, Lục Tiểu Phụng đã theo cơn gió vọt vào.

Bảy người ngồi trong phòng mà có kẻ ẩn mình trên cây ngoài cửa sổ chẳng một ai hay biết.

Lục Tiểu Phụng đột nhiên cảm thấy mình ẩn ở bên ngoài uống gió là một điều rất ngu xuẩn.

Chàng tưởng chừng mình càng ngu ngốc như một qua? trứng. Bất luận qua? trứng gì thì cũng

chẳng có bốn hàng lông mày.

Hồng Y thiếu nữ nhìn chàng vỗ tay cười:

-Tiểu muội biết tướng công là ai rồi. Tướng công là Đại bản đãn với bốn hàng lông mày tên gọi Lục Tiểu Phụng.

Uống gió cả một ngày là một chuyện khó chịu phi thường.

Nhưng đói đến lả người cũng không khó chịu bằng bị người ta kêu là đại bản đãn (ngu như qua? trứng).

Nhưng Lục Tiểu Phụng lại cười đáp:

-Tại hạ biết nhiều người kêu mình bằng đại bản đãn, nhưng cũng có lắm người lại thích ban cho tại hạ cái ngoại hiệu khác.

Hồng Y thiếu nữ không nhịn được hỏi:

-Người ta kêu bằng gì?

Lục Tiểu Phụng đáp:

đại công kệ.

Hồng Y thiếu nữ mặt đỏ lên, đỏ giống như màu xiêm áo của thị vậy.

Âu Dương Tình đột nhiên xen vào:

-Thực ra y còn cái tên nữa hay hơn.

Hồng Y thiếu nữ hỏi ngay:

-Tên gì?

Âu Dương Tình đáp:

-Lục Tam đãn.

Hồng Y thiếu nữ hỏi:

-Lục Tam đãn ư? Thế nghĩa là làm sao?

Âu Dương Tình thủng thẳng đáp:

-Ý nghĩa giản dị lắm. Vì chẳng những y là đại bản đãn mà còn là cùng quang đãn, đại hỗn đãn. Có phải là tam đãn không?

Hồng Y thiếu nữ lại lăn ra mà cười. Thị vừa cười vừa nói:

-Tên này thật là hay! Vậy mà tiểu muội chưa từng được nghe qua.

Nhị nương cũng tủm tỉm cười nói:

-Bây giờ các ngươi đều bụng đói meo sao không đem ba qua? trứng đó luộc ăn.

Âu Dương Tình đáp:

-Nhưng ba qua? trứng này không phải trứng tươi, ung thúi hết rồi.

Tam nương thở dài nói:

-Bây giờ ta chỉ băn khoăn một điều.

Âu Dương Tình hỏi:

điều gì?

Tam nương đáp:

-Ta chỉ sợ y không phải trứng vịt mà là trứng gà.

Âu Dương Tình gật đầu nghiêm nghị nói:

-Vấn đề này qua? là nghiêm trọng, y là trứng gà thì nhất định do gà mái đẻ ra và hắn sẽ biến thành con của gà mái.

Hồng Y thiếu nữ mặt càng đỏ thêm, nhưng thị vẫn không nín cười được và không ngồi ngay lên được nữa.

Lục Tiểu Phụng không cười, nhưng chàng nhận rõ hai điều: Một là đắc tội với nữ nhân là không được, nhất là với hạng đàn bà như Âu Dương Tình. Hai là nam nhân chỉ có một người mà muốn đấu khẩu với sáu mụ đàn bà thì không khác gì thư sinh coi thấy sáu thanh đao vung lên trước mặt. Chẳng thà mua một tấm đậu hũ để đập đầu mà chết còn hay hơn.

Bây giờ chàng đã lầm lỗi một điều, không muốn lầm lỗi đến điều thứ hai.

Hồng Y thiếu nữ vẫn cười. Tiếng cười của thị chẳng những lọt tai mà tựa hồ có tính cách truyền nhiễm. Bất luận ai nghe tiếng cười của thị cũng cảm thấy tâm tình khoan khoái, không thể nhịn được phải bật lên tiếng cười.

Lục Tiểu Phụng vẫn không cười. Đột nhiên chàng xông tới vươn tay nhanh như chớp nắm lấy hai tay Hồng Y thiếu nữ.

Nhị nương la thất thanh:

-Coi chừng! Hai tiếng vừa ra khỏi cửa miệng. Hồng Y thiếu nữ đã huých khủy tay vào xương sườn Lục Tiểu Phụng. Bên cạnh ba món binh khí đồng thời nhằm đâm vào hai nách chàng.

Bọn đàn bà đều ra tay mau lẹ, nhất là vị nữ ni mặc áo xanh. Thanh đoản kiếm trong tay ả loé hàn quang tứ phía. Ả vừa ra tay, kiếm khí lạnh lẽo đã vô tới gần mí mắt chàng. Nhưng Lục Tiểu Phụng thân pháp càng mau lẹ hơn. Chàng hóp bụng lại hai tay vẫn nắm giữ cánh tay Hồng Y thiếu nữ.

Ba món binh khí đồng thời phóng ra, đồng thời phải dừng lại. Mũi kiếm cách dưới nách Lục Tiểu

Phụng không đầy nửa thước.

Lục Tiểu Phụng không nhúc nhích, cả mắt cũng không chớp. Chàng biết chiêu kiếm này nhất định không phóng thêm nữa. Nếu chân tay chàng lọt vào tay người thì chàng cũng không dám khinh cử vọng động.

Tay cầm kiếm của Thanh Y nữ ni đã nổi gân xanh mà phải dừng lại thì so với phóng tới còn tốn sức hơn.

Mũi kiếm run bần bật, Thanh Y nữ ni lớn tiếng quát:

-Buông tay ra! Lục Tiểu Phụng không buông. Hồng Y thiếu nữ không cười ra tiếng được nữa, thị

mím môi hỏi:

-Ta không có điều chi đắc tội với tướng công,

sao tướng công lại không buông ra?

Lục Tiểu Phụng không buông tay cũng chẳng nói gì.

Âu Dương Tình đã đưa kiếm ra ngoài tay áo. Thị cười lạt hỏi:

-Một người đàn ông như tướng công mà lại uy hiếp một cô bé sao không biết thẹn.

Lục Tiểu Phụng không hổ thẹn. Mặt chàng chẳng trắng bợt cũng không đỏ hồng.

Nhị nương rút thanh loan đao sáng loáng ra khỏi tay áo dài không đầy hai thước.

Mụ nói:

-Hai thanh kiếm và một thanh đao chúng ta đều có thể đâm công tử thủng thành mười bảy, mười tám

lỗ.

Âu Dương Tình cũng nói theo:

-Công tử mà không buông tay thì bọn ta làm cho công tử phải chết ngay.

Lục Tiểu Phụng đột nhiên bật cười.

Nhị nương tức giận hỏi:

-Chúng ta đã nói rồi, chẳng lẽ công tử không tin ư?

Lục Tiểu Phụng mỉm cười đáp:

-Các vị nói câu nào tại hạ cũng tin hết, nhưng không tin là các vị dám động thủ thật sự.

LỤC TIỂU PHỤNG

Cổ Long

Quyển 2
Chương 18

Ba Cuộc Đấu Phân Chia Thắng Bại

Nhị nương cười lạt "ồ" lên một tiếng.

Lục Tiểu Phụng lạnh lùng nói:

-Vì bây giờ các vị đều biết tại hạ chẳng phải người quân tử.

Thanh Y nữ ni nói:

-Ngươi không phải là giống người.

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Vì thế bất luận việc gì tại hạ cũng có thể làm được.

Nhị nương biến sắc hỏi:

-Ngươi định làm gì lão Thất?

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Tại hạ rất muốn buông tha y.

Câu này ngoài sự tiên liệu của mọi người. Nhị nương đổi giọng hỏi:

-Sao bây giờ công tử chưa buông tha y?

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Chỉ cần các vị ưng cho hai điều kiện là tại hạ tha cho y liền.

Nhị nương đảo cặp mắt long lên nói:

-Chỉ cần công tử buông tha y thì đừng nói hai điều mà là...

Mụ toan nói mà là hai trăm điều ta cũng ưng thuận.

Nhưng mụ nói dở câu rồi dừng lại.

Tam nương từ nãy tới giờ ngồi lẳng lặng, bỗng lên tiếng:

- Dù là nửa điều kiện bọn ta cũng không chịu.

Thanh âm thị vẫn êm ả, vẫn ôn nhu. Nhưng đến ba chữ sau cùng thị đã ra tay. Có điều thị ra tay chẳng thong thả chút nào.

Tam nương sử dụng một cây roi đen mà roi đen nhảy coi chẳng khác con rắn độc.

Thị vẫn ngồi yên rút cây roi ra đặt xuống bàn.

Cây roi của Tam nương bỗng lướt đi nhanh hơn rắn độc mà cũng tàn độc hơn rắn độc.

Nhị nương không khỏi thất thanh la:

-Coi chừng Thất muội.

Tam nương chẳng lý gì đến lời nói của mụ. Ngọn roi như con rắn độc quấn lấy huyết quản ở cổ Lục Tiểu Phụng.

Nhưng người Lục Tiểu Phụng đã lướt đi đem theo Hồng Y thiếu nữ vọt ra xa tám thước.

Tam nương đột nhiên tung mình lên không nhảy tới vung roi quất xuống.

Dường như thị quên luôn Thất muội của thị hiện ở trong tay đối phương. Thị động thủ chẳng úy kỵ gì hết.

Lục Tiểu Phụng tức giận trong lòng, chàng thật không ngờ thị dám ra tay thật sự.

Bây giờ Tam nương đã động thủ, chàng biết đối phó với Hồng Y thiếu nữ bằng cách nào?

Nếu chàng giết thiếu nữ này thì nhất định lũ chị em của thị sẽ liều mạng với chàng.

Bằng chàng buông tha Hồng Y thiếu nữ thì họ cũng chẳng buông tha chàng. Vì thế chàng chỉ còn cách liều mạng, ngoài ra không còn đường lối nào khác để lựa chọn.

Ngọn roi của Tam nương không để cho Lục Tiểu Phụng còn lối thoát thứ hai. Nhị nương đột nhiên dậm chân nói:

được rồi! Chúng ta xông cả vào hãy diệt trừ hắn đi rồi hãy tính.

Âu Dương Tình hỏi:

-Còn Thất muội thì sao?

Nhị nương đáp:

-Hắn mà dám đụng đến một sợi lông của Thất muội là ta băm toàn thân hắn ra từng mảnh.

Hai ba câu này vừa nói ra, ngọn roi của Tam nương đã vụt xuống đến hai chục lần.

Lục Tiểu Phụng buông tiếng thở dài. Chàng không muốn ngó thấy người đổ máu, lại càng không ưa nhìn nữ nhân phải lưu huyết, nhưng lúc này chàng chẳng còn cách nào né tránh được. Ngọn roi quất xuống đã mau lẹ lại tàn độc.

Lục Tiểu Phụng đành phản kích.

Thanh loan đao của Nhị nương cũng đâm tới

như ánh ngân hồng.

Đao pháp của mụ rất quái dị lại ra tay cực kỳ độc địa.

Mụ đã ra tay thì Giang Khinh Hà cũng chẳng thể tụ thủ bàng quan.

Giữa lúc ấy đột nhiên nghe đánh "choang" một tiếng. Một cái chung uống rượu đập vào lưỡi đao của Nhị nương.

Một đôi đũa cũng đột nhiên từ mé bên đưa ra nhẹ nhàng cặp lấy ngọn roi như con rắn độc.

Đó là A Thổ đã ra tay.

Tay A Thổ còn cầm đôi đũa.

Tam nương sắc mặt xám xanh trợn lên nhìn gã nói:

-Ta không muốn để ai uy hiếp.

A Thổ đáp:

-Ta biết rồi.

Tam nương nói:

-Nếu ta lọt vào tay hắn thì các vị cũng động thủ tự nhiên đừng úy kỵ gì đến ta.

A Thổ lại đáp:

-Ta biết rồi.

Tam nương hỏi:

-Vậy sao ngươi không để cho ta động thủ?

A Thổ cười đáp:

-Vì người này không phải là quân tử, nhưng

cũng là con người.

Tam nương "ủa" lên một tiếng.

A Thổ nói:

-Ít ra y không chịu dùng Thất muội để làm bia chống đỡ ngăn chặn ngọn roi của cô.

Tam nương ngẫm nghĩ rồi từ từ ngồi xuống không nhúc nhích.

Nhị nương cũng ngồi xuống bóp cổ tay. Thanh loan đao của mụ tuy chưa tuột mất, nhưng cổ tay cũng tê chồn.

Mặt mụ không lộ vẻ gì tức giận, dường như mụ rất khâm phục tên khất cái đầy mình ghẻ lở.

Cặp mắt Lục Tiểu Phụng chiếu ra những tia hàn quang.

A Thổ đột nhiên hỏi:

-Phải chăng công tử vừa muốn chúng ta ưng chịu hai điều kiện?

Lục Tiểu Phụng gật đầu.

A Thổ nói:

-Công tử hãy cho nghe điều kiện thứ nhất.

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Nguyên trước ta muốn các vị đưa ta đi gặp Công Tôn Đại Nương.

A Thổ hỏi:

-Bây giờ thì sao?

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Bây giờ thì không cần nữa.

A Thổ hỏi:

-Tại sao vậy?

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Vì bây giờ ta đã gặp Công Tôn Đại Nương rồi.

A Thổ cười hì hì. Tiếng cười của gã rất cổ quái lại dường như tiếng cười của người giả trá.

Lục Tiểu Phụng bất giác thở dài nói:

-Thực ra tại hạ nên biết sớm các hạ là Công Tôn Đại Nương. Chẳng những tại hạ theo dõi các hạ một ngày, mà trước kia còn gặp các hạ một lần rồi.

A Thổ cười đáp:

-Thực ra không phải chỉ có một lần.

Lục Tiểu Phụng ngạc nhiên hỏi:

-Không phải chỉ một lần ư?

A Thổ đáp:

-Tối hôm ấy ở Tây Viên chúng ta chẳng đã gặp nhau lần thứ hai rồi ư?

Lục Tiểu Phụng càng ngạc nhiên không nhịn được hỏi:

-Chúng ta đã gặp nhau lần thứ nhất ở đâu?

A Thổ không đáp, hỏi lại:

-Công tử còn nhớ Hoắc Hưu không?

Lục Tiểu Phụng dĩ nhiên còn nhớ hắn lắm.

A Thổ nói:

-Hôm ấy công tử ở trong tiểu lâu của Hoắc Hưu đi ra đứng chờ Hoa Mãn Lâu ở

chân núi có ngó thấy một người đàn bà hái rau cầm cái giỏ lướt qua trước mặt mình không?

Lục Tiểu Phụng la thất thanh:

-Người đàn bà đó là tôn giá ư?

A Thổ gật đầu.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

-Hôm ấy tôn giá cũng ở đó hay sao?

A Thổ cười đáp:

-Nếu ta không có ở đó thì sao Hoắc Hưu vẫn bị giam trong cũi cho tới ngày nay?

Lục Tiểu Phụng sửng sốt. Bây giờ chàng đã hiểu

rõ tại sao cơ quan dưới thạch đài của Hoắc Hưu mất linh nghiệm.

Cái đó tuyệt không phải ngẫu nhiên có con chuột chạy vào cơ quan bị kẹp chết.

Trên đời tuyệt không có chuyện trùng hợp ngẫu nhiên như vậy mà cũng không phải kỳ tích phát sinh đột ngột. Kỳ tích là do người tạo nên.

A Thổ lại nói:

-Ta biết Hoắc Hưu là cáo già. Dù lão có bị công tử đem lão bán cho người mổ heo ta cũng không can thiệp, nhưng lão không nên bán đứng cả Thượng Quan Phi Yến.

Thượng Quan Phi Yến dĩ nhiên cũng là người của mụ.

Lục Tiểu Phụng lại nhớ tới đôi giày đỏ thêu con

chim én.

A Thổ lạnh lùng nói:

-Lão giết chị em của ta thì lão chết là đáng kiếp. Bây giờ tuy lão còn sống, nhưng sống như vậy thì lại khổ hơn chết.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

-Hôm ấy Tuyết nhi cũng nhìn thấy tôn giá ư?

A Thổ mỉm cười đáp:

-Con nhỏ đó thật là giống quỷ sứ. Các vị đi rồi thị lập tức chuồn xuống tra xét mấu chốt cơ quan dưới thạch đài, thị biết dưới đó nhất định có điều cổ quái.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

-Thị đã gặp tôn giá ư?

A Thổ đáp:

-Thị không gặp ta nhưng ngó thấy ta để lại đôi giày đỏ trong đó.

Lục Tiểu Phụng nhăn nhó cười hỏi:

-Vì thế thị mới nhận ra thư thư của thị chưa chết.

A Thổ thở dài nói:

- Dù sao thị cũng là đứa trẻ nít hãy còn ngây thơ. Người chết dưới bàn tay Hoắc Hưu không thể sống lại được.

Lục Tiểu Phụng nói:

-Vì thế tôn giá để Hoắc Hưu sống dành cho thị.

A Thổ đáp:

đúng thế. Ta muốn để thị tự mình báo thù.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

-Tại hạ còn một chỗ nghĩ chưa ra là tại sao tôn giá để bao nhiêu tài sản của Hoắc Hưu lại cho thị hết. Tại hạ nhận thấy tôn giá cũng cần tài bảo.

A Thổ mắt lộ ra những tia kỳ quang đáp:

đáng tiếc là thị không lấy được ở tay Hoắc Hưu bao nhiêu đâu.

Lục Tiểu Phụng ra chiều kinh ngạc "ủa" lên một tiếng.

A Thổ nói:

-Tiền của đó đã lọt vào tay kẻ khác. Bất luật là ai cũng đừng hòng lấy được ở tay người này một lạng bạc.

Lục Tiểu Phụng chau mày hỏi:

-Người đó là ai? Tại sao tài sản kia lại lọt vào tay họ?

A Thổ đưa mục quang nhìn tận đằng xa. Con mắt mụ tựa hồ lộ vẻ khủng khiếp không nói ra được. Đột nhiên mụ hỏi qua vấn đề khác:

-Công tử muốn bọn ta ưng chịu hai điều kiện thì một điều đã nói rồi, còn điều thứ hai là gì?

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Tại hạ yêu cầu tôn giá đi theo.

A Thổ cười hỏi:

-Công tử muốn ta đi theo ư? Chẳng lẽ ta lại lọt vào mắt xanh của công tử?

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Qua? tại hạ có lòng kính ngưỡng tôn giá.

A Thổ cười hỏi:

-Công tử vừa mắt con mụ bán mứt hạt dẻ hay là tên khất cái ghẻ lở?

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Tại hạ vừa lòng về một tư cách khác nữa.

A Thổ cặp mắt lấp loáng hỏi:

-Phải chăng công tử nói về tên đại đạo thêu hoa?

Lục Tiểu Phụng gật đầu.

A Thổ hỏi:

-Công tử tưởng ta là tên đại đạo thêu hoa?

Lục Tiểu Phụng hỏi lại:

-Tôn giá không thừa nhận ư?

A Thổ thở dài đáp:

-Xem chừng ta có phủ nhận cũng bằng vô dụng.

Sự thực đã rành rành, chứng cớ lại xác đáng, mụ có phủ nhận dĩ nhiên cũng vô ích.

Lục Tiểu Phụng thở dài nói:

- Dù sao tôn giá đã cứu tại hạ, mà tại hạ chẳng phải là con người vong ơn bội nghĩa.

A Thổ lạnh lùng nói:

-Ta biết công tử bất quá là một tên Đại bản đãn mà thôi.

Lục Tiểu Phụng lờ đi như không nghe tiếng.

A Thổ lại hỏi:

-Phải chăng bây giờ công tử muốn đưa ta đến chỗ Kim Cửu Linh để hoàn thành vụ án đó?

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Tại hạ bảo đảm nhất định tôn giá sẽ được xét xử công bằng hợp lý.

Bỗng nghe đánh "sột" một tiếng. Nhị nương đã cắm thanh loan đao xuống bàn.

Thanh Y nữ ni tay sờ vào lưỡi kiếm nhọn hoắt. Âu Dương Tình miệng cười lạt, Giang Khinh Hà sắc mặt trắng bệch.

Hồng Y thiếu nữ lại cười lớn hỏi:

-Công tử muốn đại thư ta đi theo ư? Phải chăng công tử đang ngủ mơ?

Tiếng cười của thị lúc này không làm cho người ta khoan khoái.

A Thổ chờ thị dứt tiếng cười mới hững hờ nói:

-Không phải y mơ ngủ đâu, ta có thể đi theo y được.

Hồng Y thiếu nữ sửng sốt, mọi người đều ngơ ngác, cả Lục Tiểu Phụng cũng ngạc nhiên.

A Thổ thủng thẳng nói tiếp:

-Ta rất thích người đàn ông có bản lãnh. Đã là nam nhân có bản lãnh chân chính thì bất luận muốn ta đến phương nào ta cũng đi ngay.

Lại có người nổi tiếng cười. Nhưng lần này là tiếng cười của Âu Dương Tình. Thị là người đầu tiên hiểu ý A Thổ. Thị nói:

-Nếu công tử muốn đại thư ta đi theo thì trước hết hãy cho bọn ta coi công tử có đủ bản lãnh không đã.

Lục Tiểu Phụng cười hỏi:

-Bản lãnh của tại hạ có nhiều thứ, không hiểu các vị muốn coi thứ nào?

A Thổ đáp:

-Ta muốn coi ba thứ.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

-Ba thứ là những gì?

A Thổ nhìn chàng. Cặp mắt mụ tựa hồ thu lại dần dần. Mụ nói:

-Chúng ta đấu ba keo để phân thắng bại. Nếu

công tử thắng hai keo là ta chịu đi theo.

Lục Tiểu Phụng mỉm cười hỏi:

-Tỷ đấu ba keo để phân thắng bại ư? Vụ này nghe có vẻ hứng thú lắm.

A Thổ đáp:

-Nhất định là rất hứng thú.

Lục Tiểu Phụng di động mục quang cười hỏi:

-Keo đầu chúng ta tỷ thí chuyện gì, hay là thi uống rượu?

Chàng cho là dĩ nhiên mụ không chịu thi uống rượu. Chỉ có hạng đàn bà ngu xuẩn mới thi uống rượu với đàn ông.

Ai ngờ chàng vừa nói câu này, mụ đáp ngay:

-Hay lắm! Chúng ta thi uống rượu.

Lúc rượu bày lên bàn. Lục Tiểu Phụng mới phát giác ra đề nghị của mình rất là ngu xuẩn.

Hiện giờ chàng đã mệt mỏi như con trâu già mà bụng đói chẳng khác gì con chó sói nhịn đói mấy ngày không được ăn.

Lúc này chàng cần được ăn một bát canh gà lớn, nhưng chàng lại đòi thi uống rượu với người.

Uống rượu cũng như làm bất cứ một việc gì khác, trong mình cần có thể lực mà chàng lại không có.

Huống chi lúc này và ở nơi đây dù Công Tôn Đại Nương có say mèm cũng chẳng việc gì, nhưng chàng không thể say được.

Xung quanh toàn là những người cùng phe với

Công Tôn Đại Nương, đáng lý Lục Tiểu Phụng không nên uống một giọt rượu mới phải, nhưng trên bàn đã bày ra sáu hũ rượu.

Sáu hũ Lư Châu Đại Khúc.

Con người A Thổ bây giờ chẳng còn chút ghẻ nào nữa, đầu mụ cũng không trọc lóc.

Mụ đã thay y phục, mặc một tấm áo bào mềm nhũn. Mặt mụ không tô son điểm phấn coi giống một phụ nhân đứng tuổi thông thường.

Phải chăng đây là chân tướng của mụ?

Lục Tiểu Phụng nhìn không ra, đoán cũng không được. Chẳng một ai hay diện mạo chân chính của Công Tôn Đại Nương như thế nào.

Công Tôn Đại Nương hóa trang đã mau chóng, cả âm thanh của mụ cũng biến cải một cách dễ dàng.

Lúc này tiếng nói của mụ tỏ ra rất ân cần như chủ nhà tiếp đãi tân khách.

Mụ nhìn Lục Tiểu Phụng mỉm cười ân cần hỏi:

- Sáu hũ rượu này để đôi ta uống, công tử tính đã đủ chưa?

Lục Tiểu Phụng nhăn nhó cười đáp:

-Tại hạ tưởng cho thêm hai con ngựa uống cũng không hết, có điều đồ nhắm thì thiếu nhiều.

Trên bàn chỉ đặt có một đĩa đồ nguội.

Công Tôn Đại Nương cười nói:

đồ nhắm qua? nhiên ít thật, may ở chỗ chúng ta chỉ thi uống rượu chứ không phải thi ăn.

Công Tôn Đại Nương dĩ nhiên đã biết rõ con

người lúc lòng không dạ đói thì tửu lượng phải kém đi phân nửa.

Lúc này ruột gan Lục Tiểu Phụng lép xẹp chẳng khác gì cái túi tiền của kẻ ăn xin.

Chàng vừa uống ba chung rượu vào bụng đã cảm thấy có điều khác lạ. Sáu chung uống vào chàng lại không thấy gì, nhưng lúc uống thêm hai chung chàng không nhịn được nữa muốn cướp lấy rượu mà uống.

Rồi không hiểu vì sao chàng phát giác ra mình buồn nôn tưởng chừng muốn mửa hết ruột gan ra ngoài.

Công Tôn Đại Nương cười nói:

-Công tử say rồi.

Mụ vẫn còn tỉnh như sáo, cười nói tiếp:

-Thế là công tử thua keo đầu.

Lục Tiểu Phụng muốn phủ nhận nhưng không phủ nhận được. Chàng đành lẩm bẩm:

-Tại hạ chưa thấy mùi rượu chút nào, có điều trong bụng khó chịu một chút mà thôi.

Công Tôn Đại Nương hỏi:

-Công tử không nhận thua chăng?

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Nhận thua thì nhận thua, tưởng chẳng có chi đáng kể.

Dĩ nhiên chẳng có chi đáng kể.

Trong con mắt chàng thì khắp thiên hạ chẳng có việc gì nghiêm trọng. Huống chi đây có thua keo đầu

thì còn hai keo nữa.

Nhưng chàng đã quên một điều: Keo đầu thua rồi thì hai keo sau cũng chẳng có hy vọng gì thắng được.

Con người đã say rượu thì chỉ còn một thứ có thể tỷ thí với người khác, tức là thi ngủ. Nhưng Công Tôn Đại Nương dĩ nhiên không chịu thi ngủ cùng chàng.

Bỗng nghe Công Tôn Đại Nương nói:

-Keo thứ hai chúng ta tỷ kiếm.

Lục Tiểu Phụng phưỡn ngực ra đáp:

-Tỷ kiếm thì tỷ kiếm chứ có gì đáng ngại?

Công Tôn Đại Nương nói:

-Hay lắm! Công tử hãy chờ một chút để ta đi thay áo đã.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

-Tôn giá lại muốn thay áo ư?

Công Tôn Đại Nương đáp:

-Công tử có điều chưa hiểu. Uống rượu thì mặc quần áo uống rượu. Còn tỷ kiếm thì cũng phải mặc thứ quần áo tỷ kiếm.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

-Tại sao vậy?

Công Tôn Đại Nương mỉm cười đáp:

-Vì y phục có ảnh hưởng đến tâm tình của con người. Bản tính đàn bà là thích thay đổi y phục.

Lục Tiểu Phụng không thấy đói mà cũng không mệt.

Thông thường rượu đem lại cho người ta một thứ tinh thần và lực lượng kỳ quái.

Nhưng thứ lực lượng này chỉ là lực lượng giả dối. Dù nó không giả dối với người khác thì ít ra cũng giả dối với Lục Tiểu Phụng trong hiện trạng này.

Đột nhiên chàng nhớ tới trên chốn giang hồ người ta thường nhắc đến "Túy Hiệp".

Theo lời đồn thì hạng người này phải uống rượu mới có bản lãnh. Càng uống nhiều càng có bản lãnh mạnh mẽ. Người ta còn nhớ ngày trước Võ Tòng đả hổ cũng vậy. Yuống một phần rượu mới có một phần bản lãnh, uống mười phần rượu trở nên mười phần bản lãnh.

Lục Tiểu Phụng dường như mười phần đã uống

rượu đủ cả mười phần rồi.

Bỗng chàng đầy lòng tự tin, cảm thấy bản lãnh mình cũng lên đến độ chót và tưởng rằng bảy tám con hổ đồng thời nhảy tới, chàng cũng đánh chết hết.

Đáng tiếc đây không phải là chàng đánh hổ mà là đấu kiếm với Công Tôn Đại Nương.

Những tay cao thủ trong khi quyết chiến động thủ phải đúng bộ vị, ra tay phải tính sát từng ly từng phân không được sai trật chút nào.

Hiện giờ Lục Tiểu Phụng có phán đoán và tính toán chính xác được chăng?

Xem chừng căn nhà này vuông hay tròn chàng cũng không phán đoán được.

Giang Khinh Hà từ nãy tới giờ không nói với

chàng nửa câu, nhưng lúc này thị nhìn chàng bằng cặp mắt lộ vẻ đồng tình và lân mẫn, tựa hồ thị thương xót con người sắp chết đến nơi.

Ngoại trừ Tam nương, còn bao nhiêu người đều lộ vẻ ái ngại cho chàng chẳng ít thì nhiều.

LỤC TIỂU PHỤNG

Cổ Long

Quyển 2
Chương 19

Lừa Tiểu Phụng Đại Nương Thi Kế

Lục Tiểu Phụng nhìn Tam nương đột nhiên cười hỏi:

-Tại hạ mà thua thì cắt tai đưa cô nương được chăng?

Tam nương nhẹ nhàng đáp:

-Tiểu muội đã nói không muốn lấy tai.

Lục Tiểu Phụng nói:

-Phải rồi! Bây giờ cô nương chỉ muốn cắt lưỡi.

Tam nương đáp:

-Nhưng tiểu muội lại không muốn lấy cái lưỡi của công tử.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

-Vậy cô nương muốn gì?

Tam nương đáp:

-Tiểu muội muốn lấy thủ cấp.

Lục Tiểu Phụng cười rộ nói:

-Hay lắm! Vậy tại hạ sẽ đưa thủ cấp cho cô.

Đối với chàng thì con người có đầu hay không có đầu cũng không quan trọng gì.

Lúc này Giang Khinh Hà dòm ngó chàng lại tưởng tượng đến con người không đầu.

Thậm chí Hồng Y thiếu nữ cũng lộ vẻ lân tuất.

Bất luận là ai cũng nhận ra cuộc đấu này tất nhiên con quỷ say rượu bốn hàng lông mày nhất định phải thất bại.

Lục Tiểu Phụng vẫn còn đi tìm rượu. Hũ rượu để trên bàn chàng cũng không nhìn thấy vì mắt chàng trơ như tượng gỗ trợn lên nhìn một người từ phía sau tiến ra.

Một người đàn bà rực rỡ như ánh chiều dương, cao quí như Hoàng Hậu, mỹ lệ thanh tao như tiên nữ giáng trần.

Thậm chí những y phục mặc trong người nàng đều không phải là y phục ở nhân gian mà là nghê thường bảy màu sắc trên thượng giới.

Lục Tiểu Phụng không nhận ra người đàn bà này, mà đời chàng chưa từng thấy nữ nhân nào cao quí và diễm lệ đến thế.

May mà chàng còn nhận được thanh kiếm trong tay mụ. Một đôi đoản kiếm dài một thước bảy tấc. Chuôi kiếm buộc giây thao màu đỏ. Chàng tự hỏi:

-Chẳng lẽ đây là Công Tôn Đại Nương? Mụ mới vừa là một phụ nhân đứng tuổi bình thường kia mà? Mụ còn là một tên khất cái đầy mình ghẻ lở hay là mụ già lụ

khụ bán mứt hạt dẻ?

Lục Tiểu Phụng dụi mắt để nhìn lại, dường như chàng không tin ở mắt mình.

Công Tôn Đại Nương mỉm cười nhìn chàng hỏi:

-Chẳng lẽ công tử không nhận ra ta nữa ư?

Lục Tiểu Phụng thở dài đáp:

-Tại hạ chỉ có một điểm nghĩ không thông mà thôi.

Công Tôn Đại Nương hỏi:

điểm nào nghĩ không thông?

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Tại hạ không thông ở chỗ nữ nhân diễm lệ như tôn giá sao lại cải trang làm một bà già lụ khụ. Nếu tại hạ ở vào địa vị tôn giá thì dù gươm đao kề cổ tại hạ cũng không chịu.

Công Tôn Đại Nương hỏi:

-Tại sao công tử biết đây là chân diện mục của

ta?

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Tại hạ không biết, chỉ hy vọng như vậy mà thôi.

Công Tôn Đại Nương hỏi:

-Tại sao lại hy vọng như thế?

Lục Tiểu Phụng thở dài đáp:

-Vì tại hạ nhất định mà phải chết vào tay người thì mong được chết trong tay một người như tôn giá.

Công Tôn Đại Nương mỉm cười đáp:

-Công tử khéo nói quá khiến cho ta phải mềm lòng.

Mụ thủng thẳng đi tới. Trên mình bảy vẻ nghê thường không gió cũng rung rinh chẳng khác muôn

ngàn màu sắc rực rỡ nhảy múa.

Lục Tiểu Phụng lại thở dài nói:

-Lần sau tại hạ có tỷ kiếm, nhất định cũng sắm một bộ xiêm y như vậy để mặc vào mình.

Công Tôn Đại Nương "ủa" lên một tiếng ra chiều kinh ngạc.

Lục Tiểu Phụng nhăn nhó cười nói:

-Hiện giờ tôn giá chưa động thủ mà tại hạ đã hoa mắt lên rồi.

Công Tôn Đại Nương đáp:

-Công tử hoa mắt thì ta cũng mềm lòng thế là hòa cả làng.

Lục Tiểu Phụng nói:

-Chưa thể ngang bằng được.

Công Tôn Đại Nương hỏi:

-Còn sao nữa?

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Trong tay Tôn giá có hai thanh kiếm mà trong tay tại hạ chỉ có mồ hôi lạnh.

Công Tôn Đại Nương hỏi:

-Kiếm của công tử đâu?

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Tại hạ không có kiếm.

Công Tôn Đại Nương nói:

-Vậy thì dùng đao.

Lục Tiểu Phụng đáp:

đao cũng không có.

Công Tôn Đại Nương cười nói:

-Con người như công tử lúc ra ngoài không mang vũ khí thì thật là nguy hiểm! Lục Tiểu Phụng đáp:

đúng là nguy hiểm quá. Bữa nay càng nguy hiểm hơn.

Công Tôn Đại Nương hỏi:

-Công tử có muốn mượn thanh kiếm không?

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Có.

Công Tôn Đại Nương hỏi:

-Công tử muốn mượn kiếm của ai?

Lục Tiểu Phụng quay lại nhìn nữ ni áo xanh mỉm cười.

Công Tôn Đại Nương thở dài nói:

-Xem chừng công tử chưa say thật, vì hãy còn biết người biết của.

Thanh kiếm của nữ ni không dài mấy mà tinh quang loé ra bốn mặt, kiếm khí mịt mờ. Búng tay vào thanh kiếm bật ra tiếng ngân nga không ngớt.

Lục Tiểu Phụng tay cầm kiếm không nhịn được buộc miệng khen:

-Qua? là một thanh bảo kiếm.

Nữ ni áo xanh lạnh lùng đáp:

đáng tiếc là bữa nay thanh kiếm này lại để cho tên túy quỷ sắp chết đến nơi cầm trong tay.

Lục Tiểu Phụng cười nói:

-Túy quỷ thì đúng rồi, nhưng sắp chết thì chưa chắc.

Lúc này mọi người đã xuống lầu ra ngoài viện. Ánh tinh quang lọt qua tán lá cây Ngân Hạnh chiếu xuống soi trúng mặt Lục Tiểu Phụng.

Trong khóe mắt chàng lộ ra không còn chút hơi rượu nào. Xem chừng chàng tỉnh táo chẳng kém gì Công Tôn Đại Nương.

Nhị nương bật tiếng la thất thanh:

-Ô hay! Công tử vẫn không say ư?

Lục Tiểu Phụng chẳng thừa nhận cũng không

phủ nhận.

Nhị nương hỏi:

-Công tử không say sao đã chịu thua?

Lục Tiểu Phụng cười đáp:

-Trận đầu tại hạ không chịu thua thì trận thứ hai nhất định phải thua. Và trận thứ ba khỏi cần tỷ đấu.

Nhị nương thở dài nói như để mình nghe:

-Xem chừng cha này không phải Đại bản đãn.

Hồng Y thiếu nữ cắn môi hằn học nói:

-Nhưng hắn là tên khốn kiếp.

Công Tôn Đại Nương hững hờ lên tiếng:

-Trận đầu công tử cố ý nhận thua thì trận thứ hai

cũng chưa chắc sẽ thắng.

Mụ nói câu này rồi, trong tay cầm kiếm vung lên.

Kiếm quang lấp loáng. Bảy sắc màu rực rỡ trên xiêm y của mụ bắt đầu nhảy múa không ngừng. Cả con người mụ biến thành diêm dúa huy hoàng như ánh chiêu dương làm cho người ta phải loá mắt không mở ra được, dĩ nhiên không phân biệt được người mụ ở chỗ nào, kiếm của mụ ở nơi đâu?

Đã không nhìn rõ bóng người mụ thì còn động thủ với mụ thế nào được?

Lúc đầu Lục Tiểu Phụng giao thủ với Công Tôn Đại Nương đã nhận ra kiếm pháp của mụ rất tinh kỳ biến ảo, thậm chí chàng sợ mụ hơn là sợ Tây Môn Xuy Tuyết.

Bây giờ chàng mới biết kiếm pháp của mụ lúc

đầu chưa hoàn toàn phát huy uy lực.

Uy lực của loại kiếm pháp này dường như nhờ xiêm áo bảy màu làm lóa mắt đối phương cho thêm phần khủng khiếp.

Các bậc cố lão truyền lại "kiếm khí" không phải là kiếm mà chỉ là tên gọi của một vũ điệu đời xưa. Người múa mặc áo rực rỡ hai tay không, những ánh huy hoàng vọt ra bay lượn. Công Tôn Đại Nương đem điệu múa ngoạn mục này biến chế thành một thứ vũ khí có thể khắc địch và đả thương người.

Trước mặt các bậc hoàng đế văn thần võ thánh, điệu múa không được dùng kiếm vì sợ kiếm khí làm cho ngự giá phải kinh hãi.

Công Tôn Đại Nương đã sáng lập ra một loại kiếm pháp, biến "kiếm khí " thành lối kiếm thuật chân chính.

Kiếm pháp này thoát thai từ điệu múa, dĩ nhiên có khác với kiếm pháp thông thường. Bữa nay Công Tôn Đại Nương thay đổi xiêm áo rực rỡ và để lộ chân tướng phô diễn trước mặt mọi người.

Uy lực chân chính của kiếm pháp này cần có mỹ quan để phát huy, nhất là một tuyệt đại gia nhân như Công Tôn Đại Nương mới có thể phát huy uy lực kiếm pháp lên đến tột độ.

Lục Tiểu Phụng trong lòng ngấm ngầm thán phục. Đến nay chàng mới hiểu chỗ thần bí ảo diệu về võ công, bất cứ ai cũng chẳng thể tiên liệu được. Giả tỷ chàng không đích thân kinh nghiệm thì vĩnh viễn không hiểu được nó tuyệt diệu ở chỗ nào.

Có điều chàng không muốn chứng nghiệm quá nhiều, vì kiếm pháp này biến hóa kỳ bí phi thường, chiêu thức lại càng phức tạp. Một khi phát chiêu nó chẳng khác gì thủy ngân đổ xuống đất, lọt vào bất cứ

kẻ hở nào.

Chàng chỉ sơ hở một chút hay nhãn thần kém chú ý là lập tức chết ngay dưới lưỡi kiếm của mụ.

Chàng nghĩ rằng muốn chiến thắng chỉ còn trông vào cách đánh chớp nhoáng.

Khoái kiếm chém loạn xạ, dùng sự bình tĩnh để đối phó với vạn biến.

Công Tôn Đại Nương đột nhiên hạ thủ. Người Lục Tiểu Phụng vọt lên nóc nhà ở phía đối diện.

Hồng Y thiếu nữ quát:

-Hắn định chạy trốn! Tiếng quát vừa dứt, người Lục Tiểu Phụng cùng thanh kiếm tựa hồ hợp lại làm một.

Ánh kiếm vọt ra như cầu vồng từ trên nóc nhà

nhằm đâm thẳng tới Công Tôn Đại Nương.

Kiếm quang huy hoàng bay thật nhanh, không một lần biến hoá, thậm chí không phân rõ đầu đuôi ở chỗ nào.

Chàng vận kình lực toàn thân vào thanh kiếm. Nó không biến hóa mà lại biến hóa tuyệt diệu.

Người Công Tôn Đại Nương rực rỡ như ráng chiều, kiếm quang như sao sa mà không kịp biến hóa. Cả người lẫn kiếm của mụ tựa hồ bị kiếm khí của Lục Tiểu Phụng bao phủ hoàn toàn.

Bỗng nghe đánh "choang" một tiếng như tiếng rồng gầm.

Kiếm quang hợp nhất rồi phân ra. Nghê thường nhảy múa đầy trời. Những giải đeo quanh mình Công Tôn Đại Nương bị hớt thành mấy chục mảnh.

Không một cử động, không một thanh âm.

Thân hình Công Tôn Đại Nương đã dừng lại. Mụ đứng yên không nhúc nhích mà cũng không ra tay nữa.

Lục Tiểu Phụng cũng đứng yên nhìn Công Tôn Đại Nương.

Nhị nương lớn tiếng hỏi:

-Trận này chưa phân thắng bại sao hai vị lại ngừng tay?

Lục Tiểu Phụng lạnh lùng đáp:

-Nếu là một trận tỷ đấu để giết người thì dĩ nhiên là bất phân thắng bại vì chưa có người nào chết. Còn bảo là cuộc tỷ kiếm thì kể như tại hạ thắng rồi.

Công Tôn Đại Nương thở dài sườn sượt nói:

đúng thế! Uy lực chiêu kiếm của công tử qua? đã hơn ta.

Lục Tiểu Phụng đáp:

đa tạ đại nương.

Công Tôn Đại Nương lại nói:

-Ta không ngờ công tử sử được chiêu kiếm này.

Lục Tiểu Phụng cười đáp:

đó là chiêu kiếm mà tại hạ vừa học lén.

Công Tôn Đại Nương hỏi:

-Công tử học lén của ai?

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Bạch Vân thành chúa.

Công Tôn Đại Nương động dung hỏi:

- Diệp Cô Thành ư?

Lục Tiểu Phụng gật đầu đáp:

-Chiêu kiếm đo kêu bằng "Thiên Ngoại Phi Tiên". Nó là tinh hoa về kiếm pháp của Bạch Vân thành chúa. Cả Mộc đạo nhân cũng công nhận là thứ kiếm pháp vô địch.

Công Tôn Đại Nương thở dài nói:

-Chiêu kiếm này trước khi phát ra đã thành chiêu rồi. Thần diệu của nó là sau lúc ra chiêu dùng chí cương làm chí nhu, lấy sự bất biến làm biến hóa. Qua? đáng kể là kiếm pháp thiên hạ vô song.

Lục Tiểu Phụng cười nói:

-Giả tỷ Bạch Vân thành chúa được nghe đại

nương nói câu này thì lão nhất định khoan khoái không biết đến thế nào mà kể! Công Tôn Đại Nương lạnh lùng đáp:

-Nhưng nếu chính y sử chiêu này thì chưa chắc đã thắng nổi ta.

Lục Tiểu Phụng không nhịn được hỏi:

-Tại sao vậy?

Công Tôn Đại Nương đáp:

-Vì y nổi tiếng là thiên hạ kiếm khách vô song, vậy trước lúc y chưa ra chiêu, tất nhiên ta đã phòng bị trước. Nhưng vừa rồi công tử nhảy vọt lên nóc nhà, ta lại tưởng công tử muốn trốn chạy nên ta chểnh mảng. Do đó ta không kịp ngăn chặn chiêu kiếm công tử đã phát huy toàn lực để phóng tới.

Lục Tiểu Phụng cười nói:

-Lại cũng vì tại hạ không đeo kiếm, dĩ nhiên tôn giá bất ngờ tại hạ biết sử chiêu kiếm này.

Công Tôn Đại Nương thở dài đáp:

-Nhu chế cương, nhược thắng cường chính vì lẽ đó.

Lục Tiểu Phụng cũng thở dài nói:

-May mà tại hạ chẳng phải là kiếm khách nổi danh, không thì e rằng bữa nay đã bỏ

mạng ở đây.

Công Tôn Đại Nương sa sầm nét mặt nói:

-Nhưng công tử chưa thắng đâu. Chúng ta còn trận đấu thứ ba nữa.

Đệ tam trận mới là cuộc đấu quyết định thắng

bại.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

-Chúng ta tỷ thí môn gì trong trận thứ ba này?

Công Tôn Đại Nương đáp:

-Khinh công! Lục Tiểu Phụng mỉm cười.

Công Tôn Đại Nương lại nói:

-Khinh công là trò ruột của công tử. Công tử lại là đàn ông dĩ nhiên khí lực bền bỉ.

Ta tỷ khinh công với công tử là chịu phần thua thiệt nên...

Lục Tiểu Phụng ngắt lời:

-Nên tại hạ phải dành phần tiện nghi cho tôn giá.

Công Tôn Đại Nương nói:

-Ít ra công tử cũng nhường ta cử bộ trước.

Lục Tiểu Phụng đáp:

được rồi! Công Tôn Đại Nương nói:

-Nhưng chỉ cần công tử đuổi kịp ta là thắng rồi. Thế thì công tử cũng không hoàn toàn chịu thiệt thòi.

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Trước nay tại hạ ít khi chịu thiệt thòi với ai.

Công Tôn Đại Nương nói:

-Ta sai người nổi hiệu đồng la. Lúc nào đồng la dứt tiếng, công tử mới được bắt đầu rượt theo.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

-Chỉ một tiếng đồng la thôi ư?

Công Tôn Đại Nương đáp:

đúng thế! Chỉ một tiếng thôi.

Lục Tiểu Phụng cười nói:

-Nếu thế thì qua? tại hạ không thua thiệt.

Công Tôn Đại Nương lại nói:

-Nhưng ta còn muốn...

Lục Tiểu Phụng cướp lời:

- Dĩ nhiên tôn giá còn phải thay áo. Uống rượu mặc áo uống rượu, tỷ kiếm mặc áo tỷ kiếm, vậy tỷ khinh công dĩ nhiên cũng có một loại y phục khác.

Công Tôn Đại Nương thủng thẳng cười đáp:

-Người ta bảo công tử là Đại bản đãn, thực ra công tử chẳng ngu dốt chút nào.

Ban đêm trời mát như nước mà sắc mặt chị em của Công Tôn Đại Nương tựa hồ còn lạnh hơn nước, nói cho đúng lạnh hơn nước đóng thành băng.

Hồng Y thiếu nữ đột nhiên cười lạt nói:

đã giả vờ say rượu để thừa cơ, lại học lén kiếm chiêu của người khác. Loại đàn ông như vậy, tiểu muội chán ngán vô cùng.

Lục Tiểu Phụng mỉm cười đáp:

-Bản thân tại hạ cũng không muốn cô nương ưa thích.

Hồng Y thiếu nữ hỏi:

-Ta thử hỏi công tử một câu. Công tử có phải là

nam tử hán không?

Lục Tiểu Phụng hỏi lại:

-Cô nương thử nhìn nhận lại coi có phải không?

Hồng Y thiếu nữ đáp:

-Ta không nhận ra được.

Lục Tiểu Phụng thở dài nói:

-Tại hạ cũng biết cô không nhận ra được vì cô còn là đứa trẻ nít.

Hồng Y thiếu nữ hằm hằm trợn mắt nhìn chàng đoạn quay đầu bỏ đi, tựa hồ không thèm ngó lại lần nào nữa.

Âu Dương Tình nhấp nháy cặp mắt nói:

-Ta không phải đứa trẻ nít.

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Dĩ nhiên cô không phải đứa trẻ nít mà còn đáng kể là lão thái bà.

Âu Dương Tình cũng gườm gườm ngó chàng một cái rồi quay phắt đi bỏ lên tiểu lâu.

Lục Tiểu Phụng thở dài ngồi xuống thềm đá miệng lảm nhảm:

-Người đàn ông nào sống được sáu chục tuổi thì ít ra là lãng phí thời giờ mất mười năm.

Nhị nương không nhịn được hỏi:

-Sao mà phải lãng phí?

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Trong mười năm này đã mất năm năm để chờ nữ

nhân thay đổi y phục.

Nhị nương lại hỏi:

-Còn năm năm nữa thì sao?

Lục Tiểu Phụng hỏi lại:

-Nhị nương nhất định muốn nghe ư?

Nhị nương đáp:

-Chắc công tử không dám nói.

Lục Tiểu Phụng thở dài đáp:

-Nhị nương muốn nghe thì tại hạ nói: Còn năm năm nữa để chờ nữ nhân cởi áo.

Nhị nương mặt đỏ bừng lên. Thanh Y nữ ni sắc mặt lợt lạt.

Tam nương bỗng lên tiếng:

-Bây giờ ta lại thay đổi chủ ý.

Lục Tiểu Phụng không nhịn được hỏi:

-Thay đổi thế nào?

Tam nương lạnh lùng đáp:

-Ta muốn cắt lưỡi công tử.

Giữa lúc ấy một đại hán hàm râu quai nón tay cầm chiếc đồng la từ ngoài tiểu lâu đi tới, đứng nghiêm chỉnh ở trên thềm đá.

Lục Tiểu Phụng tự nói để mình nghe:

-Vậy khi ta hãy còn tử tế, chỉ phải chờ một mình Đại nương thay áo, nếu còn phải chờ người khác thì thê thảm vô cùng! Tam nương trợn mắt lên nhìn

chàng:

-Người khác là ai?

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Tại hạ có bảo cô đâu mà cô nóng ruột.

Tam nương tức quá, sắc mặt lúc đỏ hồng lúc trắng bợt.

Giữa lúc ấy đột nhiên đồng la đánh "choang" một tiếng. Ba người từ trong tiểu lâu chuồn ra. Cả ba ăn mặc giống hệt nhau đều là Hắc Y phụ nhân.

Ba người hoàn toàn giống nhau cùng chuồn ra một lúc, xoay mình ở trên không rồi chia làm ba đường lướt đi. Thân pháp và khinh công giống hệt nhau.

Tiếng đồng la còn ngân nga chưa dứt, ba người

đã vượt ra ngoài tường.

Ba người này ai là Công Tôn Đại Nương?

Hồng Y thiếu nữ và Âu Dương Tình vừa rồi giả bộ tức giận chạy lên lầu cải trang thành hai người nữa.

Lục Tiểu Phụng biết rượt theo ai bây giờ?

Bất luận chàng rượt theo ai thì dù theo kịp nhưng chỉ sợ rượt lầm hai kẻ khác.

Lục Tiểu Phụng đứng ngẩn người ra.

Nhị nương, Tam nương, Thanh Y nữ ni khoé miệng lộ nụ cười lạt, yên chí Lục Tiểu Phụng phen này chắc mắc bẫy.

Lục Tiểu Phụng thở dài nhăn nhó cười nói:

-Xem chừng ta mắc bẫy họ rồi đây.

Chàng uể oải đứng dậy lẩm bẩm:

-Bất luận thế nào ta hãy đuổi theo một người rồi hãy tính.

Người chàng vọt đi đột nhiên quay lại ra tay nhanh như chớp nắm lấy đại hán vừa nổi hiệu đồng la.

Đại hán kinh hãi đánh rớt đồng la đánh "choảng" một tiếng hắng đặng hỏi:

-Công tử giữ tại hạ làm chi?

Lục Tiểu Phụng mỉm cười đáp:

-Chẳng làm gì cả, chỉ đưa ông bạn đi gặp một người.

Đại hán hỏi:

-Gặp ai?

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Kim Cửu Linh.

Đại hán trợn mắt nhìn chàng hồi lâu, đột nhiên phì cười. Tiếng cười như tiếng hoàng oanh nghe rất lọt tai, hắn nói:

-Lục Tiểu Phụng qua? không hổ là Lục Tiểu Phụng. Đến ta cũng phải khâm phục.

Nguyên đại hán đánh đồng la vừa rồi chính là Công Tôn Đại Nương. Mụ hỏi:

-Sao công tử lại nhận ra ta?

Thật chẳng ai ngờ Lục Tiểu Phụng lại nhận ra

mụ.

Lục Tiểu Phụng mỉm cười đáp:

-Âu Dương cô nương nổi nóng chạy lên lầu, tại hạ đã cảm thấy có điều khác lạ.

Công Tôn Đại Nương hỏi:

điều chi khác lạ?

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Cô vốn không phải là người mới nghe một câu đã tức mình bỏ đi.

Công Tôn Đại Nương hỏi:

-Bọn ta ba người lên lầu, lúc chuồn ra cũng ba người. Sao công tử biết cả ba người đó đều không phải là ta ?

LỤC TIỂU PHỤNG

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 20

Thuốc Mê Kỳ Lạ Bảy Ngày Say

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Tại hạ không biết.

Công Tôn Đại Nương hỏi:

-Công tử không biết ư?

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Tại hạ chỉ biết một đại nam nhân có râu ria xồm xoàm thì trong mình không thể có mùi hương như thế.

Công Tôn Đại Nương thở dài nói:

đáng lẽ ta không nên đứng gần công tử quá. Một nữ nhân đứng gần nam nhân thật là nguy hiểm.

Lục Tiểu Phụng cười nói:

-Nhất là một nữ nhân thơm tho như đại nương.

Công Tôn Đại Nương cười khanh khách nói:

-Ta có ngờ đâu công tử lại giống con chó con, chẳng những dùng mắt để quan sát, lại còn dùng mũi để đánh hơi.

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Cái này tại hạ cũng mới học được của người ta.

Công Tôn Đại Nương hỏi:

-Công tử học được ở Hoa Mãn Lâu có phải

không?

Lục Tiểu Phụng đáp:

đúng thế.

Công Tôn Đại Nương thở dài nói:

-Xem chừng bất luận là ai có chỗ sở trường công tử cũng học được rất mau lẹ.

Lục Tiểu Phụng nói:

-Tại hạ vốn là kẻ lòng dạ trống rỗng.

Công Tôn Đại Nương gật đầu nói:

-Kẻ lòng dạ trống rỗng vốn là kẻ có phước.

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Nếu vậy bây giờ các vị cũng nên để lòng dạ

trống rỗng mà nghe tại hạ một câu.

Công Tôn Đại Nương nói:

-Chúng ta đang nghe đây.

Lục Tiểu Phụng nói:

-Bây giờ đại nương đã lọt vào tay tại hạ, nếu các vị muốn được bình yên vô sự thì nên ngoan ngoãn ở đây để nghe tin tức.

Chàng lại đảo mắt ngó từ Nhị nương, Tam nương đến mọi người rồi lạnh lùng nói tiếp:

-Nếu vị nào muốn khinh cử vọng động thì cũng như muốn đại nương phải chết lẹ.

Đại nương chết rồi người đó sẽ lên thay làm lão đại ở đây.

Công Tôn Đại Nương cười đáp:

-Công tử cứ yên dạ. Ở đây chẳng có ai muốn cho ta chết đâu.

Tam nương da mặt xám xanh, đột nhiên dậm chân hỏi:

-Chẳng lẽ Đại thư muốn theo gã thật ư?

Công Tôn Đại Nương hững hờ đáp:

-Ngươi nên biết ta chẳng phải là người không thủ tín.

Mụ thở dài nói tiếp:

-Huống chi bây giờ ta không muốn theo y cũng không được. Gã này chỉ cần nắm được một nữ nhân là chết cũng không chịu buông tay.

Lục Tiểu Phụng cao hứng nói:

-Nhất là nữ nhân thơm tho diêm dúa như Đại nương.

Công Tôn Đại Nương nói:

-Bây giờ ta mong công tử coi chừng một điều.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

điều gì?

Công Tôn Đại Nương đáp:

-Coi chừng bàn tay công tử bị người chặt đứt.

oOo Mạnh Vỹ lúc ngủ vẫn cảnh giác.

Con người đã được hảo hán giang hồ kêu bằng Tam Đầu Xà lúc ngủ cần phải cảnh giác, không thì dù hắn có ba chục cái đầu cũng bị chặt đứt rồi.

Nhưng đêm nay lúc hắn tỉnh dậy lại thấy một người đứng ở đầu giường, dương cặp mắt sắc bén lên nhìn hắn.

Bóng đêm tối mò, trong nhà lại không đèn lửa, hắn không nhìn rõ mặt người này.

Hắn chỉ cảm thấy lòng bàn tay toát mồ hôi lạnh.

Người này không cử động, hắn cũng không cử động. Trong mũi hắn cố ý phát ra tiếng thở. Đột nhiên hắn thò tay định rút thanh đao dưới gối.

Nhưng người này còn mau lẹ hơn, hắn vừa động thủ, y đã nắm lấy vai hắn.

Trước nay hắn chưa từng gặp phải tay nào sức mạnh kiên cường đến thế, hai bàn tay chịt cổ hắn. Chỉ trong chớp mắt tiếng hô hấp đã dừng lại.

Sự thực hiện giờ hơi thở của hắn cơ hồ dừng lại.

Hắn hắng giọng hỏi:

-Ngươi muốn điều chi?

Người kia đáp lại bằng hai tiếng:

-Muốn tiền.

Mạnh Vỹ hỏi:

-Muốn bao nhiêu?

Người kia đáp:

-Mười vạn lạng. Nếu không bỏ ra mười vạn lạng là mất mạng.

Mạnh Vỹ không ngần ngừ gì nói ngay:

-Ta lấy cho ngươi.

Người kia hỏi:

-Ta cần ngay bây giờ.

Mạnh Vỹ đáp:

-Ta lấy cho ngươi ngay.

Người kia đột nhiên bật cười nói:

-Không ngờ Mạnh bộ đầu lại rộng rãi đến thế! Lúc y cười thanh âm biến đổi nghe rất quen tai.

Mạnh Vỹ la thất thanh:

-Công tử là Lục Tiểu Phụng.

Người kia gật đầu đáp:

-Ta chính là Lục Tiểu Phụng.

Mạnh Vỹ thở phào một cái lên giọng oán trách:

-Giỡn kiểu này thì thú thật, nhưng xuýt làm cho

tại hạ phải chết nửa người.

Lục Tiểu Phụng bật cười, tiếng cười có vẻ ân hận, nói:

đáng lý tại hạ không muốn giỡn kiểu này, nhưng bữa nay trong lòng đặc biệt cao hứng.

Mạnh Vỹ mắt sáng lên hỏi:

-Công tử đã bắt được tên đại đạo thêu hoa rồi ư?

Lục Tiểu Phụng không phủ nhận hỏi lại:

-Kim lão tổng ở đâu?

Mạnh Vỹ đáp:

-Y trở về Dương thành rồi.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

-Y trúng độc không sao chứ?

Mạnh Vỹ đáp:

-Nhờ công tử kịp thời đưa y tới Thi đại phu, Thi Kinh Mặc qua? không hổ là bậc danh y.

Lục Tiểu Phụng nói:

-Bên mình tại hạ có yếu phạm nên hành động phải thận trọng, ban đêm mới đến kiếm ông bạn, không để thủ hạ của mụ biết rõ hành tung của mình.

Mạnh Vỹ đáp:

-Tại hạ hiểu lắm.

Trong lòng hắn mừng thầm vì không để cho Tiểu Hồng ngủ đêm ở đây.

Trước đây hắn vẫn không giữ đàn bà ở lại trong

đêm vì hắn không tín nhiệm một nữ nhân nào.

Đó là một thói quen. Mạnh Vỹ quyết định tiếp tục giữ thói quen đó. Lục Tiểu Phụng mà phát giác ả danh kỹ Tiểu Hồng ngủ trên giường hắn rồi có thể đến tai Kim lão tổng là chuyện chẳng tử tế gì.

Lục Tiểu Phụng trầm ngâm hỏi:

-Bây giờ ông bạn có thể dùng phi cáp truyền thư thông tri cho người ở Dương thành không? Tại hạ muốn gặp Kim lão tổng trên gác hẹp mà Xà Vương đã ở ngày trước.

Mạnh Vỹ đáp:

- Dĩ nhiên là được.

Hắn ngồi nhỏm dậy xỏ chân vào giày nói:

-Tại hạ ra ngoài viện là có tín cáp.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

-Trong này ông bạn có bút mực không?

Mạnh Vỹ đáp:

-Có! Lục Tiểu Phụng hỏi:

-Sao không viết thư trước rồi hãy ra?

Mạnh Vỹ gật đầu bật lửa lên thắp đèn, mài mực viết thư:

"Lục gia đã thành công. Xin Kim lão tổng đến chờ tại chỗ cũ của Xà Vương vào giờ Tý đêm mai".

Con người đã ăn cơm của Nha môn từ thuở nhỏ viết rất gọn lẹ.

Lục Tiểu Phụng mỉm cười ngồi bên coi rồi hỏi:

-Sao ông bạn không dùng chữ tiểu triện để vạn

nhất có lọt vào tay người cũng không lộ tin tức?

Mạnh Vỹ cười đáp:

-Tại hạ dốt nát lắm. Đại triện còn viết không nổi huống chi tiểu triện? Nhưng công tử cứ yên tâm. Con bồ câu này chính tay Kim lão tổng thân hành huấn luyện, dọc đường nhất định không xảy ra chuyện gì.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

-Liệu Kim lão tổng có được thư kịp thời không?

Mạnh Vỹ đáp:

-Nhất định là kịp.

Hắn cuộn tờ giấy hoa tiên lại nhét vào ống trúc nhỏ chế tạo rất tinh xảo. Trên ống trúc lại kềm hỏa ấn.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

-Bây giờ ông bạn đi thả tín cáp chứ?

Mạnh Vỹ đáp:

-Tại hạ đi ngay lập tức.

Hắn khoác áo dài vào lật đật ra cửa.

Lát sau trên nóc nhà đã nghe tiếng chim bồ câu vỗ cánh.

Lục Tiểu Phụng ngồi trong nhà chờ Mạnh Vỹ trở về rồi mới chắp tay cáo từ:

-Bây giờ tại hạ đến ngay Dương thành.

Mạnh Vỹ ngần ngừ một chút rồi nói:

-Tại hạ vừa đi coi, bên ngoài không có ai...

Lục Tiểu Phụng ngắt lời:

- Dĩ nhiên là không có ai.

Mạnh Vỹ gượng cười hỏi:

-Vậy Công Tôn Đại Nương đâu?

Lục Tiểu Phụng mỉm cười hỏi lại:

-Nếu ông bạn áp giải mụ thì có đưa đi riễu khắp mọi đường phố không?

Mạnh Vỹ lắc đầu, hỏi lại:

-Công tử áp giải bằng cách nào?

Lục Tiểu Phụng cười rồi đáp:

-Kế hoạch không thể để lọt vào sáu lỗ tai. Chờ khi tại hạ áp giải mụ tới nơi rồi nếu có cơ hội sẽ cho ông bạn hay.

Mạnh Vỹ cũng cười nói:

-Lục gia qua? là người thận trọng. Tại hạ đã nói nếu Lục gia làm nghề của tại hạ tất trở thành nhân vật đệ nhất phía trong "sáu cánh cửa".

Lục Tiểu Phụng thở dài nói:

-Tại hạ biết mình hãy còn kém Kim lão tổng của các vị xa.

Mạnh Vỹ hỏi:

-Nhưng Công Tôn Đại Nương là do Lục gia bắt được đấy chứ?

Lục Tiểu Phụng nhăn nhó cười đáp:

-Y bảo tại hạ đi liều mạng cho y. Còn y cứ mằm khểnh trên giường mà hưởng phúc.

Nguyên một điểm này y đã lợi hại hơn tại hạ nhiều.

Trong gác hẹp cách trần thiết vẫn nguyên như cũ. Chỉ có người nằm trên ghế là khác mà thôi.

Kim Cửu Linh nằm ruỗi nhắm mắt dưỡng thần.

Sắc diện của hắn coi được lắm. Tâm tình hắn cũng thoải mái. Đêm qua một bữa cơm rượu thịnh soạn hãy còn nằm trong bao tử. Mạch đại sư phó ở Minh Viên là tay thủ nghệ rất giỏi, nấu nướng món gì cũng làm cho hắn vừa ý.

Huống chi bây giờ tên cự đạo đã bắt về làm án. Từ nay trở đi hắn hưởng thụ thêm mấy năm hạnh phúc.

Hắn nhận ra mình hên vận mới được Lục Tiểu Phụng đến giúp hắn trong vụ án này.

Lục Tiểu Phụng tuy chưa tới nơi, nhưng Kim Cửu Linh trong lòng vẫn không hồi hộp chút nào. Hắn tin là mình làm việc gì cũng không sai trật.

Trên bàn bày sẵn một chung rượu bồ đào tửu từ nước Ba Tư gửi đến. Hắn nâng chung rượu lên nhấp một hớp để hưởng thụ mùi rượu ngon ngọt.

Kim Cửu Linh là con người thích hưởng thụ lại biết cách hưởng thụ.

Lục Tiểu Phụng tuy có lúc cũng biết hưởng thụ, chỉ đáng tiếc số mạng phải cực nhọc vì chuyện thích can thiệp vào việc của người.

Kim Cửu Linh đã quyết định sau khi vụ án này kết thúc, hắn không nhúng tay vào những việc ở phía sau sáu lần cửa nữa.

Bỗng hắn nghe trên nóc nhà có tiếng động rất khẽ như mèo đi. Mặt hắn liền lộ ra một nụ cười.

Hắn biết nhất định là Lục Tiểu Phụng tới nơi và trên lưng cõng một vật nặng, vì lúc chàng hành động

không bao giờ phát ra âm thanh. Bữa nay mà có tiếng động nhỏ

nhẹ vì chàng phải đeo vật nặng.

Kim Cửu Linh vừa đặt chung rượu xuống đã nghe tiếng Lục Tiểu Phụng than ngoài cửa sổ:

-Mình đeo cái rương nặng thế này lật đật chạy suốt đêm mà hắn ngồi uống rượu một cách rất ung dung. Thế mới biết con người ở đời qua? nhiên có số mạng.

Cánh cửa mở ra. Kim Cửu Linh biết chừng ra đón để mở cửa.

Người Lục Tiểu Phụng chưa vào đã chuồn một cái rương mây lớn vào trước.

Kim Cửu Linh mỉm cười nói:

-Số mạng của tại hạ trời sinh ra chẳng lấy gì làm tốt đẹp, nhưng gặp thời hên vận kết bạn được với Lục Tiểu Phụng.

Hắn vừa dứt lời, Lục Tiểu Phụng đã tới trước mặt. Chàng dựng mặt lên đáp:

-Ngươi hên vận hơn ta nhiều. Ta kết bạn với ngươi là lầm.

Kim Cửu Linh cười nói:

-Sứ mạng nầy qua? nặng nhọc. Người mang trọng trách nhất định hỏa khí bốc lên dữ. Vì thế mà tại hạ đã chuẩn bị một chai rượu bồ đào Ba Tư để đè hỏa khí của công tử xuống.

Kim Cửu Linh rót rượu vào chung vàng hai tay nâng lên cười nói tiếp:

-Tại hạ đã để rượu vào khối băng lạnh, xin bảo

đảm nó sẽ giải họa cho công tử.

Lục Tiểu Phụng không khỏi bật cười lắc đầu đáp:

-Lão tổng thật khéo chiều người. Tại hạ mà là cô gái cũng phải mê lão đến chết.

Chàng đón lấy chung rượu uống một hơi cạn sạch rồi đặt cái rương mây lên bàn hỏi:

-Ngươi thử đoán xem trong rương đựng cái gì?

Kim Cửu Linh nhấp nháy cặp mắt hỏi lại:

-Có phải là người biết thêu hoa không?

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Chẳng những biết thêu hoa mà thêu cả tròng mắt nữa.

Kim Cửu Linh mắt sáng rực chĩa ngón tay cái lên nói:

-Lục Tiểu Phụng qua? không hổ là Lục Tiểu Phụng.

Lục Tiểu Phụng nhăn nhó cười đáp:

-Chỉ vì thích nghe câu này mà mắc bẫy không biết bao nhiêu lần. Lạ ở chỗ đến bây giờ vẫn chưa thấy nhàm tai.

Kim Cửu Linh cười rộ, muốn mở rương ra.

Lục Tiểu Phụng cản lại nói:

-Hãy khoan! Kim Cửu Linh lấy làm kỳ hỏi:

-Còn chờ gì nữa?

Lục Tiểu Phụng chớp mắt hỏi:

-Ngươi có biết tên đại đạo thêu hoa đó là ai không?

Kim Cửu Linh đáp:

-Chẳng lẽ không phải là Công Tôn Đại Nương?

Lục Tiểu Phụng gật đầu, lại hỏi:

-Công Tôn Đại Nương là người thế nào ngươi có biết không?

Kim Cửu Linh đáp:

-Tại hạ không biết.

Lục Tiểu Phụng nói:

-Ngươi đoán thử coi.

Kim Cửu Linh ngần ngừ đáp:

-Mụ là một bà già.

Lục Tiểu Phụng nói:

-Tiếp tục đoán nữa đi.

Kim Cửu Linh đáp:

- Dù chẳng phải mụ già lụ khụ thì cũng không phải hạng gái ít tuổi, nếu mụ còn ít tuổi thì chẳng thể hành động lợi hại đến thế! Lục Tiểu Phụng hỏi:

-Còn gì nữa?

Kim Cửu Linh đáp:

-Tại hạ biết mụ không đẹp tốt gì, vì người đàn bà đẹp chẳng bao giờ lại tình nguyện cải trang thành mụ già lụ khụ.

Lục Tiểu Phụng thở dài nói:

-Bình thời người ta bảo ngươi liệu việc như thần, nhưng lần này ngươi liệu việc như heo.

Kim Cửu Linh hỏi:

-Chẳng lẽ tại hạ đoán trật ư?

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Trật ơi là trật! Kim Cửu Linh ngạc nhiên hỏi:

-Vậy mụ là con người như thế nào?

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Mụ là người đàn bà có thể khiến cho đàn ông điên đảo thần hồn, say mê đến chết tươi, nhất là hạng trai như lão Kim.

Kim Cửu Linh nhăn nhó cười hỏi:

-Tại hạ đâu có phải hạng trai như vậy?

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Lão là con quỷ đói trong hạng hiếu sắc. Tại hạ chỉ hy vọng lão ngó thấy mụ rồi đừng để cho mụ làm mê mẩn tâm thần.

Kim Cửu Linh cười nói:

-Quỷ háo sắc cũng nhiều loại. Ít ra tại hạ chưa phải là hạng háo sắc tầm thường.

Lão mở rương ra rồi đứng ngẩn người.

Trong rương là một mỹ nhân tuyệt mỹ thật sự, đẹp như đóa hoa hải đường đang mơ màng giấc điệp.

Mụ tuy không còn trẻ trung, nhưng cái đẹp của mụ khiến cho người ta chẳng nghĩ gì đến tuổi tác nữa.

Kim Cửu Linh thở dài nói:

-Xem chừng công tử làm việc này không đến nỗi khổ não.

Lục Tiểu Phụng cười lạt. Đột nhiên hỏi:

-Hoa Mãn Lâu đâu?

Kim Cửu Linh đáp:

-Gã đi rồi.

Lục Tiểu Phụng chau mày hỏi:

-Sao gã không chờ tại hạ?

Kim Cửu Linh đáp:

-Gã phải đến Tử Kim Sơn có việc gấp.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

đi làm gì?

Kim Cửu Linh thở dài đáp:

-Bạch Vân thành chúa đã ước hẹn Tây Môn Xuy Tuyết mở trận quyết đấu ở Tử

Kim Sơn vào ngày mồng một tháng sau.

Lục Tiểu Phụng biến sắc.

Kim Cửu Linh lại nói:

-Số người hay tin này không phải là ít. Tại đây đã nhiều người lên đường đi Tử Kim Sơn rồi. Theo chỗ tại hạ biết nhiều người đem hai nhân vật đó ra mà đánh cuộc. Ba phần có đến hai nắm chắc Diệp Cô Thành sẽ thắng.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

-Bữa nay là ngày nào?

Kim Cửu Linh đáp:

-Hai mươi bốn rồi.

Lục Tiểu Phụng nhảy bổ lên nói:

-Bây giờ tại hạ phải đi ngay may ra còn kịp.

Kim Cửu Linh nói:

-Nhưng còn Công Tôn Đại Nương này...

Lục Tiểu Phụng ngắt lời:

-Tại hạ đã giao xong. Bây giờ từ đầu đến gót chân mụ thành người của lão Kim rồi.

Kim Cửu Linh nhăn nhó cười hỏi:

-Phải chăng công tử muốn làm mê hoặc tại hạ?

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Tại hạ chỉ hy vọng lão Kim là người không để mỹ sắc mê hoặc.

Kim Cửu Linh nói:

-Cái đó thì công tử cứ yên dạ.

Lục Tiểu Phụng nói:

-Tại hạ chẳng yên dạ chút nào.

Kim Cửu Linh cười nói:

-Người đàn bà này là con rắn độc. Tại hạ không lớn mật đâu. Ít ra còn phải đề phòng nó đớp một miếng.

Lục Tiểu Phụng nói:

-Vì hiện giờ mụ chẳng thể cắn người, nên tại hạ không yên dạ.

Kim Cửu Linh hỏi:

-Rắn độc cũng có lúc không cắn người ư?

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Tại hạ đã bắt mụ uống một bình thuốc mê Thất Nhật Túy. Dù mụ có tỉnh lại thì ít ra cũng chưa cử động được trong vòng ba ngày.

Kim Cửu Linh nói:

-Thuốc mê Thất Nhật Túy dường như tại hạ cũng đã nghe có người nhắc tới.

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Vì thế mà trong hai ba ngày này ngươi tùy tiện muốn làm gì mụ cũng không thể phản kháng. Nhưng nếu ngươi đối phó với mụ như vậy là thê thảm đấy. Cả ta cũng thê thảm luôn.

Kim Cửu Linh cười hỏi:

-Công tử không yên dạ, sao chẳng ở nhà coi?

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Vì tại hạ lo cho Tây Môn Xuy Tuyết.

Dường như chàng chuẩn bị chuồn ra cửa sổ, nhưng bỗng dừng lại nói tiếp:

-Tại hạ còn có việc muốn nhờ lão Kim làm dùm.

Kim Cửu Linh đáp:

-Công tử cứ sai bảo.

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Lão hỏi giùm xem Tiết Băng lạc lõng nơi đâu. Tại hạ không quen bức bách người để lấy khẩu cung.

Kim Cửu Linh đáp:

- Dù đầu mụ có rắn như đá, tại hạ cũng có cách làm cho mụ mở miệng.

Đột nhiên hắn nói tiếp:

-Bên ngoài có ngựa mà là ngựa của tại hạ cưỡi tới.

Người giang hồ đều biết Kim Cửu Linh là Bá Nhạc đời nay. Hắn rất sành tướng ngựa. Con ngựa hắn cưỡi đến nhất định là con ngựa hay.

Lục Tiểu Phụng cả cười hỏi:

-Lão Kim chịu nhường cho tại hạ cưỡi ư?

Kim Cửu Linh gật đầu mỉm cười đáp:

-Có điều tại hạ cũng không yên dạ.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

điều chi khiến lão không yên dạ?

Kim Cửu Linh đáp:

-Vì đó là con ngựa cái.

Lục Tiểu Phụng ra đi mang theo cả bình rượu bồ đào.

Dưới lầu tiếng ngựa hí pha lẫn tiếng lộp cộp, chỉ trong khoảng khắc đã đi xa, qua? là con ngựa chạy rất nhanh.

Kim Cửu Linh mở cửa sổ nhìn ra. Ngoài xa có người ngó hắn gật đầu.

Lục Tiểu Phụng ngồi trên lưng ngựa. Tiếng vó ngựa không nghe thấy nữa.

Kim Cửu Linh đóng cửa lại rồi đến bên chiếc bàn. Hắn vén tay áo nữ nhân trong rương lên.

Trên cánh tay trắng như ngó sen có một vết hồng lớn bằng đồng tiền, hình dạng giống một áng mây.

Kim Cửu Linh nhìn kỹ hai lần, khoé miệng lộ nụ cười đắc ý, lẩm bẩm:

-Qua? nhiên là Công Tôn Đại Nương.

Tại sao hắn biết trên cánh tay Công Tôn Đại Nương có dấu thai ký này? Đây là một điều bí mật của nữ nhân. Đáng lẽ chỉ người nào thân cận với mụ mới biết mà thôi.

LỤC TIỂU PHỤNG

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 21

Dở Trò Nhất Tiễn Xạ Song Điêu

Kim Cửu Linh đậy rương, đứng dậy lật đật xuống lầu.

Trước cửa có cỗ kiệu nhỏ chờ sẵn, hắn xách cái rương mây ngồi vào kiệu.

Hai đại hán khiêng kiệu chính là hai tên bộ khoái rất đắc lực ở Dương thành.

Chúng không chờ hắn giục giã đã khiêng lên đi gấp.

Kim Cửu Linh ngồi trong kiệu lộ vẻ đắc ý, vì lúc này kế hoạch của hắn mười phần đã xong đến chín.

Cỗ kiệu đi vào một ngõ hẻm nhỏ hẹp, chuyển qua bẩy tám ngõ mới lên đường chính.

Đầu ngõ hai cỗ xe ngựa sơn đen đã đậu sẵn.

Kim Cửu Linh xách rương xuống kiệu lên xe.

Người dong xe cũng là tay thiện nghệ. Hắn chính là Lỗ Thiếu Hoa, một bộ khoái nổi tiếng ở Dương thành.

Hai bên đường phố không thấy người qua lại. Cứ đến mỗi đầu đường trên nóc nhà hai bên đều có người vẫy tay ra hiệu.

Khu phụ cận không có người dạ hành khả nghi nào, sau xe ngựa cũng chẳng có ai theo dõi.

Xe ngựa chuyển qua bảy tám đường phố rồi trên nóc nhà cũng không còn canh gác nữa.

Nơi bọn họ đi tới chỉ có hai người họ biết với nhau.

Mé tây thành có con đường chênh chếch vừa ngắn vừa hẹp. Đường nầy có tất cả bảy tiệm hàng. Cửa tiệm đều cũ kỹ gãy nát.

Trong bảy tiệm thì ba nhà bán những đồ giả. Hai nhà bán đồ trang hoàng. Một nhà khắc dấu nhỏ xíu và một nhà bán tàn lọng giấy.

Đường phố này rất âm thầm hiu quạnh. Chỉ có những đồ kiết già nua mới chiếu cố cho mấy tiệm đó.

Cỗ xe ngựa dừng lại trên đường phố.

Kim Cửu Linh xuống xe rồi, Lỗ Thiếu Hoa lập tức cho xe chạy đi.

Một lão già nửa đui nửa điếc mở khuôn cửa nhỏ trong tiệm bán tranh ảnh ra. Kim Cửu Linh xách rương mây lạng người vào thật lẹ.

Trong tiệm đeo những bức họa tồi tàn. Kim Cửu Linh bật bức tranh sơn thủy giả hiệu của Đường Bá Hổ lên, khẽ đẩy một viên gạch bên tường. Lập tức một khuôn cửa ngầm mở ra. Phia sau cửa là đường bí đạo chật hẹp.

Đi hết đường bí đạo lại mở một khuôn cửa ngầm rồi trước mắt sáng loà. Đây là một tiểu hoa viên nhỏ nhắn xinh tươi.

Hoa viên tuy nhỏ, nhưng hoa cỏ do một bàn tay khéo léo sắp đặt.

Qua vườn hoa đến mấy gian nhà lầu. Tại đây hai cô bé bím tóc buông rũ, mắt đen, răng trắng, đứng trước thềm tươi cười nghênh tiếp.

Công Tôn Đại Nương tỉnh lại rồi.

Mụ phát giác mình được đưa đến một khuê phòng của nữ nhân, cách bài trí rất tinh vi. Mụ nằm ruỗi dài trên chiếc giường hoa mỹ.

Trong nhà mùi u hương thanh nhã tựa hoa lan dàn dụa khắp nơi, không biết từ phương nào đưa tới.

Công Tôn Đại Nương lẳng lặng quan sát. Mụ không cử động, vì người mụ không nhúc nhích được.

Ánh chiều tà lọt qua cửa sổ chênh chếch soi vào. Lúc này chưa tới buổi huỳnh hôn, ngoài cửa oanh hót líu lo mà không nghe thấy tiếng người.

Công Tôn Đại Nương không nhịn được la lên:

-Trong này không có người ư?

Vì không có người nên không thấy phản ứng.

Tiếng mụ hô hoán không lớn vì khí lực trong người mụ không còn nữa.

Công Tôn Đại Nương nghiến răng hằn học hỏi:

-Gã Lục Tiểu Phụng chết đâm đi đâu rồi ?... Sẽ có một ngày ngươi bị thảm tử về tay ta.

Mụ chỉ còn cách nằm ườn ra để chờ đợi, nhưng sau mặt mụ đỏ lên... Mụ cần đi đại tiện.

Mụ vận hết khí lực mà vẫn không sao nhúc nhích được. Mụ kêu gọi chẳng thấy ai đến cũng không ai thưa.

Sau mụ không sao kiềm chế được đành nằm trên giường đại tiện ra đó. Đây đúng là một vụ cực khổ chết người.

Giường đệm ướt rồi, mụ cũng không di động chuyển mình ra chỗ khác được. Mụ cơ hồ phát khóc,

miệng lảm nhảm:

-Lục Tiểu Phụng! Tất có một ngày ta làm cho ngươi chết cũng không chết được mới cam lòng.

Bất thình lình, một vật từ trên đỉnh màn rớt xuống trúng người mụ.

Trời ơi! Một con rắn! Bình sinh Công Tôn Đại Nương sợ nhất là rắn. Mặt mụ tái mét nhưng không cử động được chỉ dương mắt nhìn con rắn bò lổm ngổm trên người mụ.

Mụ muốn la lên, nhưng sợ quá thanh âm không phát ra được.

Con rắn trước mắt bò trên mình Công Tôn Đại Nương. Đột nhiên bóng người thấp thoáng. Một người xuất hiện ở đầu giường đưa tay ra nhẹ nhàng kẹp lấy con rắn liệng ra ngoài cửa sổ.

Công Tôn Đại Nương dù sao cũng thở phào một cái nhẹ nhõm. Trên mặt mụ đầy mồ hôi lạnh.

Người kia mỉm cười nhìn mụ, cất tiếng ôn nhu:

đại nương phải một phen kinh hãi.

Người này tuổi không lớn lắm lại đầy vẻ phong lưu. Những y phục trên người hắn bất cứ ai cũng nhận ra là đồ tốt và do người thợ khéo hạng nhất chế tạo.

Nụ cười trên môi của hắn còn làm rung động nữ nhân hơn cả y phục.

Công Tôn Đại Nương trợn mắt hỏi:

-Ngươi... Ngươi là chủ nhân ở đây?

Kim Cửu Linh gật đầu đáp:

-Phải! Công Tôn Đại Nương hỏi:

-Sao trong nhà ngươi lại có rắn?

Kim Cửu Linh đáp:

-Rắn của tại hạ bắt về.

Công Tôn Đại Nương biến sắc hỏi:

-Ngươi bắt rắn về làm gì?

Kim Cửu Linh đáp:

-Vì tại hạ muốn thử coi có đúng đại nương không thể cử động được hay là giả dối.

Công Tôn Đại Nương hỏi:

-Các ngươi chẳng những đã cho ta uống thuốc mê, lại còn điểm vào huyệt đạo mà còn chưa đủ ư?

Kim Cửu Linh mỉm cười đáp:

-Trước nay ta vốn là người thận trọng, nhất là đối với đại nương càng cần phải thận trọng hơn.

Công Tôn Đại Nương bây giờ mới hiểu rõ liền hỏi:

-Ngươi là Kim Cửu Linh phải không?

Kim Cửu Linh đáp:

-Không ngờ mãi đến bây giờ đại nương mới nhận ra tại hạ.

Công Tôn Đại Nương nghiến răng ken két hỏi:

-Gã khốn kiếp Lục Tiểu Phụng chạy đến phương nào rồi?

Kim Cửu Linh thủng thẳng cười đáp:

-Bây giờ từ đầu đến chân đại nương y đã giao cho tại hạ, tức là làm xong sứ mạng rồi, còn ở đây làm chi?

Công Tôn Đại Nương hỏi:

đây là đâu? Tại sao các người đem ta tới chỗ này?

Kim Cửu Linh đáp:

-Nơi đây tuy không tốt đẹp gì nhưng ít ra cũng còn khoan khoái hơn trong nhà lao.

Hắn thở dài nói tiếp:

-Tại hạ biết đại nương chưa từng đến nhà giam, nơi đó chẳng khác gì chuồng heo, chỗ nào cũng đầy muỗi cùng rệp. Con người xinh đẹp như đại nương mà đến đó thì không đầy nửa ngày đã bị côn trùng cắn cho toàn thân sưng vù. Nếu đại nương kêu la là ăn

phải đòn lập tức. Rủi gặp tên cai ngục hung ác, không chừng hắn làm cho đại nương phải té đái vãi phân.

Công Tôn Đại Nương nét mặt tái xanh.

Kim Cửu Linh nhìn mụ lạnh lùng hỏi:

-Chắc đại nương không muốn tại hạ đưa đại nương vào trong nhà lao?

Công Tôn Đại Nương cười khẩy đáp:

-Thực ra trong lòng ngươi nghĩ gì ta cũng biết rồi.

Kim Cửu Linh "ủa" lên một tiếng.

Công Tôn Đại Nương tiếp:

-Bất quá ngươi muốn ta thân hành viết tờ khẩu

cung, chứ ngươi chẳng tử tế gì.

Kim Cửu Linh mỉm cười nói:

-Công Tôn Đại Nương qua? là người thông tuệ...

Công Tôn Đại Nương ngắt lời:

-Ngươi muốn ta thừa nhận là tên đại đạo thêu hoa, thừa nhận những vụ án đó do ta gây ra.

Kim Cửu Linh đáp:

đúng thế! Chỉ cần đại nương chịu viết một tờ khẩu cung như vậy là tại hạ tuyệt đối không để đại nương phải thiệt thòi. Bằng trái lại...

Công Tôn Đại Nương hỏi:

-Trái lại thì sao?

Kim Cửu Linh lạnh lùng đáp:

-Quanh đây nhiều rắn lắm. Bất cứ lúc nào tại hạ cũng bắt về được hàng trăm con.

Công Tôn Đại Nương nghiến răng hỏi:

-Sao ngươi biết ta sợ rắn?

Kim Cửu Linh đáp:

-Tại hạ còn biết nhiều chuyện nữa.

Công Tôn Đại Nương bỗng cười nhạt nói:

-Thực ra điều ta được biết cũng không phải ít.

Kim Cửu Linh hỏi:

đại nương biết chuyện gì?

Công Tôn Đại Nương trợn mắt lên dằn từng tiếng:

-Ít nhất ta cũng biết tên đại đạo thêu hoa chân chính là ai.

Kim Cửu Linh hỏi:

-Ai vậy?

Công Tôn Đại Nương đáp:

-Là ngươi! Tên đại đạo thêu hoa chân chính là ngươi! Kim Cửu Linh vẫn lẳng lặng đứng bên giường, nhưng nụ cười rung động lòng người biến mất, trên mặt hắn không lộ vẻ gì.

Công Tôn Đại Nương cười hà hà nói tiếp:

-Thực ra ngay từ lúc đầu ta đã hoài nghi tên đại đạo thêu hoa là ngươi.

Kim Cửu Linh lại "ủa" lên một tiếng.

Công Tôn Đại Nương lại nói:

-Ngay từ lúc đầu ta còn biết ngươi muốn ta gánh tội ác thay cho ngươi.

Kim Cửu Linh hỏi:

- Dù tại hạ có đúng là tên đại đạo thêu hoa thì tại sao lại lựa chọn đại nương gánh thay cho mình?

Công Tôn Đại Nương đáp:

-Vì ta vốn là người hành tung rất thần bí, không ai hiểu gốc gác ta. Bất luận ngươi bảo là ta làm chuyện gì, người khác cũng dễ tin tưởng.

Kim Cửu Linh hỏi:

-Chỉ vì yếu tố đó mà tại hạ lựa chọn đại nương ư?

Công Tôn Đại Nương đáp:

- Dĩ nhiên đó chưa phải là yếu tố chủ chốt.

Kim Cửu Linh hỏi:

-Vậy còn yếu tố nào khác?

Công Tôn Đại Nương đáp:

-Nguyên nhân chủ yếu là trong bọn chị em ta đã có một tên đồng mưu với ngươi.

Ngươi muốn ta chịu tội thay ngươi và chết thay ngươi. Ta mà chết đi là thị lên thay địa vị ta. Thủ đoạn của ngươi là chơi trò nhất tiễn xạ song điêu.

Kim Cửu Linh biến đổi sắc mặt mấy lần, nhưng hắn khôi phục lại vẻ tự nhiên ngay, hững hờ hỏi:

-Chẳng lẽ đại nương đã biết thị là ai?

Công Tôn Đại Nương đáp:

-Cho tới lúc này ta chưa thể hoàn toàn xác định nhưng chẳng sớm thì muộn sẽ có ngày ta điều tra ra.

Kim Cửu Linh lạnh lùng nói:

đáng tiếc là ngày đó vĩnh viễn không đến với đại nương.

Công Tôn Đại Nương nói:

-Ngươi biết là sau khi những vụ án đó xảy ra, người ta nhất định tìm đến ngươi, vì ngươi là tên đệ nhất bộ khoái phía trong khuôn cửa sáu cánh. Người khác vĩnh viễn không bao giờ hoài nghi cho ngươi.

Kim Cửu Linh nói:

-Vì thanh danh của tại hạ vốn là người tốt.

Công Tôn Đại Nương đáp:

-Ngươi đi kiếm Lục Tiểu Phụng vì nhận ra chỉ có một mình gã có thể đối phó được với ta.

Kim Cửu Linh đáp:

-Y qua? là người rất thông minh. Về điểm này e rằng cả đại nương cũng phải thừa nhận.

Công Tôn Đại Nương cười nhạt nói:

-Ta chỉ thừa nhận gã là con heo.

Kim Cửu Linh hỏi:

-Nếu y là con heo thì sao đại nương lại lọt vào tay y?

Công Tôn Đại Nương nghiến răng mím môi đáp:

-Có thể gã là con heo tương đối thông minh,

nhưng heo vẫn là heo.

Kim Cửu Linh cười xoà.

Công Tôn Đại Nương lại nói:

-Vì Lục Tiểu Phụng là con heo, nên lúc bắt đầu ngươi mới dụ gã vào chuồng được.

Kim Cửu Linh ồ lên một tiếng chứ không nói gì.

Công Tôn Đại Nương lại tiếp:

-Ngươi cố ý đem mảnh đoạn hồng thêu bông mẫu đơn giao cho gã, vì ngươi biết nhất định gã sẽ đưa tới cho Tiết lão thái thái coi.

Kim Cửu Linh mỉm cười đáp:

-Tại hạ cũng biết Tiết lão thái nhất định nhận ra bông hoa kia do nữ nhân thêu.

Công Tôn Đại Nương nói:

-Ngay từ ban đầu gã đã lầm lộn, gã càng yên trí tên đại đạo thêu hoa đúng là một nữ nhân trá hình.

Kim Cửu Linh đáp:

-Vì y rất tin tưởng cặp mắt của Tiết lão phu nhân chưa mờ, tuyệt đối không thể nhận lầm.

Công Tôn Đại Nương nói:

-Sau ngươi lại cố ý yêu cầu Tư Không Trích Tinh đánh cắp mảnh đoạn hồng đó đưa đến chỗ Giang Khinh Hà, vì ngươi biết thị là chị em với ta.

Kim Cửu Linh giục:

đại nương nói nữa đi! Công Tôn Đại Nương tiếp:

-Ngay từ ngày ấy Lục Tiểu Phụng đã nhận định

là hành động của đám chị em đi giày đỏ.

Kim Cửu Linh hỏi:

đại nương đừng quên Tư Không Trích Tinh vốn là bằng hữu của Lục Tiểu Phụng thì khi nào gã lại nghe lời tại hạ đi lừa gạt bạn?

Công Tôn Đại Nương đáp:

-Gã là thần thâu, ngươi là thần bộ. Thần thâu khó lòng tránh khỏi có khi thất thủ đã lọt vào tay ngươi. Ngươi biết chẳng sớm thì muộn cũng có ngày lợi dụng gã, nên cố ý làm ơn buông tha cho gã trước rồi.

Kim Cửu Linh thở dài nói:

-Chuyện này chẳng một ai hay, chắc là đại nương đoán ra như vậy.

Công Tôn Đại Nương cũng không phủ nhận, mụ lại nói:

-Nhưng chỉ căn cứ vào điểm này, Lục Tiểu Phụng cũng chưa hoài nghi đến ta...

Kim Cửu Linh ngắt lời:

đúng thế.

Công Tôn Đại Nương nói tiếp:

-Ngươi biết gã đến Dương thành để tìm Xà Vương.

Kim Cửu Linh hỏi:

-Chẳng lẽ Xà Vương cũng là người đồng mưu với tại hạ?

Công Tôn Đại Nương đáp:

- Dĩ nhiên Xà Vương không phải là người đồng mưu với ngươi, nhưng trường hợp của lão cũng giống như Tư Không Trích Tinh, tức là đã chịu ơn của ngươi rồi nên hắn cam tâm để ngươi lợi dụng.

Kim Cửu Linh nói:

-Lần này đại nương đoán trật lất.

Công Tôn Đại Nương "ủa" lên một tiếng.

Kim Cửu Linh nói tiếp:

-Lão cam tâm để tại hạ lợi dụng chỉ vì lão không còn đường nào khác để lựa chọn.

Công Tôn Đại Nương hỏi:

-Tại sao vậy?

Kim Cửu Linh lạnh lùng đáp:

-Bộ khoái ở Dương thành đều là đồ tử đồ tôn của tại hạ. Tại hạ là tổng quản ở Vương phủ. Nếu lão không nghe lời tại hạ thì bất cứ lúc nào tại hạ cũng có thể trừ đến cội rễ bọn anh em của lão.

Công Tôn Đại Nương nói:

-Ngươi biết ngày rằm tháng bảy nhất định ta đến Tây Viên nên yêu cầu Xà Vương dẫn dụ Lục Tiểu Phụng đến Tây Viên.

Kim Cửu Linh đáp:

-Hành tung của đại nương người ta không biết, nhưng tại hạ biết rõ như bàn tay để

trước mắt.

Công Tôn Đại Nương nói:

-Trong bọn chị em ta vẫn có người ngấm ngầm

thông tin cho ngươi.

Kim Cửu Linh cũng không phủ nhận. Hắn nói:

-Tại hạ giả tạo một phong thơ cố ý yêu cầu Xà Vương để Lục Tiểu Phụng ngó thấy, vì tại hạ biết Lục Tiểu Phụng trước nay không muốn thiếu nợ ân tình, nhất định sẽ đi phó ước thay cho Xà Vương.

Công Tôn Đại Nương nói:

-Bắt đầu từ lúc ấy Lục Tiểu Phụng mới nghi ngờ ta.

Kim Cửu Linh nói:

đại nương đừng mời y ăn mứt hạt dẻ thì chẳng sao:

Công Tôn Đại Nương lạnh lùng đáp:

-Hôm ấy thực tình thì ta có việc mới đến Tây Viên. Ta làm việc gì thì không muốn để ai cản đường.

Kim Cửu Linh nói:

-Nhưng y lại muốn kiếm đôi giày đỏ.

Công Tôn Đại Nương nói:

-Hôm ấy gã không chết là nhờ vận may.

Kim Cửu Linh mỉm cười đáp:

-May cho cả tại hạ nữa.

Công Tôn Đại Nương nói:

-Nhưng khi đó ngươi chưa thể xác định được mới quán thông với Xà Vương cướp cả Tiết Băng đưa đi.

Kim Cửu Linh nói:

-Người ta đều bảo thị là con hổ cái, nhưng tại hạ nhận xét thị chỉ là con mèo con thôi.

Công Tôn Đại Nương nói:

-Sau ngươi cố ý để Lục Tiểu Phụng phát giác ra căn nhà nhỏ ở trong ngõ hẻm tồi tàn, để gã nhận ra đó là nơi tá túc của ta.

Kim Cửu Linh lạnh lùng đáp:

-Tại hạ bố trí hai gian nhà đó thật là phí nhiều tâm cơ.

Công Tôn Đại Nương nói:

- Dĩ nhiên A Thổ cũng là người của ngươi bố trí tại đó.

Kim Cửu Linh đáp:

-Vì tại hạ biết Lục Tiểu Phụng nhất định không tìm thấy đại nương.

Công Tôn Đại Nương nói:

-Nhưng ngươi đã biết chỗ tụ hội của bọn ta.

Kim Cửu Linh đáp:

-Vì thế tại hạ phải chế tạo ra cái hộp gỗ truyền tin để A Thổ dẫn dụ Lục Tiểu Phụng đến chỗ các vị hội họp.

Công Tôn Đại Nương hỏi:

-Tại sao chính ngươi lại cố ý giả vờ trúng độc?

Kim Cửu Linh cười đáp:

-Vì tại hạ chính mình không muốn đến chỗ các vị.

Công Tôn Đại Nương nói:

-Ngươi không thân hành, để một mình Lục Tiểu Phụng đến chỗ đó thì bất luận có đắc thủ hay không cũng chẳng liên can gì đến ngươi.

Kim Cửu Linh mỉm cười đáp:

-Tại hạ vốn là người cẩn thận, chẳng bao giờ làm việc gì mình không nắm chắc.

Công Tôn Đại Nương hỏi:

đối với việc này ngươi hoàn toàn nắm chắc cả rồi chăng?

Kim Cửu Linh đáp:

-Tại hạ cũng biết đại nương là con người đáo để, những hành động của tại hạ rất có thể bị đại nương khám phá. Thậm chí tại hạ còn biết đại nương đã giết

A Thổ rồi giả

dạng gã, khiến Lục Tiểu Phụng phải tìm đến đại nương để chính đại nương dẫn y đi.

Công Tôn Đại Nương ngạc nhiên hỏi:

-Ngươi biết ư?

Kim Cửu Linh cười mát đáp:

- Dĩ nhiên tại hạ biết, nhưng tại hạ không để tâm về vụ này.

Công Tôn Đại Nương "ủa" một tiếng.

Kim Cửu Linh lại nói:

-Vì tại hạ biết kế hoạch của mình hoàn toàn thành tựu vì đã đủ chứng cớ tỏ rõ đại nương là tên đại đạo thêu hoa. Dù đại nương có biết rõ kế hoạch

của tại hạ, nhưng không đưa ra được bằng chứng nào.

Hắn cười "hì hì" nói tiếp:

-Hơn nữa những vụ Tiết Băng mất tích, Xà Vương bị giết khiến Lục Tiểu Phụng căm hận thấu xương, bất luận đại nương nói sao y cũng tuyệt đối không tin và nhất quyết không buông tha đại nương. Huống chi tại hạ đã nổi tiếng thần bộ từ lâu, đồng thời là bạn hữu của y, trái lại đại nương là một nữ ma đầu hành tung bí ẩn, lai lịch bất minh.

Công Tôn Đại Nương không nhịn được thở dài nói:

-Ngươi tính đúng thật. Trước kia qua? ta chẳng có một bằng chứng nào, dù nói ngươi là tên đại đạo thêu hoa cũng chẳng ai tin.

Kim Cửu Linh đáp:

-Hiện giờ đại nương có nói ra cũng vậy, quyết chẳng một ai tin tưởng.

Công Tôn Đại Nương lạnh lùng nói:

-Ngươi đừng quên hiện giờ ngươi đã tự thú nhận.

Kim Cửu Linh cười vang nói:

đúng thế! Hiện giờ tại hạ thừa nhận thật, nhưng thừa nhận thì đã sao?

Công Tôn Đại Nương cười hỏi:

-Ngươi cho là những lời ngươi đây, ngoài ta ra chẳng một ai nghe thấy chứ gì?

Kim Cửu Linh đáp:

-Tại hạ từng nói chẳng bao giờ làm một việc mà

mình không nắm vững.

Công Tôn Đại Nương hỏi:

-Ngươi lại cho là tuyệt không một ai tìm tới đây và nhận đúng là ta không nhúc nhích được mới chịu thừa nhận phải không?

Kim Cửu Linh đáp:

-Tại hạ không muốn đại nương chết rồi biến thành con quỷ hồ đồ.

Công Tôn Đại Nương hỏi:

-Ngươi không sợ Lục Tiểu Phụng mò tới đây một cách đột ngột ư?

Kim Cửu Linh đáp:

-Tuy y là con heo ngu dại, nhưng chân chạy còn

lẹ lắm...

Hắn mỉm cười, thò tay vào bọc rút ra một cái ống trúc có in dấu hỏa ấn nói tiếp:

-Cái này tại hạ vừa nhận được từ Nam Hải chuyển tới bằng phi cáp truyền thư. Lục Tiểu Phụng đã qua Nam Hải và hiện giờ đi thẳng Mạt Lăng rồi.

Công Tôn Đại Nương thở dài thườn thượt nói:

-Qua? là ngươi suy nghĩ chu đáo quá! Kim Cửu Linh đáp:

đa tạ đại nương quá khen.

Công Tôn Đại Nương nói:

- Dù sao ngươi cũng đừng hòng lấy được một chữ khai cung ở ta.

Kim Cửu Linh lạnh lùng đáp:

-Tại hạ cũng đã nghĩ tới điểm này. Về vụ khai cung của đại nương thể nào cũng phải có.

Công Tôn Đại Nương biến sắc.

Kim Cửu Linh nói tiếp:

-Những loại khẩu cung này, bất cứ lúc nào tại hạ cũng có thể sai người viết ra hàng trăm ngàn bản mà tùy tiện ai viết cũng được. Bút tích của đại nương trước nay chưa ai biết qua, hết bề tra cứu.

LỤC TIỂU PHỤNG

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Quyển 2
Chương 22

Lưới Trời Lồng Lộng Tuy Thưa Mà Không Lọt

Công Tôn Đại Nương nói:

-Bây giờ ngươi có thể giết ta được rồi, vì lý lẽ là ta muốn trốn đi hoặc chống lại sự bắt bớ.

Kim Cửu Linh đáp:

-Lần này đại nương nói đúng lắm.

Công Tôn Đại Nương nghiến răng nói:

-Sau khi ta chết rồi vụ này sẽ thành tử vô đối

chứng và ngươi vĩnh viễn ung dung ngoài vòng pháp luật.

Công Tôn Đại Nương nói tiếp:

-Nay ngươi đã đạt được tâm nguyện đó.

Kim Cửu Linh đáp:

-Hãy còn thiếu một chút.

Công Tôn Đại Nương hỏi:

-Vì ta chưa chết chứ gì?

Kim Cửu Linh thở dài đáp:

-Bản tâm tại hạ muốn để đại nương sống thêm mấy bữa, vì đại nương là một mỹ nhân hiếm có. Đáng tiếc hiện giờ tại hạ phát giác ra nên giết sớm đại nương đi là hơn.

Công Tôn Đại Nương trợn mắt nhìn hắn, đột nhiên cười rộ.

Kim Cửu Linh hỏi:

đại nương nhận ra cái chết là chuyện đáng cười ư?

Công Tôn Đại Nương đáp:

-Chết thì có gì đáng cười, cái đáng cười chính là ngươi.

Kim Cửu Linh "ủa" một tiếng ra chiều kinh ngạc.

Công Tôn Đại Nương tiếp:

-Ngươi quay đầu nhìn lại sẽ rõ ngươi có phải đáng cười không?

Kim Cửu Linh không nhịn được quay đầu về

phía sau, bất giác toàn thân hắn lạnh toát như té xuống hố băng. Hắn ngó thấy Lục Tiểu Phụng đứng sửng không hiểu từ lúc nào?

Lục Tiểu Phụng nhìn hắn mỉm cười nói:

-Tại hạ là Lục Tiểu Phụng. Lục Tiểu Phụng là Lục Tiểu Phụng chứ không phải là Lục Tiểu Heo.

Người đứng ở cửa chân chính là Lục Tiểu Phụng, còn ai muốn kêu bằng Lục Tam Đãn hay Lục Tiểu Trư cũng mặc.

Tại sao Lục Tiểu Phụng lại đến đây một cách đột ngột? Kim Cửu Linh không thể tin được, vì là chuyện rất phi lý.

Hắn không tự chủ được thốt ra một câu ngớ ngẩn:

-Hiện giờ ông bạn đang ở ngoài xa tám mươi dặm

kia mà?

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Coi bề ngoài giống như vậy.

Kim Cửu Linh nhìn ống trúc trong tay nói:

-Tại hạ vừa tiếp được cái này từ Nam Hải gởi tới bằng phi cáp truyền thư.

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Tại hạ biết rồi.

Kim Cửu Linh hỏi:

-Công tử biết rồi ư?

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Chim bồ câu đó qua? đã được Kim tổng quản

huấn luyện kỹ càng và giao cho Mạnh Vỹ.

Kim Cửu Linh ngơ ngác không hiểu.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

-Phải chăng trong thư viết: Lục mỗ đã qua đó, rồi đi về phía Tây?

Kim Cửu Linh ấp úng:

-Sao công tử... lại biết?

Lục Tiểu Phụng cười đáp:

- Dĩ nhiên tại hạ biết rõ vì phong thơ chính tay tại hạ viết ra.

Kim Cửu Linh càng kinh hãi hơn hỏi:

-Công tử viết ư? Viết hồi nào?

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Mới viết đêm hôm qua.

Rồi chàng mỉm cười giải thích:

-Chiều hôm qua tại hạ đã viết truyền thư ước hẹn với tổng quản đến hội diện tại chỗ ở của Xà Vương. Cái đó tổng quản biết rồi.

Kim Cửu Linh gật đầu.

Lục Tiểu Phụng nói tiếp:

-Chiều hôm ấy tại hạ đã ngó thấy tự tích của Mạnh Vỹ. Kiểu chữ của gã rất dễ học, vì nét bút rất vụng về. Học người viết tốt mới là chuyện khó, còn bắt chước chữ xấu thì dễ ợt. Lúc gã thả phi cáp, tại hạ thừa cơ lấy trộm một ống đồng, một tờ giấy viết thơ, chờ gã lên giường ngủ rồi đi mò bắt con chim bồ câu của gã.

Kim Cửu Linh nghe tới đây da mặt xanh rờn.

Lục Tiểu Phụng nói:

đêm hôm qua tại hạ giao chim cho một người bạn trú ngụ ở Nam Hải dặn y chiều hôm thả chim ra.

Lục Tiểu Phụng mỉm cười giải thích tiếp:

-Vì tại hạ đã tính trước, khi gặp nhau rồi, tổng quản tất nghĩ cách ly khai tại hạ để thừa cơ hạ sát Công Tôn Đại Nương đặng bịt miệng.

Kim Cửu Linh không nhịn được hỏi:

-Công tử cũng tính đúng là tại hạ dặn Mạnh Vỹ chờ ở bên đó để báo cáo hành tung của công tử ư?

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Nam Hải là đường tại hạ phải đi qua mà Mạnh

Vỹ lại là thổ công ở đó. Kim tổng quản vốn tính cẩn thận, nếu tại hạ chưa đi xa, chẳng khi nào hạ thủ một cách khinh xuất.

Kim Cửu Linh hỏi:

-Nhưng nơi đây...

Lục Tiểu Phụng ngắt lời:

-Nơi đây qua? là bí mật, sự thực tại hạ khó mà kiếm ra được.

Kim Cửu Linh hỏi:

-Ai dẫn công tử tới đây?

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Cũng con chim đó.

Kim Cửu Linh lại thừ người ra.

Lục Tiểu Phụng nói:

-Ống trúc hở miệng, chim bay gió thổi phát ra tiếng vo vo. Từ chiều hôm nay, tại hạ chờ sẵn trên thành lâu đón trước, biết rõ con chim kia bay đến tìm tổng quản. May ở chỗ khinh công của tại hạ không đến nỗi kém cõi.

Kim Cửu Linh da mặt xanh lè biến thành trắng bợt hết ngó Công Tôn Đại Nương lại nhìn Lục Tiểu Phụng hỏi:

-Phải chăng hai vị đã ngấm ngầm giao thông với nhau?

Lục Tiểu Phụng mỉm cười đáp:

-Kim tổng quản có điều nghĩ chưa tới.

Kim Cửu Linh hỏi:

-Chẳng lẽ công tử đã nghi ngờ Kim mỗ?

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Mãi đến lúc Xà Vương chết, tại hạ mới bắt đầu nghi ngờ tổng quản.

Kim Cửu Linh hỏi:

-Tại sao vậy?

Lục Tiểu Phụng hỏi lại:

-Kim tổng quản có nhớ lúc chúng ta phát giác ra Xà Vương chết, trên tiểu lâu chẳng có đèn lửa chi hết?

Kim Cửu Linh gật đầu, nhưng hắn chưa hiểu điểm này quan trọng chỗ nào?

Lục Tiểu Phụng liền giải thích:

-Trên lầu không đèn lửa đủ chứng minh Xà Vương chết trước khi trời tối, lão chưa thắp đèn đã bị người khác hạ độc thủ.

Kim Cửu Linh đột nhiên da mặt cứng đơ như xác chết. Hắn chẳng bao giờ ngờ tới chút sơ sót này lại thành mấu chốt trọng yếu để phá án.

Lục Tiểu Phụng nói:

-Công Tôn Đại Nương mà thực tình ước hẹn Xà Vương đến hội diện ở Tây Viên thì chẳng khi nào lại đến giết lão trước lúc phó ước. Do đó tại hạ liền nghĩ tới hung thủ hạ sát Xà Vương nhất định là người khác chứ không phải Công Tôn Đại Nương.

Kim Cửu Linh hỏi:

-Công tử ngờ ngay cho tại hạ ư?

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Tại hạ chưa nắm vững, nhưng chỉ nghĩ tới Xà Vương có thể đã nhờ tổng quản làm việc giùm.

Kim Cửu Linh hỏi:

-Tại sao vậy?

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Vì chỉ có tổng quản mới uy hiếp được Xà Vương nên chịu giúp lão. Khi lão kiếm bức địa đồ trong Vương phủ cho tại hạ, lấy được rất dễ dàng. Một tấm bản đồ tỉ mỉ

như vậy mà một lão hán quê quyết không đủ thần thông kiếm được mau lẹ, trừ phi lão cấu kết với tổng quản trong Vương phủ.

Kim Cửu Linh môi miệng lợt lạt, trán toát mồ hôi.

Lục Tiểu Phụng nói tiếp:

-Tổng quản dùng giải đoạn thắt chết Xà Vương là để giá họa cho Công Tôn Đại Nương, nhưng có biết đâu chính cái đó lại biến thành chứng cớ gỡ tội cho y.

Kim Cửu Linh không nhịn được lại hỏi:

-Tại sao vậy?

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Vì lúc đại nương giao thủ với tại hạ, giây thao buộc kiếm của y bị tại hạ hớt đứt.

Giải đoạn đó chẳng phải mỗi lúc mà kiếm được, nhất là trong lúc hoang mang y làm gì mà có cơ hội để kiếm dây.

Kim Cửu Linh tắc họng không thốt nên lời.

Lục Tiểu Phụng lại thở dài nói:

-Chỉ một chút sơ hở là đủ khiến cho cuộc đề phòng chu mật bị vỡ tung. Huống chi không phải chỉ sơ sót có một điểm.

Kim Cửu Linh hỏi:

-Còn gì nữa?

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Tổng quản bố trí hai gian nhà kia kể ra rất cao minh, nhưng lại quên một điểm.

Kim Cửu Linh hỏi:

điểm nào?

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Mỗi con người đều có một hơi hướng đặc biệt. Nếu xiêm áo đó Công Tôn Đại Nương đã mặc qua thể

nào cũng để hơi hướng lại.

Công Tôn Đại Nương mỉm cười xen vào:

-Rất nhiều người khen ta là một nữ nhân thơm phức.

Lục Tiểu Phụng nói:

-Tổng quản không chịu để Hoa Mãn Lâu tham dự vào vụ này có khi cũng sợ bị gã phát giác ra điều bí mật đó, nhưng tổng quản lại chưa hiểu chính tại hạ cũng học được bản lãnh này của gã.

Chàng mỉm cười nói tiếp:

-Khi tại hạ quan sát sự vật không những chỉ coi bằng mắt mà còn ngửi bằng mũi.

Công Tôn Đại Nương lại cười nói:

-Vì thế cũng nhiều người bảo ngươi là con chó săn.

Lục Tiểu Phụng lại nói:

-Tổng quản cố ý chế tạo cái hộp gỗ truyền tin lại giả vờ trúng độc để một mình tại hạ đi. Đó thật là những cao chiêu, đáng tiếc tổng quản còn sơ sót một điều.

Bây giờ Kim Cửu Linh lẳng lặng mà nghe chàng nói chứ không hỏi xen vào.

Lục Tiểu Phụng nói:

-Mạnh Vỹ vốn là kẻ quê kệch, đến chữ tiểu triện còn chưa hiểu thì làm sao nhận ra được Chung đỉnh văn tự ở trong hộp? Huống chi sau khi tổng quản trúng độc, gã chẳng quan tâm chút nào. Đó cũng là một chuyện phản thường.

Công Tôn Đại Nương xen vào:

-Gã lại rất nhiều tiền, bất cứ lúc nào cũng có thể đưa ra mười vạn lạng bạc.

Lục Tiểu Phụng nói:

-Tại hạ đã tính toán: Phần lương bổng của gã để nguyên, không ăn xài một đồng nào, cũng phải năm sáu chục năm mới dành dụm được mười vạn lạng bạc.

Công Tôn Đại Nương mỉm cười nói:

-Không ngờ ngươi lại tính toán tinh vi đến thế! Lục Tiểu Phụng nói:

-Nhưng tại hạ chưa nắm vững, bởi lẽ Tiết phu nhân đã bảo người thêu hoa mẫu đơn vào tấm đoạn hồng nhất định là nữ nhân, vì thế...

Kim Cửu Linh không nhịn được hỏi:

-Vì thế làm sao?

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Vì thế tại hạ lấy mảnh đoạn hồng ra coi kỹ hồi lâu...

Tấm đoạn này bị Tư Không Trích Tinh lấy cắp rồi Tiết Băng đem đến Thê Hà Am đặt dưới gầm pho tượng Thuần Dương chân nhân. Sau cùng tấm đoạn lại trở về tay Lục Tiểu Phụng.

Lục Tiểu Phụng nói tiếp:

-Tại hạ phải coi mất một giờ mới khám phá ra điều bí mật.

Kim Cửu Linh hỏi:

-Công tử khám phá ra điều chi?

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Tại hạ nhận thấy lỗ kim ở cánh hoa mẫu đơn thô hơn một chút liền nghĩ đến cánh hoa thêu hai lần chỉ, rút đi một lần, hãy còn một lần nữa.

Chàng mỉm cười nói tiếp ; -Lúc người khác coi thấy tổng quản thêu hoa, thực ra là tổng quản rút đi một lần chỉ. Như vậy bông mẫu đơn do nữ nhân thêu mà tên đại đạo thêu hoa lại không phải là nữ nhân.

Kim Cửu Linh hỏi:

-Còn gì nữa không?

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Còn một điểm nữa là tổng quản không nên bắt Tiết Băng đưa đi.

Kim Cửu Linh hỏi:

-Tại sao vậy?

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Về sau tại hạ biết ra Tiết Băng là bát muội của Công Tôn Đại Nương. Dù Công Tôn Đại Nương đúng là tên đại đạo thêu hoa tất cũng không hạ thủ đối với bát muội.

Công Tôn Đại Nương hỏi:

-Sao ngươi biết thị là bát muội của ta? Điểm này chính ta cũng chưa hiểu.

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Cũng vì cái bàn tay đó.

Công Tôn Đại Nương hỏi:

-Bàn tay nào?

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Bàn tay của Tôn Trung.

Đoạn chàng giải thích:

-Tiết Băng chặt tay Tôn Trung mà bàn tay đó lại về phòng Tiết Băng. Cái bàn tay không thể tự mình bò đi làm sao tới đó được: Ngoại trừ một người chị em trong bọn đi giày đỏ, chẳng ai biết chặt tay người khác rồi lại đem bàn tay về nhà.

Công Tôn Đại Nương hỏi:

-Ngươi ngó thấy cái bọc gói mũi người của Tam nương mới nhớ đến bàn tay kia phải không?

Lục Tiểu Phụng gật đầu đáp:

-Y mới gia nhập vào tổ chức của các vị, quên mất mỗi năm phải đem một cái gì về để phúc trình. Khi y

nhớ ra mới đến lấy cái bàn tay đứt kia đem về. Đáng tiếc lúc ra đi vội vàng y lại bỏ quên bàn tay ở nhà không đem theo.

Chàng thở dài nói tiếp:

-Tại hạ đã hỏi cái bàn tay đó sao lại đến phòng y, thì y trả lời một cách hàm hồ vì không muốn cho tại hạ biết y có mối liên quan với các vị.

Công Tôn Đại Nương nói:

-Nhưng ngươi đã đoán ra rồi.

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Mãi tới lúc đại nương nói: "Bát muội không đến đâu". Tại hạ mới nghĩ ra bát muội của đại nương nhất định là Tiết Băng.

Kim Cửu Linh đột nhiên cười lạt nói:

-Lý do này không đứng vững.

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Lý do không đứng vững thật nhưng đối với tại hạ cũng đủ rồi.

Kim Cửu Linh hỏi:

đủ thật không?

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Lý do tuy đủ, nhưng chứng cớ thì còn thiếu.

Kim Cửu Linh hỏi:

-Công tử chưa có một chứng cứ nào hết.

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Vì thế tại hạ nhất định phải yêu cầu tổng quản

tự mình thừa nhận, mới nghĩ ra biện pháp "Đặt vào đất chết để cầu sống".

Kim Cửu Linh hỏi:

đặt vào đất chết để cầu sống là thế nào?

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Tại hạ biết tổng quản nhất định chờ cho đến lúc kế hoạch của mình thành công, tức là lúc Công Tôn Đại Nương hết đường sống, mới nói rõ sự thực trước mắt y. Tại hạ

liền đặt y vào tử địa để tổng quản coi y như người chết rồi.

Công Tôn Đại Nương nhăn nhó cười nói:

-Biện pháp này tuy công hiệu nhưng cực khổ hơn cho ta. Hành tội cách này, ta chưa từng chịu bao

giờ.

Lục Tiểu Phụng nói:

điểm trọng yếu nhất là tại hạ tuyệt không cho đại nương phong thanh một chút gì trước, đồng thời không để ai nghi ngờ chúng ta đã mặc nhiên đồng đội với nhau.

Công Tôn Đại Nương nói:

-Trong đám thư muội của ta có một tên do Kim tổng quản đưa vào.

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Vì thế mà tại hạ phải diễn kịch trước mặt họ.

Công Tôn Đại Nương nói:

-Cho đến bây giờ, họ cũng chưa hay chính ta

nguyện ý đi theo ngươi mà vẫn tưởng là ta thua ngươi thật.

Lục Tiểu Phụng cười ồ.

Công Tôn Đại Nương trợn mắt lên nhìn chàng nói:

đừng cười nữa! Một ngày kia ta sẽ lại tỷ thí với ngươi cũng trong ba trận để định hơn thua, thử coi ngươi mạnh hay ta mạnh.

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Dĩ nhiên đại nương bản lãnh cao cường, còn tại hạ bất quá là kẻ ngu xuẩn.

Công Tôn Đại Nương nói:

-Ngươi qua? là kẻ ngu xuẩn. Trực giác của ta vẫn coi ngươi là kẻ ngu xuẩn nhưng cũng cảm thấy có

chỗ hay.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

-Tại hạ cũng có chỗ hay ư?

Công Tôn Đại Nương mỉm cười đáp:

-Hẳn thế. Có lúc ngươi biến thành người thông minh một cách đột ngột không ai ngờ tới.

Lục Tiểu Phụng thở dài nói:

-Tại hạ cũng cảm thấy có chỗ bất ngờ mình không tự hiểu mình được.

Công Tôn Đại Nương cười đáp:

-Chẳng phải ngươi tự mình không hiểu mà là kẻ khác không hiểu.

Mụ ngó Kim Cửu Linh bằng khoé mắt nói tiếp:

-Tỷ như thằng cha này hiện giờ hắn chẳng hiểu ra sao. Hắn không biết vì lẽ gì đột nhiên ngươi biến thành người thông tuệ.

Lục Tiểu Phụng lại cười rộ.

Kim Cửu Linh bất giác thở dài sườn sượt nói:

-Qua? Kim mỗ đã đánh giá công tử quá thấp.

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Có khi tại hạ...

Kim Cửu Linh chặn lời:

-Kim mỗ trước nay vẫn coi công tử là người bạn tốt, là kẻ hảo tâm. Không ngờ công tử lại đi câu kết với tên đại đạo thêu hoa để hãm hại Kim mỗ.

Lục Tiểu Phụng bất giác dừng tiếng cười. Chàng

giật mình nhìn hắn chằm chặp tựa hồ hắn là con người mà chàng chưa gặp bao giờ.

Kim Cửu Linh dựng mặt lên nói tiếp:

đáng tiếc là các vị muốn hãm hại thế nào cũng bằng vô dụng. Từ ngày Kim mỗ mười ba tuổi đã vào cửa công, tới nay gần ba chục năm chưa hề làm việc gì phạm pháp. Bất luận các vị nói sao tuyệt đối không một ai tin tưởng.

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Nhưng vừa rồi tổng quản đã tự thú nhận.

Kim Cửu Linh cười lạt:

-Kim mỗ thừa nhận cái gì?

Lục Tiểu Phụng chưng hửng, không biết nói thế nào. Cho tới bây giờ chàng vẫn chẳng có một chút

chứng cứ gì.

Kim Cửu Linh dĩ nhiên đã nhìn rõ. Hắn nói tiếp:

-Chẳng lẽ Kim mỗ thừa nhận chính mình là tên đại đạo thêu hoa? Trong thiên hạ làm gì có người ngu dốt đến thế? Các vị đem câu này nói ra ngoài há chẳng khiến cho người ta cười đến trẹo quai hàm?

Hắn lạnh lùng nói tiếp:

-Huống chi hai ban bộ khoái ở Dương thành và Nam Hải đều biết tên đại đạo thêu hoa chính là Công Tôn Đại Nương. Bây giờ các vị có giết Kim mỗ, quan nha cũng họa hình thông tư khắp thiên hạ để truy nã, chẳng sớm thì muộn các vị sẽ bị bắt.

Lục Tiểu Phụng thở dài nhăn nhó cười nói:

-Cuộc chiến này coi bộ tổng quản thắng rồi.

Kim Cửu Linh nghiêm nghị nói:

-Lưới trời lồng lộng tuy thưa mà không lọt. Xưa nay há có bao giờ tà thắng được chính, công đạo nhất định trường tồn. Vì vậy các vị nên ngoan ngoãn theo Kim mỗ về chịu án là hơn.

Lục Tiểu Phụng thở dài nói:

-Tà không thắng chính, công đạo trường tồn. Ai ngờ tổng quản cũng hiểu rõ đạo lý này.

Kim Cửu Linh đáp:

- Dĩ nhiên Kim mỗ hiểu lắm, lại hiểu hơn nữa là bất cứ các vị giở trò gì cũng bằng vô dụng.

Kim Cửu Linh nói tiếp:

-Trước kia ta...

Lần này hắn bị Lục Tiểu Phụng chặn lời:

-Tổng quản tưởng những lời vừa rồi của tổng quản ngoài Công Tôn Đại Nương và tại hạ ra, người ngoài không ai nghe thấy nữa ư?

Kim Cửu Linh biến đổi sắc mặt mấy lần nhưng hắn khôi phục vẻ trấn tĩnh được ngay đáp:

-Kim mỗ chẳng phải kẻ đui điếc. Nếu gần đây có người nào khác cũng đừng hòng che dấu được tai mắt của Kim mỗ.

Lục Tiểu Phụng nói:

-Tại hạ biết tai mắt tổng quản rất minh mẫn, chỉ vừa rồi sơ hở trong lúc nhất thời đắc ý quá quên hết mọi chuyện, nên không phát hiện ra tại hạ. Bây giờ mà có kẻ

khác bén mảng tới trong vòng năm ba trượng

cũng đừng hòng qua mặt được tổng quản.

Kim Cửu Linh cười lạt. Lục Tiểu Phụng nói tiếp:

-Tổng quản còn biết dù có người ẩn trong vòng năm ba trượng, cũng chẳng thể nào nghe rõ tổng quản đã nói gì?

Chàng không chờ Kim Cửu Linh mở miệng lại nói tiếp:

-Có điều đáng tiếc, mấy nhân vật này lại khác người thường.

Kim Cửu Linh "ủa" lên một tiếng ra chiều kinh ngạc.

Lục Tiểu Phụng lại nói:

-Những nhân vật này lỗ tai còn bén nhọn hơn tổng quản. Tuy tổng quản không nghe thấy họ mà họ

lại nghe thấy tổng quản.

Kim Cửu Linh lại thay đổi sắc mặt.

Lục Tiểu Phụng cười lớn hô:

-Bây giờ các vị có thể xuất hiện được rồi.

Chàng chưa dứt tiếng cười, trên mái ngói có tiếng động vang lên. Ba phụ nhân áo xanh dắt ba người đàn ông đui mắt từ trên nóc nhà nhảy xuống tiến vào.

Nhác trông ba phụ nhân áo xanh diện mạo tựa hồ giống hệt nhau, nhưng nhìn kỹ lại liền nhận ra bọn họ đều đã hóa trang.

LỤC TIỂU PHỤNG

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Quyển 2
Chương 23

Một Lời Đã Hứa Phải Giao Tranh

Chính là ba người từ trên tiểu lâu chuồn ra giữa lúc Lục Tiểu Phụng đánh cuộc với Công Tôn Đại Nương keo tối hậu.

Ba người đàn ông do ba phụ nhân dẫn tới thì một người mặt đỏ tía có ba vết sẹo do đao chém vào, một người xương lưỡng quyền cao gồ vẻ mặt nghiêm nghị, và một lão già mặc áo gấm rất hoa lệ, nhưng mặt đầy vẻ bịnh hoạn.

Kim Cửu Linh vừa ngó thấy ba người, toàn thân

đã lạnh cứng.

Dĩ nhiên hắn nhận ra ba nhân vật này rồi, vì họ chính là những người bị hắn đâm mù mắt, tên gọi Thường Mạn Thiên, Giang Trọng Uy, và chủ nhân Hoa Ngọc Hiên túrùc Hoa Nhất Phàm.

Giang Trọng Uy vẻ mặt xanh xám hằn học nói:

-Ta với ngươi kết bạn đã mấy chục năm, không ngờ ngươi là giống súc sinh mặt người dạ thú.

Thường Mạn Thiên nói theo:

-Lưới trời lồng lộng thưa mà không lọt. Ngươi hiểu đạo lý này sao còn hành động độc ác?

Hoa Nhất Phàm phẫn nộ toàn thân run bần bật, muốn nói mà không thốt nên lời.

Kim Cửu Linh ngó thấy bọn này, nơm nớp cất

bước đi giật lùi tìm đến cái ghế để ngồi xuống, dường như hắn không đứng vững được nữa.

Công Tôn Đại Nương hỏi:

-Chắc ngươi không ngờ tại sao ba người này lại tới đột ngột?

Thực tình Kim Cửu Linh chẳng khác gì người đang ngủ mơ vừa tỉnh giấc.

Công Tôn Đại Nương nói tiếp:

-Trong bọn chị em ta có hai người không bị hiểm nguy hơn ai hết là lão Tứ và lão Thất, ta tin cậy ở bọn họ. Ngoài ra tên a hoàn Lan Nhi kề cận bên ta, tất cũng không phản bội. Ta bảo họ chia đường đi mời Giang tổng quản, Thường tiêu đầu và Hoa lão tiên sinh tới đây cho lẹ.

Lục Tiểu Phụng nói theo:

-Bọn tại hạ đã tính kỹ ba vị này chậm lắm bữa nay cũng tới đây, nên đã ước hẹn gặp nhau ở thành lâu vào buổi trưa.

Một phụ nhân áo xanh cười khanh khách nói:

-Lục Tiểu Phụng rượt theo chim bồ câu. Tiểu muội rượt theo Lục Tiểu Phụng mới biết chốn này, liền đưa các vị tới ngay.

Tiếng cười của thị trong trẻo, lọt tai khiến người nghe khoan khoái tâm can. Thị chính là Hồng Y thiếu nữ, lúc nào cũng cười được.

Một phụ nhân áo xanh khác nói:

-Bọn tiểu muội cũng biết các hạ tai mắt rất linh mẫn nên không dám đến gần quá.

Qua? nhiên bọn tiểu nữ không nghe thấy các hạ nói gì, may mà ba vị này lại nghe rõ từng lời.

Thanh âm cô êm ả, ôn hòa. Cô chính là Tứ muội của Công Tôn Đại Nương tên gọi Âu Dương Tình.

Kim Cửu Linh không nhúc nhích mà cũng không mở miệng. Bây giờ hắn mới chân chính không nói sao được nữa.

Có lẽ bây giờ mới là lúc hắn hiểu câu "Tà không thắng chính, công đạo trường tồn".

Hồng Y thiếu nữ và Âu Dương Tình chạy lại nâng đỡ Công Tôn Đại Nương. Hai ả đột nhiên chau mày lại nhăn cả mũi nữa.

Công Tôn Đại Nương đỏ mặt lên, ghé vào tai ả nói thầm mấy câu.

Hai ả đều bật cười. Hồng Y thiếu nữ không nhịn được cười đến vẹo xương sườn, cười đến nghẹt thở không ra hơi.

Họ có quyền cười, cũng có lý do để mà cười. Đó là cái cười tự vấn tâm không có điều hỗ thẹn. Họ cười một cách đắc ý như gặp chuyện hứng thú.

Kim Cửu Linh có muốn cười cũng không cười nổi.

Thường Mạn Thiên hằn học nói:

-Ta biết ngươi chẳng những thêu hoa được mà còn thêu kẻ khác thành người mù, chỉ hai mũi kim đã thêu xong người đui mắt, nhưng bây giờ ngươi còn thêu gì được nữa không?

Giang Trọng Uy nói theo:

-Bây giờ dù ngươi có thêu thành hai cánh chim cũng đừng hòng bay ra khỏi màng lưới pháp luật.

Hồng Y thiếu nữ cười nói:

-Bây giờ các hạ chỉ còn tài thêu duy nhất là thêu một cỗ quan tài lớn đặc biệt để Mạnh Vỹ và Lỗ Thiếu Hoa đủ chỗ nằm bên bồi tiếp.

Lục Tiểu Phụng nói:

-Tại hạ cần thức tỉnh tổng quản một điều: Hay hơn hết là tổng quản đừng kêu bọn đồ tử đồ tôn đến giải cứu tổng quản.

Kim Cửu Linh vẫn ngồi yên không nhúc nhích mà cũng không mở miệng.

Lục Tiểu Phụng lại nói:

-Lúc này Mạnh Vỹ còn ở Nam Hải chờ đợi để báo cáo hành tung của tại hạ. Còn Lỗ Thiếu Hoa thì mắc bịnh rồi mà là bịnh rất trầm trọng.

Hồng Y thiếu nữ cười nói:

-Nghe nói hắn mắc bịnh rất kỳ quái là hai bàn tay hắn rất thích đưa ra để đòi tiền người ta không thấy đâu nữa.

Kim Cửu Linh bỗng thở dài sườn sượt lên tiếng:

đi cờ sai một nước là thua cả bàn. Không ngờ Kim Cửu Linh này cũng có ngày nay.

Giang Trọng Uy bất giác cũng thở dài nói:

-Thực ra ta đã biết sớm thế nào ngươi cũng có ngày này vì ngươi thích xài tiền, lại ưa hưởng thụ.

Âu Dương Tình nói:

-Ai cũng công nhận các hạ xài tiền với nữ nhân, nhưng đối với hạng gái như bọn tiện thiếp thì trong con mắt chỉ ngó thấy tiền chứ không thấy người. Dù các hạ có là Phan An tái thế, Tống Ngọc phục sinh thì cũng phải có tiền mới vào cửa được.

Lục Tiểu Phụng không nhịn được cũng phải phì cười.

Chàng biết Âu Dương Tình nói câu này là thực tình vì chàng đã hiểu thị rồi.

Âu Dương Tình trợn mắt lên ngó Lục Tiểu Phụng một cái, bỗng thị lại mỉm cười nói tiếp:

-Nhưng đối với công tử lại ra ngoài thể lệ đó, trên cõi đời này chỉ một mình công tử được ngoại lệ mà thôi.

Lục Tiểu Phụng ngạc nhiên hỏi:

-Ủa! Sao lại kỳ thế?

Âu Dương Tình sịu mặt xuống đáp:

-Vì công tử vốn không phải là người, chỉ là quân khốn kiếp có bốn hàng lông mày.

Lục Tiểu Phụng buông tiếng thở dài, tựa hồ đối với nữ nhân như Âu Dương Tình, thực không nên phiền trách.

Âu Dương Tình thực không phải là hạng người dễ giây vào. Ai kiếm chuyện với thị một lần là cả bọn thị đều ghi nhớ mãi.

Công Tôn Đại Nương đột nhiên lên tiếng:

-Bây giờ ta chỉ còn một việc tối hậu muốn hỏi ngươi.

Kim Cửu Linh hỏi:

-Hỏi Kim mỗ ư?

Công Tôn Đại Nương gật đầu đáp:

-Hay hơn hết là ngươi nên cho ta biết ngay Tiết Băng hiện ở đâu?

Kim Cửu Linh cười hề hề nhưng không lên tiếng.

Công Tôn Đại Nương tức giận hỏi:

-Chẳng lẽ ngươi còn định dùng y để uy hiếp bọn ta? Chẳng lẽ ngươi chưa rõ thủ đoạn của Công Tôn Đại Nương này?

Kim Cửu Linh không lý gì tới mụ chỉ nhìn Lục Tiểu Phụng thủng thẳng nói:

-Bạch Vân Thành chúa tự xưng kiếm pháp thiên hạ vô song mà cũng tán dương công tử không ngớt miệng. Lão bảo công tử là bậc kỳ tài bình sinh lão chưa từng thấy trong võ lâm.

Lục Tiểu Phụng nghe biết hắn nhất định còn thuyết nữa nên lẳng lặng chờ đợi.

Kim Cửu Linh nói tiếp:

-Công Tôn Đại Nương thiên biến vạn hóa, kiếm khí đệ nhất, còn bị bại về tay công tử.

Công Tôn Đại Nương cười lạt nói:

-Ngươi đừng luồn trôn ngựa nữa, có bợ đít đến mấy cũng chẳng ích gì.

Kim Cửu Linh vẫn mặc kệ mụ, nhìn Lục Tiểu Phụng nói tiếp:

-Sư huynh của Kim mỗ là Khổ Qua trước nay vẫn không coi ai ra gì mà đối với công tử còn phải nhìn bằng con mắt đặc biệt, vì nhận ra hai ngón tay của công tử kẹp binh khí đối phương là một tuyệt kỹ tiền vô cổ nhân hậu vô lai giả.

Lục Tiểu Phụng nhẹ buông tiếng thở dài. Đột nhiên chàng nghĩ tới Khổ Qua đại sư hay tin người sư đệ duy nhất đi vào hậu qua? này, trong lòng lão sẽ đau khổ không biết đến thế nào mà kể! Kim Cửu Linh

lại nói:

-Hoắc Hưu, Hoắc Thiên Thanh, Diêm Thiết San đều là những tay cao thủ tuyệt đỉnh đương thời cũng đều thất bại dưới bàn tay công tử. Xem thế đủ biết nếu công tử

chưa phải là cao nhân đệ nhất thiên hạ thì cũng chẳng sai mấy.

Hắn thở dài nói tiếp:

-Kim mỗ bất quá là một tên ưng trảo phía trong khuôn cửa sáu cánh. Những tay cao thủ võ lâm đối với con người như Kim mỗ coi không đáng một đồng.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

-Rút cục tổng quản muốn nói gì?

Kim Cửu Linh lạnh lùng đáp:

-Kim mỗ bất quá muốn cùng một vị cao thủ ngạo thị võ lâm thiên hạ là công tử đấu một trận hơn thua, so một phen cao thấp.

Công Tôn Đại Nương cười lạt hỏi:

-Bây giờ ngươi đã thành con ba ba trong rọ thì làm gì còn đủ tư cách cùng người ta đánh cuộc hơn thua, so tài cao thấp?

Kim Cửu Linh không thèm nhìn mụ hững hờ đáp:

-Tại hạ thua cuộc thì chẳng những cam tâm tình nguyện bó tay chịu trói đi theo công tử về chịu án, mà còn lập tức đưa ra nơi ở của Tiết Băng.

Lục Tiểu Phụng mắt sáng lên. Hiển nhiên chàng đã bị hắn rung động.

Kim Cửu Linh lại hỏi:

-Nếu công tử thua thì sao?

Lục Tiểu Phụng hỏi lại:

-Tổng quản muốn thế nào?

Kim Cửu Linh đáp:

-Tại hạ không nghĩ đến chuyện yêu cầu công tử buông tha Kim mỗ.

Công Tôn Đại Nương lớn tiếng:

- Dù y có buông tha ngươi ta cũng không chịu.

Kim Cửu Linh lờ đi như không nghe tiếng mụ, hắn nói tiếp:

-Vạn nhất công tử chết về tay Kim mỗ, Kim mỗ chỉ yêu cầu công tử ưng cho một điều.

Lục Tiểu Phụng giục:

-Tổng quản nói đi! Kim Cửu Linh đáp:

-Kim mỗ chỉ yêu cầu công tử bảo toàn cho một chút thanh danh, đừng đem vụ này tiết lộ ra bên ngoài. Kim mỗ nghĩ rằng công tử nên nể mặt tệ sư huynh mà ưng thuận cho.

Lục Tiểu Phụng không nói năng gì lẳng lặng cất bước lại mở cửa sổ nhìn ra.

Bên ngoài bóng tịch dương đầy trời, ngày đã gần tới lúc huỳnh hôn.

Thường Mạn Thiên đột nhiên lên tiếng:

-Công tử chớ nghe lời hắn. Hắn là con người giảo hoạt như hồ ly. Trong vụ này tất còn ngụy kế khác.

Giang Trọng Uy cũng nói:

-Võ công hắn cũng ra ngoài sự tiên liệu của tại hạ.

Thường Mạn Thiên lại nói:

-Tại hạ bôn tẩu giang hồ từ thuở nhỏ, cùng người giao thủ đến mấy trăm trận, bị thương cũng vài chục lần, bản lãnh tuy chẳng cao thâm gì, nhưng có mấy phần kinh nghiệm mà chưa nhận ra võ công hắn sâu nông thế nào, thậm chí không đón đỡ nổi một chiêu của hắn.

Hoa Nhất Phàm đột nhiên buông tiếng thở dài nói:

-Võ công của thằng cha này thật cao thâm khôn lường! Ngày trước tại hạ đã từng cùng Mộc đạo nhân, Cổ Tùng cư sĩ tức là những tay cao nhân tiền bối tham luyện công phu. Theo nhận xét của tại hạ thì hai người trong những vị đó hợp lại cũng không đánh

nổi hắn.

Mấy người nói gì, Lục Tiểu Phụng cũng tựa hồ không nghe rõ, vì chàng đang có tâm sự khác.

Giữa làn ánh tịch dương, một bầy nhạn bay qua.

Lục Tiểu Phụng nói như để mình nghe:

-Mới hôm nào đang mùa thịnh hạ mà nay đã tới tiết Trung Thu. Thời gian đi mau quá! Kim Cửu Linh cũng thở dài nói:

-Quang âm thấm thoát như nước chảy mây trôi. Thời gian đi rồi không trở lại. Nhớ lại buổi sơ giao giữa chúng ta trong chớp mắt dường như đã gần chục năm rồi. Thử hỏi đời người được mấy độ mười năm?

Lục Tiểu Phụng nói:

-Công Tôn Đại Nương chưa phục hồi thể lực. Vì tại hạ sợ bị Kim tổng quản khám phá ra điều sơ hở nên đánh thuốc mê thật sự cho đại nương lăn ra.

Kim Cửu Linh đáp:

-Tại hạ cũng nhận xét đó không phải là chuyện giả trá.

Lục Tiểu Phụng nói:

-Hiện giờ mười thành công lực của đại nương nhiều lắm còn được năm thành.

Thêm vào còn Tứ muội Thất muội liên thủ với tại hạ thì bản lãnh của Kim tổng quản có cao thâm đến đâu cũng chẳng thể nào thoát chết được.

Kim Cửu Linh đáp:

-Tại hạ biết rồi.

Lục Tiểu Phụng nói:

-Nếu tại hạ ưng chịu giao thủ với tổng quản mà mình bị thất bại thì chẳng chết cũng bị trọng thương.

Chàng thở dài nói tiếp:

-Huống chi tổng quản đã biết tính tại hạ. Một khi giao ước so tài cao thấp rồi bị thất bại thì chẳng đời nào vác cái mặt dầy ra tay lần thứ hai.

Kim Cửu Linh đáp:

-Tại hạ biết công tử chẳng phải người quân tử, thì cũng là một nam tử hán.

Lục Tiểu Phụng nói:

-Hơn nữa tại hạ đã thất bại, bọn họ chưa chắc đã cản trở nổi tổng quản. Nếu bữa nay tổng quản thoát nạn thì chẳng khác gì hạc nội mây ngàn, tiêu dao

ngoài vòng pháp luật.

Âu Dương Tình hỏi:

-Công tử đã hiểu rõ ý hắn còn rườm lời làm chi? Chẳng lẽ công tử qua? là một tên ngu xuẩn?

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Những lời tại hạ nói chẳng phải là phế thoại.

Âu Dương Tình cười lạt hỏi:

-Chẳng phải là phế thoại thì là gì?

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Tại hạ chỉ bảo cuộc chiến này tại hạ phải thắng chứ không thể thất bại được. Tại hạ đã nhận lời với y là phải nắm vững phần thắng.

Âu Dương Tình nhún vai hỏi:

-Công tử đã chuẩn bị đấu với hắn chưa?

Lục Tiểu Phụng hững hờ đáp:

-Nếu tại hạ không muốn nhận lời thì những câu nói vừa rồi qua? là phế thoại.

Kim Cửu Linh đột nhiên nhảy vọt lên nói:

-Hay lắm! Lục Tiểu Phụng qua? không hổ là Lục Tiểu Phụng.

Lục Tiểu Phụng thở dài đáp:

-Câu này tại hạ đã nghe hơn một lần rồi.

Kim Cửu Linh hỏi:

-Công tử chuẩn bị động thủ ở đâu?

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Ở ngay đây! Kim Cửu Linh hỏi:

-Ở trong nhà này ư?

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Loạn động không bằng trấn tĩnh. Tại hạ không muốn để tổng quản còn có cơ hội tẩu thoát.

Kim Cửu Linh cả cười nói:

-Hay lắm! Hay lắm! Tinh thần hắn đột nhiên phấn khởi tựa hồ biến thành người khác.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

-Tổng quản dùng binh khí gì?

Kim Cửu Linh cười đáp:

- Dĩ nhiên tại hạ dùng thứ binh khí không để công tử đưa hai ngón tay ra mà kẹp được.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

-Tổng quản đã chuẩn bị rồi ư?

Kim Cửu Linh đáp:

-Trong lòng tại hạ có linh cảm chẳng sớm thì muộn tất có ngày phải giao thủ với công tử.

Hắn tiến về phía tủ áo kê ở góc nhà, mở tủ ra. Trong tủ có một cây thương, một thanh đao, hai thanh kiếm, một cặp câu, một đôi kích, một ngọn roi, một lưỡi tuyên hoa phủ, một cây luyện tử thương và một trái đại thiết trùy.

Tủ áo này chẳng khác gì một kho binh khí tuy nhỏ bé mà đầy đủ.

Lục Tiểu Phụng thở dài nói:

-Tổng quản là người chu đáo. Bất cứ lúc nào và

ở nơi đâu cũng đều chuẩn bị sẵn sàng.

Kim Cửu Linh cười đáp:

-Tại hạ vốn là người rất cẩn thận, chẳng bao giờ làm việc gì không nắm vững.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

-Cuộc đả đấu nào tổng quản không nắm vững thì cũng không đả đấu chăng?

Kim Cửu Linh hững hờ đáp:

-Trong đời tại hạ xẩy cuộc giao thủ đã nhiều mà chưa bị hại lần nào.

Câu này hắn nói thật.

Kim Cửu Linh ngưng thần nhìn Lục Tiểu Phụng nói tiếp:

-Nhưng tại hạ biết bình sinh công tử động thủ với ai cũng chưa từng thất bại lần nào.

Lục Tiểu Phụng cười nói:

-Bất luận việc gì ở đời cũng có lần thứ nhất.

Kim Cửu Linh đáp:

-Công tử nói hay lắm.

Hắn vươn tay lấy binh khí. Hắn lựa trái thiết trùy nặng tới hơn tám chục cân.

Công Tôn Đại Nương trầm giọng nói:

-Các vị ra ngoài hết để canh giữ cửa ngõ.

Các vị mà mụ nói đây bao quát chị em mụ và cả Thường Mạn Thiên, Giang Trọng Uy và Hoa Nhất Phàm.

Mụ biết uy lực của trái đại thiết trùy ghê gớm đến thế nào rồi. Căn nhà này tuy không nhỏ nhưng cũng không rộng lớn. Người ta thi triển thứ binh khí này mà đụng vào vật gì ở trong nhà thì vật đó sẽ vỡ tan tành.

Lục Tiểu Phụng ngấm ngầm kinh hãi trong lòng, bụng bảo dạ:

-Thằng cha này thường dùng mũi kim thêu hoa nhẹ như lông hồng, mà lúc này lại sử dụng trái đại thiết trùy nặng ngót trăm cân. Chẳng lẽ võ công của hắn đã đến trình độ xuất thần nhập hóa, có thể cất vật nặng cũng như đồ nhẹ, tùy theo ý muốn?

Kim Cửu Linh hỏi:

-Công tử dùng thứ binh khí gì?

Lục Tiểu Phụng trầm ngâm, chợt ngó thấy một hộp kim thêu hoa còn bỏ trong góc tủ. Chàng liền lựa

mũi kim thêu hoa làm binh khí.

Kim Cửu Linh cả cười nói:

-Hay lắm! Tại hạ sử đại thiết trùy, công tử dùng kim thêu hoa. Giả tỷ lúc này người ngoài ngó thấy, nhất định họ bảo công tử là tên đại đạo thêu hoa.

Lục Tiểu Phụng lạnh lùng đáp:

-Tại hạ tuy không phải là tên đại đạo thêu hoa nhưng cũng biết thêu.

Kim Cửu Linh chuyển động mục quang hỏi:

-Công tử có thêu được thành người đui mắt không?

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Tại hạ không làm được.

Cặp mắt bỗng biến thành sắc như dao, chàng dằn từng tiếng:

-Nhưng tại hạ lại biết thêu người chết.

Công Tôn Đại Nương vẫn chưa ra ngoài. Mụ lặng lẽ đứng vào một góc nhà. Tuy ngoài mặt không lộ vẻ gì mà trong lòng mụ rất đỗi lo âu.

Căn nhà này đối với cây binh khí của Kim Cửu Linh biến thành nhỏ hẹp.

Hắn phát huy chiêu thức, e rằng Lục Tiểu Phụng không còn đất để né tránh.

Đại thiết trùy dài đến năm thước. Mũi kim thêu hoa lại ngắn chừng một tấc, so binh khí thì một bên rất mạnh một bên rất yếu, một bên cực nặng một bên cực nhẹ.

Người ta thường nói nhu thắng cương, nhưng

nhược chưa chắc thắng cường, còn vật nhẹ chẳng thể nào kiềm chế được vật nặng. Lục Tiểu Phụng kém hẳn về mặt binh khí.

Kim Cửu Linh nhìn Công Tôn Đại Nương hỏi:

-Mời đại nương ra ngoài được chăng?

Công Tôn Đại Nương cười lạt hỏi lại:

-Chẳng lẽ các hạ sợ bản nhân ám toán?

Kim Cửu Linh cười đáp:

-Tại hạ biết đại nương chẳng phải hạng người như vậy, nhưng đại nương ở trong nhà khiến tại hạ cảm thấy mấy phần bị uy hiếp.

Công Tôn Đại Nương ngần ngại nheo mắt ngó Lục Tiểu Phụng.

Lục Tiểu Phụng cười lạnh lùng nói:

-Bọn tại hạ giao thủ ở trong nhà, các vị ra ngoài cũng có thể nhìn rõ.

Công Tôn Đại Nương buông tiếng thở dài uể oải cất bước. Mụ còn quay đầu lại nói:

-Hiện giờ công lực của bản nhân đã khôi phục được tám chín phần rồi. Dù công tử có thất bại hắn cũng không thể trốn tránh được.

Lục Tiểu Phụng cười đáp:

-Tại hạ chưa nghĩ đến vụ hắn có thể chạy thoát.

Kim Cửu Linh mỉm cười nói:

-Căn nhà này là tử địa. Hiện giờ tại hạ đang nghĩ tới câu :"Trí chi tử địa nhi hậu sinh".

Hắn vừa dứt lời đã vung chùy đánh tới. Trái thiết trùy trọng lượng thật sự là tám mươi bảy cân, Kim Cửu Linh vung thiết trùy nặng như vậy mà coi nhẹ tựa lông hồng.

Chiêu thức của hắn cũng linh diệu, biến ảo chẳng khác gì mũi kim thêu hoa.

Chiêu này đánh ra đã ngấm ngầm biến hóa đến sáu bảy lần mà tuyệt không nghe một chút phong thanh.

Lục Tiểu Phụng buông tiếng thở dài. Đến bây giờ chàng mới biết rõ Kim Cửu Linh qua? là người kín đáo. Võ công hắn lại cao thâm khôn lường.

Cũng trong lúc này chàng mới tin bọn Mộc đạo nhân, Khổ Qua đại sư, Cổ Tùng cư sĩ đều không phải là địch thủ của hắn.

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ rất mau. Động

tác trên tay chàng càng mau hơn.

Lục Tiểu Phụng chân bước nhẹ nhàng trượt đi, đồng thời chàng lại xoay tay phóng mũi kim thêu hoa đâm tới. Chỉ nghe đánh véo một tiếng, mũi kim rít lên như tên bắn.

Cây kim thêu hoa nhẹ như lông hồng mà ở tay chàng phóng ra phảng phất tựa vật nặng trăm cân.

Chiêu thức của chàng mãnh liệt chẳng kém gì trái đại thiết trùy.

Chỉ trong chớp mắt hai người đã qua lại mười mấy chiêu.

Cây binh khí nặng đánh ra những chiêu thức nhẹ nhàng linh diệu, cây binh khí nhẹ lại đánh ra những chiêu thức rất trầm trọng và cương mãnh phi thường! Cuộc chiến này thật tinh tuyệt không một ai tưởng tượng được.

Giang Trọng Uy, Hoa Nhất Phàm và Thường Mạn Thiên đều lộ vẻ kinh dị. Bọn họ tuy nhìn không thấy nhưng cũng nghe rõ.

LỤC TIỂU PHỤNG

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 24

Cuộc Thế Đi Vào Cõi Tỉnh Say

Trong nhà chỉ nghe tiếng mũi kim thêu hoa rít lên như xé bầu không khí. Trái lại cây đại thiết trùy chẳng có phong thanh chi hết.

Quần hào đều là những cao thủ xông pha bách chiến mà cũng không thể tưởng tượng được vụ này ra làm sao.

Tiếng mũi kim thêu veo véo mỗi lúc một vang không ngớt chợt ở mé đông, chợt qua bên tây, biến hoá mau lẹ tuyệt luân.

Hoa Nhất Phàm không nhịn được thở dài nói:

-Không trách người ta bảo Lục Tiểu Phụng là con phượng hoàng trong loài người, là bực kỳ tài hiếm có trong võ lâm. Phượng gáy phương nào, nơi đó bình yên vui nhộn.

Thường Mạn Thiên sịu mặt xuống đáp:

-Nhưng Kim Cửu Linh lại càng đáng sợ.

Hoa Nhất Phàm "ủa" lên một tiếng.

Thường Mạn Thiên giải thích:

-Lục Tiểu Phụng ra tay mau lẹ, chiêu thức biến hóa thần tốc, nhưng Kim Cửu Linh phóng đại thiết trùy chẳng một chút phong thanh càng khiến cho người ta phải hồi hộp.

Lão biết Kim Cửu Linh sử dụng đại thiết trùy vì

vừa rồi lão đã hỏi Âu Dương Tình.

Thường Mạn Thiên rất nhiều kinh nghiệm chiến đấu dĩ nhiên từng trải hơn chủ nhân Hoa Ngọc Hiên. Cách phân tích của hắn tinh vi hơn Hoa Nhất Phàm là lẽ tự nhiên.

Hoa Nhất Phàm trầm lặng một lúc rồi thủng thẳng cất tiếng khen:

-Tại hạ từng nghe Thường tổng tiêu đầu đánh quen trăm trận ít người bì kịp nhận xét qua? không lầm.

Hắn vừa dứt lời, đột nhiên những tiếng u ú rít lên như gió thét mưa gào, lại tựa hồ thần long ra khỏi đám mây mù gầm lên vang dội.

Thường Mạn Thiên động dung nói:

-Kim Cửu Linh đã biến đổi chiêu thức rồi.

Đúng là Kim Cửu Linh phát chiêu cương mãnh phi thường. Trong nhà đột nhiên bị trùy phong bao phủ cơ hồ không còn chỗ để người khác dung thân.

Giang Trọng Uy kinh hãi hỏi:

-Phải chăng vừa rồi hắn chỉ ra những chiêu thức để thử sức Lục Tiểu Phụng, bây giờ mới đánh thực sự?

Lại nghe Thường Mạn Thiên lên tiếng:

-Nhưng Lục Tiểu Phụng cũng trổ chân công phu rồi.

Giang Trọng Uy hỏi:

-Sao ông bạn biết?

Thường Mạn Thiên đáp:

-Kim Cửu Linh đã sử dụng đại thiết trùy tấn công bằng những chiêu thức cực kỳ uy mãnh. Nếu là người khác tức bị bức bách lùi ra ngoài rồi. Đằng này Lục Tiểu Phụng vẫn không thấy động tĩnh gì hết. Hiển nhiên y đang ung dung đối phó và chờ thời cơ phản kích.

Âu Dương Tình liếc mắt nhìn Thường Mạn Thiên, thị lộ vẻ rất khâm phục vì con người đui mù này quan sát chuẩn xác hơn cả kẻ có mắt.

Lục Tiểu Phụng qua? nhiên vẫn ung dung nghinh địch. Người chàng tựa hồ hữu hình biến thành vô hình. Thân pháp chàng có thể tùy ý xoay chuyển chẳng khác gì cơn gió thoảng.

Bất luận Kim Cửu Linh dùng đại thiết trùy cố sức dồn chàng vào thế thụ động mà chàng vẫn lướt qua một cách nhẹ nhàng hời hợt.

Có lúc đại thiết trùy hiển nhiên đã dồn chàng vào tử địa, không ngờ chàng đột nhiên uốn mình một cái đã biến cơn nguy thành bình yên.

Công Tôn Đại Nương từ nãy đến giờ lộ vẻ lo âu, bỗng mụ thở phào một cái nhẹ nhõm.

Thường Mạn Thiên lại thở dài nói:

-Ta vẫn tưởng Lục Tiểu Phụng không phải là địch thủ của Kim Cửu Linh, hiện giờ mới biết tên họ Kim nhất định thua về tay y.

Giang Trọng Uy vội hỏi:

-Sao ông bạn dám cả quyết như vậy?

Thường Mạn Thiên đáp:

-Kim Cửu Linh đang thi triển những chiêu thức cực kỳ cương mãnh. Cương thì dễ gãy, mãnh thì

không chịu được lâu. Khí lực tiêu hao rất nhiều, hắn còn kém Lục Tiểu Phụng xa lắm và sắp thua đến nơi.

Mặt lộ vẻ hoan hỉ, Thường Mạn Thiên thủng thẳng nói tiếp:

-Chỉ còn chờ Kim Cửu Linh không thể sử dụng trái đại thiết trùy theo như ý muốn, đập nát vật gì trong nhà, lúc đó hắn kiệt lực, là Lục Tiểu Phụng có thể phản kích.

Giữa lúc ấy đột nhiên nghe đánh "choang" một cái. Tiếp theo là những tiếng rào rào.

Âu Dương Tình không nhịn được la lên:

-Hắn đánh bể cái bàn rồi.

Lại "sầm" một tiếng vang lên. Hồng Y thiếu nữ la:

-Hắn lại đập gãy cả giường nữa.

Thường Mạn Thiên trên môi lộ nụ cười nói:

-Xem chừng chủ nhân Hoa Ngọc Hiên có thể yên ổn thu đồ trân bảo đem vêà rồi.

Hoa Nhất Phàm cũng lộ vẻ vui mừng đáp:

-Lão cũng đừng quên tiêu ngân của lão.

Giữa lúc ấy đột nhiên nghe đánh "đùng" một tiếng chấn động tưởng chừng trời long đất lở.

Kim Cửu Linh trán toát mồ hôi lạnh. Trái đại thiết trùy trong tay hắn vận chuyển mỗi lúc một chậm. Hắn cũng biết Lục Tiểu Phụng sắp vận động toàn lực phản kích đến nơi.

Hắn liền sấn lên hai bước vung đại thiết trùy đập thẳng xuống.

Lục Tiểu Phụng lùi lại hai bước. Đây là chàng thoái để mà tiến, toan nhảy xổ lại.

Không ngờ Kim Cửu Linh xoay tay lại vung lên. Trái đại thiết trùy đột nhiên tuột khỏi tay bay ra. Tiếng gió rít lên khủng khiếp xô về phía Lục Tiểu Phụng.

Thế liệng cực kỳ mãnh liệt bất cứ là ai cũng không chịu đựng được. Lục Tiểu Phụng chỉ còn đường né tránh.

Bỗng nghe đánh "rầm" một tiếng khủng khiếp. Trái đại thiết trùy nặng tám mươi bảy cân đập vào tường vách phá thành lỗ hổng lớn.

Trái thiết trùy hãy còn dư lực bay thẳng ra ngoài.

Kim Cửu Linh cũng vọt ra theo.

Biến diễn này cả Lục Tiểu Phụng cũng không ngờ tới. Chàng thấy bóng người thấp thoáng trước mặt. Trong nhà không còn Kim Cửu Linh nữa.

Lại nghe đánh "độp" một tiếng. Trái thiết trùy đụng vào tường viện rồi rớt xuống đất.

Kim Cửu Linh đã vọt ra ngoài tường.

Công Tôn Đại Nương cả kinh thất sắc toan rượt theo. Bỗng nghe đánh "vù" một tiếng. Người Lục Tiểu Phụng đã lướt qua trước mặt mụ.

Thường Mạn Thiên la thất thanh:

-Thân pháp y thật tuyệt diệu! Công Tôn Đại Nương buông tiếng thở dài nhăn nhó cười đáp:

đáng tiếc khí lực ta chưa hoàn toàn hồi phục, không thì ta cũng cho lão coi thân pháp để mở rộng tầm mắt.

Mụ không rượt theo nữa, vì đã có Lục Tiểu Phụng đuổi kịp Kim Cửu Linh rồi.

Thường Mạn Thiên cũng nói:

đại nương cứ yên dạ, Kim Cửu Linh đã kiệt lực mà khinh công còn kém Lục Tiểu Phụng thì trốn thoát làm sao được?

Công Tôn Đại Nương cũng hả hê cười đáp:

-Khinh công của Lục Tiểu Phụng qua? nhiên ít người bì kịp.

Hiện giờ Kim Cửu Linh đã biết khinh công của Lục Tiểu Phụng còn đáng sợi hơn hắn nhiều.

Hắn phát động chạy trước, lại chiếm tiên cơ, mà Lục Tiểu Phụng chỉ nhô lên hụp xuống bảy tám lần đã đuổi gần kịp hắn.

Hai người lúc đầu cách nhau đến mười trượng, bây giờ chỉ vẻn vẹn còn ba bốn trượng.

Cứ tình trạng này thì Lục Tiểu Phụng chỉ vọt đi hai cái nữa là tới nơi. Nhưng lạ thay! Kim Cửu Linh vẫn chẳng hoang mang chi hết.

Trước mặt là một khu rừng, bên trong có đình đài lầu các, cây cỏ tốt tươi.

Kim Cửu Linh đột nhiên lớn tiếng hô:

-Lục Tiểu Phụng chính là tên đại đạo thêu hoa. Mau ra ngăn chặn hắn lại.

Tiếng hô chưa dứt, đột nhiên có bốn người từ trong gác nhỏ vọt ra. Hiển nhiên là Nhị nương, Tam nương, nữ ni áo xanh và Giang Khinh Hà, bọn thư muội của Công Tôn Đại Nương.

Bốn người như bốn con chim én bay vọt tới.

Tam nương cùng nữ ni áo xanh chạy trước. Bỗng nghe đánh "chát" một tiếng, cây trường tiên trong tay Tam nương đã quấn lấy chân Lục Tiểu Phụng.

Lục Tiểu Phụng đang mải miết rượt theo Kim Cửu Linh không kịp né tránh.

Tam nương xoay tay giật một cái. Người chàng liền ngã lăn ra.

Lúc này Kim Cửu Linh lại lướt ra ngoài mấy trượng, xem chừng hắn có cơ trốn thoát.

Thanh y nữ ni tay cầm kiếm lấp loáng ánh hào quang nhằm đâm tới trước ngực Lục Tiểu Phụng.

Lục Tiểu Phụng đột nhiên đưa hai cánh tay kẹp lấy lưỡi kiếm.

Thanh y nữ ni cảm thấy cổ tay chấn động, kiếm đã bị đoạt.

Lục Tiểu Phụng vẫn kẹp thanh kiếm trong hai ngón tay, xoay lại liệng ra.

Không ai hình dung được tốc độ và lực lượng của nhát kiếm này. Chẳng những không ai tưởng tượng đến mà có nói ra cũng chẳng ai tin. Phải dùng đến hai chữ "chớp nhoáng" cũng chưa đủ hình dung được tốc độ của chiêu kiếm.

Tốc độ của chiêu kiếm nhanh như ánh sáng thắp lên thoáng cái đã chiếu đi rất xa.

Kiếm vừa ra khỏi tay. Kiếm quang lấp loáng. Mũi kiếm đã đâm tới sau lưng Kim Cửu Linh.

Kim Cửu Linh đột nhiên nghe một tiếng "sột" khác lạ. Trước nay hắn chưa từng nghe thấy thanh âm tương tự như vậy bao giờ.

Tiếp theo hắn phát giác ra trong tim đau nhói tựa hồ người bị thương ở trong lòng.

Hắn cúi xuống nhìn liền thấy một tia máu phía trước ngực vọt ra.

Lúc máu vọt ra, hắn mới ngó thấy thanh kiếm xuyên qua người mình.

Hắn vừa nhìn rõ là thanh kiếm thì người hắn té xuống.

Kim Cửu Linh chưa chết.

Thanh kiếm thật mau lẹ, nó mau lẹ hơn cả cái chết đến với con người.

Kim Cửu Linh ngó thấy Lục Tiểu Phụng vọt tới.

Cây roi của Tam nương cũng bị chàng kẹp trong hai ngón tay và đã gãy làm hai đoạn.

Lục Tiểu Phụng nâng Kim Cửu Linh dậy lớn

tiếng hỏi:

-Tiết Băng! Tiết Băng ở đâu?

Kim Cửu Linh nhìn chàng. Khoé mắt hắn lộ ra tia cười kỳ dị mà thảm khốc.

Hắn thều thào đáp:

-Bây giờ ta đi kiếm y đây. Ngươi thì còn lâu mới được gặp y. Lâu lắm! Lâu lắm! Thanh âm của hắn đột nhiên dừng lại.

Trái tim hắn cũng ngừng đập.

Khoé mắt hắn vẫn còn tia cười tàn khốc và ác độc, phảng phất như hắn đã nhìn thấy Tiết Băng.

oOo Lục Tiểu Phụng đã say mềm, vì chàng muốn say và chẳng thể không say.

Câu nói của Kim Cửu Linh :"Bây giờ ta đi kiếm y, còn ngươi thì lâu lắm mới được gặp y. Lâu lắm! Lâu lắm !..." hãy còn văng vẳng bên tai. Chàng hiểu ý Kim Cửu Linh thì không say làm sao được?

Chàng say khướt mà ngủ không nổi. Chàng còn nghe Công Tôn Đại Nương giải thích với bọn chị em:

-"Lục Tiểu Phụng không phải là kẻ ngu xuẩn. Ta biết gã chẳng ngu chút nào. Ta tin là gã đã nhận ra âm mưu của Kim Cửu Linh. Nhưng ta không nắm vững. Tuy ta không nắm vững nhưng ta cũng nhất định phanh phui âm mưu của hắn.

"Ngoài hắn không còn ai hãm hại ta được.

"Ta cũng nhất định tìm ra những kẻ đồng mưu với hắn, ta không thể để con người đó trà trộn với chị em ta, cũng như ta không để một hạt cát dính vào mắt.

"Sở dĩ ta cố ý dẫn Lục Tiểu Phụng đến chỗ bọn mình hội họp là vì ta hy vọng có cơ hội nói cho gã hay. Ta còn hy vọng gã liên thủ hiệp lực với ta để tróc nã tên đại đạo thêu hoa chân chính, nhưng ta không thể nói rõ vì ta biết trong bọn ngươi có một kẻ đồng mưu với Kim Cửu Linh.

"Ta đang khổ vì không tìm được cơ hội thì Lục Tiểu Phụng đem đến cho ta. Gã đòi thi uống rượu với ta. Ta liền hiểu rõ ý gã nên ta lập tức chiều theo.

"Lúc gã sắp say qua? nhiên tìm được cơ hội nói với ta mấy câu mà không ai phát giác. Gã bảo:

-Chúng ta đi. Tại hạ biết đại nương không phải là tên đại đạo thêu hoa.

"Ta liền đi theo gã.

Lục Tiểu Phụng nghe Công Tôn Đại Nương giải thích tiếp:

-"Muốn che mắt tên gian tế, chúng ta phải tiếp tục diễn kịch và đã tỷ đấu hai trận.

"Lúc tỷ đấu tối hậu, ta ngấm ngầm ra hiệu cho lão Tứ và lão Thất tiến lại. Ta biết hai cô này không có gì đáng hiềm nghi vì chúng còn là xử nữ".

Âu Dương Tình đã ở Thanh Lâu mà còn là sử nữ. Lục Tiểu Phụng nghe thấy câu này đột nhiên ngửng đầu lên ngó Âu Dương Tình một cái rồi lại phục xuống.

Công Tôn Đại Nương nói tiếp:

-"Ta bảo hai cô và Lan Nhi lập tức chia nhau đi kiếm Giang Trọng Uy, Hoa Nhất Phàm và Thường Mạn Thiên.

"Tên gian tế nhận định là ta cố ý bày kế nghi binh với Lục Tiểu Phụng nên thị chưa sinh lòng ngờ

vực.

"Ta theo Lục Tiểu Phụng đi rồi lập tức tìm nơi bí ẩn, cùng nhau đem những mối hoài nghi trong lòng ra ấn chứng. Rồi chúng ta định ước kế hoạch "Trí chi tử địa nhi hậu sinh".

Mọi người lẳng lặng đứng nghe không một ai lên tiếng.

Công Tôn Đại Nương lại nói:

-"Đến lúc tối hậu Kim Cửu Linh sắp thoát nạn. Hiển nhiên đã biết các ngươi đến Dương thành nên cố ý chạy theo ngã đó".

Khu rừng kia nguyên là chỗ tụ hội của các cô ở Dương thành.

Công Tôn Đại Nương đảo cặp mắt sắc như dao lướt nhìn từ Nhị nương, Tam nương, Thanh y nữ ni tới

Giang Khinh Hà. Mụ lạnh lùng nói tiếp:

-Nhất định gian tế là một trong bọn bốn người.

Nhị nương, Tam nương, Thanh Y nữ ni sắc mặt không lộ vẻ gì, nhưng Giang Khinh Hà sắc mặt xanh lợt.

Công Tôn Đại Nương nói:

-"Ta hoài nghi Giang Ngũ muội hơn hết vì thị hiểu rõ nhất về động tĩnh trong Vương phủ. Chỉ có thị thân cận với Giang Trọng Uy và lấy được chìa khóa của hắn." Mụ mỉm cười nói tiếp:

-"Nhưng ý nghĩ của ta bị Lục Tiểu Phụng lật ngược, vì gã biết Kim Cửu Linh là bạn thân với Giang Trọng Uy. Hắn cũng kề cận họ Giang. Huống chi ngũ muội thực tình đồng mưu với hắn thì hắn đã chẳng yêu cầu Tư Không Trích Tinh đem tấm đoạn hồng kia đưa vào Thê Hà am." Giang Khinh Hà ngó Lục Tiểu

Phụng đang say khướt nằm gục xuống bàn. Mắt thị lộ vẻ cảm kích. Công Tôn Đại Nương lại nói:

-"Lão Lục cũng bị hoài nghi không kém vì thị nương mình nơi cửa phật mà gần đây ta biết thị không giữ mình trong ngọc trắng." Thanh Y nữ ni mặt đỏ lên rồi biến thành lợt lạt.

Công Tôn Đại Nương nói tiếp:

-"Sau ta biết tình nhân bí mật của thị là ai. Các cô bất tất phải hỏi, và đừng tưởng hắn chính là Kim Cửu Linh. Lão Lục là kẻ si tình. Thị đã có tình nhân tức không cấu kết với Kim Cửu Linh, nên ta không nghi ngờ thị nữa." Thanh Y nữ ni cúi đầu xuống. Khoé mắt đột nhiên sa lệ.

Nhị nương và Tam nương ngồi yên, vẻ mặt vẫn thản nhiên.

Công Tôn Đại Nương đột nhiên nhìn vào mặt

Tam nương nói:

-"Đáng lẽ ta không nghi ngờ ngươi, nhưng ngươi nhân lúc lão Thất bị uy hiếp lại muốn ra tay đối phó với Lục Tiểu Phụng. Trường hợp này bức bách ta phải quyết chiến với Lục Tiểu Phụng. Ngươi càng không nên hạ sát thủ gã họ Lục trong khi gã rượt theo Kim Cửu Linh." Đột nhiên mụ sa sầm nét mặt lớn tiếng hô:

-Nhị nương! Bây giờ ngươi đã biết gian tế là ai rồi, sao còn chưa hạ thủ.

Nhị nương vẫn ngồi yên nhưng thanh ngân đao trong tay đột nhiên xoay lại đâm vào lưng Tam nương một nhát trí mạng.

Tam nương không né tránh chi hết. Dường như ả cam tâm tình nguyện chịu đựng nhát đao này.

Giữa lúc ấy một cây đũa trong tay Công Tôn Đại

Nương bay ra đánh rớt thanh đao của Nhị nương. Còn một thanh đánh trúng vào huyệt đạo của Nhị nương.

Nhị nương đột nhiên toàn thân cứng đơ, tựa hồ biến thành người đá.

Công Tôn Đại Nương nhìn mụ thủng thẳng nói:

-"Thực ra ta đã biết là ngươi từ sớm rồi. Ngươi đã cung cấp nhiều tin tức cho Kim Cửu Linh. Ngươi lại biết chẳng sớm thì muộn âm mưu sẽ bị phát giác, nên ngươi nhất định giết ta. Sau khi ta chết rồi, dĩ nhiên ngươi sẽ lên thay ta".

Nhị nương da mặt cứng đơ mà trán cũng toát mồ hôi nhỏ giọt.

Công Tôn Đại Nương nói:

- Dù sao chúng ta cũng là chỗ chị em, chỉ cần

ngươi có chút lòng hối hận, chịu thừa nhận điều lầm lỗi của mình là ta có thể quên hết những việc dĩ vãng...

Mụ thở dài nói tiếp:

-Giả tỷ ngươi không hạ độc thủ vào lão Tam thì ta khoan dung được, nhưng chẳng những ngươi không hối hận chút nào còn toan đổ tội lên đầu kẻ khác, định để lão Tam chết thay cho ngươi.

Mụ không nói nữa, vung tay giải khai huyệt đạo cho Nhị nương, vẻ mặt buồn rầu, mụ nói:

-Ngươi đi đi! Ta để ngươi đi và hy vọng ngươi đi rồi liệu mà tự xử.

Nhị nương không nhúc nhích. Mụ nhìn Công Tôn Đại Nương, cặp mắt đầy vẻ

khủng khiếp tuyệt vọng.

Mụ tự biết mình lâm vào tình trạng cùng đường, đi đâu cũng không được.

Mụ chụp lấy thanh ngân đao bỏ trên bàn. Đột nhiên mụ xoay đao tự cứa vào cổ

mình.

Nhưng thanh đao tự rớt xuống.

Người đánh rớt thanh đao chính là Lục Tiểu Phụng.

Lục Tiểu Phụng tựa như người đã say mềm, mà lại giống người chưa say chút nào.

Chàng vung tay đánh rớt thanh đao ở trong tay Nhị nương xuống, miệng lẩm bẩm:

-Ngày giờ tươi đẹp lại gặp lúc hoan hỉ thế này. Sao cô nương còn giết người?

Nhị nương mím môi đáp:

-Ta... Ta không giết người mà ta chỉ giết ta.

Lục Tiểu Phụng bật cười, chàng cười như kẻ ngây ngô hỏi:

-Cô nương không phải là người hay sao?

Nhị nương chưng hửng, ngẩn mặt ra.

Lục Tiểu Phụng lại nói như người nửa tỉnh nửa say:

đã trót lầm lỡ rồi, sao còn chực lầm lỡ nữa? Lòng chết rồi thì người còn chết làm chi? Cừu hận đã quá nhiều, sao còn rước lấy mối tân sầu? Máu chảy cũng đã lắm, còn cho chảy nữa làm chi?

Nhị nương ngẩn người ra một lúc, đột nhiên mụ gục xuống bàn nức nở khóc không ra tiếng.

Công Tôn Đại Nương nhìn Lục Tiểu Phụng, đột nhiên bật cười nói:

được lắm! Ta theo lời công tử, nhưng chỉ theo lần này nữa thôi...

Lục Tiểu Phụng ngắt lời:

-Nói cũng nhiều rồi, còn nói nữa làm chi? Người đã say rồi không nên ở lại nữa.

Chàng ngất ngưỡng đứng lên lảo đảo đi ra ngoài.

Công Tôn Đại Nương ngăn chàng lại hỏi:

-Công tử ra đi ư? Công tử định đi thật không?

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Trong thiên hạ chẳng có bữa tiệc nào vĩnh viễn

không giải tán. Bây giờ không giải tán rồi cũng có lúc giải tán, vậy thì giải tán trước đi chứ sao? Lúc này là lúc nên ra đi sao còn ngồi lại?

Công Tôn Đại Nương hỏi:

-Công tử định đi đâu?

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Tại hạ đã đi là đi. Đại nương bất tất phải hỏi làm gì?

Công Tôn Đại Nương ngưng thần nhìn chàng thủng thẳng nói:

-Thực ra ta chẳng cần phải hỏi, công tử cũng chẳng cần phải đáp vì bước đường của công tử cũng là bước đường của ta.

Lục Tiểu Phụng đột nhiên dương cặp mắt thao

láo lên nhìn mụ hỏi:

đại nương biết tại hạ đi đâu rồi ư?

Công Tôn Đại Nương mỉm cười đáp:

-Ba trăm năm nay trong võ lâm mới có cuộc quyết đấu sinh tử giữa hai kiếm khách nổi danh nhất giang hồ trên núi Tử Kim. Cuộc chiến này tất nhiên náo động và đầy hứng thú ít thấy trong chốn giang hồ và lưu danh muôn thuở, khi nào ta chịu bỏ qua?

Lục Tiểu Phụng hỏi:

đại nương cũng biết ư?

Công Tôn Đại Nương đáp:

-Ta còn biết kỳ hạn quyết đấu của họ không phải là mồng một mà là mười rằm.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

-Mười rằm ư? Mười rằm tháng tám phải không?

Công Tôn Đại Nương gật đầu, từ từ cất tiếng ngâm:

"Nguyệt viên chi dạ, Tử kim chi điên,

Nhất kiếm tây lai, thiên ngoại phi tiên."

Hết

LỤC TIỂU PHỤNG

Cổ Long

Quyển 3

LỤC TIỂU PHỤNG

Cổ Long

Quyển 3

Chương 1

Lục Công Tử Giải Cứu Anh Hùng

Đang tiết mùa thu. Lá phong trên núi Tây Sơn đã đỏ hồng. Đầy trời sương trắng.

Hôm nay mười ba tháng chín. Sáng sớm tinh sương. Lý Yến Bắc từ gian công quán

thứ mười hai trong ba mươi toà công quán đi ra. Y cất bước trên đường lớn đầy

sương mai mù mịt.

Đêm qua y đã uống một hũ Trúc Diệp Thanh vậy mà y chẳng có vẻ gì nhọc mệt.

Lý Yến Bắc người cao tám thước một tấc. Thân hình khôi ngô cường tráng lại

tinh lực dồi dào. Mày rậm mắt sắc, mũi như mũi chim ưng, vẻ mặt rất nghiêm nghị

gần đến chỗ khắc nghiệt. Bất luận ai ngó thấy Lý Yến Bắc cũng lộ vẻ nửa tôn kính

nửa khiếp sợ. Chính y cũng chẳng bao giờ coi thường mình.

Mười năm trước Lý Yến Bắc đã là một trong những người có quyền lực nhất ở

Cổ Thành. Theo sau y cách chừng một trượng, một đoàn người phải chạy gằn, tốc

độ mới bằng y đi thong thả.

Trong đoàn người này có tổng tiêu đầu và tiêu sư ở ba tiêu cục lớn tại kinh

thành, có thử lĩnh và đoàn trưởng 2 đoàn nghĩa dũng ở Đông Tây lưỡng thành, lại

có cả quản sự ở tiền trang và đại lão bản buôn bán thành công rực rỡ.

Ngoài ra còn mấy người tuy đã ở kinh thành hơn 10 năm mà không ai mò ra

được lai lịch và thân thế bọn chúng. Đoàn người đều là hạng đứng tuổi giàu có,

hoặc thành danh. Chẳng ai muốn lúc sáng sớm đang ở trong nhà ấm cúng ra dầm

sương dãi gió ngoài đường. Nhưng mỗi sáng

sớm bọn họ phải đi một chuyến như

vậy, vì Lý Yến Bắc thích ra đi buổi sáng sớm trong vòng nửa giờ dưới ánh bình

minh và trên đường sương mờ theo lộ tuyến nhất định. Địa phương đây chẳng khác

gì một vương quốc của họ Lý. Lúc này đầu óc Lý Yến Bắc thật là tỉnh táo, phán

đoán mọi việc rất chính xác. Y thích cho bọn bộ hạ thân tín đi theo sau để coi y

ban phát hiệu lệnh. Cử động của y đã thành tập quán lâu năm, cũng như những bậc

đế vương thiết triều buổi sáng sớm. Bất luận là ai dù thích dù không cũng tuyệt đối

không dám trái lệnh. Kể từ ngày Kim Lực Phùng

Côn tổng tiêu đầu ở trấn viễn

tiêu cục sáng sớm đang nằm trong chăn êm đệm ấm gặp buổi tiết trời cực lạnh bị

lôi ra liệng xuống sông nước đóng thành băng ngoài cửa Vĩnh Định, không còn ai

dám vắng mặt hoặc dám trễ nữa. Mặt trời chưa mọc, ngọn gió còn đem theo làn

khí lạnh lúc đêm khuya. Những cây bên đường lá rụng tả tơi. Nước sương trên lá

đã đọng lại thành một lớp băng mỏng.

Lý Yến Bắc nắm chặt hai tay, rảo bước đi mau trên đường sơn lộ ngoài thành. Y

đi tới trước cửa Phi thị khu, bỗng cất tiếng gọi:

-Tôn Xung!

Lập tức một người lớn tuổi mặt trắng để ria mép từ trong đoàn người phía sau

lập tức chạy lên. Người này vận y phục rất tề chỉnh và là một đại tướng dưới trướng

Lý Yến Bắc. Hắn còn là đường chúa Khoái Y Đường nổi tiếng về chế tạo vũ khí

và ám khí khắp Trung Nguyên. Lý Yến Bắc vẫn đi mau chứ không bước chậm lại

để chờ hắn. Y cũng không thèm liếc mắt ngó hắn lần nào, chỉ sa sầm nét mặt hỏi:

-Có phải ta đã chiếu cố cho ngươi và dặn ngươi trước ngày mười rằm ngươi

không được bán nhiều hàng cho khách nữa?

Tôn Xung đáp:

-Phải!

Lý Yến Bắc hỏi:

-Vậy sao tối hôm qua ngươi còn ở trong kho sáu mươi sáu thanh quỷ đầu đao,

năm mươi thanh kiếm và bao nhiêu cung tên đều đem ra bán hết?

Tôn Xung cúi đầu, sắc mặt tái mét.

Hiển nhiên hắn không ngờ Lý Yến Bắc biết cả chuyện này. Hắn cúi đầu ấp úng

đáp:

-Món hàng này rất lời, gần được một vốn một lãi. Vả lại...

Lý Yến Bắc cười lạt ngắt lời:

-Vả lại buôn bán vẫn là buôn bán phải không?

Tôn Xung không dám trả lời, cúi đầu thấp hơn nữa.

Lý Yến Bắc vẻ mặt ra chiều phẫn nộ, hai tay nắm chặt. Đột nhiên y hỏi:

-Ngươi có biết người mua là ai không?

Tôn Xung ngần ngại lắc đầu, cặp mắt chuyển động ngó lên bốn mặt. Lúc này

đoàn người vừa đi vào đường Anh Đào chật hẹp. Các tiệm hai bên đường chưa mở.

Giữa kúc ấy đột nhiên hai bên ngõ hẻm có hai cỗ xe bồng đi ra cản mất lối đi.

Đoàn người phải dừng lại. Tiếp theo, mui xe đột nhiên hất lên. Trong mỗi xe đều

ẩn nấp mười mấy đại hán áo đen. Mỗi tên tay cầm cung cứng lắp sẵn tên, dây cung

căng thẳng. Tôn Xung toan nhảy lên xe, nhưng cổ tay hắn bị Lý Yến Bắc nắm chặt

như đóng đai sắt.

Sắc mặt đã tái xám lại, hắn mở miệng toan hô hoán:

-Không thể...

Nhưng tiếng hô chưa ra khỏi cửa miệng thì tiếng bật giây cung đã vang lên.

Loạn tiễn bắn ra như mưa.

Lý Yến Bắc nằm rạp xuống lưng ngựa, xoay tay lại nắm lấy Tôn Xung giơ lên

làm bia đỡ tên. Chỉ trong chớp mắt người Tôn Xung đầy mình bị tên cắm vào như

lông nhím.

Lý Yến Bắc quát to một tiếng những muốn nhảy vọt lên xe bồng, không ngờ

hàng cung tiến thủ phía trước bắn loạt tên ra rồi, chúng lập tức nằm phục xuống.

Phía sau loạt cung tiến thử sắp bắn tiếp.

Hai mươi tám cây cung cứng đều lắp tên sẵn chỉ kéo giây cung ra là bắn ngay

ra. Lúc này Lý Yến Bắc đứng trơ một mình.

Đoàn người đi theo y được cỗ xe bồng thứ 3 đẩy ra ngăn chặn cách ngoài một

trượng. Dù Lý Yến Bắc xương đồng da sắt cũng không thể chống lại từng loạt tên

bắn ra như mưa. Trải qua mấy trăm phen khổ chiến ngoài hai chục năm, Lý Yến

Bắc không ngờ bữa nay sắp lọt vào cạm bẫy của kẻ đối đầu. Cặp mắt y đầy tia

máu đỏ ngầu, coi chẳng khác mãnh thú lọt vào bẫy của người đi săn.

Chỉ còn chờ tiếng giây cung bật lên là vị đại hào kiệt hùng cứ một phương chốn

kinh sư sẽ bị loạn tiễn bắn xuyên thủng ruột gan, chẳng còn cách nào tránh thoát.

Ai ngờ trong khoảng thời gian chớp nhoáng khủng khiếp này, trên thềm nhà

phía tây đột nhiên tiéng gió rít lên rùng rợn. Hai tia thanh quang lấp loáng lướt qua

hàng dây cương. Những tiếng cách cách vang lên một lúc như hạt châu rơi xuống

bàn ngọc. Hai mươi tám cây cường cung đã bị hai lần thanh quang xẻo đứt giây

trong chớp nhoáng. Tiếp theo một tiếng " sột " vang lên. ánh thanh quang cắm vào

cánh cửa mé hữu.

Lý Yến Bắc nhìn lại thì ra hai đồng tiền. Chỉ lực của nhân vật nào mà khủng

khiếp đến thế? Với 2 đồng tiền người ta đã lia

dứt 28 sợi dây cung?

Bọn cung tiến thủ sắc mặt tái mét, đột nhiên lộn người nhảy xuống khỏi xe

bồng, chuồn vào trong ngõ hẻm chạy trốn.

Lý Yến Bắc không rượt theo. Bọn cung tiến thủ này không phải là đối tượng của

y, tức là không đáng để y ra tay.

Bao nhiêu năm trước Lý Yến Bắc đã biết giết người bừa bãi chẳng thể khiến cho

người ta tôn kính và tâm phục mình. Y cất tiếng trầm giọng nói:

-Các vị cứ thong thả mà đi, về báo cho quý chủ nhân hay: Lý Yến Bắc này bữa

nay chưa mất mạng, sẽ có ngày đến hội kiến với y.

Trên thềm nhà mé tả, đột nhiên một hồi vỗ tay vang lên, rồi tiếng người cười ha

hả nói:

-Hay lắm! Đúng là phong độ người quân tử, bậc hào kiệt, chẳng hổ danh là

Nhân Nghĩa Mãn Kinh Hoa Lý Yến Bắc.

Lý Yến Bắc cũng cười đáp:

-Đáng tiếc. Nhân Nghĩa Mãn Kinh Hoa Lý Yến Bắc có ba đầu sáu tay cũng

không bằng 2 ngón tay Lục Tiểu Phụng.

Một người cười rộ từ trên thềm nhà nhảy xuống.

Khuôn mặt vuông vắn nhuộm

đầy gió bụi, cặp mắt sáng ngời, lông mày vẫn đen láy như cũ.

Bốn hàng lông mày rõ rệt! Trên đời ngoài Lục Tiểu Phụng bất cứ ai cũng không

có 2 hàng ria mép xinh đẹp như vậy.

Lục Tiểu Phụng vừa cười vừa hỏi:

-Lý đại hiệp sao biết là tại hạ?

Lý Yến Bắc mỉm cười đáp:

-Dùng chỉ lực phóng kim tiền tiêu bằng hai đồng tiền mà cắt đứt được hai mươi

tám sợi dây cung thì ngoài Lục Tiểu Phụng, trên đời còn có ai nữa?

Mặt trời đã mọc lên. Nồi cháo đậu bốc khói nghi ngút dưới ánh dương quang coi

chẳng khác gì làn mù dày đặc.

Lục Tiểu Phụng bốc thịt heo quay bỏ vào cháo đậu ăn liền một lúc ba bát.

Chàng thở phào một cái đưa tay lau mồ hôi rồi cười hỏi:

-Ba năm nay tại hạ chưa đến kinh thành, Lý đại hiệp có biết tại hạ nhớ nhất

những cái gì?

Lý Yến Bắc mỉm cười hỏi lại:

-Cháo đậu phải không?

Lục Tiểu Phụng cả cười gật đầu đáp:

-Nhớ nhất là cháo đậu, thứ nhì là gan heo nướng, nhất là gan heo ở Oái Tiện Cư.

Lại còn bánh bao nhân mặn ở Nhuận Minh lâu.

Lý Yến Bắc hỏi:

-Còn Lý mỗ thì sao?

Lục Tiểu Phụng cười đáp:

-Lúc no bụng mới nhớ đến Lý đại hiệp, còn bụng đói thì quên hết.

Lý Yến Bắc nói:

-Nhưng e rằng công tử không nghĩ tới rằng Lý mỗ có ngày phải chết về tay kẻ

khác.

Lục Tiểu Phụng thừa nhận:

-Đúng thế thật. Tại hạ không ngờ Lý huynh lại buông tha cho chúng chạy đi.

Lý Yến Bắc hỏi:

-Công tử tưởng Lý mỗ thích giết người lắm hay sao?

Lục Tiểu Phụng cười đáp:

-Nếu Lý huynh thích giết người thì e rằng không sống được đến ngày nay.

Lý Yến Bắc nói:

-Nhưng công tử...

Lục Tiểu Phụng ngắt lời:

-Nhưng ít ra Lý huynh cũng phải hỏi xem ai đã phái chúng đến mới phải chứ.

Lý Yến Bắc cười đáp:

-Lý mỗ bất tất phải hỏi làm chi.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

-Lý huynh biết rồi ư?

Lý Yến Bắc mỉm cười nhưng nụ cười không có vẻ khoái trá. Y lạnh lùng đáp:

-Ngoài lão Đỗ ở mé nam thành thì còn ai lớn mật đến thế.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

-Có phải Đỗ Đồng Hiên không?

Lý Yến Bắc gật đầu. Trong tay y cầm con ốc nướng bóp nát lúc nào không biết.

Lục Tiểu Phụng lại hỏi:

-Giữa Lý huynh và Đỗ Đồng Hiên mười năm nay không xâm phạm gì đên nhau.

Hắn lại biết Lý Huynh chẳng phải là người để cho kẻ khác ám toán một cách dễ

dàng mà sao còn mạo hiểm?

Lý Yến Bắc đáp:

-Chỉ vì sáu chục vạn lạng bạc và địa vị của hắn ở mé nam thành.

Lục Tiểu Phụng không hiểu.

Lý Yến Bắc nói tiếp:

-Lý mỗ đã cùng y đánh cá đặt bàn bằng sáu chục vạn lạng bạc và toàn bộ địa

bàn của hắn. Thật là một cuộc đánh cá lớn lao.

Lục Tiểu Phụng không nhịn được hít một hơi chân khí hỏi:

-Các vị đánh cá cái gì?

Lý Yến Bắc đáp:

-Đánh cá về cuộc chiến ngày rằm tháng chín.

Bên tai Lục Tiểu Phụng dường như vang lên câu ca:

Nguyệt minh chi dạ, Tử Kim chi điện.

Nhất kiếm tây lai, Thiên ngoại phi tiên.

Lục Tiểu Phụng chớp mắt:

-Có phải cuộc chiến giữa Diệp Cô Thành và Tây Môn Xuy Tuyết không?

Lý Yến Bắc đáp:

-Phải! Trước kia cuộc chiến này định vào ngày rằm tháng tám ở trên ngọn núi

Tử Kim nhưng Tây Môn Xuy Tuyết đòi hoãn lại sau đó một tháng nữa.

Lục Tiểu Phụng gật gù:

-Tại hạ đã nghe nói vụ này.

Lý Yến Bắc nói:

-Sau ngày rằm tháng tám không còn ai thấy hành tung của Tây Môn Xuy Tuyết

trên chốn giang hồ.

Lý Yến Bắc lại nói:

-Vì thế mà ai cũng xác nhận nhất định Tây Môn Xuy Tuyết khiếp sợ Diệp Cô

Thành phải đi ẩn lánh không dám thò mặt ra nữa.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

-Nhưng Lý huynh biết Tây Môn Xuy Tuyết không phải là hạng người hèn nhát

chứ?

Lý Yến Bắc gật đầu đáp:

-Dù ai cũng công nhận nhất định y phải thất bại mà Lý mỗ vẫn cá là y sẽ thắng,

bất cứ đặt bàn bao nhiêu.

Lục Tiểu Phụng nói:

-Cơ gội này dĩ nhiên Đỗ Đồng Hiên không bỏ lỡ đâu.

Lý Yến Bắc đáp:

-Đúng vậy. Hắn đã đánh cá với Lý mỗ.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

-Hắn đem địa vị của hắn đánh cá với địa vị của Lý huynh hay sao?

Lý Yến Bắc đáp:

-Ngoài lãnh vực của hắn, hắn còn đưa thêm sáu chục vạn lạng bạc.

Lục Tiểu Phụng nói:

-Tại hạ cũng biết một tháng trước đây có người nguyện ý cá ba đồng ăn hai, nhất

định Diệp Cô Thành thắng.

Lý Yến Bắc đáp:

-Hai bữa trước đây họ đã đánh cá hai đồng ăn một. Ai cũng nắm chắc phần

thắng về Diệp Cô Thành. Cho đến sáng hôm qua Đỗ Đồng Hiên cũng chắc mẩm

mười phần ăn chín.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

-Tại sao chỉ kể đến sáng hôm qua?

Lý Yến Bắc đáp:

-Vì chiều hôm qua tình thế đột nhiên biến đổi.

Lục Tiểu Phụng " ồ " một tiếng ra chiều kinh ngạc.

Lý Yến Bắc ngưng thần nhìn chàng hỏi:

-Chẳng lẽ công tử còn chưa nghe tin Diệp Cô

Thành đã bị thương?

Lục Tiểu Phụng lắc đầu, lộ vẻ kinh ngạc hơn hỏi:

-Tại sao hắn bị thương? Ai đả thương được hắn?

Lý Yến Bắc đáp:

-Đường Thiên Nghi.

Lục Tiểu Phụng chau mày hỏi:

-Diệp Cô Thành ở hải ngoại từ lâu, sao lại có chuyện xích mích với Đường gia ở

đất Thục?

Lý Yến Bắc đáp:

-Nghe nói họ gặp nhau ở khu phụ cận Trương Gia Khẩu, còn vì sao mà xẩy cuộc

xung đột thì không rõ. Diệp Cô Thành tuy dùng Thiên Ngoại Phi Tiên đánh Đường

Thiên Nghi bị trọng thương nhưng chính hắn cũng trúng phải một nắm độc sa của

họ Đường.

Đường gia ở đất Thục đã dùng ám khí hay độc dược thì ngoài con cháu họ, trong

thiên hạ không còn ai giải trừ được.

Bất luận người nào đã trúng phải độc dược hay ám khí của Đường gia thì dù

chẳng chết ngay đương trường cũng không sống được bao lâu nữa.

Lục Tiểu Phụng nói:

-Nếu đối phương mà chết thì cuộc đánh cá dĩ nhiên thành bỏ phế.

Lục Tiểu Phụng cười lạt đáp:

-Vì thế mà Đỗ Đồng Hiên quyết tâm đẩy Lý mỗ vào đất chết.

Lục Tiểu Phụng thở dài. Vụ này đầu đuôi ra thế nào chàng đã hoàn toàn hiểu rõ.

Lý Yến Bắc lại nói:

-Nghe đồn trong đêm hôm qua, ở kinh thành ít ra là ba mươi người chết về vụ

này. Cả Thiết Chưởng Phiên Thiên, nhân vật hộp viện trong Tây Thành vương phủ

cũng bị ám toán ở hẻm Thiết Sư Tử vì hắn đánh cuộc tám ngàn lạng bạc nhận định

Tây Môn Xuy Tuyết sẽ thắng.

Lục Tiểu Phụng thở dài nói:

-Không ngờ vì tám ngàn lạng bạc mà Triệu thiết chưởng phải mất mạng.

Đột nhiên chàng cất tiếng hỏi:

-Có ai mắt thấy cuộc chiến giữa Diệp Cô Thành và Đường THiên Nghi không?

Lý Yến Bắc đáp:

-Không có.

Lục Tiểu Phụng lại hỏi:

-Đã không ai trông thấy thì sao biết là một tin xác thực.

Lý Yến Bắc đáp:

-Ai cũng tin là thực vì người phóng ra tin này tuyệt chẳng bao giờ nói dối.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

-Tin đó do ai đưa tới?

Lý Yến Bắc đáp:

-Nhà sư chất phác.

Lục Tiểu Phụng không nói nên lời được nữa.

Đối với tin của nhà sư chất phác đưa ra thì bất luận là ai cũng hết cãi.

Lý Yến Bắc lại nói:

-Giữa trưa hôm qua Nhà sư chất phác đến kinh thành, tới ngay Nhĩ Đoá Hiên ăn

bánh trôi nước. Nhà sư ăn một lúc rồi thở dài

sườn sượt.

Lý Yến Bắc lại nói:

-Lúc đó Tiên Môn Tứ Kiếm cũng ngồi ở đó ăn uống hỏi nhà sư vì sao thở dài?

Nhà sư chất phác liền đưa tin ra.

Những người nghe tin vụ này dĩ nhiên không gặp Thiên Môn Tứ Kiếm.

Lý Yến Bắc lại nói:

-Theo chỗ Lý mỗ biết thì trước ngày rằm tháng chín, ít ra cũng có thêm ba, bốn

trăm danh nhân trong võ lâm tới nữa. Trong đám đó ít ra có năm vị chưởng môn,

mười vị bang chúa, hai, ba chục vị tổng tiêu đầu.

Thậm chí trưởng lão phái Võ

Đương là Mộc đạo nhân và bọn Hộ Pháp đại sư chùa Thiếu Lâm cũng có mặt. Chỉ

người nào bị buộc chân không đi được, còn thì chẳng ai chịu bỏ lỡ không đến coi

cuộc chiến này.

Lục Tiểu Phụng đột nhiên đập mạnh tay xuống bàn rồi cười lạt hỏi:

-Người ta muốn coi Tây Môn Xuy Tuyết và Diệp Cô Thành là hạng người nào?

Phải chăng hai nhân vật đó sẽ biến thành khỉ làm trò? Hay là hai con dã cẩu tranh

cướp khúc xương ở bên đường?

Những miếng thịt heo ở trên bàn bắn tung lên rồi rớt xuống đất lăn long lóc.

Lý Yến Bắc giật mình kinh hãi giương mắt lên dòm Lục Tiểu Phụng.

Hắn hỏi:

-Chẳng lẽ công tử không phải đến đây để coi cuộc chiến này?

Lục Tiểu Phụng nắm chặt hai tay đáp:

-Tại hạ chỉ hy vọng vĩnh viễn cuộc chiến này không xẩy ra.

Lý Yến Bắc nói:

-Nhưng hiện giờ Diệp Cô Thành đã bị thương. Tây Môn Xuy Tuyết chẳng thể

nào thua được.

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Bất luận ai thắng ai bại cũng vậy mà thôi.

Lý Yến Bắc hỏi:

-Chẳng lẽ công tử không mong cho bạn mình là Tây Môn Xuy Tuyết thắng trận

?

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Sở dĩ y là bạn của tại hạ nên tại hạ mới không muốn coi y như chó tranh xương,

liều mạng với người ta. Tây Môn Xuy Tuyết liệu có thắng không? Dù y thắng thì

được ích gì?

Lý Yến Bắc hiểu ý Lục Tiểu Phụng. Y lặng lẽ chú ý nhìn chàng, hồi lâu mới

thủng thẳng nói:

-Cuộc chiến này là tự ý hai người muốn khai diễn chứ chẳng ai thúc bách.

LỤC TIỂU PHỤNG

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 2

Nhất Kiếm Tây Lai Thiên Ngoại Phi Tiên

Lý Yến Bắc nói:

-Tây Môn Xuy Tuyết cũng là bạn thân của Lý mỗ. Lý mỗ không muốn y liều

mạng và nhất là không muốn lợi dụng y để đoạt địa vị hoặc tài sản của họ Đỗ

nhưng y tự mình muốn cùng người quyết đấu, Lý mỗ không ngăn cản được.

Y nhìn Lục Tiểu Phụng nói dằn từng tiếng:

-Cả công tử cũng chẳng có cách nào cản nổi y.

Lục Tiểu Phụng tuy không muốn thừa nhận nhưng không thể phủ nhận.

Lý Yến Bắc lại nói:

-Điều trọng yếu là chính đương sự cũng không cản trở nổi mình.

Trên đời thật lắm chuyện giống thế. Con người sống ở trên thế gian này có

nhiều việc không làm không được, dù nguyện ý hay không nguyện ý cũng vậy mà

thôi.

Lục Tiểu Phụng đột nhiên nhẹ buông tiếng thở

dài nói:

-Tại hạ mệt rồi muốn đi tắm nước nóng một lúc đã.

Ao tắm xây bằng đá xanh và nước rất nóng.

Lục Tiểu Phụng dầm mình vào ao nước nóng vươn tứ chi cho thoải mái.

Lục Tiểu Phụng tắm xong quay trở vào. Lý Yến Bắc ra ngoài ao tắm.

Chợt có một người bước tới nói:

-Lý đại hiệp để tại hạ kỳ lưng, xoa bóp cho.

Hắn lấy một mảnh vải kỳ cọ chiếc lưng trần của Lý Yến Bắc và xoa bóp làm

cho Lý Yến Bắc vô cùng khoan khoái.

Thình lình có tiếng hét:

-Tặc tử! Ngươi dám đánh độc Lý đại hiệp à?

Lý Yến Bắc hốt hoảng gạt bắn người kỳ lưng ra ngoài, đứng phắt dậy.

Người bí mật nói mau:

-Nay Lý đại hiệp đã trúng độc ở trong mảnh vải kia rồi phải chữa trị gấp rút kẻo

không còn kịp nữa.

Người đó hành động lẹ như ma quỷ. Vừa phất tay một cái người đã mất hút.

Lý Yến Bắc lớn tiếng hỏi:

-Â¤ng bạn là ai? Sao không để Lý Yến Bắc này đền đáp ơn giải cứu?

Thanh âm người kia từ đằng xa đáp vọng lại:

-Các hạ đến lầu Xuân Hoa sẽ biết tại hạ là ai. Khi đó báo đáp cũng chưa muộn.

Câu nói vừa dứt, thanh âm đã ra xa mười mấy trượng.

Lý Yến Bắc liền đoạt lấy tấm khăn vải kỳ lưng ở trong tay đại hán.

Đại hán bật tiếng la hoảng, Lý Yến Bắc liền nhét tấm khăn vải vào miệng gã.

Thanh âm đại hán đột nhiên dừng lại. Người gã giẫy giụa một lúc không nhúc

nhích được nữa.

Tấm khăn bằng vải trắng hiển nhiên có chất độc thật.

Vừa rồi đại hán đã hết sức kỳ lưng cho Lý Yến Bắc. Chất độc trên tấm khăn đã

thấm qua lỗ chân lông vào tới thịt.

Da thịt toàn thân Lý Yến Bắc đột nhiên run bần bật không sao kiềm chế được.

Lục Tiểu Phụng không khỏi động dung lên tiếng:

-Đỗ Đồng Hiên ghê gớm thật! Thủ đoạn của hắn cực kỳ thâm độc!

Người vừa đến là ai?

Lý Yến Bắc nắm chặt hai tay để kìm chế mối xúc động, tự hỏi:

-Tại sao y lại biêt âm mưu của Đỗ Đồng Hiên. Vì lẽ gì y chạy đến cứu ta?

Muốn tìm ra đáp án chỉ có cách đến ngay lầu Xuân Hoa.

Lầu Xuân Hoa cũng thuộc phạm vi cơ sở của Lý Yến Bắc.

Mấy người ngồi xe đi, Lý Yến Bắc vốn thích đi bộ nhưng sợ chất độc phát tác,

hắn không dám vận dụng khí lực.

Ai thấy hắn lúc bình thời cũng đem lòng tôn kính, còn ở đằng xa đã khom lưng

thi lễ vấn an. Không ai ngờ con người khoẻ mạnh như hùm beo mà tính mạng nguy

trong sớm tối.

Lý Yến Bắc ngày thường đối với mọi người rất lịch sự nhưng hiện giờ mất hết

rồi. Bất luận là ai trtong mình cũng có mớ lửa vô hình chỉ chờ khi tâm tính bực tức

là lập tức cháy liền.

Khu vực Xuân Hoa rất rộng, làm ăn phát đạt. Lúc người đến không còn bàn nào

trống.

Lý Yến Bắc và Lục Tiểu Phụng ngồi lại chiếc bàn trống đợi người bí mật.

Chẳng bao lâu đã thấy từ dưới thang lầu một người. Coi kỹ lại đó là Đỗ Đồng

Hiên.

Đỗ Đồng Hiên nhếch cười:

-Lý tướng quân chờ Đỗ mỗ có lâu không?

Lý Yến Bắc kinh ngạc trố mắt nhìn vì không ngờ người bí mật cứu nạn lại là Đỗ

Đồng Hiên nên chưa có lời nào.

Đỗ Đồng Hiên vươn tay đeo nhẫn Hán Ngọc kéo ghế ngồi xuống, mỉm cười nói

tiếp:

-Đỗ mỗ cứ tưởng mình đến đây ít ra cũng được Lý tướng quân mời uống chung

rượu.

Lý Yến Bắc không nhịn được hỏi:

-Người cứu Lý mỗ vừa rồi đúng là các hạ ư?

Đỗ Đồng Hiên lạnh lùng đáp:

-Đỗ mỗ thường khi biến đổi chủ ý một cách rất

dễ dàng.

Lý Yến Bắc hỏi:

-Vì sao mà các hạ lại biến đổi chủ ý?

Đỗ Đồng Hiên không trả lời, đột nhiên cất cao giọng hô:

-Thuốc giải!

Y vừa hô hai chứ, phía sau bỗng thêm ra một người.

Người này là một hán tử bé nhỏ thấp lùn, lại gầy khẳng gầy kheo. Mình ặc áo

đen, sắc mặc trắng bợt không lộ vẻ gì. Cặp mắt đen láy mà sâu hoắm. Nếu không

có cặp mắt thì gã hoàn toàn giống kẻ chết rồi.

Trên tửu lầu bấy nhiêu người mà không một ai biết rõ lai lịch gã.

Lý Yến Bắc coi mặt gã như người chết, thân pháp gã như quỷ mỵ liền phát giác

gã là người vừa đi lại trong nhà tắm.

Gã vươn hai tay như móng chim ưng đặt một cái hộp gỗ màu xanh biếc lên bàn.

Đỗ Đồng Hiên nói:

-Đây là thuốc giải. Lý tướng quân nên thừa cơ lúc chất độc chưa phát tác mà

uống ngay đi.

Lý Yến Bắc vẫn nắm chặt song quyền.

Trước mặt bao nhiêu người mà hắn tiếp thu

thuốc giải của lão họ Đỗ ở phía nam

thành là một điều rất khó chịu.

Lý Yến Bắc không thể cực tuyệt.

Đỗ Đồng Hiên cũng biết hắn không tiện cực tuyệt liền thủng thẳng nói:

-Đỗ mỗ sấp ngửa đem thuốc giải đến cho Lý tướng quân nhưng hiện giờ...

Lý Yến Bắc hỏi ngay:

-Hiện giờ các hạ lại thay đổi chủ ý rồi chăng?

Đỗ Đồng Hiên cười xòa đáp:

-Đỗ mỗ chợt nhớ ra một điều muốn hỏi Lý huynh.

Lý Yến Bắc hỏi:

-Điều gì?

Đỗ Đồng Hiên đáp:

-Không hiểu Lý huynh có nguyện ý tăng gia cuộc đánh cá giữa chúng ta chăng?

Lý Yến Bắc sửng sốt hỏi:

-Các hạ muốn đặt cuộc thêm hay sao?

Đỗ Đồng Hiên hỏi:

-Lý huynh không dám ư?

Lý Yến Bắc hỏi:

-Các hạ muốn tăng thêm bao nhiêu?

Đỗ Đồng Hiên hỏi lại:

-Lý tướng quân còn có thể đặt thêm bao nhiêu?

Lý Yến Bắc lại nắm chặt hai tay hơn đáp:

-Lý mỗ còn ở bốn tiệm đổi tiền chừng hơn tám chục vạn lạng.

Đỗ Đồng Hiên nói:

-Nếu vậy sớm mai Đỗ mỗ còn một trăm hai mươi vạn lạng sẽ đem tới.

Mắt y sáng lên nói tiếp:

-Đỗ mỗ không muốn chiếm phần tiện nghi. Chúng ta vẫn giữ mực ba ăn hai.

Lý Yến Bắc mắt cũng sáng lên nhìn đối phương từng tiếng:

-Lý mỗ mà thua là lập tức dời khỏi kinh thành, các hạ còn sống ngày nào Lý mỗ

tuyệt không bước chân đến kinh thành ngày đó.

Đỗ Đồng Hiên cũng nói:

-Đỗ mỗ mà thua là lập tức ra khỏi quan ải. Lý tướng quân còn sống ngày nào,

Đỗ mỗ nhất quyết không bước chân trong quan ải ngày đó.

Lý Yến Bắc nói:

-Nhất ngôn vi định.

Đỗ Đồng Hiên hô:

-Kích chưởng vi tín.

Hai người từ từ giơ tay ra. Bốn mắt nhìn nhau.

Trên tửu lầu không một tiếng động.

Cuộc đánh cá này thật lớn quá. Hai bên tưởng chừng đem toàn bộ tài sản cùng

tính mạng ra đặt cuộc.

Mọi người ngó bàn tay hai bên mà chính bàn tay mình lại toát mồ hôi lạnh.

Bỗng nghe đánh " bốp " một tiếng. Hai bàn tay đập vào nhau.

Tiếng kích chưởng vang lên tựa hồ tiếng lệnh sắp đưa ma.

Vẻ mặt Lý Yến Bắc cực kỳ trầm trọng. Hồi lâu hắn mới từ từ buông tay ra.

Đỗ Đồng Hiên ra vẻ đắc ý cười nói:

-Chắc Lý tướng quân rất lấy làm kỳ là tại sao Đỗ mỗ biết Diệp Cô Thành bị

thương rồi mà còn đánh cá với số bạc to ớn như thế.

Lý Yến Bắc không phủ nhận vì thực tình hắn rất lấy làm ngạc nhiên về sự tình

này.

***

Gió lọt qua cửa sổ thổi vào, mọi người chợt ngửi thấy mùi hoa thơm kỳ lạ. Kế

đến sáu mái tóc đen láy rủ xuống vai hiện ra sáu thiếu nữ mình mặc áo trắng như

tuyết. Cô nào cũng cầm một cái giỏ đựng đầy hoàng cúc, từ dưới lầu đi lên. Các cô

đặt những bông hoa cúc tươi thắm vào cầu thang như một tấm thảm hoa.

Một người dẫm lên hoa tươi, chậm chạp cất bước thượng lầu.

Sắc mặt người này ctrắng nõn mà không phải lợt lạt cũng không phải xanh lướt.

Mầu trắng bóng giống bách ngọc.

Mắt y không đen mà sáng người, coi chẳng khác hai điểm hàn tinh khiến người

ngó thấy phải phát khiếp.

Tóc y đen láy, đầu đội mũ đính hạt châu, mình mặc áo trắng như tuyết. Y bước

rất chậm chạp, khoan thai như bậc quân vương đi vào cung đình lại giống phi tiên

ở trên trời giáng hạ phàm trần.

Lý Yến Bắc không nhận ra người này cũng chưa từng gặp y lần nào nhưng cũng

đoán ra y là ai.

Nhất Kiếm Tây Lai, Thiên Ngoại Phi Tiên.

Hiển nhiên Bạch Vân thành chúa Diệp Cô Thành tới nơi rồi,. Thế là y không

chết.

Toàn thân y dường như chỗ nào cũng sáng rực làm cho người ngó thấy phải hoa

mắt. Bất luận là ai cũng nhinf nhận y chẳng giống kẻ bị thương chút nào.

Lý Yến Bắc nhìn y, tưởng chừng hô hấp muốn ngừng lại. Trái tim hắn chìm hẳn

xuống.

Diệp Cô Thành không nhìn Lý Yến Bắc, cặp mắt như hàn tinh đang ngó Lục

Tiểu Phụng.

Lục Tiểu Phụng mỉm cười.

Diệp Cô Thành nói:

-Công tử cũng tới đây.

Lục Tiểu Phụng nói:

-Các hạ cũng đến rồi.

Diệp Cô Thành nói:

-Hay lắm! Tại hạ biết thế nào công tử cũng đến.

Lục Tiểu Phụng không nói gì vì mục quang Diệp

Cô Thành đã dời kỏi mặt

chàng, bỗng y cất tiếng hỏi:

-Vị nào là Đường Thiên Dung?

Miệng y hỏi câu này mà mắt đã để ý nhìn một hán tử ngồi trong góc ở mé tả.

Hán từ này tướng mạo rất anh tuấn, đột nhiên da mặt co lại thành cứng đơ.

Gã ngồi trong góc nhà tịch mịch. Cả Lục Tiểu Phụng cũng không chú ý tới.

Gã còn nhỏ tuổi mà quần áo rất hoa lệ. Mắt lộ vẻ tàn khốc như chim ưng ăn thịt

xác chết.

Gã nhìn chằm chặp vào mặt Diệp Cô Thành nói

dằn từng tiếng:

-Tại hạ là Đường Thiên Dung.

Chỗ y ngồi cách Diệp Cô Thành đến bảy, tám bàn. Những người đang ngồi ở

mấy bàn này bỗng lùi ra xa để quãng trống giữa hai bên.

Diệp Cô Thành hỏi:

-Â¤ng bạn có biết ta là ai không?

Đường Thiên Dung gật đầu.

Diệp Cô Thành hỏi:

-Phải chăng ông bạn lấy làm kỳ ở chỗ sao ta vẫn còn sống đến giờ?

Đường Thiên Dung môi miệng chuyển động hỏi

lại:

-Ai đã giải độc cho các hạ?

Gã hỏi câu này khiến cho mọi người nhớ tới nhà sư chất phác đã nói đúng sự

thực.

Diệp Cô Thành quả đã bị thương. Y trúng phải Độc Sa của Đường gia. Những

ám khí cùng độc dược khiến người võ lâm thiên hạ nghe tiếng đều táng đởm kinh

hồn mà đối với Diệp Cô Thành dường như hoàn toàn vô hiệu lực.

Ai đã giải độc cho Diệp Cô Thành?

Mọi người đều nóng lòng nghe lời đáp của họ

Diệp nhưng y không trả lời, lạnh lùng hỏi:

-Nó có độc đâu mà phải giải?

Đường Thiên Dung hỏi:

-Không có độc ư?

Diệp Cô Thành đáp:

-Một chút trần ai làm gì có độc?

Đường Thiên Dung biến sắc hỏi:

-Phi sa của bản môn mà các hạ coi là một hạt bụi ư?

Diệp Cô Thành gật đầu.

Đường Thiên Dung cũng không nói nữa. Gã từ

từ đứng dậy cởi áo dài ra để lộ

tấm thân võ phục bên trong.

Y phục của Đường Thiên Dung chẳng có chi kỳ dị mà cũng chẳng có chi đáng

sợ. Cái đáng sợ hơn hết là đôi bao tay da báo buộc ở bên cạnh sườn và cái túi da cá

cắm trên đai lưng.

LỤC TIỂU PHỤNG

Cổ Long

Quyển 3

Chương 3

Khách Lên Xe Ngựa Người Còn Ghé Theo

Trên tửu lầu im lặng như tờ không một tiếng động. Người nào cũng muốn ra đi

mà không bỏ đi được.

Ai cũng biết lúc này và ở nơi đây sắp khai diễn một cuộc ác chiến kinh tâm động

phách.

Đường Thiên Dung cởi bỏ trường bào đeo bao

tay vào. Cái bao tay da cá lấp

loáng ánh xanh biếc rất kỳ quái. Cả mặt gã cũng phảng phất màu xanh biếc thảm

đạm.

Diệp Cô Thành lặng lẽ đứng yên. Bỗng y quay lại ngó đồng tử áo trắng ở phía

sau đang cầm thanh trường kiếm vỏ đen, hình thức rất cao nhã dâng lên.

Kiếm đã vo tay.

Đường Thiên Dung chú ý nhìn thanh kiếm trong tay Diệp Cô Thành, đột nhiên

cất tiếng hỏi:

-Còn ai công nhận Phi Sa của bản môn bất quá

là một hạt bụi nữa không?

Dĩ nhiên không còn ai.

Đường Thiên Dung lại nói:

-Nếu không còn ai khác thì mời các vị xuống lầu đi hay hơn để tránh khỏi cháy

thành vạ lây.

Những người muốn ngồi lại coi đnh đứng dậy đi.

Trong con mắt người võ lâm, Độc Sa của Đường gia còn đáng sợ hơn Â¤n Dịch.

Chẳng ai muốn dính vào một chút.

Diệp Cô Thành đột nhiên lên tiếng:

-Bất tất phải đi.

Đường Thiên Dung hỏi:

-Bất tất ư?

Diệp Cô Thành lạnh lùng đáp:

-Ta đảm bảo Phi Sa của các hạ không phát ra được.

Đường Thiên Dung lại biến sắc.

Độc dược và ám khí của Đường gia đáng sợ không hoàn toàn vì ám khí có chất

kịch độc mà còn vì thủ pháp phóng ám khi cực kỳ mau lẹ. Những người đã ngó

thấy hã phóng ám khí không ai hình dung được tốc độ khủng khiếp.

Nhưng lần này Đường Thiên Dung quả nhiên

chưa phóng ám khí ra được.

Tay gã vừa cử động, kiếm quang đã bay lên.

Không ai hình dung được làn kiếm quang huy hoàng rực rỡ thì cũng không ai

hình dung được tốc độ của chiêu kiếm.

Đây không phải là chiêu kiếm mà là thần lôi công nổi cơn tức giận đánh một đòn

chớp nhoáng.

Kiếm quang vừa thấp thoáng liịn mất hút.

Diệp Cô Thành đã vị tới trên đống hoa tươi.

Đường Thiên Dung vẫn đứng nguyên chỗ không nhúc nhích. Tay gã buông

xuống, da mặt cứng đờ.

Kế đó mãi người địu ngó thấy máu tươi ở xương tỳ và hai vai gã chảy ra.

Nước mắt cũng nhỏ xuống theo.

Gã tự biết kiếp này vĩnh viễn không còn tài nào phát ám khí ra được nữa.

Đối với đệ tử ở Đường gia sự tình này còn tàn khốc và đáng sợ hơn là chết.

Diệp Cô Thành đưa mục quang trở lại ngó vào mặt Lục Tiểu Phụng.

Lục Tiểu Phụng không nhịn được hỏi:

-Hảo Nhất Chiêu Thiên Ngoại Phi Tiên.

Diệp Cô Thành đáp:

-Đó nguyên là kiếm pháp thiên hạ vô song.

Lục Tiểu Phụng nói:

-Tại hạ thừa nhận điịu đó.

Khóe mắt Diệp Cô Thành bỗng lộ vẻ kỳ quái. miệng cũng thốt ra câu hỏi kỳ

quái:

-Tây Môn Xuy Tuyết đâu?

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Tại hạ không phải là Tây Môn Xuy Tuyết.

Câu hỏi đã kỳ quái thì câu trả lời cũng phải kỳ quái.

Diệp Cô Thành ngưng thần nhìn Lục Tiểu Phụng chậm rãi hỏi:

-May mà công tử không phải Tây Môn Xuy

Tuyết.

Hắn mỉm cười xoay mình trở gót đi xuống.

Trong tửu lầu đột nhiên nhốn nháo xả lên như nồi nước sôi.

Người thì lớn tiếng tranh luận, kẻ lại hốt hả chạy xuống lầu đem tin này truyỊn

ra.

Diệp Cô Thành đã không chết mà cũng chẳng bị thương.

Mäi nguơi đỊu ngó thấy kiếm pháp của y mà là thứ kiếm pháp thiên hạ vô song.

Lý Yến Bắc cũng ngó thấy một cách rõ ràng nên bây giờ trước mắt y tựa hồ biến

thành trống rỗng không còn vật gì.

Đỗ Đồng Hiên nhìn y đột nhiên cười nói:

-Chắc bây giờ Lý tướng quân hiểu ra tại sao Đỗ mỗ lại biến đổi chủ ý?

Lý Yến Bắc không trả lời mà bất tất phải trả lời.

Đỗ Đồng Hiên lại nói:

-Trước nay Đỗ mỗ chỉ giết người chứ chẳng cứu ai. Lần này Đỗ mỗ phá lệ vì

không muốn cho Lý tướng quân biết.

Hắn mỉm cười đứng dậy đủng đỉnh nói tiếp:

-Vì người chết không thể trả nợ thua bạc.

Chỉ người chết mới không trả nợ thua bạc.

Lý Yến Bắc mà còn sống thì không trả không xong. Con người vô tín không thể

trà trộn vào đây được.

Cuộc chiến tuy chưa khai diễn nhưng ai cũng nhất định là Lý Yến Bắc thua

cuộc.

Thua phải trả. Nếu không trả món nợ này thì dù có sống cũng chẳng khác gì kẻ

chết rồi.

Lý Yến Bắc từ từ cầm hộp thuốc giải trên bàn lên cười nói:

-Dù sao cũng kể như Đỗ Đồng Hiên đã cứu ta một phen.

Nụ cười của Lý Yến Bắc đầy vẻ miễn cưỡng. Tay hắn cầm thuốc giải tựa hồ run

rẩy không ngớt.

Lục Tiểu Phụng nói:

-Dù sao bây giờ Lý lão gia hãy còn sống mà vẫn chưa thua.

Lý Yến Bắc gật đầu đáp:

-Đúng thế! ít ra là lúc này Lý mỗ không sao.

Lục Tiểu Phụng ngưng thần nhìn hắn hỏi:

-Có điịu bây giờ Lý lão gia tựa hồ không còn tin tưởng như trước nữa phải không

?

Lý Yến Bắc không phủ nhận điểm này, sự thực

hắn không thể phủ nhận. hắn

trầm mặc hồi lâu, sau không nhịn được thở dài nói:

-Chiêu kiếm đó quả là thứ kiếm pháp thiên hạ vô song.

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Kiếm pháp thiên hạ vô song không hẳn là kiếm pháp đánh đâu được đó.

Lý Yến Bắc " ủa " lên một tiếng.

Lục Tiểu Phụng lại nói:

-Trên thế gian chẳng có thứ kiếm pháp nào nhất quyết hễ đánh là thắng.

Lý Yến Bắc ngập ngừng đáp:

-Lý mỗ biết cho đến nay Tây Môn Xuy Tuyết chưa từng thất bại, vậy ít ra y

cũng nắm được năm phần thắng nhưng bây giờ...

Lục Tiểu Phụng hỏi:

-Bây giờ làm sao?

Lý Yến Bắc lại gượng đáp:

-Bây giờ y chưa tới kinh thành, Lý mỗ nên biết tại sao.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

-Lý lão gia đã không biết y ở đâu đủ tỏ y chưa đến kinh thành phải không?

Lý Yến Bắc đáp:

-Có thể nói như vậy.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

-Bây giờ y còn chưa tới phải chăng vì lẽ y không nắm chắc phần nào?

Lý Yến Bắc hỏi lại:

-Theo nhận xét của công tử thì sao?

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Tại hạ không có ý kiến gì. Trước nay tại hạ không muốn nghĩ vớ nghĩ vẫn, đoán

bậy đoán càn vỊ sự việc chưa xảy ra.

Lý Yến Bắc trầm mặc hồi lâu, đột nhiên hỏi:

-Công tử có nhận ra người đi theo Đỗ Đồng Hiên không?

Lục Tiểu Phụng lắc đầu.

Lý Yến Bắc nói:

-Nhưng công tử hẳn cũng công nhận khinh công của hắn không phải tầm

thường?

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Chẳng những khồng tầm thường mà khắp thiên hạ hiện nay không có lấy mười

người khinh công cao thâm hơn hắn được.

Lý Yến Bắc nói:

-Công tử giao du rất rộng chắc đoán ra được hắn là ai?

Lục Tiểu Phụng trầm ngâm đáp:

-Giả tỷt thân hình hắn không bé nhỏ gầy nhom thì tại hạ nhận định hắn là Tư

Không Trích Tinh.

Lý Yến Bắc hỏi:

-Hắn không phải là Tư Không Trích Tinh chứ?

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Tuyệt đối không phải.

Lý Yến Bắc hỏi:

-Vì thế mà công tử không nhận được hắn là ai?

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Nhưng tại hạ nhất định bên trong có điịu ngoắt nghéo.

Lý Yến Bắc hỏi:

-Điḷu chi ngoắt nghéo?

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Bất luận hắn là ai thì con người thân thủ như vậy địu không chịu làm nô tài cho

Đỗ Đồng Hiên mới phải.

Lý Yến Bắc lẳng lăng hồi lâu lại nói:

-Công tử vừa tới kinh thành, Lý mỗ biết thế nào cũng đi thưởng ngoại đế đô và

sẽ gặp rất nhiḷu bạn hữu.

Lục Tiểu Phụng thừa nhận điểm này. Quả chàng muốn biết có những ai tới đây

mà còn muốn gặp nhà sư chất phác.

Lý Yến Bắc nói:

-Đến nay Lý mỗ đến Phúc Thä Đường ở bên Kim Ngưu bảo làm chút thức ăn

đưa tới nhà mình để chúng ta ăn cơm.

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Hay lắm.

Rồi chàng cười hỏi:

-Nhưng đến nhà nào của Lý lão gia?

Lý Yến Bắc cũng cười đáp:

-Bữa nay nàng Lý mỗ đến nhà Thập Tam Di ăn cơm tối. Nàng cũng muốn gặp

công tử cho biết tại sao có bốn hàng lông mày.

Lục Tiểu Phụng cười đáp:

-Tại hạ cũng muốn biết y, nghe nói y là một mỹ nhân nổi tiếng.

Lý Yến Bắc cả cười nói:

-Được rồi. đến giờ ăn cơm tối, Lý mỗ sẽ cho người tới đây đón công tử.

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Nếu tại hạ gặp Hoa Mãn Lâu không chừng sẽ kéo gã đi theo.

Lý Yến Bắc nói:

-Được lắm.

Lục Tiểu Phụng thở dài nói:

-Lạ thiệt! Dường như gã cùng Tây Môn Xuy

Tuyết đỊu mất tích. Nếu kiếm

được gã không chừng sẽ lòi cả Tây Môn Xuy Tuyết ra.

Lý Yến Bắc hỏi:

-Tại sao vậy?

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Dường như gã có bản lãnh đặc biệt kiếm người, chính tại hạ cũng không sao

hiêủ được.

Lý Yến Bắc nói:

-Công tử thử ra ngoài thả bước, không chừng sẽ gặp gỡ.

Lục Tiểu Phụng nói:

-Rất có thể gặp gã.

Lý Yến Bắc hỏi:

-Thế thì công tử còn chờ gì nữa mà chưa đi?

Lục Tiểu Phụng nhìn đối phương chậm rãi đáp:

-Tại hạ muốn chờ Lý gia uống thuốc xong đã.

Lý Yến Bắc hỏi:

-Công tử muốn chờ ta uống thuốc xong rồi mới đi ư?

Lục Tiểu Phụng gật đầu.

Lý Yến Bắc đột nhiên cười rộ nói:

-Công tử cứ yên dạ. Bây giờ Lý mỗ chưa muốn chết đâu. Đồng thười Lý mỗ

không thể để ba chục nữ nhân đột nhiên biến thành quả phụ.

***

Ngày mười chín tháng chín vào lúc xế chiỊu, Lục Tiểu Phụng ở Xuân Hoa lâu đã

bước ra, cất bước trên đường lớn tiến vỊ phía trước.

Chàng nhận thấy đây là một thành thị mỹ lệ phi thường.

Đơnừg phố bằng phẳng, rộng rãi, nhà cửa chỉnh tỊ. Mãi cửa tiệm đỊu trang

hoàng lộng lẫy hơn các thành thị khác.

Chàng cũng biết cái đẹp nhất trong thành thị này không phải là đường xá rộng

rãi, phòng ốc chỉnh tị, cũng không phải là những cảnh vật nổi tiếng thiên hạ mà là

nhân tình ở đây.

Chiịu đến tời bắt đầu nổi gió.

Một khi có gió là cát bụi mịt trời nhưng cát bụi nhiịu đến đâu cũng không che

lấp hết được phong cảnh mỹ lệ trong thành thị.

Lục Tiểu Phụng tuy cất bước mau lẹ nhưng hoàn toàn không mục đích. Chàng

muốn tìm bạn thì chẳng thấy một ai mà chỉ thấy toàn những người chàng không

nmuốn gặp,.

Người chàng gặp đầu tiên là Âu Dương Tình.

Âu Dương Tình cũng đi la cà ngoài

cửa tiệm châu báu trong thị trường. Bên cạnh thị có một phu nhân ăn mặc hoa lệ

bầu bạn.

Phu nhân này dường như khá đẹp, chàng không dám nhìn đến lần thứ hai.

Lục Tiểu Phụng vừa ngó thấy Âu Dương Tình đã quay đầu đi. Chàng nhớ tới

Tiết Băng.

Âu Dương Tình nhìn thấy chàng rồi cũng giả vờ nhưng chưa ngó thấy. Đột nhiên

thị dắt tay phu nhân lên ngồi trên một cỗ xe ngựa mầu đen.

Cỗ xe ngựa chạy như bay trong làn cát bụi. Lục Tiểu Phụng mới quay đầu lại

ngơ ngẩn xuất thần, ngó theo làn cát bụi nhảy múa ở sau xa. Chàng không hiểu

mình đang nghĩ gì.

Đáng lý chàng tiếp tục nghĩ đến Tiết Băng mà không biết tại sao lại nhớ tới nhà

sư chất phác.

Trên đường ở phía đối diện, mấy người nhìn chàng vừa cười vừa vẫy tay. Ngoài

xa mấy thước lại có một thiếu niên tay nắm đốc kiếm, trợn mắt lên nhìn chàng.

Lục Tiểu Phụng nhận ra mấy người này, trong đó có hai tổng tiêu đầu ở những

tiêu cục trên giải Xuyên Tương, một tên đệ tử phái Võ Đương, lại còn một người

giống như Long Đầu lão đại ở Xuyên Trung nhưng chàng không nhận ra được gã

thiếu niên đeo kiếm đang hầm hầm nhìn chàng là ai?

Khóe mắt thiếu niên tỏ ra rất hung dữ, nét mặt lầm lầm như muốn kiếm chàng

để gây chuyện.

Lục Tiểu Phụng không muốn xẩy chuyện rắc rối nên chỉ nhìn mấy người bên kia

gật đầu rồi lật đật trở gót rẽ qua đường phố mé đông.

Đột nhiên một bàn tay từ một nhà bán đồ cổ

ngoạn cùng thư häa ở bên đường

đưa ra vỗ vai chàng nói:

-Quả nhiên công tử đến rồi. Bần đạo biết thế nào công tử cũng tới.

Một đạo nhân đầu tóc bạc phơ, mình mặc áo đạo bào rách, cười ha hả từ trong

tiệm đi ra. Phía sai đạo nhân là một lão già gương mặt thanh nhã, áo quần tỊ chỉnh.

Hai lão là Mộc đạo nhân và Cổ Tung cư sĩ.

Lục Tiểu Phụng cũng cười xã giao đáp:

-Tại hạ cũng biết nhất định hai vị tới đây.

Mộc đạo nhân cả cười. Vị trưởng lão phái Võ Đương này gần bảy chục tuổi mà

mặt mũi hồng hào, tinh thần quắc thước. Lão đầy đặn phong trần, bị ngoài khác

hẳn, ít người nhận ra được lão là một trong ba đại kiếm khách rất nổi danh đương

thời.

Lão vỗ vai Lục Tiểu Phụng cả cười nói:

-Cuộc chiến đấu này dĩ nhiên bần đạo không thể bỏ qua dù tuổi già không đi

được nữa cũng bò tới.

Lục Tiểu Phụng lạnh lùng hỏi:

-Phải chăng đạo trưởng muốn coi kiếm pháp của người ta có chỗ nào sơ hở rồi

tìm đến hä để tỷ đấu?

Mộc đạo nhân không nổi nóng, lại thở dài đáp:

-Bần đại già rồi, đã chẳng muốn tìm người đấu kiếm cũng không thích cùng

người thi rượu. Nếu có ai tìm đến bần đạo đánh cờ thì bần đạo sẵn sàng bồi tiếp.

Cổ Tùng cư sĩ đột nhiên liên tiếng:

-Thực tình mà nói thì băn lão phu đến để kiếm công tử.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

-Kiếm tại hạ ư? Kiếm để làm gì?

Cổ Tùng cư sĩ đáp:

-Băn lão phu đã ước hẹn chiḷu hôm nay gặp mặt một người nên định kiếm công

tử đồng thời hội diện.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

-Hai vị đã ước hẹn người ta, sao còn kiếm tại hạ?

Mộc đạo nhân cười đáp:

-Vì người đó nhất định muốn gặp công tử.

Nụ cười của đạo nhân đầy vẻ thần bí.

Lục Tiểu Phụng không nhịn được hỏi:

-Người đó là ai?

Mộc đạo nhân lại cười thần bí hơn hỏi:

-Công tử đã muốn biết y là ai sao không đi với băn bần đạo?

Dĩ nhiên Lục Tiểu Phụng thế nào cũng đi. Trước

nay chàng không nhịn được

những người dụ hoặc mình và chàng cũng hiếu kỳ như ai.

Chỗ ước hẹn hội ngộ của mấy người rất kỳ quái. Nó là một cái lò gạch hoang

phế đã lâu ở ngoài thành. Những lò gạch bên trong đḷu chứa đḷu đầy cát bụi tro

thanh, bên ngoài coi chẳng những ngôi mả không ai thăm viếng.

Lục Tiểu Phụng chau mày hỏi:

-Trong thành thiếu gì nơi tử tế sao các vị lại hẹn nhau tới đây tụ hội?

Cổ Tùng cư sĩ đáp:

-Vì bản lão phu ước hội với một quái nhân.

Mộc đạo nhân nói:

-Nói cho đúng là ba quái nhân: một người suốt đời không làm việc gì đứng đắn

còn hai lão đầu càng quá tệ hơn bần đạo.

Cổ Tùng cư sĩ đáp:

-Nhưng hai lão đầu này lại không phải hạng người thường, chẳng có một việc gì

trên đời hä không biết, nhất là chẳng có vấn dị gì không giải quyết xong.

Mộc đạo nhân nhìn Lục Tiểu Phụng cười nói:

-Bây giờ chắc công tử biết bän bần đạo ước hẹn ai rồi.

Dĩ nhiên Lục Tiểu Phụng đã đoán ra.

Giữa lúc ấy một quái nhân thấp lùn, ốm nhắt cưỡi trên lưng lừa ngất ngưởng đi

tới.

Người này dường như vĩnh viễn không có lúc nào tỉnh táo.

Lục Tiểu Phụng ngó thấy lão phải bật cười.

Lần nào chàng nhìn thấy Qut Tôn Tử đại lão gia đỊu không nhịn được cười.

Chàng cười hỏi:

-Lần này các hạ không chờ người đến chuộc đã ra được thì quả là chuyện quái

đản.

Tôn lão gia háy háy cặp mắt đầy lông trắng, ấp úng đáp:

-Ngươi cũng đến rồi. Ta...

Lục Tiểu Phụng cười hỏi:

-Lão biết thế nào tại hạ cũng đến phải không?

Tôn lão gia thở dài miệng lẩm nhẩm:

-Những kẻ không đáng đỊu đến cả, còn những người đáng đến lại chẳng có một

ai.

Lão giơ chân lên từ trên lưng lừa nhảy xuống. Cặp giò của lão dường như mỊm

nhũn, xuýt nữa lão té lăn long lóc.

Mộc đạo nhân không nhịn được cười hỏi:

-Bần đạo hỏi thực: lão có được ngày nào hoàn toàn tỉnh táo không?

Tôn lão gia đáp liỊn:

-Không có.

Mộc đạo nhân cười nói:

-Người như lão có chỗ rất tốt là thường khi còn thành thực hơn cả nhà sư chất

phác.

Tôn lão gia lảm nhảm:

-Làng say là lối bình yên nhất, ngoài ra chẳng có lối nào hơn. Có say sưa mới

biết càn khôn rộng, ngày tháng thu một chén con. Như vậy ta còn tỉnh táo làm chi?

Mộc đạo nhân cả cười nói:

-Lão thật là người nhiḷu phước khí hơn cả băn bần đạo.

Tôn lão gia đáp:

-Vì lão Tôn thông minh hơn các vị.

Mộc đạo nhân "ủa " một tiếng.

Tôn lão gia nói:

-ít ra lão Tôn không chịu mất năm chục lạng bạc để đi hỏi một việc chẳng cần

phải hỏi.

Cổ Tùng cư sĩ không cười. Trước nay lão là người không thích nói giỡn, lão dựng

mặt lên hỏi:

-Hai vị lão tiên sinh Đại Thông và Đại Trí đâu?

Tôn lão gia đáp:

-Lão Tôn đã ước hẹn các vị đến đây hội diện thì đương nhiên hä cũng ở đây.

Cổ Tùng cư sĩ hỏi:

-ở chỗ nào?

Tôn lão gia chìa tay trỏ vỊ phía trước đáp:

-ở trong kia.

Lão trỏ vào một cái lò gạch.

Cổ Tùng cư sĩ chau mày hỏi:

-Bän hä ở trong lò gạch làm chi?

Tôn lão gia ngó Cổ Tùng cư sĩ lạnh lùng đáp:

-Sao lão không đi mà hỏi hã?

Lục Tiểu Phụng nhìn cười hỏi:

-Hoi câu này cũng phải được ra năm chục lạng bạc hay sao?

Tôn lão gia đáp:

-Dĩ nhiên hỏi câu này cũng hỏi năm chục, vả lại...

Lục Tiểu Phụng nói theo:

-Vả lại theo thể lệ cũ chỉ đứng chờ ở ngoài chứ không được vào.

Tôn lão gia thở dài đáp:

-Xem ra công tử còn thông minh hơn hã.

Lò gạch vừa thấp vừa tối tăm. Tôn lão gia người

nhỏ bé thấp lùn cũng phải cúi

đầu mới chui vào được. Thậm chí Lục Tiểu Phụng còn lo cái đầu của lão lớn hơn

cửa lò. Nhưng lão cũng chui vào được chẳng khác người chết chui vào mộ, vừa

buồn cười lại vừa rùng rợn.

Sau một lúc bỗng nghe thanh âm lão từ bên trong hô văng ra:

-Bắt đầu cuộc phỏng vấn!

Người hỏi đầu tiên là Mộc đạo nhân. Lúc lão chưa hỏi, Lục Tiểu Phụng đã đoán

ra lão hỏi chuyện gì rồi.

Mộc đạo nhân hỏi:

-Ngày rằm thắng chín, người chiến thắng là Tây Môn Xuy Tuyết hay Diệp Cô

Thành?

Đó là một vấn đĪ ai cũng muốn hỏi.

Giả tỷ có nhân vật nào tìm ra được đáp án này thì nhất định được nhiều người

tình nguyện phí gấp năm chục lần năm chục lạng bạc để hỏi cho biết trước.

Có tiếng người đáp:

-Lão chỉ mất năm chục lạng mà đòi biết đáp án này chẳng ra rẻ quá ư?

Lục Tiểu Phụng nghe rõ thanh âm của Đại Trí.

Lại nghe Đại Trí nói tiếp:

-Nhưng ta cũng cho lão biết. Cuộc chiến này cả hai người cùng thắng.

Câu hỏi này cất lên:

-Tại sao vậy?

Mộc đạo nhân lại liệng ra năm chục lạng bạc lần thứ hai.

LỤC TIỂU PHỤNG

Cổ Long

Quyển 3
Chương 4

Người Mê Gái Khôn Thành Đạo Kiếm Sĩ

Tiếng người đáp lại:

-Hai con hổ tranh đấu tất một con bị tử thương.

Thuyết này tuy cũ mèm mà vẫn đúng.

Đại Trí lại nói tiếp:

-Hai con hổ tranh đấu kết quả thông thường là cả hai con đều bị thương. Kẻ đắc

thắng chân chính là những người săn bắn đứng

bàng quang.

Lục Tiểu Phụnglẳng lặng đứng nghe, mắt lộ vẻ tán thưởng. Chàng nhận thấy

Đại Trí quả không hổ bậc đại trí. Chỉ có những nhân vật đại trí đại tuệ mới trả lời

bằng phương pháp khôn ngoan như vậy.

Mộc đạo nhân lại hỏi:

-Tây Môn Xuy Tuyết đã đến kinh thành chưa?

Đại Trí đáp:

-Đến rồi.

Mộc đạo nhân hỏi:

-Yở đâu?

Đại Trí đáp:

-Ở một nơi không ai kiếm thấy vì trước ngày rằm tháng chín y không muốn gặp

ai.

Câu trả lời này cũng tuyệt diệu, chẳng một ai dám bảo lời đáp không chính xác.

Mộc đạo nhân buông tiếng thở dài dường như lão nhận ra mình mất hai trăm

lạng bạc chẳng đáng chút nào.

Bây giờ Cổ Tùng cư sĩ cất tiếng hỏi:

-Diệp Cô Thành có đúng bị thương về ám khi cùng độc dược của Đường gia

không?

Lần này thanh âm Đại Thông đáp vọng ra:

-Đúng.

Cổ Tùng cư sĩ hỏi:

-Độc dược công? Có cách cứu chữa không? Giải độc của Đường gia là trị dược

hay còn cách nào cứu chữa?

Đại Thông đáp:

-Không có cách cứu chữa.

Đột nhiên câu đáp của Đại Thông bị tiếng sáo trúc kỳ dị nổi lên cắt dứt.

May mà tiếng sao lanh lảnh nhưng ngắnn ngủi từ đằng xa vọng lại vang lên một

cái rồi im bặt.

Lục Tiểu Phụngnhắc lại câu hỏi:

-Người áo đen đi theo Đỗ Đồng Hiên là ai?

Trong lò gạch không có tiếng người trả lời.

Lục Tiểu Phụng chờ lâu hỏi lại lần nữa. Trong lò gạch vẫn im lặng.

Lục Tiểu Phụng chau mày toan hỏi nữa thì " vèo " một tiếng. Một con rắn nhỏ

bé từ trong lò gạch vọt ra như tên bắn, lấp loáng trong bơi cỏ rậm một cái rồi không

thấy đâu nữa.

Con rắn này tuy nhỏ bé nhưng động tác nhanh như chớp. Nó chuồn vế hướng

vừa phát ra tiếng sáo trúc.

Lục Tiểu Phụng đột nhiên biến sắc ớn tiếng hô hoán:

-Tôn lão gia! Quy Tôn tử lão gia!

Không có tiếng người đáp lại. Trong lò gạch tuyệt không nghe động tĩnh chi hết.

Lục Tiểu Phụngđột nhiên nhảy bổ tới lấy hết sức đạp mạnh một cái. Tường lò

gạch tồi tàn bị đá liền thủng một cái lỗ lớn.

Ánh mặt trời chiếu vào trúng mặt Tôn lão gia.

Da mặt lão co dúm. Cặp mắt lồi ra như mắt cá. Gương mặt đầy vẻ khủng khiếp.

Lưỡi thè dài ra ngoài đã biến thành xám ngắt., tựa hồ bị bóp cổ một cách đột ngột.

Cổ họng lão không đứt. Đầu họng có hai giọt máu đen tơ lại.

Mộc đạo nhân la thất thánh:

-Phải chăng lão bị rắn cắn?

Lục Tiểu Phụnggật đầu:

-Bất luận là ai cũng phải nhìn nhận Tôn lão gia bị con rắn độc vừa rồi cắn chết.

Cái đó chẳng có chi là lạ ở chỗ trong lò gạch chỉ có một mình Tôn lão gia.

Mộc đạo nhân lại la thất thanh:

-Đại Thông, Đại Trí đâu?

Lục Tiểu Phụngtrầm lặng hồi lâu mới chậm rãi đáp:

-Sự thực chẳng có Đại Thông, Đại Trí nào hết.

Mộc đạo nhân sửng sốt. Chẳng phải lão không hiĮu được mà là trong lúc thảng

thốt lão nghĩ không ra.

Lục Tiểu Phụngnói tiếp:

-Đại Thông là Tôn lão gia, Đại Trí cũng là lão.

Mộc đạo nhân dơng mày lên:

-Thế là bọn họ ba người mà chỉ có một thôi?

Lục Tiểu Phụnggật đầu.

Mộc đạo nhân không hỏi nữa. Trên chốn giang hồ thật là kỳ nhân quái sự, chính

lão đã gặp cũng không phải ít.

Cổ Tùng cư sĩ chau mày hỏi:

-Tôn lão gia cố ý chế tạo ra hai nhân vật Đại Thông, Đại Trí chỉ vì mơc đích lừa

người lấy bạc hay sao?

Lục Tiểu Phụnglạnh lùng đáp:

-Lão không lừa gạt ai.

Cổ Tùng cư sĩ ngạc nhiên hỏi lại:

-Sao lại không lừa gạt ai?

Lục Tiểu Phụngđáp:

-Tuy lão có lấy tiền của người ta thì cũng giả quyết được bao nhiêu vấn đề của

họ. Lão là người thông mình lại biết nhiều hiĩu rộng thì giá trị không phải chỉ đáng

bấy nhiêu tiền bạc.

Chàng nói câu này vẻ mặt ra chiều tức giận vì Tôn lão gia là bạn của chàng.

chàng không muốn ai sỉ nhơc bạn mình.

Cổ Tùng cư sĩ hiÎn nhiên đã nhận ra Lục Tiểu Phụngcó vẻ tức giận liền thở dài

giải thích:

-Bất quá lão phu chỉ lấy làm kỳ là con người thông minh tài trí như Tôn lão gia

thì bản thân lão đã có chỗ hơn người sao lão lại mượn danh nghĩa của người khác?

Lục Tiểu Phụngvẻ mặt biến thành bi thảm đáp:

-Vì lão là một lão nhân không ham danh lợi,

không muốn nhận cái gì là của

mình.

Chàng nghĩ bơng:

-Có khi lão bận vì lão nhát gan sợ việc nên muốn né tránh.

Chàng chỉ nghĩ vậy thôi chứ không nói ra vì chàng vốn ưa thích Tôn lão gia.

Rpồi chàng tự nhủ:

-Bất luận trường hợp nào thì lão làm như vậy cũng chẳng hại gì cho ai mà chỉ hại

cho mình lão.

Mộc đạo nhân không ngớt thở dài sườn sượt nói:

-Một nhân vật như Tôn lão gia không nên chết quá sớm như vậy.

Cổ Tùng cư sĩ thở dài nói:

-Tưởng lão phải biết trước nơi đây tĩnh mịch là chỗ rắn độc ra vào.

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Nhưng con rắn độc này không phải tự nó lần đến.

Cổ Tùng cư sĩ hỏi:

-Công tử nói vậy là nghĩa làm sao?

Lục Tiểu Phụng đáp: -Nó là giống rắn độc lại được huấn luyện. Có người ra hiệu

nó mới vọt đến cắn vào cổ họng lão.

Mộc đạo nhân động dung hỏi:

-Công tử xác nhận con rắn độc đó là do người khác cối thả vào đây đĩ ám toán

Tôn lão gia ư?

Lục Tiểu Phụnggật đầu. Chàng lộ vẻ phẫn nộ đáp:

-Giống rắn này tuy được huấn luyện đã lâu nhưng chỉ nghr tiếng sáo trúc thổi

lên mới phát động công kích.

Trong lò gạch tối tăm, con rắn kia lại nhỏ quá mà Tôn lão gia ở ngoài ánh

dwong quang chuồn vào dĩ nhiên không nhìn thấy.

Mộc đạo nhân cungx bnghĩ tới tiếng còi tre vừa rồi liền hỏi:

-Người thổi còi tre là kẻ đá ám toán Tôn lão gia ư?

Lục Tiểu Phụng" ồ " một tiếng chứ không nói năng gì.

Mộc đạo nhân hỏi:

-Tại sao họ cóy sát hại Tôn lão gia?

Lục Tiểu Phụngđáp:

-Có thĩ vì họ sợ Tôn lão gia nói huỵch toẹt chuyện bí mật của họ ra.

Mộc đạo nhân hỏi:

-Ngwoif đó là ai? Hắn có điều chi bí mật?

Lục Tiểu Phụngnắm chặt hai tay nói dằn từng tiếng:

-bất luận hắn là ia, có điều bí mật gì chẳng sớm thì muộn tại hạ cũng điều tra

cho biết.

Mộc đạo nhân lại thở dài. Bây giờ lão mới hoàn toàn hiĨu rõ vì sao chỉ có Tôn

lão gia mới kiếm được Đại Thông. Đại TRí. Vì sao Đại THông, Đại Trí lại không lộ

diện.

Nhưng vĩnh viến lão không nghĩ ra được Tôn lão gia còn biết những chuyện bí

mật của những ai mà lão chưa kịp nói.

Mộc đạo nhân hỏi Lục Tiểu Phụng:

-Tình hình như thế, bây giờ Lơc công tử định đi đâu?

Lục Tiểu Phụngnhìn chiều trời đáp:

-đêm hôm qua tại hạ có ước hẹn tương hội với một người, chắc bây giờ họ đang

chờ ở Xuân Hoa Lâu.

Mộc đạo nhân nói:

-Nếu vậy chúng ta chia tay ở đây quách.

Lục Tiểu Phụnggật đầu. Đột nhiên chàng hỏi:

-Một người đã không thích gái lại không thích hoa thế mà sáu, bảy cô gái ở trước

mắt y đem hoa tươi trải đường cho y làm chi?

Mộc đạo nhân đáp:

-Hạng người như thế nahát định không làm việc này.

Lục Tiểu Phụnghỏi:

-Giả tỷ y làm thế thì sao?

Mộc đạo nhân cười đáp: -Nếu vậy nhất định y điên rồi.

Lục Tiểu Phụngnghĩ không ra tại sao Diệp Cô Thành lại làm chuyện gì. Chàng

chỉ biết một điều là y chẳng điên khùng hci hết.

Trước lúc huỳnh hôn, trên lầu Xuân Hoa chưa có khách ngồi.

Lục Tiểu Phụngở ưới nhà bảo lấy một bình trà

thơm mà ngwoif ở kin hthành ư

thích ra ngồi uống đĨ chờ người nhà Lý Yến Bắc.

Lúc này hãy còn sớm, đáng lý chàng đi chơi chỗkhác vì chàng muốn kiếm những

người như Hoa Mãn Lâu, Tây Môn Xuy Tuyết, nc.

Nhưng chàng cứ ngồi yên lặng lãe ngẫm nghĩ.

ánh tà dương do cửa chiếu vào xéo vào đem lại một bóng người dài lê thế.

Bóng người in trên mặt đất. Lục Tiểu Phụngngửng đầu lên nhìn thìchính là

thanh niên tay nắm đốc kiếm nhìn chàng bằng con mắt hằn học lúc trước.

Thanh niên này bây giờ cũngt rợn mắt nhìn chàng. Bàn tay nhỏ bé nhưng đầy

sức mạnh vẫn nắm chặt đốc kiếm.

Đốc kiếm bọc một lớp sợi tơ vừa nhỏ vừa mềm đĨ lúc cầm vào phát huy lực

lượng dễ dàng. Lớp sợi tơ còn đĨ hút mồ hôi trong lòng bàn tay lúc khẩn trương.

Chỉ có người chân chính biết dùng kiếm mới hiĨu biện phápnày.

Lục Tiểu Phụngvừa ngó đối phương đã biết kiếm pháp gã không phải tầm

thường nhưng chàng không nhận ra được là ai.

Người nào chàng đã taháy amụt qua một lần là vĩnh viễn không quên nữa.

Thanh niên này dường như nhận ra chàng. Đột nhiên gã tiến thẳng đến trwocs

mặt chàng. Thái dodọ gã rất hungdữ, coi đáng sợ hơ ncả Đỗ Đồng Hiên lúc xông

đến trước mặt Lý Yến Bắc.

Lục Tiểu Phụngtự hỏi:

-Chẳng lẽt hanh niên này có ừu hận với ta?

Chàng nghĩ không ra liền tươi cười hgỏi:

-huynh đài...

Thanh niên chận lời lớn tiếng quát:

-ngươi có phải là Lục Tiểu Phụngkhông?

Lục Tiểu Phụngngập ngừng:

-Các hạ là...

Thanh niên cười lkạt ngắt lời:

-Ta biết ngươi không nhận rta ta nhưng ta nhận ra ngươi. Ta muốn kiếm ngươi từ

lâu chứ không phải chỉ một bưqã nay.

Lục Tiểu Phụnghỏi:

-Các hạ kiếm tại hạ có điều chi dạy bảo?

THanh niên đáp lại bằng một chiêu kiếm chứ không nói gì.

Đột nhiên gã rút kiếm ra khỏi vỏ. Mũi kiếm lạnh như băng đưa tới trước cổ họng

Lơc Tiểu Phơng.

Lục Tiểu Phụngmỉm cười.

Chàng đã không đỡ gạt, không né tránHồ Phỉ lại còn mỉm cười khiến thanh niên

giận xám mặt lại lớn tiếng quát:

-Ngươi tưởng ta không dám giết ngươi chăng?

Nhưng gã phóng trường kiếm thêm nữa. Có điều gã sử dơng kiếm pháp rất thần

tốc, rất linh mẫn, đúng là kiếm pháp giết người.

Lục Tiểu Phụngđã thấy kiếm pháp này rồi.

Bốn tháng trước Tiêu Thiếu Anh bị chết dưới lưỡ kiếm của Tây Môn Xuy Tuyết

ở Châu Quang các khí các tại nhà Diêm THiết San đã thi triĩn chiêu thức đó.

Chàng đoán chắc thanh niên này ở dưới trướng

Độc Cô Nhất Hạc sẽ là một

người trong TAm Anh tứ Tú.

Gã nói:

-ta chưa giết ngươi vì ta còn có điều muốn hỏi ngươi.

Gã đưa mũi kiếm vào gần thêm một tấc.

Lục Tiểu Phụnghỏi trước:

-Các hạ là Trương Anh Phong hay là Nghiêm Nhân Anh?

Thanh niên biến sắc nhưng chẳng thĩ thừa nhận mơc quangcủa Lơc Tiểu Phong

rất sắc bén. Gã đáp: -Nghiêm Nhân Anh.

Lục Tiểu Phụnghỏi:

-Ccá hạ có biết Tây Môn Xuy Tuyết lạc lõng nơi nào không?

Nghiêm Nhân Anh tức giận hỏi:

-Ngươi mà khjông biết hắn lạc lõng nơi đâu thì còn ai biết nữa?

Lục Tiểu Phụngđáp:

-Chẳng mộtai biết cả.

Nghiêm Nhân Anh nhìn chằm chặp vàop mặt chàng quát:

-Ra đi!

Lục Tiểu Phụnghỏi:

-Ra làm gì?

Nghiêm Nhân Anh đáp:

-Ta không muốn giết ngươi ở đây.

Lục Tiểu Phụngnói :"

-Tại hạ không muốn chết ở đây mà cũng không muốn ra.

Nghiêm Nhân Anh rung tay một cái. Kiếm hoa tung tóe. Gã đã đâm bảy chiêu

kiếm mà chiêu nào cũng chỉ cách khe cổ họng Lục Tiểu Phụngchừng một tấc.

Lục Tiểu Phụnglại cười.

Chàng không đỡ gạt, không né tránh, mỉm cười nói:

-Các hạ không giết được tại hạ đâu.

Nghiêm Nhân Anh lòng bànt ay ướt đẫm. Trên

trán cũng toát mồ hôi. Cả người

gã rất khẩn trương như cây cung đã giương lên.

Bất luận là ai cũng nhận ra gã khẩn trương đến trình độ không kiềm chế được.

Mũi kiếm của gã còn cách cổ họng Lục Tiểu Phụngkhông đầy ba tấc.

Chưởng quỹ cùng tiểu nhị ở Xuân Hoa Lâu hoang mang đến phát run.

LỤC TIỂU PHỤNG

Cổ Long

Quyển 3
Chương 5

Một Tân Khổ Thành Canh Bạc

Lục Tiểu Phụng vẫn không nhúc nhích. Giữa lúc ấy, đột nhiên ngoài đường phố

nhốn nháo cả lên rồi tiếng người hô hoán:

-Người chết! Đánh chết người rồi!

Nghiêm Nhân Anh muốn thò đầu ra coi nhưng lại nhẫn nại đứng yên, chỉ liếc

mắt đảo nhìn ngoài đường phố.

Lục Tiểu Phụng đang ngồi ngay ngắn liền nhân lúc gã đảo mắt biến mất không

thấy đâu nữa.

Cử động củachàng nhanh hơn chiêu kiếm của gã.

Nghiêm Nhân Anh biến sắc xoay mình vọt ra ngoài đã thấy Lục Tiểu Phụng

đứng giữa đường phố, hai tay để sau lưng.

Ngoài đường chẳng còn ai khác. Những khách bộ hành đều chạy vào ẩn dưới

hiên nhà hai bên hàng phố.

Một con ngựa trắng lộp cộp từ đầu đường chạy tới. Trên lưng ngfựa chở một

người.

Người này khác nào cái bao bố phục trên lưng ngựa.

Y chết rồi. Y là ai? Làm sao mà chết?

Nghiêm Nhân Anh vừa ngó thấy áo mặc của người chết đã tái mặt chạy tới cầm

lấy dây cương cho ngựa đứng lại.

Cách ăn mặc của người chết giống hệt Nghiêm Nhân Anh.

Lục Tiểu Phụng biết người đó là ai rồi. Chàng tự nhủ:

-Y làm sao mà chết?

Nghiêm Nhân Anh ôm cái xác lạnh cứng từ trên

lưng ngựa xuống. Gã khám

nghiệm thi thể chẳng thấy vết thương nào. Chỉ có mấy giọt máu ở cổ họng, tựa hồ

vết rắn độc cắn.

Nhưng huyết tích không phải do độc xà gây ra mà là mũi kiếm thọc vào.

Mũi kiếm này sắc bén cực kỳ khủng khiếp.

Lục Tiểu Phụng chau mày hỏi:

-Trương Anh Phong phải không?

Nghiêm Nhân Anh nghiến răng gật đầu.

Lục Tiểu Phụng buông tiếng thở dài ngậm miệng lại.

Nghiêm Nhân Anh cất tiếng hỏi:

-Chắc ngươi nhận ra y chết dưới lưỡi kiếm của ai rồi?

Lục Tiểu Phụng lại thở dài, lẩm nhẩm gật đầu, tựa hồ chàng đã nhận ra cái chết

của Trương Anh Phong, tưởng chừng trên đời chỉ có một người sử dụng được chiêu

kiếm khủng khiếp như vậy.

Sự thực cả Diệp Cô Thành cũng không làm nổi. Lưỡi kiếm của hắn giết người

nhất quyết không thể gọn gàng sạch sẽ như vậy.

Nghiêm Nhân Anh ngưng thần nhìn vết thương trên cổ họng sư đệ, miệng lẩm

nhẩm:

-Tây Môn Xuy Tuyết. Chỉ có Tây Môn Xuy Tuyết.

Lục Tiểu Phụng thở dài nói:

-Chắc y đã tìm đến Tây Môn Xuy Tuyết. Có điều đáng tiếc...

Chàng toan nói có: có điều đáng tiếc là bây giờ y không thể nói ra đã tìm thấy

Tây Môn Xuy Tuyết ở đâu?

Tuy chàng không nói hết lời mà Nghiêm Nhân Anh cũng hiểu rõ.

Bỗng chàng lẩm nhẩm:

-Lại một mạng người, lại thêm một món nợ máu!

Nghiêm Nhân Anh sắc mặt trắng bợt đầy ngấn

lệ đột nhiên gầm lên:

-Tây Môn Xuy Tuyết! Ngươi đã dám giết người sao lại không dám ló mặt ra?

Tiếng hét cực kỳ thê thảm. Bóng chiều buông xuống khóên trời đất càng thê

thảm hơn.

Một vùng thiên địa tràn ngập bầu không khí bi ai, chết chóc, the lương khôn tả.

Gió thổi cát bụi bay mù.

Nghiêm Nhân Anh ôm thi thể sư đệ nhảy lên lưng con bạch mã, ra roi cho chạy

như điên.

Con ngựa chạy về hướng tây tức là phía nó vừa

chạy đến.

Nghiêm Nhân Anh cho ngựa ruổi về phía tây, ý chừng để con vật quen đường cũ

mà đuổi Tây Môn Xuy Tuyết xem y lạc lõng nơi đâu.

Lục Tiểu Phụng đứng hóng ngọn gió tây bắc lạnh như dao cắt trong buổi tàn thu

ở miền Bắc. Chàng đưa mắt nhìn theo người ngựa đi xa rồi.

Đột nhiên phía sau có tiếng người khẽ nói:

-Tại hạ đã nhận ra con ngựa này.

Lục Tiểu Phụng quay phắt lại ngó thấy người vừa nói là một hán tử mình mặc áo

xanh chân đi giầy vải. Yphục của gã tuy mộc mạc nhưng khí thế không phải hạng

tầm thường. Gã chính là một trong đám người đi theo Lý Yến Bắc tản bộ buổi sáng

sớm.

Hán tử áo xanh nói tiếp:

-Tại hạ là Triệu Chính Ngã ở phía đông thành. Người ta thường kêu bằng Can

Nhi Triệu.

Can Nhi Triệu còn kêu bằng Đoàn Đầu là tổng quản bọn khất cái ở đại phương

này. tại chốn quê mùa, thế lực của gã rất lớn.

Dĩ nhiên Lục Tiểu Phụng đã biết thân thế gã nên

không nói chuyện hàn huyên

mà hỏi ngay:

-Â¤ng bạn nhận được con ngựa đó ư?

Can Nhi Triệu hạ thấp giọng xuống đáp:

-Chỉ ở trong hoàng thành mới có loại tuấn mã này. Còn người ngoài dù lớn mật

đến đâu cũng không dám phạm cấm.

Bạch mã ưtượng trưng cho sự tôn quý mà tôn quý nhất chỉ có hoàng gia.

Lục Tiểu Phụng chau mày hỏi:

-Chẳng lẽ con ngựa đó từ trong Tử Cấm Thành chạy ra? Chẳng lẽ Tây Môn

Xuy Tuyết cứ ở trong Hoàng thành cho người

ngoài không tìm thấy được? Nhưng

Hoàng Thành là nơi phòng vệ thâm nghiêm sao để cho người ngoài lẻn vào ẩn núp

?

Can Nhi Triệu im tiếng. Đây là phạm đến cấm kỵ chốn kinh thành khi nào gã

dám lắm miệng.

Lục Tiểu Phụng trầm ngâm, lại hỏi:

-Â¤ng bạn có thể bảo anh em thủ hạ điều tra coi con ngựa đó từ đâu ra, ai là

người ngó thấy đầu tiên không?

Can Nhi Triệu ngần ngại nhưng cũng gật đầu đáp:

-Cái đó chẳng khó gì nhưng tại hạ vâng lệnh đến đón công tử tới nhà công quán

của Thập Tam Di.

Lục Tiểu Phụng nói:

-Vụ này còn quan trọng hơn. Â¤ng bạn chỉ cần cho ta hay công quán đó ở chỗ nào

để tự tìm đến cũng được.

Can Nhi Triệu ngần ngại một lúc rồi đáp:

-Được rồi. Bây giờ tại hạ dặn gã tiểu tống ruổi xe ngựa đem công tử đến hẻm

Quyền Liên. Công quán của Thập Tam Di là gian nhà cuối cùng về mé tả trong

hẻm này.

Lục Tiểu Phụng ngồi trên xe lòng rối bời. Những vấn đề nhức óc càng ngày

càng lắm. Chàng tự hỏi:

-Ai đã ám toán Tôn lão gia? Vì mục đích gì? Tại sao Tây Môn Xuy Tuyết lại

giữ hành tung bí ẩn đến thế?

Hẻm Quyển Liêm là một ngõ hẻn tĩnh mịch. Những người cư trú trong hẻm đều

là đại gia. Phía trong bức tường cao im lặng không một tiếng người.

Ngọn gió thu đem lại mùi thơm của Thạch Lựu. Sắc chiều bảng lảng. Ngày sắp

về đêm.

Căn nhà cuối cùng mé tả trong hẻm cửa đómh kín mít. Cả ba mươi công quán

của Lý Yến Bắc đều đống cửa. Tuyệt không một người phức tạp nào lảng vảng ở

đó.

Lục Tiểu Phụng buông tiếng thở dài rồi quay mình trở lại nhà Lý Yến Bắc.

Lúc này Lý Yến Bắc vẫn còn thức chờ Lục Tiểu Phụng.

Lý Yến Bắc tươi cười:

-Công tử về thực là đúng lúc.

Lục Tiểu Phụng nhìn Lý Yến Bắc:

-Có chuyện gì thế Lý huynh?

Lý Yến Bắc vỗ vai Lục Tiểu Phụng:

-Bây giờ những đồ nhắm chắc chuẩn bị đâu đấy rồi. Ta đặc biệt mời người

khách bồi tiếp cũng đã đến rồi.

Lục Tiểu Phụng ngạc nhiên hỏi:

-Sao lại còn khách bồi tiếp? Ai vậy?

Lý Yến Bắc nở nụ cười thần bí đáp:

-Dĩ nhiên là một nhân vật mà công tử không chán ghét.

Trên bàn đã bày bốn đĩa trái cây, bốn đĩa món ăn chơi và các thứ rượu đủ màu

sắc. Ngoài ra là một món cá bung, một con vịt quay, một đĩa thuỷ tinh đề bạng.

một đĩa tiểu siêu nga, một đĩa điểu bì kê, một đĩa vũ lưu công, một đĩa thịt cừu. Lại

còn một con dê đang bắc lên quay.

Lục Tiểu Phụng chớp mắt cười hỏi:

-Lý lão gia định làm cho tại hạ chướng bụng lên mà chết chăng?

Lý Yến Bắc cười rộ.

Giữa lúc ấy một thiếu phụ quần áo hoa lệ, phong tư tuyệt thế tha thướt tiến vào.

Lục Tiểu Phụng ngó thấy mụ không khỏi sửng sốt.

Lý Yến Bắc vừa cười vừa giới thiệu:

-Đây là nhân vật có bốn hàng lông mày tên gọi

Lục Tiểu Phụng. Phải chăng

nàng muốn được biết y?

Thập Tam Di khép nép thi lễ rồi cười đáp:

-Bọn tiện thiếp đã gặp nhau rồi.

Lý Yến Bắc sửng sốt hỏi:

-Các vị gặp nhau hồi nào?

Thập Tam Di mỉm cười đáp:

-Vừa rồi tiện thiếp đi với Â¢u Dương ra ngoài mua hạt châu. Â¢u Dương đã trỏ y

cho tiện thiếp biết.

Lục Tiểu Phụng nhăn nhó cười, không chịu được hỏi:

-Phải chăng hai vị mời khách đến tiếp tại hạ là cô đó?

Lý Yến Bắc hỏi:

-Công tử cũng biết Â¢u Dương ư?

Lục Tiểu Phụng gật đầu.

Lý Yến Bắc cả cười nói:

-Công tử quen biết là phải. Nếu một mỹ nhân như vậy cũng không biết thì Lục

Tiểu Phụng còn là người anh hùng thế nào được.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

-Cô ta đâu?

Thập Tam Di đáp:

-Y còn ở dưới bếp đang làm đò điểm tâm cho công tử.

Âu Dương Tình làm đồ nhắm điểm tâm cho Lục Tiểu Phụng khiến chàng ngạc

nhiên gượng cười hỏi:

-Phải chăng y muốn đánh thuốc độc tại hạ?

Thập Tam Di hỏi lại:

-Công tử tưởng y tàn độc đến thế ư?

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Tại hạ đã đắc tội với y một lần. Có người không để ai đắc tội hai lần.

Thập Tam Di hỏi:

-Công tử tưởng y là hạng người đó chăng?

Lục Tiểu Phụng không phủ nhận.

Thập Tam Di nhìn chàng không chớp mắt.

Thông thường nữ nhân không nên dòm ngó nam nhân như vậy, nhất là ở trước

mặt chồng.

Lục Tiểu Phụng cảm thấy sượng sùng nhưng Thập Tam Di vẫn thản nhiên.

Lý Yến Bắc không nhịn được hỏi:

-Nàng ngó gì dữ vậy?

Thập Tam Di đáp:

-Tiện thiếp thử ngắm coi y có phải là chàng ngốc không?

Lý Yến Bắc đáp:

-Y chẳng ngốc tý nào hết.

Thập Tam Di nói:

-Coi bề ngoài thì không thấy gì nhưng thực ra y là chàng ngốc không hơn không

kém.

Lý Yến Bắc " ủa " lên một tiếng ra chiều kinh ngạc.

Thập Tam Di thở dài hỏi:

-Người ta đã muốn đi mà biết y sắp tới, đột nhiên người ta thay đổi chủ ý. Người

ta chẳng chịu vào bếp bao giờ, nghe nói y đến liền vào bếp bận bã suốt ngày. Nếu

có một người đàn bà như vậy đối với tướng

công thì tướng công có hiểu ý tứ của

người ta không?

Lý Yến Bắc đáp:

-ít ra ta hiểu là y tuyệt không oán hận ta.

Thập Tam Di thở dài:

-Đến tướng công còn hiểu mà Lục công tử chẳng hiểu chút gì thì tướng công bảo

chàng có ngốc hay không?

Lý Yến Bắc cười nói:

-Bây giờ ta cũng nhận thấy y hơn ngốc thật.

Lục Tiểu Phụng lại một phen ngơ ngác.

Dĩ nhiên chàng hiểu ý rồi nhưng chàng thật

không ngờ tới.

Lý Yến Bắc lại cười nói:

-Sự thực cái đó khôn tthể trách công tử được vì tâm lý của nữ nahan, nam nhân

khó mà đoán thấu được. Huống chi công tử klại là người đương cuộc. Sắch có chữ "

đương cuộc gỉa thiêtỵ, bàng quan giả tỉnh ".

Thập Tam Di lạnh lùng nói:

-Tiện thiếp cũng không trách công tử nhưng bất bình thay cho Tiểu Â¢u Dương

mà thôi.

Lý Yến Bắc cười rộ, vỗ vai Lục Tiểu Phụng nói:

-Nếu ta là công tử thì ngồi chờ Tiểu Â¢u Dương

ra đây, ta nhất định thân cận với

y.

Hắn vừa dứt lời, một hồi còi tre đột nhiên theo gió vọng lại, hiển nhiên giống

tiếng coùi mà Lục Tiểu Phụng đã nghe thấy ở ngoài lò gạch.

Lục Tiểu Phụng tái mặt la thất thanh:

-Mau cứu Â¢u Dương...

Chàng vừa nói được bốn chữ, người đã xuyên qua cửa sổ vọt đi. Chàng lại lạng

người một cái ra xa ngoài mười trượng.

Tiếng còi trúc từ phía tây nam vọng lại, ngjhe không xa mấy. Từ bức tường phía

tây tòa viện trạch này vọt ra lại xuyên qua một ngõ hẻm thì đến một khu đình viên

bỏ hoang đã lâu ngày.

Trong vườn cỏ mọc rậm um mất cả lối điHồ Phỉ. Những đình đài lầu các giữa

đám hoa gấm nay biến thành những ổ chồn cáo.

Những địa phương thế này há chẳng phải là nơi thường xẩy ra quái sự.

Bóng đem đã dày đặc, trời tối đen như mực.

Gió thu hiu hắt tjổi qua vùng hoang thảo. Những cây bạch dwong cằn cỗi. Một

vừng trăng tỏ vừa lên soi chênh chếch vào chốn đình viện the lương quạnh qũe.

Không một bóng người cũng chẳng có ma quỷ nào hết.

Lục Tiểu Phụng bị ngọn gió thu quạt vào mặt không nhịn được cơ hồ rét run.

Mỗi khi sắp xẩy chuyện hung sát bất thường, chàng lại nẩy ra một mối linh cảm

kỳ dị. Hiện giờ chàng cũng bị mối linh cảm đó ám ảnh.

Không đèn lửa, không một còmg sao. ánh trăng lu mờ thảm đạm, lạnh lùng.

Gió thổi cành khô lay động trông như ma quỷ hioện hình cả một lượt.

Đột nhiên troing bóng tối lại vanmg lên một hồi còi trúc.

Lục Tiểu Phụng vọt Lục Tiểu Phụng;ại nmjư tên bắn. Lần này chàng ngó taháy

ngwoiof thổi còi.

Người thổi còi đứng dưới gốc cây khô trước mặt.

Lục Tiểu Phụng đột hhiên dừng bước. Dường như chàng sửng sốt.

Người thổi còi bất quá làm ột thằng nhỏ mươió mười mấy tuổi.

Thằng nhỏ này ngwoif không cao, mặc quần áo rách rưới, cặp mắt lớn. Gã hãy

còn thò lò mũi. Người gã run bần bật, hioển nhieen gã sợ lạnh.,

Tay gã cầm môtỵ cái còi trúc hình thù kỳ dị.

Lục Tiểu Phụng nhìn ngắm thằng nhỏ, từ từ bước tới.

Thằng nhỏ hoàn toàn không phát giác. gã ngơ nágc ngó hết bên này qua bên

kia. Đột nhiên gã nhìn thấy bóng người in trên mặt đất. Gã kêu rú lên một tiếng rồi

té chạy.

Nhưng gã chạy thế nào được? gã vừa vọt đi mấy vước đã bị Lục Tiểu Phụng

nắm giữ.

Thằng nhỏ kêu thét như heo bị chọc tiết.

Lục Tiểu Phụng chờ gã kêu thét xong mới nói:

-Ta là người chứ không phải là quỷ.

Thằng nhỏ ngửng mặt lên nhibnf một cái, tuy gã đã xác định là người nmà trên

mặt vẫn đầy vẻ khủng khiếp. Nước mũi chảy ra càng nhiều. Gã ấp súng hỏi:

-Â¤ng... Â¤ng không phải là ma quỷ thật chứ?

Lục Tiểu Phụng giả thích:

-Ma quỷ không có bóng. Người mới có bóng.

Thằng nhỏ thở phào một cái ngoác miệng rta hỏi:

-Sao ông lại bắt tiểu tử?

Lục Tiểu Phụng đápd:

-Ta muốn hỏi ngươi mấy câu?

Thằng nhỏ ngần ngại hỏi lại:

-Â¤ng hỏi xong rồi buông tha tiuêủ nhân đi chứ?

Lục Tiểu Phụng cười đáp:

-Chẳng những ta tha cho ngwoi đi mà còn tặng ngwoi hai tiền để mua kẹo.

ưChàng không cười được nhưng trước mặt thằng nhỏ, chàng không muốn giữ bộ

mặt nghiêm khắc.

Nụ cười của Lục Tiểu Phụng khiến thằng nhỏ yên tâm lại. Gã chứop mắt hỏi:

-ông muốn hỏi đieuè chi?

Lục Tiểu Phụng cất giọng ôn nhu hỏi:

-Tên ngươi là gì? Nhà ngwoii ở đâu?

Thằng nhỏ đpá:

-Tiểu tử tên là Tiểu Khả Laan 9 thằng nhỏ đáng thương). Tiểu tử không có nhà.

Tiểu Khả Lân dĩ nhiên không nàh cửa. đứa nhỏ không nhà cửa mới gọi là Tiểu

Khả Lân.

Thằng nhỏ không ngững đáng thương mà alị rất thành tựhc, chẳng cos vẻ gì man

trá.

Lục Tiểu Phụng càng ôn hòa hơn, lại hỏi:

-đêm tối ngươi một mình đến đây có sợ không?

Tiểu Khả Lân phưỡn ngực đáp:

-Tiểu tử không sụo. Bất cứ nơi nào cũng dám đi.

Miệng nói không sợ thì tyhường là những người nhát gan hơn ai hết.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

-Có phải ngươi nhận thấy nơi đây đẹp đẽ không?

Tiểu Khả Lân đáp:

-Chẳng có chi đẹp đẽ hết.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

-đã chẳng có chi tốt dẹp sao ngươi lại tới đây thổi còi?

Tiểu Khả Lân đáp:

-Một lão già lưng gù kêu tiểu tử đến, lão cũng cho tiểu tử hai tiền.

Lại là lão già lưng gù.

Người đi mua quan tài cho Tây Môn Xuy Tuyết và Diệp Cô Thành là lão. Người

sát hại Tôn lão gia cũng là lão. Nhưng lão là ai?

Lục Tiểu Phụng hỏi:

-Cái còi này cũng của lão cho ngươi ư?

Tiểu Khả Lân gật đầu đáp:

-Cái còi này còn đẹp hơn còi bán ở ngoaidf tiệm. Thanh âm cũng vang dội hơn.

Hiển nhiên gã rất thích cái còi, bất giác lại đưa lên miệng thổi.

Tiếng còi lanh lảnh vang lên, lấn át hết mọi thanh âm không còn nghe thấy

tiếng gì nưaxx.

Lục Tiểu Phụng khopong nghe thấy thanh âm nào khacsss nhưng đột nhiên nẩy

cảm giác kỳ lạ. Chàng không nhịn được quay đầu nhìn lại.

Tại sao chàng nẩy ra cảm giác kỳ lạ chính chàng cubgx không biết.

Trong chớp mắt này bỗng chàng nhìn thấy một bóng đỏ từ dưới mặt đất nhẩy

chồm lên như tên bắn, tốc độ còn nhanh hơn mũi tên nhiều. Có thể nói nhanhư

điện chớp.

Bóng đỏ đos đột nhiên vọt tới cổ họng Lục Tiểu Phụng.

Lục Tiểu Phụng đưa hai ngón tay kẹp lấy. Chàng kẹp một vật vừa lạn vừa trơn.

Tes ra một con rawwns độc màu hồng.

Lưỡi con rắn độc đỏ ngầu đã thò ra, xuýt nưax liếm vào cổ Lục Tiểu Phụng

Nhưng nó không động đậy nữa rồi.

Hai ngón tay Lục Tiểu Phụng đã kẹp trúng chỗ thất thốn của nó.

Nếu chàng ra tay chậm một chút hay kẹp trật ra chỗ khác một ly, hoặc lực lượng

kém một chút thì hiện giờ chàng đã thành người chết rồi.

Từ ngày chàng ra đời đến nay đây có thể nói là chàng sấn vào đầm rồng hang

cọp.

Chàng trải qua nhiều phen cách cái chết chỉ chừng sợi tóc mà gặp kẻ giết người

như ngóe cũng không phải là ít nhưng chưa bao giờ thấy sự tình nguy hiểm như lần

này.

Trong tay cầm con rắn độc lạnh như băng, cả người chàng cũng lạnh toát. Chàng

cảm thấy bao tử tựa hồ co lại, những muốn nôn ộc ra. Con rắn độc làm cho Tiểu

Khả Lân bở vía. Gã rú lên một tiếng rồi chạy thật xa.

Lục Tiểu Phụng hít một hơi chân khí xoay tay liệng con rắn xuống phiến đá. Lúc

chàng ngửng đầu lên thì thằng nhỏ ngây ngô chất phác đã mất biến.

Gió thổi rung rinh ngọn cỏ, cành khô chuyển rắc rắc.

Lục Tiểu Phụng đứng đầu ngọn gió thu, hít liền mấy hơi chân khí, trái tim chàng

mới đập hòa hoãn lại.

Giữa lúc ấy, trong bóng rối lại bật lên tiếng la khủng khiếp mà hiển nhiên là

thanh âm của thằng nhỏ phát ra.

LỤC TIỂU PHỤNG

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 6

Canh Khuya Hòa Thượng Phóng Phi Tiêu

Tiểu Khả Lân té xuống đất ngất đi.

Lúc Lục Tiểu Phụng chạy tới gã đã hôn mê bất tỉnh.

Đêm tối ở trong khu vườn hoang, thằng nhỏ này ngã thấy người chết, dĩ nhiên gã

hoảng hốt.

Người chết ở trước mặt thằng nhỏ là lão già đầu

tăc bạc phơ. Lão bị một sợi dây

đỏ tươi xiết cổ chết.

Đặt mua quan tài là lão, hại người cũng là lão. Sau chính lão lại chết về tay kẻ

khác.

Ai đã giết lão?

Tại lam sao lão bị giết?

Sợi dây trong bãng đêm đỏ rực, đỏ như máu tươi.

Lục Tiểu Phụng đã từng thấy những sợi dây giống hệt và cũng là đoạn dây xiết

chết người.

Sợi dây thao buộc thanh đoản kiếm của Công

Tôn đại nương cũng bằng đoạn đỏ.

Xà Vương ở Dương Thành cũng bị giải đoạn đỏ thắt chết.

Lần này người động thủ là ai? Phải chăng là Công Tôn đại nương. Rất có thể

Công Tôn đại nương đã đến kinh thành. Cuộc đấu ngày rằm tháng chín mụ quyết

không chịu bỏ lỡ.

Thế thì lão già lưng còng này là ai? Tại sao lão lại giết chết Tôn lão gia? Nếu

hung thủ là Công Tôn đại nương thì mụ giết lão làm gì?

Lục Tiểu Phụng chưa từng nghe nói tới lão già này trên chốn giang hồ.

Chàng ngần ngừ một lúc rồi cúi xuống nhìn, định bụng xem trong mình lão có

vật gì chứng minh thân phận lão được chăng hoặc lão còn mang những thứ khác

nữa. Rất có thể lão giấu độc xà trong người.

Lục Tiểu Phụng cảm thấy đầu ngãn tay mình cũng lạnh buốt. Chàng dùng hai

ngãn tay lật vạt áo lão già lên.

Trong mình lão không có rắn vì rắn biết cựa quậy.

Lục Tiểu Phụng đưa tay vào thêm, bỗng chàng sửng sốt.

Mắt chàng đã ngã thấy đầu tãc lao bạc phơ, da mặt nhăn nheo xù xì nhưng tay

chàng phạm vào cảm thấy khác lạ. Lão này là một nữ nhân.

Lục Tiểu Phụng đưa tay sờ thấy thân thể nữ nhân nhẫn nhụi và mềm mại.

Quả nhiên mớ tăc bạc là giả. Nữ nhân đeo tấm mặt nạ được chết tạo rất tinh vi.

Lục Tiểu Phụng vuốt mớ tăc giả ra, kéo mặt nạn lên. Bộ mặt tuy đã lợt lạt cứng

đơ nhưng là một bộ mặt xinh đẹp lạ thường,

Chàng nhận ra bộ mặt này rồi. Lão lưng gù hiển nhiên là Công Tôn đại nương.

Thuật dịch dung của Công Tôn đại nương rất tinh diệu. Lục Tiểu Phụng dĩ nhiên

biết rồi. Chàng tin vào Công Tôn đại nương bất

luận muốn hãa trang làm người nào

cũng được. Trên đời chẳng có mấy ai khám phá ra nổi.

Công Tôn đại nương võ công cao cường. Lục Tiểu Phụng cũng biết thế.

Trên cõi đời này ai là người bãp mụ chết tươi được? Bản lãnh của hung thủ thật

là đáng sợ.

Lục Tiểu Phụng cơ hồ không nhịn được, người chàng phát run.

Chàng đến đất Kinh Hoa này ngày đầu tiên đã gặp biết bao nhiêu quái sự. Chàng

nghĩ không ra tại sao Công Tôn đại nương lại mưu sát Tôn lão gia, lại càng không

hiểu vì lẽ gì mụ chết ở chỗ này.

Chàng đã đặt ra nguyên tắc khi gặp việc không tìm được đáp án thì đừng nghĩ

nữa là hơn vì càng nghĩ càng bối rối.

Nhưng khi chàng nghĩ nữa thì lại cảm thấy phảng phất có thể nghĩ ra được.

Chàng nhận định trong thành thị cổ kính này, ở một xã xỉnh tối tăm nào đã có một

nhân vật giảo quyệt hơn hồ ly, dữ tợn hơn rắn độc đang theo dõi chàng để đòi

mạng.

Bất luận người đã là ai cũng là một đối thủ đáng sợ nhất trong đời chàng.

Lục Tiểu Phụng dường như phảng phất biết người đã là ai rồi.

***

ánh đèn thảm đạm soi vào khuôn mặt lợt lạt của Â¢u Dương Tình.

Khuôn mặt xinh đẹp của thị không còn chút huyết sắc. Cặp mắt xinh đẹp của thị

nhắm lại. Hàm răng cũng nghiến chặt.

Thị còn mở mắt ra được không? Miệng thị còn nói năng được khôbng?

Lục Tiểu Phụng lẳng lặng đứng bên giường nhìn thị, rất hy vọng thị còn trợn mắt

lên để nhìn chàng, miệng thị còn mở ra được để thãa mạ chàng mấy câu như trước.

Lý Yến Bắc và Thập Tam Di đứng ở phía sau Lục Tiểu Phụng. Vẻ mặt hai người

này cũng rất trầm trọng, đột nhiên Lý Yến Bắc lên tiếng:

-Lúc chúng ta xuống nhà bếo, y đã ngã lăn ra rồi.

Lục Tiểu Phụng ngưng thần nhìn cổ Â¢u Dương Tình. Trên cổ họng thị chẳng có

vết tích chi hết. Chàng hỏi:

-Vết thương y ở chỗ nào?

Thập Tam Di đáp:

-ở trên tay y mà là tay trái.

Lục Tiểu Phụng thở phào một cái. Chàng nghĩ

thầm:

-Lúc rắn vọt tới chắc thị cũng vươn tay chụp như mình.

Phản ứng của thị tuy còn kém Lục Tiểu Phụng xa nhưng so với Tôn lão gia hãy

còn lẹ hơn vì lão uống nhiều rượu quá rồi.

Lý Yến Bắc nói:

-May mà y kịp kêu chúng ta đến cứu và chúng ta tới nơi cũng không chậm quá.

Hắn phát giác ra vết thương của Â¢u Dương Tình rồi lập tức phong tỏa huyệt đạo

nơi tay trái thị để ngăn chặn chất độc loang ra.

Lý Yến Bắc lại nói:

-Nhưng người đã chân chính cứu vãn được mạng y không phải là ta mà là công

tử.

Thập Tam Di hỏi:

-Có điều tiện thiếp chưa rõ tại sao công tử lại bảo y bị người ám toán?

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Thực ra tại hạ cũng không thể xác định.

Thập Tam Di nói:

-Nhưng công tử đã cứu mạng y.

Lục Tiểu Phụng nhăn nhã cười đáp:

-Có nhiều việc tại hạ làm liều mà trúng. Nếu các vị hỏi tại hạ tại sao làm thế thì

chính tại hạ cũng không trả lời được.

Thập Tam Di nói:

-Tuy công tử không biết lại tự nhiên làm được. Trái lại nhiều người biết mà

không làm nổi.

Lý Yến Bắc xen vào:

-Vì thế mà Lục Tiểu Phụng vĩnh viễn không hổ danh là Lục Tiểu Phụng. Trên

đời chỉ có một Lục Tiểu Phụng mà thôi.

Thập Tam Di nhẹ buông tiếng thở dài nói:

-Không trách y bất cứ trường hợp nào đối với công tử cũng có một mối thâm tình.

Â¢u Dương Tình sự thực đã có mối thâm tình

với Lục Tiểu Phụng chưa?

Thập Tam Di lại nói:

-Tay trái y đã bị độc xà cắn một miếng, người y té xuống rồi nhưng trong tay y

vẫn giữ chặt đĩa ốc, chết cũng không buông vì y đã định làm món này cho công tử

vì...

Bỗng mụ dừng lại không nói nữa mà cho là nói đã quá đủ. Chỉ một sự kiện này

cũng tở ra Â¢u Dương Tình đối với Lục Tiểu Phụng có một mối tình cảm vô bờ bến.

Lục Tiểu Phụng đăm đăm nhìn nét mặt Â¢u Dương Tình. Trong lòng chàng dường

như nổi lên mỗi xúc động không bút nào tả xiết.

Chàng không thể để Â¢u Dương Tình chết.

Cái chết của Tiết Băng đã gieo vào tâm hồn chàng một sự hối hận vĩnh viễn

không khi nào vãn hồi được.

Lục Tiểu Phụng chờ đợi hồi lâu không thấy chàng nói gì liền hỏi:

-Công tử đã tìm thấy người thổi còi tre huy động độc xà rồi ư?

Lục Tiểu Phụng gật đầu.

Lý Yến Bắc hỏi:

-Ai vậy?

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Một thằng nhỏ.

Lý Yến Bắc giật mình kinh hãi hỏi tiếp:

-Phải chăng trong bãng tối còn có người chủ sử khác nữa?

Lão quả không hổ là tay lão luyện giang hồ, nhận định sự việc sâu xa và chuẩn

đích hơn kẻ khác.

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Theo lời thằng nhỏ đã thì một lão già lưng gù đã sai gã làm việc này.

Lý Yến Bắc hỏi:

-Công tử cũng đã tìm ra lão lưng gù rồi chứ?

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Có khi trên đời này chẳng có người nào như vậy. Tại hạ tìm ra một người gù là

Công Tôn địa nương hãa trang.

Lý Yến Bắc hỏi:

-Công Tôn đại nương là ai?

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Công Tôn đại nương là đại thư của Â¢u Dương Tình mà cũng là bạn của tại hạ.

Lý Yến Bắc sửng sốt.

Thập Tam Di bất giác cười lạt nói:

-Ycó một vị hảo thư mà cũng là hảo bằng hữu của công tử.

Lục Tiểu Phụng trầm ngâm đáp:

-Công Tôn đại nương nguyên trước là hảo thư của y, hảo bằng hữu của tại hạ.

Thập Tam Di hỏi:

-Hiện giờ công tử có nghĩ như vậy chăng?

Lục Tiểu Phụng thừa nhận:

-Có thế. Vì tại hạ tin rằng hung thủ chân chính không phải là Công tôn đại

nương.

Thập Tam Di hỏi:

-Không phải mưu thì ai?

Lục Tiểu Phụng nắm chặt song quyền đáp:

-Nhân vật này giảo quyệt hơn Hoắc Hưu, thâm hiểm hơn Kim Cửu Linh. Võ

công của hắn chắc cũng cao thâm hơn hết thẩy những người mà chúng ta đã biết.

Hoắc Hưu và Kim Cửu Linh chàng đã coi là những đối thủ rất đáng sợ, suýt nữa

họ đã đưa chàng vào đất chết.

Chàng phải trải qua bao nhiêu bước nguy hiểm, phí bao nhiêu tâm huyết, thêm

vào vận khí may mắn mới lột được mặt nạ của hai nhân vật đã,.

Nhưng hiện giờ chàng đụng độ với người này càng đáng sợ hơn.

Lý Yến Bắc hỏi:

-Sao công tử biết Công Tôn đại nương không thủ chân hung?

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Tại hạ không biết.

Thập Tam Di hỏi:

-Nhưng công tử cảm giác được kia mà?

Lục Tiểu Phụng thừa nhận có cảm giác như vậy.

Thập Tam Di lại hỏi:

-Cũng là một vụ cảm giác hồ đồ chăng?

Lục Tiểu Phụng lại thừa nhận điểm đã.

Thập Tam Di thở dài nói:

-Xem chừng công tử quả là một quái nhân. Bất luận kẻ nào đối nghịch với công

tử e rằng cũng gặp xúi quẩy.

Lục Tiểu Phụng nhăn nhã cười nói:

-Nhưng lần này kẻ xúi quẩy có thể tại hạ.

Lý Yến Bắc lại hỏi:

-Hiện giờ Công Tôn đại nương ở đâu?

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Mụ chết rồi.

Thập Tam Di đáp:

-Thằng nhỏ kia đâu rồi?

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Gã còn nằm chết giấc ở chỗ đã.

Thập Tam Di hỏi:

-Công tử không giải cứu gã ư?

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Tại hạ lưu gã lại chỗ đã là cứu gã.

Thập Tam Di không hiểu.

Lý Yến Bắc hỏi:

-Công tử nhận định thằng nhỏ kia giúp hung thủ chăng?

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Mọt thằng nhỏ hơn mười tuổi đầu nhất định không dám tới chỗ đã lúc đêm tối.

Vả lại cái còi trúc cách chế tạo rất đặc biệt. Nã không phải là người luyện nội công

thì thanh âm không vang dội.

Chàng cười nửa miệng nói tiếp:

-Huống chi không phải gã ngất xỉu thật sự.

Lý Yến Bắc hỏi lại:

-Sao công tử không đem gã về đây tra hỏi khẩu cung?

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Gã không chịu nói mà tại hạ lại không thể tra hỏi một thằng nhỏ.

Lý Yến Bắc nói:

-Nhưng ít ra công tử cũng nên ngấm ngầm theo dõi gã, biết đâu không do nơi gã

mà tìm ra được chân hung.

Lục Tiểu Phụng thở dài đáp:

-Nếu tại hạ theo dõi, nhất định thằng nhỏ phải chết.

Lý Yến Bắc hỏi:

-Công tử sợ hung thủ giết gã để bịt miệng chăng?

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Đúng thế.

Lý Yến Bắc thở dài nói:

-Lòng dạ Lý mỗ đã không cứng rắn chẳng ngờ tâm địa công tử còn mềm nhũn

hơn.

Lục Tiểu Phụng trầm ngâm một lúc lâu rồi chậm rãi nói:

-Trước kia cũng có người bảo tại hạ tuy tính nết vừa rắn chắc vừa thối tha như

hòn đá chôn dưới đất mà lòng dạ lại mềm như đậu hũ.

Thập Tam Di thở dài nói:

-Chẳng phải như đậu hũ mà là giống đĩa ốc chiên.

Mụ vừa cười vừa nói tiếp:

-Đĩa ốc chiên còn ở ngoài kia. Â¢u Dương Tình đặc biệt làm cho công tử, ít ra

công tử cũng phải ăn một con.

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Khi tại hạ trở về sẽ ăn.

Lý Yến Bắc hỏi:

-Công tử lại đi ư? Đi đâu?

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Đi kiếm một người.

Lý Yến Bắc hỏi:

-Kiếm ai?

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Diệp Cô Thành.

Lý Yến Bắc sửng sốt.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

-Y đã giải được chất độc về ám khí của Đường gia để tự cứu mình tất cũng có

thể cứu được Â¢u Dương Tình.

Sắc mặt lợt lạt của Â¢u Dương Tình biến thành xám xịt coi mà phát khiếp. Má

bên trái thị đã xưng lên. Thủ pháp điểm huyệt của Lý Yến Bắc hiển nhiên chưa

được cao thâm, không cầm chỉ hoàn toàn được chất độc khỏi lan ra.

Thập Tam Di chau mày hỏi:

-Tính nết của con người như Diệp Cô Thành liệu có chịu ra tay cứu ai không?

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Dù y không chịu tại hạ cũng cứ đi. Dù tại hạ có phải quỳ xuống năn nỉ cũng

đành chịu.

Chàng ngưng thần nhìn mặt Â¢u Dương Tình nói dằn từng tiếng:

-Bất luận bằng cách gì, tại hạ cũng ráng cứu nàng sống lại.

Đêm đã khuya. Những nhà hàng đông khách dọn dẹp cả rồi. Quán trà Xuân

Minh là nơi đãng cửa muộn nhất, khách cũng chỉ còn lẻ tẻ.

Xem chừng người ta sắp dọn dẹp đi ngủ. Lục Tiểu Phụng vẫn ngồi trước một hồ

trà mới pha ngơ ngẩn xuất thần.

Chàng đã tới nhiều nơi, kiếm hết mọi khách sạn mà chẳng thấy bãng Diệp Cô

Thành đâu.

Nhân vật như Diệp Cô Thành đã bày ra cuộc này đáng lẽ dễ kiếm y lắm mới

phải vì bất luận y ở chỗ nào cũng được rất nhiều người chú ý.

Nhưng từ lúc giữa trưa hôm nay y lộ diện ở Xuân Hoa Lâu rồi cũng như Tây

Môn Xuy Tuyết mất biến trong tòa thành thị này, cả tin tức liên quan đến y cũng

không nghe thấy.

Lục Tiểu Phụng không đoán được vụ này ra sao vò chẳng có lý do nào khiến cho

Diệp Cô Thành lẩn tránh.

Cả người bị đâm thủng xương tỳ bà thành tàn phế suốt đời là Đường Thiên Dung

cũng không lẩn tránh. Đường Thiên Dung trú ở trong Toàn Phúc khách sạn rất rộng

trên đường phố lớn ngay phía đông tòa cổ lâu. Nghe nói hắn đã kiếm rất nhiều

danh y chuyện trị ngoại thương.

Hắn chưa dời khỏi kinh thành không phải vì hắn bị thương mà là vì những tay

cao thủ ở Đường gia đã đi suốt ngày đêm dến báo thù cho hắn.

Đây quả nhiên là một đại sự làm náo động võ lâm.

Việc đại sự thứ hai là Nghiêm Nhân Anh tuy

không tìm thấy Tây Môn Xuy

Tuyết nhưng đã kiếm được mấy tay trợ thủ rất lợi hại.

Theo lời đồn thì trong đám này không chỉ có bọn Lạc Ma phe Phật Tông bên

Tây Tạng mà còn hai vị thần bí kiếm khách khổ luyện lâu năm trên núi Thánh

Mẫu Thuỷ. Không hiểu tại sao bọn này nguyện ý liều mạng vì Nghiêm Nhân Anh.

Hai sự kiện trên đều bất lợi cho Tây Môn Xuy Tuyết và Diệp Cô Thành. Toán

thứ nhất muốn tìm cho bằng được Diệp Cô Thành, toán thứ hai ráng tìm cho ra Tây

Môn Xuy Tuyết.

Bất luận Tây Môn Xuy Tuyết hay Diệp Cô Thành ai thắng ai bại cũng vậy, nếu

còn sống sãt đều chẳng được yên lành.

Lục Tiểu Phụng nghe được tin tức không phải là ít mà lại là những tin chàng

không cần nghe. Thậm chí Mộc đạo nhân, Cổ Tùng cư sĩ chàng muốn kiếm cũng

không thấy.

Quán đã thưa khách. Trà bác sĩ tay cầm bình nước lớn đã đặt xuống không ngớt

ngã Lục Tiểu Phụng. Hiển nhiên hắn có ý muốn thúc giục chàng về đi.

Lục Tiểu Phụng giả vờ không ngã thấy vì hiện giờ chàng chẳng còn nơi nào để

tìm kiếm.

Không kiếm thấy Diệp Cô Thành thì trở về nhìn mặt Â¢u Dương Tình thế nao

được?

Bình trà mới pha cũng nguội rồi. đêm đã khuya lại càng lạnh.

Lục Tiểu Phụng buông tiếng thở dài, tay nâng chung trà đặt vào miệng.

Đột nhiên hàn quang lấp loáng rồi choang một tiếng. Chung trà bị đánh vỡ tan

tành.

Hàn quang rớt xuống. Đây là một mũi tam Lăng Thấu Cốt Tiêu dài ba tấc sáu

phân.

Cửa quán treo ngọn đèn lồng soi rõ một vị hòa thượng mình mặc áo cà sa xanh,

chân đi giầy trắng đang nhìn chàng cười lạt.

Những cao thủ võ lâm ở ngoài rất ít người dùng thứ phi tiêu đã, thủ pháp phãng

tiêu của nhà sư vừa mau vừa chuẩn đích thì chắc là một cao thủ hạng nhất về môn

này,

Lục Tiểu Phụng không nhận ra y, lại không hiểu vì sao đột nhiên y ra tay ám

toán.

Lạ hơn nữa nhà sư bắn một phát không trúng

chàng mà vẫn đứng bên ngoài chứ

chưa bỏ đi.

Lục Tiểu Phụng cười. Chàng đã không xông ra lại ngồi nhìn nhà sư mà cười.

Hiện chàng đang lắm chuyện rắc rối, chàng không muốn gây sự cho phiền não.

Ngờ đâu nhà sư lại chẳng buông tha. Y dùng tay phãng ra hai mũi tiêu nữa. Đuôi

mũi tiêu có buộc tiêu y để lúc phãng ra rít lên những tiếng ve ve. Lực lượng phãng

tiêu của nhà sư hiển nhiên rất cao thâm.

Lục Tiểu Phụng buông tiếng thở dài.

Chàng nhận ra nhà sư này đến sính sự với mình,

chàng không ra không được.

Phi tiêu bắn chưa tới nơi, người chàng vọt ra ngoài cửa.

Dè đâu nhà sư thấy chàng ra liền co giò chạy ngay.

Khi chàng không muốn đuổi nữa nhà sư dừng bước vẫy tay.

Những chuyện lỳ quái mỗi lúc một nhiều tưởng chừng bao nhiêu việc kỳ quái

trong thiên hạ đều đổ dồn lên mình Lục Tiểu Phụng.

Lục Tiểu Phụng không muốn rượt theo mà không rượt không xong.

Chàng đuổi qua hai đường phố, nhà sư đột

nhiên dừng lại trong một ngõ hẻm tối

tăm cười lạt nói:

-Lục Tiểu Phụng! Ngươi có dám lại đây không?

Dĩ nhiên chàng dám. Trên đời rất ít việc chàng không dám làm.

Tuy chàng biết rõ mình vào ngõ hẻm tối tăm, nhà sư này bất cứ lúc nào cũng có

thể hạ thủ. Trong ngõ hẻm không chừng lòi mai phục và cạm bẫy chàng chưa từng

thấy. Có khi nhà sư còn tuyệt kỹ sát thủ mà chàng chưa biết.

Nhưng chàng cứ tiến vào.

Không ngờ chàng vừa tiến vào, nhà sư kia đột

nhiên chạy ra trước mặt chàng

kính cẩn đập đầu ba cái.

Lục Tiểu Phụng sửng sốt.

Nhà sư nhìn chàng mỉm cười hỏi:

-Chắc Lục đại hiệp không nhận ra bần tăng?

Lục Tiểu Phụng lắc đầu. Trước nay chàng chưa gặp nhà sư này bao giờ.

Nhà sư hỏi:

-Cả ba mũi Thấu Cốt Kim Tiêu, Lục đại hiệp cũng không nhận ra ư?

Lục Tiểu Phụng ngẫm nghĩ rồi lại hỏi:

-Phải chăng đại sư là người ở Phi Tiêu Thắng Gia tại Quang Trung?

Hoà thượng đáp:

-Tại hạ là Thắng Thông.

Cái tên này Lục Tiểu Phụng cũng chưa quen. Phi Tiêu Thắng Gia không phải là

danh môn đại tộc hiển hách trên giang hồ.

Thắng Thông lại nói:

-Tại hạ đến để trả nợ.

Lục Tiểu Phụng ngạc nhiên hỏi:

-Trả nợ ư?

Thắng Thông đáp:

-Cả nhà họ Thắng đều thiếu Lục đại hiệp một món nợ lớn.

Lục Tiểu Phụng nói:

-Thế thì đại sư lầm rồi. Tại hạ chưa từng nợ ai mà cũng không ai nợ tại hạ.

Thắng Thông đáp:

-Tại hạ không lầm đâu.

Giọng nói kiên quyết, vẻ mặt nghiêm trang nhà sư tiếp:

-Sáu năm trước, bản môn từ trên xuống dưới mười một người đều bị bại về tay

Hoắc Thiên Thanh. Cả nhà bị đuổi đến Quang Trung. Từ đã cha mẹ ly tán, anh em

phiêu bạt, tại hạ bức bách phải vào cửa Không. Tuy vẫn ôm mối rửa hận nhưng

Hoắc Thiên Thanh võ công rất cao cường, tại hạ tự biết mình không thể trả thù

được.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

-Vì tại hạ giết Hoắc Thiên Thanh rửa hận thay cho các vị nên đại sư đến trả ơn

chăng?

Thắng Thông đáp:

-Chính thế.

Lục Tiểu Phụng cười gượng.

Hoắc Thiên Thanh không phải chết về tay chàng. Cả Độc Cô Nhất Hạc và

Nghiêm Thiếu Anh cũng vậy.

Nhưng người ta đổ món này lên mình chàng thành ra có kẻ trả thù lại có người

dến báo ơn.

LỤC TIỂU PHỤNG

Cổ Long

Quyển 3

Chương 7

Nỗi Cô Đơn Của Diệp Cô Thành

Những chuyện thị phi ân oán giang hồ phải chăng đều rắc rối, nhiêu khê như

vậy?

Lục Tiểu Phụng thở dài nói:

-Hoắc Thiên Thanh không phải tại hạ hạ thủ.

Thắng Thông tựa hồ không muốn nghe chàng giải thích liền ngắt lời:

-Bất luận trường hợp nào, nếu Lục đại hiệp không ra mặt thì đến Hoắc Thiên

Thanh vẫn còn diễu vế dương oai ở Châu Quang bảo khí các chứ đâu có đi vào kết

quả như vậy.

Thắng Thông nói thế không phải hoàn toàn vô lý.

Lục Tiểu Phụng nhăn nhó cười đáp:

-Dù hòa thượng có thiếu nợ tại hạ thì vừa rồi cũng đã trả xong.

Thắng Thông hỏi:

-Khấu đầu chẳng qua là tỏ vẻ cung kính, sao lại kể là đã trả ơn được?

Lục Tiểu Phụng hỏi:

-Thế còn chưa đủ ư?

Thắng Thông đáp:

-Nhất định chưa đủ.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

-Vậy thế nào mới đủ?

Thắng Thông lấy trong bọc một cái gói bằng vải dầu hai tay đưa lên đáp:

-Đây là tại hạ đặc biệt đưa tặng Lục đại hiệp.

Lục Tiểu Phụng đành đón lấy. Đột nhiên chàng phát giác bị người cưỡng bách

nhận đền ơn thì cũng chẳng khác gì bị người bức bách chịu sự trả oán là mấy.

Trước nay chàng chưa nghĩ tới điểm này bao giờ. Chàng không nghĩ tới cái gói

vải dầu lại là một cái đai vải trắng đẫm mủ vàng khè loang lổ vết máu.

Khi mở gói ra, một mùi hôi thối khôn tả bốc lên.

Lục Tiểu Phụng muốn cười cũng không cười ra tiếng được. Chàng hỏi:

-Hòa thượng đặc biệt tìm đến tại hạ để đưa tặng cái đai này ư?

Thắng Thông đáp:

-Đúng thế.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

-Hòa thượng tặng cái này để đền ơn hay sao?

Thắng Thông đáp:

-Phải rồi.

Lục Tiểu Phụng ngó cái đai vải dầy mủ máu không biết nên cười hay nên khóc.

Nhà sư bắn chàng năm mũi tiêu rồi đưa cái đai vải thối tha mà bảo là để trả ơn

thì cách trả ơn này thật là hiếm có.

May mà còn là chuyện trả ơn, nếu y lại báo thù không hiểu sẽ làm gì?

Bây giờ Lục Tiểu Phụng chỉ còn hy vọng duy nhất là nhà sư đi cho lẹ. Chàng nói

:

-Bây giờ kể như hòa thượng đã trả ơn rồi.

Thắng Thông không phủ nhận cũng không khẳng định, trầm ngâm đáp:

-Cái đai vải này lúc bình thời nó không đáng một đồng như trong giai đoạn này

nó có giá liên thành.

Bất cứ ai ngó tới cũng chẳng thể nhận ra cái đai vải là bảo vật đáng giá liên

thành ở chỗ nào.

Nhưng nhà sư lại nói bằng một giọng rất nghiêm trang, dĩ nhiên không phải nói

đùa.

Lục Tiểu Phụng không khỏi động tính hiếu kỳ tự hỏi:

-Chẳng lẽ cái đai vải này có chỗ đặc biêt?

Thắng Thông nói:

-Chỉ có một điểm.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

-Điểm nào?

Thắng Thông vẻ mặt càng trịnh trọng, hạ thấp giọng xuống đáp:

-Cái đai này ở trong mình Diệp Cô Thành cởi ra.

Lục Tiểu Phụng sáng mắt lên. Một cái đai vải tầm thường vừa dơ dáy vừa hôi

thối mà trong con mắt chàng nó trân quý hơn cả cái đai vàng hay đai ngọc.

Thắng Thông nói tiếp:

-Tại hạ vì lánh kẻ thù không còn mặt mũi nào ngó thấy ai nên tìm vào một ngôi

chùa nhỏ hương lạnh khói tàn để xuất gia. Sau khi lão hòa thượng chết đi, tại hạ là

kẻ trụ trì duy nhất.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

-Diệp Cô Thành cũng ở đó ư?

Thắng Thông đáp:

-Trưa hôm nay y đến tá túc. Trong chùa có hai gian phòng. Sau khi lão hòa

thượng chết đi, căn phòng đó không có ai ở mà cũng chẳng bao giờ hương khách

vào tá túc. Bữa nay tự nhiên một người đến

khiến tại hạ rất dỗi ngạc nhiên.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

-Y đến có một mình thôi ư?

Thắng Thông gật đầu đáp:

-Lúc y đến tại hạ không nghĩ tới y là Bạch Vân Thành chúa lừng danh thiên hạ.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

-Về sau sao hòa thượng biết?

Thắng Thông đáp:

-Y đến rồi đóng cửa phòng lại dặn cứ nửa giờ lại đưa nước trong vào...

Thắng Thông cũng là người giang hồ dĩ nhiên thấy nhân vật hàng tung khả nghi

liền đặc biệt chú ý.

Nàh sư nói tiếp:

-Ngoài nước trong, y còn yêu cầu tại hạ mua cho y một mảnh vải trắng, đồng

thời y đưa cho tại hạ cái gói vải dầu này và dặn chôn xuống đất.

Diệp Cô Thành dĩ nhiên không ngờ nhà sư trụ trì trong tòa phá miếu khói hương

lạnh lẽo này lại là một tay giang hồ ngày trước nên y chẳng cảnh giới chi hết.

Nhà sư kể tiếp:

-Tại hạ vào thành mua vải mới nghe nói Diệp Cô Thành bị thương về ám khí

của Đường môn tại Trương Gia Khẩu rồi y lại đả thương Đường Thiên Dung ở

Xuân Hoa Lâu.

Thắng Thông dừng lại một chút rồi tiếp:

-Sau khi tại hạ ấn chứng mới biết khách nhân kỳ lạ kia đến chùa tá túc đúng là

Bạch Vân thành chúa khét tiếng đất kinh hoá.

Lục Tiểu Phụng thở phào một cái. Hiện giờ chàng đã nghĩ ra hai sự kiện mà

trước kia chàng không sao hiểu được.

Diệp Cô Thành chẳng thích thưởng hoa cũng không ưa gần nữ sắc mà hắn sai

mỹ nữ trải hoa trên đường chẳng qua là để che

dấu vết thương đã mưng mủ thối

tha.

Sở dĩ ở trong thành chàng không kiếm thấy hắn vì hắn không trú ở khách sạn mà

lại vào ngụ trong một tòa phá miếu hoang lương ở ngoài thành.

Dĩ nhiên hắn không thể để người ta biết thương thế của hắn chẳng những không

lành mà còn trầm trọng hơn.

Con hùng sư sau khi bị thương nhất định phải ẩn mình trong chốn thâm sơn,

không thì cả con dã cẩu muốn cắn nó cũng không được.

Lục Tiểu Phụng tưởng chừng trái tim chìm hẳn xuống. Nguyên chàng hy vọng

Diệp Cô Thành cứu trị được chứng độc thương cho Â¢u Dương Tình nhưng bây giờ

chàng biết ốc chưa lo nổi mình ốc thì còn nói gì đến chuyện cứu người khác.

Thắng Thông lại nói:

-Vừa rồi tại hạ vào thành trong mười người ít ra có đến tám nhận định thế nào

Diệp Cô Thành cũng thắng trong cuộc chiến đấu với Tây Môn Xuy Tuyết sắp tới.

Thậm chí người ta chắc chắn đến độ đánh cá bảy đồng ăn một.

Cái tên Thiên Ngoại Phi Thiên ở lầu Xuân Hoa

đã làm chấn động kinh thành.

Thắng Thông nói tiếp:

-Hiện giờ nếu có người biết tin này, ngó thấy cái đai vải thì e rằng...

Nhà sư dừng lại không nói nữa.

Bây giờ nếu có người biết tin này thì tình trạng trong kinh thành viến đổi đến

trình độ chẳng những không nói ra được mà còn không tưởng tượng nổi.

Lục Tiểu Phụng thở dài đáp:

-Hòa thượng nói đúng. Cái đai vải này quả là bảo vật đáng giá liên thành, tại hạ

mà thu nhận thật có điều hổ thẹn.

Chàng nói thu nhận thật là hổ thẹn cũng như người ta nói chối từ là bất kính.

Thắng thông tươi cười nói:

-Tại hạ tuy là nhân vật chẳng có gì đáng kể nhưng cũng giống tính Lục đại hiệp,

trước nay không muốn thiếu nợ ai, chỉ mong Lục đại hiệp tiếp thụ chút tâm ý này là

tại hạ cũng được yên lòng.

Lục Tiểu Phụng trầm ngâm hỏi:

-Chùa của hòa thượng ở đâu?

Thắng Thông hỏi lại:

-Phải chăng Lục đại hiệp muốn đến gặp mặt Bạch Vân thành chúa?

Lục Tiểu Phụng cười đáp:

-Chẳng pahỉ tại hạ không tin hòa thượng mà thực tình muốn ghé thăm y.

Nụ cười của chàng là nụ cười thỏ từ hồ bi đầy vẻ thương cảm cùng tịch mịch.

Chàng thủng thẳng nói tiếp:

-Tại hạ tuy mới gặp y hai lần nhưng thuỷ chung vẫn coi y như là một người cố

hữu.

Chàng biết lúc này Diệp Cô Thành nhất định cần có bạn, chàng còn biết hắn có

rất ít bạn hữu. Một người bạn chân chính đối với hắn cũng chẳng khác gì một thứ

thuốc giải khó kiếm.

Trong nhà ẩm thấp tối om. Nhà không chật mPhúc Khang An chỉ kê một cái

giường, một cái bàn và một cái ghế khiến cho bốn bức vách thêm vẻ tiêu điều trống

trải. Ngọn đèn lờ mờ như ánh hoàng hôn càng ảm đạm.

Trên vách đầy bụi lâu ngày không quét, góc nhà mạng nhện chằng chịt. Bên

ngọn cỏ đăng mấy quyển kinh sách rách nát bỏ đó cũng lâu ngày chưa từng mở

đến.

Vị lão tăng trụ trì ở đây trước trải qua những ngày tháng mù hương tịch mịch đến

thế ư? Nếu vậy thì cái chết đối với lão là một sự giải thoát.

Diệp Cô Thành nằm ghé trên cái giường ván gỗ cứng nhắc và lạnh lẽo. Tuy hắn

mỏi mệt mà trằn trọc không sao ngủ được. Tịch mịch nguyên là một tập quán đối

với hắn. Một tay kiếm sĩ như hắn nhất định là phải cách xa người cũng như nhà sư

phải chịu khổ hạnh. Nhất thiết mọi sự hoan hạc trên thế gian, hắn đều vô duyên

hưởng thụ.

Phật đạo phải ở trong cảnh tịch mịch khốn khổ mới giác ngộ được. Kiếm đạo

cũng vậy. Kiếm khách không nhà cửa, không

bạn hữu, không vợ con, không một

thứ thân nhân nào.

Trong đời Diệp Cô Thành, người bạn duy nhất của hắn là cảnh tịch mịch mà hắn

cũng không thể chịu nổi nỗi thê lương lạnh lẽo của cảnh tịch mịch trong lúc này. Vì

trước kia tuy hắn cô độc nhưng trong lòng chứa đầy vinh hạnh rực rỡ.

Bây giờ, gió thổi qua cửa sổ vào nhà. Trăng đã tàn khuyết gió thôi vào vang lênh

những tiếng rào rào như lá rụng.

Tiếng động mùa thu buồn tẻ, ngọn gió thu hiu hắt. đêm dài dằng dặc, làm sao

trải qua được?

Lúc này nếu Diệp Cô Thành có một thân nhân hay một bạn hữu bồi tiếp thì tình

trạng còn khá hơn nhiều. Tại sao trong số mạng hắn lại chưa rế hắn phải là người

cô độc? Trước nay hắn không những tiếp thụ tình hữu nghị của ai, hắn cũng không

chịu đem tình cảm đến với người nào.

Đột nhiên hắn phát giác ra hắn cần phải có bạn và cảm giác này mới là lần thứ

nhất.

Hắn còn nghĩ nhiều chuyện, nghĩ đến hàng ngày từ sáng đến tối khổ luyện nghệ

thuật không gián đoạn, nghĩ tới đối thủ đã đổ máu dưới lưỡi kiếm của mình. Hắn

còn nghĩ tới trong khoảng trời xanh nước biếc, ánh dương quang xán lạn như hoàng

kia, bạch thạch xinh đẹp như mây nổi.

Diệp Cô Thành muốn chết rồi lại không muốn chết.

Trong sinh mạng của con người sao lại có nhiều mâu thuẫn đến thế?

Vết thương bắt đầu mung mủ phát ra mùi hôi thối.

Diệp Cô Thành gắng gượng ngồi dậy băng bó.

Tuy hắn biết làm thế này cũng chẳng ích gì cho thương thế, khác nào người uống

nước muối để giải khát. Nhưng hắn vẫn phải làm như vậy.

Món ám khí đã cực kỳ lợi hại, chất độc càng đáng sợ hãi.

Diệp Cô Thành ngồi dậy vừa bước xuống giường, đột nhiên ngoài cửa sổ tiếng

gió thổi vào mà không phải là tiếng gió tự nhiên.

Thanh kiếm đặt trên bàn. Hắn xoay tay nắm lấy đốc kiếm. Phản ứng vẫn còn

mau lẹ, động tác cũng linh mẫn như trước.

Bỗng có thanh âm cất lên:

-Bất tất phải rút kiếm.

Một người đứng ngoài cửa sổ mỉm cười nói tiếp:

-Nếu có rượu rót một chung thì hay hơn.

Diệp Cô Thành từ từ buông kiếm xuống. Hắn đã nghe rế thanh âm người kia,

biết là Lục Tiểu Phụng.

Diệp Cô Thành miễn cưỡng đứng lên mà đứng thẳng người, kéo áo che vết

thương, chỉnh đốn lại bộ mặt thản nhiên, rảo bước ra mở cửa.

Lục Tiểu Phụng mimr cười nhìn hắn hỏi:

-Chắc Diệp huynh không ngờ tại hạ đến đây?

Diệp Cô Thành không nói gì, xoay mình trở vào ngồi xuống chiếc ghế độc nhất

thủng thẳng đáp:

-Công tử đừng tới đây thì phải. Trong này không có rượu đâu.

Lục Tiểu Phụng mỉm cười nói:

-Không có rượu nhưng có bạn.

Hai tiếng " có bạn " chàng nói cũng như một chung đầy nhiệt tửu chảy vào trong

cổ họng Diệp Cô Thành, trôi xuống ngực.

Đột nhiên hắn cảm thấy máu trong ngực nóng lên nhưng hắn vẫn dựng mặt lạnh

lùng đáp:

-Trong này cũng không có bạn, chỉ có một tay kiếm thủ giết người.

Lục Tiểu Phụng nói:

-Kiếm thủ giết người cũng có thể là bạn.

Cái ghế duy nhất tuy bị chiếm cứ rồi, Lục Tiểu Phụng cũng không chịu đứng.

Chàng dời ngọn đèn qua chỗ khác lại đẩy cuốn kinh vàng và thanh thiết kiếm ra

xa, ngồi lên bàn hỏi:

-Diệp huynh không coi tại hạ là bạn thì sao lại đặt kiếm xuống bàn?

Diệp Cô Thành không nói gì, ngưng thần nhìn chàng. Làn sương lạnh trên mặt

hắn tựa hồ bắt đầu tiêu tan.

Con người đến lúc sơn cùng thuỷ tận đột nhiên phát giác ra mình có bạn là một

cảm giác tuyệt đối không có thứ gì để thay vào, cả tình ái cũng không thay được.

Diệp Cô Thành trầm mặc hồi lâu rồi thủng thẳng hỏi:

-Dường như công tử trước kia không muốn kết bạn với ta?

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Vì trước kia Diệp huynh khét tiếng thiên hạ. Trên đời Bạch Vân thành chúa còn

ai kết bạn được?

Diệp Cô Thành môi miệng cứng đơ hỏi:

-Bây giờ thì sao?

Lục Tiểu Phụng thở dài đáp:

-Trước khi quyết chiến đáng lý Diệp huynh không nên giao thủ với hạng người

như Đường Thiên Nghi, Diệp huynh nên biết ám khí của Đường môn tuyệt không

thuốc nào giải được.

Diệp Cô Thành biết sắc hỏi:

-Công tử biết nhiều nhỉ?

Hắn trầm mặc một lúc rồi thủng thẳng nói tiếp:

-Sự thực Diệp mỗ không muốn giao thủ với hắn.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

-Nhưng Diệp huynh...

Diệp Cô Thành ngắt lời:

-Nhưng hắn đến kiếm ta nhất định bức bách ta phải rút kiếm. Hắn nói là thừa cơ

hắn vắng nhà, ta đến trêu cợt vợ hắn.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

-Dĩ nhiên Diệp huynh không có chuyện đó?

Diệp Cô Thành cười lạt.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

-Đã không thế sao không giải thích?

Diệp Cô Thành hỏi lại:

-Nếu công tử là ta thì có giải thích không?

Lục Tiểu Phụng thở dài.

Chàng thừa nhận mình gặp phải chuyện này

cũng nhất định không giải thích, vì

vậy là một chuyện không đáng giải thích mà cũng chẳng có cách nào giải thích.

Chàng hỏi:

-Thế là Diệp huynh phải rút kiếm ư?

Diệp Cô Thành đáp:

-Dĩ nhiên ta đành rút kiếm.

Lục Tiểu Phụng nói:

-Nhưng tại hạ vẫn không hiểu ở chỗ với kiếm pháp của Diệp huynh thì Đường

Thiên Nghi làm gì có cơ hội đả thương được?

Diệp Cô Thành lạnh lùng nói:

-Chính ra hắn không có cơ hội.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

-Nhưng Diệp huynh đã bị thương?

Diệp Cô Thành nắm tay lại hồi lâu mới hằn học nói:

-Vụ này ta không muốn nói ra. Đáng lý hắn không có cơ hội động thủ nhưng lúc

ta rút kiếm, đột nhiên một hồi còi trúc kỳ quái nổi lên.

Lục Tiểu Phụng biến sắc hỏi:

-Rồi Diệp huynh lập tức phát hiện ra con rắn độc phải không?

Diệp Cô Thành đứng phắt dậy hỏi lại:

-Sao công tử biết thế?

Lục Tiểu Phụng cũng nắm tay đáp:

-Cùng một ngày hôm nay, tại hạ có hai người bạn chết về rắn độc và một người

nữa còn nằm liệt giường không rế sống hay chết.

Diệp Cô Thành cặp mắt thu nhỏ lại, từ từ ngồi xuống.

Cả hai người trong lòng đều hiểu rế vụ này có kẻ ám hại nhưng không ai hiểu kẻ

âm mưu là người nào? Tại sao họ lại làm như thế?

Lục Tiểu Phụng trầm ngâm nói:

-Người được lợi nhất là Tây Môn Xuy Tuyết.

Diệp Cô Thành gật đầu.

Lục Tiểu Phụng nói:

-Nhưng kẻ hại Diệp huynh tuyệt không phải Tây Môn Xuy Tuyết.

Diệp Cô Thành đáp:

-Ta biết lắm. Ta tin rằng y tuyệt chẳng phải là kẻ tiểu nhân vô sỉ như vậy.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

-Diệp huynh tin chắc rồi chứ?

Diệp Cô Thành đáp:

-Hạng tiểu nhân đê hèn như vậy tuyệt đối không thể luyện thành kiếm pháp

tuyệt thế cao siêu.

Lục Tiểu Phụng thở phào một cái nói:

-Không ngờ Diệp huynh lại là người tri kỷ của Tây Môn Xuy Tuyết.

Diệp Cô Thành ngưng thần nhìn thanh kiếm trên bàn thủng thắng đáp:

-Không phải ta hiểu rế người y mà là thanh kiếm của y.

Lục Tiểu Phụng nhìn thẳng vào mặt Diệp Cô Thành nói:

-Có thể cả hai vị vốn là người như vậy.

Diệp Cô Thành không thừa nhận cũng không phủ nhận.

Hai thanh kiếm cao siêu tuyệt thế, hai nhân vật cũng cao siêu tuyệt thế thì sao lại

chẳng thương tiếc nhau?

Lục Tiểu Phụng thở dài nói:

-Xem ra trên đời chẳng những chỉ có nhưng bạn hữu tri âm mà cả cừu địch cũng

có tri âm.

Dĩ nhiên là có nhưng cừu địch tri âm khó lòng tìm được mà thôi.

Diệp Cô Thành đột nhiên hỏi:

-Nghe nói nhiều người đã đánh cá nhất định ta thắng phải không?

Lục Tiểu Phụng nhăn nhó cười đáp:

-Hiện giờ họ vẫn đặt vào bàn bảy đồng ăn một là Diệp huynh sẽ thắng.

Diệp Cô Thành khoé mắt lộ vẻ suy nghĩ sâu xa hỏi:

-Trong bọn đánh cá cũng có người đặt cuộc Tây Môn Xuy Tuyết thắng chứ?

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Đuíng thế!

Diệp Cô Thành nói:

-Nếu ta thất bại thì bọn người này ngồi yên mà thu được lợi lớn.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

-Diệp huynh có nghĩ rằng kẻ hãm hại Diệp

huynh là người cá Tây Môn Xuy

Tuyết thắng?

Diệp Cô Thành hỏi lại:

-Công tử không nhận xét như vậy ư?

Lục Tiểu Phụng không đáp.

Tuy chàng không nói ra nhưng trong lòng biết rằng không phải vì người kia

chẳng những hãm hại Diệp Cô Thành mà còn hại Tôn lão gia, Công Tôn đại nương

và Â¢u Dương Tình. Chàng cho là kẻ âm mưu còn mưu đồ chuyện đáng sợ hơn, mục

đích cao lớn hơn chứ không phải chỉ vì muốn thắng trong cuộc đánh cá mà thôi.

Diệp Cô Thành lại đứng lên ra mở cửa sổ nhìn trăng tỏ lẩm bẩm:

-Bây giờ đã sang ngày mười bốn tháng chín rồi.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

-Chẳng lẽ Diệp huynh định ứng chiến đúng kỳ hạn?

Diệp Cô Thành hỏi lại:

-Công tử cho ta là người thất ước được chăng?

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Nhưng Diệp huynh đang bị thương...

Diệp Cô Thành lại cười, nụ cười rất thê lương hỏi:

-Thương thế không chữa được mình cũng phải

đúng hẹn. Đã chết thì chết về lưỡi

kiếm của Tây Môn Xuy Tuyết chẳng là một điều rất khoan khoái hay sao?

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Các vị có thể thay đổi ngày chiến đấu.

Diệp Cô Thành qủa quyết nói:

-Không thay đổi được.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

-Tại sao vậy?

Diệp Cô Thành đáp:

-Trong đời ta đã nói câu gì chưa từng thay đổi bao giờ.

Lục Tiểu Phụng nói:

-Diệp huynh đừng quên đã thay đổi một lần.

Diệp Cô Thành đáp:

-Cái đó có nguyên nhân đặc biệt.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

-Nguyên nhân gì?

Diệp Cô Thành xịu mặt đáp:

-Công tử không cần biết.

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Tại hạ nhất định muốn biết.

Diệp Cô Thành cười lạt.

Lục Tiểu Phụng nói:

-Vì chẳng những tại hạ là bạn của Tây Môn Xuy Tuyết mà lại là bạn của Diệp

huynh nên có quyền biết tới.

LỤC TIỂU PHỤNG

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 8

Nhẹ Bề Sinh Tử, Nặng Mối Sinh Ly

Diệp Cô Thành từ từ khép cửa sổ rồi lại mở ra.

Ngoài cửa sổ vẫn còn vầng trăng tỏ như cũ.

Diệp Cô Thành vẫn không quay đầu lại tựa hồ hắn không muốn để Lục Tiểu

Phụng ngó thấy vẻ mặt của hắn.

Sau một lúc lâu đột nhiên hắn hỏi:

-Công tử biết y có con rồi chứ?

Lục Tiểu Phụng nhảy bổ lên la thất thanh:

-Diệp huynh bảo sao?

Diệp Cô Thành không nhắc lại vì hắn biết Lục Tiểu Phụng nghe rõ rồi.

Dĩ nhiên Lục Tiểu Phụng đã nghe rõ nhưng chàng không thể tin được, chàng lại

hỏi:

-Diệp huynh bảo Tây Môn Xuy Tuyết có con rồi ư?

Diệp Cô Thành gật đầu.

Lục Tiểu Phụng lại hỏi:

-Tôn Tú Chân mang thai hay sao?

Diệp Cô Thành gật đầu.

Lục Tiểu Phụng kinh dị khôn tả.

Người đàn ông trước khi quyết dấu sinh tử mà biết người yêu mang thai trong

bụng đứa con mình dĩ nhiên phải thu xếp.

Lục Tiểu Phụng tỉnh ngộ nói:

-Té ra y yêu cầu Diệp huynh thay đổi kỳ hẹn vì y cần sắp đặt cuộc sống cho Tôn

Tú Chân, y không nắm chắc được phần thắng.

Diệp Cô Thành đáp:

-Y là nam nhân có trách nhiệm, lại biết rất nhiều người thù nghịch mình.

Lục Tiểu Phụng nói:

-Nếu y chết về tay Diệp huynh, dĩ nhiên những

kẻ thù của y chẳng để nữ nhân

và hài nhi được sống yên lành.

Diệp Cô Thành đáp:

-Suốt đời y không yêu cầu ai chuyện gì, dù y chết cũng không muốn năn nỉ

người bảo vệ thê tử cho mình.

Lục Tiểu Phụng nói:

-Vì thế y xin Diệp huynh hoãn lại một tháng để y sắp đặt xong hậu sự của mình.

Diệp Cô Thành hỏi:

-Nếu công tử là ta, công tử có ưng thuận không?

Lục Tiểu Phụng thở dài. Bây giờ chàng mới hiểu vì lẽ gì Tây Môn Xuy Tuyết

đột nhiên mất biến. Dĩ nhiên y cần tìm một nơi tuyệt đối bí mật để an trí vợ con,

nhất là cho Tôn Tú Chân được bình yên lúc sinh ra nó.

Nơi đó dĩ nhiên không một người nào biết được.

Diệp Cô Thành ngửng đầu trông chiều trời lẩm nhẩm:

-Nguyệt viên chi dạ, Tử kim chi điên.

Lục Tiểu Phụng không nhịn được hỏi:

-Nguyệt viên chi dạ đổi sang đêm hôm khác cũng trăng tròn còn Tử kim chi điên

thì đổi đi đâu.

Diệp Cô Thành lại trầm ngâm hồi lâu mới đáp:

-Đổi làm Tử Cấm Chi Điên.

Lục Tiểu Phụng động dung hỏi:

-Tử Cấm Chi Điên ư? Cũng là Tử Kim Thành chứ gì?

Diệp Cô Thành đáp:

-Đúng thế.

Lục Tiểu Phụng biến sắc nói:

-Các vị vào Tử Cấm Thành lên nóc Thái Hòa điện quyết chiến chăng?

Điện Thái Hòa tức Kim Loan Điện cũng ở trong Tử Cấm Thành là một tòa đại

điện cao nhất.

Tử Cấm Chi Điên dĩ nhiên là trên nóc điện Thái

Hòa. Điện này cao mấy chục

trượng. Trên nóc nhà lợp ngói pha lê nhẵn bóng. Người lên đó khó như lên trời.

Huống chi đó là nơi Hoàng đế để bách quan vào triều kiến. Cách phòng vệ rất

thâm nghiêm có thể nói khắp thiên hạ không nơi nào bì kịp.

Hai người lại lựa nơi khó khăn này để quyết chiến khiến Lục Tiểu Phụng không

nhịn được thở dài nói:

-Các vị thật là lớn mật!

Diệp Cô Thành hững hờ đáp:

-Nếu công tử kinh hãi thì bất tất phải đi làm chi.

Lục Tiểu Phụng tỉnh ngộ hỏi:

-Các vị chọn nơi này vì mục đích không muốn cho người ta vào coi chăng?

Diệp Cô Thành đáp:

-ít ra cuộc chiến này không phải vì mục đích để người ta coi.

Lục Tiểu Phụng lại không nhịn được hỏi:

-Vậy thì vì mục đích gì?

Diệp Cô Thành đáp:

-Vì y là Tây Môn Xuy Tuyết và ta là Diệp Cô Thành.

Dây không phải là câu trả lời nhưng cũng đủ thuyết minh tất cả. Tây Môn Xuy

Tuyết và Diệp Cô Thành trong số mạng đã thua sẵn phải có một phen so tài cao

thấp thì không cần đến lý do nào khác nữa.

Hai tên kiếm khách cao ngạo nhất đời khác nào hai ngôi sao sa khi đụng nhau

tất tóe lửa kinh thiên động địa mà tia lửa này tuy chỉ chớp mắt đã tan biến nhưng

còn sáng tỏ muôn đời.

Trăng tỏ sao thưa, đêm khuya càng lạnh.

Diệp Cô Thành thủng thẳng hỏi:

-Những cái gì công tử muốn biết bây giờ biết hết rồi sao còn chưa đi?

Lục Tiểu Phụng chưa chịu đi ngay hỏi lại:

-Ngoài tại hạ còn người nào khác biết nơi quyết chiến của hai vị chưa?

Diệp Cô Thành lạnh lùng đáp:

-Ta chưa nói với ai và không bạn hữu nào khác.

Thanh âm hắn tuy lạnh lẽo nhưng câu nói này lại nóng như lửa.

Diệp Cô Thành đã thừa nhận Lục Tiểu Phụng là bạn. lại là người bạn duy nhất.

***

Trước lúc bình minh. Lúc này vũ trụ vừa tối vừa giá lạnh hơn lúc nào hết.

Lục Tiểu Phụng hứng gió chạy về phía trước, ngực chàng vẫn nóng bừng.

Chàng thích bạn, quý bạn và hiểu giá trị của bạn không ai bằng.

Chàng nhất định nghĩ cách giải cứu Diệp Cô Thành lại nghĩ cách giải cứ Â¢u

Dương Tình. Nhưng hiện giờ chàng chưa có cách nào.

Sáng sớm ngày mười bốn tháng chín, Lý Yến Bắc ở trong công quán thứ mười

ba đó ra. Hắn rảo bước chạy trên đường sương mù mờ mịt.

Bước chân hắn tuy rất dài nhưng lộ vẻ trầm trọng. Lưng hắn vẫn thẳng thắn

nhưng mặt hắn ra chiều mỏi mệt.

Suốt đêm qua Lý Yến Bắc không ngủ.

Mười một năm nay sáng nào cũng vậy, lúc tinh sương hắn đã đi tản bộ, theo sau

là một đoàn người rất đông. Nhưng bữa nay không có một ai theo hắn.

Vừng thái dương chưa mọc. Những hạt sương động trên lá cây bữa nay lạnh hơn

mọi ngày, tưởng chừng trời sắp xuống tuyết.

ở miền Bắc mùa đông bao giờ cũng đến sớm hơn.

Đối với Lý Yến Bắc, mùa đông đã đến trong lòng hắn rồi.

Giữa lớp sương mù buổi sớm, phái đối diện cũng có người đang thượng lộ đi tới.

Lý Yến Bắc chưa nhìn rõ mặt, mắt đã sáng lên

hỏi:

-Lục Tiểu Phụng đấy ư?

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Chính là tại hạ.

Chàng dừng bước dưới gốc cây vừa chờ hắn lại gần vừa nói:

-Ngày nào mỗi sáng đều dậy sớm ra ngoài chạy một vòng nhất định sẽ sống lâu

hơn.

Chàng vừa nói vừa cười nhưng tiếng cười không dòn dã.

Lý Yến Bắc hỏi:

-Công tử đi bên ngoài đã lâu chưa?

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Mới chừng nửa giờ.

Lý Yến Bắc hỏi:

-Sao lại không tiến nữa?

Lục Tiểu Phụng lại cười gượng đáp:

-Tại hạ sợ rồi.

Lý Yến Bắc kinh ngạc nhìn chàng hỏi:

-Công tử sợ ư? Công tử mà cũng có lúc sợ hãi là nghĩa làm sao?

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Có chứ. Thường thường có luôn.

Lý Yến Bắc hỏi:

-Công tử sợ gì?

Hắn không chờ Lục Tiểu Phụng trả lời lại nói tiếp:

-Công tử không dám đi gặp Â¢u Dương Tình ư?

Lục Tiểu Phụng gật đầu.

Lý Yến Bắc vỗ vai chàng nói:

-Â¢u Dương Tình còn sống. Coi bề ngoài y trúng độc nặng nhưng không có gì

nghiêm trọng.

Lục Tiểu Phụng thở phào một cái hỏi:

-Bữa nay Lý gia đi có một mình thôi ư?

Lý Yến Bắc gật đầu, ra chiều mỏi mệt uể oải đáp:

-Bữa nay người ta đều có việc riêng phải làm.

Lục Tiểu Phụng nói:

-Như vậy Lý gia cũng không nên đi.

Lý Yến Bắc gượng cười không nói gì.

Lục Tiểu Phụng lại nói:

-Hôm qua đã xẩy chuyện, bữa nay Lý gia nên thận trọng.

Lý Yến Bắc lẳng lặng sóng vai Lục Tiểu Phụng mà đi.

Hắn đi được một đoạn đường bỗng lên tiếng:

-Mười một năm nay sáng sớm nào Lý mỗ cũng chạy một vòng quanh khu này.

Một năm ba trăm sáu mươi lăm ngày, bất luận

trời mưa to gió lớn hay nắng ráo

khô khan ngày nào Lý mỗ cũng không gián đoạn.

Khu đất này là của hắn.

Lý Yến Bắc đi trên đường phố rộng rãi mà cổ kính, trong lòng đầy kiêu ngạo

cùng thỏa mãn, chẳng khác viên đại tướng đi duyệt binh hay bậc đế vương đi tuần

du quốc thổ của mình.

Lục Tiểu Phụng đã hiểu cảm giác của hắn, chàng nói:

-Nếu tại hạ là Lý gia chắc mỗi ngày cũng đi một vòng.

Lý Yến Bắc đáp:

-Nhất định là thế.

Lục Tiểu Phụng nói:

-Nhưng bữa nay phải phá lệ một lần.

Lý Yến Bắc nói:

-Công tử tuyệt hông thể bỏ qua được.

Lục Tiểu Phụng nhắc lại:

-Nhừng bữa nay...

Lý Yến Bắc ngắt lời:

-Nhất là bữa nay công tử càng không nên phá lệ.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

-Tại sao vậy?

Lý Yến Bắc ngần ngừ, hắn liếc nhìn những cửa tiệm hai bên đường phố cổ kính,

trong khóe mắt tựa hồ đầy vẻ bi thương luyến tiếc. Hồi lâu hắn mới thủng thẳng

nói:

-Vì bữa nay là ngày tối hậu của Lý mỗ.

Lục Tiểu Phụng kinh ngạc nhìn hắn hỏi:

-Lần tối hậu ư? Sao lại tối hậu?

Lý Yến Bắc không trả lời, đột nhiên hỏi lại:

-Công tử có gặp con Lý mỗ không?

Lục Tiểu Phụng lắc đầu.

Chàng không gặp mà cũng không hiểu tại sao Lý Yến Bắc đột nhiên hỏi chuyện

này.

Lý Yến Bắc chậm rãi hỏi tiếp:

-Lý mỗ sinh mười tám đứa con, đứa nhỏ nhất mới hai tuổi. Bọn chúng đều là con

ruột của Lý mỗ.

Lục Tiểu Phụng toan hỏi thì Lý Yến Bắc lại nói tiếp:

-Năm nay Lý mỗ đã năm mươi. Coi về ngoài tuy còn tráng kiện mà thực ra già

mất rồi.

Lục Tiểu Phụng cười gượng nói:

-Lý gia chưa gì đâu. Người ta nói nam nhân từ nam chục trở đi đời người chân

chính bắt đầu.

Lý Yến Bắc muốn cười gượng cũng không được. Hắn nói:

-Nhưng Lý mỗ thì không được rồi vì Lý mỗ chẳng thể bỏ đói lũ con nhỏ của

mình.

Lục Tiểu Phụng hiểu ý hắn nhưng cũng hỏi:

-Chẳng lẽ Lý gia đã để sản nghiệp cho người ta?

Lý Yến Bắc cúi đầu buồn rầu đáp:

-Lý mỗ nguyên cũng không muốn làm thế này nhưng bọn họ cho Lý mỗ điều

kiện rất trọng hậu.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

-Điều kiện gì?

Lý Yến Bắc đáp:

-Chẳng những họ nguyện ý thừa nhận cuộc đánh cá ước định với Đỗ Đồng Hiên,

nguyện ý giải quyết vụ này cho Lý mỗ mà còn bảo đảm đưa toàn gia Lý mỗ cả già

lẫn trẻ xuống Giang Nam một cách bình yên.

Hắn nở nụ cười thê lương nói tiếp:

-Lý mỗ biết Giang Nam là nơi rất vui vẻ. Mỗi khi mùa xuân tới, cỏ xanh mọc

dài, oanh hót líu lo, lại chẳng thiếu gì đào hồng

liễu biếc. Bọn nhỏ mà sinh trưởng

ở đó tất không thô tục như Lý mỗ.

Lục Tiểu Phụng nhìn hắn không nhịn được thở dài nói:

-Lý gia quả là người thô hào.

Lý Yến Bắc nhăn nhó cười nói:

Công tử chưa có con thì chẳng thể hiểu được tâm tình của người cha.

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Tại hạ hiểu lắm.

Lý Yến Bắc nói:

-Công tử đã hiểu tất cũng biết tại sao Lý mỗ lại làm việc thế này.

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Tại hạ biết rồi.

-Nếu cuộc chiến này mà Tây Môn Xuy Tuyết thất bại thì lập tức Lý mỗ bị dồn

vào ngõ bí không còn đường thoát.

Lục Tiểu Phụng hiểu lắm. Bất luận là ai đưa mười chín người con đi không phải

chuyện dễ dàng.

Lục Tiểu Phụng lại nói:

-Hôm qua sau khi gặp Diệp Cô Thành mình chẳng còn cơ hội nào thắng được.

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Không phải Lý gia thất bại mà là Tây Môn Xuy

Tuyết.

Lý Yến Bắc nói:

-Nhưng y thua Lý mỗ còn thảm hại hơn nhiều.

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Tại hạ biết rồi.

Lý Yến Bắc nói:

-Nếu vậy công tử không nên trách Lý mỗ.

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Tại hạ không trách Lý gia, chỉ tiếc thay cho Lý gia mà thôi.

Lý Yến Bắc hỏi:

-Tại sao vậy?

Lục Tiểu Phụng không đáp hỏi lại:

-Lý gia đem sản nghiệp nhường cho ai?

Lý Yến Bắc đáp:

-Nhường cho Cố Thanh Phong.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

-Cố Thanh Phong là ai?

Lý Yến Bắc đáp:

-Là một đạo sĩ.

Lục Tiểu Phụng ngạc nhiên hỏi:

-Chẳng lẽ bọn môn nhân tử đệ của Lý gia cũng đem nộp cho lão hết.

Lý Yến Bắc đáp:

-Người chân chính khống chế địa khu này không phải ở trong bang hội Lý mỗ.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

-Lý gia cũng không phải là bang chúa ở bang hội này ư?

Lý Yến Bắc thở dài đáp:

-Bang chúa trong bang hội hiện giờ cũng là lão. Lý mỗ đã giao Long kỳ, lệnh

phù làm bang chúa mười năm qua cho lão trước mặt chứng nhân.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

-Chứng nhân do ai mời đến?

Lý Yến Bắc đáp:

-Tuy lão mời đến nhưng đều là những bậc tiền bối mà Lý mỗ vẫn tôn kính.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

-Những ai vậy?

Lý Yến Bắc đáp:

-Một vị là Mộc đạo nhân ở phái Võ Đương, một vị là Cổ Tùng cư sĩ trên núi

Hoàng Sơn. Còn một vị là nhà sư chất phác.

Lục Tiểu Phụng ngẩn người ra. Chàng kinh hãi dừng bước biến sắc nói:

-Thảo nào tại hạ không tìm thấy họ thì ra tại hạ đi rồi bọn họ quay trở lại.

Lý Yến Bắc nói:

-Lý mỗ chưa đề cập tới công tử trước mặt họ.

Lục Tiểu Phụng nói:

-Lý gia đã mời các vị làm chứng thì vụ này hết dường thay đổi rồi.

Lý Yến Bắc đáp:

-Lý mỗ cũng không nghĩ đến chuyện thay đổi vì bản tâm đã quyết định như vậy.

Hắn nhìn thẳng vào mặt Lục Tiểu Phụng hỏi:

-Dường như công tử còn có điều muốn nói với Lý mỗ?

Lục Tiểu Phụng trầm mặc hồi lâu rồi từ từ gật đầu đáp:

-Quả là tại hạ có việc muốn cảnh cáo Lý gia.

Lý Yến Bắc hỏi:

-Việc gì?

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Giang Nam chẳng những là nơi thích thú mà còn là tổ người đẹp. Lý gia tới đó

rồi hay hơn hết là thành thực một chút.

Chàng mỉm cười nói tiếp:

-Một tháng ba chục ngày nếu Lý gia lại lấy ba chục cô vợ là bị đánh bể đầu.

Lý Yến Bắc cũng cười rộ, vỗ vai Lục Tiểu Phụng đáp:

-Công tử cứ yên dạ. Dù công tử chẳng nói thì nững mỹ nhân ở đó Lý mỗ cũng

dành lại cho công tử.

Lục Tiểu Phụng cười lớn nói ;:

-Nếu vậy tại hạ nhất định phải tìm tới Lý gia cho lẹ, không thì Lý gia lại biến

đổi chủ ý.

Chàng đã định nói chuyện Diệp Cô Thành mấy lần nhưng chàng lại nhẫn nại

không nhắc tới.

Lý Yến Bắc là bạn Lục Tiểu Phụng, lúc bạn sắp chia tay chàng muốn để y vui

vẻ ra đi. Nguyên tắc của chàng là không làm bạn khó chịu, hối hận lúc lên đường.

Có điều chàng nhất định phân biệt cho rõ ai là

thù, ai là bạn.

Chàng hỏi:

-Lý gia định bao giờ thượng lộ?

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Chắc còn được ở đây đến ngày mai.

Đối với tòa thành thị cổ kính thân thiết này hắn không khỏi bịn rịn khi phải từ

giã nó. Mối lưu luyến và thương cảm khôn tả lộ ra khóe mắt. Hắn nói tiếp:

-Tuy Lý mỗ đã thành người ngoài cuộc nhưng cũng muốn biết kết quả cuộc

chiến này.

Lục Tiểu Phụng từ từ gật đầu. Chàng hiểu tâm

tình của Lý Yến Bắc lúc này, liền

đáp:

-Lúc Lý gia lên đường tại hạ không tiễn chân nhưng Lý gia trở lại thì bất luận

trời mưa to gió lớn, tại hạ cũng nhất định đi đón tiếp.

Chàng gượng cười nói tiếp:

-Trước nay tại hạ vốn không thích tiễn biệt.

Ly biệt khiến người ta thương cảm. Lục Tiểu Phụng tuy coi nhẹ bề sinh tử mà lại

nặng lòng trước cảnh phân ly.

Lý Yến Bắc cũng cười gượng đáp:

-Lý mỗ hiểu lầm. Lý mỗ đi chuyến này dù vĩnh

viễn không trở lại nhưng công tử

có dịp tới Giang Nam, Lý mỗ nhất định đón tiếp nồng hậu.

Lục Tiểu Phụng không nói gì nữa. Chàng đi với hắn một đoạn đường, đột nhiên

cất tiếng hỏi:

-Có phải bọn Mộc đạo nhân cùng ra đi với Cố Thanh Phong?

Lý Yến Bắc đáp:

-Đúng thế.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

-Bọn họ đi đâu?

Lý Yến Bắc đáp:

-Họ đến Bạch Vân Quán. Cơm chay và rượu ở đó rất nổi tiếng.

Chùa Bạch Vân phảng phất như ở giữa từng mây trắng là một tòa kinh bích huy

hoàng, quy mô rộng lớn đầy vẻ mỹ quan.

Sương mai chưa tan hết, Bạch Vân Quán ở phía xa xa coi chẳng khác tòa cung

khuyết trên trời lơ lửng giữa tâng mây trắng.

Cổng lớn sơn đen có gắn vòng đồng đã mở rộng nhưng không ngìn thất bóng

người.

Ngọn gió sớm đem theo tiếng niệm kinh đưa ra ngoài. Hiển nhiên các đạo nhân

đang cúng lễ buổi sớm.

Nhưng trong tòa đại điện không mnột bóng người. Mấy mảnh lá vàng vừa rụng

xuống theo gió nhảy múa trong đình viện.

Lục Tiểu Phụng xuyên qua sân đi vào đại điện khói hương nghi ngút.

Dĩ nhiên chàng phát giác một đạo nhân áo xanh mũ vàng từ khuôn cửa sau đi ra.

đạo nhân đứng dưới cây ngô đồng lạnh lùng nhìn chàng.

Cây ngô đồng chẳng còn lá rụng, cảnh thu trong hậu viện càng sâu đậm.

Lục Tiểu Phụng lên tiếng ướm hỏi:

-Cố Thanh Phong chân nhân có ở đây không?

Đạo nhân không đáp, cặp mắt lão sáng ngời giữa làn bạch vụ coi sắc như đao.

Ngọn gió thổi qua. Lục Tiểu Phụng bỗng phát giác sợi giây thao vàng buộc

chuôi kiếm cài ở sau lưng bay phất phơ trên vai đạo nhân.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

-Đạo trưởng phải chăng là Cố chân nhân?

Đạo nhân vẫn không mở miệng, nét mặt thản nhiên chẳng lộ vẻ gì.

Lục Tiểu Phụng cười hì hì, miệng lẩm bẩm:

-Té ra lão đạo này tai điếc. Ta hỏi lầm người rồi.

Đạo nhân không điếc, đột nhiên cười lạt nói:

-Thí chủ không hỏi lầm người đâu nhưng đến không đúng chỗ.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

-Đây không phải Bạch Vân Quán ư?

Đạo nhân đáp:

-Phải rồi.

Quyển 3
Chương 9

Nói Dối Vài Câu Cũng Chẳng Sao

Lục Tiểu Phụng hỏi:

-Đúng là Bạch Vân Quán sao đạo trưởng lại bảo là lầm chỗ?

Đạo nhân lạnh lùng đáp:

-Người ta ai cũng có thể đến đây nhưng thí chủ thì không được.

Lục Tiểu Phụng tức mình hỏi:

-Đạo trưởng biết tại hạ là ai không?

Đạo nhân cười lạt, đột nhiên xoay mình để lộ chỗ da cây ngô đồng bị khoét đi

một mảng và khắc một hàng chữ:

" Chim phượng bay tới đây là phải chết dưới gốc cây này "

Lục Tiểu Phụng thở dài nói:

-Quả nhiên đạo trưởng đã biết tại hạ là ai rồi.

Đạo nhân lạnh lùng đáp:

-Chim phượng chỉ đậu trên cây ngô đồng mà cây này là chỗ chôn thí chủ đó.

Lục Tiểu Phụng không nhịn được hỏi:

-Đạo trưởng gặp tại hạ rồi ư?

Đạo nhân đáp:

-Chưa.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

-Chẳng lẽ giữa chúng ta có thâm cừu đại hận?

Đạo nhân đáp:

-Không có.

Lục Tiểu Phụng nhăn nhó cười hỏi:

-Giữa chúng ta đã không quen biết lại không cừu hận mà sao đạo trưởng nhất

định giết tại hạ?

Đạo nhân đáp:

-Vì thí chủ là Lục Tiểu Phụng.

Lục Tiểu Phụng cười hỏi:

-Chỉ vì lý do đó thôi ư?

Đạo nhân đáp:

-Lý do đó là đủ rồi.

Lão xoay tay rút kiếm khỏi vỏ.

Đúng là một thanh bảo kiếm. Kiếm quang như nước hồ thu.

Đạo nhân búng vào thanh kiếm một cái cho bật lên tiếng choang như tiếng rồng

gầm.

Tiếng kiếm chưa dứt, bốn mặt đột nhiên sáu đạo nhân xuất hiện. Bọn này cũng

ăn mặc như lão và đầu đội mũ vàng.

Sáu người, sáu thanh kiếm đều đúc bằng thép nguyên chất buộc giây thao vàng

phất phơ bay trước gió.

Đột nhiên các đạo nhân đồng thời động thủ.

Hiển nhiên bảy đạo nhân bày thanh Bắc Đẩu Thất Tinh Trận, một trận thế bí

mật của phe Bắc Tông. Đạo nhân mặt lạnh như tiền hiển nhiên là mấu chốt phát

động kiếm trận. Kiếm pháp của lão tinh diệu tuy chưa bì kịp hai tay đại kiếm

khách tuyệt thế vô song là Diệp Cô Thành và Tây Môn Xuy Tuyết nhưng đường

kiếm rất nhẹ nhàng linh động đều vào hàng cao thủ hạng nhất trên chốn giang hồ.

Huống chi Bắc Đẩu Thất Tinh Trận phối hợp cực kỳ nghiêm mật tuyệt không kẽ

hở. Uy lực của bảy thanh kiếm tưởng chừng mãnh liệt bằng bảy mươi cây kiếm.

Lục Tiểu Phụng tựa hồ không còn cơ hội nào phản kích được. Vùng kiếm quang

dầy đặc như mảng lưới mà chàng chẳng khác con cá mắc lưới. Dù chàng tả xung

hữu đột, tung lên nhảy xuốn cũng khó lòng ra thoát.

Lưới kiếm quang mỗi lúc một thu hẹp lại.

Lục Tiểu Phụng đột nhiên thở dài nói:

-Kiếm là kiếm tốt. Kiếm pháp cũng là kiếm pháp tuyệt diệu. Chỉ đáng tiếc các

vị lầm to rồi.

Chưa ai cất tiếng hỏi chàng " Lầm ở chỗ nào? ". Dù có người muốn hỏi cũng

không kịp nữa.

Trong nháy mắt này Lục Tiểu Phụng đột nhiên ra tay. Chàng chuyển mình một

cái nắm được khuỷu tay đạo nhân áo xanh khẽ nhấc lên.

Tiếp theo là tiếng sắt thép đụng nhau. Bảy thanh trường kiếm bắn tia lửa tung

tóe.

Người Lục Tiểu Phụng khác nào con cá lướt ra ngoài, không bị hãm trong lưới

nữa.

Cũng troing chớp mắt này, đột nhiên một tiếng cười lạ nổi lên. Một đạo hàn

quang như cầu vồng vọt tới.

Uy lực và tốc độ chiêu kiếm này còn cao minh hơn đạo nhân mũ vàng nhiều.

Lục Tiểu Phụng vừa thoát khỏi kiếm trận, kiếm quang đã uy hiếp cổ họng chàng

chỉ còn cách chừng một tấc. Kiếm khí lạnh lẽo quạt vào da chàng rát như đao.

Lục Tiểu Phụng vẫn bình tĩnh tươi cười, đột nhiên đưa hai ngón tay kẹp lấy.

Đối phương vừa nghe tiếng cười của chàng, lưỡi kiếm đã bị kẹp chặt.

Chàng ra tay còn mau lẹ hơn cả thanh âm.

Kiếm khí tiêu tan.

Lục Tiểu Phụng dùng hai ngón tay kẹp được sống kiếm rồi mỉm cười nhìn người

trước mặt.

Người này mặc áo gấm rất hoa lệ, mặt trắng lún phún râu vào cỡ trung niên.

Hán tử trung niên giật mình kinh hãi ngó trân trân Lục Tiểu Phụng. Trên đời

chẳng ai tin chàng ra tay lẹ đến thế. Cả người này cũng không ngờ.

Hắn tự tin kiếm pháp của mình chẳng kém gì Diệp Cô Thành và Tây Môn Xuy

Tuyết, yên trí đòn đánh của hắn không thể sểnh được.

Bây giừo hắn mới biết là đã lầm to.

Giữa lúc ấy dưới mái hiên sau cây ngô đồng bỗng có người nổi lên tràng cười rộ

hỏi:

-Bần đạo đã bảo chiêu Thiên Ngoại Phi Tiên của Diệp Cô Thành và thủ pháp

Linh Tê Nhật Chỉ của Lục Tiểu Phụng đều là võ công tuyệt thế vô song. Bây giờ

các vị đã tin được chưa?

Một người khác thở dài nói:

-Bữa nay bọn mình được mở rộng tầm mắt. Thật

là đáng phục.

Người đứng tuổi mặc áo gấm đột nhiên thở dài nói:

-Lục Tiểu Phụng quả không hổ danh Lục Tiểu Phụng.

Mộc đạo nhân vuốt râu cả cười. Người mỉm cười hẳn là Cố Thanh Phong, quán

chủ chùa Bạch Vân.

Có hạng người vĩnh viễn lúc nào cũng mỉm cười. Cố Thanh Phong là hạng người

này.

Nguyên lão dung mạo diêm dúa, phong độ ba y bướm. Nụ cười của lão càng

khiến lão là con người ôn nhu văn nhã dễ bề thân thiết.

Lão mỉm cười đi tới, vung tay áo quật chữ viết bằng châu sa trên cây ngô đồng

rồi nói:

-Chắc bây giờ Lục công tử đã nhận ra đây bất quá là...

Lục Tiểu Phụng nói theo:

-Bất quálà trò đùa.

Cố Thanh Phong càng lộ vẻ kinh dị hỏi:

-Công tử biết rồi ư?

Lục Tiểu Phụng gật đầu đáp:

-Tại hạ biết vì rất nhiều người thích đùa kiểu này

với tại hạ.

Cố Thanh Phong trong ánh mặt lộ vẻ bẽn lẽn nói:

-Trò đùa này dĩ nhiên không hay lắm nhưng không đến nỗi tệ hại.

Lục Tiểu Phụng đáp:

-ít ra mỗi lần tại hạ gặp người ta đùa kiểu này cũng nhận thấy khí vận mình

không đến nối xúi quẩy.

Cố Thanh Phong hỏi:

-Sao biết?

Lục Tiểu Phụng hững hờ đáp:

-Nếu khí vận của tại hạ xúi quẩy thì trò đùa này

đâu còn là trò đùa nữa.

Chàng nhẹ nhàng đặt thanh kiếm kẹp trong hai ngón tay xuống tựa hồ sợ lưỡi

kiếm làm đứt ngón tay. Chàng nói tiếp:

-Cổ họng con người đã bị mũi kiếm xuyên thủng một lỗ lớn thì ít ra chính người

đó tự hiểu không phải là trò đùa.

Người mặc áo gấm cũng cười nhưng nụ cười có vẻ gượng gạo, hối hận, nói:

-Bản ý tại hạ không muốn đùa kiểu này nhưng các vị đều bảo đảm trên đời

chẳng có ai đâm trúng được cổ họng Lục Tiểu Phụng nên tại hạ mới...

Lục Tiểu Phụng ngắt lời:

-Nên các hạ không nhịn được mới thử coi phải không?

Cẩm y nhân cười đáp:

-Các vị cũng bảo đảm là công tử tuyệt không nổi nóng.

Lục Tiểu Phụng cũng cười nói:

-Dù tại hạ muốn nổi nóng cũng không dám nổi nóng trước mặt một cao thủ hộ

vệ trong đại nội.

-Công tử nhận được tại hạ ư?

Lục Tiểu Phụng cười đáp:

-Ngoài Phú Quý Thần Kiếm Â¢n Kiện Â¢n tam

gia thì còn ai sử được chiêu Ngọc

Nữ Xuyên THoa đó?

Mộc đạo nhân lại cười rộ hỏi:

-Bần đạo đã nói trwocs nhân vật này chẳng nững thủ pháp phi thường mà nhãn

lựccũng ghê gớm.

người giang hồ đều biết trong đại nội của Hoàng Cung có nhiều đại kiếm thủ

nhưng tahạt ra chưa mấy ai đã gặp bốn nhân vật này.

Â¢n Kiện Â¢n cả cười vỗ vai Lục Tiểu Phụng nói:

-Nhãn lực của công tử quả nhiên không phải

tầmthường. Tại hạ đã mười mấy

năm chưa qua lại giang hồ không ngờ công tử cũng nhận ra được.

Lục Tiểu Phụng cười đáp:

-Số ngwoif sử dụng cđược chiêu Ngọc Nữ Xuyên THoa đã không có mấy, nhất

là sử dụng đến độc xuất thần nhập hóa thì trong thiên hạ chỉ có một người.

Lục Tiểu Phụng dường như có ấn tượng sâu xa về nhâ vật. Trong trí tưởng

rtượng của chàng những tay cao thủ ở đại nội nhất định đều là những nhân vật

ngạo nghễ dưới mắt không người. Nhân vậy này lại vui vẻ ôn hoà, nụ cười rất vui

tươi nên chàng cũng hy vọng làmcho hắn khoan khoái.

Quả nhiên Â¢n Kiện Â¢n mắt sáng rực lên, nắm chặt tay Lục Tiểu Phụng hỏi:

-Công tử nói thật đấy chứ?

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Tại hạ chưa từng nói dối bao giờ.

Â¢n Kiện Â¢n hỏi:

-Nếu vậy công tử nên cho biết chiêu thức của tại hạ so với chiêu thức của Diệp

Cô Thành như thế nào?

Lục Tiểu Phụng trầm ngâm đáp:

-Khi tại hạ tiếp chiêu thức của Diệp Cô Thành đã

đứng tựa lưng vào tường,

không có một nhân vật nào khác. Nhưng lúc tại hạ tiêp chiêu của các hạ thì sau

lưng còn bảy thanh kiếm.

Â¢n Kiện Â¢n khoé mắt bỗng ra chiều ảm đạm:

-Thế thì tại hạ còn kém y rồi.

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Sự thực các hạ không hơn y được.

Â¢n Kiện Â¢n thở dài nói: -Bây giờ tại hạ đã biết thủ pháp của công tử cao siêu lắm

nhưng chiêu Thiên NGoại Phi Tiên...

Lục Tiểu Phụng cười:

-Dĩ nhiên là một tuyệt chiêu vô địch, chắc chắc anh hùng, hào kiệt sẽ tới xem

cho bằng được chiêu thức này.

Â¢n Kiện Â¢n lắc đầu:

-sự tình chắc không pahỉ như thế. Quần hùng sẽ không được xem trận đấu của

Tây Môn Xuy Tuyết và Diệp Cô Thành.

Lục Tiểu Phụng ngạc mnhiên:

-Tại sao?

-Tại vì trận đấu không diễn ra ở ngọn núi mà hai bên sẽ đấu trên Tử Cấm Chi

Điện.

-ồ! Đạo trwongr biết như thế à?

-Cuyện này mới xảy ra mới hgai ngày rồi, chắc lần này thiếu hiệp cũng không

dự đwocj.

-Đạo trưởng đừng quên tại hạ là thị vệ trong đại nội. Khi nào tại hạ để họ thiên

tiện lần vào cấm địa.

Cố Thanh Phong nói:

-Thí chủ có thể phá lệ một phen.

Â¢n Kiện Â¢n hỏi: -Làm sao mà phải phá lệ?

Cố Thanh Phong đáp:

-Vì thí chủ nhất định muốn biết chiêu Thiên NGoại Phi Tiên tuyệt thế vô song

của Diệp Cô Thành.

Â¢n Kiện Â¢n lại thở dài nhăn nhó cười nói:

-Đạo trưởng phải cái tật rất lớn là biết nhiều chuyện quá.

Lục Tiểu Phụng cũng thở dài nói:

-Quả là nhiều chuyện.

Cố Thanh Phong hỏi:

-Công tử không ngờ bần đạo biết chuyện này ư?

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Vụ này nguyên là một điều bí mật.

Cố Thanh Phong mỉm cười nói:

-Bây giừo cái đó không bí mật nữa. ở kinh thành chẳng còn chuyện bí mật.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

-Vìo thế mà đạo twonrg đã biết trước tại hạ tới đây?

Cố Thanh Phong đáp:

-Công tử là bạn của Lý Yến Bắc, nếu người khác ở vào địa vị công tử thì e rằng

đã chết về tay Đỗ Đồng Hiên rồi.

Mộc đạo nhân đột nhiên lên tiếng:

-Đáng lẽ bọn bần đạo đến kiếm công tử nhưng công tử lại làm chứng cho bọn

kia rồi.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

-Nhà sư chất phác thì sao?

Mộc đạo nhân đáp:

-Y bị bần đạo lôi đi. Bần đạo cũng biết công tử muốn kiếm y.

Cố Thanh Phong nói:

-Đáng tiếc bọn bần đạo chậm mất một bước, không được ăn món tái dê của

Thập Tam Di ra tay làm lấy.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

-Người xuất gia cũng ăn thịt dê ư?

Cố Thanh Phong cười đáp:

-Người xuất gia không ăn thịt dê thì khi nào dám bỏ một trăm chín mười lăm vạn

lạng để đánh cuộc với Lý Yến Bắc?

Lục Tiểu Phụng nhìn hắn hỏi:

-Phải chăng đạo trưởng đã chắc chắn mình không thể thua được?

Cố Thanh Phong hỏi lại:

-Công tử có chịu đánh cuộc khi biết chắc mình phải thất bại không?

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Dĩ nhiên không chịu.

Cố Thanh Phong hỏi:

-Khi công tử đánh rồi phải chăng cầm chắc phần thắng về mình chẳng ít thì

nhiều?

Lục Tiểu Phụng cười đáp:

-Xem chừng đạo trwongr cũng giống tại hạ là không biết nói dối.

Cố Thanh Phong nói:

-Người xuất gia không thể nói dối.

Lục Tiểu Phụng nói:

-Nhưng đáng tiếc người nào muốn đạo trwongr nói thật thì lại không phải

chuyện dễ dàng.

Cố Thanh Phong cười mát nói:

-Người xuất gia còn quen nói lơ lửng, hư hư thực thực, không hư cũng không

thực, chân chân giả giả, không chân cũng không giả.

Â¢n Kiện Â¢n lại vỗ vai Lục Tiểu Phụng cười nói:

-Thực ra công tử cũng nên học đạo trwongr, thỉnh thoảng cũng nên nói lơ lửng,

thậm chí nói dối vài câu cũng chẳng sao?

Lục Tiểu Phụng cười đáp:

-Đáng tiếc tại hạ hễ nói dối một câi là gân co lại phải phóng trunbg tiện.

Â¢n Kiện Â¢n kinh hãi nhìn chàng hỏi:

-Thực ư?

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Giả chứ không thực.

***

Trong thiền phòng ngồi một lũ đông đều ra chiều cung kính, cung kính như lũ

trẻ nít ngồi trong học đường chờ giờ tan học.

Bọn này dĩ nhiên không phải trẻ nít cũng không theo quy củ.

Lục Tiểu Phụng thấy bọn chúng rồi vì hàng ngày chúng phải chạy theo Lý Yến

Bắc nửa giừo buổi sớm. Từ ngày KIm Đao Phùng Côn bị liệng xuống sông băngh,

không ai dám khuyết tịch lần não nữa.

Nhưng từ ngay trở đi, họ không phải chạy nữa mà chỉ có một mình họ Lý.

Hôm nay bọn họ ai làm việc người ấy mà đây là việc của họ.

Lục Tiểu Phụng nhìn bọn chúng đột nhiên cười nói:

-ngồi ở đây tuy khoan khoái hơ nchạy ngoài đường nhưng ngồi lắm bụng đói lại

phìng ra. Bụng phình chưa chắc đã nghẹt thở.

Mọi người cúi đầu xuống mà cúi thật thấp.

Can Nhị Triệu cũng bị Lục Tiểu Phụng ngó thấy rồi. Chàng liền nhớ tới con

ngựa bạch mang người chết và gãt hiếu niên nóng nẩy Nghiêm Nhân Anh.

Người kia làm sao mà chết? Con ngựa đó ở đâu ra?

Lục Tiểu Phụng muốn hỏi những câu này nhưng không thể hỏi được vì bây giờ

không phải lúc nên hỏi mà nơ iđây cũng không tiện hỏi.

Nếu là người khác đành lơ đi như không ngí thấy nhưng Lục Tiểu Phụng lại

không phải là người khác.

Cố Thanh Phong đang bày rượu ra thì Lục Tiểu Phụng đột nhiên xông tới túm

lấy vạt áo can Nhi Triệu lớn tiếng hỏi:

-té ra là ngươi. Bữa nay ta ìm thấy ngươi rồi. Ngươi còn tưởng trốn được chăng?

Mọi người đều biến sắc chẳng hiểu câu chuyện ra làm sao? Sắc mặc biến đổi

thảm bại nhất dĩ nhiên là Can Nhi Triệu.

Chính Can Nhi Triệu cũng chẳng hiểu chuyện gì.

Cố Thanh Phong muốn lại khuyên giải.

Lục Tiểu Phụng sắc mặc xám xanh, xẵng giọng:

-Bữa nay tại hạ phải đòi món nợ cũ của gã này, không đòi ngay không được. Tại

hạ thanh toán xong rồi sẽ trở lại bồi rượu các vị. Ai mà cản trở tại hạ...

Chàng không nói nữa mà cỹng chẳng cần phải nói thêm.

Không ai muốn vì Can Nhi tRiệu để làm phật ý Lục Tiểu Phụng. Trước mặt

đông người, Lục Tiểu Phụng lôi Can Nhi Triệu ra cửa, dời khỏi Bạch Vân Quán

tiến vào khu rừng cây.

Vừng thái dương đã lên cao. Bữa nay chiều trời không đẹp.

Trong rừng vẫn âm u. ánh dương quang lọt qua khe lá chieué vào mặt Can nHi

Triệu.

Sắc mặt gã lợt lạt, miệng ấp úng hỏi:

-Cuyện này ra làm sao? Tiểu nhân có thù hằn gì với Lục đại hiệp?

Lục Tiểu Phụng đột nhiên buông tay ra mỉm cười đáp:

-Chẳng có chuyện gì mà cũng không cừu hận.

Can Nhi Triệu ngơ ngác nhưng mặt gã đã có

chút huyết sắc, gã hỏi:

-Chẳng lẽ đây cũng chỉ là trò đùa?

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Trò đùa có lúc biến ảo không phải trò đùa.

can Nhi Triệu giơ tay lau mồ hôi trán hỏi:

-Nếu tiểu nhân đi nghe tin tức thay cho Lục đại hiệp, nó có biến ảo không?

Lục Tiểu Phụng cười đáp:

-Không. Nhất định là không.

Buổi sáng ngày mười bốn tháng chín.

ánh dương quang soi vào góc tây bắc Tử Cấm Thành. Tuy ánh dương quang

sáng tỏ mà nơi đây vẫn âm u thảm đạm. Không một người nào đến chốn này. Thật

không ai ngờ mong Tử Cấm này lầu vàng gác ngọc, quy mô rộng lớn lại có chỗ âm

u thảm đạm, Lục Tiểu Phụng cũng không ngờ tới.

Dưới chân tường tráng lệ mà lại có một vùng nhà cây vách đất, nghèo nàn hủ

lậu. đường phố cũng chatạ hẹp dơ dáy. Hai bên là những tiệm cơm khói bám đen sì

hay nững quán trà nhỏ như chuồng gà cùng những tiệm tạp hóa nhỏ bé bày mọi

thứ.

Trong làn gió đầy mùi khói khét lẹt, mùi rượu

nồng nặc, mùi cá muối tanh tưởi,

mùi đậu hủ khê nằng nặc, lại còn nhiều thứ mùi vị quái dị không bút nào tả xiết.

Một đằng là mùi dầu thơm nữ nhân bôi đầu, mùi chả chó thơm ngậy. Bao nhiêu

mùi vị trộn lẫn với nhay thành một thứ mùi vị không biết dùng từ ngữ gì để hình

dung.

Lục Tiểu Phụng dù trong giấc mơ cũng không nghĩ tới trên cõi đời này lại có mùi

vị quái lạ đến thế. Chàng không thể tin được nơi đây ở trong thành Tử Cấm. Nhưng

sự thật chàng đã tiến vào Tử Cấm Thành rồi. Can Nhi Triệu đến kiếm một vị thái

giám là bạn gã. Bạn gã đưa vào đây.

Can Nhi Triệu quả là tay giao du rất rộng. Bạn hữu gã đủ các loại, các cỡ không

thiếu mặt nào. Gã nói:

-ở góc tây bắc Tử Cấm Thành có nơi rất kỳ quái. Tiểu nhân dám bảo đảm Lục

đại huệp tuyệt đối chưa tới bao giờ. Người tầm thường muốn đến là không được

đâu.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

-Tại sao vậy?

Can Nhi Triệu đáp:

-Vì địa phương đó là chỗ cư trú của gia đình

thân thích các thái giám. Những thái

giám trong hoàng thành muốn ra ngoài một lần cũng không phải chuyện dễ. Lúc

rỗi rãi họ đến đó tiêu khiển nên các thứ tà môn ngoại đạo chẳng thiếu món gì.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

-Ngươi muốn đến đó coi ư?

Can Nhi Triệu đáp:

-Tiểu nhân quen một vị thái giám tên gọi An Phúc có thể đưa chúng ta tới.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

-Chúng ta tới đó làm gì?

Can Nhi Triệu đáp:

-Vì tiểu nhân đã được tin con ngựa bạch kia ở trong vùng phụ cận đó đi ra.

LỤC TIỂU PHỤNG

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Quyển 3
Chương 10

Hai Câu Nói Đáng Tiền Muôn Lạng

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Nếu vậy ngươi còn chờ gì mà không đi kiếm An Phúc?

Can Nhi Triệu đáp:

- Nhưng có điều tiểu nhân chẳng thể không nói trước. Lục Tiểu Phụng giục: - Ngươi nói đi.

Can Nhi Triệu nói:

- Bọn thái giám đều là quái vật, chẳng những tính nết cổ quái mà người họ tiết ra một mùi hôi hám khôn tả.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Tại sao lại có mùi vị hôi hám? Can Nhi Triệu đáp:

- Vì trong mình họ tuy thiếu cái đó mà vẫn lắm chuyện phiền phức tắm rửa lại càng không tiện. Có khi hàng mấy tháng chưa tắm một lần.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Phải chăng ngươi bảo ta nhẫn nại điểm này. Can Nhi Triệu đáp:

- Bọn họ đều là quái vậy nên rất sợ người khác khinh thường. Nếu tên Tiểu An Tử kia có chỗ nào vô lễ với Lục đại hiệp, đại hiệp cũng nên khoan dung

cho.

Lục Tiểu Phụng cười nói:

- Ngươi cứ yêm tâm. Chỉ cần kiếm được Tây Môn Xuy Tuyết thì tên thái giám đó có cười lên đầu ta cũng không nổi nóng.

Lúc chàng nói câu này chàng thật sự bật cười. Chàng cảm thấy chẳng những đáng tức cười mà còn lấy làm thú vị.

Nhưng hiện giờ tới đây rồi chàng không cười ra được. Đột nhiên chàng cảm thấy vụ này chẳng đáng cười một chút nào mà còn vô vị nữa.

Tên thái giám Tiểu An Tử không cười lên đầu Lục Tiểu Phụng nhưng hắn dắt tay chàng ra chiều thân thiện. Thậm chí hắn còn cười hì hì mà vuốt râu chàng.

Lục Tiểu Phụng tưởng chừng toàn thân sởn gai ốc. Cả những sợi râu lạnh ngắt cũng đổ mồ hôi hột.

Ai chưa bị thái giám sờ soạng thì tuyệt đối không thể tưởng tượng được mùi vị này ra làm sao.

Trên đời dễ mấy kẻ được thái giám sờ vào?

Lục Tiểu Phụng cảm thấy mồm miệng đắng ngòm, vừa đắng vừa chua cơ hồ không chịu nổi, những muốn nôn oẹ ra.

Nhưng chàng vẫn không nôn mới quả là tay bản lãnh phi thường. Ngày trước chàng đào giun mười bữa liền đã tưởng mình là nhân vật hôi hám nhất thế giới nhưng bây giờ chàng mới biết nếu đem tên thái giám so sánh thì chàng đáng kể là một bảo bối thơm tho.

Tiểu An Tử nhìn Lục Tiểu Phụng hóm hỉnh:

- Lục đại hiệp có cần tại hạ chuyện đó không? Lục Tiểu Phụng khẽ gật:

- Dĩ nhiên là cần đến ngươi rồi, ngoài ra lại còn một chuyện khác nữa.

- Chuyện gì Lục đại hiệp hãy nói ra?

- Ngoài chuyện Tây Môn Xuy Tuyết ra, ngươi hãy lưu ý gần đây có ngươi nào tới đây không, nếu có đó là những nhân vật như thế nào.

Tiểu An Tử cười đáp:

- Được. Tại hạ sẽ tìm hiểu dùm công tử. Đồng thời tại hạ cũng muốn tiện ghé thăm cô vợ nhỏ.

Hắn sắp ra đi. Lúc chia tay hắn còn sờ Lục Tiểu Phụng mấy lần.

Can Nhi Triệu cúi thấp đầu xuống. Gã phải ráng

nhịn cho khỏi cười lên tiếng.

Lục Tiểu Phụng trợn mắt nhìn gã nhưng rồi không nhịn được khẽ hỏi:

- Tại sao tiểu thái giám cũng lấy vợ?

Can Nhi Triệu đáp:

- Cái đó chẳng qua là loan hư phụng giả, những thái giám lấy vợ không phải ít.

Lục Tiểu Phụng " ồ ": một tiếng ra chiều kinh ngạc. Can Nhi Triệu lại nói:

- Trong cung bọn thái giám cùng cung nữ khi chẳng có việc gì làm thường ghép đôi với nhau để giỡn chơi. Cũng có hạng thái giám ỷ mình sẵn tiền phung phí ra ngoài mua tiểu cô nương về làm vợ.

Lục Tiểu Phụng thở dài nói:

- Làm vợ thái giám ngày nào là khổ ngày ấy. Can Nhi Triệu cũng thở dài đáp:

- Đúng thế. Gái có chồng cũng chẳng khác gì góa bụa.

Thực ra chính thái giám cũng là hạng người đáng thương, tất cả đều bị " hoạn ". Họ sống trong chuỗi ngày thật là buồn tử vô vị.

Đột nhiên Lục Tiểu Phụng cảm thấy trong lòng bất an liền đổi sang chuyện khác, nói: Ta nghĩ rằng bất luận thế nào Tây Môn Xuy Tuyết cũng không ẩn lánh trong khu này.

Can Nhi Triệu đáp:

- Có khi y cũng tính người ta nghĩ thế mà vào đây ẩn náu. Lục Tiểu Phụng nhăn nhó cười nói:

- Trước ta đã quan niệm như vậy nhưng bây giờ

ta đến coi nhận thấy mình có phải nấn ná ở đây một ngày đã muốn phát điên rồi thì Tây Môn Xuy Tuyết chịu làm sao nổi?

Chàng vốn là người ôn hòa và nhẫn nại hơn Tây Môn Xuy Tuyết nhiều. Can Nhi Triệu đáp:

- Nhưng sự thực con ngựa bạch kia ở trong khu này đi ra.

Lục Tiểu Phụng trầm ngâm nói:

- Cũng có thể Tây Môn Xuy Tuyết chết ở trong này. Chàng ngó ra bên ngoài đường phố nói:

- Sau khi ở đây giết người rồi, muốn tìm chỗ dấu xác chết cũng không được.

Can Nhi Triệu đáp:

- Vì thế mới phải để xác chết lên lưng ngựa cho

nó chạy đi. Lục Tiểu Phụng gật đầu chau mày nói:

- Nhưng Tây Môn Xuy Tuyết mà không ở đây thì Trương Anh Phong chết về tay ai? Ai có thể sẻ được môn khoái kiếm đó?

Chàng hỏi câu này dĩ nhiên Can Nhi Triệu không tài nào trả lời được. Mấy người ngồi uống trà ngơ ngẩn một hồi. Tiểu An Tử đã trở về. Dĩ nhiên hắn đem những tin đã nghe được ra trình bày. Gã nói:

- Tối hôm kia Ma Lục Ca đưa một người về đây mà là một chú nhỏ rất diêm dúa.

Lục Tiểu Phụng chấn dộng tâm thần hỏi ngay:

- Phải chăng gã họ Trương tên gọi Trương Anh Phong? Tiểu An Tử đáp:

- Cái đó ta không rõ lắm. Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Bây giờ gã đâu?

Tiểu An Tử cười đáp:

- Ai theo chân gã mà biết? Ma Lục Ca là một lão rất tệ hại. Không chừng y thấy gã kia nhỏ tuổi sức mạnh đem dấu đi rồi.

Hắn nheo mắt nhìn Lục Tiểu Phụng tựa hồ cũng có ý muốn dấu chàng. Hạng người này ở nơi đây việc gì cũng dám làm.

Lục Tiểu Phụng đột nhiên hỏi:

- Sòng bạc của Ma Lục Ca ở đâu? Tại hạ đột nhiên cảm thấy ngứa tay, muốn đi đánh mấy tiếng.

Tiểu An Tử lại dắt chàng đứng lên cười đáp:

- Được! Ta đưa công tử đi. Nếu công tử không đủ tiền thì chỉ nói một tiếng là lấy bao nhiêu ta cũng

cho mượn.

Lục Tiểu Phụng thở dài lẩm bẩm:

- Hiện giờ tại hạ muốn mượn một vật, đáng tiếc thái gíam lại không có. Cái mà chàng muốn mượn là chiếc khóa tay để khóa tay hắn lại. Ma Lục Ca không phải họ Ma mà cũng không phải thái giám. Hắn thân thể cao lớn, đầy người bắp thịt nổi lên. Mặt hắn rỗ chằng rỗ chịt, trước ngực đầy lông đen. Hắn nghênh ngang ra vẻ ta đây không phải tầm thường.

Hắn đứng với bọn thái giám chẳng khác con gà trống đứng giữa đàn gà mái, coi bộ rất oai phong.

Trong nhà chẳng khác gì cái lò gạch, khói bốc lên nghi ngút, mùi khét lẹt.

Bọn người vây quanh một cái bàn để đánh bạc hầu hết là thái giám. Chúng vừa gieo xúc xắc vừa chòi tay cọ chân, chòi rồi lại ngửa, ngửi rồi lại chòi, hoặc

đỡ bên này hoặc đẩy bên kia.

Nhà cái dĩ nhiên là Ma Lục Ca. Hắn nhơnnhơn đắc ý, phưỡn ngực ra, những nốt rỗ trên mặt đầu đỏ hồng lên.

Can Nhi Triệu không vào. Gã đứng ngoài cửa nói: - Tại hạ đi nghe ngóng chỗ khác, sau một lúc sẽ quay lại. Rồi chuồn đi thật lẹ.

Lục Tiểu Phụng muốn kéo gã lại không được đành đánh bạo tiến vào. Tiểu An Tử đi trước mở đường cho chàng, miệng hô: - Tránh ra! Tránh ra! Ta có người anh em cũng muốn vào đánh mấy canh bạc.

Ma Lục Ca vừa ngó thấy Lục Tiểu Phụng đã trợn mắt lên đầy vẻ hằn học, chẳng con gà trống đang ở trong chuồng của mình lại có con gà trống khác lần vào.

Cặp mắt hình tam giác của hắn đảo sùng sục

ngó Lục Tiểu Phụng xuống dưới lại từ dưới lên trên mấy lần rồi lạnh lùng hỏi: - Công tử muốn chơi ư? Đánh to hay đánh nhỏ? Đánh thật hay đánh giả?

Bọn thái giám cười khúc khích như bày gà mái kêu cục tác. Lục Tiểu Phụng nghe tiếng cười không khỏi ớn da gà.

Tiểu An Tử xoa tay đáp:

- Người anh em của tại hạ là hạng sừng sỏ dĩ nhiên đánh lớn, càng lớn càng tốt.

Ma Lục Ca lại trợn mắt ngó Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Công tử đánh lớn ư? Trong mình công tử có bao nhiêui tiền? Lục Tiểu Phụng đáp: - Không nhiều mà cũng không ít.

Ma Lục Ca cườil ạt nói:

- Có bao nhiêu bỏ ra coi đã rồi hãy tính. Lục Tiểu Phụng cười ruồi.

Lúc chàng tức quá chàng cười kiểu này. Chàng hỏi: - Đã đủ chưa?

Chàng móc ra một tập ngân phiếu nhàu nát quẳng xuống bàn. Mọi người lại cười vang.

Mớ ngân phiếu coi chẳng khác mớ giấy lộn.

Một tên tiểu thái giám cười hì hì đùng mấy ngón tay vuốt tập ngân phiếu mở ra. Gã trợn ngược mắt lên la: - Một vạn lạng!

Một nắm giấy lộn mà là một vạn lạng lại do nhà Tứ Đại Hằng phát ra bảo chứng rất chắc chắn.

Tiểu An Tử phưỡn ngực ra cười nói:

- Tại hạ đã bảo người anh em này là hạng sừng

sỏ mà.

Ma Lục Ca ngó tập ngân phiếu, oai phong giảm đi mấy phần, hỏa khí cũng bớt nóng. Hắn cười gượng nói: - Những tấm ngân phiếu lớn thế này làm sao đổi được?

Lục Tiểu Phụng hững hờ đáp:

- Bất tất phải đổi. Tại hạ chỉ đánh một tiếng, thua là thua được là được.

Ma Lục Ca giật mình hỏi: - Đánh một tiếng cả vạn lạng ư? Trán hắn đổ mồ hôi hột. Lục Tiểu Phụng đáp: - Chỉ có một tiếng thôi.

Ma Lục Ca ngần ngại ngó mấy chục vạn lạng trước mặt ấp úng nói: - Bọn tại hạ không đánh lớn thế.

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Tại hạ cũng biết Mã lão ca không tiềm giam nên khi lão ca thua, tại hạ cần lão ca nói hai câu.

Ma Lục Ca hỏi: - Công tử thua thì sao? Lục Tiểu Phụng đáp:

- Tại hạ thua thì vạn lạng này về phần lão ca. Ma Lục Ca sáng mắt lên hỏi ngay: - Công tử muốn tại hạ nói hai câu gì?

Lục Tiểu Phụng nhìn chằm chặp vào mặt hắn hỏi dằn từng tiếng:

- Đêm hôm kia lão ca đưa người về đây phải chăng là Trương Anh Phong? Y làm sao mà chết?

Ma Lục Ca đột nhiên biến sắc. Cả bọn thái giám cũng tái mặt. Đột nhiên ngoài cửa có người lạnh lùng lên tiếng: - Thằng lỏi này không phải đến đánh bạc mà đến quấy phá. Các ngươi hãy đập vào xác gã cho ta.

Người nói câu này chính là Vương tổng quản, coi như lão thái bà. Hắn nói tiếp: - Đánh đi! Đánh chết thằng lỏi con.

Ma Lục Ca nhảy xổ lại trước tiên. Bọn thái giám kéo ùa tới hăm hở kẻ chụp người cắn, kẻ đánh người xé.

Dĩ nhiên Lục Tiểu Phụng không để họ cắn xé nhưng chàng cũng không thể hạ sát thủ với bọn người bán nam bán nữ đáng thương này. Chàng chỉ còn cách làm thế nào thoát thân khỏi bọn người này rồi sau đó hãy liệu toan.

Thầm nói ra như vậy, Lục Tiểu Phụng xoay mình theo thế Diều Tử Xảo Phiên Vân xuyên qua đám người rồi từ từ hạ xuống mặt thành.

Đột nhiên trên tường thành một người cười khanh khách hỏi: - Ngươi còn định trốn ư? Không

trốn thoát được đâu.

Lục Tiểu Phụng mới nghe thanh âm chưa nhìn rõ mặt. Chàng cũng

chẳng hiểu có phải là người vừa hạ thủ không?

Chàng lại điểm chân xuống tung mình lên xoay lại mới nhìn rõ người kia.

Người kia đang nằm trên tường thành Tử Cấm để phơi nắng. Mình hắn mặc áo bào bằng vải xanh vừa dơ dáy vừa rách nát. Chân đi giầy cỏ thủng đế. Đầu trọc ánh nắng chiếu vào bóng loáng. Hắn là một nhà sư.

Lục Tiểu Phụng không nhịn được bật lên tiếng la kinh ngạc: - Nhà sư chất phác!

Chàng kinh ngạc đến nỗi suýt từ trên tường thành té xuống. Nhà sư chất phác cười rộ nói:

- Đừng hoang mang! Chớ sợ hãi! Bản hòa thượng không bắt công tử đâu mà là bắt vật nhỏ mọn này.

Nhà sư chất phác dùng hai ngón tay bắt một con rận lại cười nói: - Hai ngón tay của bản hòa thượng tuy không bì kịp công tử nhưng bao nhiêu chấy rận trong thiên hạ chẳng một con nào trốn thoát được.

Nàh sư bóp mạnh một cái. Con rận liền nát ra. Lục Tiểu Phụng cười ruồi: - Người tu hành lại cũng biết sát sinh hại vật nữa ư? Nhà sư chất phác cười hì hì:

- Năm xưa Phật Tổ còn đạp chết một ác xà để cứu người huống hồ là bần đạo.

Lục Tiểu Phụng thở dài:

- Hai bữa nay dường như tại hạ gặp toàn đạo sĩ

cùng hòa thượng. Nhà sư chất phác đáp: - Thế thì thí chủ là người có duyên. Người có duyên mới thường gặp hòa thượng cùng đạo sĩ.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Tại sao Lục mỗ lại biến thành người có duyên được? Lão hòa thượng đáp: - Cái đó tự mình thí chủ hiểu lấy.

Lục Tiểu Phụng cười lạt nói:

- Tại hạ biết rồi. vì tại hạ thích can thiệp vào việc của người ta nên biến thành người hữu duyên.

Lão hòa thượng " ủa " lên một tiếng. Lục Tiểu Phụng lại nói:

- Hòa thượng và đạo sĩ đều là người xuất gia. Người xuất gia vốn không

nên đa sự nhưng vụ này lại dính líu thật nhiều đến người xuất gia.

Nhà sư chất phác, Mộc đạo nhân, Cố Thanh Phong thêm vào Thắng Thông ở tòa tiểu miếu kia dường như quả có mối liên quan đến vụ này.

Lục Tiểu Phụng nói tiếp:

- Người xuất gia đi tất (vớ) trắng. Tại Thanh Y Lâu đã có kẻ đi giầy đỏ tất cũng có người đi tất trắng.

Nhà sư chất phác vừa cười vừa lắc đầu nói: - Thí chủ tuy hồ đồ mà ảo tưởng rất phong phú. Lục Tiểu Phụng lạnh lùng đáp:

- Dù sao tại hạ cũng nhận thấy nhất định trong bóng tối có người xuất gia lén lút hành động những chuyện không để ai ngó thấy.

Nhà sư chất phác đột nhiên nghển cổ ngó thấy

hai chân lão còn dính đất cười nói: - Đáng tiếc bản hòa thượng không đi tất trắng mà đi tất thịt.

Lục Tiểu Phụng nói: - Tất thịt cũng màu trắng. Nhà sư chất phác đáp:

- Nhưng thịt nhà sư không phải màu trắng.

Lục Tiểu Phụng muốn nói mà không nói nữa. Dĩ nhiên chàng còn nhiều điều không muốn nói ra. Chàng chuẩn bị bỏ đi.

Khi chàng muốn đi mới phát giác ra không đi được.

Chàng muốn đi về hướng đông thì trên thành lâu mặt này đã có hai

người tay chắp để sau lưng từ từ bước tới. Chàng xoay về hướng nam nhưng hướng này cũng có hai người đi tới.

Chàng muốn nhảy xuống nhưng phía trong tường thành là hang hốc của bọn thái giám còn phía ngoài hiển nhiên đã thấy mấy hàng cung tên cùng đao phủ thủ.

Lục Tiểu Phụng thở dài nhăn nhó cười nói:

- Xem chừng Tử Cấm Thành chẳng phải là nơi để hòa thượng nghỉ mát.

Tường thành khá rộng. Hai người sóng vai đi cũng không sợ té.

Hai người mặt đông đi tới thì một người tướng mạo thanh tú, khí độ hiên ngang còn một người sắc mặt lợt lạt, miệng cười gượng.

Hai người từ mặt nam đi tới, mắt như mắt vò, mũi khoằm khoằm như mỏ chim ưng còn một người chính là Ân Kiện Ân.

Bốn người này đều ăn mặc hoa lệ, thái độ ngạo nghễ, khí phái không phải hạng tầm thường.

Lục Tiểu Phụng thở dài nói:

- Dường như bốn tay cao thủ trong địa nội đều đến cả. Hòa thượng tính sao đây?

Nhà sư chất phác cười đáp:

- May mà hòa thượng không giết người cũng không phải hung thủ. Đột nhiên lão nhảy lên cất tiếng hỏi: - Vị nào là Tiêu Tương Kiếm Khách Ngụy Tử Vân, Ngụy đại gia? Lão già mặt thanh tú đáp: - Chính là tại hạ.

Nhà sư chất phác lại hỏi:

- Vị nào là Đại Mạch Thần Ưng Đồ Phương, Đồ nhị gia? Người đứng tuổi mắt vọ lạnh lùng đáp: - Tại hạ.

Ân Kiện Ân lên tiếng:

- Người đứng bên Nguỵ đại gia là Trích Tinh thủ Đinh Ngạo. Tại hạ là Ân Kiện Ân. Đại sư mạnh giỏi chứ?

Nhà sư chất phác đáp:

- Lão tăng không phải đại sư mà là hòa thượng, một vị hòa thượng tuổi già chất phác.

Lão vỗ vai Lục Tiểu Phụng nói tiếp:

- Vị này không thành thực đâu. Các vị có kiếm là kiếm y chớ đừng kiếm hòa thượng.

Đinh Ngạo lạnh lùng nói:

- Chính bọn tại hạ bản tâm muốn kiếm y. Lục Tiểu Phụng cười hỏi: - Phải chăng các vị kiếm tại hạ đi uống rượu? Đồ Phương sa sầm nét mặt xẵng giọng:

- Công tử tự tiện vào Cấm Thành phóng đao giết người lại còn đòi uống rượu nữa ư?

Hiển nhiên hắn không phải là người trầm mặc. Gặp hạng ngươi này, Lục Tiểu Phụng đành gượng cười đáp: - Tự tiện vào Cấm Thành dường như là chuyện thật. Còn phóng đao giết người là chuyện giả.

Đinh Ngạo cười lạt nói:

- Nhưng lưỡi đao trong tay công tử lại không phải vật giả. Lục Tiểu Phụng đáp:

- Người cầm đao trong tay không nhất định là hung thủ mà kẻ sát nhân chưa chắc trong tay đã cầm đao.

Đồ Phương hỏi:

- Không phải công tử giết người ư? Lục Tiểu

Phụng đáp: - Không phải.

Ân Kiện Ân bỗng lên tiếng:

- Ybảo không phải nhất định không phải. Ân mỗ biết rõ y trước nay chưa từng nói dối.

Đinh Ngạo lạnh lùng đáp:

- Trước nay y chưa từng nói dối nhưng Đinh mỗ chưa từng biết. Ngụy Tử Vân cười nói:

- Vậy bữa nay e rằng ông bạn đã thấy hai người.

Đinh Ngạo im tiếng.

Ngụy Tử Vân lạnh lùng nói tiếp:

-Ân Kiện Ân đã bảo y chưa từng nói dối, vậy kẻ sát nhân nhất định không phải là y.

Đồ Phương toan nói lại thôi. Ngụy Tử Vân nói

tiếp:

- Huống chi hạng người như Ma Lục Ca thì có chết đến mười mạng cũng chẳng liên quan gì đến chúng ta. Lục đại hiệp cũng nhận ra bọn ta chẳng phải vì việc đó mà tới đây.

Ân Kiện Ân mỉm cười đáp:

- Cái tội tự tiện vào Cấm Thành lần này có thể miễn thứ nhưng đêm mai nhất định còn lần thứ hai.

Ngụy Tử Vân nói:

- Bạch Vân Thành chúa Diệp Cô Thành và Tây Môn Xuy Tuyết đều là hai kiếm khách thiên hạ vô song, xưa nay chưa từng có. Đêm mai bọn họ tỷ đấu hẳn là một cuộc chiến kinh thiên động địa, chấn động cổ kim.

Ân Kiện Ân đáp:

- Ân mỗ nghĩ rằng đã là kẻ luyện võ thì chẳng ai muốn bỏ dở cuộc chiến này.

Ngụy Tử Vân nói:

- Chúng ta tuy ở hoàng gia nhưng cũng là người luyện võ, dĩ nhiên cũng muốn tham dự cuộc chiến giữa hai tay kiếm khách thiên hạ vô song.

Ân Kiện Ân đáp:

- Sự thực chúng ta đã biết trước vụ này là phải tăng gia phòng thủ, bố trí mai phục khiến họ không vào được.

Ngụy Tử Vân nói:

- Nhưng chúng ta không nên vì thế mà đắc tội với anh hùng thuiên hạ. Hắn nhìn Lục Tiểu Phụng thủng thẳng nói tiếp: -

Con người đã xuất thân ở chốn giang hồ vẫn không vong bản. Lục đại hiệp cũng nên hiểu rõ điểm này.

Lục Tiểu Phụng đáp: - Tại hạ hiểu lắm.

Thái độ của chàng biến thàng nghiêm trang vì chàng đột nhiên phát giác Tiểu Tương Kiếm Khách quả là người quân tử thành thực.

Ngụy Tử Vân lại nói:

- Nhưng bọn tại hạ đã mang trọng trách trong mình không nên khinh xuất chức vụ. Tử Cấm Thành chẳng phải là nơi để người giang hồ ra vào tự do.

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Tại hạ cũng đã hiểu rõ điều đó. Ngụy Tử Vân nói:

- Chẳng dấu gì Lục đại hiệp, bữa nay bọn tại hạ làm thế này là để đại hiệp thấy rõ cuộc phòng thủ Tử Cấm Thành.

Đinh Ngạo không nhịn được cười lạt nói:

- Bây giờ chắc Lục đại hiệp cũng nhận thấy là muốn ra vào Tử Cấm Thành chẳng phải chuyện dễ dàng.

Lục Tiểu Phụng chẳng thể không thừa nhận điểm này.

Dưới chân thành đao búa sáng quắc, cung đá lấp tên. Trên thành lại thêm bốn người nổi tiếng giang hồ mười mấy năm mà đồng thời động thủ thì e rằng trong thiên hạ chẳng có nhân vật nào chống nổi một đòn liên thủ của ghọ.

Ngụy Tử Vân lại nói:

- Bàn đi tán lại, bọn tại hạ chỉ hy vọng Lục đại hiệp ưng chịu một điều. Lục Tiểu Phụng đáp: - Xin các hạ chỉ giáo.

Ngụy Tử Vân nói:

- Bọn tại hạ hy vọng đêm mai số người đến đừng đông quá, hay hơn hết là chỉ trong vòng tám vị mà thôi.

Lục Tiểu Phụng chỉ hiểu sơ qua ý tứ của bọn họ.

- Bọn này đã tính rồi. Lực lượng võ vệ trong đại nội đủ để đối phó với tám người dù có xẩy chuyện bất trắc.

Chàng không nghĩ tới điểm đó liền hỏi:

- Tại sao các vị lại bảo tại hạ ưng thuận điểm này? Tại hạ không thể làm chủ người khác lại càng không hiểu có bao nhiêu người muốn vào?

Ngụy Tử Vân đáp:

- Nhưng bọn tại hạ hy vọng Lục đại hiệp hợp tác chủ trì việc này. Lục Tiểu Phụng càng không hiểu.

Ngụy Tử Vân không chờ chàng giải thích để hỏi:

- Ngoại trừ Bạch Vân Thành chúa Diệp Cô Thành và Diệp Cô Thành, còn sáu người nữa, bọn tại hạ hy vọng Lục đại hiệp phụ trách việc lựa chọn.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Theo ý các hạ thì đêm mai chỉ có sáu người do tại hạ lựa chọn mới tới đây được hay sao?

Ngụy Tử Vân đáp:

- ý kiếm của bọn tại hạ là thế đó.

Lục Tiểu Phụng cười gượng. Chàng lại phát giác

ra Tiêu Tương Kiếm Khách tuy là bậc quân tử thành thực nhưng cũng là hạng cáo già lắm mưu nhiều trí. Những người tới đây do chàng lựa chọn nếu vạn nhất có xẩy chuyện dĩ nhiên chàng chẳng thể ung dung đứng ngoài.

Ngụy Tử Vân lại nói:

- Đây có sáu tấm băng đoạn. Lục đại hiệp nhận xét nên để ai vào thì đưa cho họ một tấm và dặn họ lúc đó đeo vào người.

Ân Kiện Ân nói:

- Đoạn này ở Ba Tư đưa tới vẫn cất trong đại nội. ánh trăng chiếu vào nó lấp loáng có ánh sáng. Bên ngoài làm giả không được.

Ngụy Tử Vân nói theo:

- Bọn tại hạ đã sai người thông tri cho bạn hữu

võ lâm biết chuyện này. Đinh Ngạo lạnh lùng nói: - Người nào không đeo băng đoạn thì bất luận là ai hễ bước chân vào Tử Cấm Thành là nhất luận giết bỏ.

Ngụy Tử Vân cầm bó băng đoạn hai tay đưa cho Lục Tiểu Phụng nói: - Xin Lục đại hiệp thu cất món này.

Lục Tiểu Phụng nhìn đoạn băng lấp loáng ánh sáng biết ngay mình mà cất giữ là rước lấy lắm chuyện phiền não cho mình.

Ngụy Tử Vân thấy chàng ngần ngại hiểu ý ngay liền thủng thẳng nói:

- Lục đại hiệp không ưng chuyện này dĩ nhiên bọn tại hạ cũng không nài ép, có điều...

Lục Tiểu Phụng hỏi: - Có điều làm sao? Ngụy Tử Vân đáp:

- Tại hạ đã mang trách nhiệm bên mình vì muốn giữ an ninh trong đại nội đành phải phong tỏa cấm thành, mời Bạch Vân Thành chúa và Tây Môn Xuy Tuyết tìm nơi khác tỷ đấu.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Nếu vậy tại hạ mang lấy trách nhiệm. Người nào oán hờn thì cứ oán hờn tại hạ.

Ngụy Tử Vân thủng thẳng đáp:

- Vì thế bọn tại hạ xin Lục đại hiệp nghĩ kỹ đi. Lục Tiểu Phụng thở dài nhăn nhó cười nói:

- Xem chừng tại hạ chẳng còn đường nào khác để lực chọn. Rồichàng thở dài lẩm bẩm:

- Tại sao họ phải gắp lửa bỏi tay người giáo cái trách nhiệm vô vi cho mình.

Nhà sư chất phác nghe tiếng cười nói: - Vì thí chủ là Lục Tiểu Phụng. Lý do này là đủ lắm rồi.

Lục Tiểu Phụng đeo băng đoạn vào vai từ từ xuống thành lâu.

Cung tiến thủ cùng đao phủ dưới chân thành đều bỏ đi hết rồi tưởng chừng không còn chuyện gì nữa.

Bọn vệ sĩ ở Cấm Thành dĩ nhiên là những người được huấn luyện lâu ngày. Võ công chúng tuy không cao thâm nhưng cung cứng tên mạnh, đao sắc búa bén, lại được thao luyện nghiêm mình nên bất luận hạng cao thủ nào tronmg võ lâm ngó thấy bọn chúng giàn trận đều không dám bảo mình sẽ nắm chắc phần thắng. Huống chi bọn hộ vệ trong đại nội, ngoài bọn Ngụy Tử Vân nhất định còn nhiều hảo thủ.

Lục Tiểu Phụng nhắc lại câu nói của Đinh Ngạo

" Ngoại trừ sáu người của Lục đại hiệp lựa chọn, bất luận là ai vào Tử Cấm Thành đều nhất luận giết bỏ " rồi hỏi nhà sư chất phác: - Hòa thượng có tin lời họ không?

Nhà sư chất phác đã đi qua mặt bọn kia, quay đầu hỏi lại: - Chuyện gì?

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Tối mai hòa thượng không có băng đoạn có dám vào Cấm Thành nữa không?

Nhà sư chất phác cười đáp:

- Hòa thượng không có gan nhưng hòa thượng có băng đoạn. Lục Tiểu Phụng hỏi: - Hòa thượng cũng có băng đoạn ư? Lấy được ở đâu? Nhà sư chất phác đáp: - ở trong mình thí chủ.

Lục Tiểu Phụng cười hỏi:

- Tại sao Lục mỗ nhất định phải đưa băng đoạn cho hòa thượng? Nhà sư đáp: - Vì hòa thượng là một nhà sư mà lại là nhà sư chất phác. Lục Tiểu Phụng gật đầu mỉm cười nói: - Lý do như vậy dường như khá đầy đủ.

Nhà sư chất phác đáp: - Đủ lắm.

Lục Tiểu Phụng rút một tấm băng liệng cho nhà sư nói: - Hòa thượng nên thay đổi y phục.

Nhà sư hỏi: - Tại sao vậy? Lục Tiểu Phụng đáp:

- Vì y phục của hòa thượng không xứng đáng với tấm băng. Nhà sư chất phác nói:

- Không cần. Hòa thượng không nghiên cứu cách ăn mặc huống chi tấm băng này còn thay đổi màu sắc.

Lục Tiểu Phụng lạnh lùng nói:

- Bất quá tại hạ nhắc nhở hòa thượng có thay đổi áo thì thay đổi trước đi, đeo băng rồi không thay được nữa.

Nhà sư cười đáp:

- ăn mận trả đào. Thí chủ cho hòa thượng tâm băng thì hòa thượng cũng tặng lại cái khác.

Lục Tiểu Phụng hỏi: - Cái gì?

Nhà sư chất phác đáp: - Một câu nói.

Lục Tiểu Phụng giục:

- Hòa thượng nói đi,. Tại hạ nghe đây. Nhà sư nhìn chàng nói:

- Coi ấn đường của thí chủ hôn ám, mắt xám như đất. Nên tìm ngay chỗ đi ngủ một giấc đến tối mai hãy dậy không thì...

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Không thì làm sao?

Nhà sư thở dài đáp:

- Trên mình kẻ chết rồi dù có đeo năm tấm băng cũng không vào nổi Cấm Thành.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Đây là câu uy hiếp hay lời cảnh báo? Nhà sư đáp: - Nó chỉ là lời chất phác của Nhà sư chất phác.

Nhà sư đi trước. Lục Tiểu Phụng đi sau. Đột nhiên chàng phát giác kiểu đi của lão rất kỳ quái, giống hệt kiểu đi của thái giám.

Nhà sư chẳng khác thái giám mấy nhưng nhà sư có thể lén đến mò mẫm những kỳ nữ xinh đẹp. Thái giám có thể lấy vợ thì sao nhà sư lại không thể mò

gái?

Lục Tiểu Phụng thở dài, quyết định không nghĩ về việc này nữa cho bận tâm, chàng còn có nhiều việc cần phải suy nghĩ.

Mộc đạo nhân, Cổ Tùng cư sĩ, Cố Thanh Phong, Lý Yến Bắc, Hoa Mãn Lâu, Nghiêm Nhân Anh, Đường gia huynh đệ, Mật Tông Lạt Ma, Thần bí kiếm khách trên Ngọc Thuý Phong. Lại còn những cao thủ ở bảy kiếm phái lớn. Nhất định những người này đều không muốn bỏ lỡ cuộc chiến đêm mai.

Băng đoạn chỉ có năm tấm, chàng biết chia cho ai bây giờ? Chàng tính phân phối cách nào cũng không đúng.

Bất giác chàng thở dài lẩm bẩm:

- Người không được băng đoạn đến dòi mạng chứ phải chuyện chơi. Có khi ta phải đi ngủ một giấc

cho đến đêm mai, Chỉ có hai hạng người ngủ được một giấc dài hai mươi giờ là người có phước và người có bịnh. Lục Tiểu Phụng đã chẳng có bịnh cũng không có phước.

Âu Dương Tình ngất xỉu ngủ thiếp đi một ngày một đêm. Lục Tiểu Phụng ngó thấy mặt thì càng không sao ngủ được.

Thập Tam Di lộ vẻ lo âu khẽ nói:

- Từ hôm qua đến bây giờ y chỉ tỉnh lại một lần và nói một câu. Lục Tiểu Phụng hỏi: - Câu gì?

Thập Tam Di cười gượng đáp:

- Y hỏi tiện thiếp công tử đã ăn món ốc chiên bơ do tay y làm chưa? Y còn dặn tiện thiếp hỏi công tử ăn có ngon không?

Lục Tiểu Phụng lòng như se lại. Chàng nhìn đĩa

ốc đặt trên bàn đột nhiên phát giác ra mình là hạng cù lần ngớ ngẩn, chẳng hiểu gì.

Chàng gượng cười nói:

- Nhất định là ngon rồi. Tại hạ phải ăn hết nhẵn. Thập Tam Di nói:

- Món này nguội là không ngon đâu. Tiện thiếp hâm nóng lên cho.

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Không cần. Chính tay y làm ra như thế này, tại hạ để thế mà ăn.

LỤC TIỂU PHỤNG

Cổ Long

Quyển 3
Chương 11

Hạnh Phúc Bạn Coi Như Mình Thụ Hưởng

Thập Tam Di thở dài nói:

- Công tử đáng kể là người có lương tâm. Lục Tiểu Phụng ngồi ăn luôn mấy miếng. Đột nhiên chàng hỏi:

- Lý Yến Bắc đâu?

Thập Tam Di đáp:

- Y đi rồi.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Y đến đâu?

Thập Tam Di cười gượng đáp:

- Không hiểu. Y có rất nhiều nhà chứ không phải nơi này.

Lục Tiểu Phụng đang nhét ốc vào miệng. Đột nhiên chàng phát giác trên gương mặt cao quý của Thập Tam Di có nước mắt và niềm thương cảm.

Một nữ nhân một tháng ba mươi ngày mà nhiều đêm chịu phòng không chiếc bóng thì nỗi tịch liệu kê sao cho xiết.

Nhưng mụ phải ráng chịu đựng vì không ráng cũng không được. Số mạng mụ như vậy. Phần đông phụ nữ đều chấp nhận vận mạng của mình là do số trời định. Về phương diện này phụ nữ tin tưởng mãnh

liệt ghơn nam nhân.

Lục Tiểu Phụng đã hiểu Thập Tam Di là hạng người này nhưng chàng chưa hiểu Âu Dương Tình. Bỗng chàng lên tiếng: - Tại hạ có câau này đáng lý không nên hỏi nhưng không hỏi không yên.

Thập Tam Di đáp:

- Công tử hỏi đi.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Cô nương là bạn của Âu Dương Tình. Giữa tình bằng hữu làm gì còn chuyện bí mật, huống chi...

Thập Tam Di nói theo:

- Huống chi bọn tiện thiếp là nữ nhân. Giữa nữ nhân với nữ nhân lại càng không có điều bí mật.

Lục Tiểu Phụng miễn cưỡng gật đầu nói:

- Vì thế những việc tư của y chắc cô nương hiểu biết không phải ít. Thập Tam Di hỏi: - Công tử muốn hỏi về việc gì?

Lục Tiểu Phụng đánh bạo hỏi:

- Tại hạ nghe Công Tôn Đại Nương nói y còn là người xử nữ, chẳng hiểu có đúng không?

Thập Tam Di chẳng nghĩ ngợi gì đáp ngay: - Đúng thế.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Y đã làm công việc kia sao lại xử nữ được? Thập Tam Di cười lạt đáp:

- Nhiều cô gái làm việc đó là người rất đứng đắn. Chẳng những y đứng đắn mà còn là cô gái đặc biệt.

Lục Tiểu Phụng lại đút ốc vào miệng. Bây giờ dĩ nhiên chàng nhận ra trước kia Thập Tam Di làm việc đó nên hai người mới thành bạn thân.

Những hạng gái như các cô này ít khi kết bạn với lương gia phụ nữ vì chẳng những họ coi người khác không vào đâu mà còn sợ người ta khinh thường mình.

Lục Tiểu Phụng ăn hết nhẵn đĩa ốc. Chàng cho là chỉ để lại một con cũng thẹn với lương tâm.

Thập Tam Di thấy chàng ăn hết liền hỏi:

- Tại sao công tử lại quan tâm đến chuyện này? Chẳng lẽ y còn là xử nữ hay không có chỗ khác biệt?

Lục Tiểu Phụng gật đầu ngần ngại đáp:

- Bốn, năm tháng trước, có lần tại hạ gặp nhà sư chất phác. Lão bảo lão

đã ở một đêm với Âu Dương...

Chàng chưa nói hết câu đột nhiên ngã lăn ra bất tỉnh nhân sự.

Thập Tam Di lạnh lùng nhìn chàng té xuống. Trên mặt mụ lộ ra nụ cười ác độc.

Lục Tiểu Phụng chưa hiểu bụng dạ nữ nhân, càng không hiểu nổi con

người như Thập Tam Di. Nhưng chàng cảm thấy là mình đã hiểu nhiều rồi.

Người đàn ông nào tự cho là hiểu thấu lòng dạ đàn bà thì bất luận người đó là ai cũng nhất địngặp điều xúi quẩy.

Cả Lục Tiểu Phụng cũng không ra ngoài thể lệ đó.

Lạ ở chỗ có người dường như trời sinh ra toàn gặp vận may dù có bị vố này cũng không quản ngại. Hiển nhiên Lục Tiểu Phụng là con người đó.

Chàng không biết. Lúc chàng tỉnh dậy thấy tứ chi vẫn đầy đủ, ngũ quan cũng không bị sinh tổn mà còn được nằm trên gường rất sạch sẽ, rất êm ấm.

Trong nhà rất yên tĩnh lại giàn giụa mùi thơm của hoa quế hoa mai. Trên bàn đã thắp đèn. Ngoài cửa sổ trăng trong như nước.

Một người lặng lẽ đứng trước cửa sổ nhìn ra khóm mẫu đơn bên ngoài. Người y mặc áo trắng như tuyết.

Chính là Tây Môn Xuy Tuyết.

Đi rách đế giầy kiếm không Tây Môn Xuy Tuyết. Sao y lại xuất hiện nơi đây một cách đột ngột?

Lục Tiểu Phụng nhảy bổ lên.

Chàng còn nhảy lên được, có điều hai chân hơi mềm nhũn. Khí lực chưa hoàn toàn hồi phục.

Chàng để chân không bước xuống đất la lên:

- Hảo tiểu tử! Ông bạn ở đâu chui ra? Mấy bữa nay ẩn chỗ nào kín thế? Tây Môn Xuy Tuyết lạnh lùng đáp: - Đối với một ân nhân đã cứu mạng cho không nên nói điều suồng sã. Lục Tiểu Phụng hỏi: - Ân nhân cứu mạng ư? Tây Môm huynh đã cứu mạng tiểu đệ hay sao? Tây Môn Xuy Tuyết đáp: - Nếu không gặp ta thì e rằng Lục huynh đệ cũng cháy thành cục than như Lý Yến Bắc.

Lục Tiểu Phụng tái mặt hỏi: - Lý Yến Bắc chết rồi ư? Tây Môn Xuy Tuyết đáp:

- Vận khí hắn không may mắn bằng Lục huynh đệ. Có lẽ huynh đệ được trời ban cho khí vận cát

tường.

Y quay lại chú ý nhìn Lục Tiểu Phụng.

Gương mặt y vẫn xanh lướt lại lạnh lùng. Thanh âm cũng giá như băng nhưng trong cặp mắt y đã chứa hòa khí ấm áp.

Cặp mắt ấm áp này chỉ hiện ra khi tái ngộ người bạn chia tay lâu ngày. Lục Tiểu Phụng cũng giương mắt lên nhìn y nói: - Vận khí của Tây Môn huynh xem chừng đến phút chót cũng không tệ hại.

Tây Môn Xuy Tuyết đáp:

- Vận khí tệ hại nhất dường như chỉ có Lý Yến Bắc. Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Tây Môn huynh có biết trường hợp nào hắn chết làm sao không? Tây Môn Xuy Tuyết gật đầu nói: - Nhưng ta chưa hiểu Lục huynh đệ bắt đầu tín

nhiệm phụ nữ từ bao giờ? Lục Tiểu Phụng hỏi: - Loại phụ nữ nào?

Chàng lại nằm xuống vì đột nhiên cảm thấy trong người có điều khó chịu. Chàng nói tiếp: - Có phải hạng phụ nữ như Âu Dương Tình không?

Tây Môn Xuy Tuyết đáp: - Không phải Âu Dương Tình. Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Không phải Âu Dương Tình thì Thập Tam Di sao? Tây Môn Xuy Tuyết đáp:

- Món ốc chiên là thủ nghệ cửu âm dương tính nhưng kẻ hạ độc lại là Thập Tam Di.

Yngó Lục Tiểu Phụng tựa như muốn cười nói:

- Tin này khiến cho Lục huynh đệ khoan khoái trong lòng hay không? Lục Tiểu Phụng quả cảm thấy rất khoan khoái lạ lùng nhưng chàng cũng không

khỏi lấy làm kỳ, hỏi: - Tây Môn huynh bắt đầ hiểu mối tình cảm với nữ lưu bao giờ?

Tây Môn Xuy Tuyết không trả lời câu hỏi, quay ra nhìn nguyệt sắc ngoài cửa sổ.

Nguyệt sắc ôn nhu trong trẻo.

Nay đã là đêm mười bốn tháng chín rồi. Lục Tiểu Phụng trầm ngâm hỏi: - Nhất định tiểu đệ ngủ lâu lắm rồi thì phải? Tây Môn Xuy Tuyết đáp:

- Thập Tam Di là một nữ nhân sành sỏi về nghề dùng thuốc mê. Mụ hạ độc vào ốc nhưng không nặng lắm.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Mụ biết rằng nếu hạ là tiểu đệ phát giác. Tây Môn Xuy Tuyết nói:

- Ta cũng không ngờ huynh đệ nhất định ăn hết cả đĩa ốc chiên như thế. Lục Tiểu Phụng cười gượng: - Tình cảm giữa nam nữ, dĩ nhiên Thập Tam Di hiểu hơn ai hết. Chàng hỏi:

- Tại sao Tây Môn huynh biết chuyện này mà đến đây kịp thời? Tây Môn Xuy Tuyết đáp: - Lúc huynh đệ té xuống ta đứng ngoài cửa nhìn vào.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Tây Môn huynh đang định đi kiếm tiểu đệ phải không? Tây Môn Xuy Tuyết đáp:

- Ta không muốn cho người khác ngó thấy, định chờ Thập Tam Di bỏ đi rồi mới tiến vào. Không ngờ huynh đệ vừa té xuống mụ liền rút đao ra.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Lý Yến Bắc cũng chết dưới lưỡi đao của mụ ư?

Tây Môn Xuy Tuyết gật đầu.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Tây Môn huynh đã hỏi mụ chưa? Mụ có nói thật không? Tây Môn Xuy Tuyết lạnh lùng đáp: - ở trước mặt ta ít kẻ dám nói dối.

Bất luận là ai cũng biết rằng khi Tây Môn Xuy Tuyết đã nói giết người là chẳng bao giờ y nói dối.

Tay y vừa cầm đốc kiếm, Thập Tam Di đã nói thật ngay. Lục Tiểu Phụng thở phào nhăn nhó cười nói:

- Tiểu đệ thật không thể nhận ra người đàn bà như mụ mà lại hạ độc thủ

đ ược.

Tây Môn Xuy Tuyết hỏi:

- Sao huynh đệ không hỏi ta vì lẽ gì mụ muốn hạ độc thủ? Lục Tiểu Phụng thở dài đáp: - Tiểu đệ biết vì lữ gì rồi. Tiểu đệ còn nhớ câu nói của mụ. Tây Môn Xuy Tuyết hỏi: - Mụ nói câu gì?

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Lý Yến Bắc nhiều vợ chứ không phải chỉ một mình mụ. Mụ là nữ nhân không cam chịu cảnh tịch mịch. Những ngày mụ không chịu nổi nhưng cũng chẳng có cách nào trốn lánh. Vì thế mụ đành phải giết Lý Yến Bắc.

Chàng gượng cười nói tiếp:

- Mụ sợ tiểu đệ truy cứu Lý Yến Bắc lạc lõng nơi đâu nên mới hạ độc thủ cả tiểu đệ.

Tây Môn Xuy Tuyết nói: - Công tử còn quên một điều.

Lục Tiểu Phụng hỏi: - Điều gì?

Tây Môn Xuy Tuyết đáp:

- Tấm ngân phiếu một trăm chín mươi lăm lạng bạc. Y cười lạt nói tiếp:

- Nếu không có tấm ngân phiếu chẳng khi nào mụ hạ độc thủ, có thể nói là mụ không dám động thủ.

Con người như Thập Tam Di mà trong mình có một trăm chín mươi lăm vạn bạc thì khắp thiên hạ chẳng nơi nào mụ không dám đi, chẳng việc gì mụ không dám làm.

Tây Môn Xuy Tuyết lại nói:

- Y hạ sát công tử rồi sắp sửa đem ngân phiếu di, hành trang mụ sắp sẵn cả rồi.

Lục Tiểu Phụng nhăn nhó cười nói:

- Con người sau khi lãnh một trăm chín mươi lăm vạn lạng bạc dĩ nhiên chẳng cần phải mang theo một cái bọc lớn.

Tây Môn Xuy Tuyết hỏi:

- Sao công tử không hỏi ta kết quả mụ thế nào. Lục Tiểu Phụng đáp: - Tiểu đệ thấy không cần phải hỏi.

Tây Môn Xuy Tuyết mỉm cười lại hỏi: - Còn công tử thì sao? Bao giờ mới lấy vợ?

Nụ cười của Lục Tiểu Phụng lập tức dường như bị ám ảnh, ám ảnh vì bóng dáng Tiết Băng mà cũng vì bóng dáng Âu Dương Tình.

Chàng hỏi sang chuyện khác:

- Sao Tây Môn huynh biết chỗ mà đến kiếm tiểu đệ? Tây Môn Xuy Tuyết đáp:

- Ta biết công tử là bạn của Lý Yến Bắc và còn biết hắn có mấy người thủ hạ thân tín.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Tây Môn huynh tin rằng bọn chúng không dám nói dối mình hay sao? Tây Môn Xuy Tuyết đáp: - Nhất định không dám.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Liệu chúng có dám tiết lộ hành tung của Tây Môn huynh không? Tây Môn Xuy Tuyết đáp:

- Ta đi kiếm chúng. Chẳng một ai hay là ta ở đâu. Lục Tiểu Phụng hỏi: - Đây là địa phương nào?

Tây Môn Xuy Tuyết hỏi lại: - Sao công tử không ra ngoài coi?

Qua một vườn hoa rất xinh xắn, phía trước là tiệm

bánh cuốn. Bốn mặt đều có cửa. Trên cửa treo tấm chiêu bài vuết ba chữ vào "Hợp Phương Trại".

Lục Tiểu Phụng coi rồi trỏ vào cười nói: - Đây là tiệm bán bánh cuốn có từ lâu rồi. Tây Môn Xuy Tuyết đắc ý hỏi: - Công tử không ngờ ta lại là chủ tiệm bánh cuốn? Lục Tiểu Phụng đáp: - Tiểu đệ không ngờ.

Tây Môn Xuy Tuyết hỏi:

- Công tử chưa từng thấy người giang hồ nào bán bánh cuốn phải không?

Lục Tiểu Phụng đáp: - Chưa.

Tây Môn Xuy Tuyết cười nói:

- Vì thế nên công tử có tìm khắp kinh thành cũng chẳng thấy ta. Lục Tiểu Phụng thừa nhận: - Dù tiểu đệ nghĩ bể đầu cũng không tìm ra được.

Tây Môn Xuy Tuyết hỏi:

- Công tử có biết tại sao ta làm như vậy không? Lục Tiểu Phụng cười đáp:

- Tiểu đệ biết rồi. Tây Môn huynh làm như vậy để tiểu đệ hết đòi uống rượu mừng.

Tây Môn Xuy Tuyết bật cười, trong tiếng cười có điều ám ảnh. Y trầm lặng hồi lâu mới thủng thẳng nói: - Ta đi kiếm công tử vì có việc cho công tử làm.

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Bất luận Tây Môn huynh bảo tiểu đệ làm gì, tiểu đệ cũng phải làm nếu có thể được vì tiểu đệ thiếu nợ ân tình của Tây Môn huynh rồi.

Tây Môn Xuy Tuyết hai tay nắm chặt lại nói:

- Ta yêu cầu công tử mai theo ta đến Tử Cấm

Thành. Bất hạnh ta mà thất bại thì công tử đem thi thể ta về đây dùm.

Lục Tiểu Phụng gượng cười đáp:

- Dù Tây Môn huynh thất bại chưa chắc đã chết. Tây Môn Xuy Tuyết nói: - Chiến bại thì chỉ còn đường chết.

Ybiến đổi sắc mặt thành lãnh lão kiêu căng, nét mặt của con người cam bề tiếp thụ cái chết chứ không tiếp thụ thất bại.

Lục Tiểu Phụng ngần ngại. Chàng đã không muốn nói chuyện bí mật về Diệp Cô Thành trước mặt Tây Môn Xuy Tuyết vì Diệp Cô Thành cũng là bạn của chàng.

Nhưng dù chàng ckhông nói ra, sự thực vẫn không thay đổi. Chẳng sớm thì muộn Tây Môn Xuy Tuyết cũng biết.

Chàng suy nghĩ một lúc rồi nói:

- Tây Môn huynh tuyệt không thất bại được. Tây Môn Xuy Tuyết động dung nói:

- Nhưng ta nghe đồn hôm qua y còn đánh Đường Thiên Dung thành trọng thương.

Lục Tiểu Phụng thở dài nói:

- Đường Thiên Dung không phải là Tây Môn Xuy Tuyết. Tây Môn Xuy Tuyết hỏi: - Diệp Cô Thành bị thương thật không?

Lục Tiểu Phụng đáp: - Thật cả trăm phần trăm. Tây Môn Xuy Tuyết biến sắc.

Nếu là người khác nghe đối thủ của mình đã bị trọng thương nhất định cho là điều may mắn, trong lòng khoan khoái phi thường, Tây Môn Xuy Tuyết lại

không phải người khác.

Ybiến đổi sắc mặt một cách thê thảm nói:

- Vụ này là tại ta. Giả tỷ cuộc giao thủ đã diễn vào ngày rằm tháng tám thì không chừng ta đã chết dưới lưỡi kiếm của hắn rồi nhưng bây giờ...

Lục Tiểu Phụng ngắt lời:

- Nhưng bây giờ thì nhất định y phải chết. Tây Môn Xuy Tuyết gật đầu.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Tây Môn huynh không giết y không được hay sao? Tây Môn Xuy Tuyết buồn rầu đáp: - Ta không giết hắn cũng chết.

Lục Tiểu Phụng nói: - Nhưng...

Tây Môn Xuy Tuyết ngắt lời:

- Có khi công tử chưa hiểu rõ hạng người như chúng ta. Chúng ta có thể chết chứ không chịu thua.

Lục Tiểu Phụng không nhịn được thở dài thườn thượt. Chẳng phải chàng không hiểu bọn họ mà chàng đã biết từ trước họ là hạng người nào. Dù chàng không thích hạng người này nhưng chẳng thể không phục. Nói một cách khác họ đã tiếp chận thần nhân.

Bất luận về kiếm pháp, về cầm kỳ hay về nghệ thuật nào khác, ai đã đến chỗ cao thâm tuyệt đỉnh là thành hạng người đó.

Lục Tiểu Phụng trầm lặng hồi lâu mới nói:

- Nhưng hiện giờ Tây Môn huynh đã biến đổi. Trước kia tiểu đệ nhận ra Tây Môm huynh không phải là người mà là vị "Thần nửa ra si ngốc nửa ra

điên khùng". Còn bây giờ Tây Môn huynh có nhân tính rồi.

Tây Môn Xuy Tuyết càng lộ vẻ trầm trọng hơn đáp:

- Có khi ta biến đổi thật. Nếu Diệp Cô Thành không bị thương có khi ta

không địch nổi y nhưng bây giờ y không còn cơ hội nào để thắng ta. Thế là bất công.

Lục Tiểu Phụng hỏi: - Tây Môn huynh định... Tây Môn Xuy Tuyết ngắt lời: - Ta định đi kiếm y.

Lục Tiểu Phụng hỏi: - Kiếm thấy rồi làm sao?

Tây Môn Xuy Tuyết cười lạt hỏi lại:

- Chẳng lẽ công tử nhận ra ta là kẻ chỉ biết giết người thôi ư?

Lục Tiểu Phụng sáng mắt lên. Chàng chợt nghĩ tới Tây Môn Xuy Tuyết dường như cũng bị trúng thương về ám khí độc môn của Đường gia.

LỤC TIỂU PHỤNG

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 12

Ai Là Hung Thủ Giết Anh Phong?

Nhưng hiện giờ Tây Môn Xuy Tuyết vẫn còn sống.

Lục Tiểu Phụng nhảy lên nói:

-Tây Môn huynh đi ư? Nếu trên đời này có người chữa thương được cho Diệp

Cô Thành thì người đó là Tây Môn huynh.

Ngoài hoang dã, vùng trăng lạnh lùng tròn trĩnh

chiếu xuống trần gian. ánh

trăng soi cả toà việc âm u. Trong thiền phòng đã thắp đèn.

Tây Môn Xuy Tuyết hỏi:

-Bạch Vân thành chúa trú ở địa phương này ư?

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Y cũng giống Tây Môn huynh không muốn để ai tìm đến mình.

Chàng nói tiếp:

-Nhà sư trong này nguyên là tục gia tên gọi Thắng Thông.

Tây Môn Xuy Tuyết hỏi:

-Y dẫn công tử tới đây ư?

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Tiểu đệ cũng là một hảo sự là đã cứu người. Sau khi Tây Môn huyyynh cứu

người rồi, vĩnh viến cũng không nghĩ tới người ta báo đáp.

Vụ cứu người này tuy không phải là một lạc thú rất lớn nhưng cũng là một điều

thú vị.

Lục Tiểu Phụng gõ cửa gọi:

-Diệp huynh! Tiểu đệ là Lục Tiểu Phụng.

Không có tiếng người đáp lại.

Diệp Cô Thành dù ngủ rồi nhưng tuyệt không thể ngủ say đến thế. Chẳng lẽ

trong này không có ai?

Lục Tiểu Phụng còn đang chau mày ngẫm nghĩ, Tây Môn Xuy Tuyết đã phá cửa

bước vào.

Trong nhà có người nhưng là người chết, một người bị bóp chết tươi.

Người chết không phải Diệp Cô Thành mà là Thắng Thông.

Tây Môn Xuy Tuyết hỏi:

-Ai đã giết y? Làm sao lại giết y?

Lục Tiểu Phụng nhăn nhó cười đáp:

-Không phải y chỉ làm ơn cho một mình tiểu đệ mà còn đưa người khác tới

nhưng Diệp Cô Thành đi rồi. Người kia cho là y tiết lộ phong thanh nên giết y để

tiết hận.

Chàng giải thích như vậy là hợp lý mà cũng là cách giải thích duy nhất.

Lục Tiểu Phụng lại thở dài nói:

-Tiểu đệ đã thấy rồi. đây là người thứ hai bị bóp chết.

Tây Môn Xuy Tuyết hỏi:

-Người thứ nhất là ai?

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Công Tôn đại nương.

Tây Môn Xuy Tuyết nói:

-Bọn họ chết về tay một người.

Xiết chết Thắng Thông tuy khong phải là sợi dây hồng nhưng thủ pháp cũng

tương tự.

Tây Môn Xuy Tuyết hỏi:

-Công Tôn đại nương có liên quan gì đến vụ này?

Lục Tiểu Phụng nhăn nhó cười đáp:

-Kể lý thì có nhưng tiểu đệ chưa tìm ra đầu mối nào.

Tây Môn Xuy Tuyết hỏi:

-Đầu mối gì?

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Nó là một sợi dây xâu những vụ này vào với nhau.

Tây Môn Xuy Tuyết hoỉ:

-Công tử đã nhận xét được điều gì?

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Diệp Cô Thành bị thương vì bị người ám toán không thì Đường Thiên Nghi

chẳng có cách nào hạ thủ được.

Tây Môn Xuy Tuyết hỏi:

-Ai ám toán hắn?

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Người thổi còi tre để điều động rắn.

Tây Môn Xuy Tuyết hỏi:

-Âu Dương Tình cũng bị rắn độc cắn ư?

(Thiếu 2 trang)

Tây Môn Xuy Tuyết hỏi:

-Âu Dương Tình là xử nữ hay không thì dính líu gì đến nhà sư chất phác?

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Có chứ.

Tây Môn Xuy Tuyết không hiểu. Thực ra mối quan hệ này chẳng một ai hiểu

được.

Lục Tiểu Phụng nói tiếp:

-Tiểu đệ vì việc Đan Phượng công chúa đi kiếm Tôn lão gia. Hôm ấy Tôn lão

gia cũng ở trong kỹ việc của Âu Dương Tình. Dọc đường tiểu đệ lại gặp nhà sư

chất phác.

Tây Môn Xuy Tuyết vẫn chưa nghe ra manh mối gì.

Lục Tiểu Phụng lại nói:

-Tiểu đệ hỏi y ở đâu tới và định đi đâu?

Tây Môn Xuy Tuyết hỏi:

-Lão nói thế nào?

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Lão bảo vừa ở trong nhà Âu Dương Tình ra.

Tây Môn Xuy Tuyết hỏi:

-Nhưng Âu Dương Tình còn là xử nữ kia mà?

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Như vậy chứng tỏ lời nói của nhà sư chất phác không hoàn toàn thành thực.

Tây Môn Xuy Tuyết nói:

-Như vậy cũng chưa đủ chứng minh lão đã giết người.

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Con người đã nói dối là phải có lý do. Ynói dối để làm gì?

Tây Môn Xuy Tuyết hỏi:

-Công tử nhận định đêm hôm ấy lão đã làm

chuyện vụng trộm, lúc công tử hỏi

tới lão đành buộc miệng nói dối để chối cãi hay sao?

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Lúc đó dĩ nhiên lão không ngờ tiểu đệ đã quen biết Âu Dương Tình.

Tây Môn Xuy Tuyết hỏi:

-Sao lão không nói người khác mà lại phải nói đến Âu Dương Tình?

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Vì Âu Dương Tình là người cùng đường với lão.

Tây Môn Xuy Tuyết lại không sao hiểu được.

Lục Tiểu Phụng nói:

-Sau khi tiểu đệ phá vỡ Thanh Y Lâu mới phát giác trên chốn giang hồ có một tổ

chức bí mật là hội giầy đỏ mà Thanh Y Lâu dường như bị bọn này kiềm chế.

Tây Môn Xuy Tuyết nói:

-Vụ đó ta đã nghe qua.

Lục Tiểu Phụng nguyên là một nhân vật truyền kỳ, phá vỡ Thanh Y Lâu, giam

chết Hoắc Hưu, bắt tên đại đạo hái hoa cùng Công Tôn đại nương sắp đặt kế hoạch

truyền kỳ khắp chốn giang hồ. Những vụ này đã nói ở hai thiên truyền kỳ trước.

Lục Tiểu Phụng lại nói:

-Sau khi tiểu đệ phát giác ra hội giầy đỏ lại khám phá các mụ ở hội này bị người

khác kiềm chế.

Tây Môn Xuy Tuyết hỏi:

-Những người ở hội giầy đỏ cũng bị một tổ chức bí mật kiềm chế ư?

Lục Tiểu Phụng gật đầu đáp:

-Bọn Thanh Y Lâu toàn là nam nhân, hội giầy đỏ toàn là nữ nhân. Còn tổ chức

bí mật khác rất có thể toàn là người xuất gia và có lẽ kêu bằng hội tất trắng.

Tây Môn Xuy Tuyết hỏi:

-Công tử nhận định người cầm đầu tổ chức này

nhà sư chất phác chăng?

Lục Tiểu Phụng gật đầu đáp:

-Tiểu đệ ít gặp lão nhưng khi phá Thanh Y Lâu lão đột nhiên xuất hiện. Trên

đời ít khi xẩy việc trùng hợp như vậy.

Tây Môn Xuy Tuyết nói:

-Những lão không cản trở việc phá Thanh Y Lâu cùng việc điều tra hội giầy đỏ

của công tử.

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Vì lão biết những lúc đó tiểu đệ đã nắm vững mấu chốt, lão có cản trở cũng

không được.

Tây Môn Xuy Tuyết cũng thừa nhận bất luận ai muốn cản trở hành động của

Lục Tiểu Phụng đều không phải chuyện dễ.

Lục Tiểu Phụng lại cười lạt nói:

-Người xuất gia đều đi tất trắng. Lão bảo lão đi tất thịt. Tiểu đệ bảo thịt cũng

màu trắng thì lão cãi thịt lão không trắng.

Tây Môn Xuy Tuyết nói:

-Thịt lão quả không trắng thật.

Lục Tiểu Phụng cười đáp:

-Tất trắng mà dính đầy bùn đất cũng không còn màu trắng nữa.

Tây Môn Xuy Tuyết hỏi:

-Công tử nhận định lão giết Công Tôn đại nương và Âu Dương Tình để bịt

miệng hay sao?

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Vì chẳng những tại hạ quen biết các cô ở hội giầy đỏ mà còn trở nên bạn hữu

của họ. Lão sợ họ tiết lộ bí mật.

Tây Môn Xuy Tuyết nói:

-Đêm hôm ấy Tôn lão gia cũng ở trong kỹ việc Âu Dương Tình hay sao?

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Tôn lão gia ở đó mà lão còn biết nhiều việc, quá nhiều.

Con người biết nhiều chuyện bí mật thường hay tổn thọ.

Tây Môn Xuy Tuyết trầm ngâm nói:

-Bất luận thế nào thì đây cũng chỉ là sự phỏng đoán của công tử chứ chưa đủ

chứng cứ.

Lục Tiểu Phụng nói:

-Trước nay tiểu đệ phỏng đoán ít khí sai lầm.

Tây Môn Xuy Tuyết hỏi:

-Vì thế mà công tử muốn kiếm cho ra sợi dây xâu ba người chết: Thắng Thông,

Tôn lão gia và Công Tôn đại nương vào làm một hay sao?

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Phải rồi!

Tây Môn Xuy Tuyết hỏi:

-Thế còn Diệp Cô Thành? Nhà sư chất phác ám toán hắn làm chi?

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Vì lão muốn nhân cơ hội này khuếch trương thế lực ra đến kinh thành.

Tây Môn Xuy Tuyết lại càng không hiểu.

Lục Tiểu Phụng nói tiếp:

-Lão biết Lý Yến Bắc và Đỗ Đồng Hiên đặt cuộc rất lớn vào trận đấu kiếm giữa

hai vị. Hai người kia cũng muốn nhân cơ hội này

đoạt cơ nghiệp của nhau.

Tây Môn Xuy Tuyết hỏi:

-Lý Yến Bắc cá là ta sẽ thắng ư?

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Vì thế nhà sư liền thiết kế mua lại sự đặt cuộc của Lý Yến Bắc.

Tây Môn Xuy Tuyết hỏi:

-Họ dùng ngân phiếu để mua ư?

Lục Tiểu Phụng gật đầu đáp:

-Người đứng ra mua cũng là một kẻ xuất gia tên gọi Cố Thanh Phong.

Tây Môn Xuy Tuyết nói:

-Bây giừo chắc lão cho là Diệp Cô Thành nhất định thất bại. Đỗ Đồng Hiên

cũng không thể thắng cuộc.

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Lão đi nước cờ này tiêu diệt được cả hai thế lực rất lớn ở kinh thành mà chẳng

hao hơi tổn sức.

Tây Môn Xuy Tuyết thở dài nói:

-Trên đời chỉ có hai vị nghĩ ra được kế hoạch phức tạp và vi diệu đó.

Lục Tiểu Phụng cãi:

-Không phải tiểu đệ nghĩ ra kế hoạch này mà là lão.

Tây Môn Xuy Tuyết lạnh lùng đáp:

-Công tử không nghĩ kế hoạch nhưng đoán ra âm mưu của lão thì so với lão lại

càng cao minh hơn.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

-Tây Môn huynh cho là sự phỏng đoán của tiểu đệ không hoàn toàn đúng hay

sao?

Tây Môn Xuy Tuyết đáp:

-Ta có nói thế đâu?

Lục Tiểu Phụng nhăn nhó cười đáp:

-Tiểu đệ nhận ra nhất định Tây Môn huynh cũng nghĩ như vậy.

Đột nhiên chàng thở dài nói tiếp:

-Chính tiểu đệ cũng nghĩ thế.

Tây Môn Xuy Tuyết hỏi:

-Công tử cũng nhìn nhận sự phỏng đoán của mình chưa chắc đã hoàn toàn hợp lý

ư?

Lục Tiểu Phụng cười gượng đáp:

-Tiểu đệ chẳng đã nói chưa tìm ra được đầu mối kia.

Tây Môn Xuy Tuyết hỏi:

-Bây giờ công tử đã tìm ra một đường dây rồi kia mà?

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Đường dây đó chưa đủ đứng vững.

Dĩ nhiên hai người nói chuyện ngoài thiền phòng.

Chẳng ai muốn ở trong căn nhà cũ nát, âm u lại có người chết.

Ngọn gió lạnh ngoài hoang giao khiến cho đầu óc người ta càng tỉnh táo, ý nghĩ

càng mẫn tiện.

Dưới ánh trăng sao, hai người thủng thẳng theo con đường sơn lộ tiến về phía

trước. Ngọn gió thu lay động đám cỏ vàng úa bên đường. Cảnh vật cực kỳ thê

lương tịch mịch. Hai người đi mỗi lúc một xa.

Lục Tiểu Phụng lại nói:

-Đường dây này chưa thể xâu mọi sự việc với nhau một cách hoàn chỉnh vì còn

có người chết một cách rất kỳ quái.

Tây Môn Xuy Tuyết hỏi:

-Ai?

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Trương Anh Phong.

Tây Môn Xuy Tuyết đã biết người này. Tam Anh Tứ Tú nguyên là đồng môn.

Trương Anh Phong là sư huynh của Nghiêm Nhân Anh thì cũng là sư huynh của

Tôn Tú Chân.

Tôn Tú Chân hiện nay đã thành Tây Môn phu nhân nên Tây Môn Xuy Tuyết

chẳng thể không quan tâm về việc đã rẩy ra cho Trương Anh Phong. Yhỏi:

-Hắn cũng chết rồi ư?

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Hắn chết hôm qua mà chết một cách rất kỳ quái.

Tây Môn Xuy Tuyết hỏi:

-Ai đã giết Trương Anh Phong?

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Theo lẽ Tây Môn huynh là hung thủ.

Tây Môn Xuy Tuyết chau mày hỏi:

-Ta là hung thủ ư? Sao ta lại giết hắn?

Lục Tiểu Phụng gật đầu đáp:

-Vì lẽ bọn họ đến kinh thành lần này vì mục đích kiếm Tây Môn huynh để trả

thù.

Tây Môn Xuy Tuyết lạnh lùng hỏi:

-Đó là lý do ta đã hạ sát hắn ư?

Lục Tiểu Phụng nói:

-Vết thương trí mạng nơi cổ họng hắn chỉ có một chút huyết tích.

Tây Môn Xuy Tuyết dĩ nhiên đã hiểu ý về câu nói này. Chỉ có mũi kiếm rất sắc

bén, rất lợi hại mới gây thành vết thương như

vậy. Ngoại trừ môn khoái kiếm của

Tây Môn Xuy Tuyết còn ai phóng được chiêu kiếm như vậy?

Lục Tiểu Phụng thở dài nói tiếp:

-Đáng tiếc bây giờ tiểu đệ lại nhận ra hung thủ giết Trương Anh Phong không

phải là Tây Môn huynh.

Tây Môn Xuy Tuyết hỏi:

-Công tử biết hung thủ là ai rồi chứ?

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Có hai người khả nghi hơn hết là một tên thái giám và một tên rỗ mặt.

Tây Môn Xuy Tuyết chẳng có mặc cảm gì về vụ

này liền nói:

-Nếu chết về tay hai người đó cũng là chuyện hay, chỉ sợ Trương Anh Phong

không chết về tay họ mà thôi.

Lục Tiểu Phụng nhăn nhó cười đáp:

-Tiểu đệ cũng chưa nghĩ ra lý do gì bọn họ lại giết Trương Anh Phong. Hay là

hai người này không phải đối thủ của họ Phong.

Tây Môn Xuy Tuyết nói:

-Công tử nhận ra những người này đáng lý là hung thủ lại không phải là hung

thủ.

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Vì thế tiểu đệ mới điên đầu.

Tây Môn Xuy Tuyết hỏi:

-Vậy đúng hung thủ là ai?

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Bây giờ tiểu đệ mới nhận ra cái chết của Trương Anh Phong có mối quan hệ rất

lớn đến vụ này.

Tây Môn Xuy Tuyết hỏi:

-Tại sao vậy?

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Vì thái giám cũng kể như là người xuất gia, cũng đi tất trắng.

Tây Môn Xuy Tuyết trầm ngâm hỏi:

-Có phải người thu lượm xác Trương Anh Phong là Nghiêm Nhân Anh không?

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Đúng rồi.

Tây Môn Xuy Tuyết hỏi:

-Nghiêm Nhân Anh ở đâu?

Lục Tiểu Phụng hỏi lại:

-Tây Môn huynh muốn kiếm hắn chăng?

Tây Môn Xuy Tuyết đáp:

-Ta muốn coi vết thương trí mạng nơi cổ họng Trương Anh Phong hoặc giả nhận

ra kiếm thức của ai.

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Tiểu đệ đã coi rồi mà coi một cách rất kỹ càng.

Tây Môn Xuy Tuyết lạnh lùng nói:

-Ta biết võ công của công tử khá lắm, nhãn lực lại càng sắc bén nhưng về kiếm

thuật ta cũng biết rõ công tử còn thua ta nhiều.

Lục Tiểu Phụng chỉ cười gượng. Chàng không thể tranh luận với Tây Môn Xuy

Tuyết. Có thể nói không ai dám tranh luận về vấn đề liên quan đến kiếm thuật với

y.

Chàng nhăn nhó cười nói:

-Tây Môn huynh đã muốn đi thì tiểu đệ dẫn đường nhưng Tây Môn huynh cần

phải coi chừng.

Tây Môn Xuy Tuyết hỏi:

-Tại sao vậy?

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Nghiêm Nhân Anh đã tìm người đến đối phó Tây Môn huynh, trong đó có hai

tên Lạt Ma ở Mật Tông, ngoài ra còn hai tay cao thủ ở một kiếm phái bí mật trên

ngọn Thuỷ Phong núi Thánh Mẫu.

Tây Môn Xuy Tuyết hỏi:

-Bọn chúng đều dùng kiếm hay sao?

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Không hiểu họ dùng kiếm gì nhưng dĩ nhiên là kiếm rồi.

Tây Môn Xuy Tuyết lạnh lùng nói:

-Nếu họ dùng kiếm thì chính họ phải coi chừng ta.

Lục Tiểu Phụng cười nói:

-Thế ra người cần coi chừng là bọn họ chứ không phải Tây Môn huynh.

Tây Môn Xuy Tuyết đáp:

-Nhất định không phải.

Lục Tiểu Phụng hoỉ:

-Còn hai tên Lạt Ma thì sao?

Tây Môn Xuy Tuyết đáp:

-Lạt Ma về phần công tử.

Nguyên vấn đề hòa thượng và đạo sĩ đã đủ làm Lục Tiểu Phụng phải điên đầu,

bây giờ lại thêm mấy tên Lạt Ma nữa đổ lên đầu chàng. Chàng lẩm bẩm:

-ở đời người ta cầu danh, kẻ thì cầu lợi, không biết còn mình cầu cái gì?

Tây Môn Xuy Tuyết nghe tiếng đáp:

-Công tử cầu lấy chuyện bực dọc vào mình.

Lục Tiểu Phụng thở dài nói:

-Đúng thế thật. Tiểu đệ tìm tới tìm lui mà toàn tìm

những chuyện phiền não cho

mình.

Tây Môn Xuy Tuyết hỏi:

-Bây giờ công tử định đi kiếm họ ở đâu?

Lục Tiểu Phụng đáp:

-ở Toàn Phước khách sạn.

Toàn Phước khách sạn ở đường phố lớn mé đông tòa Cổ Lâu. Nghe nói trong

khách sạn này đã lâu đời và lớn nhất trong thành.

Hai người đến vào lúc đêm khuya, bọn Nghiêm Nhân Anh không còn ở đó nữa.

Điếm tiểu nhị nói:

-Nghiêm công tử đem sư huynh đi táng, có cả hai vị Lạt Ma đại sư mới rời khỏi

khách sạn chưa lâu.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

-Họ đi về phương nào?

Tiểu Nhị đáp:

-Các vị đó đến Thiên Tàm Đàn.

LỤC TIỂU PHỤNG

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 13

Trong Hòm Bố Trí Quân Mai Phục

Đàn Thiên Tàm ở ngoài cửa An Định.

Thiên Tử coi trọng muôn dân. Muôn dân lấy nghề nông làm gốc nên thiên tử tế

đức Tiên Nông ở Nam Giao, hoàng hậu tế đức Tiên Tâm ở Bắc Giao.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

-Sao bọn họ lại táng Trương Anh Phong ở Thiên

Tàm Đàn?

Tiểu nhị đáp:

-Vì Thiên Tàm Đàn đã thành hoang phế. Các Lạt Ma dùng làm nơi hỏa táng.

Lục Tiểu Phụng nói:

-Những mục dân ở ngoài biên giới chết đi, thi thể đều do Lạt Ma hỏa táng. Sau

khi họ vào trong quan ải vẫn giữ tập tục này. Thậm chí thứ cỏ dùng để hỏa táng

được cướp từ lạc đà vận tải ngoài quan ải đưa vào.

Tây Môn Xuy Tuyết hỏi:

-Thứ cỏ đó có gì đặc biệt?

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Đặc biệt lắm. Chẳng những nó mềm mại đặc biệt mà khô rồi vẫn giữ màu xanh.

Tây Môn Xuy Tuyết hỏi:

-Thứ cỏ đó dùng làm gì?

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Để lót hòm đựng người chết.

Chàng nói tiếp:

-Trước khi hỏa táng, người chết quàn tại trong hòm.

Tây Môn Xuy Tuyết hỏi:

-Để làm gì?

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Vì Lạt Ma cần tiền, cha có tiền còn phải chờ đợi. Tiểu đệ đã qua đó một lần.

Trong đại điện đầy những hòm rộng hai thước, cao ba thước để dựng đứng.

Tây Môn Xuy Tuyết hỏi:

-Hòm đựng người mà chỉ rộng hai thước cao ba thước thôi ư?

Lục Tiểu Phụng gật đầu. Coi bộ chàng muốn buồn nôn. Chàng đáp:

-Vì thế mà người chết đứng không đủ, nằm không được, cúi lom khom ở trong

hòm.

Tây Môn Xuy Tuyết nghe nói không khỏi chau mày.

Lục Tiểu Phụng lại nói:

-Trong đại điện chẳng những rất nhiều hòm còn những túi vải vàng treo khắp

chỗ.

Tây Môn Xuy Tuyết hỏi:

-Túi vải vàng đựng gì?

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Đựng cốt hôi. Hàng năm họ đưa cốt hôi về một lần. Trước khi đưa đi còn treo

trong đại điện.

Tây Môn Xuy Tuyết nói:

-Chúng ta không thể để họ bỏ Trương Anh Phong vào túi ấy.

Lục Tiểu Phụng thở dài đáp:

-Vì thế mà chúng ta phải đề phòng kẻo rồi hối không kịp.

Tây Môn Xuy Tuyết hỏi:

-Tại sao vậy?

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Ai chưa tới đó thì tuyệt đối không hiểu là nơi thế nào.

Tây Môn Xuy Tuyết hỏi:

-Xem chừng nơi đó rất nguy hiểm phải không?

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Đúng là một nơi chẳng tử tế gì.

Đêm đã khuya. Trong đại điện ánh đèn âm u.

Nguyên tòa đại điện này chẳng khác gì một ngôi mả.

Ngọn gió đêm về tháng chín rất thanh lương nhưng ở đây đầy mùi xú uế không

bút nào tả xiết.

Chỗ ổ chuột của bọn thái giám đã hôi thúi khiến người ta phải buồn nôn, mùi hôi

thối ở đây càng khủng khiếp hơn vì là mùi thối khắm của xác chết hũ nát.

Bỗng nghe đánh " binh " một tiếng. Ván hòm bật ra. Trong hòm tựa hồ có người

dẫy dựa để xông ra.

Chẳng lẽ người chết trong hòm sống lại?

Cả Tây Môn Xuy Tuyết cũng không khỏi ớn lạnh xương sống.

Lục Tiểu Phụng vỗ vai y cười gượng nói:

-Tây Môn huynh hãy yên dạ. Người chết không thể sống lại được đâu.

Tây Môn Xuy Tuyết cũng cười lạt.

Lục Tiểu Phụng nói:

-Những người chết trương lên làm bể ván hòm mà thôi.

Tây Môn Xuy Tuyết lạnh lùng hỏi:

-Có ai cần công tử giải thích đâu?

Lục Tiểu Phụng nói:

-Tiểu đệ sợ Tây Môn huynh bở vía.

Tây Môn Xuy Tuyết đáp:

-Ta chỉ sợ một hạng người.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

-Hạng người nào?

Tây Môn Xuy Tuyết đáp:

-Hạng người lắm miệng, thích nói ba hoa.

Lục Tiểu Phụng cười ồ. Dĩ nhiên không phải là tiếng khoan khoái. Bất luận là ai

tới đây cũng chẳng sung sướng gì.

Chàng lảm nhảm tự nói một mình:

-Lạ thật! Bọn người đó sao lại chẳng thấy một tên nào đến đây?

Chàng vừa nói vừa đi lách vào khe những hòm gỗ.

Theo ý chàng thì chẳng thà nói ba hoa hơn cứ ngậm miệng.

Chàng lại nói:

-Chẳng lẽ bọn họ đang đốt thi thể Trương Anh Phong ở sau điện. Vì tại đó đặt

một cái lò duy nhất.

Tây Môn Xuy Tuyết hỏi:

-Chỉ có cái lò duy nhất thôi ư?

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Ở đây chỉ có một lò mà lại không thấy khói bốc lên.

Tây Môn Xuy Tuyết nói:

-Công tử biết thật nhiều chuyện.

Sau đại điện đột nhiên có người cười lạt lên tiếng:

-Đáng tiếc có điều gã vẫn chưa hay là cái lò đó có thể đồng thời thiêu được bốn

người. Chúng ta sẽ bỏ bốn người các vị vào đó đốt cháy thành than.

Thật là quái dị! Con người quái dị, âm điệu cũng quái dị.

Bọn Lạt Ma người nào cũng quái dị nhưng hai tên Lạt Ma này chẳng những quái

dị mà còn xấu xa, hủ lậu. Không ai hình dung được bộ mặt của chúng, dường như

đây là những bộ mặt ác quỷ bằng đồng đúc nên.

Hai tên Lạt Ma mình mắc áo cà sa vàng mà che kín nửa mình, để lộ vai bên trái.

Cánh tay trái đeo chín vòng đồng. Trái tai cũng đeo một vòng. Binh khí của bọn họ

cũng là vòng đồng. Nhoài chỗ tay cầm, bốn mặt đều lởm chởm những mũi nhọn.

Bất luận là ai tới đây ngó thấy hai nhân vật này một cách đột ngột đều phải toát

mồ hôi lạnh.

Lục Tiểu Phụng bật cười. Chàng vừa cười vừa noíi:

-Té ra những Lạt Ma này không biết đếm. Bọn ta chỉ có hai người chứ không

phải bốn.

Thanh âm kia lại nói:

-Phía trước có hai người. Phía sau cũng hai người cộng lại là bốn.

Tên Lạt Ma vừa nói toét miệng cười để lộ hàm răng trắng hếu coi rất hung dữ.

Còn Lạt Ma kia bột mặt chẳng khác xác chết trôi.

Lục Tiểu Phụng không hiểu hỏi:

-Đằng sau còn có hai người là ai?

Tên Lạt Ma cười đầy vẻ hung dữ đáp:

-Chính là hai người chờ đợi các người cùng đến

Tây Thiên một chuyến.

Lục Tiểu Phụng cười nói:

-Tại hạ không muốn đến Tây Thiên. Bên đó tại hạ chẳng có bạn hữu nào hết,.

Tên Lạt Ma không cười lạnh lùng hô:

-Giết đi!

Vòng đồng chấn động. Hai tên Lạt Ma chuẩn bị nhảy xổ lại.

Tây Môn Xuy Tuyết lạnh lùng hiỏi:

-Hai người này đều là Lạt Ma ư?

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Chỉ có hai tên thôi.

Tây Môn Xuy Tuyết nói:

-Lạt Ma về phần công tử.

-Còn Tây Môn huynh?

Tây Môn Xuy Tuyết cười một tiếng, đột nhiên rút kiếm ra nhằm đâm vào cái

hòm gỗ bên cạnh.

Chẳng một ai tưởng tượng được y rút kiếm động thủ nhanh đến thế. Cũng không

ai hiểu tại sao y phóng kiếm đâm vào cái hòm gỗ?

Mũi kiếm của y nguyên không phải đâm người chết.

Trong nháy mắt bỗng nghe đánh " binh " một

tiếng. Một cái hòm gỗ khác đột

nhiên bể ra. Một thanh kiếm tựa hồ rắn độc nhằm đâm vào huyệt Thử Khê trên

mình Lục Tiểu Phụng.

Chiêu kiếm này phóng ra cũng mau lẹ và nguy hiểm quá chừng, lại ra ngoài sắc

tưởng tượng của con người.

Tử nhân còn giết người được chăng?

Nếu Lục Tiểu Phụng không phải là Lục Tiểu Phụng thì đã chết dưới nhát kiếm

này. Nhưng Lục Tiểu Phụng vẫn là Lục Tiểu Phụng. Đột nhiên chàng vươn tay

dùng hai ngón kẹp chặt lưỡi kiếm.

Bất luận trong rương có người hay có ma quỷ cũng vậy, kiếm phóng ra thì dù là

kiếm của người hay ma quỷ đều bị chàng kẹp chặt.

Tuyệt kỹ vô song của Lục Tiểu Phụng chẳng bao giờ chụp sểnh.

Cũng trong chớp mắt này lại nghe đánh " sột " một tiếng. Mũi kiếm của Tây

Môn Xuy Tuyết đã đâm vào hòm gỗ.

Trong hòm gỗ đột nhiên phát ra tiếng rú thê thảm. Ván gỗ tung bay. Một người

chuồn ra.

Người này đen sì mà gầy đét. Tay cầm thanh kiếm màu đen. Mặt đầy máu tươi

mà là máu đỏ lòm.

Lục Tiểu Phụng thở dài nói:

-Té ra bọn chúng những bốn người.

Tây Môn Xuy Tuyết lạnh lùng nói tiếp:

-Bốn người với bảy con mắt.

Người áo đen từt rong hòm gỗ chui ra, mắt bên traíu đã bị mũi kiếm đâm thủng.

Hắn như kẻ điên khùng múa kiếm gióng con rắn đen, đâm liền chín kiếm nhanh

như chớp. Kiếm pháp thật là quái dị.

Đáng tiếc hắn sử dụng kiếm lại gặp phải Tây Môn Xuy Tuyết.

Tây Môn Xuy Tuyết lạnh lùng nói:

-Ta không định giết người.

Kiếm quang lấp loáng. Người áo đen đột nhiên dừng tiếng rú. Thân hình cứng

đơ như tượng gỗ đứng đó. Máu tươi không ngớt chảy. Người hắn đột nhiên té

xuống mềm xèo như cái bao bố.

Lục Tiểu Phụng vẫn giữ mũi kiếm nhìn cái hòm trước mặt. Trong hòm vẫn

không thấy động tĩnh gì. Chàng nói:

-Người trong này nhất định không phải Lạt Ma.

Tây Môn Xuy Tuyết " ồ " một tiếng.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

-Tiểu đệ giữ mũi kiếm, Tây Môn huynh hạ tên

Lạt Ma kia dùm cho được chăng?

Tây Môn Xuy Tuyết đáp:

-Được.

Thanh kiếm của y như con chim ưng đột nhiên lướt tới. Kiếm quang chẳng khác

điện chớp đâm vào Lạt Ma có tiếng cười hung dữ. Y không thích nghe Lạt Ma cười

kiểu này.

Lạt Ma vung song hoàn phản kích. Chiêu thức cũng cực kỳ quái dị.,

Cặp vòng này là một thứ binh khí ngoại môn rất quái dị. Bất luận đao kiếm nào

bị mắc vào vòng chẳng bị bẻ gẫy cũng bị đoạt

mất.

Kiếm quang lấp loáng đâm vào cặp vòng đồng chẳng khác gì con ngài gieo

mình vào lửa đỏ.

Tên Lạc Ma có tiếng cười hung ác xoay cặp vòng một cái định bẻ gãy thanh

kiếm của Tây Môn Xuy Tuyết. Miệng hắn quát:

-Gẫy này!

Thanh âm chưa dứt, hắn chợt phát giác mũi kiếm lạnh ngắt đã đưa tới trước cổ

họng.

Lạt Ma lại cảm thấy lạnh lẽo hơn. Mũi kiếm từ từ chui vào dòng máu rồi hắn

không biết gì nữa,. tiếng cười cũng chấm dứt.

Tên Lạt Ma không cười, tuy mặt chẳng còn chút huyết sắc cũng nghiến răng

xông tới.

Tây Môn Xuy Tuyết trỏ vào Lục Tiểu Phụng nói:

-Hòa thượng về phần công tử.

Y từ từ giơ kiếm lên, khẽ thổi cho máu trên lưỡ kiếm nhỏ xuống, không thèm

ngó tới Lạt Ma cái nào.

Lạt Ma ngơ ngác nhìn máu nhỏ giọt rồi xoay mình nhảy xổ về phía Lục Tiểu

Phụng.

Lục Tiểu Phụng một tay kẹp lưỡi kiếm ở trong hòm gỗ đâm ra, nhăn nhó cười

nói:

-Người này vẫn không chịu thua.

Một tiếng choang vang lên cắt đứt câu nói của chàng.

Chín cái vòng đồng đeo ở cánh tay trái Lạt Ma bay lên nhảy múa. Người hắn

cũng vọt đi rất lẹ.

Vòng đồng tuột khỏi tay, người hắn chuồn qua cửa sổ đã bị đụng bể. Hắn trốn

mất hút rồi.

Tây Môn Xuy Tuyết đã tra kiếm vào vỏ. Hai tay

chắp sau lưng, lạnh lùng ngó

màn kịch diễn biến.

Lại mấy tiếng leng keng như chuỗi hạt câu tớt xuống bàn ngọc.

Lục Tiểu Phụng khẽ búng ngón tay cho hính cái vòng rớt xuống.

Nguyên những vòng này món binh khí rất lợi hại nhưng đến trước mặt Lục Tiểu

Phụng lại biến thành đồ chơi của trẻ nít.

Tây Môn Xuy Tuyết hỏi:

-Công tử có bán mấy ngón tay này không?

Lục Tiểu Phụng hỏi lại:

-Tây Môn huynh dùng cái gì để mua nó?

Tây Môn Xuy Tuyết đáp:

-Cần ra thì ta dùng ngón tay của mình để thay đổi.

Lục Tiểu Phụng cười khà khà, thngr thẳng nói:

-Tiểu đệ đã biết kiếm pháp của Tây Môn huynh đến trình độ phi thường mà lúc

ra tay lại cực kỳ mau lẹ nhưng nói đến ngón tay thì tay của Tây Môn huynh nhiều

lắm chỉ đổi được một ngón chân của tiểu đệ mà thôi.

Trong hòm gỗ vẫn không thấy động tĩnh gì.

Thanh kiếm tuyệt không phải ở tay Lục Tiểu Phụng phóng ra. Vậy người phóng

đâu?

Lục Tiểu Phụng gõ vào cái hòm hỏi:

-Chẳng lẽ ông bạn định ẩn nấp vĩnh viễn trong đó không bao giờ ló mặt ra

ngoài?

Không thấy tiếng người đáp lại, Lục Tiểu Phụng lại nói:

-Ông bạn mà không ra thì ta đập tan cái nhà của ông bạn.

Vẫn không có tiếng người phản ứng.

Lục Tiểu Phụng thở dài nói:

-Chẳng lẽ người này không hiểu tiếng nói của ta? Hay là hắn nhất định gan lỳ?

Chàng giơ tay lên đập một cái. Cái hòm bị bể liền.

Người vẫn còn ở trong hòm không nhúc nhích. Nước mắt nước mũi, nước miếng

đều chảy ra đem theo mùi ôi thối rất khó ngửi. Người hắn sợ quá chết tươi rồi.

Lục Tiểu Phụng đứng ngẩn người ra.

Thần bí kiếm phái trên Ngọn Thủy Phong ứui Thánh Mẫu nổi tiếng man rợ làm

cho ngưpừo ta khiếp vía. Không ngờ chính họ nát cảm đến thế.

Tây Môn Xuy Tuyết đột nhiên nói:

-Người này không phải ở trên ngọn Thuỷ Phong núi Thánh Mẫu tới đây.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

-Sao Tây Mon huynh biết thế?

Tây Môn Xuy Tuyết đáp:

-Ta nhận biết kiếm pháp của bọn họ?

Lục Tiểu Phụng hỏi:

-Kiếm pháp này là kiếm pháp gì?

Tây Môn Xuy Tuyết đáp:

-Long Quyền Phong.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

-Long Quyền Phong Kiếm ở phái nào?

Tây Môn Xuy Tuyết đáp:

-Long Quyền Phong là kiếm thuật của Nam Hải kiếm phái.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

-Vậy bọn này là đệ tử Nam Hải kiếm phái hay sao?

Tây Môn Xuy Tuyết đáp:

-Nhất định là thế.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

-Tại sao bọn chúng lại mạo xưng là kiếm khách trên ở ngọn Thuỷ Phong núi

Thánh Mẫu.

Tây Môn Xuy Tuyết đáp:

-Cái đó công tử phải hỏi họ mới biết.

Lục Tiểu Phụng thở dài đáp:

-Đáng tiếc người này dường như hiện giờ không nói được nữa.

Tây Môn Xuy Tuyết đáp:

-Đừng quên phia sau còn hai người.

Phía sau còn hai người? Một người chết và một ngời sống.

Người chết dĩ nhiên không cử động được mà người sống cũng hết nhúc nhích.

Người chết là Trương Anh Phong, người sống là Nghiêm Nhân Anh.

Người sống là một thiếu niên cao ngạo, lúc này gã nằm thẳng cẳng như người

chết bên ò lửa, tựa hồ để chờ đợi hỏa thiêu.

Lục Tiểu Phụng nâng đỡ gã dậy mới biết là gã chưa chết mà chỉ bị người điểm

huyệt.

Tây Môn Xuy Tuyết vung tay giải khai huyệt đạo rồi ngó gã bằng cặp mắt lạnh

lùng.

Nghiêm Nhân Anh cũng ngó bột mặt xanh lướtt của Tây Môn Xuy Tuyết. Gã

gắng gượng đứng dậy hỏi:

-Người là ai?

Tây Môn Xuy Tuyết đáp:

-Ta là Tây Môn Xuy Tuyết.

Nghiêm Nhân Anh da mặt co rú lại, ngồi phệt xuống thở dài nói:

-Ngươi giết ta đi.

Tây Môn Xuy Tuyết cười lạt không nói gì.

Nghiêm Nhân Anh nghiến răng hỏi:

-Sao người không giết ta mà lại cứu ta?

Lục Tiểu Phụng thở dài đáp:

-Vì y không muốn giết ông bạn, chỉ có ông bạn là định giết y.

Nghiêm Nhân Anh cúi đầu xuống, coi bộ lúc này sống còn khó chịu hơn là chết.

Tây Môn Xuy Tuyết đột nhiên lớn tiếng:

-Thủ pháp điểm huyệt này cũng là thủ pháp của

phái Nam Hải.

Lục Tiểu Phụng chau mảy hỏi:

-Gã mời bọn họ đến trợ thủ, sao họ lại ra tay đối với gã?

Tây Môn Xuy Tuyết lạnh lùng đáp:

-Câu này công tử nên hỏi thẳng gã.

Lục Tiểu Phụng chưa kịp hỏi, Nghiêm Nhân Anh đã nghiến răng nói:

-Không phải ta mời họ đến mà chính họ đến kiếm ta.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

-Bọn họ tự nhân đứng ra hết sức giúp ông bạn để báo thù ư?

Nghiêm Nhân Anh gật đầu đáp:

-Bọn họ tự giới thiệu đều là cố hữu của tiên sư?

Lục Tiểu Phụng hỏi:

-Ông bạn nghe nói vậy cũng tin ư?

Nghiêm Nhân Anh cúi đầu không đáp. Gã còn nhỏ tuổi quá nên chưa hiểu

những sự nguỵ trá trên chốn giang hồ.

Lục Tiểu Phụng lại gượng cười hỏi:

-Ông bạn có biết vì lẽ gì mà bọn họ muốn giết ông bạn không?

Nghiêm Nhân Anh ngần ngừ đáp:

-Bọn họ vừa đến đây liền ra tay ám toán ta. Dường như ta nghe họ nói một câu.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

-Họ nói thế nào?

Nghiêm Nhân Anh đáp:

-Họ bảo không phải bọn ta muốn giêt người mà ba pho tượng sáp ong kia muốn

sát hại ngươi đó.

Đây là câu bọn người kia thốt ra giữa lúc Nghiêm Nhân Anh té xuống.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

-Tượng nào đâu?

Nghiêm Nhân Anh đáp:

-Những tượng bằng sap ong do đại sư huynh ta nặn ra.

Gã dừng lại một chút rồi tiếp:

-Trong bảy anh em đồng môn chúng ta, đại sư huynh là con người thông minh

khéo tay hơn hết.

Rồi gã giải thích:

-Đại sư huynh ta ngó thấy mặt ai rồi y cứ thủ trong tay áo cũng nặn ra người đó

rất mau lẹ và hoàn toàn giống hệt.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

-Phải chăng y là người trong nhà Nê Nhân Trường ở kinh thành?

Nghiêm Nhân Anh đáp:

-Kinh thành chẳng khác nào ngôi nhà cũ của y

nên y quen biết rất nhiều và biết

cả Ma Lục Ca.

Gã dừng lại một chút rồi tiếp:

-Khi y cùng ta chia tay, trong mình chưa có pho tượng sáp ong nào nhưng lúc ta

liệm thi thể y thì trong bọc y rớt ra ba pho tượnhg sáp ong.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

-Hiện giờ ba pho tượng đó đâu?

Nghiêm Nhân Anh đáp:

-ở trong mình ta nhưng ba người này không quen biết ai.

Lục Tiểu Phụng nhận ra được hai người là

Vương tổng quản và Ma Lục Ca.

Trương Anh Phong quả nhiên là khéo tay. Đáng tiếc pho tượng thứ ba đã bẹp

dúm.

Lục Tiểu Phụng lại nói:

-Ba pho tượng này nhất định y đã nặn trước lúc lâm tử vì y biết họ muốn giết y.

Tây Môn Xuy Tuyết hỏi:

-Công tử nhận định ba người này là hung thủ giết y ư?

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Nhất định đúng rồi.

Tây Môn Xuy Tuyết nói:

-Trước khi lâm tử y còn muốn sư đệ báo thù cho y nên mới nặn ra chân tướng

hung thủ.

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Đúng thế.

Tây Môn Xuy Tuyết hỏi:

-Nhưng lúc lâm tử y còn kiếm đâu ra được sáp ong để nặn tượng.

Nghiêm Nhân Anh đáp:

-Y không phải kiếm vì lúc nào cũng đem theo một nắm sáp ong rất lớn. Hễ rảnh

việc là y lại nặn đồ chơi.

LỤC TIỂU PHỤNG

Cổ Long

Quyển 3
Chương 14

Uy Danh Bốc Cự Khiết Xuyên Tương

Lục Tiểu Phụng thở dài nói:

- Xem chừng hai bàn tay khéo léo của y chẳng những phải tự nhiên mà có, dường như y phải rèn luyện mới thành.

Sự thực chẳng những y rèn luyện cực nhọc mà còn vì một điểm không ai hiểu được, đó là say sưa nghề nặn.

Bất luận việc gì ở đời cũng vậy, muốn cho được

tận thiện tận mỹ, con người phải say mê nghề đó mới thành. Tỷ như Tây Môn Xuy Tuyết say mê kiếm thuật.

Tây Môn Xuy Tuyết không khỏi lộ vẻ xúc động vì y hiểu rõ mối say sưa nồng nhiệt hơn ai hết.

Hồi y còn nhỏ tuổi, y mê kiếm đến nỗi cả những lúc tắm rửa hay đi ngủ, trong tay vẫn ôm khư khư thanh kiếm.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Trương Anh Phong yêu cầu Ma Lục Ca dẫn hắn vào ổ thái giám nguyên là để kiếm Tây Môn huynh.

Tây Môn Xuy Tuyết hỏi:

- Nhưng y đã vô tình khám phá ra những điều bí mật của Vương tổng quản và Ma Lục Ca phải không?

Lục Tiểu Phụng gật đầu đáp:

- Vì thế bọn họ giết hắn để bịt miệng. Tây Môn Xuy Tuyết nói:

- Vương tổng quản và Ma Lục Ca là những kẻ bất tài nhưng người thứ ba chắc là một tay đại cao thủ.

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Trương Anh Phong cũng tự biết không phải là địch thủ của người đó và nắm chắc cái chết trong tay nên hắn đã lén lút nặn tượng bọn kia để có người biết mà báo thù cho hắn. Hắn còn đoán chắc những người báo thù cho mình sau này không biết mặt ba hung thủ kia,

Tây Môn Xuy Tuyết nói:

- Do đó chúng ta có thể nhận ra điều bí mật mà

ba người thương nghị với nhau là một vụ bí mật ghê gớm.

Lục Tiểu Phụng giải thích thêm:

- Nơi đó phòng ốc chật hẹp mà lại đông người nhung nhúc, bọn chúng không kiếm được chỗ nào dấu xác chết để huỷ diệt cho biệt tích.

Tây Môn Xuy Tuyết nói:

- Vì thế mà bọn chúng phải để xác chết lên lưng ngựa cho nó đem ra ngoài.

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Bọn chúng còn có ý định đổ vạ cho Tây Môn huynh rồi những người ở phái Nga Mi sẽ quyết đấu sinh tử với huynh đài. Đó là kế Nhất Tiễn Xạ Song Điêu.

Bây giờ tuy nội vụ đã rõ ràng nhưng còn một điều trọng yếu nhất là chưa biết pho tượng thứ ba trỏ vào ai? Nó đã bẹp dúm không nhận diện được nmữa.

Hiện giờ ba vấn đề đang đảo lộn trong đầu óc mọi người: - Người thứ ba là ai?

- Người đó đến ổ thái giám kiếm Vương tổng quản để thương nghị chuyện bí mật gì?

- Vụ bí mật này có liến quan gì tới cuộc chiến đêm mai không? Tây Môn Xuy Tuyết chú ý nhìn pho tượng bẹp dúm nói: - Không hiểu là ai? Người đó nhất quyết không phải nhà sư chất phác vì người này trên đầu có tóc.

Trương Anh Phong chẳng những nặn dong mạo mà còn nặn cả đầu tóc nữa.

Tây Môn Xuy Tuyết lại nói: - Dường như người này mập lắm. Lục Tiểu Phụng đáp:

- Không phải mập đâu. Vì cái mặy méo mó nên coi như người mập.

Tây Môn Xuy Tuyết nói: - Người này còn có râu nhưng không dài lắm.

Lục Tiểu Phụng nói theo:

- Xem chừng hắn cũng chưa nhiều tuổi.

Tây Môn Xuy Tuyết nói: - Dường như da mặt hắn xanh lè?

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Đây không phải là da xanh mà là màu sắc của sáp ong.

Chàng thở dài, cười gượng nói tiếp:

- Hiện giờ chúng ta mới biết hắn là người đứng

tuổi, có râu, không mập mà cũng không ốm quá.

(thiếu một đoạn,)

Lão già lộ vẻ hoài nghi đáp:

- Không được. Lúc ta nắn lại, bất cứ ai cũng không thể đứng bên dòm ngó.

Đây là luật lệ của lão. Lời nói của lão khác nào một mệnh lệnh. Lục Tiểu Phụng không dám kháng cực đành bỏ đi. Chàng đến tiệm Thái Hòa ở đường phố trước mặt uống trà cũng thú.

Thái Hòa là một quán trà lớn. Sáng sớm vừa mở cửa, khách đã kéo vào ngồi hết chỗ.

Quán trà này ở kinh thành là một nơi đặc biệt để người ta tụ hội. Những khách đến không phải chỉ những nhân vật thuần tuý nghiện trà. Nhất là buổi sáng sớm, số đông đến đây để làm việc giao dịch.

Thợ ngõ, thợ mộc, thợ máy cũng thương gia các loại chẳng thiếu hạng nào. Muốn tìm thợ khéo mà đến muộn là không tìm được.

Trong quán tuy nhiều hạng người phức tạp nhưng chỗ nào ra chỗ đấy, việc kiếm người rất dễ dàng không thể sai trật.

Lục Tiểu Phụng đã đến đây nhiều lần, hiểu rõ quy củ. Chàng tìm chỗ ngồi ngay bên cửa, kêu pha một bình trà hảo hạng tám trăm một gói.

Tại trà quá này người ta không bán trà bằng cân bằng lạnh mà bán theo bình theo gói. Một bình hoặc một gói trà có thứ hai trăm, có thứ bốn trăm. Hạng thượng hảo là tám trăm một gói.

Tám trăm tức là tám đồng tiền lớn. Những đại gia ở kinh thành, tám đồng tiền lớn không vào đâu.

Lục Tiểu Phụng vưà yống hai hợp trà toan kêu

tiểu nhị ra ngoài mua mấy thứ điểm tâm ăn chơi thì có hai người đến ngồi đối diện chàng.

ở quán trà khách dến ngồi cùng bàn là chuyện thường. Song hai nhân vật này thái độ rất cổ quái, nhãn thần lại càng kỳ dị. Bốn con mắt giương lên nhìn chằm chặp vào mặt chàng không ngớt.

Cách ăn mặc của hai người rất diêm dúa, nhãn thần rất sắc bén,. huyệt Thái Dương gồ lên chứng tỏ đều là cao thủ võ lâm.

Người lớn tuổi vừa cao vừa lớn, khí thế uy mãnh. Tuy hắn không đeo binh khí nhưng hai bàn tay nổi gân xanh chứng tỏ chường lực có thể đập tan bia vỡ đá.

Gã nhỏ tuổi hơn, phục sức càng hoa lệ, khí vũ cao ngạo hơn người lớn tuổi. Cặp mắt sáng ngời đầy máu tựa hồ suốt đêm không ngủ, lại ra chiều phẫn nộ

bi ai.

Hai người nhìn chòng chọc Lục Tiểu Phụng nhưng chàng lờ đi nhưkhông ngó thấy.

Chúng đưa mắt nhìn nhau một cái rồi người lớn tuổi lấy ra cái hộp gỗ đặt trên bàn cất tiếng hỏi: - Phải chăng các hạ là Lục Tiểu Phụng?

Lục Tiểu Phụng đánh đáp lại bằng cái gật đầu, môi chàng cũng mấp máy.

Cặp râu mép của chàng dài như hai hàng lông mày đã làm phiền cho chàng quá nhiều.

Người lớn tuổi tự giớ thiệu: - Tại hạ là Bốc Cực. Lục Tiểu Phụng hững hờ đáp: - Các hạ mạnh giỏi chứ?

Nét mặt chàng vẫn thản nhiên, lại tựa hồ chưa từng nghe danh tự đối phương. Thực ra chàng đã

được nghe rồi.

Trên chốn giang hồ chẳng có người chưa nghe thấy danh tự này. Khai Thiên Chưởng Bốc Cực khét tiếng vùng Xuyên Tương lại là tổng thủ lãnh ba mươi sáu bang đại đạo trên giải đất này.

Cặp mắt Bốc cực bỗng long lên.

Bình thường hễ hắn láo liên cặp mắt là muốn giết người nhưng lúc này hắn nhẫn nại, trầm giọng hỏi: - Các hạ không nhận ra Bốc mỗ ư?

Lục Tiểu Phụng đáp: - Tại hạ chưa được vãn danh. Bốc Cự Cười hỏi:

- Chắc các hạ nhận được trong cái hộp này đựng gì?

Hắn mửo hộp ra. Hiển nhiên trong đựng ba viên ngọc bích sáng ngời lại không nmột chút dấu vết.

Lục Tiểu Phụng bviết người biết của, dĩ nhiên chàng nhận ra là những bảo vật đáng giá liên thành nhưng chàng gục gặc cái đầu đáp:

- Tại hạ chưa thấy những vật này bao giờ? Bốc Cự lạnh lùng nói:

- Bốc mỗ cũng biết các hạ chưa thấy qua vì số người được thấy báu vật này chẳng có bao nhiêu.

Hắn đẩy cái hộp đến trước mặt Lục Tiểu Phụng nói tiếp:

- Nếu các hạ ưng chịu một điều là cái hộp này thuộc quyền sở hữu của các hạ đó.

Lục Tiểu Phụng cố ý hỏi: - Điều chi?

Bốc Cực đáp:

- Ba viên ngọc bích đổi lấy ba tấm băng của các

hạ? Lục Tiểu Phụng hỏi: - Băng gì?

Bốc Cực cười lạt ghỏi lại:

- Trước mặt người chân chính không nói chuyện giả dối. Các hạ có ưng chịu hay không?

Lục Tiểu Phụng chỉ cười mà không đáp.

Hai người này vừa ngồi xuống, chàng đã biết chúng có chuyện gì rồi. Bốc Cực nói tiếp: - Bốc mỗ đã thiết pháp thông tri cho các bạn hữu giang hồ các nơi: nếu trong mình không có băng đoạn thì đừng vào Cấm Thành một cách càn rỡ, bằng không tất bị giết bỏ.

Câu này Lục Tiểu Phụng đã nghe Ngụy Tử Vân nói rồi. Chàng biết là gặp chuyện rắc rối.

Bốc Cự dần dần đi tới chỗ không nhịn được, sẵng giọng hỏi lại: - Ccá hạ có ưng thuận không?

Lục Tiểu Phụng buông thõng: - Không ưng thuận.

Giọng nói rất thản nhiên vàg iản dị, chàng không sợ kẻ làm phiền. Bốc Cự đột nhiên đứng phắt dậy, sắc mặt biến đổi, những đốt xương kêu răng rắc. Nhưng hắn chưa ra tay vì gã nhỏ tuổi kéo hắn ngồi xuống. Gã nhỏ tuổi cũng lấy ra một vật để trên bàn nhưng là một mũi Độc Tật Lê.

Độc Tật Lê hễ gặp máu là da thịt sưng lên. Đường gia ỷ vào độc môn này để uy hiếp thiên hạ.

Dưới ánh dương quang, Lục Tiểu Phụng nhận ra mũi Độc Tật Lê chẳng những đúc bằngthép nguyên chất mà cách chế tạo cực kỳ tinh xảo, phức tạp. Trong cành lá có bảy mũi cương châm rất nhỏ bé. Bất luận cương châm cắm vào đốt xương hay da thịt cũng chạy vào huyết quản làm cho chết người, chẳng có cách gì cứu vãn được.

Loại ám khí này thường dấu kín không để người ngoài ngó thấy nên ít kẻ biết nó một cách tường tận.

Cả Lục Tiểu Phụng cũng phải thừa nhận thứ ám khí này ma lực ghê gớm, mới đặt nó lên bàn, chàng đã cảm thấy rùng rợn.

LỤC TIỂU PHỤNG

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 15

Ai Ngờ Mặt Đó Lại Là Tây Môn

Gã thanh niên tự giới thiệu:

- Tại hạ họ Đường.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Đường Thiên Tung phải không?

Thanh niên ngạo nghễ đáp:

- Chính thị.

Thực ra gã có chỗ đáng kiêu ngạo vì trong bọn anh em họ Đường, gã là người nhỏ tuổi nhất mà võ công lại cao hơn hết uy danh vang dội hơn những người kia.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Phải chăng các hạ muốn đem thứ ám khí này đổi lấy băng đoạn của tại hạ?

Đường Thiên Tung lạnh lùng đáp:

- ám khí là vật chết nếu các hạ không biết sử dụng. Dù tại hạ đưa tặng cả túi cũng chẳng ích gì cho các hạ.

Lục Tiểu Phụng thở dài nói:

- Té ra ông bạn chỉ muốn đưa cho ta coi mà thôi.

Đường Thiên Tung đáp:

- Số người được coi ám khí này cũng chẳng có mấy. Lục Tiểu Phụng trả miếng:

- Tại hạ cũng có thể lấy băng đoạn cho ông bạn coi. Số người được coi băng đoạn cũng không nhiều đâu.

Đường Thiên Tung nói:

- Đáng tiếc băng đoạn không thể giết người. Lục Tiểu Phụng đáp:

- Cái đó còn tuỳ ở người được coi nó, thường khi một cọng rơm cũng đủ sát nhân.

Đường Thiên Tung sa sầm nét mặt nhìn chàng đột nhiên đã ấn bàn tay trên bàn một cái. Mũi Độc Tật Lê lập tức vọt lên không đánh " vèo " một tiếng bay cao ba trượng. Lại nghe đánh " sột " một cái. Mũi Độc Tật Lê cắm ngập vào cây trường nhà. Xem chừng thuật phóng ám khí của gã thiếu niên rất cao

minh mà nội công gã cũng ghê người.

Lục Tiểu Phụng lờ đi như không ngó thấy.

Đường Thiên Tung sắc mặt âm trầm nói: - Đó mới là thứ võ khí chân chính để giết người. Lục Tiểu Phụng chỉ " ồ " lên một tiếng.

Đ ường Thiên Tung lại hỏi:

- Ba viên ngọc bích thêm một mạng người, các hạ có chịu đổi không? Lục Tiểu Phụng hỏi lại: - Mạng người nào?

Đường Thiên Tung đáp: - Mạng sống của các hạ. Lục Tiểu Phụng cười rồi hỏi:

- Tại hạ mà không đổi thì ông bạn giết tại hạ hay sao?

Đường Thiên Tung đáp lại bằng tiếng cười lạt: -

Đó là điều mà các hạ vừa khẳng định.

Lục Tiểu Phụng thủng thẳng rót trà ra chung uống hai hớp. Bỗng chàng nhớ ra một điều là Đường Thiên Tung và Bốc Cự đã tìm thấy chàng thì người khác cũng có thể điều tra ra hành tung của chàng.

Mặt khác Nê Nhân Trương đã có thể nặn lại pho tượng sáp ong nhưtrước thì nhất định có người muốn giết lão để bịt miệng.

Lục Tiểu Phụng đặt chung trà xuống, nhất quyết không chịu dừng có dây dưa với hai người này nữa.

Nê Nhân Trương là đường giây tối hậu của chàng, chàng không thể để lão chết được.

Lại nghe Đường Thiên Tung hỏi: - Cac hạ đã quyết định chủ ý chưa?

Lục Tiểu Phụng cười khì khì thủng thẳng đứng

dậy, cầm lấy ba viên ngọc bích bỏ vào túi áo mình.

Bốc Cực ngửng đầu lên hỏi: - Các hạ chịu đổi rồi chứ? Lục Tiểu Phụng lạnh lùng đáp: - Tại hạ không đổi đâu. Bốc Cực biến sắc hỏi:

- Các hạ không đổi sao lại thu nhận ngọc bích của tại hạ? Lục Tiểu Phụng ung dung đáp:

- Tại hạ bồi tiếp các hạ nói chuyện bằng nửa ngày mới đổi được chút vật nhỏ mọn này. Hai vị nên biết thì giờ của tại hạ còn đáng quý hơn cả ngọc bích.

Bốc Cực đứng phắt dậy. Lần này Đường Thiên Tung không cản trở hắn,

đ ã thò hai tay vào trong cái túi da báo đeo ở cạnh sườn.

Lục Tiểu Phụng lời đi như không ngó thấy mỉm cười nói:

- Hai vị muốn lấy băng đoạn chẳng phải là không có dễ nhưng phải nhận điều kiện của tại hạ.

Bốc Cực ráng dằn lửa giận hỏi: - Điều kiện gì?

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Hai vị quỳ xuống, mỗi vị khấu đầu ba cái thì tại hạ cho một tấm. Bốc Cực tức giận gầm lên, vươn tay ra chụp.

Đ ường Thiên Tung cũng chuẩn bị động thủ.

Bỗng nghe đánh " sạp " một tiếng. Bình trà trong tay Bốc Cực bị bóp nát thành từng mảnh. Nước trà đổ đầy vào áo trường bào bằng đoạn tía. Hắn cũng không nhìn thấy bình trà trong tay hắn ra làm sao.

Nguyên hắn định chụp vào vai Lục Tiểu Phụng không ngờ chụp phải bình trà.

Đường Thiên Tung đã thò tay vào túi da báo bốc một nắm ám khí mà không hiểu sao gã chưa liệng ra.

Khi nhìn tới Lục Tiểu Phụng thì chàng đã tới đường phố ở đối diện. Chàng đang mỉm cười nhìn hai người vẫy tay nói: - Ông bạn đánh bể bình trà thì phải bồi thường. Đồng thời tiền trà nước tại hạ cũng nhường cho ông bạn trả luôn. Đa tạ! Đa tạ!

Bốc Cực toan rượt theo, đột nhiên nghe trong miệng Đường Thiên Ting phát ra tiếng ú ớ. Mặt gã đang trắng biến thành màu xanh, rồi từ màu xanh biến thành đỏ bừng. Trán toát mồ hôi nhỏ giọt. Dường như gã bị người điểm huyệt. Hắn tự hỏi: - Lục Tiểu Phụng ra tay vào lúc nào?

Mặt giận xám xanh rồi biến thành lợt lạt. Hắn thở hồng hộc té mạnh xuống ghế.

Bỗng ngoài cửa sổ có tiếng người cười nói:

- Bần tăng đã bảo các vị thí chủ muốn cho Lục Tiểu Phụng nghe lời thùi phải phát động kiềm chế y. Tay y mà còn cử động được thì chỉ còn đường phải nghe lời y mà thôi.

Một người đủng đỉnh tiến vào, đầu trọc lốc, miệng cười chẳng khác gì thổ địa.

Nhà sư lại hỏi:

- Hòa thượng bao giờ cũng nói thật, nay các vị đã chịu tin lời chưa. Lục Tiểu Phụng không ngó thấy nhà sư chất phác. Nếu chàng ngó thấy rồi tất phải xao xuyến tâm hồn. Hiện giờ tuy chàng không ngó thấy lão mà trong lòng đã cực kỳ nôn nóng. Chẳng những nôn nóng mà còn hối hận. Đáng lý chàng không nên để một mình Nê Nhân Trương ở đó, ít ra chàng phải canh gác bên nghoài.

Lục Tiểu Phụng vốn nghiện trà, hễ gặp cơ hội là đi uống liền chẳng bao giờ chàng chịu đứng ngoài cửa sổ uống gió để canh chừng người khác.

Hiện giờ chàng chỉ còn một hy vọng là đừng có người thứ ba nào đến nhà Nê Nhân Trương.

Tâm nguyện của chàng là chỉ cần Nê Nhân Trương được sống bình yên để nặn pho tượng cho chàng. Chàng hối hận liền phát thệ trong ba tháng cữ uống trà, bất luận trà ngon đến đâu cũng mặc.

Nê Nhân Trương vẫn sống mạnh. Coi bộ lão lúc này còn khoan khoái hơn trước nhiều vì lão đã nặn xong pho tượng sáp ong nguyên như cũ, bạc lão sắp thu vào tay.

Con người lớn tuổi xài tiền thì ít mà lại thích kiếm bạc mỗi ngày một nhiều.

Xài tiền và kiếm bạc là hai việc thường mâu

thuẫn nhau. Người kiếm nhiều muốn xài ít, người kiếm ít lại muốn xài nhiều mới thâkt là kỳ.

Lục Tiểu Phụng bước chân vào nhà ngó ngay thấy Nê Nhân Trương, chàng thở phào nhẹ nhõm, chàng vẫn không quên những điều tự hứa thầm trong bụng:" trong ba tháng nhất quyết không uống trà, bất luận trà ngon đến đâu cũng mặc ".

Nê Nhân Trương đưa cả hai bàn tay ra, một tay không còn một tay cầm pho tượng.

Lục Tiểu Phụng dĩ nhiên đã hiểu ý lão.

Con người thủ đoạn là việc cho ai phải được trả giá. Đưa chậm một chút cũng đủ khiến họ không thích rồi. Nê Nhân Trương không đòi tiền trước đã là lịch sự lắm.

Nê Nhân Trương thấy trong tay có tấm ngân phiếu liền buông tay kia ra, nét mặt hớn hở tươi cười.

Lục Tiểu Phụng muốn cười mà cười không thành tiếng. Chàng không ngờ cái mặt pho tượng lại là Tây Môn Xuy Tuyết.

Kim Ngư là một ngõ hẻm tĩnh mịch. ánh dương quang tháng chín chiếu xuống người không lạnh mà cũng không nóng quá. Những buổi đẹp trời đi lại trong ngõ hẻm này là một điều khoan khoái.

Trong lòng Lục Tiểu Phụng lại chẳng khoan khoái chút nào.

Chàng không tin Tây Môn Xuy Tuyết là hung thủ đã giết Trương Anh Phong, chàng càng không tin hắn có thể hòa minh với bọn thái giám.

Điều trọng yếu nhất, chàng tin Tây Môn Xuy Tuyết chẳng hề nói dối, đối với chàng y chàng không thể lừa gạt, nhưng cái mặt pho tượng hiển nhiên lại là mặt Tây Môn Xuy Tuyết.

Lục Tiểu Phụng đã toan hỏi Nê Nhân Trương: - Lão gia không làm lộn đấy chứ?

Nhưng chàng lại không hỏi vì trước nay chàng vẫn tôn trọng kỹ thuật cùng địa vị người khác. Về phương diện này Nê Nhân Trương là tay tuyệt đối không ai dám nghĩ tới.

Nếu bảo chàng Nê Nhân Trương nặn lầm người thì chẳng khác gì tát vào mặt lão một cái thật mạnh khiến lão không chịu nổi.

Trước nay Lục Tiểu Phụng không muốn cho người ta phải khó chịu nhưng chính lòng chàng lại khó chịu đến cực điểm.

Pho tượng sáp ong đối với chàng vốn là một đường dây rất đắc lực nhưng chàng nắm được đường dây vào tay rồi lại trở nên hồ đồ hơn trước.

Vụ này ra làm sao? Chàng không thể nghĩ ra được. ánh dương quang không nóng không lạnh soi vào mặt chàng, đồng thời soi cả vào mặt pho tượng sáp ong trong tay chàng.

Lục Tiểu Phụng vừa đi vừa ngắm pho tượng sáp. Chàng vừa ra khỏi ngõ hẻm bỗng nhảy bổ lên, xoay mình chạy trở lại đường cũ chẳng khác gì bị ngọn roi thúc đầu.

Chàng đã phát giác ra điều chi?

Chỗ Nê Nhân Trương tiếp khách cũng là chỗ lão làm công.

Tron nhà ba mặt đều có cửa sổ. Trên cái bàn lớn bày đủ những bình vật liệu, đao khắc cùng bút vẽ.

Ngoài việc nặn tượng, Nê Nhân Trương còn khắc họa đồ, vẽ hỷ thần. Lục Tiểu Phụng lúc tới lần thứ ba, lão đáng cúi xuống bàn để họa đồ.

Có người đẩy cửa bước vào, lão cũng chẳng buồn ngửng đầu lên ngó.

Trong nhà nhiều cửa sổ mà tưởng chừng vẫn u ám. Nhĩ lực của lão già dĩ nhiên không còn sắc bén như hồi còn trẻ tuổi. Bộ mặt lão tưởng chừng dán chặt xuống nhà. Lục Tiểu Phụng cố ý hắng đặng hai tiếng, lão già không phản ứng. Chàng liền bật tiếng ho lớn hơn, lão vẫn chẳng ngửng cũng không cử động. Ngọn dao khắc trong tay lão tựa hồ cũng không nhúch nhích.

Lục Tiểu Phụng tự hỏi:

- Chẳng lẽ lão già này đã bị người ta hạ độc thủ?

Trái tim chàng chìm hẳn xuống, người chàng nhảy bổ lại. Chàng bước tới sau lưng lão già muốn xoay mặt lão ra coi.

Ngờ đâu lão già đột nhiên lên tiếng:

- Bên ngoài gió lớn quá! Mau đóng cửa lại đi!

Lục Tiểu Phụng giật nẩy mình, gượng cười lùi lại, sẽ sàng đóng cửa. Chàng chẳng khác kẻ cắp mà bị bà già bắt gặp.

Nê Nhân Trương hỏi:

- Công tử còn đến đây làm chi? Lục Tiểu Phụng đáp: - Tại hạ đến đổi tượng.

Nê Nhân Trương hỏi: - Đổi tượng gì? Lục Tiểu Phụng đáp:

- Vừa rồi lão nhân gia giao hàng không đúng nên tại hạ trở lại đổi lấy pho tượng của mình.

Nguyên chàng ra khỏi ngõ hẻm mới phát giác pho tượng bị đánh tráo. Nê Nhân Trương giao lại màu

vàng mà pho tượng của Nghiêm Nhân Anh

đưa cho chàng là màu xanh lạt. Hiển nhiên đã bị lão già đánh tráo khiến Tây Môn Xuy Tuyết phải gánh rtội thay hung thủ. Chàng cho lão lão già này nếy chẳng phải đồng đảng với hung thủ thì cũng bị hắn mua rồi. Lục Tiểu Phụng nói tiếp: - Tại hạ đưa pho tượng sáp ong cho lão gia sửa lại như cũ chứ không phải yêu cầu lão nặn pho tượng khác.

Chàng từ từ tiến vào, vừa đi vừa nhìn lão già tay cầm dao khắc. Chàng sợ con dao này cũng giết người được. Có khi lão tưởng chàng là bức họa đồ mà đưa mũi dao khắc vào cổ họng thì còn chi là đời?

Không ngờ Nê Nhân Trương lại từ từ buông dao xuống rồi quay ra hỏi: - Các hạ nói gì? Lão hán không hiểu.

Lục Tiểu Phụng cũng ngơ ngác. Chàng đã nhìn

rõ mặt lão già Nê Nhân Trương này không phải là Nê Nhân Trương lúc trước.

Chàng tưởng chừng cổ họng bị đút nút không thốt nên lời. Chàng nhìn chằm chặp lão già mấy lần nữa, miệng mới bật ra tiếng hỏi: - Lão gia lã Nê Nhân Trương ư?

Lão già nhe bộ răng vàng ra cười đáp:

- Vương mà tứ còn có chỗ thật chỗ giả nhưng Nê Nhân Trương chỉ một nhà này, ngoài ra không còn phân hiệu nào khác.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Người ở đây lúc nẫy đâu rồi?

Nê Nhân Trương hé cặp mắt ti hí nhìn bốn phía hỏi lại:

- Công tử bảo người nào? Lão hán vừa ở ngoài về. Nơi đây có bóng quỷ nào đâu?

Lục Tiểu Phụng càm thấy miệng đắng ngòm, khác nào người ngậm bồ hòn.

Té ra chàng vừa gặp phải Nê Nhân Trương giả hiệu. Chàng bị lừa gạt chẳng khác gì trẻ nít.

Nê Nhân Trương ngó thấy pho tượng trong tay chàng liền hỏi: - Pho tượng đó do lão hán nặn ra, sao lại lọt vào tay công tử? Lục Tiểu Phụng hỏi lại: - Lão nhân gia đã gặp người này chưa?

Nê Nhân Trương đáp: - Chưa.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Lão nhân gia chưa gặp mà sao cũng nặn cho giống hệt được. Nê Nhân Trương cười khà khà đáp:

- Lão hán không bao giờ trông thấy Quan Công mà vẫn nặn thành Quan lão gia.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Phải chăng có người họa hình đưa cho lão gia nặn tượng? Nê Nhân Trương cười đáp: - Thế là công tử hiểu rồi đó.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Ai đến bảo lão gia nặn pho tượng này? Nê Nhân Trương đáp: - Chính là người này đây.

Lão quay lại với lấy pho tượng để trên bàn nói tiếp:

- Y đến giữa lúc hán đang cầm cục sáp trong tay liền nặn ra y luôn nhưng quên đưa đưa cho y. Lục Tiểu Phụng sáng mắt lên. Đáng tiếc tay lão nắm trúng đầu tượng thành ra chàng chưa nhìn rõ mặt.

Nê Nhân Trương gục gặc cái đầu thở dài, miệng lảm nhảm:

- Con người già nua đầu óc thật là kém quá. Không quên cái này cũng quên cái kia.

Lục Tiểu Phụng mỉm cười nói:

- Cân não lão gia tuy không được tinh tường nhưng lại gặp vận hên. Lục Tiểu Phụng nói tiếp: - Nếu lão gia nhớ đưa tượng cho họ thì hụt mất mấy trăm lạng bạc. Nê Nhân Trương mắt sáng lên hỏi: - Bây giờ công tử có thể trả lão hán năm trăm bạc không?

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Lão gia cứ đưa pho tượng kia cho tại hạ là mấy trăm lạng bạc sẽ vào tay lão gia.

Nê Nhân Trương ngoác miệng ra mà cười rồi

không ngậm lại được nữa. Lập tức lão đưa pho tượng đến trước mặt Lục Tiểu Phụng.

Lục Tiểu Phụng đưa tay ra đón lấy thì đột nhiên nghe đánh " đùng " một tiếng. Đầu tượng bể ra. Bảy, tám điểm hàn tinh bắn tới nhằm thẳng vào cổ họng chàng.

Nguyên pho tượng đặt dấu ám khí và cơ quan bí mật rất lợi hại. Cổ họng Lục Tiểu Phụng lại cách không đầy hai thước.

Quãng cách hai thước mà tốc độ nhanh như chớp của mấy mũi Độc Châm Huyết Phong Hầu thì còn trệch làm sao được?

Phen này chắc Lục Tiểu Phụng phải mất mạng.

Bất luận là ai gặp trường hợp này cũng đều không toàn tính mạng. Quãng cách đã gần. Độc Châm Trị bắn ra bằng một tốc độ chớp chóng thì trên

trời dưới đất tuyệt không ai tránh khỏi.

Hiển nhiên người đặt cuộc ám toán đã suy nghĩ rất sâu xa, rất tinh vi, chẳng những ăn chắc chín phần mười là tuyệt không còn một chút nào sai trật.

Ai cũng cho là chuyến này hết đời Lục Tiểu Phụng. Thế mà chàng không chết vì trong tay chàng cũng có pho tượng sáp ong.

Lúc cơ quan phát động, chàng búng pho tượng ra trúng bảy chấm hàn tinh.

Các châm đánh trúng pho tượng rồi, dư lực chưa hết. Lại đập vào cổ họng chàng.

Pho tượng tuy không đánh chết người nhưng chang cũng một phen bở vía.

Giữa lúc ấy Nê Nhân Trương tung mình lên chuồn qua cửa sổ nhanh như chớp.

Khi Lục Tiểu Phụng phát giác, người lão đã ở bên ngoài cửa sổ.

Nê Nhân Trương phản ứng mau lẹ. Lão đánh không trúng Lục Tiểu Phụng liền tung mình rút lui.

Nhưng lão vừa chuồn ra bỗng nghe một tiếng la hoảng. Tiếng la rất cấp bách. Tiếp theo là một tiếng binh tựa hồ vật gì đập mạnh vào cột gỗ, rồi tiếng la đột nhiên im bặt.

Lúc Lục Tiểu Phụng chạy ra thì Nê Nhân Trương đã nằm dưới đất. Dường như lão ngất xỉu rồi.

Ngoài ra còn một người đứng bên đưa tay lên đầu mà cái đầu trọc lốc. Lục Tiểu Phụng bật tiếng la: - Nhà sư chất phát.

Nhà sư chất phác vẫn còn ôm đầu nhăn nhó cười:

- Xem chừng phen này hòa thượng phải đổi danh tự và kêu bằng hòa thượng xúi quẩy.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Hòa thượng xúi quẩy hồi nào đâu? Nhà sư chất phác đáp:

- Hòa thượng không xúi quẩy thì sao lại bị cái đầu rắn chắc đập vào sọ? Lúc này đầu Nê Nhân Trương đã sưng vù một chỗ biến thành màu xanh xám.

Lục Tiểu Phụng vừa buồn cười vừa lấy làm kỳ. Dĩ nhiên chàng biết hai cái đầu tuyệt nhiên không phải là ngẫu nhiên đụng vào nhau nhưng chàng nghĩ không ra tại sao nhà sư chất phác lại giúp chàng.

Nhà sư chất phác tay xoa đầu, miệng lảm nhảm: - May mà hòa thượng đầu rắn không thì đã bể rồi. Lục Tiểu Phụng cười đáp:

- Thế là hòa thượng tuy xúi quẩy nhưng Nê Nhân Trương còn xúi quẩy hơn.

Nhà sư chất phác hỏi:

- Công tử bảo là Nê Nhân Trương ư? Lục Tiểu Phụng hỏi lại:

- Lão không phải là Nê Nhân Trương hay sao? Nhà sư chất phác đáp:

- Nếu người này là Nê Nhân Trương thì hòa thượng cũng là Lục Tiểu Phụng.

Sự thực Lục Tiểu Phụng dĩ nhiên đã biết hắn là Nê Nhân Trương giả hiệu nhưng chàng nghĩ không ra Nê Nhân Trương chân chính chàng gặp lúc nẫy lại đánh tráo pho tượng sáp ong để gạt chàng.

Nhà sư chất phác lại nói:

- Tuy hòa thượng chẳng tốt đẹp gì nhưng cũng dám kiếm Nê Nhân Trương bảo lão nặn tượng.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Vì thế mà hòa thượng quen biết Nê Nhân Trương ư? Nhà sư chất phác gật đầu hỏi lại: - Phải chăng công tử cũng đến kiếm lão nặn tượng? Lục Tiểu Phụng cười hỏi:

- Nhưng tại hạ không hiểu sao lão có thể nặn được bốn hàng lông mày của tại hạ không?

Nhà sư chất phác đáp:

- Dù công tử có tám hàng lông mày lão cũng nặn đủ mà không thiếu một sợi. Đáng tiếc bây giờ lão chỉ còn chờ người khác nặn tượng thay mình.

Lục Tiểu Phụng chau mày hỏi: - Tại sao vậy?

Nhà sư chất phác đáp:

- Hòa thượng vừa từ hậu viện quanh ra. Phía sau có một cái giếng. Lục Tiểu Phụng hỏi: - Trong giếng đó có gì?

Nhà sư chất phác thở dài đáp:

- Hòa thượng khuyên công tử nên ra đó mà coi hay hơn.

Trong giếng dĩ nhiên có nước nhưng giếng này ngoài nước còn có máu mà là máu của Nên Nhân Trương.

Chắc nhà sư chất phác ngửi thấy mùi máu tanh nên mới ra coi. Nhà sư chất phác nhăn nhó cười nói: - Coi rồi mới biết không bằng đừng coi. A Di Đà Phật! Đức Phật từ bi. Lão đã nhìn thấy bốn người chết. Bây giờ Lục Tiểu Phụng cũng ngó thấy rồi. Cả nhà Nê Nhân Trương bốn người đều bị chết hết ở trong

giếng.

LỤC TIỂU PHỤNG

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Quyển 3
Chương 16

Gặp Lão Già Làm Trò Quỷ Nhát

Lục Tiểu Phụng chẳng nói gì. Chàng không muốn thổ lộ trước mặt nhà sư chất phác mặc dầu trong bụng chàng đầy chất đắng ngòm.

Bây giờ chàng mới biết mình đã gặp hai Nê Nhân Trương đều là giả hiệu.

Lão thứ nhất mạo xưng Nê Nhân Trương để đánh tráo pho tượng sáp ong đổ vạ cho Tây Môn Xuy Tuyết.

Nếu chàng không mắc lừa thì thế nào cũng trở lại để Nê Nhân Trương thứ hai hạ độc thủ giết chàng.

Đây chỉ là một thứ liên hoan độc kế không hơn không kém. Kế trước không thành sẽ có kế sau liên tiếp.

Lục Tiểu Phụng thở phào một cái. Chàng phát giác vận khí mình hãy còn may mắn mới sống được đến bây giờ.

Nhà sư chất phác thở dài nói:

- Hòa thượng đã bảo thí chủ khí xông lên đỉnh đầu, nhất định có chuyện xúi quẩy.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Tại hạ có điều chi xúi quẩy đâu? Nhà sư chất phác đáp:

- Thiếu gì việc tử tế thí chủ không làm mà chỉ đi kiếm người chết để lo nặn tượng. Như vậy mà không xúi quẩy ư?

Lục Tiểu Phụng nhìn lão nói:

- Tại hạ kiếm người chết nặn tượng nên tới đây. Còn hòa thượng đến đây làm chi?

Nhà sư chất phác bị câu hỏi trớ trêu này không biết trả lời thế nào. May sao giữa lúc ấy Nê Nhân Trương giả hiệu sưng đầu đột nhiên bật tiếng rên la.

Nguyên lúc hai người vào hậy viện vẫn không quên đem cả Nê Nhân Trương giả hiệu vào.

Nhà sư chất phác thở phào một cái nói:

- Y tỉnh lại rồi. Thế là bản hòa thượng không mang tiếng đụng chết người.

Lục Tiểu Phụng nhìn lão hỏi:

- Có phải bản ý hòa thượng muốn đụng chết lão không? Nhà sư chất phác chắp hai tay để trước ngực niệm:

- A Di Đà Phật! Tội nghiệp! Tội nghiệp! Nhà Phật có đức hiếu sinh. Nếu bản hòa thượng định làm thế há chẳng bị giam vào mười tám tầng địa ngục ư?

Lục Tiểu Phụng cười hỏi:

- Nơi đó có điều chi không ổn? ít ra hòa thượng sẽ được gặp mấy ông bạn. Huống chi hòa thượng không vào địa ngục thì còn ai vào?

Nhà sư chất phác lắc đầu nói để mình nghe:

- Chớ cùng người đua hơi múa mỏ. Chớ cùng người đua hơi múa mỏ. Chớ cùng người...

Lục Tiểu Phụng không nhịn được cười hỏi: - Hòa thượng niệm kinh gì vậy?

Nhà sư chất phác thở dài đáp:

- Đây bất quá là bản hòa thượng nhắc nhở mình để sau này khỏi phải vào ngục rút lưỡi.

Lục Tiểu Phụng muốn nói lại thôi vì chàng thấy người nằm dưới đất đã tỉnh lại đang ôm đầu, gắng gượng muốn ngồi dậy.

Lục Tiểu Phụng nhìn lão. Lão cũng ngó Lục Tiểu Phụng vẻ sợ sệt lộ ra khóe mắt. Lão chợt trông thấy nhà sư chất phác bỗng giật nảy mình. Diễn biến này tỏ ra lão nhận biết nhà sư chất phác nhưng mà nhà sư chất phác nét mặt thản nhiên không lộ vẻ gì.

Lục Tiểu Phụng vẫn chưa lên tiếng.

Hai người cứ im lặng đứng trước mặt Nê Nhân

Trương giả hiệu để nhìn lão. Tuy lão không phải là Nê Nhân Trương chân chính nhưng đúng là một lão già.

Lục Tiểu Phụng biết mình chẳng cần mở miệng, lão cũng hiểu vì lẽ gì rồi.

Quả nhiên lão thở dài nói:

- Lão phu biết các vị có điều muốn hỏi mà còn biết hai vị hỏi chuyện gì nữa.

Dĩ nhiên lão biết lắm. Bât cứ ai sau kho bị ám toán không chết đều cật vấn tìm lai lịch đối phương, nhân vật sai khiến là ai? Con người đã sống đến năm, sáu chục tuổi đầu có lý nào không hiểu rõ điểm này?

Lão nói tiếp:

- Nhưng những câu các vị muốn hỏi lão phu đều không dám trả lời vì một khi nói ra tất mình phải chết.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Lão sợ chết ư?

Lão nói vậy là đúng sự thực. Con người tuổi càng nhiều lại càng không muốn chết. Những kẻ huyết khí coi thường mạng sống từ trên lầu nhảy xuống hay treo cổ đều là giới thanh niên, chẳng mấy khi thấy lão già tự sát.

Lục Tiểu Phụng dựng mặt lên hỏi:

- Lão đã sợ chết. Chẳng lẽ không sợ bọn tại hạ hạ sát ư?

Lão già đáp: - Lão phu không sợ trường hợp này.

Lục Tiểu Phụng lấy làm kỳ hỏi:

- Tại sao lão sợ chết mà không sợ người hạ sát?

Lão già đáp:

- Vì lão phu nhận ra công tử không có dáng điệu muốn giết người mà cũng chẳng muốn hạ sát lão phu.

Lục Tiểu Phụng hỏi: - Lao nhận ra được ư? Lão già đáp:

- Lão phu đã sống bấy nhiêu tuổi đầu mà điểm này cũng kông nhận ra há chẳng là sống uổng ư?

Lão cười hoài. Kiểu cười của lão thật giống cáo già. Lục Tiểu Phụng trợn mắt lên nhìn lão, đột nhiên cất tiếng: - Lần này thì lão lầm to rồi.

Lão già chỉ " ồ " một tiếng chứ không nói gì. Lục Tiểu Phụng nói tiếp:

- Lão nhận xét về tại hạ không lầm. Thực tình tại hạ không muốn giết lão nhưng lão lại nhận lầm về nhân vật sai lão tới đây. Lão không giết chết

được tại hạ thì bất luận có thổ lộ sự bí mật của y hay không lão cũng nhất định phải chết, không còn nghi ngờ gì nữa.

Nụ cười của lão già bỗng cứng đờ. Khóe mắt lộ vẻ khủng khiếp. Lục Tiểu Phụng nói: - Dĩ nhiên lão đã hiểu rõ thủ đoạn của người kia, bây giờ lão muốn bỏ đi, tại hạ tuyệt đối không cản trở để lão chết rồi cũng đừng oán tại hạ.

Lão già đứng lên nhưng không cử động. Lục Tiểu Phụng lại nói:

- Trước nay tại hạ rất ít khí giết người nhưng cứu người không phải ít.

Lão già ngập ngừng hỏi:

- Công tử... công tử chịu cứu lão phu chăng?

Lục Tiểu Phụng hỏi lại:

- Nhưng lão có chịu nói không.

Lão già ngần ngại, trong lúc nhất thời lão chưa quyết định. Lục Tiểu Phụng nói:

- Lão cứ nghĩ đi, tại hạ...

Đột nhioên chàng dừng lại không nói nữa. Thậm chí chàng cơ hồ ngừng thở vì phát hiện ra lòng trắng mắt lão già biến thành xanh lè. Trong màu xanh lại có giọt máu đỏ tươi ứa ra.

Lúc chàng xông lại thì kẽ mắt lão già đã rách mà tựa hồ chẳng thấy đau đớn chi hết.

Lục Tiểu Phụng nắm lấy tay lão thì bàn tay cũng lạnh cứng. Chàng biến sắc giục:

- Nói mau! Nói mau! Chỉ cần nói tên người đó ra.

Lão già máy môi mấy cái. Trên môiu đột nhiên lộ

nụ cười kỳ bí đặc biệt.

Nụ cười vừa hiện ra liền lạnh cứng.

Cả người lão cũng lạnh cứng. Da dẻ toàn thân khô như da trâu. Lục Tiểu Phụng vỗ vào người lão nghe " bùng bùng " chẳng khác gì gõ trống.

Nhà sư chất phác giật mình kinh hãi la thất thanh: - Đây là Cương Thi Mộc My Tán.

Lục Tiểu Phụng nhẹ buông tiếng thở dài nói:

- Chất độc tan vào huyết, người biến thành cái xác cứng đờ. Nhà sư chất phác hỏi:

- Chẳng lẽ lúc nào lão đến đây đã trúng độc rồi? Tại sao chất độc đến bây giờ mới phát tác?

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Nếu hòa thượng không đụng phải làm cho lão ngất đi thì e rằng lão ra khỏi cửa lớn đã biến thành xác chết cứng dờ rồi.

Nhà sư chất phác nói:

- Như vậy là bất luận mưu kế có thành tựu hay không lão cũng phải chết.

Lục Tiểu Phụng thở dài nói:

- Kế hoạch của họ thật kín đáo! Nhưng không hiểu vụ hy sinh lớn lao này vì mục đích gì?

Nhà sư chất phác đáp:

- Vì mục đích muốn hạ sát thì chủ. Lục Tiểu Phụng nhăn nhó cười hỏi:

- Nếu chỉ vì muốn giết một mình tại hạ mà phải ghy sinh như vậy chẳng là trả một giá rất đắt ư?

Nhà sư chất phác đáp:

- Thí chủ nói vậy thì ra tự đánh già mình quá thấp, không đáng tiền rồi.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Bọn họ muốn giết tại hạ bất quá vì e ngại tại hạ cản trở đường đi của họ mà thôi.

Nhà sư chất phác hỏi:

- Thí chủ nhận thấy bọn họ còn có mục đích gì khác không?

Lục Tiểu Phụng " ồ " một tiếng.

Nhà sư chất phác lại hỏi: - Họ còn mục đích gì? Lục Tiểu Phụng đáp:

- Bọn họ đã trả giá đắt như vậy dĩ nhiên để làm

một việc lớn. Nhà sư chất phác hỏi: - Việc lớn đó là việc gì?

Lục Tiểu Phụng hỏi lại:

- Sao hòa thượng không đi hỏi đức Bồ Tát coi? Nhà sư chất phác đáp:

- Đức Bồ Tát chỉ nghe hòa thượng niệm kinh nhưng hòa thượng lại không nghe được tiếng nói của Bồ Tát.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Nếu vậy hòa thượng xuất gia làm chi? Nhà sư chất phác cười đáp:

- Hòa thượng xuất gia làm sư ít ra còn hay hơn là làm Lục Tiểu Phụng.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Làm hay hơn ở chỗ nào? Nhà sư chất phác đáp:

- Làm hòa thượng ít phiền não, làm Lục Tiểu Phụng rước lấy đau khổ cho mình nhiều hơn hòa thượng.

Đột nhiên nhà sư chất phác vỗ tay hát: Vốn không mua não chuốc phiền Vui buồn há ở lòng thiền mà ra? Vui buồn chỉ tại lòng ra Tu là cõi phúc tònh là oan khiên...

Nhà sư ca chưa chết, người lão đã lướt đi rồi.

Lục Tiểu Phụng nhìn bóng sau lưng lão nhăn nhó cười nói:

- Vui buồn ở tại lòng ta nhưng nôi buồn ta không kiếm nó, nó cũng kiếm ta.

Vòm trời cao vút, sáng sủa, mặt trời mùa thu lơ

lửng trên không. Lục Tiểu Phụng từ từ cất bước ra khỏi ngõ hẻm. Đột nhiên chàng ngó thấy một ngươì đứng ở đầu ngõ. Người này y phục rất hoa lệ mà sắc mặt lợt lạt. Y là tay đệ nhất cao thủ trong bọn đệ tử ở Đường môn tên gọi Đường Thiên Tung. Chàng tự hỏi:
- Sao Đường Thiên Tung lại đến đây? Phải chăng hắn tìm đến làm phiền luỵ cho ta?

Chàng cười hỏi:

- Ông bạn của các hạ đâu? Y đã trả tiền hồ trà chứ?

Đường tHiên Tung nhìn chàng, mắt đầy những tai máu. Đột nhiên gã quỳ mọp xuống nhìn Lục Tiểu Phụng đập đầu ba cái.

Lục Tiểu Phụng ngơ ngác nghĩ đến câu chàng đã nói :" Điều kiện của tại hạ rất giản dị là chỉ cần mỗi vị quỳ xuống dập đầu ba cái, tại hạ sẽ tặng cho một

tấm băng đoạn ".

Chàng không ngờ Đường Thiên Tung làm thế thật.

Đường Thiên Tung vốn là người kiêu ngạo. Chẳng thà y để người chặt đầu chứ không chịu quỳ lạy ai. Nhưng lần này y lại dập đầu. Không những y lạy người thực sự mà còn dập đầu kêu " binh binh ".

Lục Tiểu Phụng tự hỏi:

- Chàng thanh niên kiêu ngạo dưới mắt không người mà chịu khuất phục ư? Vì lẽ gì y thay đổi thái độ đột ngột?

Lục Tiểu Phụng thở dài nói:

- Chẳng lẽ các hạ muốn tìm đến Diệp Cô Thành? Dù các hạ tìm thấy hắn nhưng chưa chắc đã trả thù được.

Đường Thiên Tung đứng dậy trợn mắt lên nhìn chàng không nói nửa lời.

Lục Tiểu Phụng đành cời băng đoạn ở đai lưng đưa ra. Chàng đã nói sao là đúng như vậy.

Đường Thiên Tung đón lấy tấm băng xoay mình đi luôn. Gã không ngó Lục Tiểu Phụng lần nào nữa mà cũng không quay đầu lại.

Lục Tiểu Phụng đứng nhìn cho đến lúc gã đi tới đầu đường.

Bây giờ chàng mới hiểu sâu xa cừu hận quả là điều đáng sợ. Trước nay chàng chưa thấu rõ vì chàng không căm hận ai. Lòng chàng thong thường yêu người chứ không thù ghét.

***

Ngày rằm tháng chín vào lúc giữa chưa. ánh

dường quang rực rỡ. Lục Tiểu Phụng từ trong hẻm Kim Ngư đi ra theo đường phố cổ kính phồn hoa rảo bước tiến về phía rước. Tuy suốt đêm chàng không ngủ nhưng nhục sống vẫn đầy rẫy, không ra chiều mỏi mệt một chút nbào.

Trên đường phố những tà áo xanh đỏ của nam thanh nữ tú bay phất phiơ. Hai bên đường tiệm lớn tiệm nhỏ buôn bán rất thịnh vượng. Tuy chàng hay rước lấy phiền nãp vào mình mà lúc này tâm thần thư thái vì chàng rất yêu người.

Chàng ưu thích nữ nhân, ưa thích con nít, ưa thích bạn hữu. Đối với mọi người chàng có một tình yêu nhiệt liệt, vĩnh viễn không phai lạt.

Chàng cũng được đa đa số ưa thích mình. áo mặc của chàng tuy đã dơ bẩn một chút nhưng bằng cặp mắt vẫn sáng ngời, lưng chàng vẫn ngay thẳng. Nhưng nữ nhân từ mười bốn đến bốc chục tuổi gặp

chàng không khỏi liếc trộm đôi ba lần.

Những tấm băng đoạn trước chàng cột ở đai lưng bây giờ đã cởi ra đeo lên vai.

Nguyên chàng có sáu tấm băng đoạn thì đã đưa hai tấm tặng cho người. Một tấm cho nhà sư chất phác và một tấm cho Đường Thiên Tung. Hiện giờ còn bốn tấm chàng mong tặng cho chóng hết. Chỉ còn vấn đề duy nhất là chưa tìm được đối tượng.

Bỗng thấy phía trước có người dạy khỉ làm trò, đang nổi hiệu đồng la Bọn trẻ nít lập tức bu quanh lại.

Một lão già đầu ióc bạc phơ, tay cầm gậy trúc từ trong tiệm thuốc chệch choạng bước ra bị hai thằng nhỏ đụng phải suýt nữa té nhào.

Lục Tiểu Phụng vội chạy tới nâng đỡ lão mỉm cười nói: - Lão tiên sinh đi cho bình yên.

Bạch phát lão nhân gò lưng xuống vừa thở vừa ho, bỗng ngửng đầu nhìn Lục Tiểu Phụng rồi thè lưỡi làm trò quỷ nhát ,.

Lục Tiểu Phụng giật mình kinh hãi. Chàng thấy đủ chuyện quỷ quái rồi nhưng chưa từng thấy lão già nào làm trò quỷ nhát ,.

Khi chàng nhìn rõ hai mắt lão già suýt nữa không nhịn được bật tiếng la hoảng: - Tư Không Trích Tinh!

Nguyên lão già này là vua ăn cắp thiên hạ vô địch giả dạng.

Tuy chàng không bật tiếng la nhưng trong tay vận cường lực nắm cạnh vào sườn gã, khẽ cất tiếng hỏi: - Hảo hài tử! Sao người cũng đến đây!

Tư Không Trích Tinh hỏi lại:

- Gã tiểu tử tồi bại là công tử còn đến đây thì sao gã tiểu tử tử tế là tại hạ lại không đến được?

Lục Tiểu Phụng vận thêm khí lực vào tay hỏi: - Phải chăng ngươi định ăn cắp băng đoạn của ta?

Tư Không Trích Tinh đau đến nghiến răng méo miệng, lắc đầu quầy quậy không ngớt.

Lục Tiểu Phụng lại hỏi: - Ngươi không muốn lấy ư? Tư Không Trích Tinh đáp:

- Không muốn, nhất định không muốn.

Lục Tiểu Phụng nhìn vào mặt gã buông tay ra, cười hỏi: - Phải chăng ngươi đã thay đổi tính nết?

Tư Không Trích Tinh thở phào một cái, bóp cạnh sườn đáp: - Không phải tiểu đệ thay đổi tính nết.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Ngươi không thay đổi tính nết, sao lại thôi ăn cắp?

Tư Không Trích Tinh đáp:

- Tiểu đệ có rồi thì còn lấy cắp làm chi? Lục Tiểu Phụng hỏi: - Ngươi có cái gì?

Tư Không Trích Tinh đáp: - Băng đoạn.

Lục Tiểu Phụng sửng sốt hỏi: - Ngươi có băng đoạn rồi ư? Tư Không Trích Tinh đáp: - Đúng thế.

Lục Tiểu Phụng hỏi: - Ngươi lấy được ở đâu? Tư Không Trích Tinh cười đáp:

- Vừa mới lấy ở trên mình một người bạn. Lục Tiểu Phụng hỏi: - Ông bạn đó có phải là ta không? Tư Không Trích Tinh lại thở dài đáp: - Công tử đã biết

tiểu đệ không có nhiều bạn hữu.

Lục Tiểu Phụng nghiến răng, lại vươn tay ra toan chụp gã.

Lần này Tư Không Trích Tinh không chịu để chàng chụp trúng, vội vàng né tránh cười hỏi: - Công tử còn nhiều, tiểu đệ chỉ lấy một là lịch sự lắm rồi. Chẳng lẽ công tử còn chưa vừa lòng?

Lục Tiểu Phụng trợn mắt lên nhìn gã. Đột nhiên chàng cười nói: - Ta tưởng ngươi là con người thông tuệ, dè đâu ngươi chỉ là đứa ngu xuẩn.

Tư Không Trích Tinh chớp mắt chờ chàng nói tiếp. Lục Tiểu Phụng lại nói:

- Ngươi thử nghĩ coi: nếu là băng đoạn thật thì khi nào ta lại đeo trên mình một cách hớ hênh.

Tư Không Trích Tinh la thất thanh: - Chẳng lẽ

tấm băng đoạn này là giả thật ư?

Lục Tiểu Phụng cũng liếc mắt ngó gã, thè lưỡi ra làm trò quỷ nhát. Tư Không Trích Tinh ngơ ngẩn một chút làm như thay đổi chiến thuật, gã rút băng đoạn trong tay áo ra, miệng lẩm bẩm: - Xem chừng có chỗ giả thiệt.

Lục Tiểu Phụng cười nói:

- Ta biết trước nay ngươi chưa từng ăn cắp phải đồi giả, không ngờ vữa nay ngươi lại mắc bẫy.

Tư Không Trích Tinh nói:

- Công tử chớ đem vụ này tiết lộ ra ngoài để phát an tấm chiêu bài của tiểu đệ.

Lục Tiểu Phụng đủng đỉnh hỏi:

- Ngươi ăn cắp đồ của ta, tại sao ta phải giữ kín

không được nói ra? Tư Không Trích Tinh hỏi lại: - Tiểu đệ trả lại cho huynh đài được chăng?

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Dù ngươi trả lại ta cũng muốn nói ra. Vua ăn cắp mà lấy phải đồ giả thì bọn thâu tử thâu tôn nghe được vụ này tất chúng phải cười đến trẹo cả quai hàm.

Tư Không Trích Tinh hỏi:

- Nếu tiểu đệ vừa trả lại băng đoạn, vừa mời công tử đi ăn một bữa thật to thì sao?

Lục Tiểu Phụng làm bộ ngần ngại đáp:

- Nếu vậy để ta suy nghĩ. Ta còn muốn biết ngươi mời ta đi ăn những món gì?

Tư Không Trích Tinh hỏi ;

- Một món Hồng Siêu Bài Xí, thêm hai con vịt mập, công tử coi đã đủ chưa?

Lục Tiểu Phụng làm bộ không thích lắm, miễn cưỡng gật đầu. Nhưng sự thật cơ hồ chàng không nhịn được muốn lăn ra mà cười, chàng lẩm bẩm: - Thằng lỏi này mắc bẫy ta rồi?

Chàng ngó thấy Tư Không Trích Tinh kính cẩn cầm tấm băng đoạn

đ ưa lại, không nhịn được sắp bật tiếng cười. Chàng định lấy lại tấm băng đoạn rồi sẽ cười lăn lộn cho thỏa thích.

Dè đâu Tư Không Trích Tinh đột nhiên rút tay về, lắc đầu nói:

- Không được. Nhất định không được.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Sao lại không được?

Tư Không Trích Tinh đáp:

- Vịt mập quá, vây cá ngon quá, công tử ăn nhiều tất phải bể bụng. Chúng ta là hảo bằng hữu. Tiểu đệ không thể làm hại công tử.

Lục Tiểu Phụng sửng sốt.

Tư Không Trích Tinh chớp mắt nói:

- Vả lại tiểu đệ nghĩ rằng có băng giả còn hơn không. Phải vậy chăng?

Dường như gã cũng không nhịn được, phải nổi lên tràng cười rộ. Gã vừa cười vừa lộn mình đi mấy vòng, người đã vọt lên nóc nhà. Gã nhìn Lục Tiểu Phụng vẫy tay mấy cái rồi đột nhiên mất hút.

Lục Tiểu Phụng tức như bể bụng. Chàng nghiến

răng hằn học nói: - Thằng lỏi này quả là khắc tinh của ta. Hễ gặp gã là xúi quẩy. Chàng chưa dứt lời, bỗng thấy bọn trẻ nít đang coi khỉ làm trò chạy lại bu quanh mình. Tên nào cũng ngửa mặt lên nhìn chàng, tựa hồ chúng ngắm nghía chàng còn thú hơn coi khỉ làm trò.

Lục Tiểu Phụng vừa tức giận vừa buồn cười, chàng không nhịn được hỏi: - Ta có gì đáng coi đâu?

Bọn trẻ nít đáp:

- Đại thúc đi với lão công công kia thì nhất định đại thúc cũng biết bay như lão.

Bây giờ Lục Tiểu Phụng mới vỡ lẽ là bọn trẻ nít này chỉ thích coi người bay.

Bọn trẻ nít lại năn nỉ:

-Đại thúc! Đại thúc đi cho chúng cháu coi được

không? Lục Tiểu Phụng thở dài, đột nhiên cười đáp:

- Ta dạy các ngươi một bài ca. Các ngươi học thuộc rồi, ta sẽ bay cho các ngươi coi.

LỤC TIỂU PHỤNG

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 17

Được Cuộc Lấy Băng Thua Mất Kiếm

Bọn con nít liền vỗ tay hoan hô:

- Hay lắm! Chúng cháu xin hát ngay và từ nay ngày nào cũng hát, hát hoài, hát mãi.

Lục Tiểu Phụng trong lòng khoan khoái liền dậy bọn trẻ từng câu một.

Tư Không kia vốn là khỉ thành tinh Thành tinh nhào lộn rất tài tình Nhào lộn không xong là dốt đặc Dốt đặc là ta đánh nát mình.

Bọn con nít học rất mau thuộc. Chúng thuộc rồi lớn tiếng hát vang không ngớt.

Lục Tiểu Phụng nghe thích quá không khỏi bật cười. Chàng cười lăn lộn rồi ôm bụng mà cười. Tiếp theo chàng lộn mình luôn ba vòng vọt lên nóc nhà, nhìn bọn trẻ nít vẫy tay cười nói: - Lúc nào các ngươi rảnh là hát, ta mà rảnh lại bay cho các ngươi coi.

Chàng nhìn lại bốn tấm băng đoạn quả nhiên đã mất một. Chàng chẳng thể không thừa nhận con khỉ thành tinh kia đã lấp cắp đem đi ngay trước mắt mình.

Vừa rồi chàng tức quá cơ hồ bể bụng. Kế đó chàng lại cười một trận muốn bể bụng. Hiện giờ bụng chàng lép xẹp, đói quá cơ hồ không chịu nổi.

May đến giờ ăn cơm. Trong những tiệm lớn tiệm nhỏ, tửu lâu phạn điếm, tiếng dao chặt thịt, tiếng bát đĩa lách cách khiến cho cả những người no bụng

cũng thèm ăn. Chàng tưởng chừng nếu không tìm vào quán ăn một bữa thì cái bụng chưa bể vì tức giận, chưa bể vì cười nhiều, e rằng bể vì đói quá.

Chàng nghĩ tới Tư Không Trích Tinh bảo mời chàng ăn một bát Hồng Siêu Ngư Xí, hai con vịt mập, liền định bụng gọi thêm ba cân Trúc Diệp Thanh và bốn món ăn chơi dùng trước.

Lục Tiểu Phụng tìm vào phạm điếm gần nhất, tiến lại bên bàn cạnh cửa sổ gọi luôn bảy, tám thứ một lúc.

Chàng ngồi xuống đợi chờ. Bảy, tám món chưa đem đến thì bên ngoài đã có bảy, tám người đi vào. Người đi trước mặc áo gấm rất hoa lệ, coi có vẻ oai hùng. Mái tóc đã đốm bạc nhưng y phục lại giống một vị công tử dòng sang. Lưng đeo đai ngọc lóng loáng giắt đầy những hạt trân châu lớn bằng mắt rồng, những viên ngọc thuý to bằng ngón tay cái.

Nguyên cái đai ngọc đã đáng gia liên thành, trên đại ngọc cài một thanh bảo kiếm so với đai ngọc còn trân quý hơn.

Theo sau người này là một lũ thanh niên cũng rất bệ vệ. Phục sức chúng cực kỳ sang trọng dáng điệu kiêu ngạo phi thường tựa hồ dưới mắt không người. Nhưng tên nào cũng chân bước nhẹ nhàng, cử động linh hoạt, tỏ ra đều là những thiếu niên anh hùng võ công không phải tầm thường.

Bọn người tiến vào chỉ liếc mắt ngó qua Lục Tiểu Phụng một cái rồi kiếm bộ bàn lớn nhất ngồi xuống.

Bọn này không thèm nhìn ai nhưng phải ngó Lục Tiểu Phụng.

Lục Tiểu Phụng không thèm nhìn mặt họ lần nào nhưng cũng nhận ra thanh bảo kiếm cài trên đai ngọc.

Vỏ kiếm bằng da cá đen, miệng viền bạch kim. Thanh kiếm hình thù rất cổ quái, dây đeo màu đỏ tươi, treo tấm bạch ngọc khắc thành hình hai con cá.

Chàng chỉ nhìn thanh kiếm này cũng đủ biết nhân vật đeo kiếm là hạng người nào.

Người đứng tuổi đeo kiếm mình mặc áo gấm dĩ nhiên là chủ nhân Trường Lạc Sơn Trang ở Song Ngư Đường, đất Hổ Khẩu miền Giang Nam. Y chính là Thái Bình Kiếm Khách Tư Mã Tử Y.

" Kim Nam Cung, Ngân Lâu Dương, Ngọc Tư Mã " là câu nói để tiêu biểu cho ba đại thế gia trong võ lâm.

Đời xưa coi ngọc là quý giá nhất, vậy Trường Lạc Sơn Trang là một nhà phú quý hơn hết không còn nghi ngờ gì nữa.

Tư Mã Tử Y ngoài môn võ công gia truyền còn

là đệ tử chính tông của Thiết Kiếm tiên sinh. Hồi y mới hai mươi tuổi đã nổi danh khắp thiên hạ là bậc thiếu niên anh hùng, văn võ song toàn, lại thêm gia phong hiển hách.

Hiện giờ tuy y đã đứng tuổi nhưng vẫn giữ thói kiêu hùng trong tuổi thiếu niên, phong tư anh tuấn chẳng kém gì ngày trước. Nhân vật nào được y để mắt tới là một điều vinh hạnh.

Nhưng Lục Tiểu Phụng lại chẳng cần gì, ngó món Hồng Siêu Ngư Xí. Vây cá nướng chín vừa vặn, rượu cũng rất thơm tho.

Lục Tiểu Phụng cầm đũa định gắp một miếng ăn bỗng ngó thấy gã thanh niên mặc áo tía, đeo trường kiềm. Đốc kiếm treo trấm bạch hình song ngư rồi.

Chàng nhân lúc thanh niên chưa tới trước mặt vội gắp miếng vây cá nhét đầy vào miệng.

Tử Y thiếu niên đeo kiếm đứng lại, lạnh lùng nhìn chàng hai lần rồi chắp tay hỏi: - Chắc các hạ là Lục Tiểu Phụng?

Lục Tiểu Phụng đáp lại bằng cái gật đầu. Tử Y thiếu niên tự giới thiệu:

- Tại hạ là Hồ Thanh ở Trường Lạc Sơn Trang tại Song Ngư Đường, dất Hổ Khẩu thành Cô Tô. Còn gia sư ngồi bên kia chắc các hạ biết rồi.

Lục Tiểu Phụng lại gật đầu. Hồ THanh nói tiếp:

- Trước mặt người minh mẫn không nói chuyện mờ ám. Gia sư đặc biệt bảo tại hạ đến mượn tấm băng đoạn trên vai các hạ vì có việc cần dùng tới nó, đồng thời mời các hạ qua bên đó uống rượu.

Lần này Lục Tiểu Phụng không gật đầu cũng chẳng lắc đầu, đưa ngón tay lên chỉ vào miệng mình.

Trong miệng chàng ngậm miếng vây cá dĩ nhiên không mở ra để nói được.

Hồ Thanh chau mày ra chiều khó chịu nhưng đành phải đứng chờ ,. Gã chờ khá lâu Lục Tiểu Phụng mưới nuốt xong miếng vây cá liền thừa cơ hỏi ngay: - Bây giờ xin các hạ giao băng đoạn cho tại hạ được chưa? Nếu các hạ muốn lưu lại một tấm để mình dùng cũng không sao.

Gã nói một cách hời hợt, tựa hồ cho là mình đã phải qua mở miệng yêu cầu là dĩ nhiên Lục Tiểu Phụng phải nể mặt.

Lục Tiểu Phụng thủng thăng nhấm nháp miếng vây cá nuốt rồi, lại bưng chung rượu lên uống một hớp. Đoạ chàng thở phài một cái ra chiều thỏa mãn về món vây cá cùng rượu ngon, Lục Tiểu Phụng mỉm cười đáp: - Tại hạ vẫn ngưỡng mộ thịnh danh của Tư Mã trang chúa từ lâu rồi, rất lấy làm cảm kích về hảo ý

của trang chủ. Còn những tấm băng đoạn này...

Hồ Thanh thấy chàng dừng lại liền hỏi: - Những tấm băng đoạn thì sao? Lục Tiểu Phụng lạnh lùng đáp: - Tại hạ không cho mượn.

Hồ Thanh biến sắc, xoay tay nắm đốc kiếm.

Lục Tiểu Phụng không thèm ngó gã, lại gắp miếng vây cá đút vào miệng, thủng thẳng nhấm nháp ra chiều vừa dạ.

Hồ Thanh trợn mắt nhìn chàng. Bàn tay gã nổi gân xanh và rung động tựa hồ không nhịn nổi những muốn rút kiếm ra.

Bỗng sau lưng gã có người đằng hắng hai tiếng rồi nói:

- Ngươi dùng chữ " mượn " là không được rồi. Có ai lại cho mượn cái đó bao giờ?

Tư Mã Tử Y mình cử động tiến lại nhưng vẫn đứng ở phía xa xa tựa hồ

chờ Lục Tiểu Phụng đứng lên nghinh tiếp.

Lục Tiểu Phụng vẫn lờ đi nhưng không ngó thấy.

Đối với món vây cá trước mặt chàng hứng thú hơn bất cứ ai.

Tư Mã Tử Y đang tiến lại gần, đưa ngón tay gõ lên mặt bàn mấy tiếng.

Hồ Thanh lập tức rút trong bọc ra một tập ngân phiếu đặt trên bàn. Tư Mã Tử Y lại đưa tay lên vuốt râu mép nói: - Ngọc bích tuy quý thật nhưng không được thực dụng bằng kim ngân.

Bốc Cự không hiểu ý người dĩ nhiên chẳng khỏi đụng đầu vào vách. Những tin tức ở kinh thành

chuyển đi rất mau. Câu chuyện trước đây một giờ y đã được nghe rồi.

Tư Mã Tử Y lại nói ;

- ý kiến của bản nhân chắc các hạ cũng đồng quan cảm. Lục Tiểu Phụng lẩm nhẩm gật đầu ra chiều hoàn toàn đồng ý. Tư Mã Tử Y lại nói:

- Chỗ này có thể đổi ngay được năm vạn lạng bạc. Món tiền đó đối với người thường đủ dùng suốt đời không lo thiếu thốn gì nữa.

Lục Tiểu Phụng cũng hoàn toàn đồng ý. Tư Mã Tử Y lại nói:

- Đổi năm vạn lạng bạc lấy tấm băng đoạn là đáng giá qúy rồi. Lục Tiểu Phụng lại hoàn toàn đồng ý.

Tư Mã Tử Y đột nhiên cất tiếng hỏi: - Sao các hạ

không cất tập ngân phiếu đi?

Lục Tiểu Phụng đáp: - Tại hạ chờ các hạ đem đi.

Tư Mã Tử Y sửng sốt hỏi Lục Tiểu Phụng: - Đem đi đâu.

Lục Tiểu Phụng đáp: - Đem đến tiệm gấm đoạn.

Tư Mã Tử Y ngẩn người ra không hiểu. Lục Tiểu Phụng lại nói tiếp:

- Ngoài đường phố rất nhiều tiệm gấm đoạn, các hạ tuỳ ý vào tiệm nào trao đổi cũng được.

Tư Mã Tử Y sa sầm nét mặt nói:

- Ta chỉ cần đổi những băng đoạn của các hạ. Lục Tiểu Phụng cười đáp:

- Những tấm băng đoạn này của tại hạ không

đổi được.

Nét mặt Tư Mã Tử Ybiến thành xám xanh, y cất giọng lạnh như băng nói: - Đừng quên món ngân phiếu này nbhững năm vạn lạng bạc.

Lục Tiểu Phụng thở dài đáp:

- Nếu các hạ vui lòng để yên cho tại hạ ăn hết bát vây cá này một cách ngon lành, tại hạ cũng tình nguyện biếu các hạ năm vạn lạng bạc.

Nét mặt Tư Mã Tử Yđang xám xanh đổi thành đỏ bừng. Bàn bên này có người không nhịn được, bật lên tiếng cười khúc khích.

Tiếng cười vừa vang lên, kiếm quang đã vọt ra. Lại nghe đánh "cách" một tiếng. Mũi kiếm bị đôi đũa kẹp chặt.

Người nổi tiếng cười là một thanh niên rượu đã

ngà ngà. Còn người động thủ chính là Hồ Thanh. Hắn xoay tay một cái, thanh trường kiếm đeo ở sau lưng đã phóng ra như con độc xà xuất động. Không ngờ Lục Tiểu Phụng động thủ còn mau lẹ hơn. Đột nhiên chàng đưa đôi đũa ra kẹp lấy mũi kiếm, tựa hồ con rắn bị chịt chặt chỗ tahát thốn. Lục Tiểu Phụng động thủ còn mau lẹ hơn. Đột nhiên Hồ Thanh biến sắc, kinh hãi nhìn Lục Tiểu Phụng.

Lục Tiểu Phụng nói: - Ông bạn đã say rồi.

Hồ Thanh nghiến răng hết sức giật mạnh một cái nhưng thanh kiếm tựa hồ mọc rễ vào đôi đũa không sao rút ra được.

Lục Tiểu Phụng lạnh lùng nói:

- Nơi đây không có lệ cấm người ta. Tửu quán chẳng phải là Trường Lạc Sơn Trang.

Hồ Thanh trán toát mồ hôi. Đột nhiên lại nghe "

cốp " một tyiếng. Thanh kiếm trong tay gã gãy làm hai khúc.

Tư Mã Tử Yhươi kiếm chém thanh kiếm kia rồi lạnh lùng nói: - Lùi lại! Từ nay không cho ngươi dùng kiếm nữa.

Hồ Thanh cúi đầu xuống nhìn thanh kiếm gãy thủi lủi lại từng bước. Gã lại đến bước thứ bảy, thứ tám, cặp mắt đột nhiên ứa lệ.

Lục Tiểu Phụng thở dài nói: - Đáng tiếc ôi là đáng tiếc! Tư Mã Tử Yhỏi: - Điều chi đáng tiếc? Lục Tiểu Phụng đáp:

- Đáng tiếc cho thanh kiếm này, lại đáng tiếc cho thanh niên kia. Thực ra kiếm pháp của y không đến nỗi kém cỏi, thanh kiếm bày cũng chẳng phải tầm thường.

Tư Mã Tử Ysa sầm nét mặt nói:

- Thanh kiếm bị chém gãy là không phải của tốt. Lục Tiểu Phụng đáp: - Sở dĩ dĩ kiếm này bị chém gãy vì mũi kiếm bị kẹp chặt. Tư Mã Tử Y nói: - Để cho người ta kẹp được mũi kiếm là đồ vô dụng. Lục Tiểu Phụng nhìn y hỏi: - Ccá hạ động thủ là nhất định không ai kẹp được kiếm hay sao? Tư Mã Tử Y đáp: - Tuyệt đối không thể.

Lục Tiểu Phụng cười nói:

- Băng đoạn của tại hạ đã không cho mượn, cũng không trao đổi, dĩ nhiên không thể bán được.

Tư Mã Tử Y cười lạt hỏi:

- Các hạ muốn ta cướp đoạt chăng? Lục Tiểu Phụng đáp: - Chúng ra còn có thể đánh cá. Tư Mã Tử Y hỏi: - Đánh cá thế nào?

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Các hạ đặt cuộc bằng thanh kiếm của các hạ. Tư Mã Tử Y chưa hiểu rõ.

Lục Tiểu Phụng nói tiếp:

- Các hạ phóng kiếm đâm ra nếu không ai kẹp được là các hạ thắng. Chẳng những các hạ lấy băng đoạn của tại hạ đem đi mà còn có thể lấy luôn cả thủ cấp của tại hạ nữa.

Tư Mã Tử Y đáp:

- Ta không muốn lấy đầu các hạ. Lục Tiểu Phụng nói:

- Nhưng các hạ đòi lấy băng đoạn của tại hạ. Tư Mã Tử Y trợn mắt lên nhìn chàng hỏi: - Ngoài chuyện đánh cá không còn cách nào nữa ư? Lục Tiểu Phụng nói: - Không còn.

Tư Mã Tử Y trầm ngâm một lúc rồi nói:

- Ta muốn đâm vào huyệt Kiên Tĩnh ở vai bên trái các hạ. Vậy các hạ chuẩn bị đi.

Lục Tiểu Phụng đưa tay trái lên phủi vai áo bên trái mỉm cười đáp: - áo của tại hạ không được sạch sẽ lắm, đã hai ngày chưa giặt. Các hạ phóng kiếm đâm tới rồi rút về cho lẹ kẻo thanh kiếm bị dơ bẩn.

Tư Mã Tử Y lạnh lùng nói:

- Chỉ cần lấy máu rửa, kiếm dơ cũng chẳng sao. Lục Tiểu Phụng nói: - Tại hạ cũng chăng hay máu mình có sạch sẽ không?

Y vừa dứt lời, kiếm quang lấp loáng đâm tới vai bên trái Lục Tiểu Phụng.

Thanh kiếm khá dài, nguyên rút ra cũng không phải là dễ nhưng Tư Mã Tử Y đã luyện được phương pháp về rút kiếm. Kiếm vừa rút ra đã phóng tới đầu vai Lục Tiểu Phụng.

Lục Tiểu Phụng đưa hai ngón tay ra kẹp lấy.

Động tác của chàng coi rất giản dị nhưng sự thực chàng đã chuẩn bị tính toán tốc độ không ai hình dung được mà cũng không ai tưởng tượng tới.

Động tác tuy giản dị nhưng chàng đã rèn luyện mất nhiều công phu và thành thuộc như thép bức.

Tư Mã Tử Y tưởng chừng trái tim chìm xuống, cả máu trong người y cũng tựa hồ ngừng lại khi thanh kiếm của y bị kẹp cứng. Ngày mới bốn tuổi y đã dùng cành trúc để luyện kiếm. Đến năm bảy tuổi y luyện bằng kiếm sắt.

Tư Mã Tử Y học kiếm bốn chục năm rồi, nguyên động tác rút kiếm y đã nghiên cứu đến một trăm ba mươi phương pháp. Kiếm vừa rút ra đã có thể xâu cả mười hai đồng tiền.

Nhưng hiện giờ thanh kiếm của y bị kẹp chặt rồi. Trong khoảng thời gian chớp nhoáng này, tựa hồ y không thể tin được sự thật như vậy.

Ynhìn tay Lục Tiểu Phụng cơ hồ cũng không tin nổi là tay chàng cũng bằng huyết nhục.

Lục Tiểu Phụng ngó bàn tay mình rồi lên tiếng:

- Chiêu kiếm này các hạ chưa phóng ra hết sức. Xem chừng thực tình các hạ không muốn lấy đầu tại hạ.

Tư Mã Tử Yấp úng: - Các hạ...

Lục Tiểu Phụng vừa cười vừa ngắt lời:

- Tại hạ vốn chẳng phải là hảo nhân mà các hạ cũng không phải người tệ hại đã không muốn lấy đầu tại hạ, vậy tại hạ xin tặng một tấm băng đoạn.

Chàng rút một tấm băng đoạn khoác vào mũi kiếm rồi rảo bước dông tuốt không ngoảnh cổ lại nữa.

Chàng sợ mình có thể đột nhiên thay đổi chủ ý. Tuy chàng chưa no bụng nhưng trong lòng rất khoan khoái. Vì chàng biết hiện giờ Tư Mã Tử Y đã rõ được hai điều. Một là bất cứ ai phóng kiếm cũng có thể bị kẹp chặt. Hai là có người thích nhu chứ không thích cương.

Lục Tiểu Phụng còn tin là Tư Mã Tử Y được bài học này, nhất định thay đổi tính nết không dùng uy thế để lấn át người nữa.

Nhưng chàng đã được lợi gì? Chàng hoàn toàn không nghĩ tới điểm bnày. Lục Tiểu Phụng chẳng bao giờ hành động để thu lợi vào mình.

Tâm thần chàng khoan khoái nhưng cái bụng chàng lại đưa ra kháng nghị.

Bụng chàng tuy không lớn nhưng hai miếng vây cá chẳng thấm vào đâu.

Đối với chàng hiện nay mà muốn được bữa ăn khoan khoái no nê thật không phải chuyện dễ dàng.

Chàng còn đeo mấy tấm băng đoạn trên mình thì bất luận chàng tới đây hay chui vào chỗ nào cũng chỉ trong khoảng khắc là có người tới gõ cửa ngay.

Chàng tự hỏi:

- Còn lại hai tấm làm sao mà tống tiễn đi được? Nên đưa cho ai bậy giờ?

Thực ra chàng đã chuẩn bị một tấm dành cho Mộc đạo nhân thì chẳng thấy bóng lão đâu. Chàng bực mình ở chỗ người nên đến thì không đến, người không nên đến lại cứ đến hoài.

Lại còn trường hợp thời gian. Lúc này chàng

muốn gặp ai lại chẳng gặp, người không muốn gặp cứ chạm trán hoài.

Dường như số phận của Lục Tiểu Phụng phải chịu đựng những chuyện trớ trêu này. Bất giác chàng buông tiếng thở dài.

Giữa lúc ấy, chàng chợt phát giác nhà sư chất phác đang từ phía trước mặt đi tới. Tay lão cầm cái bánh bao.

Nhà sư chất phác vừa ngó Lục Tiểu Phụng liền tưởng mình chạm trán quỷ sứ. Lập tức lão toan rút lui cho êm chuyện.

Nhưng Lục Tiểu Phụng chạy vội tới nắm lấy lão hỏi: - Hòa thượng muốn chạy ư? Chạy đi đâu bây giờ? Nhà sư chất phác mắt đưa toàn tròng trắng ra hỏi lại:

- Bản hòa thượng không muốn gây đến thí chủ

mà cũng chẳng phạm pháp. Sao thí chủ cứ nhè hòa thượng lôi kéo làm chi?

Lục Tiểu Phụng chớp mắt mấy cái cười đáp:

- Vì tại hạ đang có chuyện cần giao dịch với hòa thượng. Nhà sư chất phác nói:

- Hòa thượng không cần giao dịch với thí chủ nữa vì hòa thượng không muốn mắc lừa.

Lục Tiểu Phụng an ủi lão:

- Lần này tại hạ bảo đảm quyết không lừa gạt hòa thượng. Nhà sư chất phác nhìn chàng ngần ngại đáp:

- Giao dịch chuyện gì? Thí chủ thử nói trước cho hòa thượng nghe được không?

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Tại hạ dùng hai tấm băng đoạn này để đánh đổi lấy cái bánh bao của hòa thượng.

Nhà sư chất phác nói: - Hòa thượng không đổi. Lục Tiểu Phụng lớn tiếng hỏi: - Sao lại không đổi?

Nhà sư chất phác đáp:

- Vì hoà thượng biết trong thiên hạ chẳng bao giờ có được tiện nghi như vậy.

Lão đảo lòng trắng mắt ra nói tiếp:

- Bốc Cự dùng ba viên ngọc bích để trao đổi lấy băng đoạn mà thí chủ không chịu. Họ Tư Mã đưa năm vạn lạng bạc ra mua thí chủ cũng không bán. Bây giờ thí chủ lại đòi trao đổi lấy tấm bánh bao của hoà thượng thì trừ phi thí chủ mắc chứng điên khùng.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Chẳng lẽ hòa thượng cho là tại hạ có âm mưu nào khác? Nhà sư chất phác đáp:

- Bất luận thí chủ có âm mưu hay không hòa thượng cũng chẳng mắc bẫy.

Lục Tiểu Phụng hỏi gặng:

- Hòa thượng nhất định không đổi ư? Nhà sư chất phác đáp: - Nhất định không đổi.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Hòa thượng không hối hận đấy chứ? Nhà sư chất phác hững hờ đáp: - Chẳng việc gì mà phải hối hận. Lục Tiểu Phụng nói:

- Được lắm! Hòa thượng không đổi thì thôi nhưng khi tại hạ muốn nói ra hòa thượng cũng đừng hòng cản trở.

Nhà sư chất phác không nhịn được hỏi: - Nói chuyện gì?

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Nói thiên cố sự về hòa thượng đã vào kỹ viện.

Nhà sư chất phác đột nhiên nhét tấm bánh bao vào tay Lục Tiểu Phụng đồng thời rút những tấm băng đoạn trên vai chàng rồi cắm đầu dông tuốt.

Lục Tiểu Phụng dặn theo:

- Hòa thượng đừng quên trong đó có một tấm dành cho Mộc đạo nhân.

Hòa thượng phải tìm đến y mà giao ngay, không thì tại hạ nói vụ đó ra.

Nhà sư chất phác cắm đầu chạy đi thẳng không nhoảng cổ lại. Coi lão chạy lật đật khác nào con ngựa

bị quất roi vào đít.

Lục Tiểu Phụng cười hả hê. Chàng cảm thấy trong mình thư thái, nhẹ nhõm và cao hứng phi thường, tưởng chừng suốt đời chưa lúc nào được sung sướng như bữa nay.

Chàng thoát khỏi nắm băng đoạn mà tưởng chừng trên vai trút được gánh nặng ngàn cân và coi là mình đã giao xong cho mọi người.

Tấm bánh bao chưa nguội lắm. Chàng cắn một miếng ăn rất ngon lành tựa hồ ngon hơn cả món vây cá lúc trước.

Chàng quên bẵng còn tấm băng tối hậu không biết để cho ai. Có thể nói là chàng quên sạch không còn nhớ việc gì nữa.

Lục Tiểu Phụng vẫn hoài nghi nhà sư chất phác là người đầu não trong cuộc âm mưu này nhưng hiện

giờ dường như chàng không nhớ nữa.

LỤC TIỂU PHỤNG

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Quyển 3
Chương 18

Người Hồ Đồ Với Truyện Hồ Đồ

Chẳng ai hiểu được Lục Tiểu Phụng lúc này là con người thông tuệ hay hồ đồ. Mặt trời dần dần đã xế về tây.

Trước đây một giờ Lục Tiểu Phụng đã giao hết băng đoạn cho nnà sư chất phác. Quãng thời gian sau đó không ai hiểu chàng đã làm gì?

Dường như chàng thêng thang đi ngắm cảnh hết chỗ này đến chỗ khác trong kinh thành. Sự thực chàng quanh đi quẩn lại nhiều lần. Dù có người theo

dõi cũng bị chàng đánh lạc hướng. Dĩ nhiên chàng chẳng thể đưa người nào đến Hợp Phương Trai. Chàng do cửa sau tiến vào. Trong hậu viên rất tịch mịch. Gió thổi quyện theo mùi gương thơm của hoa cúc hoa quế bay lên ngào ngạt.

Những con cá vàng trong hồ nước dưới gốc cây thạch lựu như cũng biếng cử động. Chàng xuyên qua vùng hoa cúc ngó thấy trong tòa tiểu đình lục lăng một người ngồi tựa lan can ngơ ngẩn xuất thần.

Hoa cúc màu vàng, lan can màu đỏ, nàng mặc xiêm áo màu lục. Tấm lưng liễu mềm mại mà sắc mặt lợt lạt như người bịnh hoạn chưa thuyên giảm, trong lòng lại nẩy ra những nỗi buồn mới mẻ.

Cảnh thu trong vườn đã đẹp nhưng đẹp sao bằng người nàng.

Lục Tiểu Phụng tưởng đến nay mới gặp Âu

Dương Tình là một cô gái diễm lệ nhất. Phải chăng vì bây giờ chàng mới biết ra mình đối với nàng vẫn yêu vụng dấu thầm? Ngọc gió thu thổi vào đám hoa cúc ngoài lan can. Trên lối đi ngỏ lác đác mấy tấm lá rụng. Chàng len lén bước qua. Đột nhiên chàng phát giác Âu Dương Tình đang nhìn mình bằng cặp mắt sáng ngời.

Hai người chưa chạm mặt vào nhiều lần. Sự thực hai người chưa nói với nhau được tới mười câu.

Lúc này trong lòng Lục Tiểu Phụng nẩy ra cảm giác cực kỳ bi diệu không bút nào tả xiết. Chàng cũng cảm thấy trái tim đập mạnh và dường như chân tay hơi luống cuống. Còn tâm lý Âu Dương Tình lúc này ra sao?

Lục Tiểu Phụng chẳng nhận ra được gì khác lạ trên khuôn mặt của nàng. Lúc nàng nhìn chàng cũng giống hệt ngày trước.

Xem chừng nếu không không phải nàng đã dằn mối xúc động thì nhất định nàng làm ra bộ mặt như vậy. Những cô gái trên thế gian phỏng có mấy người không làm bộ làm tịch?

Lục Tiểu Phụng ngấm ngầm hít một hơi chân khí trước khi bước lên tiểu đình. Chàng thọn thẹn cười hỏi: - Cô nương đã hết bịnh chưa?

Âu Dương Tình gật đầu trỏ ghế đá trước mặt nói: - Công tử ngồi xuống đó,

Lục Tiểu Phụng bản ý muốn ngồi xuống bên nàng nhưng nàng đã ra chiều lãnh đạm, chàng cũng không thể tỏ tình thân thiết. Hỡi ơi! Tại sao đàn bà con gái cứ thích làm bộ làm tịch?

Phải chăng vì họ biết đàn ông thích họ nên họ càng treo giá ngọc càng cao phẩm hơn người?

Giả tỷ Âu Dương Tình thực sự ra chiều vồn vã

thì e rằng Lục Tiểu Phụng lại khiếp sợ mà chạy xa cho sớm.

Bây giờ chàng riu ríu ngồi trên ghế đá đối diện với nàng. Tuy trong lòng chàng có thiên môn vạn ngữ muốn nói ra mà lại không thốt nên một câu nào. Chàng bẽn lẽn cất tiếng hỏi: - Tây Môn Xuy Tuyết đâu nhỉ?

Âu Dương Tình đáp:

- Y đang bầu bạn với đại tẩu, tiểu muội chắc bọn họ có nhiều chuyện đang nói với nhau.

Lục Tiểu Phụng đã đứng lên lại ngồi xuống. Chàng toan tiến vào kiếm Tây Môn Xuy Tuyết nhưng lại không muốn làm thế vì sợ Âu Dương Tình xcoi mình là người bất lịch sự.

Giờ quyết chiến đã điểm, chưa biết sinh tử thắng bại ra sao. Cuộc từ biệt này có thể thành cuộc vĩnh

quyết.

Thực ra Lục Tiểu Phụng nên để vợ chồng Tây Môn Xuy Tuyết được xum họp một buổi chiều tối hậu. Họ có nhiều điều nói với nhau không thể để người đệ tam nghe thấy.

Tòa đình viện sâu rgăm thẳm. Cảnh thu xinh như mộng hương thu ngào ngạt khắp núi. Lục Tiểu Phụng và Âu Dương Tình cũng là hai người có nhiều chuyện muốn nói. Nhưng chàng nghĩ không ra nên nói chuyện gì. Hiện giờ chàng tựa hồ biến thành một gã trai mới lớn lên và chạm trán tình nhân lần đầu tiên ở nơi kín đáo.

Đột nhiên Âu Dương Tình cất tiếng hỏi: - Công tử có nhận được người này không? Lục Tiểu Phụng hỏi lại:

- Người nào?

Âu Dương Tình giơ tay trỏ sang mé bên. Lục Tiểu Phụng bây giờ mới ngó thấy pho tượng sáp ong đặt trên lan can mà là tượng Vương tổng quản.

Chàng nghĩ không ra tại sao Âu Dương Tình lại thích thú pho tượng sáp ong nặn một bên thái giám?

Chàng hỏi lại:

- Chẳng lẽ cô nương lại quen biết nhân vật này? Âu Dương Tình đáp: - Tiểu muội đã gặp y. Y đã từng đến chỗ bọn tiểu muội. Lục Tiểu Phụng tự hỏi: - Nơi mà nàng nói đó có phải chăng là kỹ viện?

Chàng càng lấy làm kỳ không nhịn được lại hỏi: - Cô nương có biết y là một vị thái giám không? Âu Dương Tình thản nhiên đáp:

- Chỗ bọn tiểu muội có đủ hạng tân khách, chẳng những thái giám mà còn có cả hòa thượng.

Dường như nàng chưa quên câu chuyện hôm trước, cũng không quên Lục Tiểu Phụng đã đắc tội với mình.

Lục Tiểu Phụng tựa hồ đã quên mất. Thực ra trong lòng chàng có nhiều vấn đề trọng yếu phải suy nghĩ.

Âu Dương Tình nói tiếp:

- Những thái giám đến chỗ bọn tiểu muội, y không phải là người đầu tiên mà hôm ấy cũng không phải chỉ một mình y tới.

Lục Tiểu Phụng hỏi ngay: - Còn có những ai nữa? Âu Dương Tình đáp:

- Lúc y đi chỉ có một mình nhưng về sau lại thêm hai, ba vị kiếm khác phái Nam Hải đến tìm y, dường như họ đã có ước hẹn với nhau từ trước.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Sao cô nương lại biết là những kiếm khách phái Nam Hải? Âu Dương Tình đáp: - Tiểu muội ngó đến kiếm của họ là nhận ra ngay.

Nguyên đệ tử phái Nam Hải dùng những thanh kiếm vừa nhỏ vừa dài mà hình thù cũng biệt khác lạ.

Âu Dương Tình nói tiếp:

- Tiểu muội còn hiểu ngay lão này là thái giám dù lão có cải trang cách nào tiểu muội cũng nhận ra.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Có phải hôm đó còn có Tôn lão gia nữa không? Âu Dương Tình " ồ " một tiếng.

Lục Tiểu Phụng sáng mắt lên.

Vương tổng quản ước hẹn hội ngộ với người phái Nam Hải ở kỹ viện tất để bàn định việc cực kỳ cơ mật. Bọn họ phát hiện Âu Dương Tình và Tôn lão gia đã đến kinh thành, sợ hai người này nhận ra họ nên giết đi để bịt miệng. Cả cái chết của Công Tôn đại nương nhất định cũng có liên quan đến vụ đó.

Hai kiếm khách phái Nam Hải hiển nhiên đúng là hai người chết trên Thiên Tàm Đàn. Lục Tiểu Phụng thở phào một cái. Đầu mối này đã bị chàng khám phá ra.

Bây giờ chàng chỉ còn việc ráp những đầu mối cho có liên hệ với nhau là khám phá ra

đ ược vụ bí mật.

Phải chăng vừa rồi chàng đã tìm thấy mấy đầu mối? Trong vòng hơn một giờ có thể làm được lắm chuyện.

Bỗng nghe Âu Dương Tình nói tiếp:

- Chỉ cần thái giám đến chỗ bọn tiểu muội là tiểu muội có thể đưa bọn họ về nhà mình.

Lục Tiểu Phụng hỏi: - Tại sao vậy? Âu Dương Tình đáp:

- Vì bọn họ căn bản không phải là nam nhân. Nàng thản nhiên nói tiếp:

- Bọn đàn ông vô dụng càng thích tỏ ra mình là khí khái nam nhân. Dù tiểu muội cho họ ngủ dưới đất họ cũng chẳng dám nói ra mà còn trả thêm tiền nữa vì họ chỉ sợ người ta biết được nhược điểm của họ.

Lục Tiểu Phụng không nhịn được hỏi:

- Tối hôm ấy nhà sư chất phác ở trong chỗ cô nương cũng ngủ dưới đất ư? Âu Dương Tình gật đầu.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Chẳng lẽ lão cũng là một tên thái giám. Âu Dương Tình đáp:

- Tuy lão không phải thái giám nhưng cũng chẳng phải là nam nhân.

Lục Tiểu Phụng thở phào một cái. Bây giờ chàng đã hiểu tại sao nhà sư chất phác muốn nói dối. Bất luận nam nhân nàocũng nhận thấy ba chữ " Đồ vô dụng " là một điều đại nhục. Vì thế mà có nhiều đàn ông chẳng thà mất tiền để ngủ dưới đất trong phòng nữ nhân còn hơn để người ngoài phát giác ra mình là đồ vô dụng.

Nhà sư chất phác cũng là nam nhân chưa thoát khỏi cái vinh dự hão huyền đó. Âu Dương Tình ngó pho tượng Vương tổng quản cười lạt nói: - Tối hôm ấy lão này thậm chí không dám chạm trán tiểu muội vì

hắn sợ tiểu muội phát giác hắn là thái giám. Nhất định hắn không ngờ tiểu muội đã nhận ra hắn chẳng phải là nam nhân chân chính mới lưu hắn lại.

Đột nhiên mặt nàng lộ vẻ rất kỳ quái hỏi:

- Công tử có biết tại sao cho đến bây giờ chưa có nam nhân nào đụng vào tiểu muội? Lục Tiểu Phụng lắc đầu: - Tại hạ không rõ.

Âu Dương Tình nói:

- Vì tiểu muội chán ghét nam nhân. Lục Tiểu Phụng không nhịn được hỏi: - Cô nương chán ghét cả tại hạ ư?

Âu Dương Tình nhìn chàng bằng con măt hững hờ. Nàng không thừa nhận cũng không phủ nhận.

Lục Tiểu Phụng cười xòa.

Chàng phát giác ra một điểm Âu Dương Tình không yêu chàng, thậm chí chẳng để ý gì đến chàng.

Nếu không phải Thập Tam Di đã nhắc đi nhắc lại hai, ba lần thì chính Lục Tiểu Phụng cũng chẳng bao giờ nghĩ đến chuyện Âu Dương Tình.

Thập Tam Di đã cố ý làm cho Lục Tiểu Phụng tưởng Âu Dương Tình yêu chàng. Mục đích của mụ bất quá là muốn chàng ăn đĩa ốc chiên đó.

Chẳng những Âu Dương Tình không nói một chữ mà còn tuyệt không lộ vẻ gì. Lục Tiểu Phụng phát giác ra chân tướng điểm này tuy cũng cay chua một chút nhưng đồng thời cảm thấy nhẹ nhõm, tựa hồ trút được một gánh nặng.

Lục Tiểu Phụng lâp lức biến đổi thái độ thành tự nhiên vì mối chung tình này nguyên chính chàng đã không tin như vậy.

Âu Dương Tình không nhịn được hỏi: - Công tử cười gì vậy?

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Tại hạ cười nhà sư chất phác vì tại hạ vừa trao được một cái đuôi lươn cho lão. Âu Dương Tình hỏi:

- Đuôi lươn gì? Lục Tiểu Phụng đáp:

- Đuôi lươn là mấy tấm băng đoạn. Âu Dương Tình càng không hiểu hỏi: - Băng đoạn gì?

Lục Tiểu Phụng liền giải thích cho nàng nghe. Khi nói tới Tư Không Trích Tinh lấy cắp băng đoạn chàng không khỏi càu nhàu bực tức. Còn lúc kể đến nhà sư chất phác chàng lại nổi lên tràng cười khanh khách ra chiều rất khoan khoái như đưa trẻ nít được ăn kẹo.

Âu Dương Tình nhìn chàng. Mắt nàng lại lộ vẻ

cổ quái vì lẽ anh chàng này đem hai tấm băng đoạn dẫu ngàn lạng còn không mua được mà chỉ đổi lấy tấm báng bao, lại ra vẻ chiếm phần tiện nghi tây đình, khoan khoái muốn chết.

Sự thực nàng chưa thấy hạng người như vậy bao giờ. Lục Tiểu Phụng lại nói:

- Đáng tiếc cô nương chưa khỏi bệnh, không thì tại hạ nhất định phần cô nương một tấm để cô đi coi cho mở rộng tầm mắt.

Âu Dương Tình hỏi:

- Bây giờ công tử không còn tấm nào ư? Lục Tiểu Phụng đáp: - Đến nửa tấm cũng không còn.

Âu Dương Tình hỏi:

- Tối nay công tử có đi không? Lục Tiểu Phụng đáp: - Dĩ nhiên tại hạ phải đi. Âu Dương Tình hỏi: -

Băng đoạn đâu mà đi? Lục Tiểu Phụng chưng hửng.

Đến bây giờ chàng nmới nghĩ tới là mình quên cả để lại cho mình mộ tấm. Chàng tự hỏi: - Phải chăng nhà sư chất phác vì nhớ tới điểm này nên lão lấy được tấm băng đoạn vào tay liền lập tức chạy trốn chạy nhanh hơn chạy ngựa.

Coi vẻ mặt ngơ ngác của Lục Tiểu Phụng, Âu Dương Tình không nhịn được bật tiếng cười khúc khích.

Con người hồ đồ như vậy nàng cũng chưa từng thấy qua.

Lục Tiểu Phụng mặt mũi nhăn nhó hồi lâu đột nhiên nhảy bổ lên xông ra cửa dông tuốt.

Tây Môn Xuy Tuyết và Tôn Tú Chân đang đi theo khe luống hoa tiến lại ngó thấy chàng không khỏi giật mình.

Lục Tiểu Phụng chẳng chào hỏi cũng không nói nửa lời cứ lướt quá mặt hai người mà chạy, dường như bị ai đuổi bắt.

Tôn Tú Chân nhìn thấy Âu Dương Tình ngồi tựa lan can không nhịn được hỏi: - Phải chăng tiểu muội trêu tức cho y chạy đi?

Âu Dương Tình mỉm cười lắc đầu. Nụ cười của nàng rất ngọt ngào. Bất luận là ai cũng không thể giận nàng được.

Tôn Tú Chân lại hỏi:

- Phải chăng cô nương khinh thường gã? Âu Dương Tình mỉm cười đáp:

- Con người như gã chẳng cần ai khi phụ mà cghính gã tự khinh phụ mình. Tôn Tú Chân ngắm nghía nàng từ đầu xuống đến gót chân rồicười nói: -

Dường như tiểu muội hiểu gã rất mau chóng?

Âu Dương Tình đáp:

- Tiểu muội chỉ biết gã là con người hồ đồ. Tôn Tú Chân nói: - Gã là người hồ đồ nhưng lại rất mực thông minh. Âu Dương Tình hỏi: - Gã thông minh lắm ư?

Tôn Tú Chân đáp:

- Đối với việc của gã thì gã rất hồ đồ vì chẳng bao giờ gã nghĩ tới điều lợi lộc cho mình. Kẻ nào tưởng gã hồ đồ mà lừa gạt là kẻ đó đến ngày xúi quẩy.

Âu Dương Tình hững hờ nói:

- Thực ra bất luận gã là người thông minh cũng thế mà là kẻ hồ đồ cũng vậy chẳng liên quan gì đến tiểu muội.

Tôn Tú Chân chớp mắt mấy cái hỏi: - Tiểu muội không thích gã thật ư? Âu Dương Tình cười lạt hỏi lại:

- Chẳnglẽ tỷ tỷ cho rằng là bao nhiêu nữ nhân đều thích gã hết? Tôn Tú Chân đáp: - Không phải ta nói tất cả mọi cô gái mà chỉ nói riêng về tiểu muội. Âu Dương Tình hỏi: - Sao tỷ tỷ không nói chuyện khác?

Tôn Tú Chân hỏi lại:

- Tiểu muội không thích thú gã hay sao? Âu Dương Tình đáp: - Không.

Tôn Tú Chân lại cười nói:

- Cô nương đừng dấu ta. Ta ngó thấy rồi.

Ysờ bụng, mắt lộ vẻ kiêu ngạo đầy hạnh phúc, mỉm cười nói tiếp:

- Không những ta là một cô gái mà lại sắp có con. Một vị tiểu cô nương thì bất cứ chuyện gì cũng đừng hòng che mắt ta.

Âu Dương Tình không nói gì nữa. Sắc mặt lợt lạt của nàng bỗng ửng hồng. Tây Môn Xuy Tuyết đột nhiên xen vào: - Những nữ nhân như các cô thật là kỳ.

Tôn Tú Chân hỏi: - Kỳ ở chỗ nào? Tây Môn Xuy Tuyết đáp:

- Trong lòng cácc cô ưa thích chàng trai nào thì ngoài mặt lại làm bộ lạnh lùng nhưtiền. Thật ta không sao hiểu được lòng dạ các cô.

Tôn Tú Chân hỏi:

- Tướng công muốn bọn tiểu muội phải thế nào? Chẳng lẽ khi gặp chàng trai ưa thích là gieo mình vào lòng họ?

Tây Môn Xuy Tuyết đáp:

- ít ra là phải tỏ ra ôn nhu một chút, đừng để người ta sợ quá phải bỏ chạy. Tôn Tú Chân hỏi: - Khi tiểu muội mới quen biết đại ca có ôn nhu như vậy hay không? Tây Môn Xuy Tuyết đáp: - Chẳng ôn nhu chút nào.

Tôn Tú Chân nói:

- Nhưngđạica không đến nỗi bị tiểu muội hăm phải bỏ chạy. Tây Môn Xuy Tuyết nhìn nàng bằng cặp mắt ôn nhu cười nói: - Hạng đàn ông như ta thì chẳng ai hăm doạ được phải bỏ chạy. Tôn Tú Chân mỉm cười nói: - Thế là phải. Nữ nhân ưa những chàng trai như vậy.

Nàng lại cầm tay Tây Môn Xuy Tuyết cất tiếng ôn nhu hỏi:

- Vì nữ nhân cũng như con linh dương phải đuôi mới bắt được. Đại ca không đủ dũng khí rượt theo thì chỉ ngó thấy nó chạy lui chạy tới vĩnh viễn đừng hòng nắm được hai

cái sừng của nó.

Tây Môn Xuy Tuyết mỉm cười nói:

- Bây giờ ta đã nắm được sừngcủa muội muội rồi chăng? Tôn Tú Chân nhẹ buông tiếng thở dài đáp: - Bây giờ thì cả xương lẫn da đều đưa cho đại ca hết rồi.

Hai người đứng tựa vào nhau rất thân thiết dưới bóng tịch dương về tháng chín, tựa hồ quên cả người bên cạnh dòm ngó, lại dường như quên cả thế giới.

ánh tịch dương tuy đẹp như lại sắp đến lúc hoàng hôn. Hai người còn kề cận âu yếm nhau được bao lâu?

Âu Dương Tình ngồi xa xa ngó hai người tuy cũng cảm thấy hứng thú về hạnh phúc của họ nhưng lại nổi cơn sợ sệt không bút nào tả xiết. Nàng hoảng sợ cũng vì hạnh phúc của hai người.

Nàng đã biết Tây Môn Xuy Tuyết là người thế nào, lại hiểu cả kiếm pháp của y. Kiếm pháp của y vốn chẳng phải kiếm pháp hạng người thường.

Con người bằng huyết nhục có cảm tình tuyệt đối không thi triển được thứ kiếm pháp tàn độc vô tình.

Kiếm pháp của Tây Môn Xuy Tuyết gần đến độ nhập thần. Y vốn không phải là người có cảm tình, có huyết nhục như người thường. Y đã hiến thân cho kiếm thuật. Người và kiếm hợp làm một thể. Nhưng hiện nay y biến thành người thường có huyết nhục và cảm tình. Vậy y còn sử dụng được thứ kiếm pháp

vô thượng nữa không? Y còn có thể đả bại được Diệp Cô Thành không?

ánh tịch dương tuy đẹp nhưng sắp chìm xuống phía tây.

Trăng tỏ sắp mọc lên. ánh trăng đêm này tất bị máu người pha hồng. Nhưng máu của ai?

Ngày rằm thắng chín vào lúc huỳnh hôn, khắp bầu trời một màu rực rỡ, huy hoàng. Lục Tiểu Phụng ở Hợp Phương Trai do cổng hậu đi ra ngoài. Chàng rảo bước trên

đường phố tràn ngập ánh hồng tiến về phía trước.

Chàng nhất định tìm lại tấm văng đoạn trước khi trăng mọc, chàng chẳng thể khiếm diện hay bỏ mặc cuộc quyết chiến đêm nay không dòm ngó tới.

Nhất định không được vì Diệp Cô Thành lẫn Tây Môn Xuy Tuyết đều là bạnchàng vì chàng đã phát giác dưới vành răng tỏ đêmnay sẽ xảy ra chuyện kinh người trong cuộc quyết chiến giữa hai bên. Hậu quả xảy ra còn khủng khiếp hơn là lúc quyết chiến. Những tấmbăng đoạn chàng đã đưa ra dĩ nhiên chẳng thể lấy lại được nhưng đối với tấmbị mất cắp thì khác hẳn.

Vật gì bị mất cắp chẳng những có thể lấy về, có thể lấy cắp hay là sang đoạt. Chàng đã quyết định lấy lại băng đoạn mà chẳng cần lựa chọn phương pháp. Vấn đề duy nhất còn lại lúc này phải tmf cho được thần thâu Tư Không Trích Tinh. Tư Không Trích Tinh lại như cơn mưa gió thoảng, mò được gã có khi còn khó hơn mò thấy gió. Lúc không cần kiếm thườnggãlại xuất hiện. Mà khi muốn kiếmgã vĩnh viễn lạichẳng vbao giờ kiếmthấy.

May ởchỗ Lục Tiểu Phụng hãy còpn chútđầu

dây mối nhợ. CHàng nhớ Tư Không Trích Tinh vừa ở tiệm thuốc đi ra. Tiệm thuốc đó mang hiệu là " lão KHánh Dư đường ".

Tư Không Trích Tinh trước nay chẳng ốm đau bệnh tật bao giờ. So với hạng nhỏ tuổi, gã làngười khoẻ hơn ai hết. Dĩ nhiên không phải gã vào tiệm để mua thuốc.

Gã ở tiệm thuốc nàyđi ra thì tất có mối quan hệ chẳng nhiềuthì ít với tiệm thuốc. Tấm biển " Lão khánh Dư Đường " khắc bằng chữ vàng, dưới ánh tịch dương lấp loáng kim quang rực rỡ.

Một thằng nhỏ đứng cửa yiệm thuốc đang đá cầu. Gã vừa ngó thấy Lục Tiểu Phụng đi tới liền để hai nón tay lên môi huýt thành tiếng còi. Đột nhiên những đường phố phía trước phía au, mé tả mé hữu đềucó trẻ nít chạy tới, tất cả đến mười mấy đứa. Bọn chúng nhìn Lục Tiểu Phụng người hơ hớ.

Bọn trẻ nàyđã nhận ra Lục Tiểu Phụng, dĩ nhiên chúng chưa quên bài hát có thể làm cho người ta cười đến bể bụng.

LỤC TIỂU PHỤNG

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 19

Hy Vọng Chẳng Đi Lại Trở Về

Lục Tiểu Phụng cũng cười. Chàng nhất định bắt bọn trẻ chuẩn bị hát bài " Tư Không kia vốn quỷ thành tinh...".

Ngờ đâu bọn chúng lại vỗ tay hát vang: Tiểu Phụng nhưng không phải phụng hoàng Bộ hung tối hoắc lại ngang tàng Chuyền nghề xực phẩm chui trong lỗ Xực phẩn rồi bay dọa xóm làng.

Lục Tiểu Phụng lẩm bẩm: - Bài hát gì mà lại khỉ thế.

Chàng vừa nực cười vừa tức mình nhưng chàng quên rằng từ cú bài hát so với bài chàng đặt ra lúc trước cho trẻ con hát còn cao minh hơn.

Dĩ nhiên Lục Tiểu Phụng đã biết bài hát này do ai đặt ra. Hiển nhiên Tư Không Trích Tinh vừa qua đây.

Lục Tiểu Phụng phải khó nhọc mới bảo được bọn trẻ dừng tiếng hát rồi chàng hỏi: - Lão già bạc đầu mới đến đây phải không?

Bọn trẻ gật đầu tranh nhau đáp:

- Bài ca này của lão công công đó dạy chúng cháu hát. Lão công công còn bảo đại thúc rất thích nghe. Nếu chúng cháu hát thật hay, thật vang là thế nào đại thúc cũng mua kẹo cho ăn.

Lục Tiểu Phụng tức muốn bể bụng, định thóa mạ một hồi. Khi nào lại mua kẹo thưởng cho những kẻ

hát chửi bới mình?

Bọn trẻ giương cặp mắt thao láo nhìn chàng không thấy trả lời. Chúng chớp mắt mấy cái hỏi: - Chúng cháu hát có hay không?

Lục Tiểu Phụng đành gật đầu đáp: - Hay! Hay lắm! Hay tuyệt! Bọn trẻ hỏi:

- Vậy đại thúc có mua kẹo cho chúng cháu ăn không? Lục Tiểu Phụng thở dài đáp:

- Có chứ. Dĩ nhiên ta mua kẹo cho.

ở đời chẳng mấy ai chịu làm việc tử tế này nhưng Lục Tiểu Phụng vẫn làm mãi. Khi nao chàng lại để cho bọn trẻ con ngây thơ phải thất vọng?

Quả nhiên chàng chạy đi mua kẹo mà mua thật nhiều đem về.

Bọn trẻ con vỗ tay hoan hô khiến lòng chàng cũng thấy ngon ngọt, ngon ngọt hơn cả ăn ba trăm tám chục cân kẹo vào bụng.

Bọn trẻ kéo chàng hoan hô nói:

- Lão công nói đúng thiệt! Quả nhiên đại thúc là một đại hảo nhân. Lục Tiểu Phụng làm kỳ hỏi: - Lão bảo ta là hảo nhân ư?

Bọn trẻ đáp:

- Lão công công còn bảo đại thúc hồi còn nhỏ tuổi rất ngoan ngoãn. Lục Tiểu Phụng lấy làm quái dị hỏi: - Sao lão biết ta hồi nhỏ ngoan hay không ngoan?

Bọn trẻ nít đáp:

- Lão công công chiếu cố cho đại thúc từ nhỏ cho đến lớn, lại bồng đại thúc, dĩ nhiên lão hiểu lắm.

Lục Tiểu Phụng tức giận ngứa răng ngứa lợi, hận mình chẳng thể cột cổ lôi con khỉ thành tinh lôi về lấy roi tre mà đập vào xác cho hả lòng.

Bọn trẻ lại nói:

- Lão công công vừa rồi còn ở đây. Đại thúc chỉ đến sớm một bước là gặp lão rồi. Lục Tiểu Phụng hỏi:
- Bây giờ lão đi đâu?

Bọn trẻ đáp:

- Lão bay rồi mà bay cao, thật là cao. Đại thúc có bay cao bằng lão công công được không.

Lục Tiểu Phụng vỗ áo nói:

- Ta cũng không biết nữa. Bây giờ các ngươi thử coi xem ta bay cao hay lão bay cao? Tư Không Trích Tinh không còn ở đây, chàng cũng chuẩn bị bay đi cho rồi.

Dè đâu bọn trẻ lại tranh nhau nói:

- Đại thúc khoan rồi hãy bay đi. Chúng cháu còn một điều quên chưa nói: Lục Tiểu Phụng hỏi: - Điều chi?

Bọn trẻ đáp:

- Lão công công lưu lại cái bọc nhỏ. Đại thúc đã cho chúng cháu ăn kẹo, lão công

công bảo chúng cháu giao cái bọc đó cho đại thúc. Nếu đại thúc không mời kẹo thì lão dặn đem cái bọc nhỏ đó liệng xuống suối.

Thằng nhỏ mau lẹ nhất liền chạy về tiệm thuốc lấy cái bọc nhỏ ra.

Lục Tiểu Phụng chẳng khi nào ngờ tới trong lại có hai tấm băng đoạn. Băng đoạn dưới bóng tịch dương biến thành màu hồng.

Ngoài hai tấm băng đoạn còn một tờ giấy viết mấy dòng chữ nguệch ngoạc:

" Lấy cắp một tấm, trả lại thành hai. Ta là con khỉ thàng tinh thì ngươi là con bọ hung. Ngươi đánh nát mình ta thì ta cho ngươi xực phần " Lục Tiểu Phụng bật cười. Chàng cười ngất, tự nói để mình nghe: - Thằng lỏi này quả nhiên không chịu hua ai. Nhưng gã đánh vắp băng đoạn chạy đi sao lại đem đến trả? Còn một tấm nữa gã lấy ở đâu ra?

Mấy vấn đề này Lục Tiểu Phụng chỉ nói qua rồi bỏ đi không nghĩ tới nữa. Chàng đã tưởng đi nát đế giầy cũng không tìm được băng đoạn, dè đâu chàng chẳng mất chút công sức nào, băng đoạn đã vào trong tay.

Trong lòng chàng lúc này rất cao hứng hơn cả bọn trẻ được ăn kẹo. Chàng hỏi: - Các ngươi coi xem ta bay cao hay là lão già kia bay cao?

Chàng cười rộ tung mình lên không lộn đi ba vòng lướt trên nóc nhà. Bọn trẻ nít dứng dưới vỗ tay hoan hô: - Đại thúc bay cao lắm! Cao hơn cả lão công công!

Bọn trẻ sáng mắt mau miệng đã nói là không sai.

Lục Tiểu Phụng trong lòng khan khoái, cảm thấy người nhẹ bẫng như mọc cánh và muốn bay lên tận cung trăng.

Vừng trăng tỏ chưa mọc mà bóng tịch dương đã mất dần. Bóng tịch dương đã lạn về tây, sắc đêm sắp tới.

Lục Tiểu Phụng lại theo ngõ hẻm trở về Hợp Phương Trai. Trong cửa sổ đã có ánh đèn sáng.

ánh đèn dịu hòa mà yên tĩnh. Cửa sổ mở rộng. Từ trong bụi hoa ở phía xa xa nhìn lại

đ ã thấy Tôn Tú Chân và Âu Dương Tình.

Cả hai nàng đều là nữ nhân xinh đẹp phi thường. Dưới ánh đèn hai nàng càng đẹp lộng lẫy. Nhưng khi nhìn kỹ lại thấy nét mặt lộ vẻ bi thương không bút nào tả xiết. Nỗi bi thương của hai nàng khiến cho ánh đèn cũng biến thành thê lương.

Lục Tiểu Phụng tự hỏi:

- Tây Môn Xuy Tuyết đi rồi chăng?

Dĩ nhiên y đi rồi. Trong nhà chỉ còn ngọn thê đăng bầu bạn với hai nàng.

Cửa vào cũng chỉ khép hờ. Lục Tiểu Phụng quên cả gõ cửa. Tâm sự chàng rất trầm trọng.

- Tây Môn Xuy Tuyết đi từ lúc nào?

Lục Tiểu Phụng muốn hỏi nhưng rồi không hỏi.

Chàng không dám hỏi mà cũng không nỡ hỏi.

Trên bàn đặt ba cái chung không, một hồ rượu. Chàng tự rót cho mình một chung, từ từ nhấp hết rồi lại rót chung nữa. Chung sau chàng uống lẹ hơn.

Tôn Tú Chân bỗng lên tiếng: - Y đi rồi.

Lục Tiểu Phụng đáp: - Tại hạ đã biết. Tôn Tú Chân lại nói:

- Y bảo đi trước một chút ra ngoài thành rồi mới tiến vào để người ta tưởng y trước chưa ở kinh thành.

Lục Tiểu Phụng đáp: - Tại hạ cũng biết thế. Tôn Tú Chân lại nói:

- Y hy v ọng công tử đến sớm vì y không có bạn nào khác. Lục Tiểu Phụng không nói nên lời.

Tôn Tú Chân cũng không nói gì nữa. Nàng

nghoảnh đầu nhìn ra ngoài ngưng thần ngắm bên ngoài cửa sổ.

Đêm cnàg khuya vừng trăng càng lên cao, gió cũng dần dần lạnh hơn. Không hiểu thời gian trôi qua đã bao lâu, Tôn Tú Chân khẽ cất tiếng:

- Bóng tịch dương bữa nay rất đẹp, đẹp hơn ngày thường nhưng lại qua rất mau. Nàng nhắm mắt lại, giọt châu nhỏ xuống. Lại một lúc lâu nàng mới hỏi:
- Sao những việc tốt đẹp lại cực kỳ ngắn ngủi, không chịu lưu lại ở nhân gian trong khoảng khắc?

Không hiểu câu này nàng hỏi trời xanh hay hỏi Lục Tiểu Phụng?

Lục Tiểu Phụng không biết đáp thế nào. Thực ra vấn đề này chẳng ai trả lời được. Chàng uống chung rượu nữa rồi gượng cười nói: - Tại hạ cũng đi thôi và nhất định đưa y về.

Chàng cũng không dám nói thêm gì nữa mà cũng không dám ghé thăm Âu Dương Tình.

Chàng thừa một tấm băng đoạnh trước đã định đưa cho Âu Dương Tình để nàng cũng đi coi trận quyết chiến trăm năm khó gặp một lần. Nhưng hiện giờ chàng không nhắc

tới vụ này nữa.

Chàng biết Âu Dương Tình nhất định ở lại bầu bạn với Tôn Tú Chân. Chàng cũng hiểu tâm tình Tôn Tú Chân nóng nẩy, khiếp sợ, bi thương, không lời nào có thể hình dung được.

Cái hy vọng duy nhất của chàng lúc này là đưa được Tây Môn Xuy Tuyết trở về thực sự.

Lục Tiểu Phụng chuẩn bị ra đi rồi thì Âu Dương Tình đột nhiên kéo tay chàng lại. Chàng quay đầu nhìn nàng thấy trong khóe mắt cũng có ngấn lệ. Dù là

chàng ngốc cũng nhận ra mối tình quyến luyến của nàng.

Dĩ nhiên Lục Tiểu Phụng ngó thấy rồi nhưng tựa hồ chàng không tin ở mắt mình. Âu Dương Tình lúc này không còn là Âu Dương Tình mặt lạnh như tiền lúc trước. Tại sao nàng biến đổi một cách đột ngột?

Đến bây giờ Lục Tiểu Phụng mứoi hiểu lòng nữ nhân, thật là đáng thương.

May mà chàng hiểu được một thiếu nữ thật sự chán ghét nam nhân thì chẳng bao giờ nhìn chàng bằng khóe mắt này, nhất là không bao giờ kéo tay chàng.

Bàn tay nàng lạnh ngắt mà nắm thật chặt chẽ.

Âu Dương Tình cũng đến bây giờ mới hiểu lòng dạ người đàn bà khi mất chàng trai thân ái đau khổ thế nào.

Hai người ngơ ngẩn nhìn nhau hồi lâu, Âu Dương Tình mới khẽ cất tiếng hỏi: - Công tử cũng trở về chứ?

Lục Tiểu Phụng đáp: - Tại hạ nhất định tở về. Âu Dương Tình lại hỏi: - Nhất định ư?

Lục Tiểu Phụng đáp: - Nhất định.

Âu Dương Tình cúi đầu xuống, từ từ buông tay Lục Tiểu Phụng ra nói: - Thiếp đợi chàng.

Chàng trai biết cô gái chừo mình là motọ cảm giác chẳng có gì thay thế được. Thiếp đợi chàng! Thiếp đợi chàng!

Ba chữ này sao mà ôn nhu mỹ diệu thế?

Lục Tiểu Phụng ngây ngất. Chàng say không phải vì rượu mà vì tình ý Âu Dương Tình còn đậm

hơn mùi rượu.

Vùng trăng lơ lửng trên trời.

Lục Tiểu Phụng còn vấn đề nan giải. Chàng nhất định đem tấm băng đoạn thừa cho

người khác mà chưa biết cho ai.

Những người đủ tư cách để chàng tặng thì lại chẳng thấy một mống.

Người đi trên phố không phải ít, người ngồi trong tửu lâu trà quán càng nhiều. đủ cả tam giáo cửu lưu, ngũ hoa bát môn, các loại các thứ, túm năm tụm ba thì thầm bàn tán.

Lục Tiểu Phụng chẳng cần nghe họ nói cũng biết họ chờ tin tức cuộc chiến đêm nay. Trong những đám này nhất định nhiều người cùng nhau đánh cá, kẻ đặt cuộc Tây Môn Xuy Tuyết thắng, kẻ nắm chắc

Diệp Cô Thành ăn đứt.

ảnh hưởng cuộc chiến này không những vang dội trong võ lâm mà cả những người đã vào tới kinh thành cũng lắng nghe động tĩnh. Tự cổ chí kim những tay cao thủ quyết chiến chưa từng xẩy ra tình trạng tương tự. Lục Tiểu Phụng nực cười cho thế sự. Chàng tin rằng Tây Môn Xuy Tuyết và Diệp Cô Thành mà biết rõ tình trạng này cũng phải cười nẻ ruột.

Giữa lúc ấy chàng thấy một người từ trong quán trà phía đối diện đi ra.

Người này cao nghễu cao nghều lại gầy khẳng gầy kheo nhưng phục sức nghiên cứu rất kỹ, thái độ cực kỳ văn nhã. Mái tóc đã lốm đốm và gương mặt thanh tao. Y mặc áo trường bào màu lam rất cao nhã. Chính là Thành Nam lão Đỗ tức Đỗ Đồng Hiên. Chốn này tuy không còn là địa bàn của Lý Yến Bắc nhưng

cũng ở trong tay người đối lập với Đỗ Đồng Hiên.

Tại sao lão Đỗ xuất hiện nơi đây mà lại không đem theo một tên tuỳ tùng đẻ bảo tiêu. Lục Tiểu Phụng đột nhiên chạy ra vỗ vai hắn hô: - Đỗ học sĩ! Các hạ mạnh giỏi chứ?

Đỗ Đồng Hiên giật mình quay đầu nhìn lại thấy Lục Tiểu Phụng gượng cười đáp: - Cảm ơn! Cảm ơn!

Lục Tiểu Phụng hỏi: - Vị bảo tiêu của các hạ đâu?

Người bảo tiêu mà chàng nói đây dĩ nhiên là hắc y nhân chợt ẩn chợt hiện m, hành động rất thần bí.

Đỗ Đồng hiên đáp: - Y đi rồi.

Lục Tiểu Phụng hỏi: - Tại sao y lại bỏ đi? Đỗ Đồng Hiên đáp:

- Ao nhỏ không nuôi được cá lớn nên phải để y ra đi. Lục Tiểu Phụng đảo mắt nhìn quanh nói khẽ:

- Đỗ học sĩ dám một mình tới khu vực của Lý Yên Bắc khiến tại hạ rất khâm phục. Đỗ Đồng Hiên cười rồi hững hờ đáp: - Nơi đây dường như không phải là khu vực của họ Lý nữa.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Tuy y chết rồi nhưng còn một số huynh đệ. Đỗ Đồng Hiên đáp:

- Con người chết rồi đến thê tử còn đi cải giá huống chi là huynh đệ.

Hắn nghe tin Lý Yến Bắc cheté mà nét mặt tuyệt nhiên không lộ vẻ gì kinh ngạc. Lục Tiểu Phụng cười hỏi: - Xem chừng các hạ chẳng những đã biết Lý lão đại chết rồi mà còn biết anh em y đều quy đầu Bạch Vân Quán.

Đỗ Đồng Hiên vẫn thản nhiên đáp:

- Những hạng người hành động như Đỗ mỗ mà không có nguồn tic tức linh thông thì

đ ã chết từ lâu rồi.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Phải chăng Cố Thanh Phong cũng là bạn của các hạ? Đỗ Đồng Hiên đáp:

- Tuy y không phải bạn hữu nhưng cũng không đến nỗi là một oan gia đối đầu. Lục Tiểu Phụng cười nói: - Thảo nào các hạ một mình tới đây.

Đỗ Đồng Hiên nói:

- Côn gtử có rảnh thì bất cứ lúc nào đến Thành Nam chơi cũng được và bất luận bao nhiêu người Đỗ

mỗ cũng đều hoan nghênh.

Lục Tiểu Phụng đảo mắt nhìn quanh hỏi:

- Ccá hạ đã đem Diệp Cô Thành ra đánh cá thì nhất định đêm nay sẽ đi coi cuộc chiến phải không?

Đỗ Đồng Hiên không thừa nhận cũng không phủ nhận. Lục Tiểu Phụng lại nói:

- Tại hạ còn dư một tấm băng đoạn. Nếu các hạ muốn lấy thì tại hạ tanựg cho. Đỗ Đồng Hiên trầm lặng ra chiều suy nghĩ hồi lâu rồi nói: - Bốc lão đại cũng ở trong quán trà này.

Lục Tiểu Phụng " ồ " một tiếng. Đỗ Đồng Hiên hỏi:

- Sao công tử không đem tấm băng đoạn dư cho hắn? Lục Tiểu Phụng kinh ngạc.

Người khác tìm thiên phương bách kế để mong có tấm băng đoạn thì không được mà Lục Tiểu Phụng cho không, Đỗ Đồng Hiên cũng chẳng thèm nhận.

Đỗ Đồng Hiên nhìn chàng chắp tay nói:

- Nếu công tử không còn chi chỉ giáo thì Đỗ mỗ xin cáo biệtt. Hắn nói rồi đi ngay không tỏ vè lưu luyến chi hết.

Lục Tiểu Phụng ngơ ngác hồi lâu. Lúc ngửng đầu lên mới phát giác Bốc Cự cũng từ trong quán trà đi ra.

Bốc Cực ngó băng đoạn trên vai Lục Tiểu Phụng cười hỏi: - Công tử chưa bán hết băng đoạn ư?

Nụ cười của hắn rất cổ quái. Dường như nụ cười mai mỉa mà không bút nào tả xiết. Lục Tiểu Phụng đáp: - Tấm băng đoạn này của tại hạ không bán nhưng có thể tặng cho người. Nếu các hạ muốn lấy

thì tại hạ vui lòng tặng một tấm.

BôcCực nhìn chàng cười hề hề. Tiếng cười càng cổ quái hơn, hắn nói: - Đáng tiếc Bốc mỗ lại không thích đập đầu.

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Các hạ đâu cần phải đập đầu làm chi? Bốc Cự hỏi: - Thật không?

Lục Tiểu Phụng đáp: - Dĩ nhiên là thật. Bốc Cự nói:

- Thật thì thật nhưng Bốc mỗ cũng không thích.

Đột nhiên hắn xịu mặt xuống phất áo bỏ đi không thèm nhìn Lục Tiểu Phụng lần chót nữa.

Lục Tiểu Phụng một phen ngạc nhiên.

Buổi sáng sớm nay, Bốc Cự còn chịu bỏ ba viên ngọc bích để đổi một tấm bvăng đoạn mà bây giờ co không hắn chẳng thèm lấy.

Lục Tiểu Phụng nghĩ không thông vụ này ra làm sao rồi chàng bỏ không nghĩ nữa. Vừng trăng tròn vành vạnh đã mọc lên. Lục Tiểu Phụng muốn đi lẹ đến Tử Cấm Thành vì chàng không thể tới chậm được.

Điện Thái Hoà ở bên phải trong cổng Thái Hoà. Ngoài cổng Thái Hoà là giải song Kim Tuỳ Ngọc Đới Hà. Dưới ánh trăng tỏ coi chẳng khác tấm đai ngọc nước vàng. Lục Tiểu Phụng đi qua khu Thiên Nhai vào cửa Đông Hoa Xuyên Long Vũ Môn chuyển đến cửa Ngọ Môn dưới Long Lân Phụng Khuyết. Rồi chàng đến một khu

cấm địa trong vùng cấm địa. một tòa thành ở trong thành.

Trên đường, bọn quân canh ba bước một tốp, năm bước một trạm. Nếu không có tấm băng đoạn thay đổi màu sắc này thì bất luận là ai muốn tiến vào cũng khó. Dù có vào cũng đừng hòng vượt qua lôi trì nửa bước.

Địa phương này tuy không nhìn thấy bóng người nhưng khắp nơi trong bóng tối đều có những cao thủ thị vệ ẩn nấp.

Trong đại nội là nơi rồng ẩn cọp núp. Có người là cao nhân võ lâm được tặng lễ vật mời tới, có ngươi hoài bão chí khí anh hùng từ thuở nhỏ, cũng có người vào đây để ấn lánh cừu gia mà tạm thời phải ẩn lánh như những tên giang dương đại đạo không ai dám coi thường võ công của họ.

Dưới ánh trăng tỏ bỗng thấy một người ngồi xếp bằng dưới gầm cầu Ngọc Đới trên sông Ngọc Đới Hà. Đầu người này trọc lóc lấp loáng như có ánh sáng.

Nhà sư chất phác!

Lục Tiểu Phụng liền chạy tới cười nói: - Hòa thượng đếm sớm nhỉ?

Nhà sư chất phác đang ngoạm tấm bánh bao, ngó thấy Lục Tiểu Phụng vội dấu đi, miệng ậm ừ một tiếng. Lão chỉ mong Lục Tiểu Phụng chưa ngó thấy bánh của lão. Lục Tiểu Phụng lại cười nói: - Tại hạ nhìn thấy cái đó trong tay hòa thượng sực nhớ ra một điều.

Nhà sư chất phác hỏi: - Điều gì?

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Tại hạ nhớ ra mình chưa ăn cơm tối. Nhà sư chất phác lộn tròng trắng lên hỏi:

- Phải chăng thí chủ muốn lừa gạt để lấy bánh bao của hòa thượng? Lục Tiểu Phụng trợn mắt hỏi lại:

- Tại hạ lừa gạt hòa thượng hồi nào? Đổi hai tấm băng đoạn lấy một cái bánh bao chẳng lẽ hòa thượng còn cho là mình thua thiệt?

Nhà sư chất phác láo liếng cặp mắt, đột nhiên bật cười nói:

- Hòa thượng không nói dối. Hiện giờ trong mình hòa thượng còn ba tấm bánh bao rưỡi. Thí chủ có muốn đổi không?

Lục Tiểu Phụng đáp: - Có.

Nhà sư chất phác hỏi:

- Thí chủ định lấy gì đánh đổi?

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Cái sản nghiệp của tại hạ đều mang trong mình. Hòa thượng muốn lấy thứ gì, tại hạ sẽ đưa cho thứ

đó.

Nhà sư chất phác ngắm nghía chàng từ đầu xuống đến đến gót chân, lại từ gót chân lên đến đầu hai lượt rồi nhăn nhó cười nói: - Xem chừng sản nghiệp của thí chủ hãy còn thua hòa thượng.

Lục Tiểu Phụng cười đáp:

- ít ra tại hạ hơn hòa thượng hai hàng râu mép và mấy ngàn sợi tóc trên đầu. Nhà sư chất phác nói:

- Râu tóc của thí chủ, hòa thượng đều không muốn lấy. Hòa thượng chỉ yêu cầu thí chủ ưng thuận cho một điều là hòa thượng chia nửa bánh.

Lục Tiểu Phụng hỏi: - Điều gì?

Nhà sư chất phác đáp:

- Lần sau thí chủ có ngó thấy hòa thượng cũng

lờ đi như không quen biết. Thế là hòa thượng được thiên hạ thái bình.

Lục Tiểu Phụng cười rộ, vỗ vai nhà sư, ngồi xuống bên cạnh, vẫn cười rũ rượu không ngớt.

Nhà sư chất phác hỏi: - Thí chủ không chịu ư? Lục Tiểu Phụng đáp: - Không chịu.

LỤC TIỂU PHỤNG

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Quyển 3
Chương 20

Ngó Biển Đề Quần Thần Bở Vía

Mục Dịch cũng đã sớm nhìn ra thế thắng bại của đôi bên, kêu lên:

- Niệm nhi, không cần tỷ thí nữa, công tử gia hơn con nhiều lắm.

Nghĩ thầm:

- Thiếu niên này võ công cao cường, dường như không chỉ là bọn đệ tử khố gấm chỉ biết cờ bạc trai gái, để hỏi rõ gia thế của y xem, chỉ cần không phải là

con quan lại nước Kim thì con gái mình cũng có chỗ nương nhờ suốt đời.

Bèn luôn miệng kêu lớn, bảo hai người dừng tay.

Hai người đang đấu tới lúc quyết liệt, nhất thời làm sao dừng tay được? Công tử kia nghĩ thầm:

- Bây giờ mà ta muốn đả thương ngươi thì dễ như trở bàn tay, chỉ là có chỗ không nên.

Đột nhiên chưởng biến thành trảo móc lên đã nắm được cổ tay trái cô gái, cô gái sau cơn hoảng sợ lập tức giật mạnh ra. Công tử kia thuận thế đẩy nhẹ một cái, cô gái chân đứng không vững, đã sắp ngã lăn ra đất, công tử kia tay trái choàng qua đã ôm nàng vào lòng. Mọi người đứng xem chung quanh lại hò reo khen ngợi, chỉ nghe tiếng ầm ầm vang thành một tràng.

Cô gái xấu hổ mặt mũi đỏ bừng, hạ giọng năn nỉ:

- Buông ta ra mau đi!

Công tử kia cười nói:

- Ngươi gọi ta một tiếng thân ca ca, ta sẽ buông ngươi ra.

Cô gái giận y khinh bạc, dùng sức giẫy một cái, nhưng bị y ôm chặt, làm sao giẫy ra được?

Mục Dịch bước lên nói:

- Công tử thắng rồi, xin buông tiểu nữ ra đi!

Công tử kia hô hô cười lớn, vẫn không chịu buông.

Cô gái nóng ruột, phi chân đá vào huyệt Thái dương của y, buộc y không thể không buông tay ra. Công tử kia buông tay phải ra, giơ tay gạt một cái, cổ

tay móc lại đã nắm được chân phải của nàng, công phu cầm nã của y quả thật đã sử dụng như ý, bắt tay là nắm được tay, bắt chân là nắm được chân. Cô gái càng nóng ruột, cố sức giật chân lại, chiếc hài thêu hoa hồng trên bàn chân tuột ra, nhưng rốt lại cũng đã giằng ra được khỏi vòng tay của y, ngồi phếch dưới đất, xấu hổ cúi đầu sờ sờ chiếc tất trắng. Công tử kia cười hì hì, đưa chiếc hài lên mũi làm ra vẻ ngửi ngửi.

Bọn vô lại bên ngoài lẽ nào lại không thừa cơ pha trò, đồng thanh kêu lên:

- Thơm quá!

Mục Dịch cười nói:

- Tôn tính đại danh của ngươi là gì?

Công từ cười nói:

- Không cần nói đâu!

Rồi quay lại khoác cẩm bào lên, nhìn cô gái áo đỏ một cái nhét chiếc hài thêu vào bọc. Đúng lúc ấy một trận gió mạnh thổi lên, trên không lác đác có mấy bông tuyết rơi xuống, đám người nhàn rỗi chung quanh có nhiều kẻ kêu lên:

- Tuyết rơi rồi, tuyết rơi rồi!

Mục Dịch nói:

- Chúng tôi ngụ ở khách sạn Cao Thăng, trên phố lớn phía tây thành, mời về đó nói chuyện.

Công tử kia nói:

- Nói chuyện gì? Tuyết rơi rồi. Ta phải về nhà đây.

Mục Dịch ngạc nhiên biến sắc nói:

- Ngươi đã thắng được tiểu nữ, ta đã nói trước,

tự nhiên sẽ gả con gái cho ngươi. Đây là việc chung thân đại sự, há lại có thể qua loa cho xong?

Công tử kia hô hô cười rộ, nói:

- Bọn ta chỉ là đùa chơi bằng quyền cước, kể ra cũng hay. Còn chiêu thân à, ha ha, xin cám ơn!

Mục Dịch tức xanh mặt, nhất thời không nói nên lời, chỉ vào y nói:

- Ngươi.., ngươi...

Một tên tùy tùng của công tử cười nhạt nói:

- Công tử gia của bọn ta là hạng người nào, lại đi thông gia với hạng người giang hồ hèn hạ các ngươi à? Ngươi nằm mơ giữa ban ngày rồi đấy!

Mục Dịch giận quá vung tay tát một cái, lực đạo rất mạnh, tên tùy tùng ấy lập tức ngất đi luôn. Công

tử kia cũng không cãi cọ với y sai người đỡ tên tùy tùng ấy rồi lên ngựa. Mục Dịch tức giận nói:

- Ngươi định đùa giỡn với bọn ta một chút phải không?

Công tử kia cũng không đáp chân trái đã đạp lên bàn đạp.

Mục Dịch tay trái lật một cái, nắm cánh tay trái của y quát:

- Được, con gái ta cũng không thể gả cho kẻ tiểu nhân khinh bạc như ngươi, trả chiếc hài đây!

Công tử kia cười nói:

- Đó là cô ta tình nguyện tặng ta, có liên can gì tới ngươi? Chiêu thân thì không cần, nhưng chiếc hài này thì không thể không cần.

Tay trái vung một vòng tròn nhỏ, vừa hơi vận kình đã hất tay Mục Dịch ra. Mục Dịch tức giận toàn thân phát run, quát:

- Ta liều mạng với ngươi!

Rồi nhảy vọt lên tung người về phía trước, hai tay ra chiêu Chung cổ tề minh đánh vào huyệt Thái dương hai bên trán địch nhân. Công tử kia ngửa người tránh khỏi, chân trái đặt trên bàn đạp ngựa nhấc lên, phi thân vọt vào bãi đất trống cười nói:

- Nếu ta đánh bại lão già nhà ngươi, thì ngươi không được ép ta làm con rể nữa nhé!

Người xem chung quanh phần đông đều tức giận gã công tử này khinh bạc vô hạnh, cậy thế khinh người, ngoài vài tên vô lại hô hô cười lớn, số còn lại đều nén giận không nói gì.

Mục Dịch không nói, vặn lưng một cái ra chiêu

Hải yến lược ba, thân hình vọt lên lao nhanh về phía công tử. Công tử kia biết y giận lắm, lúc ấy không dám coi thường, nép người qua một bên, chưởng trái ra chiêu Độc xà tầm huyệt thủ đâm vào bụng dưới y. Mục Dịch né qua bên phải, chưởng phải mau lẹ đánh vào huyệt Kiên tĩnh của đối phương. Công tử kia vai trái hơi trầm xuống tránh qua phát chỉ, không chờ chưởng trái rút về, chưởng phải đã từ dưới chưởng trái đánh mau ra một chiêu Thâu vân hoán nhật, cánh tay trái bên trên che mất tầm nhìn của đối phương, chưởng này xuất kỳ bất ý, vô cùng hiểm độc. Mục Dịch tay trái trầm xuống một cái, khuỷu tay đã đánh xuống chưởng của y, tay phải quét ngang ra một quyền, đợi y cúi đầu tránh, đột nhiên hai tay chắp lại một chiêu Vi Đà hiến chữ đánh vào cằm y.

Công tử kia lúc ấy bất kể biến chiêu thế nào đều không khỏi bị trúng của y một chưởng, chợt nảy ý độc ác hai tay đưa mau lên nhanh như chớp, mười

ngón tay chia ra chụp lên hai mu bàn tay của Mục Dịch, kế nhảy ra phía sau, đầu mười ngón tay đã nhuộm màu đỏ.

Những người đứng xem chung quanh đều bật tiếng la hoảng, chỉ thấy Mục Dịch mu bàn tay máu chảy ròng ròng. Cô gái vừa giận vừa sợ, vội bước lên đỡ cha, xé vạt áo cha băng bó cho y. Mục Dịch đẩy con gái một cái, nói:

- Tránh ra, hôm nay không liều mạng với y không xong.

Cô gái kia mặt hoa ảm đạm, nhìn chằm chằm vào công tử kia, đột nhiên rút trong bọc ra một ngọn chuỳ thủ đâm vào ngực mình. Mục Dịch cả kinh, bất kể mình sẽ bị thương, đưa tay chặn lại, cô gái thu thế không kịp, nhát kiếm ấy đâm trúng bàn tay của cha.

Quách Tĩnh đứng xem nhìn thấy chuyện bất

bình như thế đời nào nhịn được nữa? Thấy công tử kia chùi máu trên mười ngón tay vào áo, lại định lên ngựa, lúc ấy hai tay rung lên, nhè nhẹ đẩy những người phía trước ra bước vào bãi đất, kêu lên:

- Này, ngươi làm thế là không đúng rồi!

Công tử kia thoáng ngẩn người rồi cười nói:

- Vậy làm sao mới đúng?

Đám thủ hạ tùy tùng thấy Quách Tĩnh ăn mặc quê mùa, nói giọng phương Nam, lại nghe công tử nhại giọng y để pha trò, đều buông tiếng cười rộ.

Quách Tĩnh ngơ ngác, cũng không biết họ cười gì nghiêm mặt nói:

- Ngươi phải cưới vị cô nương này mới đúng.

Công tử kia nghiêng nghiêng đầu, cười sằng sặc

nói:

- Tại sao ta phải cưới chứ?

Quách Tĩnh nói:

- Nếu ngươi không muốn cưới nàng sao lại bước vào tỷ võ? Trên lá cờ của nàng ghi rất rõ bốn chữ Tỷ võ chiêu thân mà.

Công tử kia sa sầm mặt, nói:

- Thằng tiểu tử nhà ngươi dây vào chuyện không phải của mình, là muốn gì?.

Quách Tĩnh nói:

- Vị cô nương này dung mạo đã xinh đẹp, võ nghệ lại cao cường, sao ngươi không muốn? Ngươi không thấy nàng tức giận tới mức vung đao muốn tự tử sao?

Công tử kia nói:

- Nói chuyện với thằng tiểu tử ngốc nhà ngươi chỉ phí lời.

Rồi quay người định bỏ đi. Quách Tĩnh vươn tay cản, nói:

- Ồ, sao lại muốn bỏ đi?.

Công tử kia nói:

- Cái gì?

Quách Tĩnh nói:

- Ta đã chẳng khuyên ngươi cưới vị cô nương này rồi sao?

Công tử kia cười gằn một tiếng, rảo chân bước đi.

Mục Dịch thấy Quách Tĩnh khảng khái trượng nghĩa, biết y là một thiếu niên nóng nảy thẳng thắn, nhưng nghe y trò chuyện với công tử thì rõ ràng tâm địa thuần phác, hoàn toàn không hiểu việc đời, lúc ấy bèn bước tới bên cạnh nói với y Tiểu huynh đệ, đừng đếm xỉa gì tới y, chỉ cần ta còn một hơi thở thì mối thù này không thể không trả. Rồi cao giọng quát:

- Này, người để lại tên họ xem sao!

Công tử kia cười nói:

- Ta đã nói không thể gọi ngươi là cha vợ, ngươi còn hỏi tên ta làm gì?

Quách Tĩnh cả giận vọt người nhảy qua quát:

- Vậy thì ngươi trả lại hài cho vị cô nương kia.

Công tử nổi giận nói:

- Có liên can gì tới ngươi? Ngươi ưng ý vị cô nương này rồi phải không?

Quách Tĩnh lắc đầu nói:

- Không phải! Rốt lại ngươi có chịu trả không?

Công tử đột nhiên vung tay trái ra tát mạnh vào mặt Quách Tĩnh một cái. Quách Tĩnh cả giận, thi triển phép Giảo nã trong Cầm nã thủ, tay trái ngửa lên trên xoay ra bên phải, tay phải úp xuống dưới xoay ra bên trái, hai tay giao nhau chụp xuống. Vừa chụp được một cái cũng đồng thời giữ cứng huyệt Mạch môn trên hai cổ tay công tử.

Công tử kia vừa sợ vừa giận, giật một cái không giằng ra được, quát lên:

- Ngươi muốn chết à?

phi chân phải đá thẳng vào âm nang Quách

Tĩnh. Quách Tĩnh hai tay gạt mạnh, ném y trở vào bãi đất.

Công tử kia công phu khinh công rất cao cường, đã thấy y bị ném đầu vai chúc xuống đất, nào ngờ sắp chạm đất thì chân phải đạp mạnh xuống đất một cái đã đứng bật dậy. Y vội cởi chiếc cẩm bào ra quát:

- Thằng tiểu tử thối tha nhà ngươi chán sống rồi phải không? Có giỏi thì lại đây so tài với công tử gia.

Quách Tĩnh lắc đầu nói:

- Tại sao ta phải đánh nhau với ngươi? Ngươi đã không chịu cưới cô ta thì cứ trả lại chiếc hài thôi.

Mọi người đứng xem chung quanh nghĩ rằng Quách Tĩnh bước ra can thiệp chuyện bất bình, đều muốn nhìn thấy công phu của y, không ngờ y chợt lâm trận rút lui, mấy tên vô lại nhao nhao kêu lên:

- Chỉ nói mà không đánh thì đâu phải là hảo hán?.

Công tử kia mới rồi bị Quách Tĩnh nắm cứng hai tay ném ra một cái, biết y võ công không kém, nội lực thâm hậu, trong lòng cũng có ba phần úy kỵ, thấy y không muốn động thủ rất hợp ý mình, nhưng bị y đòi trả lại chiếc hài thêu, trước chỗ hàng bao nhiêu con mắt nhìn chằm chằm như thế này thì làm sao chịu được? Lúc ấy liền vắt chiếc áo cẩm bào lên vai, cười gằn quay đi. Quách Tĩnh đưa tay trái ra nắm chiếc cẩm bào của y kêu lên:

- Tại sao lại bỏ đi?.

Công tử kia chợt thi triển mưu kế, cánh tay đẩy ra một cái, chiếc cẩm bào bay lên chụp vào đầu Quách Tĩnh, kế đó song chưởng cùng vung ra đánh mạnh vào sườn y.

Quách Tĩnh đột nhiên thấy trước mặt tối đen, đồng thời ngực bị một luồng kình phong đánh tới, vội hóp bụng lại nhưng đã không kịp, chát chát hai tiếng, ngực đã bị trúng hai chưởng. May là y từng theo Đan Dương tử Mã Ngọc tu tập nội công chính tông của huyền môn hai năm, hai chưởng ấy tuy đánh vào ngực y đau thấu xương nhưng cũng không làm y bị thương được đang lúc nguy cấp ấy hai chân vung lên theo Uyên ương liên hoàn cước liên tiếp đá ra, trong chớp mắt đá ra chín cước.

Đó là tuyệt học bình sinh của Mã vương thần Hàn Bảo Câu, dưới chân từng đá ngã vô số hảo hán Nam Bắc. Quách Tĩnh tuy chưa học được tới chỗ tinh túy trong cước pháp của Tam sư phụ, trên đầu lại bị chiếc áo cẩm bào chụp xuống không nhìn thấy gì, chỉ là phi cước đá bừa ra, nhưng công tử kia cũng bị y đá tới mức tay chân luống cuống, liên tiếp tránh được bảy cước đầu nhưng hai cước cuối cùng lại không thể

tránh được, huỵch huỵch hai tiếng, đùi phải đùi trái đều bị đá trúng.

Hai người đồng thời nhảy về phía sau. Quách Tĩnh vội giật tấm áo cẩm bào chụp trên đầu xuống, bất giác vừa sợ vừa giận, nghĩ thầm đầu tiên đã nói rõ là tỷ võ chiêu thân, công tử này tỷ võ đã thắng lại không kể gì tín nghĩa, không muốn lấy cô nương kia mà mình nói đạo lý với y, y lại đánh mình trước, mà còn hạ độc thủ, nếu mình không luyện qua nội công, bị trúng hai chưởng này há chẳng phải là gãy xương nát gân, nội tạng bị thương sao? Y tính tình chất phác, từ nhỏ ăn ở với những người thô mãng thành thật nên hoàn toàn không biết gì về lòng người gian ác Tuy mấy năm nay bọn Chu Thông. Toàn Kim Phát đã nói cho y nghe không ít về những chuyện tàn ác gian trá trên giang hồ nhưng y chỉ coi như chuyện cổ tích, nghe qua là xong, đã không phải là kinh nghiệm của bản thân thì khó mà in sâu vào óc. Lúc ấy sau lúc

căm giận, lại hoang mang không hiểu, đúng là không tin trên thế gian lại có những chuyện như vậy.

Công tử kia bị trúng hai cước chợt đùng đùng nổi giận, thân hình chớp lên, đột nhiên đã sấn vào cạnh Quách Tĩnh, chưởng trái ra chiêu Tà quải đơn tiên, vù một tiếng đập xuống đỉnh đầu y. Quách Tĩnh giơ tay gạt, hai tay chạm nhau, chỉ thấy trước ngực đau buốt, trong lòng cả kinh, bị công tử kia liên tiếp tấn công mấy chiêu, móc chân một cái, ngã ngửa ra đất Đám tùy tùng của công tử đều cười rộ lên. Công tử kia phủi phủi bụi đất trên đùi, cười nhạt nói:

- Bằng vào công phu mèo què ấy mà muốn can thiệp chuyện bất bình à? Về nhà bảo sư nương của ngươi dạy thêm hai mươi năm nữa đi!

Quách Tĩnh không nói tiếng nào, hít sâu một hơi, vận khí mấy vòng trong ngực, lập tức thấy bớt đau, nói:

- Ta không có sư nương?

Công tử kia hô hô cười lớn, nói:

- Vậy thì bảo sư phụ ngươi mau cưới một người đi?

Quách Tĩnh đang định nói: Ta có sáu vị sư phụ, trong đó một người là phụ nữ nhưng thấy công tử kia đang định đi ra khỏi bãi đất, không kịp nói câu ấy vội sấn lên gọi:

- Xem quyền đây!

Tay quyền từ hông đánh lên nhắm vào gáy y. Công tử kia cúi đầu tránh qua.

Quách Tĩnh quyền tay trái móc lại đánh vào mặt y. Công tử kia đưa tay gạt ra, hai người hai tay chạm nhau, ai cũng vận nội kình hất ra ngoài. Quách Tĩnh công lực mạnh hơn, công tử kia võ công cao hơn,

nhất thời giằng co bất phân thắng bại.

Quách Tĩnh hít mạnh một hơi, đang định tăng thêm kình lực lên cánh tay, chợt thấy cánh tay đối phương đột nhiên rút lại, kình lực trên tay đè vào khoảng không, thân hình không tự chủ được nhào lên phía trước, vội lấy thế đứng vững lại thì chưởng của địch nhân đã đánh tới hậu tâm. Quách Tĩnh vội vung chưởng lại đón đỡ, nhưng y đang bị động, đối phương lại chủ động, công tử kia quát:

- Cút đi?

Chưởng lực xô ra. Quách Tĩnh vừa giao quyền lại ngã xuống, lần này là ngã sấp. Y khuỷu tay trái vừa chạm đất, thân hình đã bật lên, xoay nửa vòng trên không, chân trái quét ngang ra đá vào giữa ngực công tử kia.

Những người đứng xem chung quanh thấy y

biến chiêu mau lẹ như thế, gần như chuyển bại thành thắng, những người hơi biết võ nghệ đều cất tiếng khen ngợi.

Công tử kia nép người qua bên trái, song chưởng hư hư thực thực, một chưởng để quấy rối, một chưởng để tấn công. Lúc ấy Quách Tĩnh bèn thi triển Phân cân thác cốt thủ, hai tay bay múa, chụp gân bẻ khớp, chiêu nào cũng không rời các huyệt đạo khớp xương của đối phương. Công tử kia thấy đòn tới của y lợi hại, chưởng pháp đột nhiên biến hóa, cũng thi triển Phân cân thác cốt thủ. Nhưng công phu này của Quách Tĩnh là do Diệu thủ thư sinh Chu Thông tự sáng tạo, khác hẳn với của các danh sư ở Trung nguyên. Hai người quyền lộ rất giống nhau nhưng thủ pháp chiêu thức thì khác hẳn, đánh được vài chiêu, một người chĩa hai ngón tay phóng vào huyệt Dưỡng lão sau cổ tay đối phương, người kia lật tay móc lại kéo ra, chụp vào khớp ngón tay địch nhân.

Đôi bên đều úy kỵ nhau, đều không dám ra đòn thật sự, vừa phát đã thu, cứ thế qua ba bốn mươi chiêu lại càng bất phân thắng bại.

Tuyết bay lả tả, trên đầu trên vai mọi người đều đã phủ một lớp tuyết mỏng.

Công tử kia đánh lâu không thắng, chợt để lộ một chỗ sơ hở, để trống trước ngực. Quách Tĩnh thừa cơ sấn vào ngón tay điểm mau tới huyệt Cưu vĩ trên ngực đối phương, chợt động tâm niệm:

- Mình và y không hề có oán thù, không thể ra tay quá nặng?

Ngón tay hơi nghiêng đi, phóng chệch qua bên cạnh. Nào ngờ tay phải của công tử kia đột nhiên xuyên ra, đẩy hai tay của Quách Tĩnh ra ngoài, quyền trái bùng bùng hai phát đập vào giữa lưng y. Quách Tĩnh vội co người lùi lại phía sau, phát chưởng cũng

đánh tới lưng công tử kia. Công tử kia đã sớm nghĩ tới chiêu ấy, tay phải móc lại xoay vòng giữ cứng cổ tay y, dùng chiêu Thuận thủ khiên dương kéo mạnh ra ngoài, chân phải đạp vào ống chân phải Quách Tĩnh, mượn lực đẩy lực. Quách Tĩnh lập tức không đứng vững, huỵch một tràng ngã vật xuống đất.

Mục Dịch hai tay nhờ con gái băng bó vết thương, đứng dưới ngọn cờ xem hai người giao đấu, thất Quách Tĩnh ngã liên tiếp ba lần, rõ ràng không phải là đối thủ của công tử kia, vội bước tới đỡ y lén, nói:

- Lão đệ chúng ta đi thôi, không cần phải đôi co với bọn khốn này.

Quách Tĩnh ngã một cái vừa rồi đầu váng mắt hoa, trán đập xuống đất đau quá, lửa giận bùng lên, giằng ra khỏi tay Mục Dịch, sấn tới liên tiếp vung quyền phát chưởng, hung dữ sấn vào đánh công tử

kia.

Công tử kia quả thật không ngờ y thua không chịu bỏ chạy mà lại càng đấu càng dũng mãnh, nhảy ra ba bước kêu lên:

- Ngươi còn chưa chịu thua à?

Quách Tĩnh không đáp, cứ sấn vào đánh đá, công tử kia nói:

- Ngươi mà còn lằng nhằng thì đừng trách ta ra sát thủ!

Quách Tĩnh nói:

- Được? Ngươi không trả chiếc hài lại thì chuyện giữa chúng ta vĩnh viễn không xong đâu.

Công tử kia cười nói:

- Cô nương kia không phải là em gái ngươi, sao ngươi cứ liều chết bắt ta phải làm em rể?

Câu ấy là lời mắng người ở vùng Bắc Kinh, bọn vô lại đứng ngoài nghe thế đều cười ầm lên. Quách Tĩnh thì không hiểu gì cả, nói:

- Ta không quen cô ta, cô ta vốn không phải là em gái ta.

Công tử kia vừa tức giận vừa buồn cười, mắng:

- Thằng tiểu tử ngu ngốc, xem quyền đây?

Hai người lại giao quyền, lui tới qua lại tiếp tục đánh nhau.

Lần này Quách Tĩnh đã đề phòng, công tử kia liên tiếp bày quỷ kế, nhưng Quách Tĩnh hoàn toàn không mắc lừa. Nói tới võ công thì công tử kia quả thật hơn y một bậc, nhưng Quách Tĩnh liều mạng

dùng toàn lực, ra sức đánh nhau, bất kể bị trúng thêm quyền chưởng vẫn sấn vào không chịu lui. Y lúc nhỏ chưa học võ công đánh nhau với đám trẻ con bọn Đô Sử cũng đã như thế. Lúc ấy võ nghệ tuy đã cao, nhưng lối đánh nhau vẫn theo tính nết trời cho, không khác gì lúc nhỏ, lăn xả vào đánh, vứt bốn chữ Đánh thua thì chạy mà Tứ sư phụ dạy lên tận mây xanh. Trong lòng y nãy giờ chỉ còn sáu chừ Đánh không lại thì đánh nữa, chỉ là không tự biết mà thôi.

Lúc ấy những người nhàn rỗi nghe la thét kéo tới đứng xem chung quanh càng lúc càng đông, quảng trường đã đông nghịt chật cứng. Gió tuyết càng lớn, nhưng mọi người thích xem nhiệt náo, không ai bỏ về.

Mục Dịch nhiều năm qua lại giang hồ, biết việc này nhất định sẽ làm kinh động quan phủ, gây ra chuyện lớn, nhưng người ta trượng nghĩa ra tay can thiệp chuyện bất bình, mình há lại có thể bỏ đi cho

xong chuyện, đứng bên cạnh nhìn trong lòng mười phần lo lắng, vô ý đưa mắt nhìn vào đám đông một cái chợt thấy rất nhiều trong những người đứng xem là nhân vật võ lâm, hào khách giang hồ, người ngưng thần quan sát, kẻ hạ giọng bàn bạc. Mới rồi vì y tập trung tinh thần nhìn hai người trẻ tuổi đánh nhau nên cũng không biết họ tới lúc nào.

Mục Dịch từ từ di động bước chân, mon men tới gần chỗ đám tùy tùng của công tử kia tụ tập, nghiêng tai liếc mắt, chỉ thấy trong đó có ba người tướng mạo kỳ lạ. Một người thân khoác cà sa màu đỏ, đầu đội tăng quan sáng ngời, là một nhà sư Tây Tạng, y rất to lớn, cao hơn hẳn mọi người nửa cái đầu. Một người vóc dáng trung bình, đầu đầy tóc bạc nhưng sắc mặt hồng hào không hề có một vết nhăn như trẻ con, đúng là đồng nhan bạch phát, thần thái tươi tắn, mặc một chiếc trường bào vải thô. ăn mặc không ra người xuất gia, không ra người tục gia. Người thứ ba thân

hình ngũ đoản, mắt đầy tia máu đỏ, nhưng ánh mắt sáng quắc như điện, ria mép lởm chởm.

Mục Dịch nhìn thấy thầm kinh ngạc, chỉ nghe một tên tùy tùng nói:

- Thượng nhân, lão nhân gia người ra tay đánh đuổi gã tiểu tử kia cho rồi, chứ nhùng nhằng thêm lúc nữa, nếu tiểu vương gia lỡ tay bị thương thì bọn tùy tùng người dưới chúng tôi không sống được đâu.

Mục Dịch cả sợ, nghĩ thầm:

- Té ra gã thiếu niên vô lại này là tiểu vương gia, đánh nhau thêm lúc nữa, có thể gây ra đại họa. Xem ra những người này đều là hảo thủ trong vương phủ, chắc bọn tùy tùng sợ gây ra chuyện nên về mời tới giúp đỡ.

Chỉ thấy nhà sư Tây Tạng kia mỉm cười, cũng không trả lời.

Ông già tóc bạc cười nói:

- Linh Trí thượng nhân là đại cao thủ trong Mật tông ở Tây Tạng, nếu động thủ với loại tiểu từ này thì còn gì là thân phận.

Rồi quay đầu cười nói với tên tùy tùng kia:

- Nhiều lắm là ngươi bị vương gia đánh gãy chân chứ làm sao mất mạng được?

Hán tử thấp nhỏ nói:

- Tiểu vương gia công phu cao hơn thằng tiểu tử kia, sợ cái gì?

Y thân thể thấp nhỏ nhưng tiếng nói vang rền như chuông. Mọi người bên cạnh giật nảy mình, ai cũng quay lại nhìn y, bị y đưa ánh mắt sáng quắc trừng mắt một cái lại đều vội vàng quay đấu đi, không

dám nhìn nữa.

Ông già tóc bạc cười nói:

- Tiểu vương gia học được một thân công phu như thế mà không bộc lộ trước mặt mọi người há lại không uổng phí bấy nhiêu năm rèn luyện sao? Mà nếu có ai xông vào giúp đỡ, y nhất định cũng sẽ không thích.

Hán tử thấp nhỏ nói:

- Lương công, ngươi nói chưởng pháp của tiểu vương gia là công phu của môn phái nào?

Lần này thì y hạ giọng thì thào. Ông già tóc bạc cười khà khà nói:

- Bành lão đệ, ngươi muốn khảo xét lão ca ngươi chứ gì? Chưởng pháp của tiểu vương gia bay lượn linh động, hư thực biến hóa, quả thật rất không dễ.

Nếu lão ca của ngươi không nhìn lầm thì ắt y đã học công phu với đạo sĩ phái Toàn Chân.

Mục Dịch trong lòng hoảng sợ:

- Gã thiếu niên hạ lưu này là người phái Toàn Chân à?.

Hán tử thấp nhỏ nói:

- Nhãn lực của Lương công hay lắm. Trước nay ngươi ở núi Trường Bạch tu tiên luyện thuốc, nghe nói rất ít khi tới Trung nguyên, mà với gia số võ học của các môn phái ở Trung nguyên lại có thể vừa nhìn là biết ngay, huynh đệ vô cùng khâm phục.

Ông già tóc bạc mỉm cười nói:

- Bành lão đệ nói đùa rồi.

Hán tử thấp nhỏ kia lại nói:

- Có điều đạo sĩ phái Toàn Chân người nào cũng cổ quái mà lại chịu tới dạy võ nghệ cho tiểu vương gia mới là chuyện lạ.

Ông già tóc bạc cười nói:

- Lục vương gia nhún mình với người dưới, mời ai mà không được? Như Bành lão đệ ngươi là hào kiệt tung hoành ở Sơn Đông Sơn Tây như thế này mà không phải cũng tới vương phủ sao?

Hán tử thấp nhỏ kia gật gật đầu.

Ông già tóc bạc nhìn hai người đánh nhau, thấy Quách Tĩnh chưởng pháp lại thay đổi, ra tay thong thả nhưng môn hộ lại giữ gìn nghiêm cẩn dị thường, tiểu vương gia mấy lần đánh vào đều bị chưởng pháp trầm mãnh chắc chắn của y hất ra, bèn hỏi hán tử thấp nhỏ:

- Ngươi thấy gia số võ công của gã tiểu tử kia là

môn phái nào?

Người kia ngần ngừ một lúc rồi nói:

- Gã tiểu tử này võ công rất phức tạp, đường như không phải là do một sư phụ truyền cho.

Một người bên cạnh nói ngay:

- Bành trại chủ nói rất đúng, gã tiểu tử này là đồ đệ của Giang Nam thất quái.

Mục Dịch nhìn qua y, chỉ thấy người này khuôn mặt xanh gầy, trán có ba cái bướu thịt nhô lên, nghĩ thầm:

- Người này gọi y là Bành trại chủ, chẳng lẽ hán tử thấp nhỏ này chính là gã đại đạo Thiên thủ nhân đồ Bành Liên Hổ giết người không chớp mắt sao? Tên họ Giang Nam thất quái đã rất lâu không nghe nói tới, chẳng lẽ họ còn sống à?

Đang ngờ vực, chợt người mặt xanh kia tức giận gầm lên:

- Thằng tiểu tử thối tha, ngươi cũng ở đây à?

Rồi xoảng một tiếng, rút sau lưng ra một ngọn Tam cổ cương xoa tung người lên nhảy vào bãi đất.

Quách Tĩnh nghe sau lưng có tiếng động, quay đầu thấy trước mắt có ba cái bướu thịt không ngừng rung rung, chính là Tam đầu giao Hầu Thông Hải sư thúc của Hoàng Hà tứ quỷ đang tiến tới, giật nảy mình, y đầu óc không được mau lẹ, nhất thời không biết nên làm sao là tốt, trong lúc phân tâm ấy đầu vai đã bị trúng một quyền, vội vàng trả đòn, lại đánh nhau với công tử kia.

Mọi người đứng xem chung quanh thấy Hầu Thông Hải cầm binh khí nhảy vào bãi đất, cho rằng y muốn tới giúp một bên, cảm thấy không công bằng,

nhao nhao hò hét ầm ĩ. Mục Dịch thấy y vừa nói chuyện với bọn Bành trại chủ, biết y là nhân vật trong Triệu vương phủ, hai tay đưa ra sấn lên mấy bước, chỉ cần y động thủ với Quách Tĩnh thì sẽ lập tức xông vào, tuy đối phương người đông thế mạnh nhưng tình thế đã tới như thế cũng chỉ còn cách liều mạng. Nào ngờ Hầu Thông Hải hoàn toàn không xông vào Quách Tĩnh mà lại xông qua đám người đối diện. Một thiếu niên gầy gò mặt đầy nhọ đen, quần áo rách rưới thấy y xông tới, kêu lên:

- Í chà!

Rồi quay đầu bỏ chạy. Hầu Thông Hải sãi chân đuổi mau theo, sau lưng còn có bốn hán tử đuổi tới.

Quách Tĩnh thoáng thấy Hầu Thông Hải đang đuổi người bạn mới quen của mình là Hoàng Dung, phía sau còn có Hoàng Hà tứ quỷ tay cầm binh khí đằng đằng sát khí đuổi theo, trong lòng lo lắng, trên

đùi lập tức bị tiểu vương gia đá trúng một cước. Y nhảy ra khỏi vòng chiến, kêu lên:

- Khoan đã! Ta ra ngoài một lúc sẽ quay lại đánh tiếp.

Tiểu vương gia bị y lằng nhằng đánh nhau nãy giờ, đã không còn muốn đánh nửa, chỉ mong dừng tay cho sớm, nghe y nói thế quả là mong mà không được, lập tức cười nhạt nói:

- Ngươi nhận thua là được rồi.

Quách Tĩnh lo lắng cho sự an nguy của Hoàng Dung, đang muốn đuổi theo giúp đỡ, chợt nghe tiếng huỵch huỵch vang lên. Hoàng Dung tay cầm roi da cười hì hì ha ha chạy trở lại, sau lưng là Hầu Thông Hải tức giận chửi mắng luôn mồm, vung vung ngọn cương xoa đâm túi bụi vào hậu tâm y. Nhưng Hoàng Dung thân pháp vô cùng mau lẹ, mũi cương xoa rốt

lại vẫn còn cách một khoảng nhỏ, không sao đâm trúng. Mũi cương xoa chớp chớp dưới ánh nắng, trên xoa còn có ba cái vòng gang, múa lên đập vào nhau kêu leng keng. Hoàng Dung giữa đám đông chui đông lủi tây chớp mắt đã ra đầu bên kia.

Hầu Thông Hải đuổi gần tới nơi, mọi người ai cũng cười ầm lên, té ra hai bên má y đều có năm vết ngón tay đen nhẻm, rõ ràng đã bị gã tiểu tử gầy ốm kia đánh.

Hầu Thông Hải xô đẩy chen lấn trong đám đông, ra tới nơi thì Hoàng Dung đã chạy xa. Nào ngờ y mười phần ương bướng, đứng lại xa xa để chờ, vẫy tay lia lịa. Hầu Thông Hải giận quá gầm lên be be:

- Không bắt được thằng tiểu tử thối tha nhà ngươi lột xương róc da ra thì Tam đầu giao ta thề không làm người.

Rồi cầm cương xoa đuổi mau theo.

Hoàng Dung chờ y tới gần còn cách mấy bước mới nhấc chân bỏ chạy. Mọi người đang buồn cười, chợt thấy bên kia có ba người thở hồng hộc đuổi tới, chính là Hoàng Hà tứ quỷ nhưng thiếu mất Táng môn phủ Tiền Thanh Kiện.

Quách Tĩnh thấy thân pháp của Hoàng Dung, vừa mừng vừa sợ nghĩ thầm Té ra y thân mang tuyệt kỹ, hôm trước dẫn dụ Hầu Thông Hải, treo Hoàng Hà tứ quỷ lên cây trong rừng Hắc Tùng ở Trương Gia Khẩu tự nhiên đều là do y ra tay.

Bên này cả bọn nhà sư Tây Tạng đều thầm ngạc nhiên. Linh Trí thượng nhân nghĩ thầm Sâm tiên lão quái nhà ngươi mới rồi mở miệng khoe khoang nào là ở dưới núi Trường Bạch đã lâu năm nhưng đối với gia số của các môn phái võ học ở Trung nguyên thì nhìn là biết ngay, bèn nói:

- Sâm tiên, thân pháp của thằng tiểu khiếu hóa này rất khinh linh, là thuộc môn phái nào vậy?

Hầu lão đệ dường như đã bị lép vế rồi!

Lão già đồng nhan bạch phát kia tên Lương Tử Ông, là tôn sư một phái võ học ở núi Trường Bạch, từ nhỏ đã uống nhân sâm và các loại dược vật quý báu trong núi hoang nên vẻ mặt trẻ mãi không già, võ công kỳ lạ, người ta gọi là Sâm tiên lão quái. Bốn chữ Sâm tiên lão quái này trước nay được chia đôi để gọi, trước mặt thì người ta gọi y là Sâm tiên, còn không phải đệ tử của y thì sau lưng đều gọi y là lão quái. Y nhìn không ra lai lịch của gã tiểu khiếu hóa, chỉ khẽ lắc đầu hồi lâu mới nói:

- Lúc ta ở quan ngoại thường nghe nói chỗ Quỷ môn Long vương toàn là cao thủ, sao sư đệ y lại kém cỏi như thế, ngay cả một đứa trẻ cũng đánh không lại?.

Hán tử thấp nhỏ chính là Bành Liên Hổ nghe thế cau mày không đáp, y trước nay chơi thân với Quỷ môn Long vương Sa Thông Thiên, từng nhờ vả giúp đỡ nhau làm ăn nhiều vụ lớn. Y vốn biết Tam đầu giao Hầu Thông Hải võ công không kém, nhưng hôm nay lại bị mất mặt như thế, quả thật khiến người ta không sao hiểu được.

Hoàng Dung và Hầu Thông Hải làm ầm ĩ lên như thế khiến Quách Tĩnh và tiểu vương gia tạm thời dừng tay không đánh nữa. Tiểu vương gia ác đấu hơn nửa giờ, tuy đánh ngã Quách Tĩnh sáu bảy lần, chiếm được thượng phong nhưng đối phương vẫn tuy khó không lui, trên người mình cũng đã trúng đòn không ít mệt mỏi vô cùng, toàn thân toát mồ hôi, lấy cái khăn tay trong lưng ra lau mồ hôi.

Mục Dịch đã cất lá cờ Tỷ võ chiêu thân, cầm tay Quách Tĩnh không ngừng cảm tạ hỏi han, đang định cùng y rời mau khỏi chốn thị phi này, chợt nghe

huỵch huỵch huỵch tiếng dép da vang lên, ngọn Tam cổ xoa kêu leng keng. Hoàng Dung và Hầu Thông Hải một chạy một đuổi đã quay lại. Hoàng Dung tay giơ hai mảnh vải, nhìn tới Hầu Thông Hải thì áo đã bị xé hai mảnh lộ ra bộ ngực đầy lông lá. Lại qua một lúc Ngô Thanh Liệt và Mã Thanh Hùng một người cầm thương, một người cầm roi thở hồng hộc chạy tới, trong đó thiếu mất Đoạn hồn đao Thẩm Thanh cương, có lẽ bị Hoàng Dung ra tay đánh ngã đâu đó rồi. Lúc ấy Hoàng Dung và Hầu Thông Hải lại đã chạy mất hút, không thấy bóng dáng.

Những người đứng xem chung quanh ai cũng thấy vừa kỳ lạ vừa buồn cười. ***Đột nhiên phía tây vang lên tiếng quát tháo, mười mấy tên quân sĩ đầy tớ tay cầm roi mây đánh bừa ra hai bên xua đuổi những người hiếu sự. Mọi người nhao nhao tránh ra hai bên nhường đường, chỉ thấy chỗ góc phố có sáu tên tráng hán khiêng một cỗ kiệu sơn son thếp vàng đi

tới.

Đám tùy tùng của tiểu vương gia kêu lên:

- Vương phi tới rồi!

Tiểu vương gia cau mày mắng:

- Lắm chuyện, ai đi bẩm mời vương phi tới thế?

Đám tùy tùng không dám trả lời, đợi lúc cỗ kiệu tới cạnh bãi đất cùng nhất tề bước lên đón hầu.

Cỗ kiệu dừng lại, chỉ thấy trong kiệu có một giọng phụ nữ vang ra:

- Tại sao lại đánh nhau với người ta? Trời tuyết lớn thế này lại không mặc áo dài, về lại cảm cho mà xem!

Thanh âm rất dịu dàng.

Mục Dịch xa xa nghe thấy, như bị sét đánh, tai ù lên, lập tức ngơ ngẩn xuất thần, tim đập thình thịch Tại sao giọng nói này giống hệt người kia của mình rồi lập tức buồn bã:

- Đây là vương phi của nước Đại Kim, mình nhớ vợ tới mức ngây ngốc, đúng là nghĩ ngợi bậy bạ.

Nhưng rốt lại vẫn không kìm lòng được, từ từ bước tới cạnh kiệu. Chỉ thấy một bàn tay trắng muốt nhỏ nhắn trong kiệu đưa ra, cầm một chiếc khăn lau mồ hôi bụi đất trên mặt tiểu vương gia, lại hạ giọng nói mấy câu gì không rõ, quá nửa. vừa trách cứ vừa lo lắng. Tiểu vương gia nói:

- Mẹ, con đùa chơi thôi mà, không việc gì đâu.

Vương phi nói:

- Mau mặc áo vào hai mẹ con ta cùng về.

Mục Dịch lại hoảng sợ nghĩ thầm:

- Tại sao trong thiên hạ lại có người có giọng nói giống nhau như thế?

Nhìn thấy hai bàn tay trắng muốt đã rút vào trong kiệu, trước kiệu có một tấm rèm buông xuống, trên tấm rèm thêu mấy đóa hoa mẫu đơn bằng chỉ vàng. Y tuy đưa mắt nhìn chằm chằm nhưng không thể nhìn xuyên qua được tấm rèm lộng lẫy ấy.

Một tên tùy tùng của tiểu vương gia bước tới trước mặt Quách Tĩnh, nhặt chiếc áo cẩm bào của tiểu vương gia lên, mắng:

- Thằng tiểu súc sinh, cái áo này bị ngươi làm bẩn cả rồi!

Một tên quân sĩ đi theo vương phi giơ roi mây lên, roạt một tiếng, đập vào đầu Quách Tĩnh. Quách Tĩnh lách người tránh qua, thuận tay nắm cứng cổ tay

y, chân trái quét ra, tên quân sĩ ấy ngã bổ xuống đất. Quách Tĩnh giật được chiếc roi, chát chát chát đánh luôn lên lưng y ba nhát, quát:

- Ai cho ngươi đánh người bừa bãi?

Bách tính đứng quanh mới rồi có người bị đám quân sĩ dùng roi mây đánh trúng, lúc ấy thấy Quách Tĩnh đem đạo lý của ngươi trả lại ngươi, ai cũng thầm thích thú. Hơn mười tên quân sĩ còn lại cao giọng quát tháo, sấn lên cứu giúp đồng bạn, đều bị Quách Tĩnh túm lấy từng cặp từng cặp một nhấc lên ném ra ngoài.

Tiểu vương gia cả giận quát lên:

- Ngươi còn muốn lộng hành à?

Rồi giơ tay đón lấy hai tên quân sĩ bị Quách Tĩnh ném tới đặt xuống đất, sấn lên phóng chân trái ra đá vào bụng dưới Quách Tĩnh. Quách Tĩnh lách

người ra chiêu, hai người lại giao quyền. Vương phi luôn miệng quát dừng, nhưng tiểu vương gia đối với mẹ dường như không hề kính sợ, lại có vẻ như được nuông chiều sinh ra ngang ngược, quay lại kêu:

- Mẹ, mẹ xem con đây này! Thằng tiểu tử nhà quê này tới kinh đô lộng hành, nếu không cho y nếm mùi đau khổ thì chỉ e ngay cả họ của cha y là gì, y cũng không biết kia!

Hai người qua lại mấy mươi chiêu, tiểu vương gia phấn chấn tinh thần, dốc lòng phô trương bản lĩnh trước mặt mẹ mình, chỉ thấy y thân hình lãng đãng, chưởng pháp khinh linh. Quách Tĩnh quả nhiên đón đỡ không được, lại bị y đánh trúng một quyền, liên tiếp ngã xuống hai lần.

Lúc ấy Mục Dịch cũng không nghĩ tới việc gì khác. Chỉ ngưng thần nhìn chằm chằm vào cỗ kiệu, chợt thấy góc rèm khẽ hé, lộ ra một đôi mắt đen, mấy

sợi tóc dài. Ánh mắt đầy vẻ dịu dàng lo lắng nhìn tiểu vương gia đánh nhau với Quách Tĩnh.

Mục Dịch nhìn thấy đôi mắt ấy, thân hình đột nhiên đờ ra như bị đóng đinh xuống đất, không sao động đậy.

Quách Tĩnh tuy liên tiếp trúng đòn nhưng càng đánh càng dũng mãnh. Tiểu vương gia liên tiếp ra sát thủ, chỉ muốn đả thương cho y không còn sức đánh tiếp nhưng Quách Tĩnh da dày thịt chắc, lại có luyện nội công, bị trúng mấy quyền vẫn không hề gì, mà tiểu vương gia tuy chiêu thức khéo léo nhưng công lực vẫn bị tuổi tác hạn chế, chưa tới mức ghê gớm nên nhất thời cũng không đả thương được y.

Tiểu vương gia mười ngón tay biến thành trảo không ngừng chụp ra, lại dùng trảo pháp âm độc lúc nãy đã dùng để đả thương Mục Dịch chụp vào Quách Tĩnh. Nhưng Quách Tĩnh sử dụng Phân cân

thác cốt thủ, chặn đứng thế công của y.

Đấu được một lúc. Hoàng Dung và Hầu Thông Hải lại một người chạy một người đuổi vòng trở lại. Lần này trên đầu Hầu Thông Hải lại có cắm thêm một túm cỏ lớn, đó vốn là ký hiệu treo trên vật rao bán, cắm lên đầu y cũng có ý là rao bán đầu, tự nhiên đã bị Hoàng Dung chọc ghẹo nhưng y vẫn hoàn toàn không biết, cứ sãi chân đuổi mau. Hoàng Hà nhị quỷ sau lưng không biết đã đi đâu, có lẽ đã bị Hoàng Dung đánh ngã ở đâu rồi.

Bọn Lương Tử ễng ai cũng kinh ngạc, không đoán được Hoàng Dung rốt lại là nhân vật loại nào, thấy Hầu Thông Hải đuổi theo quả rất mau nhưng rốt lại vẫn không kịp gã thiếu niên quần áo rách rưới này. Bành Liên Hổ chợt nói:

- Chẳng lẽ gã tiểu tử này là người trong Cái bang?

Cái bang là bang hội lớn nhất trên giang hồ lúc bấy giờ, trong bang trên dưới đều là ăn mày. Lương Tử ông da thịt trên, mặt giật giật nhưng không nói gì.

Hai thiếu niên trong bãi đất thì quyền phong vù vù chưởng ảnh chớp chớp, đều ra sức đánh mau, đột nhiên Quách Tĩnh trên cánh tay trái bị trúng một chưởng, qua một lúc chân phải của tiểu vương gia bị trúng một cước hai người càng đánh càng sấn vào gần nhau, nghe rõ cả tiếng thở. Những người đứng xem chung quanh ai không biết võ công thì đều nhìn tới mức xuất thần, còn những người biết võ công cũng cảm thấy hai người càng đấu càng nguy hiểm, chỉ cần hơi sơ ý thì không chết cũng bị trọng thương. Bành Liên Hổ và Lương Tử Ông trong tay đều đã nắm chặt ám khí chuẩn bị lúc tiểu vương gia nguy hiểm sẽ ra tay giúp đỡ, nhìn thấy hai người đánh nhau đã lâu. Quách Tĩnh tuy hung hăng nhưng võ nghệ chẳng qua cũng đến thế, lúc khẩn cấp nhất định

có thể kịp thời chế phục được y.

Quách Tĩnh đánh đã tới lúc lên cơn. Y từ nhỏ sinh trưởng ở đại mạc, trải qua gió cát băng tuyết, chinh chiến đánh giết, còn tiểu vương gia kia rốt lại quen được cưng chiều, đánh nhau hung dữ thế này rõ ràng có chỗ không chi trì nổi. Y thấy Quách Tĩnh chưởng trái chém tới liền nghiêng người tránh qua đánh trả một quyền.

Quách Tĩnh nhân lúc tay quyền của y chưa tới nơi, tay phải đã đẩy mau khuỷu tay phải của y ra sấn vào, tay trái xuyên qua nách phải của y móc ngược lại, đồng thời tay phải chụp vào cổ họng đối phương. Tiểu vương gia không ngờ y lại lớn mật ra đòn như thế, chưởng trái vội lật lại nắm chặt cổ tay đối phương, năm ngón tay phải cũng bấu chặt vào sau đầu Quách Tĩnh. Hai người ngực giáp ngực, đều vận kình lên, một người ấn mạnh vào yết hầu đối phương, một người muốn bẻ gãy cổ tay địch nhân, nhìn thấy

tình thế rất nguy hiểm, trong khoảnh khắc sẽ phân thắng bại.

Mọi người đứng xem chung quanh bật tiếng la hoảng, nửa khuôn mặt vương phi lộ ra sau tấm rèm kiệu cũng trắng bệch. Cha con Mục Dịch nãy giờ vốn ngồi dưới đất cũng đứng bật dậy, trên mặt lộ vẻ kinh hoàng.

Chợt nghe chát một tiếng, trên mặt Quách Tĩnh đã trúng một quyền rất nặng, té ra tiểu vương gia đột nhiên biến chiêu, buông tay phải ra xuất quyền đánh tới như chớp. Quách Tĩnh bị đánh tới mức đầu váng mắt hoa, mắt trái nước mắt giàn giụa, gầm lớn một tiếng, hai tay nắm chặt áo tiểu vương gia nhấc bổng y lên, dùng lực ném mạnh xuống đất. Chiêu này không phải Phân cân thác cốt thủ, cũng không phải là Cầm nã thủ, mà là tuyệt kỹ đánh vật của người Mông Cổ, là Quách Tĩnh học được của sư phụ Thần tiễn thủ Triết Biệt.

Võ công của tiểu vương gia kia quả có chỗ hơn người, thân hình vừa chạm đất đã lập tức vọt về phía trước, hai tay ôm chặt hai chân Quách Tĩnh, hai người đồng thời ngã lăn ra, tiểu vương gia nằm trên. Y lập tức buông tay nhảy lên, quay lại giật lấy một ngọn thương trong tay đám quân sĩ, phóng thương đâm vào bụng dưới Quách Tĩnh. Quách Tĩnh vội lăn ra, tiểu vương gia soạt soạt soạt đâm luôn ba nhát đuổi theo, thương pháp vô cùng thuần thục.

Quách Tĩnh cả kinh, nhất thời bị bóng thương chụp xuống không sao đứng lên được, chỉ đành nằm ngửa dưới đất thi triển tuyệt kỹ Không thủ đoạt bạch nhận toan đoạt ngọn thương, nhưng mấy lần ra tay đều chụp không được. Tiểu vương gia cán thương rung lên, tua đỏ phất phới, đầu thương rít lên vù vù dệt thành một vòng tròn đỏ. Vương phi kêu lên:

- Hài tử, ngàn vạn lần không được giết người. Ngươi thắng là được rồi!

Nhưng tiểu vương gia chỉ muốn một thương đóng đinh Quách Tĩnh xuống đất, hoàn toàn không nghe thấy lời mẹ.

Quách Tĩnh chỉ thấy trước mắt hoa lên, mũi thương chớp sáng chỉ còn cách mũi không đầy vài tấc, lúc nguy cấp vung tay gạt mạnh mũi thương lộn ra phía sau một cái đứng dậy, thuận tay giật ngọn cờ Tỷ võ chiêu thân của Mục Dịch vung ngang cán cờ, một chiêu Bát vân kiến nhật quét thẳng ra, kế thẳng người giương tay, lá cờ vù một tiếng bay ra chụp vào giữa mặt tiểu vương gia. Tiểu vương gia nghiêng người nhích chân, cán thương vẽ lên một vòng tròn đỏ, mũi thương lóe lên ánh hàn quang đâm tới Quách Tĩnh. Quách Tĩnh vung cán cờ gạt ra.

Hai người lúc ấy đã dùng binh khí. Quách Tĩnh dùng Hàng ma trượng pháp của đại sư phụ Phi thiên biển bức Kha Trấn Ác, tuy cán cờ to dài, sử dụng rất không tiện tay nhưng trượng pháp này biến hóa ảo

diệu, vốn là Kha Trấn Ác khổ luyện để đối phó với Thiết thi Mai Siêu Phong, trong chiêu thức giấu chiêu thức, trong biến hóa giấu biến hóa, vô cùng ngụy dị. Tiểu vương gia không biết trượng pháp này, vung thương ra chiêu, cán cờ đột nhiên hất lên, nếu không nhanh chân tránh kịp thì bụng dưới đã bị đánh trúng, đành tạm thời giữ thế thủ.

Mục Dịch đầu tiên thấy thân hình bộ pháp của tiểu vương gia lúc vung thương đã rất ngạc nhiên về sau càng nhìn càng thấy kỳ lạ, chỉ thấy y khóa, đâm, đánh, hất, rê, đập, đỡ, chặn, chiêu nào cũng đều là thương pháp Dương gia. Lộ thương pháp này là công phu độc môn của Dương gia, xưa nay chỉ truyền cho con trai không truyền cho con gái. Ở phương Nam rất ít gặp, ai ngờ lại xuất hiện tại kinh thành của nước Đại Kim. Chỉ là thương pháp của y tuy biến hóa linh động nhưng không phải là Dương gia chính tông nên có nhiều chỗ như đúng mà lại sai, giống như học lén của

Dương gia. Con gái y nhường mày lên, dường như cũng đang tâm sự ngổn ngang. Chỉ thấy tua đỏ gần mũi thướng chớp chớp, lá cờ trên cán cờ phần phật, cuốn từng đám từng đám bông tuyết bay tung lên.

Vương phi thấy con trai mệt mỏi mặt đầy mồ hôi, hai người đã động tới binh khí lại càng dễ nguy hiểm tới tính mạng, trong lòng lo sợ, kêu lớn:

- Dừng tay, đừng đánh nữa!

Bành Liên Hổ nghe vương phi nói, sãi chân bước vào bãi đất, tay trái rung lên đập vào cán cờ. Quách Tĩnh đột nhiên thấy hổ khẩu đau buốt, cán cờ rời tay bay lên không. Lá cờ bị gió thổi trên không căng ra kêu phần phật, trải bốn chữ Tỷ võ chiêu thân ra trên nền trời đầy tuyết trắng.

Quách Tĩnh cả kinh, còn chưa nhìn thấy rõ thân hình diện mạo của đối phương, chỉ thấy tiếng gió rít

lên, chiêu thức của địch nhân dã đánh tới giữa mặt, lúc nguy cấp nghiêng người né ra, nhưng cho dù thân pháp y mau lẹ tới đâu Bành Liên Hổ cũng đã đánh trúng cánh tay y một chưởng. Quách Tĩnh đứng không vững lập tức ngã ngửa. Bành Liên Hổ cười nhìn tiểu vương gia, nói:

- Tiểu vương gia để ta xử lý, cho thằng tiểu tử này từ nay về sau không lằng nhằng nữa?

Tay phải rút về phía sau, hít vào một hơi, bàn tay rung lên hai cái vươn ra đập xuống đỉnh đầu Quách Tĩnh.

Quách Tĩnh biết là không may, chi định đưa hai tay lên vận khí hết sức đón đỡ.

Linh Trí thượng nhân và Sâm tiên lão quái nhìn nhau một cái, biết hai tay Quách Tĩnh khó mà còn nguyên vẹn, chưởng lực của. Thiên thủ nhân đồ

Bành Liên Hổ đánh xuống thì nhất định y phải gãy tay.

Trong chớp mắt ấy trong đám đông chợt có một người kêu lên:

- Khoan đã!

Rồi có một bóng xám vọt mau tới, một món binh khí kỳ lạ vung lên trên không, cổ tay của Bành Liên Hổ đã bị cuốn chặt. Bành Liên Hổ tay phải vận kình giật lại, huỵch một tiếng giật đứt món binh khí của người kia, chưởng trái hất luôn ra. Người kia cúi đầu tránh qua, tay trái ôm ngang lưng Quách Tĩnh kéo lên nhảy lùi về phía sau.

Mọi người lúc ấy mới thấy rõ người ấy là một đạo nhân trung niên mặc đạo bào màu xám, ngọn phất trần trong tay chỉ còn có cái cán, đám dây tơ trên phất trần đã bị Bành Liên Hổ giật đứt, còn quấn

trên cổ tay y.

Đạo nhân kia và Bành Liên Hổ nhìn nhau một chập, mới rồi tuy chỉ trao đổi một chiêu nhưng đều nhận ra đối phương võ công cao cường. Đạo nhân nói:

- Túc hạ có phải là Bành trại chủ oai danh lừng lẫy không? Hôm nay được gặp, thật là may mắn.

Bành Liên Hổ nói:

- Không dám, xin thỉnh giáo phái, pháp hiệu của đạo trưởng.

Lúc ấy hàng trăm hàng ngàn con mắt đều nhìn vào đạo nhân kia.

Đạo nhân kia cũng không đáp, co chân trái lên đạp xuống một cái rồi thu chân lại, chỉ thấy dưới đất in một vết chân sâu gần một thước, lúc ấy tuyết lớn

vừa rơi, tuyết trên mặt đất chưa đầy nửa tấc mà y thong thả đạp một cái đã lún xuống một vết sâu như thế, công phu dưới chân quả thật kinh thế hãi tục. Bành Liên Hổ trong lòng rúng động, nói:

- Đạo trưởng có lẽ là Ngọc Dương tử Vương chân nhân được người ta gọi là Thiết cước tiên?

Đạo nhân kia nói:

- Bành trại chủ quá lời rồi. Bần đạo chính là Vương Xử Nhất, còn hai chữ chân nhân ấy quyết không dám nhận.

Bành Liên Hổ và bọn Lương Tử Ông. Linh Trí thượng nhân đều biết Vương Xử Nhất là nhân vật nổi tiếng trong phái Toàn Chân, tiếng tăm chỉ sau Trường Xuân tử Khưu Xử Cơ, có điều tuy nghe danh từ sâu nhưng chưa hề gặp mặt, lúc ấy nhìn kỹ chỉ thấy y mi dài mắt sáng, dưới cằm có ba chòm râu thưa, tất trắng

giày xám trông như một người tu hành coi trọng y phục bề ngoài, nếu không nhìn thấy công phu mới rồi của y thì quả thật không tin y chính là Thiết cước tiên Ngọc Dương tử từng dùng chiêu Phong bãi hà diệp co một chân vọt qua núi sâu vạn trượng, từ đó oai danh chấn động hào kiệt vùng Hà Bắc Sơn Đông.

Vương Xử Nhất chỉ Quách Tĩnh nói:

- Bần đạo vốn không quen biết vị tiểu ca này, chỉ là thấy y kiến nghĩa dũng vi, hăng hái không tiếc thân, trong lòng khâm phục nên lớn mật xin Bành trại chủ tha mạng cho y.

Bành Liên Hổ nghe y ăn nói rất khách khí, nghĩ thầm đã có cao thủ của phái Toàn Chân ra mặt cũng nên tìm chút nhân tình, lập tức ôm quyền nói:

- Nói thế làm gì, nói thế làm gì?.

Vương Xử Nhất chắp tay cảm tạ, quay người

qua bên cạnh quét mắt một vòng, trên mặt lập tức hiện vẻ nghiêm khắc lạnh lùng, cao giọng hỏi tiểu vương gia kia:

- Ngươi tên gì? Sư phụ ngươi là ai?

Tiểu vương gia nghe tới tên Vương Xử Nhất trong lòng đã sớm run sợ, đang muốn lủi đi cho mau, không ngờ y đột nhiên cao giọng hỏi mình, đành đứng lại đáp:

- Ta tên Hoàn Nhan Khang, còn tên sư phụ ta thì không thể nói với ngươi được.

Vương Xử Nhất nói:

- Sư phụ ngươi trên má trái có một nốt ruồi son, có đúng không?

Hoàn Nhan Khang cười hì hì đang định chớt nhả, đột nhiên thấy hai ánh mắt của. Vương Xử Nhất

sáng quắc như điện chiếu thẳng tới, trong lòng hoảng sợ, lập tức nuốt câu nói đùa vào bụng, gật gật đầu.

Vương Xử Nhất nói:

- Ta đã đoán ngươi là đệ tử của Khưu sư huynh. Hừ, sư phụ ngươi trước khi truyền thụ võ công cho ngươi đã nói những gì?

Hoàn Nhan Khang thầm biết sự tình không hay, bất giác hoảng sợ Chuyện hôm nay mà để sư phụ biết thi không xong, xoay chuyển ý nghĩ, lập tức tươi cười nói Đạo trưởng đã quen biết gia sư. Ắt là bậc tiền bối, mời đạo trưởng giá lâm tệ xá để vãn bối được học hỏi. Vương Xử Nhất hừ một tiếng, cũng chưa trả lời. Hoàn Nhan Khang lại quay sang Quách Tĩnh vái một vái, cười khẽ nói:

- Ta và Quách huynh không đánh nhau không

quen biết. Võ nghệ của Quách huynh tiểu đệ vô cùng khâm phục, mời Quách huynh và đạo trưởng cùng tới tệ xá chúng ta kết làm bạn bè nên chăng?

Quách Tĩnh chỉ cha con Mục Dịch nói:

- Chuyện kết thân của ngươi tính thế nào?

Hoàn Nhan Khang nhăn nhó nói:

- Chuyện này thong thả sẽ bàn sau.

Mục Dịch kéo tay áo Quách Tĩnh một cái, nói:

- Quách tiểu ca, chúng ta đi thôi, không cần đếm xỉa tới y nữa.

Hoàn Nhan Khang hướng về Vương Xử Nhất vái một vái, nói:

- Vãn bối xin chờ ở tệ xá, người cứ hỏi Triệu

vương phủ là đúng. Trời rét tuyết lạnh, đúng là lúc ngồi quanh lò sưởi thưởng tuyết xin mời tới uống vài chén.

Rồi nhảy lên con tuấn mã tùy tùng dắt lại, giật cương một cái phi luôn vào đám đông cũng bất kể ngựa có đạp người ta bị thương không. Mọi người nhao nhao tránh né.

Vương Xử. Nhất thấy y ngang ngược như thế lại càng tức giận, nhìn Quách Tĩnh nói:

- Tiểu ca, ngươi đi theo ta.

Quách Tĩnh nói:

- Tôi phải chờ một người bạn thân.

Vừa nói câu ấy, chợt thấy Hoàng Dung trong đám đông nhảy ra cười nói:

- Ta không việc gì, lần này ta tới tìm ngươi đây.

Vừa nói xong hai câu đã rơi xuống đất. Y thân hình thấp nhỏ, rơi xuống đất lập tức không thấy bóng dáng đâu, đã thấy Tam đầu giao Hầu Thông Hải từ xa vung xoa đuổi tới. Quách Tĩnh quay lại, lập tức quỳ ngay xuống mặt tuyết khấu đầu tạ ơn Vương Xử Nhất cứu mạng. Vương Xử Nhất đưa tay đỡ dậy, nắm chặt tay y chen ra khỏi đám đông, chán không bén đất chạy mau ra ngoài thành.

LỤC TIỂU PHỤNG

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 21

Những Ai Dấu Mặt Coi Thành Bại

Lục Tiểu Phụng đột nhiên cất tiếng hỏi:

- Ngày trước một con chim sẻ tưởng mình ghê gớm lắm vì nó biết bay. Nó

ngó thấy con lão hổ liền muốn tỷ thí xem ai bay cao. Các hạ có biết lão hổ

dùng biện pháp gì không?

Bốc Cự lắc đầu.

Hắn chuẩn bị bỏ ới nhưng không hiểu vì gì Lục Tiểu Phụng lại nhắc tới

thiên cố sự này, hắn không tự chủ được muốn nghe cho hết. Con người ai

mà chẳng có tính hiếu kỳ?

Lục Tiểu Phụng lại nói:

- Lão hổ d nhiên không biết bay mà chỉ biết thổi. Nó hít hơi nuốt con sẻ

vào bụng.

Chàng cười khanh khách nói tiếp:

- Từ đó trở ới loài chim sẻ không đến tìm lão hổ để đòi thi bay nữa. Nó

hiểu bay cao chưa chắc đã phải là anh hùng hảo

hán không ai bì kịp.

Bốc Cự cũng cười. Nụ cười của hắn ra chiều cảm kích mà trong lòng hắn

cũng đầy vẻ ấm áp. Đột nhiên hắn phát giác Lục Tiểu Phụng chẳng phải

hạng người ngớ ngẩn như hắn vẫn tưởng tượng trước kia.

Lục Tiểu Phụng vỗ vai Bốc Cự hỏi:

- Các hạ đã được coi lão hổ leo dây chưa?

Bốc Cự đáp:

- Chưa.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Tại hạ cũng chưa được coi nhưng muốn coi

lắm.

Bốc Cự hỏi:

- Công tử có thấy lão hổ nào đem dây ới theo không?

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Không.

Bốc Cự nói:

- Vậy bây giờ công tử sẽ được ngó thấy.

Trong mình hắn đã chuẩn bị một sợi dây dài nhưng lúc trước hắn không

đủ gan dạ đưa ra. Chẳng thà hắn chịu chết chứ không muốn mất mặt.

Lục Tiểu Phụng mỉm cười đón lấy sợi dây, ngửng

đầu lên, thở phào một

cái nhăn nhó cười nói:

- Trên nóc điện kia e rằng con sẻ vị tất đã bay lên nổi.

Đứng dưới trông lên nóc điện chẳng khác gì cái móc câu tưởng chừng có

thể móc cả vừng trăng giữ lại.

Một nơi cao ngất trời như vậy khắp thiên hạ bất cứ ai cũng chẳng thể

nhảy vọt tới nơi. Cả Lục Tiểu Phụng cũng thế nhưng chàng có biện pháp.

Bốc Cự đứng dưới nhìn thấy chàng khác nào con thằn lằn treo tường. Có

lúc chàng giống con vượn nhảy trên cành cây. Chỉ mấy cái nhô lên hụp

xuống rồi mất tích. Những người khác đều ở mặt tiền trèo lên hắn không ngó

thấy vì lúc trước một mình hắn lén lút chuồn ra mặt sau nhưng hắn tin rằng

khinh công bọn kia chẳng thể nào bì với Lục Tiểu Phụng được.

Hắn nghĩ thế có lẽ vì hắn đã coi Lục Tiểu Phụng như bạn mình.

Trên nóc tường đã có sợi dây buông thõng xuống. Bốc Cự cảm thấy trong

lòng ấm áp. Hắn nhận ra kết bạn được với Lục Tiểu Phụng là chuyện rất hay

Trên nóc điện lợp ngói pha lê lóng lánh như hoàng kim. Dưới ánh trăng

người ta tưởng đây là hoàng kim thế giới.

Lục Tiểu Phụng buộc dây vào mái điện rồi quay đầu lại nhìn. Chàng kinh

ngạc đến thộn mặt ra.

Trên nóc điện đáng lý chỉ có năm người nhưng chàng vừa liếc mắt đã ngó

thấy mười ba mười, bốn người mà người nào cũng đeo băng đoạn lóng lánh.

Đây lại toàn đám khác chưa kể đến bọn năm người cùng ới với chàng vì bọn

này còn ở bên kia nóc điện. Lục Tiểu Phụng chưa nhìn rõ mặt đám người này

Từ phía sau nóc điện đã có người chuồn ra sắc mặt lợt lạt, khóe miệng lộ nụ

cười lạnh lẽo Chính là Đinh tứ gia Đinh Ngạo, một trong bốn tay cao thủ ở

đại nội.

Lục Tiểu Phụng không nhịn được hỏi:

- Vụ này là thế nào đây?

Đinh Ngạo cười lạt đáp:

- Tại hạ đang định hỏi công tử?

Lục Tiểu Phụng ngơ ngác:

- Hỏi tại hạ ư?

Đinh Ngạo hỏi:

- Bọn tại hạ giao cho công tử mấy tấm băng đoạn?

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Sáu tấm.

Đinh Ngạo hỏi:

- Bây giờ số người lên đến hai mươi mốt tên. Vậy bọn họ lấy băng đoạn ở

đâu?

Lục Tiểu Phụng thở dài, nhăn nhó cười nói:

- Tại hạ cũng đang định hỏi các hạ về vấn đề này.

Trên nóc điện lại có hai người ới tới. Người ới trước là ân Kiện ân,

người ới sau là Tiêu Tương Kiếm Khách Nguy Tử Vân.

ân Kiện ân ới rất mau tỏ ra hoang mang vô cùng. Nguy Tử Vân cất bước

ung dung vẫn giữ khí độ an nhàn.

Trên mái điện dốc như sườn núi lại lợp pha lê trơn như băng tuyết, đi

thong thả khó hơn chạy nhanh. Trước tình trạng này mà giữ được thái độ

ung dung thật không phải chuyện dễ dàng.

Lục Tiểu Phụng đã nhận ra Tiêu Tương Kiếm khác nổi tiếng là cao thủ đệ

nhất trong đại nội tuyệt không phải chỉ có hư danh. Định lực và võ công của

y không chịu kém bất cứ danh gia nào trong võ lâm.

ân Kiện ân vừa tới nơi đã trầm giọng hỏi ngay:

- Các vị hỏi lui hỏi tới đã tra hỏi ra được điều gì chưa?

Lục Tiểu Phụng cười gượng lắc đầu.

Nguy Tử Vân thủng thẳng nói:

- Vụ này không thể nói hai, ba câu mà hỏi ra được manh mối. Bây giờ

cũng không phải là lúc truy cứu vấn đề đó.

An Kiện ân hỏi:

- Bây giờ chúng ta nên làm thế nào?

Nguy Tử Vân đáp:

- Tăng cường cuộc giới bị đề phòng ngừa có biến.

Y trầm ngâm nói tiếp:

- Tam gia hạ lệnh cho các trạm canh tăng nhân số gấp đôi, không để bất

cứ ai tự ý chạy lui chạy tới.

ân Kiện ân đáp:

- Được rồi.

Nguy Tử Vân lại bảo Đinh Ngạo:

- Lão Tứ ới đều động nhân thuỷ, khi cần chúng ra huy động cả bọn thị vệ

ở cửa Càn Thanh đến lượt nghỉ ngơi. Từ giờ phút này cấm hẳn nội bất xuất

ngoại bất nhập.

Đinh Ngạo " dạ " một tiếng.

Hiển nhiên bọn chúng đã luyện thành thân pháp đặc biệt ở trên cũng như

ở dưới đại điện chỉ lộn mình một cái là mất hút.

Nguy Tử Vân bây giờ mới ngửng đầu lên ngó Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Chúng ta đi coi bốn mặt xem sao nên chăng?

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Hay lắm!

Nơi đây không phải chỉ đảo mắt một cái là nhìn được hết. Nhác trông trưa

hồ không phải là cái nóc nhà mà giống như một

quảng trường. Chỗ giữa cao

gồ lên. Nó lại tương tự như sườn núi.

Bên này có mười ba người. Số đông là những kẻ đơn độc đến đây lặng lẽ

chờ đợi cuộc quyết chiến khai diễn không chụm đầu ghé tai thì thầm bàn tán.

Trên người họ đều không đeo khí gởi. Mụ kéo sụp xuống thấp. Có người

dường như đeo mặt nạ rất tinh xảo. Hiển nhiên họ không muốn ai nhận ra

chân tướng mình.

Nguy Tử Vân và Lục Tiểu Phụng ới qua trước mặt, họ cũng lờ ới như

không ngó thấy.

Những người này lai lịch thế nào? Tại sao họ giữ hành tung bí mật như

vậy?

Nguy Tử Vân ới rất thong thả, hạ thấp giọng xuống chậm rãi hỏi:

- Công tử có nhận ra được thân thế cùng lai lịch của bọn chúng không?

Lục Tiểu Phụng lắc đầu.

Nguy Tử Vân nói:

- Họ trông vào công phu chân thực để lên đây thì nhất định không phải

hạng tầm thường.

Lục Tiểu Phụng gật đầu.

Nguy Tử Vân lại nói:

- Tại hạ xem chừng có thể họ đều là những bạn hữu thân thuộc phe Hắc

đạo

Lục Tiểu Phụng " ồ " một tiếng ra chiều kinh ngạc.

Nguy Tử Vân lại nói:

- Hai bữa nay bạn hữu phe Hắc đạo đến kinh thành cũng không phải ít.

Nghe nói trong bọn này có mấy vị đã rửa tay gác kiếm vào hàng tiền bối hào

kiệt. Lại có những vị mình mang trọng án cùng

những cao thủ ẩn danh mà là

cừu gia rất lợi hại, từ lâu không xuất hiện trên chốn giang hồ.

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Nếu vậy không trách họ chẳng muốn để chân tướng cho người ta ngó

ta háy.

Nguy Tử Vân nói:

- Hành tung những người này tuy bí mật nhưng đến đây không phải vì ác

ý Có khi họ ẩn náu lâu ngày muốn cử động một chút, đến đây coi thân thuỷ

cùng phong độ hai vị kiếm khách khét tiếng

đương thời.

Lục Tiểu Phụng thở dài đáp:

- Chỉ mong như vậy.

Nguy Tử Vân hỏi:

- Tại hạ nghĩ không ra họ lấy đâu được những băng đoạn đeo vào mình.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Trừ đại nội trong hoàng cung không còn nơi nào bán thứ băng đoạn đó

hay sao?

Nguy Tử Vân đáp:

- Nhất định không có.

Y còn giải thích thêm:

- Băng đoạn thay đổi màu sắc này được nước Ba Tư tiến cống vào triều

Đại Hành Hoàng đế mà lại không có nhiều. Những năm gần đây chỉ còn một

súc Cả những vị nương nương ở trong cung cũng quý lắm.

Lục Tiểu Phụng không hỏi nữa. Chàng chợt ngó tới Tư Không Trích Tinh

Nguy Tử Vân nói:

- Tại hạ cũng biết ông vua ăn cắp đã đến kinh thành mà còn tới nơi đây

nữa.

Lục Tiểu Phụng không nhịn được hỏi:

- Các hạ cho là hắn lấy cắp băng đoạn chăng?

Nguy Tử Vân cười đáp:

- Vụ này hôm qua bọn tại hạ mới quyết định. Những tấm băng đoạn này

trước kia trong con mắt của hắn tuyệt không có giá trị gì, d nhiên hắn không

mạo hiểm lấy cắp.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Nhưng tối qua...

Nguy Tử Vân hững hờ ngắt lời:

- Tối hôm qua bốn người tại hạ đều ở đây thâu đêm không ngủ, luân

phiên thường trực. Dù là con mồi bay vào rồi, bọn tại hạ cũng không cho

bay ra nữa.

Giọng nói y đầy vẻ tự tin. Lục Tiểu Phụng thở phào một cái nói:

- Vì thế mà các hạ không hoài nghi cho hắn?

Nguy Tử Vân đáp:

- Không.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Vậy các hạ ngờ cho ai?

Nguy Tử Vân hạ thấp giọng xuống hơn đáp:

- Chỉ có bốn người là lấy cắp được băng đoạn.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Bốn người nào?

Nguy Tử Vân đáp:

- Bốn người trong bọn anh em tại hạ.

Lục Tiểu Phụng thở phào một cái. Câu này chính chàng cũng muốn nói ra

không ngờ chính Nguy Tử Vân lại nói trước. Chàng nghĩ thầm:

- Tiêu Tương Kiếm Khách Nguy Tử Vân chẳng những tâm tư thâm mật

mà còn là người ngay thẳng nữa.

Nguy Tử Vân lại nói:

- Thực ra công tử cũng nghĩ tới rồi. Nghe nói

bên ngoài có người chịu bỏ

năm vạn lạng bạc để mua một tấm băng đoạn. Những bạn hữu Hắc đạo kiếm

tiền dễ mới chịu mua bằng một giá cao.

Lục Tiểu Phụng thở dài đáp:

- Người ta vì tiền tài mà chết. Tiền rung động lòng người. Kẻ vì tiền dám

làm bất cứ một việc gì.

Nguy Tử Vân cũng thở dài nói:

- An Kiện ân giao du rất rộng, xài tiền như cỏ rác. Đinh Ngạo đang tuổi

thiếu niên không khỏi tính thích phong lưu. Đồ lão nhị tuy vững vàng hơn

nhưng hoài bão chí lớn muốn dựng thành một phái lớn trên chốn giang hồ để

mình làm tôn chủ nên đã ngấm ngầm liên lạc với họ từ trước.

Nguy Tử Vân chép miệng nói tiếp:

- Những nhân vật này đều cần tiền cả thì bổng lộc của một tên thị vệ vào

hàng lục phẩm nuôi sống họ làm sao được?

Y ngửng đầu lên chăm chú vào Lục Tiểu Phụng hỏi

- Nhưng họ đều là hảo huynh đệ với tại hạ. Nếu chẳng có bằng cớ gì xác

thực thì dù trong lòng hoài nghi cũng không thể nói ra để khỏi tổn thương

hòa khí. Công tử nghĩ thế nào?

Lục Tiểu Phụng hỏi lại:

- Chẳng lẽ các hạ còn muốn tại hạ làm bằng cơ chân thực cho?

Nguy Tử Vân cười đáp:

- Vụ này công tử cũng khó lòng thoát khỏi mối liên quan. Nếu điều tra

được chân tướng há chẳng phải là một hảo sự cho cả chúng ta?

Lục Tiểu Phụng cười gượng.

Đột nhiên chàng phát giác mình coi người có chỗ lầm lộn lẩm bẩm:

- Thường khi lão này còn là con cáo già.

Bên nóc kia đại điện số người ít hơn. Ngoài nhà sư chất phác, Tư Không

Trích Tinh, Mộc đạo nhân, Đường Thiên Tung và Bốc Cự mới trèo lên, chỉ

còn Nghiêm Nhân Anh, Cổ Tùng cư sĩ. Tư Mã Tử Y không đến. Cổ Tùng cư

sĩ giải thích:

- Tư Mã trang chúa có việc gấp phải về Giang Nam, giao băng đoạn lại

cho tại hạ.

Lục Tiểu Phụng hiểu rõ tâm tình Tư Mã Tử Y. Dĩ nhiên y phải quay về vì

chẳng còn mặt mũi nào ngó thấy Lục Tiểu Phụng nữa.

Một số tiền bối võ lâm hoặc tôn chủ môn phái thương tiếc bộ áo lông phải

giữ địa vị tôn trọng, dĩ nhiên chẳng thể đi mua những tấm băng đoạn không

rõ lai lịch. Người ngoài cũng không ai đến bán cho nên những nhân vật này

không lộ diện.

Nguy Tử Vân nói:

- Tại hạ đã phong tỏa cả bốn cửa cấm thành. Từ giờ trở ới không còn ai

vào được nữa.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Diệp CÔ Thành đâu?

Nguy Tử Vân đáp:

- Bạch Vân thành chúa đã đến trước rồi.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Bây giờ y ở đâu?

Nguy Tử Vân đáp:

- Hai vị ước định, giao thủ vào giờ Tý, tại hạ đã xếp cho y nghỉ ngơi

trong hộ Bộ ở ngoài cửa Long Môn. Dường như y...

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Y làm sao?

Nguy Tử Vân thở dài đáp:

- Sắc mặt y buồn bã lắm. Có người bảo y bị thương chưa khỏi mà không

phải là chuyện bịa đặt.

Nguy Tử Vân dừng lại rồi vừa cười vừa lảng sang chuyện khác:

- Mấy vị bằng hữu của công tử dường như đến cả rồi và đang chờ đợi.

Xin công tử tuỳ tiện.

Bên kia quả có mấy cặp mắt đang trông Lục Tiểu Phụng.

Tư Không Trích Tinh lộ nụ cười ra khóe mắt.

Nhà sư chất phác lại ngó chàng bằng con mắt tức tối.

Bốc Cự và Nghiêm Nhân Anh đầy vẻ cảm kích.

Lục Tiểu Phụng ới tới vỗ vai gã mỉm cười hỏi:

- Sao ông bạn lại đến chậm?

Nghiêm Nhân Anh đáp:

- Đáng lý tiểu đệ không dám tới.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Không dám ư? Sao lại không dám?

Nghiêm Nhân Anh dường như hơi đỏ mặt lên, nhăn nhó cười đáp:

- Nếu không được lão Thục đạo sư giúp cho một tay thì tiểu đệ có đến

cũng đành là đứng ở dưới mà thôi.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Lão Thục đại sư ư? Đây là lần thứ nhất tại hạ được nghe cách xưng hô

như vậy

Chàng cười hì hì ngó nhà sư chất phác, tựa hồ muốn lại trêu cho lão.

Không ngờ chàng mới ới được hai bước, đột nhiên vươn tay nắm lấy cổ tay

Tư Không Trích Tinh.

Tư Không Trích Tinh giật bắn người la thất thanh:

- Tiểu đệ trả băng đoạn rồi, công tử còn muốn rắc rối gì nữa?

Lục Tiểu Phụng sa sầm nét mặt lạnh lùng hỏi:

- Ta muốn hỏi người hai tấm băng đoạn đó người lấy cắp ở đâu?

Tư Không Trích Tinh hỏi:

- Công tử nhất định đòi tiểu đệ nói ra chăng?

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Nếu ngươi không nói thì ta làm cho cái tay này của người vĩnh viễn đừng

hòng ăn cắp của ai nữa?

Chàng vận dụng nội lực bóp tay Tư Không Trích Tinh bật lên tiếng lách

cách.

Tư Không Trích Tinh thở dài nhăn nhó cười nói:

- Thực tình tiểu đệ có nói ra chưa chắc công tử đã tin lời.

Lục Tiểu Phụng trực:

- Người thử nói ới nghe.

Tư Không Trích Tinh đáp:

- Hai tấm băng đoạn này thực không phải tiểu đệ lấy cắp mà có người

mua cho vì họ còn thiếu tiểu đệ một món ân tình.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Người đó là ai?

Tư Không Trích Tinh đáp:

- Người ta bỏ ra mấy vạn lạng bạc để mua đồ cho tiểu đệ, chỉ cần tiểu đệ

giữ bí mật. Dù tiểu đệ chẳng phải người bạn tốt thì ít ra cũng không thể bán

đứng người ta mau lẹ như thế được.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Đến bao giờ ngươi mới chịu bán đứng người ta?

Tư Không Trích Tinh đáp:

- ít ra là phải ba ngày nữa.

Sau ba ngày vụ này xong xuôi rồi gã có nói ra cũng bằng vô dụng.

Lục Tiểu Phụng cặp mắt lấp loáng hỏi:

- Phải chăng người đó chỉ cần ngươi giữ bí mật trong vài ba ngày?

Tư Không Trích Tinh không thừa nhận cũng không phủ nhận.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Bây giờ ngươi nhất định không nói ư?

Tư Không Trích Tinh lạnh lùng đáp:

- Dù công tử bóp nát tay tiểu đệ cũng chẳng cần vì tiểu đệ đã đổi nghề.

Lục Tiểu Phụng cũng biết lúc gã ới ăn cắp là không nhìn nhận cả lục thân

nhưng tuyệt chẳng bao giờ gã lại đem bán đứng bạn hữu.

Chàng cười nói:

- Thực ra ngươi không nói ta cũng biết rồi.

Tư Không Trích Tinh hỏi:

- Công tử biết rồi ư? Sao công tử không nói cho tiểu đệ nghe thử?

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Ngươi ghé tai lại gần đây.

Quả nhiên chàng nói khẽ vào tai Tư Không Trích Tinh danh tự một người.

Tư Không Trích Tinh không cười ra tiếng được nữa.

Lục Tiểu Phụng mắt sáng lên. Chàng nhận ra mình đoán không lầm.

Bảy, tám chuyện đứt lúc nối thành những sợi dây vụn vặt. Bây giờ chàng

đã tìm ra được hết chỉ còn thiếu một nút cuối cùng.

Tư Không Trích Tinh thở dài lẩm bẩm:

- Cha này bảo ta là khỉ thành tinh mà thực ra chính hắn...

Luồng tư tưởng của gã đột nhiên bị cắt đứt vì ân Kiện ân từ dưới mái nhà

vọt lên nói:

- Bạch Vân thành chúa đến rồi.

Dưới ánh trăng quả nhiên xuất hiện bóng người áo trắng, thân hình lơ

lửng như đám bông bay. Khinh công của y chẳng kém gì Tư Không Trích

Tinh.

Tư Không Trích Tinh lại thở dài nói:

- Không ngờ Diệp CÔ Thành khinh công cũng cao minh đến thế.

Lục Tiểu Phụng lộ vẻ rất kỳ dị. Hồi lâu chàng mới thở phào một cái mỉm

cười đáp:

- Khinh công của y mà không cao thâm thì sao mang nổi cái ngoại hiệu

Thiên Ngoại Phi Tiên?

Mặt trăng lên đến giữa trời.

Trước sau nóc điện cơ hồ gần hết chỗ. Ngoại trừ mười ba nhân vật thần

bí không muốn để lộ chân tướng còn bảy, tám vị mặc sắc phục Ngự tiền đới

đao thị vệ cũng muốn coi phong độ hai đại kiếm khách đương thời.

Đứng trên song nóc điện từ trên cao ngó xuống tương đối rõ hơn.

Dưới ánh trăng Diệp CÔ Thành sắc mặt quả nhiên không còn chút huyết

sắc Tây Môn Xuy Tuyết tuy sắc mặt cũng lợt lạt nhưng còn có sinh khí.

Cả hai người cùng mặc áo trắng như tuyết, không một vết bụi. Nét mặt

không lộ vẻ gì.

Trong khoảng khắc này, người họ cũng biến

thành tương tự như thanh

kiếm, sắc bén và lạnh lùng, hoàn toàn không còn chút tình cảm nào nữa.

Hai người ngưng thần nhìn nhau, nhãn quang đều sáng rực.

Quần hùng đứng ngoài theo dõi đều cách khá xa. Tuy hai vị chưa rút

kiếm mà tưởng chừng kiếm khí đã khiến cho người ta phải hãi hùng.

Thứ kiếm khí lợi hại này từ bản thân hai người phát ra.

Cái đáng sợ là ở chính mình hai người chứ không phải ở nơi thanh kiếm

trong tay họ.

Diệp CÔ Thành đột nhiên cất tiếng hỏi:

- Chia tay một năm rồi, ông bạn vẫn bình yên chứ?

Tây Môn Xuy Tuyết đáp:

- Cám ơn các hạ. tại hạ nay vẫn bình yên.

Diệp CÔ Thành nói:

- Chuyện cũ bất tất phải nhắc tới. Trong cuộc chiến bữa nay chúng ta

phải xuất toàn lực.

Tây Môn Xuy Tuyết đáp:

- Phải rồi!

Diệp CÔ Thành nói:

- Hay lắm!

Thanh âm của y đã tỏ ra không đủ trung khí, nói hai câu này dường như

hết hơi.

Tây Môn Xuy Tuyết sắc mặt vẫn thản nhiên tựa hồ không thấy gì. Y giơ

kiếm trong tay lên lạnh lùng nói:

- Thanh kiếm này là lợi khí trong thiên hạ. Lưỡi kiếm dài ba thước bảy tấc

trọng lượng bảy cân mười ba lạng.

Diệp CÔ Thành khen:

- Hảo kiếm!

Tây Môn Xuy Tuyết đáp:

- Quả là hảo kiếm.

Diệp CÔ Thành cũng giơ thanh kiếm trong tay lên nói:

- Thanh kiếm này là Tinh Anh Bàn Kiếm ở hải ngoại. Đầu sợi tóc vào lưỡi

thổi một cái đứt liền. Lưỡi kiếm dài ba thước ba tấc, nặng sáu cân bốn lạng.

Tây Môn Xuy Tuyết khen:

- Hảo kiếm.

Diệp CÔ Thành đáp:

- Đúng là hảo kiếm.

Hai người giơ kiếm lên nhưng chưa rút ra khỏi vỏ.

Động tác rút kiếm cùng là một môn không thể thiếu được trong kiếm

pháp. Cả về điểm này hiển nhiên hai người cũng muốn tỷ thí cao thấp.

Nguy Tử Vân bỗng lên tiếng:

- Hai vị đều là kiếm thuật danh gia đương thời, khắp thiên hạ đều ngưỡng

vọng Dĩ nhiên trên kiếm không bôi chất độc mà cũng không đặt ám cơ quan

bí mật phóng ám khí.

Bốn bề yên lạng như tờ, nghe rõ cả từng hơi thở. Ai cũng chờ đợi hắn nói

tiếp

Nguy Tử Vân lại nói:

- Cuộc chiến này là cuộc đấu không tiền khoáng hậu truyền lại đời sau.

Không hiểu hai vị đã trao đổi thanh kiếm để điều tra chưa? Nếu chưa tưởng

nên khám xét cho kỹ đế tránh sự hối hận có thể xảy ra.

Diệp CÔ Thành đáp ngay:

- Xin kính cẩn tuân lệnh.

Tây Môn Xuy Tuyết trầm mặt một chút rồi cũng từ từ gật đầu.

Giả tỷ trước đây một tháng thì nhất định y không chịu vì trước cuộc quyết

chiến sinh tử y quyết chẳng để binh khí dời khỏi tay.

Nhưng hiện nay người y đã biến đổi. Y thủng thẳng nói:

- Thanh kiếm của tại hạ chỉ giao cho một người.

Nguy Tử Vân hỏi:

- Lục Tiểu Phụng đại hiệp phải không?

Tây Môn Xuy Tuyết đáp:

- Chính thị.

LỤC TIỂU PHỤNG

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Quyển 3
Chương 22

Người Này Đâu Phải Diệp Cô Thành

Nguy Tử Vân hỏi:

- Còn kiếm của Bạch Vân thành chúa thì sao?

Diệp CÔ Thành đáp:

- Cùng một việc bất tất phải phiền đến hai chủ. Lục đại hiệp cũng là nhân

vật mà tại hạ rất tin tưởng.

Tư Không Trích Tinh đột nhiên buông tiếng thở

dài, miệng lẩm bẩm:

- Thằng lỏi ăn cắp cả tấm bánh bao của nhà sư mà vẫn có người tin cậy

mới thật là kỳ.

Gã đã hạ thấp giọng xuống nhưng lúc này bốn bề yên lặng nên ai cũng

nghe rõ.

Mộc đạo nhân không nhịn được phải phì cười.

Bốc Cự đột nhiên lớn tiếng:

- Lục đại hiệp nhân nghĩa vô song. Đừng nói một thanh kiếm mà là cái

thủ cấp Bốc mỗ cũng giao cho y.

Nghiêm Nhân Anh nói theo:

- Nhiêm Nhân Anh này tuy là kẻ vô danh tiểu tốt nhưng rất ngưỡng mộ

Lục đại hiệp, hoàn toàn đồng ý với Bốc bang chúa.

Thực ra Nghiêm Nhân Anh chẳng phải vô danh tiểu tốt, Khai Thiên

Chưởng Bốc Cự chẳng những tiếng tăm vang dội mà giọng nói lại oang oang

Hai người này phải lên tiếng bênh vực Lục Tiểu Phụng vì sợ người khác hiểu

lầm chàng.

Tư Không Trích Tinh đành gượng cười, nhìn Lục Tiểu Phụng nói khẽ:

- Công tử đừng quên là quần hùng đến đây để

coi cuộc tỷ đấu giữa Diệp

CÔ Thành và Tây Môn Xuy Tuyết.

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Ta biết rõ rồi.

Tư Không Trích Tinh nói:

- Những bao nhiêu người này bây giờ đều trông vào công tử.

Lục Tiểu Phụng vừa cười vừa rảo bước tiến ra. Chàng đến trước mặt Tây

Môn Xuy Tuyết tlull lây kiếm của y rồi quay sang lấy kiếm của Diệp CÔ

Thành Chàng cầm hai thanh kiếm ở hai tay vừa tấm tắc khen:

- Quả nhiên là hảo kiếm.

Nguy Tử Vân nói:

- Xin Lục đại hiệp xem hai thanh kiếm trao đổi để hai vị nhìn nhận cũng

được

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Phải chăng các hạ muốn tại hạ đưa kiếm của Tây Môn Xuy Tuyết?

Nguy Tử Vân đáp:

- Đúng thế.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Không được

Nguy Tử Vân sửng sốt hỏi:

- Sao lại không được?

Lục Tiểu Phụng thản nhiên đáp:

- Hai thanh kiếm tốt thế này dã lọt vào tay tại hạ thì khi nào tại hạ lại đưa

ra?

Nguy Tử Vân không khỏi ngẩn người ra.

Quần hùng cũng đều sửng sốt.

Lục Tiểu Phụng kẹp bao kiếm ở dưới nách, xoay tay một cái, hai thanh

kiếm đã rút ra khỏi vỏ.

Kiếm khí ngất trời hào quang lóa mắt. Cả vừng trăng tỏ trên không

dường như cũng bị lu mờ.

Quần hùng ai nấy lòng tự hỏi lòng:

- Giả tỷ hai thanh kiếm kia lọt vào tay ta, liệu ta có nỡ bỏ nó mà đưa ra

chăng?

Lục Tiểu Phụng lại hỏi:

- Lợi khí là vật thiêng liêng, chỉ người có đức mới được hưởng. Các vị đã

nghe nói tới câu này chưa?

Không một người nào đáp lại vì chẳng hiểu nên trả lời thế nào cho phải.

Lục Tiểu Phụng lại nói:

- Câu này tại hạ đã được nghe qua. Bây giờ tại

hạ coi hai thanh kiếm này

chẳng có gì khác lạ.

Chàng vừa dứt lời hai thanh kiếm đã chuồn vào vỏ.

Đột nhiên chàng giơ tay liệng một thanh kiếm về phía Tây Môn Xuy

Tuyết, một thanh về phía Diệp CÔ Thành rồi ung dung cất bước về chỗ cũ.

Quần hùng lại một phen sửng sốt.

Tư Không Trích Tinh không nhịn được hỏi:

- Công tử làm như vậy là có ý gì?

Lục Tiểu Phụng lạnh lùng đáp:

- Bất quá ta muốn khiến cho mọi người hiểu rõ

để lần sau đừng bảo ta

nhúng vào việc này, chớ một ai tìm đến ta nữa. Ta đã bị phiền luỵ nhiều rồi,

d nhiên không muốn dính vào chuyện vô vị.

Tư Không Trích Tinh hỏi:

- Vụ này đâu phải là việc vô vị?

Lục Tiểu Phụng hỏi lại:

- Hai người chăng thù oán gì nhau mà lại hằn học muốn đâm một kiếm

xuyên thủng cổ họng đối phương. Như vậy còn bảo là không phải chuyện

vô vị thì việc nào mới là vô vị?

ý kiến của Lục Tiểu Phụng nói thế là rõ lắm rồi.

Chàng hy vọng Tây Môn

Xuy Tuyết và Diệp CÔ Thành đều nhẹ đòn một chút. Tỷ võ để so tài không

nhất định phải giết chết nhau.

ý kiến này d nhiên người khác cũng hiểu cả.

Nguy Tử Vân hắn đặng một tiếng rồi nói:

- Giờ Tý qua rồi, sáng mai lại có buổi chầu sớm. Hy vọng cuộc chiến

giữa hai vị hạn định trong nửa giờ tưởng là quá đủ.

Nguy Tử Vân không nhắc tới chuyện trao đổi kiếm thì coi như trận quyết

chiến đã bắt đầu.

Quần hùng nín thở, bình tâm tinh trí, giương mắt trông chờ.

Tây Môn Xuy Tuyết tay trái cầm bao kiếm, tay mặt hạ thấp xuống ngang

đầu gối. Câu chuyện vừa rồi tuyệt nhiên không một chút ảnh hưởng đối với y

con người y dường như còn lạnh lẽo, sắc bén hơn cả thanh kiếm đã rút ra

khỏi vỏ

Nét mặt Diệp CÔ Thành lại càng khó coi. Hắn xoay tay cài kiếm vào sau

lưng. Động tác tựa hồ ngớ ngẩn, chậm chạp mà miệng không ngớt ho sù sụ.

Diệp CÔ Thành so với Tây Môn Xuy Tuyết hiển

nhiên là hắn suy nhược

hơn nhiều. Có người khóe mắt không khỏi lộ ra mối thương tâm và đồng tình

với hắn. Cuộc chiến này không cần khai diễn cũng hiểu phần thắng về ai rồi.

Tây Môn Xuy Tuyết sắc mặt vẫn bình tĩnh, lạnh lùng, không lộ vẻ gì lại

tựa hồ chẳng thấy chuyện chi. Y vốn là người vô tình. Thanh kiếm của y lại

càng bất cạn nhân tình.

Sau cùng Diệp CÔ Thành phưỡn ngực ra nhìn chằm chặp vào thanh kiếm

trong tay đối phương. Hắn uể oải lên tiếng:

- Lợi khí vốn là hung khí. Bản thân luyện kiếm từ thuở nhỏ đến nay ít ra

đã ba chục năm. Bất cứ lúc nào cũng có thể chết dưới lưỡi kiếm hung tàn,

Tây Môn Xuy Tuyết nghe tiếng rồi nhưng vẫn còn đứng yên.

Diệp CÔ Thành lại nổi cơn ho xong, nói tiếp:

- Vì thế cuộc chiến bữa nay chúng ta bất tất phải nhẹ đòn nương tay.

Người học kiếm thuật được chết dưới lưỡi kiếm của tay cao thủ thì còn cho

đáng tiếc? Có đúng thế không?

Tây Môn Xuy Tuyết hững hờ đáp:

- Đúng thế.

Quần hào nổi tiếng hoan hô trong bụng. Bọn họ đến đây là dể coi cuộc

quyết đấu sinh tử giữa hai tay kiếm khách tuyệt đại. Cuộc đấu có phát huy

toàn lực mới phát sinh hứng thú. Nếu hai bên lại dè dặt thì cuộc chiến này có

gì đáng coi nữa.

Diệp CÔ Thành hít một hơi chân khí, hô:

- Mời ông bạn!

Tây Môn Xuy Tuyết đáp:

- Hãy chờ một chút.

Diệp CÔ Thành hỏi:

- Chờ gì nữa? Còn phải chờ bao lâu?

Tây Môn Xuy Tuyết đáp:

- Chờ vết thương không ứa máu ra nữa.

Diệp CÔ Thành hỏi:

- ai bị thương? Ai đổ máu?

Tây Môn Xuy Tuyết buông thõng:

- Các hạ.

Diệp CÔ Thành thở phào một cái, người lảo đảo cơ hồ muốn té.

Quần hùng cũng nhìn theo mới phát giác ra áo mặc của hắn trắng như

tuyết có một mảng thấm máu đỏ tươi.

Quả nhiên Diệp CÔ Thành bị thương rồi mà vết thương đang chảy máu

không ngớt Nhưng con người kiêu ngạo như hắn vẫn nghiến răng chịu đựng

để đối phó. Dù hắn biết rõ tất mình cũng không chịu chùn bước.

Tây Môn Xuy Tuyết lạnh lùng nói:

- Lưỡi kiếm của tại hạ tuy là hung khí chuyên giết người nhưng trước nay

nó chưa từng giết một người nào có quyết tâm cầu chết.

Diệp CÔ Thành lớn tiếng hỏi:

- Ta quyết tâm cầu chết bao giờ?

Tây Môn Xuy Tuyết đáp:

- Nếu các hạ không quyết tâm cầu chết thì hãy hoãn lại một tháng. Sau

một tháng tại hạ sẽ tới đây chờ các hạ.

Đoạn y xoay mình lướt trên không rồi bay xuống dưới mái nhà mất hút.

Diệp CÔ Thành muốn rượt theo, lớn tiếng quát:

- Ngươi...

Hắn vừa nói được một tiếng, miệng đã phun máu tươi, người cũng không

chống nổi nữa.

Hiện giờ Diệp CÔ Thành chẳng những không thể đuổi kịp Tây Môn Xuy

Tuyết mà ngay cả đứa trẻ nít e rằng hắn cũng không theo kịp.

Quần hùng người nọ nhìn người kia, lại một phen ngẩn mặt đường trường

Ai cũng chắc chắn cuộc chiến này như những làn sóng nhô lên hạ xuống

biến hóa khôn lường nhưng nó lại biến một cách quá đột ngột, khác nào màn

kịch diễn trên sân khấu. Tiếng đồng la inh ói và tiếng trông khua cả nửa

ngày Bao nhiêu văn võ bá quan đều có mặt chẳng dè kép chính vừa mới

xuất hiện đã hồi hạ màn. Chẳng những khán giả chưng hửng mà cả những

người khua trống gõ đồng la cũng phải thất vọng.

Tư Không Trích Tinh cười đáp:

- Tại hạ cười những kẻ phí mấy vạn bạc ới mua băng đoạn.

Những gã cười hơi sớm quá. Giữa lúc ấy Lục Tiểu Phụng nhảy vọt tới lớn

tiếng quát:

- Dừng tay!

Tư Không Trích Tinh cười sớm quá mà Lục Tiểu Phụng lại ra tay chậm

quá

Đường Thiên Tung đã vọt tới sau lưng Diệp CÔ

Thành. Gã vung hai tay

liệng ra nắm độc sa chẳng khác nào đám mây đen bao phủ cả một vùng.

Diệp CÔ Thành muốn đứng yên còn không đứng vững được nhưng lúc này

thất kinh nhảy vọt lên không như con diều hâu chuyển mình. Động tác của

hắn mau lẹ nhẹ nhàng chẳng có gì là người đang bị trọng thương.

Đáng tiếc cử động của hắn đã chậm mất một bước.

Con em họ Đường mà tung ám khí ra thì ít người tránh kịp. Huống chi

Đường Thiên Tung đã chuẩn bị thủ thế từ trước

d nhiên lúc ra tay nhằm rất

đúng bộ vị khiến người ta khỏi nỗi đề phòng cho xiết được.

Một tiếng rú thê thảm vang lên. Diệp CÔ Thành té huỵch xuống đất nặng

nề.

Trên vạc áo trắng như tuyết của hắn lại thêm một đám mây đen. Đó

chính là thứ cát độc kêu bằng Truy Hồn Sa, hễ gặp máu là sưng lên.

Hai bên đứng cách nhau rất gần, uy lực của Truy Hồn Sa còn đáng sợ hơn

cả Độc Tật Lê.

Mọi người giang hồ đều biết thứ độc sa này chỉ một hạt đánh trúng vào

mặt là phải khoét cả một bên mặt. Một hạt đánh trúng vào tay là phải chặt

cánh tay đi.

Diệp CÔ Thành mình trúng phải độc sa không biết bao nhiêu mà kể. Đột

nhiên hắn lăn mình đến dưới chân Đường Thiên Tung miệng thét:

- Thuốc giải! Thuốc giải! Mau lấy thuốc giải cho ta!

Đường Thiên Tung nghiến răng xẵng giọng:

- Đại ca và Nhị ca ta đều bị thương dưới lưỡi kiếm của ngươi, chẳng chết

cùng thành tàn phế. Giữa ngươi và Đường gia chúng ta đã có mối thù sâu tựa

bể mà ngươi còn đòi ta lấy thuốc giải cho ư?

Diệp CÔ Thành ngập ngừng đáp:

- Cái đó cái đó là việc của Diệp CÔ Thành, chẳng liên quan gì đến ta.

Đường Thiên Tung cười lạt hỏi:

- Chẳng lẽ ngươi không phải là Diệp CÔ Thành?

Diệp CÔ Thành gắng gượng lắc đầu. Đột nhiên hắn đưa tay lên ráng sức

vuốt mặt một cái. Tấm mặt nạ bị hắn kéo xuống. Tấm mặt nạ bằng da ngươi

chế tạo rất tinh xảo.

Bộ mặt thật của hắn ốm o khô đét lại cực kỳ xấu xa. Cặp mắt sâu hoắm

lõm vào. Hiển nhiên hắn là người áo đen thần bí đã từng làm bảo tiêu cho Đỗ

Đồng Hiên.

Lục Tiểu Phụng đã gặp người này hai lần, một lần ở trong nhà tắm và một

lần ở trên tửu lâu.

Thân pháp người này rất quái dị, ẩn hiện như ma quỷ. Khi ấy, Lục Tiểu

Phụng đã biết việc hắn đến kinh thành không để làm bảo tiêu cho Đỗ Đồng

Hiên nhưng chàng cũng không ngờ hắn lại làm kẻ thế thân cho Diệp CÔ

Thành

ánh trăng tuy sáng sủa nhưng chẳng thể sánh bằng ánh đèn. Lục Tiểu

Phụng còn biết Diệp CÔ Thành mình mang trọng thương tất nhiên mặt mũi

phải ốm o, chàng không gặp Diệp CÔ Thành nhiều lần nên câu cười tiếng nói

của Diệp CÔ Thành chàng không quen thuộc.

Diệp CÔ Thành mới vào đất Trung Nguyên chưa bao lâu, bạn hữu giang

hồ chẳng có mấy người thấy mặt hắn.

Nếu không xây vụ này thì diện mạo người áo đen đeo mặt nạn tinh diệu

đến đây cũng không tránh được bao nhiêu con mắt sắc bén của quần hùng.

Đường Thiên Tung mắt đã đỏ sọng, gã giật mình nhìn kỹ lại đối phương

lớn tiếng quát hỏi:

- Ngươi là ai? Diệp CÔ Thành đâu?

Người kia hé miệng muốn nói nhưng đầu lưỡi rúm lại không thốt ra được

một tiếng.

Truy Hồn Độc Sa của Đường môn quả nhiên có thể thu hồn đoạt mạng

người ta trong khoảng khắc.

Đường Thiên Tung vội lấy trong mình ra một cái

hộp gỗ. Gã cúi xuống

đổ cả thuốc giải trong hộp vào miệng người kia.

Đường Thiên Tung cần điều tra xem Diệp CÔ Thành lạc lõng tới đâu nên

nhất quyết ráng cứu vãn tánh mạng người này.

Ngoài người này chẳng còn ai biết Diệp CÔ Thành hiện ở đâu. Cũng

chẳng ai ngờ một nhân vật lừng danh thiên hạ, kiếm pháp vô song như Bạch

Vân thành chúa mà lại dùng kẻ thế thân ứng chiến.

Tư Không Trích Tinh nhăn nhó cười hỏi:

- Vụ này ra làm sao? Lục Tiểu Phụng cũng đâm

ra hồ đồ mất rồi.

Lục Tiểu Phụng lạnh lùng đáp:

- Kẻ hồ đồ là ngươi chứ không phải là ta.

Tư Không Trích Tinh hỏi:

- Vậy công tử có biết vì lẽ gì Diệp CÔ Thành lại không thân hành tới đây?

Công tử có biết hiện giờ hắn đang ở đâu không?

Lục Tiểu Phụng khóe mắt lấp loáng hàn quang, đột nhiên chàng chuồn đi

kiếm Nguy Tử Vân hỏi:

- Các hạ có biết một vị lão thái giám họ Vương ở trong Hoàng Cung

không?

Nguy Tử Vân hỏi:

- Phải chăng là Vương tổng quản?

Lục Tiểu Phụng lại hỏi:

- Chính là lão ta. Liệu lão có thể lấy cắp được băng đoạn đưa ra ngoài

không?

Nguy Tử Vân đáp:

- Hồi thái tử chưa lên ngôi, Vương tổng quản vốn là người bầu bạn đọc

sách với ngài trong thư phòng. Sau khi Đại Hành Hoàng đế qua đời, thái tử

nối nghiệp, Vương tổng quản trở thành một nhân vật được đức Hoàng

Thượng đương kim coi đặc biệt...

Lục Tiểu Phụng ngắt lời:

- Nguy tướng công! Tại hạ chỉ muốn hỏi tướng công một điều là ngoài

bọn các vị, lão có thể lấy cắp được băng đoạn đưa ra ngoài không?

Nguy Tử Vân đáp:

- Có thể.

Lục Tiểu Phụng mắt sáng lên. Đột nhiên chàng hỏi tiếp:

- Không hiểu hiện giờ đức Hoàng thượng đã vào tẩm điện yên giấc chưa?

Nguy Tử Vân đáp:

- Hoàng thượng chăm lo việc trị nước. Buổi chầu sáng sớm chẳng một

ngày nào gián đoạn nên mỗi đêm ngài đều ới ngủ sớm.

Lục Tiểu Phụng hỏi lại:

- Hoàng thượng ngủ ở đâu?

Nguy Tử Vân đáp:

- Tuy Hoàng thượng lên ngôi báu đã lâu nhưng hồi ngài còn thái tử, ngài

say sưa đọc sách không biết mỏi. Khi đọc sách xong ngài thường ngủ ngay ở

Nam thư phòng, bây giờ cũng vậy.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Nam thư phòng phía nào? Xin Nguy tướng công đưa tại hạ ngay tới đó

được chăng ~

ẩn Kiện ân bất tiếng la hoảng cướp lời:

- Lục đại hiệp muốn bọn ta dẫn đến bái kiến Hoàng thượng ư? Đại hiệp

điên rồi chăng?

Lục Tiểu Phụng lạnh lùng đáp:

- Tại hạ không đến đâu, nếu các vị không chỉ dẫn tại hạ ới thì các vị niên

đến nơi rồi.

ân Kiện ân chau mày nói:

- Cha này quả điên rồi. Chẳng những ăn nói hồ

đồ mà còn muốn cho bọn

tại hạ phải bay đầu nữa.

Lục Tiểu Phụng thở dài đáp:

- Không phải tại hạ muốn các vị bay đầu mà còn mong giữ đầu cho các

vị.

Nguy Tử Vân khóe mắt lộ vẻ trầm tư rồi lên tiếng:

- Ta hãy tam tin công tử lần này nữa.

ân Kiện An la thất thanh:

- Nguy hung dẫn y ới thật ư?

Nguy Tử Vân gật đầu đáp:

- Các vị cũng ới theo ta.

Đột nhiên nghe đánh " bộp " một tiếng. Một cái đầu người máu chảy đầm

đìa từ trên nóc điện văng xuống.

Tiếp theo là một xác chết cụt đầu rớt xuống. Xác chết này mặc phục sắc

thị vệ trong đại nội.

Nguy Tử Vân giật nẩy mình quay đầu nhìn lại. Sáu tên thị vệ đã bị mười

hai người thắt băng đoạn mặc áo dạ hành nắm giã. Lại có người áo tía cầm

thanh loan đao sáng loáng. Mũi đao dính máu nhỏ giọt.

Mười ba người này vừa rồi làm như không quen biết nhau chẳng ngờ bọn

chúng cùng nhau đi một đường.

ân Kiện ân tức giận hỏi:

- Ngươi dám giết người ở đây thì ra ngươi lớn mất quá! Ngươi có biết đã

phạm tội chặt đầu không?

Tử Ynhân lạnh lùng đáp:

- Nhưng đầu không phải của ta thì có chặt thêm mấy cái nữa cũng không

sao.

ân Kiện ân nhảy bổ lên, rút kiếm ra thủ thế.

Tử YNhân nói:

- Ngươi mà cử động thì bọn người này lại thiếu một cái đầu.

ân Kiện ân quả nhiên không dám vọng động nhưng ngoác miệng thóa mạ

Cả những câu thô bỉ khó nghe hắn cũng tuôn ra. Chẳng ai ngờ một nhân vật

có địa vị như hắn mà lại dùng những câu tục tĩu để chửi bới.

Tử YNhân tức giận quát:

- Câm miệng ngay!

ân Kiện ân cười lạt hỏi:

- Ta đã không động thủ chẳng lẽ còn không được thóa mạ.

Tử YNhân hỏi lại:

- Ngươi thóa mạ ai?

ân Kiện ân đáp:

- Ngươi chưa nghe ra ta thóa ai thì ta thóa mạ nữa ngươi sẽ biết.

Dứt lời hắn càng thóa mạ càng lớn tiếng, càng chửi bới càng khó nghe.

Tử YNhân tức quá hai mắt đỏ ngầu. Thanh loan đao lại vung lên. Bỗng

nghe đánh " sột " một cái. Nửa thanh kiếm từ trước ngực chìa ra, máu tươi

vọt lên như tên bắn.

Bỗng nghe một người ở phía sau lạnh lùng nói:

- Hắn mắng người thì ta giết người...

Nqa câu sau của Tử YNhân không ai nghe rõ.

Trong khoảng thời gian chớp nhoáng này. Đinh Ngạo đứng đằng sau y đã

rút lưỡi kiếm ra. Bọn ân Kiện ân, Nguy Tử Vân, Lục Tiểu Phụng đã nhảy

vọt lên.

Sau cùng, lại nghe những tiếng xương gẩy nát và nhiều người bị bể đầu.

Trăng trong như nước mà bóng tuyết trên nóc Thái Hòa điện lại lu mờ

lạnh lẽo

Máu tươi theo khe ngói pha lê rực rỡ như hoàng

kim chảy xuống rất nhiều

rất lẹ.

Mười ba người áo đen thuỷ chung không chịu lộ chân tướng bây giờ đã té

xuống hết rồi, chẳng còn ai quan tấm đến lai lịch bọn chúng. Người ta quan

tâm đến việc khác thần bí hơn, nghiêm trọng hơn.

Tại sao Lục Tiểu Phụng lại nhất định bức bách Nguy Tử Vân đưa chàng

đến Nam thư phòng ra mặt Hoàng đế?

Một nhân vật lão thành thận trọng như Nguy Tử Vân sao lại chịu dẫn

chàng ới?

Cuộc chiến này giữa Diệp CÔ Thành và Tây Môn Xuy Tuyết tuy chấn

động võ lâm nhưng chẳng qua là một việc giữa bạn giang hồ, sao lại kinh

động đến Cửu Trùng Thiên Tử?

Trong vụ này còn ẩn dấu điều chi bí mật?

Tư Không Trích Tinh liếc mắt nhìn Tây Môn Xuy Tuyết thấy y đang ngửa

mặt lên trời. Gã lại ngó nhà sư chất phác thấy lão đang cúi xuống nhìn mình.

Gã không nhịn được hỏi:

- Hòa thượng! Hòa thượng có biết cứu cánh vụ

này ra làm sao không?

Nhà sư chất phác lắc đầu đáp:

- Thí chủ không nên đem vụ này hỏi hòa thượng.

Tư Không Trích Tinh hỏi:

- Vậy tại hạ nên hỏi ai?

Nhà sư chất phác đáp:

- Diệp CÔ Thành.

Đêm rằm tháng chín càng khuya trăng tròn, càng sáng tỏ như gương.

Đức Hoàng đế nhỏ tuổi lúc tỉnh giấc nồng, ánh trăng lọt qua khe cửa sổ

chiếu vào, soi tới bức trướng sa màu biếc ở trước

giường.

Bức sa trường ánh trăng chiếu vào trông tựa mây mù. Trong mây mù lại

phảng phất có bóng người.

Đây là cung cấm. Hoàng đế còn nhỏ tuổi ban đêm trước nay không dùng

người chầu chực. Nửa đêm ai còn dám nấp nách dòm ngó trước giường của

Hoàng đế?

Hoàng đế vươn mình một cái nhảy vọt lên. Chẳng những ngài vẫn bình

tĩnh mà thân thủ hiển nhiên rất mau lẹ.

Hoàng đế hỏi:

- Ai đó?

Một người đáp:

- NÔ tài là Vương An chầu chực dâng trà lên chúa thượng.

Hoàng đế hồi còn là Đông cung thái tử đã dùng Vương An làm thủ

túc thân tín. Đêm nay tuy Hoàng đế không truyền lệnh lấy trà mà hắn dám

đường đột là một điều tội lỗi. Nhưng ngày không nỡ để một lão nhân vẫn dốc

dạ trung trinh phải buồn lòng nên không nặng lời chỉ xua tay phán:

- Bây giờ không cần ngươi chầu chực, ngươi hãy lui ra.

Vương An đáp lại bằng một tiếng " Dạ ".

LỤC TIỂU PHỤNG

Cổ Long

Quyển 3
Chương 23

Bóng Nguyệt Thê Lương Rọi Bóng Người

Hoàng đế đã phán ra câu gì đều không để cho bất cứ ai vi lệnh.

Hoàng đế bảo người nào lui ra thì dù người ấy gãy chân rồi cũng phải bò

xuống mà rút lui.

Lạ thay! Lần này Vương An nghe lệnh truyền vẫn đứng yên. Sự thực lão

không nhúc nhích được nữa, cả niệm ý rút lui cũng không nốt.

Hoàng đế chay mày hỏi:

- Sao ngươi còn chưa đi?

Vương An đáp:

- NÔ tài có việc tâu lên.

Hoàng đế trực:

- Nói đi!

Vương An đáp:

- NÔ tài muốn xin Hoàng thượng đi gặp một người.

Đã nửa đêm lão còn kinh động thánh giá, lại nài ép đức đương kim ới gặp

một người thì còn chi là thể thống?

Chẳng lẽ lão đã quên thân phận mình, quên cả đây là điều đại nghịch bất

đạo để rước lấy tội tru di tam tộc?

Lão tĩnh thân từ ngày lên bảy, chín tuổi đã vào cung, trước nay lão là

người rất cẩn thận. Hiện giờ lão đá sống đến năm, sáu chục tuổi, sao lại

dám làm việc tầy đình này?

Hoàng đế tuy nét mắt sa sầm nhưng vẫn trầm tĩnh, hồi lâu mới chậm rãi

hỏi:

- Người đó ở đâu?

Vương An đáp:

- Hiện ở trong này.

Lão giơ tay lên vẫy. Ngoài trướng đột nhiên hai ngọn đèn sáng lên.

Dưới ánh đèn là một thanh niên lẫm liệt, mình mặc áo hoàng bào, nửa

vạt dưới rẽ ra hai bên để hở ra cái quần bát bảo.

ánh đèn tuy sáng hơn bóng trăng nhưng người phảng phất tựa hồ trong

đám mây mù.

Hoàng đế chưa nhìn rõ, vén rèm bước ra. Đột nhiên ngài biến sắc gương

mặt biến đổi đến độ ai trông thấy cũng phải

khiếp sợ.

Thanh niên đứng trước mặt Hoàng đế coi tựa như bóng mình. Thân thể

cùng một cỡ, dong mạo giống hệt nhau. Thậm chí tấm áo mặc trên mình

cũng là áo Hoàng đế.

áo bào màu vàng tươi. Cổ tay áo màu xanh biếc. Trên áo thêu chín con

rồng vàng, bày thành mười hai chương. Có những hình vẽ là tản vân ngũ sắc

Trước và sau cổ đều có một con rồng. Hai bên và chỗ vạt áo giáp nhau

cũng đều thêu một con rồng. Cửa tay áo cùng thêu một con rồng, nửa dưới

vạt áo rẽ đôi là tấm quần bát bảo lập thuỷ.

Đây là triều phục của Hoàng đế.

Hoàng đế là độc tôn có một không ai. Hoàng đế là con trời đứng trên

muôn dân vạn vật. Tuyệt không một người nào dám tiếm việt.

Thanh niên đó là ai? Sao lại giống hệt đường kim Thiên Tử cả về thân

hình lẫn dong mạo? Sao y lại lớn mật như vậy?

Vương An nhìn hai nhân vật đứng trước mặt, trên mặt lão phảng phất

một nụ cười kỳ bí:

- Chắc Hoàng thượng không thể không biết

nhân vật này là ai?

Hoàng đế trẻ tuổi lắc đầu. Tuy ngài tức giận đến cực điểm nhưng vẫn

miễn cưỡng kiềm chế sự phẫn nộ.

Hoàng đế đã ngấm ngầm cảm giác chuyện gì rồi. Trong nụ cười của

Vương An nhất định ẩn dấu chuyện bí mật ghê người.

Vương An vỗ vai thanh niên cười nói:

- VI này là đích truyền của Đại Hành Hoàng đế, là thế tử của Nam Vương

gia mà cũng là đương độ chính thống của Thiên Tử.

Hoàng đế không nhịn được nữa liếc mắt ngó thanh niên hai lần trầm giọng

hỏi:

- Ngươi phụng chiếu hồi kinh chăng?

Nam Vương thế tử cúi đầu xuống đáp:

- Không phải.

Hoàng đế hỏi:

- Đã không vâng chiếu lại dám thiện tiện dời khỏi phong địa là phạm tội gì

ngươi đã hiểu chưa?

Nam Vương thế tử cúi đầu xuống thấp hơn nữa.

Hoàng đế nói tiếp:

- Hoàng tử phạm pháp cũng phải tội như thứ dân. Dù trẫm có lòng bảo vệ

e rằng cũng...

Nam Vương thế tử đột nhiên ngửng đầu lên ngắt lời:

- E rằng cũng không tránh khỏi tội mất đầu.

Hoàng đế đáp:

- Đúng thế.

Nam Vương thế tử hỏi:

- Ngươi đã biết phép nước sao còn phạm pháp?

Hoàng đế phẫn nộ đáp:

- Ngươi...

Nam Vương thế tử lớn tiếng ngắt lời:

- Trị pháp phạm pháp tội gia thêm một bậc. Dù trẫm muốn cứu mạng

ngươi khó nổi gia pháp của tổng tông còn để đó.

Hoàng đế cả giận hỏi:

- Ngươi là ai? Sao dám vô lễ với trẫm như vậy?

Nam Vương thế tử đáp:

- Trẫm vâng lệnh trời, vâng chiếu của tiên đế làm đương kim Thiên Tử.

Hoàng đế hai tay nắm lại, toàn thân lạnh như băng.

Bây giờ ngài đã hiểu rõ vụ này là một âm mưu

khủng khiếp mà ngài cũng

chưa dám tin.

Nam Vương thế tử hô:

- Vương tổng quản!

Vương An lập tức khom lưng tâu:

- Có nô tài đây.

Nam Vương thế tử nói:

- Ngươi hãy đem người này xuống để sáng mai hành quyết.

Vương An đáp:

- Vâng!

Nam Vương thế tử nói:

- Nghĩ tình cùng huyết mạch của tiên đế cho y chết được toàn thây rồi

đem thi thể y đưa về ngay Vương phủ.

Vương An lại " dạ " một tiếng.

Lão đưa mắt nhìn Hoàng đế, đột nhiên thở dài, miệng lẩm bẩm:

- NÔ tài thật không hiểu tại sao ngày lại không làm chức tiểu vương gia

mà lại đến kinh thành để chịu chết mới thật là kỳ!

Hoàng đế cười lạt.

Bây giờ âm mưu đã hoàn toàn rõ rồi. Bọn họ muốn dùng mận thay đào,

lợi dụng thanh niên này mạo xưng nhà vua để

lên làm Hoàng đế, lại còn

muốn giết ngài để bịt miệng. đã dùng danh nghĩa Nam Vương thế tử để đem

hài cốt về phủ Nam Vương thì dù vụ này có bị khám phá nhưng người đã chết

rồi, còn tìm đâu ra được đối chứng.

Vương An lại hỏi:

- Hoàng Tử phạm pháp cũng phải tội như thứ dân. Ngài đã biết vậy thì

còn nói gì được nữa?

Hoàng đế đáp:

- Trẫm chỉ muốn nói một câu.

Vương An trực:

- Ngài nói ới. NÔ tài nghe đây.

Hoàng đế hỏi:

- việc hoang đường này sao các ngươi nghĩ ra được?

Vương An chớp mắt rồi không nhịn được tiếng cười, đáp:

- NÔ tài không muốn nói nhưng bây giờ không nhịn được nữa.

Hoàng đế trực:

- Ngươi nói đi!

- Sự thực thì lần trước lão Vương gia vào kinh phát giác ra Hoàng đế cùng

Tiểu Vương giống hệt nhau. Việc này đã bắt đầu

tiến hành từ lâu.

Hoàng đế hỏi:

- Ngươi bị họ mua rồi phải không?

Vương An đáp:

- Chẳng những nô tài thích đánh bạc mà còn thích sang trọng nữa.

Lão nói tới đây, gương mặt già nua bỗng sáng lên ngấm ngầm nhơn nhơn

đắc ý nhưng lại giả vờ thở dài nói tiếp:

- Vì nô tài trước nay thích làm lớn nên phải tìm đường.

Hoàng đế nói:

- Vậy thì gan ngươi không phải là nhỏ.

Vương An đáp:

- Sự thực gan của nô tải không lớn nên việc gì mà không mười ăn chín là

không làm.

Hoàng đế hỏi:

- Việc này đã mười phần ăn chín chưa?

Vương An đáp:

- Bọn nô tài chỉ còn lo tên mặt chuột Nguy Tử Vân nhưng hiện giờ bọn nô

tài đã tìm cách dẫn dụ hắn ới nơi khác rồi.

Hoàng đế " ồ " lên một tiếng hỏi:

- Thế ư?

Vương An đáp:

- Kẻ nghiện cờ mà nghe bên ngoài có hai vị đại quốc phủ đánh cờ liệu có

ngồi yên trong nhà được chăng

Cây trả lời dĩ nhiên là không được.

Vương An nói tiếp:

- Người học kiếm cũng vậy. Họ biết hai tay đại kiếm khách khét tiếng

đương thời đang ở trên nóc điện Thái Hòa phía trước tỷ kiếm thì còn ngồi yên

làm sao được?

Hoàng đế đột nhiên hỏi:

- Hai đại kiếm khách lừng danh đương thời mà

ngươi nói đó phải chăng là

Tây Môn Xuy Tuyết và Diệp CÔ Thành?

Vương An hiển nhiên giật mình đánh

(sorry nhiều thiếu 2 trang)

liệt vào hạng nhất thiên hạ.

Ngư gia huynh đệ chẳng những kiếm pháp quái dị mà tính tình lại càng

kiêu ngạo bất thuần, chẳng ai ngờ chúng lại vào đại nội làm những vệ sĩ kề

cận bên mình Hoàng đế.

Kiếm quang lóe lên soi tỏ mặt nhà vua.

Hoàng đế hạ lệnh:

- Chém!

Bảy thanh kiếm vọt ra những bông kiếm hoa, hàn quang chuyển động bao

phủ lên người Nam Vương thế tử và Vương An.

Vương An vẫn không thay đổi sắc mặt.

Nam Vương thế tử vẫy tay khẽ hô:

- Phá!

Tiếng hô vừa dứt, đột nhiên một luồng kiếm quang chênh chếch vọt ra

như điện chớp lại giống cầu vồng bắc ngang trời.

Đầy trời kiếm quang ngoằn ngoèo. Những tiếng choang choảng nổi lên

rùng rợn. Tia lửa bắn lên tung tóe.

Đột nhiên kiếm quang đều mất biến, chỉ còn trông rõ một thanh kiếm.

Thanh kiếm này hình thù khác hẳn và là một cổ kiếm. Dĩ nhiên nó chẳng

phải là kiếm của Ngư gia huynh đệ.

Những kiếm của Ngư gia huynh đệ đều bị chặt gãy. Người Ngư gia huynh

đệ đều ngã lăn ra.

Người cầm cổ kiếm mình mặc áo trắng như tuyết, sắc mặt trắng xanh cặp

mắt lạnh như băng, ngạo khí kinh người còn ghê gớm hơn cả kiếm khí.

Nơi đây là Hoàng cung mà cảnh tượng lại diễn ra trước mặt Hoàng đế.

Nhưng nhân vật này dường như coi cả Hoàng đế cũng không vào đâu.

Hoàng đế sắc mặt vẫn không thay đổi lạnh lùng hỏi:

- Diệp CÔ Thành phải không?

Bạch y nhân đáp:

- Kẻ thảo dân ở chốn thôn dã không ngờ cũng lọt vào tai Thiên Tử.

Hoàng đế nói:

(thiếu 2 trang)

- Giữa lúc này và ở nơi đây trong tay tại hạ có

kiếm là đủ rồi.

Hoàng đế " ồ " lên một tiếng.

Diệp CÔ Thành lại nói:

- Kiếm trong tay có thể giết người, còn kiếm trong lòng chỉ làm hại mình.

Hoàng đế cười mà cười rất lớn.

Diệp CÔ Thành thúc trực:

- Hoàng thượng rút kiếm ra!

Hoàng đế đáp:

- Trong tay trẫm không có kiếm.

Diệp CÔ Thành hỏi:

- Hoàng thượng không dám ứng chiến ư?

Hoàng đế mỉm cười đáp:

- Ta chỉ luyện Thiên Tử kiếm để bình trị thiên hạ, vỗ lê thứ. Ngồi trong

trướng vận trù kế hoạch để quyết thắng ra ngoài muôn dặm. Còn việc lấy

mình làm kiếm, máu sa ngũ bộ thì bậc thiên tử không làm.

Nhà vua ngưng thần nhìn Diệp CÔ Thành, chậm rãi nói tiếp:

- ý tứ của trâm chắc khanh hiểu rồi.

Diệp CÔ Thành sắc mặt lợt lạt biến thành ám xanh, tay nắm chắc đốc

kiếm hỏi:

- Phải chăng Hoàng thượng chẳng thà bó tay chịu chết chứ không động

thủ?

Hoàng đế đáp:

- Trẫm chịu mạng ở Thượng đế, ngươi dám vọng động chăng?

Diệp CÔ Thành tay vẫn nắm chặt đốc kiếm, gân xanh nổi lên. Sống mũi

đã lấm tấm toát mồ hôi lạnh.

Vương An không nhai được lớn tiếng:

- Việc đã đến thế này, đại hiệp không giết y, y cũng giết đại hiệp.

Nam Vương thế tử đỡ lời:

- Nhất định đại hiệp sẽ động thủ. Bạch Vân thành chúa lừng danh thiên

hạ quyết chẳng theo thói nữ nhân.

Diệp CÔ Thành sắc mặt lúc xanh mướt lúc trắng bợt. Sau cùng hắn lên

tiếng:

- Trước kia tại hạ chưa từng giết ai trong tay

(thiếu 2 trang)

cũng bất tất phải đến. đáng tiếc cả hai ta hiện giờ đều ở đây.

Diệp CÔ Thành lập lại:

- Đáng tiếc!

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Thật là đáng tiếc.

Diệp CÔ Thành lại thở dài. Thanh kiếm trong tay hắn đột nhiên vọt ra như

cầu vồng.

Nhất Kiếm Đông Lai, Thiên Ngoại Phi Tiên.

Kiếm quang như cầu vồng không phải đâm Lục Tiểu Phụng.

Lục Tiểu Phụng nghiêng mình. Kiếm quang đã xuyên ra cửa sổ ra ngoài.

Người cũng ra theo. Người với kiếm hai hợp vào một.

Tốc độ không những là một thứ kích thích mà lại thứ kích thích rất khoan

thai.

Hiện giờ đang lúc phong thanh nguyệt bạch, nơi đây lại là kim lâu ngọc

khuyết hắn thi triển thân hình bằng một tốc độ tuyệt vời nhưng không giống

mọi khi ở chỗ trong lòng cực kỳ hỗn loạn.

Hắn đang đào vong, trong lòng lại còn nhiều điều nghĩ không thông.

Phải chăng kế hoạch của hắn có chỗ lầm lộn, chỗ sơ hở?

Tại sao Lục Tiểu Phụng phát giác ra vụ bí mật này? Tại sao chàng đến

đây?

Không ai có thể giải đáp cho Diệp CÔ Thành, tựa hồ chẳng một ai hay.

Lúc này ngọn gió thổi vào mặt hắn từ phương nào đưa tới?

Bóng nguyệt thê lương phảng phất như lẫn mây mù. Bóng hoàng thành

ám ảnh trước mặt, lại có bóng người lặng lẽ đứng kia. Lại là một người áo

trắng như tuyết.

Diệp CÔ Thành chưa nhìn rõ bóng người mà chỉ thấy trắng hơn bóng mây

mù, trắng hơn cả ánh trăng.

Nhưng dù chưa nhìn rõ mặt, hắn cũng biết người đó là ai rồi. Đột nhiên

hắn cảm thấy làn kiếm khí chẳng thể nào hình dung được

(thiếu 2 trang)

Diệp CÔ Thành tròng mắt đột nhiên thu nhỏ lại.

Tây Môn Xuy Tuyết nhìn thẳng vào mặt hắn nói tiếp:

- Huynh đài không đủ " Thành ".

Diệp CÔ Thành trầm mặc hồi lâu rồi hỏi:

- Huynh đài học kiếm thế nào?

Tây Môn Xuy Tuyết đáp:

- Việc học không bờ bến, kiếm lại càng không bờ bến.

Diệp CÔ Thành hỏi:

- Huynh đài đã học kiếm tất hiểu người học kiếm chữ " Thành " với kiếm

chữ không thành với người?

Tây Môn Xuy Tuyết không nói nữa. Y đã hết lời.

Lời đã hết thì chỉ còn kiếm. Kiếm ở trong tay chỉ còn việc rút ra.

Giữa lúc ấy kiếm quang vọt lên mà không phải là kiếm của hai người này.

Diệp CÔ Thành quay nhìn lại mới phát giác ra bốn mặt bị bao vây như lọt

vào vòng thành bằng người. Mấy chục thanh kiếm lóe ánh hàn quang lấp

loáng, tựa hồ một tấm lưới kiếm.

Chẳng những chỉ có lưỡi kiếm mà còn cả rừng thương, núi đao.

ánh kiếm quang pha ánh nguyệt, hàn quang chiếu thiết y. Trong Tử Cấm

Thành đầy oai phong và sát khí không ai tưởng tượng được.

LỤC TIỂU PHỤNG

Cổ Long

Quyển 3
Chương 24

Xin Lỗi Vì Thiếu 2 Trang Nhé

Thực ra kiếm pháp của hắn đã được chân truyền của phái Côn Luân.

Diệp CÔ Thành liếc mắt ngó thanh kiếm của Đồ Phương lạnh lùng hỏi:

- Ngươi đã phạm tội gì chưa?

Đồ Phương không hiểu.

Diệp CÔ Thành nói tiếp:

- Ngươi luyện công lực không thành, học kiếm pháp lại không giỏi mà

dám vô lễ với ta. Vậy ngươi cũng phạm vào tử tội.

Đồ Phương sa sầm nét mặt, rung động kiếm phong lập tức xông tới.

Hắn đã xông vào dĩ nhiên người khác chẳng thể ngồi yên. Mọi ngươi

cùng động thủ thì dù Diệp CÔ Thành kiếm pháp tuyệt thế vô song cũng chỉ

trong khoảnh khắc là xác bỏ đương trường máu loang ngũ bộ.

Nhưng Đồ Phương không xông tới được vì người cản trở.

Tây Môn Xuy Tuyết bỗng lên tiếng:

- Hãy chờ một chút.

Đồ Phương hỏi:

- Còn chờ gì nữa?

Tây Môn Xuy Tuyết đáp:

- Xin các hạ hãy nghe tại hạ một lời.

Luộc này tuy kiếm tuốt cung dương nhưng Tây Môn Xuy Tuyết đã lên

tiếng thì chẳng ai dám không nghe.

Nguy Tử Vân gật đầu ra hiệu cho Đồ Phương đình thủ.

Tây Môn Xuy Tuyết hỏi:

- Giả tỷ tại hạ cùng Bạch Vân thành chúa hai tay liên thủ thì trong thiên hạ

còn ai chống cực nổi không?

Dĩ nhiên không còn. Đáp án này chẳng ai không hiểu.

Nguy Tử Vân hít một hơi chân khí, sống mũi lại ứa mồ hôi.

Tây Môn Xuy Tuyết nhìn chằm chặp vào mặt hắn hỏi:

- ý kiến của tiểu đệ, các hạ đã hiểu chưa?

Nguy Tử Vân lắc đầu.

Dĩ nhiên lão hiểu ý Tây Môn Xuy Tuyết

cười quay lại vỗ vai Nguy Tử Vân hỏi:

- Các hạ chưa quyết định thế nào ư?

Nguy Tử Vân ngập ngừng:

- Tại hạ...

Lục Tiểu Phụng ngắt lời:

- Tại hạ mà ở vào chỗ các hạ thì nhất định khuyên hai vị mau mau động

thủ ới.

Nguy Tử Vân hỏi:

- Tại sao vậy?

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Vì cuộc chiến này bất luận ai thắng ai bại cũng đều có lợi cho các vị chứ

chẳng hại gì.

Nguy Tử Vân vẫn chưa hết lo nghĩ.

Lục Tiểu Phụng lại nói:

- Tại hạ nói lợi đây tức là " Bạn luật tương tri, ngư ông đắc lợi: ".

Nguy Tử Vân ngửng đầu lên nhìn từ Diệp CÔ Thành đến Tây Môn Xuy

Tuyết rồi lại ngó Lục Tiểu Phụng. Sao lão thở phào một cái đáp:

- Đêm nay tuy là đêm trăng tròn nhưng nơi đây lại chẳng phải Tử Cấm

Chi Điện.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Theo ý các hạ thì để cho họ lên nóc điện Thái Hòa phải không?

Nguy Tử Vân cười đáp:

- Cuộc chiến đã không tránh được nữa để các vị đường xa ngàn dặm đến

quan chiến uổng công một phen thì sao cho tiện?

Lục Tiểu Phụng cũng cười nói:

- Tiêu Tương Kiếm Khách quả nhiên người đúng với danh hiệu, thật là

ung dung như Khách Tiêu Tương.

Nguy Tử Vân cũng vỗ vai chàng mỉm cười đáp:

- Lục Tiểu Phụng quả không hổ là Lục Tiểu

Phụng.

Vừng trăng tuy sắp lặn về phương Tây nhưng coi lại càng tròn trĩnh.

Trăng tròn phảng phất như treo vào mái hiên điện Thái Hòa. Người đã

bay lên nóc điện.

(thiếu 2 trang)

Diệp CÔ Thành hỏi:

- Tại sao vậy?

Tây Môn Xuy Tuyết đáp:

- Vì Diệp huynh không được tĩnh tâm.

Diệp CÔ Thành lẳng lặng chẳng bảo sao.

Tây Môn Xuy Tuyết lại nói:

- Con người tâm thần đã loạn thì kiếm pháp cũng loạn. Kiếm pháp mà

loạn là người phải chết không còn sai nữa.

Diệp CÔ Thành cười lạt hỏi:

- Chẳng lẽ Tây Môn huynh nhận ra ta chưa đánh đã thua rồi?

Tây Môn Xuy Tuyết đáp:

- Bây giờ Diệp huynh thua không lỗi ở kém bản lãnh.

Diệp CÔ Thành hỏi:

- Vì thế mà Tây Môn huynh không muốn động thủ lúc này ư?

Tây Môn Xuy Tuyết không phủ hận.

Diệp CÔ Thành lại hỏi:

- Phải chăng Tây Môn huynh không muốn gặp lúc người ta nguy cấp để

thừa cơ?

Tây Môn Xuy Tuyết gật đầu thừa nhận.

Diệp CÔ Thành nói:

- Nhưng cuộc chiến này chẳng thể không khai diễn.

Tây Môn Xuy Tuyết đáp:

- Tiểu đệ còn có thể chờ đợi.

Diệp CÔ Thành hỏi:

- Chờ đến lúc ta tĩnh tâm lại hay sao?

Tây Môn Xuy Tuyết gật đầu đáp:

- tiểu đệ tin rằng không phải chờ bao lâu.

Diệp CÔ Thành bỗng ngừng đầu lên nhìn thẳng vào mặt Tây Môn Xuy

Tuyết, khóe mắt dường như lộ vẻ cảm kích, song chỉ thoáng cái liền bị ánh

kiếm trong tay làm tan ới.

Lộ vẻ cảm kích với địch thủ cũng là điều lầm lỗi có thể nguy hiểm đến tính

mạng.

Diệp CÔ Thành hỏi:

- Ta cũng chẳng chịu để Tây Môn huynh phải

đợi lâu.

(thiếu 2 trang)

- lình thực mà nói tiểu đệ cũng không hay làm sao mình không nhận ra

được Có điều tại hạ cảm thấy mấy người không đáng chết mà chết một cách

bất minh bạch.

Diệp CÔ Thành hỏi:

- Phải chăng huynh đệ muốn nói đến Trương Anh Phong, Công Tôn Đại

Nương và âu Dương lình?

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Còn Quy Tôn Tử đại lão gia nữa.

Diệp CÔ Thành hỏi:

- Huynh đệ không hiểu tại sao có người hạ độc thủ với bọn này ư?

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Bây giờ thì tiểu đệ nghĩ ra rồi.

Diệp CÔ Thành trực:

- Huynh đệ thử nói nghe.

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Kế hoạch này dã bí mật tiến hành từ lâu. Vương tổng quản cùng bọn

người ở Nam Vương Phủ vẫn liên lạc với nhau đều đều. Bọn họ dùng kỹ viện

của âu Dương lình làm nơi hội diện.

Diệp CÔ Thành nói:

- Vì họ cho là không ai nghĩ đến bọn thái giám và sư sãi lần mò vào chơi

kỹ viện.

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Nhưng Diệp huynh chưa yên dạ ở chỗ Tôn lão gia và âu Dương lình

đều không phải người tầm thường. Diệp huynh hoài nghi họ đã phát giác ra

điều bí mật nên nhất định giết ới để bịt miệng.

Diệp CÔ Thành hỏi:

- Thực ta không nên giết bọn họ ư?

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Đúng là bất tất phải hành động như vậy.

Diệp CÔ Thành nói:

- Nhưng việc này quan hệ rất lớn ta không thể mạo hiểm mà phải cẩn thận

hết mọi bề.

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Chính vì thế mà tiểu đệ phát giác sau bức màn quyết chiến của các vị,

nhất định

(thiếu 2 trang)

cũng đã tới đó.

Diệp CÔ Thành hỏi:

- Sau khi huynh đệ hỏi ra vụ đó mới hoài nghi đến ta phải không?

Lục Tiểu Phụng thở dài đáp:

- Thực tình tiểu đệ thuỷ chung không nghi ngờ Diệp huynh. Tuy nhiên

tiểu đệ dám chắc chẳng khi nào Diệp huynh bị người ám toán, nhất là không

thể bị thương vì độc dược cùng ám khí của Đường gia. Dù sao tiểu đệ vẫn

không hoài nghi Diệp huynh vì. . .

Chàng ngưng thần nhìn Diệp CÔ Thành thủng thẳng nói tiếp:

- Vì Diệp huynh là bạn hữu của tiểu đệ.

Diệp CÔ Thành quay đầu ới, dường như y chẳng còn mặt mũi nào nhìn

Lục Tiểu Phụng.

Lục Tiểu Phụng nói tiếp:

- Hai vị lợi dụng cuộc đánh cá giữa Lý Yến Bắc và Đỗ Đồng Hiên làm

ngòi lại lợi dụng cuộc quyết chiến này để dẫn dụ. Trước hết Diệp huynh an

bài một người vào chỗ họ Đỗ để thay thế mình. Khi Diệp huynh xuất hiện lại

trải đầy hoa thơm ra điều sợ người ta ngửi thấy mùi hôi thối ở vết thương.

Chuyện giả tạo này là có người phát giác ra trong mình Diệp huynh chẳng có

mùi thối tha chi hết.

Lục Tiểu Phụng lại ngừng một chút rồi thở dài nói tiếp:

- Bấy nhiêu kế hoạch đầu tuyệt diệu.

Diệp CÔ Thành vẫn chưa quay đầu lại.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Tuyệt diệu hơn nữa là vụ băng đoạn.

Diệp CÔ Thành " ủa " lên một tiếng.

Lục Tiểu Phụng nói tiếp:

- Nguy Tử Vân tưởng dùng băng đoạn để hạn chế hào kiệt giang hồ vào

cung, không ngờ Vương tổng quản lại đánh cắp cả súc đoạn trong kho chế

thành băng đoạn giao cho Bạch Vân thành chúa để thành chúa chuyển đến

tay mọi người. Nguy Tử Vân có đem hết nhân lực phòng thủ điện Thái Hòa,

các vị mới được ung dung tiến hành âm mưu trong nội cung.

Diệp CÔ Thành ngửng mặt lên trời lẳng lặng không nói gì.

Lục Tiểu Phụng lại nói:

- Đáng tiếc người tính không bằng trời định. Diệp huynh tuy đã tính đúng

Tây Môn Xuy Tuyết quyết chăng động thủ cùng người bị thương nhưng lại

quên mất kẻ nhất tâm báo thù cho huynh trưởng

là Đương Thiên Tung.

Diệp CÔ Thành hỏi:

- Đường Thiên Tung ư?

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Giả tỷ Đường Thiên Tung không hạ thủ ám toán người thay thế Diệp

huynh thì tiểu đệ cũng không ngờ đến Diệp huynh.

Diệp CÔ Thành lại " ủa " một tiếng.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Tiểu đệ phát giác ra chuyện bí mật của Diệp huynh rồi muốn đến ngay

phủ Nam Vương nhưng lại nghĩ tới Vương tổng

quản. Từ lúc đó tiểu đệ mới

hiểu rõ cuộc âm mưu của các vị là một cuộc âm mưu khủng khiếp.

Diệp CÔ Thành đột nhiên cười rộ.

Lục Tiểu Phụng cười hỏi:

- Diệp huynh còn cười ư?

Diệp CÔ Thành hỏi lại:

- Ta không nên cười hay sao?

Lục Tiểu Phụng nhìn Diệp CÔ Thành rồi gật đầu đáp:

- Diệp huynh cười là phải. Con người như Diệp huynh nên cười nhiều hơn

nữa.

Cười có nhiều lối có trận cười vui vẻ, có tiếng cười gượng, có nụ cười

nịnh hót, có cơn cười đau khổ.

Cái cười của Diệp CÔ Thành ở vào cỡ nào?

Bất luận hắn cười gì, chỉ cần lúc này hắn còn cười ra tiếng được là đáng

mặt anh hùng, người thường không thể bì kịp.

Đột nhiên hắn vỗ vai Lục Tiểu Phụng nói:

- Ta ới thôi.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Diệp huynh không còn chuyện gì nói nữa ư?

Diệp CÔ Thành trầm ngâm đáp:

- Còn một câu.

Lục Tiểu Phụng trực:

- Diệp huynh nói ới.

Diệp CÔ Thành bây giờ mới quay đầu lại nói:

- Bất luận trường hợp nào huynh đệ cung là bạn ta.

Lục Tiểu Phụng nhìn hắn rảo bước ới về phía Tây Môn Xuy Tuyết. Đột

nhiên chàng cảm thấy ngọn gió thu rét lạnh khác nào buổi tàn đông.

LỤC TIỂU PHỤNG

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 25

Hào Kiệt Mang Ơn Kẻ Giết Mình

Chàng không thể trả lời được mà cũng không giải thích được. Thật là

những câu hỏi khó tìm đáp án, khó tìm giải thích mà cũng không ai phán

đoán được.

Lục Tiểu Phụng không thể giải đáp, không thể quyết đoán. Người di động

rất chậm chạp nhưng lưỡi kiếm biến đổi rất mau lẹ. Vì hai người sử kiếm đều

có thể theo ý mình.

Người ngoài coi vào cuộc chiến này tựa hồ chẳng có gì kịch liệt cũng

chẳng có gì hay ho.

Bọn Nguy Tử Vân, Đồ Phương, ân Kiện ân, Đinh Ngạo đều toát mồ hôi

lạnh

Bốn nhân vật này đều là kiếm khách hạng nhất đương thời. Bọn chúng

nhìn ra được chỗ biến hóa về kiếm thuật này theo ý muốn thì đúng là môn võ

công đến trình độ tối cao vô thượng.

Tây Môn Xuy Tuyết tựa hồ không phải là đối thủ của Diệp CÔ Thành.

Thanh kiếm trong tay Diệp CÔ Thành mỗi khi biến hóa đều là chiêu kiếm

quyết thắng.

Nhưng kiếm và người của hai đối thủ đã hợp một. Đó là tâm kiếm.

Lòng bàn tay Lục Tiểu Phụng đột nhiên toát mồ hôi lạnh. Chàng phát

giác thế kiếm biến hóa của Tây Môn Xuy Tuyết tuy bền ngoài coi rất linh hoạt

mà thực sự lại đờ đẫn hay ít ra cũng không linh hoạt bằng Diệp CÔ Thành.

Thế kiếm của Diệp CÔ Thành tựa hồ cơn gió ngoài đám mây trắng.

Kiếm của Tây Môn Xuy Tuyết dường như bị trói buộc bằng sợi dây vô

hình. Sợi dây vô hình đó là vợ con y, là gia đình y, là tình cảm của y mà

không ai ngó thấy.

Lục Tiểu Phụng đã nhận định và phỏng đoán những thế kiếm biến hóa còn

tiếp tục thiu chỉ hai mươi hiệp nữa là mũi kiếm của Diệp CÔ Thành có thể

đâm vào cổ họng Tây Môn Xuy Tuyết.

Diễn biến hai mươi lần phỏng được bao lâu? Thường khi xảy ra trong

nháy mắt.

Đầu ngón tay Lục Tiểu Phụng đã lạnh như băng tuyết.

Hiện giờ bất luận là ai cũng chẳng có cách nào biến cải được vận mệnh.

Lục Tiểu Phụng không thể biến cải được, chính Tây Môn Xuy Tuyết cũng

không biến cải được.

Diệp CÔ Thành và Tây Môn Xuy Tuyết hiện giờ chỉ còn cách nhau trong

gang tấc.

Cả hai thanh kiếm đều vận toàn lực phóng ra.

Chiêu kiếm tối hậu này là nhát kiếm quyết định

kẻ thắng người bại.

Đến bây giờ Tây Môn Xuy Tuyết mới phát giác chiêu kiếm của mình đã

Khi kiếm của Tây Môn Xuy Tuyết đã đâm tới trước ngực Diệp CÔ Thành

thì tấc kiếm của Diệp CÔ Thành đã xuyên thủng cổ họng Tây Môn Xuy Tuyết

Vận mệnh tới nơi, Tây Môn Xuy Tuyết chẳng thể không chấp nhận.

Nhưng giữa lúc ấy, đột nhiên Tây Môn Xuy Tuyết phát giác ra mũi kiếm

của Diệp CÔ Thành trệch ới thành thiên lệch. Dù sự thiên lệch chỉ một, hai

tấc cũng là sự cách biệt giữa cái sống và cái chết

của con người.

Tại sao lại xây sự sai trật lệch lạc này?

Phải cháng vì Diệp CÔ Thành đã nhận ra cái sống và cái chết của mình chỉ

là một, chẳng còn sự cách biệt nào nữa?

Lưỡi kiếm lạnh như băng. Mũi kiếm càng lạnh hơn đâm vào trước ngực

Diệp CÔ Thành.

Tây Môn Xuy Tuyết còn cảm giác được mũi kiếm đã đụng vào trái tim

Diệp CÔ Thành.

Diệp CÔ Thành cảm thấy một nỗi đau đớn kỳ dị. Mối đau đớn này khác

nào ngó thấy người tình nhân mới yêu nằm chết trên giường bệnh.

Cái đau đớn này không hẳn là đau đớn mà còn là mối hoảng sợ, mối

hoảng sợ của kẻ tuyệt vọng.

Diệp CÔ Thành lại nhận biết những cái vui vẻ, cái tốt đẹp trong sinh

mạng mình chỉ còn nháy mắt là kết thúc.

Sinh mạng của Diệp CÔ Thành sắp kết thúc, kết thúc dưới lưỡi kiếm của

Tây Môn Xuy Tuyết.

Nhưng Diệp CÔ Thành đối với Tây Môn Xuy Tuyết tuyệt không một chút

oán hận.

Cảm giác của Diệp CÔ Thành là sự cảm kích vĩnh viên không một người

nào hiểu được.

Trong chớp mắt tối hậu này mũi kiếm của Tây Môn Xuy Tuyết chậm lại

và chuẩn bị thu hồi chiêu sát thủ trí mạng.

Diệp CÔ Thành ngó thấy tác động cũng như tâm thần Tây Môn Xuy Tuyết

Ynhận ra Tây Môn Xuy Tuyết không muốn giết mình mà phải giết mình

vì Tây Môn Xuy Tuyết cũng hiểu Diệp CÔ Thành muốn chết về lưỡi kiếm của

Diệp CÔ Thành đằng nào cũng chết, d nhiên y muốn chết lưỡi kiếm của

Tây Môn Xuy Tuyết.

Diệp CÔ Thành chết về lưỡi kiếm của Tây Môn Xuy Tuyết ít ra cũng vinh

dự hơn chết về bất cứ tay ai.

Tây Môn Xuy Tuyết đã hiểu thế nên y thành toàn cho Diệp CÔ Thành.

Diệp CÔ Thành cũng vì thế mà cảm kích Tây Môn Xuy Tuyết.

Sự cảm thông và mối động tình này chỉ phát sinh ra giữa những bậc anh

hùng tuyệt thế.

Tong chớp nhoáng này, hai luồng mục quang của hai người tiếp xúc với

nhau. Diệp CÔ Thành muốn tự đáy lòng thốt ra câu:

- Cảm tạ ông bạn.

Câu này tuy không do miệng Diệp CÔ Thành thốt ra nhưng mục quang y

đã nói lên rồi.

Diệp CÔ Thành còn hiểu Tây Môn Xuy Tuyết đã hiểu mình rồi mới ngã

lăn ra.

***

Vừng trăng tỏ lặn rồi. Bao nhiêu tinh tú cũng

biến hết.

Phương Đông đã hé ánh bình minh.

Người kiếm khách tuyệt thế vô song té xuống rồi.

Thanh danh của y từ nay có tiêu tan không?

Một áng mây trắng bên trời bay lại tựa hồ tỏ kinh ý tối hậu với người

kiếm khách tuyệt thế.

ánh bình minh tuy đã rạng đông mà vùng trời đất vẫn còn lạnh lẽo tối tăm

Sắc mặt Diệp CÔ Thành lúc này phảng phất lộ ra một tia bình minh lạnh

lẽo mông lung cả thần bí.

Trên lưỡi kiếm còn giọt máu tối hậu.

Tây Môn Xuy Tuyết khẽ thổi cho rớt xuống. Y ngửng đầu nhìn bốn phía:

một vùng thiên địa bao la bát ngát khiến y nảy ra nỗi lòng thê lương tịch

mịch không bút nào tả xiết.

Tây Môn Xuy Tuyết cất kiếm ới, bồng thi thể Diệp CÔ Thành lên.

Thanh kiếm của y đã lạnh lùng, cái chết của Diệp CÔ Thành càng lạnh hơn

nhưng cũng chưa lạnh bằng trái tim Tây Môn Xuy Tuyết.

Cuộc chiến kinh thiên động địa đã qua.

Kẻ cừu địch đáng tôn kính hơn cả bằng hữu đã chết dưới lưỡi kiếm của y.

Trên cõi đời này còn có thứ gì làm cho trái tim cùng huyết mạch nóng trở

lại được chăng?

Tây Môn Xuy Tuyết đã quyết tâm vĩnh viễn cất dấu thanh kiếm của mình

cũng như vĩnh viễn cất dấu thi thể của Diệp CÔ Thành.

Bất luận trường hợp nào y cũng không thể để bất ai xâm phạm vào hai thứ

đó

Đinh Ngạo đột nhiên xông ra vung kiếm cản đường lớn tiếng:

- ông bạn không thể đem người này ới được, bất luận y còn sống hay đã

chết rồi.

Tây Môn Xuy Tuyết chẳng buồn để mắt ngó đối phương lần nào.

Đinh Ngạo lại nói:

- Người này là khâm phạm của triều đình. Người thu thi thể cũng bị tội

đồng lõa.

Tây Môn Xuy Tuyết hỏi:

- Tướng quân muốn giữ tại hạ chăng?

Đinh Ngạo cười lạt hỏi lại:

- Chẳng lẽ ta không giữ được ư?

Tây Môn Xuy Tuyết trán nổi gân xanh.

Đinh Ngạo nói:

- Tây Môn Xuy Tuyết và Diệp CÔ Thành song kiếm liên thủ hoặc giả

trong thiên hạ không còn ai chống lại được. Nhưng đáng tiếc Diệp CÔ Thành

chết rồi. Hơn nữa đây còn ba ngàn quân cấm vệ.

Hắn vừa dứt lời bỗng nghe sau lưng có tiếng cười.

Một người cười nói:

- Diệp CÔ Thành chết rồi nhưng Lục Tiểu Phụng còn sống đây.

Đinh Ngạo quay phắt lại quát hỏi:

- ông bạn muốn sao bây giờ?

Lục Tiểu Phụng hững hờ đáp:

- Tại hạ chỉ nhắc nhở tướng quân cả Tây Môn Xuy Tuyết lẫn Diệp CÔ

Thành đều là bạn hữu của tại hạ.

Đinh Ngạo hỏi:

- ông bạn o bế cả tên tòng phạm của triều đinh hay sao? ông bạn có hiểu

như thế là phạm tội gì không?

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Tại hạ chỉ biết một điểm.

Đinh Ngạo hỏi:

- Điểm gì?

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Tại hạ chỉ biết việc nào không nên làm là quyết không làm. Còn việc nào

nên làm bị bẻ đầu cũng chẳng sao.

Đinh Ngạo biến sắc.

Đồ Phương, ân Kiện ân cũng xông tới. Bọn thị vệ giương cung, đao

kiếm rút khỏi vỏ, chỉ còn chờ lệnh là động thủ.

Đột nhiên một người nữa lại vọt tới lớn tiếng:

- Các vị có ba ngàn quân cấm vệ thì Lục Tiểu Phụng ít ra cũng còn một

người bạn mà lại là người bạn không sợ chém

đầu.

Người này chính là Bốc Cự.

Mộc đạo nhân cũng nói heo:

- Bần đạo tuy là người ngoại tục nhưng cũng có bạn là người ngoài phàm

tục

Lão quay lại nhìn nhà sư chất phác hỏi:

- còn hòa thượng thì sao?

Nhà sư chất phác trợn mắt lên đáp:

- Đạo sĩ có bạn sao hòa thượng lại không có bạn được?

Nhà sư giương mắt lên nhìn Tư Không Trích Tinh hỏi:

- Cònthíchủ?

Tư Không Trích Tinh thở dài đáp:

- Nơi đây các vị thị vệ đại lão gia chẳng những đều là cao thủ mà lại là

quan lớn. Kẻ tiểu nhân như tại hạ rất sợ quan nên...

Mộc đạo nhân hỏi:

- Nên làm sao?

Tư Không Trích Tinh nhăn nhó cười đáp:

- Tại hạ không muốn thừa nhận Lục Tiểu Phụng là bạn nhưng đáng tiếc tại

hạ chẳng có cách gì lại không thừa nhận.

Mộc đạo nhân nói:

- Hay lắm!

Tư Không Trích Tinh nói:

- Không hay đâu. Giả tý mấy vị muốn giữ Tây Môn Xuy Tuyết chắc Lục

Tiểu Phụng cũng không chịu phải không?

Mộc đạo nhân đáp:

- Phải rồi!

Tư Không Trích Tinh hỏi:

- Mặt khác bọn họ muốn đối phó với Lục Tiểu Phụng, phải chăng chúng

ta cũng không chịu?

Mộc đạo nhân đáp:

- Đúng thế.

Tư Không Trích Tinh hỏi:

- Nếu vậy bọn ta nhất định chống lại hay sao?

Mộc đạo nhân mặc nhiên thừa nhận.

Tư Không Trích Tinh nói:

- Tại ha vừa đếm rồi. Nếu chúng ta động thủ với họ thì mỗi người phải đối

phó với ba trăm mười bảy tên.

Gã thở dài nói tiếp:

- Song chưởng khôn địch bốn tay. Hai tay phải chọi với hơn sáu trăm tay,

nhất định không ngon đâu.

Mộc đạo nhân đột nhiên cười nói:

- Ngươi đừng quên ngươi đã có ba tay.

Tư Không Trích Tinh cười một cách hồn nhiên.

ở dưới chân Thiên Tử ngay trong thành Tử Cấm lại trước mắt rừng thương

núi đao, bọn này vẫn cười một cách ung dung.

Đinh Ngạo cùng đồng bọn không khỏi khẩn trương. Nhất là bọn thị vệ

tưởng chừng trước mặt đại địch.

Cuộc chiến này nếu diễn ra thật sự thì hậu quả khó mà lường được.

LỤC TIỂU PHỤNG

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Quyển 3
Chương 26

Thế Sự Hơn Nhau Một Trận Cười

Xem chừng cuộc chiến này chẳng không khai diễn.

Nguy Tử Vân sắc mặt trầm trọng, hai tay nắm lại thủng thẳng nói:

- Các vị đều là võ lâm gia, tại hạ vẫn đem lòng ngưỡng mộ từ lây bản ý

không dám vô lễ nhưng vì trách nhiệm. . .

Lục Tiểu Phụng ngắt lời:

- Bọn tại hạ đã hiểu ý các hạ và cũng mong các hạ hiểu lòng cho.

Nguy Tử Vân nói:

- Xin công tử cho hay.

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Bọn tại hạ có kẻ thích tiền, có người thích gái, lại có người tham sinh uý

tử nhưng khi kết giao bằng hữu thì lại coi bạn là trọng hơn hết.

Nguy Tử Vân trầm mặc hồi lâu thở dài nói:

- Tại hạ hiểu rồi. Nhưng còn có một việc công tử cũng nên hiểu cho.

Lục Tiểu Phụng " ủa " lên một tiếng.

Nguy Tử Vân hỏi:

- Kết quả cuộc chiến này sẽ đi đến chỗ Lưỡng Bại Câu Thương gây nên

hoàn cảnh thê thảm không nỡ nhìn vào. Trách nhiệm đó do ai gánh vác?

Lục Tiểu Phụng không đáp. Lòng chàng cũng rất trầm trọng.

Nguy Tử Vân đảo mắt nhìn quanh thở dài sườn sượt nói:

- Bất luận trách nhiệm do ai gánh vác, xem chừng cuộc chiến này không

tài nào tránh khỏi cũng không ai ngăn cản được rồi.

Lục Tiểu Phụng trầm ngâm một lúc rồi thủng thẳng đáp:

- Hoặc giả có một nhân vật cản trở được.

Nguy Tử Vân hỏi:

- Ai?

Lục Tiểu Phụng nhìn vào chỗ sau trong Hoàng thành, mắt chiếu ra những

tia kỳ quang.

Giữa lúc ấy, dưới đại điện một người lớn tiếng hô:

- Có thánh chỉ.

Một tên nội giám mặc áo bào tay bưng chiếu văn lật đật ới tới.

Quần hào đứng lên lại quỳ xuống nóc điện để nghe tuyên chiếu.

Huỳnh y nội giám cất tiếng đọc:

" Phụng thiên thừa vận, Thiên Tử chiếu rằng:

Lục Tiểu Phụng lập tức đến Nam thư phòng. Còn ngoài ra mọi hạng

người lập tức rút lui ra khỏi hoàng cung ".

Thiên Tử đã ban chiếu quyết không tranh cãi.

Mọi hạng người tức là cả người sống lẫn người chết đều ra khỏi hoàng

thành. Thế là cuộc chiến chưa khai diễn đã kết thúc.

Ngày mười sáu tháng chín vào lúc huỳnh hôn.

Trăng lại mọc lên. Đêm nay trăng tròn hơn cả đêm rằm.

Tư Không Trích Tinh đi trên cầu Kim Ngao bước lui rồi lại bước tới không

biết bao nhiêu lần tưởng chừng gã muốn đếm trên cầu có bao nhiêu lan can

mà không đếm ra được vì trong lòng gã còn có tâm sự khác.

Gã tự hỏi:

- Sao Lục Tiểu Phụng mãi không trở ra? Hoàng đế lưu y lại làm chi?

Thiên oai không biết đâu mà lường, gần quân thượng như gần cọp. Lục

Tiểu Phụng vốn là người lãng mạn không chịu

ràng buộc mà chần chờ ở bên

mình Hoàng đế, nói lỡ một câu làm lỡ một việc là đủ bay đầu. Về điểm này

chẳng những Tư Không Trích Tinh mà cả bằng hữu của Lục Tiểu Phụng

chẳng ai không hồi hộp mà bằng hữu của Lục Tiểu Phụng lại không phải ít.

Nguy Tử Vân đã mấy lần đi qua nghe ngóng nhưng trong Nam Thư phòng

chẳng thấy động tĩnh gì.

Không có chiếu triệu chẳng ai dám vào thư phòng. Dĩ nhiên Nguy Tử Vân

cũng vậy.

Mỗi lần thấy hắn ở trong đi ra, quần hào lại một phen xao xuyến trong

lòng.

Nguy Tử Vân đã sáu lần ở bên trong ới ra.

Tư Không Trích Tinh chạy lại hỏi:

- Có tin rồi phải không?

Nguy Tử Vân gật đầu.

Tư Không Trích Tinh hỏi:

- Gã tiểu tử ra rồi ư?

Nguy Tử Vân lắc đầu.

Tư Không Trích Tinh hỏi:

- Các hạ nhìn thấy gã rồi chứ?

Nguy Tử Vân lại lắc đầu.

Tư Không Trích Tinh bực mình la lên:

- Thế thì tin tức cóc khô gì?

Nguy Tử Vân đáp:

- Tuy Nguy mỗ chưa thấy mặt y nhưng đã nghe thấy thanh âm.

Tư Không Trích Tinh hỏi:

- Thanh âm gì?

Nguy Tử Vân đáp:

- Dĩ nhiên là tiếng cười.

Hắn cũng cười hỏi:

- Ngoài tiếng cười ông bạn còn muốn nghe

thanh âm gì nữa?

Tư Không Trích Tinh giương mắt lên hỏi:

- Tiếng cười của gã có lớn không?

Nguy Tử Vân đáp:

- Y cười thế nào ông bạn còn hiểu rõ hơn bọn ta.

Tư Không Trích Tinh trợn mắt thật lớn hỏi:

- ở trước mặt Hoàng đế gã cũng cười như thường sao?

Nguy Tử Vân hỏi lại:

- Ong bạn thử nghĩ coi còn việc gì y không dám làm nữa?

Tư Không Trích Tinh thở dài đáp:

- Tại hạ nghĩ không ra.

Nguy Tử Vân nói:

- Nguy mỗ cũng không nghĩ ra.

Tư Không Trích Tinh hỏi:

- Tại hạ nghĩ không ra trong Nam thư phòng có chuyện gì vui mà gã lại

cười một mình cách khoan khoái?

Nguy Tử Vân hạ thấp giọng xuống đáp:

- Nghe nói các vị uống rượn.

Tư Không Trích Tinh hỏi:

- Các vị là ai?

Nguy Tử Vân đáp khẽ hơn:

- Hoàng đế và Lục Tiểu Phụng.

Tư Không Trích Tinh lại trợn mắt lên hỏi:

- Các hạ nghe ai nói vậy?

Nguy Tử Vân đáp:

- Lúc Nguy mỗ ới qua thấy một tên tiểu thái giám bưng rượn vào.

Tư Không Trích Tinh hỏi:

- Các hạ dặn tiểu thái giám tiện vào đó nghe động tĩnh dùm hay sao?

Nguy Tử Vân thở dài đáp:

- Nguy mỗ phải nhận lời ở bên ngoài mua đồ cho hắn mới chịu.

Tư Không Trích Tinh hỏi:

- Hắn có nghe được tin gì nữa không?

Nguy Tử Vân đáp:

- Cho nghe được một câu.

Tư Không Trích Tinh hỏi:

- Đi mua đồ cho hắn, hắn mới nghe được một câu thì ra đắt quá nhỉ?

Nguy Tử Vân đáp:

- Không đắt đâu. Câu này đáng tiền lắm.

Nguy Tử Vân là người rất trầm tĩnh, đến bây giờ thì y vẫn chưa chịu nói

câu đó ra.

Tư Không Trích Tinh nóng nẩy đến đổ mồ hôi vội hỏi:

- Câu ấy ai nói mà nói về việc gì?

Nguy Tử Vân đáp:

- Câu ấy do kim khẩu của Hoàng đế nói là ngài ưng chịu một việc với Lục

Tiểu Phụng.

Tư Không Trích Tinh hỏi:

- Việc gì?

Nguy Tử Vân đáp:

- Bất cứ việc gì cũng vậy.

Tư Không Trích Tinh hỏi:

- Lục Tiểu Phụng tuỳ tiện muốn xin việc gì Hoàng đế cũng cho ư?

Nguy Tử Vân đáp:

- Thiên Tử vô lý ngôn. Trong thiên hạ không có việc nào là Hoàng đế

không làm được.

Tư Không Trích Tinh ngẩn người ra.

Chẳng những một mình Tư Không Trích Tinh mà những người ngồi bên

nghe câu này cũng thộn mắt ra hết.

Khắp thiên hạ đâu chẳng là đất của nhà vua, người nào mà chẳng phải

dân của nhà vua. Đấng Thiên Tử nói một lời chẳng khác gì thần thoại làm sắt

hoá vàng khiến kẻ ti tiện biến thành cao quý mà

không phải chuyện thần kỳ?

Không thiếu thời gian trôi qua đã bao lâu, Tư Không Trích Tinh thở phào

một cái hỏi:

- Tên tiểu tử đó xin việc gì?

Nguy Tử Vân đáp:

- Không hiểu. Tiểu thái giám chỉ nghe một câu.

Tư Không Trích Tinh nói:

- Sự thực không cần ai nói tại hạ cũng đoán ra gã tiểu tử đó yêu cầu

chuyện gì?

Nguy Tử Vân " ồ " lên một tiếng.

Tư Không Trích Tinh lại nói:

- Trong đại nội ở Hoàng cung nhất định có đủ các thứ mỹ tửu.

Nguy Tử Vân hỏi:

- Ong bạn cho là y xin rượn chăng? Lục đại hiệp không đâu.

Một tên tiểu thái giám tiến ra. Nguy Tử Vân bước tới hỏi vài câu rồi trở

lại

Tư Không Trích Tinh hỏi lại:

- Có người nào không muốn sống chăng?

Nguy Tử Vân đáp:

- Dù có cũng ít lắm.

Tư Không Trích Tinh hỏi:

- Rượn là mạng sống của thằng lỏi đó. Gã không đòi rượn thì còn đòi gì?

Nhà sư chất phác đột nhiên xen vào:

- Biết đâu y không đòi mệnh chăng.

Mộc đạo nhân cười rộ nói:

- Đó là ý nghĩ của hòa thượng. Bọn bần đạo không thể lấy lòng dạ của

hòa thượng để đo bụng Lục Tiểu Phụng.

Nhà sư chất phác hỏi:

- Vậy đạo sĩ muốn gì?

Mộc đạo nhân đáp:

- Lục Tiểu Phụng tuy là phường tửu sắc nhưng y không hồ đồ, dĩ nhiên y

phải biết có tiền mua tiên cũng được. Huống chi trước nay y vung tiền như

cỏ rác tức là y chỉ thiếu tiền.

Nhà sư chất phác thở dài nói:

- Không trách người ta bảo càng già càng tham lam. Lão đạo sĩ cũng hạm

tài

Bốc Cự không nhịn được lên tiếng:

- Nếu Bốc mỗ mà là Lục Tiểu Phụng thì nhất định xin Hoàng đế phong

làm đại tướng quân, lãnh binh tây chinh, lập oai

với bốn phương, dương

danh với thiên hạ.

Nguy Tử Vân đồng ý.

Quyền lợi, mỹ nhân đối với nam nhân đều không phải là ảo tưởng. Ngoài

ra Lục Tiểu Phụng còn yêu cầu chi nữa?

Tư Không Trích Tinh hỏi:

- Có khi gã còn đòi hơn thế nữa. Thằng lỏi đó lòng dạ thật đen tối.

Nhà sư chất phác đáp:

- Bất luận ra sao thì rút cục gã cũng yêu cầu một trong những điều mà

chúng ta phỏng đoán.

Trong cửa Vĩnh Định bỗng có người lên tiếng:

- Không phải đâu.

Một nhân vật rảo bước từ phía trong ới ra nét mặt tươi hơn hớn, dung

quang rất tuấn tú.

Lục Tiểu Phụng đã xuất hiện.

Quần hào liền đón hỏi:

- Chẳng lẽ bọn ta đoán trật tất?

Lục Tiểu Phụng gật đầu.

Nhà sư chất phác hỏi:

- Vậy thí chủ yêu cầu điều chi?

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Không nói được, không nói được.

Chàng rẽ đám đông tiến về phía trước. Mọi người chạy theo hỏi nhưng

chàng không mở miệng, tưởng chừng chàng quyết chí khiến mọi người tức

chết ới được.

Nhưng bọn người này há chịu bỏ qua một cách dễ dàng. Lục Tiểu Phụng

đi trước mọi người lẽo đẽo theo hoài.

Nhà sư chất phác nắm tay áo Tư Không Trích Tinh khẽ nói:

- Thí chủ là khắc tinh của y. Nếu trong thiên hạ còn có người bắt y mở

miệng được thì đó nhất định là thí chủ.

Tư Không Trích Tinh đảo mắt nhìn quanh rồi gật đầu đáp:

- Đúng thế thật.

Gã rảo bước đuổi tới nắm tay Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Phải chăng ngươi nhất định không nói?

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Đúng thế.

Tư Không Trích Tinh nói:

- Hay lắm.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Hay cái gì?

Tư Không Trích Tinh úp mở đáp:

- Ngươi mà không nói thì ta... thì ta...

Gã ghé tai Lục Tiểu Phụng nói nhỏ mấy câu.

Lục Tiểu Phụng đột nhiên dừng bước đừng ngẩn người ra hồi lâu rồi

buông tiếng thở dài sườn sượt. Chàng cũng ghé tai vào gã nói nhỏ mấy câu.

Tư Không Trích Tinh sửng sốt một chút rồi thộn mặt ra. Mặt gã lúc này

chẳng khác gì một lúc nuốt ba quả trứng gà, hai quả trứng vịt và bốn cái

bánh bao lớn.

Lục Tiểu Phụng lại cất bước tiến về phía trước.

Tư Không Trích Tinh cũng chạy theo chàng.

Hai người bước lên một bước đã nổi lên tràng cười mà cười thật lớn, cười

đến nỗi cơ hồ rớt nước mắt.

Nhà sư chất phác lại kéo Tư Không Trích Tinh hỏi:

- Ybảo thí chủ điều gì vậy?

Tư Không Trích Tinh vừa cười vừa lắc đầu đáp:

- Không nói được, không nói được.

Nhà sư chất phác tức mình nói:

- Thí chủ đừng quên vừa rồi ai đã nhắc thí chủ. Nếu thí chủ không nói ra

thì bản hò a thượng. . .

Nhà sư ghé tai Tư Không Trích Tinh nói nhỏ mấy câu.

Tư Không Trích Tinh lập tức dừng bước đứng ngẩn mặt ra hồi lâu rồi lại

ghé tai nhà sư nói nhỏ mấy câu.

Nhà sư chất phác cũng ngẩn mặt ra một cái rồi nổi lên tràng cười rộ.

Sau Mộc đạo nhân lại bức bách nhà sư phải nói chuyện đó.

Nguy Tử Vân lai yêu cầu Mộc đạo nhân nói ra. Sau cùng Đinh Ngạo, Đồ

Phương, ân Kiện ân, Bốc Cự cũng được Nguy Tử Vân nói cho nghe.

Mọi người nổi lên tràng cười hô hố.

Đêm mười sáu tháng chín. Vừng trăng tỏ mát như nước treo trên trời.

Lục Tiểu Phụng rảo bước dưới ánh trăng tiến về phía trước. Lòng chàng

thoải mái tinh thần phấn khỏi. Toàn thân đầy nhựa sống.

Lục Tiểu Phụng không cười như những người theo sau cười ngặt cười

nghẽo, cười xô về phía trước, cười ngã về phía sau. Họ cười như một bầy

trẻ nít.

Đoàn người vừa rời chốn Hoàng cung đi ra tiến vào đương phố đèn lửa

huy hoàng.

Những người ới đường, người đứng trong cửa sổ, người ngồi trong tiệm

thấy cảnh tượng này đều giật mình không hiểu là chuyện gì.

Chẳng ai ngờ những nhân vật này đều là cao thủ tuyệt đỉnh trong võ lâm

hiện nay, cũng chẳng ai hiểu họ có chuyện gì mà cười khoan khoái như thế.

Tuyệt không ai hiểu, vĩnh viễn chẳng một ai hay.

Sau đó mọi người chia tay.

Lục Tiểu Phụng trở lại nhà Tôn Tú Chân để tìm âu Dương lình theo như

lời đã hẹn.

Hết

LỤC TIỂU PHỤNG

Cổ Long

Quyển 4

LỤC TIỂU PHỤNG

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 1

Hảo Tâm Cứu Mỹ Nhân

Cảnh đêm cuối thu, con hẻm dài tăm tối, vắng lặng không bóng người, chỉ thấy có một ngọn đèn. Đó là một chiếc lồng đèn cũ kỹ, vốn mang màu trắng nhưng lâu ngày đã xạm thành màu xám, được treo hờ trước một khung cửa hẹp ở cuối hẻm. Phía dưới chiếc lồng đèn có treo tiếp một chiếc ngân câu sáng tinh, giống như loại móc câu dùng để câu cá.

Ngân câu đong đưa trong gió thu, tiếng gió chừng như than thở, "cớ sao trên đời có lắm kẻ tình nguyện bị ngân câu này câu dẫn?" Từ ngoài trời

sương lạnh ẩm ướt, Phương Ngọc Phi bước vào sòng bạc Ngân Câu, bên trong đèn sáng huy hoàng. Chàng cởi áo choàng sẫm màu, để lộ ra bộ y phục rất vừa thân mình, làm bằng hàng ngân đoạn thượng hạng.

Mỗi ngày đến lúc này, chính là lúc chàng thấy tinh thần thoải mái nhất, đặc biệt là hôm nay. Bởi vì hôm nay có Lục Tiểu Phụng bên cạnh chàng.

Từ trước đến nay người bạn mà chàng mến chuộng và kính trọng nhất vẫn là Lục Tiểu Phụng.

Lục Tiểu Phụng cũng cảm thấy rất sảng khoái, vì chàng là Lục Tiểu Phụng! Đại sảnh của sòng bạc được bày biện rất hoa lệ, tràn ngập vẻ ấm cúng hoan lạc. Hương rượu hòa lẫn hương phấn sáp thơm tho. Những nén bạc ném xuống chạm vào nhau, phát ra những âm thanh trong trẻo vui tai.

Trên thế gian tưởng chừng không có loại âm nhạc nào sánh bằng. Lục Tiểu Phụng thích nghe những âm thanh này, cũng như đại đa số những kẻ khác trên đời, chàng thích hưởng thụ.

Sòng bạc Ngân Câu quả là một nơi rất xa hoa, bất cứ lúc nào đều có đủ cách giải trí cho đủ các loại khách đến tìm vui. Trong số các kiểu giải trí, phung phí nhất tất nhiên là đánh bạc. Người nào người nấy đều đang tập trung tinh thần vào canh bạc của mình, thế nhưng lúc Lục Tiểu Phụng và Phương Ngọc Phi bước vào, mọi người không khỏi ngửng đầu lên nhìn.

Có những người ở giữa đám đông vẫn nổi bật, Lục Tiểu Phụng và Phương Ngọc Phi đều thuộc về hạng người này.

Có người hỏi:

- Hai thanh niên khí phái bất phàm kia là ai vậy?

Một người ốm nhom, đã đánh thua sạch tiền, trả lời:

- Người mặc áo ngân đoạn là tiểu cửu của chủ nhân sòng bạc này.

- Y là em trai của vị tân phu nhân của Lam Hồ Tử phải không?

- Đúng, y là thân đệ đệ!

- Y có phải được gọi là Ngân Diêu Tử Phương Ngọc Phi đó chăng?

- Đích thị là y.

- Nghe nói y cũng là một công tử ăn chơi có tiếng, tứ đổ tường hết thảy đều tinh thông, khinh công cũng không kém.

- Bởi vậy cũng có nhiều người nói y là một tặc tử

hái hoa!

Người thua bạc mỉm cười nói tiếp:

- Thực ra, y có cần nữ nhân chỉ việc đưa ngón tay câu dẫn một cái là có liền, đâu cần làm trò nửa đêm leo tường hái hoa.

- Nghe đồn chị của y, Phương Ngọc Hương, cũng là mỹ nhân trứ danh.

Một người lim dim con mắt, thở ra một hơi, đáp:

- Như đóa hoa biết nói, như phiến ngọc tỏa hương. Dùng chữ mỹ nhân để diễn tả nàng nào đủ, phải nói là một vưu vật khuynh thành khuynh quốc!

- Còn gã trẻ tuổi bên cạnh Phương Ngọc Phi là ai? Tại sao lại để hai bên ria mép nhỏ xíu, giống như hai hàng chân mày?

- Nếu tôi đoán không lầm, y nhất định phải là "Lục Tiểu Phụng có bốn chân mày"!

- Lục Tiểu Phụng?!

Có những người khi đang sống đã trở thành nhân vật truyền kỳ, Lục Tiểu Phụng thuộc về loại người này. Nghe nhắc đến tên của chàng, ai cũng quay lại nhìn thử, chỉ có một người chẳng buồn để ý đến.

Người này hóa ra là một nữ nhân. Nàng mặc một chiếc áo màu táo xanh làm bằng lụa mềm rũ, trông nhẹ như tơ. Chiếc áo lụa vừa vặn ôm lấy thân thể thanh tú đương độ xuân thì của nàng. Mỹ nhân này có nước da trắng mịn như bạch ngọc, có lúc trông tựa như băng tuyết, cơ hồ trong suốt. Trên mặt nàng không chút phấn son, chỉ có đôi mắt thực trong sáng điểm tô cho gương mặt. Chỉ riêng đôi mắt ấy cũng đủ là niềm ước ao của bao nhiêu nữ nhân khác.

Mỹ nhân vẫn chẳng thèm liếc nhìn Lục Tiểu Phụng, nhưng chàng lại nhìn nàng trân trân. Phương Ngọc Phi bỗng cười, lắc đầu nói:

- Trong đây tính ra cũng có bảy, tám người đẹp, tại sao ngươi chỉ nhìn một mình nàng ấy?

- Tại vì nàng không nhìn ta!

- Bộ ngươi tưởng nữ nhân nào nhìn thấy ngươi cũng quì xuống hôn chân ngươi sao?

Lục Tiểu Phụng cất tiếng than:

- Nhưng mà ít nhất nàng cũng nên nhìn ta một cái, ta trông cũng đâu đến nỗi xấu trai lắm đâu.

- Ngươi muốn nhìn cứ nhìn, nhưng tốt nhất tránh xa nàng một chút!

- Tại sao?

Phương Ngọc Phi hạ thấp giọng:

- Nữ nhân này là một tòa băng sơn, ngươi muốn đụng đến nàng, coi chừng bị tê cóng hư tay!

Lục Tiểu Phụng chỉ mỉm cười, nhắm ngay tòa băng sơn bước tới. Bất luận núi cao cỡ nào chàng cũng đã thử qua, bây giờ chỉ muốn thử trèo lên tòa băng sơn này thôi.

Có chút hương dìu dịu, thoảng trong không khí, chẳng phải hương phấn sáp, càng không phải hương rượu, mà là mỹ nhân hương. Có những nữ nhân tựa như đóa hoa tươi, tự thân thể tỏa hương, mà băng mỹ nhân kia đúng là thuộc về loại này. Lục Tiểu Phụng bây giờ trông giống như con ong mật, ngửi thấy hương hoa là cắm cổ bay đến bên đóa hoa. Cũng may chàng chưa say, chỉ đến sau lưng nàng thì dừng lại.

"Băng sơn" chẳng hề quay đầu lại. Trên bàn tay

mềm mại nuột nà của nàng là một chồng thẻ đặt bạc, xem ra nàng đang suy tính nên đặt số lớn hay số nhỏ? Lúc này nhà cái bắt đầu lắc hột súc sắc, rồi đập mạnh tráp xuống bàn, miệng hô:

- Đặt mau rồi cất tay!

Thấy "băng sơn" còn lưỡng lự, Lục Tiểu Phụng cúi xuống ghé vào tai nàng nói nhỏ:

- Chuyến này nên đặt nhỏ.

Nàng lập tức đặt chồng thẻ xuống, nhưng lại đặt qua bên số lớn.

- Mở nắp!

Nhà cái hô xong liền mở nắp tráp, chỉ thấy mặt số trên ba hột súc sắc cộng lại không quá bảy điểm, bèn nói:

- Bảy điểm, số nhỏ. Ăn lớn, chung nhỏ.

"Băng sơn" sắc mặt trắng bệch, quay đầu lại lườm Lục Tiểu Phụng một cái thực sắc rồi bỏ đi. Lục Tiểu Phụng chỉ biết cười trừ. Chàng nghĩ chắc "băng sơn" thuộc loại ưng đối nghịch, nhất là đối với nam nhân.

"Băng sơn" len lỏi qua đám đông để bước ra ngoài, nhìn dáng đi của nàng cũng rất đặc biệt. Lục Tiểu Phụng tự nhủ:

"Một nữ nhân như vầy thực hiếm, nếu lỡ mất cơ hội này thực uổng, ta mà không theo nhất định sẽ hối hận sau này!"

Trước nay chàng rất biết nghe lời chính mình, nên vội vàng đuổi theo nàng.

Phương Ngọc Phi bước ra đón ngang, chậm rãi nói:

- Ngươi thực muốn trèo băng sơn ư?

- Ta không sợ bị cóng chết đâu!

Phương Ngọc Phi vỗ vai chàng:

- Nhưng mà ngươi nên cẩn thận là hơn, băng sơn rất trơn trượt, không khéo coi chừng ngươi té xuống đó!

Lục Tiểu Phụng hỏi vặn:

- Vậy ngươi thử qua mấy lần rồi?

Phương Ngọc Phi cười, tất nhiên là cười gượng, đợi khi Lục Tiểu Phụng bước ra khỏi cửa, chàng vừa than vừa nói nhỏ:

- Trèo lên tòa băng sơn này mà bị té xuống, nhiều lắm cũng chỉ té được một lần, bởi vì chỉ một lần

duy nhất cũng có thể chết như chơi.

Bên ngoài trời đã khuya, con hẻm dài vẫn một màu tăm tối. Một cỗ xe ngựa dừng ở đầu hẻm. Bất kể là ai, muốn đến sòng bạc Ngân Câu đều phải tự đi qua con hẻm tối này. Bởi thế mà vị trí sòng bạc thêm phần thần bí, càng kích thích và thu hút người ta. Ngân câu vẫn đong đưa trong gió, mà số người bị chiếc câu này dụ đến, có lẽ còn nhiều gấp mấy lần số cá mà ngư ông câu được.

Dưới cảnh trời tăm tối, dưới ánh đèn mù mờ, "băng sơn" đang đi phía trước, trên mình có choàng thêm chiếc áo chắn gió màu xanh nhạt. Lục Tiểu Phụng bước theo đằng sau, mải nhìn vạt áo choàng bay nhẹ dưới ánh đèn, chàng giống như đứa trẻ thích mơ mộng, đang theo đuổi một áng mây bay.

Con hẻm tối thực dài, vắng vẻ không một bóng người. "Băng sơn" đột nhiên quay lại nhìn Lục Tiểu

Phụng chằm chằm, ánh mắt nàng sắc lạnh, lạnh hơn cả ánh sao. Lục Tiểu Phùng đành dừng bước, nhìn nàng cười.

"Băng sơn" bỗng hỏi:

- Công tử đi theo tôi làm gì?

Lục Tiểu Phụng cười trả lời:

- Tại hạ hại cô nương thua bạc, trong lòng cảm thấy rất khó xử, cho nên...

- Cho nên công tử muốn đền bù cho tôi?

Lục Tiểu Phụng gật đầu ngay.

- Công tử định đền bằng cách nào?

- Tại hạ biết trong thành có một quán ăn khuya mở suốt đêm, món ăn cũng khá, bây giờ cũng khuya

rồi, hẳn cô nương cũng hơi đói!

"Băng sơn" chớp chớp mắt:

- Như vậy không hay, tôi có cách hay hơn nữa.

- Cách gì?

"Băng sơn" nở nụ cười, bảo:

- Công tử đến gần đây, tôi sẽ nói cho nghe.

Lục Tiểu Phụng dĩ nhiên phải bước đến gần. Chàng không ngờ tòa băng sơn này cũng có lúc tan. Càng bất ngờ hơn nữa, là khi chàng vừa bước đến gần, một cái bạt tai giáng vào má bên trái, tiếp theo là một cái nữa vào má phải.

"Băng sơn" xuất thủ thực nhanh, chẳng những nhanh mà còn khá nặng tay. Lục Tiểu Phụng có lẽ không phải là không tránh kịp, nhưng vì chàng không

ngờ nàng ra tay nặng như vậy. Nói gì thì nói, chàng quả thực lãnh trọn hai bạt tai, đến ngẩn người ra.

"Băng sơn" miệng vẫn cười, nhưng là nụ cười lạnh lùng, lạnh còn hơn băng:

- Hạng nam nhân như công tử tôi gặp đã nhiều, tựa như là ruồi muỗi sâu bọ, nhìn là phát tởm!

Lần này nàng quay lưng bỏ đi, Lục Tiểu Phụng dù có mặt dầy cách mấy cũng không có cớ gì đi theo, chỉ dương mắt nhìn áng mây bay đẹp đẻ ấy xa dần.

Con hẻm rất dài, mà nàng bước đi không nhanh lắm. Bỗng nhiên, từ trong bóng tối có bốn hán tử xông ra, hai gã nắm lấy tay nàng, hai gã kia tóm lấy chân nàng. "Băng sơn" hoảng kinh la lên một tiếng, cũng muốn bạt tai những kẻ này. Nhưng bọn họ chẳng phải như Lục Tiểu Phụng biết thương hương tiếc ngọc. Cả bốn người chẳng phí sức đã nhấc bổng

nàng lên.

Lục Tiểu Phụng mặt còn đau rát, vốn chẳng muốn xen vào chuyện này, nhưng khổ nỗi chàng có tính trời sinh thích gánh chuyện thiên hạ. Nếu bắt chàng đứng nhìn bốn gã đàn ông ăn hiếp một cô gái, còn khổ sở hơn là chính chàng bị mất mạng.

Bốn hán tử vừa nhấc bổng "băng sơn" lên, chợt phát hiện có một người có ria mép giống đôi chân mày, đến trước mặt họ, lạnh lùng nói:

- Mau bỏ vị cô nương này xuống, rồi bò đi đi, ai không nghe, ta đánh bể mũi.

Bọn hán tử dĩ nhiên đâu phải hạng dễ bảo, nhưng sau khi hai người trong bọn quả thực bị đánh bể mũi chảy máu, cả bọn đành ngoan ngoãn bò dưới đất cho đến khi ra khỏi con hẻm! Thủy chung cả bốn người không nhìn ra được Lục Tiểu Phụng xuất thủ

bằng cách nào.

Lúc này "băng sơn" có vẻ bắt đầu tan rả thực sự, bởi nàng sợ quá mức, đến độ lên tiếng cầu cứu Lục Tiểu Phụng:

- Nhà thiếp ở gần đây, công tử có thể đưa dùm thiếp về nhà chăng?

Chỗ nàng ở cũng chẳng gần, nhưng Lục Tiểu Phụng không phiền chi. Sự thực là chàng mong nàng ở càng xa càng tốt. Bởi vì từ lúc lên xe nàng đã ngã vào lòng chàng, như thể sợ quá ngồi cũng không vững. Cũng may là cửa sổ trên cỗ xe đều đóng kỹ, cả màn cũng kéo kín. Xe ngựa chạy được gần nửa giờ, trong lúc đó hai người đã bắt chuyện sơ sơ. Lục Tiểu Phụng dĩ nhiên lên tiếng trước:

- Tại hạ không phải ruồi muỗi, cũng không phải sâu bọ, tại hạ họ Lục, gọi là Lục Tiểu Phụng.

"Băng sơn" nở nụ cười, lần này là cười thực sự:

- Thiếp họ Lãnh, gọi là Lãnh Nhược Sương.

Lục Tiểu Phụng cũng bật cười, chàng cảm thấy cái tên này quả là đúng với người ngọc.

- Cô nương có nhận ra bốn người khi nãy không?

Lãnh Nhược Sương lắc đầu.

- Bọn họ tại sao muốn bắt cô nương?

Lãnh Nhược Sương hình như muốn nói, nhưng rồi lại cúi đầu đỏ mặt.

Lục Tiểu Phụng chẳng hỏi nữa. Nam nhân ăn hiếp nữ nhân, có nhiều lúc chẳng cần lý do. Vả lại, một cô gái quyến rũ như vậy, tự bản thân đã là lý do chính, đủ để cho rất nhiều nam nhân muốn đến "ăn

hiếp" nàng.

Xe ngựa chạy không nhanh lắm, bên trong cỗ xe lại rất êm, người ngồi có cảm giác như đang ngồi xích đu vậy. Trên mình Lãnh Nhược Sương toát ra mùi hương tựa như hoa lan, lại phảng phất hoa quế, thanh nhã nhưng dễ say lòng người. Nếu được đi đoạn đường này đến ba ngày ba đêm, Lục Tiểu Phụng chắc chắn không chê là dài quá.

Lãnh Nhược Sương bỗng lên tiếng:

- Nhà thiếp ở hẻm Vĩnh Lạc, là căn nhà đầu tiên bên trái.

- Hẻm Vĩnh Lạc nằm ở đâu?

- Lúc nãy chúng ta đã đi qua rồi!

- Nhưng mà cô...

- Thiếp không bảo xe dừng lại, vì đêm nay thiếp không muốn về nhà!

Lục Tiểu Phụng bỗng phát giác ra tim mình đang đập nhanh hơn bình thường gấp hai ba lần.

- Tối nay thiếp đánh bạc thua mãi, thiếp muốn đổi chỗ xem vận khí có đổi chăng?

Đang cao hứng, Lục Tiểu Phụng bỗng như bị tạt gáo nước lạnh. Từ lâu lắm rồi chàng đã tự cảnh cáo mình, đừng bao giờ tự tác đa tình, nhưng cái tật này vẫn không sao sửa được.

- Công tử có biết nơi đây còn có sòng bạc Kim Câu chăng?

Lục Tiểu Phụng không hề biết, cũng chưa từng nghe đến tên đó.

- Công tử ở xa đến, dĩ nhiên không biết!

- Nơi đó bí mật lắm sao?

Lãnh Nhược Sương liếc nhìn chàng, bỗng hỏi:

- Tối nay công tử có dự tính gì khác không?

Lục Tiểu Phụng tất nhiên trả lời "không".

- Công tử có muốn thiếp dẫn công tử đến đó xem cho biết chăng?

- Muốn chứ!

- Nhưng mà thiếp đã hứa với chủ nhân nơi đó là tuyệt đối không dắt người lạ mặt đến đó. Nếu công tử muốn đi thì phải chịu một điều kiện của thiếp.

- Cô nương cứ nói.

- Công tử phải chịu để thiếp lấy khăn bịt mắt, và phải hứa là không được nhìn lén.

Lục Tiểu Phụng vốn đã muốn đi theo, bây giờ nghe vậy càng không thể không đi, bởi chàng bẩm sinh hiếu kỳ, thích những chuyện thần bí mạo hiểm. Nên chàng không nghĩ ngợi gì cả, lập tức đồng ý. Chàng nhìn bộ áo mong manh trên người Lãnh Nhược Sương, mỉm cười bảo:

-Tốt nhất là cô nương nên dùng vải dầy một chút để che mắt tại hạ, có lúc đôi mắt của tại hạ nhìn xuyên thấu hết đó!

"Một người nếu như cả ngày đêm, hết năm này tháng nọ đều sống trong bóng tối, không biết trong lòng cảm giác ra sao?" Lục Tiểu Phụng bất giác nghĩ đến Hoa Mãn Lâu. Chàng cảm thấy Hoa Mãn Lâu quả thực hơn người. Mặc dù không còn thấy ánh sáng, Hoa Mãn Lâu chẳng những không than trời trách đất, mà đối với thế nhân vạn sự vạn vật trên đời, chàng vẫn có cái nhìn bao dung và lạc quan. Muốn làm được chuyện này không dễ chút nào!

Lục Tiểu Phụng thở dài, chàng bị bịt mắt chỉ mới có một chốc mà đã cảm thấy như sắp chịu hết nổi. Chàng cố lắng tai, nghe ra có tiếng người nói và tiếng nước chảy. Xe ngựa hình như đi qua một khu chợ đêm, sau đó lại đi qua khe nước chảy.

Lúc này xe đã dừng lại, Lãnh Nhược Sương nắm lấy tay Lục Tiểu Phụng, nói khẽ:

- Công tử cứ từ từ đi theo thiếp, thiếp cam đoan nơi này sẽ không làm công tử thất vọng.

Bàn tay của nàng rất nhỏ bé, rất mịn, rất mềm.

Cả hai người dường như đang đi xuống phía dưới, nghe trong gió có tiếng côn trùng rỉ rả, hiển nhiên là vùng phụ cận là nơi hoang dã. Lục Tiểu Phụng nghe có tiếng gõ cửa, rồi có tiếng mở cửa. Qua khỏi cửa, hình như chàng đang đi dọc theo một hành lang. Hành lang không dài lắm, chẳng bao lâu đã đến

cuối đường, chàng có thể nghe văng vẳng tiếng hô đặt bạc, tiếng súc sắc rơi trong tráp, tiếng bạc leng keng cùng với tiếng vỗ tay, kể cả tiếng người cười.

Lãnh Nhược Sương nói:

- Đến rồi!

Lục Tiểu Phụng thở phào một hơi:

- May quá!

Lại nghe phía trước có tiếng gõ cửa, mở cửa. Cửa vừa mở ra, những âm thanh bên trong bây giờ nghe rất rõ. Lãnh Nhược Sương dắt chàng đi vào, bảo:

- Công tử xin đợi ở đây, thiếp đi tìm chủ nhân của nơi này đến gặp.

Lục Tiểu Phụng cảm thấy nàng bỏ tay chàng ra, chỉ nghe hương thơm bay xa dần. Bỗng nhiên, "ầm"

một tiếng, như có người dùng sức đóng cửa lại. Những tiếng người cười nói, tiếng súc sắc rơi, v. v... bỗng im bặt! Không gian chợt trở nên một màn tĩnh lặng.

Lục Tiểu Phụng có cảm giác như đang sống mà bỗng nhiên rớt vào một phần mộ.

- Lãnh cô nương, Lãnh Nhược Sương!

Chàng nhịn không được bèn đánh tiếng gọi, nhưng chẳng có ai trả lời, trong phòng có nhiều người như vậy, chẳng lẽ toàn bộ đã bị bịt miệng cả sao?

Lục Tiểu Phụng kéo miếng vải bịt mắt xuống, chợt cảm thấy toàn thân cứng đờ như bị đông lạnh. Trong gian phòng vốn chẳng có ai cả! Những người lúc nãy đi đâu? Nếu nói bọn họ trong thoáng chốc đã đi sạch, thực không thể tin được! Căn phòng không

lớn lắm, có kê một chiếc giường, một chiếc bàn. Trên bàn còn để rượu và thức ăn, chưa ai dùng qua. Lục Tiểu Phụng bất giác rùng mình, chàng bỗng khám phá ra là căn phòng vốn không thể chứa nhiều người như vậy.

Quả thực, bất luận ai cũng thấy được là căn phòng này khi nãy không thể nào có người, một người cũng không có đừng nói chi nhiều người. Nhưng rõ ràng chàng nghe có rất nhiều tiếng người! Nếu chàng tin vào những gì hiển hiện bây giờ, thì không thể tin những gì chàng nghe lúc nãy, nhưng tai chàng vốn rất thính, không hề nghe nhầm bao giờ.

Nếu nói căn phòng không có người, mà tự nhiên phát ra những tiếng như chàng đã nghe, thì càng không thể có chuyện này được. Không lý đây là một căn nhà có quỷ? Không lý ông trời thấy chàng gặp chuyện lạ chưa đủ, còn muốn cho chàng gặp quỷ một lần sao?

Lục Tiểu Phụng bỗng bật cười:

"Hãy tìm cách thoát khỏi nơi này trước rồi tính sau!"

Nhưng... tìm hoài không có chỗ ra. Căn phòng này không có cửa sổ, bốn bên đều là tường bao bọc, mà là tường sắt dầy mấy tấc.

Lục Tiểu Phụng lại cười. Gặp chuyện phải thúc thủ, chàng cũng cứ cười.

Chàng tự hào đây là một trong những thứ mà chàng đã lão luyện. Cười không những làm cho người khác vui lây, mà cũng có thể làm cho chính mình nhẹ nhõm, thoải mái. Nhưng lúc này làm sao chàng còn thoải mái nổi?

Trên bàn có bốn món ăn, một dĩa là cơm gà nhân hạt thông, một dĩa là cua đồng nhúng nước tương, lại còn gỏi chân ngỗng, và thịt hấp bốc hơi nghi ngút,

toàn là những thứ Lục Tiểu Phụng bình sinh thích ăn. Người xếp đặt kế bắt sống chàng, hẳn là biết rất rõ tập quán sinh hoạt hàng ngày của chàng.

Bên cạnh mấy món ăn có để một vò rượu, là loại Giang Nam Nữ Nhi Hồng cất lâu năm, còn lớp đất sét bọc chung quanh. Bên dưới vò rượu có để một mảnh giấy với hàng chữ:

"Mời chàng uống tạm một chung rượu. Nơi này giữ chàng là cố nhân."

Cố nhân có nghĩa là bằng hữu, thậm chí phải là bạn thân, mới hiểu rõ chàng như vậy. Nhưng Lục Tiểu Phụng nghĩ không ra trong đám bạn thân của mình, có ai muốn chơi chàng như vậy?

Bên cạnh hàng chữ còn có thêm hai câu, chữ viết rất thanh tú:

"Giữ chàng ba ngày tạm nghỉ ngơi. Sau ba ngày,

sẽ trở lại gặp."

Tuy không ký tên, nhưng có thể đoán được là do băng sơn Lãnh Nhược Sương viết để lại. Hình như nàng đã tính trước Lục Tiểu Phụng thế nào cũng bị lừa. Bọn họ liệu việc tinh tường như vậy, lại bày ra cái màn gạt gẫm này, chỉ để giữ chàng tại đây ba ngày thôi sao?

Lục Tiểu Phụng không tin, nhưng lại không đoán ra được mục đích của họ. Bởi thế chàng đành ngồi xuống cầm đũa gắp thức ăn cho vào miệng.

Đôi đũa làm bằng bạc, trong thức ăn cũng không có độc, bọn họ hẳn đã biết muốn dùng độc thủ tiêu Lục Tiểu Phụng không phải dễ.

Khi chàng nhấc vò rượu lên, đưa tay bóp bể lớp đất bùn bọc vò rượu, chợt nghe "phù" một tiếng, một làn khói nhẹ từ trong lớp đất xì ra. Lại nghe "xoảng"

một tiếng, vò rượu đã rớt xuống đất vỡ toang. Lục Tiểu Phụng nhìn giòng rượu chảy dưới đất, có muốn cười cũng cười hết nổi. Sau đó chàng ngất đi.

Sương mù đã tan, bầu trời hiện rõ ngàn sao, nghe trong gió có tiếng côn trùng rỉ rả, mặt đất thấm hơi sương còn đọng dấu nước...

Yphục của Lục Tiểu Phụng ướt đẫm. Lúc chàng tỉnh dậy, cũng vừa nhìn thấy phương Đông bắt đầu le lói ánh sáng, vạn vật đang dần dần thức giấc. Chàng đứng dậy nhìn quanh, thấy xa xa có dãy núi, cây cối um tùm, nghe trong gió tiếng lá xào xạc. Khí núi bốc lên mờ mờ, chung quanh chàng chẳng có nhà dân giả chi cả.

Nếu đây là nơi tối hôm qua chàng dừng xe, vậy căn phòng có bốn bức tường sắt ở đâu ra? Nếu đây chẳng phải chỗ tối hôm qua chàng đến, thì chàng làm sao lại đến chỗ này? Những người tốn công xếp đặt

âm mưu này để gạt chàng, chỉ để tống chàng ra ngoài đồng ngủ một đêm thôi sao?

Lục Tiểu Phụng không làm sao đoán được mục đích của họ. Nghĩ hoài chưa ra, chàng bèn cởi chiếc áo ướt trên mình, vắt lên vai, rảo bước đi vô thành. Chàng trọ tại Ngũ Phúc khách điếm ở nội thành. Bánh bao nhân thịt chỗ này cũng khá, mì gà cũng ngon, phòng ngủ chăn nệm đều sạch sẽ. Bây giờ chàng chỉ muốn về chỗ trọ, việc đầu tiên là tắm rửa sạch sẻ, ăn một bụng cho thống khoái, ngủ một giấc cho đã, sau đó mới suy nghĩ những nghi vấn này.

Từ xa nhìn thấy tấm bản đề bốn chữ vàng "Ngũ Phúc khách điếm", Lục Tiểu Phụng đã quên hết những chuyện bực mình tối hôm qua, bởi vì những thứ sảng khoái đang chờ chàng ở trong quán. Ai ngờ bên trong quán có hai lưỡi kiếm, bốn ngọn đao, bảy cây giáo có ngù đỏ, và một sợi xích đang chờ sẵn.

Lục Tiểu Phụng vừa bước qua ngưởng cửa, chỉ nghe một tiếng hét lớn, có mười ba người xông ra vây quanh chàng. Tiếp theo đó, có tiếng gió vun vút, một sợi dây xích sắt nhắm ngay cổ Lục Tiểu Phụng lao vào. Sợi xích sắt trông rất thô, rất nặng, mà thủ pháp của người xử dụng nó lại rất linh hoạt, thuần thục.

Lúc ấy Lục Tiểu Phụng giơ hai ngón tay ra kẹp một cái, lập tức sợi dây xích bị tiện đứt ra hai khúc, một khúc rơi xuống đất, kêu "xoảng" một tiếng. Người cầm khúc dây xích bị tiện đứt kia thối lui vài bước rồi khuỵu xuống. Y sợ xanh mặt, run run đưa tay chỉ Lục Tiểu Phụng:

- Ngươi... ngươi dám kháng cự?

- Kháng cự?!

Lục Tiểu Phụng nhìn chiếc mũ có tua đỏ trên đầu y, nhíu mày hỏi:

- Các người là người trong nha môn?

Người này gật đầu, bên cạnh có người la lớn:

- Vị này là Dương bộ đầu của nha phủ, ngươi dám kháng cự, tức là mang tội phản nghịch!

- Các vị đến bắt ta ư? Ta đã phạm tội gì?

Dương bộ đầu cười nhạt:

- Người ngay không bao giờ nói láo. Có nhân chứng tang vật rành rành nơi đây, ngươi còn giả ngộ gì nữa?

- Nhân chứng đâu? Tang vật đâu?

Đằng sau quày chưởng quản có bảy, tám người ngồi, ăn mặc rất sang trọng, nhưng sắc mặt đều khó coi. Họ chỉ vào Lục Tiểu Phụng, nhao nhao la:

- Đúng là hắn rồi!

- Tối hôm qua, chính tên ác tặc có bốn chân mày này đã cưỡng hiếp vợ tôi!

Lục Tiểu Phụng giựt mình. Lại nghe Dương bộ đầu nghiêm giọng nói tiếp:

- Tối hôm qua, nội trong một đêm ngươi đã gây ra tám đại án, nhân chứng là đây.

Một quan sai khác, cũng đội mũ tua đỏ, chỉ vào một đống bao bị để dưới đất đằng sau quầy, bảo:

- Còn những đồ này đã lấy được từ trong phòng của ngươi, tang vật là đây.

Lục Tiểu Phụng cười bảo:

- Nếu ta quả thực lấy trộm của thiên hạ, chẳng lẽ lại dại dột đến độ ngang nhiên chứa của ấy trong

phòng hay sao?

Dương bộ đầu cười nhạt:

- Nói như ngươi vậy, không lý còn có người dám mạo hiểm đi cướp nhiều của như vậy đem về trao cho ngươi?

Lục Tiểu Phụng không nói được câu nào.

Đột nhiên có một giọng lạnh lẽo cất lên:

- Giết người cướp của, cưỡng hiếp phụ nữ, đều không đáng kể, nếu chúng ta bỏ qua chuyện này, thì ngươi vẫn có thể tiêu diêu pháp ngoại, tự do tự tại.

Thì ra giọng nói phát ra từ góc phòng ở đằng xa. Chỗ ấy có kê một chiếc bàn vuông, trên bàn có thức ăn, rượu trà đầy đủ. Khách ngồi tại bàn là ba ông già mặc trường bào sẫm màu xanh lục có thêu hoa. Hai người đang uống trà, một người uống rượu, mà người

vừa cất tiếng chính là người đang cầm chén rượu. Có lẽ kẻ uống rượu so ra có phần nói nhiều hơn chăng?

Lục Tiểu Phụng lại cười:

- Giết người cướp của, cưỡng hiếp phụ nữ, đều không đáng kể sao? Vậy chuyện gì mới là đáng kể?

Ông già uống rượu đảo đôi ngươi, trong mắt tinh quang rực lên, chiếu thẳng vào Lục Tiểu Phụng:

- Bất luận ngươi làm chuyện gì cũng không đáng kể, nhưng đúng ra ngươi không nên day vào chúng ta.

- Các vị thuộc môn phái nào?

- Ngươi không nhận ra ư?

- Tại hạ không nhận ra!

Ông già áo xanh nâng chén rượu lên từ từ nhấm một ngụm. Những ngón tay cầm chén rượu của lão vừa gầy vừa khô đét như chân chim, lại để móng tay dài bốn, năm tấc, móng nào cũng sẫm màu xanh lục.

Lục Tiểu Phụng làm như không thấy gì. Ông già áo xanh hỏi:

- Bây giờ ngươi vẫn không nhận ra ư?

- Tại hạ không nhận ra.

Ông già áo xanh cười khô khốc một tiếng, từ từ đứng dậy. Mọi người trông thấy trên ngực áo của lão có thêu một khuôn mặt người, mi thanh mục tú, tựa như một thiếu nữ tuyệt sắc. Đến khi lão đứng thẳng dậy, mọi người mới nhìn rõ ra hình thêu trên áo là một quái thú mặt người thân rắn, lại có cánh và móng vuốt như chim. Tuy không ai biết lai lịch quái thú này, nhưng nhìn hình thêu to lớn rất sinh động, mọi người

bất giấc ớn lạnh rùng mình.

Lục Tiểu Phụng vẫn làm như không thấy gì. Ông già áo xanh lại hỏi:

- Bây giờ nhận ra chưa?

- Vẫn không nhận ra.

Sắc mặt ông già áo xanh cơ hồ cũng biến thành màu xanh sẫm. Đột nhiên lão vươn tay ra cắm xuống mặt bàn. Chỉ nghe "xoạt" một tiếng, năm ngón tay của lão đã cắm sâu vào mặt bàn. Đến khi lão rút tay ra, trên mặt bàn gỗ dầy ba tấc kia đã thủng vào năm lỗ. Lại nghe "loảng xoảng" mấy tiếng, thì ra Dương bộ đầu nhìn thấy cảnh này sợ quá đánh rơi cả khúc dây xích y còn cầm trong tay.

Trong phòng chợt im lặng ngột ngạt. Lục Tiểu Phụng không thể giả bộ không thấy gì được nữa, rốt cuộc cất tiếng than:

- Hảo công phu!

Ông già áo xanh cười nhạt:

- Ngươi cũng nhận ra chỗ hay của công phu này sao?

Lục Tiểu Phụng cười gật đầu. Thực ra chàng đã sớm nhận ra lai lịch của ba lão nhân quái dị này, nên ngoài mặt tuy cười, nhưng tay chàng cũng bắt đầu đổ mồ hôi.

Ông già áo xanh bỗng nhắm mặt, ngước mặt lên trời, chậm rãi ngâm:

- Cữu thiên thập địa, chư thần chư quỷ, khiếp sợ bổn môn, vâng mạng phục tùng!

Lục Tiểu Phụng lại than:

- Bây giờ tại hạ kể như đã biết được các vị là ai rồi. Nhưng tại hạ vẫn chưa hiểu đã đắc tội với các vị lúc nào?

Ông già áo xanh nhìn chàng chăm chăm, bỗng khoát tay một cái. Có tiếng sáo quái dị trổi lên từ phía hậu viên, nghe ai oán như oan hồn kêu khóc giữa đêm khuya. Sau đó có bốn đại hán khiên vào một tấm phản gỗ rất lớn, trên phản phủ đầy những hoa cúc sẫm màu xanh lục. Những đại hán này để mình trần, trên ngực cắm đầy kim châm, nhưng không bị chảy máu. Mắt họ nhìn trừng trừng, như dại như say, nét mặt chẳng có vẻ gì đau đớn, mà ngược lại còn nở một nụ cười vừa quỷ bí vừa đáng sợ.

Hai ông già đang uống trà lúc này cũng đứng dậy, cùng với ông già áo xanh, ba người bước đến trước tấm phản gỗ phủ đầy bông cúc sẫm màu, vừa chắp tay vái vừa niệm:

- Cữu thiên thập địa, chư thần chư ma, cùng về hộ giá, đồng đăng cực lạc!

Lục Tiểu Phụng không nhịn được bèn bước đến cầm lên một bông cúc.. bỗng cảm thấy tay lạnh toát. Bên dưới bông cúc chàng vừa cầm lên, có một con mắt đang mở nhìn chàng trừng trừng. Con mắt này có tròng trắng nhiều hơn tròng đen, tròng mắt lồi hẳn ra, như ẩn chứa một nỗi kinh hoàng khủng khiếp không diễn tả được.

Lục Tiểu Phụng thối lui mấy bước, thở ra một hơi thực dài, hỏi:

- Người này là ai?

Ông già áo xanh lạnh lẽo đáp:

- Bây giờ đã là người chết rồi.

- Lúc còn sống, người này là ai?

Ông già áo xanh lại nhắm mắt, ngước mặt lên trời, chầm chậm ngâm:

- Cữu thiên thập địa, chư thần chi tử, gặp nạn hóa kiếp, thần ma khóc hờn.

Lục Tiểu Phụng biến sắc mặt:

- Đây là con trai của giáo chủ quý giáo?

- Phải!

- Chẳng lẽ y bị chết dưới tay tại hạ?

- Sát nhân giả tử!

Lục Tiểu Phụng lùi lại hai bước, thở ra một hơi, đột nhiên cười nói:

- Một bên muốn bắt tại hạ đem về xét xử, một bên muốn tại hạ đền mạng, tại hạ chỉ có một người,

biết tính làm sao?

Ông già áo xanh đưa mắt nhìn Dương bộ đầu, hỏi:

- Ngươi nhất định phải đem hắn ra xét xử?

Dương bộ đầu lắp bắp:

- Không... không... không nhất định!

Vừa nói xong, y sợ quá nhũn người té lăn ra dưới đất.

Lục Tiểu Phụng cất tiếng than:

- Xem ra chuyến này tại hạ chắc phải chết rồi!

Ông già áo xanh nói:

- Nhưng ta cũng biết trước khi ngươi chết, hắn đã định liều chết đấu một phen.

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Không sai!

Chàng bất ngờ xuất thủ, đoạt ngay một thanh kiếm, một ngọn đao. Tay trái cầm đao, tay phải cầm kiếm, chàng nhắm vào ông già áo xanh đánh liền ba chiêu quái dị.

Ông già áo xanh cười nhạt:

- Ngươi dám múa búa trước cửa Lỗ Ban à?

Lối đánh hai tay cùng xử dụng binh khí, vốn là tuyệt kỹ độc môn của lão.

Lục Tiểu Phụng vừa xuất ra ba chiêu, lão đã nhìn ra cách phá, tự tin rằng trong ba chiêu sẽ đánh văng cả đao kiếm trong tay Lục Tiểu Phụng.

Đúng lúc ấy, chợt nghe "chát" một tiếng, Lục

Tiểu Phụng lấy ngọn đao bên tay trái chém mạnh vào thanh kiếm bên phải. Đao kiếm đập vào nhau, cùng bị tiện đứt. Ông già áo xanh còn chưa hiểu chiêu thức kỳ quặc này, đã thấy hai lưỡi đao kiếm bị chém đứt bay thẳng vào người lão. Lục Tiểu Phụng thừa cơ phóng lên không trung, dùng lực tung ra hai cây đao kiếm gãy trên tay, người thì lộn vòng ngược ra sau.

Mọi việc xảy ra trong nháy mắt, nhanh không thể tưởng tượng, ngay cả Lục Tiểu Phụng cũng không ngờ mình phản ứng mau như vậy. Bản năng sinh tồn của mỗi người vốn có tiềm lực khó ai lường được.

Gió thổi bên ngoài cửa. Lục Tiểu Phụng lộn thêm một vòng, nương theo chiều gió đáp xuống khung cửa nhà đối diện.

Ông già áo xanh không đuổi theo, chỉ nghe giọng nói thê lương của lão vọng ra:

- Ngươi đã giết con trai chư thần, dù lên trời xuống đất cũng không thoát khỏi cái chết đâu.

Lục Tiểu Phụng không thăng thiên, cũng chẳng độn thổ. Chàng lại đến trước con hẻm dắt vào sòng bạc Ngân Câu, mướn một cỗ xe ngựa, đi trở lại chỗ sáng nay chàng thức dậy.

Chàng bắt đầu nghiệm ra là bọn người kia lừa chàng ra vùng hoang dã ngủ một đêm, mục đích để giá họa, bắt chàng lãnh tội. Những chuyện xảy ra với chàng từ tối qua đến nay, nói ra cũng không ai tin. Người đẹp "băng sơn" kia chắc chắn không bao giờ làm chứng dùm chàng, còn chưa kể bây giờ nàng đã biệt dạng, biết đâu mà tìm! Chỉ có cách tự chàng tìm ra bằng chứng, mới có thể minh oan cho mình được.

Xe đi được một đoạn đường, quả có đi qua một khu chợ đêm, sau đó lại đi qua khe nước, rồi mới đến nơi chàng thức dậy sáng nay. Chẳng lẽ tối hôm qua

chàng quả thực đi qua con đường này? Chẳng lẽ đây là chỗ tối qua Lãnh Nhược Sương nắm tay chàng xuống đi bộ? Nhưng nơi đây là một vùng đồng trống hoang dã, đến một cái chòi tranh cũng không có, ở đâu ra một sòng bạc Kim Câu?

Lục Tiểu Phụng đến bên một cây đại thụ, lá cây đã vàng khô cả. Chàng nằm dưới gốc cây, nhìn lá vàng từng chiếc theo gió rơi rụng xuống, rớt trên người chàng. Mặt đất hãy còn ẩm ướt. Chàng tỉnh táo suy nghĩ:

- Rõ ràng là mình đi qua con đường này để đến sòng bạc Kim Câu, nhưng nơi đây chẳng có nhà cửa gì cả. Rõ ràng mình nghe trong phòng có tiếng người, nhưng chẳng thấy người nào. Trên tờ giấy có nói giữ mình ở đây ba hôm, nhưng vừa qua đêm đã tống mình đi.

Chàng càng nghĩ càng cảm thấy hoang đường,

cả chàng cũng thấy khó tin, huống hồ là người khác? Chàng không có cách chứng minh được hàng tung của mình, không lý phải chịu để người ta giá họa mãi mãi sao? Chàng than dài, lúc này quả thực là cười hết nổi.

Đằng sau gốc cây có tiếng chim kêu tíu tít cả buổi chưa ngớt. Lục Tiểu Phụng nhíu mày, vỗ vào thân cây, lá rơi lả tả, nhưng vẫn còn tiếng chim kêu. Con chim này quả là dạn dĩ, chẳng sợ bay đi. Lục Tiểu Phụng nhịn không được, bèn ngóc đầu lên định nhìn phía sau thân cây, bỗng nghe tiếng chim chí chóe đột nhiên biến thành tiếng "gâu gâu" chó sủa.

Đang ngạc nhiên, Lục Tiểu Phụng bỗng thấy đằng sau thân cây ló ra gương mặt của một thằng nhỏ, đang thè lưỡi nhăn mặt chọc quê chàng.

Thì ra tiếng chó sủa, chim kêu, đều là do thằng nhỏ này giả tiếng. Hiển nhiên thằng nhỏ này khá

thông minh, giả giống hệt tiếng thực.

Thằng nhỏ nháy mắt với Lục Tiểu Phụng nói:

- Tôi còn biết giả tiếng chó đực chó cái cắn nhau, ông cho tôi hai đồng, tôi làm cho nghe.

Lục Tiểu Phụng vụt sáng mắt ra, nhảy dựng lên ôm thằng nhỏ hôn cái chụt, lại lấy ra một đĩnh bạc lớn dúi cho hắn, miệng không ngớt nói:

- Cảm ơn nhóc con, cảm ơn nhóc con!

Thằng nhỏ không hiểu, chớp mắt hỏi:

- Ông cho tôi nhiều tiền vậy, còn cảm ơn tôi nghĩa là sao?

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Bởi vì ngươi vừa cứu mạng ta.

Nói rồi chàng cười lớn, nhại theo hai tiếng chó sủa, lộn vèo một cái, đã đi xa hai trượng.

Thằng nhỏ trố mắt nhìn theo, không hiểu sao Lục Tiểu Phụng lại vui mừng như vậy.

Sòng bạc Ngân Câu chỉ mở cửa về đêm. Trời chưa tối thì chưa gầy sòng, trời gần sáng thì sòng đã dẹp. Ban ngày là lúc người ta đi kiếm tiền, phải để cho họ đi kiếm ra tiền, tối lại mới có tiền phung phí. Nếu muốn người ta tiêu tiền hoài hoài, phải tạo cơ hội cho họ vung tiền thoải mái, nhưng cũng phải để họ có lúc đi kiếm tiền. Đây là nguyên tắc làm ăn của Lam Hồ Tử.

Lúc này trời chưa tối. Lục Tiểu Phụng đi qua con hẻm dài vắng lặng, khi bước vào sòng bạc Ngân Câu, các bàn đánh bạc đều chưa mở. Cửa vào sòng bạc tuy mở, nhưng những khách quen đều biết quy củ, trời chưa tối thì chẳng có ai vào.

Lục Tiểu Phụng đẩy cửa bước vào, vừa cởi áo choàng và giở nón ra, thì có hai đại hán lực lưỡng bước đến chận đường. Sòng bạc nào cũng phải có thủ hạ bảo vệ, riêng nơi này mướn cũng khá nhiều tay, Đại Ngưu và Hạt Tử là hai tên đáng gờm nhất trong đám.

Hạt Tử (người đui) thực ra chẳng phải bị mù, chỉ là chột mắt. Lúc này hắn ngó Lục Tiểu Phụng, lạnh lùng nói:

- Ngươi có tới đây lần nào chưa?

Lục Tiểu Phụng gật đầu:

- Có tới rồi.

- Đã từng đến đây, thì phải biết quy củ nơi đây!

- Sòng bạc cũng có quy củ?

- Chẳng những có quy củ, mà còn khắt khe hơn chốn nha môn nữa.

Lục Tiểu Phụng bật cười.

Đại Ngưu trừng mắt:

- Trời chưa tối, thì dù là thiên vương đến đây, chúng ta cũng mời đi chỗ khác.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Ta vào coi một chút cũng không được sao?

- Không được!

Lục Tiểu Phụng than một tiếng, cầm lấy áo choàng dợm bước ra, bỗng chàng quay lại nói:

- Ta dám cá năm trăm lượng bạc là ngươi không nhấc bổng nổi cột đá này. Bên trong cửa dọc theo lối

đi, có xếp bốn cột đá khá lớn, xem ra chẳng nhẹ gì. Đại Ngưu cười nhạt, chỉ dùng một tay đã nhấc bổng một cột đá lên. Gã quả có sức mạnh như trâu, bởi thế mới có tên Đại Ngưu.

Lục Tiểu Phụng lại than, cười gượng:

- Xem ra ta thua mất rồi, năm trăm lượng này trao cho ngươi.

Chàng rút ra tờ ngân phiếu năm trăm lượng, kẹp giữa hai ngón tay đưa cho Đại Ngưu. Năm trăm lượng không phải là ít. Hai người mà đi kỹ viện uống rượu, chơi gái cả đêm, cũng dùng không quá hai chục lượng.

Đại Ngưu hãy còn do dự, Hạt Tử đã đưa tay đón lấy tờ ngân phiếu. Gã nhìn thấy tiền, con mắt bị chột cũng nhướng lên, mở to ra. Tấm ngân phiêu quả là đồ thực, chẳng phải giả. Hạt Tử nở nụ cười:

- Bây giờ trời cũng gần tối rồi, khách quan ra ngoài dạo một vòng rồi quay lại, tiểu nhân sẽ tìm cho khách quan vài tay đánh bạc sành nghệ, đánh một trận cho đã.

Lục Tiểu Phụng mỉm cười:

- Ta ở đây đi vòng vòng không được sao?

Đại Ngưu xen vào:

- Không được!

Lục Tiểu Phụng sa sầm nét mặt:

- Đã nói trời chưa tối chưa cho đánh bạc, tại sao ngươi lại đánh cá với ta lúc nãy?

- Ta không có!

- Ngươi không đánh cá với ta, tại sao nhận năm

trăm lượng?

Đại Ngưu đỏ mặt, nghẹn lời không biết cãi sao. Đấu lý không thắng, thì chỉ có nước dùng sức mạnh trấn áp. Đại Ngưu vừa thu tay thành quả đấm, bỗng thấy Lục Tiểu Phụng dùng ngón tay chỉ vào cột đá gã vừa nhấc lên lúc nãy, chỉ thấy cột đá bị đâm lủng một lỗ. Đại Ngưu tái mặt, nắm tay từ từ buông lõng.

Hạt Tử ho khan hai tiếng, dùng tay hích nhẹ Đại Ngưu, cười nói vuốt đuôi:

- Bây giờ cũng sắp tối rồi, vị khách quan này đã một lòng đến đây, chúng ta nếu thực sự đuổi người ta đi thì thực là không biết điều.

Đại Ngưu lập tức gật đầu, nói:

- Vả lại chúng ta nơi đây không xài hột súc sắc đổ chì, cũng không chứa nữ nhân lõa thể, để cho người ta đi vòng vòng xem cũng không sao!

Hắn nhìn tuy thô kệch ngốc nghếch, nhưng kỳ thực chẳng ngu chút nào.

Lục Tiểu Phụng mỉm cười vỗ vai hắn bảo:

- Được lắm, đáng làm bạn! Đánh bạc xong ta dẫn hai người đi Hạnh Hoa Các uống rượu.

Hạnh Hoa Các là kỹ viện cao cấp nhất trong thành, nhưng khí phái vẫn không bằng nơi này, cách trần thiết không xa hoa bằng sòng bạc Ngân Câu. Đảo mắt nhìn một vòng, có thể thấy đại sảnh này thực nguy nga tráng lệ. Đến nơi này có thua vài trăm lượng cũng không tiếc, bởi các bàn đánh bạc nơi đây có đủ loại đủ kiểu.

Cả bốn bên tường đại sảnh có treo những bức họa nổi tiếng. Thế nhưng bức tranh sơn thủy lớn nhất treo ngay chính giữa lại nhìn giống như do một kẻ vô danh tiểu tốt vẽ nên, vì cảnh núi xa xa khuất

trong sương mù bị vẽ thành một khối hỗn loạn, giống như bị vấy mực. Bức tranh này nếu để chỗ khác cũng chẳng nói chi, đằng này lại được treo ngay trong đại sảnh chung với các bức danh họa khác, trông thực bất cập, khiến ai nhìn vào cũng khó hiểu.

Lục Tiểu Phụng như đặc biệt bị thu hút, đứng trước bức tranh ngắm tới ngắm lui, ra vẻ chẳng muốn đi chỗ khác. Đại Ngưu và Hạt Tử đưa mắt nhìn nhau, sắc mặt có vẻ kỳ dị. Hạt Tử đảo tròng mắt, chợt lên tiếng:

- Bức tranh này là do đại cửu vẽ, thực là còn xấu hơn tiểu nhân vẽ nữa! Bên kia có bức tranh của Giang Nam đệ nhất tài tử Đường Giải Nguyên, mới đúng nghĩa là tranh sơn thủy!

Đại Ngưu vội tiếp lời:

- Để tiểu nhân dẫn khách quan qua bên kia xem,

xem xong khách quan sẽ thấy cái bức tranh bên này chỉ là đồ bỏ!

Lục Tiểu Phụng nói:

- Ta muốn xem đồ bỏ.

- Tại sao?

Lục Tiểu Phụng cười bảo:

- Bởi vì tranh sơn thủy đi đâu cũng thấy được, còn tranh đồ bỏ lại rất hiếm thấy!

Đại Ngưu chưng hửng, đỏ cả mặt. Hạt Tử nháy mắt ra hiệu với gã, cả hai len lén đến sau lưng Lục Tiểu Phụng, bất ngờ cùng lúc xuất thủ, mỗi người một bên, ghìm chặc lấy chàng. Lục Tiểu Phụng chẳng có phản ứng gì cả.

Hạt Tử cười nhạt nói:

- Tiểu tử này đáng nghi ngờ, chẳng phải tốt lành gì, không nên tha hắn!

Đại Ngưu đáp:

- Đúng vậy, chúng ta mời hắn ra ngoài, phế bỏ đôi tay của hắn đi rồi tính sau!

Hai người ra tay đắc thủ, đang dương dương đắc ý, bỗng cảm thấy người Lục Tiểu Phụng như nặng trì xuống, mà cả hai lại bị nhấc bổng lên. Lục Tiểu Phụng đập hai tay vào nhau, chỉ nghe "cốp" một tiếng lớn, cái đầu của Đại Ngưu tông vào đầu của Hạt Tử, cả hai té xuống ngất đi.

Lục Tiểu Phụng bỏ hai người xuống, ngửng đầu lên nhìn bức tranh, lắc đầu lẩm bẩm:

- Các ngươi nói chẳng sai, bức tranh này đúng là đồ bỏ!

Đột nhiên chàng đưa tay kéo bức tranh xuống, thì thấy lộ ra một khung cửa ngầm trên tường. Lục Tiểu Phụng mắt sáng lên, mỉm cười:

- Tranh tuy là đồ bỏ, nhưng đồ bỏ thực sự, xem ra hãy còn ở đằng sau cánh cửa này.

Chàng nhắm mắt, dùng một ngón tay sờ theo mép cửa trên tường, dò được hai lần, bỗng dùng lực nhấn mạnh, miệng hô khẽ "mở ra!" Cánh cửa ngầm quả nhiên mở ra, bên trong lộ ra mười mấy bậc thềm đá, dắt xuống phía dưới đến một địa đạo! Địa đạo có thắp đèn, dẫn đến một cánh cửa. Trước cửa có hai đại hán cầm đao đứng canh. Hai người này mắt nhìn trừng trừng như người gỗ, Lục Tiểu Phụng đứng sờ sờ trước mặt hai người, mà họ như chẳng thấy gì.

Lục Tiểu Phụng ho nhẹ một tiếng, mà hai người cũng không nghe. Bỗng "cách" một tiếng, cánh cửa ngầm bên trên đóng sầm lại. Lục Tiểu Phụng thử

bước tới, chỉ thấy hai đại hán kia vẫn im lìm bất động, không ngăn cản gì cả. Chàng đưa tay đẩy cửa, liền thấy cửa mở ra, bên trong đèn sáng rực rỡ, có hai người ngồi, trong đó có một người chàng nhận ra được.

Một người là một nữ nhân đang để tay bên má, trong tay cầm chén thủy tinh có chứa mỹ tửu màu hổ phách. Nàng lạnh lùng nhìn Lục Tiểu Phụng, hỏi:

- Sao mãi đến bây giờ công tử mới đến đây?

LỤC TIỂU PHỤNG

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 2

Căn Hầm Bí Mật

Thì ra là người đẹp "băng sơn", tay cầm chén rượu, mình mặc áo màu xanh nhạt, đang ngồi đối diện với Phương Ngọc Phi. Chàng đang mỉm cười, nâng chén rượu mời Lục Tiểu Phụng.

Lục Tiểu Phụng cũng cất tiếng cười thật lớn. Phương Ngọc Phi nói:

- Nghe nói Lục Tiểu Phụng càng giận thì càng cười nhiều.

Lục Tiểu Phụng vẫn cười chưa dứt.

Phương Ngọc Phi cười gượng:

- Ta biết ngươi đang giận ta, nhưng rõ ràng là ta có khuyên ngươi trước rồi mà!

Lục Tiểu Phụng:

- Ta cũng nhớ có một người bạn khuyên ta không nên trèo băng sơn, tên là Phương Ngọc Phi, ngươi có đúng là hắn không?

Phương Ngọc Phi:

- Ta vốn cũng muốn cải trang thành người khác, nhưng lại sợ giả không giống!

Lục Tiểu Phụng:

- Ngươi vẫn có thể cải trang thành Lục Tiểu

Phụng!

Phương Ngọc Phi biến sắc, nụ cười gượng cũng tắt. Lục Tiểu Phụng quay qua "băng sơn":

-Thế còn cô nương, có phải tên thực là Lãnh Nhược Sương chăng?

Phương Ngọc Phi đột nhiên chen vào:

- Nàng ta không phải họ Lãnh!

- Bộ ngươi biết nàng là ai?

- Ta biết rõ hơn bất cứ ai khác, vì lúc nàng mới sinh ra, có ta đứng bên cạnh.

- Thì ra nàng là em gái của ngươi!

- Đúng vậy, em gái ta có tên là Phương Ngọc Hương.

Người thứ ba, ngồi giữa hai anh em họ Phương, là một nam nhân tuổi độ trung niên, có dáng vóc thư sinh, ăn mặc rất chải chuốt. Gương mặt y thuộc loại mi thanh mục tú, răng trắng môi hồng; lúc trẻ hẳn không ít người đã bảo y giống như con gái. Y xem ra đã đứng tuổi, nhưng trông vẫn có nét nữ nhân.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Nếu cô nương kia là Phương Ngọc Hương, thì các hạ hẳn phải là Lam Hồ Tử (gã râu đen). Nhưng ta thực không hiểu một người như các hạ tại sao tự xưng là Lam Hồ Tử?

- Một người có ngoại hình như tại hạ, vốn không nên làm cái nghề mở sòng bạc này, chẳng qua vì mở sòng bạc không phải là chuyện dễ, nếu bề ngoài nhìn tựa văn nhân tú khí thì rất dễ bị lấn áp. Bởi vậy tại hạ phải nghĩ ra một phương kế đặc biệt.

- Kế gì?

Lam Hồ Tử không trả lời ngay, mà quay đầu sang bên dùng ống tay áo che mặt. Khi y quay đầu lại thìh tuôn mặt đã biến hẳn, hóa ra một gã răng hô mặt tái, mày thô mắt trợn, lại có thêm một bộ râu rậm rạp đen láy phủ quanh miệng.

Lục Tiểu Phụng sững người nhìn, rồi phá cười lớn:

- Ta hiểu ra rồi, Lam Hồ Tử quả nhiên có ngón nghề, không làm ta thất vọng.

Lam Hồ Tử mỉm cười, đáp:

- Lục công tử cũng không hổ danh là Lục Tiểu Phụng, không làm tại hạ thất vọng.

- Ta chưa hiểu?

- Chúng tôi đã đoán chắc sớm muộn gì Lục công tử cũng tìm đến nơi đây!

Lục Tiểu Phụng than:

- Ta vốn không nghĩ sẽ tìm ra được chỗ này.

- Nhưng công tử đã tìm đến nơi.

- Đó chẳng qua là nhờ vận may, ta gặp một thằng nhỏ biết giả tiếng chó sủa.

- Trẻ nít thiếu gì đứa biết giả tiếng chó sủa?

- Nhưng có những người chỉ nhờ vào cái miệng, có thể tạo ra đủ thứ tiếng, chứ không riêng gì tiếng chó sủa.

Lam Hồ Tử cười khà khà, tiếp lời:

- Tại hạ còn biết có một người có thể giả tiếng

nước chảy, tiếng xe qua cầu, thậm chí cả tiếng nhiều người mua hàng trả giá nữa.

- Xem ra người này chẳng những cái miệng có tài, mà còn biết thuật phúc ngữ!

- Lục công tử không ngờ cũng biết ngón nghề này.

- Trong một trăm thứ, hết tám chục thứ ta biết đến. Một người như ta đây vốn phải rất dễ phát tài, chỉ tiếc là ta có một cố tật!

- Tật gì?

- Ta thích nữ nhân, mà thường hay thích đúng những người không nên thích. Bởi vậy ta tuy thông minh, thạo việc, nhưng thường bị gạt hoài!

Lam Hồ Tử cười:

- Nam nhân nào chưa bị nữ nhân gạt qua một lần, thì chẳng phải nam nhân thứ thiệt!

Lục Tiểu Phụng than:

- Cũng bởi ta là một nam nhân chân chính, nên mới tự nhận anh hùng, tự nguyện đi hộ tống nội nhân của các hạ, để ngồi trên xe với nàng ấy đi hết một vòng, mà còn khờ dại ngoan ngoãn để cho nàng bịt mắt.

- Lúc đó Lục công tử hẳn không ngờ nàng ấy sẽ đưa công tử đến đây?

- Mải đến lúc ta gặp thằng nhỏ biết nhại tiếng kia, mới chợt nghĩ ra tối hôm qua, những âm thanh của khu chợ đêm và tiếng nước chảy mà ta nghe được, thật ra chỉ là do một người tạo ra.

Lam Hồ Tử đắc ý:

- Người này chẳng những biết giả tiếng, mà còn biết đánh xe ngựa nữa.

- Vậy những âm thanh của sòng bạc mà ta nghe được trong căn phòng trống kia, cũng là do hắn tạo ra?

- Không phải do hắn!

Lục Tiểu Phụng ngạc nhiên:

- Chẳng phải do hắn? Có lý nào tự căn phòng lại phát ra tiếng?

Lam Hồ Tử giải thích:

- Căn phòng đó nằm ngay bên dưới sòng bạc, chỉ cần mở cửa ngầm trên nóc phòng thì có thể nghe được rất rõ những âm thanh bên trên vọng xuống.

- Hèn gì ta nghĩ hoài không thông, làm sao nàng

ấy đi ra khỏi căn phòng đó được.

- Bây giờ Lục công tử có đoán ra được tại sao chúng tôi phải làm như vậy chưa?

- Bọn các hạ cố ý lừa ta thất điên bát đảo, chẳng biết đêm qua đã đi đâu, lại giả dạng ta đi gây án mạng, mục đích để bắt ta lãnh họa dùm chứ gì!

- Không phải vậy!

- Chẳng phải hay sao?

- Chúng tôi không muốn giá họa cho công tử, mà là muốn nhờ công tử làm dùm một việc!

Phương Ngọc Phi tiếp lời:

- Chỉ cần việc này hoàn tất, bọn ta sẽ lập tức minh oan cho ngươi, chẳng những thế mà ngươi muốn sao cũng được!

Lục Tiểu Phụng cười nhạt:

- Ta muốn ngươi làm anh vợ ta (đại cữu) ngươi có chịu không?

Lam Hồ Tử chen vào:

- Được! Bạn bè như tay chân, vợ như áo quần, áo quần lúc nào cũng có thể thay được!

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Thế các hạ thay mấy lần rồi?

Lam Hồ Tử đáp:

- Chỉ mới thay một lần, dùng bốn đổi lấy một!

Lục Tiểu Phụng bật cười dòn:

- Thực không ngờ loại người như các hạ cũng sống được trong nghề buôn bán.

Trên chiếc giá sách để sát tường đằng sau Lam Hồ Tử có để mấy bức tranh cuộn lại, y bước đến lấy ra một bức, đưa cho Lục Tiểu Phụng.

Lục Tiểu Phụng cầm lấy, hỏi:

- Tranh này ai vẽ?

Lam Hồ Tử đáp:

- Do Lý thần đồng vẽ!

- Lý thần đồng là một nhân vật như thế nào?

- Lúc trước y là tiểu cữu của tại hạ!

Lục Tiểu Phụng đang tính mở tranh ra xem, nghe nói thế vội cuộn lại:

- Tranh của ai khác ta đều muốn xem, nhưng tranh của vị nhân huynh này ta thực không dám lãnh

giáo.

Lam Hồ Tử cười:

- Thì Lục công tử cứ mở ra xem đi, tranh tệ cỡ nào cũng đâu đến nỗi làm sợ chết người.

- Ta không phải lo bị sợ chết người, mà là không muốn bị tức chết đi!

Tuy nói vậy, nhưng chàng cũng mở bức tranh ra xem. Tranh vẽ bốn nữ nhân, trong đó có ba người trẻ hơn, kẻ thì hái hoa, người thì bắt bướm. Người thứ tư trông lớn tuổi hơn, ra dáng một mệnh phụ nghiêm khắc, đường hoàng ngồi bên bồn hoa, như thể đang giám thị ba cô gái kia.

Lam Hồ Tử lên tiếng:

- Bốn người này vốn đều là nội nhân của tại hạ.

Lục Tiểu Phụng nhìn người trong tranh, lại nhìn qua Phương Ngọc Hương, miệng lẩm bẩm:

- Thì ra các hạ dùng bốn đổi một cũng không phải là lỗ!

Lam Hồ Tử nói tiếp:

- Lý thần đồng trước giờ chẳng biết sợ ai, duy chỉ sợ chị của hắn. Lúc vẽ bức tranh này, đương nhiên hắn đâu dám làm cho chị hắn khó nhìn, đành phải vẽ những người khác xấu đi một chút. Nếu chiếu theo hình này, thì dù Lục công tử có tìm ra bà ấy, cũng khó lòng mà nhận ra!

Lục Tiểu Phụng trố mắt:

- Tại sao ta phải đi tìm bọn họ?

- Bởi vì tại hạ cần nhờ công tử đi kiếm họ!

- Không lẽ các hạ muốn đem vợ cũ của mình tống cho ta?

- Tại hạ chỉ muốn nhờ Lục công tử tìm họ, để đòi lại một vật.

- Là vật gì?

- La Sát bài.

Lục Tiểu Phụng nhíu mày, mặt cũng hơi biến sắc. Chàng chưa hề nhìn thấy La Sát bài, nhưng đã có nghe qua.

La Sát bài là một miếng ngọc bài, loại ngọc cổ ngàn năm, tương truyền có thể sánh với viên Hòa Thị Bích mà năm xưa Tần Vương đã không tiếc đất, dùng mười tám thành Yến Vân để đánh đổi lấy. Ngọc bài không lớn lắm, mặt chính có khắc hình bảy mươi hai vị thiên ma, ba mươi sáu vị địa sát. Mặt trái của miếng ngọc có khắc một bộ kinh chữ Phạn, nghe nói từ đầu

đến cuối ngót hơn một ngàn chữ.

Lam Hồ Tử nói tiếp:

- Miếng ngọc bài chẳng những tự nó đã có giá trị liên thành, mà còn là bảo vật của Tây Phương Ma Giáo. Phàm đệ tử Ma Giáo dưới gầm trời này, hễ nhìn thấy miếng ngọc bài này thì cũng như chính giáo chủ giá lâm!

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Ta biết chứ!

- Công tử đương nhiên cũng biết!

- Điều ta không hiểu là làm sao các hạ lại có miếng ngọc bài này trong tay?

- Có người chơi bài thua cháy túi, đem miếng ngọc bài ra đổi với tại hạ, để lấy năm mươi vạn lượng

chơi tiếp, và rồi qua một đêm cũng thua sạch luôn!

- Người này quả là số xui!

- Trong vòng mười ba năm qua, kẻ thua bạc nhiều nhất tại sòng bạc Ngân Câu này phải kể là người này!

- Lúc đó ngươi vẫn chưa biết y là ai?

- Tại hạ lúc đó chỉ biết hắn tên là Ngọc Thiên Bảo, không bao giờ ngờ được hắn là con trai của Tây Phương Ngọc La Sát.

Tây Phương Ngọc La Sát là một người như thế nào? Là nam hay nữ? Đẹp xấu ra sao? Chẳng ai biết cả! Chưa có ai trông thấy bộ mặt thật của y.

Tuy nhiên ai cũng tin rằng gần đây trong chốn võ lâm, y là một nhân vật thần bí, đáng sợ nhất! Thân thế y hoàn toàn bí mật, võ công bí hiểm, lại lập ra một

giáo phái rất đáng sợ, đó là Tây Phương Ma Giáo.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Lúc ấy Ngọc Thiên Bảo đến một mình à?

Lam Hồ Tử đáp:

- Chẳng những đi một mình, mà hình như là lần đầu tiên đến Trung Nguyên.

Những người trẻ tuổi sống nơi quan ngoại, hầu hết đều muốn đến thăm đất Trung Nguyên hoa lệ.

Lục Tiểu Phụng than:

- Có lẽ vì lần đầu tiên đến đây, hắn chưa có kinh nghiệm nên mới xảy ra chuyện không may!

Lam Hồ Tử kể tiếp:

- Tại hạ nhận ra lai lịch của hắn, nên không dám

nhận miếng ngọc bài của hắn đưa ra, nhưng hắn cứ một mực đòi đổi cho bằng được!

- Chắc là hắn sốt ruột muốn gở lại năm mươi vạn lượng.

- Tại hạ nhận miếng ngọc mà trong lòng cứ sợ phập phồng, không biết nên cất đâu cho ổn.

- Vậy rồi các hạ giấu chỗ nào?

- Tại hạ đem dấu dưới giường, trong một cái tủ đựng tiền bằng sắt.

- Thế bây giờ đâu rồi?

Lam Hồ Tử than dài:

- Miếng ngọc đã không cánh mà bay mất!

- Các hạ có biết ai lấy chăng?

- Chỉ có hai người có thể mở được cái tủ sắt ấy.

- Ngoại trừ các hạ là một, còn ai nữa?

- Còn Lý Hà!

- Có phải là người đàn bà ngồi bên giàn hoa trong bức họa chăng?

- Tại hạ cưới bà ta làm vợ đã hơn mười năm, chưa bao giờ thấy bà lấy một vật gì, thậm chí là một cuốn sách!

- Bà ấy lấy ngươi đã mười mấy năm, vậy mà ngươi gạt sang một bên dễ dàng vậy sao?

- Tại hạ có cho mỗi người họ năm vạn lượng!

- Dùng năm vạn lượng bạc để mua lấy tuổi xuân trong mười mấy năm trời của một người đàn bà, cái kiểu mua bán này hay nhỉ!

- Tại hạ cũng biết là bốn người họ rất bất mãn, nên mới...

- Nên họ mới đánh cắp luôn miếng ngọc bài cho hả giận!

Lam Hồ Tử gượng cười:

- Nhưng mà bà ta làm như vậy thì quá ác độc, vì bà ta biết rõ tại hạ nếu không có ngọc bài đưa ra, thì môn hạ của Tây Phương Ma Giáo nhất định sẽ không buông tha tại hạ!

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Thì càng yêu nhiều, càng hận sâu, cũng có thể bà ấy muốn lấy mạng các hạ.

- Nhưng mà tại hạ không muốn lấy mạng bà ta, tại hạ chỉ muốn đòi lại ngọc bài mà thôi!

- Các hạ biết họ đi đâu không?

- Bọn họ đã xuất quan, ban đầu hình như định đi về hướng Bắc, không hiểu sao đến ngang sông Tùng Hoa, ngay vùng phụ cận Lao Sô bèn dừng lại, như thể là chuẩn bị trú nơi đó qua mùa đông.

- Bây giờ là tháng mười, bộ các hạ thực sự muốn bắt ta vượt vạn dặm, đến cái chỗ lạnh cóng người kia để tìm bọn họ sao?

- Công tử có thể đi mua áo da dê chuẩn bị trước khi đi!

Lục Tiểu Phụng làm thinh.

Lam Hồ Tử lên tiếng:

- Công tử có cao kiến gì xin nói ra để chúng ta thương lượng.

- Ta chỉ muốn nói hai chữ!

- Là hai chữ gì?

- Tái kiến!

Nói xong Lục Tiểu Phụng đứng dậy bỏ đi.

Lam Hồ Tử điềm nhiên không ngăn cản chàng, lại mỉm cười bảo:

- Công tử đi thực sao? Vậy thì tại hạ xin thất lễ, không tiễn vậy!

Y có muốn tiễn cũng không kịp, vì Lục Tiểu Phụng đã lao ra khỏi cửa như con thỏ đang bị rượt đuổi.

Bên ngoài cửa, hai đại hán đứng sững như người gỗ vẫn còn đó, chỉ nghe tiếng Phương Ngọc Phi vọng ra:

- Tiệc rượu bày ra ngon lành vậy mà chẳng uống một chén đã bỏ đi, thực là uổng phí!

Tiếng Phương Ngọc Hương lạnh lùng tiếp theo:

- Có những người trời sinh căn cốt hèn mạt, rượu thưởng không chịu nhận, lại đòi uống rượu phạt!

Lục Tiểu Phụng giả điếc làm ngơ. Nội trong tháng này chàng đã gặp chuyện rắc rối quá nhiều, nên định bụng nghỉ ngơi một thời gian, không lo đến chuyện người khác nữa. Vả lại, Âu Dương Tình vẫn còn ở kinh thành, một mặt dưỡng thương, một mặt ở chơi với tân phu nhân của Tây Môn Xuy Tuyết, vì nàng ấy sắp sanh. Lục Tiểu Phụng đã hẹn với họ là khi trời đổ tuyết, chàng nhất định sẽ đến kinh thành thăm hai người.

Chàng nghĩ đến đôi mắt chan chứa nhu tình của Âu Dương Tình, bèn quyết định sáng sớm ngày mai

sẽ khăn gói lên đường về kinh đô.

Mười tám bậc thang, Lục Tiểu Phụng bước vài bước đã lên đến bậc trên cùng. Chàng vừa mở hé cánh cửa ngầm, thì nghe bên ngoài có tiếng người cười nói:

- Lão nhân gia muốn uống rượu, đánh bạc, cứ nói tiểu nhân một tiếng là xong ngay!

Lại nghe người kia lạnh lẽo đáp:

- Nói với ngươi? Ngươi là cái thá gì hử?

Giọng nói người này như xoáy vào tai, ra vẻ tự cao tự đại, mở miệng là mắng người.

Lục Tiểu Phụng than thầm, không cần nhìn cũng biết người này là ai.

Nhưng chàng cũng không nhịn được, bèn lấy

ngón tay khẽ vạch bức họa treo ngoài tường sang bên một chút, liền nhìn thấy ông già áo xanh có thêu hình quái thú trên áo, đang đứng ngay cửa chắp hai tay sau lưng, đảo đôi mắt sáng quắc nhìn vòng vòng đại sảnh. Người đứng sau lưng lão cười nói vuốt đuôi, chính là viên quan Dương bộ đầu. Lại nhìn sang bên cạnh, chàng thấy hai ông già kia cũng đến đây, sắc mặt cũng nghiêm nghị lạnh lùng, ánh mắt cũng sắc bén đáng sợ, hai bên huyệt Thái Dương nhô cao, chứng tỏ nội công của họ thâm sâu không biết đâu mà dò.

Ba lão quái này đến lúc nào?

Lục Tiểu Phụng thở dài, nhè nhẹ đóng cửa lại, lộn một vòng nhảy xuống mấy bậc thềm đá, để đi trở lại. Hai đại hán như người gỗ kia nhìn chàng quay lại, trong mắt hình như có ý cười chế giễu.

Lần này Lục Tiểu Phụng ngang nhiên bước vào,

lớn tiếng:

- Các người mau chuẩn bị rượu đi, kẻ không chịu uống rượu thưởng, chỉ thích uống rượu phạt đã đến đây!

Anh em họ Phương và Lam Hồ Tử đứng nhìn chàng uống một hơi hết mười ba chén! Chàng lại uống thêm ba chén nữa, mới khà một tiếng rồi hỏi:

- Uống như vậy đủ không?

Lam Hồ Tử cười:

- Rượu phạt xem ra còn ngon hơn rượu thưởng phải không?

- Chỉ cần có rượu mà không mất tiền mua là ngon rồi!

Lục Tiểu Phụng ngồi phệt xuống ghế, chăm

chăm nhìn Lam Hồ Tử, chợt hỏi:

- Ngươi thực sự sợ Ngọc La Sát ư?

- Phải!

- Nhưng ngươi lại có can đảm đi giết Ngọc Thiên Bảo?

- Tại hạ không có gan dường ấy đâu, hắn không phải chết dưới tay tại hạ. Nhưng tại hạ biết hung thủ là ai, chỉ cần công tử giúp tại hạ lấy lại La Sát bài, tại hạ sẽ giúp công tử bắt hung thủ giao cho Tuế Hàn Tam Hữu!

- Tuế Hàn Tam Hữu? Có phải là Tuế Hàn Tam Hữu ở trên đỉnh Côn Luân trong động Thiên Long đó chăng?

- Họ ẩn cư trong đó đã hơn hai mươi năm, không ngờ công tử cũng biết đến danh họ!

- Ta không ngờ họ vẫn còn sống.

- Công tử chắc còn không ngờ bây giờ họ đều là hộ pháp trưởng lão của Tây Phương Ngọc La Sát.

- Y có thể thu phục được ba lão quái này, xem ra bản lãnh chẳng phải tầm thường!

- Cũng may tại hạ còn một cách đối phó với y!

- Cách gì?

- Trước hết phải tìm ra La Sát bài trao lại cho y, sau đó tìm ra hung thủ giết chết con trai của y, rồi tìm nơi nào trốn cho xa, vĩnh viễn không gặp lại y nữa!

Lục Tiểu Phụng cười gượng:

- Xem ra chỉ có cách duy nhất này thôi!

Lam Hồ Tử tiếp lời:

- Bởi vậy công tử nên nhân lúc trời chưa lạnh quá, mau đến Lao Sô đi!

- Ngươi có chắc chắn là Lý Hà ở đó không?

- Bà ta nhất định có ở đó!

- Làm sao ngươi biết?

- Tại hạ đương nhiên có cách để biết được chứ.

- Đến nơi đó rồi, ta chắc chắn sẽ tìm ra bà ấy?

- Chỉ cần công tử chịu đi, thì dù tìm không ra bà ta, cũng sẽ có người dắt công tử đi kiếm.

- Là ai?

- Đến lúc đó, tự nhiên sẽ có người liên lạc với công tử.

- Ba lão quái còn ở ngoài kia, làm sao ta đi ra?

Lam Hồ Tử cười nhẹ:

- Hang thỏ lúc nào cũng có ba ngách hang, nơi đây đương nhiên không phải chỉ có một lối ra!

Y quay người lại, kéo tấm màn thêu trên tường sang bên, thì thấy lộ ra một khung cửa ngầm.

Lục Tiểu Phụng không nói câu nào, đứng dậy đẩy cửa đi ra.

Lam Hồ Tử nói thêm:

- Công tử không cần sợ ba lão ấy đuổi theo. Nếu họ biết công tử đi tìm La Sát lệnh, tuyệt đối sẽ không động đến một cái lông chân của công tử.

Lục Tiểu Phụng đột nhiên quay lại hỏi:

- Ngọc Thiên Bảo là con trai của Ngọc La Sát, dĩ nhiên chẳng phải kẻ ngu đần, vậy ai đã thắng năm

mươi vạn lượng bạc của hắn?

Phương Ngọc Hương lên tiếng:

- Là tôi!

Phương Ngọc Phi nói tiếp:

- Tiền đến dễ mà đi cũng dễ, không đầy hai ngày, hắn lại thua tiếp vạn lượng.

- Thua ai?

Lam Hồ Tử đáp:

- Thua tại hạ!

Lục Tiểu Phụng bật cười lớn:

- Cái này phải gọi là rồng xứng với rồng, phụng xứng với phụng, cũng như giun xứng với dế!

Chàng nói xong bước đi thẳng ra ngoài. Bên ngoài còn một lần cửa nữa, chàng đưa tay gõ thử, nghe tiếng "coong", quả nhiên là cửa sắt. Lại đi qua một đường hầm, bước lên mười mấy bậc thang, thì đã lên đến mặt đất, có thể nhìn thấy sao sáng đầy trời.

Đêm đã khuya, một cơn gió tạt qua. Lục Tiểu Phụng bất giác rùng mình, cảm thấy thật lạnh, vì chàng nghĩ đến ngày mai phải đi xa thật xa, nghĩ đến Tùng Hoa giang, nơi băng đóng quanh năm, nghĩ đến khu Lao Sô nằm trên mặt băng. Chàng tưởng như có thể cảm được cái rét khủng khiếp kia, mà bây giờ chỉ mới là cuối thu.

LỤC TIỂU PHỤNG

Cổ Long

Quyển 4
Chương 3

Diễm Phúc Trời Ban

Ai cũng biết Lục Tiểu Phụng là một lãng tử. Tính lang bạt cũng là một tật bệnh, giống như chứng ung thư, muốn trị thì khó, muốn nhiễm không dễ. Bởi vậy bất luận là ai cũng không thể nào một sớm một chiều trở thành lãng tử. Nhưng nếu có người đột nhiên biến thành kẻ lang bạt kỳ hồ, hẳn phải có nguyên do rất đặc biệt.

Có người kể rằng Lục Tiểu Phụng vào năm mười bảy tuổi, đã gặp phải chuyện buồn đến độ có thể nhảy sông tự tử, mà chàng không nhảy sông, chỉ vì

chàng đã biến thành một lãng tử. Đã là lãng tử thì chàng chẳng còn muốn nhảy sông, trừ phi lúc ấy nước sông ấm áp, lại có cô gái đẹp đang tắm, mà chàng cũng thông thạo thủy tánh! Phàm những lãng tử thường không thích ép mình chịu khổ, bởi vì họ biết rõ là trên thế gian chỉ có mỗi mình họ biết chăm sóc cho chính mình. Lục Tiểu Phụng từ trước đến nay rất biết tự chiếu cố chính mình. Nếu có xe đi, chàng quyết chẳng đi bộ, nếu có đủ tiền ở tại quán trọ giá năm lượng mỗi ngày, chàng quyết chẳng ở chỗ rẻ hơn.

Lục Tiểu Phụng đang nằm trên giường. Chàng đã tắm rửa, ăn cơm tối no nê, lại uống đủ hai cân Trúc Diệp Thanh. Trong lúc này hẳn ai cũng muốn nhắm mắt đánh một giấc. Chàng đã nhắm mắt nhưng chưa ngủ được, vì có rất nhiều chuyện phải suy nghĩ. Chuyến đi kỳ này có chỗ không ổn, nhưng chàng chưa nghĩ ra không ổn chỗ nào.

Mỗi lần nhắm mắt lại, trong trí chàng lại hiện ra hình ảnh hai nữ nhân.

Một người mặc chiếc áo lụa xanh mềm rũ, nhẹ bay như sương khói, gương mặt xinh đẹp không chút phấn sáp, nhưng ra vẻ lạnh băng như một khối băng sơn. Còn người kia thì tựa ánh nắng mùa xuân, như dòng suối chảy êm dưới ánh dương quang ấm áp, vừa ôn nhu, ủy mị, lại dịu dàng.

Nhất là đôi mắt của nàng, khi nhìn ai là tưởng chừng như hớp hồn người đó được.

Lục Tiểu Phụng còn chưa bị hớp hồn, là vì nàng chưa thật sự chạm mắt với chàng. Nhưng mà chàng thì vẫn luôn để ý đến nàng. Chẳng những thế, cả hai ngày nay lúc nào chàng cũng trông thấy cô gái này. Nàng đi theo sau Lục Tiểu Phụng, như thể có sợi dây vô hình trói nàng kéo theo.

Lục Tiểu Phụng đã từng đi theo dõi người khác, cũng từng bị người ta theo dõi, nhưng đây là lần đầu tiên chàng bị ba nhóm khác nhau bám theo đuôi cùng một lúc. Cô gái kia kể như là một. Nhóm thứ hai có năm người, bao gồm đủ cao thấp già trẻ. Tất cả đều cởi ngựa cao to, lưng đeo trường kiếm hoặc đại đao, người nào người nấy mặt mày hung dữ, ra vẻ chẳng coi Lục Tiểu Phụng vào đâu. Lục Tiểu Phụng cũng vờ như không biết có bọn họ. Thực ra, chàng không biết bọn họ là ai, tại sao đi theo đuôi chàng.

Nhóm thứ ba gồm có ba lão học sĩ mặc nho phục, lưng đeo đai vuông, ngồi trong cỗ xe lớn có thư đồng theo hầu, lại mang theo bình trà chung rượu, như thể đang đi du sơn ngoạn thủy. Lục Tiểu Phụng đã nhận ra ba ông già này. Cho dù họ có cải trang thế nào đi nữa, vẫn không biến đổi được vẻ mặt ngạo mạn lạnh lùng, xem thường thế nhân. Ba người này dĩ nhiên chính là Tuế Hàn Tam Hữu, hộ pháp trưởng lão

của Tây Phương Ma Giáo.

Lục Tiểu Phụng trọ tại Thiên Phúc khách điếm, hai nhóm người này có theo vào chung một quán trọ chăng? Bọn họ định đối phó với chàng như thế nào? Có phải chuẩn bị đêm nay động thủ chăng? Chàng than thầm trong bụng, chẳng phải sợ người ta đến kiếm chuyện, nhưng cứ nằm dương mắt chờ người đến sinh sự thì quả là khó chịu.

Ngay lúc chàng than thầm, bên ngoài đột nhiên có tiếng gõ cửa. Đến rồi! Rốt cuộc cũng đến rồi! Nhưng là phe nào đây? Nên chuẩn bị ra sao?

Lục Tiểu Phụng nằm dài trên giường, chẳng thèm lên tiếng hỏi, chàng lớn giọng nói:

- Vào đi!

Cửa mở ra, thì ra chỉ là một gã chạy việc bưng bình nước vào. Lục Tiểu Phụng thở phào nhẹ nhõm,

nhưng chàng không khỏi cảm thấy thất vọng, vì chàng đang mong người ta đến kiếm chuyện sớm một chút.

Gã chạy việc lấy cớ mang nước vào pha trà, nhưng nhìn có vẻ như đang toan tính chuyện gì. Vừa pha trà, gã vừa bắt chuyện:

-Trời lạnh dữ, y như đến tháng chạp vậy.

Lục Tiểu Phụng nhìn hắn, chờ nghe hắn nói thêm cái gì nữa. Quả nhiên hắn nói tiếp:

- Thời tiết rét như vầy, một mình muốn ngủ thực khó!

Lục Tiểu Phụng cười nói:

- Có phải ngươi muốn giúp ta tìm một nữ nhân ngủ chung cho ấm?

Gã chạy việc cũng cười nói:

- Khách quan có muốn không?

- Nữ nhân thì muốn chứ, nhưng còn phải xem là người như thế nào?

Gã chạy việc cười tít mắt:

- Người khác thì tiểu nhân không dám nói, nhưng mà cô gái này thì bảo đảm khách quan sẽ hài lòng, bởi vì...

- Vì sao?

Gã chạy việc cười cười, hạ thấp giọng ra vẻ bí mật:

- Cô gái này không phải người địa phương, cũng không phải hành nghề này, mà trừ khách quan ra, nàng ấy xem ra chuẩn bị không tiếp ai khác nữa.

- Chẳng lẽ là nàng ấy bảo ngươi đến tìm ta?

Gã chạy việc gật đầu. Lục Tiểu Phụng mắt sáng lên, chàng đang liên tưởng đến hình ảnh cô gái dịu dàng như dòng suối mùa xuân. Chàng đoán chẳng sai. Gã chạy việc quả nhiên dắt đến nàng ấy.

- Vị này là Đinh cô nương, Đinh Hương Di, còn vị này là Lục công tử. Hai vị hẳn có nhiều chuyện để nói, tiểu nhân xin lui bước.

Nói xong, gã cười một cách ám muội, lui ra đóng cửa lại.

Đinh Hương Di đứng cúi đầu, tay mân mê chéo áo. Nàng không nói gì, Lục Tiểu Phụng cũng chẳng mở miệng. Chàng muốn xem thử cô gái này định giở trò gì.

Ánh đèn chiếu rõ dáng mỹ nhân. Nàng vẫn không nói gì, nhưng đột nhiên đưa hai ngón tay kéo

nhẹ dải áo. Dải áo tuột ra, áo cũng rơi theo, bộ ngực trắng như tuyết ngọc có hai điểm hồng bỗng nhiên hiện ra trước mắt Lục Tiểu Phụng. Chàng giựt mình, không ngờ y phục của nàng chỉ dùng một sợi thắt lưng cột lại, lại càng không tưởng tượng được là dưới lớp y phục đó nàng chẳng mặc gì cả, ngay đến một sợi thắt lưng cũng không. Loại y phục này quả là còn dễ trút bỏ hơn là tã của trẻ nít. Lúc nãy còn là một thục nữ e lệ, mà bây giờ đột nhiên giống như trẻ sơ sinh, trên người không một mảnh vải.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Cô nương làm chuyện khác có thẳng thắng mau mắn như vậy không?

Đinh Hương Di lắc đầu, đáp:

- Lúc thiếp chơi trò trốn tìm, thì thích vòng vo chứ không thích đi thẳng.

Nàng mỉm cười, mở to đôi mắt ngây thơ nhìn vào mắt Lục Tiểu Phụng nói tiếp:

- Nhưng công tử mong thiếp đến đâu phải để chơi trốn tìm!

Lục Tiểu Phụng thừa nhận:

- Đúng vậy!

Đinh Hương Di cười nụ:

- Thiếp cũng chẳng phải đến để chơi trốn tìm.

Lục Tiểu Phụng cười gượng:

- Tại hạ cũng nhận ra điều đó.

Đinh Hương Di êm giọng nói tiếp:

- Công tử đã biết mục đích đến đây của thiếp, thiếp cũng biết công tử muốn gì. Vậy tại sao chúng ta

phải giả vờ vòng vo làm gì?

Nét cười của mỹ nhân thật quyến rũ, nhưng càng quyến rũ hơn nữa, chẳng phải chỉ ở khuôn mặt của nàng, mà là những chỗ được phô bày ra, những chỗ mà nam nhân không nên nhìn nhưng vẫn muốn xem!

Lục Tiểu Phụng cảm thấy tim đập thình thình, máu nóng phừng phừng, cổ họng như khô cả lại. Đinh Hương Di hiển nhiên nhìn ra những phản ứng khác thường của chàng. Nàng từ từ bước đến bên giường, đột nhiên chui tọt vào trong chăn với chàng, tựa như con cá lội dưới nước, rất uyển chuyển, rất tự nhiên. Nhưng thân thể của nàng dĩ nhiên không giống cá.

Bất luận trong sông, hồ, hay biển đều không thể nào có được một thân cá trắng muốt, êm ái, và ấm áp như con cá này. Chàng than thầm, chuẩn bị đầu hàng

trước sự cám dỗ đáng yêu này.

Lục Tiểu Phụng vừa đưa tay lên, bỗng "vút, vút, vút" ba tiếng xé gió, từ ngoài cửa sổ bay vào cùng một lúc ba cây kim thoa, ba ngọn phi đao, và ba mũi tụ tiễn, nhắm ngay phía hai người phóng đến, nhanh như điện chớp. Đinh Hương Di thất sắc, chưa kịp kêu thành tiếng, thì chín món ám khí kia đang trên không trung tự nhiên rớt xuống cả, mỗi món đều bị gãy thành hai đoạn.

Đinh Hương Di đang há hốc miệng chưa kịp hoàn hồn, bỗng nghe "binh" một tiếng, một người cầm cương đao tung cửa xông vào. Người này mặc khinh trang bó sát thân, trông khí thế dũng mãnh, động tác chính xác, hiển nhiên là một ngoại gia cao thủ. Nào ngờ vừa xông vào, y lại ngã ngược trở ra, tựa như có bàn tay vô hình từ đằng sau nắm cổ y kéo giật ngược ra.

Lại "binh" một tiếng nữa, cửa sổ mở toang, có một người múa song đao, vừa hét lớn vừa phi thân vào phòng, kế tiếp lại vừa la lớn vừa nhào qua khung cửa sổ đối diện, té nhào trên sân đá. Đinh Hương Di nhìn không chớp mắt, chẳng hiểu là chuyện gì?

Ngay lúc ấy, từ ngoài cửa lại có người xông vào, lao đến đầu giường, trong tay cầm quỷ đầu đao dương lên cao, trợn mắt nhìn Lục Tiểu Phụng, gằn giọng:

- Ta phải chém ngươi, cái tên...

Hắn mới nói được nửa câu, đột nhiên ngã qui. xuống, tứ chi co quắp lại, sắc mặt đen xạm đi, lại làm như bị trúng tà, co giựt dưới đất, rồi lăn ra khỏi cửa.

Một trận gió thổi qua, cửa phòng và cửa sổ bị mở toang tự động đóng lại.

Lục Tiểu Phụng vẫn điềm nhiên nằm đó, không

động đậy gì cả. Đinh Hương Di thất kinh nhìn chàng, đưa tay sờ trán chàng, lại sờ tim chàng.

Lục Tiểu Phụng cười bảo:

- Tại hạ còn đây, chưa chết vì sợ đâu!

Đinh Hương Di thở phào, nói:

- Kiếp trước chắc công tử thi ân không ít, nên bây giờ gặp dữ hóa lành, lúc nào cũng có quỉ thần phò hộ!

- Phải đó, cửu thiên thập địa, chư thần chư ma, đều ngấm ngầm bảo vệ tại hạ!

Đinh Hương Di chớp mắt cười nói:

- Đã có quỉ thần phò hộ công tử, thì thiếp chẳng sợ nữa, vậy chúng ta hãy...

Nàng đưa tay toan ôm Lục Tiểu Phụng, nhưng chàng giựt mình kinh hãi nhìn nàng:

- Vừa rồi xảy ra từng ấy chuyện, mà cô nương vẫn có hứng sao?

Đinh Hương Di cười mơn, dùng động tác thay thế câu trả lời. Lúc ấy ngọn đèn bỗng tắt rụi, cả gian phòng rơi vào bóng tối. Trong căn phòng tối như thế, chuyện gì cũng có thể xảy ra.

Lục Tiểu Phụng ngủ rất ngon, đã lâu lắm chàng mới được ngủ ngon như lần này. Chàng không phải thánh nhân, Hương Di cũng chẳng phải. Lúc chàng thức giấc, bên gối còn dư hương của nàng nhưng người thì không thấy đâu cả. Lục Tiểu Phụng thẫn thờ nhìn lên trần nhà. "Nàng ấy cứ đi theo đuôi ta, chẳng lẽ chỉ muốn cùng ta..." Chàng vội xua đuổi ý nghĩ đó, không muốn vẽ chuyện mộng mơ.

Ánh nắng sáng ngoài cửa sổ len vào phòng, tiết trời trông rất đẹp. Khi trời tốt thì Lục Tiểu Phụng cũng cảm thấy khoan khoái. Nhưng vừa mở rộng cửa sổ, chàng thấy ngay chuyện không vui. Chàng nhìn thấy năm cỗ quan tài mới tinh, được mười người khiên đi qua ngang qua sân ra khỏi cổng chính. Trong quan tài hiển nhiên là xác của năm người thuộc nhóm cởi ngựa cao lớn đã đi theo chàng. Bọn họ là ai? Tại sao theo dõi chàng? Tại sao muốn giết chàng? Lục Tiểu Phụng không biết; chàng chỉ biết năm người kia hẳn là chết dưới tay của ba lão học sĩ. Chàng cũng biết họ chẳng phải bảo vệ chàng, mà chỉ vì muốn chàng đi tìm lại miếng ngọc quí giá kia.

Lục Tiểu Phụng nhìn qua phòng đối diện, thấy ba lão học sĩ đang lạnh lùng nhìn mình, hai người uống trà, một người uống rượu. Trong mắt họ như ẩn chứa lời cảnh cáo:

"Không tìm được La Sát bài, sẽ mất mạng dưới

tay ta!"

Chàng đóng cửa sổ lại, mới phát hiện ra những ám khí bị đánh rớt xuống đất tối hôm qua đã biến mất, chỉ còn lại tám, chín mảnh đá bể.

Đinh Hương Di lại xuất hiện. Nàng bước vào phòng, tay bưng một bát canh bốc hơi nghi ngút. Nhìn thấy Lục Tiểu Phụng, Hương Di nở nụ cười dễ thương như thiên sứ, nhỏ nhẹ nói:

- Em đoán chắc giờ này chàng đã thức giấc, nên xuống nhà bếp nấu một bát canh gà cho chàng, mau dùng đi kẻo nguội.

Lục Tiểu Phụng hoàn toàn không có phản ứng gì cả. Hương Di ngó chàng một lúc, lại cười nói:

- Chàng nhìn thấy em, xem ra rất ngạc nhiên, có phải chàng cho là em nên bỏ đi rồi mới phải?

Lục Tiểu Phụng không phủ nhận điều này. Hương Di ngồi xuống, liếc nhìn chàng cười nói tiếp:

- Nhưng mà em chưa muốn đi thì sao?

Nụ cười của Hương Di phảng phất một vẻ thần bí, kỳ quặc. Lục Tiểu Phụng bất chợt nghĩ ra, có những chuyện làm xong rồi phải trả tiền.

Nhưng cũng cùng là một chuyện, nữ nhân làm xong rồi thường chờ người khác trả tiền. Nàng đi theo chàng đã hai ngày, có thể vì nàng biết chàng là một tay hào phóng, nên muốn lấy hầu bao của chàng. "Cũng may ta không suy nghĩ lung tung, dệt mộng vẽ vời!" Lục Tiểu Phụng vừa cười vừa tự mãn là đã nhận ra điều này nhờ kinh nghiệm của chàng. Một người khi cảm thấy tự mãn, thường trở nên rộng rải đối với người khác, mà chàng vốn không phải người hẹp lượng.

Lục Tiểu Phụng hình như hãy còn bốn, năm tấm ngân phiếu, trị giá mỗi tấm một ngàn lượng, nhưng đến lúc thò tay vào bọc mới biết chỉ còn lại hai tấm. Chàng rút ra một tấm, đưa đến trước mặt Đinh Hương Di. Nàng nhìn tấm ngân phiếu, lại nhìn chàng:

- Cái này là chàng cho em đấy à?

Lục Tiểu Phụng gật đầu. Đinh Hương Di lại cười, cười rất khó hiểu.

"Hay là nàng ấy chê ít?" Lục Tiểu Phụng rút ra tấm ngân phiếu cuối cùng, đây là toàn bộ tài sản của chàng trong lúc này, xài hết rồi biết làm sao? Chàng chẳng hề nghĩ đến chuyện đó!

Hương Di nhìn tấm ngân phiếu, lại nhìn qua chàng, bỗng đưa tay trong áo lấy ra một xấp ngân phiếu, mỗi tấm cũng là một ngàn lượng, mà tối thiểu cũng có bốn năm chục tấm trong xấp ngân phiếu đó.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Cô cho ta?

- Đưa hết cho chàng chi dụng đó!

Lục Tiểu Phụng khựng lại, vẻ mặt trông giống như một người đang ngáp mà bị nhét vào miệng một cái bánh bao. Trong đời chàng đã gặp qua nhiều chuyện lạ lùng, nhưng chưa bao giờ bị kinh ngạc như lần này.

Đinh Hương Di chợt lên tiếng hỏi:

- Chàng có biết tiếng "ăn cháo nhuyễn" có ý nghĩa gì không?

Lục Tiểu Phụng lắc đầu.

- Chàng có biết cách kiếm tiền xưa nhất trên thế gian này là gì không?

Lục Tiểu Phụng gật đầu.

- Nữ nhân dùng cách kiếm tiền này thường gọi là hành nghề bán hoa.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Vậy thì nam nhân làm nghề này bị gọi là "ăn cháo nhuyễn"?

Đinh Hương Di cười nói:

- Em biết chàng là người thông minh, nói sơ đã hiểu!

Lục Tiểu Phụng đỏ mặt, ra vẻ ngượng nghịu khó coi như thể bị bắt phải nuốt trứng vịt thối. Đinh Hương Di nhìn chàng, cất tiếng cười khanh khách:

- Em tuy không có sắc đẹp hơn người, nhưng từ trước đến nay chưa phải nuôi "tiểu sinh bạch diện"

(chàng mặt trắng).

Lục Tiểu Phụng lúc này không phải mặt trắng, mà là mặt đỏ gấc!

Đinh Hương Di nói tiếp:

- Mặc dù chàng cho là em thuộc loại bán hoa, nhưng em biết chàng không phải hạng "ăn cháo nhuyễn".

Lục Tiểu Phụng thở ra nhẹ nhõm.

- Năm vạn lượng bạc này không phải em cho chàng.

Lục Tiểu Phụng nhịn không được bèn hỏi:

- Là ai cho ta?

- Là biểu tỉ của em.

- Biểu tỉ của cô là ai?

- Biểu tỉ của em là vợ của Lam Hồ Tử, em gái của Phương Ngọc Phi.

Lục Tiểu Phụng kêu lên:

- Phương Ngọc Hương?

- Nàng ấy còn có một tên khác, gọi là Hương Hương. Biểu tỉ biết chàng tiêu xài rộng rãi, nên sợ chàng thiếu tiền, lại sợ tối lại chàng không ngủ được, bởi thế...

Hương Di cắn môi, khẽ liếc Lục Tiểu Phụng một cái:

- Bởi thế, biểu tỉ bảo em đến với chàng.

Lục Tiểu Phụng đột nhiên cười gằn:

- Chứ cô ấy không phải kêu cô đến giám thị ta hay sao?

Đinh Hương Di than:

- Em biết nhất định chàng hiểu lầm biểu tỉ đó thôi; chị ấy ngoài mặt tuy lạnh lùng băng giá, nhưng kỳ thực là một người rất có nhiệt tình, đặc biệt là đối với chàng...

- Đối với ta thì sao?

Đinh Hương Di lại cười một cách bí ẩn:

- Hai người đi chung một cỗ xe quá nửa đêm, biểu tỉ đối với chàng như thế nào, chàng không biết hay sao mà lại hỏi em?

Lục Tiểu Phụng nhếch môi cười nhạt, nhưng chẳng hiểu sao cũng cảm thấy dễ chịu trong bụng. Chính cái cảm giác ngọt ngào dễ chịu này đã làm

không ít các nam nhân cam tâm tình nguyện đút đầu vào dây thòng lọng.

Thế là khi Lục Tiểu Phụng bước ra khỏi Thiên Phúc khách điếm, trong mình đã có thêm năm vạn lượng bạc, mà đám người đi bám đuôi chàng cũng vơi đi sáu người - năm người đã vào nằm trong quan tài, một người thì chui vào lòng chàng. Hai sự việc này tuy không phải do chàng cố ý tạo nên, nhưng chàng cũng chẳng có cách nào tránh khỏi; và cũng như đa số thiên hạ, có lợi thì hưởng chứ chàng chẳng muốn tránh né làm chi.

Nếu ai đã từng bị người khác theo đuôi, ắt sẽ hiểu được cảm giác nhẹ nhõm khoan khoái khi biết được cái đuôi gồm chín người đã giảm xuống thành ba người. Rất tiếc là Lục Tiểu Phụng chẳng hưởng được lâu cái cảm giác nhẹ nhỏm này!

Qua đến ngày hôm sau, chàng lại phát hiện ra

cái đuôi bám theo đã biến từ ba người thành ra mười người. Vì không muốn bị mất ngủ, Lục Tiểu Phụng chỉ có cách giả làm ngơ, quyết không quay đầu lại nhìn.

Phần Đinh Hương Di thì trái lại, nàng cứ quay đầu lại, nhìn qua ô cửa sổ đằng sau xe. Nhịn không được Hương Di lên tiếng hỏi:

- Mấy người đằng sau đó là đi theo chàng phải chăng?

Lục Tiểu Phụng bất đắc dĩ gật đầu.

- Bọn họ hình như tối hôm qua đã bắt đầu đi theo. Chàng có biết họ là ai không?

- Không biết!

Đinh Hương Di đóng ô cửa sổ lại, bỗng sà vào lòng Lục Tiểu Phụng, ôm chặt lấy chàng, thân nàng tuy ấm nhưng đôi bàn tay lạnh ngắt.

- Em sợ!

- Sợ cái gì?

- Trong số bảy, tám người đi theo chúng ta đó, có một kẻ khuyết mất phân nửa, tướng nhìn rất hung dữ.

- Khuyết mất phân nửa là nghĩa gì?

- Khuyết mất phân nửa là ý nói, người này bị chột mắt trái, mất tai trái, bàn tay trái được thế bằng móc câu sắt, còn chân trái cũng được thay bằng khúc gỗ. Nhưng đáng sợ hơn nữa, là nửa bên phải không bị khuyết của hắn, tất cả mắt, mũi, miệng đều bị méo lệch, lại bị lồi lõm biến dạng.

Đinh Hương Di nắm chặt tay Lục Tiểu Phụng, nói tiếp:

- Hắn trông giống như con rối bằng vải bị nhúng

nước nên co rút lại, còn bị lột mất lớp vải bên trái!

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Sao lại giống con rối bằng vải?

- Bởi vì tuổi hắn không lớn lắm, vốc người rất nhỏ con, gương mặt vốn nhìn giống y như khuôn mặt tròn tròn của con rối, nhưng mà bây giờ...

Nói đến đây Hương Di nhìn thấy vẻ ghê tởm trong ánh mắt Lục Tiểu Phụng, nên ngưng lại không diễn tả thêm, nàng liền hỏi:

- Chàng có biết hắn là ai không?

- Biết!

- Chàng có quen hắn?

Lục Tiểu Phụng lắc đầu. Hình như chàng không

muốn đề cập đến kẻ này, cũng tựa như chàng không muốn dẫm chân lên con rắn độc. Thế nhưng Hương Di cứ hỏi tiếp:

- Nhưng mà chắc chắn chàng phải biết nhân vật này chứ?

Lục Tiểu Phụng than dài, miễn cưỡng đáp:

- Hắn vốn có biệt hiệu là Âm Dương Đồng Tử, sau khi gặp Tư Không Trích Tinh, bèn đổi thành Âm Đồng Tử.

Đinh Hương Di cười chớp mắt nói:

- Âm Dương Đồng Tử... Chắc là hắn vốn là một kẻ bán nam bán nữ, nhưng đã bị Tư Không Trích Tinh hủy đi phân nửa nam giới của hắn, nên bây giờ hắn chỉ mang danh Âm Đồng Tử.

- Chắc vậy!

- Tại sao Tư Không Trích Tinh không thẳng tay giết hắn luôn đi?

- Tại vì Tư Không Trích Tinh trước nay rất hiếm khi giết người!

- Hay là Tư Không Trích Tinh cảm thấy nửa phần nữ giới của hắn không có làm chuyện gì xấu xa?

- Cũng có thể!

Tại Cát Tường khách điếm, trong phòng trọ, Lục Tiểu Phụng đang chăm chú xem xét một chiếc hòm nhỏ làm bằng gỗ đàn hương. Chiếc hòm được đặt trên bàn trước mặt chàng, trên mặt hòm có khắc hoa văn rất tinh xảo, bốn góc hòm được bịt vàng, trông tựa như loại rương nhỏ dùng để đựng châu báu của các gia đình giàu có.

Đinh Hương Di từ ngoài bước vào, vừa cười vừa nói:

- Quán trọ này có phòng tắm rộng rãi, mà chẳng có ai khác xài cả. Lúc nãy đúng ra chàng nên đi tắm một lượt với em cho tiện!

Lục Tiểu Phụng im lặng không trả lời. Đinh Hương Di quay qua, nhìn thấy chiếc hòm gỗ, liền hỏi:

- Cái hòm này ở đâu ra vậy?

- Do gã chạy việc mang đến!

- Ai sai hắn đem đến?

- Ta không biết!

- Trong hòm chứa cái gì?

Lục Tiểu Phụng cũng không biết. Hương Di bước đến hỏi:

- Sao chàng không mở xem? Hay là chàng sợ

bên trong sẽ có con rắn độc nhảy ra?

- Ta chỉ sợ bên trong lại nhảy ra một nữ nhân như cô vậy!

Đinh Hương Di liếc mắt nhìn chàng một cái:

- Em lại mong bên trong có một nam nhân nhảy ra, nhất là một nam nhân như chàng vậy!

Đinh Hương Di bước đến mở nắp hòm ra xem, nụ cười trên môi bỗng đông cứng. Trong hòm gỗ chứa toàn những chiếc răng trắng nhởn, khoảng hơn một trăm cái, ngoài ra còn có năm chiếc dây thắt lưng màu đen.

Những chiếc dây thắt lưng nhuốm máu! Lấy răng trả răng, lấy máu trả máu...

Đinh Hương Di răng đánh cầm cập, lắp bắp nói:

- Đây... đây là... răng người... phải không?

Lục Tiểu Phụng gật đầu, sắc mặt tái đi.

Đinh Hương Di hỏi:

- Năm chiếc dây đai thắt lưng này để vào đây là dụng ý gì?

- Không biết.

Hương Di than:

- Hình như chuyện gì chàng cũng không biết.

- Ta chỉ biết một việc. Tốt hơn hết là cô không nên hỏi nhiều!

Lần này Đinh Hương Di ngoan ngoãn nghe lời, ngồi xuống im lặng, chẳng qua là vì nàng quá sợ. Đợi đến khi nàng hoàng hồn lại, liền lên tiếng:

- Em nhớ là bảy người đi theo sau chàng ngày hôm nay, trên lưng họ đều thắt đai đen!

Lục Tiểu Phụng nghiêm mặt, nhưng không khỏi thầm bội phục khả năng quan sát rất tinh tường của Hương Di. Nàng lại hỏi:

- Theo chàng nghĩ, bảy người đó có phải là cùng một bọn với năm người chết tối hôm kia không?

Lục Tiểu Phụng nhìn Hương Di:

- Cô quyết định xen vào chuyện của ta sao?

- Chúng ta nào phải người xa lạ nữa đâu!

- Nếu vậy, ta nhờ cô làm một chuyện.

- Chuyện gì?

Hương Di tỏ vẻ thích thú, hai gò má ửng hồng,

tựa như một đứa bé vừa nghe người lớn sắp dẫn đi xem lễ hội. Đây là lần đầu tiên Lục Tiểu Phụng nhìn thấy mặt nàng ửng hồng. Chàng chợt nhận ra khi mặt nàng ửng hồng, đôi mắt ủy mị mê hồn của nàng, bỗng trở nên ngây thơ như một cô bé con. Chàng nhìn sững Hương Di một lúc lâu, mới nhớ ra chàng chưa trả lời nàng, bèn tằng hắng, dùng một giọng hết sức bình thản đáp:

- Ta nhờ cô đem chiếc hòm này đưa qua căn phòng đối diện.

Đinh Hương Di kêu lên:

- Chàng nói gì?

- Ta nhờ cô đem chiếc hòm này qua bên đó, vì hung thủ giết năm người này, nhất định ở tại phòng đó.

Đinh Hương Di kinh hãi nhìn Lục Tiểu Phụng,

sắc mặt trở nên trắng bệch như tờ giấy.

Lục Tiểu Phụng bình tĩnh nói:

- Chỉ có chút chuyện như vậy mà cô không dám làm, thì đừng hòng xen vào chuyện của ta!

Đinh Hương Di nghiến răng, vung chân đá "bình" một tiếng, đóng nắp hòm lại, nàng nhắm mắt nhấc chiếc hòm lên vùng chạy ra khỏi cửa.

Lục Tiểu Phụng cố ý không nhìn theo, chàng chợt nhận ra lòng dạ mình bây giờ thực sự cứng rắn hơn ngày xưa, đối với một kẻ giang hồ lãng tử như chàng, đây là một điểm tốt. Tuy thế, chàng vẫn có chút áy náy. Bảo một cô gái khiên chiếc hòm chứa đầy răng của người chết đi đưa cho ba kẻ hung thủ tàn độc thực là một chuyện nhẫn tâm. "Nhưng mà ta bắt buộc phải cho họ biết chuyện này!" Chàng tự an ủi:

"Ba lão quái vật ấy tự biết thân phận mình, chẳng thể nào ra tay bắt nạt một cô gái".

Đợi cho lương tâm lắng xuống, Lục Tiểu Phụng bắt đầu suy nghĩ những chuyện đã xảy ra. Những người này có thâm thù đại hận gì với ta? Tại sao ngày đêm cực khổ theo dõi ta, mà nhất định ép ta vào cửa tử? Tại sao mỗi người trong bọn đều mang dây thắt lưng đen? Họ thuộc tổ chức bí mật nào?

Đai đen, thắt lưng đen! Lục Tiểu Phụng liên tưởng đến Hồng Yên Tử, Thanh Y lâu. Những quá khứ kinh hồn động phách ấy, bây giờ nghĩ lại cũng chẳng có gì ghê gớm nữa. Hiện tại đáng gờm nhất là nhóm đai đen (Hắc Đái Tử), vì ngay cả Âm Đồng Tử cũng trở thành môn hạ của tổ chức này.

Lục Tiểu Phụng đang cố lục lọi trí nhớ xem có manh mối nào về tổ chức này chăng, thì thấy Đinh Hương Di tay không đi trở lại.

- Hòm đã đưa rồi!

- Họ có nói gì không?

- Chẳng nói gì cả!

Đinh Hương Di nghiêm mặt nói tiếp:

- Bởi vì bọn họ chẳng có ai có mặt bên đó cả, nên tôi giao cái hòm cho tên thư đồng.

- Thư đồng cũng không biết họ đi đâu sao?

Đinh Hương Di lắc đầu, bỗng cười gằn:

- Bất kể công tử có đem cái hòm đó đưa đi đâu, thì kẻ Âm Dương kia cũng sẽ đến tìm công tử!

- Hắn chắc chắn sẽ không đến tìm ta!

- Vì sao?

- Vì bây giờ ta sẽ đi tìm đến hắn trước!

Đinh Hương Di giựt mình, tuy vẫn muốn tỏ vẻ giận dỗi, nhưng ánh mắt lộ vẻ lo lắng:

- Công tử có biết bọn họ có bao nhiêu người chăng?

- Bảy người.

- Bảy người tức là có mười bốn bàn tay, nhưng mà công tử chỉ có một đôi tay.

- Một bàn tay đôi khi vẫn hữu dụng ngang với mười bốn cái tay.

Đinh Hương Di thấy Lục Tiểu Phụng quay lưng bước ra đến cửa, nàng bỗng hỏi:

- Công tử có chắc là mình sẽ sống sót trở về chăng? Được mấy phần tin chắc?

Lục Tiểu Phụng cười cười hỏi:

- Tại sao cô hỏi kỹ vậy?

Đinh Hương Di lạnh lùng đáp:

- Nếu đến nửa phần cơ hội sống sót cũng không có, thì công tử nên để lại xấp ngân phiếu kia. Nếu tôi phải làm quả phụ, tôi muốn mình phải là một quả phụ có tiền!

Lục Tiểu Phụng nhìn Hương Di một lúc lâu, bèn từ từ móc ra xấp ngân phiếu đặt trên bàn, cười bảo:

- Cô đừng lo, kiếp này cô sẽ không bao giờ thành quả phụ đâu!

- Sao công tử biết?

- Vì ta bảo đảm trên đời này không ai dám cưới cô làm vợ cả.

Nói xong Lục Tiểu Phụng bỏ đi, tùy tiện bước ra như đi tản bộ, cả áo cũng chưa chỉnh tề. Tại sao chàng để lại xấp ngân phiếu? Có phải vì chàng không chắc mười phần sẽ sống sót trở về? Gã Âm Đồng Tử kia thực sự là một người đáng sợ đến mức nào?

Đinh Hương Di nhìn đống ngân phiếu trên bàn, đột nhiên nói nhỏ nhỏ:

- Nếu ngươi không trở lại, ta tuy không làm quả phụ, nhưng có người sẽ thành kẻ góa vợ.

LỤC TIỂU PHỤNG

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Quyển 4
Chương 4

Biển Ghen Nổi Sóng

Cát Tường khách điếm có bốn khu, bọn Âm Đồng Tử hình như ở tại khu thứ tư, chiếm cả khuôn viên quanh phòng trọ. Khi nãy Lục Tiểu Phụng chừng như nghe có tiếng nữ nhân cười nói ca hát, nhưng bây giờ thì im lặng cả, không nghe thấy gì. Chàng vào sân bằng cổng sau, trong sân tuy có thắp đèn nhưng tuyệt nhiên không một bóng người!

Lục Tiểu Phụng nhún gót nhảy lên đầu tường ngó quanh quất, cảm thấy trong không khí có mùi hương phấn sáp lẫn mùi rượu thịt. Mới lúc nãy trong

sân này hẳn có bày bàn tiệc, bởi có những người lúc nào cũng phải có rượu và nữ nhân. Nhưng bọn họ đi đâu cả rồi?

Một cơn gió thổi ngang, Lục Tiểu Phụng bỗng nhíu mày. Ngoài mùi rượu thịt, hương phấn sáp, trong gió hình như phảng phất một mùi rất đặc biệt, chỉ ngửi thấy trong các lò sát sinh. Chàng cố ý ho nhẹ, nhưng trong phòng vẫn không có động tịnh nào. Đang dụ dự chưa biết nên xông vào hay không, chàng bỗng nghe một tiếng thét thảm thiết. Tiếng kêu như xoáy vào tai, không giống thanh âm con người. Nếu nói do người phát ra, thì người này nhất định là một quái vật tàn phế.

Lục Tiểu Phụng liền nghĩ đến con người "khuyết mất phân nửa". Hay là Tuế Hàn Tam Hữu lại đến trước chàng một bước? Chàng men theo tường, nhảy qua nóc phòng, thân ảnh nhẹ như làn khói. Tiếng kêu phát ra từ phía sau, mà ánh đèn trong hai căn phòng

phía sau này lại u tối ảm đạm hơn phía trước, hai cánh cửa sổ và cửa chính dường như chỉ đóng hờ.

Mùi máu tanh càng nồng hơn.

Lục Tiểu Phụng phi thân đến trước cửa bèn đáp xuống, dùng hai ngón tay đẩy nhẹ cửa mở ra. Bên trong lập tức có tiếng người cười nham hiểm:

- Quả nhiên đến rồi, ta biết chắc là đưa cái hòm đó qua là các hạ sẽ đến ngay, mời vào mời vào!

Lục Tiểu Phụng không bước vào. Không phải chàng không dám vào, mà là không nỡ vào. Cảnh tượng trong phòng so với cảnh lò sát sinh còn kinh khủng hơn gấp mấy lần. Có ba thiếu nữ nhỏ tuổi, thân thể chưa hoàn toàn phát triển, đang bị treo lơ lững bên giường như những con dê trắng.

Trên những tấm thân mảnh khảnh trắng bệch ấy, máu vẫn chảy, chảy xuôi theo cặp chân mềm mại, nhỏ

ròng ròng xuống đất. Một người "khuyết mất phân nửa", đang ngồi dựa vào đầu giường, tay mân mê con dao nhỏ bằng bàn tay, mũi nhọn của con dao có vấy máu.

Hắn rít lên, âm thanh chát chúa như tiếng cú đêm:

- Vào đi, ta bảo ngươi vào, ngươi phải mau bước vào, nếu không ta sẽ phanh thây ba con nha đầu hôi hám này ra tám mảnh.

Lục Tiểu Phụng nghiến răng mím chặt môi, rán nhịn cơn buồn nôn.

Âm đồng tử cười khanh khách:

- Ba con nhỏ này tuy chẳng có liên hệ gì với ngươi, nhưng rất tiếc ngươi lại đúng là người hay thương hương tiếc ngọc, không thể nào làm ngơ để chúng chết trước mặt ngươi được!

Gã quái vật ác độc này bắt trúng nhược điểm của Lục Tiểu Phụng. Trái tim chàng không cứng rắn được như chàng tưởng, dù biết ba thiếu nữ kia sớm muộn gì cũng không tránh khỏi cái chết, chàng vẫn không nỡ nhìn họ chết ngay trước mắt mình. Chàng chỉ có cách liều bước vào.

Âm Đồng Tử phá cười lớn:

- Bọn ta vốn chẳng muốn giết ngươi, nhưng đúng lý ngươi không nên...

Tiếng cười của hắn đột nhiên ngưng ngang, bởi có ba điểm sáng như hàn tinh xuyên lủng cửa sổ xẹt vào, lóe lên trong khoảnh khắc đã ghim ngay yết hầu của ba thiếu nữ.

Âm Đồng Tử rống lên, phi thân xông ra, nhưng không phải nhắm phía Lục Tiểu Phụng, mà là muốn đuổi theo kẻ đứng ngoài cửa sổ phóng ám khí. Nhưng

Lục Tiểu Phụng nào để cho hắn đi, ba thiếu nữ kia đã chết, nên chàng đâu còn úy kỵ gì nữa.

Âm Đồng Tử nghiêng mình trên không trung, dùng chiếc móc sắt bên tay trái móc vào cây xà ngang trên trần nhà, cả thân hình bỗng quay tít vòng vòng như con vụ, cái chân giả bằng thép tinh phát ra tiếng gió rít ác liệt.

Dùng chiêu thức quái dị này thì khó ai đến gần hắn được. Lục Tiểu Phụng cũng không đến gần được, đành giương mắt xem hắn quay vù vù không ngừng. Đột nhiên Âm Đồng Tử thu móc sắt, cả thân hình mượn lực ly tâm bay vút qua cửa sổ, nhanh như tên bắn. Hắn không muốn đấu, mà chỉ cầu thoát thân, hiển nhiên hắn đã tự lượng sức, biết mình không phải đối thủ của Lục Tiểu Phụng.

Chỉ rất tiếc hắn đánh giá Lục Tiểu Phụng quá thấp.

Âm Đồng Tử vừa bay ra, Lục Tiểu Phụng bỗng giơ hai ngón tay ra chỉ nhẹ, chỉ nghe "cong" một tiếng, thân hình của hắn rớt xuống đất bên ngoài cửa sổ, cái chân sắt quẹt ngang mặt đất, xẹt lửa bay tứ phía. Lục Tiểu Phụng không muốn giết Âm Đồng Tử, nên chỉ điểm huyệt hắn, mục đích để tra hỏi ý đồ và lai lịch tổ chức của hắn.

Ngoài sân lại lóe lên một điểm sáng lạnh, ghim ngay yết hầu Âm Đồng Tử.

- Ai?

Đêm tối mù mù, không trăng không sao, nào thấy bóng người, nếu không thấy làm sao đuổi theo được?

Lục Tiểu Phụng than thầm, lẩm bẩm:

- May là bọn họ có bảy người, bây giờ vẫn còn lại sáu người để dò hỏi được.

Vừa nói xong, sau lưng chàng bỗng có giọng nói lạnh lẽo:

- Chỉ tiếc là bây giờ đến nửa người sống cũng không còn nữa rồi.

Tuế Hàn Tam Hữu!

Lục Tiểu Phụng từ từ quay lại, cười gượng:

- Sáu người kia chết cả rồi sao?

- Bọn chúng mà còn sống, thì ngươi không dễ gì thoát ra khỏi căn phòng này đâu.

Sáu người kia hẳn đã mai phục chung quanh, chờ Lục Tiểu Phụng đến đưa đầu vào bẫy, nhưng không ngờ lại bị âm thầm giết chết. Họ hẳn phải là cao thủ, muốn giết chẳng phải dễ, huống chi là giết đồng loạt sáu người mà không ai hay biết, càng

không phải là chuyện dễ làm. Võ công của Tuế Hàn Tam Hữu quả là ghê gớm, xuất thủ chính xác lại độc địa, thực đáng sợ. Lục Tiểu Phụng tự cảnh cáo mình không được khinh động.

Lão già kia trong tay vẫn còn cầm chén rượu, trong chén hãy còn rượu, trừ Cô Tùng tiên sinh ra, có mấy ai trong thiên hạ dùng một ngón tay mà có thể lấy mạng người trong khoảnh khắc?

Cô Tùng tiên sinh nhấp chút rượu, cười gằn:

- Chúng ta vốn định để lại nửa con người sống, chỉ rất tiếc ngươi tuy có thủ pháp giết người, nhưng không đủ bản lãnh cứu người.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Vừa rồi chẳng phải các vị ra tay sao?

Cô Tùng tiên sinh ngạo mạn đáp:

- Đối với đống sắt phế thải đó, lão phu đã nhiều năm không thèm đụng tay đến.

Ám khí ghim ngay yết hầu của Âm Đồng Tử, là cây Tam Linh Thấu Cốt Châm rất tinh xảo, ba thiếu nữ kia cũng bị giết bởi loại châm này. Lúc này mặt của họ đã biến sắc đen, thân thể co quắp lại, hiển nhiên trong mũi châm có chứa chất kịch độc.

Lục Tiểu Phụng cũng biết Tuế Hàn Tam Hữu quyết không dùng loại ám khí này. Một người khi đã luyện nội công đến mức trong vòng trăm bước, có thể dùng hoa, lá đả thương kẻ địch, hoặc tùy tiện dùng mảnh đá ném ra để tiện đứt phi đao của kẻ khác, thì đâu cần dùng loại ám khí tẩm chất độc. Chàng hỏi thử chẳng qua vì nhất thời không nghĩ ra ai đã hạ độc thủ?

Cô Tùng tiên sinh lạnh lùng nhìn chàng:

- Lâu nay ta đã nghe danh ngươi là một tay lợi hại tinh tế nhất trong đám cao thủ hậu bối, nhưng ta chưa thấy ngươi tài chỗ nào!

Lục Tiểu Phụng đột nhiên cười:

- Nhiều lúc tại hạ nhìn trong gương, cũng thấy thất vọng với chính mình lắm.

- Trên đường đi lắm chuyện khó lường, ngươi phải cẩn thận là hơn.

- Tại hạ chưa tìm ra La Sát bài, nên chưa chết được đâu.

Cô Tùng tiên sinh cất tiếng cười lạnh lẽo, ống tay áo bỗng cuộn lên, chỉ nghe "vù vù" mấy tiếng, những thân cây trong sân nghiêng xào xạc, lá thu bay khắp nơi, ba người họ đã biến đi mất.

Lục Tiểu Phụng dùng hai ngón tay gắp một

chiếc lá rụng lên xem, miệng lẩm bẩm:

- Lá đã khô cả rồi, đi theo hướng Bắc thêm hai ngày nữa, chắc trời sẽ đổ tuyết, ai không sợ lạnh thì cứ đi theo ta.

Trong phòng Lục Tiểu Phụng đèn vẫn còn. Lúc nãy trước khi chàng đi, đèn vốn rất sáng, bây giờ thì đã lu mờ bớt đi. Chàng bỗng nghĩ đến một điều mà trước giờ chàng chưa bao giờ nghĩ đến. Ban đầu chàng hy vọng Đinh Hương Di sẽ đi càng mau, càng xa càng tốt, nhưng bây giờ nếu nàng quả thực đã đi, chàng sẽ cảm thấy đôi chút hụt hẫng. Dù sao đi nữa, nếu ta biết có người đang ở trong phòng chờ ta, ít nhiều gì cũng cảm thấy ấm lòng. Cảm giác này giống như một người thợ săn cô độc giữa trời đông lạnh giá, khi trở về nhà thấy có người đã nhóm lửa cho mình, thì anh ta sẽ không còn cảm giác lạnh giá nữa.

Chỉ có hạng lãng tử như Lục Tiểu Phụng mới

hiểu được cảm giác này đáng quí đến mức nào. Bởi thế, lúc chàng đẩy cửa bước vào phòng, trong lòng không khỏi có chút hồi hộp. Ngay lúc này chàng thực không muốn một mình bước vào căn phòng trống lạnh lẽo.

Trong phòng còn người, có lẽ chưa đi. Nàng ngồi bên ánh đèn, quay lưng ra cửa, mái tóc đen huyền mềm mại xỏa dài trên vai. Nàng đang dùng một chiếc lược bằng gỗ mun chầm chậm chải tóc. Nhìn thấy cảnh này, Lục Tiểu Phụng bỗng cảm thấy như ánh đèn cũng trở nên sáng hơn. Dù sao có người bầu bạn vẫn hơn. Chàng chợt phát hiện ra hễ tuổi đời càng chồng chất, thì càng khó chấp nhận sự cô đơn. Tuy thế, chàng chỉ để bụng những suy nghĩ này, ngoài mặt chàng lên tiếng hỏi:

- Ta cũng sống sót trở về được.

Nàng không quay đầu lại, chỉ đáp:

- Vâng.

- Ta chưa chết, nàng cũng chưa đi, xem ra hai chúng ta chưa đến lúc phải chia tay.

Nàng vẫn không quay lại, nói nho nhỏ:

- Chàng có phải mong là chúng ta sẽ vĩnh viễn không bao giờ chia tay?

Lục Tiểu Phụng không trả lời, vì chàng bỗng phát giác ra nữ nhân ngồi trong phòng đang chải tóc kia không phải là Đinh Hương Di. Hình như nàng đang cười mỉa, bàn tay cầm lược trông trắng muốt, móng tay để rất dài. Nàng càng chải càng giằng mạnh tay, như thể đang dùng tóc mình chải cho hả giận.

Lục Tiểu Phụng chợt sáng mắt ra, kêu thất thanh:

- Là cô?

- Công tử ngạc nhiên lắm à?

- Ta thật không ngờ!

- Thiếp cũng không ngờ công tử thuộc loại đa tình, gặp ai yêu nấy.

Rốt cuộc nàng quay đầu lại, gương mặt trắng xanh, sóng mũi dọc dừa, đôi mắt sáng như ánh sao lạnh giữa trời đêm thu. Lục Tiểu Phụng than dài, cười gượng:

- Lần này ta không muốn trèo băng sơn, mà băng sơn lại đến kiếm ta à?

Phương Ngọc Hương đỏ mặt, liếc nhìn Lục Tiểu Phụng một cái thật sắc:

- Công... công tử trước giờ không biết nói tiếng người à?

- Ta cũng biết một đôi câu, nhưng chỉ khi gặp người mới nói.

Phương Ngọc Hương nghẹn lời, mở to mắt nhìn tức tối. Nàng muốn hỏi "chứ ta không phải người sao?", nhưng dĩ nhiên nàng không hỏi. Lục Tiểu Phụng lại cười, nói tiếp:

- Cách đâu mấy hôm ta nghe có người nói, tánh cô tuy dữ, mà thực ra là một người rất nhiệt tình, chỉ rất tiếc ta nhìn hoài chưa thấy được điểm đó.

- Có người nói thiếp nhiệt tình sao?

- Phải!

- Ai nói?

- Cô phải biết là ai chứ.

Phương Ngọc Hương cười nhạt:

- Có phải là cô biểu muội đa tình của thiếp không?

Lục Tiểu Phụng ho nhẹ hai tiếng thay câu trả lời, chàng bỗng có cảm giác hơi đỏ mặt. Tâm địa chàng không dửng dưng như chàng nghĩ, da mặt cũng chưa đến mức dày như mình tưởng tượng, nên vẫn có chút cảm giác khó chịu.

Phương Ngọc Hương lạnh lùng nhìn chàng, lại hỏi:

- Mấy ngày nay hẳn là cô ả đi chung với công tử?

Lục Tiểu Phụng chỉ có nước gật đầu thừa nhận.

- Vậy bây giờ cô ả đâu rồi?

Lục Tiểu Phụng chưng hửng, đáp:

- Cô cũng không biết cô ấy đi đâu à?

- Thiếp mới đến, làm sao biết được?

Lục Tiểu Phụng than:

- Có thể cô ấy sợ là khi ta trở lại cũng sẽ biến thành một quái vật thiếu mất một bên mắt mũi, nên không nỡ nhìn cảnh ấy mà bỏ đi trước.

- Nó đúng là lòng dạ yếu mềm, lúc nào giết người cũng nhắm mắt không dám nhìn.

Bên ngoài bỗng có tiếng người cười khanh khách:

- Biểu tỉ quả nhiên hiểu muội quá rành, lần trước cũng tại nhắm mắt lúc giết người, nên muội mới không tránh kịp bị vấy máu đầy áo.

Vừa nghe tiếng cười trong trẻo, đã thấy Đinh

Hương Di lướt vào, thân ảnh nhẹ như chim én bay. Tiếng nàng cười nghe ngọt ngào, nhưng nhìn dáng có phần xơ xác, cả áo cũng có chỗ rách, trông giống như một con chim én mới bị thợ săn bắn tên trúng đuôi.

Phương Ngọc Hương sa sầm nét mặt:

- Ta không ngờ biểu muội còn dám quay lại đây.

Đinh Hương Di cười đáp:

- Muội biết biểu tỉ còn đây, thì phải quay lại, làm sao bỏ đi được.

Phương Ngọc Hương cũng cười rất tươi:

- Có lúc ta cũng giận muội, nhưng ta nghĩ dù sao đi nữa muội vẫn là cô em họ rất tốt với ta.

- Rất tiếc chúng ta ít có cơ hội gặp nhau, biểu tỉ

ngày nào cũng thích ở bên cạnh biểu ca, bỏ mặc muội thui thủi một mình à!

- Muội tuy nói cho tội nghiệp vậy, chứ ta đã biết muội đã quên bẳng mất chúng ta rồi!

- Ai nói vậy?

Phương Ngọc Hương mỉm cười liếc Lục Tiểu Phụng:

- Hai người thân với nhau thế, làm gì còn nhớ đến ta và biểu ca nữa!

Hai chị em đối đáp qua lại rất ngọt dịu, nhưng Lục Tiểu Phụng càng nghe càng thấy không ổn. Giữa những tiếng cười lảnh lót như chuông reo, bỗng nghe "cách" một tiếng, chiếc lược chải tóc trong tay Phương Ngọc Hương đột nhiên biến thành một loạt phi tiêu bắn ra. Một chiếc lược ít nhất cũng có bốn, năm chục răng lược, bây giờ biến thành bốn, năm

chục ám khí nhắm vào Đinh Hương Di bắn như mưa. Trong tay Đinh Hương Di lúc ấy cũng có bảy điểm hàn tinh xẹt ra, nhắm vào bảy yếu huyệt trên ngực của Phương Ngọc Hương.

Cả hai nàng khi xuất thủ đều dùng đòn sát thủ trí mạng, cả hai đều muốn trong khoảnh khắc dồn đối phương vào tử địa. Hai người đều không nhắm mắt, nhưng Lục Tiểu Phụng lại nhắm mắt không dám nhìn. Đến lúc chàng mở mắt ra xem, chỉ thấy trên bức tường đối diện có ghim bảy điểm hàn tinh, Phương Ngọc Hương thì ngã nằm trên giường, còn Đinh Hương Di đã phóng ra xa ngoài bảy, tám dặm trượng. Chỉ nghe tiếng nàng xa xa vọng lại trong đêm tối, chứa đầy nỗi oán hận:

- Ngươi nhớ đấy, ta sẽ không tha ngươi đâu!

Vừa nói xong, chợt nghe tiếng Hương Di kêu lên kinh hoàng rồi im bặt, sau đó chẳng còn tiếng động

gì nữa cả.

Màn đêm tĩnh mịch, sương thu mờ lãng đãng, gió thổi rất nhẹ, rất êm.

Phương Ngọc Hương vẫn nằm bất động trên giường, đến tiếng thở cũng không nghe thấy được. Lục Tiểu Phụng đến bên cạnh, nhìn lồng ngực của nàng, bỗng cười nhẹ, nói:

- Ta biết cô chưa chết mà.

Ngực của người chết chẳng thể nào nhìn quyến rũ như vậy, nhưng Ngọc Hương y như người chết, không có phản ứng gì cả. Lục Tiểu Phụng ngắm nàng một lúc, rồi bước đến nằm xuống bên cạnh nàng, cũng lặng im bất động như một người chết thứ hai. Lúc này người chết thứ nhất lại sống dậy, bàn tay nàng bắt đầu di động, tìm kiếm. Lục Tiểu Phụng vẫn nằm im.

Phương Ngọc Hương chợt cười thành tiếng:

- Thiếp biết công tử cũng chưa chết.

Lục Tiểu Phụng rốt cuộc cũng phản ứng, chàng bắt lấy bàn tay của nàng.

- Chàng sợ gì chứ? Thiếp nào phải là người vợ danh chánh ngôn thuận có cưới hỏi của Lam Hồ Tử, mà chàng cũng chẳng phải bạn của hắn. Hay là chàng ngại Đinh Hương Di? Thiếp biết chắc lần này nó sẽ không quay lại nữa đâu.

Lục Tiểu Phụng than thầm, chàng e rằng Đinh Hương Di nếu lần này còn trở lại được, có thể đã biến thành người thiếu mắt thiếu mũi. Nhưng chàng cũng không áy náy gì, bởi vì chàng đã nhận ra bảy điểm hàn tinh ghim trên tường, chính là Tam Lăng Thấu Cốt Châm. Chàng hỏi:

- Cô ấy tìm đến ta, có phải là do cô sai đến

chăng?

- Công tử với thiếp không thù oán, thiếp đâu có lý gì muốn hại công tử?

- Hại ta?

- Bây giờ Hương Di cũng như một tòa hỏa diệm sơn có thể bộc phát bất cứ lúc nào, nó đi theo ai thì người ấy đều có nguy cơ bị hại chết.

Lục Tiểu Phụng cười gượng:

- Xem ra ta cũng có số hên, gặp được hai nữ nhân, một là băng sơn, hai là hỏa sơn.

- Hỏa sơn so ra nguy hiểm hơn băng sơn rất nhiều, đặc biệt là một hỏa sơn có chứa ba mươi vạn lượng vàng.

- Ở đâu mà có nhiều vàng như thế?

- Của trộm đấy!

- Ở chỗ nào mới có nhiều vàng để đánh cắp như thế?

- Trong kho bạc của Hắc Hổ Đường.

Lục Tiểu Phụng nói nho nhỏ:

- Hắc Hổ đường, Hắc Đái Tử...

Phương Ngọc Hương gật đầu:

- Không sai, các đường chủ trong Hắc Hổ đường đều mang trên mình dây thắt lưng màu đen.

Hắc Hổ đường tuy là một ban phái mới nổi lên trong giang hồ, nhưng thanh thế rất lớn, nghe đồn còn hơn Thanh Y lâu, còn về mặt tài lực cũng rất hùng hậu, cả Cái bang và Điểm Thương cũng không bì kịp. Cái bang trước nay vẫn là giang hồ đệ nhất đại

bang, còn môn hạ phái Điểm Thương toàn là phú gia tử đệ, trong núi lại có kho báu, nên cả hai bang phái này được xem như có nhiều tiền hơn cả. Nhưng Hắc Hổ đường lại trội hơn, hễ có tiền thì quỉ cũng sai khiến được.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Nghe nói điểm đáng sợ của Hắc Hổ đường là tài lực lớn, kho chứa tiền đương nhiên là nơi trọng yếu của họ, phải phòng thủ rất nghiêm mật.

- Chắc chắn là vậy!

- Qua hai ngày này ta lại phát hiện ra là Hắc Hổ đường có rất nhiều cao thủ bố trí khắp nơi, Đinh Hương Di làm sao có khả năng vào trộm kho bạc của họ được?

- Chỉ nhờ vào một điểm là đủ.

- Sao?

Phương Ngọc Hương hỏi lại:

- Tổng đường chủ của Hắc Hổ đường là ai?

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Là Phi Thiên Ngọc Hổ.

- Hương Di chính là vợ của Phi Thiên Ngọc Hổ.

Lục Tiểu Phụng giựt mình.

Phương Ngọc Hương nói tiếp:

- Nghe nói Phi Thiên Ngọc Hổ gần đây không có mặt tại Tổng đường, nên Đinh Hương Di mới nhân cơ hội đánh cắp tiền trong kho bạc, rồi bỏ trốn cùng với một đứa thư đồng của Phi Thiên Ngọc Hổ.

- Xem ra gã thư đồng này cũng có bản lãnh khá,

mới khiến Hương Di mạo hiểm như vậy.

- Công tử đang ghen hay sao?

Lục Tiểu Phụng nghiêm mặt đáp:

- Ta muốn xem thử hắn là người như thế nào.

- Rất tiếc bây giờ công tử không thể nào gặp hắn nữa.

- Tại sao?

- Vì hắn đã bị Liêu thị Ngũ Hùng chém ra làm tám miếng, bỏ vào hòm chở về Hắc Hổ đường rồi.

Liêu thị Ngũ Hùng đương nhiên là năm người đi theo dõi Lục Tiểu Phụng ban đầu. Bây giờ Lục Tiểu Phụng mới vỡ lẽ ra là bọn họ không phải đi theo chàng, mà là đi theo Đinh Hương Di.

Phương Ngọc Hương lại nói:

- Gã thư đồng chết rồi, Hương Di mới biết Hắc Hổ đường đã đuổi theo đuôi cô ả, nên ả mới sợ mà...

- Thế nên cô ấy mới bám theo ta.

- Giang hồ ai mà chẳng biết Lục Tiểu Phụng có bốn chân mày là người khó day vào, đến cả thiên tử cũng có giao tình với y, ngay như Bạch Vân thành chủ và Nghiêm Độc Hạc đều bị tiêu đời về tay y, Hương Di mà có được người bảo hộ với bản lãnh như thế thì Hắc Hổ đường đương nhiên sẽ chẳng dám vọng động.

- Nhưng họ chắc không ngờ ta lại được ba vị cao thủ lợi hại hơn nữa đi theo bảo vệ.

- Bởi thế bọn họ tổng cộng có mười ba người đi theo, mà đã chết mất mười hai người.

- Còn một người là ai?

- Là Phi Thiên Ngọc Hổ.

Lục Tiểu Phụng chú ý hỏi:

- Y cũng đến rồi à? Y đang ở đâu?

- Lúc nãy y cũng có mặt bên ngoài, nhưng bây giờ chắc đã đi về rồi.

- Tại sao thế?

- Bởi vì y đã kiếm được người y đang đi kiếm. Trước nay y làm chuyện gì cũng ân oán phân minh, y hẳn cũng biết công tử chẳng qua là bị Hương Di lợi dụng làm bia đỡ đạn, nên y không đến kiếm chuyện với công tử đâu.

Lục Tiểu Phụng lạnh lùng đáp:

- Cho nên ta bây giờ có thể an tâm, vì Phi Thiên Ngọc Hổ võ công quá cao, bản lãnh quá tài, nếu y tìm đến ta thì ta chết chắc, phải không?

Phương Ngọc Hương cười:

- Thiếp biết công tử không sợ y, nhưng mấy chuyện phiền phức ấy nên tránh được là hơn.

Lục Tiểu Phụng quay đầu nhìn Phương Ngọc Hương một lúc, bỗng hỏi:

- Việc trong Hắc Hổ đường, xem ra cô biết rõ hơn cả Đinh Hương Di nữa?

Phương Ngọc Hương cất tiếng than:

- Nói thực ra, là thiếp giới thiệu Hương Di cho y, bởi vậy cô ả làm chuyện không phải này, thiếp cũng cảm thấy mất mặt.

- Có phải vì y không thích cô, lại đi cưới Đinh Hương Di, nên cô trong lúc tức giận bỏ đi đánh bạc, mới gặp Lam Hồ Tử?

Phương Ngọc Hương gật đầu, nói nho nhỏ:

- Bởi thế giữa Lam Hồ Tử và thiếp không có cảm tình...

Là đàn ông hay đàn bà gì cũng thế, khi thất tình hay đi uống rượu say, hoặc đi đánh bạc trả thù, rồi sau đó tùy tiện kiếm đối tượng ưng đại, đến khi tỉnh giấc thì hối hận đã không kịp nữa. Đó là chuyện đáng tiếc, nhưng cũng là chuyện hay xảy ra. Nam nhân ở bên ngoài công việc quá bận, nữ nhân ở nhà cô đơn buồn chán, mới dễ lén lút quen người khác, thậm chí rủ nhau bỏ trốn. Đó cũng là chuyện dễ xảy ra trên đời.

Đinh Hương Di vì sợ Lục Tiểu Phụng biết được

chân tướng sẽ bỏ mặc nàng, nên nàng không để cho Âm Đồng Tử có cơ hội nói, ra chiêu tiên hạ thủ vi cường, giết người bịt miệng. Nàng thấy Phương Ngọc Hương đến, bèn định len lén đi tránh, nhưng vừa ra thì nàng phát hiện có dấu hiệu của Phi Thiên Ngọc Hổ, nên đành quay trở lại, mà không ngờ lại bị Phương Ngọc Hương đánh đuổi trở ra. Giải thích như vậy rất hợp tình hợp lý, nhưng Lục Tiểu Phụng vẫn cảm thấy chưa thỏa mãn. Không hiểu sao chàng cứ có cảm giác là bên trong nhất định có ẩn chứa những âm mưu hoặc bí mật mà chàng chưa biết được.

Chàng hỏi:

- Chẳng ai biết rõ Phi Thiên Ngọc Hổ là người như thế nào, nhưng cô hẳn là ngoại lệ, chắc chắn là cô đã gặp qua y.

Phương Ngọc Hương thừa nhận:

- Thiếp gặp y đã nhiều lần. Tuổi y tuy trên bốn mươi, nhưng nhìn cỡ ba mươi sáu, ba mươi bảy mà thôi. Gần đây trong chốn giang hồ, ai cũng công nhận là có hai người bí mật và đáng sợ nhất, là y và Ngọc La Sát, gọi chung là Tây Bắc Song Ngọc.

- Y tên họ là gì?

- Thiếp không rõ, chỉ biết hình như y có một quá khứ rất khốn khó, nên ít khi nói đến tên mình, cả thiếp cũng không biết!

Bàn tay Phương Ngọc Hương bỗng bắt đầu di động. Lục Tiểu Phụng vẫn nằm yên.

Nàng nói nhỏ nhỏ:

- Bây giờ mọi chuyện công tử đã rõ, còn sợ gì nữa?

Lục Tiểu Phụng không có phản ứng gì cả.

- Đêm khuya lắm rồi, ngoài trời gió lớn, không lẽ công tử nhẫn tâm đuổi thiếp ra ngoài?

Giọng nói của Phương Ngọc Hương rất ủy mị, ngọt ngào, bàn tay của nàng lại lợi hại hơn thế nữa...

Lục Tiểu Phụng cuối cùng thở ra, lên tiếng:

- Ta đương nhiên không làm sao đuổi cô ra được, nhưng...

Chàng giữ tay nàng nằm yên, và hỏi:

- Ta muốn biết rõ một chuyện!

- Chuyện gì?

- Đinh Hương Di đến với ta vì muốn mượn ta làm bia đỡ đạn, còn cô thì sao?

- Không lẽ chàng cũng nghĩ là thiếp lợi dụng

chàng?

- Ta cũng hy vọng cô đến tìm ta vì cảm mến, chỉ tiếc là ta không tin được.

- Chàng muốn biết rõ mục đích thì thiếp sẽ nói, chuyến này thiếp đến đây là muốn thương lượng với chàng.

- Thương lượng chuyện gì?

- Dùng người thiếp đổi lấy La Sát bài, thiếp trao thân cho chàng trước, sau này chàng tìm được La Sát bài thì trao lại cho thiếp.

Nàng mỉm cười, nói tiếp:

- Thiếp là vợ của Lam Hồ Tử, chàng đưa La Sát bài cho thiếp, cũng xem như đã đúng như giao hẹn, bởi vậy chàng chẳng phải lỗ gì cả.

- Nếu ta tìm không được thì sao?

- Thì xem như thiếp cam tâm tình nguyện, chẳng thể trách chàng.

Nàng nhỏ giọng thủ thỉ:

- Đêm đã khuya, gió bên ngoài lớn lắm, thiếp không dám ra ngoài đâu.

Lục Tiểu Phụng than:

- Ta có nói, ta quyết không đuổi cô ra ngoài, nhưng ta vẫn có thể tự đuổi mình ra ngoài.

Chàng nói xong, bèn đứng dậy bước ra khỏi cửa, đột nhiên nghe "rắc" một tiếng, chiếc giường gỗ to lớn chắc chắn bị sụp xuống.

Nghe tiếng Phương Ngọc Hương chửi mắng, Lục Tiểu Phụng cười khoan khoái:

- Cô không để cho ta ngủ yên, thì ta cũng không để cho cô nằm yên.

LỤC TIỂU PHỤNG

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 5

Thảm Biến

Cả đêm qua Lục Tiểu Phụng ngủ trên nóc nhà, nên bị gió thổi đến khô cả người. May mà Ngọc Hương đã bỏ đi chẳng ai muốn nằm ngủ trên chiếc giường đã gãy đổ. Chàng bước vào phòng, muốn thay áo, mới phát hiện ra bao nhiêu y phục đã bị xé rách, còn một cái áo duy nhất còn nguyên vẹn, lại có mấy hàng chữ viết:

"Lục Tiểu Phụng, ngươi nhát còn hơn gà nữa, từ nay đổi tên đi, đổi thành Lục Tiểu Kê là đúng hơn!"

Lục Tiểu Phụng bật cười, vừa xoa xoa mặt vừa lẩm bẩm:

- Ta mà có làm gà, cũng chẳng thể nào làm tiểu kê được.

Lục Tiểu Phụng vừa ăn uống no nê, đang cảm thấy khoan khoái vô cùng, tuy là thân thể có hơi mỏi. Rất tiếc cảm giác sung sướng ít khi được hưởng lâu.

Bên ngoài có người đưa vào cho chàng một phong thư. Giấy rất đẹp, chữ viết rất khéo:

"Con hồ ly đó đi chưa vậy? Em không dám tìm chàng, chàng có dám tìm em chăng?"

Xem thư, chàng đã biết là Đinh Hương Di viết nàng ấy còn sống hay sao?

Lục Tiểu Phụng hỏi gã hầu bàn:

- Ai nhờ ngươi đưa thư này?

- Là vị cô nương họ Đinh, người tối hôm qua cùng đến đây với khách quan đó.

Lục Tiểu Phụng đứng dậy đi theo gã hầu bàn, bao nhiêu mệt mỏi trong người dường như biến đi đâu mất.

Đến trước cửa phòng đang đóng kín, chàng vừa đẩy cửa bước vào, thì ngửi thấy một mùi hương tựa hoa quế. Trong phòng không có chưng hoa, nhưng có người, một người đang nằm trên giường. Lục Tiểu Phụng chẳng phải lần đầu tiên ngửi thấy mùi hương này, đây chính là mùi hương của Đinh Hương Di. Ánh dương quang soi ngoài khung cửa sổ, trong phòng yên tĩnh u nhã, mang đến cho người cảm giác đầm ấm vui tươi. Người nằm trên giường chính là Đinh Hương Di. Nàng nằm trên một chiếc giường lớn, mình đắp một tấm chăn bông có thêu hình đôi uyên ương giỡn

nước. Tấm chăn có nền màu đỏ, đôi chim thêu màu xanh rất sinh động. Gương mặt Hương Di cũng ửng màu hồng, mái tóc đen óng mượt, hiển nhiên là nàng đã chuẩn bị trước, có ý đợi chàng.

Lục Tiểu Phụng chợt thấy ấm lòng, nhưng chàng cố ý làm nghiêm:

- Cô tìm ta có chuyện gì? Có phải định đem trả lại ta năm vạn lượng bạc chăng?

Đinh Hương Di cố ý nhắm mắt không trả lời chàng.

Lục Tiểu Phụng cười gằn:

- Một người nếu đã có ba mươi vạn lượng hoàng kim, thì năm vạng lượng bạc có nghĩa lý gì?

Đinh Hương Di vẫn mặc kệ chàng, nhưng đôi mắt nhắm kín kia bỗng có hai hàng lệ từ từ chảy

xuống. Giọt lệ trong như thủy tinh lăn trên gò má hồng hào của nàng, giống như hạt sương sớm đọng trên cánh hoa hồng.

Lục Tiểu Phụng cảm thấy chùng xuống, chàng chậm rãi bước đến, định dịu giọng nói chuyện. Chàng không nói được câu nào, bởi vì chàng bỗng phát hiện ra một điều kỳ lạ... thân mình của Đinh Hương Di trông hình như ngắn lại, phần thân dưới tấm chăn hình như trống không. Chàng không dám nghĩ tiếp, bèn đưa tay giỡ góc chăn lên xem, cả người bỗng như rớt vào hồ nước lạnh, toàn thân cứng đờ ra.

Đinh Hương Di vẫn toát hương thơm, vẫn đẹp, thân thể vẫn mềm mại quyến rũ, nhưng đôi tay và đôi chân của nàng đã không còn nữa!

Ánh dương quang vẫn soi ngoài khung cửa như ban nãy, nhưng tia nắng bây giờ sao chói mắt! Lục Tiểu Phụng nhắm mắt lại, mường tượng được một

gương mặt nhọn ốm, có cặp mắt cú vọ chứa đầy thù hằn độc ác, đang cười nham hiểm nói với Hương Di:

- Ta cắt đứt đôi tay của cô, xem cô còn dám đánh cắp vàng của ta không! Ta chặt đứt cặp chân của cô, xem cô còn chạy đi đâu nữa!

Mỗi nam nhân đều có quyền đuổi theo người vợ bỏ trốn. Lục Tiểu Phụng chưa bao giờ hận Phi Thiên Ngọc Hổ, khi biết được Hương Di bị người bắt về, trong lòng chàng chỉ cảm thấy đôi chút áy náy. Nhưng bây giờ thì khác. Không ai có quyền hành hạ người khác như vầy, chàng căm ghét những kẻ sử dụng bạo lực như thế, cũng như nhà nông thù ghét sâu bọ vậy.

Khi chàng mở mắt ra, mới biết Đinh Hương Di đang nhìn chàng, đã nhìn nãy giờ khá lâu. Trong mắt nàng không có sự phẫn nộ, chỉ có nỗi bi thương, nàng bỗng khẽ nói:

- Mau đi đi!

Nàng kêu chàng đến, mà sao bây giờ mới gặp đã bảo đi? Là nàng không muốn chàng nhìn thấy tình cảnh bi đát của nàng? Hay là nàng sợ Phi Thiên Ngọc Hổ thình lình xuất hiện? Cũng có thể lá thư kia là do Phi Thiên Ngọc Hổ bức bách nàng phải viết. Cũng có thể đây là một cái bẫy.

Lục Tiểu Phụng khẽ buông góc chăn, kéo ghế đến ngồi bên giường, đáp gọn:

- Ta không đi!

Bất kể vì sao Hương Di muốn chàng đi, Lục Tiểu Phụng đã quyết định ở lại bên cạnh nàng. Chàng biết bây giờ chính là lúc nàng cần người bầu bạn nhất, lúc trước chàng đang cô đơn, nàng chẳng đã tìm đến bên chàng đó sao? Chàng không phải là người có lòng dạ hẹp hòi, dù người khác có chỗ không phải đối với

chàng, chàng cũng mau quên, chỉ nhớ lúc họ tốt với chàng mà thôi.

Đinh Hương Di dĩ nhiên hiểu ý chàng, trong mắt lộ vẻ cảm kích:

- Bây giờ hẳn chàng đã biết chuyện của em.

Nàng nói rất khẽ, như sợ bị ai nghe:

- Dĩ nhiên em không có cách nào mang trên mình ba mươi vạn lượng vàng kia... Hắn vì muốn bức bách em trao vàng, nên hành hạ em như vậy.

Lục Tiểu Phụng nghĩ thầm:

Bây giờ cô dĩ nhiên đã trả lại cho hắn số vàng kia, nhưng tại sao cô phải chờ đến lúc hắn hành hạ cô đến mức này mới chịu đưa ra? Vàng vốn của hắn, cô phải trả cho hắn mà?

Chàng im lặng không hỏi, vì chẳng muốn làm nàng thêm đau lòng.

Gió bên ngoài thổi từng chiếc lá rơi bên khung cửa sổ, giống như một bàn tay mệt mỏi đang vuốt từng dây đàn cũ kỹ, tuy có phát ra âm thanh, nhưng nghe tịch mịch u buồn còn hơn sự im lặng. Biết nói gì bây giờ? An ủi cũng là điều dư thừa, bởi an ủi thế nào cũng không xoa dịu được nỗi đau của nàng.

Trầm mặc một lúc lâu, Hương Di hỏi:

- Chàng biết tại sao em phải đánh cắp ba mươi vạn lượng vàng đó chăng?

Lục Tiểu Phụng lắc đầu, vờ không biết. Câu trả lời của Đinh Hương Di lại rất bất ngờ:

- Em cũng vì La Sát bài.

Nàng nói tiếp:

- Em biết Lý Hà đem theo La Sát bài, cũng biết bà ta đã đi về Lão Ốc.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Lão Ốc?

- Lão Ốc tức là Lao Sô, Lao Sô là tiếng địa phương, có nghĩa là nhà cũ (lão ốc).

- Cô có biết Lý Hà không?

Hương Di gật đầu, trên mặt bỗng lộ ra vẻ kỳ quái, dụ dự một lúc lâu, nàng mới nói khẽ:

- Bà ấy vốn là kế mẫu của em.

Câu trả lời càng làm Lục Tiểu Phụng ngạc nhiên. Hương Di nói tiếp:

- Lý Hà khi xưa lúc chưa lấy Lam Hồ Tử vốn đi

theo cha em. Bây giờ tuy cha đã mất, nhưng em và Lý Hà vẫn có liên hệ mật thiết.

Lục Tiểu Phụng chợt cảm thấy quan hệ giữa ba nữ nhân này quá phức tạp:

Lý Hà là kế mẫu của Hương Di, Phương Ngọc Hương thì ra là biểu tỉ của nàng, biểu tỉ lại đi cướp chồng của kế mẫu, nhưng chính chồng của Hương Di là do biểu tỉ của nàng giới thiệu.

Hương Di buồn bã nói tiếp:

- Phái nữ là kẻ yếu, có rất nhiều phụ nữ gặp toàn chuyện bất hạnh, bị bắt buộc phải làm những chuyện họ không muốn làm, các nam nhân chẳng những không hiểu mà còn xem thường nữ nhân nữa.

Lục Tiểu Phụng than:

- Ta... ta hiểu.

Đinh Hương Di nói:

- Lần này tuy em không đồng ý cách làm của Lý Hà, nhưng em thông cảm với bà ấy.

Lục Tiểu Phụng nghĩ thầm:

Bà ấy đánh cắp La Sát bài của chồng, còn cô đi trộm vàng của chồng, cũng là cùng một kiểu làm, dĩ nhiên cô thông cảm với bà ấy rồi!

Chàng không nói ra điều này, nhưng Hương Di nhìn ra lối suy nghĩ của chàng bèn nói tiếp:

- Em nói bà ấy làm không đúng, không phải là vì bà lấy đi La Sát bài. Một người đàn bà bị chồng ruồng bỏ, có dùng thủ đoạn như thế cũng không có gì quá đáng. Nhưng bà ấy đúng ra không nên đồng ý đem La Sát bài bán cho Giả Lạc Sơn.

Lục Tiểu Phụng đổi nét mặt:

- Là Giang Nam Giả Lạc Sơn?

Chàng biết con người này. Giả Lạc Sơn là một phú hào trứ danh tại Giang Nam, lại được tiếng hiền sĩ vang khắp vùng. Chỉ có một số rất ít người mới biết rõ thân thế y, ngày xưa vốn là một tay hải tặc hoành hành bốn bể, kể cả bọn Oa Khấu ở biển Đông cũng bị y chi phối một phần. Oa Khấu (giặc lùn, chỉ những đảng cướp gốc Nhật) vốn rất hung tàn, không biết sợ chết, tính tình phản phúc vô thường, mà Giả Lạc Sơn chế phục được bọn chúng, đủ chứng tỏ y là một tay lợi hại đến bực nào.

Đinh Hương Di nói:

- Em biết Lý Hà đã bàn chuyện riêng với thủ hạ của Giả Lạc Sơn bí mật phái đến Trung Nguyên, đã thỏa thuận giá cả, họ hẹn gặp nhau tại Lao Sô để trao tiền lấy của.

- Đã thảo luận tại đất Trung Nguyên, tại sao họ phải hẹn gặp nhau ở một thị trấn hẻo lánh xa xôi?

- Đây cũng là một trong những điều kiện của Lý Hà, bà ấy biết Giả Lạc Sơn là tay thủ đoạn ác độc, bà cũng sợ bị y khống chế, nên nhất định đòi đến Lao Sô mới giao hàng.

- Tại sao?

- Vì nơi đó là chỗ ở khi xưa của cha em, Lý Hà cũng ở đó được mười năm, bất luận địa bàn hay dân cư, bà đều thông thạo, nếu Giả Lạc Sơn đến đó cũng không dám làm gì bà.

- Xem ra Lý Hà là một nữ nhân hết sức tinh tường lợi hại.

Đinh Hương Di than một tiếng:

- Bà ấy không thể không cẩn thận, vì đã từng bị

nam nhân gạt gẩm không ít.

- Thế mà bà ấy lại nói cho cô nghe bí mật này?

- Em biết được bí mật này, bởi vì khi Lý Hà vừa lấy được La Sát bài, em là người đầu tiên bà tìm đến. Bà ấy hứa với em là chỉ cần em đưa cho bà hai chục vạn lượng vàng nội trong năm nay, thì bà sẽ trao La Sát bài cho em...

- Tại sao cô cần La Sát bài?

- Bởi vì em muốn trả thù!

Hương Di nghiến răng nói tiếp:

- Em đã sớm biết Phi Thiên Ngọc Hổ có nữ nhân khác bên ngoài, mà ả ta đương nhiên cũng ghét em, chỉ vì ngày nào em còn sống thì ả sẽ vĩnh viễn không thể theo danh chánh ngôn thuận mà trở thành Bang chủ phu nhân của Hắc Hổ đường được.

- Chẳng lẽ bọn họ định âm mưu giết cô?

- Nếu không nhờ em đề cao cảnh giác thì chỉ e đã sớm tiêu đời về tay bọn họ. Nhưng nếu em có được La Sát bài, họ sẽ chẳng dám đụng đến em đâu.

Một nữ nhân dám bỏ ra hai chục vạn lượng vàng để mua một miếng thẻ bài, ắt phải có nguyên dọ Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Tại sao?

- Vì có trong tay La Sát bài, em dĩ nhiên trở thành Giáo chủ La Sát giáo, dù là Phi Thiên Ngọc Hổ, đối với Giáo chủ La Sát giáo cũng phải nhún nhường ba phần.

Đôi mắt mệt mỏi, đau buồn của Hương Di bỗng sáng lên, nàng kể ra một bí mật không ngờ:

- Tây phương Ngọc La Sát đã chết, bị bạo bệnh

chết lúc con trai y vừa nhập quan nội. Tây phương Ngọc La Sát sợ rằng khi mình chết đi, đệ tử môn hạ vì tranh dành chức Giáo chủ sẽ sát hại lẩn nhau, gây ra cảnh tương tàn trong giáo phái, thì bao nhiêu cơ đồ của y sẽ tan tành cả. Thế nên lúc ban đầu y ra qui định như sau: "Ta trao La Sát bài cho ai, thì người đó sẽ trở thành Giáo chủ kế nhiệm, nếu có ai bất phục chống đối sẽ mang họa diệt thân, bị xử theo giáo quy". Sau đó y mới truyền La Sát bài cho con trai mình. Chỉ tiếc là Ngọc Thiên Bảo thuộc loại công tử ăn chơi đàng điếm, không biết quí La Sát bài, nên mới để thất thoát đi.

Lục Tiểu Phụng thở ra một hơi dài, bây giờ chàng mới hiểu rõ tại sao có nhiều người không từ bất cứ thủ đoạn nào để tranh đoạt La Sát bài.

Đinh Hương Di kể tiếp:

- Các Hộ pháp trưởng lão và chúng đệ tử trong

giáo một mặt ráo riết truy tầm La Sát bài, một mặt chuẩn bị lễ bái nhậm Tân giáo chủ, đã quyết định vào mồng bảy tháng giêng sang năm sẽ tụ tập trên đỉnh núi Côn Luân để cử hành đại lễ. Nếu người nào cầm La Sát bài trong tay xuất hiện tại đại lễ hôm đó, đương nhiên sẽ trở thành tân Giáo chủ, không ai dám phản đối.

Thế lực La Sát giáo bao trùm khắp thiên hạ, bất luận ai trở thành Giáo chủ, đều lập tức biến thành người có quyền uy nhất thiên hạ. Bởi thế đa số ai cũng bị lòng tham quyền thế danh lợi cám dỗ mà chạy theo La Sát bài.

Lục Tiểu Phụng than dài, chàng cảm thấy sự tình mỗi lúc thêm phức tạp, mục tiêu của chàng càng lúc càng xa thêm, khó mà đạt được. Tuy nhiên chàng có điểm chưa thông:

- Lý Hà tại sao không tự đem La Sát bài lên đỉnh

Côn Luân?

Đinh Hương Di đáp:

- Vì bà ấy sợ sẽ bị giết chết trước khi lên đến đỉnh núi. Từ giờ đến mồng bảy tháng giêng sang năm, ai mang La Sát bài trong tay cũng như cầm hỏa dược, pháo có thể nổ tán mạng bất cứ lúc nào. Lý Hà đã tính toán trước, nên chọn phương pháp an toàn nhất là bán La Sát bài lại cho người khác. Bà ấy sống đến nửa đời mà cũng cứ long đong không nơi nương tựa, nên muốn có thật nhiều tiền để sống an nhàn, bởi thế...

Lục Tiểu Phụng tiếp lời:

- Bởi thế bà ấy tuy có liên hệ đặc biệt với cô, nhưng vẫn đòi cô xuất hai mươi vạn lượng vàng để trao đổi.

Hương Di ảm đạm nói:

- Nhưng bây giờ em còn thảm hơn bà ấy nữa, em mới đích thực không còn gì cả.

Lục Tiểu Phụng miễn cưỡng cười nói:

- Ít nhất cô cũng còn một người bạn.

- Là chàng?

Lục Tiểu Phụng gật đầu, trong lòng bỗng có cảm giác khó tả, giữa hai người vốn không phải tình bạn, quan hệ của đôi bên còn thân hơn tình bạn, thế mà bây giờ...

Đinh Hương Di nhìn chàng, trong mắt như ẩn chứa một thứ tình cảm khó diễn tả, không rõ là bi thương? là cảm kích?

Qua một lúc lâu, nàng bỗng hỏi:

- Chàng có thể hứa với em một điều không?

- Cô cứ nói.

- La Sát bài đối với em bây giờ cũng vô dụng thôi, nhưng em vẫn có hy vọng được nhìn thấy nó, bởi... bởi em vì nó mà mất tất cả, nếu cuối cùng vẫn không thấy được tấm ngọc bài đó, thì em không cam tâm.

- Cô hy vọng ta tìm được La Sát bài, đem đến cho cô xem qua ư?

Hương Di gật đầu, chăm chú nhìn chàng:

- Chàng hứa không?

- Ta đồng ý, chỉ có điều tìm được La Sát bài tối thiểu phải mất thêm một tháng nữa, đến lúc đó cô có còn ở đây chăng?

- Em sẽ ở đây... bây giờ em chỉ là phế nhân, chết hay sống đâu đáng cho bọn họ quan tâm.

Hương Di ứa lệ nói tiếp:

- Vả lại, một người như em bây giờ, còn có chỗ nào để đi đâu?

Trăng đã lên cao, bên ngoài không gian rất tĩnh lặng, những lữ khách phải lên đường đã đi cả rồi.

Lục Tiểu Phụng dùng tay áo khẽ lau nước mắt cho Hương Dị Lại một lúc lâu sau, nàng nói nhỏ:

- Chàng cũng nên đi đi!

- Cô muốn ta đi?

Hương Di cười nhẹ:

- Chàng đâu thể nào ở mãi bên em được.

Nàng tuy đang cười, nhưng nét cười trông thê lương còn hơn lúc nàng đang khóc. Lục Tiểu Phụng muốn nói, nhưng lại im lặng. Hương Di hỏi:

- Chàng muốn hỏi em điều gì?

Lục Tiểu Phụng biết có những điều không nên hỏi nàng vì chàng không muốn khơi lại nỗi đau của nàng, nhưng không thể không hỏi:

- Phi Thiên Ngọc Hổ thực sự là người như thế nào?

Câu trả lời của Hương Di cũng giống như Phương Ngọc Hương, nàng cũng không biết thân thế và tên thật của Phi Thiên Ngọc Hổ, hành tung của y rất bí ẩn. Khổ người y vừa ốm vừa nhỏ, mắt sắc như chim ưng, y không tín nhiệm bất cứ ai kể cả vợ y, nhưng võ công y rất cao, chưa từng gặp đối thủ.

Lục Tiểu Phụng lại hỏi:

- Lao Sô là một vùng đất ra sao?

- Nơi đó cũng giống như con người Phi Thiên Ngọc Hổ, thần bí mà đáng sợ, dân vùng đó rất hẹp hòi, hay có thái độ thù địch đối với khách ở xa đến, chỉ trừ hai người ra, còn lại chàng không thể tin ai được cả.

- Hai người nào?

- Một người tên là lão Sơn Dương, là bạn thân của cha em, một người tên là Trần Tịnh Tịnh, sống với em từ nhỏ đến lớn, hai người đó nếu biết chàng là bạn của em, nhất định sẽ tận tâm giúp đỡ chàng. Qua tiết Trung thu, nơi đó trở lạnh rất mau, đến giữa tháng mười là mặt sông đóng băng.

Lục Tiểu Phụng cũng từng nghe rằng Tùng Hoa giang đóng băng xong, nhìn như một con đường bằng phẳng rộng lớn.

Hương Di nói tiếp:

- Nơi đó lạnh kinh khủng, ai chưa đến thì chưa tưởng tượng ra đâu, lạnh đến độ nước mũi chảy ra cũng đông thàng băng, hơi thở ra cũng kết thành băng sương.

Lục Tiểu Phụng than thầm trong bụng, bất giác kéo áo kín một chút.

- Em biết chàng thường ở Giang Nam, rất sợ lạnh, nên chàng tốt nhất hãy nhân lúc này trời chưa quá lạnh, mau đi đến nơi đó, phải chuẩn bị vài chiếc áo lông mới đủ.

Lục Tiểu Phụng trầm ngâm giây lát rồi hỏi:

- Ngọc La Sát chết đi, nội bộ La Sát giáo hẳn có phần rối loạn, nhưng cái chết của y hẳn còn được bảo mật, làm sao cô biết được?

- Rất ít người biết được bí mật này. Trong Hắc Hổ đường có chia ra ba đảng: Bạch Cáp, Hối Lang, Hoàng Khuyển. Hoàng Khuyển phụ trách truy tầm, Hối Lang phụ trách bắt giết, Bạch Cáp phụ trách bí mật thu thập tin tức các lộ. Trong giang hồ có những ai hữu danh, thì chi tiết về thân thế, diện mạo, võ công môn phái, sở trường tuyệt kỹ của họ đều được ghi chú cẩn thận giữ trong Bạch Hạc phân đường. Bởi thế lúc em chưa gặp chàng, đã biết chàng là một người như thế nào.

Có phải nàng biết rõ nhược điểm của chàng là nữ nhân, nên mới định đem chàng ra làm mộc đỡ tên?

Đinh Hương Di bỗng cười chua xót:

- Trong Hắc Hổ đường, em vốn có hai chức vị, em chẳng những là chỗ xả hơi của Tổng đường chủ, mà còn là của Đường chủ Phân đường Bạch Cáp.

Quyển 4
Chương 6

Tay Trắng Hóa Giàu

Lục Tiểu Phụng cuối cùng đã đi. Đinh Hương Di nói đúng, chàng không thể nào ở đây bầu bạn với nàng mãi mãi được.

Khí trời vẫn trong, ánh dương quang vẫn tươi sáng, mà Lục Tiểu Phụng không còn thấy sảng khoái như lúc sớm khi đang ăn. Nghĩ đến những gì phải làm trong những ngày sắp đến, những nghi vấn chưa tìm ra manh mối, mà chàng thấy ngán ngẩm.

Ngoài sân lá rụng đầy, đã quá nửa thu... Có một

cô gái nhỏ chừng mười ba, mười bốn tuổi, đứng nép dưới cây bách, trông dáng gầy đến ngở như gió thổi cũng bay. Trong tay cô cầm một phong thư, đôi mắt sợ sệt len lén nhìn Lục Tiểu Phụng.

Lục Tiểu Phụng bước đến cười hỏi:

- Em nhỏ đợi ta phải chăng?

Cô gái nhỏ giựt mình, lùi ra sau, lắp bắp nói:

- Ông... Ông có phải là Lục Tiểu Phụng có bốn chân mày đó không?

- Đúng rồi, còn em là ai?

- Tiểu nữ là Thu Bình.

Trông dáng vóc ốm yếu, vẻ mặt khiếp sợ của cô gái, hẳn là cuộc đời của cô cũng như bèo trôi vậy (phù bình) nữ nhân là phận yếu, rất nhiều cô gái có

thân thế rất tội nghiệp, gặp toàn những chuyện đau buồn.

Lục Tiểu Phụng nhìn dáng điệu sợ sệt của cô gái, chàng thở dài, nhỏ giọng hỏi:

- Có phải Phi Thiên Ngọc Hổ bảo em đến đây chăng?

Thu Bình gật đầu.

- Có phải y bảo em đem thư đến cho ta chăng?

Thu Bình lại gật đầu, đôi bàn tay vừa trắng vừa nhỏ, cầm phong thư khép nép trao cho Lục Tiểu Phụng. Cả giấy và mực viết thư đều thuộc loại đẹp mắt sang trọng, chữ viết cũng rất khá:

"Tiểu Phụng tiên sinh, Tiên sinh là bực đại hiệp đương thời, một kỳ nam tử tuyệt thế, tiểu đệ ngưỡng mộ anh danh đã lâu, chỉ hận vô duyên chưa được gặp

mặt đàm đạo. Tiện nội Hương Di, may được tiên sinh yêu mến, đệ đành dứt tình nhượng lại để tỏ tấc lòng thành, mong tiên sinh vui lòng nhận cho. Ngày sau hữu duyên, sẽ hâm rượu bày tiệc, cùng tiên sinh uống say mười bữa.

Chi phí ăn ở chỗ này đệ đã trả trước dùm đến cuối tháng, có kèm theo giấy biên lai; lại đính theo đây giấy từ vợ, nay xong thủ tục, trình tiên sinh ghi nhận".

Bên dưới ký tên, quả là Phi Thiên Ngọc Hổ.

Lục Tiểu Phụng bình tĩnh đọc hết tờ thư. Chàng đột nhiên cảm thấy công phu hàm dưỡng của mình đã có tiến bộ, không đến nỗi phải xé nát bức thư. Thu Bình đứng bên dương to đôi mắt nhìn chàng, ra chiều thích thú với nam nhân anh tuấn có bốn chân mày này.

Lục Tiểu Phụng nở nụ cười, hỏi Thu Bình:

- Em nhỏ đang chờ ta hồi âm phải không?

Thu Bình gật đầu, Phi Thiên Ngọc Hổ ắt muốn biết phản ứng của Lục Tiểu Phụng như thế nào, sau khi đọc bức thư của y. Chàng nói:

- Vậy em hãy về nói với hắn, lễ vật hắn tặng cho ta, ta rất cảm ơn, nên ta cũng có một vật tặng lại cho hắn.

- Có phải là đưa tiểu nữ mang về không?

- Em không có cách nào mang về được, món quà này phải đích thân hắn đến mới nhận được.

Thu Bình lộ vẻ lo sợ:

- Nhưng mà...

- Nhưng mà ta có thể nói trước cho em nghe, để em về nói lại cho hắn nghe.

Thu Bình thở phào nhẹ nhỏm, hỏi:

- Ông chuẩn bị tặng ông ấy món gì?

- Tặng cho hắn một cái trung tiện vào mặt!

Thu Bình chưng hửng. Cô không hiểu, cũng không dám hỏi lại, cô muốn cười, mà lại không dám cười.

Từ trong khách sạn bước ra, rảo bước trên con đường bốc đầy bụi đất, mới đi được một quãng, Lục Tiểu Phụng chợt phát hiện ra hai chuyện không vui. Một là ngoại trừ Tuế Hàn Tam Hữu và chàng ra, trên đường hầu như không thấy ai khác cả, mà cũng không có ai khác đi theo chàng nữa. Chuyện thứ hai là tính lại trong túi, chàng đã hết sạch tiền, chỉ còn lại một ít bạc lẻ vốn dùng để thưởng vặt.

Lục Tiểu Phụng bình sinh thích cảnh náo nhiệt, chàng thích giao tiếp với đủ loại người, dù biết đôi lúc có người có ý gian, chàng cũng mặc kệ, chẳng lo. Tuy nhiên, điều mà chàng sợ nhất trên đời này là nỗi buồn cô đơn.

"Bần cùng" có phải là một loại cô đơn chăng? Lẻ loi chẳng phải thường đi theo cái nghèo hay sao? Khi người ta có tiền, thì dễ lắp khoảng trống cô đơn, nhưng đến khi không còn đồng nào trong túi, người ta mới thấy ra cô đơn cũng giống như cái bóng bám mãi theo mình.

Lục Tiểu Phụng thở ra, lần đâu tiên chàng cảm thấy cái lạnh thấu xương của cơn gió thổi tạc ngang mặt.

Buổi trưa, Lục Tiểu Phụng chỉ ăn một bát canh nấu tạp nhạp, hai cái bánh xốp, trong khi ba lão già

kia gọi bốn cân thịt dê, năm sáu món đồ xào, bảy tám cái bánh bao trắng mới hấp chín, còn uống thêm mấy bình rượu. Lục Tiểu Phụng cơ hồ không nhịn được, muốn chạy qua nói với họ: "Người lớn tuổi ăn nhiều đồ có dầu béo, dễ bị sình bụng."

Bữa ăn trưa này thực đạm bạc, vốn không cần cho thêm tiền thưởng vặt cho hầu bàn, chỉ khổ một nỗi người đã quen tính đại gia công tử, dù bị rỗng túi, tính hào phóng vẫn không sửa được. Bởi thế, sau khi trả tiền xong, số tiền còn lại trong túi Lục Tiểu Phụng rất ít ỏi!

Đất Lao Sô còn xa tít bên trời, chưa đến được, mà chàng chẳng thể đi trộm cắp, lừa người để kiếm tiền, càng không thể đi xin ăn. Nếu đổi lại người khác, quãng đường này hẳn hết cách đi tiếp. Tuy nhiên Lục Tiểu Phụng chẳng phải người khác, gặp chuyện khó khăn cỡ nào, rốt cuộc chàng cũng nghĩ ra cách giải quyết.

Buổi chiều hoàng hôn xuống, gió càng thêm lạnh, trên đường tuyệt nhiên không bóng người. Lục Tiểu Phụng chắp hai tay sau lưng ung dung thẳng bước, tựa như vừa ăn no xong và đã nhấm vài tuần rượu, đang đi tản bộ chốn kinh thành vậy. Mặc dù trong bụng chàng cái bánh xốp kia đã tiêu hóa sạch từ đời nào, nhưng chàng vẫn cười thầm, bởi vì chàng có đi chậm đến mức nào, thì Tuế Hàn Tam Hữu vẫn ngoan ngoãn đi theo sau lưng.

Ai cũng biết Lục Tiểu Phụng tinh hơn quỉ, luồn lách còn hơn cá dưới nước, chỉ cần lơ đểnh một chút là chàng có thể trốn mất ngay, thế nên chàng không dừng lại ăn tối, ba ông già kia dĩ nhiên cũng không dừng lại được. Nhưng mà cứ mang bụng đói đi hứng bụi, chịu gió hoài thì thực khó chịu. Tuế Hàn Tam Hữu trước nay có khi nào phải chịu qua cảnh này!

Cô Tùng lão rốt cuộc không nhịn được phất tay áo bào một cái, phóng mình ra phía trước mặt Lục

Tiểu Phụng.

Lục Tiểu Phụng mỉm cười hỏi:

- Tiên sinh sao lại chận đường tại hạ? Hay là tại hạ đi quá nhanh?

Cô Tùng lão giận tím mặt, nói:

- Ta chỉ muốn hỏi ngươi một câu! Ngươi có biết bây giờ là giờ gì không?

Lục Tiểu Phụng chớp chớp mắt:

- Hình như đến giờ ăn rồi.

- Ngươi đã biết vậy, tại sao không mau kiếm chỗ ăn?

- Tại vì tại hạ không có hứng.

- Không có hứng cũng phải ăn no.

Lục Tiểu Phụng thở ra:

- Chuyện cưỡng hiếp người, cướp đoạt của, tại hạ từng nghe qua, chỉ chưa từng nghe chuyện ép người khác ăn.

- Bây giờ ngươi đã nghe rồi đó.

- Tại hạ có ăn hay không, có liên hệ gì đến tiên sinh?

- Là người ai cũng phải có lúc ăn, không lý ngươi chẳng phải là người?

- Đúng vậy, ai cũng phải ăn, nhưng có một loại người không thể ăn được!

- Loại nào?

- Những người không có tiền mua đồ ăn.

Cô Tùng lão hiểu ra, trong mắt ẩn nét cười:

- Nếu như có người đãi ăn thì sao?

- Cái đó phải tùy tình thế.

- Tùy thế nào?

- Phải xem thử người đãi ăn có lòng thành mời tại hạ chăng.

- Nếu như ta thực lòng mời ngươi, ngươi có đi không?

Lục Tiểu Phụng mỉm cười:

- Nếu tiên sinh đã mời, dĩ nhiên tại hạ đâu dám chối từ.

Cô Tùng lão trợn mắt nhìn Lục Tiểu Phụng:

- Ngươi không có tiền ăn cơm, muốn người khác

đãi mình, lại nhất định không chịu mở miệng hỏi ta, mà còn bắt ta phải mời ngươi à?

- Tại hạ đoán chắc thế nào tiên sinh cũng lên hỏi, bây giờ tiên sinh đã hỏi, thì chẳng những đãi ăn mà bao luôn chỗ ở nữa.

Cô Tùng lão nhìn chàng trừng trừng một lúc, cuối cùng thở dài:

- Trong giang hồ nói quả không ngoa, muốn lui tới với Lục Tiểu Phụng không phải dễ.

Đồ ăn ngon, rượu ngon, trà ngon.

Cô Tùng lão hỏi:

- Ngươi uống rượu chăng?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Không uống ít.

- Phải chăng muốn uống là phải uống cho đã?

- Chẳng những phải đã, mà phải nhanh thực nhanh nữa!

Lục Tiểu Phụng nói rồi, rót một bát rượu đầy, ngửa cổ đổ vào miệng uống cạn. Chàng thực ra chẳng phải "uống" rượu theo kiểu đưa chén lên môi, mà là đổ rượu vào miệng. Cô Tùng tiên sinh nhìn chàng, lần thứ hai trong mắt lộ vẻ cười, lão cũng rót đầy một bát rượu, đổ vào miệng "uống" một hơi.

Lão lộ vẻ đắc ý nói:

- Uống rượu chẳng những phải nhanh, mà phải cho thực đã.

Lục Tiểu Phụng:

- Thế nào mới đã?

- Muốn uống đã thì năm ba chén nào thấm gì.

- Tiên sinh uống được bao nhiêu?

- Uống bao nhiêu cũng không đáng kể, uống không say mới thực có bản lãnh.

Lão già cao ngạo này khi nói đến rượu, thì như biến thành con người khác.

Lục Tiểu Phụng cười hỏi:

- Tiên sinh có thể uống bao nhiêu mà không say?

- Không biết được.

- Chẳng lẽ trước nay tiên sinh chưa hề say?

Cô Tùng lão không phủ nhận, chỉ hỏi ngược:

- Ngươi có thể uống bao nhiêu mà không say?

- Tại hạ chỉ uống một chén là hơi say rồi, mà uống thêm ngàn chén cũng vậy thôi.

Cô Tùng lão lần thứ ba lộ nét cười trong mắt, nói:

- Cho nên trước giờ ngươi cũng chưa thực sự say qua?

Lục Tiểu Phụng không phủ nhận, ngửa cổ đổ thêm một bát rượu nữa.

Kỳ phùng địch thủ là một điều hứng thú, uống rượu gặp đối thủ cũng thế.

Kẻ không uống rượu, nhìn thấy cảnh này lại thấy nhạt nhẻo, vô bổ. Hai lão Thanh Trúc, Hàn Mai chẳng buồn nhìn Cô Tùng lão và Lục Tiểu Phụng, chỉ chậm rãi đứng dậy bỏ ra ngoài, trên mặt vẫn bình

thản, chẳng lộ vẻ gì cả.

Đêm lạnh tĩnh mịch.

Hai người đứng chắp tay sau lưng, ngước mặt nhìn trời, một lúc lâu sau, Thanh Trúc lão chầm chậm hỏi:

- Lão đại đã bao lâu rồi chưa say?

Hàn Mai lão đáp:

- Năm mươi ba ngày.

Thanh Trúc lão thở ra:

- Ta đã sớm nhận ra hôm nay lão đại nhất định muốn say khướt một chuyến.

Lại một lúc lâu sau, Hàn Mai lão thở ra, hỏi lại:

- Huynh đã bao lâu rồi chưa say?

Thanh Trúc đáp:

- Hai mươi ba năm.

Hàn Mai nói:

- Từ sau lần ba chúng ta đồng túy lúy một trận, huynh quả thực không hề uống thêm giọt nào.

- Trong ba người, phải có một người giữ tỉnh táo thì chúng ta mới có cơ trường tồn được.

- Hai người tỉnh càng hay hơn.

- Cho nên lão đệ đã hai mươi năm chưa nếm mùi rượu.

- Là hai mươi mốt năm mười bảy ngày.

Thanh Trúc lão khẽ cười, nói:

- Kỳ thực tửu lượng của lão đệ so với lão đại còn

cao hơn.

Hàn Mai lão cũng cười nói:

- Tửu lượng cao nhất chính là huynh.

- Nhưng mà ta biết, trên đời này chẳng có ai uống mãi không say.

Hàn Mai lão gật đầu:

- Đúng vậy, chỉ cần uống là sẽ say.

Câu nói này từ xưa đến nay vẫn không thay đổi, bởi thế nên Lục Tiểu Phụng cũng say rồi. Chàng ở trong căn phòng có đốt lò sưởi, đang nằm trần mình trên một chiếc giường lớn. Bất luận ai uống rượu say, cũng sẽ ngủ vùi, chàng cũng thế, chỉ có điều chàng tỉnh mau hơn người khác.

Bây giờ ngoài song cửa màn đêm tối mù, trong

phòng cũng vậy, nhưng Lục Tiểu Phụng đã tỉnh. Chàng nằm trong bóng tối trầm trầm, suy nghĩ xuất thần. Chàng nghĩ đến rất nhiều chuyện, những chuyện không thể nói cho người khác nghe, thậm chí chính chàng cũng không dám nhắc đến. Có thể vì muốn quên những chuyện này, chàng mới cố ý thách uống rượu với Cô Tùng lão, chàng muốn say.

Nhưng bây giờ chàng đang mở mắt thao láo, trong trí lại nghĩ đến những chuyện đó! Những chuyện đáng quên tại sao không quên được, những chuyện muốn nhớ, tại sao không nhớ nổi?

Lục Tiểu Phụng khẽ thở dài, rón rén ngồi dậy, chừng như sợ làm thức giấc người bên cạnh.

Bên cạnh chàng nào có ai? Có phải chàng sợ kinh động chính mình?

Đúng lúc đó, chàng bỗng nghe một tiếng thở dài

nhè nhẹ, bên cạnh chàng không có ai, nhưng trong phòng lại có người. Trong bóng tối, có thể thấy được một bóng người mờ mờ, đang ngồi bất động trên chiếc ghế đối diện, chẳng biết đến từ lúc nào, đã ngồi đó bao lâu.

Người này cất tiếng nói:

- Người ta nói nhập cõi say sẽ thấy đường khó đi hóa dễ, đất gồ ghề biến ra bằng phẳng, nhưng đi mãi con đường này cũng chán lắm.

Lục Tiểu Phụng mỉm cười:

- Thực không ngờ các hạ cũng hiểu rộng như thế.

- Không dám, chẳng qua xúc cảnh ngẫu hứng, không dằn được mới thốt ra mấy lời.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Các hạ đương đêm đến đây, chỉ để nói mấy câu như vậy cho ta nghe sao?

- Còn mấy lời nữa.

- Ta nhất định phải nghe?

- Xem ra bắt buộc phải nghe.

Thái độ của y tuy ôn hòa, nhưng giọng nói có vẻ khiêu khích.

Lục Tiểu Phụng nghe xong ngã ngửa ra, nói:

- Bị bắt nghe chuyện, ắt chẳng phải chuyện tốt lành gì, có thể nằm nghe được, cũng còn đỡ hơn phải ngồi nghe.

Người kia nói:

- Nằm xuống nghe, chẳng phải xem thường

khách chăng?

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Các hạ không giống khách của ta, thậm chí mặt mũi các hạ ra sao ta cũng chưa hề thấy.

- Muốn thấy ta, rất dễ!

Y nói xong, ho nhẹ một tiếng, cánh cửa phía sau bỗng mở ra, có ánh lửa xẹt, sau đó đèn sáng lên. Một người vận khinh trang màu đen, che mặt bằng miếng vải đen, ốm như cây sậy từ trong bóng tối hiện ra. Trong tay người này là cây đèn bằng đồng đen, trên lưng y đeo kiếm, vỏ cũng màu đen. Hình thù cây đèn thuộc kiểu cổ xưa nhưng rất tinh xảo, kiếm cũng thế, nên nhìn y giống như một u hồn bị giam cầm trong địa ngục bao năm nay, bỗng nhiên hiện ra theo lời thần chú ma quái để giáng tai họa xuống nhân gian. Ánh đèn leo lét mang màu xanh biếc, tạo một bầu

không khí âm u trong phòng.

Đèn đến gần hơn, soi sáng người ngồi trên ghế. Áo của y rực rỡ, sang trọng, trông y có vẻ cao quý thanh nhã, đôi mắt sáng hữu thần ẩn chứa uy nghiêm. Thế nhưng con người y toát ra vẻ âm trầm đáng sợ hơn cả người áo đen đứng sau lưng y.

Lục Tiểu Phụng cười bảo:

- Quả nhiên không tệ.

- Không tệ? Ta nhìn được mắt?

- Dung mạo các hạ ngoài đời không khác trong trí tưởng tượng của ta lắm.

- Ngươi đã biết ta là ai?

- Giả Lạc Sơn?

Y thở nhẹ, hỏi:

- Ngươi đã từng thấy ta?

Lục Tiểu Phụng lắc đầu.

- Nhưng ngươi lại nhận ra ta.

Lục Tiểu Phụng mỉm cười:

- Trừ Giả Lạc Sơn ra, còn ai chịu gió lạnh đến chốn này tìm ta? Còn ai có tùy tùng là một võ lâm cao thủ đeo cổ kiếm như thế?

Giả Lạc Sơn phá cười lớn:

- Quả không hổ danh Lục Tiểu Phụng, nhãn lực có hạng.

Lục Tiểu Phụng trả miếng:

- Không dám, chẳng qua xúc cảnh ngẫu hứng,

không dằn được mới thốt ra mấy lời.

Giả Lạc Sơn đột nhiên ngưng cười, nhìn chàng một lúc lâu rồi hỏi:

- Ngươi cũng biết ý định của ta?

- Được nghe các hạ giải bày vẫn hơn.

- Ta muốn ngươi đi về đi.

- Đi về? Về đâu chứ?

- Trở về thế giới hoa lệ, có đèn hồng rực rỡ, có tửu lâu đổ trường, có mỹ nhân ôm ấp, đấy mới là chỗ của Lục Tiểu Phụng.

Lục Tiểu Phụng thở dài:

- Đúng thực, ta cũng muốn trở về lắm, chỉ ngặt nỗi...

Giả Lạc Sơn cắt ngang:

- Ta biết gần đây ngươi không tiện phóng tay, cho nên đã sớm chuẩn bị đầy đủ lộ phí đi đường.

Y lại ho một tiếng, thì thấy một lão già tóc bạc trắng dẫn hai đại hán khiêng vào một cái rương lớn. Trong rương chứa đầy vàng bạc lóa mắt.

Lục Tiểu Phụng nhíu mày hỏi:

- Những đồ này từ đâu mà có, đem như vậy không sợ phiền phức sao?

Giả Lạc Sơn đáp:

- Ta cũng biết ngân phiếu tiện lợi hơn, nhưng dùng vàng bạc bày trước mắt dụ người thì dễ có công hiệu hơn.

- Có lý!

- Ngươi chịu lấy không?

- Tài vật sờ sờ ra đấy, dại gì không lấy?

- Ngươi chịu đi về không?

- Không về!

Chàng nhếch môi cười, nói tiếp:

- Nhận hay không là một chuyện, về hay không là chuyện khác, hai chuyện không có liên quan đến nhau.

Giả Lạc Sơn cười nhẹ:

- Đây chỉ mới là một thứ. Ta cũng biết chỉ dùng tài vật dụ ngươi chưa đủ.

- Các hạ còn chuẩn bị thứ gì nữa?

- Dụ không được, dĩ nhiên phải uy bức.

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Hay lắm!

Người áo đen bỗng xen vào:

- Không hay chút nào!

- Sao không hay?

Người áo đen đáp:

- Các hạ vang danh thiên hạ, bằng hữu vô kể, ta mà giết một người như thế thì phiền phức không ít.

- Vậy túc hạ không muốn giết ta?

- Không muốn!

- Ta cũng không muốn chết.

- Chỉ ngặt một điều là kiếm của ta mà rút khỏi vỏ

là phải đổ máu.

- Túc hạ đang dọa ta đấy à?

- Đây chỉ mới cảnh cáo thôi.

- Cảnh cáo rồi thì sao?

Người áo đen từ tốn đặt cây đèn đồng xuống, chậm rãi đưa tay lên, chỉ nghe xoạt một tiếng, kiếm đã ra khỏi vỏ. Kiếm sáng trắng, như đang khao khát chờ uống máu tươi của kẻ thù.

Lục Tiểu Phụng thở dài nói:

- Thực là một vũ khí sắc bén hiếm thấy.

- Ngươi đang thở dài cho mình phải chăng?

- Không phải. Ta than dùm cho túc hạ.

- Tại sao?

- Túc hạ thân mang cổ kiếm lợi hại như thế, mà lại làm nô tài cho một kẻ như Giả Lạc Sơn. Các người từ Giang Nam đến đây, may mà chưa gặp một bằng hữu của ta đấy.

- Nếu gặp bằng hữu của ngươi thì sao?

- Nếu có gặp, thì thanh kiếm này bây giờ đã là của người đó, còn túc hạ thì đã chôn xuống đất rồi.

Người áo đen cười nhạt:

- Khẩu khí của người quả không nhỏ.

- Đây không phải là ta, mà là khẩu khí của người đó.

- Hắn là ai?

- Tây Môn Xuy Tuyết.

Tây Môn Xuy Tuyết! Tà áo trắng như mây lay động, một giọt máu tươi ở mũi kiếm từ từ nhỏ xuống... kiếm quang xẹt như ánh chớp, đôi mắt sánh lạnh như ánh sao.

Tay cầm kiếm của người áo đen xiết chặc đến nổi gân xanh, mắt y lim dim:

- Chỉ rất tiếc ngươi không phải Tây Môn Xuy Tuyết!

Ngay lúc ấy, kiếm của y xẹt ra, kiếm quang lượng như thân rắn, kiếm khí bức người, kình lực và tốc độ thực đáng sợ!

Lục Tiểu Phụng vẫn nằm im, chỉ thấy một bàn tay từ trong chăn đưa ra, hai ngón tay kẹp nhẹ một cái, kiếm quang chợt biến mất!

Cũng cùng lúc ấy, trên nóc nhà một chỗ ngói bỗng bị giỡ ra, một người đu ngược xuống như khỉ,

hay tay vung ra, lập tức có hai mươi bảy đạo hàn tinh nhắm vào Lục Tiểu Phụng bắn ra như mưa. Chiêu này quá bất ngờ, ngoài dự liệu của mọi người.

Chỉ nghe "phập, phập" một chuỗi tiếng động, hai mươi bảy mũi ám khí đụng vào tấm chăn Lục Tiểu Phụng đang đắp, liền bị dội ngược ra, rơi lả tả xuống đất.

Người áo đen nhìn kẻ đang cầm kiếm của mình, lại nghe người đu ngược từ trần nhà than thở:

- Từ lâu đã nghe Lục Tiểu Phụng Linh Tê Nhất Chỉ diệu tuyệt thiên hạ, nhưng không ngờ nội gia công phu ghê gớm vậy.

Lục Tiểu Phụng cười nói:

- Kỳ thực ta cũng không ngờ, chắc là khi người bị dồn đến lúc bán mạng, sức lực tự nhiên mạnh hơn bình thường.

Người áo đen đột nhiên nói:

- Đây không phải sức trâu, mà là lực của chân khí.

Lục Tiểu Phụng bảo:

- Chân khí cũng là sức lực, không có sức, lấy đâu ra chân khí.

Chàng đưa tay vuốt nhẹ thân kiếm, tắc lưỡi khen:

- Hảo kiếm!

Người áo đen hỏi:

- Ngươi...

- Ta không phải Tây Môn Xuy Tuyết, bởi vậy kiếm này trả lại túc hạ, tính mạng cũng trả lại.

Giả Lạc Sơn hỏi:

- Dụ bằng tiền không được, uy bức không xong, ngươi bảo ta phải làm sao?

- Sao các hạ không về đi?

Giả Lạc Sơn làm như không nghe, lại nói:

- Người ta nói: anh hùng nan quá mỹ nhân quan, các hạ cũng là một anh hùng, đâu thể thiếu mỹ nhân.

Mỹ nhân nơi đâu? Mỹ nhân quả thực có ở ngoài cửa. Một cơn gió thoảng qua, có mùi hương nhẹ bay vào phòng.

Lão già để móng tay rất dài kia dùng một chiếc móc bạc khêu đèn sáng lên, soi rõ từ bên ngoài cửa, có một nữ nhân tuổi trung niên mặc đồ giản dị, đỡ một thiếu nữ áo tím bước vào. Nữ nhân kia dáng vẻ phong lưu, tóc đen huyền chải theo nếp ngay ngắn,

dưới ánh đèn da trắng cũng như thiếu nữ, ai nhìn cũng có thể liên tưởng đến thuở xuân hẳn là một mỹ nhân, nay tuy đến tuổi trung niên, nhưng vẫn có sức thu hút nam nhân không kém.

Đối với nam nhân, những nữ nhân nhiều kinh nghiệm đôi khi so với các thiếu nữ còn hấp dẫn hơn nhiều. Tuy thế, đứng bên cạnh thiếu nữ áo tím, sức hấp dẫn của mỹ phụ trung niên kia trở nên bình thường, không có gì đáng chú ý.

Vẻ đẹp của thiếu nữ gây cho người những xao xuyến khó mà diễn tả được, cũng giống như khó có ai hình dung được những gợn sóng lăn tăn trên mặt hồ khi gió xuân thổi qua lần đầu. Nàng cuối đầu bước vào, im lặng đứng đấy, từ từ ngước mặt lên chăm chú nhìn Lục Tiểu Phụng.

Đôi mắt của thiếu nữ phảng phất như có ánh lửa, loại lửa châm mồi dục vọng của nam nhân. Lục Tiểu

Phụng cảm thấy trong lòng có những biến đổi kỳ lạ, ngay cả thân thể chàng cũng vậy. Nhìn nàng, Lục Tiểu Phụng nghiệm ra được tại sao có những nữ nhân được xem là vưu vật trời sinh.

Giả Lạc Sơn tựa bên ghế một cách nhàn tản, y thích thú ngồi ngắm những thay đổi trên mặt Lục Tiểu Phụng:

- Nàng tên là Sở Sở, ngươi xem nàng có hấp dẫn không?

Lục Tiểu Phụng thừa nhận.

Giả Lạc Sơn thở ra nhè nhẹ, nói tiếp:

- Được lắm, vậy ngươi muốn về lúc nào cũng được, nàng ấy có thể đi theo ngươi, đem luôn chiếc rương vàng bạc này theo luôn.

Lục Tiểu Phụng cũng thở ra, nói:

- Nếu vậy các hạ hãy bảo nàng chờ ta ở đây.

- Bao giờ ngươi mới chịu về?

- Tìm được La Sát bài, ta sẽ lập tức đi về.

Giả Lạc Sơn biến sắc mặt:

- Ngươi còn muốn gì nữa?

Lục Tiểu Phụng đảo tròng mắt, đáp:

- Ta vốn không cần gì cả, nhưng bây giờ ta lại muốn có một thứ.

- Thứ gì?

- Ta muốn cái mũi của Tư Không Trích Tinh.

Giả Lạc Sơn khựng lại, hỏi:

- Đưa vàng bạc mỹ nữ ngươi không chịu, tại sao

lại đòi cái mũi của hắn.

- Bởi vì ta muốn xem thử mất mũi rồi, hắn có còn giả thần lộng quỉ đi hù người chăng.

Giả Lạc Sơn nhìn chàng, đột nhiên ngửa mặt cả cười lớn. Tiếng cười của y cũng biến đổi, trở nên hào sảng thoải mái:

- Hay, hay lắm tiểu tử, chẳng ngờ chuyến này ta vẫn không lừa ngươi được, làm sao ngươi nhìn ra?

Nói ra câu này, hiển nhiên gã đã tự nhận mình là Tư Không Trích Tinh.

Lục Tiểu Phụng điềm nhiên đáp:

- Ta ngửi ra cái mùi ăn trộm của ngươi.

- Ta mà có mùi trộm cắp?

- Bất luận kẻ trộm lớn hay trộm nhỏ, trên mình đều có mùi trộm cắp, ngươi là vua ăn trộm, dĩ nhiên phải nặng mùi hơn, vả lại...

- Vả lại sao?

- Ta dù có say đến bất tỉnh nhân sự, thì trừ những kẻ cắp như ngươi ra, kẻ khác đừng hòng lẻn vào phòng đánh cắp y phục của ta.

Y phục của Lục Tiểu Phụng vốn để đầu giường, bây giờ đã không cánh mà bay mất cả.

Tư Không Trích Tinh cười nói:

- Bất quá ta chỉ cho ngươi cái cớ để nằm trong chăn, chứ ai thèm mấy bộ y phục của ngươi?

- Ngươi cũng không muốn lấy đầu của ta?

- Đầu ngươi lớn quá, mang trên mình thêm nặng,

để trong nhà cũng tốn chỗ.

- Vậy ngươi muốn gì?

- Muốn ngắm ngươi.

- Bộ ngươi ngắm chưa đủ à?

- Nếu ngươi tưởng là ta muốn ngắm ngươi thì lầm to rồi, ta chỉ nhìn ngươi một lần cũng đủ ớn lắm rồi.

- Vậy ai muốn ngắm ta?

- Là Giả Lạc Sơn.

- Giả Lạc Sơn thật?

Tư Không Trích Tinh gật đầu:

- Y muốn xem thử quái vật có bốn chân mày là một người như thế nào, lợi hại đến mức nào.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Tại sao tự y không đến đây?

- Đã đến rồi đấy chứ.

- Yở trong phòng này sao?

- Đúng là ở trong phòng này, xem thử ngươi có nhận ra y chăng.

Trong phòng tổng cộng có chín người. Trừ Lục Tiểu Phụng và Tư Không Trích Tinh ra, còn người áo đen đeo cổ kiếm, tay phóng ám khí từ nóc nhà xuống, lão già để móng tay thực dài, thiếu nữ áo tím, trung niên mỹ phụ, và hai đại hán khiên chiếc rương. Trong bảy người còn lại, ai là Giả Lạc Sơn thật?

Lục Tiểu Phụng ngắm người áo đen một lúc rồi bảo:

- Túc hạ thân đeo cổ kiếm, võ công không thấp, lại không dám lộ mặt thật, vậy có phải là Giả Lạc Sơn chăng?

Người áo đen không trả lời.

Lục Tiểu Phụng bỗng lắc đầu nói:

- Không thể được.

Người áo đen không nhịn được lên tiếng:

- Tại sao không thể được?

- Bởi vì kiếm pháp của túc hạ tuy nhạy bén, nhưng thiếu bá khí (ngang ngược).

- Làm sao biết chắc Giả Lạc Sơn có bá khí?

- Nếu không có bá khí, làm sao khi xưa y có thể xưng bá bốn bể, sai khiến quần hào.

Người áo đen không nói nữa.

Lục Tiểu Phụng lại ngắm tới lui, nhìn qua ám khí cao thủ, lập tức lắc đầu nói:

- Túc hạ cũng không phải là y.

- Vì sao?

- Bởi vì với cung cách của Giả Lạc Sơn, không thể nào treo ngược từ nóc nhà xuống như khỉ vậy.

Người này cũng làm thinh không hỏi nữa.

Kế đến là lão già để móng tay dài. Lục Tiểu Phụng nói:

- Với thân phận nô bộc của lão, đâu được để móng tay dài như thế, còn chiếc móc bạc lão dùng để khêu tim đèn, chẳng những chế biến tinh vi, mà vốn là để khách giang hồ dùng để thử độc. Nhãn thần của

lão sung mãn, bước đi vững vàng mà nhẹ nhàng, chứng tỏ nội công không kém.

Lão già sắc mặt không đổi, hỏi lại:

- Ngươi nghĩ lão phu là Giả Lạc Sơn?

Lục Tiểu Phụng cười nói:

- Lão cũng không phải.

- Tại sao?

- Bởi vì lão không xứng.

Lão già biến sắc:

- Không xứng?

- Giả Lạc Sơn năm xưa xưng bá trên biển, bây giờ là một đại hào một cõi, đồ ăn của y có độc hay không, đương nhiên đã có tay chân của y thử qua, tự bản

thân y đâu cần đem theo đồ thử độc dư thừa kia.

Lão già ngậm miệng không nói nữa.

Nhìn hai đại hán khiên rương kia cũng không giống, bọn họ chân tay thô kệch, tuy cao lớn nhưng không đủ uy, ai nhìn vào cũng thấy không phải.

Bây giờ Lục Tiểu Phụng chăm chú nhìn thiếu nữ áo tím.

Tư Không Trích Tinh hỏi:

- Ngươi nghĩ nàng ấy có thể là Giả Lạc Sơn chăng?

- Nàng cũng có thể là y.

Tư Không Trích Tinh kêu lên:

- Nàng cũng có thể sao?

- Với sắc đẹp của nàng, đủ khuynh đảo các nam nhân cam tâm tình nguyện để cho nàng sai khiến, gần trăm năm nay trong số các đại đạo xưng hùng trên biển, cũng có một vị là một mỹ nhân tuyệt sắc khuynh thành khuynh quốc, chỉ có điều...

- Điều gì?

- Chỉ hiềm nỗi nàng này tuổi quá nhỏ, cao lắm cũng chỉ là con gái Giả Lạc Sơn.

Tư Không Trích Tinh nhìn Lục Tiểu Phụng, trong mắt bắt đầu lộ vẻ bội phục:

- Vậy bây giờ chỉ còn lại một người.

Còn lại là mỹ phụ trung niên.

- Chẳng lẽ bà ấy là Giả Lạc Sơn?

- Dĩ nhiên là không thể được.

Lục Tiểu Phụng nói tiếp:

- Ba mươi năm trước Giả Lạc Sơn đã xưng hùng trên biển, bây giờ ít ra cũng đã năm, sáu chục tuổi, mà mỹ phụ này nhìn không quá bốn mươi. Lại nghe nói Giả Lạc Sơn chẳng những trời sinh thần lực, uy dũng vô cùng, mà mỹ phụ này nhìn rất nhã nhặn, yếu đuối.

Tư Không Trích Tinh mỉm cười:

- Giả Lạc Sơn là đàn ông, mỹ phụ này là đàn bà, làm sao là y được?

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Điểm này không quan trọng. Hiện nay trong giang hồ kẻ tinh thông thuật dị dung cũng nhiều, nam giả nữ, nữ giả nam cũng dễ thôi.

- Nói gì thì nói, ngươi cũng thấy bà ấy không thể nào là Giả Lạc Sơn được.

Lục Tiểu Phụng thừa nhận.

- Nhưng mà ta biết chắc Giả Lạc Sơn có mặt trong căn phòng này, cả bảy người họ đều không thể là Giả Lạc Sơn, vậy y là ai?

Lục Tiểu Phụng cười nhẹ:

- Đúng ra ngươi không nên nói câu đó. Chính ngươi cũng biết, thế sự cũng như ván cờ, biến hóa ra bao nhiêu thế, những chuyện không thể xảy ra cũng đã từng xảy ra, làm sao đoan chắc được? Cho nên bà này vẫn có thể là Giả Lạc Sơn.

- Ngươi nói là y giả nữ nhân à?

- Đúng vậy!

- Giả Lạc Sơn có khi nào nhìn thanh tú như vậy? Nếu thật vậy quần hào năm xưa làm sao chịu phục y?

- Ngươi quên mất ngoại hiệu năm xưa của y sao? Thuở ấy y có ngoại hiệu là Thiết Diện Long Vương, bởi vì y lúc nào cũng mang mặt nạ bằng đồng đen.

Tư Không Trích Tinh làm thinh.

Mỹ phụ trung niên thở dài, lên tiếng:

- Hảo nhãn lực!

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Không hay lắm, chỉ vừa vừa thôi.

Mỹ phụ trung niên lại nói:

- Không sai, ta là Giả Lạc Sơn, chính là Thiết Diện Long Vương năm xưa, nay là Giang Nam Thiện Sĩ.

Vừa nói đến mấy chữ "Giả Lạc Sơn", vẻ phong

lưu ủy mị trên mặt y chợt biến thành nét lạnh băng; thốt ra bốn chữ "Thiết Diện Long Vương", mắt y lóe lên ánh sắc như dao. Nói xong cả câu thì y như biến ra một người hoàn toàn khác. Y phục dung mạo của y vẫn như trước, nhưng phong cách hoàn toàn biến đổi, trở nên giống như một lưỡi kiếm bén đã xuất khỏi vỏ. Lục Tiểu Phụng cơ hồ cảm thấy được sát khí của y.

Giả Lạc Sơn nhìn Lục Tiểu Phụng một lúc rồi hỏi:

- Nhưng ta nghĩ không hiểu ngươi làm sao đoán ra được?

Lục Tiểu Phụng mỉm cười:

- Là nhờ cô nương này.

Chàng nhìn nàng Sở Sở đáng yêu, như đang chiêm ngưỡng nét quyến rủ của nàng.

Trong mắt Giả Lạc Sơn toát ra những hồ nghi và giận dữ:

- Nhờ Sở Sở? Là nàng ấy ám thị cho ngươi à?

Nhìn vẻ mặt Giả Lạc Sơn, Lục Tiểu Phụng càng cười thoải mái:

- Các hạ muốn nghĩ như thế cũng chẳng sao, bởi vì nếu không có nàng ấy ở đây, thì nhất định ta sẽ không bao giờ đoán ra các hạ là Giả Lạc Sơn.

Bàn tay Giả Lạc Sơn đang đỡ Sở Sở đột nhiên nắm chặt, làm Sở Sở lộ vẻ đau đớn. Lục Tiểu Phụng than thầm trong tâm, đến ngay lúc này chàng mới xác định được mối liên hệ giữa hai người: một bên là lão hồ ly độc ác hẹp hòi, một bên là chú thỏ con hiền lành xinh xắn.

Chàng không nỡ thấy nàng đau thêm, nên lập tức giải thích:

- Một cô gái như vầy, đi đến đâu cũng sẽ có nam nhân ngắm hoài. Thế nhưng các nam nhân trong phòng này lại chẳng để ý cô ta, thậm chí nhìn lén cũng không dám. Nữ nhân phần đông thích được các nam nhân ngắm nghía, mà bọn họ không dám nhìn Sở Sở, dĩ nhiên không phải vì sợ nàng giận, mà là sợ các hạ, bởi thế...

- Bởi thế sao?

- Bởi thế ta tự hỏi, những gã đàn ông trong này đều chẳng phải hạng dễ day vào, tại sao tất cả lại sợ các hạ? Hay các hạ chính là Giả Lạc Sơn giết người không chớp mắt?

Giả Lạc Sơn bỗng cười lớn:

- Được lắm, phán đoán rất hay, nói rất hay!

- Các hạ vốn đến đây không phải để nghe ta kể

chuyện, mà để ngắm xem ta là một người như thế nào, bây giờ xem qua rồi, các hạ thấy ra sao?

- Ngươi là một người thông minh, chẳng những thông minh, mà còn có ý chí kiên cường. Bất luận chuyện gì cũng khó mà lung lạc được ngươi. Ngươi là một hảo bằng hữu, nhưng cũng là một đối thủ đáng sợ.

Giả Lạc Sơn nhìn Lục Tiểu Phụng chăm chăm bằng một ánh mắt sắc như dao:

- Chỉ rất tiếc ngươi không phải là bằng hữu của ta, cho nên ngươi chỉ có nước chết mà thôi!

- Chỉ có một đường là chết?

- Ngươi phải chết!

Đêm đã khuya, gió càng thêm lạnh.

Người áo đen vẫn sừng sững đứng đó như cây nêu, lão già tóc bạc trắng lại móc từ trong áo ra một cái dũa nhỏ để dũa móng tay. Kẻ móc ngược thân mình từ nóc nhà chẳng biết lúc nào đã tuột xuống đất, mà chẳng gây ra tiếng động nào cả.

Giả Lạc Sơn lên tiếng:

- Ngươi quả là không nhìn lầm, ba người này đúng là chẳng phải dễ đối phó. Lúc nãy ngươi tuy chận được một kiếm sát thủ của lão tam, một chưởng mãn thiên hoa vũ của lão nhị, nhưng bây giờ thêm lão đại nữa thì khác xa lúc nãy rồi.

Lục Tiểu Phụng nhìn sang lão già tóc bạc phơ, hỏi:

- Lão đại là lão trượng?

Lão già tóc trắng cười nhạt một tiếng, chìa bàn tay ra, chiếc móng tay dài ba tấc trên ngón tay giữa

cuộn vòng lại, tưởng như rất mềm. Đột nhiên móng tay lão búng ra, chỉ nghe "vù" một tiếng như gió bay vèo qua, lớp giấy dán cửa sổ cách lão bảy, tám thước đã bị chỉ phong của lão đục lủng một lỗ nhỏ. Móng tay này nếu quả thực điểm phải thân người, không biết hậu quả tới đâu?

Lục Tiểu Phụng buột miệng khen:

- Hay, hay quá! Một phát Đàn Chỉ thần thông, quả không hổ là Hoa Sơn tuyệt kỷ.

Lão già lạnh lùng đáp:

- Nhãn lực ngươi cũng không đến nỗi tệ.

Lục Tiểu Phụng thở ra:

- Sát Thủ Kiếm phái Không Động, Mãn Thiên Hoa Vũ của đệ tử Tân Thập Nương, lại thêm Đàn Chỉ Thần Thông của Hoa Sơn, xem ra hôm nay ta chỉ còn

có tử lộ mà thôi!

Tư Không Trích Tinh bỗng cười bảo:

- Người khác nói ngươi có nhãn lực khá, theo ta thì mắt ngươi chẳng tinh chút nào.

- Sao vậy?

- Ngươi chỉ nhìn thấy lai lịch võ công của ba người kia, nhưng lại quên mất trong phòng này còn có hai tay đáng sợ khác.

- Ta không có quên.

- Ngươi không kể luôn ta sao?

- Ta không kể ngươi, bởi vì trong mắt ta, ngươi chẳng những không đáng sợ chút nào, mà còn đáng yêu nữa.

Tư Không Trích Tinh mỉm cười.

- Ngươi không ngờ ta lại nói ngươi đáng yêu.

- Ta cũng không ngờ ngươi có thể nhìn ra chỗ đáng sợ của Sở Sở cô nương.

Lục Tiểu Phụng cười nói:

- Ta thấy nàng rất khả ái mà.

Khả ái, cũng có thể là đáng sợ chăng?

Tư Không Trích Tinh lại nói:

- Có một câu nói chắc chắn ngươi chưa nghe qua: sở sở mê nhân, đoạt mạng truy hồn.

Lục Tiểu Phụng quay qua nhìn Sở Sở, lắc đầu bảo:

- Ta thực không tin cô nương có bản lãnh truy

hồn đoạt mạng.

Sở Sở cười nụ:

- Thiếp cũng không tin.

Nụ cười của Sở Sở như hoa xuân chớm hé, giọng nói của nàng tựa hoàng oanh buổi sáng sớm, thế nhưng tay của nàng còn độc hơn rắn! Nụ cười chưa tắt, Sở Sở đã xuất thủ, chỉ thấy ánh kim quang xẹt thẳng vào yết hầu của Lục Tiểu Phụng. Vũ khí của nàng chính là chiếc kim thoa cài trên tóc.

Lục Tiểu Phụng đã đưa tay chuẩn bị kẹp lấy cây trâm, bỗng lập tức thu về, vì ngay lúc ánh kim quang lóe lên, chàng chợt phát hiện ra trên thân kim thoa có đính vô số gai nhọn nhỏ xíu, mảnh như lông trâu. Chàng mà đưa tay ra kẹp thì chiếc kim thoa sẽ gãy hai, nhưng những mũi gai nhọn kia chắc chắn sẽ đâm vào tay, mà gai dĩ nhiên sẽ có tẩm chất độc.

Lục Tiểu Phụng rút tay về, nghiêng người vừa kịp né tránh kim thoa bay sát ngang cổ họng. Sở Sở xoay cổ tay, vung ra một chiếc kim thoa khác. Thoa vừa ngắn vừa nhỏ, nên nàng biến chiêu cực nhanh, trong chớp mắt đã sử đến hai mươi bảy chiêu, chiêu nào cũng đâm vào chỗ trọng yếu, khó tránh.

Cây kim thoa của Sở Sở cũng đáng sợ chẳng kém một vũ khí thực thụ. Chỉ rất tiếc đối thủ của nàng là Lục Tiểu Phụng. Nàng xuất thủ đã nhanh, Lục Tiểu Phụng tránh né càng lẹ hơn. Sở Sở xuất hai mươi bảy chiêu, Lục Tiểu Phụng tránh được hai mươi sáu chiêu, đột nhiên trở tay nắm lấy cổ tay Sở Sở. Chàng không nỡ bẻ gãy tay nàng chỉ nắm nhẹ mà thôi.

Sở Sở quay mình tung cước đá vào hạ bộ Lục Tiểu Phụng. Một cô gái không nên sử dụng chiêu thức này, thực không ngờ trông dáng yểu điệu khả ái như thế, mà vị cô nương này không từ chiêu thức độc địa nào.

Rất may Lục Tiểu Phụng như đoán biết được, khi tay Sở Sở vừa xoay ngang, cũng là cùng lúc nàng tung cước, chàng liền vung tay ném thân người Sở Sở lộn một vòng trên không, rơi đúng vào lòng Giả Lạc Sơn.

Giả Lạc Sơn nhíu mày hỏi:

- Nàng có bị thương chỗ nào không?

Câu hỏi tỏ vẻ lo lắng quan tâm. Sở Sở lắc đầu, từ từ ngồi dậy, bỗng nhiên trở tay đâm kim thoa xuyên lồng ngực Giả Lạc Sơn. Thật là một chưởng trí mạng không ai ngờ!

Giả Lạc Sơn vẫn còn đủ sức đưa tay nắm cổ Sở Sở. Nàng sợ tái mặt, trong cổ họng phát ra tiếng "ặc ặc". Giả Lạc Sơn bóp chặt tay, cười gằn:

- Tiện nhân, ta bắt ngươi...

Nói chưa dứt lời, "vù" một tiếng, một cái móng tay dài ba tấc đã điểm vào huyệt Ngọc Sơ phía sau đầu của y. Đây cũng là một đòn trí mạng. Giả Lạc Sơn buông tay, quay người gầm lên, nhào đến lão già tóc bạc trắng. Nhưng y vừa quay lại, có mười ba đạo hàn tinh xé gió bay đến cắm vào lưng, một đường kiếm trắng bạc nhanh như chớp đâm vào hông.

Cả bốn người vừa xuất thủ xong, lập tức lui vào một góc phòng. Máu tươi phun ra, Giả Lạc Sơn vẫn chưa ngã xuống, gương mặt vốn rất đẹp của y co dúm lại, mắt trợn trừng, nhìn trân trân bốn người, lạc giọng nói:

- Các ngươi... cái ngươi tại sao...

Người áo đen nắm chặc kiếm, mu bàn tay nổi gân xanh, các ngón tay nắm chặt quá đến trắng bệch, mà người không ngớt run rẫy, lão già và tay phóng ám khí cũng thế. Họ không nói được câu nào.

Người lên tiếng lại là Sở Sở. Nàng nghiến răng cười nhạt nói:

- Ngươi tự biết lấy tại sao chúng ta làm như vậy.

- Ta... ta không hiểu...

Giả Lạc Sơn thều thào, đến chữ thứ tư chỉ còn hơi chẳng còn tiếng nữa. Y không hiểu, chết đi vẫn không hiểu.

Ánh đèn dần dần tối bớt. Trong phòng không có một tiếng động, đến tiếng thở và tiếng tim đập dường như cũng ngưng lại. Giả Lạc Sơn đã ngã xuống giữa vũng máu của chính mình. Y đến bất ngờ, chết càng bất ngờ hơn.

Lục Tiểu Phụng từ từ thả lỏng tay, mới hay lòng bàn tay mình đổ mồ hôi.

Sở Sở quay sang đối diện với Lục Tiểu Phụng:

- Công tử hẳn không ngờ bọn thiếp dám giết hắn.

Lục Tiểu Phụng thừa nhận.

- Công tử chắc cũng không biết tại sao bọn thiếp muốn giết hắn?

Lục Tiểu Phụng không đáp, nhưng đoán là cái gì ép buộc thì sẽ tạo nên bi kịch. Chàng không nói vì muốn nghe Sở Sở kể ra.

Sở Sở lộ vẻ vừa đau khổ vừa căm giận:

- Hắn dùng bạo lực cưỡng chiếm thiếp, biến thiếp thành món đồ chơi của hắn, lại nắm được nhược điểm của ba người họ, ép họ làm nô tài cho hắn. Bọn thiếp muốn giết hắn từ lâu, nhưng chưa có cơ hội.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Vậy lần này hóa ra ta giúp các vị có cơ hội sao?

Sở Sở gật đầu:

- Bởi vậy bọn thiếp rất đội ơn công tử, chẳng những thế bọn thiếp muốn báo đáp công tử.

Lục Tiểu Phụng bật cười. Chữ báo đáp do một nữ nhân thốt ra, thường có ý khác.

Tuy thế, thái độ của Sở Sở rất nghiêm túc, nàng nói:

- Công tử đi tìm La Sát bài, mà chưa chắc được gì. Bọn thiếp cũng đi tìm La Sát bài, so về thực lực thì điều kiện của bọn thiếp trội hơn công tử nhiều. Nếu công tử bằng lòng, bọn thiếp sẽ giốc toàn lực trợ giúp.

Sở Sở chỉ chiếc rương chứa đầy vàng bạc nằm

dưới đất:

- Cỡ rương này, trên xe bọn thiếp hãy còn mười hai cái, mà Lý Hà không thể nào biết được Giả Lạc Sơn đã chết, cũng chưa bao giờ thấy mặt thật của hắn, cho nên...

Lục Tiểu Phụng tiếp lời:

- Cho nên ta nếu giả mạo Giả Lạc Sơn, dùng mớ vàng này đi mua La Sát bài trong tay Lý Hà, thật dễ như trở bàn tay, chẳng phí chút sức lực nào.

- Đúng vậy, công tử quả là người thông minh!

- Nhưng ta vẫn không hiểu làm như vậy các vị có lợi gì?

Sở Sở trầm ngâm giây lát rồi đáp:

- Bởi vì bọn thiếp không muốn cho người khác

biết Giả Lạc Sơn bị bọn thiếp giết chết.

- Các vị sợ con cháu y đến báo thù à?

Sở Sở mỉm cười:

- Chẳng có ai báo thù cho hắn đâu, chẳng qua...

- Chẳng qua y là một người có nhiều tiền, để lại di sản không ít, nếu người ngoài biết y chết rồi, thì kẻ giết y khó mà giữ lại tài sản của y. Các vị không nắm chắc có thể giết chết ta để bịt miệng, lại sợ bí mật này bị lộ ra ngoài, nên chỉ có cách là dụ ta.

Sở Sở chớp mắt:

- Công tử không bằng lòng điều kiện này sao?

- Chỉ rất tiếc người có mắt không chỉ riêng ta, kẻ có miệng không chỉ riêng ta.

- Trong phòng này toàn là người trong cuộc bọn thiếp, chỉ có Tư Không đại hiệp...

Tư Không Trích Tinh xen vào:

- Ta không phải đại hiệp, ta là đại thâu.

Sở Sở nói:

- Tư Không đại thâu là hảo bằng hữu của Lục công tử, Lục công tử bằng lòng, thì Tư Không đại thâu chắc chắn sẽ không tiết lộ bí mật.

- Ta không phải bạn tốt của Lục Tiểu Phụng, bất cứ lúc nào ta cũng có thể bán rẻ hắn, chẳng qua ta không thích vướng chuyện phiền phức, nhất là loại phiền phức này, cho nên...

- Cho nên Tư Không đại thâu cũng đồng ý rồi.

- Nhưng mà ta có điều kiện.

Sở Sở liếc nhìn Tư Không Trích Tinh:

- Điều kiện gì? Chẳng lẽ Tư Không đại thâu muốn thiếp cùng qua đêm sao?

Tư Không Trích Tinh phá cười lớn:

- Người như cô nương mà ngủ bên cạnh ta, ta mà đang ngủ cũng bị sợ quá mà thức giấc. Ta chỉ muốn là khi nắm được La Sát bài trong tay, hãy tha cho bốn nữ nhân kia.

- Là bọn Lý Hà bốn người đó chăng?

- Phải.

Sở Sở lại chớp chớp mắt, hỏi:

- Tại sao Tư Không đại thâu lại quan tâm đến các nữ nhân đó? Họ có ngủ chung với đại thâu rồi sao?

Tư Không Trích Tinh nhìn Sở Sở, cười gượng lắc đầu:

- Cô nương xem ra ngoan hiền, mà sao nói câu nào câu nấy sống sượng vậy?

Sở Sở làm duyên:

- Bởi vì mỗi lần thiếp nói chuyện, đều cảm thấy cần phải có gì đặc biệt kích thích.

Tư Không Trích Tinh than dài:

- Ta chỉ muốn hỏi, cô nương có chịu điều kiện của ta chăng?

- Thiếp dĩ nhiên chấp nhận.

Tư Không Trích Tinh lập tức đứng dậy, quay sang vẫy tay với Lục Tiểu Phụng:

- Ta đi đây.

Lục Tiểu Phụng kêu lên:

- Còn y phục của ta đâu?

- Trong phòng có một nữ nhân như vậy, ngươi còn đòi y phục để làm gì? Tự nhiên sao ngươi hóa ra đần độn vậy?

Tư Không Trích Tinh cười lớn, nói chưa dứt câu đã phóng qua cửa sổ, trong chớp mắt đã nghe tiếng cười văng vẳng ngoài xa hơn hai chục trượng.

Trong phòng không biết từ lúc nào chỉ còn lại hai người, Lục Tiểu Phụng trên giường, Sở Sở đứng đầu giường. Nàng tỏ vẻ rất ngoan, rất dịu dàng, bỗng nhiên hỏi một câu khiến ai cũng giựt mình:

- Công tử có muốn thiếp cùng ngủ chung không?

- Muốn!

Lục Tiểu Phụng trả lời ngay không chớp mắt.

Sở Sở hé miệng cười, nói nhỏ:

- Vậy thì công tử cứ từ từ nằm đó mà muốn nhé!

Nói xong nàng quay lưng bỏ đi, ra đến cửa mới vẩy tay bảo:

- Hẹn mai gặp.

"Bình" một tiếng, cửa phòng đóng ập lại.

Lục Tiểu Phụng giương to mắt nhìn lên trần nhà, nghĩ thầm:

- Tại sao ta cứ gặp toàn những người kỳ quái, những chuyện lạ lùng hoài ?

LỤC TIỂU PHỤNG

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Quyển 4
Chương 7

Chuyện Lạ Xứ Băng

Nơi họ sắp đi đến không phải ở chân trời, mà ở bên Tùng Hoa giang. Tùng Hoa giang nằm giữa vùng núi quanh năm tuyết phủ ở địa phận Hắc Long giang. Lao Sô tọa lạc phía Nam Tùng Hoa giang, cái tên có nghĩa là nhà xưa, ý nói mái nhà xưa thân thương của một người đi xa lâu ngày trở về. Thế nhưng kỳ thực vùng đất này là một nơi hoang sơ, lạnh lẽo. Mỗi năm đến khoảng tết Trùng cửu (mồng chín tháng chín), nước sông bắt đầu đóng băng, mãi đến tiết Thanh minh sang năm mới bắt đầu tan. Tính ra có đến bảy

tháng trường giòng sông đóng băng. Tuy thế cư dân đất Lao Sô rất mong đợi đến bảy tháng băng đóng này, bởi vì chính trong thời gian này cuộc sống của họ mới trở nên phong phú đa dạng, thêm nhiều màu sắc hơn.

- Lao Sô thực sự tọa lạc ở đâu?

- Ngay trên sông Tùng Hoa.

- Trên sông làm sao có thị trấn được?

- Nói đúng ra, không phải nằm trên sông, mà là trên băng.

- Trên mặt băng?

Lục Tiểu Phụng bật cười, chàng chứng kiến nhiều chuyện lạ, mà chưa bao giờ thấy một thị trấn trên băng. Ai chưa đến Lao Sô thì khó tin chuyện này, nhưng thị trấn quả thực là ở trên mặt băng. Mặt

sông ở khúc này không rộng lắm, chừng độ hai, ba chục trượng, khi nước sông đóng băng thì dày đến hơn mười thước.

Những dân cư ở Lao Sô đã lâu, thường có những dự cảm đặc biệt mà đoán được lúc nào sông sắp đóng băng, như thể ngửi trong hơi gió, nhìn trên sóng nước mà canh được thời điểm băng đóng lại. Bởi thế, trước đó vài ngày, họ đem những cây gỗ đã chuẩn bị trước thả xuống sông, dùng dây cột lại cho khỏi trôi đi. Sau khi băng đóng cứng, khúc sông này đã biến thành một đại lộ thủy tinh, vừa dài, vừa rộng. Lúc này những cây gỗ thả nổi trên mặt nước bị đông giữa băng, biến thành nền tảng để xây nhà lên trên. Dựng cột dọc ngang, trải ngói lợp mái nhà, lại dùng đất cát trộn nước đắp tường, chỉ nội một đêm là mọi thứ đông cứng, chắc như đá vậy. Thế là bao nhiêu căn nhà nhỏ lớn, đủ kiểu đủ loại mọc lên trên sông, chừng vài ngày sau là vùng đất này biến thành một

thị trấn náo nhiệt, thậm chí xe lớn có tám ngựa kéo cũng qua lại trên băng thoải mái. Kế đến là các tiệm buôn bán cũng khai trương tấp nập, bên ngoài nhà tuy lạnh cắt da, nhưng bên trong thì ấm áp như tiết xuân.

Lục Tiểu Phụng nghe kể về Lao Sô, giống như nghe truyện thần thoại.

- Trời lạnh như vậy, làm sao bên trong nhà lại ấm áp?

- Đó là nhờ trong nhà có đốt lửa, giường ngủ làm bằng gạch hoặc đắp bằng đất, bên dưới cũng đốt bếp lửa để sưởi ấm.

- Đốt lửa trên mặt băng à? Không sợ băng tan sao?

- Băng vẫn hoàn băng, chẳng hề hấn gì.

Băng chỉ tan vào tiết Thanh minh sang năm, lúc ấy, ai ai cũng đem "nhà" dọn trở lên bờ, chỉ còn lại trơ vơ những cột nhà, và những đồ phế thải, theo con nước tan mà trôi đi. Cả một thị trấn phồn hoa trên mặt băng, chớp mắt liền biến mất như là một giấc mộng.

Lục Tiểu Phụng đến Lao Sô đúng vào thời điểm mặt sông đóng băng, cũng là lúc lạnh nhất trong năm. Dĩ nhiên chàng không phải đi một mình, vì bây giờ chàng đến đây dưới một cái tên khác, mà dung mạo cũng có hơi khác đôi chút. Vốn có sẵn hàm ria mép mảnh như hai chân mày, nay chàng để thêm chòm râu dưới cằm. Nếu là khuôn mặt người khác, thì chẳng có gì khác biệt lắm. Nhưng đặc điểm của chàng là bốn chân mày, mà để thêm râu thì đã che bớt ria mép, nên chàng như biến thành một người khác, biến thành Giang Nam đệ nhất cự phú Giả Lạc Sơn. Chàng có một đoàn tùy tùng đông đảo theo hầu, mình choàng áo lông báo trị giá ngàn vàng, ngồi trong một

cỗ xe lớn êm ái, ấm áp, nhìn vào đúng là một tay phú hào coi trời bằng vung.

Sở Sở choàng áo lông cáo trắng muốt, như chú chim bồ câu nép bên mình Lục Tiểu Phụng. Cô gái này hay giở chứng bất thường, có lúc ngoan không thể tưởng được, có lúc xem ra có thể sẵn sàng qua đêm với chàng, nhưng khi chàng muốn tìm nàng thì nàng lĩnh đi đâu mất. Cho nên mấy hôm nay Lục Tiểu Phụng không vui mấy. Cả ngày có một cô gái như thế đeo theo, mà đến đêm thì chỉ có một mình chàng nằm giương mắt ngắm trần nhà, chẳng trách tâm tình chàng không thoải mái.

Tuế Hàn tam hữu vẫn đi theo đằng sau cách xa xa, không ngăn cản hành tung của Lục Tiểu Phụng. Mục tiêu duy nhất của họ là hy vọng Lục Tiểu Phụng lấy lại La Sát bài, Lục Tiểu Phụng có biến thành Giả Lạc Sơn, hay Chân Lạc Sơn, họ đều không quan tâm.

Từ trong xe nhìn ra, đã thấy một con đường lớn có màu trắng sáng rực rỡ. Sở Sở thở nhẹ:

- Chúng ta sắp đến nơi rồi.

Lục Tiểu Phụng cũng thở nhẹ, bất luận con đường dài, gian khổ đến đâu, khi thấy được mục đích của mình trong tầm mắt, thì trong tâm sẽ cảm thấy rất hài lòng. Gã phu xe cũng thấy phấn khởi, ra roi giục ngựa chạy mau hơn, chỉ tội nghiệp những con ngựa thở ra khói trắng, sùi bọt mép mà cố sức chạy. Những nóc nhà trong băng trấn dần dần hiện rõ.

Màn đêm buông xuống. Ở nơi biên giới cực lạnh này, đêm thường đến rất mau, rất bất chợt, lúc nãy chưa đến hoàng hôn, mà tự nhiên bóng đêm vụt đến bao trùm cả vùng. Trên con đường thủy tinh đã tắt ánh dương quang, có một ánh đèn sáng lên, lại một ánh đèn khác sáng lên, chẳng mấy chốc cả một thị trấn tối mờ mờ biến thành một vùng đèn sáng huy

hoàng. Ánh đèn soi xuống mặt băng được phản chiếu lại, từ xa nhìn đến tựa như đền đài thủy tinh cung, dựng trên thế giới pha lê, ai nhìn thấy cảnh này lần đầu tiên đều mê mẩn tâm thần.

Lục Tiểu Phụng cũng thế. Cả đoạn đường phiền phức nhức đầu, có lúc cũng nguy hiểm đến tính mạng, nhưng ngay lúc này chàng cảm thấy thực đáng giá, nếu phải đi ngược thời gian trở lại sòng bạc Ngân Câu, chàng vẫn sẽ chọn đi đến nơi này. Sau khi trải qua nhiều gian khổ, khoái lạc mới thực có ý nghĩa, có giá trị.

Lục Tiểu Phụng bất giác than:

- Nơi này nếu ở gần, tùy hứng đều đến được, có lẽ sẽ không đẹp như vậy.

Sở Sở gật đầu.

Cảnh đêm của băng trấn quả rực rỡ, đèn trong

nhà, cộng thêm đèn ngoài trời, lại thêm ánh phản chiếu từ mặt băng, nên trông cả vùng lấp lánh ánh sáng, dù là nơi kinh đô náo nhiệt cũng không có vẻ lộng lẫy bằng. Đường đi vào trấn không hẹp, hai bên có đủ các loại cửa tiệm, khách bộ hành và xe ngựa qua lại luôn luôn, lại thêm tiếng người cười nói vang ra từ trà lâu tửu điếm. Nhìn những người ở nơi đây giữa một thế giới thủy tinh, Lục Tiểu Phụng cơ hồ không phân biệt được đây là nhân gian hay là cõi trên.

Vừa bước trên con đường này, Lục Tiểu Phụng nhìn thấy ngay một tiệm rượu nho nhỏ, bởi vì ngay dưới tấm bản gỗ đề "Thái Bạch Di Phong", có một cô gái mặc áo ấm màu tím có viền lông, ánh mắt nhìn chàng như ẩn ước có nét cười. Cô gái này không thuộc loại đại mỹ nhân, nhưng có nụ cười rất tươi dễ gây hảo cảm, có khuôn mặt tròn tròn, lúc cười lên lộ ra hai cái lúm đồng tiền rất sâu, có đôi mắt lúc không

cười cũng có vẻ như đang cười. Đôi mắt ấy đang nhìn Lục Tiểu Phụng.

Sở Sở hừ nhẹ, cười nhạt nói:

- Xem ra cô ả rất có ý với công tử.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Ta nào quen biết cô ấy.

- Công tử dĩ nhiên không quen, nhưng thiếp biết cô ấy. Cô ấy họ Đường, tên Khả Hương, ai gặp cô ấy cũng có cảm giác thân thiện, công tử xem ra cũng thế.

Lục Tiểu Phụng cười đáp:

- Hình như cô biết cũng không ít chuyện về cô ấy.

- Dĩ nhiên rồi!

- Nhưng cô ấy xem ra không nhận ra cô?

Sở Sở chớp chớp mắt, trả lời:

- Công tử đoán xem, làm sao tôi biết cô ấy?

- Ta đoán cũng không ra, mà cũng lười đoán.

- Giả Lạc Sơn làm việc rất kỹ lưỡng, chưa đến nơi đây y đã cho người điều tra cả bốn nữ nhân kia rất chi tiết, lại kiếm người vẽ hình họ nữa.

Lục Tiểu Phụng nhíu mày:

- Chẳng lẽ cô ấy là một trong bốn nữ nhân của Lam Hồ Tử?

- Cô ấy là người vợ thứ ba của Lam Hồ Tử.

Lục Tiểu Phụng không nhịn được, bèn quay đầu để nhìn cô gái kia thêm lần nữa, nhưng lại nhìn thấy

một nữ nhân khác. Người này vừa từ trong tiệm thuốc chuyên trị trật đả, ngoại thương ở phía đối diện, bước vào tiệm rượu của Đường Khả Hương. Nàng mặc toàn màu đen, dáng vốc vừa gầy vừa nhỏ, mặt có vẻ lạnh lẽo khó chịu, như thể ai cũng thiếu nợ nàng. Nói chung nàng không phải loại người dễ gây hảo cảm, thế nhưng chính vì thế mà làm cho nhiều người chú ý. Nàng và Khả Hương là hai mẫu người hoàn toàn khác nhau, nhưng cả hai vẫn là bạn thân.

Sở Sở hỏi:

- Công tử có phải cũng đang để ý nữ nhân này?

Lục Tiểu Phụng cười gượng:

- Nhưng ta cũng không quen cô ấy.

- Thiếp biết, cô ấy họ Lãnh, tên Hồng Nhi, vốn là vợ thứ tư của Lam Hồ Tử.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Lam Hồ Tử thực là người kỳ lạ, đã cưới cô vợ thứ ba hòa nhã thân thiện, tại sao lại nạp thêm cô thứ tư lạnh lùng khó ưa như thế?

- Người lạnh lùng dĩ nhiên cũng có chỗ hay riêng của họ, nếu có cơ hội công tử nên thử cho biết.

Lục Tiểu Phụng lại quay lại xem nữa, chỉ thấy có hai đại hán dìu một người bị té gãy chân đến trước cửa tiệm thuốc, lớn tiếng gọi:

- Lãnh đại phu đâu rồi? Làm ơn ra giúp dùm mau lên.

Thì ra vị Lãnh Hồng Nhi này là một thầy thuốc chữa trật khớp và ngoại thương, mà cũng chính là chủ nhân tiệm thuốc.

Lục Tiểu Phụng bật cười:

- Thì ra cô ấy cũng đa tài, còn có nghề này nữa!

Sở Sở chớp chớp mắt, nói tiếp:

- Thực ra trong bốn người vợ của Lam Hồ Tử, người đẹp nhất chính là Trần Tịnh Tịnh.

Lục Tiểu Phụng chợt nhớ lại lời của Đinh Hương Di dặn trước khi đi: "Người đất Lao Sô khí lượng hẹp hòi, hay có thái độ thù địch đối với khách ở xa đến, chỉ trừ hai người ra, còn lại chàng không thể tin ai được cả... Một người tên là Lão Sơn Dương, là bạn thân của cha em, một người tên là Trần Tịnh Tịnh..." Chàng không ngờ Trần Tịnh Tịnh cũng là một trong mấy người vợ của Lam Hồ Tử.

Sở Sở liếc nhìn chàng, nói tiếp:

- Nếu công tử muốn gặp Tịnh Tịnh, thiếp có thể dắt công tử đi.

- Cô biết Tịnh Tịnh ở đâu sao?

- Tịnh Tịnh là bạn thân của Lý Hà, nhất định là ngụ tại sòng bạc để giúp đỡ Lý Hà.

- Sòng bạc? Sòng bạc gì?

- Sòng bạc Ngân Câu.

- Chốn này cũng có một sòng bạc Ngân Câu?

Sở Sở gật đầu đáp:

- Lý Hà hẹn với chúng ta sẽ gặp mặt tại sòng bạc Ngân Câu.

Lục Tiểu Phụng không hỏi thêm, vì chàng đã nhìn thấy một chiếc ngân câu sáng lấp lánh đang đong đưa trong gió. Đến nơi, chàng đẩy cửa mở ra, từ bên ngoài gió lạnh thấu xương bước vào bên trong ấm áp như mùa xuân. Chàng cởi áo choàng ra, tiện tay

đặt xuống chiếc ghế kê gần cửa, vừa nhìn quanh vừa hít vào một hơi thực sâu.

Không khí bên trong đầy mùi thuốc hút của nam nhân, mùi rượu, mùi phấn sáp của nữ nhân, mùi nước hoa... Không khí này không thích hợp cho người thường hít sâu vào, nhưng nó có mùi vị quen thuộc với Lục Tiểu Phụng. Tư Không Trích Tinh nói quả không sai, chàng đích thực là thuộc về thế giới này. Chàng thích sống xa hoa, ưa kích thích, ham hưởng thụ, những nhược điểm này trước nay chàng vẫn tự nhận.

Sòng bạc này tuy không lớn bằng sòng bạc của Lam Hồ Tử, khách đánh bạc cũng không ăn mặc chỉnh tề bằng, nhưng nơi này cũng có đủ các loại bài.

Lục Tiểu Phụng không chờ Sở Sở bước chung, chàng ưỡn ngực bước đến phía trước. Chàng biết mình đang được mọi người chú ý, họ nhìn vào y

phục, phong độ của chàng mà đoán đây là một hào khách chơi sang. Những người như vậy thường nghếch mặt lên trời không thèm nhìn ai, cho nên Lục Tiểu Phụng cũng nghinh mặt thật cao, thế nhưng chàng vẫn thấy được một người vừa cười vừa đi đến phía chàng.

Lục Tiểu Phụng vốn không để ý đến ai, nhưng dáng điệu người này thực là quá kỳ quái, ăn mặc lạ lùng, cả chính chàng cũng hiếm khi gặp một quái nhân như thế. Người này mặc một chiếc áo bào rộng màu đỏ, trên áo thêu đầy những đóa hoa đủ loại, có cái màu vàng, có cái màu xanh lam, có cái xanh lục. Kỳ hơn nữa, là đầu hắn đội một cái mũ màu xanh lục có chóp thật cao, trên mũ thêu sáu chữ màu đỏ khá lớn: "Thiên Hạ Đệ Nhất Thần Đồng"!

Lục Tiểu Phụng nở nụ cười, chàng nhận ra người này là cậu em yêu quí của Lý Hà, Lý thần đồng. Nhìn thấy chàng cười, Lý thần đồng cũng cười

theo, vẻ mặt trông ngờ nghệch như người điên. Hắn bước đến trước mặt Lục Tiểu Phụng xá một xá, nói:

- Chào huynh.

Lục Tiểu Phụng nhịn cười, đáp:

- Chào các hạ.

- Xin cho biết quí danh?

- Họ Giả.

Lý thần đồng nheo mắt ngắm Lục Tiểu Phụng rồi đáp:

- Giả huynh từ phương xa đến đây?

- Phải!

- Không biết Giả huynh muốn chơi bài gì?

Hắn xem có vẻ hơi điên, nhưng thực chất nói chuyện khá tỉnh táo, bình thường.

Lục Tiểu Phụng chưa kịp mở miệng, đằng sau có người lên tiếng trả lời thế:

- Vị Giả đại gia này không phải đến đánh bài, mà đến tìm người.

Giọng nói vừa ấm vừa dịu, rõ ràng mạch lạc, là một giọng nữ nhưng không phải giọng Sở Sở, mà thuộc về một nữ nhân rất đẹp, nhìn thái độ rất ôn hòa. Sở Sở đang đứng phía sau lưng nữ nhân này nháy mắt với Lục Tiểu Phụng.

Nữ nhân này có phải là Trần Tịnh Tịnh chăng?

Lục Tiểu Phụng điềm nhiên nói:

- Cô nương đã biết ta đến tìm người, hẳn đã biết ta là ai?

Trần Tịnh Tịnh gật đầu đáp:

- Xin mời theo tôi.

Đằng sau khu đánh bạc có một gian phòng nhỏ, bày biện khá tỉ mỉ, nhưng không thấy ai cả. Lục Tiểu Phụng ngồi xuống một chiếc ghế lớn chế bằng trúc có trải tấm da cáo, hỏi:

- Lý Hà đâu?

Trần Tịnh Tịnh đáp:

- Đại thơ không có đây.

Lục Tiểu Phụng sa sầm nét mặt:

- Ta không từ ngàn dặm đến đây tìm Lý Hà, mà bà ấy không có đây sao?

Trần Tịnh Tịnh cười nhã nhặn, nhỏ giọng đáp:

- Vì đại thơ biết Giả đại gia đến, nên mới đi.

Lục Tiểu Phụng giận dữ hỏi:

- Như vậy là ý gì?

- Bởi vì tạm thời đại thơ không thể gặp mặt Giả đại gia được.

- Tại sao?

- Đại thơ đi rồi. Nhưng đại thơ sẽ quay lại, vì đại thơ không muốn làm phật lòng đại gia, mà chắc chắn sẽ đem La Sát bài đến nữa.

- Lý Hà nhắn như thế à?

- Đại thơ mong là Giả đại gia đưa tài vật cho tôi, chờ tôi đưa qua bên kia xong, thì đại thơ sẽ lập tức đến gặp đại gia ngay.

Lục Tiểu Phụng vỗ bàn, giận dữ nói:

- Làm ăn kiểu gì lạ thế? Chưa thấy mặt hàng mà đòi ta giao tiền trước à?

Trần Tịnh Tịnh vẫn dịu dàng cười đáp:

- Đại thơ còn nhờ tôi nhắn đại gia, nếu đại gia không chấp nhận điều kiện này thì vụ mua bán này coi như bất thành.

Lục Tiểu Phụng vừa chồm người đứng dậy, lại từ từ ngồi xuống.

Trần Tịnh Tịnh mỉm cười nói:

- Theo ý tôi, Giả đại gia cứ theo ý đại thơ chấp nhận điều kiện này đi, bởi vì đại thơ đem La Sát bài giấu ở một nơi cực kỳ bí mật và an toàn, ngoại trừ đại thơ tuyệt đối không có một người thứ hai nào biết cả. Nếu đại thơ không chịu đem lệnh bài ra, thì cũng

không còn ai tìm ra được.

Lục Tiểu Phụng sáng mắt:

- Bà ấy sợ ta bức bách giao La Sát bài, nên ta vừa đến đây là bà ấy đi trốn mất.

Trần Tịnh Tịnh không phủ nhận điều này.

Lục Tiểu Phụng cười nhạt:

- Không lý bà ấy tưởng ta không tìm được hay sao?

Trần Tịnh Tịnh mỉm cười đáp:

- Đại gia không tìm được đại thơ đâu, khi nào đại thơ không muốn gặp người, đố ai tìm được đại thơ.

Nụ cười của Tịnh Tịnh tuy ôn hòa, nhưng trong mắt chứa đầy niềm tự tín, xem ra nàng cũng là một nữ

nhân có ý chí kiên cường.

Lục Tiểu Phụng chăm chú nhìn Tịnh Tịnh một lúc, lạnh lùng nói:

- Ta không tìm được, ta vẫn có thủ đoạn bắt cô nương đi tìm cho ta.

Trần Tịnh Tịnh lắc đầu:

- Tôi biết Giả đại gia có nhiều thủ đoạn cao minh, chỉ tiếc là tôi cũng không biết La Sát bài giấu ở đâu, cũng không rõ Lý đại thơ đi đâu, nếu không đại thơ để tôi lại đây để làm gì?

Thái độ của nàng rất bình tĩnh, giọng nói thản nhiên, ai cũng thấy nàng không nói dối.

Lục Tiểu Phụng thở ra:

- Nói như vậy, ta muốn được La Sát bài thì chỉ có

nước theo điều kiện này?

Trần Tịnh Tịnh cũng thở dài đáp:

- Lý đại thơ làm việc rất chu đáo tỉ mỉ, chúng tôi cũng...

Nàng không nói hết câu, nhưng nghe trong tiếng thở dài cũng có thể đoán biết nàng và những thủ hạ khác cũng bị Lý Hà xử ép nhiều.

Lục Tiểu Phụng trầm ngâm:

- Ta đưa tiền xong, lỡ bà ấy không chịu đưa hàng thì sao?

- Điều này tôi cũng không có cách gì bảo đảm, vì vậy Giả đại gia nên đắn đo cho kỹ, tôi có sai người chuẩn bị chỗ ở cho Giả đại gia.

Lục Tiểu Phụng đứng bật dậy, lạnh lùng đáp:

- Không cần, ta tự đi tìm.

- Giả đại gia lần đầu đến nơi này, một người quen cũng không có, làm sao đi kiếm phòng ở?

Lục Tiểu Phụng rảo bước ra ngoài, ngửng mặt lên đáp:

- Ta tuy không quen ai, nhưng ta có nhiều tiền.

Sở Sở nãy giờ đi theo chàng, hai người vừa đi ra khỏi sòng bạc Ngân Câu, nàng liền cười vỗ tay nói:

- Hay, hay quá chừng!

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Chuyện gì mà hay?

- Bộ dạng của công tử giả hay quá, giống hệt như phong độ một đại phú ông.

Lục Tiểu Phụng cười gượng:

- Thực ra ta cũng biết Giả Lạc Sơn xử sự thâm trầm kín đáo, không có kiểu bạo phát giận dữ như vậy, nhưng ta giả kiểu đó không xong.

- Như vậy đã hay lắm rồi, nếu thiếp không biết Giả Lạc Sơn, nhất định cũng khiếp sợ.

- Nhưng mà Trần Tịnh Tịnh xem ra không đơn giản chút nào, Lý Hà nhất định còn lợi hại hơn, ta không biết có dọa được bà ấy không?

- Dọa được bà ấy hay không cũng chẳng sao, bà ta chỉ biết tiền, không cần biết người mà!

Lục Tiểu Phụng cười không nói nữa. Chàng nghĩ bụng:

"Trần Tịnh Tịnh đã gặp, nhưng trong tình huống này chàng không thể thố lộ thân phận thực

của mình, càng không thể nói ra chàng là bạn của Đinh Hương Di. Còn Lão Sơn Dương ở đâu?"

Đang lúc suy nghĩ, bỗng có một người từ tửu lâu bên đường bị đá văng ra ngoài, "thịch" một tiếng, té trên mặt băng, lại trượt thêm bảy, tám thước, đến đúng ngay trước mặt Lục Tiểu Phụng. Người này mặc áo da dê, đầu đội mũ da dê, trên mũ còn có hai cái sừng sơn dương, cộng thêm bộ mặt vừa ốm vừa vàng vỏ, vừa già, và chòm râu dê lưa thưa, nhìn y giống hệt một lão sơn dương.

Lục Tiểu Phụng thản nhiên nhìn lão, thậm chí mắt cũng không chớp. Lão Sơn Dương nằm thở một lúc, mới ráng ngồi dậy, miệng lẩm bẩm:

- Quân khốn kiếp, dù lão gia không có tiền uống rượu, cũng đâu làm gì đến nỗi chúng mày đá người như thế kia!

Lão Sơn Dương vừa chửi vừa khập khểnh bước đi xa dần.

Lục Tiểu Phụng hạ giọng dặn Sở Sở:

- Bảo Tân lão nhị đi theo dõi Lão Sơn Dương.

Tân lão nhị tức là người chuyên phóng ám khí, mà khinh công cũng không kém, y chính là đệ tử mấy đời của "Hoa Vũ" Tân Thập Nương năm xưa. Còn người áo đen mang kiếm cổ họ Bạch, đứng thứ ba. Hai người cùng ông già tóc bạc, môn hạ phái Hoa Sơn, kết bái huynh đệ, thuở xưa chỉ vì một chuyện sơ xuất mà bị Giả Lạc Sơn câu thúc, bất đắc dĩ phải chịu làm thuộc hạ của y hết bảy, tám năm ròng rã mà không thoát được. Những điều này bọn họ tự nói ra, Lục Tiểu Phụng chỉ nghe vậy, chàng có thực sự tin hay không cũng chẳng ai rõ.

Thiên Trường tửu lâu thật ra không có lầu,

nhưng kể ra là một căn nhà khá lớn, được trang bị khá đầy đủ. Bây giờ căn nhà này đã thuộc về Lục Tiểu Phụng, chàng chỉ nói vài câu là xong chuyện:

- Một ngày các ngươi kiếm được bao nhiêu tiền?

- Ngày nào có khách nhiều, thì được cỡ từ ba đến năm chục lượng bạc.

- Ta xuất cho các ngươi một ngàn lượng bạc, hãy nhường chỗ này cho ta, đến khi ta đi sẽ trả lại chỗ cho các ngươi, như vậy chịu không?

Dĩ nhiên là chịu, chịu gấp!

Thế là tấm biển treo trước cửa bị hạ xuống, tiệm cũng đóng cửa, nửa tiếng sau cả giường ngủ chăn đệm đều chuẩn bị xong xuôi. Người có tiền làm việc thường suôn sẻ hơn chăng?

Tiện lợi nhất là nơi này vốn có sẵn rượu và đồ

ăn, đầu bếp rất khéo nữa.

Ngồi bên lò sưởi hừng hực lửa, đã có vài chén rượu ấm bụng, Lục Tiểu Phụng tưởng chừng như đã quên mất bên ngoài trời vẫn lạnh khủng khiếp. Chàng uống đến bình rượu thứ ba, mới thấy Tân lão nhị chạy về. Chờ y nghỉ một chút, chàng mới hỏi:

- Thế nào?

Tân lão nhị bực tức đáp:

- Lão ấy phải gọi là lão hồ ly chứ không phải Lão Sơn Dương.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Các hạ bị lão lừa à?

- Lão đã biết tôi đi theo lão, nên cố ý dắt tôi đi mấy vòng trên băng hà, mới quay đầu lại hỏi "có phải

công tử kêu tôi đi kiếm lão chăng?"

- Các hạ trả lời ra sao?

- Lão đã biết hết rồi, tôi nghĩ không thừa nhận cũng không xong.

- Bây giờ Lão Sơn Dương đâu rồi?

- Đang đứng ngoài chờ công tử, lão còn nói, không cần biết công tử là ai, không cần biết công tử tìm lão có chuyện gì, chỉ biết nếu công tử có chuyện cần tìm lão thì phải đích thân đi tìm.

- Lão hồ ly này cũng khá cứng đầu.

Lão Sơn Dương ưỡn ngực thẳng người đi phía trước, Lục Tiểu Phụng đi theo sau. Xem chừng lão chẳng những vừa cứng đầu, mà da cũng dầy nữa, chẳng biết lạnh là gì. Đi ra khỏi con đường này, phía ngoài là một khoảng băng tuyết mênh mông, băng hà

mang màu trắng bạc trải rộng ra phía trước, hai bên bờ tối mờ mờ, không nhìn rõ được cảnh vật.

Từ chỗ đèn sáng lung linh ra đến thế giới lạnh lẽo hắc ám như vậy, cảm giác thật khó chịu. Lục Tiểu Phụng muốn lặng im, chờ xem Lão Sơn Dương tính bày trò gì, nhưng bây giờ chàng không nhịn được lên tiếng hỏi:

- Các hạ định dắt ta đi đâu?

Lão Sơn Dương chẳng quay đầu lại, miệng đáp:

- Dắt đến nhà của ta.

- Tại sao phải đến nhà các hạ?

- Bởi vì là ngươi muốn tìm ta, chứ không phải ta muốn tìm ngươi.

Lục Tiểu Phụng đành chịu thua, cười gượng nói:

- Nhà của các hạ ở đâu?

- Ở trong bồn nước lớn.

Bồn nước lớn đúng nghĩa là một cái bồn chứa nước rất lớn. Lục Tiểu Phụng chưa bao giờ thấy một cái bồn nước lớn như thế. Bồn nước có chiều cao tối thiểu hơn hai trượng, nhìn giống như một căn phòng hình tròn, hay như một căn lều tròn, nhưng không có cửa ra vào, cũng không có cửa sổ, chỉ thấy một sợi dây thừng từ trên miệng bồn thả xuống đất.

Lão Sơn Dương đã nắm lấy dây thừng leo lên đến đỉnh, đang đứng phía trên ngoắc tay nói:

- Ngươi leo lên được không?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Ta leo lên để làm gì? Ta không phải Tư Mã Quang, có cần uống nước cũng đâu phải leo vào bồn

nước như vậy.

Miệng tuy nói thế, nhưng chàng cũng leo lên theo.

Trong bồn nước không có một giọt nước nào cả, chỉ có rượu, loại rượu chỉ hớp một ngụm đủ cay đến chảy nước mắt, được chứa trong một chiếc túi da dê thật lớn. Lão Sơn Dương uống vào một hớp, đôi mắt chợt trở nên sáng quắc. Dưới nền của bồn nước trải la liệt các loại da thú, Lão Sơn Dương ôm túi rượu khoan khoái ngồi xuống, thở ra một hơi:

- Ngươi có bao giờ thấy cái bồn nước lớn như vầy chưa?

- Chưa.

- Ngươi có gặp qua ta chưa?

- Cũng chưa!

- Nhưng ta hình như có thấy mặt ngươi rồi. Ngươi là Giả Lạc Sơn Giả đại gia?

- Đúng vậy.

Lão Sơn Dương bỗng cười, lắc đầu nheo mắt nói:

- Ngươi không phải là y.

- Ta không phải Giả Lạc Sơn sao?

- Chắc chắn không phải!

- Vậy ta là ai?

- Mặc kệ ngươi có là Trương Tam, Lý Tứ hay gì đó nữa, ta chỉ biết ngươi không phải Giả Lạc Sơn, vì lúc trước ta đã thấy mặt lão khốn kiếp ấy một lần rồi.

Lục Tiểu Phụng cũng cười theo. Chàng không

muốn cười mà vẫn không nhịn được, chàng chợt cảm thấy lão già này thật lý thú. Lão Sơn Dương giương mắt ngắm chàng, như thể cũng cảm thấy chàng là một con người đầy thú vị.

Lục Tiểu Phụng lên tiếng:

- Ta muốn hỏi...

Lão Sơn Dương đột nhiên ngắt lời chàng:

- Lý Hà là một người kỳ quặc, Đinh lão đại còn quái dị hơn, chỉ vì thích uống nước mưa mùa hạ, chẳng tiếc công của, mất hết hai năm mới xây xong hai cái bồn nước lớn.

- Đinh lão đại có phải là chồng trước của Lý Hà, cha của Đinh Hương Di chăng?

Lão Sơn Dương gật đầu:

- Bây giờ Lý Hà tuy biến mất, nhưng chắc chắn chưa rời khỏi địa phận này, ta có thể bảo đảm bà ấy nhất định còn trốn trong thị trấn này, nhưng nếu ngươi muốn hỏi ta trốn chỗ nào thì ta cũng không biết.

- Làm sao các hạ biết ta muốn hỏi thăm về chuyện này?

- Không đúng hay sao?

- Các hạ cũng đã biết ta là ai?

- Ta không cần biết, cũng không muốn biết, ngươi là ai đều không liên hệ gì đến ta cả.

Lão Sơn Dương nheo mắt lại, ánh mắt ẩn ý cười bí mật:

- Ta cảm thấy ngươi không đến nổi đáng ghét, nên mới dắt ngươi đến nơi đây nói cho nghe vài điều,

nếu ngươi muốn hỏi chuyện khác thì nên tìm người khác mà hỏi.

Lục Tiểu Phụng lại hỏi:

- Các hạ nói là bồn nước lớn như vậy có đến hai cái phải không?

- Phải.

- Còn một cái nữa ở đâu?

- Không biết!

- Chuyện gì khác các hạ đều không biết ư?

Lão Sơn Dương thở dài:

- Ta đã già rồi, già đến mức họ tên muốn quên cả rồi, trong trấn người trẻ tuổi khá nhiều, các cô gái trẻ càng nhiều hơn nữa, ngươi muốn hỏi tin tức gì thì nên

tìm họ mà hỏi.

Lão nhắm mắt lại, uống một hớp rượu, khoan khoái nằm xuống, như thể đã nói xong, không thèm nhìn Lục Tiểu Phụng thêm nửa mắt, không thèm nói thêm nửa câu.

Lục Tiểu Phụng lại cười:

- Các hạ biết ta không phải là Giả Lạc Sơn, lại biết ta quen con gái Đinh lão đại, nên lúc ta nói đến tên của cô ấy các hạ cũng không hề ngạc nhiên, thậm chí các hạ biết Lý Hà chưa rời trấn, vậy mà các hạ cứ nói chuyện gì cũng không biết.

Chàng lắc đầu nói tiếp:

- Tân lão nhị nói chẳng sai, các hạ không nên lấy tên Lão Sơn Dương mà phải gọi là lão hồ ly.

Lão Sơn Dương bỗng nhìn Lục Tiểu Phụng nháy

mắt một cái:

- Ngươi gặp lão hồ ly như ta cũng chưa sao, ta chỉ mong ngươi chớ gặp phải mấy con hồ ly tinh.

Quán rượu của Đường Khả Hương có tên gọi là "bất túy vô qui" (chưa say chưa về). Trời tuy tối đã lâu nhưng chưa đến giờ khuya, lúc Lục Tiểu Phụng đi trở về trên đường vẫn còn đèn sáng, quán cóc "bất túy vô qui" cũng chưa tắt đèn. Quán rượu này nhìn tạm được, cô chủ quán người cũng dễ nhìn, nhưng không hiểu vì sao bên trong vắng ngắt chẳng thấy người khách nào.

Bởi vậy Lục Tiểu Phụng vừa bước vào là nhìn thấy ngay cô gái có nụ cười quyến rũ này. Nàng vẫn đứng bên dưới tấm bản gỗ đề bốn chữ "Thái Bạch Di Phong", tủm tỉm cười nhìn Lục Tiểu Phụng, tựa như đang chờ chàng. Nụ cười của nàng nửa như mê hoặc, nửa như mời gọi.

Lục Tiểu Phụng trước nay hiếm khi cự tuyệt kiểu mời mọc này, vả lại chàng nghĩ rằng cô gái nào hay cười thì chắc dễ bắt chuyện, hễ chịu nói chuyện thì thế nào cũng dễ thố lộ bí mật của kẻ khác. Vì thế chàng cũng nở một nụ cười từ từ bước đến, còn chưa biết mở lời bắt chuyện như thế nào, Đường Khả Hương đã lên tiếng trước:

- Nghe đồn là đại gia đã mua lại Thiên Trường tửu lâu.

Lục Tiểu Phụng cười thực sự:

- Tin tức nơi này truyền ra mau thật!

Đường Khả Hương nói:

- Nơi này nhỏ hẹp, ít khi thấy một đại nhân vật như đại gia.

Nụ cười của nàng ngọt ngào quá, có vẻ rất

giống hồ ly tinh.

Lục Tiểu Phụng ho nhẹ hai tiếng, vờ hỏi:

- Bất túy vô qui, ai vào đây uống rượu đều bắt buộc phải say mới được à?

- Phải rồi, ai vào đây uống rượu mà không say là đồ chết nhát cả.

- Nếu say rồi thì sao?

- Say rồi thì là quân vô dụng.

Lục Tiểu Phụng cả cười:

- Thành ra ai vào đây uống rượu, không bị chê là đồ chết nhát, thì cũng bị mắng là quân vô dụng, chẳng trách không ai dám vào!

- Đại gia đã rõ ràng đã mua lại tửu lâu mà còn

muốn vào đây uống rượu, đại gia không sợ bị chê là đồ chết nhát vô dụng, vậy đại gia vào đây để làm gì?

Không hiểu sao nhìn nàng càng lúc càng giống hồ ly tinh. Lục Tiểu Phụng bỗng nắm lấy tay Đường Khả Hương hỏi:

- Cô đoán thử vì sao ta vào đây?

Đường Khả Hương chớp chớp mắt:

- Chẳng lẽ là vì tôi?

Lục Tiểu Phụng không trả lời, chỉ nắm tay nàng thật chặt. Bàn tay của nàng vừa nhu nhuyễn vừa đẹp, nhưng lạnh toát như băng. Chàng nói:

- Ta muốn cô ngồi tiếp rượu với ta, cô muốn ta say cũng được, không say cũng được, tùy ý cô.

Đường Khả Hương cười duyên:

- Vậy là tôi muốn đại gia làm đồ chết nhát hay vô dụng, đại gia cũng chịu à?

Lục Tiểu Phụng nheo mắt đáp:

- Cái đó phải xem cô có chịu không đã?

Đường Khả Hương đỏ mặt:

- Đại gia buông tay tôi ra, để tôi đi lấy rượu.

Lục Tiểu Phụng chợt thấy tim đập mạnh. Chàng tự nhủ "

- Ta chẳng phải thực sự háo sắc, chẳng qua là để nghe ngóng tin tức, phải sử dụng "mỹ nam kế".

Chàng buông tay Đường Khả Hương, nghĩ thầm cảnh đêm vắng lặng, chỉ có hai người ngồi nhắm rượu...

Đường Khả Hương bất ngờ dang tay tát mạnh vào mặt Lục Tiểu Phụng. Rất may chàng tránh kịp, nhưng không khỏi giựt mình.

- Cô làm gì vậy?

Đường Khả Hương giận xanh mặt, cười nhạt:

- Ta làm gì à? Ta đang muốn hỏi ngươi, ngươi muốn gì? Ngươi xem ta là hạng người gì? Cứ tưởng có mớ tiền hôi thối ấy là tùy tiện khinh khi nữ nhân à? Nói cho ngươi biết, chỗ này ta chỉ bán rượu chứ không bán thứ khác.

Đường Khả Hương càng nói càng giận dữ, đến độ nhảy lên:

- Cút đi! Ngươi mau cút đi! Lần sao còn dám vào đây, ta sẽ lấy gậy đánh què chân ngươi!

Lục Tiểu Phụng bị mắng đến ngẩn người, trong

bụng đã hiểu ra tại sao không ai dám đến quán này. Thì ra cô gái này xem ra ngọt ngào thân thiện, kỳ thực nàng cay cú như trái ớt, lại có một tật kỳ lạ là chuyên môn thích ngược đãi nam nhân, phải nhìn thấy họ chịu khổ thì nàng mới thỏa thích. Bởi vậy nàng cứ đứng trước cửa dụ các nam nhân đi qua, đợi đến khi họ mắc câu, thì nàng thẳng tay trừng trị như người ta đập muỗi vậy. Chốn này hẳn không ít nam nhân đã bị nàng làm khốn đốn, Lục Tiểu Phụng kể ra cũng may, còn nguyên vẹn bước ra ngoài. Lúc nãy chàng bước vào quán, mang vẻ dương dương của một tay nhà giàu háo sắc, bây giờ giống như một gã ngố bước ra.

Lục Tiểu Phụng than thầm:

- Nữ nhân... trên đời này tại sao có nhiều nữ nhân chết người như thế nhỉ?

Chàng chưa kịp nghĩ tiếp là nếu trên đời này không có nữ nhân thì sẽ ra sao, bỗng nghe tiếng

người kêu rống lên.

Tiếng kêu phát ra từ tiệm bán thuốc đối diện bên kia đường, là tiếng của một nam nhân. Lục Tiểu Phụng vội vả bước qua, nhìn thấy Lãnh Hồng Nhi đang đè một nam nhân xuống ghế, một tay ấn vào đường gân vai, một tay bẻ cánh tay của y, lạnh lùng hỏi:

- Ngươi bị bong gân chỗ nào? Bị trật xương chỗ nào? Nói đi chứ!

Nam nhân nghiến răng đáp:

- Tôi... tôi không có...

- Vậy ngươi đến đây làm gì? Có phải muốn bóp gân cốt ta phải không?

Nam nhân chỉ có nước gật đầu, cũng không dám chối. Lãnh Hồng Nhi cười nhạt một tiếng, đột nhiên

vung tay một cái, nam nhân kia bị ném văng ra ngoài cửa, "thịch" một tiếng té nằm trên mặt băng vừa lạnh vừa cứng lại vừa trơn. Lần này y bị té đến bong gân trật cốt thực sự, nhưng chỉ có nước lết về nhà tìm vợ xả hơi.

Lục Tiểu Phụng trong bụng cười gượng, lần này chàng thật không phân biệt được là nam nhân này có tật? Hay là nữ nhân này có tật?

Lãnh Hồng Nhi đứng trước cửa lãnh đạm nhìn Lục Tiểu Phụng, hỏi:

- Có phải ông cũng có bệnh cần nhờ tôi chữa không?

Lục Tiểu Phụng miễn cưỡng cười, quay đầu bỏ đi. Trong ba mươi sáu kế, tẩu vi thượng kế, chàng bỗng nhận ra nữ nhân chốn này đều không đụng vào được.

Chẳng ngờ Lãnh Hồng Nhi bỗng bước ra chận đường, nói:

- Ông đến đây làm gì? Tại sao không nói?

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Tại sao ta phải nói?

Lãnh Hồng Nhi cắn môi, nhìn chàng:

- Ông không nói tôi cũng biết, trong bụng ông nhất định cho là tôi là một người vừa lãnh đạm vừa dữ, lại có tật.

- Ta không nghĩ vậy.

Lần này chàng nói dối, vì trong bụng chàng đang nghĩ y như vậy.

Lãnh Hồng Nhi vẫn cắn môi nhìn chàng, trong

đôi mắt lạnh băng bỗng ứa ra hai giòng lệ.

Một nữ nhân như thế cũng khóc được sao? Lục Tiểu Phụng giựt mình hỏi:

- Cô sao vậy?

Lãnh Hồng Nhi cúi đầu, ứa nước mắt nói:

- Không... không có gì, tôi... tôi chỉ cảm thấy buồn.

- Cô... buồn?

- Ông từ xa đến, chưa rõ những nam nhân nơi này như thế nào đâu, bọn họ thấy tôi ở một mình, cứ cố nghĩ ra đủ cách làm nhục tôi.

Nàng vốn đã ốm, lúc này nhìn dáng đang khóc càng có vẻ yếu đuối, nét hung dữ lúc nãy hoàn toàn biến mất, chỉ còn lại hình ảnh một cô gái nhỏ bị điều

gì oan ức.

Lãnh Hồng Nhi nói tiếp:

- Nếu tôi chịu bị họ ăn hiếp một lần, thì sẽ chẳng bao giờ ngẩng mặt nhìn ai được, bởi vì người khác sẽ không trách họ, mà ngược lại sẽ nói tôi dụ dỗ họ, bởi vậy tôi chỉ có cách làm ra kiểu lãnh đạm này. Nhưng mỗi lúc đêm khuya lại, tôi... tôi...

Nàng không nói hết lời, cũng không cần tiếp. Đêm khuya một mình phòng không, cảm giác thê lương cô đơn tịch mịch kia, nàng không nói Lục Tiểu Phụng cũng hiểu. Chàng bỗng cảm thấy cô gái ốm yếu trước mặt chẳng còn đáng sợ, chỉ có đáng thương.

Lãnh Hồng Nhi len lén chùi nước mắt, gắng gượng cười nói:

- Chúng ta chưa gặp nhau bao giờ, đúng ra tôi

không nên nói những chuyện này trước mặt người lạ.

Lục Tiểu Phụng vội trả lời:

- Không sao, ta cũng có nhiều tâm sự, đôi khi ta cũng muốn tìm người lạ thố lộ cho họ nghe.

Lãnh Hồng Nhi ngước mặt lên nhìn chàng, do dự hỏi:

- Ông nói cho tôi nghe được không?

Ngấn lệ trên mặt nàng còn in dấu, đứng trước mặt chàng, nàng trông càng giống một cô gái nhỏ yếu đuối. Lục Tiểu Phụng có muốn đi cũng không nỡ bỏ đi. Nước mắt có lẽ càng dễ làm xiêu lòng hơn nụ cười chăng?

Thức ăn vừa nấu xong bốc hơi nghi ngút, rượu Trúc Diệp Thanh cũng hâm vừa đủ ấm.

- Rượu này là tôi đem từ ngoài đến đây, lâu nay không nỡ uống.

Lãnh Hồng Nhi lăng xăng bày bàn ăn, nói tiếp:

- Mỗi tối, tôi lại một mình uống rượu. Tửu lượng của tôi không cao lắm, nhưng mà tôi phải uống say mới ngủ được. Cũng có lúc say rồi mà không ngủ được, những lúc ấy tôi lại chạy ra ngoài, ngồi trên băng hà chờ trời sáng. Có lần tôi còn nhìn thấy một con gấu, tôi nghĩ đó là gấu vì nó có bộ lông đen vừa dầy vừa thô.

Tửu lượng của Lãnh Hồng Nhi thật không cao, mới uống hai chén, mặt nàng đỏ ửng lên. Lục Tiểu Phụng nhìn nàng mà than thầm, một cô gái như vậy mà ngồi một mình trên băng chờ trời sáng, thật là một chuyện đáng buồn. Chợt nhìn thấy tay nàng để trên bàn trước mặt chàng, Lục Tiểu Phụng bất giác cầm lấy tay nàng. Bàn tay nhỏ nhắn, nhưng nóng như lửa.

Trong phòng ấm áp như tiết xuân, khác hẳn cảnh trời bên ngoài, gió đang thổi vù vù. Lãnh Hồng Nhi cảm thấy tim nàng đập thật nhanh. Bỗng nhiên nàng ngã vào lòng Lục Tiểu Phụng, tấm thân có vẻ ốm yếu nhưng lại nóng như một ngọn đuốc.

Bên ngoài đột nhiên có tiếng vỗ tay.

Lý thần đồng đang đứng ở ngưỡng cửa, nhìn hai người cười hì hì:

- Hai vị làm ơn diễn tiếp đi chứ, đã lâu tại hạ chưa được xem màn kịch nào hay như thế, hai vị diễn cho tại hạ xem thêm chút nữa, ngày mai tại hạ nhất định mua kẹo thưởng hai vị.

Lục Tiểu Phụng muốn bước đến đấm vào mặt gã điên này mấy cái.

Chàng chưa kịp làm gì, thì Lãnh Hồng Nhi đã xông ra, cô gái nhỏ nhắn có vẻ yếu đuối này đột

nhiên trở nên hung dữ như một con sói cái, xuất thủ độc ác đến không ngờ. Lục Tiểu Phụng biết nàng biết võ, nhưng bây giờ mới hay tài nghệ của nàng không kém, ra tay mau lẹ ác hiểm. Nàng sử dụng thủ pháp Phân Cân Thố Cốt, nằm trong bảy mươi hai đường tiểu cầm nã thủ, nếu Lý thần đồng bị chụp trúng, chắc chắn sẽ bị gãy nát xương.

Thế nhưng Lãnh Hồng Nhi không đụng được đến cả chéo áo của Lý thần đồng. Tranh của gã tuy vẽ rất dở, y phục của gã tuy quái dị, nhưng võ công của gã không tệ chút nào. Một người như vậy tại sao lại có vẻ khùng điên, chịu để cho đại thơ của gã sai vặt? Không lý võ công của Lý Hà còn lợi hại hơn gã sao?

Lục Tiểu Phụng nhìn thấy tay của Lý thần đồng từ trên ngực của Lãnh Hồng Nhi rút về, còn nàng thì bỏ chạy ra khỏi cửa khóc tấm tức. Lục Tiểu Phụng cảm thấy bực tức, chợt nắm chặt bàn tay, chàng muốn

dạy cho gã một bài học.

Lý thần đồng lắc đầu cười:

- Huynh đừng đến gần, đệ biết mình đánh không lại huynh, đệ cũng biết huynh là ai rồi. Huynh che mắt người khác, chứ không che mắt đệ được, huynh có để râu dài ra thêm cũng vô ích, đệ vẫn biết huynh là Lục Tiểu Phụng có bốn chân mày.

Lục Tiểu Phụng dừng bước. Chàng đến nơi đây không đầy vài giờ, gặp qua năm người, người nào người nấy cũng có những điều khiến chàng không ngờ đến. Người nơi này quả là không đơn giản, muốn lấy La Sát bài đi về xem ra không dễ chút nào.

Lý thần đồng cười khoái trá:

- Nhưng mà huynh cứ yên tâm, đệ không nói lộ bí mật này đâu, vì đệ với huynh cùng một phe mà, đệ chờ huynh tới đây đã lâu lắm đó.

Lục Tiểu Phụng ngạc nhiên:

- Các hạ biết ta sắp đến?

- Lam Hồ Tử có nói sẽ tìm huynh cho bằng được, lời của y đệ trước nay vẫn rất tin tưởng.

Lục Tiểu Phụng giờ mới vỡ lẽ ra, chàng nhớ lại lời của Lam Hồ Tử:

"... Công tử có tìm không ra manh mối, cũng sẽ có người dắt công tử đi tìm... đến nơi đó sẽ có người liên lạc với công tử.."

Lý thần đồng cười nói tiếp:

- Huynh hẳn không ngờ đệ lại bán rẻ đại thơ, làm nội gian cho Lam Hồ Tử.

Lục Tiểu Phụng lạnh nhạt đáp:

- Nhưng ta cũng không ngạc nhiên lắm, loại người như các hạ, có chuyện gì mà chẳng dám làm.

Lý thần đồng than:

- Chờ lúc huynh gặp đại thơ thì huynh sẽ biết tại sao đệ làm chuyện này.

- Ta phải làm sao mới gặp bà ta được?

- Chỉ có một cách là đem đưa hết mấy cái rương huynh đem theo.

- Các hạ cũng không biết bà ta trốn ở đâu sao?

- Đệ cũng không biết.

Gã cười nói:

- Đại thơ chỉ biết bạc trắng với vàng ròng chứ đâu thèm biết ai.

Lục Tiểu Phụng trừng mắt nhìn gã:

- Các hạ có muốn bị ăn đòn không?

Lý thần đồng dĩ nhiên không muốn.

- Vậy các hạ mau dọn hết những đồ ăn rớt xuống đất, phải ăn cho hết, nếu không hãy liệu hồn đấy!

Lý thần đồng nhăn mặt cúi mình xuống đất thu dọn những đồ ăn rớt bừa bãi. Lục Tiểu Phụng từ từ bước ra ngoài, bên tai còn nghe tiếng gã nôn mửa.

Đêm đã khuya, đèn trong trấn đã tắt, băng trấn huy hoàng chìm vào bóng đêm lạnh giá. Gió lạnh thổi qua, văng vẳng từ xa nghe như có tiếng bầy sói tru, tiếng kêu thê lương, ai nghe cũng phát rùng mình.

Lãnh Hồng Nhi chẳng biết chạy đi đâu? Hay là lại đi ra mặt sông ngồi chờ con gấu đen đi qua? Trong tâm nàng, có phải con gấu đen tượng trưng cho dục

vọng nguyên thủy của con người chăng?

Lục Tiểu Phụng cảm thấy khó chịu, chẳng những khó chịu dùm Lãnh Hồng Nhi, mà còn khó chịu cho mình. Tại sao con người mãi mãi bị hành hạ bởi dục vọng của chính mình?

LỤC TIỂU PHỤNG

Cổ Long

Quyển 4
Chương 8

Ma Nữ Động Tà Tâm

Thiên Trường tửu lâu vẫn còn thắp đèn sáng, lại có mùi thơm nồng. Lục Tiểu Phụng nhíu mày, chàng biết phía bên trong lại có một bàn rượu thịt và một cô gái kỳ quái đang chờ chàng. Tự dưng chàng bỗng thèm được chạy ra mé sông chờ xem con gấu đen.

Ngay lúc ấy, đột nhiên có một bóng người từ phía sau Thiên Trường tửu lâu lẻn ra, trong chớp mắt biến mất vào màn đêm. Lục Tiểu Phụng nhận thấy khinh công của kẻ này không kém chàng, chẳng rõ nơi này có ai thân thủ cao cường như vậy?

Cửa mở ra, một đôi mắt biết cười nhìn Lục Tiểu Phụng, nàng cười khanh khách nói:

- Công tử còn nhớ đường về, thiếp tưởng chàng gục tại chỗ cô ả đó rồi...

Lục Tiểu Phụng cơ hồ không nhịn được, muốn quay lưng bỏ trốn. Cũng cùng kiểu rượu thịt và nữ nhân đã làm chàng ngán sợ, huống hồ chi cách nói cử chỉ của họ cũng giống hệt nhau. Nàng nói tiếp những gì, chàng chẳng nghe thấy, đột nhiên chàng kêu lên:

- Mau kêu người đưa đi, mau lên!

Sở Sở chưng hửng:

- Đưa cái gì đi? Đưa đi đâu?

- Đưa mấy cái rương đến sòng bạc Ngân Câu.

Lục Tiểu Phụng nằm trên một chiếc giường lớn trong căn phòng rộng nhất của tửu lâu, đang đắp một cái mền rất dày, thế mà vẫn thấy lạnh khủng khiếp. Ai cũng có lúc chán nản, chàng cũng thế.

Những lúc như vầy, chàng thường cảm thấy mình thật vô tích sự, làm đâu hư đó, muốn tự đánh mình mấy cái cho tỉnh người.

Bên ngoài có tiếng người dời rương. Lục Tiểu Phụng trở mình, chỉ muốn mau ngủ, nhưng khổ nỗi giấc ngủ cũng giống như nữ nhân, càng muốn gặp ngay, nàng lại càng đến trễ, chuyện đời lắm lúc cũng vậy phải chăng?

Đột nhiên bên ngoài có tiếng đổ rầm rầm, tiếp theo là tiếng người la hoảng. Lục Tiểu Phụng vọt dậy, khoát áo choàng, không kịp mang giày, chàng chạy ra xem, chỉ thấy mấy đại hán khiên rương đứng nhìn sững ra.

Rương đã rớt xuống đất, mở bung ra, những đồ bên trong bị đổ ra la liệt, nhưng không phải là vàng, cũng chẳng phải bạc, mà chỉ là một đống gạch vụn.

Lục Tiểu Phụng cũng ngẩn người ra. Đây là lần thứ sáu trong tối hôm nay mà chàng bị ngẩn người, lại thêm tức giận, vì chàng có cảm giác bị lường gạt.

Sở Sở không đổi sắc mặt, lãnh đạm nói:

- Các ngươi đứng đó làm gì? Còn không mau gài kỹ rương lại đưa đi.

Lục Tiểu Phụng lạnh nhạt hỏi:

- Đưa đi đâu?

- Dĩ nhiên là đưa đến sòng bạc Ngân Câu.

- Cô muốn dùng một đống gạch vụn đổi lấy La Sát bài à? Bộ cô tưởng ai cũng ngu hết sao?

- Bởi vì vị Trần cô nương này không ngu chút nào, nên thiếp mới đưa rương qua như thế này, nếu Trần cô nương biết món hàng này, thì sẽ không nói gì đâu.

- Mấy cái rương kia cũng chứa toàn gạch vụn sao?

- Cũng toàn là một đống gạch vụn, chỉ có điều...

- Điều gì?

Sở Sở cười đáp:

- Trong rương chứa toàn gạch vụn, nhưng rương lại làm bằng vàng, chúng ta đem nhiều vàng đi xa như vậy, nên phải đặc biệt cẩn thận.

Lục Tiểu Phụng không nói gì nữa, chàng bỗng cảm thấy kẻ ngu duy nhất ở đây hình như là chính chàng. Những chiếc rương còn lại đã được đưa đi, mà

Lục Tiểu Phụng hãy còn đứng ngẩn người ra đó.

Sở Sở nhìn chàng nũng nịu nói:

- Thiếp biết công tử đang giận thiếp.

Nàng bước đến tựa vào lồng ngực Lục Tiểu Phụng, hai tay ôm eo chàng kề tai nói nhỏ:

- Nhưng tối nay thiếp sẽ không làm công tử giận nữa.

Lục Tiểu Phụng cúi đầu nhìn mái tóc của Sở Sở một lúc lâu, bỗng nói:

- Chuyện gì khiến cô đổi ý?

Sở Sở nói nhỏ:

- Thiếp chỉ làm chuyện gì mình thích làm, lúc trước thiếp không thích, nhưng bây giờ...

- Bây giờ cô thích phải không?

Sở Sở gật đầu.

Lục Tiểu Phụng bật cười, chàng bồng nàng lên đưa về phòng nàng, thả mạnh xuống giường, quay lưng bỏ đi.

Sở Sở ngồi bật dậy kêu lên:

- Công tử làm gì vậy?

Lục Tiểu Phụng không quay đầu, lạnh nhạt đáp:

- Cũng đâu có gì, chuyện này phải cả hai cùng thích, bây giờ tuy cô muốn nhưng ta lại không thích.

Tối hôm đó Lục Tiểu Phụng tuy ngủ một mình nhưng chàng ngủ rất ngon. Sáng hôm sau khi tỉnh dậy, chàng cảm thấy đói bụng, tưởng như nuốt cả con cá lớn cũng được.

Tuy đã gần trưa mà vẫn không thấy bóng dáng Sở Sở đâu cả, chắc nàng còn trốn trong phòng, không biết còn ngủ, hay đang giận.

Sòng bạc Ngân Câu vẫn không có tin tức gì cả.

Lục Tiểu Phụng ngấu nghiến ăn xong bữa cơm, chàng cảm thấy tinh thần phấn chấn thoải mái, bèn ghé xuống bếp khen đầu bếp:

- Nếu ngươi vào nội địa mở tiệm cơm, ta bảo đảm nhất định ngươi sẽ giàu to.

Lồng đèn tuy chưa được thắp, nhưng chiếc ngân câu vẫn đong đưa lấp lánh trong gió. Lục Tiểu Phụng rảo bước đi vào sòng bạc Ngân Câu, chàng cảm thấy hôm nay mình sẽ gặp may. Chàng đi đến trước một gian phòng có đề mấy chữ "không phận sự xin miễn vào", lập tức có hai đại hán bước đến chặn đường.

Một người chỉ tay vào tấm bản gỗ, sa sầm nét mặt hỏi:

- Ngươi có biết đọc chữ không?

- Ta cũng biết đọc vài chữ, nhưng ta có việc đến tìm người.

Nói xong chàng bước qua, Đại hán vừa đưa tay định ngăn cản, chợt cảm thấy tê rần ở ngang hông, cả người như nhũn ra, muốn nhấc ngón tay cũng không nổi.

Trần Tịnh Tịnh quả có ở trong phòng, Lý thần đồng cũng có mặt. Nhìn thấy Lục Tiểu Phụng, hai người cùng nở nụ cười gượng gạo.

Lục Tiểu Phụng cũng cười:

- Sáng sớm ghé thăm cô nương.

Trần Tịnh Tịnh đáp:

- Bây giờ không còn sớm nữa.

- Cô đã biết không còn sớm, tại sao chưa đưa tin cho ta hay?

Trần Tịnh Tịnh ho nhẹ hai tiếng, đáp:

- Bọn tôi đang định đi mời Giả đại gia tối nay qua đây dùng bữa cơm đạm bạc.

- Ta chưa hề ăn cơm đạm bạc, chỉ ăn tiệc rượu linh đình mà thôi.

Trần Tịnh Tịnh miễn cưỡng cười nói:

- Dĩ nhiên sẽ có tiệc rượu đầy đủ, đến lúc đó Lý đại thơ cũng sẽ có mặt.

- Ta bây giờ đã đến, nên muốn ăn tiệc bây giờ.

- Vậy làm sao kịp?

- Dễ lắm, cô đi báo cho Lý đại thơ là ta đã đến, nếu bà ấy không chịu ra gặp ta, thì ta sẽ cắt bỏ hai cái tai và mũi của em trai bà ấy.

Lý thần đồng biến sắc mặt, Trần Tịnh Tịnh nói:

- Rất tiếc là bọn tôi cũng không biết đại thơ ở đâu, làm sao báo cho đại thơ biết được?

- Các người không biết Lý Hà ở đâu, nhưng ta biết một điểm: nơi này đúng ra có hai cái bồn nước lớn, bây giờ ngoài kia còn lại một cái, còn cái kia đi đâu?

Trần Tịnh Tịnh hình như hơi biến sắc mặt:

- Đại gia nói gì tôi không hiểu?

- Cô phải hiểu chứ, trừ người điên ra, chẳng ai

dám bán nhà mua hai cái bồn nước thật lớn chỉ để hứng nước mưa.

Trần Tịnh Tịnh đồng ý điểm này.

- Nhưng Đinh lão đại không phải kẻ điên, lão làm như vậy đương nhiên phải có mục đích chứ. Lão cùng Lý Hà trốn ra đến đây, sợ người khác đuổi theo, mới làm ra hai cái bồn nước lớn, chuẩn bị khi nào cần kíp thì vào bồn nước ẩn thân.

Trần Tịnh Tịnh hỏi:

- Bồn nước cũng là chỗ trốn được sao?

- Dĩ nhiên để như thường thì không trốn được, nhưng nếu đem bồn nước dìm xuống sông chờ đóng băng lại, thì tự nhiên sẽ trở thành một chỗ ẩn thân tuyệt hảo, không ai nghĩ đến chuyện đi tìm người dưới băng hà.

Trần Tịnh Tịnh có muốn cười cũng không cười được nữa. Lý thần đồng xen vào hỏi:

- Huynh có biết cái bồn nước đó nằm đâu không?

Lục Tiểu Phụng gật đầu, dậm chân xuống sàn gỗ, nói:

- Ở ngay đây.

Trần Tịnh Tịnh nhìn Lý thần đồng, Lý thần đồng nhìn lại Trần Tịnh Tịnh, cả hai chưa kịp nói gì, bên dưới sàn gỗ bỗng có một giọng nói khàn khàn lên tiếng:

- Công tử đã biết tôi ở dưới này, sao còn chưa xuống?

Bồn nước cao hơn hai trượng được ngăn thành hai tầng, tầng dưới trải đầy những lông thú mềm mại,

nằm ngủ rất êm. Một chiếc cầu thang nhỏ dắt lên tầng trên, là nơi ăn uống sinh hoạt, có bày bàn ghế, bốn bên đều treo thảm rất dầy, lại có một cây đèn bằng đồng kiểu rất cầu kỳ.

Lục Tiểu Phụng thầm than, chàng đang tưởng tượng nếu được cùng cô gái mình thích ở lại đây vài ngày, chắc là một giấc mộng rất đẹp.

Một nữ nhân cỡ trung niên đang ngồi đối diện ngắm Lục Tiểu Phụng. Nữ nhân này trông không đến nỗi xấu lắm, mái tóc chải thật bóng theo nếp ngay ngắn, một khuôn mặt vuông vức, lưỡng quyền cao, đôi môi khá dầy, lông mày rậm, tuy nhiên thái độ rất nghiêm nghị nên không thể nói có điểm nào ưa nhìn. Người khác có thể bảo rằng nữ nhân này không xấu, có thể chỉ vì đôi mắt của bà khi nhìn ai thì phảng phất như có vẻ mông lung xa vời. Nếu chưa gặp tận mặt, không ai ngờ một đôi mắt như thế mà đi đôi với khuôn mặt như vậy.

- Phu nhân là Lý Hà?

- Công tử dĩ nhiên là Giả Lạc Sơn.

Lục Tiểu Phụng gật đầu.

- Công tử có biết người khác gọi công tử là lão hồ ly chăng?

- Ta vốn là hồ ly mà.

- Nhưng công tử nhìn không già chút nào.

Lục Tiểu Phụng cười cười nói tiếp:

- Bởi vì ta biết có một cách giữ cho nam nhân trẻ hoài.

- Là cách gì?

- Nữ nhân.

Trong mắt Lý Hà chừng như ẩn vẻ cười:

- Cách này nghe cũng hay.

Lục Tiểu Phụng ngắm Lý Hà:

- Phu nhân nhìn cũng không già, vậy phu nhân dùng cách gì để bảo tồn tuổi xuân?

Lý Hà sa sầm nét mặt, cười nhạt nói:

- Công tử tưởng cách của tôi là dùng nam nhân à?

Lục Tiểu Phụng điềm nhiên nói:

- Chỉ cần phu nhân chớ xài ta là được, riêng phu nhân xài cách gì cũng không liên quan đến ta.

Lý Hà lại nhìn Lục Tiểu Phụng, trong mắt như có vẻ gì kỳ lạ, bỗng bà gọi lớn:

- Người đâu, dọn rượu ra đây.

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Ta đến đây không phải để uống rượu.

- Nhưng công tử bắt buộc phải uống, vì tôi muốn công tử uống, lại nữa, vật mà công tử muốn lấy, đang nằm trong tay tôi.

Lục Tiểu Phụng chợt ngửi thấy một mùi thơm rất quen thuộc: lại là mùi rượu và đồ nhắm. Chàng cơ hồ muốn ngất đi! Hơi nóng bốc nghi ngút, Trúc Diệp Thanh hâm vừa độ ấm.

Lý Hà chưa nói gì, Lục Tiểu Phụng đã tranh nói trước:

- Rượu này đương nhiên là của phu nhân đem từ ngoài vào đây, vì tiếc nên ít khi dám uống.

Chàng tưởng rằng Lý Hà sẽ cảm thấy rất kỳ lạ, vì làm sao chàng lại nói đúng lời bà định nói. Nào ngờ Lý Hà lắc đầu nói:

- Công tử sai rồi, rượu này là do nữ nhân của công tử đưa đến, tôi cũng chưa uống thử vì sợ trong rượu có độc.

Lục Tiểu Phụng cười gượng gạo, đã là con người hẳn cũng có lúc bị hố, chàng hỏi:

- Bởi vậy phu nhân muốn ta thử trước?

Lý Hà không phủ nhận, nhìn Lục Tiểu Phụng đưa chén lên uống cạn. Chàng có một khả năng thiên phú là cảm quan linh mẫn hơn đa số người khác, rượu có độc hay không, vừa đưa lên môi chàng đã cảm biết được, nếu không chắc chàng đã bị hạ độc chết mấy trăm lần.

Lý Hà bỗng hỏi:

- Nghe nói nữ nhân của công tử nhan sắc rất khá, tên là gì?

- Sở Sở.

Lý Hà lạnh nhạt nói:

- Công tử đã có một nữ nhân đẹp như vậy, mà còn theo bên Đông đuổi bên Tây, đến vợ người cũng không từ sao?

Lục Tiểu Phụng cười nói:

- Hồng Nhi và Khả Khanh hình như không còn là vợ người, mà ta bình sinh vẫn thích nữ nhân.

Lý Hà đột nhiên cười cười, nói:

- Bây giờ tôi cũng không còn là vợ người, tôi cũng là một nữ nhân.

- Chỉ rất tiếc trong mắt ta, phu nhân chỉ là người mua bán với ta.

- Bây giờ vụ mua bán này đã xong chưa?

- Hình như chưa xong, vì ta đã đưa tiền, mà phu nhân chưa trao vật.

- Công tử an tâm, công tử muốn lấy đồ, sáng sớm mai tôi sẽ trao.

- Tại sao phải chờ đến sáng mai?

Lý Hà rót một chén rượu, từ từ nhấm, trong mắt lóe lên ánh kỳ dị, chậm rãi nói:

- Chúng ta đều là người lớn, không cần phải làm hai đứa trẻ chơi trò trốn tìm.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Ta cũng không muốn chơi trốn tìm.

Lý Hà ngắm Lục Tiểu Phụng:

- Nam nhân ở xứ này, toàn là phường quê mùa vừa hôi vừa dơ, mấy tháng chưa tắm một lần, tôi nhìn đến là phát ngán, nhưng công tử thì khác... Công tử chẳng những nhìn trẻ hơn tôi tưởng, mà thân mình còn chắc chắn lắm.

Vẻ mông lung trong mắt Lý Hà càng nhiều thêm, hơi thở cũng trở nên gấp rút:

- Tôi muốn điều gì, công tử còn không hiểu sao?

- Ta không hiểu gì cả!

Lý Hà cắn môi, nói:

- Tôi cũng là nữ nhân, nữ nhân cũng không thể thiếu nam nhân,...

Đang nói, Lý Hà đột nhiên nhào đến đưa tay nắm chặt tay Lục Tiểu Phụng, đến độ móng tay cũng bấu vào thịt chàng. Trên mặt Lý Hà lấm tấm mồ hôi, đôi con ngươi nở lớn, ánh mắt ươn ướt...

Lục Tiểu Phụng bất động. Chàng đã thấy qua cảnh này, chỉ trong lúc thật đặc biệt trên mặt nữ nhân mới lộ ra phản ứng này, mà lúc này Lý Hà đang nắm tay chàng. Chàng bỗng hiểu ra tại sao Lý Hà cùng Đinh lão đại bỏ trốn, rồi lại lấy Lam Hồ Tử. Lý Hà hẳn là một nữ nhân có nhu cầu tính dục cao, lại rơi đúng vào tuổi sung mãn của nữ nhân. Bà tuy không đẹp, nhưng vẫn có sức thu hút kỳ dị, nhất là đôi môi dầy, dễ làm các nam nhân nghĩ đến những ý tưởng tội lỗi.

Lý Hà lúc này ôm chặt lấy Lục Tiểu Phụng, chàng tưởng như không thở nổi. Đột nhiên "binh" một tiếng, tấm bản gỗ phía trên bị tung ra, có tiếng người la lớn:

- Để ta vào! Ta phải vào! Ai chận đường, ta giết luôn kẻ đó!

Lục Tiểu Phụng giựt mình, Lý Hà buông chàng ra, vừa đúng lúc một nữ nhân từ phía trên nhảy xuống, gương mặt tròn đầy vẻ phẫn nộ, Lục Tiểu Phụng cơ hồ không nhận ra nàng là cô gái đứng dưới tấm bản "Thái Bạch di phong", muốn dụ các nam nhân đến cho nàng hành hạ.

Lý Hà đứng phắt lên nổi giận nói:

- Là ngươi! Ngươi đến đây làm gì? Mau cút đi!

Đường Khả Khanh trừng mắt nhìn Lý Hà, cười nhạt nói:

- Tôi không đi, tại sao tôi không đến chốn này được? Đại thơ không cho tôi kề cận nam nhân, tại sao chính đại thơ lại cùng một gã nam nhân ở trong này hưởng lạc?

Lý Hà càng giận dữ, gằn giọng nói:

- Ngươi không có quyền nói, bất luận ta làm chuyện gì ngươi cũng đừng hòng xen vào.

Đường Khả Khanh kêu lên:

- Ai nói tôi không xen vào được, đại thơ chỉ có thuộc về tôi mà thôi, tôi không cho đại thơ kiếm nam nhân khác.

Lý Hà bỗng xông đến tát vào mặt Đường Khả Khanh một bạt tai thật mạnh, dấu ngón tay lập tức hiện rõ trên mặt nàng. Đường Khả Khanh cũng nhào đến ôm chặt Lý Hà, mặc cho bà vung quyền đánh tới tấp vào thân mình nàng:

- Đại thơ đánh chết tôi, tôi cũng không buông, tôi cũng đâu kém gì bọn nam nhân, đại thơ biết mà, tại sao...

Lục Tiểu Phụng không muốn nghe thêm nữa, càng không muốn chứng kiến thêm nữa, chuyện này khiến chàng cảm thấy buồn: vừa buồn cười, lại buồn nôn. Chàng len lén bỏ đi, trong tâm đã rõ tại sao Đường Khả Khanh hận nam nhân, muốn hành hạ nam nhân.

Đêm chợt buông xuống.

Lục Tiểu Phụng chẳng để ý trời tối lúc nào, cũng chẳng trở về Thiên Trường tửu lâu. Chàng ghé vào một quán rượu bên đường mua một vò rượu lớn, ra đây ngồi uống một mình. Chàng cảm thấy chán nản cực độ, tâm tình thất ý còn hơn đêm qua, bởi vì tuy chàng biết cuộc sống con người vẫn có một mặt trái gớm ghiếc, nhưng chàng không muốn nhìn thấy.

Chỗ này là một căn nhà gỗ nhỏ không người ở, nằm bên bờ sông, chủ nhân căn nhà hẳn đã dọn vào băng trấn, cửa nhà bỏ lâu bị băng tuyết phủ đầy. Gió

lạnh từ bên ngoài thổi vào, lạnh như dao cắt, mà Lục Tiểu Phụng như chẳng cảm thấy gì. Chàng chỉ hy vọng Lý Hà giữ đúng lời hứa, sáng sớm mai sẽ đem La Sát bài trao cho chàng, chàng lấy xong là đi. Lúc mới đến đây, chàng cảm thấy nơi này quả là huy hoàng đẹp đẽ, đến đâu cũng có những điều mới lạ kích thích. Nhưng bây giờ chàng chỉ muốn mau đi về, càng mau càng tốt.

Trên chiếc bàn gỗ cũ kỹ còn để cây đèn, đèn hình như vẫn còn chút dầu. Nhưng Lục Tiểu Phụng không muốn thắp đèn, chàng cũng không hiểu sao hai hôm nay chàng bỗng trở nên buồn chán như vậy, đến độ chàng muốn kiếm Cô Tùng lão thách uống rượu một phen nữa. Điều kỳ lạ là đến nơi đây Tuế Hàn tam hữu bỗng biến mất, không thấy bóng dáng.

Từ xa trông vào, băng trấn vẫn thắp đèn sáng huy hoàng, nơi đây trời tối sớm, bây giờ trời chưa khuya, còn cả một khoảng thời gian dài mới đến sáng

mai. Đêm trường đăng đẳng làm gì cho mau qua?

Lục Tiểu Phụng cầm vò rượu lên, lại đặt xuống, chàng bỗng nghe những tiếng chân bước trên mặt băng rất khẽ từ bên ngoài vọng lại. Giờ phút này còn ai tìm đến đây nữa?

Cửa sổ bỗng nhiên bị đẩy bật ra, một người nhảy vào. Cửa ra vào đã bị băng đóng chặt, Lục Tiểu Phụng lúc nãy cũng nhảy qua cửa sổ vào đây.

Ánh tuyết phản chiếu, mập mờ tạm nhận ra được người này choàng áo ấm vừa dài vừa rộng, tay cầm một bọc lớn đặt "bình" một tiếng xuống bàn. Y lục trong bọc ra đá lửa mồi sáng cây đèn dầu trên bàn, sau đó quay đầu lại đối diện với Lục Tiểu Phụng, mỉm cười nói:

- Tôi đoán không sai, công tử quả nhiên là ở đây!

Mặt của nàng lạnh đến trắng bệch, mũi đỏ hồng, nét cười dịu dàng như hoa mùa xuân, chính là Trần Tịnh Tịnh.

Lục Tiểu Phụng chẳng ngạc nhiên, nhưng vẫn hỏi:

- Làm sao cô đoán biết ta ra đây?

- Tôi thấy công tử ôm vò rượu lớn đi về phía này, quanh đây cũng chỉ có chỗ này tạm trú để tránh gió, tuy tôi không thông minh nhưng cũng không đến nỗi quá dốt.

- Cô cố ý đến tìm ta ư?

- Phải!

- Cô tìm ta làm gì?

Trần Tịnh Tịnh chỉ vào cái bọc trên bàn, nói:

- Tôi đem rượu và thức ăn đến cho công tử.

Nàng mỉm cười mở bọc ra, nói:

- Công tử vẫn là khách của chúng tôi, nên đâu thể bỏ đói công tử được.

Lục Tiểu Phụng nhìn Trần Tịnh Tịnh cười nhạt:

- Cô không nên đến đây.

- Tại sao không nên?

- Vì ta là một con quỉ háo sắc, bộ cô không sợ ta...

Trần Tịnh Tịnh không để chàng dứt lời, mỉm cười cắt ngang:

- Nếu sợ thì tại sao tôi đến đây?

Câu nói này nếu do Đinh Hương Di nói ra, nhất

định sẽ hàm ý khiêu gợi, nếu như do Sở Sở nói ra, lại ẩn chứa ý khiêu khích. Nhưng thái độ của Trần Tịnh Tịnh rất bình thản, bởi vì nàng chỉ phản ảnh sự thực: "Tôi biết công tử là một quân tử, bởi thế tôi đến đây, tôi cũng biết công tử nhất định sẽ lấy lượng quân tử mà đối đãi với tôi."

Trong trường hợp thông thường, một nữ nhân dùng cách này đối phó với nam nhân thì có thể coi đây là một phương thức khôn ngoan, chỉ tiếc là Lục Tiểu Phụng lúc này không được bình thường lắm.

Lúc này chàng chán nản cùng cực, lại bực tức vô cùng, chẳng những chàng giận Sở Sở, giận Lý Hà, Đường Khả Khanh, mà còn giận cả chính mình. Chàng cảm thấy hai ngày nay những chuyện chàng làm đều không đến đâu cả, trong người khó chịu khôn tả.

Trần Tịnh Tịnh lại nói:

- Tôi đem thịt rừng lại để nhấm rượu, công tử cũng nên ăn thử một chút!

Lục Tiểu Phụng nhìn nàng, chậm rãi nói:

- Ta chỉ muốn một thứ.

Trần Tịnh Tịnh hỏi:

- Công tử muốn ăn thứ gì?

- Ta muốn ăn cô!

Trần Tịnh Tịnh không phản kháng, không trốn tránh, thậm chí cũng không cự tuyệt, như thể nàng đã chuẩn bị chấp nhận mọi chuyện xảy ra sau đó. Phản ứng của nàng không quá mức nhiệt tình, nhưng không thiếu những phản ứng thông thường khi nam nữ gần nhau. Mọi chuyện xảy ra rất tự nhiên, rất đơn giản.

Sau cơn kích động, Trần Tịnh Tịnh trở dậy chỉnh lại y phục, bất chợt nàng quay đầu nhìn Lục Tiểu Phụng cười nói nhỏ:

- Bây giờ công tử muốn ăn thứ gì?

Lục Tiểu Phụng cũng cười:

- Bây giờ thứ gì ta cũng muốn ăn, cô đem đến cả con trâu ta cũng nuốt được.

Hai người nhìn nhau mỉm cười, một chuyện vốn có thể làm người ta hối hận chán ghét, bỗng trở nên một niềm vui.

Lục Tiểu Phụng nhìn Trần Tịnh Tịnh, trong lòng ngoài cảm giác thư thái an vui còn có thêm niềm cảm kích. Bao nỗi khó chịu trong người tan biến mất, ảnh hưởng của nữ nhân đối với nam nhân đôi lúc giống như một phép lạ.

Trong mắt Trần Tịnh Tịnh như cũng có niềm vui kỳ diệu ấy:

- Bây giờ tôi đã rõ ra một điều.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Điều gì?

- Đồ ăn dù tươi tốt cách mấy mà không có gia vị thì rất khó ăn.

- Chắc chắn là khó ăn vô cùng.

- Nam nhân cũng thế.

Lục Tiểu Phụng không hiểu:

- Nam nhân cũng thế là sao?

Trần Tịnh Tịnh nói:

- Bất luận nam nhân tốt cỡ nào, nếu không có nữ nhân, cũng sẽ trở nên xấu tính, thật xấu.

Mặt nàng đỏ hồng, rạng rỡ như ánh hoàng hôn đầu hạ. Lục Tiểu Phụng bất giác đưa tay cầm lấy tay nàng.

Lần này Trần Tịnh Tịnh khẽ tránh sang bên, bỗng nghiêm mặt nói:

- Thật ra tôi đến để nói cho công tử nghe một chuyện.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Sao lúc nãy cô không nói?

- Bởi vì tôi nhận thấy công tử không vui, nên không dám nói.

- Bây giờ có thể nói được chứ?

Trần Tịnh Tịnh gật đầu, nàng dĩ nhiên cũng thấy là bây giờ tâm tình chàng đã ổn định hơn nhiều.

- Tôi chỉ mong là công tử nghe xong đừng sốt ruột quá!

- Cô nói mau đi, ta không nổi nóng đâu!

Ngoài miệng tuy nói vậy nhưng Lục Tiểu Phụng đã nôn nóng trong bụng.

Trần Tịnh Tịnh thở dài đáp:

- Khả Khanh chết rồi, chết bởi tay Lý đại thơ.

Lục Tiểu Phụng nhíu mày hỏi:

- Lý Hà giết cô ấy? Tại sao?

- Tôi cũng không biết.

- Cô không hỏi bà ấy sao?

- Tôi không hỏi được vì đại thơ lại đi đâu mất, lần này là biến mất thật, bọn tôi tìm hoài mà không thấy đâu cả.

Nàng chưa nói dứt lời, Lục Tiểu Phụng đã nhảy dựng lên.

- Tôi cũng biết công tử nghe xong sẽ nhảy dựng lên, vì trừ đại thơ ra không ai khác biết đại thơ giấu La Sát bài ở đâu. Mười hai chiếc rương kia cũng đã bị đại thơ cho người đem đi, giấu mất rồi!

Lục Tiểu Phụng kêu lớn:

- Chuyện như vậy sao bây giờ cô mới nói cho ta hay?

Trần Tịnh Tịnh cười gượng:

- Bây giờ tôi nói, mà công tử đã như vầy, nếu tôi nói lúc nãy chắc là đã bị đánh gãy mũi cũng có!

Lục Tiểu Phụng ngồi xuống im lặng.

- Vì nghe tôi mà công tử mới đưa hết mấy chiếc rương ấy cho đại thơ phải chăng?

- Phải.

- Bây giờ rương mất, đại thơ cũng biến luôn, biết làm sao?

Lục Tiểu Phụng lãnh đạm đáp:

- Cô đã nghĩ ra cách tốt nhất để bịt miệng ta rồi.

Trần Tịnh Tịnh cúi đầu nhìn xuống chân mình, nói nhỏ:

- Nếu công tử nghĩ là tôi xử sự như thế chẳng qua để bịt miệng công tử thì công tử lầm rồi, nếu tôi sợ công tử kiếm tôi đòi nợ, tôi cũng có thể trốn đi mà.

Mắt nàng rướm lệ, Lục Tiểu Phụng lại mềm lòng, đứng dậy nói:

- Cô đừng lo, bà ấy không trốn đi xa đâu.

Trần Tịnh Tịnh hỏi:

- Công tử có chắc tìm được đại thơ không?

- Lần trước ta tìm được bà ấy, thì lần này cũng có thể tìm được.

Tuy nói thế nhưng chàng cũng không chắc sẽ tìm được. Chàng nói chỉ để an ủi nàng.

- Bà ấy giết Đường Khả Khanh xong, chắc trong bụng không khỏi lo sợ nên mới trốn đi. Lúc đó cô cũng có mặt tại sòng bạc Ngân Câu, cô không thấy bà ấy đi hướng nào sao?

- Tôi không thấy, tôi chỉ nghe tiếng kêu thét của

Khả Khanh, lúc chạy xuống xem thì đại thơ đã biến mất.

- Người khác cũng không thấy bà ấy?

Trần Tịnh Tịnh lắc đầu, nói:

- Ở đây hễ trời tối, ai nấy đều trốn trong nhà, vả lại tối nay đặc biệt lạnh, lúc ấy nhằm giờ cơm.

Lục Tiểu Phụng trầm ngâm một lúc:

- Nhưng ta biết có một người lúc nào cũng ở ngoài trời, bất kể trời lạnh cỡ nào.

- Công tử nói ai?

- Là Lão Sơn Dương.

- Lão quái vật trú trong bồn nước lớn đó ư?

Lục Tiểu Phụng gật đầu, nói:

- Cô cũng thấy qua bồn nước rồi sao?

- Lúc tôi đến đây, có thấy phía bên bồn nước có ánh lửa, giống như nhà có đốt lửa.

Lục Tiểu Phụng nhíu mày:

- Nhưng bên đó không có phòng nào khác, mà bồn nước không đốt được.

- Thế nên tôi cũng không hiểu là chuyện gì.

- Vậy chúng ta mau sang bên ấy xem sao.

Lục Tiểu Phụng và Trần Tịnh Tịnh chưa nhìn thấy bồn nước lớn, đã ngửi thấy mùi rượu nồng theo gió lan đến. Mũi của Lục Tiểu Phụng lạnh cóng, nhưng vẫn ngửi ra được mùi rượu, chàng lập tức nhíu mày nói:

- Hỏng rồi!

Trần Tịnh Tịnh hỏi:

- Chuyện gì hỏng?

- Nếu rượu đã được uống vào bụng thì không bay mùi thơm xa như vậy.

Trần Tịnh Tịnh lại hỏi:

- Nếu lấy rượu đốt lên thì mùi thơm có bay xa không?

Lục Tiểu Phụng gật đầu nói tiếp:

- Nhưng Lão Sơn Dương chắc chắn không xài rượu phí như vậy, rượu của lão thường chỉ dùng để uống.

Trần Tịnh Tịnh nhíu mày hỏi:

- Công tử nghĩ là có người dùng rượu để châm

lửa đốt bồn nước của lão sao?

- Cho dù bồn nước không đốt được, nhưng người lão vẫn có thể bị lửa thiêu chết.

- Ai muốn giết lão? Tại sao muốn thiêu lão chết?

- Bởi vì lão biết nhiều bí mật quá!

Lửa lúc này đã tàn. Lục Tiểu Phụng và Trần Tịnh Tịnh hối hả xem, chỉ thấy bồn nước bị nung đen thui, chung quanh bồn nước những thanh củi đã cháy chất cao thật cao. Trong gió vẫn nồng mùi rượu.

Nhìn đống củi cao như vậy, nếu tưới thêm rượu vào hẳn là ngọn lửa không nhỏ, đừng nói trong bồn nước chỉ có Lão Sơn Dương, cho dù có thêm bảy, tám con trâu nước cũng bị nấu chín hết.

Trần Tịnh Tịnh nói:

- Mùi rượu chưa tan, chắc là ngọn lửa mới tàn chưa lâu.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Ta leo vào xem thử, cô hãy đứng chờ bên ngoài.

Chàng phóng mình leo lên, đột nhiên lại nhảy phắt xuống.

Trần Tịnh Tịnh hỏi:

- Sao công tử không vào?

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Ta không vào được, vì bên trong đóng đầy băng.

Trần Tịnh Tịnh nhíu mày:

- Ở nơi đây nấu được chút nước nóng đem ra ngoài thì lập tức đóng băng ngay, chẳng ai có thể đổ đầy nước trong một bồn lớn như thế, vậy bên trong bồn nước làm sao đóng băng?

- Có trời mới biết...

Chàng chưa nói dứt câu, bỗng nghe "rắc" một tiếng, bồn nước nứt ra một đường, kế tiếp lại "rắc" thêm tiếng nữa, thêm một đường nứt mới, chẳng mấy chốc cả bồn nước lớn bị bể ra, bốn, năm mảnh bể cỡ to hơn cái bàn rớt xuống bể vụn. Bồn nước tuy đã bể, nhưng khối băng bên trong vẫn còn nguyên, trong ánh đêm mờ mờ nhìn giống như một tòa núi băng đứng sừng sững, bên trong lớp băng dường như có hình thù gì không rõ.

Lục Tiểu Phụng hỏi Trần Tịnh Tịnh:

- Cô có mang theo đá lửa không?

Trần Tịnh Tịnh vội đưa đá lửa cho Lục Tiểu Phụng. Chàng lấy một que củi mồi lửa, ánh lửa sáng lên, cả hai bỗng cảm thấy chới với, Trần Tịnh Tịnh gần như đứng không vững, đến Lục Tiểu Phụng cũng chưa từng thấy cảnh nào kinh hoàng quỉ dị như thế!

Dưới ánh lửa lập lòe, khối băng sơn trông tựa như một khối thủy tinh trắng trong, kỳ ảo diễm lệ.

Nhưng giữa khối băng lại có hai con người trần truồng, một đứng thẳng, một giốc ngược đầu, người có thân hình ốm nhom chính là Lão Sơn Dương, người còn lại có bộ ngực to, đùi nở, hiển nhiên là Lý Hà!

Mắt của họ như lồi ra, một trên một dưới nhìn về phía Trần Tịnh Tịnh và Lục Tiểu Phụng.

Trần Tịnh Tịnh kinh hãi kêu lên rồi ngất đi.

Khi nàng tỉnh lại đã thấy mình đang nằm trong

phòng ngủ tại sòng bạc Ngân Câu. Trong phòng bày biện rất thanh nhã, mỗi một món đồ chừng như được chủ nhân bỏ công chọn lựa kỹ lưỡng, nên nhìn chung mọi thứ rất hài hòa. Trên một chiếc ghế trong góc có phủ một tấm lông gấu vừa to vừa dày.

Trần Tịnh Tịnh tỉnh dậy đã lâu, mà Lục Tiểu Phụng hình như đang ngủ, không thấy động tịnh gì cả.

Trong phòng đèn thắp sáng, cảnh tượng bên bồn nước lúc nãy giống như một cơn ác mộng trong đêm tối. Trần Tịnh Tịnh khẽ thở dài:

- May mà tôi ngất đi, nếu nhìn hai người ấy lâu thêm chút nữa, chắc tôi sợ đến chết mất!

Lục Tiểu Phụng vẫn im lặng, không có phản ứng gì.

Trần Tịnh Tịnh nhìn chàng hỏi:

- Công tử đang nghĩ gì vậy?

Lục Tiểu Phụng từ tốn nói:

- Trong bồn không có nước nên không thể đóng đầy băng, vậy nước từ đâu ra?

Trần Tịnh Tịnh hỏi:

- Công tử phải chăng đã nghĩ ra câu trả lời?

Lục Tiểu Phụng không đáp, lại hỏi tiếp:

- Hôm qua lúc ta đi gặp Lão Sơn Dương, thấy bên kia bờ sông tuyết chất đống thật cao, nhưng hôm nay không thấy nữa, đống tuyết này biến đi đâu rồi?

Trần Tịnh Tịnh chớp mắt:

- Có phải đã vào hết trong bồn nước?

Lục Tiểu Phụng gật đầu nói:

- Nếu nổi lửa bên ngoài bồn nước, tuyết bên trong phải chăng sẽ tan thành nước?

Trần Tịnh Tịnh trong ánh mắt lóe lên tia sáng:

- Bên ngoài lửa vừa dập tắt, nước bên trong bồn sẽ mau chóng đóng băng.

Lục Tiểu Phụng nói tiếp:

- Ngay lúc nước chưa kết băng, Lý Hà và Lão Sơn Dương đã bị ném vào bồn.

Trần Tịnh Tịnh cắn môi nói:

- Đại thơ sau khi giết Đường Khả Khanh, chắc là đi kiếm Lão Sơn Dương, bởi vì hai người họ vốn là bạn cũ, nên...

Lão Sơn Dương tuy tuổi tác cao, nhưng thân thể hãy còn tráng kiện, Lý Hà đang gặp lúc cần nam nhân. Những điều này nàng không nỡ nói ra, nhưng Lục Tiểu Phụng cũng thừa hiểu.

Lục Tiểu Phụng cũng than dài:

- Có lẽ họ bị hạ sát trong lúc đó.

- Ai giết họ? Tại sao phải giết?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Ta nghĩ không ra là ai, nhưng chắc chắn người này cũng vì La Sát bài.

- Nhưng giết đại thơ rồi, cũng chưa chắc lấy được La Sát bài.

Lục Tiểu Phụng cười gượng:

- Có thể y không lấy được, cũng không muốn cho ta lấy được.

- Tôi cũng không nghĩ ra, y đã giết đại thơ, tại sao lại phí công đốt tuyết tan thành nước, bỏ vào bồn nước làm gì?

- Có thể y vốn muốn dọa Lý Hà, đem bà bỏ vào bồn nước để ép bà đưa ra La Sát bài.

- Nhưng đại thơ chắc cũng biết, dù có đưa được La Sát bài ra cũng sẽ chết, nên...

- Thế nên La Sát bài vẫn nằm ở một chỗ bí mật.

- Rất tiếc bây giờ đại thơ chết rồi, bí mật này không còn ai biết nữa.

Lục Tiểu Phụng đứng dậy nhìn ánh đèn một lúc lâu không nói gì, sau cùng chàng chậm rãi lên tiếng:

- Ta có một người bạn, đã từng nói với ta là nơi đây chỉ có hai người có thể tin được, một là Lão Sơn Dương, người kia chính là cô.

Trần Tịnh Tịnh ra vẻ kinh ngạc hỏi:

- Bạn của công tử là ai? Y cũng biết tôi sao?

- Cô ấy cũng là bạn cô, hơn nữa là bạn quen từ nhỏ đến lớn.

Trần Tịnh Tịnh giựt mình mở to mắt hỏi:

- Công tử nói là Đinh Hương Di à? Làm sao công tử quen được Hương Di?

Lục Tiểu Phụng cười gượng:

- Ta chỉ hy vọng cô biết ta là bạn của Hương Di, chuyện khác tốt hơn cô chớ hỏi.

Trần Tịnh Tịnh chăm chú nhìn chàng, gật đầu nói:

- Tôi hiểu ý công tử, tôi cũng mong công tử hiểu là, bạn của Hương Di cũng là bạn của tôi.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Cho nên cô quyết không khi nào gạt ta?

- Không khi nào!

- Nếu cô biết La Sát bài giấu ở đâu, chắc chắn sẽ nói cho ta biết chứ?

- Nhưng thôi thật sự không biết mà!

Lục Tiểu Phụng thở ra một hơi dài:

- Bởi vậy Lý Hà vốn không đáng chết, càng không đáng chết thảm như vậy, ta cứ nghĩ chỉ có kẻ

điên mới nghĩ ra phương pháp giết người quái gở như vậy, mà nơi này lại có một kẻ hơi khật khùng.

- Ai?

- Lý thần đồng.

Trần Tịnh Tịnh thất kinh hỏi:

- Công tử nghĩ hắn dám hạ độc thủ với thơ thơ của hắn sao?

Lục Tiểu Phụng chưa kịp trả lời, bên ngoài đột nhiên có một người chạy vào, vỗ tay cười nói:

- Rốt cuộc nàng bằng lòng làm vợ ta rồi, ta rốt cuộc cũng có vợ, các người mau đi uống rượu mừng với ta!

Người này dĩ nhiên là Lý thần đồng, gã vẫn còn mặc áo bào rộng màu đỏ, trên đầu vẫn đội cái mũ

xanh có chóp cao, trên mặt tô thêm một lớp phấn, trông càng giống kẻ điên hơn lúc trước, nhưng chẳng biết gã điên thật hay giả?

Trần Tịnh Tịnh hỏi:

- Ai bằng lòng làm vợ ngươi?

Lý thần đồng đáp:

- Dĩ nhiên là tân nương tử của ta.

- Tân nương tử của ngươi đang ở đâu?

- Thì ở chỗ động phòng chứ ở đâu!

Gã lẩm bẩm tiếp:

- Hôm nay ta động phòng, mọi người phải vui chung, tân nương đẹp vô cùng, ta yêu tân nương lắm,...

Gã vừa vỗ tay hát lớn, vừa bỏ chạy ra ngoài.

Trần Tịnh Tịnh hỏi Lục Tiểu Phụng:

- Công tử muốn đi xem tân nương của hắn không?

- Đi!

Trong phòng ngủ của Lý thần đồng có thắp đôi nến đỏ, trên giường quả có một tân nương mình mặc áo đỏ, trên đầu phủ khăn đỏ che mặt. Tân nương ngồi tựa đầu giường, Lý thần đồng đứng bên cạnh hát mải, hát rất khó nghe.

Trần Tịnh Tịnh nhíu mày nói:

- Chúng ta không phải đến nghe ngươi hát, ngậm miệng lại dùm!

Lý thần đồng vẫn cười hì hì nói:

- Nhưng tân nương tử của ta đẹp lắm, các người có muốn xem không?

Trần Tịnh Tịnh đáp:

- Muốn.

Lý thần đồng đưa tay định lấy khăn che mặt của tân nương, bỗng thu tay lại, nói nhỏ nhỏ:

- Ta phải hỏi trước xem nàng có bằng lòng gặp các người không.

Gã cúi xuống nói nhỏ bên tai tân nương mấy câu, tân nương xem ra không có phản ứng gì cả, nhưng gã lại nhảy lên cười nói:

- Nàng đồng ý gặp các người, còn đòi các người phải uống chén rượu mừng chúng ta.

Nói xong gã đưa tay lấy tấm khăn che mặt tân

nương xuống.

Lục Tiểu Phụng và Trần Tịnh Tịnh thêm một phen giựt mình kinh hãi. Mặt của tân nương được thoa một lớp phấn dầy, nhưng đôi mắt mở trừng trừng, rõ ràng một đôi mắt của người chết.

Trần Tịnh Tịnh kêu thất thanh:

- Tiểu Khanh! Đường Khả Khanh.

Lý thần đồng vẫn cười toe toét, rót ra bốn chén rượu, đưa cho Trần Tịnh Tịnh, Lục Tiểu Phụng mỗi người một chén, nói:

- Đây đây, cô một chén, hắn một chén, ta một chén, tân nương cũng có một chén.

Lục Tiểu Phụng và Trần Tịnh Tịnh cầm chén rượu mà trong bụng cảm thấy tội nghiệp cho gã, xem ra gã điên thật rồi!

Lý thần đồng đến bên đầu giường ngồi xuống, đưa chén rượu cho tân nương của gã, cười nói:

- Chúng ta cùng uống chén rượu ngọt này, uống rồi ta sẽ đuổi mấy người kia ra ngoài!

Tân nương dĩ nhiên chẳng đưa tay đón lấy chén rượu của Lý thần đồng, gã trợn mắt nói:

- Tại sao nàng không chịu uống, hay là nàng đổi ý không chịu lấy ta làm chồng nữa?

Trần Tịnh Tịnh không nhịn được nói lớn:

- Ngươi không thấy nàng đã chết rồi sao? Tại sao còn ép...

Lý thần đồng bỗng đứng phắt dậy, la to:

- Ai nói nàng đã chết? Ai nói?

- Ta nói đó.

Lý thần đồng trừng trừng nhìn Trần Tịnh Tịnh, gằn giọng nói:

- Tại sao cô phải nói vậy?

- Bởi vì nàng đã chết thật rồi, nếu ngươi thật sự thương nàng, hãy để cho nàng yên nghỉ mới phải!

Lý thần đồng gào lên:

- Nàng không chết, nàng là tân nương tử của ta, nàng không thể chết được!

Gã nắm chặc vạt áo Trần Tịnh Tịnh kéo mạnh, Trần Tịnh Tịnh sợ xanh mặt vội tát vào mặt gã một bạt tai.

Tiếng bạt tai vang lên, mọi tiếng kêu gào bỗng im bặt. Lý thần đồng đứng sửng bất động, bỗng thấy

hai dòng lệ trong khóe mắt gã chảy xuống, thấm qua lớp phấn trên mặt gã. Nước mắt nhòe phấn hồng, biến thành màu đỏ tươi như máu. Gã ngây dại nhìn Trần Tịnh Tịnh, đôi mắt nửa thất thần, nửa khổ sở.

Trần Tịnh Tịnh bất giác lùi lại hai bước, rùng mình sợ hãi.

Lý thần đồng nói:

- Đúng vậy, nàng chết rồi, ta còn nhớ rõ ai đã giết nàng.

Trần Tịnh Tịnh nói:

- Là... là ai?

- Là cô, đúng là cô! Chính mắt ta trông thấy cô dùng một chiếc vớ xiết cổ nàng cho đến chết!

Lý thần đồng bỗng quay qua vạch cổ áo Đường

Khả Khanh, để lộ ra một vết bầm trên cổ, gã chỉ vào nói:

- Cô nhìn đây, tác phẩm của cô đây, cô muốn chối cũng không được đâu!

Trần Tịnh Tịnh vừa hoảng vừa tức run người:

- Ngươi điên rồi, điên nặng rồi, may mà không có ai tin lời một gã điên như ngươi!

Lý thần đồng không để ý đến Trần Tịnh Tịnh, bỗng ôm chầm lấy Đường Khả Khanh, la to:

- Nàng biết vì sao ta đi theo đại thơ chăng? Vì ta thầm thương nàng, vẫn ước muốn lấy nàng làm vợ, tuy ta không có tiền, nhưng Lam Hồ Tử có hứa cho ta ba vạn lượng bạc. Cũng vì ba vạn lượng bạc này ta không nhận cả đại thơ, nhưng nàng... nàng tại sao phải chết?

Lục Tiểu Phụng lặng lẽ bỏ đi ra, chàng sợ ở đó thêm nữa chắc chàng cũng phát điên. Có phải người ta không nên yêu một người nào quá mức, nếu quá sâu đậm, dễ tạo nên thảm kịch chăng? Tại sao đời có lắm bi kịch như thế?

Bên ngoài trời vừa tối vừa lạnh, Lục Tiểu Phụng bước ra hít thở vài hơi thật sâu, bỗng cúi gập mình xuống nôn mửa.

Đêm đã khuya. Lục Tiểu Phụng một mình đi trên đường, nhìn thấy từng ngọn đèn tắt đi, băng trấn tối dần. Chàng chẳng biết mình đi đã bao lâu, cũng không rõ tại sao mình dừng lại, lúc chàng ngửng đầu lên, mới biết mình lại đến trước cửa tiệm thuốc của Lãnh Hồng Nhi. Bên trong vẫn còn ánh đèn lọt qua khe cửa, Lục Tiểu Phụng đứng ngoài ngẩn người một lúc, thầm hỏi chính mình:

"Có phải ta muốn tìm nàng chăng? Nếu không

sao lại dừng ngay đúng cửa nhà nàng?"

Câu hỏi này chàng cũng không trả lời được. Sâu thẳm trong nội tâm của mỗi người, thường có một vài điều bí mật chính mình cũng không biết, có thể chẳng phải thật sự không biết, mà chẳng qua là không dám phơi bày ra mà thôi.

Lục Tiểu Phụng gõ cửa. Cửa chỉ khép hờ, chàng đẩy nhẹ thì cửa mở ra, bên trong có đèn nhưng không thấy người. Lục Tiểu Phụng chợt có linh cảm điều gì bất tường, vội vã bước vào đi vòng hết gian trước gian sau, vẫn không thấy một bóng người.

Phía sau bếp có một cánh cửa nhỏ cũng chỉ đóng hờ, bị gió thổi kêu kẻo kẹt. Lãnh Hồng Nhi phải chăng lại mất ngủ, nên đi ngõ sau ra ngoài mé sông chờ xem gấu? Con gấu đen chợt hiện ra, chợt biến mất trong đêm tối trên băng hà thần bí.

Lục Tiểu Phụng rảo bước trong đêm gió lộng, không hiểu đêm nay còn chuyện gì xảy ra nữa?

Chàng không biết đi đâu tìm Lãnh Hồng Nhi, nhưng chàng nhất quyết không thể để nàng biến mất theo đêm tối. Nàng ở đâu? Con gấu đen ở đâu?

Bỗng có tiếng thét kinh hoàng từ xa vọng lại, nghe ra là tiếng của nữ nhân. Lục Tiểu Phụng hối hả chạy về phía tiếng kêu.

Đi được một lúc, ánh sao đêm chiếu trên băng hà, phảng phất như thấy được dấu máu. Men theo từng giọt máu đọng trên băng, được hai ba chục bước, chàng nhìn thấy Lãnh Hồng Nhi đang nằm co quắp bất động trên mặt băng.

Thân hình nàng đã bị đông cứng, trên mặt máu thịt lẫn lộn, hãy còn dấu móng vuốt, vết thương trí mạng như vậy, hẳn là do bàn tay của một con gấu rất

mạnh gây ra. Điều kỳ lạ là tại sao con gấu đói lại không động đến xác của Lãnh Hồng Nhi? Nhìn tư thế của nàng, không giống như bị gấu vồ mà ngã xuống, nhưng lại giống như nàng cố bò đi. Tại sao nàng phải cố hết sức lết ra đến đây? Thân hình nàng tuy co quắp, đôi tay lại dang về phía trước, ngón tay đã đâm vào mặt băng cứng, tựa như đang cố đào bới. Chẳng lẽ dưới lớp băng này có bí mật gì sao?

Những ngôi sao đêm cũng lặn dần, cả khoảng băng hà rộng mênh mông chìm vào bóng tối trầm trầm. Đây chính là lúc trời tối nhất trước khi đến bình minh, nhưng lúc Lục Tiểu Phụng ngửng đầu lên, trong mắt có tia sáng như ánh sao.

LỤC TIỂU PHỤNG

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 9

Ham Lợi Chuốc Họa

Thời điểm tối tăm nhất trong một ngày chính là lúc trước khi trời sáng. Đời người cũng thế, khổ tận tất chuyển cam lai.

Ánh nắng đầu tiên trong ngày chiếu xuống Lục Tiểu Phụng, dịu dàng như sóng mắt tình nhân. Ánh mắt Sở Sở và Trần Tịnh Tịnh cũng đang dịu dàng nhìn Lục Tiểu Phụng, chỉ khác là trong ánh mắt của họ như có thêm nhiều ưu buồn và hoang mang. Hai nàng không hiểu tại sao mới sáng sớm Lục Tiểu Phụng đã kéo hai người ra chỗ này.

Dưới ánh dương quang, băng hà trông huy hoàng tráng lệ, thi thể của Lãnh Hồng Nhi đã được dời đi, nhưng cảnh tượng cả ba người đã chứng kiến rất khó quên được. Trần Tịnh Tịnh đứng tựa bên Lục Tiểu Phụng, sắc mặt vẫn còn trắng bệch, đến lúc này mới thở ra một hơi, nói nhỏ:

- Tôi đã từng nghe nơi này có gấu, nhưng không ngờ chúng hung dữ như thế!

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Cô nhận ra được Lãnh Hồng Nhi chết dưới móng vuốt gấu à?

- Chỉ có gấu mới có sức lực mạnh như vậy, trong các loài dã thú, chỉ có gấu mới đứng thẳng lên như người, dùng bàn chân trước vồ người!

Lục Tiểu Phụng gật gù:

- Cũng hữu lý!

- Nếu không nhờ công tử may mắn đến đây đúng lúc, thì bây giờ sợ chẳng còn xác của Lãnh Hồng Nhi nữa, trong bốn người chúng tôi, chỉ có tôi nói chuyện hợp với Hồng Nhi...

Trần Tịnh Tịnh nghẹn lời, hai mắt đỏ hoe, bỗng tựa vào vai Lục Tiểu Phụng khe khẽ khóc.

Lục Tiểu Phụng bất giác đưa tay choàng qua eo nàng. Giữa nam và nữ khi đã có quan hệ thân mật, khó lòng che mắt người khác được.

Sở Sở trừng mắt nhìn hai người, đột nhiên cười gằn:

- Ta đến đây không phải để xem hai người diễn tuồng, cáo từ!

Nói xong Sở Sở bỏ đi ngay. Lục Tiểu Phụng chờ

Sở Sở đi khá xa, mới nói lớn:

- Cô không muốn nhìn thấy La Sát bài sao?

Câu nói này giống như một sợi dây thừng cột ngay chân Sở Sở:

- La Sát bài? Công tử đã tìm được La Sát bài sao? Nó nằm ở đâu?

- Nằm ở ngay đây!

Ngay đây tức là ngay chỗ Lục Tiểu Phụng phát hiện ra xác của Lãnh Hồng Nhi, cũng chính là chỗ đôi bàn tay Hồng Nhi cào cấu xuống mặt băng. Băng đóng dầy mười trượng, cứng như thép, tay của Hồng Nhi dĩ nhiên không thể nào chọc thủng được, chẳng những thế dùng gậy sắt đâm xuống chưa chắc đã xong.

Sở Sở hỏi:

- Ý công tử nói là lệnh bài nằm dưới mặt băng?

- Đúng vậy, dưới mặt băng trong vòng chu vi một trượng.

- Mắt công tử nhìn thấu qua lớp băng sao?

Chỗ này cách bờ sông rất gần, màu băng vì thế có phần đen hơn một chút, mắt người thường đương nhiên không có cách gì nhìn xuyên qua được, tuy nhiên có thể thấy một đoạn cây khô lộ trên mặt băng hà, hẳn là thân cây này đã ngã xuống lúc dòng sông mới bắt đầu đóng băng. Cành cây không biết bị ai đốn bằng ngang, nhưng thân cây vẫn lộ một phần trên mặt băng, nhìn giống như băng ghế gỗ. Ngồi trên băng ghế này nhìn vô bờ thì thấy ngay một ngôi miếu cổ và dãy núi phủ đầy tuyết ở xa xa.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Ta tuy không thấy được sâu trong lòng băng,

nhưng có thể cảm thấy được.

Sở Sở lạnh nhạt cười:

- Nói như thế cũng bằng thừa, cho dù La Sát bài có ở dưới đó chăng nữa, công tử cũng không có cách gì đào lên!

Lục Tiểu Phụng mỉm cười:

- Ta từ lúc nhỏ có nghe được hai câu nói rất hữu dụng, một là "trong thiên hạ không có chuyện gì là khó, chỉ sợ lòng người không đủ", câu thứ hai là "muốn làm được việc, phải có dụng cụ sắc bén".

Sở Sở hỏi:

- Vậy dụng cụ sắc bén của công tử đâu?

- Chút nữa cô sẽ biết.

Dụng cụ sắc bén của Lục Tiểu Phụng hóa ra là mười mấy que trúc và một cái bình con. Chàng cẩn thận mở bình ra, từ từ rắc chất bột màu vàng nhạt xuống mặt băng. Bột vừa chạm mặt băng, lập tức phát ra tiếng "phù phù", một làn khói xông lên, nhìn lại mặt băng cứng như thép kia đã có những lỗ nhỏ. Khói chưa kịp tan, Lục Tiểu Phụng liền cắm que trúc xuống, và cứ thế vừa đi vừa rắc bột, chàng cắm hết mười mấy que trúc xuống mặt băng, tạo nên một vòng tròn có chu vi một trượng. Mỗi que trúc có cột một sợi chỉ dài cỡ hai, ba thước. Lục Tiểu Phụng đốt một cây nhang, nhanh chóng mồi hết mười mấy sợi chỉ, vội hô:

- Lui! Tất cả lui mau!

Ba người vội vã lùi ra xa ngoài năm trượng, liền nghe "ầm" một tiếng nổ long trời, hằng ngàn vạn mảnh băng vụng bay ra rớt như mưa, thân cây khô cũng bị hất văng. Ngay lúc ấy, có một vật màu đen bị

văng lên từ dưới băng hà, tung ra xa rớt xuống mặt băng, phát ra tiếng "keng", nhìn kỹ thì ra là một cái ống đồng. Mở ống ra xem, có một miếng ngọc bài lọt ra, quả nhiên đúng là La Sát bài.

Sở Sở sững sờ đứng nhìn, Trần Tịnh Tịnh cũng há hốc miệng đứng nhìn, những mảnh băng vụn rớt trên mình họ cũng chẳng biết.

Lục Tiểu Phụng thở ra một hơi dài, mỉm cười nói:

- Nhị vị thấy dụng cụ sắc bén của ta thế nào?

Sở Sở cười gượng:

- Chỉ có công tử mới nghĩ ra cách kỳ lạ này.

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Nếu không có thuốc nổ của Giang Nam Phích Lôi Đường, thì có cách cũng thúc thủ!

- Công tử kiếm đâu ra hỏa dược?

- Ta trộm được trong bồn nước của Lý Hà.

Lúc phát hiện ra thi thể của Lãnh Hồng Nhi, Lục Tiểu Phụng đã hoài nghi là La Sát bài được giấu tại đây, nhưng chàng không chắc chắn lắm.

Đến lúc ta tìm được hỏa dược ở chỗ Lý Hà, mới tin là mình đoán đúng, bởi vì Lý Hà làm việc rất chu đáo, nếu đã giấu lệnh bài dưới mặt băng, thì nhất định phải có phương pháp lấy ra được.

Thuốc nổ dùng để phá núi, dĩ nhiên cũng phá băng được.

Sở Sở bỗng than:

- Thiếp muốn nói mỉa công tử, nhưng bây giờ thì thật sự bội phục công tử!

Lục Tiểu Phụng cười nói:

- Kỳ thực ta cũng rất bội phục chính mình.

Sở Sở chớp chớp mắt:

- Nhưng nói cho ngay thì bản lãnh của công tử cũng chưa thật giỏi, nếu công tử tìm ra hung thủ giết chết Lý Hà thì mới thật sự là tài.

Lục Tiểu Phụng cười đáp:

- Ta không cần người khác khen bản lãnh của mình, lại càng không muốn giúp người khác truy tìm hung thủ, ta chỉ muốn tìm La Sát bài.

Trần Tịnh Tịnh chăm chú nhìn Lục Tiểu Phụng, chợt lên tiếng:

- Bây giờ công tử đã tìm được lệnh bài, có phải đã đến lúc đi?

Chỉ một câu hỏi có mấy chữ, nhưng đượm đầy ý thương cảm u oán.

Lục Tiểu Phụng không dằn được tiếng thở dài, chậm rãi đáp:

- Có lẽ ta nên đi sớm hơn nữa!

Trần Tịnh Tịnh miễn cưỡng mỉm miệng:

- Dù gì tôi cũng là chủ nhân nơi đây, trưa hôm nay tôi xin chuẩn bị tiệc tiễn biệt, các vị nhất định phải ghé đến.

Sở Sở xen vào:

- Lục công tử nhất định sẽ ghé, nhưng tôi nhất định không ghé, vì trong đồ ăn của cô nương chắc chắn có vị chua nhiều, ăn chua quá nhiều tôi sợ bị đau bụng.

Sở Sở thở ra một hơi, liếc nhìn Lục Tiểu Phụng nói tiếp:

- Chẳng những đau bụng, mà tim cũng đau, cho nên không đi là hơn.

("ăn chua" đồng nghĩa với "ghen")

Vừa về đến Thiên Trường tửu lâu, Lục Tiểu Phụng ngã lăn ra giường ngủ vùi. Tuy nhiên, chàng tự dặn mình chỉ được ngủ hai giờ, nên không đầy hai giờ chàng lại tỉnh dậy. Lúc chàng mở mắt ra, Sở Sở đang đứng ở ngưỡng cửa nhìn chàng:

- Thiếp chờ công tử đã lâu lắm rồi!

Lục Tiểu Phụng dụi mắt hỏi:

- Cô chờ ta làm gì?

- Chờ từ biệt công tử!

- Từ biệt? Cô định đi bây giờ?

Sở Sở bình thản đáp:

- Công tử đã tìm được La Sát bài, kể như thiếp đã trả xong món nợ với công tử. Công tử muốn đi uống rượu, nhưng thiếp không muốn đi theo vướng bận, vậy không từ biệt đi còn chờ đến lúc nào nữa?

Sở Sở không chờ Lục Tiểu Phụng mở miệng, nàng hỏi tiếp:

- Thiếp chỉ lấy làm lạ là công tử với Trần Tịnh Tịnh tại sao bỗng nhiên trở nên thân mật như vậy? Chắc là đã có qua lại?

Lục Tiểu Phụng cười nói:

- Điều này có gì lạ đâu, rất đơn giản, chỉ vì ta và Trần Tịnh Tịnh đều là những người khỏe mạnh bình thường.

Sở Sở hỏi:

- Còn thiếp thì sao?

- Cô cũng khỏe mạnh bình thường, hơi quá mức bình thường một chút nữa!

Sở Sở chăm chú nhìn Lục Tiểu Phụng, đột nhiên nhào đến dỡ mền chui vào nằm đè lên người chàng.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Cô lại muốn gì đây?

- Thiếp muốn cho công tử biết là chỉ cần thiếp chịu, thì những gì cô ả làm được, thiếp cũng làm được, có khi còn hơn nữa!

Tấm thân nóng hổi của Sở Sở di động trên mình Lục Tiểu Phụng, nàng cắn vào vành tai chàng, thở nhẹ nói:

- Lúc trước thiếp đồng ý mà công tử không chịu, bây giờ có hối hận không?

Lục Tiểu Phụng than dài, chàng không khỏi công nhận là cô gái này thật là một tiểu yêu chết người.

Sở Sở đứng phắt dậy bỏ chạy ra ngoài, miệng nói lớn:

- Công tử cứ một mình nằm đó từ từ hối hận đi!

Lục Tiểu Phụng cũng không nằm trên giường thêm bao lâu, vì Sở Sở vừa đi, Trần Tịnh Tịnh lại đến. Nàng đem theo hai chén rượu nhỏ và một bình rượu, mỉm cười hỏi:

- Vị cô nương thích ăn chua nhưng sợ đau bụng kia vì sao bỏ đi trước?

Lục Tiểu Phụng cười gượng:

- Cô ấy mà không đi, thì ta mới bị đau đầu còn nặng hơn cô ấy đau bụng nữa.

- Tôi cũng thu xếp xong mọi chuyện tại sòng bạc Ngân Câu, nên đến tiễn công tử.

- Chỉ tiếc là cô mang đến ít rượu quá, chỉ đủ để ta nhấm sơ sơ.

Trần Tịnh Tịnh nhỏ nhẹ đáp:

- Rượu tuy không nhiều, nhưng đầy chân tình thành ý, thì một chén phải chăng cũng đủ?

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Phải lắm, cô rót đi, ta uống!

Trần Tịnh Tịnh từ từ rót ra hai chén rượu, buồn buồn nói:

- Tôi kính công tử một chén gọi là tiễn biệt, chúc công tử nhất lộ thuận phong, công tử cũng uống cho tôi một chén tống tiễn, từ nay hai ta mỗi người mỗi ngã.

- Cô cũng bỏ đi à?

Trần Tịnh Tịnh than:

- Cả nhóm chúng tôi có năm người cùng đến đây, bây giờ chỉ còn lại mình tôi, thì còn lưu lại nơi đây làm gì?

- Cô... cô chuẩn bị đi đâu?

- Tôi có chỗ đi mà!

- Đằng nào chúng ta cũng phải đi, tại sao không đi chung?

Trần Tịnh Tịnh cười gượng đáp:

- Vì tôi biết công tử không thật tâm muốn đem tôi đi, tôi biết công tử có nhiều nữ nhân bên cạnh, mà đã là nữ nhân thì ai mà không ghen, tôi cũng là nữ nhân, tôi...

Trần Tịnh Tịnh không nói hết câu, nàng nhấm một ngụm rượu, từ từ để chén rượu xuống, quay lưng bước ra. Nàng không quay đầu lại, chừng như sợ quay đầu lại, thì sẽ không đi được nữa.

Lục Tiểu Phụng không ngăn cản, chỉ im lặng nhìn Trần Tịnh Tịnh bước ra, trên mặt chàng có vẻ như vừa uống phải một chén rượu đắng.

Vừa lúc ấy chàng bỗng nghe bên ngoài có người nói:

- Chúc mừng ngươi đại công cáo thành!

Tiếng nói của người già, dĩ nhiên người vừa đến là Tuế Hàn tam hữu. Lục Tiểu Phụng chưa nhìn thấy

họ, đã thấy trước một bàn tay đưa ra.

- Đem ra đây!

Cô Tùng lão chưa bước qua cửa đã đưa tay ra bảo:

- Ngươi mau đưa vật ra đây, xong việc là tự do đi, ân oán giữa chúng ta từ nay hóa giải.

Lục Tiểu Phụng không lên tiếng, đứng bất động, chỉ nhìn Tam lão cười như một kẻ ngớ ngẩn.

Cô Tùng lão sa sầm nét mặt:

- Ta nói ngươi không hiểu à?

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Tại hạ hiểu chứ!

- Vậy La Sát bài đâu?

- Mất rồi!

Cô Tùng lão biến sắc nghiêm giọng hỏi:

- Ngươi nói gì? La Sát bài không có trên mình ngươi sao?

- Ban đầu thì có nhưng bây giờ đã bị người trộm mất rồi!

- Bị ai lấy trộm?

- Bị một người lúc nãy đè lên mình tại hạ, lăn tới lăn lui.

- Có phải là nữ nhân đến cũng với ngươi chăng?

Lục Tiểu Phụng cười nói:

- Dĩ nhiên là nữ nhân, nếu là nam nhân đè trên mình tại hạ lăn lung tung, thì tại hạ chắc ngất đi quá!

Cô Tùng lão giận dữ nói:

- Ngươi đã biết ả lấy trộm La Sát bài, tại sao còn để cho ả đi?

- Tại hạ phải thả cô ấy đi, vì La Sát bài cô ấy lấy được là đồ giả.

Gió lạnh vần vũ, màu trời ảm đạm, trên con đường phủ tuyết, có một nữ nhân cô độc cỡi một con lừa ốm yếu, xa xa phảng phất vọng lại tiếng tiêu thê lương giữa không gian u ám không tiếng người.

Nơi nàng đang đi kể như gần đến chân trời, tâm của nàng hẳn còn xa hơn thế nữa.

"Nhân sinh tịch mịch, nẻo đời dài thăm thẳm, nhìn đường chân trời nối bất tận, biết đâu là chốn về?... "

Nàng cho lừa đi rất chậm, chốn về cũng chẳng

biết, hà tất phải đi nhanh làm chi?

Bỗng nhiên trên đường xuất hiện một cỗ xe ngựa lớn tiến đến gần, đại hán đánh xe đầu đội mũ da, tay cầm roi dài. Khi xe đến gần bên nàng, đại hán nở nụ cười chào.

Nàng cũng mỉm cười đáp lễ. Cũng cùng là những kẻ thiên nhai luân lạc, gặp nhau hà tất phải biết nhau, cười chào một cái cũng chẳng mất gì. Đại hán đánh xe bỗng hỏi:

- Cô nương có lạnh không?

Trần Tịnh Tịnh đáp:

- Lạnh!

- Cô nương lên xe ngồi thì sẽ bớt lạnh ngay.

- Tôi biết!

- Vậy sao cô nương còn chưa lên xe?

Trần Tịnh Tịnh ngẫm nghĩ xong, từ từ leo xuống con lừa, cỗ xe dừng bên cạnh chờ nàng leo lên.

Đại hán đánh xe chờ nàng leo lên xe xong, liền giơ roi quất vào mông lừa. Con vật trúng roi bị đau nên phóng chạy mất như tên bắn. Đại hán cho xe tiếp tục đi, miệng vừa mỉm cười vừa hát mấy câu:

"Tùng Hoa Hao La, cô nương xinh đẹp sao.

Nàng đem gia tài đến gửi trao.

Ta ôm nàng trọn một vòng eo.

Chẳng phải vì tiền mà vì nàng đáng yêu!"

Tiếng ca vang vọng trên vùng băng tuyết như đem đến niềm vui cho cả vùng. Chiếc xe ngựa dần dần đi xa.

Hao La là tên của một thị trấn khác cũng gần Tùng Hoa giang, tuy không phải một thành thị lớn, nhưng kể ra không đến nỗi quá nhỏ ở vùng biên giới hoang sơ lạnh lẽo này.

Độ một giờ sau, cỗ xe ngựa đã đến Hao La, đi băng qua hai con đường lớn, quẹo vào một ngõ hẻm nhỏ, dừng lại trước cửa một căn nhà nhỏ. Đại hán đánh xe quay đầu lại mỉm cười nói:

- Đến nhà tôi rồi, cô nương có muốn vào chơi không?

Một lúc sau mới nghe tiếng Trần Tịnh Tịnh đáp:

- Đã đến rồi, thì vào ngồi một chút cũng chẳng sao.

Trần Tịnh Tịnh vừa xuống xe, cánh cửa nhà bằng gỗ đã cũ mục bỗng mở toang ra, một đứa nho?

trông bẩn thỉu, mặt ngớ ngẩn đứng ở ngưỡng cửa nhìn nàng há hốc miệng cười. Trần Tịnh Tịnh không biểu lộ gì trên mặt, nàng phủi bụi trên người, chậm rãi bước vào nhà.

Bên trong căn nhà là một gian phòng khách rất đơn giản, chính giữa có thờ tượng thần tài cầm đĩnh vàng, bên cạnh có cửa dắt ra phía sau. Trên cửa treo một tấm màn bằng vải bố màu xanh lam, tấm màn đã bị giặt nhiều lần đến độ bạc trắng, lại thêm một chữ "hỉ" to tướng màu đỏ được dán chồng lên màn.

Ai bước vào đây cũng có thể thấy ngay chủ nhân chắc chắn là một kẻ nghèo mạt, cả ngày mơ mộng phát tài.

Một kẻ nghèo mạt, cộng thêm một đứa nhỏ dơ bẩn, ở trong một căn nhà hai gian chật hẹp có cửa mục hự Trong nhà chỉ có bốn, năm băng ghế gỗ xiêu vẹo, chữ "hỉ" dán trên cửa nhìn kiểu nào cũng thấy

không thuận mắt. Đến một chỗ như vậy, đúng lý Trần Tịnh Tịnh một khắc cũng không chịu nổi.

Nàng thích sạch sẽ, trong phòng trần thiết những vật thanh nhã tinh tuyển, thế như hiện tại nàng không tỏ vẻ gì gớm ghiếc cả. Không lẽ nàng không còn chỗ nào khác để đến sao?

Gã đánh xe vẫn nhìn Trần Tịnh Tịnh cười, trên mặt nàng vẫn không biểu lộ ý gì. Nàng nhìn quanh tứ phía, đẩy cánh cửa treo tấm màn vải bố bước vào phòng ngủ nhà người. Trong phòng ngủ dĩ nhiên có kê giường ngủ, giường rất lớn mà xem ra mới nữa, những chăn nệm trên giường cũng mới, có thêu bằng chỉ đỏ hình bốn loại hoa bốn mùa và một đôi uyên ương giỡn nước.

Phía sau giường chất chồng bốn, năm chiếc rương gỗ mới, lại có cả bàn trang điểm với gương soi.

Bốn bên tường được quét vôi trắng xóa, xem ra căn phòng này như được chuẩn bị cho tân lang và tân nương.

Trần Tịnh Tịnh nhíu mày, trong mắt lộ vẻ chán ghét, nhưng khi ánh mắt nàng chuyển đến chồng rương gỗ thì lập tức sáng lên. Sau đó, nàng làm một chuyện không thể ngờ. Nàng trèo lên giường, lấy trong mình ra một xâu chìa khóa, mở khóa chiếc rương trên cùng và giở nắp ra.

Bỗng nhiên ánh kim quang sáng chói hiện ra, thì ra trong chiếc rương gỗ chứa đầy những đĩnh vàng nặng ký. Ánh kim quang soi mặt nàng sáng rỡ, nàng nở một nụ cười, đưa ngón tay vuốt nhẹ từng đĩnh vàng được xếp ngăn nắp, giống như bàn tay người mẹ vuốt ve đứa con mới sinh của mình. Đoạt được mớ vàng này đích thực không phải là chuyện dễ, có thể nói so ra còn gian khổ hơn chuyện mẹ sinh con. Nhưng bây giờ tất cả mọi khổ cực đã qua, Trần Tịnh

Tịnh thở ra một hơi thỏa mãn. Ngửng đầu lên, nàng nhìn thấy gã đánh xe ung dung bước vào mỉm cười nói:

- Tài diễn tuồng của ta nàng thấy như thế nào?

Trần Tịnh Tịnh cười:

- Hay, hay quá chừng! Quả không hổ danh thiên hạ đệ nhất thần đồng.

Gã đánh xe cười lớn, lấy chiếc mũ che sụp ngang mi xuống, để lộ ra một gương mặt hơi có nét trẻ con, hiển nhiên là Lý thần đồng. Bỏ chiếc áo hoa hòe giả điên ra, con người này xem ra chẳng điên chút nào, mà cũng không xấu trai chút nào.

Trần Tịnh Tịnh ngắm gã, trong mắt lộ nét cười dịu dàng:

- Hai ngày thật là làm khổ chàng!

Lý thần đồng cười nói:

- Khổ cũng không sao, chỉ có chút lo ngại, bởi gã khốn kiếp bốn chân mày đó thật khó ăn!

Gã bỗng hỏi tiếp:

- Lúc nàng từ biệt đi, hắn có hỏi gì về ta chăng?

Trần Tịnh Tịnh lắc đầu nói:

- Hắn tưởng chàng điên thật rồi, nên đâu để ý!

Lý thần đồng cười nói:

- Thế cho nên vẫn bị nàng qua mặt.

Trần Tịnh Tịnh đáp:

- Là nhờ chàng cả đấy, lúc chàng giả điên đến tôi cũng tưởng như thiệt!

- Cái đó cũng không khó, ta chỉ việc tưởng tượng Tiểu Khanh là nàng, những điều ta nói là nói cho nàng nghe đấy.

Lý thần đồng si dại nhìn Trần Tịnh Tịnh, giống như một đứa trẻ chờ mẹ cho sữa bú, qua một lúc lâu, bỗng nhiên gã cười nói:

- Nàng thấy ta xếp đặt căn phòng này được chăng?

- Được quá đi chứ, giống y như chỗ động phòng!

Trần Tịnh Tịnh mỉm cười nằm xuống, ngay trên đôi uyên ương giỡn nước, nàng dùng một ánh mắt ươn ướt nhìn Lý thần đồng, khẽ nói:

- Chàng nhìn tôi có giống tân nương tử chăng?

Lý thần đồng nuốt nước miếng ừng ực, đột

nhiên nhào đến đè lên mình Trần Tịnh Tịnh, thở hổn hển nói:

- Ta cần nàng, ta nhớ nàng muốn phát điên lên được, lần trước đến nay đã ba tháng rồi...

Gã vừa nói vừa đưa tay kéo y phục Trần Tịnh Tịnh. Nàng không chống cự, đưa tay choàng qua cổ Lý thần đồng, thổi nhẹ vào tai gã.

Lý thần đồng vừa thở vừa nói đứt quãng:

- Mau... mau,... ta không chờ được...

Bỗng nhiên "rắc" một tiếng, nghe như tiếng xương bị bẻ gãy, Lý thần đồng bỗng dựng dậy, nhưng đầu gã đã ngoẹo sang một bên, cả người đổ nhào xuống đất tắt thở.

Trần Tịnh Tịnh không thèm nhìn gã nửa mắt, nàng yên lặng nằm trên giường nhắm mắt lại.

Lúc này bên ngoài chợt vang lên một chuỗi cười khanh khách, có tiếng nói trong trẻo của một nữ nhân, vừa vỗ tay vừa cười nói:

- Hay quá là hay! Chẳng trách tiểu Đinh Đinh từ nhỏ đã nói tỷ tỷ là nữ nhân có tâm địa ác nhất!

Trần Tịnh Tịnh biến sắc mặt, nhưng khi nàng đứng dậy, trên mặt lộ ra một nụ cười dịu dàng:

- Tâm của ta tuy ác, nhưng cũng chưa đến nỗi quá tối đen, tâm của muội muội thì sao?

- Tâm của muội đã bị sói ăn mất từ lâu rồi!

Một cô gái đầu đội mũ da, mặc áo choàng thêu hoa, bước vào nhà. Nụ cười của nàng như hoa tươi mới nở ngày xuân, đúng là nàng Sở Sở mê nhân. Sau lưng Sở Sở còn có ba người, một người áo đen đeo kiếm, một người tay chân nhẹ nhàng như vượn, một người tóc bạc trắng phau.

Trần Tịnh Tịnh bước ra chào:

- Ta không ngờ muội muội lại đến, nếu biết trước ta đã chuẩn bị vài món muội vẫn thích ăn, uống cùng muội vài chén Mai Quế Lộ!

Nụ cười của Sở Sở càng tươi hơn:

- Không ngờ tỷ tỷ vẫn còn nhớ muội thích ăn món gì, uống thứ gì?

- Chúng ta sống chung từ nhỏ đến lớn, dù muội có quên ta, ta cũng không làm sao quên muội được.

- Thật không tỷ?

- Thật chứ, mấy ngày nay ta muốn gặp muội nói chuyện mà cứ sợ người khác nghi ngờ nên chưa dám.

- Muội cũng vậy, cái tên tửu, sắc quỷ bốn chân

mày đó thật là chẳng phải dễ qua mặt.

Hai người nhìn nhau mỉm cười đầy tình thân ái.

- Muội trông chẳng khác chút nào!

- Tỷ cũng vậy!

- Mấy năm nay tỷ nhớ muội lắm.

- Muội cũng nhớ tỷ lắm.

Cả hai cùng đưa tay bước đến gần nhau, như muốn ôm nhau tỏ tình thân. Nhưng chưa đến gần nhau, nụ cười của Trần Tịnh Tịnh chợt biến mất, ánh mắt dịu dàng bỗng trở thành đằng đằng sát khí.

Tay nàng biến thế, vươn ra như móng chim ưng nhanh như chớp chụp vào mệnh môn của Sở Sở, tay kia chụp vào vai tả của Sở Sở. Chiêu này rất ác hiểm, thủ pháp giống như "Phân Cân Thoát Cốt thủ" của

Lãnh Hồng Nhi, nếu Sở Sở bị chụp trúng chắc chắn sẽ chết ngay.

Nhưng Sở Sở xuất thủ mau hơn nàng một bước, Trần Tịnh Tịnh vừa xuất chiêu, bỗng nghe "tin" một tiếng khẽ, hai đạo ánh sáng nhỏ xíu bay ra từ tay Sở Sở. Trần Tịnh Tịnh cảm thấy đầu gối như bị muỗi cắn, sau đó tê rần, toàn thân lập tức mất hết khí lực, nàng khuỵu xuống quì ngay trước mặt Sở Sở.

Sở Sở lại cười khanh khách:

- Chúng ta là chị em lâu năm rồi, tỷ tỷ đâu cần phải đa lễ?

Giữa tiếng cười trong trẻo, một điểm hàn tinh lại xẹt ra, điểm vào "tiếu" huyệt của Trần Tịnh Tịnh.

Trần Tịnh Tịnh bật cười, cười khanh khách hoài không dứt, nhưng trong mắt nàng chẳng có ý cười, gương mặt xinh đẹp kia hiện rõ nét đau đớn, mồ hôi

nhỏ giọt.

Sở Sở chớp mắt cười nói:

- Muội biết rồi, chắc là tỷ biết có làm điều gì không phải với muội cho nên muốn tạ lỗi, nhưng tỷ đâu cần phải quì xuống như vậy? Chỉ cần đem vật ra trao là muội bỏ qua liền!

Trần Tịnh Tịnh vừa cười đổ mồ hôi, khó khăn lắm mới lên tiếng:

- Vật... vật gì?

- Tỷ tỷ không biết à?

Trần Tịnh Tịnh lắc đầu, nàng cười đến độ cả người mệt lả, cả cái lắc đầu cũng khó khăn.

Sở Sở sa sầm nét mặt, lạnh lùng đáp:

- Chúng ta dù là chị em cũng phải tính toán sòng phẳng. Giả Lạc Sơn xuất ra bốn mươi vạn lượng vàng để mua La Sát bài của Lý Hà, tỷ tỷ đã đồng ý với muội là chỉ cần muội đưa ra mười vạn lượng là tỷ sẽ đưa La Sát bài cho muội, đúng không?

- Nhưng... nhưng La Sát bài chẳng phải đã bị gã nam nhân muội dắt theo lấy đi rồi sao?

Sở Sở lấy trong mình ra một miếng ngọc bài:

- Tỉ tỉ nói là vật này?

Trần Tịnh Tịnh gật đầu.

Sở Sở bước đến, đột nhiên tát mạnh vào mặt Trần Tịnh Tịnh, cười gằn nói:

- Ngươi tưởng ta không biết đấy là đồ giả sao?

Nàng cầm ngọc bài gõ mạnh vào đầu Lý thần

đồng nói tiếp:

- Ngươi xem gã như của quí, cứ tưởng đồ gã giả mạo là có thể lừa được người khác, thực chất những hình thiên ma thiên tướng của gã khắc, cái nào nhìn cũng giống Trư Bát Giới!

Trần Tịnh Tịnh cắn chặt môi muốn ngưng cười, nhưng nàng cắn đến rách môi vẫn không sao dừng được.

- Kỳ thực ta đã nghi ngờ người từ ban đầu. Ngươi biết rõ La Sát bài là bảo vật vô giá, làm sao chịu bán cho kẻ khác, nên ta bảo Tân lão nhị theo dõi ngươi lâu rồi!

- Ngươi... ngươi tưởng La Sát bài thật đã bị ta lấy đi?

- Lý Hà lúc chưa đem La Sát bài giấu dưới băng hà, nhất định đã bị ngươi dùng đồ giả tráo đổi, mặc

dù chúng ta đã định trước...

Kế hoạch của hai người vốn như sau:

Sở Sở chỉ cần đưa ra một phần tư số vàng của Giả Lạc Sơn, cho nên trong mười hai rương vàng, thực chất chỉ có ba cái là có vàng thiệt, còn lại bảy cái kia dùng gạch vụn thay thế. Vì người kiểm hàng là Trần Tịnh Tịnh, khi nhận hàng nàng liền báo cho Lý Hà hay.

Lý Hà vốn tín nhiệm Trần Tịnh Tịnh nên đâu biết bên trong có âm mưu, vốn định ngày hôm sau dùng hỏa dược phá băng để lấy La Sát bài. Lý Hà chỉ cần vàng và nam nhân, chẳng có hứng thú gì đối với chuyện trở thành Tây Phương Ma giáo Giáo chủ.

- Nhưng ngươi cũng biết Lý Hà nếu phát giác ra La Sát bài bị mất chắc chắn sẽ nghĩ ngay chỉ có ngươi đánh cắp, bởi vì trừ Lý Hà và ngươi ra, không ai khác

biết chỗ giấu La Sát bài. Cho nên ngay đêm đó ngươi hạ sát Lý Hà, lại cố ý đem xác bà cùng với xác Lão Sơn Dương bỏ chung vào bồn nước, để đánh lạc hướng kẻ khác. Âm mưu của ngươi ta đã biết hết, còn giả ngơ làm gì?

Trần Tịnh Tịnh toàn thân co quắp đau đớn, chẳng những đổ mồ hôi chảy nước mắt, thậm chí quần cũng ướt cả, đầu gối như bị dao cứa, nhưng nàng vẫn cười như tượng thần tài để bên.

- Ngươi còn chưa chịu đưa ra à? Ngươi có biết cười hoài như vậy có hậu quả gì không?

Trần Tịnh Tịnh cố hết sức nghiến chặc răng, nhưng nàng muốn ngậm miệng cũng không nổi.

- Ban đầu ngươi chỉ bị đổ mồ hôi chảy nước mắt, bây giờ nghĩ chắc tiểu tiện đại tiện gì cũng xuất hết, một hai giờ sau, toàn thân ngươi sẽ cười nhão ra, các

khớp cũng lỏng ra, lúc ấy ai mà gõ vào bất cứ khớp nào, ta bảo đảm ngươi sẽ kêu thét lên như heo bị chọc tiết!

Trần Tịnh Tịnh lắp bắp:

- Ngươi... ngươi...

- Đừng tưởng ta không nhẫn tâm hạ độc thủ, cũng như Giả Lạc Sơn không thể ngờ ta giết y! Y vừa có tiền, vừa có thế lực, tuổi tuy không trẻ, nhưng rất tráng kiện, đối với ta rất trân trọng chiều chuộng, nhưng không ai ngờ ta dám giết y! Cho nên có chuyện gì mà ta không dám làm?

Trần Tịnh Tịnh bỗng thu hết sức lực nói:

- La Sát bài nằm trong quần lót của ta, ngươi hãy tha cho ta!

Tiếng cười đã dứt, Trần Tịnh Tịnh cũng giống

như con rối bèo nhèo nằm lả người dưới đất.

La Sát bài nằm trong tay Sở Sở, nàng cầm ngọc bài giơ lên ngắm như thể nhà vua ngắm vật quí vừa tìm được, vừa cao hứng vừa kiêu ngạo đắc ý, không dằn được nàng cất tiếng cười lớn.

Bên ngoài cửa sổ đột nhiên có một ngọn roi dài bay vút vào không phát ra tiếng động nào, đầu roi cuộn lại cướp lấy miếng ngọc bài trong tay Sở Sở xong liền cuộn trở ra như thân rắn.

Sở Sở im bặt, như thể bị người cắt ngang cuống họng. Chỉ nghe bên ngoài có tiếng cười nói:

- Các vị không cần đuổi theo ra ngoài, vì ta sắp vào đây, cô nương giúp ta lấy lại La Sát bài, ta phải vào cảm tạ mới phải!

Sở Sở nghiến răng:

- Ta biết chỉ có ngươi...

Nàng chưa nói hết câu, Lục Tiểu Phụng đã cười hì hì bước vào, một tay cầm roi dài, một tay cầm ngọc bài.

Sở Sở bỗng cười nói:

- Không ngờ công tử cũng sử dụng nhuyễn tiên pháp thuần thục đến thế!

- Cái này ta trộm được đấy, roi thì lấy trong xe ngựa bên ngoài, tiên pháp thì đánh cắp của "Vô Ảnh thần tiên", nếu luận bản lãnh ăn trộm, ta tuy không bằng gã thâu vương kia, nhưng so với cô nương thì hơn nhiều.

Sở Sở than dài:

- Kỳ thực thiếp cũng biết công tử biết trộm đồ, cả tim thiếp cũng gần bị công tử lấy đi, huống hồ thứ

khác?

Lục Tiểu Phụng cười hỏi:

- Tim của cô chẳng phải đã bị sói ăn từ lâu rồi sao?

Sở Sở mở to mắt:

- Thì ra công tử đến từ sớm! Làm sao công tử biết được?

- Chỉ vì ta nằm một mình trên giường suy nghĩ nhiều thứ quá, cho nên mới nghĩ ra được nhiều chuyện.

- Công tử nghi ngờ từ lúc nào?

- Từ lúc gạch vụn trong rương bị đổ ra. Tuy ta chưa từng thử hành nghề đạo tặc, nhưng vẫn phân biệt được rương làm bằng sắc hay bằng vàng. Trong

giới hắc đạo, các cao thủ cướp của chỉ cần nhìn bao nhiêu bụi bốc lên đằng sau một cỗ xe, là có thể đoán biết trên xe chở hàng gì, có đáng cướp hay chăng.

Sở Sở chắt lưỡi than:

- Chẳng ngờ công tử cũng biết trò này, một người như công tử không đi làm cường đạo thật là uổng!

- Có lúc ta cũng thấy uổng, mấy lần định đổi nghề!

- Công tử nếu thật đổi sang nghề đánh cướp, thiếp nhất định sẽ làm áp trại phu nhân.

Lục Tiểu Phụng cười đáp:

- Ta mà làm bang chủ, nhất định sẽ mời cô làm đường chủ cả ba phân đường, cũng giống như Đinh Hương Di, bạn thân của cô đó!

Sở Sở ngạc nhiên:

- Công tử cũng nhận ra thiếp biết Hương Di à?

- Bởi vì cô vừa đến Lao Sô, thì giống như thể về đến nhà, chỗ nào cô cũng tỏ vẻ quen thuộc, nên ta mới hoài nghi có thể cô cũng sống ở vùng này từ nhỏ, có thể đã quen Trần Tịnh Tịnh và Đinh Hương Di từ lâu.

Sở Sở nhìn Lục Tiểu Phụng chăm chú:

- Công tử đã biết tiểu Đinh Đinh, chắc phải có giao tình với cô ả, thiếp biết tính cô ả lắm, gặp người như công tử, cô ả nhất định không bỏ qua!

Lục Tiểu Phụng không chối mà cũng không nhận.

Sở Sở dẩu môi nói:

- Trong ba người, công tử lại thân với hai ả kia, sao không ngó ngàng đến thiếp?

Lục Tiểu Phụng và Sở Sở cười cười nói nói, vờ mắng nhau mà chẳng để ý đến ai khác, nhưng ba người đứng phía sau lưng Sở Sở đã bước lên bao vây Lục Tiểu Phụng.

Lục Tiểu Phụng chừng như lúc này mới để ý thấy ba người, mỉm cười hỏi:

- Lần trước ba vị chưa đấu đã lui, lần này còn muốn thử sao?

Lão già tóc bạc lạnh lùng đáp:

- Lần trước đúng ra chúng ta phải giết ngươi mới phải.

Tân lão nhị tiếp lời:

- Chúng ta bỏ qua chưa bắt ngươi, chỉ vì Sở Sở muốn dùng ngươi làm con rối!

Lục Tiểu Phụng cả cười:

- Nếu ta là con rối của Sở Sở, vậy ba vị là gì? Ta chỉ cần gật đầu một cái là nàng đi theo ta, còn các vị có làm được như vậy chăng?

Cả ba người sắc mặt trở nên rất khó coi, họ quay đầu nhìn Sở Sở. Sở Sở lúc này đứng ra một bên, như thể chuyện này với nàng không có liên hệ gì.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Kỳ thực từ lâu ta đã nghe danh "Nhất Chỉ Thông Thiên" Hoa Ngọc Khôn môn hạ phái Hoa Sơn, Giang Bắc võ lâm cao thủ "Đa Tý Tiên Lang" Hồ Tân, và danh gia "Ô Y Thần Kiếm" Đỗ Bạch. Chẳng ngờ ba vị danh môn tử đệ như thế mà lại đi làm nô tài cho một nữ nhân.

Cả ba người sắc mặt đổi xanh đổi trắng, họ không ngờ Lục Tiểu Phụng nhận ra lai lịch của họ. Lão già tóc trắng từ từ đứng thẳng người, vòng tay nói:

- Đúng vậy, ta chính là Hoa Ngọc Khôn, xin mời!

- Các hạ muốn một chọi một với ta?

- Nếu ngươi chẳng biết lai lịch thân phận của ta, thì chắc chắn ba người chúng ta sẽ liên thủ đối phó với ngươi, nhưng bây giờ...

Thần thái của lão đột nhiên trở nên nghiêm trang:

- Riêng ta có sống chết vinh nhục cũng không nói đến, nhưng thanh danh của Hoa Sơn phái không thể bị chính ta hủy hoại!

Hoa Sơn phái chẳng phải là Thái Sơn Bắc Đẩu của võ lâm, nhưng trước nay danh tiếng môn hộ thanh cao, đệ tử rất hiếm người làm chuyện bại hoại, càng không hề có những kẻ hèn nhát ỷ đông hiếp ít!

Thần sắc Lục Tiểu Phụng cũng trở nên nghiêm trang.

- Nghe danh Linh Tê chỉ của Lục đại hiệp là thiên hạ đệ nhất chỉ công, tại hạ cũng luyện môn này, nay muốn thỉnh giáo!

- Được lắm!

Lục Tiểu Phụng hít vào một hơi, cất kỹ ngọc bài, để trường tiên xuống. Chỉ nghe "veo" một tiếng, Hoa Ngọc Khôn vung chỉ điểm vào huyệt Kiên Tỉnh ở hai bên vai tả hữu của Lục Tiểu Phụng. Lão vừa xuất thủ một chiêu thành hai thức, kình lực như vũ bão, quả không hổ danh môn tử đệ.

Tuy nhiên Lục Tiểu Phụng đã nhận ra rằng Hoa lão mặc dù công lực thâm hậu, nhưng chiêu thức thiếu biến hóa tùy cơ, nên chàng tin rằng có thể khống chế lão trong vào ba chiêu. Nhưng chàng không khỏi thầm nghĩ có nên làm lão mất mặt chăng?

Ý niệm vừa thoáng qua, đầu ngón tay của Hoa Ngọc Khôn chỉ còn cách huyệt đạo của Lục Tiểu Phụng không đầy nửa thước, kình phong bức người xuyên qua lớp áo, chàng chẳng còn chỗ suy nghĩ nữa.

Lục Tiểu Phụng vội đưa tay, nhanh như chớp chỉ vào ngón tay của Hoa Ngọc Khôn. Hoa lão chỉ cảm thấy một luồng sức nóng chuyền qua đầu ngón tay, kình lực của lão đột nhiên tiêu tan. Môn "Đàn Chỉ thần thông" của phái Hoa Sơn vốn là một trong thất đại tuyệt kỹ trong võ lâm, Hoa lão khổ luyện môn này đã trên bốn chục năm, nhưng bây giờ công lực của lão đột nhiên bị giải hóa, khiến lão không khỏi giựt

mình.

Lục Tiểu Phụng bỗng lui lại hai bước, cười gượng:

- Hoa Sơn thần chỉ, quả nhiên danh bất hư truyền!

Hoa Ngọc Khôn ngạc nhiên:

- Nhưng tại hạ.. tại hạ đã bại!

- Các hạ không thua, ta tuy tiếp được các hạ một chiêu, chỉ nhờ ra tay mau hơn các hạ, nhưng so về công lực thì các hạ cao thâm hơn nhiều...

Chưa nói hết câu, bỗng "keng" một tiếng, mấy chục điểm hàn tinh bắn ra theo kiểu "Mãn thiên hoa vũ" từ phía sau lưng Lục Tiểu Phụng. Sau lưng chàng làm gì có tay mắt để ứng biến? Hoa Ngọc Khôn thất sắc, còn ánh mắt Sở Sở vụt sáng lên.

Ngay lúc ấy, Lục Tiểu Phụng đột nhiên né người sang một bên, mấy chục điểm hàn tinh bay xớt ngang bụng chàng, ghim cả vào lồng ngực của Hoa Ngọc Khôn. Hoa lão dang hai tay ra phía trước, trợn mắt nhìn Hồ Tân, bước tới từng bước một. Hồ Tân biến sắc, thụt lùi từng bước.

Hoa Ngọc Khôn bước được hai bước, đột nhiên ở khóe mắt, lỗ mũi, mép miệng, cùng ứa ra máu tươi.

Hồ Tân thở phào nhẹ nhõm lên tiếng:

- Ta...

Mới thốt ra một chữ, lồng ngực họ Hồ bỗng có máu tươi chảy ra, một lưỡi kiếm đâm xuyên suốt từ phía sau ra trước ngực. Hồ Tân kinh hãi nhìn mũi kiếm, như không thể tin chuyện vừa xảy ra là thật, miệng y cũng ứa máu, bỗng y rống lên một tiếng, ngã nhào về phía trước, không còn cử động nữa. Sau lưng

y chính là Đỗ Bạch, tay còn cầm kiếm, mũi kiếm còn vấy máu tươi.

Hoa Ngọc Khôn nhìn Đỗ Bạch, cố gượng cười:

- Đa tạ!

Đỗ Bạch cười miễn cưỡng, nhưng không nói gì.

Hoa Ngọc Khôn quay qua nhìn Lục Tiểu Phụng:

- Càng cảm ơn các hạ nhiều hơn!

Đỗ Bạch giúp Hoa lão báo thù, Lục Tiểu Phụng thì bảo toàn thanh danh của lão. Báo thù và giữ danh tiếng là hai việc được coi như rất quan trọng trong giới võ lâm.

Hoa Ngọc Khôn nhắm mắt lại, mép miệng phảng phất như có nét mỉm cười, nụ cười cuối cùng của lão.

Bên ngoài gió lạnh thổi, nhưng hơi lạnh hình như từ sâu trong đáy lòng nổi dậy. Qua một hồi lâu, Lục Tiểu Phụng thở dài lẩm bẩm:

- Vì cái gì? Tất cả những chuyện này để làm gì?

Đỗ Bạch không biểu lộ gì cả, chậm rãi đáp:

- Các hạ phải biết là vì gì, vì sao như thế, chính ta cũng biết.

Dục vọng! Dục vọng bao trùm tất cả, tiền tài, thế lực, danh vọng, ham muốn xác thịt! Tất cả những đau khổ và tai họa của con người có phải bắt nguồn từ những dục vọng này chăng?

Lục Tiểu Phụng bất giác than thầm, quay qua hỏi Đỗ Bạch:

- Các hạ có muốn đấu với ta chăng?

Đỗ Bạch lãnh đạm trả lời:

- Tại hạ không phải địch thủ của các hạ!

Lục Tiểu Phụng nở nụ cười thê lương, khoát tay bảo:

- Vậy thì các hạ đi đi.

Máu tươi trên mũi kiếm đã khô, Đỗ Bạch từ từ tra kiếm vào vỏ. Y bước đến trước mặt Sở Sở, nói:

- Chúng ra đi thôi!

Sở Sở hỏi:

- Đi à? Ngươi muốn ta đi theo ngươi?

- Đúng vậy, ta muốn cô đi theo ta!

Sở Sở bỗng phá ra cười, ôm bụng cười ngặt nghẻo, cười đến chảy nước mắt. Nhìn Trần Tịnh Tịnh

cười lúc nãy, Lục Tiểu Phụng mới biết có lúc cười còn khổ sở hơn khóc. Nhìn Sở Sở cười lúc này, chàng mới biết thêm nụ cười đôi khi còn dễ đả thương người khác hơn kiếm bén trâm nhọn.

Đỗ Bạch mặt không còn chút sắc hồng, đôi tay vốn rất điềm tĩnh bắt đầu run run, nhưng y vẫn chưa hết hy vọng, lại hỏi:

- Cô không muốn đi?

Tiếng cười của Sở Sở đột nhiên im bặt, nàng lạnh lùng nhìn y, như nhìn một người xa lạ, sau một lúc lâu, mới nói:

- Cút đi!

Chữ này giống như ngọn roi vô tình quất vào trái tim của Đỗ Bạch. Y cúi đầu quay đi, không nói gì nữa. Sở Sở bỗng rượt theo, rút kiếm trên lưng Đỗ Bạch đâm vào lưng y.

Đỗ Bạch chẳng né tránh, để lưỡi kiếm xuyên thấu tâm lộ ra phía trước ngực. Nhưng y chưa ngã xuống, mà lại quay lại đối diện với Sở Sở, lạnh lùng nhìn nàng.

Sở Sở cũng biến sắc mặt, cười gượng:

- Ta biết ngươi không thể mất ta, cho nên cho ngươi chết là tốt nhất.

Đỗ Bạch ứa máu ra khóe miệng, gật đầu nói:

- Được... được lắm...

Giữa câu nói y bỗng nhào lên phía trước, ôm chặt lấy Sở Sở. Mũi kiếm nhô ra trên ngực y cũng xuyên qua lồng ngực Sở Sở, máu của y cũng chảy qua vết thương nơi lồng ngực Sở Sở.

Sở Sở ngả đầu bên vai Đỗ Bạch, đôi mắt như lồi

ra, hơi thở mỗi lúc thêm ngắt quãng, nàng cảm thấy thân thể đang ôm nàng cũng dần dần lạnh bớt, nhưng đôi tay vẫn không nới lỏng. Nàng cũng bắt đầu cảm thấy lạnh, lạnh thấu xương, nhưng đôi mắt nàng vẫn sáng rực, bỗng nhìn Lục Tiểu Phụng cười:

- Sao công tử chẳng ngó ngàng đến thiếp? Tại sao...

Đó cũng là câu nói cuối cùng của Sở Sở.

LỤC TIỂU PHỤNG

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Quyển 4
Chương 10

Địch Thủ Lợi Hại

Trần Tịnh Tịnh chưa chết, nàng vẫn tỉnh táo. Trong tình huống này, sự tỉnh táo đối với bản thân nàng thật là một nỗi thống khổ không thể chịu nổi. Xa thẳm trên cao, dường như có một vị thần cầm cân công lý cho thế nhân, vị thần ấy đang cố ý giày vò nàng. Lục Tiểu Phụng tuy đã bồng nàng đi một chỗ khác để nàng nằm nghỉ trên giường, nhưng nỗi thống khổ của nàng vẫn chưa kết thúc, có lẽ chỉ có cái chết mới giải thoát được mọi nỗi đau của nàng.

Khi nỗi đau của con người lên đến mức không

thể chịu nổi, tự nhiên cái chết trở nên không còn đáng sợ chút nào!

Trần Tịnh Tịnh muốn chết, thật sự muốn chết! Nàng chỉ hy vọng Lục Tiểu Phụng mau giải thoát cho nàng. Nhưng Trần Tịnh Tịnh tuyệt nhiên chẳng biểu lộ ý gì ngoài mặt, vì nàng đã học được một bài học đắt giá từ thuở nhỏ. Mình càng muốn chết, kẻ khác càng muốn mình sống. Mình không muốn chết, lại có kẻ nhất định muốn hạ sát mình. Trần Tịnh Tịnh đã từng chứng kiến rất nhiều người không muốn chết mà bị chết, cũng đã từng thấy qua những kẻ tưởng như không sống được mà vẫn sống, vì nàng vốn sinh trưởng trong cảnh gian khổ.

Lục Tiểu Phụng tuy im lặng ngồi cạnh đầu giường, nhưng Trần Tịnh Tịnh nhìn thấy được tâm chàng thiếu bình an. Bất cứ ai đã chứng kiến những thảm cảnh kinh hồn, trong lòng không khỏi khó chịu.

Trần Tịnh Tịnh miễn cưỡng nhếch môi cười:

- Tôi không ngờ công tử cũng tìm đến đây, nhưng chắc hẳn công tử nghi ngờ tôi từ trước.

Lục Tiểu Phụng không phủ nhận.

- Tôi cứ tưởng mình xếp đặt rất hoàn hảo. Nếu Sở Sở cũng cẩn thận chút, đừng để gạch vụn trong rương đổ ra, thì có lẽ công tử không nghi ngờ tôi đâu!

Lục Tiểu Phụng im lặng một lúc lâu, mới từ từ đáp:

- Trong rương chứa gạch vụn mà cô vẫn nhận, Sở Sở với cô vốn quen nhau từ nhỏ, lại cố giả vờ không biết nhau. Hai điểm này tuy khiến ta cảm thấy khả nghi, nhưng vẫn chưa phải điểm mấu chốt.

Trần Tịnh Tịnh hỏi:

- Thế điểm mấu chốt nằm chỗ nào?

- Chính ở chỗ con gấu đen!

- Con gấu đen?

- Đúng vậy! Lãnh Hồng Nhi nghĩ là cô ấy nhìn thấy một con gấu đen, kỳ thực đó chẳng qua là một người trùm bộ da gấu giả dạng mà thôi. Bởi vì người này cần làm một chuyện rất bí mật, lại sợ bị kẻ khác nhận diện nên phải khoác bộ da gấu để che mắt người ta. Bất kỳ ai nhìn thấy một con gấu đen, chắc chắn đều sợ mà tránh xa, không dám nhìn kỹ.

- Công tử cho là tôi chính là người đó?

- Phải!

- Vì công tử nhìn thấy tấm da gấu trong phòng tôi?

- Đúng thế! Dĩ nhiên cô không thể nào ngờ được ta lại đến phòng cô, chuyện đó xảy ra thật đúng lúc!

Trần Tịnh Tịnh thở dài:

- Phòng của tôi từ trước đến nay đúng là chưa bao giờ cho người lạ mặt vào, điểm này công tử nhận xét không sai. Công tử có thể vào phòng tôi được, chẳng phải vì tôi ngất xỉu đúng lúc, mà là vì thật sự tôi không bị ngất!

Giọng Trần Tịnh Tịnh tuy yếu ớt, nhưng mỗi câu nói rất rõ, vì nàng đang tự kiềm chế cơn đau, trên thế gian này tưởng như hiếm có ai có thể tự kiềm chế như nàng.

- Tôi để cho công tử vào phòng tôi, chỉ vì lúc công tử ôm tôi, bất chợt tôi có một cảm giác mà từ trước đến nay chưa hề có, tôi... tôi cũng không ngờ Lý thần đồng đột nhiên xông vào phòng.

Lục Tiểu Phụng cũng cười gượng:

- Nếu đổi là ta, ta cũng sẽ bất thần xông vào phòng!

- Thật ra có đến hai bộ da gấu, tôi giữ một bộ, còn một bộ của Lý Hà.

- Cái hôm cô và Lý Hà đi chôn La Sát bài, phải chăng mỗi người khoác một bộ da gấu?

- Lúc ấy trời đã khuya, tôi và đại thơ không ngờ Hồng Nhi còn ngồi sững bên bờ sông. Tôi nhìn thấy Hồng Nhi, dĩ nhiên Hồng Nhi cũng nhìn thấy tôi.

- Nhưng cô ấy chẳng nhìn kỹ, cô ấy cứ tưởng cô là con gấu đen thật sự!

Trần Tịnh Tịnh cười gượng:

- Dù gì thì tôi cũng không an tâm, nữ nhân

thường đa nghi nhiều!

- Bởi thế tối hôm qua khi cô thấy Hồng Nhi lại ra phía đó, cô liền hạ sát cô ấy để bịt miệng!

Trần Tịnh Tịnh thừa nhận:

- Đinh Hương Di vẫn bảo là người có tâm địa ác nhất là tôi!

- Hồng Nhi tuy không biết bí mật của cô, nhưng khi cô ra tay giết cô ấy, thì rốt cuộc cô ấy lại nhận ra cô!

Trần Tịnh Tịnh thở dài:

- Có lẽ cả đời tôi cũng không quên được ánh mắt của Hồng Nhi lúc nhận ra tôi!

- Lúc ấy trong thâm tâm cô không khỏi có chút sợ hãi, nên hạ thủ xong cô lập tức bỏ đi.

- Vì tôi biết Hồng Nhi chỉ có nước chết!

- Nhưng cô không thể nào ngờ được, ngay trước lúc chết, chính là lúc con người sáng suốt nhất trong đời.

Trần Tịnh Tịnh không nói gì, trong lòng cảm thấy chua xót vì bây giờ nàng cảm thấy rất sáng suốt.

Lục Tiểu Phụng nói tiếp:

- Bởi vậy trước khi chết, Hồng Nhi hẳn đã liên tưởng đến con gấu đen cô ấy nhìn thấy lần trước nhất định là cô, và cũng nghĩ ra là cô chắc hẳn đi giấu La Sát bài, cho nên Hồng Nhi mới gắng gượng bò ra đến chỗ cô xuất hiện lần trước.

- Nhờ vậy công tử mới biết chúng tôi giấu La Sát bài ở đâu.

- Không sai!

Trần Tịnh Tịnh bỗng cười gằn:

- Nói như vậy, nhờ cái chết của Hồng Nhi mà công tử được lợi, vậy công tử còn buồn bực nỗi gì?

Lục Tiểu Phụng tính nói nhưng lại nín thinh.

- Chuyện không đáng thì công tử buồn bực, chuyện đáng bực thì công tử lại cao hứng.

Lục Tiểu Phụng im lặng, để cho Trần Tịnh Tịnh nói hết.

- Tối hôm trước tôi đến tìm công tử, chẳng phải đem rượu và đồ nhấm cho công tử, càng không phải vì tôi lo lắng cho công tử, hay vì tôi thích công tử. Tôi tìm đến chỉ vì muốn giữ chân công tử, để Lý thần đồng đem xác Lý Hà nhận vào bồn nước. Bởi thế tôi ráng chịu đựng công tử làm nhục tôi, kỳ thực công tử đụng đến tôi là tôi phát tởm!

Lục Tiểu Phụng đột nhiên cười:

- Ta hiểu ra rồi! Cô muốn mau chết.

- Tại sao công tử nghĩ vậy?

- Bởi vì cô cố tình chọc giận ta, để ta nổi xung lên giết cô.

Trần Tịnh Tịnh cười khẩy:

- Tôi biết công tử không dám làm, công tử chỉ nhìn người khác hạ thủ, chứ chính mình không dám ra tay!

Lục Tiểu Phụng lại cười nhẹ, chàng quay lưng bỏ đi ra ngoài.

Trần Tịnh Tịnh kêu thất thanh:

- Công tử bỏ đi đâu?

- Ta đi lấy xe!

- Lấy xe làm gì?

- Bởi vì cô không cỡi ngựa được, cũng không đi bộ được!

- Công tử... công tử định đem tôi đi?

- Tuy ta không có cách gì lấy ra những ám khí nằm trong huyệt đạo của cô, nhưng ta biết có người có thể lấy ra được.

- Tại... tại sao.. công tử không chịu để cho tôi chết?

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Bởi vì hôm nay đã có quá nhiều người chết rồi!

Nói xong chàng bước ra ngoài không quay đầu

lại.

Trần Tịnh Tịnh nhìn theo Lục Tiểu Phụng, nước mắt từ từ chảy xuống, sau cùng nàng òa khóc, chẳng hiểu vì đau khổ? Hối hận? Hay vì cảm kích?

Một người khi muốn khóc mà có thể tự do tha hồ khóc một trận, hẳn cũng đỡ lắm. Lục Tiểu Phụng dĩ nhiên nghe thấy tiếng khóc của Trần Tịnh Tịnh. Chàng vẫn mong nàng có thể khóc được, để bao nhiêu nỗi thống khổ hối hận trôi theo giòng nước mắt, để sau khi khóc có lẽ nàng sẽ không muốn chết nữa.

Ánh nắng đã tắt, gió càng thêm lạnh. Đứa nhỏ trông ngớ ngẩn bẩn thỉu kia vẫn đứng đó cười ngu ngơ, nước mũi chảy lòng thòng. Những chuyện bi thảm xảy ra lúc nãy dường như hoàn toàn chẳng có ảnh hưởng gì đến nó.

"Người đời cười nó ngố, nhưng biết đâu nó sống vui sướng hơn nhiều kẻ khác."

Lục Tiểu Phụng vừa nghĩ vừa thầm than, chàng mỉm cười vỗ nhẹ vào đầu đứa nhỏ, bảo:

- Ngươi giúp ta trông chừng a di trong phòng, dì có nhiều tiền lắm, sẽ mua kẹo cho ngươi ăn!

Đứa nhỏ ngố chừng như hiểu lời Lục Tiểu Phụng, chạy vào trong, miệng la:

- Con muốn ăn kẹo, thật là nhiều kẹo!

Lục Tiểu Phụng vừa bước ra khỏi cửa, lại thấy một bàn tay đưa ra. Chàng không ngạc nhiên lắm vì chàng đã đoán biết thế nào Tuế Hàn tam hữu cũng chờ sẵn bên ngoài.

Cô Tùng tiên sinh lên tiếng:

- Đưa đây!

Lục Tiểu Phụng chớp chớp mắt hỏi lại:

- Tiên sinh muốn lấy tiền, hay muốn đòi cơm?

Cô Tùng tiên sinh giận xanh mặt, lạnh lùng đáp:

- Có thể lần này ta muốn lấy tính mạng của ngươi.

Lục Tiểu Phụng mỉm cười:

- Đòi tiền đòi cơm thì không có, nhưng đòi mạng thì có một mạng đây.

Cô Tùng tiên sinh giận dữ nói:

- Không lẽ ngươi muốn ta đánh què chân ngươi mới chịu đưa La Sát bài hay sao?

- Tiên sinh có đánh gãy chân tại hạ cũng không

đưa La Sát bài ra đâu.

Cô Tùng tiên sinh biến sắc hỏi:

- Ngươi nói vậy là ý gì?

- Tại hạ đang tính hỏi tiên sinh sao lại đòi ngang như vậy? Tại hạ chỉ hứa đem La Sát bài đưa cho Lam Hồ Tử mà thôi.

- Ngươi nhất định phải đem giao cho Lam Hồ Tử sao? Tại sao?

- Nhất định như thế, vì tại hạ muốn đổi lấy một thứ!

- Thứ gì?

- Đổi lấy sự vô tội của tại hạ.

Cô Tùng tiên sinh nhìn Lục Tiểu Phụng chăm

chăm, từ từ nói:

- Không lý ngươi chưa bao giờ có ý niệm chiếm hữu La Sát bài hay sao?

- Tại hạ có nghĩ đến.

- Bây giờ người còn nghĩ chăng?

- Còn!

Cô Tùng tiên sinh lại biến sắc mặt.

Lục Tiểu Phụng điềm nhiên nói tiếp:

- Tại hạ nghĩ đến rất nhiều chuyện. Có lúc tại hạ muốn làm Hoàng đế nhưng sợ buồn cô đơn, muốn làm Tể tướng lại sợ phải lo nhiều việc, muốn phát tài rồi sợ bị người lấy trộm. Cũng có lúc tại hạ nghĩ đến chuyện cưới vợ nhưng sợ vướng rắc rối, muốn nấu đồ ăn mà lười rửa chảo. Thậm chí có lúc tại hạ muốn

đánh tiên sinh một chưởng nhưng sợ chuốc họa vào thân!

Lục Tiểu Phụng chưa nói hết lời, Cô Tùng tiên sinh đã không nhịn được bật cười, nhưng ngay sau đó lão lại nghiêm mặt nói:

- Thành ra ngươi nghĩ thì nhiều mà làm chẳng bao nhiêu!

Lục Tiểu Phụng cười trừ:

- Ai sống trên đời này hình như đều nghĩ thật nhiều, làm thật ít, nào phải chỉ riêng mình tại hạ?

Ánh mắt Cô Tùng tiên sinh bỗng như nhìn về xa xăm, chừng như lão đang tự hỏi mình từng nghĩ gì, làm gì? Mọi người sống trên đời đều nhất định có một kết cuộc nào đó, nếu như mỗi người đều thực hiện những điều mình muốn làm, không biết thế giới này sẽ biến ra như thế nào?

Một lúc lâu sau, Cô Tùng tiên sinh mới thở nhẹ một tiếng, khoát tay bảo:

- Ngươi đi đi!

Lục Tiểu Phụng thở phào nói:

- Tại hạ cứ tưởng lần này tiên sinh chắc không cho tại hạ đi, ngờ đâu tiên sinh vẫn tin tưởng tại hạ!

Cô Tùng tiên sinh lạnh lùng đáp:

- Đây là lần cuối!

Lục Tiểu Phụng mỉm cười:

- Tiên sinh muốn uống say cứ việc tìm đến tại hạ bất cứ lúc nào.

Lục Tiểu Phụng vẫy tay chào, định bước ngang qua chỗ ba người đứng để đi ra, bỗng nghe Hàn Mai

lão lên tiếng:

- Chờ một chút!

Lục Tiểu Phụng dừng lại hỏi:

- Tiên sinh có gì chỉ giáo?

Hàn Mai lão đáp:

- Ta muốn xem ngươi!

Lục Tiểu Phụng bật cười:

- Tiên sinh cứ việc xem, có nhiều người nói tại hạ trông cũng khá.

Hàn Mai lão không đổi sắc mặt, lạnh lùng đáp:

- Ta không muốn xem bản thân ngươi, cái ta muốn thấy là tài nghệ của ngươi!

Nụ cười của Lục Tiểu Phụng trở nên gượng gạo:

- Tại hạ khuyên tiên sinh nhìn mặt tại hạ được rồi, chứ công phu của tại hạ chắc chắn nhìn không đẹp mắt như vầy đâu.

Hàn Mai lão không thèm nhìn Lục Tiểu Phụng, đột nhiên xoay mình bảo:

- Ngươi theo ta đi.

Lục Tiểu Phụng chần chừ, nhìn Thanh Trúc và Cô Tùng hai lão, chỉ thấy mặt họ không biểu lộ gì cả. Chàng thở ra, đành đi theo Hàn Mai lão, miệng lẩm bẩm nói nhỏ nhỏ:

- Tiên sinh định dắt tại hạ đi đâu? Uống rượu đánh bạc thì tại hạ sẵn sàng hầu tiếp, nhưng nếu đánh nhau thí mạng thì tại hạ sẽ bỏ trốn.

Hàn Mai lão không trả lời Lục Tiểu Phụng, lão

cứ đi trước, quanh quẹo vài bận thì ra đến một con đường lớn. Trên đường có một tửu lâu rất khang trang, ngoài cửa có mười mấy tiêu xa dừng bên cạnh.

Lại thấy một cây tiêu kỳ màu tía dựng bên cửa, lá cờ trương lên trong gió, có thêu hình một con rồng vàng cuốn quanh chữ Triệu thật to.

Lục Tiểu Phụng biết lai lịch lá cờ này. Kim Long tiêu cục chiếm địa bàn xa tận quan ngoại, phần lớn khách hàng là những người đến Trường Bạch sơn đi hái nhân sâm. Tuy thế tiêu cục này cũng có tiếng tại quan nội vì Tiêu sư Hắc Huyền Đàn Triệu Quân Võ, năm xưa vốn là một Tiêu sư nổi tiếng, cách đây không lâu mới được Kim Long tiêu cục ra giá rất cao, mời về chấp chưởng công việc.

Lúc này Triệu Quân Võ đang ngồi trên lầu uống rượu, một người có danh tiếng địa vị như thế, đương nhiên không kém phần oai vệ. Hàn Mai lão vừa bước

lên lầu liền bước đến trước mặt Triệu Quân Võ, lạnh lùng nhìn y hỏi:

- Ngươi là Hắc Huyền Đàn Triệu Quân Võ?

Họ Triệu chưng hửng, đưa mắt lên xuống nhìn lão già không giống tăng, chẳng giống tục, cũng không phải đạo nhân, nhãn lực của y không đến nỗi tệ, nhưng vẫn không nhận ra lão già này là ai? Y đành gật đầu đáp:

- Phải!

- Ngươi biết ta là ai chăng?

Triệu Quân Võ lắc đầu:

- Xin thỉnh giáo lão trượng?

- Ta là Hàn Mai tiên sinh, một trong Tuế Hàn tam hữu trên đỉnh Côn Luân, cũng là hộ pháp trưởng lão

trong Tây phương Ma giáo.

Hàn Mai lão nói từng chữ rất chậm, nghe đến bốn chữ Tuế Hàn tam hữu, mặt Triệu Quân Võ như chảy dài ra, nghe thêm bốn chữ Tây phương Ma giáo thì trán y đổ mồ hôi hột.

- Bây giờ ngươi đã rõ ta là ai chưa?

Triệu Quân Võ lập tức đứng dậy cuối mình chào:

- Vãn bối có mắt không tròng, không biết đạo tiên trưởng giá lâm...

Y tiếp tục nói, như thể có bao nhiêu ngôn từ cung kính tân nghinh đều tuôn ra, nhưng Hàn Mai lão đã quay lưng, bước đến trước mặt Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Ngươi biết hắn là ai chăng?

- Tại hạ có nghe qua!

- Hắn cũng có danh, võ công không tệ, nhưng gặp ta hắn rất mực cung kính, nhưng ngươi đối với chúng ta thì chẳng có lễ độ gì cả.

Lục Tiểu Phụng cười nhẹ:

- Chắc hẳn từ nhỏ Triệu huynh có gia giáo đầy đủ nên so ra có phần lễ phép hơn.

- Còn ngươi?

- Tại hạ là một cô nhi.

- Cho nên ngươi không đủ gia giáo?

- Chẳng có gì cả!

- Nếu vậy ngươi cần được giáo huấn.

Hàn Mai lão bỗng quay qua Triệu Quân Võ, chỉ

vào Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Ngươi có biết hắn là ai chăng?

Triệu Quân Võ lắc đầu.

- Ngươi không cần biết, ta chỉ cần ngươi giúp ta giáo huấn hắn một phen.

Triệu Quân Võ lộ vẽ khó xử:

- Nhưng giữa y và tại hạ không có xích mích gì, làm sao...

Hàn Mai lão ngắt lời y:

- Ta không ép ngươi, ngươi có thể lựa chọn, một là ra tay giáo huấn hắn, hai là ta ra tay giáo huấn ngươi!

Hàn Mai lão vừa nói vừa cầm bình rượu bằng

thiếc trên bàn, nhẹ nhàng bóp nắn thành một khối, lại kéo ra thành cây gậy.

Triệu Quân Võ biến sắc mặt, đột nhiên vọt đến như tên bắn, đánh một chưởng thật mạnh vào sau gáy Lục Tiểu Phụng, chưởng này ra tay thật hiểm ác không chút nương tay.

Lục Tiểu Phụng đứng bất động không tránh né, chịu ngay một chưởng của Triệu Quân Võ. Phía sau gáy bên tả có một động mạch lớn, cũng là điểm trọng yếu trong người, Triệu Quân Võ mặc dù không luyện qua nội gia chưởng lực, nhưng đôi tay cứng như đá của y đánh một chưởng không phải nhẹ, Lục Tiểu Phụng nếu không bị đánh chết, cũng phải ngất đi.

Nào ngờ Lục Tiểu Phụng vẫn đứng đấy, chẳng đổi sắc mặt. Triệu Quân Võ vả mồ hôi trên mặt, đột nhiên lại vung quyền đấm vào bụng Lục Tiểu Phụng. Lục Tiểu Phụng lại chịu thêm một đấm của y, không

lên tiếng gì cả. Triệu Quân Võ mồ hôi toát ra như mưa, y xuất thủ hai lần, rõ ràng đánh không hụt nhưng lại có cảm giác như đã hụt, vì y chỉ cảm thấy đối phương như không có thực, đấm vào không thấy lực cản gì cả. Y chuẩn bị xuất thủ lần thứ ba, tay nắm thật chặt nhưng không tài nào xuất thủ!

Lục Tiểu Phụng như đang chờ lãnh thêm vài chưởng, đợi một lúc sau chàng bỗng cười hỏi:

- Các hạ có phải giáo huấn đủ rồi chăng?

Triệu Quân Võ cũng muốn cười nhưng cười không nổi.

Lục Tiểu Phụng quay đầu nhìn Hàn Mai lão hỏi:

- Bây giờ tại hạ đi được chứ?

Sắc mặt Hàn Mai lão trở nên rất khó coi, nhưng chưa kịp trả lời, Thanh Trúc lão đã xen vào:

- Ngươi có thể đi!

- Đa tạ!

Lục Tiểu Phụng phủi áo, cầm một bình rượu còn nguyên trên bàn chưa bị bóp méo, ngửa cổ đổ rượu uống cạn, rồi rảo bước ngang qua Hàn Mai lão đi ra ngoài.

Nhưng chàng chưa kịp xuống lầu, phía dưới bỗng có một gã chạy việc phóng lên, trong tay cầm một phong thư, lớn tiếng hỏi:

- Vị nào là Lục Tiểu Phụng Lục đại hiệp?

Lục Tiểu Phụng chỉ vào mũi mình cười nói:

- Ta là Lục Tiểu Phụng, nhưng không phải là đại hiệp, vì đại hiệp chỉ có đánh người, chứ không bị người đánh.

Mặt Lục Tiểu Phụng còn điểm nụ cười, chàng không giận bởi vì chàng biết trên thế gian này người khiếp nhược hèn yếu khá nhiều, những người tệ hơn Triệu Quân Võ gấp mười lần lại càng không ít, đây chỉ là một trong những nhược điểm của người đời.

Lục Tiểu Phụng yêu thích thế nhân, yêu thích cuộc sống, đối với những chuyện này chàng không chấp. Nhưng khi đọc xong bức thư, chàng cảm thấy nổi giận thật sự, vừa giận vừa lo.

Thư viết:

"Tiểu Phụng đại hiệp nhã giám:

Món quà huynh gửi tặng đệ không dám nhận nên chuyển tặng Trần Tịnh Tịnh cô nương, lại sợ huynh đi đường vướng bận không tiện, nên thu dùm mấy rương đồ, nay báo cho huynh rõ. Chúc huynh mọi việc thuận lợi."

Bên dưới ký tên Phi Thiên Ngọc Hổ!

Tuế Hàn tam hữu đứng nhìn Lục Tiểu Phụng đọc thư, họ kinh ngạc vì chưa bao giờ thấy sắc diện Lục Tiểu Phụng trở nên đáng sợ như vậy. Vì thế khi Lục Tiểu Phụng xông ra ngoài, họ cũng chạy theo ra, bỏ lại Triệu Quân Võ một mình đứng ngẩn ngơ, vẻ mặt như muốn tìm xó nào đập đầu chết cho rảnh! Y không ngờ người y mới "giáo huấn" qua là Lục Tiểu Phụng nổi tiếng chốn giang hồ. Lục Tiểu Phụng tuy không chấp chuyện y làm, nhưng coi như đã dạy y một bài học.

Lục Tiểu Phụng tự trách mình, chàng vốn không nên rời xa Trần Tịnh Tịnh, càng không nên rời xa căn nhà đó! Khi chàng quay trở lại, căn nhà đã biến thành một biển lửa.

Cũng may trời lạnh, đất đóng băng khắp nơi, nên lửa không lan xa, số nhà bị cháy không nhiều,

nhưng cũng không khỏi liên lụy đến một số người vô tội khác.

Thân thể kiều diễm của Trần Tịnh Tịnh hẳn là đã bị đốt thành tro.

Lục Tiểu Phụng đến nơi thì đã quá trễ! Lửa nóng làm ửng đỏ gương mặt của chàng, đỏ cả mắt, nhưng tay chân chàng rất lạnh, trong lòng cũng giá lạnh như băng.

Cảnh tượng trong hẻm thật hỗn loạn, các nam nhân chạy tới chạy lui lấy nước chữa lửa giữa tiếng nữ nhân và trẻ nhỏ kêu khóc. Cuộc sống của họ vốn đơn giản, trầm lặng, họ chưa từng làm hại đến ai, nhưng bây giờ lại bị lãnh họa vô cớ.

Lục Tiểu Phụng đột nhiên quay lại trừng mắt nhìn Hàn Mai lão gằn giọng nói:

- Lão thấy chưa? Đây là tai họa do lão gây ra!

Hàn Mai lão im lặng, trong lòng cũng không khỏi khó chịu.

- Bây giờ lão còn muốn xem tài nghệ của ta chăng?

- Lúc nãy ta đã thấy rồi.

- Lúc nãy chỉ là công phu chịu đòn, bây giờ lão có muốn xem công phu đánh người chăng?

Lục Tiểu Phụng trước giờ chưa từng thẳng thừng khiêu khích ai như vậy, thái độ của chàng tuy bình tĩnh như bàn thạch, nhưng đó là một sự bình tĩnh đáng sợ hơn cả sự phẫn nộ. Khi con người giận đến cực điểm đôi khi lại trở nên bình tĩnh khác thường.

Hàn Mai lão nét mặt hầm hầm, mặt lão trắng bệch, đến môi cũng trắng bệch. Từ trước đến nay

chưa có ai dám khiêu khích lão như thế. Lão không sợ người trẻ tuổi trước mặt, từ trước đến nay lão chưa hề sợ ai, nhưng trong một giây thoáng qua, lão bỗng cảm thấy hồi hộp lạ thường, đến độ hơi thở muốn ngừng lại. Bởi vì trước nay lão chỉ chiếm thượng phong, lão quen dùng danh tiếng và địa vị của mình đi trấn áp người khác, nhưng nay là lần đầu tiên lão cảm thấy được áp lực của người khác.

Lục Tiểu Phụng lại hỏi:

- Lão muốn xem chăng?

Hàn Mai lão chưa kịp trả lời, Thanh Trúc lão bỗng lên tiếng:

- Lão ấy không muốn đâu!

Cô Tùng lão lập tức tiếp lời:

- Lão ấy chỉ muốn nhìn thấy La Sát bài, ta cũng

thế.

Cô Tùng lão đứng chắn ngang trước mặt Lục Tiểu Phụng, để Thanh Trúc lão kéo Hàn Mai lão đi, rồi từ từ nói tiếp:

- Bởi vậy ngươi tuyệt đối không thể để chúng ta thất vọng.

Cô Tùng lão không quay lưng, mặt đối diện Lục Tiểu Phụng bước lui dần, sau đó lão khoác ống tay áo một cái, lướt nhẹ đi mất.

Lục Tiểu Phụng đứng bất động, không rượt theo cản trở. Một lúc sau chàng thở ra một hơi, bỗng có cảm tưởng mình đã nhún nhường quá lâu đối với ba lão già này, bây giờ đến lúc họ nhường một bước.

Đây là lần đầu chàng phản công lại, tuy không hề xuất thủ nhưng kể như cũng có thắng lợi. Nhưng chàng cũng biết họ không đi xa, nếu họ lại đến nữa

thì không biết sẽ xảy ra chuyện gì?

Lục Tiểu Phụng không nghĩ tiếp nữa. Lửa vẫn chưa tắt, bây giờ chàng lo chữa lửa trước, những câu hỏi kia chờ lúc khác suy nghĩ.

Lục Tiểu Phụng xăn tay áo xông vào sát đám cháy, dành lấy một thùng nước từ tay một người, nhảy lên bờ tường tạt nước xuống dập tắt lửa. Động tác của chàng dĩ nhiên mau hơn người khác rất nhiều, sức một mình chàng ít nhất cũng bằng năm người khác. Tuy nhiên bên cạnh chàng còn có một người động tác cũng nhanh nhẹn không kém chàng, thậm chí còn gắng sức hơn, có một lần người này nhảy lên một phần tường đã bị lửa đốt cháy sắp sụp, suýt chút đã ngã vào hỏa lò.

Băng tuyết bị tan, thấm ướt những cây gỗ đương cháy, cộng thêm sức của mọi người đồng tâm hiệp lực chữa cháy, ngọn lửa cuối cùng bị dập tắt.

Lục Tiểu Phụng thở phào, dùng tay áo lau mồ hôi, trong lòng cảm thấy đã lâu chưa được thoải mái như lúc này. Người bên cạnh vừa thở vừa cười nói:

- Huynh đài xách tổng cộng là bảy mươi ba thùng nước, tại hạ chỉ thua huynh sáu thùng.

Lục Tiểu Phụng ngửng đầu lên, mới biết người bên cạnh cùng chung vai chữa lửa với chàng, chính là Hắc Huyền Đàn Triệu Quân Võ.

Triệu Quân Võ cười sảng khoái:

- Lúc nãy tại hạ muốn tông đầu vào tường chết cho rồi, nhưng bây giờ lại muốn sống thêm vài năm nữa, càng lâu càng tốt!

Lục Tiểu Phụng mỉm cười, không hỏi tại sao vì chàng đã biết câu trả lời. Nếu mình cảm thấy mình là người hữu dụng cho người khác, thì đâu còn muốn chết làm gì, bởi vì cuộc sống của mình đã có giá trị,

nên mình mới cảm thấy sinh mạng của mình đáng quý. Nếu mình chịu giúp người khác thì mình chắc chắn là một người hữu dụng.

Lục Tiểu Phụng mỉm cười vỗ vai Triệu Quân Võ:

- Tại hạ biết Triệu huynh lúc nãy gắng sức hơn ai cả, lúc huynh đánh tại hạ mà cũng giốc toàn lực như khi chữa lửa, thì chắc tại hạ chịu không nổi mấy chưởng của huynh rồi!

Triệu Quân Võ đỏ mặt:

- Tại hạ đánh người chắc chắn không xài hết sức, vì đánh người không phải là một chuyện thoải mái, mà tại hạ lại sợ đau tay!

Cả hai người cùng phá cười lớn. Sau đó cả hai mới để ý thấy những người chung quanh cũng nhìn họ cười, trong mắt những người này chứa đầy niềm cảm kích và kính phục. Một cô bé tóc thắt thành hai

bím dài, bỗng chạy đến nắm lấy tay hai người, để vào lòng bàn tay mỗi người một viên kẹo, mặt đỏ hồng nói:

- Kẹo này là thứ cháu thích ăn nhất, nhưng cháu nhường lại cho hai thúc thúc, vì hai thúc thúc là người tốt bụng, mai mốt cháu lớn lên cũng sẽ noi gương các thúc thúc, nhà người ta bị cháy, cháu cũng sẽ đi giúp chữa cháy.

Lục Tiểu Phụng xoa đầu cô bé, muốn nói nhưng chợt cảm thấy cổ họng nghẹn lại. Triệu Quân Võ nhìn cô bé, nước mắt chực rơi xuống, y cảm thấy nếu lúc nãy lỡ bị lửa thiêu chết cũng xứng đáng.

Ngay lúc đó, bỗng có một cái đầu đen nhỏ từ trong một ống cống thoát nước giơ bẩn chật hẹp ở bên cạnh chui ra, chỉ vào Lục Tiểu Phụng lớn tiếng nói:

- Thúc thúc không phải người tốt, thúc thúc gạt con, a di không có cho kẹo cho con ăn.

Một bóng nhỏ thó đen thui từ trong rãnh thoát nước chui ra, thì ra là thằng nhỏ ngố. Nó không chết, có thể không phải là may, chỉ vì nó ngớ ngẩn, chứ chẳng ai khác chịu chui vào ống cống dơ bẩn để trốn. Tuy nhiên nó có mắt, mà lúc nãy nó có mặt trong phòng Trần Tịnh Tịnh, bây giờ kể như nó là người duy nhất có thể kể lại chuyện gì xảy ra lúc ấy!

Lục Tiểu Phụng mắt sáng rực lên, lập tức bước ra đón, đứa nhỏ này không chắc có thể miêu tả hung thủ, nhưng chàng vẫn hy vọng.

Đột nhiên trong đám đông có người la lớn:

- Hắn tuy giúp chữa cháy, nhưng người phóng hỏa cũng là hắn, mọi người đừng để bị hắn gạt.

Có vài người la lên nhào đến đánh Lục Tiểu

Phụng, làm loạn cả lên. Tuy rằng có người không tin, nhưng cũng có người hoài nghi, những khổ chủ nhà bị cháy rụi, càng không phân rõ trắng đen, cũng nhào đến níu kéo Lục Tiểu Phụng. Bọn họ vốn là những người đầu óc đơn giản không suy nghĩ nhiều, thấy nhà mình bị cháy tiêu tan, đã tức đỏ cả mắt chỉ muốn kiếm người thí mạng.

Lục Tiểu Phụng không trách họ, càng không muốn động thủ với họ, rất may có Triệu Quân Võ bên cạnh đón đỡ. Tuy bị trúng mấy đấm, nhưng chàng rốt cuộc cũng xông ra được, nhưng thằng nhỏ kia đã biến đâu mất.

Bên cạnh rãnh thoát nước hãy còn vài dấu chân ướt, đống tro tàn vẫn còn bốc khói. Lục Tiểu Phụng nghiến răng, bỗng xông vào bãi đất đã cháy.

Đám thủ hạ của Triệu Quân Võ cũng đã đến trấn áp đám người muốn nổi loạn. Triệu Quân Võ dùng

danh tiếng của mình để đảm bảo là Lục Tiểu Phụng lúc nãy vẫn đi cùng với y, không phải là hung thủ.

Mọi náo động lắng xuống, y mới hỏi lúc nãy ai là kẻ phát ngôn đầu tiên thì chẳng ai biết cả.

Lúc này Lục Tiểu Phụng vẫn còn lưu lại trong bãi đất đã cháy, chẳng ai biết chàng đi tìm cái gì?

Sau khi rời khỏi nơi phát hỏa, Triệu Quân Võ không dằn được lên tiếng hỏi:

- Lúc nãy huynh đi tìm gì vậy?

Lục Tiểu Phụng không đáp. Trong mắt chàng có ánh kỳ dị, không biết chàng đang suy nghĩ về một nan đề, hay đã tìm ra câu trả lời rồi.

Triệu Quân Võ không hỏi nữa, y cũng suy nghĩ một lúc rồi nói:

- Lúc nãy kẻ vu oan cho huynh nhất định là kẻ phóng hỏa, muốn mượn huynh gánh tội cho hắn!

Lục Tiểu Phụng im lặng khá lâu, mới từ từ nói:

- Bọn họ không phải muốn giá họa cho tại hạ, mà là để bịt miệng.

Triệu Quân Võ hỏi:

- Bịt miệng ai? Bịt miệng thằng nhỏ ngố từ trong cống chui ra hay sao?

Lục Tiểu Phụng gật đầu.

Triệu Quân Võ nhíu mày:

- Nó ngớ ngẩn ngu đần như vậy, có biết gì đâu?

Lục Tiểu Phụng than dài:

- Bọn họ đúng ra không cần phải làm như vậy.

Triệu Quân Võ cũng than:

- Dù sao, chuyện đã qua rồi, chúng ta đi uống rượu cho thống khoái.

- Triệu huynh muốn rủ tại hạ uống rượu, chỉ sợ phải chờ một thời gian.

- Tại sao vậy huynh?

Lục Tiểu Phụng nắm chặt hai tay, từ từ đáp:

- Không tìm ra Phi Thiên Ngọc Hổ, thì từ nay tại hạ sẽ không uống một giọt rượu nữa.

- Tại hạ giúp gì cho huynh được chăng?

- Được chứ!

- Huynh cứ nói.

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Chuyện này chắc Triệu huynh rành hơn tại hạ...

Chàng bỗng hạ thấp giọng như sợ có người nghe được, vì chàng đã phát hiện ra thế lực và tai mắt của Phi Thiên Ngọc Hổ đáng sợ hơn chàng nghĩ nhiều.

Chờ chàng nói xong, Triệu Quân Võ lập tức nói:

- Chuyện này tại hạ nhất định sẽ giúp huynh, có tin tức rồi, tại hạ làm sao thông báo cho huynh?

- Triệu huynh đã đến sòng bạc Ngân Câu đánh bạc bao giờ chưa?

Triệu Quân Võ cười đáp:

- Chẳng những đã đến nơi đó, mà còn đánh với lão rậm râu ấy mấy lần, ăn được của lão mấy trăm lượng bạc!

- Nửa tháng sau, chúng ta gặp mặt tại nơi đó, ai đến trước thì chờ, không gặp không về!

Triệu Quân Võ nhìn Lục Tiểu Phụng, bỗng nói:

- Cảm ơn huynh!

Lục Tiểu Phụng cười nói:

- Triệu huynh giúp tại hạ, tại hạ còn chưa cảm ơn, sao huynh lại cảm ơn tại hạ?

- Thì bởi vì huynh không cảm ơn tại hạ, nên tại hạ mới cảm ơn huynh!

- Là thế nào?

Ánh mắt Triệu Quân Võ sáng lên:

- Vì tại hạ biết huynh nhất định xem tại hạ là bằng hữu.

Bằng hữu! Hai chữ này thật sáng, thật đẹp!

Lục Tiểu Phụng được người ngưỡng mộ tôn kính, vì chàng có tấm lòng nhẫn nại và nhân ái, đó chính là sức thu phục nhân tâm đích thực, chứ chẳng phải bạo lực của võ công. Muốn làm điều này không phải dễ, ngoài tấm lòng rộng rãi, còn cần phải có rất nhiều can đảm!

Trong phòng bày biện thanh nhã tươm tất, khổ giấy trên cửa sổ mới được thay mang màu trắng tinh.

Bên ngoài khí trời trong sáng, ánh nắng chan hòa, trên song cửa có để chậu thủy tiên và hoa mai. Đinh Hương Di đã ngồi dậy được, trên gương mặt trắng bệch của nàng đã có sắc hồng, tựa như một nụ hoa khô héo bỗng hồi sinh.

Nhìn thấy Hương Di như thế, Lục Tiểu Phụng cũng cảm thấy dễ chịu hơn mấy ngày trước.

- Ta đã hứa với cô, nhất định ta sẽ trở lại thăm cô.

Trên mặt Đinh Hương Di hiện ra nụ cười dịu dàng:

- Em biết! Em biết chàng nhất định sẽ trở lại!

Nàng ngồi tựa đầu giường, trên giường trải chăn mới. Nàng mặc một chiếc áo rộng trông ấm áp, vạt áo rất dài, ống tay áo cũng rất dài, che đi phần chân tay bị cụt. Ánh dương quang xuyên qua lớp giấy trắng tinh trên khung cửa sổ soi sáng trong phòng, nhìn Hương Di vẫn đẹp như thưở nào.

Lục Tiểu Phụng mỉm cười:

- Ta có đem một vật đến cho cô xem!

Ánh mắt Đinh Hương Di sáng lên, nàng thất thanh kêu lên:

- La Sát bài?

Lục Tiểu Phụng gật đầu:

- Ta hứa với cô chuyện gì, nhất định phải làm được, không hề gạt cô!

Đinh Hương Di chớp chớp mắt hỏi:

- Chẳng lẽ em lại dối gạt chàng?

Lục Tiểu Phụng kéo ghế ngồi xuống bên cạnh, nói:

- Cô nói với ta là Trần Tịnh Tịnh là bạn tốt của cô, ta có thể tin cô ấy được!

Đinh Hương Di thừa nhận.

- Cô ấy có thực là bạn tốt của cô chăng? Cô thật sự tin cô ấy sao?

Đinh Hương Di quay mặt đi tránh ánh mắt của Lục Tiểu Phụng, hơi thở bỗng trở nên gấp rút, dường như nàng đang cố gắng khống chế chính mình, qua một lúc lâu sau, nàng như không dằn được nên lên tiếng:

- Trần Tịnh Tịnh là một con điếm!

Lục Tiểu Phụng cười nói:

- Thế mà cô bảo ta đi tin lời một người như vậy!

Đinh Hương Di quay mặt lại cười gượng:

- Vì em là nữ nhân, nữ nhân thường nhờ nam nhân đi làm những chuyện chính họ không muốn làm!

Lý do này thật không đúng lắm, nhưng Lục Tiểu Phụng xem ra thỏa mãn với cách giải thích này.

Chàng cho rằng bảo nữ nhân nói lý, cũng khó như bắt con lạc đà chui qua lỗ kim.

Đinh Hương Di vụt hỏi:

- Trần Tịnh Tịnh phải chăng đã chết?

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Phải!

Đinh Hương Di thở ra nhè nhẹ, trên mặt có vẻ như vừa nhổ ra một bãi đàm.

Lục Tiểu Phụng nhìn nàng, bỗng hỏi:

- Làm sao cô biết cô ấy đã chết?

Đinh Hương Di lại quay mặt đi, ho nhẹ hai tiếng, từ từ đáp:

- Em không biết chuyện đó, chỉ đoán thế thôi.

- Tại sao cô lại đoán như vậy?

- Lúc nãy chàng hỏi về Trần Tịnh Tịnh như thế, đủ chứng tỏ cô ấy nhất định đã làm chuyện không phải với chàng, người đối với chàng không phải hẳn chẳng sống lâu được!

Lối giải thích này cũng không ổn, nhưng Lục Tiểu Phụng không hỏi gì thêm.

- Dù sao thì ta cũng lấy lại được La Sát bài, kể như không phí công chuyến đi này!

Nghe đến ba chữ La Sát bài, mắt Đinh Hương Di sáng ngời, nàng nhìn Lục Tiểu Phụng đưa tay vào trong áo lấy ra miếng ngọc bài, mắt nàng bỗng rơi lệ.

Lục Tiểu Phụng rất hiểu tâm tình của Hương Di lúc này. Vì miếng ngọc bài này, nàng không còn nhà ở, thân thể trở thành tàn phế, đánh mất hạnh phúc một đời. Miếng ngọc bài này dù là một bảo vật vô

giá, nhưng cái giá của hạnh phúc lại càng không thể so sánh được. Những chuyện nàng đã làm có đáng chăng? Bây giờ có phải nàng đã hối hận?

Lục Tiểu Phụng bất giác than thành tiếng:

- Nếu vật này là của ta, ta nhất định sẽ tặng cho cô, nhưng bây giờ...

Đinh Hương Di ngắt lời Lục Tiểu Phụng:

- Em hiểu ý chàng, chàng không cần giải thích, bây giờ chàng có cho em thì cũng vô dụng thôi, em đâu còn xài nó được nữa!

Nước mắt nàng tuôn rơi, nàng nói tiếp:

- Bây giờ em chỉ ước được ngắm, được sờ miếng ngọc bài thì trong lòng đã mãn nguyện lắm rồi!

Lục Tiểu Phụng cũng hiểu cảm giác này, chàng

lập tức đưa La Sát bài ra. Vẻ mặt Đinh Hương Di càng thêm phần đau khổ, nàng không có bàn tay nên không thể đưa tay đón lấy. Nàng đã không tiếc, hy sinh mọi thứ để có được La Sát bài, bây giờ tuy miếng ngọc bài nằm trước mặt, nàng cũng không có cách gì cầm lấy nó.

Lục Tiểu Phụng ngần ngại nói:

- Ta để ngọc bài trên người cô nhé, ít ra cô có thể ngắm nó rõ hơn!

Đinh Hương Di gật đầu, nhìn Lục Tiểu Phụng để ngọc bài trên ngực nàng, đôi mắt đẫm lệ chợt lộ vẻ gì không diễn tả được, không rõ là cảm kích? An ủi? Hay bi thương?

Ánh nắng tràn qua cửa chiếu trên ngọc bài, ánh ngọc dịu êm, như tỏa hơi ấm. Đinh Hương Di cúi đầu xuống đặt môi hôn nhẹ ngọc bài, nhẹ như chiếc hôn

đầu tiên của người tình.

- Cảm ơn chàng, cảm ơn...

Nàng không ngớt lập đi lập lại câu nói, nàng dùng hai cổ tay cụt đưa ngọc bài lên áp sát vào mặt.

Lục Tiểu Phụng không nỡ nhìn Đinh Hương Di, chàng còn nhớ bàn tay của nàng nhu nhuyễn rất đẹp, móng tay thường sơn màu hoa hồng nhạt, nên nhìn cả bàn tay nàng tựa như nụ hoa hồng đương nở. Nhưng bây giờ nụ hồng đã bị cắt ngang một cách tàn nhẫn, chỉ còn lại cành trơ trụi.

Nụ hồng bị ngắt đi, sang năm còn mọc lại được, còn đôi tay của nàng...

Lục Tiểu Phụng đứng dậy quay lưng, bỗng nghe "phóc" một tiếng, một vật xuyên lủng giấy cửa sổ, bay ra ngoài, lại nghe "thịch" một tiếng, một vật từ ngoài xuyên cửa bay vào. Chàng lập tức quay lại,

miếng ngọc bài trong đôi cổ tay cụt của Đinh Hương Di đã biến mất, trên ngực nàng chảy ra một dòng máu tươi. Gò má hồng hào của nàng đã trở nên trắng bệch, mắt và khóe miệng nàng nhấp nháy, trông nửa như đang cười, nửa như đang khóc. Nếu là đang cười, thì nụ cười của nàng thật là thê lương, tuyệt vọng.

Đinh Hương Di nhìn Lục Tiểu Phụng, đôi mắt sáng đã biến thành mờ đục, nàng cố sức nói:

- Sao... sao chàng không đuổi theo?

Lục Tiểu Phụng lắc đầu, trên mặt đầy vẻ tội nghiệp và thông cảm, chẳng có vẻ kinh ngạc hay giận dữ gì cả. Dường như chàng đã liệu trước Đinh Hương Di sẽ làm như vậy, qua một lúc lâu chàng mới buồn bã hỏi:

- Cô lại bị người gạt nữa phải chăng?

Tiếng nói của Đinh Hương Di rất yếu:

- Em lừa dối chàng, rồi đến hắn lừa dối em, mỗi người chúng ta hình như đều bị kẻ khác lường gạt, chàng thấy đúng không? Đúng không?...

Tiếng nói của nàng rất nhẹ, rất chậm, giọng nói bình thản, không còn đau khổ nữa. Ngay phút lâm chung, nàng bỗng hiểu được một triết lý vừa phức tạp, vừa đơn giản, là cuộc sống con người vốn là như thế.

Tại sao con người thường phải đến lúc sau cùng, mới thấu hiểu được những chuyện mà đúng ra họ phải hiểu từ trước?

LỤC TIỂU PHỤNG

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 11

Thật Giả Khó Phân

Đêm đông.

Con hẻm dài tăm tối, yên tĩnh không bóng người, chỉ có một ngọn đèn. Chiếc lồng đèn màu trắng cũ đến độ đã trở thành màu xám, được treo trên khung cửa hẹp ở tận cuối hẻm. Bên dưới chiếc lồng đèn có đính một chiếc ngân câu, giống như loại móc câu của ngư phủ dùng để câu cá. Ngân câu đong đưa trong gió lạnh, tiếng gió chừng như than thở, "tại sao trên thế gian lại có lắm kẻ ngu muội, tình nguyện bị chiếc câu này dẫn dụ"?

Từ bên ngoài tăm tối, sương lạnh ẩm ướt, Phương Ngọc Phi bước vào sòng bạc Ngân Câu huy hoàng ánh sáng. Chàng cởi áo choàng màu trắng, để lộ ra bộ y phục rất vừa thân mình, làm bằng hàng ngân đoạn cực tinh xảo.

Ngày nào cũng thế, đến lúc này là Phương Ngọc Phi cảm thấy sảng khoái nhất, đặc biệt là hôm nay, bởi vì Lục Tiểu Phụng đã về. Lục Tiểu Phụng vốn là một bằng hữu được chàng yêu mến và kính trọng nhất.

Lục Tiểu Phụng dĩ nhiên càng sung sướng hơn, vì chàng đã trở về từ vùng đất băng giá lạnh lẽo kia.

Đại sảnh trang trí lộng lẫy, tràn đầy hơi ấm, đầy cảm giác hoan lạc, hương rượu hòa lẫn hương phấn sáp, tiếng bạc rơi tạo ra những âm thanh trong trẻo vui tai, trên thế gian chắc không có thứ âm nhạc nào quyến rũ hơn những âm thanh này.

Lục Tiểu Phụng thích nghe những thanh âm này, vì cũng như đại đa số người khác trên đời, chàng thích ăn xài hưởng thụ. Đặc biệt là lúc này. Trải qua bao nhiêu ngày giá buốt ở quan ngoại, bây giờ trở lại nơi đây, chàng giống như một đứa trẻ bị lạc đường mà nay trở về căn nhà ấm cúng, trở về vòng tay thương yêu của người mẹ. Lần này chàng vẫn sống sót trở về, thật không phải chuyện dễ.

Lục Tiểu Phụng vừa tắm rửa, thay y phục mới xong, xem ra tinh thần phấn chấn, vẻ mặt sảng khoái.

Trong đại sảnh có vài nữ nhân đang liếc nhìn chàng, tuy họ đều thuộc tuổi trung niên trở lên, nhưng Lục Tiểu Phụng vẫn mỉm cười đáp lễ, vì làm cho người khác vui mà mình chẳng lỗ thì chàng không ngại làm.

Nhìn thấy nụ cười của Lục Tiểu Phụng, cả Phương Ngọc Phi cũng vui lây, chàng mỉm cười nói:

- Xem ra ngươi rất thích nơi này.

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Những người thích nơi này, xem ra mỗi ngày một nhiều thêm.

- Nơi này quả là không thiếu người vào, có thể chỉ vì bây giờ khí trời còn lạnh, đa số ai cũng rảnh rỗi, chỉ muốn trốn trong nhà đánh bài uống rượu.

Lục Tiểu Phụng cười hỏi:

- Phải chăng cũng có nhiều nữ nhân đặc biệt đến ngắm ngươi?

Phương Ngọc Phi cười lớn. Chàng đúng là một nam nhân khá bảnh, mày râu nhẵn nhụi, trang phục khéo chọn, thân hình giữ gìn rất tốt, tuy đôi lúc chàng có vẻ kiểu cách màu mè, nhưng đúng là mẫu người mà các nữ nhân ở lứa tuổi trung niên rất ưa

thích.

Lục Tiểu Phụng hạ giọng nói:

- Ta nghĩ ngươi chắc đã dụ được không ít nữ nhân ở đây!

Phương Ngọc Phi không phủ nhận, mỉm cười nói:

- Những người hay đến sòng bạc đánh bạc, có mấy kẻ là người đứng đắn?

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Vậy chủ nhân sòng bạc thì sao? Có phải cũng...

Đột nhiên chàng ngưng bặt, vì chàng nhìn thấy một người trong tay cầm một con dao nhọn, từ phía sau nhào đến đâm vào mé hông bên trái của Phương

Ngọc Phi. Phương Ngọc Phi làm sao nhìn thấy, sau lưng chàng đâu có mắt mà thấy được?

Lúc Lục Tiểu Phụng nhìn thấy thì dao của người này đã cách thân Phương Ngọc Phi không đầy một thước. Ngay lúc ấy Phương Ngọc Phi bỗng lạng người sang một bên, trở tay bắt lấy cổ tay của người cầm dao, chỉ nghe "cong" một tiếng, con dao nhọn rớt xuống đất. Người cầm dao lớn tiếng chửi, nhưng vừa thốt ra được một tiếng đã bị bịt miệng, có hai đại hán bỗng xuất hiện sau lưng y, đem y tống ra ngoài.

Phương Ngọc Phi mặt không đổi sắc, mỉm cười:

- Ở đây hay xảy ra chuyện như vậy!

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Tại sao y muốn giết ngươi?

Phương Ngọc Phi điềm nhiên đáp:

- Chẳng phải uống say, thì cũng là thua quá hóa cuồng!

Lục Tiểu Phụng cười:

- Biết đâu y chỉ vì tức điên lên mà thôi!

- Tại sao tức?

- Vì người cắm sừng lên đầu y!

Phương Ngọc Phi phá cười lớn. Đối với chàng, có thể cắm sừng lên đầu người là một chuyện đáng hãnh diện, không cần phải mang mặc cảm tội lỗi. Lục Tiểu Phụng nhìn Phương Ngọc Phi như thể lần đầu tiên mới thấy rõ con người này.

Sự kiện lúc nãy xảy ra rất bất ngờ, và kết thúc cũng bất ngờ, nhưng cũng gây ra một chút xáo động, nhất là những bàn gần chỗ xảy ra chuyện, phần lớn khách đánh bạc đều rời khỏi chỗ đứng xa xa bàn tán

xôn xao.

Chỉ có một người vẫn ngồi tại chỗ, chăm chú đến xuất thần, nhìn hai con bài trước mặt, xem ra y sắp thắng lớn với canh bạc này, nếu không thì cũng là sắp thua không ít. Người này đầu đội mũ lông chồn, mình mặc áo da rộng, trên mặt để râu rậm, hiển nhiên là một khách đi hái nhân sâm vừa từ vùng quan ngoại trở về. Chiếc hầu bao đeo bên hông của y hẳn chứa đầy những đồng tiền mà y phải cực khổ đổ mồ hôi chảy máu mới kiếm được trong nửa năm qua, nhưng chuẩn bị đem ra đánh bạc hết nội trong đêm nay.

Phương Ngọc Phi hạ giọng nói nhỏ:

- Coi bộ ngươi rất muốn bước qua đánh ăn gã một phát!

Lục Tiểu Phụng cười nói:

- Chỉ có tiền đánh bài ăn được xài mới thật đã tay, có cơ hội như vậy ta làm sao bỏ qua được?

- Nhưng mà muội phu của ta ở bên trong chờ đã lâu lắm rồi, ba lão quái vật kia nghe nói cũng đến từ sớm rồi.

- Họ có thể chờ thêm chút nữa, chứ món tiền trên mình gã này có thể mất bất cứ lúc nào, không thể chờ được.

Phương Ngọc Phi cười bảo:

- Có lý!

- Bởi vậy tốt hơn hết ngươi hãy đi báo cho họ biết, chút nữa ta sẽ vào.

Lục Tiểu Phụng không chờ Phương Ngọc Phi có đồng ý hay không, liền bước qua ngồi vào bàn, đúng ngay bên cạnh người khách hái sâm có hàm râu rậm

kia. Chàng mỉm cười nói:

- Ngoài phần đặt cuộc với nhà cái, hai chúng ta đánh cá với nhau một phen thắng bại được chăng?

Người râu rậm lập tức đồng ý, đáp:

- Được, trước nay ta đánh bạc càng lớn càng sướng tay, các hạ muốn đặt bao nhiêu?

Lục Tiểu Phụng trả lời:

- Muốn đánh phải đánh cho đã, các hạ đặt bao nhiêu ta theo bấy nhiêu.

Phương Ngọc Phi đứng xa nhìn hai người, mỉm cười lắc đầu, bất chợt đôi bàn tay cũng cảm thấy ngứa ngáy.

Đợi khi Phương Ngọc Phi đã đi vào trong, Lục Tiểu Phụng đột nhiên lần dưới bàn nắm lấy tay người

râu rậm...

Lam Hồ Tử đang ngắm bàn tay của mình. Bàn tay của y được chăm sóc rất kỹ, móng tay cắt dũa sạch sẽ, ngón tay dài thanh tú. Đôi tay này trông rất đẹp, mà chắc chắn cũng rất nhạy cảm.

Lam Hồ Tử để tay trên bàn, Phương Ngọc Hương, kể cả ba lão Cô Tùng, Thanh Trúc, Hàn Mai đều ngắm đôi tay ấy. Họ nhìn cùng một đôi tay, nhưng mỗi bên suy nghĩ hoàn toàn không giống nhau.

Phương Ngọc Hương không khỏi thừa nhận là đôi bàn tay này trông rất đẹp, rất sạch sẽ, nhưng có ai biết được đôi tay này đã làm bao nhiêu chuyện dơ bẩn? Hạ sát bao nhiêu người? Lột áo của bao nhiêu thiếu nữ? Nàng lại nghĩ đến lần đầu tiên đôi tay này vuốt nhẹ trên thân thể của nàng, đôi má bỗng ửng đỏ. Tuế Hàn tam hữu thì đang tự hỏi:

"Đôi bàn tay này ngoại trừ dùng để ve vuốt nữ nhân và xoa bài, thì còn làm được cái gì khác nữa?"

Đôi bàn tay này nhìn không giống như tay của người luyện võ, thế nhưng bàn tay của Lục Tiểu Phụng nhìn cũng nào có giống? Lam Hồ Tử trong bụng đang nghĩ gì? Hình như từ trước đến nay chẳng có ai biết rõ.

Phương Ngọc Phi bước vào đã lâu, chàng không nhịn được ho nhẹ lên tiếng:

- Y đã đến rồi.

Phương Ngọc Hương hỏi:

- Y ở đâu? Sao chưa thấy vào đây?

Phương Ngọc Phi mỉm cười:

- Bởi vì y tình cờ nhìn thấy một con mồi béo bở

đang chơi bài.

Những người mê đánh bạc, thường ít chịu bỏ qua một chuyện như thế, dù cho vợ nhà sắp sinh cũng mặc.

Hàn Mai lão cười nhạt:

- Thì ra hắn chẳng những đam mê tửu sắc, mà còn ham bài bạc.

Phương Ngọc Phi nói:

- Những người ham rượu háo sắc, mà không mê bài bạc chắc không có nhiều.

Phương Ngọc Hương lườm chàng một cái:

- Ngươi chắc chắn hiểu rất rõ hạng người đó, vì chính ngươi cũng là một!

Phương Ngọc Phi lên tiếng than:

- Trên đời này con vịt đen nào cũng tối như nhau, bọn nam nhân chúng ta vốn chẳng có ai là người tốt cả.

Phương Ngọc Hương bật cười, nàng xem ra là một cô em gái rất khả ái, đối với anh trai rất thân mật yêu mến.

Lam Hồ Tử bỗng cất tiếng hỏi:

- Con mồi béo bở kia là một người như thế nào?

Phương Ngọc Phi đáp:

- Là một khách hái sâm từ quan ngoại trở về, tên là Trương Bân.

- Có phải y có để hàm râu rậm chăng?

- Đúng rồi!

Lam Hồ Tử lạnh nhạt nói:

- Nếu đúng là có râu, thì ngươi lầm rồi!

Phương Ngọc Phi hỏi:

- Ta lầm chỗ nào?

- Chỗ nào ngươi cũng lầm cả, người này không phải là khách hái sâm, cũng không phải tên Trương Bân, y hành nghề bảo tiêu, họ Triệu, tên Quân Võ!

Phương Ngọc Phi suy nghĩ một chút rồi hỏi:

- Có phải là Hắc Huyền Đàn Triệu Quân Võ chăng?

- Chỉ có một Triệu Quân Võ mà thôi!

- Lúc trước y có đến sòng bạc chưa?

- Những tiêu đầu đi qua vùng này, mười người hết chín đều đã ghé qua đây!

- Lúc trước y đã từng đường đường chính chính vào đây, lần này tại sao lại giấu đầu lòi đuôi như vậy?

- Sao ngươi không hỏi y?

Phương Ngọc Phi im lặng, trong mắt lộ vẻ kỳ dị.

Lục Tiểu Phụng rốt cuộc cũng vào đến mật thất.

Lúc này Lam Hồ Tử đã thu tay xuống, nhưng Cô Tùng lão lại đưa tay ra:

- Đưa đây!

Lục Tiểu Phụng cười nhẹ nói:

- Nếu tiên sinh đòi tiền thì không phải lúc rồi, tại hạ vừa mới thua sạch túi!

Cô Tùng lão không lộ sắc giận, chỉ lãnh đạm nói:

- Ta tưởng ngươi muốn đánh bài ăn tiền của người khác!

Lục Tiểu Phụng than thở:

- Cũng tại vì tại hạ muốn thắng nên mới thua sạch, những người thua sạch thường là những người ham đánh bài ăn kẻ khác!

Cô Tùng lão cười nhạt:

- Không lẽ ngươi để thua luôn La Sát bài?

- Nếu như La Sát bài có trong tay, không chừng tại hạ cũng để thua luôn mất!

- Ngươi không giữ La Sát bài sao?

- Tại hạ vốn có giữ, nhưng bây giờ không có

trong tay nữa.

Cô Tùng lão nhìn Lục Tiểu Phụng, trên mặt không biểu lộ vẻ gì, nhưng đôi con ngươi bỗng thu nhỏ lại.

Lục Tiểu Phụng lại cười nói:

- La Sát bài tuy đã mất, nhưng tại hạ vẫn còn đây chưa chết.

- Tại sao ngươi không đi chết đi?

- Bởi vì tại hạ còn đang chuẩn bị giúp tiên sinh trong phút chốc sẽ tìm lại La Sát bài.

Cô Tùng lão bất giác thay đổi nét mặt:

- Ngươi có thể tìm lại được?

Lục Tiểu Phụng gật đầu nói:

- Nếu tiên sinh nhất định muốn lấy, bất cứ lúc nào tại hạ đều có thể tìm lại được, chỉ có điều...

- Điều gì?

- Tại hạ khuyên tiên sinh không nên lấy làm gì, vì lấy lại được ngọc bài, tiên sinh nhất định sẽ rất tức giận!

- Vì sao?

- Bởi vì La Sát bài đó cũng là đồ giả!

Bàn tay Lam Hồ Tử lại chống lên bàn, bàn tay Cô Tùng lão cũng thế.

- Tính ra tại hạ tìm được đến hai La Sát bài, rất tiếc cả hai đều là đồ giả!

Mọi người lắng nghe chờ Lục Tiểu Phụng giải thích.

- Lần đầu tại hạ lấy được ngọc bài từ dưới băng, tạm gọi đó là Băng Hà bài, lần thứ hai tại hạ dùng roi ngựa cướp được trong tay kẻ khác, tạm gọi đó là Thần Tiên bài, vì kẻ ấy cũng nói nhuyễn tiên pháp của tại hạ rất thần kỳ!

Cô Tùng lão nói:

- Thần Tiên bài là do Lý Hà trộm được, bị Trần Tịnh Tịnh dùng Băng Hà bài đánh tráo, rồi lại lọt vào tay ngươi.

- Hoàn toàn đúng vậy!

- Như vậy không thể nào là giả được.

- Tại hạ cũng nghĩ không thể nào được, nhưng rõ ràng ngọc bài ấy là đồ giả!

- Làm sao ngươi nhìn ra La Sát bài ấy là thật hay giả?

- Tại hạ đúng lý không nhìn ra được, nhưng rất may tại hạ có một người bạn tên là Chu Đình, mà Thần Tiên bài lại đúng là đồ mô phỏng của y làm ra!

- Bạn của ngươi có phải có ngoại hiệu là Đại lão bản đó chăng?

- Tiên sinh cũng biết y à?

- Ta có nghe qua!

- Người này mặc dù lười có tiếng, nhưng lại là một thiên tài hẳn hoi, bất luận vật kỳ lạ cổ quái đến đâu, y đều làm ra được, riêng về chuyện ngụy tạo những nghệ phẩm bằng ngọc thì y kể như là thiên hạ đệ nhất hảo thủ.

Nói đến Chu Đình, Lục Tiểu Phụng bất giác mỉm cười. Chu Đình chẳng những là bạn già của chàng, lại là bạn tốt, trong vụ "Đơn Phụng công chúa", nếu không nhờ Chu Đình, chắc đến bây giờ chàng cũng

còn bị nhốt trong hang núi phía sau Thanh Y lâu.

Lục Tiểu Phụng cười gượng:

- Nếu không phải tại y, thì bây giờ tại hạ không vướng vào những chuyện phiền phức này, những rắc rối do y mang lại cho tại hạ còn nhiều hơn tất cả những bằng hữu khác.

- Y cũng là bạn của ngươi?

- Phải!

- Thần Tiên bài ấy là do ai mướn y chế tạo? Ngươi có hỏi thử y chưa?

- Chưa hỏi!

- Tại sao?

- Bởi vì tại hạ không gặp y nói chuyện ít ra cũng

hai năm rồi.

- Ngươi với y là bạn, mà đôi bên không nói chuyện với nhau sao?

Lục Tiểu Phụng cười gượng:

- Tại vì y là một tên khốn, tại hạ hình như cũng không kém!

Cô Tùng lão cười nhạt:

- Nếu có người tin lời của ngươi, thì mới thật là một kẻ ngu dại!

- Tiên sinh không tin à?

- Không cần biết Thần Tiên bài ấy là thật hay giả, ta muốn tận mắt xem thử.

- Tại hạ đã nói nếu tiên sinh nhất định muốn

xem, tại hạ sẽ tìm lại ngay!

- Tìm ở đâu ra?

- Ngay ở đây!

- Ngay trong căn phòng này?

- Bây giờ có thể chưa có, nhưng chờ thổi tắt đèn, niệm vài câu thần chú, đốt đèn lên lại, thì ngọc bài nhất định sẽ nằm trên bàn.

Lam Hồ Tử bật cười, Phương Ngọc Phi cũng cười, chuyện hoang đường như vậy có ma mới tin được.

Phương Ngọc Hương cũng bật cười nói:

- Công tử thật sự nghĩ rằng có người tin những lời ma quỉ nhảm nhí đó à?

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Ít nhất cũng có một người tin.

- Là ai?

Cô Tùng lão bỗng nhiên đứng dậy, thổi tắt một ngọn đèn, miệng nói:

- Là ta!

Trong phòng thắp ba ngọn đèn, vừa thổi tắt cả ba, căn phòng vì nằm dưới đất nên giờ tối đen như mực, đưa bàn tay trước mắt cũng không thấy.

Trong bóng tối, chỉ nghe Lục Tiểu Phụng lẩm nhẩm mấy câu, giống như niệm thần chú, nhưng nghe kỹ thì giống như đang lập đi lập lại một địa danh:

"Ở cửa sông, Đồng Đức Đường, tiệm của Bằng gia, lão mù Bằng nhị... "

Bất kể Lục Tiểu Phụng niệm thứ gì, trong bóng tối tiếng của chàng quả thực nghe rất thần bí quái dị. Mọi người nghe được tiếng tim đập của nhau, có người tim đập mỗi lúc một nhanh, tựa như trở nên hồi hộp hơn, rất tiếc trong phòng quá tối nên không đoán được người này là ai.

Nhịp tim càng đập nhanh, Lục Tiểu Phụng càng niệm nhanh, niệm tới niệm lui chẳng biết bao nhiêu lần, đột nhiên chàng hô lớn:

- Đốt đèn!

Ánh lửa lóe lên, một ngọn đèn được thắp sáng, dưới ánh đèn quả nhiên có một miếng ngọc bài nằm trên bàn. Ánh ngọc trông rất dịu, trong khi mặt người nào người nấy đều tái xanh cả. Trong mắt mỗi người đều lộ vẻ kinh ngạc.

Lục Tiểu Phụng đắc ý mỉm cười nhìn mọi người,

đột nhiên nói:

- Bây giờ các vị có phải đã tin những lời ma quỷ của tại hạ?

Phương Ngọc Hương thở ra một hơi:

- Đúng ra tôi phải tin công tử, vì công tử đúng là một quỷ sống!

Cô Tùng lão lạnh lùng nói:

- Nhưng ngọc bài này không phải quỷ, chẳng thể nào từ bên ngoài bay vào được.

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Dĩ nhiên là không.

- Vậy làm sao ngọc bài xuất hiện?

Lục Tiểu Phụng cười đáp:

- Chuyện này tiên sinh không cần biết, nếu tiên sinh hỏi nhiều quá, không chừng ngọc bài lại bỗng nhiên bay mất!

Ngọc bài dĩ nhiên chẳng thể nào tự bay đi, cũng như không thể nào tự bay vào, nhưng Cô Tùng lão cũng không hỏi thêm. Lão đòi ngọc bài, giờ đã có thì cần gì hỏi thêm chi nhiều. Cô Tùng lão chăm chú nhìn ngọc bài trên bàn, nhưng vẫn chưa đưa tay đụng đến.

Ngọc bài này được trao từ tay Ngọc Thiên Bảo cho Lam Hồ Tử, bị Lý Hà trộm mất, lại bị Trần Tịnh Tịnh đánh tráo, sau đó qua tay Sở Sở, Lục Tiểu Phụng, và Đinh Hương Di, đến cuối cùng không biết lọt vào tay ai?

Dưới ánh đèn, màu ngọc vẫn tinh khiết tươi sáng, nhưng kỳ thực nó đã nhuốm máu tươi, máu của mười mạng người, những kẻ này vì ngọc bài mà chết, có đáng chăng?

Cô Tùng lão bất chợt thở ra một hơi dài:

- Những kẻ kia xem ra chết oan mạng quá!

Lam Hồ Tử hỏi:

- Những kẻ nào?

- Những kẻ chết vì muốn sở hữu La Sát bài.

- Ngọc bài này là thật hay giả?

- Là đồ giả!

Cô Tùng lão chậm rãi nói tiếp:

- Nét điêu khắc trên mặt ngọc bài tuy rất giống thật, nhưng chất ngọc thì kém vật thật rất xa.

Lam Hồ Tử im lặng rất lâu, mới quay qua chăm chú nhìn Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Đây có đúng là ngọc bài mà công tử đoạt từ tay Trần Tịnh Tịnh?

Lục Tiểu Phụng gật đầu.

Lam Hồ Tử thở dài, nói nho nhỏ:

- Trần Tịnh Tịnh còn trẻ thế, lại rất thông minh, đúng ra nàng hãy còn một tương lai rất tốt, chỉ vì món đồ giả không đáng một xu mà mất mạng, có được gì mà nàng phải làm vậy?

Lục Tiểu Phụng lên tiếng:

- Trần Tịnh Tịnh làm như thế chỉ vì nàng không hề nghĩ là La Sát bài này lại là đồ giả.

Lam Hồ Tử đồng ý.

Lục Tiểu Phụng nói tiếp:

- Trần Tịnh Tịnh là một người rất cẩn thận tỉ mỉ, nếu như có chút nghi ngờ thì nàng quyết chẳng mạo hiểm. Lần này nàng chẳng chút hoài nghi, vì nàng biết ngọc bài này là do Lý Hà trộm được của các hạ tại đây, lúc ấy có thể nàng cũng có mặt.

Lam Hồ Tử cất tiếng than:

- Nhưng Trần Tịnh Tịnh lại quên mất là chính Lý Hà cũng là một người rất cẩn thận tỉ mỉ.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Các hạ cho là chính Lý Hà cũng đã tráo ngọc bài sao?

- Chứ công tử nghĩ không phải à?

- Ta chỉ biết Đinh Hương Di và Trần Tịnh Tịnh từ nhỏ đã ở với Lý Hà, không ai hiểu rõ Lý Hà hơn họ, ý tứ của Lý Hà dĩ nhiên họ không thể đoán sai.

- Họ biết ý Lý Hà thế nào?

- Lý Hà chỉ biết tiền và nam nhân, đối với những thứ khác không mấy hứng thú, cho nên quyết chẳng mạo hiểm rao bán đồ giả mà gây thêm phiền phức.

- Nói như vậy công tử cho là La Sát bài mà Lý Hà lấy trộm đã là đồ giả?

- Đúng vậy!

- Nếu vậy đồ thật ở đâu?

Lục Tiểu Phụng mỉm cười:

- Đơn giản như vậy mà các hạ không biết sao? La Sát bài trong tay Lý Hà là đồ giả, của Trần Tịnh Tịnh cũng là đồ giả, vậy thì đồ thật dĩ nhiên còn nằm trong tay các hạ.

Lam Hồ Tử bật cười. Y là một người nho nhã nên

lúc cười cũng rất thanh lịch, chỉ có điều khi cười, lúc nào y cũng chỉ nhìn vào đôi tay của mình chứ không nhìn kẻ khác. Đôi tay của y phải chăng cũng giống như ngọc bài trên bàn? Bề ngoài tuy trắng trẻo sạch sẽ, nhưng thực chất đã đẫm máu người?

Lục Tiểu Phụng nói tiếp:

- Các hạ cố ý tạo ra cơ hội để Lý Hà đánh cắp ngọc bài giả...

Lam Hồ Tử mỉm cười ngắt lời Lục Tiểu Phụng:

- Tại sao tại hạ phải làm như vậy?

- Đây chính là mấu chốt quan trọng nhất trong kế hoạch của các hạ, Lý Hà có mắc mưu thì kế hoạch của các hạ mới có thể thực thi từng bước một.

Trên bàn có để bình rượu. Lam Hồ Tử rót đầy một chén rượu, cầm gọn trong lòng hai bàn tay để làm

ấm rượu trong chén, sau đó mới từ từ nhắm từng chút. Mỗi cử chỉ của y đều rất tao nhã, phong thái ung dung, tựa như đang nghe người khác kể một câu chuyện lý thú.

- Các hạ đã chán ghét Lý Hà từ lâu bởi vì bà ấy già rồi, lại có nhu cầu gần nam nhân quá nhiều, nên các hạ lợi dụng cơ hội này để khiến bà ấy tự bỏ đi xa thật xa mà vĩnh viễn sẽ không dám gặp các hạ, đây là bước thứ nhất trong kế hoạch của các hạ.

Lam Hồ Tử hớp nhẹ một ngụm rượu, than nhẹ:

- Rượu ngon!

- Các hạ đã biết liên hệ giữa Lý Hà và Đinh Hương Di, biết chắc Lý Hà nhất định sẽ đi tìm Hương Di, đây cũng là một phần kế hoạch, bởi vì các hạ đã từ lâu nghi ngờ Hương Di ngoại tình, nên nhận cơ hội này dò xét nàng để tìm ra gian phu là ai.

Lam Hồ Tử bật cười:

- Tại sao tại hạ phải dò xét Hương Di? Nàng đâu phải vợ của tại hạ!

Lục Tiểu Phụng cười hỏi ngược lại:

- Chẳng phải sao?

- Chồng nàng là Phi Thiên Ngọc Hổ, đâu phải là tại hạ.

Lục Tiểu Phụng chăm chú nhìn Lam Hồ Tử, nói từng chữ một:

- Phi Thiên Ngọc Hổ là ai? Phải chăng là các hạ?

Lam Hồ Tử cười ha hả, như thể chưa bao giờ nghe một chuyện tức cười như thế, y cười đến độ sặc văng cả rượu ra.

Lục Tiểu Phụng chậm rãi tiếp tục:

- Phi Thiên Ngọc Hổ là một nhân vật có dã tâm rất lớn, không muốn chia thiên hạ với Tây phương La Sát giáo, thế nhưng lần này y không thèm nhúng tay vào việc tranh đoạt La Sát bài, vì y đã biết La Sát bài mà mọi người đang tranh dành là đồ giả.

Lam Hồ Tử vẫn còn cười, nhưng bỗng nhiên chén rượu trong tay kêu "rắc" một tiếng, đã bị bóp nát vụn.

- Đinh Hương Di không hề biết Phi Thiên Ngọc Hổ chính là Lam Hồ Tử, vì bộ mặt Lam Hồ Tử mà nàng nhìn thấy là bộ mặt của một đại hán rậm râu. Trước nay nàng không nghi ngờ gì, vì cũng như đa số thiên hạ, ai cũng nghĩ rằng Lam Hồ Tử đương nhiên có để râu, nếu không tại sao gọi là Lam Hồ Tử?

Lục Tiểu Phụng âm trầm nói tiếp:

- Người biết được bí mật của các hạ có lẽ chỉ có mình Phương Ngọc Hương, mà có thể mãi về sau này cô ấy mới khám phá ra được.

Phương Ngọc Hương chẳng tỏ vẻ gì khác lạ, nàng từ từ đứng lên lấy trong chiếc tủ kê phía sau ra một chén rượu bằng vàng, dùng một chiếc khăn lụa trắng muốt lau chén sạch sẽ, sau đó mới rót rượu vào chén đưa cho Lam Hồ Tử. Lam Hồ Tử khẽ cầm lấy tay nàng, ánh mắt bỗng dịu trở lại.

- Các hạ đội lốt Lam Hồ Tử, đúng ra rất khó bị lộ chân tướng. Khi Phương Ngọc Hương biết được sự thật, các hạ vốn có thể giết cô ấy bịt miệng, nhưng các hạ không nỡ xuống tay bởi vì cô ấy quả thật rất đẹp. Các hạ lại sợ cô ấy ganh tức rồi tiết lộ bí mật của các hạ, nên chỉ có cách cho bốn nữ nhân kia đi hết.

Phương Ngọc Phi tự nãy giờ vẫn đứng bên cạnh yên lặng lắng nghe, lúc này đột nhiên xen vào hỏi

một câu không nên hỏi:

- Cả ngươi cũng thừa nhận cái lốt Lam Hồ Tử của y là một cách che giấu rất tài tình, vậy ngươi làm sao phát hiện ra được?

Sắc mặt Lam Hồ Tử biến hẳn, Phương Ngọc Phi hỏi câu này, chẳng khác nào thừa nhận y cũng biết Lam Hồ Tử và Phi Thiên Ngọc Hổ là một người.

Lục Tiểu Phụng cười nhẹ trả lời:

- Một kế hoạch dù kín đến đâu cũng khó tránh có chỗ sơ hở. Đúng ra Phi Thiên Ngọc Hổ không nên bảo ngươi và Phương Ngọc Hương đi bắt Đinh Hương Di, nếu nàng chẳng phải là vợ y, y chẳng bao giờ bảo ngươi hạ độc thủ với nàng như thế.

Trong mắt Phương Ngọc Phi bỗng hiện lên nỗi đau khổ, y từ từ cúi đầu không nói gì.

Lam Hồ Tử bất chợt cười nhạt:

- Tại sao công tử cho là tại hạ bảo hắn đi? Sao công tử biết chắc Phi Thiên Ngọc Hổ không phải là hắn?

Câu trả lời của Lục Tiểu Phụng rất đơn giản nhưng rõ ràng:

- Bởi vì tại hạ và hắn là bạn lâu năm.

Lam Hồ Tử làm thinh.

Lục Tiểu Phụng bỗng nở nụ cười:

- Tại hạ còn có một người bạn, các hạ cũng biết người đó, hình như các hạ đã từng thua người đó mấy trăm lượng bạc.

Lam Hồ Tử hỏi:

- Ý công tử nói là Triệu Quân Võ?

Lục Tiểu Phụng gật đầu:

- Lam Hồ Tử mà y nhìn thấy, cũng là một đại hán để râu đầy mặt, người khác nhìn thấy cũng giống như vậy.

Lam Hồ Tử lạnh lùng tiếp lời:

- Nhưng Lam Hồ Tử mà công tử nhìn thấy lại không có râu.

- Bởi vì các hạ cũng biết, có một số người có mắt rất tinh, một hạt cát cũng không giả được, huống hồ là cả một hàm râu giả.

- Công tử là loại người này?

- Chẳng phải chính các hạ cũng thuộc loại người này?

Lam Hồ Tử lạnh lẽo cười.

- Chẳng những các hạ đã biết Đinh Hương Di có tư tình, mà còn biết cả tình nhân của nàng là ai. Các hạ làm như thế, không những mượn dịp hạ sát bọn họ, mà còn chuyển mục tiêu của kẻ khác.

Cô Tùng lão đột nhiên xen vào:

- Ngươi nói kẻ khác, đương nhiên là chúng ta.

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Chính thế!

Cô Tùng lão hỏi:

- Còn ngươi?

Lục Tiểu Phụng cười gượng:

- Tại hạ chẳng qua là một con rối bị y lợi dụng

để múa may, cũng giống như một số người khi đi săn chồn thường cố ý thả ra một con thỏ.

Người nào tự ví mình là một con thỏ nhử mồi, dĩ nhiên trong lòng bực tức lắm. Bất kể là ai, khi phát giác ra chính mình bị người lợi dụng, hẳn khó chịu vô cùng.

Cô Tùng lão nói:

- Con thỏ chạy loạn xạ phía trước, bất kể là chạy hướng nào, con chồn cũng đuổi theo phía sau.

Lục Tiểu Phụng tiếp lời:

- Tiên sinh thấy y phí công làm bao nhiêu việc, chỉ là để nhờ tại hạ đi thu hồi La Sát bài dùm cho y, như thế dĩ nhiên tiên sinh sẽ không nghi ngờ là La Sát bài lại nằm trong tay y.

Cô Tùng lão gật đầu.

- Tại hạ có thu hồi được La Sát bài hay không, lệnh bài thu hồi lại có là đồ thật hay giả, những chuyện này chẳng can dự gì đến y, vì y đã đổ mọi trách nhiệm lên đầu tại hạ.

Cô Tùng lão nói:

- Nếu La Sát bài có bị mất, hay là đồ giả, thì dĩ nhiên người mà chúng ta tìm là ngươi, chứ không phải là y.

Lục Tiểu Phụng than dài:

- Chúng ta đi mất một vòng thật xa, trên đường đi hứng gió Tây Bắc lạnh thấu xương, trong khi đó y lại ngồi ở đây chờ bên lò sưởi ấm áp sung sướng, chờ đến qua ngày mồng bảy tháng giêng, lúc ấy dù có người biết được bí mật của y thì cũng trơ mắt mà ngó thôi!

Cô Tùng lão tiếp:

- Vì lúc ấy y đã trở thành Tân giáo chủ của Tây phương La Sát giáo.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Lúc đó, y vừa là Giáo chủ La Sát giáo, vừa là Tổng bang chủ Hắc Hổ bang, rất tiếc là...

Cô Tùng lão lãnh đạm nói:

- Rất tiếc bây giờ y chưa là gì cả. Bây giờ y chỉ là một con cá mắc lưới.

Lam Hồ Tử bỗng thở dài:

- Thật là đáng tiếc, quá đáng tiếc!

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Các hạ cảm thấy tiếc điều gì?

Lam Hồ Tử nói:

- Tại hạ tiếc là chúng ta đều đui mắt cả.

- Chúng ta?

- Ý tại hạ muốn nói chúng ta là tại hạ và công tử.

- Là ta?

- Chỉ có người đui mới chọn lầm bạn.

- Ta chọn lầm bạn?

- Lầm to!

- Còn các hạ?

- Tại hạ càng mù quáng hơn công tử, vì chẳng những chọn lầm bạn, mà còn cưới lầm vợ nữa!

Chưa nói dứt mấy chữ "cưới lầm vợ", Lam Hồ Tử

đã vươn tay nhanh như chớp chụp lấy cổ tay Phương Ngọc Hương, gằn giọng nói:

- Đưa đây!

Gương mặt xinh đẹp của Phương Ngọc Hương vì sợ quá trở nên tái xanh:

- Thiếp không biết La Sát bài thật ở đâu, làm sao đưa cho phu quân được?

Lam Hồ Tử nói:

- Ta không đòi La Sát bài, ta cần...

- Phu quân cần gì?

Lam Hồ Tử không đáp, không mở miệng, thậm chí hơi thở của y cũng ngừng lại, tựa như bỗng nhiên có một đôi tay vô hình bóp chặt cổ họng của y. Gương mặt vốn rất thản nhiên của y, bỗng co rút

nhăn lại, hiện lên một màu xanh xám kinh dị khó diễn tả được.

Phương Ngọc Hương kinh hãi nhìn Lam Hồ Tử, lắp bắp:

- Phu quân... chàng... chàng cần gì?

Lam Hồ Tử mím chặt môi, mồ hôi tuôn ra như mưa.

Ánh mắt của Phương Ngọc Hương đầy vẻ dịu hiền, thương xót:

- Thiếp là vợ chàng, chàng cần gì thiếp đưa, đừng giận dữ như thế!

Lam Hồ Tử trừng trừng nhìn Phương Ngọc Hương, khóe mắt đột nhiên bật ứa máu, máu từ khóe miệng, mũi, tai cùng chảy ra một lúc. Máu tươi mới chảy ra, nhưng chẳng phải màu máu đỏ, mà là một

màu xanh xám quái dị. Cả thân người y ngồi không vững, ngã chúi ra phía sau.

Phương Ngọc Hương giựt nhẹ tay, thoát khỏi vòng tay của Lam Hồ Tử, Phương Ngọc Phi cũng vội bước đến đỡ lấy Lam Hồ Tử.

- Ngươi làm sao vậy? Ngươi...

Hai người ngưng tiếng hỏi, vì họ biết người chết không trả lời được.

Một Lam Hồ Tử mới xuất thủ nhanh như chớp lúc nãy, bỗng chốc biết thành một xác chết. Thế nhưng đôi mắt trợn trừng của y, như vẫn còn trừng trừng nhìn Phương Ngọc Hương, ánh mắt như hàm chứa đầy nỗi oán hận.

Phương Ngọc Hương nhìn Lam Hồ Tử, lui dần từng bước, lệ tuôn như suối:

- Chàng tội gì phải làm như vậy?... tội gì...?

Giọng của nàng nghe thật ai oán:

- Mọi chuyện chưa ngã ngũ, chàng tội gì phải tự tìm cái chết?

Trong phòng không có tiếng ai khác, chỉ có tiếng kể lể nho nhỏ của Phương Ngọc Hương. Mọi người đều chưng hửng. Lam Hồ Tử giờ đã chết, diễn biến này quả ngoài sức tưởng tượng của mọi người. Điều kỳ lạ là Lục Tiểu Phụng xem ra chẳng ngạc nhiên, thậm chí chẳng tỏ vẻ kinh ngạc gì cả.

Người tỏ vẻ khó chịu là Cô Tùng lão, lão nói nhỏ nhỏ:

- La Sát bài thật còn nằm trong tay y, nhất định là y giấu ở một nơi rất bí mật, chỉ có mình y biết thôi, nhưng bây giờ y chết rồi...

Lục Tiểu Phụng bỗng lên tiếng:

- Y có chết hay không cũng chẳng sao. Bí mật của y chẳng phải chỉ mình y biết.

Cô Tùng lão hỏi:

- Còn ai khác biết?

Lục Tiểu Phụng điềm nhiên đáp:

- Còn tại hạ!

Cô Tùng lão vụt đứng dậy, lại từ từ ngồi xuống, thần sắc trấn định lại, chậm rãi nói:

- Ngươi biết y giấu La Sát bài ở đâu?

- Y là một người âm trầm nham hiểm, người như vậy thường rất đa nghi, cho nên y chỉ tin chính mình.

- Ý ngươi nói La Sát bài nằm trên mình y?

- Chắc chắn là thế!

Cô Tùng lão vụt đứng dậy bước tới phía xác Lam Hồ Tử.

Lục Tiểu Phụng bỗng nói tiếp:

- Bây giờ tiên sinh có tìm trên mình y cũng không còn nữa.

Cô Tùng lão nói:

- Nhưng ngươi lúc nãy mới nói là La Sát bài chắc chắn có trên mình y.

- Lúc nãy là lúc nãy, bây giờ là bây giờ, trong một khoảnh khắc cũng có thể xảy ra nhiều chuyện.

- Cho nên lúc nãy La Sát bài tuy có trên mình y, nhưng bây giờ không còn nữa!

- Chắc chắn không còn nữa!

- Vậy thì bây giờ La Sát bài ở đâu?

Lục Tiểu Phụng đột nhiên quay qua nhìn Phương Ngọc Hương, từ từ đưa tay ra:

- Cô mau đưa đây!

Phương Ngọc Hương cắn môi căm hận nói:

- Cả mạng sống phu quân ta cũng bị ngươi lấy đi, ngươi còn muốn lấy gì nữa?

- Lúc nãy y bảo cô đưa ra, không phải là đưa La Sát bài, bởi vì lúc ấy La Sát bài vẫn còn nằm trên mình y. Cái mà y đòi là giải dược.

- Giải dược?

Lục Tiểu Phụng cười nhẹ, cầm lấy chén rượu

bằng vàng mà Lam Hồ Tử lúc nãy đã uống, nói:

- Lam Hồ Tử vốn là một người rất cẩn thận, bất cứ ai muốn hạ độc y không phải dễ, nhưng lần này...

Phương Ngọc Hương hỏi:

- Lần này chẳng lẽ phu quân ta bị hạ độc chết sao?

Lục Tiểu Phụng gật đầu đáp:

- Bởi vì y quên mất một điều. Y quên rằng chén rượu này là do cô đưa cho y, lại dùng khăn của cô lau qua một lần.

Lục Tiểu Phụng nhìn chiếc khăn lụa của Phương Ngọc Hương, chậm rãi nói tiếp:

- Y quên rằng trong rượu tuy không có độc, trong chén tuy không có độc, nhưng trên chiếc khăn

của cô có tẩm chất độc.

Phương Ngọc Hương im lặng, một lúc lâu sau nàng mới nói nhỏ:

- Ta chỉ muốn hỏi ngươi một điều, một người như Phi Thiên Ngọc Hổ có đáng giết chăng?

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Đáng giết!

- Nếu vậy ta giết y cũng không có gì đáng cho ngươi trách.

- Ta không có ý trách cô, ta chỉ muốn cô đưa đồ thôi.

- Đưa cái gì?

- Đưa La Sát bài!

- La Sát bài? Ta có giữ La Sát bài bao giờ?

- Đúng ra thì quả thật cô không có giữ, nhưng bây giờ thì có đấy! Ta muốn phiến ngọc bài mà lúc nãy cô vừa mới lén lấy được trên mình Lam Hồ Tử.

Phương Ngọc Hương im lặng một lúc, bèn thở dài:

- Xem ra Lục Tiểu Phụng quả không hổ danh Lục Tiểu Phụng, bất cứ chuyện gì cũng khó qua mặt ngươi được.

Lục Tiểu Phụng mỉm cười:

- Cũng có lúc mắt tại hạ cũng như mù, nhưng may là thông thường thì vẫn sáng.

Phương Ngọc Hương cắn môi, nhìn Lục Tiểu Phụng, lại nhìn Tuế Hàn tam hữu, cuối cùng nàng dậm chân nói:

- Được thôi, đưa thì đưa, giữ vật này chỉ thêm xui!

Phương Ngọc Hương quả thật đưa ra một phiến ngọc bài trắng bóng, chất ngọc cao hơn phiến ngọc kia rất nhiều.

Ngọc bài vừa rớt xuống bàn, Cô Tùng lão phất ống tay áo cuốn ngang thu lấy ngay.

Lục Tiểu Phụng mỉm cười nhìn Cô Tùng lão nói:

- Bích ngọc hoàn cố chủ, may mà không hỏng việc.

Cô Tùng lão đáp:

- Ân oán từ trước nay, bích ngọc này giải hóa.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Đa tạ!

Cô Tùng lão đáp lễ:

- Đa tạ!

Phương Ngọc Hương sa sầm nét mặt, lạnh lùng nói:

- Phi Thiên Ngọc Hổ đã chết, La Sát bài đã hoàn lại các ngươi, sao các ngươi chưa đi?

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Cô đuổi chúng ta đi à?

Phương Ngọc Hương cắn môi nói:

- Chẳng lẽ ngươi còn muốn đòi thứ khác, đòi cả người của ta à?

Lục Tiểu Phụng cười đáp:

- Muốn thì dĩ nhiên là muốn, nhưng tại hạ có một câu hỏi.

- Hỏi gì?

- Cô có thật là người chăng?

Phương Ngọc Hương bật cười, Lục Tiểu Phụng cũng cười. Chàng phá cười lớn bước ra ngoài, bỗng lại quay đầu lại vỗ vai Phương Ngọc Phi, nói:

- Trần Tịnh Tịnh là một cô gái rất thông minh, ngươi đã thích cô ấy thì nên chăm sóc cho cô ấy đầy đủ.

Phương Ngọc Phi hỏi:

- Trần Tịnh Tịnh? Trần Tịnh Tịnh nào?

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Dĩ nhiên là Trần Tịnh Tịnh mà chúng ta đều biết!

- Nếu vậy ngươi cũng phải biết là nàng đã chết trong vụ cháy nhà rồi!

- Nàng không chết! Trong đám lửa quả thật có một bộ xương của nữ nhân, nhưng không phải là Trần Tịnh Tịnh!

- Không phải sao?

- Trần Tịnh Tịnh bị trúng ba mũi thấu cốt châm của Sở Sở, mà trên xương của nữ nhân đó không có mũi châm nào cả. Không lý khi ngươi phóng hỏa đốt chết người, còn có thời gian lấy ám khí ra hay sao?

Phương Ngọc Phi gượng cười:

- Ta không có khả năng đó!

- Bởi vậy người bị chết cháy không phải là Trần Tịnh Tịnh.

Phương Ngọc Phi miễn cưỡng hỏi:

- Người chết không phải là Trần Tịnh Tịnh, vậy nàng đi đâu rồi? Phải chăng được ai đem đi?

Lục Tiểu Phụng cười nói:

- Thì ngươi đem nàng đi chứ ai!

Phương Ngọc Phi làm thinh.

- Đúng ra ta không nghi ngờ điểm này, nhưng ngươi đã làm một việc dư thừa, ngươi không nên giết chết thằng nhỏ ấy.

Phương Ngọc Phi cúi đầu nhìn bàn tay của mình.

- Dĩ nhiên ngươi cũng biết đứa bé ấy thuộc loại ngố, chắc chắn không nhận diện ngươi được, nhưng ngươi vẫn mạo hiểm giết nó bịt miệng, vì ngươi sợ nó sẽ nói cho ta biết là a di chưa chết, tuy nó ngố, nhưng vẫn có thể nhận biết điều này.

Phương Ngọc Phi hỏi:

- Ngươi bắt đầu nghi ngờ từ lúc ấy?

- Ta nghi ngờ nên mới vào tìm, mới biết bộ xương nữ nhân kia chẳng phải là Trần Tịnh Tịnh!

- Nhưng ngươi không thể chứng minh được là ta đã mang Trần Tịnh Tịnh đi!

- Vì thế ta mới nhờ Triệu Quân Võ đi dò xét một chuyện.

- Chuyện gì?

- Lúc ấy Trần Tịnh Tịnh bị thương khá nặng, ngươi muốn cho nàng sống được, thì phải đem nàng đi trị thương, thầy thuốc chữa được loại thương tích của nàng không có mấy người!

Phương Ngọc Phi nói:

- Trong vòng mấy trăm dặm quanh đây, có lẽ chỉ có một người!

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Chắc chắn chỉ có một người, ở cửa sông, Đồng Đức đường, tiệm của Bằng gia, lão mù Bằng nhị. Điều đặc biệt là vì lão mù nên dĩ nhiên không nhận diện ngươi được.

Phương Ngọc Phi thản nhiên đáp:

- Có lẽ nhờ điểm đó mà lão còn sống sót.

- Nhưng rất tiếc loại thấu cốt châm mà Trần Tịnh Tịnh bị trúng phải là một loại độc môn ám khí rất hiếm. Cho nên Triệu Quân Võ đi dò la thử là biết ngay được mọi chuyện. Do đó có thể nói, Đinh Hương Di bị ngươi hạ sát, mà tình nhân của nàng cũng chính là ngươi.

- Sao?

- Bởi vì phiến ngọc bài mà ta đưa cho Đinh Hương Di xem, đã rơi vào tay ngươi, nên khi nãy ta nói đến lão mù Bằng nhị, là ngươi chịu đưa ngọc bài ra ngay.

Lục Tiểu Phụng mỉm cười nói tiếp:

- Ta niệm câu thần chú đó, đối với người khác chẳng có công hiệu gì, nhưng đối với ngươi lại là một sự đe dọa.

Phương Ngọc Phi nói:

- Cứu người vốn là một việc tốt không phải chuyện mất mặt, tại sao ta phải sợ ngươi hăm dọa?

- Bởi vì ngươi sợ có người biết chuyện.

- Ta... ta sợ ai biết?

Lục Tiểu Phụng cười nhẹ, quay sang nhìn Phương Ngọc Hương.

Mặt Phương Ngọc Hương tái xanh.

Lục Tiểu Phụng vỗ vai Phương Ngọc Phi mỉm cười nói:

- Lúc nãy ta đã nói, Trần Tịnh Tịnh quả là một cô gái rất dễ thương, chẳng những thông minh xinh đẹp, lại dịu dàng biết điều, ngươi đã mạo hiểm cứu nàng, thì phải đối đãi đàng hoàng với nàng, có đúng không?

- Đúng, đúng quá đi!

Phương Ngọc Phi cười, Lục Tiểu Phụng cũng mỉm cười, nhưng hai nụ cười chẳng giống nhau chút nào!

Lục Tiểu Phụng vừa bước đi ra, Phương Ngọc Hương đột nhiên lớn giọng kêu:

- Ngươi khoan đi!

Lục Tiểu Phụng dừng lại.

- Ngươi còn quên một chuyện.

- Sao?

- Ngươi còn quên tặng cho hắn một thứ.

Phương Ngọc Hương nói "hắn" tức là Phương Ngọc Phị Nàng đang nhìn Phương Ngọc Phi, lúc

trước mỗi khi nhìn y, ánh mắt nàng lúc nào cũng có vẻ cười ngọt ngào thân mật, nhưng bây giờ trong mắt nàng chỉ chứa đầy đau khổ, ghen tuông, oán hận, một thứ tình cảm ghen hờn điên dại.

Phương Ngọc Hương nói từng chữ:

- Ngươi còn quên tặng cho hắn một cái trung tiện!

Ánh đèn trong phòng bỗng yếu đi, không khí im lặng ngột ngạt như trong hầm mộ.

Phương Ngọc Phi đứng đấy bất động, mặt vẫn thản nhiên không chút tình cảm, nhưng chẳng hiểu sao gương mặt vốn trông rất anh tuấn của y giờ trở nên âm trầm đáng sợ. Ngay cả Phương Ngọc Hương giờ cũng không dám nhìn y. Nàng quay sang Lục Tiểu Phụng, nói:

- Ta biết ngươi đã nói, ngươi sẽ tặng cho hắn!

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Ta có nói!

- Chắc không?

- Nhất định!

Phương Ngọc Hương đột nhiên bật cười lớn một cách điên loạn, cười đến chảy nước mắt. Nàng cầm chiếc khăn lụa lau mắt:

- Ta thà mù mắt, chứ không thể nào nhìn thấy ngươi đi theo con điếm ấy!

Nàng la khản tiếng, khóe miệng rướm máu, lại dùng khăn lụa chùi miệng:

- Thật ra ta cũng hiểu ngươi chỉ lợi dụng ta, nhưng ta không thể ngờ ngươi lại mê cô ả!

Nàng bắt đầu ho:

- Ngươi vẫn giấu ta, chỉ vì sợ ta tiết lộ bí mật của ngươi, chờ đến khi kế hoạch xong xuôi, thì ta kể như chết không đất mà chôn, bởi vì ta biết quá nhiều bí mật của ngươi, quá nhiều...

Nàng còn muốn nói thêm nữa, nhưng cổ họng của nàng tựa như bị bóp nghẹt. Bỗng chốc gương mặt xinh đẹp của nàng co quắp lại, những dòng máu màu xanh xám bắt đầu chảy ra.

Nàng ngã xuống, trúng trên thân mình của Lam Hồ Tử.

LỤC TIỂU PHỤNG

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Quyển 4
Chương 12

Kế Trung Chi Kế

Phương Ngọc Phi nhìn Phương Ngọc Hương ngã xuống, y vẫn bất động, sắc mặt thản nhiên.

Lục Tiểu Phụng không nén được tiếng thở dài, lẩm bẩm:

- Có những chuyện ta vốn chẳng nên nói, chỉ tiếc...

Phương Ngọc Phi bỗng cắt ngang:

- Chỉ tiếc ngươi đã nghi ngờ ta từ lâu!

Lục Tiểu Phụng gật đầu:

- Ngươi mới đích thực là Phi Thiên Ngọc Hổ, Lam Hồ Tử chẳng qua cũng chỉ là một con rối bị ngươi lợi dụng.

Phương Ngọc Phi nói:

- Ngươi cũng biết từ lâu là cô ấy không phải em gái ta.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Sở Sở, Trần Tịnh Tịnh, Đinh Hương Di, cả ba người và Phương Ngọc Hương đều sống với nhau từ nhỏ đến lớn, nhưng ta chưa hề nghe họ nhắc đến chuyện Phương Ngọc Hương có một người anh trai!

- Ngươi rất tinh tế.

- Ngươi biết được La Sát bài nằm trong tay Lam Hồ Tử nên bảo Trần Tịnh Tịnh xúi Lý Hà đánh cắp ngọc bài, sau đó dùng Phương Ngọc Hương làm mồi dụ ta mắc câu, lại lợi dụng Lý Hà để kéo Giả Lạc Sơn ra mặt, cuối cùng còn bắt Lam Hồ Tử thế mạng cho ngươi, như vậy toàn bộ tài sản của họ đương nhiên sẽ lọt vào tay ngươi.

Phương Ngọc Phi điềm nhiên nói:

- Ngươi cũng biết ta tiêu xài rất nhiều, phải nuôi nhiều nữ nhân, mà nữ nhân nào cũng biết phí tiền, nhất là loại thông minh xinh đẹp.

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Những nữ nhân này quả thật người nào cũng thông minh, nhưng đối với ngươi, họ chẳng qua chỉ là...

Phương Ngọc Phi tiếp lời:

- Chỉ là một bầy chó cái!

- Dù gì, ngươi có thể lợi dụng nhiều nữ nhân như thế, bản lãnh kể cũng không thấp, chỉ tiếc một điều...

Phương Ngọc Phi ngắt lời Lục Tiểu Phụng:

- Đáng tiếc là rốt cuộc ta vẫn bị nữ nhân hại!

- Người thật sự hại ngươi chẳng phải Phương Ngọc Hương.

- Không phải cô ấy thì là ai?

- Là Trần Tịnh Tịnh. Chỉ có nàng mới có khả năng hại ngươi, bởi vì ngươi chỉ thật lòng đối với nàng, nếu không phải vì nàng, làm sao ngươi lại để lộ ra nhiều bí mật như vậy?

Phương Ngọc Phi lặng thinh, mặt y tuy không tỏ lộ vẻ gì khác lạ, nhưng có thể nhìn ra được y đang cố gắng tự kiềm chế.

Lục Tiểu Phụng nói tiếp:

- Bằng vào một chút thật tâm này của ngươi, ta sẽ cho ngươi một cơ hội.

Phương Ngọc Phi hỏi:

- Cơ hội gì?

- Đối với những kẻ như ngươi, ta không cần nói đến đạo nghĩa giang hồ. Trong phòng này chúng ta có bốn người, nếu cả bốn chúng ta đồng xuất thủ thì ngươi chết là cái chắc!

Phương Ngọc Phi không phủ nhận điều này. Lục Tiểu Phụng lại nói:

- Nhưng bây giờ ta muốn cho ngươi một cơ hội quyết đấu công bình.

Phương Ngọc Phi hỏi:

- Chỉ có ngươi đấu với ta?

- Đúng vậy! Ta đấu với ngươi, một chọi một!

- Nếu ta thắng ngươi thì sao?

- Nếu ngươi thắng được ta, thì ta chết, ngươi tự do đi!

Phương Ngọc Phi nhìn qua Tuế Hàn tam hữu. Cô Tùng lão lạnh nhạt đáp:

- Nếu ngươi thắng được hắn, thì hắn chết, ngươi tự do đi!

- Ngươi không thay đổi chứ?

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Ta quyết chẳng nuốt lời!

Phương Ngọc Phi chợt cười lên:

- Ta biết vì sao ngươi muốn làm như vầy. Ngươi muốn chính tay ngươi giết ta chết.

Lục Tiểu Phụng không phủ nhận.

Phương Ngọc Phi mỉm cười:

- Ngươi tính sai rồi!

Lục Tiểu Phụng nói:

- Ta thường làm nhiều chuyện sai lầm, nhưng may là đôi lúc ngẫu nhiên cũng đúng được một lần.

- Nhưng lần này ngươi lầm rồi, lầm rất tai hại.

- Sao?

- Ngươi không thắng nổi ta đâu, chỉ cần ngươi động thủ là sẽ chết chắc!

Lục Tiểu Phụng bật cười. Phương Ngọc Phi nói tiếp:

- Ta biết rất rành võ công của ngươi, Linh Tê chỉ của ngươi dùng để đối phó với ta kỳ thực chẳng có hiệu lực gì cả, nhưng ta lại có phương pháp đối phó với ngươi.

Lục Tiểu Phụng mỉm cười, im lặng lắng nghe. Phương Ngọc Phi bỗng quay đi, một chút sau y quay lại, trên tay có thêm một đôi bao tay lấp lánh ánh bạc. Trên mặt đôi bao tay chẳng những có đầy gai nhọn tua tủa, mà còn cong cong như móng vuốt hổ.

Phương Ngọc Phi nói:

- Ta chế ra vật này đặc biệt để đối phó với ngươi, ngón tay của ngươi chỉ cần chạm nhẹ vào, bước chưa đầy ba bước là ngươi sẽ ngã lăn ra chết ngay!

Lục Tiểu Phụng cười hỏi:

- Ta có thể nào không chạm vào nó chăng?

- Không thể nào! Cách dùng ngón tay tiếp võ khí của kẻ địch đã thành thói quen của ngươi, một tập quán lâu năm nhất thời không thể sửa được, nhất là lúc đối đầu với những chiêu hiểm ác. Ta bảo đảm ngươi sẽ phải đối đầu với những chiêu hiểm ác.

Lục Tiểu Phụng nhìn bao tay bạc trong tay Phương Ngọc Phi, một lát sau chàng than dài:

- Nói như vậy, ta xem ra chết chắc rồi.

Phương Ngọc Phi nói:

- Ngươi vốn đã chết chắc rồi.

Giọng nói và thái độ của Phương Ngọc Phi tràn đầy tự tín, cao thủ khi giao đấu, có lòng tự tín thì như có thêm một võ khí rất đáng sợ, thậm chí đáng sợ hơn đôi bao tay bạc kỳ dị của y nữa. Nụ cười trên môi Lục Tiểu Phụng đã tắt.

Ngay lúc ấy Phương Ngọc Phi xuất thủ. Ánh ngân quang lóe sáng đến hoa mắt Lục Tiểu Phụng.

Những chiêu thức quỷ dị cơ hồ như quấn chặt tay chàng khiến chàng chẳng thể xuất thủ. Căn phòng này không rộng lớn nên Lục Tiểu Phụng gần như không có đường thối lui. Trên đời này chẳng có người nào là vĩnh viễn bất bại. Lục Tiểu Phụng cũng là người. Hôm nay có phải chàng sẽ bại tại nơi đây?

Cô Tùng lão chắp hai tay sau lưng, đứng xa xa trong góc lãnh đạm quan sát, đột nhiên lão hỏi Thanh

Trúc lão:

- Ngươi xem hắn phải chăng chắc chắn phải bại?

Thanh Trúc lão trầm ngâm:

- Đại ca thấy sao?

- Ta xem hắn sẽ phải bại!

Thanh Trúc lão than nhẹ:

- Thật không ngờ Lục Tiểu Phụng cũng có ngày bị người đánh bại.

Cô Tùng lão đáp:

- Ta nói người bại chẳng phải Lục Tiểu Phụng, mà là Phương Ngọc Phi.

Thanh Trúc lão kinh ngạc:

- Nhưng mà hiện tại gã họ Phương đang chiếm thượng phong.

- Chiếm thượng phong trước chỉ là ra sức lúc ban đầu, chứ cao thủ giao đấu phân thắng phụ ở chiêu tối hậu.

- Nhưng xem ra Lục Tiểu Phụng không còn khả năng hoàn thủ được.

- Hắn chẳng phải không còn khả năng, mà là không muốn.

- Tại sao?

- Hắn đang chờ.

- Chờ cơ hội tối hậu, để xuất chiêu tối hậu?

- Nói nhiều tất dễ thất ngôn, kẻ tận chiếm thượng phong sớm muộn gì cũng sẽ đến lúc sơ xuất.

- Đến lúc ấy chính là lúc Lục Tiểu Phụng có cơ hội xuất thủ?

- Đúng vậy!

- Cho dù có một cơ hội như thế, cũng chỉ thoáng qua trong nháy mắt!

- Dĩ nhiên!

- Đại ca nghĩ rằng hắn sẽ không lỡ cơ hội?

- Ta đoán hắn chỉ cần xuất một chưởng là trúng.

Hàn Mai lão vẫn im lặng lắng nghe, trong mắt lão phảng phất có ý cười chế nhạo, lúc này lão chợt cười nhạt nói:

- Rất tiếc mỗi người đều có lúc đoán sai.

Ngay lúc Hàn Mai lão vừa lên tiếng, Phương

Ngọc Phi đã dồn Lục Tiểu Phụng vào góc có ba lão đang đứng.

Không ai tưởng tượng được tốc độ đường kiếm của Hàn Mai lão, chẳng ai thấy rõ động tác vung kiếm của lão, chỉ thấy ánh kiếm lóe lên nhanh như chớp đâm thẳng vào lưng Lục Tiểu Phụng.

Thật là một đòn trí mạng!

Lục Tiểu Phụng phía trước mặt đã bị bức không hoàn thủ được, có lẽ chẳng ngờ được đòn trí mạng thật sự lại đến từ phía sau lưng.

Ngay phút sinh tử ấy, Lục Tiểu Phụng bỗng rùn mình lại, cả thân hình như đột nhiên rút lại. Kiếm quang như phi tiêu, một khi phát ra không thể thu hồi. Ánh kiếm xớt qua lủng áo Lục Tiểu Phụng, nhưng chưa trúng lưng chàng, mà tiếp tục bay ra phía trước đâm đến Phương Ngọc Phi.

Phương Ngọc Phi đập hai tay vào nhau, kẹp chặt thân kiếm. Ykhông có kịp tránh né, chỉ có nước xuất tuyệt kỹ này để tự cứu. Rất tiếc y quên là đối thủ của y không phải Hàn Mai lão, mà là Lục Tiểu Phụng.

Trong chớp mắt Lục Tiểu Phụng lướt đến sát Phương Ngọc Phi. Không ai thấy rõ chàng xuất thủ như thế nào, nhưng mọi người đều nhìn thấy giữa đôi mi Phương Ngọc Phi có thêm một lỗ nhỏ, máu tươi ứa ra chảy xuống.

Cả người Phương Ngọc Phi đứng sững cứng ngắc, trên ngực có cắm một thanh kiếm.

Kiếm của Hàn Mai lão!

Đòn trí mạng thật sự chẳng phải nhất chỉ diệu tuyệt thiên hạ của Lục Tiểu Phụng, mà là mũi kiếm này. Lục Tiểu Phụng điểm trúng mi tâm của Phương Ngọc Phi, y vội buông tay chặn kiếm, thế kiếm chưa

hết nên tiếp tục xuyên lủng ngực.

Hàn Mai lão dường như cũng đứng sững như hóa đá, mỗi người đều có lúc tính sai, nhưng lần này người tính sai chính là lão. Một kết thúc thật ngoài sức tưởng tượng!

Lục Tiểu Phụng nhìn vết thương nơi mi tâm của Phương Ngọc Phi, chậm rãi nói:

- Ta đã nói ta sẽ làm được!

Phương Ngọc Phi lờ đờ nhìn chàng, đôi mắt sắc bén như chim ưng đã hóa mờ đục, y nhếch môi cười, cố gắng nói:

- Ta vốn rất ngưỡng mộ ngươi, vì ngươi có bốn chân mày... nhưng bây giờ ngươi không bằng ta... vì ta có thêm một lỗ giữa hai chân mày nữa...

Y bỗng cất tiếng cười lớn, bước lui ra sau, mũi

kiếm vừa thoát khỏi lồng ngực, máu tuôn xối xả.

Tiếng cười của y ngưng bặt. Lúc y tắt thở, mũi kiếm trong tay Hàn Mai lão vẫn còn nhỏ máu. Sắc mặt Hàn Mai lão tái hẳn. Máu vấy trên mũi kiếm, tựa như không chỉ riêng của Phương Ngọc Phi, mà của cả chính lão nữa. Lão không dám ngước mặt nhìn hai lão Cô Tùng và Thanh Trúc, nhưng họ thì nhìn lão chằm chằm.

Cô Tùng lão chợt than:

- Ngươi nói không sai, mỗi người đều có lúc nhìn sai sự việc, ta đã nhìn lầm ngươi.

Thanh Trúc lão cũng than:

- Tại sao ngươi lại cấu kết với con người nham hiểm này? Tại sao ngươi có thể làm chuyện này được?

Hàn Mai lão đột nhiên la lớn:

- Vì ta không cam lòng một đời chịu nhịn dưới tay các ngươi.

Thanh Trúc lão nói:

- Chẳng lẽ ngươi lại cam tâm chịu ở dưới trướng Phương Ngọc Phi?

Hàn Mai lão cười gằn:

- Việc này nếu thành công, ta sẽ là Giáo chủ La Sát giáo, Phương Ngọc Phi làm chủ vùng quan nội, ta làm chủ vùng quan ngoại, La Sát giáo cùng Hắc Hổ đường liên kết, tất sẽ vô địch thiên hạ.

- Không lý ngươi quên mất tuổi tác của mình rồi sao? Chúng ta ẩn cư trên đỉnh Côn Luân đã hai mươi năm, chẳng lẽ vẫn chưa gột rửa được lòng tham của ngươi hay sao?

- Cũng vì ta đã già rồi, mấy chục năm qua chỉ sống những ngày tháng chán ngắt, cho nên ta muốn nhân lúc ta còn mạnh khỏe, làm một việc chấn động thiên hạ.

Cô Tùng lão lãnh đạm nói:

- Rất tiếc việc của ngươi đã không thành.

Hàn Mai lão cười nhạt:

- Bất kể ta thành công hay thất bại, từ nay ta sẽ không chịu nhịn dưới tay các ngươi nữa. Người chết dĩ nhiên không cần nhịn ai nữa.

Đêm tối. Con hẻm dài âm u, sương mù thê lương lạnh giá.

Lục Tiểu Phụng từ từ bước đi, hai lão Cô Tùng, Thanh Trúc chậm rãi đi bên cạnh chàng.

Ánh sao tắt dần như rơi rụng khỏi nền trời. Tâm tình của cả ba người rất nặng trĩu. Thành công đôi lúc không thể đem lại niềm vui đích thực.

Tuy thế thành công so với thất bại cũng đỡ hơn.

Đi ra khỏi con hẻm, bên ngoài vẫn một màn tối đen.

Cô Tùng lão bỗng hỏi:

- Ngươi đã đoán trước sẽ có chiêu kiếm từ phía sau đâm tới à?

Lục Tiểu Phụng gật đầu.

- Ngươi đã sớm biết lão ấy cấu kết cùng Phương Ngọc Phi?

Lục Tiểu Phụng lại gật đầu đáp:

- Tại hạ biết được vì họ đã đi sai một bước. Hôm đó, Hàn Mai lão đúng lý không nên bức bách Triệu Quân Võ đấu với tại hạ, lão làm như thể cố ý tạo cho Phương Ngọc Phi có cơ hội.

- À!

- Khi một người bị kẻ khác nói hết âm mưu của mình, đến lúc cùng đường, vốn không thể có vẻ tự tín như Phương Ngọc Phi khi nãy, trừ phi hắn còn có hậu thuẫn khác.

- Cho nên ngươi cố tình đặt mình vào tử địa, để làm lộ chỗ hậu thuẫn của hắn.

- Mỗi người chúng ta nên có lòng tự tín, nhưng tự tín quá mức không phải là chuyện hay.

- Cũng vì hắn cho là ngươi chắc chắn phải chết, cho nên mới không chết.

Lục Tiểu Phụng cười nói:

- Khi người ta gần sắp thành công, chính là lúc họ thiếu cẩn thận nhất.

Cô Tùng lão tiếp lời:

- Bởi vì hắn cho rằng chỉ đưa tay ra là thành công, nên thiếu cảnh giác, trở nên tự đại.

- Thế cho nên trên thế gian này những người thật sự thành công không có nhiều.

Cô Tùng lão trầm mặc một lúc lâu, bỗng lại hỏi:

- Ta còn một chuyện chưa thông.

- Tiên sinh cứ nói.

- Ngươi chưa từng thấy La Sát bài thật phải chăng?

- Tại hạ chưa từng thấy.

- Nhưng ngươi nhận ra được đồ giả?

- Đó là nhờ tay nghề của Chu lão bản, y là bạn của tại hạ nên tại hạ biết cố tật của y.

- Tật gì?

- Mỗi khi Chu Đình tái tạo nghệ phẩm, thường thích để lại một vết tích cho người khác đi tìm.

- Dấu vết gì?

- Ví dụ như khi ngụy tạo ngựa nước Hàn, y cố ý vẽ hình con bọ nhỏ lẫn trong bờm ngựa.

- Y ngụy tạo La Sát bài thì để lại vết tích gì?

- Mặt trái của La Sát bài, khắc hình chư thần chư ma, trong đó có một hình là thiên nữ tản hoa.

- Đúng vậy!

- Tại hạ nhận ra gương mặt của thiên nữ tản hoa trên ngọc bài giả.

- Làm sao nhận ra?

- Vì đó là gương mặt của vợ lão Chu.

Cô Tùng lão sắc mặt xám xanh, nói từng chữ:

- Vì vậy dĩ nhiên ngươi cũng nhận ra được là ngọc bài mà Phương Ngọc Hương lấy được trên mình Lam Hồ Tử cũng là đồ giả.

Lục Tiểu Phụng than dài:

- Tại hạ vốn không muốn nhìn, nhưng lại không nhịn được lỡ nhìn thấy nó trước khi tiên sinh thu hồi, cho nên... bây giờ tại hạ sắp bị xui xẻo.

- Xui xẻo gì?

- Xui xẻo kiểu Hàn Mai lão.

Cô Tùng lão âm trầm nhìn Lục Tiểu Phụng.

Lục Tiểu Phụng nói tiếp:

- Hàn Mai lão làm như thế, chỉ vì không chịu phục các vị, không muốn an phận tịch mịch, còn các vị thì sao?

Cô Tùng lão nín thinh không muốn trả lời.

- Hai vị nếu quả thật là ẩn sĩ cam sống thanh bần, tại sao lại gia nhập La Sát giáo? Nếu hai vị không có dã tâm làm Giáo chủ La Sát giáo, tại sao phải giết Ngọc Thiên Bảo?

Thanh Trúc lão biến sắc, gằn giọng:

- Ngươi nói gì?

Lục Tiểu Phụng điềm nhiên nói:

- Tại hạ chỉ nói ra một việc rất đơn giản. Nếu hai vị tận trung cùng La Sát giáo, tại sao không giết tại hạ để báo thù cho con trai của Giáo chủ quí giáo?

Chàng mỉm cười tự trả lời:

- Bởi vì hai vị cũng biết Ngọc Thiên Bảo chẳng phải bị tại hạ giết chết, tại hạ chưa hề thấy y, thật sự là ai hạ sát y, hai vị hẳn tự biết lấy.

Thanh Trúc lão lạnh nhạt nói:

- Nếu ngươi là kẻ thông minh thì không nên nói ra những lời đó.

- Tại hạ nói, vì không nói cũng sẽ bị xui xẻo. Tại hạ đã lỡ biết được ngọc bài kia là đồ giả, hai vị nếu

muốn dùng ngọc bài này đoạt lấy ngôi báu Giáo chủ La Sát giáo, chỉ có nước hạ sát tại hạ để bịt miệng.

Chàng lại thở ra:

- Bây giờ bốn bề không có ai, đúng là cơ hội tốt để hai vị ra tay, Tùng Trúc thần kiếm, song kiếm hợp bích, tại hạ dĩ nhiên chẳng phải đối thủ của hai vị.

Cô Tùng lão lạnh lùng nhìn Lục Tiểu Phụng, bỗng nói:

- Ngươi đã cho Phương Ngọc Phi một cơ hội, ta cũng có thể cho ngươi một cơ hội.

- Cơ hội gì?

- Bây giờ ngươi có thể trốn đi, chỉ cần lần này ngươi trốn được, thì chúng ta sẽ không tìm ngươi nữa.

- Tại hạ trốn cũng không thoát!

Cô Tùng Thanh Trúc hai lão ra vẻ như tùy tiện đứng đấy, nhưng chỗ đứng của mỗi người lại khéo như hai gọng kềm hãm Lục Tiểu Phụng vào giữa. Gọng kềm bây giờ chưa khép lại, nhưng đã rõ thế, bất luận là ai cũng không cách gì thoát được.

Lục Tiểu Phụng thấy rõ, nhưng chàng lại cười thoải mái:

- Tại hạ biết mình trốn không được, nhưng có một điều hai vị chưa biết.

- Điều chi?

- Dù tại hạ có trốn thoát được cũng muốn không trốn, dù hai vị đuổi tại hạ đi, tại hạ cũng không muốn đi.

Cô Tùng lão hỏi:

- Ngươi muốn chết à?

- Cái đó càng không muốn!

Cô Tùng lão không hiểu, Thanh Trúc lão càng không thông. Việc làm của Lục Tiểu Phụng, vốn chẳng có mấy người hiểu được.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Trong vòng sáu năm qua, tại hạ tính ra ít nhất có sáu mươi lần đúng lý phải chết, mà đến bây giờ tại hạ vẫn còn sống đây, hai vị biết tại sao chăng?

- Ngươi nói thử!

- Đó là nhờ tại hạ có rất nhiều bằng hữu, trong số đó cũng có một vài người biết sử dụng kiếm.

Chàng vừa nói đến chữ "kiếm", Cô Tùng lão lập tức cảm thấy sau lưng như có một luồng kiếm khí lạnh

lẽo. Lão vội quay đầu lại nhìn, nhưng không thấy kiếm, chỉ thấy một người. Kiếm khí lạnh lẽo toát ra từ thân người này, cả con người y tựa như sắc bén còn hơn cả kiếm nữa.

Sương đêm mỗi lúc một dày đặc hơn. Người này đứng giữa vùng sương trắng mông lung, tỏa khí lạnh băng, như thể y đã đứng đấy từ xa xưa, lại tựa như vừa kết tụ nên giữa vũng sương mù. Tuy y toát ra vẻ sắc bén hơn cả kiếm, nhưng lại có vẻ hư ảo phiêu phiêu. Hai lão không nhìn rõ được mặt y, chỉ thấy một thân áo trắng như tuyết của y.

Kiếm thủ tuyệt thế vô song dù không cầm kiếm trong tay, chỉ cần có mặt, dù kiếm chưa ra khỏi vỏ, cũng tạo được kiếm khí áp đảo kẻ khác.

Cô Tùng, Thanh Trúc hai lão nheo mắt lại.

"Tây Môn Xuy Tuyết!"

Cô Tùng, Thanh Trúc hai lão chưa thấy mặt người này, thật ra họ cũng chưa thấy mặt Tây Môn Xuy Tuyết, nhưng ngay lúc này họ có dự cảm con người này nhất định phải là Tây Môn Xuy Tuyết!

Thiên hạ đệ nhất kiếm, độc nhất vô nhị Tây Môn Xuy Tuyết!

Tây Môn Xuy Tuyết không hề di động, không hề mở miệng, cũng chưa thấy cầm kiếm, trên mình y vốn không có mang kiếm!

Lục Tiểu Phụng đang mỉm cười. Cô Tùng lão không nhịn được lên tiếng hỏi:

- Ngươi đi tìm y đến đây từ lúc nào?

- Tại hạ không đi tìm, nhưng trong số bằng hữu của tại hạ, may có vài người chịu đi tìm dùm.

- Kể ra ngươi tìm đúng người đấy!

Thanh Trúc lão lạnh lùng nói:

- Đã từ lâu chúng ta muốn hội kiến Tây Môn Xuy Tuyết, vì đã nghe danh kỳ tích "đêm sáng trăng trên đỉnh Tử Cấm thành, nhất kiếm phá Phi Tiên".

Lục Tiểu Phụng nói:

- Bởi vậy nếu tại hạ không tìm y đến đây, hai vị sớm muộn gì cũng sẽ đi tìm y.

Thanh Trúc lão cười nhạt.

Tây Môn Xuy Tuyết đột nhiên lên tiếng:

- Các hạ đã lầm!

Thanh Trúc lão hỏi:

- Lầm chuyện gì?

Tây Môn Xuy Tuyết đáp:

- Kiếm pháp của Bạch Vân thành chủ thanh thoát như mây trắng trên nền trời xanh, không chút tì vết, chẳng có ai phá nổi chiêu thức "Thiên Ngoại Phi Tiên" ấy.

- Các hạ cũng không làm được sao?

- Không thể được.

- Nhưng rõ ràng các hạ đã phá chiêu thức ấy.

- Người phá chiêu ấy chẳng phải là ta, mà chính là Diệp thành chủ.

Thanh Trúc lão không hiểu, Cô Tùng lão cũng không hiểu, lời nói của Tây Môn Xuy Tuyết chẳng có mấy người trên thế gian này hiểu được.

Tây Môn Xuy Tuyết nói tiếp:

- Kiếm pháp của Diệp thành chủ tuy không chỗ

sơ hở, nhưng tâm của y thì có.

Ánh mắt Tây Môn Xuy Tuyết ngời lên, y chậm rãi nói tiếp:

- Điểm tinh túy của kiếm khí nằm ở chỗ thành tâm chánh ý, nếu tâm còn vọng động thì làm sao tránh khỏi bị bại?

Thanh Trúc lão bỗng cảm thấy một luồng kiếm khí áp lại, những lời nói này thật sắc bén, hầu như hơn cả chính lưỡi kiếm. Lão có cảm giác này, phải chăng vì trong tâm lão cũng có chỗ sơ hở?

Tây Môn Xuy Tuyết tiếp tục:

- Trong tâm có tật, thì kiếm tất yếu thế đi...

Thanh Trúc lão không nhịn được ngắt lời Tây Môn Xuy Tuyết, gằn giọng hỏi:

- Kiếm của các hạ đâu?

Tây Môn Xuy Tuyết đáp:

- Ta có kiếm!

- Kiếm nằm ở đâu?

- Chỗ nào cũng có!

Câu nói này cũng khó hiểu, nhưng Thanh Trúc lão và Cô Tùng lão đã hiểu. Cả con người Tây Môn Xuy Tuyết đã hợp thành nhất thể với kiếm, y chính là kiếm, chỉ cần có y là mọi vật chung quanh đều có thể biến thành kiếm.

Đây chính là cảnh giới tối cao trong kiếm pháp.

Lục Tiểu Phụng cười nói:

- Xem ra sau trận đấu với Diệp Cô Thành, kiếm

pháp của ngươi đã tiến thêm một bực.

Tây Môn Xuy Tuyết im lặng không nói gì, một lát sau mới từ từ đáp:

- Còn có một điều ngươi chưa hiểu rõ.

- Sao?

Đôi mắt sáng ngời của Tây Môn Xuy Tuyết bỗng biến ra vẻ mông lung như sương mù, như ẩn chứa chút ưu tư:

- Ta dùng thanh kiếm ấy đánh bại Bạch Vân thành chủ, thử hỏi trên đời này còn ai xứng để ta dùng đến thanh kiếm đó nữa!

Thanh Trúc lão cười nhạt:

- Ta...

Tây Môn Xuy Tuyết không để Thanh Trúc lão xen vào, y lạnh lùng nói tiếp:

- Các hạ càng không xứng, nếu phải dựa vào song kiếm liên thủ mới phá chiêu thắng địch, thì loại kiếm ấy chỉ đáng đi tỉa hoa cắt vải!

Bất chợt "soạt" một tiếng, kiếm đã xuất khỏi bao. Là kiếm của Thanh Trúc lão!

Ánh kiếm bay vút lên không đến mười trượng.

Tây Môn Xuy Tuyết vẫn bất động, không hề vung kiếm. Trong tay y không có kiếm, vậy kiếm của y nằm đâu?

Đột nhiên có tiếng "keng" trong trẻo, kiếm quang lóe lên tứ phía, có bóng người nhập vào, rồi lại phân ra. Giữa vùng sương mù dầy đặc có hai người đứng đối diện nhau, mũi kiếm của Thanh Trúc lão đang nhỏ máu...

Kiếm của lão, máu cũng là của lão. Thanh kiếm không còn trong tay lão nữa, mà đã đâm xuyên qua ngực lão, mũi kiếm nhô ra đằng sau lưng. Lão kinh hãi nhìn Tây Môn Xuy Tuyết, chừng như không tin nổi đây là sự thật.

Tây Môn Xuy Tuyết lạnh lùng nói:

- Bây giờ chắc các hạ đã biết kiếm của ta nằm ở đâu. Thanh Trúc lão muốn nói, nhưng chỉ ho được vài tiếng.

- Kiếm của ta nằm trong tay các hạ, kiếm của các hạ chính là kiếm của ta.

Thanh Trúc lão gầm lên rút kiếm ra, máu tươi trong lồng ngực lão cũng phun ra như tên bắn.

Tây Môn Xuy Tuyết đứng bất động. Máu tươi phun đến trước mặt y liền rơi xuống như mưa phùn,

mũi kiếm đến trước mặt y cũng rơi xuống đất.

Lúc Thanh Trúc lão ngã xuống, Tây Môn Xuy Tuyết không thèm nhìn đến. Y đang nhìn Lục Tiểu Phụng.

Lục Tiểu Phụng bất giác chắt lưỡi than, Cô Tùng lão thì như ngưng cả hơi thở.

Tây Môn Xuy Tuyết lên tiếng:

- Ngươi kiếm người gọi ta đến đây. Ta đã đến!

Lục Tiểu Phụng nói:

- Ta biết ngươi sẽ đến!

- Bởi vì ta nợ ngươi chút ân tình.

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Không phải, là vì ngươi là bạn của ta.

- Dù chúng ta là bè bạn, nhưng đây là lần cuối ta giúp ngươi.

- Lần cuối à?

Tây Môn Xuy Tuyết lạnh nhạt đáp:

- Ta đã trả xong nợ cho ngươi, nên không muốn mang nợ nữa, càng không muốn ngươi thiếu nợ ta, cho nên...

Lục Tiểu Phụng cười gượng:

- Cho nên lần sau nếu ngươi có thấy ta sắp bị kẻ khác hạ sát, ngươi cũng quyết không xuất thủ nữa.

Tây Môn Xuy Tuyết lạnh lẽo nhìn Lục Tiểu Phụng, không phủ nhận lời của chàng. Sau đó y bỗng biến đi mất trong sương gió, cũng bất ngờ thần bí như lúc y xuất hiện.

Cô Tùng lão đứng bất động thật lâu, tựa như đã hóa thành một cây cổ tùng.

Hơi sương lan tỏa chung quanh, chẳng bao lâu kể cả xác của Thanh Trúc lão nằm đằng kia cũng bị che mất, đừng nói chi đến bóng của Tây Môn Xuy Tuyết đã biến mất từ lâu. Cô Tùng lão thở dài:

- Người này chẳng phải người nữa!

Lục Tiểu Phụng tuy không phản đối, mà cũng không đồng ý.

Kiếm pháp nếu đã đến mức xuất thần nhập hóa, phải chăng chính bản thân kiếm thủ cũng gần như là thần? Bản thân y chính là kiếm của y, kiếm của y trở thành linh hồn của y!

Trong mắt Lục Tiểu Phụng bất chợt hiện rõ nỗi ưu tư, thương hại. Cô Tùng lão chừng như hiểu được, lên tiếng hỏi:

- Ngươi tội nghiệp cho hắn à?

- Tại hạ không tội nghiệp cho y. Y đã lấy vợ sinh con, tại hạ những tưởng y đã trở thành một người bình thường.

- Nhưng hắn không thay đổi. Kiếm là vật bất biến, nếu hắn đã luyện mình thành kiếm, làm sao còn thay đổi nữa?

Lục Tiểu Phụng thở dài. Vĩnh viễn bất biến, kiếm lúc nào cũng đả thương kẻ khác được.

Cô Tùng lão nói tiếp:

- Nếu phải làm vợ của một thân kiếm hẳn không dễ chịu chút nào.

- Dĩ nhiên!

- Vì thế ngươi thương hại cho vợ hắn. Giữa ngươi và hắn, hắn có rất nhiều chuyện...

Chưa nói dứt câu, kiếm của lão đã vung ra nhanh như chớp đâm thẳng vào yết hầu của Lục Tiểu Phụng. Lão chờ đúng lúc tâm tình Lục Tiểu Phụng nhu nhược nhất mà xuất thủ!

Kiếm của Cô Tùng lão so với Thanh Trúc lão càng nhanh hơn, lão đứng cách Lục Tiểu Phụng không xa lắm, nên chiêu kiếm này quả là một chiêu trí mạng. Cô Tùng lão xuất thủ lần này rất tự tin, thế nhưng đối thủ của lão là Lục Tiểu Phụng, chẳng phải kẻ khác!

Ánh kiếm sáng lạnh. Ngay lúc ấy Lục Tiểu Phụng vươn hai ngón tay ra kẹp chặt mũi kiếm. Chỉ một động tác đơn giản nhưng vô cùng thần tốc, cơ hồ như vượt quá giới hạn bình thường. Hàn quang tụ lại một điểm, kiếm đã ngưng lại, bị hai ngón tay của

Lục Tiểu Phụng kềm lại.

Cô Tùng lão lại vung kiếm, nhưng kiếm không di động. Cả người lão run lên, đột nhiên buông tay, lộn nhào lên không trung, phóng ra ngoài năm trượng. Thân thủ của lão nhanh không thể tưởng. Tiềm lực của con người lúc cầu sinh nhiều lúc không thể ngờ được.

Lục Tiểu Phụng không đuổi theo. Chàng bỗng phát hiện ra trong vùng sương mù dầy đặc có một bóng người xuất hiện. Một bóng người phảng phất như mờ nhạt hơn sương mù, hư ảo không nắm bắt được, dù không tin bóng ấy là một u linh nhưng cũng khó tin đó là một người thật.

Cô Tùng lão đang bay trên không trung bỗng ngừng lại rơi xuống. Chân khí của lão tựa như trong phút chốc đột nhiên mất hẳn, bởi vì lão vừa nhìn thấy bóng người này, một bóng không giống người cũng

không giống quỷ.

"Bình" một tiếng, một vị cao thủ khinh công diệu tuyệt trong chốn võ lâm đã rớt xuống đất như một tảng đá, không còn cử động nữa. Xem ra chẳng những khí lực của Cô Tùng lão hoàn toàn mất hẳn, mà tính mạng của lão cũng mất luôn. Sự việc bất ngờ chẳng lẽ chỉ vì lão nhìn thấy người vừa xuất hiện này? Không lẽ con người này có khả năng khiến người chết đi? Hay chính y là tử thần?

Sương chưa tan, người trong sương mù cũng chưa đi, hình như y đang đứng đằng xa nhìn Lục Tiểu Phụng, chàng cũng nhìn lại y, chàng nhìn thấy đôi mắt của y. Không ai tưởng tượng được đôi mắt ấy kỳ dị đến mức nào. Đôi mắt của y dĩ nhiên nằm trên mặt y, nhưng cả gương mặt y chìm trong sương mù, mắt y sáng, nhưng sáng đục y như màn sương mù đang bao phủ chung quanh. Lục Tiểu Phụng tuy nhìn thấy đôi mắt của y nhưng cũng giống như nhìn thấy một

màn sương.

Người trong sương bỗng hỏi:

- Lục Tiểu Phụng?

Lục Tiểu Phụng hỏi lại:

- Các hạ biết ta?

Người trong sương đáp:

- Chẳng những hân hạnh được biết, mà còn rất cảm kích ngươi.

- Cảm kích?

- Cảm kích hai việc. Một là ngươi đã giúp ta trừ đi những phản đồ của bản giáo, hai là rất may ngươi không phải kẻ thù của ta.

Lục Tiểu Phụng hít vào một hơi sâu, hỏi:

- Các hạ là...

- Ta họ Ngọc.

Lục Tiểu Phụng thở ra nhè nhẹ:

- Họ Ngọc? Là chữ ngọc của bảo ngọc?

- Bảo ngọc không tì vết, bảo ngọc bất bại.

- Bất bại cũng đồng nghĩa bất tử chăng?

- Ngọc của Tây phương vĩnh viễn trường tồn giữa trời đất.

Lục Tiểu Phụng lại thở ra:

- Các hạ chính là Tây phương Ngọc La Sát?

Người trong sương đáp:

- Chính là ta.

Màn sương màu trắng xám, y cũng cùng một màu, khói sương bay chầm chậm, bóng y cũng mông lung như có như không. Là người hay quỷ?

Lục Tiểu Phụng bỗng mỉm cười lắc đầu, nói:

- Thật ra tại hạ phải nghĩ ra lúc đầu rồi mới phải! Cái chết của Giáo chủ chỉ là một thủ đoạn.

Ngọc La Sát hỏi:

- Tại sao ta phải dùng thủ đoạn đó?

- Vì Tây phương La Sát giáo do một tay Giáo chủ sáng lập, dĩ nhiên Giáo chủ hy vọng cơ nghiệp của mình được trường tồn mãi mãi.

Ngọc La Sát thừa nhận.

- Nhưng tổ chức quí giáo thật ra quá lớn, lẫn lộn nhiều phần tử phức tạp, ngày nào Giáo chủ còn sống

thì không ai dám tạo phản, nhưng một khi chết đi thì những người này có còn một lòng trung thành với con hoặc cháu kế vị Giáo chủ hay chăng?

Ngọc La Sát lãnh đạm nói:

- Ngay cả loại vàng thuần chất nhất cũng khó tránh khỏi còn lẫn tạp chất, huống hồ con người?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Giáo chủ đã biết trước trong giáo hẳn có người bất trung nên phải tìm cách dò cho ra.

- Lúc ngươi nấu cơm, phải chăng cũng phải lựa hết ra những hạt kê lẫn lộn trong gạo?

- Nhưng Giáo chủ cũng biết đây không phải chuyện dễ, có những hạt kê cũng cùng màu trắng như gạo, khó phân biệt, trừ phi chờ đến lúc bọn họ không còn úy kỵ Giáo chủ nữa, còn không thì bọn họ

chắc chắn sẽ không lộ chân tướng.

Ngọc La Sát đáp:

- Trừ phi ta chết đi, còn không bọn chúng không bao giờ dám vọng động!

Lục Tiểu Phụng mỉm cười:

- Cho nên Giáo chủ mới giả chết! Bây giờ mưu đồ của Giáo chủ đã thành công, có phải Giáo chủ thật sự cảm thấy rất hài lòng chăng?

Tuy chàng đang cười, nhưng giọng nói chứa đầy ý mỉa mai. Ngọc La Sát dĩ nhiên hiểu được, bèn hỏi:

- Tại sao ta không thể hài lòng được?

- Dù Giáo chủ đã bảo vệ cơ đồ vững chắc cho hậu duệ, nhưng con trai của Giáo chủ thì sao?

Ngọc La Sát bỗng bật cười. Tiếng cười của y cũng giống như con người y, âm trầm bí mật, không nắm bắt được, giọng cười của y cũng chứa đầy ý mỉa mai. Lục Tiểu Phụng không hiểu sao y vẫn còn cười được.

Ngọc La Sát vừa cười vừa nói:

- Nếu ngươi tưởng là kẻ chết trong tay bọn chúng là con trai ta, thì ngươi xem thường ta quá mức đấy!

- Bọn họ đã đi theo Giáo chủ nhiều năm, không lẽ đến con trai Giáo chủ là ai cũng không biết sao?

- Con của ta kể từ ngày sinh ra đời đã không phải là con ta nữa.

Lục Tiểu Phụng không hiểu.

- Chuyện này ngươi không hiểu đâu, vì ngươi

không phải là Giáo chủ. Một người ở địa vị như ta phải lo quá nhiều việc, làm sao có giờ giáo dưỡng con trai ta đầy đủ được?

Giọng của y bỗng trở nên thương cảm:

- Mẹ nó đã chết khi mới sinh ra nó, nếu một đứa trẻ được sinh ra để thừa kế chức vị Giáo chủ, mà không có cha mẹ dạy dỗ nghiêm túc, thì tương lai nó sẽ trở thành người như thế nào?

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Một người giống như Ngọc Thiên Bảo.

- Một người như vậy có đáng kế thừa sự nghiệp của ta chăng?

Lục Tiểu Phụng lắc đầu, thở dài. Chàng bỗng hiểu ra làm một Giáo chủ đã không phải chuyện dễ, muốn dạy con cho nên người càng khó hơn.

Ngọc La Sát nói tiếp:

- Bởi vậy khi con ta ra đời được bảy ngày, ta đã giao nó cho người ta tín cẩn nhất để chăm sóc giáo dưỡng, cũng kể từ ngày hôm đó, ta nhận con của kẻ khác làm con trai ta, bí mật này đến nay vẫn chưa ai biết.

- Tại sao bây giờ Giáo chủ nói cho tại hạ nghe?

- Vì ta tin ngươi.

- Nhưng chúng ta chẳng phải bạn bè của nhau.

- Chính vì chúng ta không phải hai kẻ thù địch, cũng không phải bằng hữu, cho nên ta mới tin ngươi.

Đôi mắt đục như sương của Ngọc La Sát hiện ra ý mỉa mai:

- Nếu ngươi là La Sát giáo chủ ngươi sẽ hiểu ý ta

muốn nói gì.

Lục Tiểu Phụng đã hiểu. Có những người so với kẻ thù còn đáng sợ hơn. Chẳng qua chàng tuy đã có kinh nghiệm đau khổ này, nhưng trước nay chưa hề mất lòng tin đối với bằng hữu của mình. Chàng không ham muốn làm Giáo chủ La Sát giáo, bất kể là giáo phái nào chàng cũng không thèm, dù có người khiên kiệu đến rước, chàng cũng không đi. Lục Tiểu Phụng vẫn là Lục Tiểu Phụng.

Ánh mắt của Ngọc La Sát phảng phất như xuyên qua lớp sương mù chiếu thẳng vào tâm Lục Tiểu Phụng, vì đột nhiên y cười nói:

- Tuy ngươi không phải là Giáo chủ La Sát giáo, nhưng ta biết ngươi hiểu ta khá rõ, cũng như ta tuy không phải là Lục Tiểu Phụng, song ta cũng hiểu ngươi rất nhiều.

Lục Tiểu Phụng không khỏi thừa nhận điều này. Tuy chàng không nhìn rõ được mặt của con người này, nhưng giữa hai người rõ ràng có sự thấu hiểu và tôn kính lẫn nhau mà người khác không bao giờ hiểu nổi. Một sự tương kính giữa hai đối thủ đáng gờm.

Lục Tiểu Phụng biết Ngọc La Sát ý tứ thâm trầm cẩn thận chu đáo, có viễn kiến rất xa, đấy là những điều chính chàng khó lòng theo kịp.

Ngọc La Sát hình như hiểu thấu tư tưởng của Lục Tiểu Phụng, chậm rãi nói tiếp:

- Ta cảm kích ngươi không phải kẻ thù của ta, chỉ vì ta phát hiện ra được một điều đáng sợ.

- Chuyện gì?

- Ngươi là một kẻ đáng sợ nhất mà ta đã từng gặp trong đời, trong số những chuyện ngươi làm được, có rất nhiều chuyện ta không làm được, cho

nên lần này ta đến đây vốn có chủ ý hạ sát ngươi. Nhưng bây giờ ta chỉ muốn hỏi ngươi một điều.

- Giáo chủ cứ hỏi.

- Hiện tại, chúng ta không là bằng hữu, cũng chẳng phải kẻ thù, còn sau này thì sao?

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Sau này tại hạ vẫn mong được giống y như vầy.

- Có thật ngươi hy vọng như thế chăng?

- Thật thế!

- Nhưng muốn giữ quan hệ như vậy không dễ đâu.

- Tại hạ biết.

- Ngươi không hối hận?

Lục Tiểu Phụng bật cười nói:

- Tại hạ mong là Giáo chủ hiểu cho một việc.

- Ngươi nói đi!

- Trong đời tại hạ, đã từng gặp qua nhiều nhân vật đáng sợ, nhưng chưa có ai đáng sợ bằng Giáo chủ!

Ngọc La Sát cũng cười. Ynở nụ cười thì người vẫn còn đứng giữa màn sương, nhưng đến khi Lục Tiểu Phụng nghe dứt tiếng cười thì y đã biến mất. Y đến và đi đều đột ngột giữa sương mù lãng đãng.

Lục Tiểu Phụng bỗng có cảm giác chính mình cũng lạc trong vùng sương mù. Chàng đã thành công hay thất bại? Cả chính chàng cũng không rõ nữa...

LỤC TIỂU PHỤNG

Cổ Long

Quyển 5

LỤC TIỂU PHỤNG

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Quyển 5
Chương 1

Lục Tiểu Phụng Chạy Trốn

Dưới cục đồng dằn giấy cũ kỹ màu sắc nhu hòa kia, là mười hai tờ giấy trắng, bên cạnh cái bàn bát tiên hình thù cổ nhã, có bảy người đang ngồi.

Bảy người danh tiếng vang động trong giang hồ.

Cổ Tòng cư sĩ, Mộc đạo nhân, Khổ Qua hòa thượng, Đường nhị tiên sinh, Tiêu Tương kiếm khách, Tư Không Trích Tinh, Hoa Mãn Lâu.

Bảy người này thân phận rất đặc biệt, lai lịch lại càng không giống nhau, trong đó có tăng, có đạo, có ẩn sĩ, có độc hành đại đạo, có cao thủ trong đại nội, có danh môn đệ tử lãng tích thiên nhai, cũng có tiền bối vũ lâm du hí phong trần.

Bọn họ cùng họp nhau lại nơi đây, bởi vì bọn họ có một điểm giống nhau.

Bọn họ đều là bạn bè của Lục Tiểu Phụng.

Hiện tại bọn họ còn có thêm một điểm tương đồng nữa, bảy người đều có gương mặt đầy vẻ nghiêm trọng, tâm tình đều rất nặng nề.

Nhất là Mộc đạo nhân.

Mỗi người đang đợi lão ta, đợi lão ta mở miệng ra.

Bọn họ đều được lão ta mời lại, đấy không phải

là chuyện gì dễ dàng, dĩ nhiên lão ta phải có lý do gì quan trọng lăm.

Trên bàn có rượu, nhưng không một ai nâng ly, có đồ ăn, nhưng không một ai động đũa.

Gió thổi qua, hương hoa tràn ngập cả lầu, trong một ngày sáng sủa tươi đẹp trong mùa, đáng lý ra phải là lúc mọi người đang tận tình thoải mái.

Bọn họ vốn là những người hào sảng phóng khoáng nhất đời, tại sao lại có nhiều tâm sự trong lòng vậy?

Hoa Mãn Lâu là người mù, mù đáng lý ra không đốt đèn, nhưng cái người đang đốt cây đèn bằng đồng hình lục giác để trên bàn, lại là y.

Trên đời này vốn có rất nhiều chuyện như thế, không nên xảy ra, lại cứ xảy ra.

Mộc đạo nhân thở ra một hơi, lão ta rốt cuộc đã mở miệng ra:

- Mỗi người ai ai cũng có lúc làm chuyện sai lầm, chỉ cần biết mình làm sai rồi sửa lại, là quá tốt rồi.

Lão ta đang ráng sức khống chế lấy mình, nhưng giọng nói vẫn còn lộ vẻ rất xúc động:

- Nhưng có những chuyện nhất định không thể sai lầm được, mình mà làm sai một lần thôi, là chỉ có một đường để đi thôi.

- Đường chết?

Tư Không Trích Tinh hỏi.

Mộc đạo nhân gật gật đầu, cầm lấy cục đồng dằn giấy, trên mười hai tờ giấy trắng, có đề tên của mười hai người.

Tên của mười hai kẻ tài nghệ siêu quần!

- Bọn họ vốn không đáng chết, bất kỳ ai muốn giết bọn họ, đều chẳng phải là chuyện dễ dàng, chỉ tiếc là bọn họ đều phạm vào một lỗi lầm trí mạng.

Lão rút trong mấy tờ giấy ra bốn tờ:

- Nhất là bốn người này, tên tuổi bọn họ các vị cũng đã từng nghe qua!

Bốn tờ giấy, bốn cái tên.

Cao Đào: Hương chủ tam đường của Phụng Vĩ bang.

Tội: Thông đồng kẻ địch, bán đứng bạn bè.

Người truy nã: Tây Môn Xuy Tuyết.

Kết quả: chạy trốn mười hai ngày, chết trong

vũng lầy.

Cố Phi Vân: truyền nhân y bát của Ba Sơn kiếm khách.

Tội: giết con của bạn, thông gian vợ bạn.

Người truy nã: Tây Môn Xuy Tuyết.

Kết quả: chạy trốn mười lăm ngày, chết trong phố chợ náo nhiệt.

Liễu Thanh Thanh: con gái của đại hiệp Hoài Nam, vợ của Điểm Thương kiếm khách Tạ Kiên.

Tội: Thông gian, giết chồng.

Người truy nã: Tây Môn Xuy Tuyết.

Kết quả: chạy trốn mười chín ngày, chết trong sa mạc hoang vu.

Độc Tý Thần Long Hải Kỳ Khoát.

Tội: tàn sát vô hạnh.

Người truy nã: Tây Môn Xuy Tuyết.

Kết quả: chạy trốn mười chín ngày, chìm thuyền chết.

Tên tuổi của bốn người này, dĩ nhiên mọi người ai ai cũng biết, nhưng người mà ai ai cũng biết rõ nhất, vẫn là Tây Môn Xuy Tuyết!

Chỉ cần là người đã từng luyện vũ công, còn ai không biết Tây Môn Xuy Tuyết?

Lại còn ai dám nói kiếm pháp của y không phải là đệ nhất thiên hạ!

Tiêu Tương kiếm khách bỗng nói:

- Tôi có gặp qua Tây Môn Xuy Tuyết. Trải qua trận chiến trên đỉnh Tử Cấm thành, ngay cả vị đệ nhất cao thủ trong đại nội, đều không thể không thừa nhận kiếm pháp của y quả thật không ai bì kịp.

- Nhưng tôi không biết y lại là người hay xen vào chuyện riêng của người.

Hoa Mãn Lâu nói:

- Y xen vào không phải là chuyện riêng tư gì.

Tư Không Trích Tinh lập tức nói tiếp:

- Chính y rất có ít bạn bè, nhưng lại ghét nhất là những kẻ bán đứng bạn bè.

Tiêu Tương kiếm khách câm miệng lại, nhưng Đường nhị tiên sinh lại mở miệng ra.

Độc dược ám khí của Đường môn nổi danh thiên

hạ, Đường nhị tiên sinh không hay mở miệng ra cũng là một chuyện nổi tiếng, nhưng hiện tại y bỗng hỏi:

- Các vị nghĩ là bọn họ phạm phải lỗi lầm trí mạng chính là bán đứng bạn bè?

Tư Không Trích Tinh hỏi:

- Không lẽ không phải sao?

Đường nhị tiên sinh lắc lắc đầu, không nói thêm chữ nào, bởi vì y biết cái ý của y nhất định đã có người hiểu được rồi.

Quả thật có người hiểu:

- Bọn họ phạm phải cùng một lỗi lầm trí mạng thật.

- Cùng lỗi lầm gì?

- Tây Môn Xuy Tuyết.

Mộc đạo nhân chầm chậm nói:

- Nếu Tây Môn Xuy Tuyết đã muốn giết người nào, người đó chẳng thể nào thoát nổi tay y. Dù có trốn, cũng trốn không quá mười chín ngày.

- Mười hai người này đều chết dưới lưỡi kiếm của Tây Môn Xuy Tuyết đấy.

Biểu tình trên gương mặt của Mộc đạo nhân càng thấy nghiêm trọng:

- Hiện tại có người lại phạm phải cùng một lỗi lầm với bọn họ, không những vậy còn nặng nề hơn thế nữa.

- Sao?

- Không những y bán đứng bạn bè, mà người y

bán đứng lại là Tây Môn Xuy Tuyết.

- Người đó là ai?

- Lục Tiểu Phụng!

Yên lặng bỗng trùm xuống mọi người, yên lặng khó thở.

Người đầu tiên phá tan bầu không khí yên lặng là Tiêu Tương kiếm khách:

- Tôi biết Lục Tiểu Phụng không những là bạn của Tây Môn Xuy Tuyết, mà còn là ân nhân của y.

Mộc đạo nhân than thở:

- Chỉ tiếc là ân đã báo rồi, thù còn chưa trả!

Tiêu Tương kiếm khách hỏi:

- Thù gì?

- Thù cướp vợ.

Tiêu Tương kiếm khách thay đổi nét mặt hỏi:

- Có chứng cớ không?

Mộc đạo nhân nói:

Tiêu Tương kiếm khách hỏi:

- Chứng cớ ra sao?

Mộc đạo nhân nói:

- Y chính mắt mình trông thấy bọn họ nằm trên trường với nhau.

Tiêu Tương kiếm khách bỗng cầm lấy ly rượu trước mặt, ực một hơi cạn, Tư Không Trích Tinh còn uống nhanh hơn cả y.

Người duy nhất còn giữ trấn tĩnh là Hoa Mãn

Lâu, ly rượu đầy ắp, y chỉ chầm chậm nhắp nhắp một miếng:

- Lục Tiểu Phụng không phải là hạng người như vậy, chuyện này chắc chắn còn có ẩn tình gì trong đó.

Tư Không Trích Tinh lập tức đồng ý:

- Không chừng y trúng phải thuốc mê, không chừng bọn họ nằm trên trường nhưng chẳng làm chuyện gì cả.

Những lý do đó đều không được vững chắc, chính y cũng không lấy làm bằng lòng cho lắm, vì vậy y lại uống thêm ly rượu nữa.

Người kết luận thông thường là người ít mở miệng ra nhất.

- Tôi không quen biết với Lục Tiểu Phụng,

nhưng tôi biết y có ơn với Đường gia.

Đường nhị tiên sinh kết luận:

- Bất kể chuyện gì có ẩn tình hay không, chúng ta đều phải tìm bọn họ hỏi ngay trước mặt cho ra lẽ.

Mộc đạo nhân đang lắc đầu.

Tư Không Trích Tinh hỏi:

- Ông không muốn đi tìm?

Mộc đạo nhân nói:

- Không phải là không muốn tìm, nhưng tìm không được.

Chuyện này vừa xảy ra, Lục Tiểu Phụng lập tức đã chạy trốn, không ai biết chàng đã trốn đi đâu.

Mộc đạo nhân trải mười hai tờ giấy ra bàn nói:

- Vì vậy tôi mời các vị lại đây xem mấy thứ này...

Tư Không Trích Tinh ngắt lời lão:

- Lục Tiểu Phụng không phải là Cao Đào, cũng không phải là Độc Tý Thần Long, chuyện của mấy tên hỗn trướng vương bát đản đó, quan hệ gì đến chúng ta?

Mộc đạo nhân nói:

- Có một điểm quan hệ.

Tư Không Trích Tinh hỏi:

- Điểm nào?

Mộc đạo nhân nói:

- Con đường họ trốn đi.

Muốn tìm Lục Tiểu Phụng, nhất định phải xét

đoán kỹ càng xem chàng sẽ trốn đi đường nào trước.

Mộc đạo nhân lại nói:

- Những người đó không những vũ công đều cao, mà còn là những người dày dạn giang hồ, rất cơ cảnh và kinh nghiệm đầy mình. Lúc bọn họ chuẩn bị đi trốn, nhất định đều đã có kế hoạch sẵn sàng, con đường bọn họ chọn, nhất định là không tệ.

Tư Không Trích Tinh lạnh lùng nói:

- Chỉ tiếc là bọn họ chẳng ai trốn thoát được.

Mộc đạo nhân nói:

- Tuy trốn không thoát, nhưng cũng đủ cho chúng ta lấy làm tài liệu tham khảo.

Những con đường mười hai người đó chọn đại khái có thể chia làm bốn đường...

Mua thuyền ra biển.

Ra khỏi quan ải vào sa mạc.

Trốn trong phố chợ.

Trốn trong hang sâu núi thẳm.

Mộc đạo nhân nói:

- Các vị đều là bạn bè lâu năm của Lục Tiểu Phụng, đều hiểu rõ tính khí của y, các vị nghĩ y sẽ chọn đường nào?

Không ai trả lời được.

Không ai dám nhận là phán đoán của mình tuyệt đối chính xác nhất.

Hoa Mãn Lâu chầm chậm nói:

- Nhất định y sẽ không ra biển, và cũng không

vào sa mạc.

Không ai hỏi y làm sao có thể xác định được điểm đó, bởi vì ai ai cũng biết y vốn có một thứ bản năng và xúc giác thật kỳ dị.

Tư Không Trích Tinh uống hết ly thứ tám rồi mới nói:

- Tôi cũng có thể xác định được một điểm.

Mọi người đang lắng tai nghe.

Tư Không Trích Tinh nói:

- Lục Tiểu Phụng nhất định không chết được.

Phán đoán của y có người đã nghi ngờ:

- Tại sao?

Tư Không Trích Tinh nói:

- Tôi biết vũ công của Lục Tiểu Phụng, tôi cũng biết kiếm pháp của Tây Môn Xuy Tuyết.

Dĩ nhiên y cũng không phủ nhận được kiếm pháp của Tây Môn Xuy Tuyết nhanh tuyệt và chính xác, nhưng từ lúc y lấy vợ sinh con xong rồi, kiếm pháp của y đã trở nên mềm yếu, bởi vì trái tim của y đã trở nên mềm yếu.

Bởi vì y không còn là thần của kiếm nữa, y đã từ từ có tính người.

Mộc đạo nhân nói:

- Tôi vốn cũng nghĩ như vậy, hiện tại tôi mới biết chúng ta đều lầm.

Tư Không Trích Tinh nói:

- Chúng ta không lầm.

Mộc đạo nhân lắc đầu nói:

- Trước trận chiến ở đỉnh Tử Cấm thành, kiếm pháp của y quả thật có yếu mềm thật, bởi vì tình cảm của y đối với vợ con, vượt quá tấm lòng cuồng nhiệt của y đối với kiếm.

Tiêu Tương kiếm khách hiển nhiên hiểu rõ thâm ý của câu đó:

- Nhưng sau khi y thắng Bạch Vân thành chủ rồi, chuyện không còn như cũ nữa.

Bất cứ người nào đánh bại được Bạch Vân thành chủ một tay cao thủ tuyệt thế như vậy, cũng đều không khỏi phấn khởi tinh thần, muốn "lên thêm một tầng cao nữa".

Trận chiến trên đỉnh Tử Cấm thành, chắc chắn đã khích phát cái lòng cuồng nhiệt đối với kiếm của y lên, làm nó lại vượt qua tình yêu của y đối với vợ con.

Không chừng vì y đã sơ sót với vợ con mà đã làm cho Lục Tiểu Phụng trở nên đồng tình, do đó mới phát sinh ra chuyện như vậy.

Mỗi người đều đã nghĩ đến điểm đó, nhưng không ai muốn nói ra miệng.

Mộc đạo nhân nói:

- Mấy lúc trước tôi có gặp Lục Tiểu Phụng, chính y đã nói với tôi, kiếm pháp của Tây Môn Xuy Tuyết đã đạt đến mức "vô kiếm".

Mức "Vô Kiếm" là mức độ ra sao?

Bàn tay y không có kiếm, nhưng kiếm của y vẫn có ở đó, ở đâu cũng có.

Người của y đã dung hợp thành một thể với kiếm, người của y chính là kiếm, chỉ cần y có đó, vạn

vật trong trời đất, đều là kiếm của y.

Cái mức độ đó cơ hồ đã đạt đến đăng phong của kiếm thuật, cơ hồ không còn ai có thể vượt qua được.

Mộc đạo nhân than thở rồi nói tiếp:

- Lúc tôi gặp Lục Tiểu Phụng, y đã say khước, y còn nói với tôi rằng, nếu trên đời này còn có ai giết được Tây Môn Xuy Tuyết, người đó chính là Tây Môn Xuy Tuyết.

Lại một phen yên lặng, mọi người đều có một kết luận trong đầu.

Chỉ cần Tây Môn Xuy Tuyết đuổi kịp Lục Tiểu Phụng, chắc chắn chàng sẽ bị chết dưới lưỡi kiếm của y.

Vấn đề bây giờ là: Lục Tiểu Phụng rốt cuộc đã trốn đi đâu? Còn trốn được bao lâu nữa?

- Nếu y không ra biển, cũng không vào sa mạc, vậy thì y không ở trong phố chợ, y cũng sẽ ở trong hang sâu núi thẳm nào đó.

Phạm vi đã rút nhỏ lại, nhưng còn ai biết được trên đời này có bao nhiêu phố chợ? Có bao nhiêu hang núi?

Đường nhị tiên sinh bỗng đứng dậy bước ra ngoài.

Tư Không Trích Tinh còn đang cầm ly rượu trên tay, y lớn tiếng hỏi:

- Ông tính bỏ đi sao?

Đường nhị tiên sinh lạnh lùng nói:

- Tôi chẳng lại đây để uống rượu.

Tư Không Trích Tinh nói:

- Ông không còn muốn nhúng tay vào vụ này sao?

Đường nhị tiên sinh nói:

- Không phải là không muốn, mà là không làm được gì.

Cổ Tòng cư sĩ bỗng nhiên cũng thở dài một tiếng, lẩm bẩm:

- Đúng là không làm được gì...

Khổ Qua hòa thượng lập tức gật đầu nói:

- Đúng vậy, đúng vậy, đúng vậy...

Lão nói "đúng vậy" tới ba lần, ba người đã bước ra khỏi phòng.

Tiêu Tương kiếm khách cũng không chậm hơn

bọn họ.

Tư Không Trích Tinh nhìn nhìn ly rượu, bỗng đặt mạnh xuống bàn một cái, lớn tiếng nói:

- Tôi chẳng phải lại đây để uống rượu, chỉ có tôn tử vương bát đản mới lại uống rượu.

Y cũng bước ra khỏi phòng.

Trong phòng thình lình chỉ còn lại có hai người, còn giữ được trấn tĩnh chỉ có mỗi một mình Hoa Mãn Lâu.

"Ba" lên một tiếng, ly rượu trong tay của Mộc đạo nhân đã vỡ tan tành từng mãnh vụn.

Hoa Mãn Lâu chỉ cười cười nói:

- Ông có biết bọn họ đi đâu không?

Mộc đạo nhân lạnh lùng nói:

- Có quỷ mới biết.

Hoa Mãn Lâu nói:

- Tôi biết.

Y vẫn còn đang cười:

- Tôi không phải quỷ, nhưng tôi biết.

Mộc đạo nhân nhịn không nổi hỏi y:

- Ông nói bọn họ đi đâu?

Hoa Mãn Lâu nói:

- Hiện tại, nếu chúng ta lại Tây Môn sơn trang, nhất định sẽ tìm ra bọn họ ở đó, không thiếu một ai.

Mộc đạo nhân không hiểu.

Hoa Mãn Lâu lại nói:

- Bọn họ lại đó, bởi vì bọn họ muốn biết một chuyện... Nếu tôi là Lục Tiểu Phụng, từ chỗ đó chạy trốn, tôi sẽ chạy đường nào?

Hoa Mãn Lâu nói:

- Đợi đến lúc bọn họ đã nghĩ ra thông suốt rồi bọn họ sẽ theo hướng đó mà rượt.

Mộc đạo nhân hỏi:

- Tại sao bọn họ không nói ra?

Hoa Mãn Lâu nói:

- Bởi vì bọn họ sợ mình đoán trật, ảnh hưởng đến người khác.

Mộc đạo nhân hỏi:

- Ông có chắc không?

Hoa Mãn Lâu gật gật đầu mỉm cười nói:

- Tôi chắc là vậy, bởi vì bọn họ đều là bạn bè của Lục Tiểu Phụng.

Gương mặt của y rạng rỡ, nụ cười của y cũng rạng rỡ, y yêu đời, y tin tưởng hoàn toàn vào cái bề mặt lương thiện của con người.

Mộc đạo nhân cũng thở ra một tiếng dài nói:

- Một người có được bao nhiêu đó bạn bè như Lục Tiểu Phụng, quả thật còn muốn gì hơn nữa, chỉ tiếc là chính y lần này lại quá tệ.

Lão ta vỗ vỗ vào vai của Hoa Mãn Lâu nói:

- Chúng ta đi thôi, nếu trên đời này có người nào tìm ra được Lục Tiểu Phụng, người đó chính là ông.

Hoa Mãn Lâu nói:

- Không phải tôi.

Mộc đạo nhân hỏi:

- Không phải ông còn ai nữa?

Hoa Mãn Lâu nói:

- Là chính y.

Nếu một người đã mê lạc đi chính mình, thì trừ y ra, còn có ai tìm lại y cho được nhỉ?

LỤC TIỂU PHỤNG

Cổ Long

Quyển 5
Chương 2

Đồng Bệnh Tương Lân

Dù Lục Tiểu Phụng có mê lạc đi mất chính mình, ít ra chàng còn chưa mê lạc phương hướng.

Chàng tin chắc con đường này đi hướng chính Tây, chạy quá ngọn núi nhỏ phía trước là có thể tìm được con suối có nước trong.

Hiện tại đã quá nửa đêm, trong núi sương mù dầy đặc, chàng vẫn còn tự tin mình phán đoán rất chính xác. Nhưng lần này chàng đã lầm.

Phía trước đã không có núi nhỏ, cũng không có con suối nào, chỉ có một khu rừng già gai góc rậm rạp.

Đói vốn là một trong những thống khổ của con người, nhưng so với khát, đói đã trở thành một chuyện chịu đựng được quá dễ dàng.

Môi của chàng đã bị nứt ra, y phục tơi tả, vết thương trên ngực đã bắt đầu làm mủ.

Chàng chạy trốn trong chốn hang sâu núi thẳm không có cả một con suối này đã được ba ngày trời rồi.

Hiện tại dù cho bạn bè có gặp chàng, cũng không ai nhận dược ra đó là Lục Tiểu Phụng.

Lục Tiểu Phụng phong lưu tiêu sái, lúc nào cũng làm cho các cô mê tít.

Trong rừng là một khoảng tối mịt mùng, trong bóng tối đầy tất cả các thứ các dạng nguy hiểm, chỉ một thứ không thôi đã đủ chết người, nếu ở trong rừng còn bị mê lạc đi mất phương hướng, đói khát cũng đủ chết người!

Chàng có thể ra khỏi khu rừng này không, chính chàng cũng không nắm chắc được.

Chàng đã mất đi tin tưởng vào khả năng phán đoán của mình.

Nhưng chàng chỉ còn biết đi về phía trước, đã không có con đường nào khác để đi, lại càng không thể đi lùi lại!

Lùi lại chỉ có nguy hiểm hơn thôi, đáng sợ hơn thôi.

Bởi vì Tây Môn Xuy Tuyết đang theo dính phía sau chàng!

Tuy chàng không thấy, nhưng chàng có thể cảm thấy được... cảm thấy được thanh kiếm giết người đó.

Chàng tùy thời tùy lúc đều cảm thấy vô duyên vô cố bị lạnh buốt cả sống lưng, chàng biết Tây Môn Xuy Tuyết đã rượt tới gần lắm.

Chạy trốn chính nó cũng là một thứ thống khổ.

Đói khát, mệt mỏi, sợ hãi, ưu lự... như vô số ngọn roi đang không ngừng quật vào thân chàng.

Đấy cũng đã quá đủ làm cho tâm hồn và thể xác của chàng tan rã ra, huống gì chàng còn bị thụ thương.

Kiếm thương!

Mỗi lúc vết thương nổi cơn đau lên, chàng lại nhớ đến nhát kiếm nhanh không thể nào tưởng tượng

được đó!

Tây Môn Xuy Tuyết trong tay "vô kiếm", rốt cuộc cũng đã rút kiếm ra!

Ta đã dùng thanh kiếm này đánh bại Diệp Cô Thành, khắp vòm trời này, còn ai xứng đáng cho ta dùng nó nữa?

Lục Tiểu Phụng, chỉ có Lục Tiểu Phụng!

Vì ngươi, ta sẽ dùng lại thanh kiếm này, hiện tại kiếm của ta đã được rút ra, không nhuốm máu ngươi, nhất định nó sẽ không được vào lại vỏ!

Không ai có thể hình dung ra nhát kiếm đó sắc bén mau lẹ đến độ nào, không ai tưởng tượng ra được, không ai tránh khỏi được.

Như nếu giữa trời đất này còn có quỷ thần tiên phật, thì họ cũng vì nhát kiếm đó mà biến đổi đi cả

sắc mặt.

Ánh kiếm lóe lên, máu tươi phún ra!

Không ai có thể đỡ hoặc né tránh nhát kiếm đó, ngay cả Lục Tiểu Phụng cũng không thể, nhưng chàng còn chưa chết!

Chưa chết đã là một kỳ tích!

Trên trời dưới đất, thoát được nhát kiếm bén ngót đó, chỉ sợ có mỗi một mình Lục Tiểu Phụng!

Bóng tối, bóng tối vô bến vô bờ.

Có bao nhiêu nguy hiểm đang núp trong bóng tối đây?

Lục Tiểu Phụng ngay cả nghĩ cũng không muốn nghĩ tới, nếu nghĩ thêm chút xíu nữa, chàng rất có thể sẽ ngã vật ra, thậm chí còn phát điên lên.

Chàng chạy vào trong khu rừng tối mịt này, cũng như dã thú đã lọt vào bẫy, đã hoàn toàn mất đi hẳn tự chủ.

Vẫn còn chưa có nước, chưa có đồ ăn.

Chàng bẻ một cành cây, lần mò từng bước từng bước một về phía trước, như một kẻ mù lòa.

Cành cây này, chính là cây gậy dò đường của chàng.

Một người đang còn sống sờ sờ ra đó, lại phải nhờ vào một khúc cây gỗ không có chút sinh mệnh, nghĩ đến đó Lục Tiểu Phụng bật cười lên.

Một tiếng cười thảm thê đầy khổ nhục, bi ai, thống khổ và châm chọc.

Cho đến bây giờ, chàng mới chân chính hiểu được cái thống khổ của một kẻ mù lòa, và cũng chân

chính hiểu được cái vĩ đại của Hoa Mãn Lâu.

Một kẻ mù lòa còn sống được bình thản, khoái lạc như vậy, trong lòng y chứa chấp biết bao là tình thương?

Phía trước có cây cổ thụ, một cây cổ thụ vừa lớn vừa cao.

Lục Tiểu Phụng ngừng lại bên cây cổ thụ, thở hổn hển một hồi, hiện tại không chừng là cơ hội duy nhất cho chàng thở.

Tây Môn Xuy Tuyết trước khi vào rừng chắc chắn cũng dừng lại suy nghĩ đôi chút.

Nhưng y nhất định sẽ rượt theo vào.

Trên trời dưới đất, không còn thứ gì có thể cản trở được y, y đã quyết tâm muốn Lục Tiểu Phụng chết dưới lưỡi kiếm của mình!

Trong bóng tối, cơ hồ không nghe có tiếng động gì, nhưng sự yên lặng tuyệt đối đó lại là tiếng động đáng sợ nhất.

Hô hấp của Lục Tiểu Phụng cơ hồ như đã ngưng lại, đột nhiên chàng xuất thủ như điện xẹt, hai ngón tay kẹp lấy!

Không thấy gì cả, nhưng chàng đã xuất thủ.

Chàng xuất thủ rất ít khi trật ra ngoài.

Nếu đã đến lúc thật sự nguy hiểm, loài người cũng như dã thú, cũng có bản năng và giác quan thứ sáu.

Chàng kẹp vào con rắn.

Kẹp vào đuôi con rắn, vừa giựt vừa giãy ra, sau đó đưa miệng vào chỗ bảy tấc của nó.

Máu rắn vừa tanh vừa đắng, chạy qua cổ họng chàng, chạy xuống bụng.

Chàng bỗng phát giác ra hình như mình đã biến thành dã thú thật.

Nhưng chàng không hề ngừng lại, máu rắn chảy xuống bụng, chàng lập tức cảm thấy sinh mệnh đang nhảy múa lên.

Chỉ cần cho chàng sinh mệnh, chỉ cần cho chàng sức sống, bất kể ra sao, chàng đều nhận lãnh hết thảy!

Chàng không muốn chết, không thể chết!

Nếu bây giờ chàng chết đi, chàng cũng phải hóa thành oan hồn lệ quỷ, trở về lại nhân gian, về rửa sạch nỗi nhục nhã oan khúc.

Bóng tối đã dần dần nhạt đi, biến thành một màu

xám chết thật kỳ dị.

Đêm dài cũng đã qua, hiện tại đã đến lúc bình minh.

Nhưng trời sáng rồi thì sao?

Dù bóng tối đã biến đi, cái chết còn đeo dính theo chàng!

Mặt đất có lá rụng, chàng nắm một nắm, chùi sạch máu trên tay, chính ngay lúc đó, chàng bỗng nghe có tiếng động.

Tiếng người.

Tiếng động không biết từ đâu vọng lại, phảng phất như có người đang rên rỉ thở dốc.

Lúc này nơi đây, làm gì lại có người?

Nếu không phải đã bị bức bách không còn đường nào để đi, lại còn ai vào khu rừng này? Đi vào con đường chết này!

Không lẽ là Tây Môn Xuy Tuyết?

Lục Tiểu Phụng bỗng cảm thấy toàn thân lạnh cứng, chàng ngưng hơi thở lại nghe ngóng.

Tiếng rên rỉ thở dốc vọng lại nghe chừng như có như không, thanh âm đầy vẻ thống khổ.

Một thứ thống khổ đầy kinh sợ, một thứ thống khổ gần như tuyệt vọng.

Cái thứ thống khổ này không thể nào giả trang được.

Dù người này có thật là Tây Môn Xuy Tuyết hay không, hiện tại y đang chịu cái thống khổ chắc chắn là không kém gì Lục Tiểu Phụng.

Không lẽ y cũng bị một cú trí mệnh vào người? Nếu không, tại sao ngay cả thứ kiếm khí giết người kia cũng đã tan biến đâu mất?

Lục Tiểu Phụng quyết tâm đi tìm, bất kể là người này có phải là Tây Môn Xuy Tuyết hay không, chàng phải tìm cho ra được y.

Dĩ nhiên là chàng tìm ra.

Lá rụng ẩm ướt, bùn đất cũng ẩm ướt.

Một người đang nằm sóng sượt trong đám bùn đất lá vụn ẩm ướt, toàn thân đang vì đau đớn mà quằn quại lại.

Một người tóc đã bạc hai bên thái dương, suy lão, tiều tụy, mệt mỏi, bi thương và sợ hãi.

Lão thấy Lục Tiểu Phụng, phảng phất như muốn bò dậy, nhưng chỉ bất quá đổi lại một cơn đau đớn

kịch liệt.

Trong tay lão có kiếm, hình dáng rất cổ nhã, chất lượng cực thuần, bất cứ ai cũng thấy ra, đó là một thanh kiếm báu.

Nhưng thanh kiếm ấy không đáng sợ, bởi vì người này không phải là Tây Môn Xuy Tuyết.

Lục Tiểu Phụng thở phào ra một hơi, lẩm bẩm:

- Không phải, không phải y.

Lão già nuốt nước miếng ừng ực, ánh mắt đang đầy vẻ sợ hãi bỗng lộ ra một tia hy vọng, lão thở dốc hỏi:

- Ngươi... ngươi là ai?

Lục Tiểu Phụng cười cười nói:

- Tôi không phải là ai cả, chỉ bất quá là người qua đường.

Lão già hỏi:

- Người qua đường?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Có phải ông đang kỳ quái, con đường này sao lại có kẻ qua đường?

Lão già nhìn lên nhìn xuống nhắm chừng chàng một hồi, ánh mắt bỗng lộ vẻ giảo hoạt như một con hồ ly, lão hỏi:

- Không lẽ ngươi cũng đi cùng đường với ta?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Rất có thể.

Lão già bật cười lên.

Tiếng cười thê lương khổ ải, lão vừa bật cười lên, lập tức ho lên sù sụ.

Lục Tiểu Phụng phát hiện ra lão cũng đã bị thương, vết thương trên ngực thật trầm trọng.

Lão già bỗng hỏi tiếp:

- Lúc nãy ngươi nghĩ ta là ai?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Một người khác.

Lão già hỏi:

- Có phải là người đến giết ngươi?

Lục Tiểu Phụng cũng bật cười, chàng hỏi ngược lại:

- Lúc nãy ông nghĩ tôi là ai? Có phải là người đến giết ông?

Lão già muốn phủ nhận nhưng phủ nhận không được.

Hai người nhìn nhau chăm chú, ánh mắt và biểu tình, giống như hai con dã thú đang bị thương.

Không ai hiểu được biểu tình trên gương mặt của họ, cũng không ai hiểu được trong lòng họ đang nghĩ gì.

Không biết trải qua bao lâu, lão già bỗng thở ra một hơi dài nói:

- Ngươi đi thôi.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Ông muốn tôi đi?

Lão già nói:

- Dù ta không để ngươi đi, ngươi cũng sẽ đi thôi.

Lão còn đang cười, nụ cười thật khổ ải:

- Tình cảnh của ta còn thê thảm hơn cả ngươi, dĩ nhiên ta không giúp được gì cho ngươi, ngươi chẳng biết ta là ai, dĩ nhiên cũng sẽ không giúp.

Lục Tiểu Phụng không mở miệng ra, cũng không còn cười cợt gì...

Chàng biết lão già nói thật tình, tình cảnh của chàng đã thê thảm, thậm chí còn thê thảm hơn cả lão già tưởng tượng.

Một mình chàng chạy trốn, chưa chắc đã trốn thoát được, dĩ nhiên không thể đem theo một gánh nặng bên mình.

Lão già này chắc chắn là một gánh nặng vô cùng.

Một hồi thật lâu nữa, Lục Tiểu Phụng cũng thở ra một hơi dài nói:

- Quả thật tôi cũng nên đi thôi.

Lão già gật gật đầu, lão nhắm mắt lại, chẳng thèm nhìn đến chàng nữa.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Nếu ông chỉ bất quá là một con chó hoang, hiện tại tôi nhất định đã đi mất, chỉ tiếc là...

Lão già bỗng ngắt lời chàng nói:

- Chỉ tiếc là ta không phải chó, là con người.

Lục Tiểu Phụng cười khổ nói:

- Chỉ tiếc là tôi cũng không phải là chó, tôi cũng là người.

Lão già nói:

- Thật tình quá tiếc.

Tuy lão có vẻ như đang nhắm mắt, thật ra lão đang lén nhìn Lục Tiểu Phụng.

Ánh mắt lão lại lộ vẻ gian hoạt như một con hồ ly. Lục Tiểu Phụng bật cười nói:

- Thật ra ông đã biết tôi nhất định sẽ không bỏ đi.

Lão già nói:

- Sao?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Bởi vì ông là người, tôi cũng là người, tôi không thể nào nhìn ông chết rục ở đây.

Cặp mắt của lão già bỗng mở trừng ra, trừng thật lớn, nhìn vào Lục Tiểu Phụng, lão nói:

- Ngươi chịu đem ta đi theo?

Lục Tiểu Phụng hỏi lại:

- Ông nghĩ sao?

Lão già chớp mắt nói:

- Dĩ nhiên là người đem ta theo, bởi vì ngươi là người, ta cũng thế.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Lý do đó còn chưa đủ.

Lão già hỏi:

- Còn chưa đủ? Còn lý do gì nữa?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Hỗn đản cũng là người.

Chàng bỗng nói ra câu đó, không ai hiểu gì cả, lão già cũng không, lão đành phải lắng nghe chàng nói tiếp.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Tôi đem ông đi, chỉ vì tôi không những là người, tôi là một tên hỗn đản, hỗn đản bậc nhất.

Trời xanh.

Vạn vật trong trời đất đang không ngừng sinh trưởng giữa mùa xuân.

Lá rụng tàn tạ, bây giờ lại ra đầy, trong rừng

cành lá rậm rạp, ngay cả ánh mặt trời cũng không chiếu vào tới.

Giữa cây cành và lá, là một khoảng xám đục mông lung, chỉ có thể cho ta thấy được chút chút hình ảnh.

Nhìn được, nhưng không nhìn xa.

Lục Tiểu Phụng thả cho lão già nằm xuống trước rồi mình cũng nằm sóng sượt ra, hiện tại dù chàng biết Tây Môn Xuy Tuyết đã đến gần bên gang tấc, chàng cũng đi không nổi nữa.

Bọn họ đã đi một đoạn đường rất dài, nhưng mỗi khi chàng cúi đầu xuống, lập tức thấy ngay dấu chân của mình.

Chàng ráng hết sức mình, tận hết toàn lực chạy, nhưng rồi cũng trở về chỗ mình vừa chạy qua.

Đây không còn là chuyện châm chọc, mà đã thành một chuyện quá bi ai, một thứ bi ai chỉ có lúc người ta gần đến chỗ tuyệt vọng rồi mới cảm thấy.

Chàng đang thở dốc, lão già cũng đang thở dốc.

Một con mãng xà đang trườn từ trên cây xuống, mãng xà to lớn như vậy, sức lực dĩ nhiên cũng mạnh tương đương, đủ sức để quấn chết một sinh mạng.

Nhưng chàng không muốn bỏ đi, lão già cũng không động đậy được, mãng xà cũng chẳng động gì đến bọn họ, trườn qua bên người bọn họ rồi đi mất.

Lục Tiểu Phụng bật cười, ngay cả chính mình cũng không biết làm sao mình còn cười được.

Lão già nghiêng đầu qua, nhìn chàng, lão bỗng nói:

- Dĩ nhiên ta không thể gọi ngươi là hỗn đản.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Ông có thể gọi tôi là đại hỗn đản.

Chàng vẫn còn cười.

Cười có rất nhiều thứ, có thứ còn bi ai hơn cả khóc, nụ cười của chàng thuộc loại đó.

Chỉ có cười, không có tiếng cười, bốn bề không có một tiếng động, thời gian đi qua đặc biệt chậm hơn bình thường.

Một hồi thật lâu, lão già bỗng nói:

- Đại hỗn đản.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Việc gì?

Lão già hỏi:

- Tại sao ngươi không hỏi ta là ai, tên là gì?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Tôi không cần hỏi.

Lão già hỏi:

- Không cần?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Trước sau gì chúng ta cũng sẽ chết, ông thấy người chết hỏi tên người chết hồi nào chưa?

Lão già nhìn chàng, một hồi thật lâu, muốn nói, lại không nói, rồi lại nhìn cặp lông mày và bộ râu của chàng, rốt cuộc mở miệng:

- Ta bỗng sực nhớ ra một người.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Ai?

Lão già nói:

- Lục Tiểu Phụng, có bốn hàng lông mày.

Lục Tiểu Phụng cười cười nói:

- Ông đã nghĩ ra từ lâu, thiên hạ duy nhất đặc biệt đại hỗn đản, chính là Lục Tiểu Phụng.

Lão già thở ra nói:

- Nhưng ta lại không ngờ Lục Tiểu Phụng cũng sẽ có ngày như thế này.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Ông nghĩ Lục Tiểu Phụng sẽ phải ra làm sao?

Lão già nói:

- Ta đã nghe lâu lắm rồi có người nói, Lục Tiểu Phụng là một gã công tử bảnh bao rất được các cô thiếu nữ yêu thích, không những vậy vũ công cũng cực kỳ cao cường.

Vì vậy ta cứ nghĩ là, Lục Tiêu Phụng nhất định là một trang anh tuấn thần khí, nhưng ngươi xem ra hiện giờ, giống như một con...

Lão chưa nói hết lời, Lục Tiểu Phụng đã thế lão nói tiếp:

- Giống như một con chó hoang bị người ta rượt không còn đường để trốn.

Lão già bật cười nói:

- Xem ra ngươi đã làm chuyện gì động trời lắm thì phải.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Không có gì lắm.

Lão già hỏi:

- Có phải vì đàn bà không?

Lục Tiểu Phụng cười khổ.

Lão già nói:

- Ông chồng của mụ ta là ai? Nghe nói ngươi còn đỡ được cả nhát kiếm Thiên Ngoại Phi Tiên của Bạch Vân thành chủ, thiên hạ còn ai bức ngươi không còn đường đi?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Chỉ có một người.

Lão già nói:

- Ta nghĩ đi nghĩ lại, hình như chỉ có một người.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Ông đang nghĩ đến ai?

Lão già nói:

- Có phải là Tây Môn Xuy Tuyết không?

Lục Tiểu Phụng lại cười khổ, chỉ còn nước cười khổ.

Lão già than thở:

- Ngươi gây ra chuyện phiền phức thật không phải là nhỏ, ta thật nghĩ không ra tại sao ngươi lại đi gây ra chuyện phiền phức đó làm gì.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Thật ra tôi cũng chẳng làm vì cả, chỉ bất quá nằm chung một trường với bà vợ của y, lại tấu xảo bị

y bắt gặp.

Lão già kinh hãi nhìn chàng, một hồi thật lâu, mới lắc đầu nói:

- Thì ra cái gan của ngươi thật không nhỏ.

Lục Tiểu Phụng bỗng hỏi lại lão:

- Còn ông, ông làm chuyện gì động trời vậy?

Lão già trầm ngâm, cũng một hồi thật lâu, mới thở dài nói:

- Ta gây ra chuyện phiền phức cũng không nhỏ.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Tôi nhìn được ra.

Lão già nói:

- Sao?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Nếu một người mặc bộ y phục trên người trị giá ba trăm lượng bạc, tay cầm thanh kiếm báu trị giá ba ngàn lượng bạc, lại như một con chó hoang bị người ta rượt không có đường trốn, người đó gây chuyện phiền phức dĩ nhiên là không nhỏ.

Lão già cũng nhịn không nổi cười khổ nói:

- Ta gây ra chuyện còn không chỉ có một.

Lão già đưa hai ngón tay ra nói:

- Một là Diệp Cô Hồng, một là Phấn Yến Tử.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Vũ Đương Tiểu Bạch Long Diệp Cô Hồng?

Lão già gật đầu.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Vạn Lý Đạp Hoa Phấn Yến Tử?

Lão già lại gật đầu.

Lục Tiểu Phụng thở ra:

- Hai chuyện này ông gây ra quả thật không phải là nhỏ.

Diệp Cô Hồng là tục gia đệ tử của phái Vũ Đương, cũng là một tay kiệt tú trong đám môn hạ đệ tử phái Vũ Đương quật khởi gần đây, nghe nói còn là đường đệ xa của Bạch Vân thành chủ, Bạch Vân thành chủ còn thân tự chỉ điểm kiếm pháp cho y.

Vạn Lý Đạp Hoa Phấn Yến Tử trong giang hồ tiếng tăm càng lừng lẫy, khinh công ám khí trong

nhóm hắc đạo ít có ai bì kịp.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Chỉ bất quá Diệp Cô Hồng là đệ tử danh môn, Phấn Yến Tử là đại đạo lục lâm, sao ông lại đụng tới hai người bọn họ cùng một lúc?

Lão già nói:

- Ngươi nghĩ không ra?

Lục Tiểu Phụng lắc đầu.

Lão già nói:

- Thật ra đạo lý cũng đơn giản thôi, Diệp Cô Hồng là ngoại cửu của ta, Phấn Yến Tử tấu xảo cũng thế, bà vợ của hai người lại tấu xảo đang làm khách trong nhà ta.

Diệp Cô Thành du hiệp trong giang hồ, Phấn Yến Tử đạp hoa ngoài vạn lý, mấy bà vợ của họ dĩ nhiên là tịch mịch.

Lão già nói:

- Vì vậy ta không an ủi bọn họ một tí cũng không được, nào ngờ tấu xảo cũng bị họ bắt gặp.

Lục Tiểu Phụng kinh ngạc nhìn lão, một hồi lâu mới cười khổ nói:

- Xem ra không những lá gan của ông đã lớn, mà lục thân ông cũng chẳng thèm nhận.

Lão già cười cười nói:

- Không lẽ ngươi không cho ta là vậy sao?

Lục Tiểu Phụng lại càng kinh ngạc, hỏi:

- Không lẽ ông vốn là vậy sao?

Lão già nói:

- Mười năm nay, trong giang hồ đã ít có ai biết được tên ta, không ngờ ngươi lại biết được.

Hai mươi năm trước, trong giang hồ có ba tên độc hành đại đạo nổi tiếng nhất, một người tên là Lục Thân Bất Nhận Độc Cô Mỹ.

Nếu danh hiệu của một người đọc xưng là Lục Thân Bất Nhận, người đó lòng dạ độc ác ra sao, không cần thấy cũng đã biết rồi.

Lục Tiểu Phụng cười khổ nói:

- Xem ra danh hiệu của ông không có chỗ nào sai trật.

Độc Cô Mỹ hững hờ nói:

- Ta lục thân bất nhận, còn ngươi trọng sắc khinh hữu, ngươi là một tên đại hỗn đản, ta cũng không sai bao nhiêu, hai chúng ta vốn chí đồng đạo hợp, vì vậy mới đi chung một con đường.

Lục Tiểu Phụng nói:

- May mà chúng ta còn có một điểm không giống.

Độc Cô Mỹ hỏi:

- Điểm gì?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Hiện tại tôi còn đi được, ông chỉ còn nước nằm lăn ra chờ chết.

Độc Cô Mỹ phì cười.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Nếu ông cho rằng hiện tại tôi còn không rắn lòng lại được, ông lầm rồi. Nếu ông đã không nhận cả lục thân, tại sao tôi phải nhận ông?

Độc Cô Mỹ nói:

- Dĩ nhiên là ngươi phải nhận.

Lục Tiểu Phụng đã đứng dậy, chàng đã nói đi là đi.

Độc Cô Mỹ nhìn chàng đứng lên, mới chầm chậm nói tiếp:

- Nhưng ta bảo đảm ngươi đi rồi, nhất định sẽ hối hận.

Lục Tiểu Phụng nhịn không nổi quay đầu lại hỏi:

- Tại sao?

Độc Cô Mỹ nói:

- Trên đời này không những có dã thú ăn thịt người, còn có người ăn thịt người.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Tôi biết, ông chính là người ăn thịt người.

Độc cô Mỹ nói:

- Ngươi có biết trên đời này có thứ gì ăn thịt người không?

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Ông nói là thứ gì?

Độc Cô Mỹ nói:

- Rừng già, có những khu rừng ăn người như không, những kẻ không biết đường, chỉ cần tiến vào những khu rừng đó, lập tức sẽ bị nuốt chửng, vĩnh viễn đừng tưởng sống sót ra khỏi đó.

Hiện tại tuy đã gần tới giữa trưa, bốn bề vẫn còn là một màu xám chết mịt mùng.

Cả một khu rừng cây cối rậm rì, đầm lầy rữa nát những lá mục hôi thối, thật tình không có đường để đi.

Trên đời này nếu có khu rừng nào biết ăn thịt người thật, nơi đây chính là một.

Lục Tiểu Phụng rốt cuộc quay người lại, nhìn dính vào mặt lão già, nói:

- Ông biết đường? ông có chắc ra khỏi được nơi đây không?

Độc Cô Mỹ cười cười, nhẫn nha nói:

- Không những ta đem ngươi ra khỏi đây, ta còn làm cho Tây Môn Xuy Tuyết cả đời không còn tìm ra được ngươi.

Lục Tiểu Phụng cười nhạt.

Độc Cô Mỹ nói:

- Ta có thể đem ngươi đến một nơi, dù Tây Môn Xuy Tuyết có bản sự to lớn như trời, cũng tìm không ra được ngươi.

Lục Tiểu Phụng nhìn lão đăm đăm, không động đậy, cũng không mở miệng, xa xa bỗng có người đang cười nhạt.

Tiếng cười nhạt lạnh lẽo như băng kia vốn đang ở ngoài mười trượng xa, bỗng lại đến ngay trước mặt.

Người mới đến không phải là Phấn Yến Tử kẻ nổi danh giang hồ về khinh công, người này là một kẻ mặt mày trắng bệch.

Gương mặt trắng bệch, bàn tay trắng bệch, thanh kiếm trắng bệch, toàn thân trắng như tuyết.

Truy đuổi cả hai mươi tiếng đồng hồ trong cái khu rừng đầm lầy tối om này, thần sắc của y vẫn lãnh đạm trấn định như băng tuyết, y phục trên người chỉ bất quá bị vấy đôi chút bùn nhơ.

Người của y cũng như kiếm của y, máu tươi không vấy được vào, bùn nhơ không vấy được vào!

Chính lúc y vừa xuất hiện đó, toàn thân của Lục Tiểu Phụng bỗng cứng hẳn lại rồi thả tung ra.

Độc Cô Hồng thì bật cười lên, nụ cười đầy vẻ châm chọc, lão hỏi:

- Ngươi tưởng y là Tây Môn Xuy Tuyết?

Lục Tiểu Phụng không thể phủ nhận.

Gã thiếu niên quả thật rất giống Tây Môn Xuy Tuyết ở gương mặt trắng bệch, biểu tình tàn bạo kiêu ngạo, y phục trắng tinh, thậm chí ngay cả tư thế đang đứng cũng hoàn toàn giống hệt Tây Môn Xuy Tuyết.

Tuy y trẻ hơn Tây Môn Xuy Tuyết rất nhiều, nét mặt non nớt mềm mại hơn Tây Môn Xuy Tuyết rất nhiều, nhưng cả người y xem ra là một cái bóng của Tây Môn Xuy Tuyết.

Độc Cô Hồng nói:

- Y họ Diệp, tên là Diệp Cô Hồng, ngay cả tổ tiên tám đời của y cũng dính không được chút quan hệ gì tới Tây Môn Xuy Tuyết, nhưng y lại cứ giống hệt như con của Tây Môn Xuy Tuyết.

Lục Tiểu Phụng cũng không nhịn được bật cười:

- Đúng là giống thật.

Độc cô Mỹ nói:

- Ngươi có biết tại sao y biến ra thành như vậy không?

Lục Tiểu Phụng lắc lắc đầu.

Độc Cô Mỹ cười nhạt nói:

- Bởi vì trong bụng y đang hận không thể làm được con của Tây Môn Xuy Tuyết.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Không chừng y chỉ bất quá muốn làm Tây Môn Xuy Tuyết thứ hai.

Độc Cô Mỹ cười nhạt nói:

- Chỉ tiếc là chỗ hay của Tây Môn Xuy Tuyết, ngay cả một điểm nhỏ y còn chưa học tới, chứng tật y đã học hết sạch.

Cái tính cách cao ngạo như hòn núi băng tuyết xa vời kia, sinh mệnh lóe lên sáng rực như ngôi sao xẹt trong đêm đông giá, nhát kiếm vô song thiên hạ...

Trong giang hồ những gã thiếu niên, còn ai không coi Tây Môn Xuy Tuyết như thần tượng?

Lục Tiểu Phụng đưa ánh mắt nhìn về phương trời xa xa một hồi, bỗng thở ra nói:

- Tây Môn Xuy Tuyết ít ra có một chỗ người khác học không được.

Độc Cô Mỹ hỏi:

- Thanh kiếm của y?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Không phải thanh kiếm của y, cái tịch mịch của y.

Tịch mịch.

Tịch mịch như ngọn núi xa xôi băng tuyết lạnh lẽo, tịch mịch như ngôi sao cô độc xẹt qua bầu trời mùa đông.

Chỉ khi một người nào chân chính thể hội được cái thứ tịch mịch đó, không những vậy còn cam tâm chịu đựng nó, người đó mới đạt đến cái cảnh giới mà Tây Môn Xuy Tuyết đã đạt đến.

Diệp Cô Hồng nãy giờ vẫn lạnh lùng nhìn chăm chú vào Lục Tiểu Phụng, đến lúc này mới mở miệng ra. Y bỗng cười nhạt nói:

- Ngươi là thứ gì? Cũng xứng đáng đàm luận về

y trước mặt ta?

Lục Tiểu Phụng chỉ có nước cười khổ.

Chàng biết Độc Cô Mỹ nhất định sẽ giành trả lời giùm chàng, quả thật chàng không đoán lầm.

Độc Cô Mỹ đã cười nói:

- Y cũng chẳng phải là thứ gì, chỉ bất quá là một người thế thôi, nhưng trên đời này nếu còn có người đủ tư cách để đàm luận về Tây Môn Xuy Tuyết, người đó chính là y.

Diệp Cô Hồng nhịn không nổi hỏi lão:

- Tại sao?

Độc Cô Mỹ nhẫn nha nói:

- Bởi vì y có bốn hàng lông mày, cũng vì trên đời

này chỉ có một mình y đã ngủ chung với bà vợ Tây Môn Xuy Tuyết.

Diệp Cô Hồng thay đổi nét mặt hỏi:

- Lục Tiểu Phụng, ngươi là Lục Tiểu Phụng?

Lục Tiểu Phụng chỉ còn nước thừa nhận.

Bàn tay của Diệp Cô Hồng vì nắm cán kiếm chặt quá đã nổi gân xanh lên, y lạnh lùng nói:

- Ta phải thay mặt Tây Môn Xuy Tuyết giết ngươi trước...

Trên cây bỗng có người ngắt lời của y:

- Chỉ tiếc là lần này người chúng ta muốn giết không phải là y.

Trong khu rừng rậm rạp, có tiếng loạt xoạt, một

bóng người bay xuống như một con chim én.

Con chim én màu phấn hồng.

Một gương mặt trắng hồng như thiếu nữ, một bộ y phục màu hồng cắt xén rất hợp thân, một dãy thắt lưng màu hồng, giắt xéo bên lưng một cái túi màu hồng.

Thậm chí ngay cả ánh mắt của y cũng có vẻ đỏ ngầu như lúc đại đa số đàn ông đang nhìn các cô thiếu nữ lộ cặp đùi ra vậy.

Cái muốn chết người là, lúc y nhìn Lục Tiểu Phụng, ánh mắt cũng vẫn có cái biểu tình đó.

Lục Tiểu Phụng bỗng thấy muốn mửa.

Nhưng Phấn Yến Tử chẳng thèm để ý đến dáng điệu của chàng, y vẫn mỉm cười, dịu dàng nói:

- Lục Tiểu Phụng quả không hổ là Lục Tiểu Phụng, quả không làm cho ta thất vọng.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Sao?

Phấn Yến Tử nói:

- Dáng dấp của ngươi xem ra có vẻ không được đúng điệu lắm, nhưng chỉ cần cho ngươi một bình nước nóng, một tí xà phòng, cho ngươi tắm một phen, nhất định ngươi sẽ trở thành một gã đàn ông đẹp trai ngay.

Y mê tít mắt lại, nhìn lên nhìn xuống vào Lục Tiểu Phụng một hồi:

- Hiện tại ta có thể tưởng tượng ra được.

Lục Tiểu Phụng bỗng không còn muốn mửa nữa,

bởi vì hiện tại chàng đang rất muốn làm một chuyện, một quyền đấm méo cái mũi của gã này.

May mà bấy giờ Phấn Yến Tử đã quay lại nhìn Diệp Cô Hồng nói:

- Người này của ta, ta không cho ngươi đụng vào y.

Gương mặt của Diệp Cô Hồng cũng lộ ra vẻ muốn nôn mửa, y lạnh lùng nói:

- Đàn bà đàn ông gì ngươi cũng muốn đụng vào?

Phấn Yến Tử cười cười nói:

- Có lúc ngay cả ngươi ta cũng muốn.

Gương mặt trắng bệch của Diệp Cô Hồng đã muốn xanh lè.

Phấn Yến Tử nói:

- Ta biết ngươi rất gớm ghiếc ta, nhưng lại không làm sao thiếu được ta, bởi vì lần này nếu không có ta, không những ngươi tìm không ra lão hồ ly này, mà còn đừng hòng sống sót ra khỏi nơi đây.

Y mỉm cười nói tiếp:

- Cỡ hạng danh môn chính phái thiếu niên anh hùng như ngươi, ngoài kia thì diệu vũ dương oai, vào tới khu rừng ăn thịt người này, rất có thể ngay cả hai tiếng đồng hồ còn không sống qua nổi.

Diệp Cô Hồng không hề phủ nhận.

Phấn Yến Tử thở nhẹ một hơi nói:

- Vì vậy nếu hiện tại ta giao lão hồ ly cho ngươi, ngươi nên cảm thấy mãn ý lắm rồi.

Bàn tay của Diệp Cô Hồng lại nắm chặt vào cán kiếm, y nói:

- Ngươi nhất định phải để ta xuất thủ, ngươi biết ta đã có lời thề độc, nhất định phải chính tay giết lão.

Phấn Yến Tử hỏi:

- Lục Tiểu Phụng thì sao?

Diệp Cô Hồng cắn chặt hàm răng:

- Lục Tiểu Phụng là của ngươi, chỉ cần lão ta...

Độc Cô Mỹ bỗng cười lớn nói:

- Các ngươi đều lầm cả, Lục Tiểu Phụng chẳng phải của y, cũng chẳng phải của ngươi.

Phấn Yến Tử hỏi:

- Của ai?

Độc Cô Mỹ nói:

- Của ta.

Phấn Yến Tử cũng cười lớn nói:

- Dù y có cái tật của ta, y cũng chẳng thèm nhìn đến ngươi.

Độc Cô Mỹ nói:

- Nhưng nếu y muốn sống sót, y sẽ không để cho ta chết dưới tay các ngươi.

Phấn Yến Tử quay người lại đối diện với Lục Tiểu Phụng, nhỏ nhẹ nói:

- Chỉ cần ngươi không xen vào chuyện chúng ta, ta cũng sẽ để cho ngươi sống sót như vậy.

Lục Tiểu Phụng không có phản ứng gì.

Phấn Yến Tử lại thở ra nói:

- Diệp đại thiếu gia, hiện tại ngươi có thể xuất thủ được rồi đó!

Diệp Cô Hồng nói:

- Tốt.

Lời nói còn chưa thốt ra xong, kiếm đã tuốt ra khỏi vỏ.

Tốc độ rút kiếm của y không chừng không nhanh bằng Tây Môn Xuy Tuyết, nhưng nhất định không chậm hơn người khác.

Lối xuất thủ của y nhẹ nhàng mà hiểm độc chua cay, trừ tâm pháp đích truyền của Vũ Đương ra, ít ra còn dung hợp sở trường của hai thứ kiếm pháp khác.

Nhát kiếm ấy ắt hẳn là tinh hoa trong kiếm pháp

của y.

Đấy cũng là nhát kiếm trí mệnh, một kiếm phải trúng, không còn đường thoát thân.

Độc Cô Mỹ mở miệng ra, tính hô hoán, nhưng ngay cả một tiếng cũng thốt không ra lời.

Lục Tiểu Phụng quả thật không đưa tay ra ngăn trở.

Phấn Yến Tử còn đang cười, nụ cười bỗng đông lại.

Một mũi kiếm từ sau lưng y ló ra phía trước chỗ trái tim, máu tươi phun ra, rơi rớt ngay trước mặt y.

Đây là máu của y sao?

Ykhông tin!

Chỉ tiếc là hiện tại y không thể không tin.

Y thò tay ra, muốn chụp vào bọc để ám khí, nhưng người của y đã ngã gục xuống.

Mũi kiếm còn đang nhiễu máu tươi.

Diệp Cô Hồng nhìn đăm đăm vào giọt máu trên đầu mũi kiếm, nhè nhẹ thổi đi giọt cuối cùng.

Đấy vốn là tập quán độc đáo của Tây Môn Xuy Tuyết, y đã học mỗi động tác đến nơi đến chốn.

Chỉ tiếc y vẫn không phải là Tây Môn Xuy Tuyết, nhất định không phải.

Mỗi khi giết người xong, Tây Môn Xuy Tuyết lại lập tức cảm thấy một nỗi tịch mịch không sao nói được, mệt mỏi không sao nói được.

Y thổi đi giọt máu cuối cùng trên mũi kiếm, chỉ

bất quá như một người đang đi về nhà phủi một miếng tuyết rơi trên người.

Ythổi đây là tuyết, không phải là máu.

Nhưng hiện tại ánh mắt của Diệp Cô Hồng lại được đầy vẻ hứng phấn và kích thích, như một chinh nhân đang chuẩn bị xông pha vào sương tuyết.

Ythổi đây là máu, không phải là tuyết.

Giọt máu cuối cùng tấu xảo rớt xuống gương mặt của Phấn Yến Tử, da thịt trên mặt của y phảng phất còn đang co thắt, nhưng cặp mắt đã lồi ra như mắt cá chết, không còn thấy được nét trắng hồng trên gương mặt.

Lục Tiểu Phụng bỗng cảm thấy người này thật đáng thương.

Chàng vốn rất thương tình cho những kẻ đến

chết vẫn không biết làm sao mình chết, chàng biết những người đó nhất định chết không nhắm mắt.

Máu đã khô lại, kiếm đã tra vào vỏ.

Diệp Cô Thành bỗng quay mặt lại trừng mắt nhìn Độc Cô Mỹ.

Độc Cô Mỹ cũng đang trừng mắt nhìn y, ánh mắt đầy vẻ hoài nghi và kinh ngạc.

Diệp Cô Hồng lạnh lùng nói:

- Chắc ngươi nghĩ không ra tại sao ta lại giết hắn?

Độc Cô Mỹ quả thật nghĩ không ra, không ai có thể nghĩ ra được.

Độc Cô Mỹ hỏi:

- Ngươi không giết ta?

Diệp Cô Hồng nói:

- Không.

Độc Cô Mỹ lại càng kinh ngạc, lão ta hỏi:

- Nhưng ngươi vốn...

Diệp Cô Hồng ngắt lời lão:

- Ta quả thật vốn đã quyết tâm để ngươi chết dưới lưỡi kiếm của ta.

Độc Cô Mỹ hỏi:

- Hiện tại sao ngươi thay đổi chủ ý?

Diệp Cô Hồng nói:

- Bởi vì hiện tại ta biết ngươi không phải là kẻ

còn sống.

Câu nói này lại càng kỳ lạ, càng làm cho người ta khó hiểu, Độc Cô Mỹ ngược lại hình như đã hiểu, lão thở ra một hơi dài:

- Không lẽ ngươi cũng là người trong sơn trang?

Diệp Cô Hồng nói:

- Ngươi không ngờ được?

Độc Cô Mỹ thừa nhận:

- Ta nằm mộng cũng không nghĩ ra.

Ánh mắt của Diệp Cô Hồng bỗng lộ ra một nụ cười châm chọc, một hồi thật lâu, y mới chầm chậm nói:

- Dĩ nhiên là ngươi không ngờ được, có những

người làm những chuyện chính y còn không ngờ được.

Độc Cô Mỹ cũng đang than thở, lão nói:

- Người trong sơn trang, hình như không ai ngờ tới được.

Diệp Cô Hồng nói:

- Chính vì như vậy, mà nó mới còn tồn tại được.

Độc Cô Mỹ chầm chầm gật đầu, bỗng đổi qua chuyện khác, lão hỏi:

- Ngươi đã thấy Lục Tiểu Phụng xuất thủ lần nào chưa?

Diệp Cô Hồng nói:

- Chưa.

Độc Cô Mỹ hỏi:

- Ngươi có biết vũ công của y cao thấp thế nào không?

Diệp Cô Hồng nói:

- Không biết.

Độc Cô Mỹ hỏi:

- Ngươi biết gì về người này?

Diệp Cô Hồng nói:

- Ta biết y đã từng đỡ được nhát kiếm Thiên Ngoại Phi Tiên của Bạch Vân thành chủ.

Độc Cô Mỹ nói:

- Nhưng hiện tại y đã bị thương dưới lưỡi kiếm của Tây Môn Xuy Tuyết.

Diệp Cô Hồng nói:

- Ta nhìn ra.

Độc Cô Mỹ nói:

- Hiện tại ta hỏi thêm ngươi một câu, ngươi nhất định phải suy nghĩ cho kỹ, rồi mới trả lời.

Biểu tình trên gương mặt của lão rất nghiêm trang, lão nói dằn từng tiếng một:

- Hiện tại ngươi có chắc sẽ giết được y không?

Diệp Cô Hồng trầm ngâm một hồi. ánh mắt của y lại lộ ra một nụ cười châm chọc, trán y gân xanh nổi lên, một hồi thật lâu nữa, y mới chầm chậm nói:

- Ta không phải là Tây Môn Xuy Tuyết.

Độc Cô Mỹ nhìn y, cũng một hồi thật lâu, rồi mới

quay mặt lại nhìn Lục Tiểu Phụng.

Gương mặt của Lục Tiểu Phụng không có lấy một tí biểu tình, bọn họ nói chuyện với nhau, chàng làm như không nghe thấy gì.

Độc Cô Mỹ bỗng cười lên một tiếng nói:

- Lúc nãy ngươi không xuất thủ cứu ta.

Lục Tiểu Phụng trầm mặc.

Độc Cô Mỹ nói:

- Chúng ta vốn không hề quen biết, chưa hề gặp nhau, bây giờ cũng vẫn là vậy.

Lục Tiểu Phụng rốt cuộc mở miệng ra nói:

- Nhưng lúc nãy bọn ta còn đang đi chung một đường.

Độc Cô Mỹ hững hờ nói:

- Chuyện đời như mây trôi, tùy thời tùy lúc đều có thể thay đổi, huống gì là ta và ngươi.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Có lý.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Ông tính đi đâu?

Độc Cô Mỹ nói:

- Dĩ nhiên là ta có đường để đi.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Đường nào? Đường đến sơn trang?

Độc Cô Mỹ sa sầm nét mặt, lạnh lùng nói:

- Ngươi đã nghe vậy, sao còn hỏi nữa?

Nhưng Lục Tiểu Phụng cứ muốn hỏi:

- Ông muốn đi lại sơn trang nào vậy?

Độc Cô Mỹ nói:

- Tới một sơn trang ngươi tới không được.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Tại sao tới không được?

Độc Cô Mỹ nói:

- Bởi vì ngươi không phải là người chết.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Sơn trang đó chỉ có người chết mới lại được?

Độc Cô Mỹ nói:

- Đúng vậy.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Ông đã chết rồi?

Độc Cô Mỹ nói:

- Đúng vậy.

Lục Tiểu Phụng cười nói:

- Các ông đi đi.

Chàng mỉm cười vẫy tay:

- Tôi không muốn đến sơn trang của người chết, cũng không muốn làm người chết, chỉ cần còn sống được, sống thêm nửa tiếng đồng hồ cũng là sống.

Chàng bỏ đi xem ra rất thung dung, bỏ đi vào trong đám cây màu xám tro đó.

Đợi đến lúc bóng của chàng đã biến đi rồi, Độc Cô Mỹ mới làm như bỗng giật mình lên, lớn tiếng nói:

- Ngươi để cho y đi thật sao?

Diệp Cô Hồng lạnh lùng nói:

- Y đã đi rồi.

Độc Cô Mỹ nói:

- Ngươi không sợ y tiết lộ bí mật sao?

Diệp Cô Hồng nói:

- Y không biết bí mật gì nhiều, huống gì, trong hoàn cảnh này, y rất có thể không sống được quá nửa tiếng đồng hồ.

Độc Cô Mỹ nói:

- Ít ra hiện tại y còn chưa chết, còn có thể lén theo chân chúng ta.

Diệp Cô Hồng hỏi:

- Chúng ta sẽ đi đâu?

Độc Cô Mỹ nói:

- Dĩ nhiên là tới sơn trang.

Diệp Cô Hồng nói:

- Ngươi lầm rồi, không phải là chúng ta muốn tới sơn trang, là ngươi muốn tới, ngươi tới đi!

Độc Cô Mỹ hỏi:

- Ngươi không đi?

Diệp Cô Hồng nói:

- Tại sao ta muốn đi?

Độc Cô Mỹ biến hẳn sắc mặt.

Diệp Cô Hồng nói:

- Ta biết ngươi có hiệp ước với sơn trang, dĩ nhiên không giết ngươi được, nhưng ta không nói là phải đem ngươi theo.

Diệp Cô Hồng nói:

- Đấy là chuyện của ngươi, có liên hệ gì đến ta?

Y bỗng rút kiếm ra, tước một miếng vỏ cây, đặt xuống mặt đất chỗ có vẻ khô ráo một tí, rồi xếp bằng ngồi xuống.

Độc Cô Mỹ hằn học nhìn y đăm đăm, rốt cuộc

nhịn không nổi nói:

- Tại sao ngươi còn chưa đi?

Diệp Cô Hồng nhẫn nha nói:

- Tại sao ta phải đi?

Độc Cô Mỹ nói:

- Ngươi đang tính chờ xem ta chết trước?

Diệp Cô Hồng nói:

- Ngươi có thể chết từ từ, ta không vội vã gì.

Xem ra không những y rất nhàn nhã, mà còn rất thoải mái, bởi vì trên người y còn đem theo một miếng thịt bò đựng trong bọc giấy dầu, thậm chí còn có bình rượu.

Đối với một người đã hai mươi sáu tiếng đồng

hồ vật vã đói khát mà nói, cái mùi rượu thịt, không còn là dụ hoặc mà đã thành ra ngược đãi.

Bởi vì lão chỉ nhìn được thôi, mỗi lúc mùi rượu thịt bốc lại là mỗi lần như có cây kim kích thích da thịt của lão run bần bật lên.

Diệp Cô Hồng hớp một miếng rượu, thở ra một cách thỏa mãn, bỗng nói:

- Ta biết hiện giờ trong lòng ngươi đang hối hận, lúc nãy không nên để Lục Tiểu Phụng bỏ đi, nhưng có chuyện ngươi không thể nào biết được.

Độc Cô Mỹ đang tính nói chuyện để làm tan đi sức chú ý của mình, lão lập tức hỏi:

- Chuyện gì?

Diệp Cô Hồng nói:

- Ta không giết Lục Tiểu Phụng, không phải vì ta không chắc giết được y, chỉ bất quá ta tình nguyện để y chết dưới tay Tây Môn Xuy Tuyết.

Độc Cô Mỹ nói:

- Sao?

Diệp Cô Hồng ngạo mạn nói:

- Hiện tại nếu y còn dám lại đây, ta sẽ rút kiếm ra khỏi vỏ, cho máu y đổ ra trong vòng năm bước.

Độc Cô Mỹ nói:

- Ý của ngươi có phải là, thiên hạ không còn ai cứu được ta, cũng không còn ai cứu được Lục Tiểu Phụng.

Diệp Cô Hồng nói:

- Nhất định không.

Ba chữ ấy vừa nói ra bỗng có một bàn tay từ sau gốc cây thò ra, chụp lấy bình rượu của y.

Phản ứng của y không chậm tí nào.

Bàn tay ấy vừa thụt lại, người của y đã ra tới sau gốc cây.

Sau gốc cây không có người.

Đợi đến khi y quay người lại, bình rượu đã ở trong tay Độc Cô Mỹ, lão đang đổ miếng rượu cuối cùng vào trong miệng của mình.

Miếng thịt trong bao giấy dầu lúc nãy còn đang ở trên mặt đất, bây giờ chẳng còn thấy đâu.

Diệp Cô Hồng không động đậy nữa, thậm chí ngay cả hô hấp cũng ngừng lại, khu rừng xám xịt, yên

lặng như trong mộ phần.

Ngay cả gió cũng không có, trên cây bỗng có thứ gì đang rơi xuống.

Diệp Cô Hồng rút kiếm, kiếm xuyên thủng.

Dính trên mũi kiếm của y, là bao giấy dầu lúc nãy dùng để bao thịt.

Độc Cô Mỹ bật cười, cười lớn, cười muốn rớt cả nước mắt ra.

Diệp Cô Hồng hình như không nghe tiếng cười, gương mặt y đã xanh lè ra, y từ từ lấy miếng giấy trên mũi kiếm xuống.

Độc Cô Mỹ cười nói:

- Trên giấy không có máu, ngươi thổi gì bây giờ?

Diệp Cô Hồng vẫn còn không nghe thấy gì, ánh kiếm lóe lên, kiếm đã được tra vào vỏ.

Y lại ngồi xuống trên lớp vỏ cây để trên mặt đất, hít vào thở ra hai lần thật sâu, từ trong ống tay áo lấy ra một cuốn giấy, dùng một cây kim cắm lên thân cây phía sau lưng, lạnh lùng nói:

- Đây là bản đồ ra vào khu rừng này, ai có bản sự, cứ việc lại lấy.

Sau đó y vẫn xoay lưng lại thân cây, ngồi yên đó không cử động, thậm chí ngay cả cặp mắt cũng nhắm lại, như một lão tăng đang nhập định.

Tiếng cười của Độc Cô Mỹ cũng đã ngừng lại, lão trừng cặp mắt ra nhìn vào thân cây có miếng giấy đang dính trên đó.

Lão biết đó chính là con mồi Diệp Cô Hồng dùng để câu cá.

Vũ Đương vốn là nội gia chính tông, Diệp Cô Hồng bốn tuổi đã vào Vũ Đương, nội công nhất định đã vào hạng đăng đường nhập thất.

Hiện tại y ngồi bình tức hướng vào trong, tâm thần hợp nhất, tuy mắt đang nhắm, nhưng khuôn viên năm chục trượng, một cây kim một chiếc lá rơi, đều không thoát khỏi tai mắt của y.

Con mồi của y đã an bày đâu ra đó, còn cá đâu?

Cá có bị mắc câu không?

Hô hấp của Độc Cô Mỹ bỗng nhiên cũng ngưng lại, lão đã thấy một bàn tay rón rén từ sau gốc cây thò ra.

Bàn tay đó động tác nhẹ nhàng mà lanh lẹ, bàn tay vừa thò ra, lập tức đã chụp lấy tấm bản đồ trên cây.

Chính ngay lúc đó, ánh kiếm lóe lên, như chớp giật, bỗng nghe soạt một tiếng, mũi kiếm nhập vào thân cây, cắm dính bàn tay vào trên thân cây.

Độc Cô Mỹ biến sắc, Diệp Cô Hồng cũng biến sắc.

Ykhông thấy có máu.

Bàn tay không phải là tờ giấy, tại sao lại không có máu?

Độc Cô Mỹ thở phào ra một hơi dài, lão đã thấy ra, bàn tay đó không bị mũi kiếm đâm dính, mà là mũi kiếm đã bị bàn tay đó kẹp dính.

Dùng hai ngón tay kẹp dính.

Diệp Cô Hồng mặt mũi đang xanh lè bỗng đỏ hồng lên, mồ hôi chảy ròng ròng trên mặt xuống, y đã dùng hết sức lực của mình để rút lại thanh kiếm.

Thanh kiếm ấy hình như đã bị hòn Thái Sơn đè cứng, ngay cả động đậy cũng không động đậy nổi.

Đây là ngón tay của ai? Ngón tay của ai lại có thứ ma lực kỳ diệu như vậy?

Lục Tiểu Phụng!

Dĩ nhiên chỉ có Lục Tiểu Phụng.

Nụ cười lại hiện ra trên mặt Độc Cô Mỹ, lão mỉm cười nói:

- Hiện tại kiếm của ngươi đã ra khỏi vỏ, hình như không thấy có đổ máu trong vòng năm bước gì cả.

Diệp Cô Hồng cắn chặt răng, y bỗng buông thanh kiếm trong tay ra, xông tới sau thân cây.

Lục Tiểu Phụng quả thật đang đứng sau thân cây cười hì hì nhìn y, trong tay đang cầm thanh kiếm...

dùng hai ngón tay kẹp vào mũi kiếm.

Diệp Cô Hồng cười nhạt nói:

- Ta không cần dùng kiếm cũng giết được ngươi.

Lục Tiểu Phụng mỉm cười nói:

- Nhưng đây là kiếm của ngươi mà, ta trả lại cho ngươi đây.

Diệp Cô Hồng đã xuất thủ rồi, y sử dụng Kim Ty miên chưởng của phái Vũ Đương, còn kèm theo công phu Không Thủ Nhập Bạch Nhật, bảy mươi hai đường Tiểu Cầm Nả Thủ, năm ngón tay như câu, lực thấu vào đầu ngón tay.

Nào ngờ Lục Tiểu Phụng vẫn cứ đưa thanh kiếm giao lại cho y, dùng ngón tay kẹp mũi kiếm đẩy vào bàn tay y.

Y không tự chủ được thò tay cầm lấy, gương mặt bỗng biến sắc, máu tươi ứa ra từ kẻ ngón tay.

Lục Tiểu Phụng rõ ràng vừa đưa cán kiếm lại, y lắm lấy lại là lưỡi kiếm.

Thậm chí y còn không thấy Lục Tiểu Phụng đã dùng động tác gì.

Lục Tiểu Phụng còn đang cười, chàng nói:

- Đây là kiếm của ngươi, chẳng ai tranh giành gì, ngươi cần gì phải dùng sức?

Gương mặt của Diệp Cô Hồng không còn có tí máu, y bỗng hỏi:

- Tây Môn Xuy Tuyết đánh ra mấy chiêu mới đâm ngươi bị thương?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Một chiêu.

Diệp Cô Hồng hỏi:

- Ngươi không đỡ nổi lấy một chiêu?

Lục Tiểu Phụng cười khổ.

Diệp Cô Hồng hỏi:

- Lúc đó có phải ngươi đang say túy lúy không?

Lục Tiểu Phụng lắc đầu.

Diệp Cô Hồng lại hỏi:

- Thân thủ của ngươi như vậy, còn không đỡ được cả một nhát kiếm của y?

Lục Tiểu Phụng thở ra nói:

- Ta biết ngươi đã từng thấy y xuất thủ rồi,

nhưng người đứng một bên nhìn, vĩnh viễn không cách nào hiểu được y xuất thủ nhanh đến đâu.

Diệp Cô Hồng cúi đầu nhìn vào bàn tay của mình.

Bàn tay còn đang chảy máu, còn chưa buông lưỡi kiếm ra, mũi kiếm còn đang nhiễu giọt, một giọt máu, hai giọt máu...

Đây là máu của y.

Giọt cuối cùng rơi xuống, y bỗng thở dài một tiếng, đâm mũi kiếm vào giữa ngực mình.

Tiếng thở dài ngưng bặt, cặp mắt đã lồi ra.

Lục Tiểu Phụng thay đổi nét mặt nói:

- Ta không hề muốn giết ngươi, sao ngươi phải khổ như vậy?

Gương mặt của Diệp Cô Hồng rướm đầy mồ hôi, hơi thở của y cũng dần dần gấp rút, y gắng gượng nói:

- Ta học kiếm đã hai mươi năm, tự tin là đã vô địch thiên hạ, ta đã ước hẹn Tây Môn Xuy Tuyết hẳn hòi, trưa tết Đoan Dương sẽ quyết chiến ở đỉnh Tử Cấm thành.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Trưa tết Đoan Dương năm này?

Diệp Cô Hồng gật gật đầu nói:

- Tuy ta không chắc phần thắng trong tay, ta còn tự tin có thể đánh với y một trận, nhưng hôm nay gặp ngươi, ta mới biết, mình có học thêm hai chục năm nữa, cũng nhất định không phải là địch thủ của y...

Nói đến đó, y bắt đầu ho lên sù sụ, nhưng ý của y muốn nói gì, Lục Tiểu Phụng đã hiểu.

Đến lúc đó nếu y không đi, dĩ nhiên y không còn mặt mũi nào gặp lại bằng hữu trong giang hồ, còn nếu đi, cũng chỉ rước lấy nhục nhã.

Bởi vì y bỗng phát hiện ra, kiếm pháp của mình và của Tây Môn Xuy Tuyết cách xa nhau quá.

Lục Tiểu Phụng không đỡ nổi một chiêu kiếm của Tây Môn Xuy Tuyết, nhưng y thì ngay cả Lục Tiểu Phụng xuất thủ ra sao còn không thấy rõ, cái khoảng cách đó, hiển nhiên là một sự nhục nhã đầy thống khổ.

Đối với y, cái nhục ấy còn lớn hơn cả cái nhục bị bà vợ cắm sừng nhiều lắm.

Ánh mắt của Lục Tiểu Phụng lộ vẻ thương tiếc, chàng hỏi:

- Ngươi chỉ vì vậy mà chết sao?

Diệp Cô Hồng gật gật đầu.

Lục Tiểu Phụng thở nhẹ ra một hơi, chàng bỗng bước tới, đưa miệng lại gần tai y thì thâm mấy câu.

Gương mặt của Diệp Cô Hồng bỗng nhăn nhó lại, ánh mắt lộ ra một nét biểu tình không ai hiểu nổi, y nhìn đăm đăm vào Lục Tiểu Phụng.

Sau đó y ngã xuống.

Kỳ quái là, y ngã xuống rồi, khóe miệng còn lộ ra một nụ cười.

Mũi kiếm không còn có máu.

Giọt cuối cùng đã bị gió thổi khô đi.

Người tuy đã mất, kiếm vẫn còn đó, ánh kiếm

vẫn xanh rờn như mặt nước mùa thu.

Bất kể máu trên lưỡi kiếm, bị người thổi khô đi cũng tốt, bị gió thổi khô đi cũng tốt, đối với thanh kiếm ấy, hoàn toàn không có ảnh hưởng.

Kiếm vô tình, người hữu tình.

Vì vậy, người mất, kiếm vẫn còn đó.

Lục Tiểu Phụng nhìn đăm đăm vào thanh kiếm vô tình, chàng nhịn không nổi thở dài một tiếng.

Trên đời này tại sao lại có nhiều người đa tình như vậy, đem cả sinh mạng của mình hiến dâng cho một thanh kiếm vô tình?

Đấy phải chăng là vì bản thân của kiếm có một thứ mỵ lực gì đó làm người ta không có cách nào kháng cự được?

Nhìn thanh kiếm xanh rờn như mặt nước mùa thu kia, Lục Tiểu Phụng bỗng cảm thấy mình đang lạc lõng nơi đâu...

LỤC TIỂU PHỤNG

Cổ Long

Quyển 5

Chương 3

Đồng Thuyền Tương Trợ

Chạy trốn không ngơi nghỉ.

Bóng tối đã trùm lên. Trong bóng tối chỉ nghe có tiếng thở dốc, tiếng hai người đang thở dốc.

Tiếng động đã ngừng hẳn lại, hai người đã ngã xuống.

Bất kể mặt đất khô ráo cũng tốt, ướt nhẹp cũng tốt, bọn họ hoàn toàn không có lựa chọn.

Nhất định phải nằm dài ra, dù lưỡi kiếm của Tây Môn Xuy Tuyết có để ngang trên cổ họng đi nữa, cũng phải nằm dài ra.

Hiện tại dù có dùng hết lực lượng trên đời này, cũng không cách nào làm bọn họ bước tới trước một bước.

Trong bóng tối nhìn tới, mỗi cách vài cây, lại có một điểm lân tinh đang lấp lánh.

Lân quang rất yếu, tuy trong bóng tối đen kịt đó, cũng phải chú ý lắm mới thấy được.

Chỉ cần có chút ít khoảng trời lộ ra, lân quang lập tức biến đi.

- Theo những điểm lân quang mà đi, sẽ ra khỏi được nơi đây?

- Ừ.

- Ông có chắc không?

- Ừ.

Độc Cô Mỹ tuy đã mệt ngất không nói được ra lời, nhưng lão còn không thể không trả lời, bởi vì lão biết Lục Tiểu Phụng sẽ cứ hỏi tiếp.

- Ta tuyệt đối chắc chắn.

Lão thở hổn hển nói:

- Bởi vì chỉ cần người nào có hiệp ước với bọn họ, bọn họ sẽ nhất định không bán đứng người đó.

- Bọn họ là ai?

Lục Tiểu Phụng quả nhiên lại hỏi:

- Có phải là người trong sơn trang không?

- Ừ.

- Sơn trang gì? Ở đâu?

Lục Tiểu Phụng còn đang hỏi:

- Ông đã có hiệp ước gì với họ?

Độc Cô Mỹ không trả lời, nghe tiếng hô hấp của lão, hình như lão đã ngủ rồi.

Bất kể lão đã ngủ hay chưa, hiển nhiên lão đã quyết tâm từ chối, không trả lời những câu hỏi đó.

Lục Tiểu Phụng hình như cũng thấy mình hỏi nhiều quá, chàng đã câm miệng lại, chàng muốn nhắm mắt ngủ một giấc.

Nhưng chàng không ngủ được.

Lân quang lấp lánh lúc gần lúc xa.

Cặp mắt của chàng đã quá mệt mỏi, ngay cả

khoảng cách xa gần cũng không phân biệt được, tại sao chàng còn không ngủ được?

Chỉ có ở trong bóng tối tuyệt đối, mới nhận ra được những ám hiệu chỉ đường đó, nếu dùng đuốc soi, ngược lại sẽ không thấy gì cả, ban ngày lại càng nhìn không ra.

Điều đó chỉ sợ ngay cả Tây Môn Xuy Tuyết cũng không ngờ được, vì vậy, y sẽ nhất định không đi trong bóng tối đen kịt.

Có phải Độc Cô Mỹ thật tình đưa chàng lại sơn trang không?

Lão có hiệp ước, còn mình thì không, mình lại đó, bọn họ có chịu nhận mình hay không?

... Nơi đó có thật an toàn bí ẩn không? Ngay cả Tây Môn Xuy Tuyết cũng tìm không ra được sao?

... Tại sao nơi đó chỉ có người chết mới đến được?

Lục Tiểu Phụng không ngủ được, bởi vì trong lòng chàng đang có quá nhiều nút thắt không gỡ ra được, một nút thắt, một mê hoặc?

Bóng tối tuyệt đối, chính là yên tĩnh tuyệt đối.

Hô hấp của Độc Cô Mỹ cũng từ từ biến thành đều đều, trong bóng tối nghe ra thậm chí còn giống như âm nhạc:

- Muội muội bội trước nê oa oa

(Em bé cõng búp bê bằng đất sét)

Oa oa khốc liễu khiếu ma ma

(Búp bê khóc lóc đòi mẹ)

Thụ thượng đích tiểu điểu tiếu ha ha...

(Con chim nhỏ trên cây cười ha ha)

Không biết tại sao, Lục Tiểu Phụng lại từ tiếng hô hấp của lão già lục thân bất nhận này mà nhớ lại thời thơ ấu của mình.

Chính chàng cũng cảm thấy buồn cười, nhưng chàng cười không ra tiếng bởi vì chính ngay lúc đó, trong bóng tối bỗng nổi lên tiếng rú thê thảm.

Tiếp theo đó lại ầm lên một tiếng, thân người nào đó đã nảy lên, rồi lại rớt xuống nặng nề trên bùn đất.

- Phải ông không?

Lục Tiểu Phụng thất thanh hỏi.

Không ai trả lời.

Một hồi thật lâu, trong bóng tối mới có tiếng của Độc Cô Mỹ rên rỉ, hình như lão đã bị thụ thương.

Người nào đã ám toán lão trong bóng tối?

Lục Tiểu Phụng cảm thấy tim mình đập mạnh lên, cổ họng khô ran, lòng bàn tay ướt đẫm mồ hôi, trong bóng tối thò năm ngón tay không thấy này, chàng chẳng thấy được gì cả. Lại một hồi thật lâu nữa, mới nghe có tiếng Độc Cô Mỹ rên rỉ:

- Rắn... rắn độc.

Lục Tiểu Phụng thở phào ra một hơi:

- Sao ông biết đó là rắn độc?

Độc Cô Mỹ nói:

- Ta bị nó cắn chỗ đó, không thấy đau tí nào, chỉ thấy tê thôi.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Vết thương nằm đâu?

Độc Cô Mỹ nói:

- Trên vai ta đây.

Lục Tiểu Phụng mò mẫm, mò tới vai trái của lão, chàng xé áo lão ra, sờ thấy có một cục u nổi lên, bèn cúi đầu xuống đưa miệng lại, dùng sức hút mạnh, cho đến lúc Độc Cô Mỹ la lên mới thôi.

- Ông đã thấy đau rồi phải không?

- Ừ.

Nếu đã cảm thấy đau, hiển nhiên chất độc ở vết thương đã bị hút hết ra.

Lục Tiểu Phụng thở phào ra một hơi nói:

- Nếu ông còn ngủ được, thì ngủ một chút đi, nếu ngủ không được thì ráng thêm một chút, trời cũng sắp sáng rồi.

Độc Cô Mỹ rên rỉ một hồi, lâu thật lâu, lão bỗng nói:

- Ngươi vốn không cần phải làm như vậy.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Sao?

Độc Cô Mỹ nói:

- Hiện tại ngươi đã biết đường ra khỏi đây, tại sao còn không bỏ ta ở đây mà đi cho rồi?

Lục Tiểu Phụng cũng trầm tư một hồi thật lâu mới trả lời:

- Không chừng bởi vì ông còn biết cười.

Độc Cô Mỹ không hiểu.

Lục Tiểu Phụng chầm chậm nói tiếp:

- Tôi thấy một người còn cười được, thì không thể coi là một người lục thân bất nhận.

Trời sáng, lân quang chỉ đường lập tức sẽ biến đi chẳng còn thấy đâu.

Hiện tại trời sắp sáng, Lục Tiểu Phụng cũng đã nghỉ ngơi được tí đỉnh.

Có những người tinh lực như ánh lửa lập lòe ngoài hoang dã, tùy thời tùy lúc đều có thể chạy bùng lên lại.

Lục Tiểu Phụng là hạng người đó.

Lần này, tinh lực vừa được nhen nhúm lên của chàng còn chưa bị cháy hết, chàng bỗng phát giác ra, bọn họ đã thoát ra khỏi khu rừng ăn thịt người đó!

Phía trước là khoảng trời xuân sắc, ló ra từ dãy núi xanh rì xa xa, gió thổi nhẹ đem theo hương hoa cây cỏ từ xa lại, sương đọng lấp lánh dưới ánh mặt trời như cặp mắt của tình nhân vừa mới yêu.

Lục Tiểu Phụng dụi mắt mấy cái, chàng cơ hồ không dám tin đây là sự thật, đây phải là kỳ tích, phải là trong mộng.

Không lẽ chàng đang từ trong mộng tỉnh dậy, rồi lại vào một cơn mộng khác?

Độc Cô Mỹ đang nằm phục trên lưng chàng, hô hấp cũng trở thành dồn dập, lão bỗng hỏi:

- Phía trước có cây tùng nào thật lớn không?

- Có.

Một cây cổ tùng đang đứng một mình trước vách đá, cách biệt hẳn với đám rừng rậm đằng xa, làm như không thèm chung hàng ngũ với đám cây phàm tục đó.

- Dưới cây tùng có phải có một tảng đá lớn?

- Có.

Một tảng đá xanh lớn như một cái bàn, chất lượng thuần mỹ, mềm mại như ngọc.

Lục Tiểu Phụng bước tới ngồi xuống tảng đá, chàng thả người chàng đang cõng trên lưng xuống, rồi mới thở phào ra một hơi dài, nói:

- Rốt cuộc mình cũng đã thoát ra được.

Độc Cô Mỹ thở dốc nói:

- Chỉ tiếc là nơi đây vẫn còn chưa phải là nơi an toàn.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Tôi còn chưa bị khu rừng ăn thịt này nuốt chững đi.

Độc Cô Mỹ nói:

- Chỉ tiếc là ngươi tùy thời tùy lúc có thể bị chết dưới lưỡi kiếm của Tây Môn Xuy Tuyết.

Lục Tiểu Phụng thở ra, chàng cười khổ nói:

- Ông có thể nói vài câu nghe êm tai một chút được không?

Độc Cô Mỹ cười cười nói:

- Ta chỉ bất quá muốn nói cho ngươi nghe một

chuyện.

Lục Tiểu Phụng đang dỏng tai nghe.

Độc Cô Mỹ nói:

- Trên đời này chẳng còn ai cứu được ngươi, nhưng ngươi lại cứu được ngươi.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Sao?

Độc Cô Mỹ nói:

- Lúc nãy ngươi cứu ta, cũng đồng thời cứu luôn cả ngươi.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Ông không có ý đem tôi lại cái sơn trang đó sao?

Độc Cô Mỹ gật gật đầu nói:

- Nhưng hiện tại ta đã thay đổi chủ ý, bởi vì dù ta có là lục thân bất nhận tới đâu chăng nữa, ta cũng còn là người.

Lão nhìn đăm đăm vào Lục Tiểu Phụng, ánh mắt sắc bén bỗng biến thành nhu hòa:

- Trong hoàn cảnh như vậy, ngươi còn chưa bỏ ta mà đi, thì hiện tại dĩ nhiên ta không thể bỏ ngươi mà đi.

Lục Tiểu Phụng bật cười.

Người phải có tính người, tính người phải có một mặt thiện lương, đối với chuyện đó, Lục Tiểu Phụng tràn đầy tin tưởng.

Dưới gốc cây còn có một tảng đá nhỏ hơn. Độc Cô Mỹ lại nói:

- Ngươi lại đẩy khối đá ấy lên, phía dưới ắt có một cái rương.

- Có.

Cái rương làm bằng gỗ đằng, trong đó có một cục thịt nấu chín, một con gà, một bình rượu, một bao thuốc trị thương, còn có một cái còi và một phong thư.

Cái còi hình thù rất kỳ dị, màu sắc của bì thư và phong thư cũng rất kỳ dị, xem ra như da mặt người chết. Phong thư đề chín chữ:

"Thổi còi, nghe hồi âm, theo đó mà đi".

Lục Tiểu Phụng uống hớp rượu:

- Rượu ngon.

Chàng thở ra một hơi khoan khoái:

- Xem ra những người này suy nghĩ thật là chu đáo.

Độc Cô Mỹ nói:

- Bọn họ không những kế hoạch chu đáo, mà cũng rất có tín nhiệm, ngươi chỉ cần có hiệp ước với bọn họ, họ nhất định sẽ phụ trách đem ngươi đến sơn trang.

Lục Tiểu Phụng nhịn không nổi lại hỏi:

- Hiệp ước gì?

Độc Cô Mỹ nói:

- Hiệp ước cứu mạng.

Lần này lão không tránh né câu hỏi, vì vậy Lục Tiểu Phụng lại hỏi:

- Sơn trang gì?

Độc Cô Mỹ nói:

- U Linh sơn trang.

U Linh sơn trang.

Nơi đó chỉ có người chết mới tới được.

Lục Tiểu Phụng cảm thấy lòng bàn tay lạnh ngắt, chàng lại nhịn không nổi hỏi lão:

- Không lẽ nơi đó toàn là u linh của người chết sao?

Độc Cô Mỹ cười cười, cười rất thần bí, lão chầm chậm nói:

- Chỉ vì nơi đó toàn là u linh của người chết cho nên mới không có người sống nào tìm được tới, lại

càng không có người sống nào dám đặt chân vào.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Còn ông thì sao?

Độc Cô Mỹ càng thêm thần bí, lão nhẫn nha nói:

- Nếu ta đã đi vào đường chết, dĩ nhiên là không chết không được.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Nếu đã không chết không được, dĩ nhiên là thành người chết rồi.

Độc Cô Mỹ nói:

- Hiện tại ngươi cũng đã hiểu rồi đấy.

Lục Tiểu Phụng cười khổ nói:

- Tôi không hiểu, không hiểu tí nào cả.

Còi đang nằm trong tay chàng.

Chàng bất giác đưa lên miệng thổi nhẹ một cái, tiếng còi bỗng ré vang lên, âm thanh thật kỳ dị, Lục Tiểu Phụng giật nảy cả mình lên.

Chính ngay lúc đó, xa xa bỗng có tiếng còi tương tự truyền lại, phương hướng ở chính Đông.

Núi non vắng lặng, muốn phân biệt ra thanh âm tiếng còi ở đâu cũng không phải chuyện khó.

Bọn họ đi theo tiếng còi, càng đi càng lên cao, bốn bề mây trắng lững lờ, người của bọn họ đã biến vào trong đám mây mù.

Uống được nửa bầu rượu, ăn được nửa con gà, Lục Tiểu Phụng cảm thấy đường xá có xa xôi đến đâu vẫn còn cứ đi được.

Tình cảnh của Độc Cô Mỹ càng lúc càng tệ, Lục Tiểu Phụng đã ngửi thấy mùi thối từ vết thương trên người lão bốc ra.

Nhưng Lục Tiểu Phụng vẫn không màng gì.

- Tây Môn Xuy Tuyết dĩ nhiên không phải là kẻ điếc.

- Dĩ nhiên là không.

- Dĩ nhiên y đã nghe được tiếng còi.

- Ừ.

- Vì vậy y rất có thể theo tiếng còi rượt tới đây.

- Có thể.

- Hiện tại ngươi đã biết đường vào rồi, ngươi cứ thả ta ở đây thì tốt hơn.

Gương mặt của Độc Cô Mỹ vì đau đớn mà nhăn nhúm lại:

- Ngươi đi một mình nhanh hơn, huống gì, ta không xong rồi, dù có đến đó được, cũng không chắc sống thêm được lâu.

Lão nói đấy là thực tình, nhưng Lục Tiểu Phụng hình như không nghe thấy gì cả.

Chàng đi càng nhanh, mây trắng bỗng ở dưới chân bọn họ, mắt chàng bỗng thấy ra mọi sự rõ ràng trước mặt.

Phía trước là một khoảng trời xanh ngắt, và dãy núi xa xa như tranh vẽ.

Trái tim của Lục Tiểu Phụng chìm xuống, chìm xuống thật sâu.

Phía trước mặt chàng là một cái vực thẳm sâu

muôn trượng không thấy đáy, dãy núi xa xa như tranh vẽ kia, tuy ở trước mặt, nhưng không còn đường nào để đi tới.

Chàng nhặt một cục đá ném xuống, ngay cả một tiếng vọng lại cũng không nghe thấy.

Mây trắng lững lờ phía dưới, chẳng thấy gì cả, ngay cả một cái bóng u linh của người chết cũng không thấy.

Không lẽ U Linh sơn trang là ở phía dưới hang sâu muôn trượng ấy sao?

Lục Tiểu Phụng cười khổ nói:

- Muốn đến U Linh sơn trang, xem ra không phải là chuyện khốn khổ gì, chỉ cần nhảy xuống đó, bảo đảm sẽ thành người chết thôi.

Độc Cô Mỹ thở dài nói:

- Ngươi thử thổi còi thêm lần nữa xem?

Tiếng còi điếc tai, phá đi bầu không khí tịch mịch, cũng phá luôn cả đám mây trắng.

Trong đám mây bỗng có một người xuất hiện.

Trời xanh trên cao có mây trắng, dưới vực sâu cũng có mây trắng, người này?

trong đám mây trắng, tựa như lững lờ trong không trung.

Hạng người nào có thể đứng chơ vơ giữa tầng mây?

Người chết? U linh của người chết?

Lục Tiểu Phụng thở ra một hơi, chàng bỗng phát hiện ra người này đang di động, di động thật nhanh, tựa như đi trong gió, chớp mắt đã thấy được y phục

trên người y màu gì, cũng phải thấy được khuôn mặt của y ra sao.

Nhưng y không có mặt mũi gì cả. Gương mặt của y đã bị người ta chém phẳng lì.

Người chưa chính mắt trông thấy y, nhất định không thể nào tưởng tượng ra được gương mặt đó ra sao.

Lục Tiểu Phụng tuy lá gan không nhỏ, nhưng chàng vừa trông thấy gương mặt đó đã bủn rủn cả chân tay, cơ hồ muốn sút chân rớt xuống vực sâu muôn trượng kia.

Chàng có thể cảm thấy Độc Cô Mỹ nằm trên lưng mình đang run lên bần bật.

Chính ngay lúc đó, người này đã đến trước mặt bọn họ, đến thật nhanh.

Tuy đang đi lên đỉnh núi, thân hình người này vẫn di động nhẹ nhàng phiêu dưỡng, bàn chân cách mặt đất ít nhất là nửa thước!

Lục Tiểu Phụng vốn vẫn nghĩ rằng ba người khinh công cao nhất trong giang hồ là Tư Không Trích Tinh, Tây Môn Xuy Tuyết và mình.

Hiện tại chàng mới biết là mình đã lầm.

Người này khinh công thân pháp quái dị như gương mặt của y, trừ khi chính mắt trông thấy, còn không thật không thể nào tưởng tượng ra được.

Hiện tại y đang nhìn chăm chú vào Lục Tiểu Phụng, cặp mắt xem ra giống như hòn núi lửa đang phún ra nham thạch nóng bỏng chết người.

Đối diện với một người như vậy, Lục Tiểu Phụng thật không biết nên nói gì cho phải.

Độc Cô Mỹ bỗng hỏi:

- Ông có phải là Câu Hồn sứ giả trong U Linh sơn trang không?

Lão thấy người này gật gật đầu, lập tức nói tiếp:

- Ta tên là Độc Cô Mỹ, hồn phách của ta đã đến đây rồi.

Người này rốt cuộc mở miệng ra nói:

- Ta biết, ta biết ngươi sẽ đến thôi.

Y nói chuyện rất chậm, giọng nói quái dị mà khổ sở, bởi vì y không có miệng.

Người nào chưa từng gặp y, sẽ không bao giờ tưởng tượng ra một người không có miệng ăn nói ra làm sao.

Độc Cô Mỹ không dám nhìn đến y, lão sợ mình nhịn không nổi sẽ mửa ra.

Câu Hồn sứ giả bỗng cười nhạt nói:

- Ngươi không dám nhìn ta? Có phải vì ta quá ghê tởm?

Độc Cô Mỹ lập tức phủ nhận, lão gượng cười nói:

- Không phải tôi...

Câu Hồn sứ giả nói:

- Nếu không phải thì nhìn ta nói chuyện đây, nhìn mặt ta đây.

Độc Cô Mỹ chỉ còn nước nhìn vào mặt y, nhưng lão không dám mở miệng, bởi vì cổ họng và bao tử của lão vì sợ quá mà co thắt lại, ngay cả tiếng nói

cũng không phát ra được.

Câu Hồn sứ giả phì cười. Hình như y rất thích người khác sợ hãi hoang mang, thích người khác sợ y.

Nhưng tiếng cười của y bỗng ngừng lại thật nhanh, y lạnh lùng nói:

- Đáng lý ra chỉ mình ngươi lại thôi, tại sao bây giờ lại có hai người?

Độc Cô Mỹ vẫn còn chưa mở miệng được, câu hỏi này lão cũng không trả lời được.

Câu Hồn sứ giả nói:

- Ngươi ở đây, còn hắn phải đi.

Độc Cô Mỹ thu hết can đảm nói:

- Y cũng không đi.

Câu Hồn sứ giả nói:

- Hắn không đi, ngươi đi.

Độc Cô Mỹ lớn tiếng cãi:

- Ta có hiệp ước, chính các ông đã đính ước hẳn hoi.

Câu Hồn sứ giả nói:

- Ngươi có, hắn không có.

Độc Cô Mỹ nói:

- Y là bạn ta, tiền đóng hiệp ước, ta có thể trả giùm.

Câu Hồn sứ giả nói:

- Hiện tại trả đây.

Độc Cô Mỹ nói:

- Tùy ý lúc nào trả cũng được, trong người ta còn có đem theo...

Câu Hồn sứ giả bỗng ngắt lời lão, y lạnh lùng nói:

- Dù bây giờ có trả, cũng đã quá muộn.

Độc Cô Mỹ hỏi:

- Tại sao?

Câu Hồn sứ giả nói:

- Bởi vì ta nói vậy.

Độc Cô Mỹ nói:

- Nhưng y đã đến đây, nhất định không thể còn sống trở về lại.

Câu Hồn sứ giả lạnh lùng nói:

- Nếu ngươi muốn cứu hắn, chính ngươi phải đi, để hắn lại.

Ykhông có miệng, giọng nói hình như đến từ địa ngục, đã bị lửa ma luyện qua, tuyệt đối không thể thay đổi.

Lục Tiểu Phụng bỗng lớn tiếng nói:

- Tôi đi đây.

Chàng nhè nhẹ thả Độc Cô Mỹ xuống, phủi phủi quần áo, nói đi là đi.

Độc Cô Mỹ thở dốc một hồi, bỗng chụp lấy áo chàng nói:

- Ngươi ở lại đây, ta đi.

Lục Tiểu Phụng cười cười:

- Ông đừng lo, tôi còn sống sót đến đây, nhất định sẽ còn sống trở về được.

Độc Cô Mỹ cũng còn cười được, lão lớn tiếng nói:

- Ta biết ngươi không để sống chết vào lòng, còn ta thì rất sợ chết...

Lục Tiểu Phụng giành nói luôn cho lão:

- Nhưng bây giờ ông không còn sợ nữa.

Độc Cô Mỹ gật gật đầu nói:

- Bởi vì ta...

Lục Tiểu Phụng nói:

- Bởi vì, bất kể ra sao ông cũng không còn sống

được lâu, chi bằng nhường cơ hội lại cho tôi.

Độc Cô Mỹ nói:

- Đây là cơ hội duy nhất.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Tôi đã nghe rồi, ý của ông tôi hiểu lắm, chỉ bất quá...

Độc Cô Mỹ nói:

- Ngươi còn không chịu sao?

Lục Tiểu Phụng cười cười nói:

- Được kết bạn với một người lục thân bất nhận, tôi đã thỏa mãn lắm, tiếc là trước giờ tôi không có thói quen để bạn bè chết giùm.

Độc Cô Mỹ hỏi:

- Ngươi nhất định muốn đi?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Tôi đi nhất định còn nhanh hơn ông.

Câu Hồn sứ giả lạnh lùng nhìn bọn họ, ánh mắt đầy vẻ chán ghét không sao nói được.

Y chán ghét tình bạn, chán ghét những chuyện đẹp đẽ trên đời, cũng như con dơi chán ghét ánh mặt trời.

Bỗng nhiên, có người ở xa gọi lại:

- Đem bọn họ vào, cả hai đều đem vào hết.

Tiếng gọi trong trẻo, vọng lại từ đám mây trắng, trong đám mây lại có một bóng người mặc y phục màu hồng nhạt xuất hiện, phảng phất cũng đang đứng lưng chừng trời, đang hướng về bên này vẫy

vẫy tay.

- Ai nói muốn đem bọn họ vào hết?

- Lão đao bả tử.

Bốn chữ đó giống như một đạo bùa thiêng, bỗng đem Lục Tiểu Phụng đến một phương trời khác.

Không ai có thể đứng ở lưng chừng trong mây, cũng không ai có thể qua lại bằng gió.

Câu Hồn sứ giả cũng là người, không phải là quỷ hồn hư vô gì, làm sao y đến được?

Lục Tiểu Phụng bước tới rồi, mới thấy trong mây có một sợi dây xích sắt lớn, bắt ngang qua hai bên bờ vực.

Đấy chính là cây cầu của bọn họ.

Cây cầu bắt ngang từ cõi trần thế đi đến cõi U Linh.

Vách núi bên này, có một cái giỏ lớn bằng trúc, dùng ròng rọc để kéo.

Vách núi bên này cao hơn, mở cái nút thắt dây ra, giỏ tre bèn trượt qua bên đối diện.

Độc Cô Mỹ đã ngồi vào trong giỏ tre.

Câu Hồn sứ giả lạnh lùng nhìn chăm chú vào Lục Tiểu Phụng, lạnh lùng nói:

- Ngươi có muốn ngồi vào đó để đi qua không?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Tôi có chân.

Câu Hồn sứ giả nói:

- Nếu trượt chân rớt xuống, sẽ không còn chân nữa.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Tôi nhìn ra được.

Câu Hồn sứ giả nói:

- Không những không còn hồn gì, ngay cả thi thể cũng chẳng còn gì, rớt xuống người sẽ tan nát như tương.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Tôi nghĩ ra được.

Câu Hồn sứ giả nói:

- Dây xích sắt này rất trơn, gió trên núi rất mạnh, bất kể người khinh công có cao đến đâu, bước trên

đó, đều rất có thể rớt xuống.

Lục Tiểu Phụng cười cười hỏi:

- Ông đã rớt xuống bao giờ chưa?

Câu Hồn sứ giả nói:

- Chưa.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Ông thích tôi?

Câu Hồn sứ giả cười nhạt.

Lục Tiểu Phụng hững hờ nói:

- Nếu chưa rớt xuống đó, sao ông biết được tôi sẽ rớt xuống? Nếu ông không thích gì tôi, thì cần gì ông phải quan tâm tôi sống chết ra sao?

Câu Hồn sứ giả cười nhạt nói:

- Được, ngươi đi trước đi.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Ông muốn đi sau xem tôi té xuống?

Câu Hồn sứ giả nói:

- Cơ hội như vậy cũng nhiều lắm, trước giờ ta không muốn bị lỡ dịp.

Lục Tiểu Phụng lại cười cười nói:

- Nhưng lần này tôi bảo đảm ông nhất định sẽ bị thất vọng.

Xích sắt quả thật rất trơn, gió núi quả thật rất mạnh, người đi trên đó, cũng như đóm lửa lập lòe trong gió.

Đưa mắt nhìn qua, bốn bề đều là mây, phiêu phiêu dưởng dưởng, lững lững lờ lờ, cả trời đất hình như đang lững lờ trôi, muốn đi yên ổn trên đó, cũng không phải là chuyện dễ dàng.

Chuyện càng không dễ dàng, Lục Tiểu Phụng lại càng thích làm.

Chàng đi không nhanh, bởi vì nhanh dễ hơn chậm, chàng đi chầm chậm, như đang bước trên đại lộ bằng phẳng thênh thang.

Câu Hồn sứ giả đành phải chầm chậm đi theo sau.

Do đó Lục Tiểu Phụng càng cảm thấy khoan khoái.

Gió thổi qua đủng quần chàng, mây trắng từng mảng từng mảng bay qua trước mặt chàng, chàng bỗng thấy giữa khoảng trời đất này, thật không còn

chuyện gì đáng làm cho mình phải phiền não, nếu có rớt xuống thật, chàng cũng không màng gì.

Giọng của chàng trước giờ vốn rất tệ, không những vậy, ngũ âm còn không đầy đủ, vì vậy qua chín tuổi chàng không bao giờ mở miệng ra ca hát bao giờ.

Bởi vì chàng chỉ biết hát đồng ca.

- Muội muội bội trước nê oa oa

Tẩu đáo hoa viên lai khán hoa...

Bỗng vù lên một tiếng, một trận gió từ đầu chàng vụt qua, một người đang đứng trước mặt chàng.

Một người không có mặt mũi.

Lục Tiểu Phụng bật cười:

- Tôi hát có hay không?

Câu Hồn sứ giả lạnh lùng nói:

- Đấy không phải là ca hát, đấy là lừa hí.

Lục Tiểu Phụng cười lớn nói:

- Thì ra ông cũng có lúc không chịu nổi, tốt, tốt lắm.

Chàng lại hát lên, giọng hát càng lớn.

- Oa oa khốc liễu khiếu ma ma

Thụ thượng tiểu điểu tiếu ha ha...

Câu Hồn sứ giả lạnh lùng nhìn chàng, đợi chàng hát xong, bỗng hỏi:

- Ngươi là Lục Tiểu Phụng?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Sao tôi vừa mới hát lên xong, ông lập tức nhận ngay ra tôi? Không lẽ giọng hát của tôi còn nổi danh hơn cả tôi sao?

Câu Hồn sứ giả nói:

- Ngươi quả thật là Lục Tiểu Phụng?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Trừ Lục Tiểu Phụng ra còn ai hát được hay như vậy?

Câu Hồn sứ giả hỏi:

- Ngươi biết ta là ai không?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Không.

Chàng lại cười cười nói:

- Trên đời này, người không thèm mặt mũi nhiều lắm, nhưng còn chưa có ai làm được một cách triệt để như ông vậy.

Ánh mắt của Câu Hồn sứ giả phảng phất như đang tóe lửa lên, y bỗng lấy cây trâm bằng gỗ màu đen trên đầu xuống, đâm lại Lục Tiểu Phụng.

Lối xuất thủ của y xem ra không kỳ lạ đột ngột gì, chiêu thức cũng không có gì biến hóa, nhưng thật tình nhanh quá, nhanh đến mức không tưởng tượng được.

Lục Tiểu Phụng không kịp thoái lui cũng không kịp tránh né, chàng đành phải thò tay ra, dùng hai ngón tay kẹp một cái!

Đấy là môn tuyệt kỹ vô song thiên hạ, vạn lần không trật một, nhưng lần này lại bị trật qua một bên.

Một cái trâm bằng gỗ bình thường, hình như bỗng biến ra hai cây, đâm tới cặp mắt chàng như điện xẹt.

Nếu ở trên mặt đất bằng phẳng, chiêu đó chàng cũng không phải là không tránh được, nhưng hiện tại dưới chân chàng không phải là đất liền rắn chắc tin cậy được, mà là sợi xích sắt trơn tuột không giữ được chân.

Người chàng né qua một cái, chân chàng đứng không vững nữa, thân hình chao đi, rớt xuống dưới, rớt suống vực thẳm sâu muôn trượng không thấy đáy kia.

Một khi đã rớt xuống, người sẽ biến thành tương.

Chàng không bị biến thành tương.

Câu Hồn sứ giả cúi đầu xuống nhìn, lập tức thấy một bàn chân đang móc vào dây xích sắt, người của Lục Tiểu Phụng như một con cá đang treo trên cần câu, dao qua dao lại trong gió.

Chàng có vẻ không màng gì cả, ngược lại còn cảm thấy thú vị, còn ca lên:

- Dao a dao

(Đu đưa)

Dao đáo ngoại bà kiều

(Đu đưa đến nhà bà ngoại)

Ngoại bà khiếu ngã hão bão bão...

(Bà ngoại nói tôi ngoan lắm)

Chàng không hát hết bài, bởi vì chàng quên mất

khúc sau.

Câu Hồn sứ giả nói:

- Xem ra ngươi quả thật là Lục Tiểu Phụng.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Hiện tại tuy còn là Lục Tiểu Phụng, đợi lát nữa không chừng sẽ biến thành một đống thịt bầy nhầy.

Câu Hồn sứ giả hỏi:

- Ngươi không sợ chết thật sao?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Giả đấy.

Vù lên một tiếng, người của chàng bỗng như chong chóng xoay một vòng, lại đứng trên xích sắt yên ổn như thường, chàng mỉm cười nói:

- Xem ra ông cũng không muốn tôi chết thật.

Câu Hồn sứ giả lạnh lùng nói:

- Ta chỉ bất quá muốn ngươi biết một chuyện.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Chuyện gì?

Ánh mắt của Câu Hồn sứ giả như thiêu đốt lên, y nói từng tiếng một:

- Ta muốn ngươi biết, Tây Môn Xuy Tuyết chưa chắc là tay kiếm nhanh nhất thiên hạ vô song đâu, ta còn nhanh hơn hắn.

Lần này không thấy Lục Tiểu Phụng đùa cợt nữa, ánh mắt chàng bỗng lộ ra một nét biểu tình thật kỳ quái, chàng nhìn y đăm đăm hỏi:

- Rốt cuộc ông là ai?

Câu Hồn sứ giả nói:

- Là người không thèm có mặt mũi.

Y không thèm mặt mũi, cũng không có mặt mũi, dĩ nhiên trên mặt chẳng có tí biểu tình gì, nhưng giọng nói của y phảng phất đầy vẻ bi phẫn không sao tả xiết.

Lục Tiểu Phụng còn muốn hỏi thêm, người của y đã bay lên như con chim én, chớp mắt đã biến vào trong đám mây trắng.

Mây trắng lững lờ, Lục Tiểu Phụng đứng đó như si như ngốc một hồi, không biết chàng đang nghĩ gì.

Một hồi thật lâu, chàng mới bước tới, rốt cuộc rồi cũng qua tới bờ bên kia, vách núi phía trước có hai cây gậy trúc buộc một sợi dây đỏ vắt ngang qua

trước mặt chàng, đằng xa có một người đang lạnh lùng nói:

- Xông qua sợi dây sinh tử này, ngươi là một người đã chết.

Giọng nói lạnh lẻo như một lưỡi đao:

- Vì vậy tốt nhất ngươi nên suy nghĩ, đi qua hay trở về?

Trong lòng của Lục Tiểu Phụng cũng đang tự hỏi:

- Đi qua hay quay đầu về?

Đi qua là trở thành người chết, quay đầu về chỉ sợ cũng là con đường chết.

Sợi dây đỏ đó tuy đụng là đứt, nhưng thế gian này có mấy người muốn xông qua?

Lục Tiểu Phụng bỗng bật cười:

- Có lúc tôi cứ muốn chết cho rồi lại chết không được, không ngờ hôm nay lại chết dễ dàng như vậy.

Chàng mỉm cười, nhẹ nhàng bước qua, bước vào một thế giới trước giờ chàng chưa hề nằm mộng qua bao giờ.

Bước vào thế giới của người chết.

Đưa mắt nhìn quanh, một khoảng trống mông lung, không thấy gì cả, ngay cả Câu Hồn sứ giả cũng không biết đã đi đâu mất.

Độc Cô Mỹ cũng không biết đã đi đâu.

Nơi đây rốt cuộc là chỗ nào?

Không lẽ mình đã là người chết thật rồi sao?

Lục Tiểu Phụng ưỡn ngực lên, bước mạnh dạn về phía trước, miệng chàng lại cất tiếng hát bài đồng ca:

- Muội muội bội trước nê oa oa

Tẩu đáo hoa viên...

Còn chưa hát hết câu này, bỗng nghe bên cạnh có người đang cất tiếng rên rỉ:

- Cầu xin nhà ông, tha cho tôi làm phúc...

LỤC TIỂU PHỤNG

Cổ Long

Quyển 5
Chương 4

Thế Giới Của Người Chết

Giọng nói từ một căn nhà gỗ gần đó truyền ra.

Căn nhà gỗ nhỏ màu xám, trong đám mây trắng mịt mù đó, nhất định phải chú ý lắm mới thấy được.

Lục Tiểu Phụng rốt cuộc cũng thấy được... chàng chỉ thấy có căn nhà nhỏ, không thấy người.

Tiếng rên rỉ còn chưa ngừng hẳn, Lục Tiểu Phụng nhịn không nổi mở miệng hỏi:

- Có ai bị thương vậy?

- Không bị thương gì cả, nhưng sắp chết rồi.

Đây là giọng con gái.

- Sắp bị anh hát cho chết mất thôi.

- Cô trú ở nơi đây, dĩ nhiên là người đã chết rồi, có chết thêm lần nữa thì có hề gì.

- Anh hát cái thứ đó, ngay cả quỷ sống còn chịu không nổi, huống gì là người chết?

Lục Tiểu Phụng cười lớn.

Trong căn nhà gỗ lại có tiếng người hỏi ra:

- Anh có biết người lúc nãy cứu anh là ai không?

- Là cô?

- Không sai tí nào, chính là tôi.

Giọng của cô thật ngọt ngào:

- Tôi họ Diệp, tên là Diệp Linh, mọi người gọi tôi là Tiểu Diệp.

- Tên hay lắm.

- Tên của anh cũng hay lắm, nhưng tôi không hiểu, một gã đàn ông tại sao lại tên là Tiểu Phụng Hoàng?

Nụ cười của Lục Tiểu Phụng biến ra nụ cười khổ, chàng nói:

- Tôi tên là Lục Tiểu Phụng, không phải là Tiểu Phụng Hoàng.

Diệp Linh lại hỏi:

- Như vậy có gì là khác?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Phụng hoàng là một đôi, phụng là con trống, hoàng là con mái.

Chàng chầm chậm bước tới, căn nhà gỗ bỗng yên lặng trở lại, một hồi thật lâu, mới có tiếng Diệp Linh thở nhẹ ra nói:

- Tôi chỉ bất quá là một chiếc lá nhỏ, đã không có một đôi, cũng không biết là trống, hay là mái.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Chuyện đó cô khỏi phải lo, tôi bảo đảm chỉ cần nhìn là biết ngay cô là trống hay là mái.

Chàng bỗng đẩy cánh cửa ra, rồi bước vào nhà.

Bên ngoài nhìn vào, căn nhà này đã nhỏ đến đáng thương, bước vào trong, lại càng giống như một chuồng bồ câu.

Nhưng bồ câu tuy nhỏ, ngũ tạng đều có đầy đủ, căn nhà này cũng vậy, nhà người ta có gì, căn nhà này hầu như cũng không thấy thiếu, thậm chí còn có chỗ đi cầu.

Lục Tiểu Phụng không phải là người có hứng thú gì nhiều với nhà cầu, hiện tại chàng chú ý đến cái thùng cầu này, chỉ vì lúc chàng bước vào, cô bé đang mặc bộ y phục màu hồng ngồi trên đó, mặc y phục chỉnh tề ngồi trên đó, mở cặp mắt tròn xoe đen lánh nhìn Lục Tiểu Phụng.

Lục Tiểu Phụng đỏ mặt cả lên.

Bất kể ra sao, con gái người ta đang ngồi nơi đó, đàn ông con trai không thể nào xông xáo vào như

vậy.

Nhưng đã lỡ xông vào rồi, muốn trốn ra, không phải lại càng không phải lắm sao?

Người có tội kể tội mình ra trước, Lục Tiểu Phụng đảo quanh tròng mắt, bỗng cười nói:

- Bình thường cô hay ngồi trên chỗ này tiếp khách sao?

Diệp Linh làm vẻ nghiêm trang lắc đầu nói:

- Chỉ có hai trường hợp tôi muốn vào ngồi nơi đây.

Có một trường hợp ai ai cũng đều biết không cần phải hỏi ra, còn trường hợp kia là gì nhỉ?

Diệp Linh nói:

- Là lúc trong đó có thứ gì muốn chui ra.

Lục Tiểu Phụng lại bật cười.

Trong đó còn có thứ gì chui ra được nữa? Ngoài mùi hôi thối ra, còn có gì khác bây giờ?

Diệp Linh nói:

- Anh có muốn xem thử trong đó có gì không?

Lục Tiểu Phụng lập tức lắc đầu:

- Không muốn.

Diệp Linh nói:

- Chỉ tiếc là anh không muốn xem cũng phải xem.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Tại sao?

Diệp Linh nói:

- Bởi vì những thứ trong này đều giao hết cho anh.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Tôi không muốn cũng không được?

Diệp Linh nói:

- Dĩ nhiên là không được.

Nhìn cô đứng dậy, mở nắp thùng cầu ra, Lục Tiểu Phụng cơ hồi nhịn không nổi muốn xông vội ra cửa.

Chàng không chạy ra.

Mùi vị của thùng cầu không những không thối tí nào, mà còn rất thơm. Mùi thơm bay ra xong lại tiếp

theo đó là một cặp chim én, một đôi bươm bướm.

Chim én và bươm bướm bay ra khỏi cửa sổ rồi, Diệp Linh lại tiếp tục như đang làm trò ảo thuật, cô lôi từ trong thùng cầu ra một bộ đồ mới tinh, một đôi giày ngủ, một bình rượu nhỏ, một đôi đũa, một cái nồi bằng đất, một cái thìa múc canh, bốn năm cái bánh bao, còn có một bó hoa tươi.

Lục Tiểu Phụng nhìn muốn si ngốc cả ra.

Không ai có thể ngờ được trong thùng cầu lại lôi ra được bao nhiêu thứ đó.

Diệp Linh nói:

- Chim én và bươm bướm là có ý nói chúng tôi hoan nghênh anh lại đây, y phục và giày dép nhất định là vừa với người của anh, rượu là Trúc Diệp Thanh để lâu năm, nồi bằng đất có nấu con gà tiềm trong đó, bánh bao cũng vừa mới ra lò đó.

Cô ngẩng đầu lên, nhìn Lục Tiểu Phụng, rồi hững hờ nói tiếp:

- Những thứ này anh thích hay không thích?

Lục Tiểu Phụng thở ra nói:

- Thích muốn chết luôn.

Diệp Linh hỏi:

- Anh có nhận không?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Không nhận là con chó.

Diệp Linh bật cười, cô cười tươi như một đóa hoa, như một cục đường, như một con hồ ly nhỏ.

Con hồ ly nhỏ có thể hại chết người, cũng có

thể mê chết người được.

Lục Tiểu Phụng nhìn cô, nhịn không nổi lại thở ra nói:

- Cô là con mái, chắc chắn là con mái.

Hoa tươi vừa được cắm vào bình, rượu đã lọt vào trong bụng Lục Tiểu Phụng.

Tiểu Diệp nhìn chàng nốc rượu Trúc Diệp Thanh xanh biếc như nốc nước lã vào bụng, hình như không những cảm thấy kinh kỳ, còn cảm thấy tiếc rẻ, cô than thở một hồi rồi nói:

- Chỉ sai có một điểm.

Lục Tiểu Phụng không hiểu.

Tiểu Diệp đang giải thích:

- Có người nói, anh có cơ trí, võ công, tửu lượng, mặt dày, hiếu sắc, rất ít người bì kịp.

Lục Tiểu Phụng đặt bình rượu xuống, vừa cười vừa nói:

- Bây giờ cô đã thấy tửu lượng của tôi rồi đó.

Diệp Linh nói:

- Tôi cũng thấy võ công của anh rồi, lúc nãy anh không rớt xuống, ngay cả tôi cũng phải phục anh đó.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Nhưng tôi không phải là kẻ hiếu sắc, vì vậy điểm này bị sai rồi.

Diệp Linh nói:

- Điểm đó không sai đâu.

Lục Tiểu Phụng tức giận lên, chàng hỏi:

- Tôi có vô lễ với cô bao giờ chưa?

Diệp Linh nói:

- Không có, đến giờ vẫn chưa, nhưng lúc anh nhìn tôi đó, cặp mắt của anh cứ như...

Lục Tiểu Phụng vội vã ngắt lời cô:

- Cô nói có điểm nào sai?

Diệp Linh cười cười nói:

- Mặt anh chẳng dày gì lắm, anh còn biết đỏ mặt.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Không lẽ cô nghĩ rằng cả đời tôi chưa bao giờ đỏ mặt sao? Không lẽ cô tin lời người ta nói đến mức đó sao?

Diệp Linh chớp mắt, hỏi ngược lại:

- Anh có biết ai nói những lời đó không?

Lục Tiểu Phụng không biết:

- Ai?

Diệp Linh nói:

- Lão Đao Bả Tử.

Người đó, cái tên đó, tại sao lại có một ma lực lớn như vậy?

Lục Tiểu Phụng hỏi dò:

- Ông ta là lão đại của bọn cô?

Diệp Linh nói:

- Không những là lão đại của chúng tôi, mà còn

là ông chủ của chúng tôi, ông già của chúng tôi.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Ông ta rốt cuộc là một người như thế nào?

Diệp Linh nói:

- Làm mọi người cam tâm tình nguyện nhận ông ta là cha của mình, anh nghĩ ông là là hạng người như thế nào?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Tôi không biết, trước giờ chưa có ai chịu làm con tôi, trước giờ tôi cũng không muốn làm con của ai.

Diệp Linh nói:

- Anh chỉ bất quá muốn biết họ tên lai lịch của

ông ta thôi chứ gì?

Lục Tiểu Phụng không thể phủ nhận:

- Quả thật tôi muốn biết, muốn biết chết đi được.

Diệp Linh lạnh lùng nói:

- Nếu anh muốn biết thật, e rằng sẽ muốn luôn cái mạng của anh đó.

Vẻ mặt của cô bỗng trở thành nghiêm trang:

- Nếu anh muốn sống cho yên ổn nơi đây, thì anh đừng đi dò thám chuyện người khác, nếu không...

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Nếu không thì sao?

Diệp Linh nói:

- Nếu không dù võ công anh có cao cường gấp trăm lần đi nữa, anh cũng sẽ tùy thời tùy lúc bị mất tích đó.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Mất tích?

Diệp Linh nói:

- Mất tích có nghĩa là, tự dưng con người anh không thấy đâu, trên đời này nhất định không ai biết anh đã đi về đâu.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Nơi đây thường hay có người bị mất tích sao?

Diệp Linh nói:

- Thường có.

Lục Tiểu Phụng thở ra, chàng cười khổ nói:

- Tôi cứ ngỡ nơi đây an toàn lắm, quy củ lắm.

Diệp Linh nói:

- Nơi đây vốn rất có quy củ, có ba thứ quy củ.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Ba thứ quy củ gì?

Diệp Linh nói:

- Không được tìm hiểu quá khứ người khác, không được mạo phạm Lão Đao Bả Tử, lại càng không được vi phạm mệnh lệnh của ông ta.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Ông ta muốn tôi làm gì, tôi sẽ phải làm vậy?

Diệp Linh gật đầu, nói:

- Ông ta nói anh ăn cức, anh sẽ ăn cức.

Lục Tiểu Phụng chỉ còn nước cười khổ.

Diệp Linh lại hỏi chàng:

- Anh có biết tại sao tôi lại đây nói cho anh biết bao nhiêu đây chuyện?

Nụ cười của Lục Tiểu Phụng bỗng biến thành khoan khoái:

- Dĩ nhiên là vì cô thích tôi.

Diệp Linh cũng cười theo:

- Xem ra ông ta cũng không sai điểm nào, mặt anh dày dến mức, rất có thể ngay cả mủi thương cũng đâm không thủng vào.

Cô cười còn tươi hơn cả hoa, còn ngọt ngào hơn cả đường, cô nhỏ nhẹ nói tiếp:

- Nhưng nếu anh vi phạm quy củ của tôi, tôi sẽ lột cái lớp da dày trên mặt của anh làm đôi giày ngủ cho tôi.

Lục Tiểu Phụng nhịn không nổi lại cười khổ:

- Ít ra cô cũng nên nói cho tôi biết cô có quy củ gì chứ.

Diệp Linh nói:

- Tôi chỉ có hai quy củ, không được đụng tới Đại Diệp Tử, không được để đàn bà bước vào cửa nhà Lục công quán.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Đại Diệp Tử là một người?

Diệp Linh nói:

- Đại Diệp Tử là chị của Tiểu Diệp Tử, Lục công quán là công quán của Lục Tiểu Phụng.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Lục công quán nằm ở đâu?

Diệp Linh nói:

- Chính là nơi đây.

Cô lại nói tiếp:

- Bắt đầu từ bây giờ, nơi đây là nhà của anh, tối lại anh phải ngủ ở đây, ban ngày tốt nhất là anh nên thật thà nằm trong nhà, tôi có thể lại kiểm tra bất cứ lúc nào.

Lục Tiểu Phụng lại bật cười, nụ cười thật kỳ

quái.

Diệp Linh trừng mắt lên hỏi:

- Anh dám cười tôi?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Không phải tôi cười cô, tôi đang cười tôi.

Chàng cười không những có vẻ kỳ quái, mà còn có vẻ gì đó thật bi ai:

- Tôi sống đã ba chục năm, đây là lần đầu tiên tôi có nhà riêng của mình, phòng riêng của mình.

Chàng không nói hết được câu, bởi vì Diệp Linh đã bịt miệng chàng lại... lấy miệng của mình bịt lại miệng của chàng.

Môi của cô mát mẻ và mềm mại.

Đôi môi của hai người chỉ bất quá dính nhẹ vào nhau, cô bỗng đấm một quyền vào bụng của Lục Tiểu Phụng.

Cô xuất thủ thật hung dữ và mạnh bạo.

Lục Tiểu Phụng bị đấm cho gập cả người lại, cô cười khúc khích, chạy ra ngoài.

- Nhớ đó, không được cho ai vào cửa.

Giọng của cô đã ra tới ngoài cửa.

- Nhất là không được cho Hoa quả phụ vào.

- Hoa quả phụ lại là ai?

- Bà ta không phải là người, bà ta là con chó cái, con chó cái ăn thịt người.

* * * * *

Lục Tiểu Phụng có bốn hàng lông mày, nhưng chàng chỉ có hai bàn tay.

Chàng dùng tay trái xoa xoa bụng, dùng tay phải sờ vào môi, vẻ mặt của chàng không biết là đang khóc hay là đang cười.

Cứ như vậy mà chàng hồ đồ từ người sống biến thành người chết, hồ đồ có một mái nhà.

Chàng còn có cặp giò, nhưng chàng không đi đâu được.

Chàng bỗng ngủ thiếp đi, ngủ một lát lại bắt đầu nằm mộng, mộng thấy mình bị một chiếc lá thật lớn lạnh ngắt phủ lên người, rồi lại mộng thấy một con chó cái mình đầy những hoa đang gặm xương mình, ngay cả tiếng nhai rau ráu chàng còn nghe rõ mồn một.

Sau đó chàng phát hiện ra, trong phòng đang có

người đang nhai xương rau ráu thật.

Không phải là xương của chàng, mà là xương gà.

Ngồi đó nhai xương gà, cũng không phải là con chó cái, mà là một người.

Lục Tiểu Phụng vừa tỉnh dậy, người đó lập tức giật mình, giống như một con dã thú vừa bị kinh động.

Y quay đầu lại, nhìn chăm chăm vào Lục Tiểu Phụng, ánh mắt đầy vẻ thù địch.

Nhưng miệng của y còn không ngớt nhai xương gà.

Lục Tiểu Phụng chưa bao giờ thấy qua một người nào nhai xương gà một cách hứng thú như vậy, chàng cũng chưa hề thấy người nào ốm như y.

Thật ra, bao nhiêu thịt trên người y, cộng lại nhất định không hơn thịt trên miếng xương y đang gặm nhiều lắm.

Y phục trên người y rất hoa lệ, nhất định không giống như người bần cùng phải đi gặm xương gà.

Lục Tiểu Phụng nhịn không nổi bèn mở miệng hỏi dò:

- Ông có bị bệnh không?

- Ngươi mới là bị bệnh!

Người này nhổ toẹt một cái, nhổ hết đám xương gà nhai trong miệng xuống sàn nhà, nhe hàm răng trắng ởn ra, nhìn lom lom hung tợn vào Lục Tiểu Phụng:

- Ngươi nghĩ ta có bệnh gì? Bệnh đói?

- Ông không đói?

- Mỗi ngày ra ăn ba bữa, có lúc còn ăn thêm bữa khuya.

- Ông ăn gì no?

- Ta ăn cơm, ăn miến, ăn thịt, chỉ cần có gì ăn được là ta đều ăn.

- Hôm nay ông đã ăn gì rồi?

- Trưa hôm nay ta đã ăn cơm món bắc phương nấu, một món là sườn chiên, một món là lẫu dê, một món là thịt vịt tam tiên, một món là đậu hủ rán, một món là tôm rang, một món là bồ câu ngũ mai, còn có một tô canh dưa thịt viên.

Lục Tiểu Phụng bật cười.

Người này trừng mắt nhìn chàng:

- Ngươi không tin?

- Tôi chỉ bất quá lấy làm kỳ, một người như vậy, tại sao lại xông vào nhà người ta gặm xương gà.

- Bởi vì ta thích vậy.

Lục Tiểu Phụng lại bật cười.

- Chỉ cần ông thích, chỉ cần nơi đây có xương gà, lúc nào cũng sẽ hoan nghênh ông lại.

Ánh mắt người này bỗng nhiên ngược lại lộ vẻ cảnh giác nghi ngờ:

- Ngươi hoan nghênh ta lại? Tại sao?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Bởi vì đây là lần đầu tiên tôi có một căn nhà, bởi vì ông là người khách đầu tiên của tôi, bởi vì tôi

thích bạn bè.

Dáng điệu của người này lại càng lộ vẻ hung dữ:

- Ta không phải là bạn của ngươi.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Hiện tại không chừng là không phải, sau này nhất định sẽ vậy.

Người này tuy còn nhìn lom lom vào chàng, thần sắc của y đã từ từ bình tĩnh lại.

Bất cứ ai cũng không thể không thừa nhận rằng, Lục Tiểu Phụng trước giờ rất biết kết bạn, và bạn bè ai cũng thích chàng.

Bất kể bạn trai hay bạn gái đều vậy.

Lục Tiểu Phụng đã ngồi dậy, chàng bỗng thở ra

một hơi nói:

- Chỉ tiếc là nơi đây không còn rượu, nếu không tôi nhất định uống với ông hai ly.

Ánh mắt người này bỗng sáng lên, y nói:

- Nơi đây không có rượu, không lẽ ngươi không ra ngoài kiếm được hay sao?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Tôi vừa đến đây chưa đầy nửa ngày, nơi đây tôi không quen lắm, nhưng tôi bảo đảm, không quá ba ngày, ông muốn uống thứ gì, tôi sẽ tìm cho ông.

Người này chăm chú nhìn chàng cả nửa ngày, rốt cuộc mới thở ra một hơi, toàn thân cảnh giác đã buông lỏng ra:

- Ta tên là Du Hồn, không chừng tùy thời tùy lúc

đều xông vào nhà ngươi, ngươi có e ngại gì không?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Không ngại gì cả.

Chàng không ngại gì thật.

Chàng đã từng nửa đêm lại lôi bạn bè từ trong chăn ấm ra uống rượu với mình, bạn bè cũng không hề phàn nàn.

Bởi vì mọi người đều biết, nếu có người nửa đêm lại tìm chàng, không những chàng không tức giận, ngược lại còn khoái chí muốn chết.

Màn đêm đã bao trùm vạn vật, gió đêm bỗng đem lại tiếng chuông.

- Đây là chuông vãn phạn.

Lục Tiểu Phụng không hiểu, Du Hồn giải thích:

- Chuông vãn phạn là chuông gọi mọi người đi ăn cơm tối.

- Mọi người đều lại?

- Ừ.

- Mỗi ngày đều phải lại?

- Một tháng nhiều nhất chỉ có bốn năm ngày.

- Đều vào lúc nào?

- Mồng một, mười lăm, qua năm mới mùa mới, có danh nhân lại lần đầu.

Y ngắm Lục Tiểu Phụng từ trên xuống dưới:

- Nhất định ngươi là danh nhân, không lẽ ngươi là cái gã có bốn hàng lông mày Lục Tiểu Phụng?

Lục Tiểu Phụng cười khổ:

- Chỉ tiếc là Lục Tiểu Phụng của bây giờ, không còn là Lục Tiểu Phụng của lúc trước.

Du Hồn muốn nói gì đó nhưng nhịn lại, y bỗng đứng dậy:

- Lát nữa sẽ có người lại đưa ngươi đi ăn, ta phải đi đây, tốt nhất là ngươi đừng nói cho ai biết, ta đã lại đây.

Lục Tiểu Phụng không hề hỏi y lý do tại sao.

Người khác cầu xin chàng chuyện gì, chỉ cần chàng chịu rồi, chàng không hề hỏi người đó lý do tại sao.

Chỉ nhờ vào điểm đó thôi, chàng đã có rất nhiều bạn bè.

Du Hồn dĩ nhiên cũng rất mãn ý về chuyện đó, y bỗng hạ giọng nói:

- Lát nữa ngươi lại đại sảnh, bọn họ nhất định sẽ cho ngươi một cú lập oai.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Sao?

Du Hồn nói:

- Bởi vì nơi đây, ít nhất có một nửa là thứ điên rồ, chuyện khoái trá của bọn họ là đi ngược đãi người khác, nhìn người khác chịu khổ, trong đó còn có sáu bảy tên điên càng đáng sợ nữa.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Bảy người nào?

Du Hồn nói:

- Một tên là Quản Gia Bà, một tên là Đại Tướng Quân, một tên là Biểu Ca, một tên là Câu Tử...

Y vừa nói bốn tên đó xong, thân hình bỗng nhấc lên.

Song cửa rất nhỏ, nhưng bàn tay y chạm vào song cửa, người y đã bay ra.

Xem ra, không những khinh công của y rất cao, y còn biết xúc cốt công.

Cái thứ công phu ấy, vốn là tuyệt kỹ của Tư Không Trích Tinh, y và Tư Không Trích Tinh có liên hệ gì không?

Lục Tiểu Phụng không kịp nghĩ thêm, vì chàng cũng đã nghe có tiếng chân đang bước lại.

Bước chân rất nhẹ nhàng, chỉ có dã thú mới có bước chân êm ái như vậy.

Chỉ có những tay lão luyện giang hồ khinh công cao cường mới có bước chân êm ái như dã thú vậy.

Trong U Linh sơn trang, làm gì có nhiều tay khinh công cao cường như thế?

Lục Tiểu Phụng còn đang kinh ngạc, đã có tiếng gõ cửa vang lên bên ngoài.

Thật tình chàng muốn xem thử người này là ai, mặt mày ra sao.

Chàng lập tức bước lại mở cửa ra.

Mở cửa rồi, chàng càng kinh ngạc hơn.

Gõ cửa không phải là một người, mà đích xác là một con dã thú có bốn chân mềm mại.

Là một con chó!

Một con chó lớn toàn thân đen bóng, trong màn đêm xem ra thật giống một con báo.

Nhưng trông nó không có vẻ gì hung dữ, dường như đã được huấn luyện lâu năm, đã hết sạch bản năng thù địch với con người.

Nó không sủa, bởi vì trong miệng nó đang ngậm một miếng giấy.

Trên miếng giấy có đề bốn chữ:

- Mời đi theo tôi.

Con chó này sẽ đưa chàng đi ăn tối.

Lục Tiểu Phụng bật cười.

Bất kể ra sao, có cơm ăn cũng là chuyện khoan

khoái lắm rồi, thật tình chàng rất cần một bữa ăn tối vừa ngon miệng vừa thật nhiều.

Sườn chiên, thịt vịt tam tiên, tôm kho...

Nghĩ đến những món ăn Du Hồn vừa nhắc lúc nãy, nước miếng của chàng xém chút nữa đã ứa ra khỏi miệng.

Con chó vẫy đuôi với chàng, chàng cũng vỗ vỗ vào đầu nó, mỉm cười nói:

- Mi có biết ta thà để cho mi dẫn đường hơn không? Bởi vì chó ở đây thật tình còn dễ thương hơn người nhiều lắm.

Đêm đã xuống, sương mù vẫn chưa tan, trong sương mù tuy cũng có vài chục đốm lửa lập lòe, nhưng bốn bề đều tối mịt.

Con chó mực đang đợi, đến lúc chàng đã quen

với bóng tối rồi, chàng phát hiện ra, mình đang đi trên một con đường nhỏ ngoằn ngoèo.

Hai bên đường có đủ các loại cây, còn có hoa cỏ không biết tên.

Hang núi này chắc dưới ánh mặt trời hẳn là đẹp lắm.

Nhưng trong hang núi này, có lúc nào ánh mặt trời chiếu được tới nơi không?

Lục Tiểu Phụng bỗng phát hiện ra, cái mình đang khát vọng được nhìn thấy nhất, không phải là sườn chiên, mà là ánh sáng mặt trời.

Chàng cũng như những người khác, cũng từng thù ghét ánh mặt trời.

Mỗi khi chàng ở trong ánh mặt trời mùa hạ như lửa thiêu đó, bị chiếu cho mồ hôi ra dầm dề trên mặt,

thở phì phò như trâu, là chàng nhịn không được phải chửi mắng mặt trời.

Nhưng hiện tại, cái mà chàng khát vọng nhất, lại chính là ánh mặt trời.

Trên đời này có rất nhiều chuyện đều như vậy, chỉ lúc mình mất cái gì rồi, mình mới biết nó trân quý như thế nào.

Lục Tiểu Phụng thở ra trong bụng, chàng bỗng nghe bên cạnh cũng có người đang thở ra, không những thở ra, còn mở miệng nói:

- Lục Tiểu Phụng, ta biết ngươi sẽ lại đây, ta chờ ngươi đã lâu lắm rồi.

Nơi đây là U Linh sơn trang, trong bóng tối không biết có bao nhiêu oan hồn đang ẩn núp, giọng nói của người này nghe thật phiêu dưỡng lạnh lẽo như giọng quỷ hồn.

Bàn tay của Lục Tiểu Phụng rướm đầu mồ hôi lạnh.

Chàng nghe giọng nói rõ ràng bên cạnh mình, nhưng không thấy có hình bóng ngưỡi nào chung quanh.

- Ngươi nhìn không thấy ta đâu.

Giọng nói lại vang lên:

- Ác quỷ đã đòi mạng người nào, nhất định không để cho người đó thấy mình.

- Ta thiếu nợ ngươi một mạng người sao?

Lục Tiểu Phụng hỏi dò.

- Ừ.

- Mạng của ai?

- Mạng của ta.

- Ngươi là ai?

- Ta chính là Lam Tu Tử chết dưới tay của ngươi đây.

Lục Tiểu Phụng bật cười, cười lớn.

Một người lúc chân chính bị khẩn trương sợ hãi, thường thưỡng tự nhiên bật cười lên.

Tiếng cười của chàng tuy lớn, nhưng rất ngắn.

Chàng bỗng phát hiện ra, người đang nói, không phải là người, cũng không phải là quỷ, mà là con chó.

Con chó mực nãy giờ đang đi trước mặt chàng đã quay đầu lại, đưa cặp mắt như con cá chết trừng trừng nhìn chàng:

- Ta chính là Lam Tu Tử, người đã bị ngươi giết đây.

Câu nói này phát ra từ miệng con chó, từng chữ từng chữ một.

Chó làm sao biết nói tiếng người?

Không lẽ quỷ hồn của Lam Tu Tử đã nhập vào xác con chó này?

Lá gan của Lục Tiểu Phụng có lớn bao nhiêu, cũng nhịn không nổi phải rỡn da gà lên, chính ngay lúc đó, con chó đã sủa lên một tiếng rồi chồm lại.

Chàng đang tính chụp lấy chân trước của con chó, nào ngờ trước bụng của con chó bỗng có một bàn tay thò ra.

Một bàn tay người, bàn tay đang nắm một con dao, bàn tay vung lên, con dao bay ra, nhắm tới bụng

dưới của Lục Tiểu Phụng.

Nhát đao này thật là ra ngoài ý liệu của ngoài ý liệu, trên đời này có mấy ai tránh khỏi nhát đao này?

Ít nhất cũng có một người.

Bụng dưới của Lục Tiểu Phụng bỗng thóp vào, chàng thò hai ngón tay ra kẹp vào một cái, quả nhiên kẹp dính vào lưỡi đao.

Con chó thì đã búng ngược người, lướt ra xa ba trượng, chớp mắt đã biến vào trong bóng đêm...

Trong bóng đêm, không thể nào thấy được một thứ gì.

Lục Tiểu Phụng ngẩng đầu lên nhìn vào bóng đêm, rồi cúi đầu xuống nhìn lưỡi đao trong tay mình, chỉ còn nước cười khổ với chính mình.

Đây vốn rõ ràng là một cơn ác mộng, nhưng lại không phải là mộng.

Trong U Linh sơn trang như một cơn mộng, chuyện này có thật hay mơ, vốn khó mà phân biệt ra cho rõ ràng.

Chỉ bất quá, chàng còn hiểu được một chuyện, nơi đây, chưa chắc là chó đã dễ thương hơn người.

Trong bóng đêm bỗng có tiếng người vọng ra:

- Hiện tại anh còn cho người ta dẫn đường nữa không?

Lần này chàng nhìn thấy người.

Chàng lại gặp Diệp Linh.

Ánh đèn như sương mù, sương mù như ánh đèn hôn ám, Diệp Linh vẫn ngọt ngào làm sao.

- Hiện tại anh cũng đã biết, nơi đây rốt cuộc người dễ thương hay chó dễ thương.

- Tôi không biết.

- Anh còn chưa biết?

- Tôi chỉ biết một chuyện.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Có lúc chó ở nơi này là người, người là chó.

Hoa quả phụ chắc gì là con chó cái thật, nhưng con chó mực này chắc chắn là người.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Trong giang hồ, người muốn làm chó cũng không ít, nhưng làm giống thật như vậy chỉ có một người.

Diệp Linh hỏi:

- Anh đã biết y là ai?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Khuyển Lang quân.

Diệp Linh hỏi:

- Anh đã biết từ lâu?

Lục Tiểu Phụng cười cười nói:

- Ít nhất tôi cũng biết Lam Tu Tử không chết về tay tôi, chính y cũng phải biết vậy, vì vậy dù y có biến thành ác quỷ, cũng không nên kiếm tôi đòi mạng.

Diệp Linh bật cười, chớp mắt nói:

- Dù ác quỷ không tìm anh, quỷ đói nhất định sẽ

tìm anh.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Quỷ đói?

Diệp Linh nói:

- Quỷ đói có nghĩa là, vì đợi anh lâu quá đã dói chết đi rồi, nếu anh còn không đi mau mau, tối này sẽ có thêm ba mươi bảy con quỷ đói thôi.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Dù tôi còn chưa đi, quỷ đói chân chính cũng chỉ có một con thôi.

Diệp Linh hỏi:

- Ai?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Tôi.

LỤC TIỂU PHỤNG

Cổ Long

Quyển 5

Chương 5

Khổ Nói Không Hết Lời

Hôm qua là sinh nhật bảy mươi tuổi của Câu Tử, hôm nay lúc lão tỉnh dậy, cơn say hồi hôm qua còn chưa tan đi hẳn, lão thấy đầu mình nhức như đang bị vỡ ra từng mảnh, tình dục thì đang sôi động lên.

Hiện tượng đầu tiên chứng tỏ lão đã già rồi.

Hôm qua lão uống chỉ có mỗi bốn chục cân rượu, hôm nay đầu nhức muốn lấy dao chặt quách đầu mình đi.

Mười năm trước, lão đã từng uống đoạt kỷ lục tám mươi cân rượu trong một đêm, ngủ hai tiếng đồng hồ xong, tinh thần lại hồi phục, lão chỉ dùng một bàn tay, đã bẻ gãy cổ hai mươi ba tên trong Thái Hành tam thập lục hữu.

Nghĩ đến chuyện đó, lão cảm thấy quá hận, hận trời hận đất hận mình, tại sao một người như mình đây lại phải già đi.

Nhưng lúc lão phát giác ra hiện tượng thứ hai, lão bất giác lấy làm an ủi lắm, thân thể lão, mỗi bộ phận đều cứng như lưỡi câu trang bị trên cổ tay lão.

Một lão già bảy chục tuổi, có mấy ai được cường tráng như lão.

Chỉ tiếc là nơi đây đàn bà quá ít, được lão chấm trúng lại càng ít hơn.

Thật ra, đàn bà được lão nhìn lọt vào mắt, chỉ có

ba người, ba người đàn bà đáng ghét đó lại cứ trêu chọc lão không thôi.

Nhất là con hồ ly nhỏ vừa tinh ma vừa quỷ quái kia, nó đã đáp ứng với lão ba lần rồi, sẽ lại phòng lão, báo hại lão đợi cả hai đêm vẫn chẳng thấy gì.

Nghĩ đến điểm đó, trong lòng lão càng thấy hận, hận không thể bắt con hồ ly nhỏ đó lại đây đè nó xuống giường.

Cứ nghĩ như vậy lại càng làm lão thấy khó chịu trong người, hôm nay nếu không được phát tiết ra, không biết chừng lão sẽ điên quá chết mất.

Trong lòng lão đang có những ảo tưởng về con hồ ly nhỏ mặt mày cười cợt ngọt ngào đó, và cô chị mặt mày lạnh lùng như băng giá, còn có mụ Hoa quả phụ nồng nhiệt cháy bỏng kia nữa.

Lão đang tính thò tay ra, bên ngoài bỗng có

tiếng người gõ cửa, gõ rất lớn.

Chỉ có ba người dám gõ cửa nhà của lão như vậy, người đến không phải Quản Gia Bà, thì là Biểu Ca.

Tuy hai người này đều là tử đảng của lão, lão còn nhịn không nổi muốn nổi xung lên.

Tình dục bị ngắt ngang giữa chừng, thường thường hay biến thành phẫn nộ.

Lão kéo cái chăn mỏng phủ lên người mình, rồi gầm lên một tiếng nhỏ:

- Vào đi!

Biểu Ca chắp hai tay sau lưng, đứng ở trước cửa, gương mặt trắng bóng nhẵn thín, xem ra giống như một trái trứng gà mới được bóc vỏ.

Nhìn gương mặt đó, không ai có thể đoán được, tuổi tác của y là bao nhiêu.

Đối với điểm đó, y cũng cảm thấy rất mãn ý, có lúc ngay cả y cũng quên mất mình bao nhiêu tuổi.

Nghe tiếng gầm phẫn nộ của Câu Tử, y lập tức biết ngay lão già hiếu sắc này hôm nay lại động cỡn lên.

Y vừa cười vừa đẩy cửa bước vào, nhìn cái chỗ bị nhô lên dưới tấm chăn mỏng, mỉm cười nói:

- Xem ra, hôm nay ông cảm thấy ngon lành lắm, có muốn tôi đem hai cô họ Diệp về đây dùm cho ông hay không?

Câu Tử lại gầm lên:

- Đóng cái con mắt gian tặc và cái mồm thối của ngươi lại, lão tử muốn đàn bà, tự mình đi kiếm.

Biểu Ca hỏi:

- Ông kiếm được ai?

Câu Tử lại càng phẫn nộ, lão nhảy bật xuống giường, xông lại trước mặt y, dùng lưỡi câu trên tay phải dí vào bụng Biểu Ca, nghiến răng nói:

- Ngươi dám nói tiếng nữa, lão tử móc ruột của ngươi ra bây giờ.

Biểu Ca không những không sợ, ngược lại y còn cười rất khoái trá:

- Tôi chẳng chọc giận gì ông, chỉ bất quá muốn trị bệnh cho ông thôi, ông xem, có phải bây giờ đã mềm lại chưa?

Câu Tử nhìn y trừng trừng hằn học, lão bỗng nhiên cười lớn, vừa cười lớn vừa buông tay ra:

- Ngươi chẳng cần làm bộ làm tịch, nếu không phải nơi đây đàn ông dễ kiếm hơn đàn bà, cái bệnh của ngươi cũng bảo đảm còn kinh hồn hơn của ta.

Biểu Ca đi thung dung vào, ngồi xuống chiếc ghế để bên cạnh cửa sổ, y nhẫn nha nói:

- Chỉ tiếc là nơi đây, chân chính đàn ông càng lúc càng ít, tôi thấy lọt vào mắt không chừng chỉ có một người.

Câu Tử hỏi:

- Có phải là Tướng Quân không?

Biểu Ca cười nhạt lắc đầu:

- Lão ta già quá.

Câu Tử hỏi:

- Là Tiểu Thanh?

Biểu Ca nói:

- Y chỉ bất quá là cái gối thêu hoa.

Câu Tử hỏi:

- Không lẽ là Quản Gia Bà?

Biểu Ca phì cười:

- Lão ta là bà già rồi, lão không lại tìm tôi, tôi đã cám ơn Trời Phật.

Câu Tử hỏi:

- Ngươi nói đi, rốt cuộc là ai vậy?

Biểu Ca nói:

- Lục Tiểu Phụng.

Câu Tử la toáng lên:

- Lục Tiểu Phụng? Cái gã có bốn hàng lông mày Lục Tiểu Phụng?

Biểu Ca cười tít mắt lại:

- Trừ y ra, còn ai làm cho tôi động lòng lên được?

Câu Tử hỏi:

- Sao hắn lại tới đây?

Biểu Ca nói:

- Nghe nói hắn đụng vào mụ vợ của Tây Môn Xuy Tuyết.

Câu Tử hỏi:

- Ngươi đã gặp hắn chưa?

Biểu Ca nói:

- Nhìn lén qua hai lần.

Câu Tử hỏi:

- Hắn là hạng người như thế nào?

Biểu Ca tít mắt lại nói:

- Dĩ nhiên là một người đàn ông chân chính, đàn ông trong đám đàn ông.

Câu Tử vừa ngồi xuống, đã đứng dậy, đi chân không lại trước cửa sổ.

Ngoài song, sương mù mê man.

Lão bỗng quay đầu lại, nhìn dính vào Biểu Ca nói:

- Ta muốn giết hắn!

Biểu Ca cũng bật người dậy:

- Ông nói gì?

Câu Tử nói:

- Ta nói ta muốn giết hắn.

Biểu Ca hỏi:

- Ông không có được đàn bà là đòi giết người hay sao?

Câu Tử nắm chặt lấy hai nắm tay, chầm chậm nói:

- Năm nay hắn chỉ bất quá trên dưới có ba mươi tuổi, ta đã bảy mươi rồi, nhưng ta nhất định còn giết được hắn, ta nắm chắc trong tay!

Nhìn vẻ mặt của lão, bất kỳ ai cũng thấy được,

lão giết người không những để phát tiết, mà còn để chứng minh, lão còn trẻ tuổi.

Có rất nhiều lão già ham muốn các cô con gái trẻ tuổi, không phải là cũng cùng một lý do hay sao?

Bọn họ chỉ quên đi mất một điểm, thanh xuân tuy có chỗ đẹp đẽ của nó, tuổi già cũng có cái lạc thú của tuổi già.

Có vị trí giả người Tây phương đã từng nói một câu, mà các lão già nên lắng tai nghe:

- Tuổi trẻ qua đi, không phải là quá trình đi tới lúc suy thoái, mà là từ một bình nguyên này đi qua một bình nguyên khác, tuy điều đó làm cho người ta bi thương, nhưng lúc chúng ta đứng dậy, phát hiện ra xương cốt không bị gãy gì, trước mắt lại là một trời mới mẻ phồn hoa xinh tươi đang chờ đợi chúng ta lại thám hiểm, không phải đó cũng là một chuyện đẹp đẽ

lắm hay sao?

Dĩ nhiên Câu Tử chưa bao giờ nghe qua, Biểu Ca cũng thế.

Y nhìn vẻ mặt Câu Tử, rồi rốt cuộc thở ra nói:

- Được, tôi giúp ông giết y, nhưng ông cũng phải giúp tôi làm thịt y trước, Câu Tử nói:

- Được!

Bỗng nghe ngoài cửa có người đang cười nhạt nói:

- Tốt thì tốt đó, chỉ tiếc là các ngươi đã chậm đi một bước.

Tùy theo tiếng cười nhạt đó, một lão già vừa ốm vừa cao, lưng khòm, mũi quặp như mũi ưng bước vào.

Biểu Ca thở ra nói:

- Ta biết Quản Gia Bà nhà ngươi nhất định là sẽ xen vào chuyện của chúng ta.

Quản Gia Bà nói:

- Ta chỉ bất quá lại báo cho các ngươi nghe một cái tin.

Câu Tử giành hỏi:

- Tin gì?

Quản Gia Bà nói:

- Con chó mực ấy đã tìm ra Lục Tiểu Phụng trước, dù hắn có sẩy tay, cũng còn có Tướng Quân.

Câu Tử thay đổi nét mặt hỏi:

- Tướng Quân tính làm gì?

Quản Gia Bà nói:

- Y đã bày sẵn trước mặt Hồng Môn yến, chờ Lục Tiểu Phụng lại.

* * * * *

Đêm vẫn là đêm, sương mù vẫn là sương mù, hang núi cũng vẫn còn là hang núi.

Nhưng trong lòng của Lục Tiểu Phụng không còn cảm thấy vậy.

Đi sánh vai chậm bước bên cạnh một thiếu nữ vừa đẹp vừa thông minh, dĩ nhiên còn khoan khoái hơn đi theo một con chó nhiều.

Diệp Linh dùng đuôi mắt liếc Lục Tiểu Phụng:

- Xem dáng điệu của anh có vẻ thoải mái lắm?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Ít nhất tôi cũng khoan khoái hơn lúc nãy.

Diệp Linh hỏi:

- Bởi vì anh biết tôi không cắn anh?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Cô cũng dễ coi hơn con chó lúc nãy, dẹp hơn tất cả những con chó nào khác.

Diệp Linh bật cười, cô cười càng ngọt ngào:

- Không lẽ tôi chỉ hơn chúng nó có bao nhiêu ấy thôi sao?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Dĩ nhiên là có cái khác.

Diệp Linh hỏi:

- Còn có gì nữa?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Cô còn biết nói chuyện, tôi thích nghe cô nói chuyện.

Diệp Linh chớp mắt nói:

- Anh thích nghe tôi nói gì? Có phải là thích nghe tôi nói bí mật của nơi đây không?

Lục Tiểu Phụng bật cười.

Nụ cười của chàng không chừng có rất hiều ý nghĩa, nhưng nhất định không có chút gì là phủ nhận.

Diệp Linh hỏi:

- Anh muốn bắt đầu từ chỗ nào?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Từ Câu Tử được không?

Diệp Linh tròn xoe đôi mắt lên, nhìn chàng ra vẻ kinh ngạc hỏi:

- Anh cũng biết Câu Tử sao? Anh làm sao biết ông ta?

Lục Tiểu Phụng nhẫn nha nói:

- Không những tôi biết Câu Tử, tôi còn biết Tướng Quân, Biểu Ca và Quản Gia Bà.

Diệp Linh bước tới ngắt một cái lá cây, rồi lại trở về, cô bỗng thở ra nói:

- Anh biết nhiều chuyện quá rồi, chỉ bất quá,

nếu anh còn muốn hỏi, tôi sẽ nói cho anh nghe.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Vậy thì cô vẫn cứ bắt đầu từ Câu Tử mà nói đi.

Diệp Linh nói:

- Hắn ta là một tên giết người, cũng là một con chó sói háo sắc, hiện tại hắn ta chỉ nghĩ được có một chuyện, đó là xé tan quần áo tôi ra, đè tôi xuống giường.

Lục Tiểu Phụng thở ra nói:

- Thật ra, cô cũng không cần phải nói thẳng băng ra vậy.

Diệp Linh tròn xoe cặp mắt thuần chân ngây thơ của cô ra nói:

- Tôi là một người thẳng thắn, tấu xảo lại là một người hiểu đàn ông rất rõ ràng.

Lục Tiểu Phụng lại thở ra, chàng cười khổ nói:

- Thật là tấu xảo quá, chỉ tiếc là tôi không muốn nghe có bao nhiêu người đàn ông muốn thoát y phục của cô ra.

Diệp Linh chớp mắt hỏi:

- Nếu có người muốn cởi quần anh ra, anh có muốn nghe không?

Lục Tiểu Phụng cười nói:

- Chuyện đó cũng bình thường thôi, cũng không phải là lần đầu tiên tôi gặp phải.

Diệp Linh hỏi:

- Nếu người muốn cởi quần anh ra là đàn ông thì sao?

Lục Tiểu Phụng la hoảng lên:

- Đàn ông?

Diệp Linh nhoẻn miệng cười nói:

- Tôi nói sai rồi, không phải một người, là hai người.

Lục Tiểu Phụng hết còn la nổi, một hồi thật lâu, chàng mới mở miệng hỏi dò:

- Có phải là Biểu Ca và Quản Gia Bà không?

Diệp Linh tròn xoe cặp mắt:

- Sao anh biết?

Lục Tiểu Phụng cười khổ nói:

- Cái tên của hai người này, nghe có vẻ tà khí làm sao đó.

Diệp Linh nói:

- Nhưng người đáng sợ nhất không phải là bọn họ.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Sao?

Diệp Linh hỏi:

- Anh có bao giờ gặp một người chỉ dùng tay không xé sống con bò mộng ra làm đôi không?

Lục Tiểu Phụng lập tức lắc đầu nói:

- Không.

Diệp Linh hỏi:

- Anh có bao giờ gặp... một người chỉ dùng có một ngón tay mà gõ nát đầu người ta không?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Không.

Diệp Linh nói:

- Hiện tại anh sẽ thấy ngay bây giờ đây.

Lục Tiểu Phụng nuốc ực nước miếng hỏi:

- Cô nói đây, có phải là Tướng Quân không?

Diệp Linh nói:

- Không sai tí nào.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Hiện tại y đang chờ tôi?

Diệp Linh nói:

- Không những đang chờ anh, mà còn chờ muốn nóng cả ruột, vì vậy tốt nhất anh nên tìm một cái nồi sắt thật lớn trước.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Cần cái nồi sắt để làm gì?

Diệp Linh nói:

- Che cái đầu của anh lại.

* * * * *

Tướng Quân đang đứng trên một cái đài cao.

Y cao chừng tám thước tám tấc, nặng một trăm bảy mươi ba cân, vai rộng, ngực nở, hai bắp đùi như hai gốc cây, bàn tay y mở ra như một cái quạt bồ

phiến, mu bàn tay dày có tới một tấc, bất kể đao kiếm bén nhọn đến đâu, đụng vào tay của y, lập tức sẽ gãy ngang.

Trước mặt y còn có một cái nồi sắt thật lớn.

Nồi sắt đang đặt trên lò lửa, lò lửa đang đặt trên đài cao, đài cao được đặt ngay giữa đại sảnh.

Đại sảnh cao bốn trượng, đài cao tới bảy thước, cái nồi sắt cũng cao tới ba tấc.

Lữa đang cháy bừng bừng, trong nồi đang bốc khói, mùi thịt thơm lừng bay ra, có thể hấp dẫn người và chó cả từ mười dặm xa lại.

Lúc Lục Tiểu Phụng bước vào, Tướng Quân đang dùng một cái thìa gỗ lớn nếm thịt trong nồi.

Thấy Lục Tiểu Phụng, y lập tức để thìa xuống, trừng mắt lên, la một tiếng lớn:

- Lục Tiểu Phụng?

Thanh âm như tiếng sét vọng giữa tầng không, Lục Tiểu Phụng không chớp mắt một tí nào, chàng cũng la lên một tiếng:

- Tướng Quân?

Tướng Quân hỏi:

- Ngươi lại đây hay không?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Ta lại.

Chàng lại thật, bước chân còn lớn hơn cả bình thường gấp mấy lần.

Tướng Quân trừng mắt nhìn chàng nói:

- Trong nồi có thịt.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Có thịt.

Tướng Quân hỏi:

- Ngươi ăn thịt?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Ắn.

Tướng Quân hỏi:

- Ắn nhiều không?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Nhiều.

Tướng Quân nói:

- Tốt, ngươi ăn đi!

Yđưa thìa gỗ lại cho Lục Tiểu Phụng, Lục Tiểu Phụng tiếp lấy, múc một thìa đầy.

Một thìa thịt là một tô thịt, đầy những miếng thịt nóng hổi.

Lục Tiểu Phụng không sợ bị phỏng miệng, chàng ăn rất nhanh, một thìa thịt ăn xong, chàng mới thở phào ra một hơi nói:

- Thịt ngon.

Tướng Quân nói:

- Thịt vốn là ngon.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Ông cũng ăn thịt?

Tướng Quân nói:

- Ăn.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Cũng ăn nhiều?

Tướng Quân giựt cái thìa trong tay chàng, múc đầy một thìa ăn sạch, xong rồi y ngẩng mặt lên huýt sáo một tiếng dài:

- Thịt ngon.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Thịt vốn là ngon.

Tướng Quân hỏi:

- Ngươi có biết đó là thịt gì không?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Không biết.

Tướng Quân hỏi:

- Ngươi không sợ đó là thịt người sao?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Sợ.

Tướng Quân hỏi:

- Sợ mà vẫn cứ ăn?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Ăn thịt người còn hơn bị người ăn thịt.

Tướng Quân trừng mắt nhìn chàng một hồi thật lâu rồi nói:

- Tốt, ngươi ăn đi.

Một thìa thịt là một tô, một tô thịt là một cân, Lục Tiểu Phụng lại ăn thêm một thìa.

Tướng Quân cũng ăn một thìa, chàng lại ăn tiếp một thìa.

Trong chốc lát, đã có ít nhất là năm cân thịt nóng hổi lọt vào trong bụng của chàng.

Ăn đến thìa thứ sáu, Tướng Quân mới hỏi:

- Ngươi còn ăn được không?

Lục Tiểu Phụng không mở miệng ra, chàng bỗng nhảy lộn người lại một vòng, nhảy một hơi ba trăm sáu mươi cái, rồi mới đứng dậy trả lời:

- Ta còn ăn được.

Tướng Quân nói:

- Tốt, ăn tiếp đi.

Ăn tiếp thì ăn tiếp, ăn một thìa, lộn năm vòng, lộn hai ngàn vòng Lục Tiểu Phụng còn không thay đổi sắc mặt.

Nhưng Tướng Quân nhịn không nổi đã thay đổi sắc mặt, y nói:

- Lộn hay lắm.

Ba tiếng vừa thốt ra khỏi miệng, bộc lên một tiếng, cái nịt bằng da nơi bụng của y đã đứt ra làm đôi.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Ông còn ăn được không?

Tướng Quân không trả lời, y nhảy xuống đài, chụp lấy cái chân lò lửa.

Lò lửa làm bằng đồng, thêm vào cái nồi trên lò, ít nhất cũng nặng đến năm bảy trăm cân!

Y dùng một bàn tay đã cử lên ngay, rồi đặt xuống, rồi lại cử lên, làm một hơi ba trăm sáu chục lần, rồi mới đặt lò lửa xuống, giựt lấy thìa gỗ, gằn giọng nói:

- Ngươi xem đây.

Lần này y ăn luôn hai thìa.

Lục Tiểu Phụng nhìn cái thìa trong tay y, nhìn muốn lồi cặp mắt ra, chàng bỗng chụp lấy lò lửa, cử lên đặt xuống, làm một hơi ba trăm sáu chục lần, giựt lấy thìa gỗ, ăn luôn hai thìa.

Cặp mắt của Tướng Quân cũng nhìn muốn lồi ra.

Lục Tiểu Phụng thở phì phò hỏi:

- Ăn nữa?

Tướng Quân nghiến chặt răng nói:

- Ăn nữa.

Y tiếp lấy thìa gỗ, múc lên một thìa, bỗng nghe bộc lên một tiếng.

Lần này không phải là tiếng nịt da bị đứt, mà là thìa gỗ đã đụng vào đáy nồi.

Một thìa thịt là một cân, một nồi thịt ít nhiều cũng được ba chục năm chục thìa, hoàn toàn đã bị bọn họ ăn sạch sành sanh.

Lục Tiểu Phụng thở phào một hơi thật dài, sờ sờ vào cái bụng phình ra của mình, nói:

- Thịt ngon.

Tướng Quân nói:

- Thịt vốn là ngon.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Chỉ bất quá, không có thịt, chắc là hay hơn có thịt.

Tướng Quân trừng mắt nhìn chàng, bỗng cười lớn nói:

- Hay hơn nhiều.

Hai người đồng thời cùng cười lớn lên, bỗng đồng thời té bổ ngửa ra, nằm sóng sượt ra đài, mà vẫn còn cười sặc sụa.

Dưới đài dĩ nhiên còn có người, bao nhiêu người

ở đó đều đang mở trừng cặp mắt nãy giờ, mồm há hốc ra, nhìn nhau trân trối, không nói được một lời.

Tướng Quân bỗng hỏi:

- Cái bụng của ngươi chưa bị vỡ tung ra hay sao?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Còn tốt.

Tướng Quân nói:

- Thật nhìn không ra, cái bụng nhỏ xíu đó của ngươi, lại chứa được bao nhiêu đó thứ.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Ta còn ăn hơn ông được một thìa.

Tướng Quân nói:

- Một thìa của ta nhiều hơn thìa của ngươi.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Chắc gì.

Tướng Quân nhảy bật người dậy, trừng mắt nhìn chàng.

Lục Tiểu Phụng vẫn còn nằm thoải mái ra đó.

Tướng Quân nói:

- Đứng dậy, nấu thêm một nồi thịt nữa tỷ thí lại.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Không tỷ thí nữa.

Tướng Quân hỏi:

- Ngươi đã chịu thua?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Tôi đã thắng rồi, còn tỷ thí gì nữa? Đã thắng rồi, còn chịu thua nổi gì?

Tướng Quân trừng mắt nhìn chàng, gân xanh nổi lên từng sợi, từng sợi, trên trán, mỗi sợi xem ra còn lớn hơn cả ngón tay của người thường.

Lục Tiểu Phụng hững hờ nói:

- Thì ra, không những bụng ông phình ra, cái đầu cũng bị phình ra.

Tướng Quân bỗng nắm chặt hai nắm tay lại, toàn thân xương cốt kêu lên răng rắc như pháo nổ, thân hình vốn đang cao tám thước tám tấc của y, bỗng lại tăng thêm nửa thước nữa.

Xem ra, người này không những trời sinh ra thần lực, một thân ngạnh công, cũng đã luyện đến mức

đăng phong.

Lục Tiểu Phụng bật cười hỏi:

- Ông muốn đánh nhau sao?

Tướng Quân câm miệng.

Hiện tại y đang tập trung lực lượng toàn thân, mở miệng ra, là sức lực sẽ bị phân tán.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Ăn thịt thì ta chẳng còn hứng thú gì, nhưng đánh nhau, ta còn có thể phụng bồi đôi chút.

Tướng Quân bỗng gầm lên một tiếng, thổ khí dương thanh, đấm ra một quyền.

Y súc thế nãy giờ, giống như một cây cung đang giương sẵn, oai lực của cú đấm đó, thật không ai có

cách gì tưởng tượng nổi.

Chỉ nghe loảng xoảng, tinh tang một hồi, nồi niêu hỏa lò đổ bể nghiêng ngửa, ngay cả bàn ghế phía ngoài đó một trượng cũng bị chấn động đảo điên, mâm chén trên bàn, có thứ rớt xuống đất, có thứ bị vỡ tan nát trên bàn.

Người của Lục Tiểu Phụng bị quyền phong đánh bay ra ngoài, bay một hơi qua ba bốn cái bàn dài, bay qua mười mấy cái đầu người, bay qua đại sảnh dài hơn mười trượng, như một con diều giấy bị đứt dây.

Trong đại sảnh lập tức có tiếng hoan hô nổi lên như sấm động.

Tướng Quân đứng một mình trên đài cao, xem ra thật là oai phong lẫm liệt, anh hùng vô địch.

Nào ngờ chính ngay lúc đó, bỗng nghe vù lên

một tiếng, Lục Tiểu Phụng bỗng lại trở về vị trí cũ trước mặt y, nụ cười còn giữ trên môi, chàng nói:

- Cú đấm của ngươi thật làm ta mát mẻ quá, đấm giùm thêm một cú nữa được không?

Tướng Quân gầm lên giận dữ, đấm ra liên tiếp ba quyền.

Quyền pháp của y không hoa dạng, nhưng mỗi cú đấm ra, đều xác thực và hữu hiệu.

Oai lực của ba cú đấm đó, tuy không mãnh liệt bằng cú đầu tiên, nhưng lại nhanh hơn nhiều.

Lục Tiểu Phụng lại bị đánh cho bay lên, chỉ bất quá, lần này chàng không bị bay ra ngoài, bỗng nhiên người chàng lộn một vòng, lộn ra sau lưng Tướng Quân.

Người của Tướng Quân tuy khôi vĩ, phản ứng

của y rất linh hoạt, động tác lại càng nhanh hơn, y rùn người xuống, Bá Vương Ngự Giáp, Tướng Quân Thoát Bào, Hồi Cung Xạ Nguyệt, đánh ra liên tiếp ba chiêu nữa.

Đây vốn là chiêu thức cơ bản phổ thông nhất trong quyền pháp, nhưng do y đánh ra, nhất định người thường không thể nào chống đỡ cho nổi.

May mà Lục Tiểu Phụng không phải là người thường, trên đời này, không thể tìm ra được một Lục Tiểu Phụng thứ hai.

Thân hình chàng lách qua, bỗng lướt qua dưới nách Tướng Quân, chàng bỗng thò tay ra, gát vào cùi chỏ của Tướng Quân, đưa đầu đụng vào dưới xương sườn của y.

Thân hình nặng một trăm bảy mươi ba cân của Tướng Quân, bị chàng đụng cho vừa thụp xuống vừa

lùi lại, cơ hồ muốn rớt xuống đài.

Nhưng Lục Tiểu Phụng càng bị kinh ngạc hơn.

Chàng bỗng phát hiện ra, người này có một tấm thân hoành luyện công phu, chàng đụng đầu vào, như đụng vào tường đá, đụng muốn hoa cả mắt choáng váng cả mặt mày.

Chính vì mặt mày choáng váng trong lòng kinh hãi, mà chàng càng cười lớn hơn, cười lớn nói:

- Ngươi lại thua nữa.

Tướng Quân nói:

- Đánh rắm.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Ta đánh có một quyền đã làm cho người muốn

bổ ngửa ra, ngươi còn chưa chịu thua.

Tướng Quân nói:

- Ngươi dùng thứ quyền gì?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Dùng đầu quyền.

Tướng Quân hỏi:

- Đây cũng là một thứ quyền sao?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Đây là công phu đánh nhau, chỉ cần đánh đối phương ngã ra, tùy tiện muốn dùng gì cũng thế thôi.

Tướng Quân cười nhạt nói:

- Ta cũng muốn xem ngươi còn dùng được hay

không.

Yrùn người xuống, lại xuất thủ lần nữa, quyền thức càng dày đặc, càng nhanh, chỉ muốn đứng vào cái thế không thể nào bại.

Lần này y khai triển quyền pháp ra, người ta mới thấy được công phu chân chính của y.

Lục Tiểu Phụng không cách nào công vào được, quyền pháp này đã khai triển ra, thiên hạ không còn ai công vào được. Lục Tiểu Phụng hình như cũng biết được điều đó, chàng bèn thôi không đánh nữa, thoái lui ra góc đài xa xa, rồi bỗng khom lưng lại, ôm lấy bụng la:

- Không xong rồi, ta đau bụng quá, đau muốn chết luôn.

Thật ra, chàng cũng biết quá, dù chàng đau bụng chết đi, cũng chẳng ai thèm để ý tới.

Tướng Quân vụt tới như mũi tên, đấm ra một quyền sấm sét.

Nào ngờ Lục Tiểu Phụng chờ lúc y vừa tung người lên, chàng đã trượt qua phía dưới chân y, như một con cá, rồi bỗng dùng hai tay đè xuống đất, một chiêu Lý Ngư Đả Đỉnh, mông đít của mình đụng vào mông đít của y.

Tướng Quân đang lấy hết sức đánh tới, làm sao còn thu thế lại kịp, lần này y đụng cho một cái rớt xuống đài, cơ hồ muốn té lăn ra.

Lục Tiểu Phụng vỗ tay cười lớn:

Ngươi lại thua nữa rồi.

Tướng Quân mặt mày xanh lè, cặp môi run rẩy cả lên.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Lần này tại sao ngươi không hỏi ta dùng thứ quyền gì?

Tướng Quân không hỏi, không mở miệng.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Cái này là cổ quyền.

Chàng mỉm cười nói tiếp:

- Lần sau, nếu ngươi gặp người nào đánh nhau mà còn sử dụng được cả tới mông đít, tốt hết là ngươi nên tránh xa ra, bởi vì ngươi không phải là địch thủ của y.

Tướng Quân bỗng gầm lên một tiếng lớn, một quyền đánh ra, lần này y không đấm vào người, y đấm vào đài.

Đài làm bằng đá xanh, bị y đấm cho một cái vỡ đi một góc, đá vụn bay tứ tung ra mọi nơi.

Thân hình của y cũng theo đó tung lên, người đang ở trên không trung, đã đấm ra quyền thứ hai.

Chiêu thức trên cao đánh xuống, tuy uy mãnh, nhưng rất dễ bị lộ nhược điểm của mình, vốn chỉ dùng được trong những trường hợp lấy mạnh hiếp yếu mà thôi. Lục Tiểu Phụng không thể xem là yếu hơn y, y sử ra chiêu này thật tình là quá mạo hiểm, bởi vì y tính đúng là Lục Tiểu Phụng không đứng vững vàng lúc đó.

Bất kỳ ai cũng đều không thể nào đứng vững cho được giữa lúc cái đài đang bị văng bể tứ tung như vậy.

Đứng không vững thì không cách nào phản kích lại được, không thể phản kích được thì chỉ còn cách

thoái lùi tránh né, bất kể là tránh né ra sao, đều sẽ không khỏi bị quyền phong của y quét trúng.

Chiêu đó của y tuy rất nguy hiểm, nhưng chính là sát thủ "đặt mình vào chỗ chết để sống".

Thương thế của Lục Tiểu Phụng còn chưa lành hẳn, người chàng suy nhược, lấy cái oai lực của quyền phong mạnh mẻ như vậy, chắc chắn chàng sẽ chịu không nổi.

Chàng không chịu đỡ.

Và chàng còn phản kích được, trong tình thế không thể nào phản kích được, chàng đã xuất thủ phản kích.

Tướng Quân thân trải trăm trận, quyết thắng cũng chỉ trong tích tắc một hơi thở, y vốn đã tính không sai trật đi đâu.

Chỉ tiếc là lần này, y tính trật đi mất một chiêu.

Lục Tiểu Phụng làm chuyện gì trước giờ đều là những chuyện không ai có thể ngờ là chàng làm được.

Lần này chàng không dùng đầu quyền, cũng không dùng cổ quyền, mà dùng bàn tay của chàng, ngón tay của chàng!

Lục Tiểu Phụng độc nhất vô nhị, Linh Tê chỉ độc nhất vô nhị.

Thân hình của chàng bỗng tà tà bay lên, chàng thò hai ngón tay ra nhe nhẹ búng một cái, ngón trỏ búng vào đầu quyền của Tướng Quân, ngón giữa búng vào giữa ngực Tướng Quân.

Cú đấm như sắt thép bể tan cả góc đài, lồng ngực ngay cả đao kiếm còn không chém vào được, thì hai ngón tay của chàng búng vào, có thể làm được

chuyện gì?

Không ai có thể tưởng tượng được hai cái búng đó oai lực đến đâu.

Tướng Quân rống lên một tiếng, người y đã bay ra ngoài, rớt nặng nề xuống đất trong đám đá vụn.

Trong đại sảnh còn ba mươi sáu người, đều đang trừng mắt nhìn Lục Tiểu Phụng, ánh mắt lộ đầy vẻ kỳ quái.

Lục Tiểu Phụng đang cười khổ.

Chàng chỉ còn nước cười khổ, bởi vì chàng biết, những người này tuy không phải là bạn bè của Tướng Quân, hiện tại cũng đều biến thành đối đầu với mình.

Một người vừa mới chân ướt chân ráo lại một nơi xa lạ, bỗng gây thù với ba mươi sáu người một lúc,

đối với bất kỳ ai, cũng không thể là một chuyện thoải mái gì cho lắm.

Chàng chỉ hy vọng Tướng Quân không bị thương nặng lắm.

Đợi đến lúc chàng quay đầu lại nhìn, Tướng Quân vừa nằm sóng sượt trên đám đá vụn đã biến đi đâu mất.

Chàng lại quay đầu cái nữa, bèn thấy một người mặc áo xám chầm chậm bước ra ngoài, Tướng Quân đang nằm trong lòng của lão.

Lấy tai mắt linh mẫn như của Lục Tiểu Phụng, mà chẳng hề phát hiện ra được người này từ đâu lại, chẳng phát hiện ra lão ôm Tướng Quân đi bằng cách nào, trong phút chốc lão đã bước ra tới cửa lớn.

Lục Tiểu Phụng ngẩn người ra.

Người mặc áo xám đã ra khỏi cửa.

Ba mươi sáu người trong đại sảnh cũng đều đứng dậy, chầm chậm bước theo ra, không ai quay đầu lại nhìn Lục Tiểu Phụng một nửa con mắt, hình như bọn họ đã coi chàng là một người đã chết rồi.

Bất kỳ ai đã chết rồi, dù có dễ nhìn đến đâu, cũng không có người nào thèm nhìn đến.

Lục Tiểu Phụng cũng cảm thấy mình đang đứng trong mộ phần, không có bóng người, không có tiếng động, ánh đèn tuy còn sáng đó, nhưng phảng phất còn tối tăm hơn cả bóng đêm.

Nếu mình chẳng thấy gì cả, ngay cả chút hy vọng cũng không thấy đâu, thì ánh đèn đối với mình còn nghĩa lý gì?

Cũng không biết trải qua bao lâu, chàng vẫn còn đứng ngốc người ra ở đó, chẳng động đậy một tí nào.

Nơi đây vốn là một chỗ hoàn toàn xa lạ, chàng còn đi đâu được nữa bây giờ?

Chàng đã vào con đường cùng rồi, còn đi đâu được nữa?

Chính ngay lúc đó, chàng thấy một cặp mắt, và một bàn tay.

Một bàn tay nhỏ bé trắng ngần, một cặp mắt đang chứa đầu nụ cười.

Diệp Linh đang đứng ngoài cửa, vẫy tay ra dấu.

Lục Tiểu Phụng lập tức bước lại.

Dù cho ngoài cửa có một ngàn cái bẫy rập, một vạn thứ mai phục đang chờ chàng ở đó, chàng cũng không ngần ngừ gì bước ra ngay.

Bởi vì chàng bỗng phát hiện ra, cái cô độc vừa tuyệt vọng, vừa không được một ai giúp đỡ mình, còn đáng sợ hơn rất nhiều.

Ngoài cửa chẳng có gì cả, chỉ có một người, một bức màn đêm.

Cặp mắt của Diệp Linh trong bóng tối nhìn ra, sáng rực như tinh tú vừa hiện ra trong bầu trời.

Cô nhìn Lục Tiểu Phụng mỉm cười, cô bỗng nói:

- Cung hỷ anh.

Lục Tiểu Phụng không hiểu:

- Sao lại cung hỷ tôi?

Diệp Linh nói:

- Bởi vì anh còn chưa chết, một người chỉ cần

còn sống được, là chuyện đáng vui đáng mừng.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Tôi đáng lý ra phải chết sao?

Diệp Linh gật gật đầu.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Bây giờ thì sao?

Diệp Linh nói:

- Hiện tại, ít nhất anh còn có thể trú được trong U Linh sơn trang thêm một chút nữa.

Lục Tiểu Phụng thở phào, nhịn không nổi lại hỏi:

- Lúc nãy người mặc áo xám là ai?

Diệp Linh hỏi lại:

- Anh đoán không ra sao?

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Lão Đao Bả Tử đấy sao?

Diệp Linh đảo quanh tròng mắt hỏi:

- Anh thấy ông ta là người thế nào?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Một người thật đáng sợ.

Diệp Linh hỏi:

- Anh xem võ công ông ta thế nào?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Tôi nhìn không ra.

Diệp Linh hỏi:

- Ngay cả anh cũng nhìn không ra?

Lục Tiểu Phụng thở ra:

- Chính vì tôi nhìn không ra, vì vậy tôi mới sợ.

Diệp Linh nói:

- Anh nghĩ lão Đao Bả Tử phải là người như thế nào?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Dĩ nhiên là một kẻ rất đáng sợ.

Diệp Linh cười cười nói:

- Vậy thì ông ta phải là lão Đao Bả Tử rồi, anh

còn hỏi làm gì?

Lục Tiểu Phụng cũng đang cười, nụ cười xem ra không có tí gì là khoan khoái.

Một tay cao thủ như chàng, bỗng phát hiện ra có người võ công còn cao cường hơn mình, trong lòng đại khái là không dễ chịu tí nào.

Diệp Linh bỗng sa sầm nét mặt, cô lạnh lùng nói:

- Ngày đầu tiên lại đây, anh đã đánh lộn gây tai họa, ông ta tính giết anh rồi, nếu không có người năn nỉ dùm anh, hiện tại anh đã chết đi mất hai lần.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Ai năn nỉ dùm cho tôi vậy?

Diệp Linh chỉ vào mũi mình nói:

- Tôi đây.

Lục Tiểu Phụng thở ra nói:

- Dĩ nhiên là cô, tôi biết nhất định là cô mà.

Diệp Linh bỗng nhoẻn miệng cười tươi nói:

- Anh đã biết vậy, anh tính đền ơn tôi gì đây?

Lục Tiểu Phụng mỉm cười nói:

- Tôi tính cắn cô một cái, cắn vào mũi cô đấy.

Diệp Linh trừng mắt nhìn chàng, cô bỗng nhảy tưng lên:

- Cút, cút về cái ổ chó của anh, không có tiếng chuông, không cho phép ra ngoài.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Đấy cũng là lời của lão Đao Bả Tử sao?

Diệp Linh nói:

- Hừ.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Hiện tại, tôi gặp ông ta có được không?

Diệp Linh nói:

- Không được.

Cô vênh mặt lên, nói tiếp:

- Nhưng lúc ông ta muốn gặp anh, anh không muốn gặp ông ta cũng không được.

Lục Tiểu Phụng thở ra nói:

- Thật ra, một người được nằm dưỡng thương

trong nhà vài ngày, cũng không đến nổi gì, chỉ có điều không có cơm ăn cũng khó chịu một chút.

Diệp Linh nói:

- Anh sẽ có cơm ăn, mỗi ngày ba bữa, sáu món ăn, một món canh, tùy anh lựa chọn.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Hiện tại tôi có thể chọn món ăn cho ngày mai được chưa?

Diệp Linh nói:

- Được.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Tôi muốn ăn sườn chiên, lẫu dê, thịt vịt tam tiên, đậu hủ chiên, tôm rang, bồ câu ngũ mai, thêm

một tô canh thịt viên hoàng qua.

Diệp Linh nhìn chàng, ánh mắt lộ đầy vẻ kỳ quái, làm như cảm thấy có gì kỳ lạ lắm.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Tôi là người sành ăn, những thứ đó đều là món ăn ngon, có gì là kỳ quái đâu?

Diệp Linh nói:

- Tôi chỉ lấy làm kỳ một chuyện.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Sao?

Diệp Linh nói:

- Tôi chỉ lấy làm lạ, sao anh không muốn ăn cái mũi của tôi?

* * * * *

Đèn đã tắt.

Lục Tiểu Phụng nằm xuống giường trong bóng tối. Đây là đêm đầu tiên của chàng ở U Linh sơn trang.

Đến nơi đây chỉ bất quá nửa ngày, chàng đã thấy biết bao nhiêu chuyện kỳ quái mà đáng sợ, biết bao nhiêu người cũng kỳ quái và đáng sợ.

Nhất là cái gã Câu Hồn sứ giả và lão Đao Bả Tử, hai người này vũ công cao đến mức, ngay cả chàng cũng cảm thấy không thể tưởng tượng được.

Hiện tại, tuy chàng còn sống đây, nhưng sau đó rồi sao?

Sau này còn biết bao nhiêu là đêm dài đen tối cô độc đáng sợ, đang chờ đợi chàng đến thưởng thức.

Chàng không muốn nghĩ thêm nữa.

Chàng bỗng cảm thấy một nỗi sợ hãi không sao nói được...

LỤC TIỂU PHỤNG

Cổ Long

Quyển 5
Chương 6

Tổ Chức Nguyên Lão Hội

Sáng sớm hôm sau, trong núi vẫn còn sương mù dày đặc, căn nhà gỗ nhỏ giống như đang trôi nổi trong đám mây, mở cửa nhìn ra ngoài, ngay cả người mình, cũng trôi trôi nổi nổi, như lục bình trên mặt nước.

Trên đời này, không phải vốn có những người như lục bình trôi nổi như vậy sao?

Không có ký thác, không có căn rễ.

Lục Tiểu Phụng thở ra, đóng mạnh cửa lại, tâm tình của chàng đang xuống thấp như một anh con trai đang nhìn tình nhân lên kiệu hoa về nhà chồng.

Sáng sớm hôm nay, tiếng động còn làm cho chàng cảm thấy chút gì khoan khoái được, là tiếng gõ cửa đem cơm lại.

Người đem cơm lại là một gã mặt rỗ, gương mặt ngơ ngáo, hàm răng vàng khè, toàn thân trên dưới chỉ có một chỗ làm người ta có thể nhìn được mắt, là cái hộp thức ăn cầm trên tay.

Trong hộp dĩ nhiên là có sáu món ăn và một món canh, còn có cơm trắng. Sáu dĩa đồ ăn đựng những món Lục Tiểu Phụng đã đặt tối hôm qua.

Nhưng mỗi món chỉ có một nhúm, một nhúm thật nhỏ, người mắt không tốt sẽ không thấy được, gió lớn một tí, e sẽ bị thổi bay đi mất.

Tuyệt nhất là món thịt vịt tam tiên, chỉ có một cục xương, một miếng da vịt, một sợi lông.

Lục Tiểu Phụng la lối om sòm lên:

- Đây là vịt tam tiên sao?

Gã mặt rỗ trừng mắt lên nói:

- Đây không phải là vịt, không lẽ là người sao?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Cho là vịt đi, còn tam tiên đâu?

Gã mặt rỗ nói:

- Lông vịt mới nhổ ra, da vịt mới lột ra, xương vịt cũng rất tươi, không phải là tam tiên đấy sao?

Lục Tiểu Phụng chỉ còn nước câm miệng.

Gã mặt rỗ đã đóng cửa "bình" lại một tiếng, hiên ngang bỏ đi.

Lục Tiểu Phụng nhìn sáu món ăn trước mặt, rồi nhìn chén cơm, không biết nên khóc lên ba tiếng, hay cười lên ba tiếng.

Đến bây giờ chàng mới hiểu ra, tại sao cái vị Du Hồn tiên sinh lại thích thú với mấy miếng xương gà như vậy.

Chàng cầm đũa lên, rồi lại đặt xuống, chàng bỗng nghe có người đang than thở phía sau lưng, chỗ cái cửa sổ nhỏ:

- Cái món sườn ram của ngươi còn nhiều hơn của ta hôm qua ít nhất là gấp bội.

Lục Tiểu Phụng không cần quay đầu lại, cũng biết cái vị Du Hồn tiên sinh đã đến, chàng nhịn không nổi hỏi y:

- Những món này ông đã ăn được bao lâu rồi?

Du Hồn nói:

- Ba tháng nay.

Ynhảy thót vào trong nhà, cặp mắt nhìn hau háu vào sáu món ăn để trên bàn, rồi nói tiếp:

- Ăn mấy món này có bí quyết.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Bí quyết gì?

Du Hồn nói:

- Mỗi món phải ăn thật chậm, tốt nhất là dùng răng cửa từ từ gặm nhấm, sau đó dùng đầu lưỡi nếm, rôi mới thưởng thức mùi vị.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Nhưng ông còn chưa chết.

Du Hồn nói:

- Bởi vì ta còn chưa muốn chết, người khác muốn ta chết, ta cứ sống đó cho họ xem.

Lục Tiểu Phụng nhịn không nổi thở ra nói:

- Ông sống được đến bây giờ cũng không phải là chuyện dễ.

Du Hồn chầm chậm gật đầu, đuôi mắt bỗng có hai hàng lệ ứa ra.

Lục Tiểu Phụng không nỡ nhìn thêm, chàng ngã người xuống giường, lấy gối trùm đầu lại.

Du Hồn hỏi:

- Cơm đem lại rồi, sao ngươi còn chưa ăn?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Ông ăn đi, tôi không đói.

Du Hồn nói:

- Bởi vì ngươi cũng phải sống.

Y bỗng giựt lấy cái gối của Lục Tiểu Phụng ra, lớn tiếng nói:

- Ngươi có muốn chết, chi bằng để cho ta đấm cho một quyền chết đi, bởi vì hiện tại, người của ngươi còn có thịt, còn để cho ta ăn được một bữa thỏa thích.

Lục Tiểu Phụng nhìn y, nhìn gương mặt chỉ còn thừa một lớp da bọc lấy xương đầu, chàng bỗng nói:

- Tôi họ Lục, tên là Lục Tiểu Phụng.

Du Hồn nói:

- Ta biết.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Còn ông? Ông là ai? Tại sao lại đến nơi này?

Lần này Du Hồn không còn lộ vẻ khích động, y chỉ dùng cặp mắt sâu hoắm như đầu lâu, nhìn lom lom vào Lục Tiểu Phụng, rồi hỏi ngược lại:

- Tại sao ngươi lại đến nơi này?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Bởi vì...

Du Hồn giành nói trước:

- Bởi vì ngươi làm chuyện sai lầm, bị người ta bức không có lối đi, chỉ còn nước đi vào đường chết.

Lục Tiểu Phụng thừa nhận.

Du Hồn nói:

- Hiện tại người trong giang hồ đều cho là ngươi đã chết, Tây Môn Xuy Tuyết chắc cũng cho là ngươi đã chết, vì vậy ngươi mới có thể ở đây mà tiếp tục sống.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Còn ông?

Du Hồn nói:

- Ta cũng vậy.

Y lại bổ sung:

- Tướng Quân, Biểu Ca, Câu Tử, Quản Gia Bà... đám người đó đều chung một hoàn cảnh.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Nhưng tôi không hề sợ bọn họ biết lai lịch của tôi là ai.

Du Hồn nói:

- Nhưng bọn họ thì sợ ngươi.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Tại sao?

Du Hồn nói:

- Bởi vì bọn họ không tin được ngươi, bọn họ tuyệt đối không thể cho ai biết được mình còn sống, nếu không...

Lục Tiểu Phụng nói:

- Nếu không kẻ thù của họ rất có thể sẽ truy tới nơi đây.

Du Hồn nói:

- Đúng vậy.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Còn ông? Ông cũng không tin được tôi?

Du Hồn nói:

- Dù ta có tin được ngươi, ta cũng không nói cho ngươi biết lai lịch của mình.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Tại sao?

Ánh mắt của Du Hồn bỗng lộ ra một vẻ thật kỳ quái, không biết đó là sợ hãi hay là thống khổ.

- Ta nói không được, không thể nào...

Miệng y đang lẩm bẩm một mình, phảng phất như đang cảnh cáo mình, thân hình của y thì đã như chiếc bóng u linh bốc lên.

Có điều lần này, Lục Tiểu Phụng đã quyết tâm không để cho y bỏ đi, chàng chụp nhanh lấy tay y, hỏi thêm lần nữa:

- Tại sao?

- Bởi vì...

Du Hồn rốt cuộc đã hạ quyết tâm, y cắn chặt răng nói:

- Bởi vì nếu ta nói ra, chúng ta nhất định sẽ

không còn là bạn bè nữa.

Lục Tiểu Phụng còn chưa hiểu, còn muốn hỏi tiếp, nào ngờ bàn tay khẳng khiu của Du Hồn bỗng biến ra mềm như cọng bún, tuột ra khỏi tay chàng.

Chưa có người nào bị Lục Tiểu Phụng nắm lấy rồi còn tuột ra khỏi.

Chàng đang tính chụp lại, Du Hồn đã bay tới khung cửa sổ, chư một oan hồn lãng đãng du thực.

Lục Tiểu Phụng ngẩn người ra.

Chàng chưa bao giờ gặp qua người nào luyện được khinh công đến mức độ đó, không chừng chàng đã có nghe qua, hình như chàng có nghe Tư Không Trích Tinh đề cập tới, nhưng ngay cả ký ức đó cũng có vẻ rất mơ hồ.

Bao nhiêu ký ức đều đã dần dần bị mơ hồ đi, Lục

Tiểu Phụng bị nhốt trong căn nhà gỗ ấy đã được hai ba ngày.

Là hai ngày? Ba ngày? Hay bốn ngày? Chàng cũng nhớ không rõ. Thì ra, đói không những làm người ta suy nhược thể lực, nó còn làm cho người ta thương tổn đầu não, làm người ta chỉ nghĩ được tới những điều người ta không nên nghĩ tới, nhưng lại quên đi tất cả những gì mình nên nghĩ tới.

Một người nằm cô đơn một mình chịu đói trong một căn nhà gỗ nhỏ như một cái chuồng bồ câu, cái thứ thống khổ đó, có ai còn chịu đựng được?

Có điều nghe tiếng chuông reo lên bên ngoài, chàng vẫn không nhịn được hứng chí muốn nhảy nhót lên.

- Chuông chưa kêu, không được phép ra ngoài.

Hiện tại, chuông đã kêu, chàng nhảy bật dậy,

xông ra ngoài, ngay cả giày cũng không kịp xỏ vào, đã xông ra ngoài.

Bên ngoài vẫn còn sương mù, bây giờ đang lúc hoàng hôn.

Ánh tịch dương trong sương mù lấp lánh thành một cầu vồng bảy màu.

Thế giới này rốt cuộc vẫn còn mỹ lệ, còn sống sót được rốt cuộc là một chuyện thật khoan khoái.

Trong đại sảnh vẫn có ba mươi sáu, ba mươi bảy người, Lục Tiểu Phụng không nhận ra được ai.

Những người chàng đã gặp, không ai có mặt ở đó, Câu Hồn sứ giả, Tướng Quân, Du Hồn, Diệp Linh, tại sao bọn họ không lại đây? Còn Độc Cô Mỹ, tại sao vừa vào sơn trang là lão biến mất tăm mất dạng?

Lục Tiểu Phụng tìm một chỗ trong góc ngồi

xuống, không ai để ý đến chàng, thậm chí không buồn nhìn thêm chàng một nửa con mắt, người nào cũng mặt mày nghiêm trang, tâm tình cũng rất trầm trọng.

Những người sống ở đây, không chừng vốn vẫn như vậy.

Lục Tiểu Phụng thở ra trong bụng, chàng ngẩng đầu lên nhìn trước mặt mình, bèn phát hiện ra cái đài cao lúc trước vốn để lò lửa ở đó nấu thịt, bây giờ đang để một cỗ quan tài.

Cỗ quan tài còn mới nguyên, còn chưa đóng nắp lại.

Người chết là ai? Có phải là Tướng Quân không? Bọn họ gọi Lục Tiểu Phụng lại, có phải là muốn trả thù cho Tướng Quân?

Trong lòng Lục Tiểu Phụng đang bồn chồn

không ổn định, chàng bỗng thấy Diệp Linh từ bên ngoài xông vào.

Cô bé thích mặc đồ màu đỏ, thích cười thích nói, bây giờ thì cô đang mặc áo gai sô trắng, không những vậy còn đã khóc qua, khóc rất thương tâm.

Cô vừa xông vào, là phục người xuống quan tài khóc lóc không ngớt.

Lục Tiểu Phụng không thể ngờ cô sẽ vì người khác khóc lóc thương tâm đến như vậy, cô còn hoạt bát nhỏ tuổi xinh đẹp, những chuyện bi thương và bất hạnh, hình như vĩnh viễn không thể giáng xuống người của cô.

Người chết là gì của cô? Tại sao lại chết?

Lục Tiểu Phụng đang chuẩn bị tìm cơ hội an ủi cô một chút, nào ngờ cô bỗng cất tiếng gọi chàng:

- Lục Tiểu Phụng, anh lại đây.

Lục Tiểu Phụng chỉ còn nước bước lại.

Chàng nghĩ không ra tại sao Diệp Linh lại kêu mình tới đó, chàng không muốn lại gần lắm.

Nhưng Diệp Linh đang không ngớt thôi thúc chàng, kêu chàng mau mau lại, lại gần chút nữa, rồi bước lên đài.

Chàng ngẩng đầu lên, bèn phát hiện ra, cô đang nhìn mình chăm chăm với cặp mắt dẫm lệ và đầy thù hận.

Lục Tiểu Phụng nhịn không nổi mở miệng hỏi:

- Cô muốn tôi lên đó?

Diệp Linh đang gật đầu.

Lục Tiểu Phụng lại hỏi:

- Lên đó làm gì?

Diệp Linh nói:

- Lên đây nhìn y xem.

"Y" dĩ nhiên là người nằm trong quan tài, một người đã nằm trong quan rồi có gì nữa mà nhìn?

Nhưng thái độ của cô rất kiên quyết, làm như Lục Tiểu Phụng không lên đó nhìn không được.

Lục Tiểu Phụng chỉ còn nước bước lên đài.

Diệp Linh mở nắp quan tài ra, một mùi hỗn hợp mùi hương nồng nặc với mùi hôi thối, lập tức bốc lên ngập đầy mũi, xác chết trong quan tài cơ hồ đã hoàn toàn rữa ra, tại sao cô nhất định bắt Lục Tiểu Phụng phải nhìn?

Lục Tiểu Phụng nhìn qua một cái, lập tức cơ hồ muốn mửa ra.

Người này chính là Diệp Cô Hồng, người đã tự tử chết trong khu rừng ăn thịt người kia.

Diệp Linh cắn chặt răng, hằn học nhìn lom lom vào Lục Tiểu Phụng:

- Anh biết y là ai không?

Lục Tiểu Phụng gật gật đầu.

Diệp Linh nói:

- Y là anh trai của tôi, anh trai ruột, nếu không phải y đã chiếu cố cho tôi, tôi chết trong cống rãnh từ đời nào rồi.

Ánh mắt của cô đầy bi thương và thù hận:

- Hiện tại y đã chết rồi, anh nói tôi có nên báo thù cho y không?

Lục Tiểu Phụng lại gật gật đầu.

Trước giờ chàng không bao giờ tranh chấp với đàn bà con gái, huống gì chuyện này chẳng có gì để tranh biện.

Diệp Linh nói:

- Anh có biết tại sao y chết không?

Lục Tiểu Phụng đã không thể gật đầu, lại cũng chẳng lắc đầu được, cũng không thể phủ nhận, chàng chỉ hận bên cạnh không có thêm một cỗ quan tài nào dư, cho mình chui vào đó luôn.

Diệp Linh cười nhạt nói:

- Thật ra, dù anh không nói, tôi cũng biết.

Lục Tiểu Phụng nhịn không nổi hỏi cô:

- Biết gì?

Diệp Linh nói:

- Y chết trong khu rừng ngoài đó, chết mới có ba ngày nay, ba ngày nay chỉ có anh tới khu rừng đó thôi.

Lục Tiểu Phụng cười khổ hỏi:

- Không lẽ cô nghĩ rằng tôi giết y sao?

Diệp Linh nói:

- Đúng vậy!

- Sai rồi, người đến khu rừng đó trong vòng ba ngày nay, không phải chỉ có mình y.

Người đứng ra nói dùm cho Lục Tiểu Phụng,

chính là người trước sau vẫn biệt tăm biệt tích, Độc Cô Mỹ:

- Ít nhất tôi cũng đã qua đó, tôi cũng từ đó lại đây.

Diệp Linh hỏi:

- Còn có ai khác?

Độc Cô Mỹ gật gật đầu nói:

- Dù tôi không phải là đối thủ của anh cô, người này muốn giết anh cô cũng không khó khăn lắm.

Diệp Linh tức giận hỏi:

- Ông nói ai?

Độc Cô Mỹ nói:

- Tây Môn Xuy Tuyết!

Cặp mắt của lão đang cười, cười như một con hồ ly già:

- Cái tên này, cô đã nghe qua bao giờ chưa?

Gương mặt của Diệp Linh biến sắc, tên này dĩ nhiên cô đã nghe qua.

Tây Môn Xuy Tuyết!

Thần kiếm của kiếm, kiếm thần của người!

Cái tên đó bất kỳ ai chỉ cần nghe qua một lần là không bao giờ quên.

Độc Cô Mỹ liếc mắt nhìn cô nói:

- Huống gì, lúc đó Lục Tiểu Phụng bị thương cũng nặng lắm, tối đa chỉ tính có một nửa Lục Tiểu Phụng, làm sao đối phó được với một Tiểu Bạch Long của Võ Đương?

Diệp Linh lại la lên:

- Ông nói láo!

Độc Cô Mỹ thở ra nói:

- Một lão già lục thân bất nhận làm sao đi nói láo giùm cho người khác?

Đêm có sương mù, đường hiểm trở.

Bọn họ đi sát vai với nhau trên con đường nhỏ, bọn họ đã từng đi qua một con đường thật dài bên nhau.

Con đường ấy còn hiểm trở hơn bây giờ nhiều, đấy vốn là con đường chết.

Lục Tiểu Phụng rốt cuộc mở miệng ra:

- Một lão già lục thân bất nhận làm sao đi nói láo

giùm cho tôi vậy?

Độc Cô Mỹ cười cười nói:

- Bởi vì lão già này thích ngươi.

Lão vội vã nói tiếp:

- May mà lão già này không có cái bệnh của gã Phấn Yến Tử đó, vì vậy ngươi khỏi cần lo lắng gì cả.

Lục Tiểu Phụng cũng bật cười, cười lớn:

- Lão già này có rượu không?

Độc Cô Mỹ nói:

- Không những có rượu, còn có thịt.

Lục Tiểu Phụng cười luôn cả cặp mắt:

- Thật không?

Độc Cô Mỹ nói:

- Bạn của ta, chính là bạn của ngươi.

Rượu là rượu ngon, bạn cũng là bạn tốt.

Đối với một người thích uống rượu mà nói, bạn tốt có nghĩa là, thường thường ám chỉ người có tửu lượng rất khá.

Người bạn này không những uống rượu thoải mái, ăn nói cũng rất mau mắn, vài ly rượu xuống bụng rồi, lão bỗng hỏi:

- Ta biết ngươi là Lục Tiểu Phụng, ngươi có biết ta là ai không?

- Không biết.

- Tại sao ngươi không hỏi?

Lục Tiểu Phụng bật cười, cười khổ:

- Bởi vì tôi đã được dặn kỹ lắm rồi.

- Ông hỏi người ta, không ai chịu nói?

- Ừ.

- Nhưng ta không phải là người ta, ta chính là ta.

Lão cầm bàn tay trái đưa ly rượu lên uống một hơi cạn sạch, dùng tay phải múc lên một cục thịt.

Thật là móc lên, bởi vì bàn tay phải của lão không phải là bàn tay, mà là một móc câu, một cái móc câu bằng sắt.

- Ông là Câu Tử phải không?

Lục Tiểu Phụng rốt cuộc sực nghĩ ra?

Câu Tử thừa nhận:

- Ta biết nhất định ngươi có nghe người khác nói về ta, nhưng có một chuyện chắc chắn ngươi không biết.

- Chuyện gì?

- Cái hôm đầu tiên ngươi đến, ta đã muốn kết bạn với ngươi.

Lão vỗ vỗ vào vai Độc Cô Mỹ:

- Bởi vì bạn bè của ngươi, là bạn bè của ta, kẻ địch của ngươi, cũng là kẻ địch của ta.

- Bạn của chúng ta là y, còn kẻ địch của chúng ta là ai?

- Tây Môn Xuy Tuyết!

Lục Tiểu Phụng thay đổi nét mặt:

- Ông là...

Câu Tử nói:

- Ta là Hải Kỳ Khoát.

Lục Tiểu Phụng càng kinh ngạc:

- Là kẻ năm xưa oai chấn Thất Hải, Độc Tý Thần Long Hải Kỳ Khoát?

Hải Kỳ Khoát ngẩng mặt cười lớn:

- Không ngờ Lục Tiểu Phụng cũng biết được tới danh hiệu của Hải mỗ.

Lục Tiểu Phụng nhìn lão, ánh mắt đang lộ vẻ kinh ngạc bỗng biến thành nghi ngờ, chàng bỗng lắc đầu nói:

- Không phải, Hải Kỳ Khoát đã bị chìm thuyền

chết đuối ngoài biển khơi từ lâu.

Hải Kỳ Khoát cười càng khoan khoái:

- Người chết là một kẻ khác, một kẻ mặc áo cỗn long bào của ta, đeo thanh cỗn long đao của ta, một con quỷ thế mạng rất giống ta.

Lão lại giải thích thêm:

- Những người nơi đây, ai ai cũng đều đã chết ở ngoài kia một lần rồi, không phải ngươi cũng đã vậy sao?

Lục Tiểu Phụng rốt cuộc cũng đã hiểu ra:

- Nơi đây vốn là U Linh sơn trang, chỉ có người chết rồi mới được vào.

Hải Kỳ Khoát cười lớn nói:

- Tây Môn Xuy Tuyết mà biết chúng ta còn ở đây uống rượu ăn thịt thế này, chỉ sợ y tức hộc máu ra mà chết.

Lục Tiểu Phụng mỉm cười nói:

- Xem ra nơi đây chắc tôi cũng sẽ có không ít bạn bè.

Hải Kỳ Khoát nói:

- Không sai tí nào, nơi đây ít nhất cũng có mười sáu người bị Tây Môn Xuy Tuyết bức bách phải lại.

Ánh mắt của Lục Tiểu Phụng loang loáng, chàng hỏi lão:

- Có người nào bị tôi ép lại đây không?

Hải Kỳ Khoát nói:

- Dù cho có, ông cũng không cần lo lắng.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Vì tôi đã có bạn bè như các ông đây.

Hải Kỳ Khoát nói:

- Không sai tí nào.

Lão cười lớn, nâng ly lên, bỗng hạ giọng nói:

- Chỉ có một người ông phải đặc biệt lưu ý.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Ai?

Hải Kỳ Khoát nói:

- Thật ra, hắn chẳng thể coi là một người, hắn chỉ bất quá là một thứ du hồn thế thôi.

Lục Tiểu Phụng thất thanh hỏi:

- Du Hồn?

Hải Kỳ Khoát hỏi ngược lại:

- Ngươi đã gặp hắn ta?

Lục Tiểu Phụng không phủ nhận.

Hải Kỳ Khoát hỏi:

- Ngươi có biết hắn là ai không?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Tôi rất muốn biết.

Hải Kỳ Khoát nói:

- Nơi đây có một tổ chức rất kỳ quái, tên là Nguyên Lão hội, lúc lão Đao Bả Tử không ở nơi đây,

bao nhiêu chuyện đều do Nguyên Lão hội phụ trách.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Người trong Nguyên Lão hội, dĩ nhiên đều là nguyên lão, các hạ dĩ nhiên cũng là một trong những người đó.

Hải Kỳ Khoát nói:

- Trừ ta ra, Nguyên Lão hội còn có tám người, thật ra, chân chính nguyên lão, chỉ có hai người.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Hai người nào?

Hải Kỳ Khoát nói:

- Một người là Du Hồn, một người là Câu Hồn, bọn họ và cha của anh em nhà họ Diệp, đều là những

người năm xưa cùng lão Đao Bả Tử dựng nên cơ nghiệp này.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Vì điểm đó, mà tôi phải đặc biệt lưu ý đến y?

Hải Kỳ Khoát nói:

- Còn có một điểm nữa.

Lục Tiểu Phụng cầm ly rượu lên, chờ lão nói tiếp.

Hải Kỳ Khoát nói:

- Hắn là nguyên lão nơi đây, hắn muốn giết ngươi, tùy thời tùy lúc đều có cơ hội, còn ngươi, ngươi còn chẳng được đụng đến hắn nữa là khác.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Y có lý do để giết tôi không?

Hải Kỳ Khoát nói:

- Có.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Lý do gì?

Hải Kỳ Khoát nói:

- Ngươi giết con của hắn.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Con của y là ai?

Hải Kỳ Khoát nói:

- Phi Thiên Ngọc Hổ.

Lục Tiểu Phụng hít vào một hơi thật sâu, chàng bỗng cảm thấy ly rượu vừa uống vào đã biến thành ra

chất đắng.

Hải Kỳ Khoát nói:

- Hắc Hổ bang vốn do hắn sáng lập ra, đến lúc căn cơ của Hắc Hổ bang sắp ổn định rồi, hắn lại theo lão Đao Bả Tử đến đây, bởi vì hắn cũng đắc tội với một người không thể đắc tội được, hắn cũng bị bức không còn đường nào để đi.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Y đắc tội với người nào?

Hải Kỳ Khoát nói:

- Mộc đạo nhân, đệ nhất danh túc của phái Võ Đang.

Lục Tiểu Phụng nhịn không nổi lại hít sâu vào một hơi nữa, đến bây giờ chàng mới hiểu ra, tại sao

Du Hồn không chịu nói lai lịch của mình cho chàng nghe.

Hải Kỳ Khoát nói:

- Hắc Hổ bang bị hủy diệt trong tay ngươi, Mộc đạo nhân lại tấu xảo là bạn thân của ngươi, ngươi thử xem, hắn có đủ lý do để giết ngươi hay không?

Lục Tiểu Phụng cười khổ nói:

- Có.

Hải Kỳ Khoát nói:

- Cái chuyện chết người là, tuy ngươi biết hắn muốn giết ngươi, nhưng ngươi lại không được đụng vào hắn.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Bởi vì y là nguyên lão trong các nguyên lão?

Hải Kỳ Khoát gật gật đầu nói:

- Trừ hắn ra, trong Nguyên Lão hội còn có tám người, nếu ngươi giết hắn, tám người kia sẽ không buông tha cho ngươi.

Lục Tiểu Phụng thở ra nói:

- Vì vậy tôi chỉ còn nước đợi y lại động thủ.

Hải Kỳ Khoát nói:

- Không đến lúc đánh một phát là trúng, hắn sẽ không ra tay, hiện tại hắn còn chưa làm gì, không chừng bởi vì hắn còn đang chờ cơ hội.

Lục Tiểu Phụng tuy không nói gì, nhưng chàng không hề đóng miệng lại.

Cái miệng của chàng đang bận uống rượu.

Hải Kỳ Khoát thở ra nói:

- Nếu ngươi đã uống say, cơ hội của hắn đã đến rồi đấy.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Tôi biết.

Hải Kỳ Khoát nói:

- Nhưng ngươi còn đang uống?

Lục Tiểu Phụng bỗng cười lên một tiếng, chàng nói:

- Y đã là nguyên lão, trước sau gì cũng sẽ có cơ hội, tại sao tôi còn không thừa dịp trước khi chưa chết uống thêm vài ly.

Uống rượu không giống như ăn cơm.

Bình thời một người ăn ba chén cơm, nhất định sẽ ăn không được hai chục chén, nhưng bình thời uống rượu không say, có lúc chỉ vài ly đã say khước.

Lục Tiểu Phụng đã say rồi sao?

- Tôi còn chưa say.

Chàng đẩy Độc Cô Mỹ và Hải Kỳ Khoát ra:

- Tôi còn biết đường về nhà, các ông khỏi cần đưa tôi.

Quả thật chàng không hề đi lầm đường.

Có lúc, một người dù uống say không biết trời trăng gì cả, vẫn cứ nhận ra đường về nhà, về nhà rồi mới đổ ầm xuống. Nếu là một người uống rượu, nhất định sẽ có cái kinh nghiệm đó.

Lục Tiểu Phụng có kinh nghiệm đó, chàng thường thường có.

- Đây là nhà của ta.

Mọi người ai cũng thích.

Phía trước có ao nuôi cá Phía sau có trồng hoa.

Tuy căn nhà nhỏ bằng gỗ, phía trước không có nuôi cá, phía sau không có trồng hoa, nhưng cũng là nhà của chàng.

Một kẻ lãng tử không căn rễ, say rượu bí tỉ, bỗng phát hiện mình còn có nhà để về.

Đấy là thứ cảm giác khoan khoái biết bao nhiêu? Trừ những kẻ lãng tử như chúng ta ra, còn ai biết được cái cảm giác đó?

Lục Tiểu Phụng lại cất tiếng hát cái bài đồng ca

lên, giọng ca rất lớn, bởi vì chàng phát hiện ra, cái giọng của mình, càng lúc càng tốt.

Trong phòng không có đèn, nhưng chàng vừa đẩy cửa ra, lập tức cảm thấy bên trong có người.

- Tôi biết ông là ai, ông không nói ra tôi cũng biết.

Lục Tiểu Phụng đang cười, tiếng cười rất lớn.

- Ông là Du Hồn, là nguyên lão của nơi đây, ông ở đây chờ tôi, có phải là muốn giết tôi thật không?

Người trong phòng vẫn chưa mở miệng ra.

Lục Tiểu Phụng cười lớn nói:

- Dù ông có muốn giết tôi, cũng chẳng cần phải đi ám toán, có phải không? Bởi vì ông là kẻ có danh tiếng đệ nhất trong đệ tử tục gia phái Võ Đang, bởi vì

ông là Chung tiên sinh, Chung Vô Cốt.

Chàng bước vào, đóng cửa lại, bắt đầu mò mẫm tìm mồi lửa.

- Thật ra ông vốn là bạn lâu năm của Mộc đạo nhân, nhưng ông cũng không nên lén lút tổ chức Hắc Hổ bang bên ngoài kia, chứ không Mộc đạo nhân làm gì phải đi đối phó với ông?

Vẫn không có tiếng trả lời, nhưng đã có ánh lữa.

Ánh lửa sáng lên, chiếu vào gương mặt một người, một gương mặt xương xẩu chỉ còn thừa miếng da bọc ngoài, cặp mắt sâu hoắm vào như một cái đầu lâu, đang nhìn Lục Tiểu Phụng không chớp mắt.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Hiện tại chúng ta đều đã là người chết cả rồi, cần gì phải đi thanh toán chuyện ân oán lúc xưa,

huống gì...

Chàng không nói tiếp.

Giọng của chàng bị ngắt ngang, cây đèn trong tay bỗng tắt ngúm.

Chàng bỗng phát hiện ra, cái vị Chung tiên sinh này là người đã chết thật.

Trong phòng tối như mực, Lục Tiểu Phụng đứng yên không một chút cử động trong bóng tối, chàng cảm thấy tay chân mình lạnh ngắt, làm như bỗng rớt vào một hầm nước đá.

Đây không phải là hầm nước đá, đây là cái bẫy rập.

Chàng đã nhìn ra, nhưng chàng chẳng còn trốn thoát đi đâu được.

Chàng không còn đường nào để trốn!

Vì vậy chàng bèn ngồi ngay xuống giường, chàng vừa ngồi xuống giường, lập tức bèn nghe bên ngoài có tiếng chân lạo xạo, tiếp theo đó, có người đang gõ cửa:

- Anh ngủ chưa? Tôi có chuyện muốn nói với anh.

Giọng nói êm ái nhẹ nhàng, chính là giọng của Diệp Linh.

Lục Tiểu Phụng câm miệng.

- Tôi biết anh còn chưa ngủ, sao anh không mở cửa ra?

Giọng của Diệp Linh đã biến thành hung dữ:

- Có phải trong phòng anh đang giấu đàn bà

phải không?

Lục Tiểu Phụng rốt cuộc thở ra nói:

- Trong nhà này, ngay cả nửa người đàn bà cũng không có, nhưng lại có một người rưỡi chết.

Giọng của Diệp Linh càng hung tợn:

- Tôi đã nói rồi, anh mà dám để đàn bà vào nhà anh, bất kể là sống hay chết cũng vậy, tôi sẽ giết anh ngay.

"Bình" một tiếng, cửa trước đã bị tông ra.

- Đàn bà nơi đây, vốn là đàn bà chết cả.

- Người chết này, tấu xảo lại là đàn ông.

Đèn lại được đốt lên, Diệp Linh rốt cuộc đã thấy xác chết:

- Còn nửa người kia đâu?

Lục Tiểu Phụng cười khổ nói:

- Còn một nửa người chết kia là tôi!

Diệp Linh nhìn nhìn chàng, rồi lại nhìn nhìn xác chết, cô bỗng nhảy dựng lên:

- Anh giết ông ta phải không? Tại sao anh giết ông ta? Anh có biết ông ta là ai không?

Lục Tiểu Phụng chưa kịp mở miệng, chàng cũng chẳng cần mở miệng, bên ngoài đã có người trả lời giùm chàng:

- Y biết.

Căn nhà rất nhỏ, cửa cũng rất nhỏ, Diệp Linh đứng chắn trước cửa, người bên ngoài không thể bước vào được.

Nhưng bọn họ còn có cách khác.

Thình lình, lại nghe "bình" thêm một tiếng nữa, Lục Tiểu Phụng chẳng đưa tay ra đỡ gạt gì cả, ngay cả nóc nhà cũng bị sập xuống, người đang ngồi trong nhà bỗng trở thành đang ngồi giữa trời.

Nóc nhà văng ra, rớt trên người chàng, chàng đã chẳng đưa tay ra đỡ, cũng chẳng tránh né gì cả, chỉ bất quá thở ra.

Đây là lần đầu tiên chàng có nhà, và rất có thể là lần cuối cùng.

- Thì ra trên đời này không những có người xui xẻo, mà cũng có căn nhà xui xẻo.

Lục Tiểu Phụng than thở một hồi rồi nói:

- Căn nhà xui xẻo, vì chọn lầm chủ nhà, người xui xẻo, vì chọ lầm bạn bè.

- Ngươi xui xẻo bởi vì người làm chuyện sai lầm.

- Tại sao chuyện gì không làm, lại cứ muốn đi giết y làm gì?

- Ta đã nói cho ngươi biết rồi, dù ngươi biết rõ là y muốn giết ngươi, ngươi cũng không được giết y, nếu không ngay cả ta cũng không tha cho ngươi.

Người nói câu cuối là Hải Kỳ Khoát, còn hai người kia, một người mặt mày trắng trẻo không có râu, y phục hoa lệ, còn một người vừa cao vừa ốm, lưng cong mũi quặp, một người thì gương mặt lúc nào cũng cười cười, tự mình khâm thưởng lấy mình, còn một người thì lúc nào cũng nhăn mày nhăn mặt, ngay cả chính mình cũng không lấy làm ưng ý lắm.

Lục Tiểu Phụng bỗng hỏi:

- Ai là Biểu Ca?

Gương mặt trơn tru trắng trẻo của Biểu Ca tuy còn có nụ cười, nhưng y cố ý thở ra:

- May mà ta không phải là biểu ca của ngươi, nếu không, có phải ta đã bị ngươi liên lụy rồi không?

Lục Tiểu Phụng cũng cố ý thở ra:

- May mà ngươi không phải là biểu ca của ta, nếu không, thật ta muốn đụng đầu vào đâu chết cho rồi.

Biểu Ca cười nói:

- Ta bảo đảm ngươi không cần phải đụng đầu tự tử đâu, chúng ta nhất định sẽ nghĩ ra vô số cách cho ngươi chết.

Y cười càng khoan khoái, y đối với những câu nói mình thốt ra cũng rất lấy làm khâm thưởng lắm, mãn ý lắm.

Một người khác bỗng nói:

- Ta vốn là một quản gia bà, chuyện này ta bắt buộc phải quản vào.

Lão nhăn mày nhăn mặt thở than một hồi:

- Thật ra ta chẳng muốn quản vào cái chuyện trời ơi đất hỡi này, mấy tháng nay ta chẳng có đêm nào ngủ ngon, gần đây lại bị đau lưng, đau răng muốn chết đi được.

Lão không ngớt lảm nhảm phàn nàn than vãn, không những không bằng lòng với sinh hoạt của mình, ngay cả chính mình cũng không ưng bụng tí nào.

Lục Tiểu Phụng cười khổ nói:

- Không ngờ rằng người trong Nguyên Lão hội, nói tới là tới ngay ba vị.

Diệp Linh bỗng nói:

- Bốn vị.

Lục Tiểu Phụng kinh ngạc hỏi:

- Cô cũng là một sao?

Diệp Linh vênh mặt lên, lạnh lùng nói:

- Cái ý nghĩa của nguyên lão, là tư cách nguyên lão, không phải là tuổi tác nguyên lão.

Biểu Ca cười nói:

- Nói quá hay.

Quản gia bà nói:

- Lão Đao Bả Tử không có đây, chỉ cần đa số trong nguyên lão đồng ý, là có thể quyết định được mọi chuyện.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Chuyện gì?

Biểu Ca nói:

- Bất kỳ chuyện gì.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Đa số là mấy người?

Quản Gia Bà nói:

- Nguyên Lão hội có chín người, đa số tức là năm người.

Lục Tiểu Phụng thở phào ra nói:

- Hiện tại các ngươi hình như chỉ có bốn.

Quản gia bà nói:

- Năm.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Chết rồi cũng tính sao?

Biểu Ca nói:

- Nơi đây vốn toàn là người chết, Chung tiên sinh chỉ bất quá chết thêm lần nữa thế thôi.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Vì vậy các ngươi có thể quyết định được một chuyện ngay bây giờ?

Quản gia bà nói:

- Chúng ta muốn quyết định ngươi có đáng chết hay không.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Không lẽ tôi không có lấy một cơ hội để biện bạch?

Quản gia bà nói:

- Không.

Lục Tiểu Phụng chỉ còn nước cười khổ.

Hải Kỳ Khoát nói:

- Các ngươi xem y có đáng chết không?

Quản gia bà nói:

- Dĩ nhiên là đáng chết.

Biểu Ca nói:

- Chắc là đáng chết rồi.

Hải Kỳ Khoát thở ra:

- Ta xem Chung tiên sinh ý tứ cũng giống các ngươi thôi.

Biểu Ca nói:

- Hiện tại phải xem ý kiến của Diệp cô nương thế nào.

Diệp Linh cắn môi, lấy đuôi mắt liếc qua Lục Tiểu Phụng, ánh mắt ấy là của con mèo đã bắt được con chuột trong móng vuốt của mình.

Chính ngay lúc đó, bỗng có tiếng người đằng sau khu rừng rậm cất lên:

- Tại sao các ngươi không hỏi thử ý kiến của ta xem thế nào?

Trong khu rừng bỗng có bóng đèn leo lét hiện ra, một thiếu nữ ăn mặc cung trang tay cầm cây đèn lồng bước ra, một người đàn bà đầu tóc thật dài, dáng

điệu ra vẻ lười biếng bước đằng sau.

Gương mặt bà ta không đẹp, quan cốt có cao chút đỉnh, miệng có vẻ hơi rộng, cặp mắt mơ mơ màng màng, có vẻ còn chưa tỉnh ngủ lắm.

Bà ta ăn mặc rất tùy tiện, trên người một chiếc áo đen rộng thùng thình, hình như là của đàn ông mặc, chỉ dùng một sợi dây thắt lưng tùy tiện thắt lại, tóc dài xỏa tung ra, cặp đùi trắng nõn để trần, ngay cả giày cũng không thấy mang vào.

Nhưng bà ta chắc chắn là một người đàn bà rất đặc biệt, đa số đàn ông, chỉ cần nhìn bà ta một lần, là lập tức bị hấp dẫn thu hút.

Thấy bà ta đang bước lại, Biểu Ca chau mày, còn Diệp Linh thì đang trề môi, Quản Gia Bà đang gượng cười nói:

- Bà xem y có đáng chết hay không?

Câu trả lời của bà ta rất mau mắn:

- Không.

Diệp Linh vốn đang chưa có ý kiến gì, hiện tại cô đang nhảy choi choi lên:

- Sao lại không?

Người đàn bà này cười cười ra dáng lười biếng nói:

- Muốn phán tội chết, phải có chứng cớ chứ, các ngươi có chứng cớ gì?

Quản gia bà nói:

- Thi thể của Chung tiên sinh chính là chứng cớ.

Người đàn bà mặc áo đen nói:

- Ngươi giết người rồi, có đem thi thể giấu trong nhà mình không?

Quản gia bà nhìn nhìn Biểu Ca, Biểu Ca nhìn nhìn Hải Kỳ Khoát, ba người không ai mở miệng ra.

Nhưng Diệp Linh đã nhảy dựng lên nói:

- Bọn họ không có chứng cớ, nhưng ta có.

Người đàn bà mặc áo đen nói:

- Cô có chứng cớ gì?

Diệp Linh nói:

- Chính mắt tôi trông thấy y động thủ.

Câu nói đó vừa thốt ra, không những Lục Tiểu Phụng kinh hãi giật bắn cả người lên, ngay cả bọn Biểu Ca cũng cảm thấy ra ngoài ý liệu.

Người đàn bà mặc áo đen chẳng có vẻ gì trên khuôn mặt cả, bà ta hững hờ nói:

- Dù cô có chính mắt trông thấy y làm chuyện đó cũng không kể được.

Diệp Linh hỏi:

- Ai nói không kể?

Người đàn bà mặc áo đen nói:

- Ta nói đấy.

Ba ta đi dáng lười biếng lại trước mặt Lục Tiểu Phụng, đưa một bàn tay giữ lấy giây thắt lưng, còn bàn tay thì giữ một bên mái tóc:

- Các ngươi có ai không phục, cứ việc lại đây đụng vào ta đi.

Hải Kỳ Khoát thở ra nói:

- Bà nhất định phải làm như vậy sao? Tại sao phải làm vậy?

Người đàn bà mặc áo đen nói:

- Bởi vì ta cao hứng, bởi vì ngươi chẳng có quyền gì xen vào.

Hải Kỳ Khoát trừng mắt lên hỏi:

- Bà nhất định ép chúng ta phải động thủ?

Người đàn bà mặc áo đen nói:

- Ngươi dám sao?

Hải Kỳ Khoát trừng mắt nhìn bà ta, ánh mắt như muốn tóe lửa ra, nhưng lão không dám động một ngón tay nào cả.

Gương mặt của Biểu Ca cũng không còn thấy có nụ cười đâu nữa, gương mặt y xám xanh:

- Hoa quả phụ, tốt nhất ngươi nên hiểu một chút, họ Hải kia còn có chút tình cảm với ngươi, còn ta thì không có đâu.

Hoa quả phụ dùng đuôi mắt liếc y một cái, lạnh lùng nói:

- Ngươi làm gì được ta? Chỉ nhờ vào mấy chiêu kiếm pháp học với Ba Sơn lão đạo, ngươi cũng dám hỗn láo trước mặt ta sao?

Gương mặt xám xanh của Biểu Ca bỗng biến thành đỏ hồng, y bỗng thét lớn lên, rút kiếm ra, rút cây nhuyễn kiếm đeo quanh lưng.

Nhuyễn kiếm đưa vào trong gió vung lên một cái, đã duỗi thẳng ra, kiếm quang loang loáng, y đã xông lại.

Ngay cả Lục Tiểu Phụng cũng không ngờ cái gã âm trầm này, lúc cơn giận phát tác lên, lại biến ra hung bạo nóng nảy như vậy.

Nhưng Hoa quả phụ lại biết quá rõ, bàn tay đang nắm giây thắt lưng của bà ta bỗng vung lên, giây thắt lưng mềm xèo bỗng bị bà ta làm cho thẳng đứng như cây bút, như con rắn độc uốn éo lại, cuốn vào thanh kiếm của Biểu Ca.

Chỉ có thép tốt nhất, mới làm ra được nhuyễn kiếm, nào ngờ lưỡi kiếm của y lại cắt không được cả giây thắt lưng. Bàn tay của Hoa quả phụ lại vung lên một cái, giây thắt lưng bay ra, phách một tiếng, đánh vào giữa mặt Biểu Ca.

Gương mặt của Biểu Ca đỏ lên, gương mặt của Lục Tiểu Phụng cũng có vẻ đỏ lên.

Chàng bỗng phát hiện ra, phía sau lớp áo của

Hoa quả phụ, chẳng thấy có gì cả.

Giâu thắt lưng vung ra, vạt áo tung ra, chỗ trọng yếu trong người bà ta cũng cơ hồ bày cả ra.

Có điều chính bà ta lại chẳng màng gì, bà ta vẫn còn đang ra dáng lười biếng đứng đó:

- Ngươi còn muốn thử thêm lần nữa không?

Biểu Ca quả thật cũng muốn thử thêm lần nữa, tiếc là Quản Gia Bà và Hải Kỳ Khoát đã giữ y lại.

Cổ họng của Hải Kỳ Khoát đang nuốt lên nuốt xuống ừng ực, lão đang tính dùng ánh mắt đẩy vạt áo của Hoa quả phụ ra một bên, nhưng ngay cả một tấc cũng đẩy không ra.

Tuổi tác của Hoa quả phụ xem ra cũng không nhỏ, nhưng thân hình của bà ta thì như của một thiếu nữ, chỉ bất quá còn dụ hoặc, còn quyến rũ hơn cả

thiếu nữ nhiều.

Hải Kỳ Khoát thở ra, lão cười khổ nói:

- Bà có thể mặc đồ lại đàng hoàng rồi nói chuyện được không?

Hoa quả phụ vẫn trả lời mau mắn:

- Không được.

Hải Kỳ Khoát hỏi:

- Tại sao?

Hoa quả phụ nói:

- Bởi vì ta cao hứng, bởi vì ngươi chẳng có quyền gì xen vào.

Quản Gia Bà giành hỏi:

- Ý của ngươi rốt cuộc là sao đây?

Hoa quả phụ nói:

- Ta chẳng muốn thế nào cả, chỉ bất quá, Lục Tiểu Phụng là người chính Lão Đao Bả Tử nhận vào, bất kỳ ai cũng không được giết y, đều phải chờ lão Đao Bả Tử về lại rồi tính sau.

Quản gia bà hỏi:

- Bây giờ thì sao?

Hoa quả phụ nói:

- Hiện tại dĩ nhiên là ta phải đem y đi.

Diệp Linh đã nhảy dựng lên, nhảy lên càng cao:

- Ngươi dựa vào đâu mà đem y đi?

Hoa quả phụ hững hờ nói:

- Dựa vào giây thắt lưng này của ta.

Diệp Linh hỏi:

- Giây thắt lưng thì làm được gì?

Hoa quả phụ nhẫn nha nói:

- Giây thắt lưng cũng chẳng làm gì, tối đa chỉ bất quá bó ngươi lại, lột quần áo ngươi ra, cho Câu Tử nhảy lên người của ngươi.

Gương mặt của Diệp Linh đỏ hồng lên, cô chỉ còn nước dậm chân hằn học nói:

- Chị của ta mà về đây, xem ngươi còn dám tung hoành nữa không.

Hoa quả phụ cười cười nói:

- Chỉ tiếc là chị của ngươi còn chưa về, vì vậy

ngươi phải trố mắt nhìn ta đem y đi thôi.

Bà ta kéo tay Lục Tiểu Phụng, liếc mắt nhìn chàng nói:

- Chỗ này của tôi có cái giường rất lớn, đủ để hai ta nằm ngủ thoải mái, anh còn không mau mau theo tôi.

Bà ta quả nhiên đem Lục Tiểu Phụng đi thật, mọi người cũng chỉ trố mắt nhìn bọn họ đi thật.

Cũng không biết trải qua bao lâu, Diệp Linh bỗng nói:

- Lão Câu Tử, ngươi có phải là thứ gì không?

Hải Kỳ Khoát nói:

- Ta không phải thứ gì cả, ta là con người.

Diệp Linh cười nhạt nói:

- Ngươi cũng là con mẹ nó một người sao? Nơi đây rõ ràng chỉ có một mình ngươi đối phó được với con mụ chó cái đó, tại sao ngươi không dám xuất thủ?

Hải Kỳ Khoát nói:

- Bởi vì ta còn muốn mụ ta ngủ chung giường.

Diệp Linh hỏi:

- Ngươi ham đàn bà đến mức đó?

Hải Kỳ Khoát nói:

- Ham muốn chết đi được.

Diệp Linh nói:

- Được, nếu ngươi giết mụ ta, ta sẽ ngủ với ngươi, ngủ ba đêm luôn.

Hải Kỳ Khoát cười lên:

- Cô đang ghen đấy à? Cô cũng thích Lục Tiểu Phụng?

Diệp Linh cắn răng, hằn học nói:

- Bất kể ta có ghen hay không, ta nói lần này là giữ lời, ta còn trẻ, con mụ chó cái kia đã là bà già, ít ra chuyện đó ta còn hơn mụ ta.

Hải Kỳ Khoát nói:

- Nhưng...

Diệp Linh hỏi:

- Có phải ngươi muốn xem hàng trước? Được!

Cô bỗng xé toạt cái váy quần của mình ra, bày cặp đùi tròn lẳn nõn nà.

Hải Kỳ Khoát nhìn muốn nổ con mắt:

- Ta chỉ thấy được bao nhiêu đó sao?

Diệp Linh nói:

- Nếu ngươi muốn nhìn thêm chỗ khác, đi làm thịt con mụ chó cái đó trước rồi tính sau.

LỤC TIỂU PHỤNG

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 7

Mượn Rượu Tiêu Sầu

Giường quả thật rất rộng, chăn gối mới tinh, vừa vào đến nơi, Hoa quả phụ bèn lười lẫm nằm soài ra giường.

Lục Tiểu Phụng đứng đó, đứng ngay đầu giường.

Hoa quả phụ dùng ánh mắt mơ mơ màng màng đó, nhìn chàng từ trên xuống dưới, bà ta bỗng nói:

- Hiện tại chắc anh đã biết tôi là cái người Hoa

quả phụ rất đáng sợ đó.

Lục Tiểu Phụng gật gật đầu.

Hoa quả phụ nói:

- Dĩ nhiên anh cũng nghe người ta nói tôi là con chó cái, một con chó cái ăn thịt người.

Lục Tiểu Phụng lại gật gật đầu.

Hoa quả phụ nói:

- Anh có biết những người nơi đây, ai cũng cho rằng, tôi tùy thời tùy lúc sẽ lên giường với họ không?

Lục Tiểu Phụng vẫn còn gật gật đầu.

Ánh mắt của Hoa quả phụ hình như có sương mù trong đó.

- Thế thì tại sao anh còn chưa lên đây?

Lục Tiểu Phụng không động đậy tí nào.

Hoa quả phụ hỏi:

- Anh không dám?

Lục Tiểu Phụng không gật đầu nữa, nhưng cũng chẳng lắc đầu.

Hoa quả phụ thở ra nói:

- Dĩ nhiên là anh không dám, bởi vì tôi là hạng người gì, rốt cuộc anh vẫn còn chưa rõ.

Lục Tiểu Phụng bỗng cười cười nói:

- Không có mấy ai có thể dung hợp được độc môn chân khí của Liễu gia ở Hoài nam và bí truyền Lưu Vân kiếm pháp phái Điểm Thương làm một, vì vậy...

Hoa quả phụ hỏi:

- Vì vậy làm sao?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Vì vậy nhất định phải là con gái của Hoài nam đại hiệp, bà vợ của Điểm Thương kiếm khách, là Liễu Thanh Thanh.

Hoa quả phụ hỏi:

- Anh cũng biết chuyện tôi lên giường với bốn người bạn thân nhất của Tạ Kiên?

Lục Tiểu Phụng thừa nhận, đấy vốn là chuyện tai tiếng oanh động nhất trên giang hồ.

Hoa quả phụ nói:

- Nếu chuyện gì anh cũng biết cả rồi, tại sao còn

chưa nằm lên đây?

Lục Tiểu Phụng lại cười cười nói:

- Bởi vì tôi không cao hứng, bởi vì bà chẳng làm gì được tôi.

Hoa quả phụ cũng bật cười nói:

- Xem ra con người anh cũng có chỗ khác với đàn ông thông thường.

Bà ta bỗng nhảy bật dậy khỏi giường:

- Lại đây, tôi mời anh uống rượu.

Hơi rượu càng nồng, ánh mắt bà ta càng dày đặc sương mù.

Bởi vì chốn hang núi nơi đây lúc nào cũng có sương mù, vì vậy nó mới bảo trì được cái thần bí của

nó.

Còn bà ta thì có phải cũng như vậy không?

Muốn nhìn tấm thân trần truồng của bà ta không chừng không có gì khó khăn, muốn thấy trái tim của bà ta không chừng không còn là chuyện dễ dàng như vậy nữa.

Uống được vài ly, bà ta bỗng hỏi:

- Anh có biết tại sao Hải Kỳ Khoát cứ muốn lên giường với tôi?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Bởi vì lão ta nghĩ rằng bà lên giường với tất cả những người đàn ông nơi đây.

Hoa quả phụ bật cười:

- Người nào cũng nghĩ vậy, thật ra... tôi chân chính leo lên giường với những người đàn ông nào, chỉ sợ ngay cả anh cũng không ngờ tới.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Không có một người nào ở đây?

Hoa quả phụ nói:

- Chỉ có một.

Lục Tiểu Phụng bắt đầu uống rượu.

Ánh mắt của Hoa quả phụ tựa hồ như đã về chốn nào xa lắm, nơi xa xôi đó có một bóng người phiêu dưỡng, ánh mắt của bà ta đầy vẻ ái mộ.

Một hồi thật lâu, bà ta mới từ trong mộng sực tỉnh lại:

- Tại sao anh không hỏi tôi người ấy là ai?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Tại sao tôi phải hỏi?

Hoa quả phụ lại cười:

- Con người anh quả thật đặc biệt, tôi thích đàn ông đặc biệt.

Nụ cười của bà ta bỗng biến mất:

- Tạ Kiên vốn là một người đàn ông rất đặc biệt, tôi lấy y, bởi vì lúc đó tôi rất yêu y.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Nhưng về sau bà biến đổi?

Hoa quả phụ nói:

- Người biến đổi không phải là tôi, mà là y.

Sương mù trong cặp mắt bà ta bỗng được vén ra một khoảng nhỏ, bị thù hận và bi thương như mũi kiếm nhọn vạch ra:

- Anh vĩnh viễn không thể tưởng tượng được ra, y biến thành hạng người ra làm sao, càng không thể tưởng tượng được y làm chuyện đáng sợ đến chừng nào.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Đáng sợ?

Hoa quả phụ nói:

- Anh có biết tại sao tôi lên giường với mấy người bạn thân của y không?

Bàn tay bà ta nắm chặt lại, nước mắt lã chã tuôn

rơi:

- Bởi vì... bởi vì y muốn tôi làm như vậy, y thích nhìn... thậm chí y còn quỳ xuống van cầu tôi, thậm chí y còn dùng kiếm bức bách tôi...

Lục Tiểu Phụng bỗng quay ngoắt đầu, uống cạn ly rượu trong tay, chàng bỗng cảm thấy bao tử mình đang thắt lại, cơ hồ muốn mửa ra. Đợi đến lúc chàng quay lại, Hoa quả phụ đã len lén lau khô nước mắt.

Bà ta uống cạn ly rượu:

- Chắc anh kỳ quái lắm, tại sao tôi lại đi nói cho anh biết những chuyện này.

Lục Tiểu Phụng không hề kỳ quái, không kỳ quái một chút nào.

Một người trong lòng có đau khổ bi thương, nếu dấu trong lòng quá lâu, ắt phải tìm một người nào đó

để thổ lộ tâm sự.

Hoa quả phụ tuy đã phát tiết tâm sự bi khổ trong lòng, nhưng lại càng muốn say.

- Tuy ông ta đã là một lão già, nhưng ông ta là một người đàn ông chân chính, một người đàn ông không phàm tục, không chừng tôi không yêu ông ta, nhưng tôi bội phục ông ta, tôi nguyện ý làm bất cứ chuyện gì cho ông ta.

Bà ta ngẩng đầu lên, nhìn dính vào Lục Tiểu Phụng:

- Đợi khi nào anh gặp ông ta rồi, nhất định anh cũng sẽ thích con người đó.

Lục Tiểu Phụng rốt cuộc nhịn không nổi nói:

- Bà nói đó là...

Hoa quả phụ nói:

- Tôi nói đây là lão Đao Bả Tử.

Lục Tiểu Phụng giật mình kinh ngạc:

- Lão Đao Bả Tử?

Hoa quả phụ gật gật đầu nói:

- Ông ta chính là người đàn ông duy nhất của tôi ở nơi đây, tôi biết anh nhất định không thể ngờ tới.

Bà ta cười lên một tiếng, cười rất thê lương:

- Tôi đã ngỡ trên đời này không có ai thông cảm được tôi, đồng tình với tôi, nhưng ông ta hiểu tôi, đồng tình với tôi, không những vậy, còn rất thật lòng.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Vì vậy bà hiến thân cho ông ta?

Hoa quả phụ nói:

- Thậm chí tôi còn có thể hy sinh nhất thiết cho ông ta, dù ông ta kêu tôi chết, tôi cũng chịu, nhưng... nhưng...

Bà ta ực nhanh ly rượu:

- Nhưng tôi không hề yêu ông ta, tôi... tôi...

Bà ta không nói hết câu, cái thứ tình cảm đó không thể nào diễn tả được, bà ta biết Lục Tiểu Phụng nhất định hiểu.

Lục Tiểu Phụng quả thật rất hiểu, không những chàng hiểu cái thứ tình cảm đó, chàng cũng hiểu con người của Lão Đao Bả Tử:

- Tôi mà là bà, tôi cũng làm như vậy.

Chàng dịu dàng nói:

- Tôi nghĩ ông ta nhất định là một người không bình phàm chút nào.

Hoa quả phụ thở ra một hơi dài, làm như vừa mới trút được một gánh nặng trên vai.

Biết được trên đời này có người hiểu được cái đau khổ và bi thương của mình, đối với bất kỳ người nào, đó là một chuyện thật là tuyệt vời.

Bà ta nhìn Lục Tiểu Phụng, ánh mắt đầy vẻ an ủi và cảm khích:

Từ khi đến đây tới giờ, tôi chưa bao giờ được sung sướng như ngày hôm nay, lại đây, tôi kính anh ba ly.

- Uống thêm chỉ sợ phải say thôi.

- Say thì có sao?

Bà ta lại nâng ly:

- Nếu như say được, tôi lại càng cảm khích anh.

Lục Tiểu Phụng cười lớn:

- Nói thật với bà, tôi cũng đã tính uống say một trận cho thỏa thích.

Vì vậy bọn họ đều say khướt, nằm soài ra giữa giường.

Bọn họ ôm lấy nhau, nói những lời say sưa người khác vĩnh viễn sẽ không bao giờ hiểu, bởi vì trong lòng họ quá tịch mịch, có quá nhiều khúc mắc.

Tuy bọn họ ôm chặt lấy nhau, nhưng con tim họ đơn thuần như trẻ thơ, không chừng trong đời bọn họ chưa có lần nào đơn thuần thản nhiên như lần này.

Đấy lại thứ tình cảm gì nhỉ?

Tuổi thanh xuân đã muốn qua, dĩ vãng không nỡ nhìn lại, một người chịu hết tiếng đời nguyền rũa, một kẻ lãng tử không có gốc rễ, trên đời này còn có ai hiểu được tâm tình của bọn họ.

Bọn họ đều là kẻ luân lạc đó đây, nay đã gặp nhau rồi biết nhau, cần gì phải nhờ người khác hiểu dùm tâm tình của mình?

Bên ngoài đêm xuống trầm lắng, sương mù cũng trầm lắng.

Cửa sổ không đóng lại, trong sương mù bỗng có một bóng người xuất hiện, ánh mắt lộ đầy vẻ oán hận và ghen tức.

Sau đó, khe cửa sổ lại có một ống thổi được đưa vào.

Ống thổi màu đen tuyền, khói màu tím thẩm.

Khói bay tản mạn ra, người không say cũng phải say, không thể nào không say.

Người này rất cẩn thận, bởi vì y dùng một thứ mê hương rất hữu hiệu, tên là Tiêu Hồn Xúc Cốt Tán, y đã xài mười ba lần rồi, chưa có lần nào bị sẩy cả.

Lúc Lục Tiểu Phụng và Hoa quả phụ tỉnh lại, bọn họ không còn nằm trên cái giường rộng êm ái mềm mại nữa.

Trong địa lao rất lạnh và ẩm thấp, bọn họ nằm trong góc địa lao, có ai biết làm sao bọn họ lại đến đây?

Chỉ có một người biết.

Trong địa lao chỉ có một cái ghế, Biểu Ca ngồi trên cái ghế đó, lạnh lùng nhìn bọn họ, ánh mắt đầy

vẻ oán độc và ghen tị.

Thấy y, Hoa quả phụ nhịn không nổi kêu lên:

- Là ngươi!

- Ngươi không ngờ được?

- Quả thật ta không ngờ tới.

Hoa quả phụ cười nhạt:

- Môn hạ đệ tử của Ba Sơn kiếm khách, lại đi dùng ba thứ hạ tiện mê hồn hương.

- Chuyện ngươi không ngờ được còn nhiều lắm.

Biểu Ca mỉm cười.

- Nhưng hiện tại rốt cuộc ta cũng nghĩ được ra hết cả rồi.

Những người đến đây, đều có hiệp ước, hiệp ước của Lão Đao Bả Tử trước giờ rất tín nhiệm.

Có điều mấy năm gần đây, trong U Linh sơn trang vô duyên vô cố bỗng có nhiều người bị mất tích, không ai biết người nào đã hạ độc thủ.

- Là ngươi.

Hoa quả phụ kết luận:

- Hiện tại ta mới biết, thì ra là ngươi!

Biểu Ca không hề phủ nhận:

- Chỉ tiếc là không ai ngờ được đấy là ta.

Y mỉm cười nói:

- Lần này ta giết các ngươi, vẫn không ai nghi ngờ tới ta cả.

Y chắc trong tay!

Bởi vì món nợ này nhất định sẽ rơi vào lão Câu Tử.

Hoa quả phụ không thể phủ nhận.

Người trong U Linh sơn trang, cơ hồ ai ai cũng đều biết, Câu Tử đang rắp tâm vào bà ta, và ai ai cũng biết lão muốn giết Lục Tiểu Phụng.

Đàn ông vì ghen tức mà giết người, không phải là chuyện lần đầu, nhất định cũng không phải lần cuối.

Hoa quả phụ nói:

- Thật ra ta cũng biết ngươi hận ta.

Biểu Ca nói:

- Sao?

Hoa quả phụ nói:

- Bởi vì ngươi thích đàn ông, mà đàn ông lại thích ta.

Biểu Ca cười nói:

- Không chừng ta còn có lý do khác.

Hoa quả phụ hỏi:

- Lý do gì?

Biểu Ca cười thật kỳ quái:

- Không chừng vì ta muốn trả thù cho lão Câu Tử.

Y đang cười, trong địa lao cũng có người đang cười.

- Không chừng chỉ bất quá ngươi bỗng phát hiện ra, lão Câu Tử đã nhảy lên đầu ngươi, tùy thời tùy lúc đều có thể câu cái đầu của ngươi lên.

Người mới đến là Quản Gia Bà.

Cũng như bao nhiêu quản gia bà khác trong thiên hạ, người này bất kỳ xuất hiện chỗ nào, mặt mày cũng rất nhăn nhó, nhưng Câu Tử đang cười rất khoan khoái.

Biểu Ca cũng còn đang cười, nhưng cười không được khoan khoái lắm.

Tuy Hải Kỳ Khoát không lập tức câu cái đầu của y lên, nhưng lão đã câu vào vai của y, như một gã đồ tể câu miếng thịt chết lên vậy. Cái cảm giác đó dĩ nhiên là không khoan khoái lắm.

Trên đời này lại cứ có những kẻ thích làm cho mình khoan khoái bằng cái không khoan khoái của kẻ

khác, Hải Kỳ Khoát tấu xảo lại là hạng người đó.

Lão vừa cười vừa nói:

- Lúc nãy có phải ngươi nói, muốn giao món nợ này cho ta lãnh phải không?

Biểu Ca không phủ nhận, y không thể nào phủ nhận được.

Hải Kỳ Khoát nói:

- Bởi vì ngươi muốn giết bọn họ, mà sợ lão Đao Bả Tử không chịu.

Biểu Ca cũng không thể phủ nhận.

Hải Kỳ Khoát nói:

- Thật ra ta cũng vậy.

Biểu Ca không hiểu:

- Ngươi cũng vậy?

Hải Kỳ Khoát nói:

- Ta cũng muốn giết Lục Tiểu Phụng, ta cũng sợ lão Đao Bả Tử không chịu, giữa chúng ta chỉ có một điểm không giống nhau.

Biểu Ca nhịn không nổi mở miệng hỏi:

- Điểm gì?

Hải Kỳ Khoát nói:

- Ta được may mắn hơn ngươi, ta tìm được một tên thế ta lãnh nợ.

Biểu Ca thật ra đã hiểu, nhưng lại cố ý hỏi:

- Ai?

Hải Kỳ Khoát nói:

- Ngươi.

Biểu Ca hỏi:

- Ngươi muốn ta giết Lục Tiểu Phụng giùm ngươi?

Hải Kỳ Khoát nói:

- Ngươi không chịu?

Biểu Ca nói:

- Tại sao lại không chịu? Ta tính giết hắn mà, nếu không ta còn bó hắn đem lại đây làm gì?

Hải Kỳ Khoát nói:

- Lúc đó ngươi giết hắn, có ta lại chịu cái nợ, bấy giờ thì sao?

Biểu Ca cười khổ nói:

- Hiện tại ta không chịu giết hắn, ngươi sẽ giết ta.

Hải Kỳ Khoát cười lớn nói:

- Ngươi quả thật là một người hiểu biết, vì vậy trước giờ ta vẫn thích ngươi lắm.

Biểu Ca hỏi:

- Nếu ta giết hắn, ngươi có thả ta ra không?

Hải Kỳ Khoát nói:

- Hiện tại ta thả ngươi ra đây, trước sau gì ngươi cũng chẳng thoát khỏi tay ta mà.

Lão buông móc câu ra.

Biểu Ca thở phào một hơi, quay đầu lại nhìn lão, gương mặt lại lộ ra một nụ cười, y bỗng hỏi:

- Ngươi xem ta có phải là một người tính khí nóng nảy, không có điềm tĩnh hay không?

Hải Kỳ Khoát nói:

- Ngươi không giống.

Biểu Ca hỏi:

- Có phải ta biết Hoa quả phụ là người đàn bà rất lợi hại, không dễ chọc vào hay không?

Hải Kỳ Khoát nói:

- Ngươi biết.

Biểu Ca hỏi:

- Thế thì tại sao ta lại đánh nhau với mụ ta?

Hải Kỳ Khoát hỏi:

- Tại sao?

Nụ cười của Biểu Ca biến ra kỳ quái:

- Bởi vì ta muốn các ngươi cho rằng, vũ công của ta rất thấp kém.

Hải Kỳ Khoát hết còn cười:

- Thật ra thì sao?

Biểu Ca nói:

- Thật ra thì ta chỉ cần một chiêu là giết được ngươi!

Câu nói đó có mười hai chữ, nói đến chữ thứ tám y mới xuất thủ, nói đến chữ cuối cùng, y đã giết chết Hải Kỳ Khoát.

Y xuất thủ nhanh mà hữu hiệu, thật ra, không ai

nhìn rõ y xuất thủ ra làm sao, chỉ nghe có hai tiếng động trầm trọng vang lên làm người ta muốn mửa, cũng như tiếng con dao đồ tể chém lên thịt chết. Sau đó, Hải Kỳ Khoát ngã khuỵu xuống như một cục thịt nguội ngắt.

Lục Tiểu Phụng và Hoa quả phụ đều giật nảy mình lên, Quả Gia Bà dĩ nhiên lại càng kinh ngạc.

Biểu Ca phủi phủi tay, mỉm cười nói:

- Ta đã nghe tiếng hương chủ của Phụng Vĩ Bang là một người rất siêu quần, nhất là đại tổng quản Cao Đào lại càng siêu đẵng, tiếc là mãi đến bây giờ ta còn chưa thấy qua những thứ tuyệt kỹ oai trấn giang hồ đó.

Quản Gia Bà vỗn đã là người mặt mày nhăn nhó, bây giờ lại còn như muốn khóc lên được:

- Ta có tuyệt kỹ gì đâu? Bản sự duy nhất của ta

là làm quản gia trông nhà cho thiên hạ thế thôi.

Biểu Ca hỏi:

- Ngươi không biết giết người?

Quản Gia Bà lập tức lắc đầu:

- Ta không biết.

Biểu Ca lại thở ra nói:

- Nếu vậy chi bằng ngươi để cho ta giết ngươi quách cho rồi.

Quản Gia Bà cũng thở ra, thân hình của lão bỗng xoay đi một cái, chỉ trong một chớp mắt, đã có tới ít nhất bốn năm chục thứ ám khí bay ra, khắp trời hàn quang lóe sáng, toàn bộ bay lại chỗ Biểu Ca.

Thì ra người này khắp người trên dưới đâu đâu

cũng có giấu ám khí trí mệnh, tùy thời tùy lúc đều có thể ném ra.

Ném ra được bao nhiêu đó ám khí trong khoảnh khắc, khắp thiên hạ không quá mười người.

Tránh được bao nhiêu đó ám khí trong chớp mắt, dĩ nhiên lại càng có ít người hơn.

Biểu Ca lại là một trong những người thiểu số đó, không những y đã biết trước Quản Gia Bà tính làm gì, y còn đã chuẩn bị sẵn cách đối phó.

Ám khí vừa phóng ra, thanh kiếm của y đã chờ đó.

Ánh kiếm xẹt qua thành một đường sáng bạc, quyện đi hết ám khí, rồi lại lóe lên cái nữa, Quản Gia Bà cũng ngã xuống, ngã xuống đất rồi máu tươi mới bắt đầu chảy ra.

Máu tươi đã chảy ra rồi, Lục Tiểu Phụng mới thở ra một hơi nói:

- Đấy chính là Ba Sơn bảy lần bảy là bốn mươi chín đường Hồi Phong Vũ Kiếm Liễu Kiếm?

Biểu Ca nói:

- Đúng vậy.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Ngươi chính là truyền nhân y bát duy nhất của Ba Sơn kiếm khách, Cố Phi Vân?

Biểu Ca nói:

- Chính là ta.

Lục Tiểu Phụng than thở:

- Ba Sơn thần kiếm, quả thật là hảo kiếm pháp.

Biểu Ca nói:

- Vốn là thế.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Nhưng ta nghĩ không ra, hạng người như ngươi, tại sao lại bị Tây Môn Xuy Tuyết bức cho không có đường để đi?

Biểu Ca nói:

- Dĩ nhiên ngươi cũng nghĩ không ra, tại sao ta giết bọn họ, mà không giết ngươi.

Lục Tiểu Phụng quả thật nghĩ không ra.

Biểu Ca cười cười nói:

- Đạo lý cũng rất đơn giản thôi, bởi vì ta vốn không nghĩ đến chuyện giết ngươi.

Lục Tiểu Phụng càng không hiểu.

Biểu Ca nói:

- Lão Đao Bả Tử cho rằng, tổ chức này rất bí mật, thật ra trong giang hồ đã có ba người biết được từ lâu, người thứ nhất là gia sư.

Lục Tiểu Phụng thay đổi nét mặt nói:

- Nếu vậy ngươi...

Biểu Ca nói:

- Ta chính là người đặc biệt được phái lại nằm vùng, bởi vì tuy bọn họ biết trong giang hồ có nơi tên là U Linh sơn trang, nhưng đối với tổ chức này bí mật hư thực ra sao, lại không biết được bao nhiêu.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Vì vậy bọn họ cố ý cho ngươi bị Tây Môn Xuy Tuyết bức cho không còn đường đi?

Biểu Ca nói:

- Chuyện đó vốn là cái mưu mô, họ tính sẵn Tây Môn Xuy Tuyết sẽ đứng ra can thiệp vào chuyện này, cũng tính sẵn U Linh sơn trang sẽ có người ra tiếp ứng kết hiệp ước với ta.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Tại sao?

Biểu Ca nói:

- Bởi vì ta vừa mới thừa kế di sản rất lớn, tùy thời tùy lúc đều có thể chìa ra mười vạn lượng.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Tiền đóng hiệp ước ở nơi đây là mười vạn lượng?

Biểu Ca nói:

- Vì muốn chuộc lại mạng sống của mình, mười vạn lượng không thể xem là nhiều.

Lục Tiểu Phụng thừa nhận:

- Đúng là không nhiều.

Sinh mạng vốn vô giá, trên đời này còn có thứ gì trân quý hơn sinh mạng của mình.

Biểu Ca nói:

- Bọn họ muốn ta lại đây, sứ mệnh trọng yếu nhất là phải điều tra ra rõ ràng, lão Đao Bả Tử là ai.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Ngay cả bọn họ cũng không biết lai lịch của lão Đao Bả Tử sao?

Biểu Ca nói:

- Không ai biết cả.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Còn ngươi?

Biểu Ca cười khổ nói:

- Ta đến đây đã lâu rồi, mà ngay cả mặt thật của lão ra sao, ta còn chưa thấy qua, vì vậy ta càng nóng ruột muốn tìm người đó.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Người đó là ai?

Biểu Ca nói:

- Người đến tiếp ứng cho ta.

Y lại giải thích:

- Bọn họ có hứa sẽ gởi người lại tiếp ứng ngay cho ta, nhưng những người mới lại đây hành động không được tự do lắm, vì vậy khó mà phát hiện ra được Cố Phi Vân là Biểu Ca.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Ngươi tìm hoài không được, nóng ruột quá bèn đi tìm bọn họ trước?

Biểu Ca nói:

- Ta đã tìm mười hai người rồi.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Tìm trật hết cả?

Biểu Ca nói:

- Vì vậy ta đành phải giết họ bịt miệng.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Lần này ngươi nghĩ rằng ta là người lại tiếp ứng ngươi?

Biểu Ca nhìn chàng lom lom nói:

- Ta chỉ hy vọng lần này không trật!

Lục Tiểu Phụng thở ra một hơi nói:

- Ta cũng hy vọng lần này ngươi không trật.

Ánh mắt của Biểu Ca biến thành như lưỡi đao bén nhọn, y bỗng hỏi:

- Trừ gia sư Ba Sơn kiếm khách ra, còn có hai người nữa là ai? Ai sai ngươi lại đây? Mật hiệu của

ngươi là gì?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Ta không thể nói ra.

Biểu Ca nói:

- Bởi vì ngươi không biết?

Lục Tiểu Phụng gật gật đầu, cười khổ nói:

- Thật tình có lỗi quá, lần này hình như ngươi lại tìm trật nữa.

Trong địa lao có đèn, bây giờ đang tiết xuân, vốn không thể nào làm người ta lạnh lẽo được.

Nhưng Lục Tiểu Phụng bỗng thấy lông trên người mình đang dựng đứng cả lên, đấy không phải vì bàn tay của Biểu Ca đang cầm thanh kiếm, mà bởi

vì trong địa lao bỗng có thêm một người nữa, một người mặc áo màu xám tro, đội chiếc nón bằng lá trúc.

Lục Tiểu Phụng đã thấy người này, Hoa quả phụ cũng thấy, nhưng Biểu Ca lại không cảm thấy gì cả.

Người này giống như một u hồn, có hình dạng mà không có thực chất.

Cái nón bằng lá trúc hình dáng kỳ dị, che hết cả gương mặt của y, Lục Tiểu Phụng hoàn toàn không thấy mặt mũi y ra sao, nhưng chàng đã đoán ra người đó là ai.

Gương mặt của Hoa quả phụ không có tí biểu tình gì, nhưng ánh mắt của bà ta nhịn không nổi đã lộ vẻ mừng rỡ.

Người này đang đưa tay ra dấu với bà ta.

Biểu Ca hình như cũng cảm thấy có gì đó không

ổn, y bỗng quay người lại.

Phía sau không có một ai, ngay cả cái bóng cũng không.

Người này như cái bóng dính chặt với người y, người này lại đưa tay ra dấu cho Hoa quả phụ.

Đợi đến lúc y quay đầu lại nhìn, bà ta bèn sa sầm nét mặt hỏi:

- Ngươi đang tính giết Lục Tiểu Phụng, hay là giết ta?

Biểu Ca chầm chậm ngồi xuống, ung dung nói:

- Xem ra, các ngươi không có vẻ gì là sợ chết?

Hoa quả phụ nói:

- Nếu đã chắc là chết rồi, sợ thì làm được gì? Chỉ

bất quá...

Biểu Ca nói:

- Chỉ bất quá ngươi không muốn chết hồ đồ quá thế thôi?

Hoa quả phụ thừa nhận, câu nói ấy trúng vào ý của bà ta.

Biểu Ca nói:

- Vì vậy ngươi cũng muốn hỏi ta, trừ sư phụ ta là Ba Sơn kiếm khách ra, còn ai biết được bí mật này nữa?

Hoa quả phụ nói:

- Nếu trước sau gì chúng ta cũng chết, ngươi nói ra thì có hề gì?

Biểu Ca nhìn lom lom vào bà ta, y bỗng cười lên, cười lớn lên.

Hoa quả phụ hỏi:

- Ngươi cười gì?

Biểu Ca nói:

- Ta đang cười ngươi. Rõ ràng là ngươi biết, vậy mà lại đi hỏi ta.

Hoa quả phụ hỏi:

- Ta biết gì?

Biểu Ca nói:

- Trừ sư phụ của ta còn có hai người, một là Mộc đạo nhân, còn có một người nữa là phụ thân của ngươi, ngươi cũng như ta vậy, lại đây nằm vùng, tại

sao lại làm bộ làm tịch?

Hoa quả phụ biến hẳn sắc mặt.

Biểu Ca nói:

- Ta nghĩ chắc hiện tại ngươi đã biết lão Đao Bả Tử là người như thế nào rồi, bởi vì ngươi là đàn bà, ngươi có thể bồi tiếp lão ta lên giường ngủ.

Hoa quả phụ hỏi:

- Ngươi muốn kéo ta xuống vũng bùn với ngươi?

Biểu Ca nói:

- Thật ra ta đã biết bí mật của ngươi từ lâu, ta làm như vậy, chỉ là để giăng bẫy, dụ ngươi tự mình nói ra bí mật, ta thà giết lầm một trăm người, cũng không tha được một tên gian tế quanh quẩn nơi đây.

Hoa quả phụ nhìn y, bà ta bỗng thở ra nói:

- Thì ra không phải ngươi muốn kéo ta xuống, ngươi muốn tìm còn quỹ thế mạng cho ngươi.

Biểu Ca hỏi:

- Tại sao ta muốn tìm con quỷ thế mạng cho ta?

Hoa quả phụ nói:

- Bởi vì tuy ngươi chưa thấy lão Đao Bả Tử, nhưng ngươi biết ông ta đã lại đây.

Bà ta lại thở ra nói tiếp:

- Ngươi có thể nói là một nhân tài, chỉ tiếc là có một chuyện ngươi còn chưa rõ.

Biểu Ca hỏi:

- Chuyện gì?

Hoa quả phụ nói:

- Đây quả thật là một cái bẫy, nhưng người nằm trong bẫy không phải là ta, mà là ngươi.

Biểu Ca nói:

- Sao?

Hoa quả phụ nói:

- Ta và lão Đao Bả Tử đã nghi ngờ ngươi từ lâu, vì vậy mới nghĩ ra cái bẫy cho ngươi mắc vào, nếu ngươi cho là ta trúng Tiêu Hồn Tán của ngươi thật, ngươi đã lầm to.

Bà ta phủi phủi quần áo, chầm chậm đứng dậy, người trúng phải Tiêu Hồn Tán, trong vòng một tiếng đồng hồ không có thuốc gì giải nổi, nhưng hiện tại, bà ta đang đứng dậy đây.

Biểu Ca vẫn còn ngồi yên bất động nơi đó, y bỗng quay qua Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Ngươi thấy thế nào?

Lục Tiểu Phụng thở ra, cười khổ nói:

- Các ngươi đều là nhân tài, ta bội phục các ngươi.

Biểu Ca bỗng cười lớn lên:

- Có thể làm cho một người như Lục Tiểu Phụng khâm phục, Cố Phi Vân ta chết cũng không ân hận gì.

Y quả thật nói chết là chết, chết rất nhanh chóng, máu tươi bắn tung tóe, người của y đã đổ ầm xuống.

Y nhất định không thể để cho mình còn mở miệng ra được, để người ta hỏi khẩu cung mình.

Nếu y đã muốn đi do thám đời tư bí mật của người khác, y phải chuẩn bị trước, tùy thời tùy lúc hy sinh thân mình.

Hoa quả phụ chau mày nói:

- Không ngờ y chẳng sợ chết tí nào.

Lão Đao Bả Tử nói:

- Người sợ chết vốn không làm những chuyện như thế này, người thông minh cũng không làm được.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Còn có hạng người nữa càng không làm được.

Lão Đao Bả Tử nói:

- Sao?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Có hạng người bất kể đi đến đâu, đều bị phiền phức, dù y không muốn chọc đến nó, phiền phức cũng cứ tìm lại y.

Lão Đao Bả Tử hỏi:

- Ngươi là hạng người đó?

Lục Tiểu Phụng cười khổ nói:

- Trước giờ tôi vẫn tự biết mình.

Lão Đao Bả Tử nói:

- Ngươi chịu phiền phức cho ta quả không ít...

Lục Tiểu Phụng ngắt lời lão:

- Nhưng nhất định ông không thể giết tôi được.

Lão Đao Bả Tử hỏi:

- Tại sao?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Bởi vì tôi không hề muốn lại đây, chính ông muốn tôi lại, vì vậy người khác có thể giết tôi, nhưng chỉ có ông là không được, bởi vì tôi là khách của ông.

Lão Đao Bả Tử trầm ngâm một hồi, chầm chậm nói:

- Ta có thể không giết ngươi, chỉ cần ngươi hứa với ta một điều.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Điều gì?

Lão Đao Bả Tử nói:

- Giữ kín miệng bình, vĩnh viễn không bao giờ

tiết lộ bí mật nơi đây.

Lục Tiểu Phụng lập tức nói ngay:

- Tôi hứa.

Lão Đao Bả Tử nói:

- Được, ta tin ngươi, ngươi đi đi.

Lục Tiểu Phụng ngẩn người ra:

- Ông muốn tôi đi?

Lão Đao Bả Tử nói:

- Dù chủ nhân có giết khách không được, ít ra cũng mời khách đi về được chứ.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Nhưng bên ngoài...

Lão Đao Bả Tử nói:

- Bất kể bên ngoài có gì đang chờ ngươi, ít ra cũng hơn chết ở nơi đây phải không?

Lục Tiểu Phụng không nói gì nữa, chàng đã thấy rõ, hiện tại mình có nói gì thêm cũng bằng thừa, chàng đành phải đi. Lão Đao Bả Tử kêu giựt chàng lại:

- Nhưng dù gì, người cũng đã làm khách của ta, không những vậy, còn chưa bán đứng ta, do đó, nếu ngươi muốn gì, ta đều có thể để ngươi đem đi!

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Tôi muốn bất kể thứ gì cũng được?

Lão Đao Bả Tử nói:

- Chỉ cần ngươi đem theo được.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Tôi muốn đem bà ta theo.

Chàng muốn đem Hoa quả phụ theo mình.

Lão Đao Bả Tử câm miệng lại, một hồi thật lâu, lão mới chầm chậm nói:

- Ngươi có thể đem bà ta đi, nhưng từ đây về sau, tốt nhất là đừng bao giờ để ta gặp lại ngươi!

Trong hang núi vẫn còn sương mù mê mạn, muốn tìm sợi giây xích sắt như có như không đó, không phải là chuyện dễ dàng, muốn đi qua lại càng khó hơn.

Qua rồi thì sao nữa? Trong hang núi là thế giới của u linh, ngoài hang núi là gì?

Bao nhiêu cạm bẫy của kẻ giết người?

Lục Tiểu Phụng thở phào ra một hơi thật dài, chàng bỗng bật cười.

Hoa quả phụ nhìn chàng, nhịn không nổi cất tiếng hỏi:

- Anh không sợ à?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Sợ gì?

Hoa quả phụ nói:

- Sợ chết.

Bà ta bóp nhẹ bàn tay của chàng:

- Anh không sợ ra khỏi hang núi này, là chết ngay dưới lưỡi kiếm của người ta?

Lục Tiểu Phụng mỉm cười nói:

- Dù gì tôi cũng đã chết qua một lần rồi, chết thêm lần nữa thì có hề gì?

Hoa quả phụ cũng bật cười, bất kể ra sao, bọn họ cũng đã ra khỏi U Linh sơn trang, ra khỏi cái thế giới của người chết.

Hoa quả phụ dịu dàng nói:

- Thường thường tôi hay nghĩ, chỉ cần cho tôi sống chân chính được một ngày thôi, tâm nguyện của tôi cũng đã được thỏa mãn lắm rồi.

LỤC TIỂU PHỤNG

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Quyển 5
Chương 8

Trọng Dụng Lục Tiểu Phụng

Mé núi bên này không có cỏ, đá núi lởm chởm, sắc bén như đao.

Hoa quả phụ bỗng ngừng lại, cúi đầu nhìn chân mình. Bàn chân bà ta nhỏ nhắn mềm mại, trong kẽ ngón chân bỗng có một tia máu tươi rướm ra.

- Bà không mang giày sao?

- Không.

Hoa quả phụ còn đang cười:

- Trước giờ tôi rất ít khi đi ra ngoài.

Bà ta ngay cả giày cũng quên mang vào, đã theo chàng đi, lúc đi, bà ta chẳng đem theo gì cả!

- Anh chẳng muốn gì, chỉ muốn tôi theo anh. Tôi còn muốn gì nữa?

Gương mặt của bà ta vì đau đớn mà nhợt nhạt đi, nhưng bà ta đang cười thật ôn nhu:

- Trên đời này còn có gì quý hơn là chân tình?

Lục Tiểu Phụng nhìn bà ta, chàng cảm thấy có một thứ tình cảm mát lịm như con suối mùa xuân đang thấm vào lòng mình.

Chàng bồng bà ta lên, bước qua đám núi đá lởm chởm.

Bà ta đang thì thầm bên tai chàng:

- Bây giờ chắc Tây Môn Xuy Tuyết đã cho là anh chết rồi, chỉ cần anh nguyện ý, mình nhất định sẽ tìm được nơi yên tĩnh sống hết cuộc đời, nhất định là không chỉ có một ngày.

- Tôi vốn quyết ý chết sống với lão Đao Bả Tử, nhưng tôi gặp anh.

Bà ta nói tiếp:

- Ông ta cũng không nhất định muốn giữ tôi lại, vì vậy tôi hy vọng anh vĩnh viễn sau này quên đi cái con người Hoa quả phụ, tôi họ Liễu, tên là Liễu Thanh Thanh.

Phía trước là một màu cỏ xanh, lá cây cũng xanh.

Lục Tiểu Phụng không đi ngay vào trong rừng, chàng chưa quên đấy là khu rừng biết ăn thịt người.

Bọn họ ngồi xuống bên vách núi cạnh bìa rừng, trên bãi cỏ xanh xanh, có một đám lá rụng.

Đang còn mùa xuân, làm gì lại có lá rụng?

Lục Tiểu Phụng nhặt một chiếc lá lên, chỉ nhìn qua nhìn lại một cái, lòng bàn tay của chàng đã đẫm ướt mồ hôi lạnh.

Liễu Thanh Thanh lập tức phát hiện ra nét mặt biến đổi của chàng, bà ta hỏi ngay:

- Anh thấy gì vậy?

Lục Tiểu Phụng chỉ vào cuống lá nói:

- Chiếc lá này không phải bị gió thổi rụng xuống.

Chỗ cuống lá bị đứt trông thật bằng phẳng và chỉnh tề.

Liễu Thanh Thanh chau mày hỏi:

- Không phải gió, không lẽ là lưỡi kiếm?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Cũng không phải là lưỡi kiếm, mà là kiếm khí!

Liễu Thanh Thanh biến hẳn sắc mặt, thanh kiếm của ai có thể phát ra kiếm khí sắc bén như vậy?

Lục Tiểu Phụng lại nhặt lên một cái lông, cũng bị kiếm khí chấn động rụng ra đó.

Ngoài rừng có chim chóc, chim chóc có thể ăn vào no bụng.

Nhưng thiên hạ còn có mấy người dùng được kiếm khí đánh rớt chim bay trên trời? Trừ Tây Môn Xuy Tuyết ra còn ai bây giờ?

Liễu Thanh Thanh không còn cười nổi:

- Y còn chưa bỏ đi sao?

Lục Tiểu Phụng cười khổ nói:

- Trước giờ y không phải là kẻ dễ dàng bỏ cuộc.

Liễu Thanh Thanh cúi đầu nói:

- Tôi biết y là hạng người thế nào, tôi có gặp y một lần.

Bà ta bỗng ngẩng đầu lên:

- Nhưng chúng mình cũng không phải sợ y, hai ta hợp sức lại, không lẽ không đối phó nổi một mình y?

Lục Tiểu Phụng lắc lắc đầu.

Liễu Thanh Thanh nói:

- Anh vẫn còn sợ y? Tại sao?

Lục Tiểu Phụng cũng cúi đầu, chàng buồn rầu nói:

- Bởi vì trong lòng tôi xấu hổ lắm.

Liễu Thanh Thanh hỏi:

- Anh làm chuyện đó thật sao?

Lục Tiểu Phụng than thở:

- Mỗi người ai cũng có lúc làm chuyện lầm lỗi.

Liễu Thanh Thanh nói:

- Nhưng anh không phải là người hồ đồ.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Người không hồ đồ cũng không khỏi có lúc hồ

đồ.

Gương mặt của Liễu Thanh Thanh càng ảm đạm, bà ta nói:

- Anh nghĩ mình không ra khỏi khu rừng này?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Vì vậy hiện tại chúng ta chỉ còn có một con đường để đi.

Liễu Thanh Thanh hỏi:

- Con đường gì?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Con đường quay đầu lại.

Liễu Thanh Thanh nhìn chàng kinh ngạc:

- Về lại U Linh sơn trang?

Lục Tiểu Phụng cười khổ nói:

- Bất kể ở đó có gì đang chờ tôi, xem ra còn hơn ở trong khu rừng này.

Trong hang núi vẫn còn mây mù lê thê mù mịt, quay về lại cũng như lúc đi ra, không dễ dàng tí nào.

Vách núi đối diện, một người đang đứng đó như đang tính cưỡi gió bay đi, chính là Câu Hồn sứ giả.

Tuy y không có mặt mũi, không có tên họ, nhưng y có tay, có kiếm...

Kiếm nằm trong tay, kiếm đã được tuốt ra khỏi vỏ.

Y lạnh lùng nhìn Lục Tiểu Phụng nói:

- Ngươi đã đi rồi còn trở về đây làm gì?

Lục Tiểu Phụng cười cười nói:

- Bởi vì ta nhớ nhà.

Câu Hồn sứ giả nói:

- Nơi đây không phải là nhà của ngươi.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Vốn là không phải, nhưng bây giờ phải vậy, bởi vì ta không còn chỗ nào để lại nữa.

Câu Hồn sứ giả nói:

- Ngươi nhìn thử trong tay ta có gì đây?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Hình như là một thanh kiếm.

Câu Hồn sứ giả nói:

- Ngươi thắng được thanh kiếm này trong tay ta, ta sẽ thả cho ngươi qua.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Ta khuyên ngươi đừng nên thử là hơn.

Câu Hồn sứ giả cười nhạt hỏi:

- Ngươi có chắc thắng được ta không?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Ta không chắc, ngay cả một phần cũng không chắc, nhưng ta chắc chắn tiếp ngươi được mười chiêu.

Câu Hồn sứ giả hỏi:

- Tiếp được mười chiêu của ta thì được gì?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Ta cũng chắc chắn trong vòng mười chiêu sẽ nhìn ra được vũ công và lai lịch của ngươi.

Chàng lại cười lên một tiếng, rồi nói tiếp:

- Ta nghĩ chắc ngươi không muốn cho ai biết lai lịch của mình.

Câu Hồn sứ giả câm miệng lại, bàn tay đang nắm thanh kiếm, gân xanh nổi lên chằng chịt như rắn độc.

Lục Tiểu Phụng chẳng thèm nhìn y tới nửa mắt, chàng ung dung đi qua bên cạnh tay kiếm của y, Liễu Thanh Thanh cũng chỉ còn nước đi theo.

Bàn tay y gân xanh đang chuyển động không ngớt, mũi kiếm cũng lóe lên hàn quang.

Lục Tiểu Phụng chẳng quay đầu lại, còn Liễu

Thanh Thanh thì đã ướt nhẹp mồ hôi, bà ta nhìn được ra, toàn thân trên dưới của Lục Tiểu Phụng không có lấy một chút phòng bị, thanh kiếm ấy mà đâm ra, chỉ có tia sáng không ngớt rung động trên đầu mũi kiếm kia thôi, cũng đủ đã lấy mạng của chàng.

Nhưng Câu Hồn sứ giả cứ như vậy mà để chàng bước qua, đợi cho chàng đi xa rồi, thanh kiếm mới buông xuông.

Chỉ nghe có tiếng ngân lên, hỏa quang tứ tán, một khối đá núi đã bị thanh kiếm của y chém thành bốn mảnh.

Liễu Thanh Thanh lén quay lại nhìn một cái, cả sóng lưng ướt đẫm mồ hôi.

Những tảng đá trong hòn núi này, tảng nào tảng đó cứng như thép nguội, dù có lấy búa rìu bén nhọn, cũng chắc gì chặt nó động đậy tí nào, nhát kiếm đó

lực lượng quả thật kinh hồn đáng sợ.

Đi một hồi thật lâu, bà ta mới nhè nhẹ thở phào ra nói:

- Anh có thấy nhát kiếm đó không?

Lục Tiểu Phụng hững hờ nói:

- Cũng chẳng có gì đáng kể.

Liễu Thanh Thanh nhịn không nổi phải hỏi:

- Kiếm pháp như thế nào mới là đáng kể?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Nhát kiếm đó có thể tùy tiện ung dung thu lại, mới được coi là đáng kể.

Lúc nãy Câu Hồn sứ giả đang cơn thịnh nộ, chân lực phát động tụ vào mũi kiếm, làm như cung đã

kéo thẳng ra, không thể nào không buông ra, vì vậy nhát kiếm đánh ra, oai thế tự nhiên là kinh người.

Nhưng đó cũng chứng minh được, y còn chưa thể khống chế được cơn giận của mình, chân lực còn chưa thu phát được như ý muốn, nếu thu được nhát kiếm ấy lại, mới chân chính đã đi đến mức lư hỏa thuần thanh.

Liễu Thanh Thanh là hậu duệ con nhà danh môn, dĩ nhiên là hiểu được cái đạo lý đó, nhưng bà ta còn nhịn không được muốn hỏi:

- Dù nhát kiếm đó chẳng đáng kể gì, như nếu đem đối phó với anh, anh có thể tránh khỏi không?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Không.

Liễu Thanh Thanh hỏi:

- Anh nắm chắc trong tay y sẽ không giết anh sao?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Cũng không.

Liễu Thanh Thanh hỏi:

- Nhưng hình như anh chẳng màng tí gì.

Lục Tiểu Phụng cười cười nói:

- Một người không có đường để đi, làm chuyện gì đại khái cũng có chút mạo hiểm.

Liễu Thanh Thanh thở ra, bà ta còn chưa kịp mở miệng nói thêm, bèn thấy một người mặc áo bào xám, đội nón bằng lá trúc, chắp tay sau lưng, đang ung dung đi đằng trước.

- Lão Đao Bả Tử!

Lục Tiểu Phụng la lên một tiếng, không thấy lão ta trả lời, chàng tính rượt theo, người áo bào xám dáng đi có vẻ ung dung như dạo bước, nhưng chàng cứ rượt hoài không kịp.

Đợi đến lúc chàng chuẩn bị bỏ cuộc, người áo xám phía trước bỗng nói:

- Nhất định ngươi không phải là người đem sinh mạng mình ra mạo hiểm, ngươi biết y sẽ không giết ngươi, ngươi biết chắc trong tay.

Lục Tiểu Phụng không phủ nhận, chàng cũng không thể phủ nhận.

Chàng bỗng phát hiện ra bất cứ chuyện gì cũng khó mà qua mắt được Lão Đao Bả Tử.

Lão Đao Bả Tử lại hỏi:

- Ngươi dựa vào đâu mà nắm chắc trong tay vậy?

Lục Tiểu Phụng chỉ còn biết nói thật:

- Tôi nhìn ra được gương mặt của y là do bị lưỡi kiếm chém đứt, kiếm pháp như y, trên đời này chỉ có một người có thể làm được chuyện đó.

Lão Đao Bả Tử hỏi:

- Ai?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Chính y!

Lão Đao Bả Tử cười nhạt.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Y thà hủy mặt mình đi, cũng không muốn để

người khác nhận ra mình, dĩ nhiên cũng sẽ không muốn để tôi nhận ra lai lịch của y, vì vậy tôi mới dám chắc y sẽ không xuất thủ.

Lão Đao Bả Tử bỗng quay phắt đầu lại, nhìn dính vào chàng, ánh mắt dưới chiếc nón trúc, xem ra còn bén hơn cả lưỡi đao:

- Ngươi chắc chắn như vậy, có phải là vì ngươi đã đoán ra y là ai?

Lục Tiểu Phụng gượng cười lên một tiếng nói:

- Tôi chỉ bất quá sực nghĩ đến một chuyện.

Lão Đao Bả Tử nói:

- Ngươi nói đi.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Hai mươi năm trước, tay kiếm khách nổi danh nhất của Võ Đang là Thạch Hạc, người rất có hy vọng kế thừa ngôi chưởng môn cũng là y, nhưng đến khi y sắp tiếp chưởng môn hộ, đêm trước đó, giang hồ bỗng nhiên truyền bá tin tức y đã bị bạo bệnh chết. Lúc đó y còn đang tráng niên, một người trung niên công lực kiêm cả ngoại và nội như y, tại sao lại chết vì bạo bệnh?

Lục Tiểu Phụng lại nói:

- Vì vậy người trong giang hồ không khỏi có chỗ nghi ngờ đến cái chết của y, đương thời tiếng đồn rầm rỉ, có người thậm chí còn nói bởi vì y không giữ gìn thanh quy, bị trục xuất ra khỏi môn hộ, vì vậy mới phẫn uất tự tận, nhưng tôi thì nghĩ rằng, y còn sống trên thế gian, chỉ bất quá không mặt mũi gì nhìn người khác.

Lão Đao Bả Tử yên lặng nghe, đợi chàng nói

xong, lão mới lạnh lùng nói:

- Ngươi cũng không nên gặp ta lại lần nữa.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Nhưng tôi cũng biết ông nhất định không giết tôi.

Lão Đao Bả Tử gằn giọng hỏi:

- Ngươi dựa vào đâu mà nói vậy?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Tôi biết hiện tại ông đang cần người, ông cũng đã biết tôi là một người rất hữu dụng.

Lão Đao Bả Tử nói:

- Tại sao ta lại phải dùng ngươi?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Muốn làm chuyện lớn, nhất định phải dùng người hữu dụng.

Lão Đao Bả Tử hỏi:

- Ngươi nghĩ rằng ta muốn làm chuyện lớn?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Muốn sáng lập sự nghiệp phải hao tổn không biết bao nhiêu nhân tài vật lực, muốn duy trì lại càng không dễ, dù cho ông có hiệp ước mỗi người phải đóng mười vạn lượng, cũng chắc gì trả được cho bạn bè của ông, dù có kiếm được chút ít, đối với một người như ông, chẳng vì một chút tiền tài ấy mà đi phí bao nhiêu đó khổ tâm.

Lão Đao Bả Tử nói:

- Cứ nói tiếp.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Vì vậy tôi đoán chắc là ông làm vậy, nhất định là có mưu đồ, lấy tài trí của ông, mưu đồ ấy dĩ nhiên là rất lớn lao.

Lão Đao Bả Tử lạnh lùng nhìn chàng, ánh mắt càng sắc bén, lão bỗng quay người lại nói:

- Theo ta.

Cuối con đường nhỏ quanh co, là một căn nhà đá hình dạng rất đơn sơ cỗ lão, bên trong thậm chí còn làm người ta cảm thấy lạnh lẻo, âm u, hiển nhiên thường thường không có ai ở đây.

Nhưng hiện tại, trong nhà đang có ba người đang đợi, ba người đã từng chết đi rồi.

Câu Tử, Biểu Ca, Quản Gia Bà, ba người đó đang đứng bên cạnh một tấm phướng chỗ thần án, gương mặt đang lộ một nụ cười không hảo ý tí nào, mắt thì liếc liếc Lục Tiểu Phụng.

Lục Tiểu Phụng tuy đã ráng sức không chế lấy mình, chàng vẫn còn không khỏi giật nảy mình lên.

Lão Đao Bả Tử nói:

- Hiện tại chắc ngươi đã hiểu hết mọi chuyện?

Lục Tiểu Phụng cười khổ nói:

- Tôi không hiểu, không hiểu chút gì cả.

Lão Đao Bả Tử nói:

- Chuyện này từ đầu tới đuôi vốn là một cái bẫy rập.

Lục Tiểu Phụng còn chưa hiểu.

Lão Đao Bả Tử nói:

- Bọn họ làm như vậy, là do ta an bày cả, bởi vì ta chỉ bất quá muốn thử ngươi một chút.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Ông nghi ngờ tôi là kẻ gian tế đến đây nằm vùng?

Lão Đao Bả Tử nói:

- Bất cứ ai ta cũng nghi ngờ, những người nơi đây đều đã được khảo nghiệm kỹ càng, Cố Phi Vân giết người đó chính là những kẻ không qua nổi cuộc khảo nghiệm.

Lục Tiểu Phụng rốt cuộc hiểu ra:

- Ông cố ý thả tôi đi, là để thử xem, có phải tôi bị Tây Môn Xuy Tuyết bức cho không còn đường nào đi thật không.

Lão Đao Bả Tử nói:

- Nếu ngươi không quay đầu lại, lúc này đã chết trong khu rừng ăn thịt người ấy rồi.

Lục Tiểu Phụng thở ra nói:

- Ông cũng tính đúng là tôi sẽ đem Liễu Thanh Thanh đi, sẽ đúng dịp cho bà ta giết tôi.

Lão Đao Bả Tử nói:

- Đấy là chuyện ra ngoài ý liệu, nếu ngươi không quay đầu lại, bà ta cũng phải chết theo ngươi.

Lục Tiểu Phụng nhịn không nổi quay đầu lại, Liễu Thanh Thanh cũng đang chăm chú nhìn chàng.

Hai người không mở miệng ra, bất kể có muốn nói gì, đều đã nói hết qua cái nhìn nhau đó.

Vì vậy bà ta không oán trách, chàng cũng không áy náy.

Trên đời này, vốn có những thứ tình cảm kỳ diệu như vậy, không cần phải oán trách, không cần phải áy náy.

Lão Đao Bả Tử nhìn bọn họ, đợi cho đến lúc Lục Tiểu Phụng quay đầu lại rồi, lão mới chầm chậm nói:

- Hiện tại ngươi có hiểu tại sao ta phải làm vậy không?

Lục Tiểu Phụng gật gật đầu nói:

- Ông muốn thử xem, tôi có đáng trị giá cho ông dùng được không.

Lão Đao Bả Tử nói:

- Ngươi thật không tệ.

Giọng của lão bỗng biến ra hoà hoãn:

- Vũ công và cơ trí của ngươi không tệ, nhưng quan trọng nhất là ngươi không nói láo trước mặt ta.

Lục Tiểu Phụng cười khổ nói:

- Nếu biết rõ ràng là nói dối cũng không được, hà tất phải nói dối.

Lão Đao Bả Tử nói:

- Ngươi là người thông minh, ta thích người nào thông minh, vì vậy từ đây về sau, ngươi là kẻ thân tín của ta, chỉ cần ngươi đừng ra khỏi sơn trang này, tùy ngươi muốn làm gì cũng được, ta tin là người thông minh như ngươi, nhất định sẽ không làm chuyện ngu

xuẫn.

Lão quay đầu lại phân phó Quản Gia Bà:

- Truyền lệnh ra, tối nay ta muốn mở tiệc khoản đãi y.

Quản Gia Bà lui rồi, Biểu Ca và Câu Tử cũng đi theo.

Lão Đao Bả Tử bỗng nói:

- Nhà của ngươi đã tan nát, từ đây về sau, ngươi dọn lại ở với Thanh Thanh.

Lục Tiểu Phụng ngần ngừ, chàng gượng cười một tiếng nói:

- Ông...

Lão Đao Bả Tử không để chàng nói tiếp, lão lại

nói:

- Ta đã già rồi, người già dễ quên nhiều chuyện.

Lão đứng dậy, quay người đối diện với thần án có tấm màn rũ phía trước, chầm chậm nói:

- Có một chuyện ta còn chưa quên được, đến lúc đó, ta nhất định sẽ cho ngươi biết.

Lục Tiểu Phụng không nói gì thêm, chàng biết lời Lão Đao Bả Tử nói ra là mệnh lệnh.

Rượu thịt ê hề mà tinh trí, rượu có tới mười hai loại, hình thức buổi tiệc cũng rất cổ nhã, mười tám bàn tiệc bày thành nửa chữ khẩu, lão Đao Bả Tử ngồi chính giữa, bên trái của lão là Lục Tiểu Phụng.

Mọi người đều nhìn Lục Tiểu Phụng với cặp mắt khác hẳn hai ngày trước, không những chàng là tân khách của buổi tiệc, chàng còn là kẻ thân tín của lão

Đao Bả Tử.

Người đầu tiên đứng lên kính rượu chàng là Câu Tử Hải Kỳ Khoát, sao đó là Độc Cô Mỹ.

Chỉ có Diệp Linh là thủy chung vẫn không thèm nhìn chàng, bởi vì bên cạnh chàng còn có Liễu Thanh Thanh.

Mụ quả phụ ăn thịt người này hình như cũng biến hẳn, biến ra thành yên lặng và rất ôn nhu.

Lão Đao Bả Tử vẫn cứ đội cái nón bằng trúc, ngay cả Lục Tiểu Phụng ngồi bên cạnh lão, cũng hoàn toàn không thấy mặt mũi lão ra sao.

Lão ăn rất ít, uống lại càng ít, nói cũng không nhiều, nhưng bất cứ người nào nhìn vào lão, ánh mắt đều lộ vẻ phục tòng và tôn kính.

Người trong tiệc nhiều hơn mấy bữa trước, tất cả

cộng lại có tới năm mươi chín người, tuy Lục Tiểu Phụng không quen biết đại đa số trong đó, nhưng chàng có thể tưởng tượng ra, những người này năm xưa nhất định đều có một lai lịch huy hoàng, không phải là gia tài cự phú, con nhà thế gia, thì cũng là vũ lâm hào kiệt bá chủ một vùng, không những thân phận rất cao, vũ công nhất định không tệ, nếu không ắt hẳn là không có tư cách đến được cái U Linh sơn trang này.

- Có phải mọi người đã đến đông đủ?

Lục Tiểu Phụng hỏi nhỏ.

- Chỉ có hai người không lại.

Liễu Thanh Thanh cũng thì thầm trả lời:

- Một người là Câu Hồn sứ giả, trước giờ y không gần ai cả.

- Còn người kia là ai?

- Chị của Diệp Linh, tên là Diệp Tuyết.

Liễu Thanh Thanh nói:

- Cô ta thích săn bắn, thường thường đi cả mười ngày mới về.

- Tại sao cô ta được tự do ra vào như vậy?

- Đó là Lão Đao Bả Tử cho phép đó.

Liễu Thanh Thanh đang cười nhạt:

- Cô ta là một thứ quái vật, cô ta muốn làm gì, trước giờ chưa một ai dám ngăn cản, dù cho ở nơi đây, cô ta cũng chưa từng nói chuyện với ai.

- Tại sao?

- Tại vì cô ta cho là mình hay hơn người khác

nhiều.

Liễu Thanh Thanh hiển nhiên không thích nói đến người này, lại càng không muốn Lục Tiểu Phụng bàn tới cô, thật ra bọn họ cũng không cách nào nói tiếp, vì bọn họ vừa nhắc đến Tào Tháo, Tào Tháo đã đến ngay.

Bỗng nhiên, một con báo từ ngoài cửa bay vào, rớt xuống bàn trước mặt bọn họ.

Diệp Tuyết đi theo một lượt với con báo đó, con báo rớt xuống, Lục Tiểu Phụng bèn thấy cô.

Người cô cũng như báo vậy, mỹ lệ, lạnh lẻo, tàn bạo, chỉ có một thứ không giống, con báo thì đã chết, chết dưới tay cô.

Đã có mười ba con báo chết dưới tay cô, báo trong hang núi vùng phụ cận hầu như toàn bộ đã chết dưới tay cô.

Cô thích săn bắn, lại càng thích săn báo.

Tại sao người ta cứ thích đi săn bắn giết chóc đồng loại của mình?

Trong những con thú dữ, hung hãn nhanh nhẹn, khó đối phó nhất là con báo.

Dù là thợ săn kinh nghiệm đầy mình, nhất định cũng không dám một mình đuổi bắt một con báo, hầu như không ai dám đi làm cái chuyện ngu xuẫn mà nguy hiểm đó.

Không những cô dám làm, cô còn đã làm được nữa.

Cô là một người đàn bà thâm trầm sống về nội tâm, nhưng cô săn báo, cô xem ra thật mỹ lệ và nhu nhược, nhưng lại nhanh nhẹn tàn bạo như báo.

Cái tính cách nhiều phức tạp và mâu thuẩn đó, lại càng làm cho cô có một thứ mỵ lực thật kỳ dị.

Ngay cả Lục Tiểu Phụng trước giờ cũng chưa từng thấy qua một người đàn bà nào như vậy, chàng nhìn cô, cơ hồ quên mất Liễu Thanh Thanh bên cạnh.

Nhưng Diệp Tuyết thủy chung vẫn nhìn chăm chăm vào Lão Đao Bả Tử, gương mặt trắng bệch, cặp môi trắng bệch, cô bỗng hỏi:

- Ông có biết anh tôi chết rồi không?

Lão Đao Bả Tử gật gật đầu.

Diệp Tuyết nói:

- Ông có biết ai giết y không?

Lão Đao Bả Tử lại gật gật đầu.

Diệp Tuyết hỏi:

- Ai?

Lục Tiểu Phụng bỗng dưng thót bụng lại, một người đàn bà săn báo vì báo thù, chuyện gì cũng làm được.

Chàng không muốn làm một con báo bị săn đuổi.

Nhưng câu trả lời của Lão Đao Bả Tử làm cho chàng bất ngờ:

- Tây Môn Xuy Tuyết.

Gương mặt của Diệp Tuyết càng trắng bệch, hai bàn tay cô nắm chặt lại.

Lão Đao Bả Tử chầm chậm nói:

- Chắc cô nhớ, anh cô đã có nói trước, nếu y chết về tay của Tây Môn Xuy Tuyết, nhất định không ai được báo thù cho y, bởi vì đó là một trận quyết chiến công bình.

Cũng vì y không muốn người đi báo thù cho y lại chết dưới lưỡi kiếm của Tây Môn Xuy Tuyết.

Diệp Tuyết đang run rẩy cặp môi, bàn tay đang nắm chặt lại cũng run lên, cô bỗng ngồi xuống, ngồi bệch ra mặt đất nói:

- Đem rượu lại đây.

Người đem rượu lại cho cô là Quản Gia Bà, y mở nắp một thùng rượu mới nguyên ra.

Diệp Tuyết chẳng thèm liếc y nửa mắt, cô lạnh lùng nói:

- Tốt nhất ngươi đi xa xa một chút, càng xa càng

tốt.

Quản Gia Bà đi thật, đi thật xa.

Diệp Tuyết nói:

- Ai lại uống rượu với ta?

Hải Kỳ Khoát giành lấy:

- Có tôi.

Diệp Tuyết nói:

- Ngươi không xứng.

Lão Đao Bả Tử bỗng vỗ vỗ vào vai Lục Tiểu Phụng, Lục Tiểu Phụng chầm chậm đứng dậy bước lại.

Diệp Tuyết rốt cuộc nhìn chàng một cái:

- Ngươi là Lục Tiểu Phụng?

Lục Tiểu Phụng gật gật đầu.

Diệp Tuyết hỏi:

- Ngươi uống rượu được không?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Được.

Diệp Tuyết nói:

- Tốt, đem chén lớn lại đây, chén lớn đó.

Chén rất lớn, cô uống một chén, Lục Tiểu Phụng uống một chén, cô không nói chuyện, Lục Tiểu Phụng cũng không mở miệng, cô không nhìn Lục Tiểu Phụng, Lục Tiểu Phụng cũng không nhìn cô.

Hai người cứ như vậy ngồi đối diện với nhau, tôi

một chén, anh một chén.

Một chén ít nhất cũng tám lạng.

Mười chén uống xong, gương mặt cô vẫn còn chưa đổi sắc.

Đợi đến lúc uống sạch thùng rượu rồi, cô bèn đứng dậy đi luôn một mạch chẳng quay đầu lại, chẳng nói thêm một lời nào.

Lúc Lục Tiểu Phụng đứng dậy, đầu của chàng đã có bề choáng váng.

Lão Đao Bả Tử hỏi:

- Thế nào?

Lục Tiểu Phụng cười khổ nói:

- Tôi không ngờ tửu lượng của cô ta khá như

vậy, thật không ngờ.

Lão Đao Bả Tử bỗng thở ra nói:

- Ta cũng không ngờ, trước giờ ta chưa thấy nó uống rượu bao giờ.

Lục Tiểu Phụng giật mình:

- Ông cũng chưa thấy qua?

Lão Đao Bả Tử nói:

- Chưa ai thấy bao giờ, đây là lần đầu tiên nó uống đấy.

Đối với một người đã uống ngất ngư choáng váng mà nói, trên đời này không có thứ gì quyến rũ hơn bằng cái giường, huống gì cái giường đó lại rất rộng, rất thoải mái.

Chỉ tiếc là có người cứ nhất định không chịu để chàng thoải mái nằm yên trên giường.

Vừa bước vào nhà, Liễu Thanh Thanh đã đi tìm ngay một thùng rượu, ngồi bệch xuống đất hỏi:

- Ai lại uống rượu với ta?

Lục Tiểu Phụng nhìn trước, nhìn sau, nhìn trái, nhìn phải, rồi cười khổ nói:

- Trong nhà này hình như chỉ có mình tôi.

Liễu Thanh Thanh hỏi:

- Ngươi uống rượu được không?

Lục Tiểu Phụng nói:

-Tôi không uống có được không?

Liễu Thanh Thanh nói:

- Không được.

Lục Tiểu Phụng chỉ còn nước ngồi bệch xuống đất uống với bà ta, lúc chàng ngồi xuống, là đã muốn say rồi.

Chàng say thật.

Đợi đến lúc chàng tỉnh lại, Liễu Thanh Thanh không còn trong nhà, một mình chàng nằm trên giường, ngay cả đôi giày cũng còn chưa tháo ra, đầu thì nhức như bị búa chẻ ra từng mảnh một.

Chàng không muốn ngồi dậy, cũng ngồi dậy không muốn nổi, nhưng ngoài cửa sổ lại có người đang kêu réo.

Cửa sổ mở ra, người bên ngoài là Độc Cô Mỹ:

- Ta đã lại ba lần rồi, thấy ngươi ngủ say quá, không dám gọi ngươi dậy.

- Ông tìm tôi có chuyện gì?

- Cũng chẳng có chuyện gì, chỉ bất quá lâu ngày không gặp, muốn trò chuyện lai rai.

Bất kể ra sao, lão ta cũng là bạn bè, bạn bè lại tìm Lục Tiểu Phụng chuyện trò lai rai, dù chàng có nhức đầu đến vỡ tung cả ra, chàng cũng không từ chối.

- Tốt nhất chúng ta nên ra ngoài dạo lòng vòng, ta sợ gặp cái vị Hoa quả phụ đó.

Bên ngoài vẫn còn có sương mù, sương mù lạnh lẽo và ướt át, nhưng đối với một người say rượu còn chưa tỉnh, lại rất có ích.

Thương thế của Độc Cô Mỹ tuy đã thuyên giảm nhiều lắm, nhưng xem ra hình như lão đang có tâm sự.

- Thật ra ta đã tính tìm ngươi từ lâu, nhưng ta sợ

ngươi nổi nóng lên.

- Tại sao tôi nổi nóng?

- Bởi vì bọn Câu Tử là do ta giới thiệu cho ngươi, thật tình ta không biết bọn họ tính hại ngươi.

Lục Tiểu Phụng bật cười:

- Dĩ nhiên là ông không biết, ông là bạn của tôi, ông giúp đỡ tôi trước giờ.

Độc Cô Mỹ chần chừ một lát, rốt cuộc lão thu hết can đảm nói:

- Nhưng tối hôm qua, ta lại làm một chuyện sai lầm.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Chuyện gì?

Độc Cô Mỹ nói:

- Tôi hôm qua ta cũng say quá, hồ đồ tiết lộ ra chuyện bí mật, hiện tại ba người bọn họ đều biết Diệp Cô Hồng bị chết dưới tay ngươi.

Ba người bọn họ, dĩ nhiên là Biểu Ca, Câu Tử và Quản Gia Bà.

Lục Tiểu Phụng cười không nổi.

Tuy chỉ gặp mặt một lần, chàng rất hiểu con người của Diệp Tuyết, dĩ nhiên chàng lại càng hiểu Diệp Linh.

- Nghe nói nơi này, hai chị em đó đều khó chọc vào lắm, bọn họ mà biết được chuyện này, nhất định sẽ lại liều mạng với ngươi!

Độc Cô Mỹ nói năng rất uyển chuyển:

- Tuy ngươi không sợ gì, nhưng cây thương trước mắt dễ tránh, ám tiễn khó phòng bị lắm, vì vậy...

- Vì vậy làm sao?

- Vì vậy ngươi nên nghĩ cách bịt miệng bọn họ lại.

Lục Tiểu Phụng lại bật cười. Chàng đã hiểu ý của Độc Cô Mỹ:

- Ông muốn tôi thân thiện với bọn họ một chút, đừng chống đối bọn họ, nếu bọn họ có chuyện gì tìm tôi, tôi cũng không nên từ chối.

Độc Cô Mỹ nhìn chàng, lão bỗng dùng sức nắm chặt lấy tay chàng nói:

- Ta làm chuyện không phải với ngươi.

Nói có bảy chữ đó thôi, lão bèn đi mất, nhìn cái

bóng sau lưng của lão từ từ biến đi, Lục Tiểu Phụng đoán không ra người này rốt cuộc là bạn của mình hay không, hay là tùy thời tùy lúc đều chuẩn bị bán đứng bạn bè.

Hiện tại chàng chỉ có thể xác định được một chuyện, Câu Tử nhất định sẽ lại tìm chàng.

Lại là chuyện gì bây giờ? Chàng ngay cả nghĩ cũng không dám nghĩ, cũng không công đâu đi nghĩ, bởi vì chính ngay lúc đó, một làn kiếm quang như điện xẹt, đâm lại hướng chàng đứng.

Bấy giờ Độc Cô Mỹ đã đi lâu rồi, chàng cũng đã đi một đoạn đường gần về lại chỗ dãy nhà của Liễu Thanh Thanh.

Ánh kiếm từ phía sau mái ngói đâm lại, không những nhanh nhẹn, mà còn rất chính xác.

Không những chính xác, mà còn rất cay độc.

Chàng không ngờ nơi đây còn có người muốn ám toán mình, chàng cơ hồ đã hoàn toàn không còn chỗ để tránh né đỡ gạt.

May mà chàng là Lục Tiểu Phụng, may mà chàng còn có tay.

Chàng đột nhiên thò hai ngón tay ra kẹp một cái.

Trên đời này có hàng ngàn hàng vạn người, mỗi người đều có tay, mỗi bàn tay đều có ngón.

Nhưng hai ngón tay của chàng lại chắc chắn là có giá trị nhất, bởi vì hai ngón tay ấy đã cứu mạng chàng không biết bao nhiêu lần.

Lần này cũng không ngoại lệ.

Ngón tay vừa kẹp lại, lưỡi kiếm đã dính cứng giữa ngón tay.

Lưỡi kiếm lạnh ngắt, kiên cường mạnh mẻ, vẫn không giựt ra khỏi được hai ngón tay của chàng, chàng ngẩng đầu lên, bèn thấy một cặp mắt mỹ lệ mà tàn bạo.

Diệp Tuyết đang nhìn chàng.

Lục Tiểu Phụng đang thở ra trong bụng, chàng cười khổ hỏi:

- Cô đã biết rồi sao?

Diệp Tuyết lại nhìn chàng đăm đăm một hồi, mới chầm chậm gật đầu nói:

- Hiện tại ta mới biết, Lục Tiểu Phụng quả không hổ là Lục Tiểu Phụng, tốt cuộc ta không tìm lầm người.

Giọng nói của cô không có chút gì thù hận, Lục Tiểu Phụng lập tức hỏi dò:

- Cô tìm tôi? Có phải là tìm tôi để giết không?

Diệp Tuyết nói:

- Ta chỉ bất quá muốn xem cái chiêu tuyệt kỹ vang danh thiên hạ của ngươi ra sao, nếu ngươi đỡ được chiêu kiếm của ta, ngươi là người ta muốn tìm.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Nếu tôi chết dưới lưỡi kiếm của cô thì sao?

Diệp Tuyết nói:

- Thì cũng đáng thôi.

Lục Tiểu Phụng không nhịn nổi phải cười khổ.

Chàng vẫn còn chưa chết, dĩ nhiên chàng phải hỏi:

- Hiện tại tôi là người cô đang tìm chưa?

Diệp Tuyết gật gật đầu nói:

- Anh theo tôi.

Đi hết con đường nhỏ quanh co, xuyên qua một khu rừng âm u, rồi lại đi qua một trái núi, đã nghe được tiếng nước chảy.

Nước chảy không gấp lắm, chảy tới nơi đây rồi đổ vào một cái hồ nhỏ, bốn bề núi non xanh biếc, sương mù cũng bớt đi, nếu một người được ngồi bên hồ nửa ngày trời, nhất định sẽ quên được bao nhiêu là buồn phiền.

- Không ngờ trong U Linh sơn trang cũng có một nơi mỹ lệ yên tĩnh như vậy.

Con nít thường thường hay có một khoảng trời đất nho nhỏ bí mật của riêng chúng nó, nơi đây hiển nhiên là của Diệp Tuyết.

Tại sao cô lại đem Lục Tiểu Phụng lại đây?

- Cô muốn tôi làm gì vậy?

Lục Tiểu Phụng nhịn không nổi mở miệng hỏi.

Diệp Tuyết đứng bên hồ, nhìn về dãy núi xa xa, cô xỏa nguyên mái tóc mềm mại như suối cho rớt xuống hai bên bờ vai.

Giọng nói của cô cũng nhẹ nhàng bình tĩnh như mặt nước, nhưng những lời cô nói làm người ta giật nãy cả mình lên, cô nói:

- Tôi muốn anh làm chồng của tôi.

Lục Tiểu Phụng cảm thấy hô hấp của mình như bị ngừng lại.

Cô xoay người lại nhìn chăm chú vào chàng, ánh mắt trong suốt mà sáng rỡ, như mặt nước hồ.

- Tôi vẫn còn là xử nữ.

Cô lại nói tiếp:

- Trước giờ chưa có người đàn ông nào chạm vào người tôi.

Cô lại bảo đảm:

- Tôi lấy anh rồi, nhất định cũng sẽ không để ai khác phạm vào tôi.

Lục Tiểu Phụng hít vào một hơi thật sâu, chàng nói:

- Tôi tin được.

Diệp Tuyết hỏi:

- Anh bằng lòng rồi?

Lục Tiểu Phụng gượng cười lên một tiếng nói:

- Dĩ nhiên cô còn có điều kiện bắt tôi phải làm.

Diệp Tuyết nói:

- Chuyện tôi nhờ anh làm cũng có lợi cho anh nữa.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Ít ra cô cũng phải cho tôi biết đó là chuyện gì.

Ánh mắt ôn nhu của Diệp Tuyết bỗng lóe lên một tia sắc bén như lưỡi đao, chỉ có hận thù mới bén nhọn đến như vậy.

- Tôi muốn anh giúp tôi đi giết Tây Môn Xuy Tuyết.

Lục Tiểu Phụng không phản ứng gì cả, lời yêu cầu đó không nằm ngoài ý liệu của chàng.

Diệp Tuyết nói:

- Nếu chúng ta tìm ra hắn, nhất định hắn sẽ lại giết anh, bởi vì hắn không muốn cho anh cơ hội thứ hai để chạy trốn.

Lục Tiểu Phụng cười khổ nói:

- Các người khỏi cần tôi phải đi tìm y, chỉ cần tôi thò đầu ra ngoài hang núi, y lập tức sẽ tìm lại ngay.

Diệp Tuyết nói:

- Tôi biết, nếu tôi muốn đi tìm hắn, nhất định sẽ khốn khổ vô cùng, nhưng nếu muốn hắn lại đây tìm, chỉ có nước để hắn lại tìm anh, vì vậy tôi mới chọn anh.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Cô muốn tôi làm lạc hướng chú ý của y, rồi cô

sẽ có cơ hội giết y?

Diệp Tuyết không hề phủ nhận, cô nói:

- Nhất định hắn sẽ không chú ý đến tôi, bởi vì hắn hận anh, cũng bởi vì hắn không biết tôi là ai, chỉ cần anh giữ cứng lưỡi kiếm của hắn lại, tôi nhất định sẽ giết được hắn.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Còn nếu tôi hụt tay thì sao?

Diệp Tuyết nói:

- Đối phó với Tây Môn Xuy Tuyết, vốn là một chuyện nguy hiểm, nhưng tôi đã nghĩ kỹ lắm rồi, chỉ cần anh bằng lòng, chúng ta có đến bảy phần thành công.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Không chừng cơ hội của cô không chỉ tới bảy phần thôi, cô có thể chờ lúc lưỡi kiếm của y còn dính trong lồng ngực của tôi, mà thừa cơ giết được y.

Chàng cười cười, nụ cười thật chua chát:

- Cái điểm đó dĩ nhiên cô đã nghĩ tới, vì vậy cô mới bảo đảm với tôi, sau này sẽ không để cho ai đụng tới cô, bởi vì cô muốn tôi an lòng mà chết.

Diệp Tuyết cũng không phủ nhận.

- Đúng là tôi có nghĩ đến điểm đó, cơ hội của anh thật tình không lớn lắm, tôi cũng biết trước giờ anh là thứ bài bạc, chỉ cần đánh cuộc được hứng thú, nhất định anh sẽ đánh vào.

Ánh mắt của cô lại càng thâm trầm như biển sâu, cuốn hút lấy ánh mắt của Lục Tiểu Phụng.

Một hồi thật lâu, chàng mới dời được ánh mắt ra

khỏi, chàng lập tức phát hiện ra, cô hoàn toàn lõa thể.

Núi xanh xanh biếc, mặt hồ trong suốt, cô đứng yên lặng ở đó, dáng dấp kiêu ngạo mỹ lệ không sao nói được.

Cô đáng được kiêu ngạo, bởi vì tấm thân xử nữ của cô quả thật không có chút tì vết.

Cô nhìn Lục Tiểu Phụng, một hồi thật lâu, rồi mới chầm chậm nói:

- Chỉ cần anh bằng lòng, hiện tại tôi là của anh.

Giọng nói của cô cũng đầy vẻ tự tin, cô tin rằng trên đời này nhất định không có người đàn ông nào cự tuyệt được cô.

Hô hấp của Lục Tiểu Phụng đã ngưng hẳn, một hồi thật lâu chàng mới mở miệng được ra:

- Tôi mà từ chối cô, nhất định sẽ có nhiều người cho là tôi điên, nhưng tôi...

Đồng tử của Diệp Tuyết thu lại:

- Nhưng anh từ chối?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Tôi chỉ bất quá muốn cho cô biết một chuyện.

Diệp Tuyết nói:

- Anh nói đi.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Anh của cô không phải chết dưới lưỡi kiếm của Tây Môn Xuy Tuyết.

Diệp Tuyết thay đổi nét mặt hỏi:

- Sao anh biết được?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Lúc y chết, tôi đứng trước mặt y, máu của y chảy từ lưỡi kiếm ra, cơ hồ muốn dính vào người tôi.

Diệp Tuyết hỏi:

- Kiếm của ai?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Của chính y.

Diệp Tuyết bỗng la lớn lên như điên cuồng:

- Ngươi nói láo, ngươi nói láo...

Đợi cho tiếng vọng lại từ hang núi ngừng hẳn hoàn toàn, Lục Tiểu Phụng mới nói:

- Cô là người con gái đẹp nhất tôi từng thấy, đáng lý ra tôi có thể được cô bây giờ, tại sao tôi lại đi nói láo với cô làm gì?

Lời nói của chàng thản nhiên mà sắc bén, đâm ngay vào chính giữa vấn đề.

Sau đó chàng lập tức bỏ đi ngay, đi thật xa rồi mới quay đầu lại, xuyên qua lá cây thưa thớt, chàng vẫn còn thấy cô ở đó.

Cô vẫn còn đứng bất động ở đó, cả thân hình như tan biến làm một với cái tự nhiên bao la thần bí mà mỹ lệ.

Nhưng có ai biết được trong lòng cô đang có cảm giác gì?

Lục Tiểu Phụng bỗng cảm thấy có gì đó đau đớn trong lòng không sao nói ra được... mình đâm người ta, chính mình cũng sẽ bị thương giống vậy.

Vì vậy chàng chỉ nhìn qua một thoáng, lập tức không quay đầu lại nữa.

LỤC TIỂU PHỤNG

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 9

Lọt Vào Mắt Mỹ Nhân

Hang núi yên lặng, u bí, xanh biếc, tấm thân xử nữ hoàn mỹ không có tì vết, ánh mắt ôn nhu như sóng nước...

Lục Tiểu Phụng ráng sức khống chế lấy mình không nghĩ thêm tới, nhưng chính chàng biết rằng cái hình ảnh ấy đã vĩnh viễn in sâu vào tâm khảm.

Chàng đi rất nhanh, đi rất xa rồi, đáng lý ra phải trở về lại con đường nhỏ đó, nhưng lúc chàng ngừng lại, bèn phát giác ra mình đã đi quá sâu vào trong núi.

Sau đó chàng lập tức phát hiện ra một điều đáng sợ, mình đã bị lạc đường.

Còn đáng sợ hơn nữa là, bốn bề sương mù càng dày đặc, thậm chí còn dày hơn U Linh sơn trang mé bên này nữa, dù người có nhãn lực tốt đến đâu, cũng khó mà thấy xa quá hai trượng, không những vậy, bất cứ đi về hướng nào, cũng đều có thể càng xa hơn sơn trang.

Lục Tiểu Phụng vẫn còn muốn thử, chàng không phải là hạng người ngồi chờ sương mù tan ra rồi mới đi.

Lại đi thêm một khoảng xa nữa, vẫn còn tìm chưa ra đường, trong khu rừng núi xa lạ này, trong khoảng sương mù chết người này, phải đi tới bao giờ mới tìm ra đường về?

Đang lúc chàng cảm thấy mệt mỏi đói khát, bắt

đầu lo lắng, chàng bỗng ngửi thấy một mùi thơm cứu mạng.

Mùi thơm tuy rất nhạt, nhưng chàng lập tức nhận ra ngay đó là mùi thịt thỏ nướng.

Từ cái thuở còn thơ ấu, chàng đã là một tay thợ săn năng cán, lớn lên rồi, cái sở thích món ăn đồng quê vẫn còn rất mặn nồng.

Thỏ không thể tự nó nướng nó lên, chỗ nướng thịt thỏ nhất định có người, quanh đây chỗ duy nhất có người là U Linh sơn trang.

Chàng nuốt ực nước miếng, tuy cảm thấy rất đói, tinh thần đã phấn khởi lên, nín thở một lát, rồi lại hít vào một hơi thật sâu, chàng lập tức nhận ra được mùi thơm từ hướng nào bay lại.

Phán đoán của chàng rất chính xác, bởi vì đi được một khoảng đường, mùi thơm càng lúc càng

nồng.

Phía trước, địa thế hình như càng lúc càng hiểm trở. Mùi thơm của thỏ nướng đã hỗn hợp với mùi hôi thúi đặc biệt của là cây bùn đất nát bấy trong vũng lầy.

Dù nơi đây có người, chắc chắn không phải là U Linh sơn trang.

Trái tim của Lục Tiểu Phụng chìm xuống, hạng người nào sống ở nơi đây? Chàng không thể nào tưởng tượng được.

Chính ngay lúc đó, phía trước bỗng có một tiếng động thật quái dị, chàng vội vã bước lại, bèn thấy một cái bóng kỳ quái xuất hiện từ trong sương mù ra.

Chàng thấy đó không phải là một cái bóng người, nhưng lại không phải là dã thú, thậm chí chàng không có cách nào hình dung ra được cái bóng ấy ra

làm sao.

Nhưng chàng vừa thấy cái bóng đó, lập tức cảm thấy một thứ sợ hãi gớm ghiếc không sao nói được, cơ hồ nhịn không nổi muốn mửa ra.

Cái bóng đối diện tựa hồ cũng đang cục cựa không yên một chỗ, đợi đến lúc Lục Tiểu Phụng lấy hết can đảm xông lại, cái bóng đó đã biến đi đâu mất, làm như trước giờ chưa từng xuất hiện bao giờ.

Lục Tiểu Phụng rùng mình lên một cái, chàng đứng đó một hồi thật lâu, bỗng ngửi thấy còn có mùi đất đá đã bị nung đốt.

Nơi này nhất định là chỗ đã nướng thỏ!

Chàng tin tưởng vào phán đoán của mình nhất định chính xác không lầm lẫn, nhưng chàng tìm mãi không ra có dấu vết gì để lại.

Nếu là người khác, nhất định là đã bỏ đi, không chừng còn chạy trốn đi.

Nhưng chàng không hề bỏ cuộc.

Trước hết, chàng vẽ ra một khuôn viên tưởng tượng chừng mười trượng, rồi bắt đầu tra xét từng chỗ một.

Bùn đất lá rụng ở đây phải là cùng trạng thái với vũng lầy trong khu vực này.

Chỉ có một chỗ đặc biệt hơi khô ráo, lá rụng trên đó hiển nhiên là do một nơi khác đem lại.

Chàng khom lưng xuống, phủi hết lá ra, dùng mũi ngửi bùn đất như một con chó săn, thậm chí còn nếm một chút bùn đất nữa.

Bùn đất quả thật có mùi của tro, phảng phất còn có chút mỡ trên miếng thịt nướng.

Chàng đào thêm một lát nữa, bèn tìm ra một vài cành cây khô, vài khúc xương vụn, một cành cây dùng để xăm thịt, trên cành còn có miếng thịt thỏ còn chưa ăn xong, da và lông đã được lột sạch sẽ.

Chỉ có bàn tay người, mới có thể làm ra cây để xăm thịt, chỉ có răng của người mới nhai xương sạch sẽ như vậy, không những thế, chỉ có người mới ăn đồ nấu chín.

Nơi này nhất định có người.

Người này không những có bàn tay thật linh xảo, mà còn làm việc rất tinh tế, nếu không phải là Lục Tiểu Phụng, bất kỳ ai khác cũng khó mà tìm ra dấu vết y đã từng nướng thịt nơi đây.

Người này là ai? Tại sao lại đến đây? Có phải y cũng đang trốn chạy người khác truy lùng?

Cái bóng méo mó quái dị lúc nãy là cái thứ gì?

Lục Tiểu Phụng hoàn toàn nghĩ không ra, chính vì chàng nghĩ không ra, vì vậy chàng lại cảm thấy hiếu kỳ.

Hiện tại đối với chàng, tìm ra hay không ra đường về biến thành không quan trọng lắm, bởi vì chàng đã quyết định muốn tìm cho ra câu trả lời cho những vấn đề này.

Câu trả lời nhất định ở quanh đây, nhưng quanh đây lại không có dấu chân gì.

Lục Tiểu Phụng ngồi xuống, trước hết chàng chùi sạch miếng thịt, rồi xé từng miếng nhỏ ra, chầm chậm nhai.

Không ngon gì, thịt đã bị nướng cháy khét, lại bị chôn dưới đất, ăn vào không những lạt lẻo vô vị, mà còn khó nuốt xuống cổ họng.

Nhưng chàng gắng gượng ép mình ăn hết cả.

Bất cứ ai muốn làm chuyện gì, trước tiên phải có thể lực, đói khát là một thứ tiêu hao thể lực trí mệnh nhất.

Trong bụng đã có một chút gì, quả nhiên chàng cảm thấy thoải mái ra, chàng nằm soài xuống đất, chuẩn bị nghỉ ngơi một lát trên đám lá rụng mềm mại đó, rồi sẽ từ từ lục soát sau, dĩ nhiên chàng không ngờ được rằng, nằm xuống lần này, cơ hồ là vĩnh viễn không ngồi dậy được.

Sương mù như khói, bay qua bay lại trong đám cây, Lục Tiểu Phụng nằm xuống, lập tức phát giác ra những đám mây mù này như mây trên trời, tất cả nhất thiết càng lúc càng xa cách mình.

Cả người chàng bỗng như chìm xuống một cái hố sâu không thấy đáy, vừa mềm mại vừa ngọt ngào,

bao nhiêu chuyện trên đời hình như đã biến thành xa vời, biến thành mỹ lệ, những chuyện quan trọng nhất cũng biến ra tầm thường, những đau khổ nhất đều có cách giải thoát.

Cái thứ cảm giác nhẹ nhàng đẹp đẽ này, chính là điều ai ai cũng mong muốn, nhưng Lục Tiểu Phụng lại cảm thấy sợ hãi vô cùng.

Chàng biết mình không thể nào có cái cảm giác đó, cũng không nên như vậy, chàng là người đang mang gánh nặng trên vai, không thể nào buông xuống được trong lúc này.

Càng kinh khủng là, đến lúc chàng muốn ngồi dậy, bèn lập tức phát hiện ra, toàn thân xương cốt của mình mềm rũ như không có tí sức lực gì.

Chính ngay lúc đó, chàng lại thấy cái bóng quái dị hiện ra.

Cái bóng méo mó, giống như con hình nộm làm bằng vải bị con nít nghịch ngợm bẻ quặt lại, nhất định không thể là một người.

Bởi vì cả người "y" mềm như bún, toàn thân hình như tùy thời tùy lúc đều quặt quẹo dễ dàng.

Người ta có xương cốt.

Người ta không thể nào như vậy được, nhất định không thể!

Lục Tiểu Phụng đang tính nhíu mắt lại chú ý nhìn cho rõ hơn, cái bóng bỗng cất tiếng nói:

- Ngươi là Lục Tiểu Phụng?

Giọng nói quái dị, ú ớ mà chậm chạp, nhưng đúng là tiếng người.

Cái bóng ấy không những là người, mà còn là

người đã biết qua Lục Tiểu Phụng!

May mà lúc này Lục Tiểu Phụng hình như đã hoàn toàn mất đi cái cảm giác kinh ngạc sợ hãi, nếu không chàng đã sợ muốn điên lên.

Cái bóng còn cười, cười ngặt nghẽo nói:

- Nghe nói Lục Tiểu Phụng trước giờ không hề bị trúng độc, bây giờ tại sao lại bị vậy?

Cái điểm đó Lục Tiểu Phụng cũng nghĩ không ra.

Trong thức ăn có tí độc gì, bất kể là loại gì, chàng đều lập tức nhận ra.

Cái bóng lại cười:

- Nói cho ngươi biết, đây là cái lá đại ma, ta thích dùng nó nướng thịt, ta ăn xong cảm thấy mình khoan khoái như thần tiên, ngươi ăn xong sẽ thấy mình như

con chó chết.

Y lại giải thích:

- Lúc nãy ngươi ngửi cái mùi của nó, đã hít một tí độc vào rồi, vì vậy đến lúc ngươi ăn thịt, ngươi chẳng còn thấy có cảm giác gì.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Ngươi cố ý dụ ta lại đây?

Cái bóng lắc đầu nói:

- Cục thịt ấy là ta cố ý để lại đấy, nếu không dù là nguyên con ngựa, ta cũng ăn sạch không còn gì.

Hình như y đối với câu nói ấy của mình cảm thấy rất khoái trá, chỉ có những người sống một mình đã lâu rồi mới có cái thói quen lẩm bẩm, chỉ có hạng người đó mới thích nghe những lời mình nói.

Y cười ngặt nghẽo cả nửa ngày, mới nói tiếp:

- Nếu ngươi tìm không ra cục thịt, không chừng ta cũng để ngươi đi đấy, không may là ngươi tìm ra.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Không may?

Cái bóng nói:

- Bởi vì ta không thể để người nào biết ta đang ở đây.

Y bỗng dùng một thứ thân pháp quái dị không thể hình dung được, nhảy tới bên cạnh Lục Tiểu Phụng, điểm lấy vài chỗ huyệt đạo trên người chàng.

Bàn tay của y xem ra như một cái bao tay làm bằng da rắn đã bị hư nát, nhưng y xuất thủ lại rất chính xác và hữu hiệu.

So với các bộ phận khác trên người y, bàn tay đại khái còn dễ chịu được một chút.

Không ai hình dung được dáng dấp của y, không thể, không dám, cũng không nỡ hình dung.

Tuy thần trí của Lục Tiểu Phụng đang ở trong tình trạng mơ hồ, nhưng chàng nhìn thấy người đó, vẫn còn nhịn không nổi phải run bắn người lên muốn nôn mửa ra.

Cái bóng cười nhạt nói:

- Hiện tại ngươi đã thấy ta, có phải ngươi ghê tởm ta lắm phải không?

Lục Tiểu Phụng không thể phủ nhận.

Cái bóng nói:

- Nếu ngươi bị người khác xô từ vách núi cao cả

mấy trăm trượng xuống, lại nằm liệt ra trong vũng bùn hết mấy chục ngày, ngươi cũng sẽ biến thành như vậy thôi.

Giọng cười của y còn bi ai hơn cả tiếng khóc:

- Lúc xưa không những ta không xấu xí hơn ngươi, ta còn có thể coi là một mỹ nam tử.

Lục Tiểu Phụng không để ý tới câu cuối cùng của y, chàng hỏi:

- Ngươi bị người ta đẩy từ trên núi cao xuống, lại nằm trong vũng bùn cả mấy chục ngày, mà ngươi còn chưa chết?

Cái bóng cười thảm nói:

- Ta cũng không biết sao mình còn sống được, hình như ông trời muốn giúp đỡ ta, nhưng lại giống như ông trời cố ý muốn cho ta phải chịu khổ.

Người này còn sống tới bây giờ quả thật là một kỳ tích, nhưng cái kỳ tích ấy chỉ bất quá là nhờ vào những đám lá đã rữa nát ra thành bùn kia.

Đám lá rã nát thành bùn sinh ra một thứ nấm, như một thứ linh dược chữa trị được vết thương lở lói đau nhức của người ta.

Cái bóng nói:

- Ta bèn nhờ vào những thứ còn chưa nát ra để sống lây lất qua ngày, vài chục ngày sau đó mới bò ra được, sau đó ta mới phát giác ra, những đám bùn đó rất có ích cho thương thế của mình, vì vậy cứ mỗi khi thương thế trong người bắt đầu lở lói, ta lại nằm lăn ra vũng bùn ngâm một lúc, bao nhiêu năm nay, đã thành ra tập quán.

Lục Tiểu Phụng rốt cuộc mới hiểu ra, thân hình người này tại sao mà uốn éo cong quẹo được tùy ý

như con rắn.

Cái bóng nói:

- Có điều cái thứ tội đó không phải là con người chịu cho được, may mà ta vô ý tìm ra được lá cây đại ma, có thể làm cho ta quên được rất nhiều đau đớn, vì vậy cho đến bây giờ, ta vẫn còn sống ra đó.

Cái sức sống kỳ diệu, cái phối hợp kỳ diệu của vạn vật, có phải là con người tưởng tượng ra được đâu.

Lục Tiểu Phụng thở ra một hơi thật dài, sự vật trước mắt bây giờ cũng đã từ từ trở lại nguyên hình.

Chàng đang tập trung ý chí của mình nãy giờ, chỉ tiếc là tuy hiện tại sức thuốc đã từ từ thoái dần, huyệt đạo đã bị điểm cứng rồi.

Chàng bỗng hỏi:

- Ngươi nhận ra ta là Lục Tiểu Phụng, ngươi biết ta sao?

Cái bóng nói:

- Không quen biết, nhưng ta có gặp qua ngươi.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Gặp hồi nào?

Cái bóng nói:

- Lúc nãy.

Lục Tiểu Phụng thay đổi nét mặt hỏi:

- Lúc nãy ngươi thấy ta?

Cái bóng nói:

- Ngươi biết bí mật của ta, đáng lý ra ta đã giết

ngươi bịt miệng, nhưng bởi vì ta thấy ngươi, vì vậy ngươi mới còn sống đó.

Lục Tiểu Phụng lại càng không hiểu:

- Tại sao?

Cái bóng nói:

- Bởi vì dù gì ngươi cũng không phải là hạng người xấu, không hề thừa cơ lừa gạt A Tuyết.

Giọng nói của y đầy vẻ cảm động:

- A Tuyết là con bé ngoan lắm, ta không muốn nó bị người ta lừa gạt.

Lục Tiểu Phụng nhìn y lộ vẻ kinh ngạc, chàng hỏi:

- Ngươi là gì của cô ấy?

Cái bóng không chịu trả lời câu hỏi, lại hỏi ngược:

- Tại sao Tây Môn Xuy Tuyết muốn giết ngươi? Ngươi có thù hận gì với y?

Lục Tiểu Phụng ngần ngừ một lát, rốt cuộc chàng quyết định nói thật:

- Y bắt gặp tôi và bà vợ của y nằm chung giường.

Cái bóng câm miệng lại, nhìn dính vào chàng một hồi thật lâu, bỗng cười lên một tiếng thật quái dị, y nói:

- Hiện tại ta cũng hiểu được tại sao ngươi đến U Linh sơn trang.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Tôi đến đây để tỵ họa.

Cái bóng nói:

- Không phải vậy.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Ngay cả ông còn không muốn chết, dĩ nhiên tôi càng không muốn chết.

Cái bóng nói:

- Cũng không phải ngươi sợ chết, ngươi đến đây, chỉ bất quá vì muốn vạch trần bí mật của nơi này.

Y nói giọng cả quyết:

- Ngay cả A Tuyết một cô gái như vậy, ngươi còn không động lòng, làm sao lại đi lén lút với bà vợ của Tây Môn Xuy Tuyết?

Lục Tiểu Phụng lại thở ra, chàng nói:

- Tôi chỉ muốn hỏi ông một câu.

Cái bóng nói:

- Cứ hỏi.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Nếu tôi là gian tế, lão Đao Bả Tử sao còn để tôi sống đến bây giờ, ông ta là hạng người lợi hại thế nào, chắc ông còn rõ ràng hơn cả tôi.

Cái bóng bỗng run lên, thân hình co rúm lại thành một nắm, ánh mắt y lộ đầy vẻ bi phẫn, thù hận và sợ hãi.

Lục Tiểu Phụng chầm chậm nói:

- Dĩ nhiên là ông biết, bởi vì người đẩy ông rớt

từ trên núi cao xuống chính là ông ta!

Cái bóng lại càng run rẩy hơn nữa.

Lục Tiểu Phụng thở ra nói:

- Nhưng ông cứ yên tâm, tôi nhất định sẽ không nói bí mật này ra đâu.

Cái bóng nhịn không nổi hỏi:

- Tại sao?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Bởi vì thật tình tôi cũng thích Diệp Tuyết lắm, tôi nhất định không thể nào hại phụ thân của cô ấy được.

Cái bóng rụt người bước về sau một bước, giọng nói ú ớ hẳn ra:

- Ai là phụ thân của cô ta?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Ông.

Cái bóng bỗng ngã lăn ra, nằm sóng soài dưới đất, ngay cả hô hấp cũng ngưng bặt lại.

Nhưng y vẫn còn chưa chết, một hồi thật lâu, y mới thở dài nói:

- Đúng vậy, ta là phụ thân của nó, mọi người ai cũng ngỡ là ta đã chết, ngay cả chị em nó cũng đều nghĩ là ta đã chết.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Ít ra ông cũng nên để bọn họ biết ông còn sống.

Cái bóng lại nhảy bật người dậy nói:

- Ngươi không được nói cho chúng nó biết, nhất quyết không thể.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Tại sao?

Cái bóng nói:

- Bởi vì bất kể thế nào, ta không thể để chúng nó thấy ta hình dạng thế này. Ta thà...

Giọng nói của y bỗng ngưng bặt lại, y đặt tai xuống mặt đất, nghe một hồi rồi hạ giọng nói:

- Không được nói ngươi đã gặp ta, ta van ngươi.

Nói xong ba chữ cuối cùng, y đã biến mất, ba tiếng đó còn đang vang vang, đầy vẻ cầu khẩn.

Rồi một hồi thật lâu, Lục Tiểu Phụng mới nghe có tiếng chân, một người đang đạp trên lá bước lại hướng này.

Lục Tiểu Phụng chỉ hy vọng người đến là Diệp Tuyết.

Người đến không phải là Diệp Tuyết, mà là Diệp Linh.

Cô thấy Lục Tiểu Phụng, cũng giật nảy cả mình lên, nhưng cô lập tức trấn tĩnh lại ngay.

Cô gái này hiển nhiên còn trấn tĩnh hơn bất kỳ ai tưởng tượng nhiều, và cũng lão luyện hơn nhiều.

Cô hỏi:

- Lúc nãy tôi nghe có người đang nói chuyện ở đây, anh đang nói chuyện với ai vậy?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Tôi nói một mình tôi.

Diệp Linh bật cười, cô chớp mắt nói:

- Anh biến thành người lẩm bẩm một mình hồi nào thế?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Những lúc tôi phát hiện ra, bạn bè không tin cậy được một chút nào.

Diệp Linh hỏi:

- Tại sao anh phải nằm lăn ra một mình trên mặt đất vậy?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Tại vì tôi cao hứng.

Diệp Linh lại bật cười nữa, cô chắp hai tay sau lưng, đi quanh Lục Tiểu Phụng hai vòng, rồi bỗng hỏi:

- Anh điểm huyệt lấy cho mình vì anh cao hứng?

Lục Tiểu Phụng cười khổ.

Chàng không thể không thừa nhận, cô bé này nhãn lực sắc bén còn hơn bất kỳ người nào tưởng tượng, nhưng chàng tin mình còn đủ sức đối phó với cô.

Cỡ hạng người như chàng, muốn gạt một cô bé, dĩ nhiên không phải là chuyện gì khó khăn.

- Nơi đây cây lá, nấm hoang đa số đều có độc, tôi vô ý ăn phải chút ít, đành phải tự điểm huyệt mình dể độc khí khỏi công tới tim.

Chàng bỗng phát hiện ra, nói dối cũng không

phải là chuyện gì khó khăn lắm.

Diệp Linh nhìn chàng, hình như đã tin rồi, nhưng còn chưa mở miệng nói gì.

Lục Tiểu Phụng thở ra nói:

- Tôi điểm huyệt mình xong rồi mới nhớ ra một vấn đề thật nghiêm trọng, bởi vì tôi không còn cách nào để giải khai huyệt đạo cho mình, hiện tại may mà cô lại, đúng là cám ơn trời đất.

Diệp Linh vẫn còn nhìn chàng chăm chú không nói gì cả.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Tôi biết nhất định cô sẽ giải khai huyệt đạo dùm tôi, trước giờ cô có bản lãnh lắm mà.

Diệp Linh bỗng nói:

- Anh chờ một chút, tôi về lại bây giờ.

Nói xong câu đó, cô chạy như bay đi, ngay cả đầu cũng không quay lại.

Lục Tiểu Phụng ngẩn người ra.

May mà Diệp Linh vừa đi, cái bóng lại xuất hiện.

Lục Tiểu Phụng thở phào một cái nói:

- Ông muốn tôi làm gì, tôi đều bằng lòng, hiện tại ông thả tôi ra được chưa?

Cái bóng trả lời rất nhanh và gọn:

- Không được.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Tại sao?

Cái bóng nói:

- Bởi vì ta muốn xem thử A Linh rốt cuộc sẽ tính làm gì ngươi.

Giọng của y đầy vẻ cười cợt:

- Con nhỏ đó hồi còn nhỏ là thứ quỷ tinh linh, nó đùa giỡn nhiều chuyện ngay cả ta có lúc còn không ngờ tới.

Lục Tiểu Phụng muốn cười, mà cười không nổi, bởi vì chàng cũng đoán không ra Diệp Linh rốt cuộc muốn đối phó với chàng bằng cách nào, chàng chỉ biết con bé này chuyện gì cũng làm được cả.

Chàng đang tính cùng cái bóng bàn chuyện trao đổi, cái bóng đã không còn thấy đâu, sau đó chàng lại nghe tiếng chân của Diệp Linh.

Lần này tiếng chân của cô nghe nặng nề hơn lúc

trước, Diệp Linh chạy lại nhanh hơn lần trước, trong tay cô đang cầm một nhánh thuốc không biết tên, hiển nhiên cô mới hái, vừa ngừng lại cô đã thở hồng hộc nói:

- Ăn vào đi!

Lục Tiểu Phụng giật mình lên:

- Cô muốn tôi nuốt mấy đám cỏ hoang loạn xà ngầu này sao?

Diệp Linh vênh mặt lên nói:

- Đây không phải là cỏ dại, đây là thuốc cứu mạng, tôi đi kiếm cực khổ về cho anh đấy.

Cô lại giải thích:

- Muốn giải khai huyệt đạo cho anh cũng dễ thôi, nhưng huyệt đạo của anh giải khai rồi, lỡ chất

độc công vào trái tim, không phải là tôi hại anh sao, vì vậy tôi nhất định phải kiếm thuốc giải độc cho anh trước đã.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Hiện tại hình như chất độc tôi trúng phải đã giải rồi.

Diệp Linh nói:

- Hình như còn chưa được, phải hoàn toàn giải hết thật mới được, với lại thuốc giải loại này cũng chỉ tốt cho người ta thôi, uống thêm một chút cũng không quan hệ gì.

Miệng cô nói, còn cái miệng của Lục Tiểu Phụng thì thốt không ra lời, bởi vì miệng của chàng đang ngậm đầy cả thuốc.

Chàng bỗng phát hiện ra, cái câu "thuốc hay

khó nuốt" thật là chí lý, bất kể đám cỏ thuốc ấy có lợi gì cho người ta không, nhưng chàng thì nhất định sẽ không muốn thưởng thức thêm một lần nữa.

Cũng không dễ dàng gì, nhưng bao nhiêu đó cỏ thuốc dều đã nuốt vào bụng, Diệp Linh cũng thở phào ra, chớp mắt nói:

- Thế nào? Ngon miệng không?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Ồ, ồ...

Diệp Linh hỏi:

- Nói tiếng gì lạ vậy?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Đó là tiếng dê kêu, tôi bỗng phát giác ra mình

giống như một con dê.

Diệp Linh bật cười lên, cô nhoẻn miệng nói:

- Tôi thích dê đốm lắm, lại đây để tôi bồng anh.

Quả thật cô bồng Lục Tiểu Phụng lên, sức của cô không yếu đuối tí nào.

Lục Tiểu Phụng lại giật mình lên hỏi:

- Cô bồng tôi lên làm gì? Tại sao còn không giải khai huyệt đạo cho tôi?

Diệp Linh nói:

- Hiện tại thuốc còn chưa có hiệu lực, nơi đây không nên ở lâu, tôi phải bồng anh đi chỗ khác thôi.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Bồng tôi đi đâu?

Diệp Linh nói:

- Dĩ nhiên là tới một chỗ rất tốt, một chỗ thật tốt thật tốt.

Lục Tiểu Phụng chỉ còn nước cười khổ.

Bị một cô bé cơ hồi đáng tuổi con mình bồng đi, cái mùi vị ấy quả thật không dễ chịu tí nào.

Nhưng bầu ngực của cô bé này thành thục làm sao, trên người cô lại thơm phưng phức.

Lục Tiểu Phụng chỉ còn nước nhắm mắt lại, tính bắt chước thầy chùa nhập định, Diệp Linh bỗng hát một bài đồng ca lên:

- Muội muội bảo trước nê oa oa

Yêu đáo hoa viên khứ khán hoa

Ngã khiếu oa oa thính ngã thoại

Oa oa khiếu ngã tiểu ma ma

Bài đồng ca này một nửa là Lục Tiểu Phụng đã có hát rồi, một nửa cô tự chế ra, chế biến thật là tuyệt diệu.

Lục Tiểu Phụng nghe rồi dĩ nhiên là cười dở khóc dở, chính ngay lúc đó, chàng lại phát hiện ra một chuyện chàng có muốn cười dở khóc dở cũng không nổi.

Chàng bỗng phát giác ra có gì không đúng.

Ban đầu chàng còn chưa biết rốt cuộc chỗ nào không đúng, không biết còn đỡ, biết rồi lại càng nguy, chàng bỗng cảm thấy mình biến ra một con mèo đang nằm phơi phới trên nóc nhà, một con mèo đực.

Nếu nằm hừng hực trên nóc nhà cũng còn đỡ, chỉ tiếc là chàng nằm trong lòng một cô gái vừa thơm vừa mềm, cô gái này lại khổ nổi không thể nào động tới được.

Chàng cảnh cáo mình hai ba lượt:

- Cô ta còn là một đứa bé, mình không được nghĩ đến chuyện đó, nhất định không được...

Chỉ tiếc là có những chuyện mình không muốn nghĩ tới cũng không xong, cũng như "trời phải mưa xuống, bà vợ phải ăn vụng" vậy, chẳng ai làm được gì cả.

Lục Tiểu Phụng biết thân thể mình mỗi bộ phận đang biến hóa, một thứ biến hóa mà một người đàn ông tráng kiện không thể nào đàn áp được.

Chàng chỉ hy vọng Diệp Linh không nhìn ra.

Chàng không hề quay mặt lại nhìn Diệp Linh, ngay cả liếc một cái cũng không dám liếc.

Nhưng Diệp Linh lại cứ nhìn dính vào chàng, cô bỗng hỏi:

- Cái má của anh sao lại đỏ lên vậy? Anh đang bị sốt à?

Lục Tiểu Phụng chỉ còn nước hàm hồ trả lời một câu, ngay cả chàng cũng không nghe rõ mình đang nói gì.

May mà Diệp Linh không hỏi nà theo, lại càng may mắn nữa là, chàng không thể cử động được.

Nếu huyệt đạo của chàng còn chưa bị kiềm chế, hiện tại không biết chàng đã làm chuyện gì nữa bây giờ.

Chàng không dám cả nghĩ tới.

Diệp Linh bỗng lại nói:

- Xem dáng điệu của anh, chắc là thuốc đã bắt đầu có công hiệu rồi đó.

Lục Tiểu Phụng nhịn không nổi hỏi:

- Đấy rốt cuộc là thứ cỏ gì vậy? Cỏ cứu mạng hay là đòi mạng?

Diệp Linh nói:

- Cỏ đòi mạng đó.

Cô bỗng dừng lại, thả Lục Tiểu Phụng nằm xuống trên một bãi cỏ mềm mại.

Lục Tiểu Phụng mở mắt ra, chàng mới phát hiện ra, đây là một hang núi. Diệp Linh chống nạnh đứng trước mặt chàng, cười như một con yêu tinh nhỏ.

Cô chớp mắt nói:

- Hiện tại có phải anh cảm thấy muốn chết lắm phải không?

Lục Tiểu Phụng cười khổ nói:

- Thật tình, con mẹ nó, muốn chết luôn.

Diệp Linh nói:

- Tôi biết có thứ thuốc chữa được anh.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Thuốc gì?

Diệp Linh nói:

- Tôi.

Cô chỉ vào mũi của mình:

- Chỉ có tôi mới chữa được anh.

Lục Tiểu Phụng trừng mắt nhìn cô.

Thật tình cô không còn là một đứa bé nữa, chỗ nào nên phình ra, đều đã phình lớn ra.

Lục Tiểu Phụng cắn răng, hằn học nói:

- Đấy là tự cô tìm lấy, oán không được tôi.

Diệp Linh nói:

- Tôi không oán anh, anh làm gì được nào?

Lục Tiểu Phụng không làm gì được, chàng không thể động đậy được, điểm đó lúc nãy chàng còn cho là may mắn, bây giờ đã biến thành không may mắn tí nào.

Chàng cảm thấy hình như mình tùy thời tùy lúc

đều có thể bị nổ tung ra.

Diệp Linh nhìn chàng, cô cười ngặt nghẽo nói:

- Anh có biết chuyện này có lúc cũng muốn chết người lắm không?

Lục Tiểu Phụng biết.

Chàng tin rằng hiện tại khắp thiên hạ không ai biết được chuyện đó rõ ràng hơn mình.

Lại càng chết người là, chàng đã thấy cái đùi của cô.

Cái đùi của con yêu tinh nhỏ này không biết lúc nào đã thò ra ngoài quần.

Cái đùi của cô tròn lẳn rắn chắc.

Giọng nói của Lục Tiểu Phụng hình như đang

biến thành tiếng rên rỉ:

- Có phải cô nhất định phải hại tôi chết cho được?

Diệp Linh dịu dàng nói:

- Tôi rất muốn cứu anh, tôi thương anh lắm mà, chỉ tiếc là...

Cô lấy một ngón tay đụng vào Lục Tiểu Phụng:

- Tôi cũng là xử nữ, trước giờ chưa có người đàn ông nào chạm vào người tôi.

Đây là lời của chị cô nói, cô bắt chước ngay cả giọng cũng giống hệt.

Lục Tiểu Phụng bỗng hiểu ra, cái trời đất bí mật riêng tư của Diệp Tuyết, thì ra cũng chẳng bí mật như cô tưởng tượng tí nào.

Diệp Linh bỗng cười nhạt nói:

- Nói thật cho anh biết, các người ở đây làm gì, tôi đều thấy cả, thấy rõ rõ ràng ràng.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Đây là chị của cô...

Diệp Linh lớn tiếng nói:

- Cô ta không phải là chị của tôi, cô ta là trời sinh kẻ thù của tôi, cái gì tôi thích, cô ta nhất định giành hết.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Tôi...

Diệp Linh lại ngắt lời chàng:

- Cô ta biết rõ ràng tôi gặp anh trước, cô ta cũng

muốn lại giành, nhưng lần này tôi không nhường đâu, anh là của tôi, tôi muốn lấy anh.

Cô bỗng cười lên một tiếng, cười thật ngọt ngào, thật ôn nhu:

- Anh muốn em lấy anh cũng được thôi, anh nói sao em đều chịu cả.

Đến đó, Lục Tiểu Phụng còn biết nói gì hơn?

Hang núi tối tăm và yên tĩnh, chiều đã buông xuống.

Yên lặng được một hồi, Diệp Linh bỗng khóc lên, khóc không biết đau lòng đến bao nhiêu, làm như cô chịu biết bao là ủy khúc:

- Anh hiếp đáp em, sao anh làm được chuyện như vậy? Anh hại em cả đời rồi.

Rốt cuộc ai hiếp đáp ai? Ai hại ai?

Lục Tiểu Phụng chỉ còn nước cười khổ, nhưng chàng không dám cười ra mặt, bất kể ra sao, cô vẫn là một cô gái, và quả thật là một cô gái chưa từng có người đàn ông nào chạm vào.

Một người đàn ông nếu đã làm chuyện lúc nãy bọn họ mới làm với một cô gái, người đàn ông ấy còn nói được gì?

- Lúc nãy anh hứa với em chuyện gì, hiện tại có phải là đang hối hận không?

- Không.

- Anh thật tình không hối hận đấy chứ?

- Thật tình.

Cô cười, cười như một đứa bé.

- Đi, mình về nhà.

Cô kéo tay chàng:

- Từ đây về sau, anh là người có nhà có cửa, chỉ cần anh không đi tìm người đàn bà nào khác, em nhất định phục vụ anh như một ông hoàng.

* * * * *

Tịch dương ngã về Tây, bóng chiều bao trùm vạn vật.

Lục Tiểu Phụng bỗng cảm thấy mệt mỏi vô cùng, cả đời chàng chưa bao giờ có lúc nào mệt mỏi như thế này.

Đấy không phải là vì cái thứ cỏ chết người ấy, cũng không phải là cái chuyện chết người ấy. Cái mệt mỏi đó phảng phất như đến từ trong tâm khảm... Một người chỉ những lúc trong lòng đã chuẩn bị buông

xuôi tất cả, mới cảm thấy mệt mỏi như vậy.

Không chừng quả thật mình cũng nên làm một người có nhà có cửa thôi.

Trong ánh tịch dương mỹ lệ đó, nhìn nụ cười ngây thơ như đứa bé của Diệp Linh, trong lòng chàng quả thật có cái cảm giác đó.

Bất kể cô đã làm chuyện gì, cô thương mình mới làm vậy.

Cô cười càng ngọt ngào, chàng nhịn không nổi cầm lấy tay cô, chính ngay lúc đó, có tiếng chuông ngân nga vọng lại, U Linh sơn trang hình như đang có yến tiệc.

Không lẽ lão Đao Bả Tử đang chuẩn bị rượu mừng cho bọn họ?

LỤC TIỂU PHỤNG

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Quyển 5
Chương 10

Mạo Hiểm Lên Tuyệt Các

Yến tiệc còn chưa bắt đầu, bởi vì mọi người còn đang chờ một người, một người không thể thiếu sót.

Lục Tiểu Phụng rón rén bước vào. Diệp Linh mỉm cười đi theo sau lưng. Cô cười thật khoan khoái, nhưng chàng thì mặt mày có vẻ rầu rĩ. Chàng chỉ hy vọng không làm người khác chú ý đến mình, nhưng mọi người lại cứ chú ý đến chàng, cặp mắt mọi người đang nhìn chàng đăm đăm, nét mặt lộ vẻ kỳ quái.

Lão Đao Bả Tử nhìn chàng chăm chú. Lão ta nói:

- Ngươi đến trễ.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Tôi lạc đường... tôi...

Lão Đao Bả Tử chẳng thèm nghe chàng nói gì, lão nói:

- Nhưng ta biết ngươi nghe tiếng chuông nhất định sẽ về lại đây. Vì vậy mọi người đều đang chờ ngươi, đã chờ lâu lắm rồi.

Lục Tiểu Phụng gượng cười, ráng nói một tiếng:

- Thật ra mọi người bất tất phải chờ tôi.

Lão Đao Bả Tử nói:

- Hôm nay nhất định là phải chờ.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Tại sao?

Lão Đao Bả Tử nói:

- Bởi vì hôm nay có đám cưới.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Đám cưới của ai?

Lão Đao Bả Tử nói:

- Đám cưới của ngươi!

Lục Tiểu Phụng ngẩn mặt ra.

Chàng nghĩ không ra làm sao lão Đao Bả Tử mới đó mà đã biết rồi? Không lẽ đây là lão Đao Bả Tử sai khiến Diệp Linh đi làm sao?

Diệp Linh không mở miệng, chàng cũng không quay đầu lại, cũng không dám nhìn Diệp Tuyết đang

ngồi bên cạnh lão Đao Bả Tử.

Diệp Tuyết nãy giờ cũng đang cúi đầu, cô cũng không nhìn tới chàng.

Lão Đao Bả Tử nói:

- Nơi đây vốn chỉ có đám tang. Ngươi đến rồi, đại khái cũng đem lại cho chúng ta một chút gì vui vẻ.

Giọng của lão biến thành khoan hòa, lão lại nói:

- Mọi người đều tán thành chuyện này, ngươi và A Tuyết vốn là một cặp rất xứng đôi.

Lục Tiểu Phụng giật nảy mình lên:

- A Tuyết?

Lão Đao Bả Tử gật gật đầu nói:

- Ta đã hỏi nó, nó hoàn toàn nghe lời ta. Ta nghĩ

nhất định ngươi cũng không phản đối.

Lục Tiểu Phụng ngẩn mặt ra.

Diệp Linh sau lưng chàng đã la lên:

- Tôi phản đối.

Mọi người đều biến hẳn sắc mặt, không ai ngờ có người dám phản đối lão Đao Bả Tử.

A Tuyết cũng ngẩng đầu lên nhìn em mình kinh ngạc.

Diệp Linh đã đứng dậy, cô lớn tiếng nói:

- Tôi kiên quyết phản đối, chết cũng phải phản đối.

Lão Đao Bả Tử giận dữ nói:

- Vậy thì ngươi mau mau đi đâu chết đi.

Diệp Linh không sợ hãi tí nào, cô nói:

- Tôi mà đi đâu chết đi, Lục Tiểu Phụng cũng phải chết theo tôi.

Lão Đao Bả Tử hỏi:

- Ai nói vậy?

Diệp Linh nói:

- Bất cứ ai cũng sẽ nói vậy, bởi vì tôi và y đã là vợ chồng sống chết có nhau.

Câu này càng làm cho mọi người kinh ngạc, gương mặt của Diệp Tuyết bỗng tái mét:

- Ngươi đã lấy y rồi sao?

Diệp Linh cất cao đầu, cười nhạt nói:

- Đúng vậy, tôi đã lấy y rồi, tôi đã cho y hết tất

cả những gì tôi có. Lần này coi như tôi đi trước chị một bước, y không thèm chị, nhưng y muốn tôi.

Cả người Diệp Tuyết run rẩy lên, cô nói:

- Ngươi... ngươi nói láo.

Diệp Linh khoác tay Lục Tiểu Phụng, nói:

- Tại sao anh không tự mình nói ra cho chị ấy biết đi? Tôi nói mỗi chữ đều là sự thật.

Mỗi tiếng cô nói ra như một mũi kim nhọn, chẳng cần Lục Tiểu Phụng mở miệng ra, mọi người đều biết chuyện này không giả dối tí nào.

Diệp Tuyết bỗng đứng dậy, đẩy cái bàn trước mặt đổ xuống, xông ra khỏi phòng không quay đầu lại.

Diệp Linh càng đắc ý, cô kéo tại Lục Tiểu Phụng

bước lại trước mặt lão Đao Bả Tử, nói:

- A Tuyết là con gái nuôi của ông, tôi cũng vậy, tại sao ông làm chủ hôn cho tôi?

Lão Đao Bả Tử nhìn cô chằm chằm, ánh mắt sắc bén như lưỡi đao chiếu ra, lão lạnh lùng nói:

- Các ngươi nguyện ý làm vợ chồng với nhau suốt đời?

Diệp Linh nói:

- Dĩ nhiên là nguyện ý.

Lão Đao Bả Tử nói:

- Được, ta sẽ làm chủ hôn cho ngươi, ba tháng sau, ta sẽ thân hành làm đám cưới cho các ngươi.

Diệp Linh hỏi:

- Tại sao phải chờ đến ba tháng?

Lão Đao Bả Tử nói:

- Tại vì đó là lời ta nói, lời ta nói ngươi dám không nghe sao?

Diệp Linh không dám.

Lão Đao Bả Tử nói:

- Trong ba tháng đó, các ngươi hai bên không được gặp mặt nhau, ba tháng sau, nếu các ngươi còn chưa thay lòng đổi dạ, ta sẽ để các ngươi thành hôn.

Lão không đợi Diệp Linh mở miệng, đã phân phó Liễu Thanh Thanh:

- Ba tháng tới, ta giao Lục Tiểu Phụng cho bà.

Diệp Linh cắn răng, bỗng nhiên dậm chân một

cái, xông ra ngoài. Cô xông tới cửa, lại quay đầu, hằn học nhìn Lục Tiểu Phụng chăm chăm, nói:

- Anh nghe đây, anh mà đụng vào mụ đàn bà nào khác, tôi sẽ đi vụng trộm với một trăm tên đàn ông cho anh thấy, cho anh cắm đủ một trăm cái sừng.

Đại sảnh yến tiệc đã tan, Liễu Thanh Thanh sai nhà bếp của bà ta làm vài món ăn nhẹ.

Món ăn rất tinh trí, rượu cũng tuyệt hảo. Bà ta trước giờ là người rất biết cách hưởng thụ, bà ta cũng rất hiểu đàn ông.

Lục Tiểu Phụng không mở miệng, bà ta cũng ngồi bên cạnh yên lặng. Ly rượu của Lục Tiểu Phụng cạn rồi, bà ta lập tức rót đầy.

Cơm chưa đụng tới, nhưng rượu thì cạn rất nhanh.

Lục Tiểu Phụng rốt cuộc ngẩng đầu lên, nhìn bà ta chăm chú, chàng bỗng hỏi:

- Tại sao bà không mắng tôi một trận?

Liễu Thanh Thanh hỏi:

- Tại sao tôi đi mắng anh?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Bởi vì tôi là một tên hỗn đản, bởi vì tôi...

Liễu Thanh Thanh không để chàng nói hết, bà ta dịu dàng nói:

- Anh không cần phải khó chịu cho tôi. Tôi lớn tuổi hơn anh, tôi vốn không có dã tâm lấy anh làm chồng, tôi chỉ muốn làm bạn của anh thôi.

Bà ta cười cười, cười phăng tình vạn lối:

- Chỉ cần anh nguyện ý, thậm chí tôi có thể làm người tình của anh nữa.

Lục Tiểu Phụng chỉ còn nước cười khổ.

Nếu bà ta mắng chưởi cho chàng một trận, không chừng chàng lại thấy dễ chịu một chút. Dù có bị tát một bạt tai, chàng cũng không màng gì.

Liễu Thanh Thanh lại nói:

- Nhưng tôi biết nhất định anh sẽ không dám mạo hiểm chuyện đó.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Mạo hiểm chuyện gì?

Liễu Thanh Thanh nói:

- Mạo hiểm mọc sừng con quỷ nhỏ trước giờ nói

gì làm đó.

Bà ta lại cười nói:

- Thật ra cô ta cũng chẳng thể coi là con quỷ nhỏ nữa. Cô ta đã mười bảy rồi.

Năm tôi mười bảy tuổi, tôi đã có chồng từ lâu.

Lục Tiểu Phụng lại bắt đầu ngồi uống rượu tù tì.

Liễu Thanh Thanh nhìn chàng uống mấy ly, bà ta bỗng hỏi:

- Anh đang nghĩ đến A Tuyết?

Lục Tiểu Phụng lập tức lắc đầu.

Liễu Thanh Thanh nói:

- Anh không nghĩ đến cô ta, tôi hơi lo lo cho cô ta một chút. Trước giờ cô ta hiếu thắng lắm, và rất giữ

thể diện. Hôm nay trước mặt mọi người bị mất mặt quá như vậy, chỉ sợ...

Lục Tiểu Phụng nhịn không nổi, hỏi:

- Sợ chuyện gì?

Liễu Thanh Thanh muốn nói, lại nhịn lại. Thật ra bà ta cũng chẳng cần phải nói ra. Cái ý của bà ta bất kỳ ai đều không thể không hiểu.

Lục Tiểu Phụng bỗng cười nhạt nói:

- Nếu bà sợ cô ta đi chết đâu đó, là lầm rồi.

Liễu Thanh Thanh hỏi:

- Sao?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Cô ta nhất định không phải là hạng đàn bà

không hiểu chuyện, cô ta cũng chẳng có liên hệ gì với tôi.

Liễu Thanh Thanh không tranh biện. Bà ta nhìn ra Lục Tiểu Phụng đã có mấy phần ngà ngà, đã có mấy phần hối hận.

Chàng hối hận chuyện gì? Có phải là chuyện chàng đối xử Tây Môn Xuy Tuyết?

Hay là vì Diệp Tuyết?

Bất kỳ ai từ chối một cô gái như vậy cũng sẽ nhịn không nổi phải hối hận.

Không chừng chàng chỉ bất quá hối hận chuyện hôn sự giữa chàng và Diệp Linh, hai người thật tình không thể nói là một cặp lý tưởng cho lắm.

Liễu Thanh Thanh đang than thở trong lòng. Bà ta lại rót cho chàng một ly rượu, đêm đã khuya lắm,

tỉnh táo quá lại hóa ra đau khổ, chi bằng say sưa là tốt hơn.

Vì vậy bà ta cũng rót cho mình một ly, bỗng nghe bên ngoài có tiếng người nói:

- Dành cho tôi một ly.

Người bước vào là Biểu Ca.

Liễu Thanh Thanh lạnh lùng nói:

- Từ lúc nào mà ngươi nghĩ ta sẽ mời ngươi uống rượu?

Thần tình của Biểu Ca rất kỳ quái, hô hấp cũng gấp rút, y gượng cười nói:

- Tôi lại đây vốn không phải để uống rượu.

Liễu Thanh Thanh hỏi:

- Vậy ngươi lại đây làm gì?

Biểu Ca nói:

- Lại đây báo một tin.

Liễu Thanh Thanh hỏi:

- Tại sao bây giờ ngươi lại muốn uống?

Biểu Ca thở ra nói:

- Bởi vì cái tin này thật tình quá xấu.

Tin xấu đại khái làm người ta muốn uống rượu. Người nghe muốn uống, người nói lại càng muốn uống.

Liễu Thanh Thanh lập tức đưa ly rượu trong tay mình ra, đợi cho y uống xong rồi mới hỏi:

- Tin tức gì?

Biểu Ca nói:

- Diệp Tuyết đã và Thông Thiên Các.

Gương mặt của Liễu Thanh Thanh cũng lập tức lộ vẻ kỳ quái, một hồi thật lâu, bà ta mới quay mặt lại Lục Tiểu Phụng, chầm chậm nói:

- Lầm không phải là tôi, mà là anh.

- Thông Thiên Các là nơi nào vậy?

- Là một căn nhà bằng gỗ trên Thông Thiên nham. Thông Thiên nham là vách đá cao ở ngọn núi phía sau.

- Hình như tôi chưa từng thấy qua bao giờ.

- Dĩ nhiên là anh chưa thấy qua. Căn nhà gỗ ấy vốn tạm thời dựng lên thôi.

- Trong đó có gì?

- Không có gì cả. Chỉ có quan tài và người chết.

Người chết trong U Linh sơn trang chân chính chỉ có một người.

- Làm căn nhà gỗ vốn là để an bày linh cửu của Diệp Cô Hồng?

- Không phải là để đó... mà là để thiêu nó.

Trái tim của Lục Tiểu Phụng đã chùn xuống.

Biểu Ca nói:

- A Tuyết đến đó hình như là để chuẩn bị cùng mai táng một chỗ với anh cô ta, hỏa táng!

* * * * *

Màn đêm u ám, vách núi âm trầm, căn nhà gỗ

nằm lẻ loi trên đầu ngọi núi, trong bóng đêm xem ra xám xịt đầy vẻ chết chóc.

Dưới vách núi là tảng đá bằng phẳng, ba người đang đứng đó, Hải Kỳ Khoát, Quản Gia Bà, lão Đao Bả Tử.

Gió núi mãnh liệt, gương mặt của ba người cũng âm trầm như bóng đêm.

Bốn bề chung quanh căn nhà gỗ đã chất đầy củi khô.

Lục Tiểu Phụng để Biểu Ca và Liễu Thanh Thanh đến hội họp với ba người đó, còn chàng thì dừng lại đứng ở xa xa.

Lòng chàng đang bấn loạn. Chàng phải tìm cách trấn tĩnh lại trước đã.

Liễu Thanh Thanh đang hỏi:

- Cô ấy vào bao lâu rồi?

Lão Đao Bả Tử nói:

- Đã lâu rồi.

Liễu Thanh Thanh hỏi:

- Ai phát hiện ra cô ấy ở trong đó?

Lão Đao Bả Tử nói:

- Chẳng ai phát hiện cả. Nó nhắn ta lại đây, nó kêu người canh giữ ở đây gọi ta đến bởi vì nó còn muốn nói cho ta một lời cuối cùng.

Liễu Thanh Thanh hỏi:

- Cô ấy nói gì?

Lão Đao Bả Tử nắm chặt lấy hay nắm tay. Lão nói:

- Nó muốn ta tìm ra hung thủ, báo thù cho anh nó.

Liễu Thanh Thanh hỏi:

- Đấy là lời nói cuối cùng của cô ấy?

Lão Đao Bả Tử gật gật đầu, vẻ mặt càng nặng nề, lão buồn rầu nói:

- Nó đã chuẩn bị chết rồi.

Liễu Thanh Thanh hỏi:

- Tại sao ông không vào khuyên nhủ cô ấy?

Lão Đao Bả Tử nói:

- Nó nói ta mà vào đó, nó sẽ chết ngay trước mắt ta.

Liễu Thanh Thanh không hỏi gì nữa. Dĩ nhiên

cô? cũng biết Diệp Tuyết là người ăn nói giữ lời, không những vậy, trước giờ còn không vì chuyện gì mà thay đổi chủ ý.

Gió càng lạnh, phảng phất như nghe có tiếng khóc vang lên từng trận.

Liễu Thanh Thanh nhịn không nổi, rùng mình lên một cái, nói:

- Không lẽ mình cứ thế mà nhìn cô ấy chết sao?

Lão Đao Bả Tử hạ thấp giọng nói:

- Ta đang đợi các ngươi đến, không chừng các ngươi cứu được nó.

Liễu Thanh Thanh hỏi:

- Ông muốn chúng tôi rón rén lên đó?

Lão Đao Bả Tử nói:

- Các ngươi hai người khinh công cao nhất. Thời lúc gió lớn nổi lên, A Tuyết sẽ không phát giát ra.

Liễu Thanh Thanh nói:

- Sau đó rồi sao?

Lão Đao Bả Tử nói:

- Biểu Ca vòng ra đằng sau trước, phá đổ bức tường xông vào. Ta ở trước cửa chờ.

Nó thấy Biểu Ca, dù không xuất thủ cũng mở miệng ra cãi nhau. Bà sẽ xông vào ôm lấy nó.

Liễu Thanh Thanh trầm ngâm một hồi rồi nói:

- Cách này không ổn thỏa lắm.

Lão Đao Bả Tử lạnh lùng nói:

- Bà còn nghĩ ra được cách nào hay hơn không?

Liễu Thanh Thanh nghĩ không ra, vì vậy bà ta đành phải lên núi.

Khinh công của bà ta quả nhiên không tệ tí nào. Biểu Ca cũng không kém gì.

Thật ra, cả hai người đều có thể coi như là cao thủ tuyệt đỉnh, vách núi năm sáu chục trượng, bọn họ trèo lên dễ dàng như chơi.

Trong căn nhà gỗ vẫn đang còn tối tăm yên lặng. Diệp Tuyết quả nhiên không phát hiện ra bọn họ đang làm gì.

Liễu Thanh Thanh vẫy tay ra hiệu, Biểu Ca vòng ra đằng sau, rồi tiếp theo đó...

"ầm" lên một tiếng.

Căn nhà làm bằng gỗ ráp lại với nhau, muốn đập vách ra cũng không khá gì.

Nhưng tiếng ầm vang vừa nổi lên, lập tức có tiếng la thảm thiết. Giữa đêm khuya nghe thấy, rõ ràng vừa lê thê, vừa rùng rợn.

Trong bóng đêm phảng phất có ánh kiếm lóe lên, một người từ trên đỉnh núi rớt xuống, té nặng nề trên mặt đất, nửa bên người máu me đầm đìa, chính là Biểu Ca.

Chỉ nghe có tiếng Diệp Tuyết từ trong gió vọng lại:

- Hoa quả phụ, bà còn không đi, tôi sẽ cho bà chết chung với tôi.

Giọng của cô vừa the thé, vừa nóng nảy.

- Bà tốt nhất là về nói lại với lão Đao Bả Tử, ông

ta không muốn chết thêm nhiều người thì đừng kêu ai lên đây nữa. Trước sau gì tôi cũng nhất định không muốn còn sống ra khỏi nơi đây.

Chẳng cần phải Liễu Thanh Thanh chuyển lời, ai nấy đều nghe cô nói, rõ ràng từng chữ một.

Lão Đao Bả Tử nắm chặt hai nắm tay, ánh mắt sắc bén như lưỡi đao chiếu ra từ chiếc nón, trừng trừng nhìn Biểu Ca, gằn giọng nói:

- Người là đồ đệ của Ba Sơn Cố đạo nhân, trước giờ cứ cho mình là vũ công giỏi lắm, tại sao bây giờ lại vô dụng thế?

Biểu Ca ôm chặt lấy vết thương trên vai, kẽ ngón tay máu tươi không ngớt rỉ ra, mồ hôi chảy ròng ròng xuống trán như hạt đậu.

Nhát kiếm đó hiển nhiên đã đả thương y khá nặng.

Một hồi thật lâu, y mới mở miệng ấp úng:

- Hình như cô ta đoán trúng phong phóc tôi sẽ làm gì, tôi vừa mới tông vào, thanh kiếm cô ta đã chờ sẵn ở đó.

Lão Đao Bả Tử bỗng ngẩng mặt lên, thở dài nói:

- Ta đã nói rồi, các ngươi không bằng nó. Du Hồn đã chết, Tướng Quân trọng thương, ta thiếu đi một hai tay cao thủ, nếu mà thiếu thêm nó nữa...

Lão đạp mạnh xuống đất một cái, hòn đá dưới chân lão đã bị vỡ vụn ra.

Chính ngay lúc đó, trong bóng tối bỗng có người nói:

- Không chừng tôi còn có cách cứu cô ta.

Người mới đến là Độc Cô Mỹ.

Lão Đao Bả Tử nói:

- Ngươi có cách? Cách gì?

Độc Cô Mỹ cười cười nói:

- Chỉ tiếc tôi là một người lục thân bất nhận, dĩ nhiên sẽ không vô duyên vô cớ đi cứu người ta.

Lão ta cười rất ti bỉ, lại giảo hoạt. Lão Đao Bả Tử nhìn lão chăm chú một hồi lâu mới hỏi:

- Ngươi có điều kiện gì?

Độc Cô Mỹ nói:

- Điều kiện của tôi rất đơn giản: tôi muốn có bà vợ.

Lão Đao Bả Tử nói:

- Ngươi muốn ai?

Độc Cô Mỹ nói:

- Chị em họ Diệp, Hoa quả phụ, tùy tiện ai cũng được.

Lão Đao Bả Tử nói:

- Cách của ngươi có hữu hiệu không?

Độc Cô Mỹ nói:

- Chỉ cần ông bằng lòng, là hữu hiệu ngay.

Lão Đao Bả Tử nói:

- Chỉ cần hữu hiệu, ta bằng lòng ngay.

Độc Cô Mỹ lại cười nói:

- Cái cách của tôi cũng đơn giản thôi, chỉ cần bắt

Lục Tiểu Phụng trói lại đem lên núi, tôi sẽ chứng minh được y là thủ phạm đã giết chết Diệp Cô Hồng, bởi vì lúc đó tôi đang đứng bên cạnh nhìn. Diệp cô nương nghe tôi nói, nhất định sẽ nhịn không nổi, xông ra muốn báo thù cho anh của mình. Đợi cô ta giết Lục Tiểu Phụng xong, cô ta sẽ không còn muốn chết nữa.

Lão Đao Bả Tử yên lặng lắng nghe một hồi, bỗng cất tiếng hỏi:

- Không phải Lục Tiểu Phụng là ngươi đem đến sao?

Độc Cô Mỹ cười nói:

- Lúc đó lương tâm của tôi chỉ bất quá ngẫu nhiên phát tác ra một lần thế thôi, không có mấy lúc tôi có lương tâm.

Lão Đao Bả Tử lại trầm mặc một hồi thật lâu, rồi chầm chậm gật gật đầu:

- Cái cách của ngươi nghĩ ra hình như cũng không tệ.

Câu nó đó vừa thốt ra xong, lão đã xuất thủ, bàn tay nhẹ nhàng quật cho Độc Cô Mỹ một cái té mềm ra như bún dưới đất.

Độc Cô Mỹ la lớn:

- Cái cách đó của tôi không tệ, tại sao ông lại đánh tôi?

Lão Đao Bả Tử lạnh lùng nói:

- Cách thì không tệ, con người của ngươi lại quá tệ.

Lão xuất thủ lần thứ hai, Độc Cô Mỹ la lên hết nổi. Lão xuất thủ không nhanh lắm, cũng không nặng lắm, nhưng lại tuyệt đối chuẩn xác hữu hiệu.

Lục Tiểu Phụng vẫn còn đứng ở xa xa, lão Đao Bả Tử bỗng lướt lại vỗ vào vai chàng nói:

- Ngươi theo ta.

Phía sau núi càng tối mịt, đi đến chỗ tối, lão Đao Bả Tử mới ngừng lại, quay người đối diện với Lục Tiểu Phụng, chầm chậm nói:

- Cái cách của Độc Cô Mỹ vốn rất hữu hiệu như thế, tại sao ta không dùng nó?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Bởi vì ông biết tôi không phải là thủ phạm.

Lão Đao Bả Tử nói:

- Không đúng.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Bởi vì ông cũng rất cần tôi.

Lão Đao Bả Tử nói:

- Đúng rồi.

Bọn họ hai bên đều biết mình đứng trước mặt đối phương hoàn toàn không phải nói láo, bởi vì bọn họ đều là những người không dễ dàng bị lừa gạt. Điều đó làm cho giữa hai người có một thứ thông cảm cơ hồ gần với tình hữu nghị.

Lão Đao Bả Tử nói:

- Ta đã già rồi, ta hiểu được chuyện lương cơ mất đi, không bao giờ trở lại, vì vậy...

Lục Tiểu Phụng nói:

- Vì vậy ông cần tôi, bởi vì cơ hội của của ông đã sắp đến rồi.

Lão Đao Bả Tử nhìn thẳng vào mặt chàng, lão chầm chậm nói:

- Ta cũng rất cần Diệp Tuyết, bởi vì chuyện lớn ta muốn làm đây, các ngươi đều đã nằm trong kế hoạch, không thể thiếu đi được người nào.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Ông muốn tôi vào cứu cô ấy?

Lão Đao Bả Tử gật gật đầu nói:

- Trên đời này, nếu như còn có người nào cứu được nó, người ấy chính là ngươi.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Được, tôi đi, nhưng tôi cũng có điều kiện.

Lão Đao Bả Tử nói:

- Ngươi cứ nói:

- Lục Tiểu Phụng nói:

- Tôi muốn ông cho tôi hai mươi bốn tiếng đồng hồ, trong khoảng thời gian đó, tôi làm bất cứ điều gì, ông đều không được can thiệp vào.

Lão Đao Bả Tử nói:

- Ta biết ngươi làm gì trước giờ cũng thích làm riêng cách của mình.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Từ bây giờ trở đi, tôi không muốn bất kỳ ai ở lại đây nhìn thấy tôi làm gì. Chỉ cần ông bằng lòng, hai hôm nữa, tôi sẽ nhất định đem cô ta đến gặp ông.

Lão Đao Bả Tử hỏi:

- Lúc đó nó còn sống nữa không?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Tôi bảo đảm.

Lão Đao Bả Tử không suy nghĩ gì thêm:

- Ta bằng lòng.

* * * * *

Người đã bỏ đi cả, vách núi trơ vơ âm ám. Căn nhà màu xám xịt trong bóng đêm lại càng giống như một oan hồn cô tịch.

Lục Tiểu Phụng đi ngược với chiều gió, gió vừa ẩm ướt vừa lạnh, cái nơi quỷ quái này tại sao lại cứ có sương mù mãi?

Còn chưa bước gần đến căn nhà lắm, trong nhà

đã có tiếng Diệp Tuyết vọng ra:

- Ai đó?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Cô nên biết tôi là ai, tôi không thấy cô, nhưng cô thấy tôi.

Im lặng được một hồi, câu trả lời chỉ có một chữ:

- Cút!

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Cô không muốn gặp tôi?

Câu trả lời vẫn là một chữ:

- Cút!

Lục Tiểu Phụng nói:

- Nếu cô không muốn gặp tôi, tại sao cô vẫn còn đang chờ tôi nãy giờ?

Trong là lại im lặng một lúc, Lục Tiểu Phụng lại nói tiếp:

- Cô biết sớm muộn gì tôi cũng sẽ đến, vì vậy cô còn chưa chết.

Chàng nói rất chậm, nhưng đi rất nhanh, bỗng nhiên đã đến trước cửa căn nhà gỗ:

- Vì vậy hiện tại tôi muốn đẩy cửa bước vào, lần này tôi bảo đảm chung quanh không có người nào khác.

Chàng đẩy cửa.

Trong căn nhà gỗ lại càng tối tăm u ám, có cặp mắt sáng rực nhìn ra, ánh mắt chứa đựng một biểu tình không sao miêu tả được, cũng không biết là bi

thống, hay là thương cảm, hay là thù hận.

Lục Tiểu Phụng dừng lại xa xa, hỏi:

- Cô không có gì để nói với tôi sao?

Khóc lóc đã ngừng từ lâu, nhưng nền mắt vẫn còn hoen ướt lệ.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Thật ra, cô chẳng cần nói tôi cũng biết, cô làm vậy không phải hoàn toàn là vì tôi. Chỉ bất quá bởi vì cái thứ cô đòi, trước giờ chưa bị ai giành giật mất.

Trong bóng tối lại có ánh sáng lạnh lẻo lóe lên, hình như là lưỡi kiếm.

Cô tính giết Lục Tiểu Phụng sao? Hay là chết trước mặt Lục Tiểu Phụng?

Lòng bàn tay của Lục Tiểu Phụng ướt đẫm mồ hôi, giây phút này là khoảnh khắc trọng yếu nhất. Chỉ cần một chút sai lầm, hai người bọn họ ít nhất cũng có một người phải chết ở nơi đây.

Chàng nhất định không thể làm sai điều gì, nhất định không thể nói sai một chữ.

Trong bóng tối bỗng có tiếng của Diệp Tuyết vang lên:

- Tôi làm vậy chỉ vì trên đời này không có một ai xứng đáng để cho tôi sống vì họ.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Còn có một người, ít nhất là một người.

Diệp Tuyết quả nhiên nhịn không nổi, mở miệng hỏi:

- Ai?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Phụ thân của cô.

Chàng không để Diệp Tuyết mở miệng, đã vội vã nói tiếp:

- Cha của cô còn chưa chết, tối hôm qua tôi còn gặp ông ta.

Diệp Tuyết bỗng cười nhạt, nói:

- Anh dựa vào đâu mà muốn tôi tin vào lời lẽ quỷ quái của anh?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Đây không phải là lời quỷ quái gì cả, hiện tại tôi có thể đem cô đến gặp ông ta.

Diệp Tuyết đã bắt đầu do dự:

- Anh tìm được sao?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Trong mười hai tiếng đồng hồ, nếu tôi tìm không ra, tôi phụ trách đem cô về lại đây, cho cô yên tĩnh một mình mà chết.

Diệp Tuyết rốt cuộc đã bị đả động:

- Được, tôi tin anh thêm lần này nữa.

Lục Tiểu Phụng thở phào ra một hơi, nói:

- Cô nhất định sẽ không hối hận đâu.

Bỗng nhiên một tia sáng lạnh lóe lên, lưỡi kiếm lạnh như băng đã bức lại mí mắt, giọng của Diệp Tuyết còn lạnh hơn thế:

- Lần này anh mà gạt tôi, tôi sẽ cho anh và tôi cùng chết một lúc!

* * * * *

Hang núi tăm tối, khu rừng kỳ bí, đối với Lục Tiểu Phụng, tất cả đều không xa lạ gì, cũng như cô gái ở bên cạnh chàng vậy, có lúc tuy rất đáng sợ, nhưng lại có sức hấp dẫn không thể nào kháng cự được.

Lần này chàng không bị lạc đường.

Lúc chàng trở về, chàng đã chuẩn bị trở lại.

Diệp Tuyết đi lẳng lặng một bên chàng, gương mặt trắng bệch, ánh mắt lạnh băng, hiển nhiên cô đã quyết tâm giữ một khoảng cách giữa hai người.

Nhưng trong khu rừng núi âm u tối tăm như thế này, bất cứ chuyện gì đều có thể bị thay đổi.

Bọn họ đã đi lâu lắm, trong gió vọng lại tiếng thở của vũng lầy.

Lục Tiểu Phụng bỗng ngừng lại, đối diện với cô:

- Tối qua tôi thấy ông ta ở một chỗ quanh quẩn đâu đây.

Diệp Tuyết hỏi:

- Hiện tại ông ta ở đâu?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Không biết.

Bàn tay của Diệp Tuyết nắm chặt lại.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Tôi chỉ biết ông ta đang ở trong vũng lầy trước mặt, nhưng chúng ta phải chờ đến trời sáng mới tìm

được.

Chàng ngồi xuống:

- Chúng ta đợi ở đây.

Diệp Tuyết lạnh lùng nhìn chàng:

- Tôi đã nói rồi, lần này anh còn gạt tôi...

Lục Tiểu Phụng ngắt lời cô:

- Trước giờ tôi chưa bao giờ gạt cô, không chừng chỉ vì tôi không chịu lừa gạt cô, vì vậy cô mới hận tôi như vậy.

Diệp Tuyết quay đầu đi, không nhìn chàng nữa, cặp mắt lãnh đạm mà mỹ lệ đó bỗng đượm đầy vẻ mệt mỏi. Cô quả thật đã quá mệt mỏi, người và trí óc đều rất mệt mỏi, nhưng cô kiên quyết không chịu ngồi xuống. Cô nhất định phải giữ cho mình tỉnh táo.

Lục Tiểu Phụng thì đã nằm ngay ra đám lá rụng mềm mại kia, nhắm chặt mắt lại.

Chàng nhắm mắt rồi, Diệp Tuyết bèn trừng mắt nhìn chàng, không biết đã được bao lâu, đôi môi của cô bỗng run rẩy lên, sau đó cả người cô đều đang run, hình như cô bỗng nhớ đến chuyện gì thật đáng sợ.

Cô dùng sức cắn chặt môi, ráng hết sức khống chế lấy mình. Khổ nỗi, nơi đây quá yên tĩnh, yên tĩnh đến mức muốn làm người ta phát điên lên. Chuyện cô đang nghĩ đến tấu xảo lại là chuyện bất kỳ cô gái nào đều không thể chịu đựng được.

Cô bỗng xông lại đá vào ngực của Lục Tiểu Phụng một cái, gào lên nói:

- Ta hận ngươi, ta hận ngươi!

Lục Tiểu Phụng rốt cuộc mở mắt ra, nhìn cô kinh

ngạc.

Diệp Tuyết thở dồn dập nói:

- Tối hôm qua, ngươi nhất định là ở đây với em gái ta, hôm nay ngươi lại đem ta lại đây, ngươi... ngươi...

Giọng của cô ú ớ, ánh mắt của cô lộ vẻ muốn điên cuồng lên, cô bỗng khom người xuống bóp vào cổ họng Lục Tiểu Phụng.

Lục Tiểu Phụng chỉ còn nước chụp lấy tay cô. Cô dùng sức, chàng chỉ còn nước dùng sức nhiều hơn.

Hai người lăn lộn không ngừng trên đám lá rụng mềm mại. Lục Tiểu Phụng bỗng dưng phát hiện ra mình đang áp lên người cô.

Hơi thở cô kịch liệt, người cô lại mềm hơn cả

chiếc lá, cô đã dùng hết sức lực trong người mình.

Sau đó cô bỗng bình tĩnh lại, bỏ mặc hết tất cả không còn chút kháng cự, đợi lúc cô mở mắt ra nhìn Lục Tiểu Phụng, nước mắt đã tràn trề ra mặt mũi.

Trời đất yên tĩnh như thế, tối tăm như thế, bọn họ lại gần nhau như vậy.

Trong lòng của Diệp Tuyết bỗng nhiên biến thành như trái cây đầy mật ngọt tan nhuyễn ra. Bao nhiêu thống khổ và thù hận, chỉ trong khoảnh khắc đều đã biến đi đâu mất.

Nước mắt trào ra, lăn trên gò má nhợt nhạt của cô, chàng đang tính đưa đôi môi nóng bỏng khô ran của mình nếm cạn.

Chính ngay lúc đó, từ trong vũng lầy bên kia, bỗng có tiếng ca theo gió vọng lại.

Tiếng ca bi thương, đủ để người ta sực nghĩ đến mọi thứ thống khổ và thù hận.

Hô hấp của Diệp Tuyết ngưng hẳn lại.

- Có phải ông ta không?

Lục Tiểu Phụng thở ra trong bụng:

- Hình như là vậy.

Diệp Tuyết lại cắn môi:

- Không chừng ông ta biết mình đã tới đây, đang kêu mình đấy.

Lục Tiểu Phụng lẳng lặng đứng dậy, kéo tay cô lên, làm như đang kéo một người sắp bị chết đuối từ trong nước ra.

Nhưng riêng chàng thì cái người sắp bị chết

đuối đó không phải là Diệp Tuyết, mà là chính chàng.

Trừ bùn đất ra, trong vũng lầy còn có gì khác? Lá và cỏ độc nát nhừ, đá viên rải rác, vô số loài côn trùng rắn độc vô danh, đỉa hút máu người trong cái vũng lầy, thậm chí còn có hàng ngàn hàng vạn thứ ly kỳ cổ quái, thứ nào cũng bảo đảm làm người ta muốn nôn mửa.

Nhưng trong bóng tối, cái vũng lầy làm người ta muốn nôn mửa đó bỗng biến thành mỹ lệ, không nói ra được, trừ cái mùi hôi thối lâu lâu bốc lên ra, vũng lầy này đẹp như một cái hồ phẳng lặng mà thần bí.

Tiếng bi ca đã ngưng bặt, Lục Tiểu Phụng cũng không bước tới trước. Chàng không thể không dừng lại, bởi vì chàng vừa mới đặt chân xuống đống bùn, cả người xém tí nữa đã bị hút xuống dưới đó.

Cũng như tội ác vậy, vũng bùn cũng có một sức

hút. Chỉ cần sa chân xuống là chỉ còn nước chìm mãi xuống đáy sâu.

Gương mặt của Diệp Tuyết lại càng trắng bệch:

- Anh nói ông ta mấy năm nay vẫn cứ ẩn cư ở nơi đây?

Lục Tiểu Phụng gật gật đầu.

Diệp Tuyết hỏi:

- Làm sao ông ta sống nổi ở một nơi như vậy?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Vì ông ta không muốn chết.

Giọng của chàng đầy vẻ cảm thương:

- Nếu một người muốn tiếp tục sống, dù thống khổ có nhiều đến đâu cũng đều chịu được cả.

Đây là một câu nói rất đơn giản, nhưng lại có cái đạo lý thật phức tạp ảo diệu.

Chỉ có những người từng trải qua đau khổ mới hiểu được.

Trong bóng tối có người đang than thở:

- Ngươi nói đúng lắm, nhưng lại làm chuyện quá sai. Ngươi không nên đem người khác lại đây.

Giọng nói ấm ớ, cay đắng ấy nghe ra không xa lạ lắm. Diệp Tuyết lạnh ngắt cả hai tay.

Lục Tiểu Phụng nắm chặt lấy tay cô, chàng nói:

- Đây không phải là ai khác, đây là con gái của ông.

Không thấy người, không thấy có phản ứng, chàng đối diện với vũng lầy đen tối, lớn tiếng nói

tiếp:

- Tuy ông không muốn để con ông thấy mặt, nhưng ông cũng nên nhìn cô ta một chút, cô ta đã lớn chừng này rồi.

Giọng nói của cái bóng bỗng ngắt lời chàng:

- Có phải nó còn giống như thuở xưa, thích núp một mình trong bóng tối để người khác đi tìm mãi không ra?

Đấy là bí mật của cô, cô sinh ra là đã có cặp mắt nhìn được trong bóng tối.

Cô thích núp trong bóng tối, bởi vì cô biết người khác không thấy cô, nhưng cô lại thấy được người khác.

Người biết cái bí mật đó không có mấy ai, người cô bỗng co rút lại.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Cô đã nghe ra ông ta là ai rồi?

Diệp Tuyết gật gật đầu, cô bỗng lớn tiếng nói:

- Ông không để tôi thấy ông, tôi sẽ chết ngay nơi đây.

Lại thêm một khoảng yên lặng trong bóng tối, rốt cuộc có một cái bóng đen hiện ra, lại là một cái nhà thuyền hình dáng kỳ dị, không những có thể nổi trên vũng bùn, còn có thể di chuyển qua lại.

- Con nhất định muốn thấy mặt ta?

- Nhất định!

Diệp Tuyết trả lời rất cương quyết.

- Lục Tiểu Phụng, ngươi không nên đem nó lại

đây, thật là không nên.

Cái bóng lại thở than, không ai hiểu hơn ông ta cái tính kiêu ngạo và quật cường của con gái mình.

- Ta có thể cho con gặp mặt một lần, nhưng con sẽ nhất định hối hận, bởi vì ta không còn như lúc trước.

Diệp Tuyết lớn tiếng nói:

- Bất kể cha có biến ra hình dáng như thế nào, cha vẫn là cha của con, trong lòng con, cha vĩnh viễn không bao giờ thay đổi, cha vĩnh viễn không bao giờ thay đổi, cha vĩnh viễn là người anh tuấn nhất trong thiên hạ, là người đối xử với con tốt nhất trên đời.

Chiếc nhà thuyền trôi nổi lại gần, đến cách chừng hai trượng, Diệp Tuyết đã tung thân nhảy lên.

Lục Tiểu Phụng không hề cản trở, chàng đã thấy

giữa hai cha con nhất định có một tình cảm rất sâu đậm.

Chàng bỗng liên tưởng đến phụ thân của mình, nghĩ đến cuộc đời cô độc và tịch mịch của mình.

Một tiếng la lên kinh hãi làm đả đoạn dòng tư tưởng của chàng.

Tiếng la phát ra từ trong chiếc nhà thuyền, giọng la là của Diệp Tuyết, nhà thuyền lại trôi đi ra xa, từ từ biến mất vào bóng đêm.

Lục Tiểu Phụng thất thanh gọi:

- Ông không đem cô ta đi được.

Cái bóng đang cười:

- Nó là con gái của ta, tại sao ta không đem nó đi được?

Giọng cười đượm đầy vẻ trào lộng ác độc.

Lục Tiểu Phụng lạnh ngắt cả toàn thân, chàng bỗng phát hiện ra một chuyện đáng sợ:

- Ông không phải là phụ thân của cô ta!

Cái bóng đang ngâm nga lên:

- Vị thủy chi đông, Ngọc Thụ lâm phong...

Lục Tiểu Phụng nói:

- Tôi biết ông chính là Ngọc Thụ kiếm khách Diệp Lăng Phong, nhưng ông không phải là phụ thân của cô ta.

Cái bóng cười lớn:

- Bất kể ta là ai, ta đã đem nó đi rồi, ngươi về nói với lão Đao Bả Tử, hắn muốn đòi người lại, kêu hắn

lại đây lấy.

Tiếng cười càng lúc càng xa, nhà thuyền đã mất dạng. Vũng lầy thần bí lại khôi phục vẻ yên tĩnh đen tối.

Lục Tiểu Phụng đứng yên trong bóng đêm, một hồi thật lâu, bỗng than lên một tiếng dài, nói:

- Tôi chẳng cần phải về nói cho ông nghe. Ông ta nói gì, ông đều nghe rõ từng chữ một.

Chàng không hề lẩm bẩm một mình, lúc chiếc nhà thuyền vừa biến dạng, chàng nhận ra lão Đao Bả Tử đã đến sau lưng mình.

Chàng không cần quay đầu lại cũng biết vậy.

Lão Đao Bả Tử quả thật ở đó, lão cũng thở dài một tiếng nói:

- Ynói gì ta đều nghe cả, nhưng nãy giờ ta vẫn giữ một khoảng cách rất xa với ngươi. Ta cũng không can thiệp gì đến hành động của ngươi.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Tôi biết ông là người rất giữ lời.

Lão Đao Bả Tử hỏi:

- Ngươi còn biết gì nữa?

Lục Tiểu Phụng bỗng quay phắt người lại, nhìn lão đăm đăm:

- A Tuyết không phải là con gái của Diệp Lăng Phong, cô ta là con của ông.

Lão Đao Bả Tử không phủ nhận, cũng không thừa nhận.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Chính vì Diệp Lăng Phong biết chuyện đó, ông mới giết ông ta.

Lão Đao Bả Tử cười cười, tiếng cười thật chua chát:

- Ta không ngờ rằng y vẫn còn chưa chết.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Ông ta sống còn đau khổ hơn cả chết, nhưng ông ta vẫn cắn răng chịu đựng.

Lão Đao Bả Tử nói:

- Bởi vì y muốn báo thù.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Nhưng ông ta không dám đi tìm ông, chỉ có

dùng cách này để bắt ông đi tìm ông ta. Nơi đây ông ta quen thuộc hơn ông, lại có A Tuyết làm con tin, cơ hội của ông ta lớn hơn ông nhiều lắm.

Lão Đao Bả Tử lạnh lùng nói:

- Ta ngỡ rằng ngươi nhất định không bị ai lừa gạt, không ngờ kết quả vẫn bị người khác lợi dụng.

Lục Tiểu Phụng nói:

- May mà kỳ hạn của chúng ta còn chưa hết.

Lão Đao Bả Tử hỏi:

- Ngươi có chắc đem nó về lại trong vòng hạn kỳ không?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Không chắc, nhưng tôi nhất định phải thử xem.

Lão Đao Bả Tử nói:

- Ngươi tính thử ra sao? Như con cá bóng lõm bõm qua đám bùn?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Tôi có thể làm một cái bè.

Lão Đao Bả Tử trầm ngâm một hồi rồi nói:

- Cái bè của ngươi có chở được hai người không?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Phải có hai người cùng làm thì mới làm được cái bè chở hai người.

Lão Đao Bả Tử bật cười:

- Xem ra cái gã này chưa từng phải chịu thua

kém ai bao giờ.

Bên cạnh vũng lầy vốn có khu rừng, hai người cùng hành động, trong khoảnh khắc đã chặt hết mười bảy mười tám cây xuống.

Không phải dùng đao chặt, mà là dùng tay chặt.

Lão Đao Bả Tử nói:

- Ngươi tướt hết lá trên cây đi, ta đi kiếm dây thừng.

Lục Tiểu Phụng cười khổ nói:

- Làm chuyện chung với một người như ông, có không muốn thiệt thòi cũng không được.

Tuy chàng biết chuyện mình làm có hơi khổ hơn một chút, nhưng phải chịu vậy thôi, vì chàng không biết phải đi đâu mới tìm ra được dây thừng.

Lão Đao Bả Tử cũng tìm không ra, chàng vừa khom người xuống, bàn tay của lão Đao Bả Tử đã chặt vào sau cổ, chàng cũng giống như thân cây, lập tức ngã ầm xuống.

* * * * *

Bầu trời u ám, lại còn có sương mù.

Lúc Lục Tiểu Phụng tỉnh lại, chàng đang nằm trên giường của Liễu Thanh Thanh.

Trong nhà không có người, cái bàn nhỏ gần đầu giường có để một bình nước, chắn dưới bình có một tờ giấy:

- Nhất thời lỡ tay, làm thương tổn cần cổ, may mà có rượu đây, có thể dùng tạm, tỉnh lại xin uống chút đỉnh, trưa rồi sẽ lại hàn huyên.

Đọc xong tờ giấy đó, Lục Tiểu Phụng mới phát

hiện ra cần cổ của mình đau, muốn quay đầu lại cũng không được.

Dĩ nhiên đấy không phải là lão Đao Bả Tử đã lỡ tay ngộ thương. Nhưng tại sao lão Đao Bả Tử muốn ám toán chàng? Tại sao không để chàng cứu Diệp Tuyết?

Chuyện này còn có bí mật gì nữa trong đó? Chàng nghĩ không ra, vì vậy chàng chẳng thèm nghĩ nữa, cầm lấy bình rượu, đưa vào miệng uống ừng ực.

Nửa bình rượu vào bụng rồi, bên ngoài bỗng có tiếng chó sủa, lúc đầu chỉ có một con, bỗng nhiên lại biến thành bảy, tám con, chó lớn, chó nhỏ, chó đực, chó cái đều đầy đủ, sủa náo cả mộ vùng.

Trong cái hang núi u bí này, làm gì bỗng có bao nhiêu đó chó được?

Lục Tiểu Phụng nhịn không nổi, muốn ra xem,

vừa bước tới tính mở cửa, lại ngẩn mặt ra, bên ngoài chẳng có con chó nào, chỉ có một người.

Một gã mặc áo đen vừa ốm vừa cao, mặt mày vàng khè, nhưng cặp mắt loang loáng rất có thần.

Lục Tiểu Phụng thở ra, chàng cười khổ hỏi:

- Ngươi rốt cuộc là người, hay là chó?

Khuyển Lang Quân nói:

- Không phải người, cũng không phải chó.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Ngươi là thứ gì?

Khuyển Lang Quân nói:

- Ta chẳng phải thứ gì, vì vậy mới đến tìm ngươi.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Tìm ta có chuyện gì?

Khuyển Lang Quân nói:

- Ngươi hứa với ta một chuyện, ta sẽ cho ngươi biết hai tin tức.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Tin tốt? Hay là tin xấu?

Khuyển Lang Quân bật cười nói:

- Từ miệng ta nói ra, còn có tin gì hay chăng?

Lục Tiểu Phụng cũng bật cười, chàng bỗng xuất thủ như điện, lấy hay ngón tay kẹp vào mũi của y.

Hai ngón tay có giá trị nhất trong võ lâm, tuyệt kỹ vô song nổi danh nhất trong võ lâm.

Khuyển Lang Quân không thể nào tránh nổi, dù y có biết hai ngón tay ấy sẽ thò ra, y vẫn không cách nào tránh nổi.

Lục Tiểu Phụng mỉm cười nói:

- Nghe nói cái mũi con chó là thính nhất, chó mà mất đi cái mũi chắc là ngày tháng không còn tươi đẹp tí nào.

Gương mặt vàng khè của Khuyển Lang Quân đã biến ra đỏ ké. Yhết còn thở nổi.

Lục Tiểu Phụng buông tay ra hỏi:

- Nói thử tin tức của ngươi trước xem.

Khuyển Lang Quân hít vào một hơi thật dài rồi nói:

- Tin tức gì?

Lục Tiểu Phụng lại bật cười, bỗng xuất thủ nhanh như điện, hai ngón tay lại kẹp dính vào mũi y.

Khuyển Lang Quân vẫn còn không tránh né nổi.

Lục Tiểu Phụng lại buông tay ra, mỉm cười hỏi:

- Ngươi thử nói tin tức gì.

Lần này Khuyển Lang Quân chỉ còn biết nói thật, bởi vì y đã hiểu ra một chuyện, Lục Tiểu Phụng tùy thời tùy lúc đều có thể kẹp mũi y, dễ dàng như lão ăn mày bắt rận vậy.

- Tướng Quân sắp chết rồi, Tiểu Diệp đi đâu mất.

Đấy là những tin tức của y, quả thật đều là những tin xấu.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Không ai biết Tiểu Diệp đi đâu cả sao?

Khuyển Lang Quân cười khổ nói:

- Ngay cả chó còn không biết, huống gì người.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Còn Tướng Quân?

Khuyển Lang Quân nói:

- Tướng Quân đang chờ chết.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Ta biết mình xuất thủ nặng nhẹ thế nào, ta không hề muốn giết y.

Khuyển Lang Quân nói:

- Trừ ngươi ra, nơi đây còn có những kẻ khác.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Người khác giết y, tội lỗi lại đổ hết lên đầu ta.

Khuyển Lang Quân nói:

- Vì vậy ngươi nên hiểu ta có hảo ý lại đây. Tướng Quân và lão Đao Bả Tử trước giờ có gian tình.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Vì vậy ta cũng nên bằng lòng làm cho ngươi một chuyện.

Khuyển Lang Quân nói:

- Ta chỉ bất quá muốn khi nào ngươi đi, ngươi đem ta theo.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Chỉ có bao nhiêu đó thôi sao?

Khuyển Lang Quân nói:

- Đối với ngươi, nó là chuyện nhỏ. Đối với ta, nó lại là chuyện lớn.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Được, ta bằng lòng.

Khuyển Lang Quân bỗng quỳ xuống, vập đầu lại ba cái, ngẩng mặt lên thở phào một hơi nói:

- Chỉ tiếc là ta không có đuôi, nếu không ta gặp ngươi sẽ quẫy đuôi ba cái.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Tướng Quân đang nằm chờ chết ở đâu?

Khuyển Lang Quân nói:

- Tướng Quân dĩ nhiên ở phủ Tướng Quân.

Phía ngoài phủ Tướng Quân là một khu rừng. Khuyển Lang Quân đã đi mất, trong rừng lại có người thở hổn hển như chó.

Còn thở hổn hển được là may mắn. Tướng Quân đã ngừng hẳn hô hấp.

Một người còn đang thở hổn hển, cưỡi trên người y, hai tay đang siết chặt lấy cổ y.

Người này lại là Độc Cô Mỹ.

Lục Tiểu Phụng xông lại, xoay ngược tay đánh lão văng ra xa. Tướng Quân mặt mày đã vàng như giấy, trái tim phảng phất còn đang đập, mắt còn chưa nhắm lại. Y nhìn Lục Tiểu Phụng kinh ngạc, hình như muốn nói gì. Một người muốn nói gì trước khi chết, thông thường đó đều là những bí mật trọng đại.

Chỉ tiếc là ngay cả một chữ, y nói cũng không ra. Lục Tiểu Phụng khom người xuống, trái tim y đã

ngừng đập.

Độc Cô Mỹ còn đang thở dồn dập.

Lục Tiểu Phụng xách lão dậy hỏi:

- Các ngươi có thù gì với nhau?

Độc Cô Mỹ lắc đầu.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Y muốn giết ngươi?

Độc Cô Mỹ lắc đầu.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Vậy sao ngươi muốn giết y?

Độc Cô Mỹ nhìn chàng, hơi thở đã bắt đầu điều độ lại, ánh mắt cũng dần dần có thần, lão bỗng hỏi

ngược lại:

- Ngươi thật tình nghĩ rằng ta là Lục Thân Bất Nhận Độc Cô Mỹ sao?

Không ai ngờ lão lại hỏi vậy, Lục Tiểu Phụng cũng bất ngờ.

Chàng hỏi:

- Ngươi không phải lão ta sao?

Độc Cô Mỹ thở ra, lão bỗng nói một câu làm người ta kinh ngạc:

- Kéo quần của ta xuống.

Lục Tiểu Phụng nhìn lão một hồi lâu, bỗng cười lên một tiếng, nói:

- Trước giờ ta chưa hề lột quần đàn ông ra bao

giờ, nhưng lần này ta phá lệ.

Độc Cô Mỹ là một lão già, nhưng thịt trên mông của lão lại rắn chắc như của thanh niên.

- Ngươi không thấy có ký hiệu gì trên đó sao?

Dĩ nhiên là Lục Tiểu Phụng không phải không thấy. Ký hiệu trên người lão lớn đủ để người đứng xa cả dặm đường còn thấy được rõ ràng.

Độc Cô Mỹ nói:

- Lấy cây đao bổ khai nó ra.

Một cây đao đưa qua, lưỡi đao sáng rực như tuyết.

Lục Tiểu Phụng cả đời không biết đã làm bao nhiêu chuyện ly kỳ cổ quái, nhưng lúc chàng cầm lấy đao, vẫn nhịn không nổi, chần chừ một hồi lâu, mới

cắt được.

Máu tươi bắt phụt ra, một cục gì đó màu vàng rớt từ trong vết thương theo máu phọt ra ngoài.

Độc Cô Mỹ nói:

- Bổ trái cầu đó ra.

Một nhát đao bổ xuống, mới phát hiện ra hòn bi màu vàng làm bằng sáp bọc lấy một tờ giấy màu vàng, trong đó có một miếng lụa màu vàng, trên đó có đề mấy chữ:

- Tuân lệnh Chưởng môn phái Vũ Đương, đệ tử thứ tư Tôn Bất Biến phụng mệnh dịch dung, tra xét tung tích kẻ phản đồ.

Phía dưới không những có đạo ấn của Chưởng môn Vũ Đương, còn có con ấn của Chưởng môn Thạch chân nhân ấn xuống. Độc Cô Mỹ nói:

- Đây là Chưởng môn chân nhân dặn tôi phải làm lúc bị nguy cấp, đem ra chứng minh thân phận của mình.

Lục Tiểu Phụng nhìn y kinh ngạc một hồi, rốt cuộc mới thở ra nói:

- Xem ra ngươi quả thật không phải là Độc Cô Mỹ.

Tôn Bất Biến nói:

- Trước khi vào Vũ Đương, tôi vốn là môn hạ đệ tử của Hoa Tứ Cô, dịch dung thuật của Hoa Lục diệu tuyệt thiên hạ, nhưng vì phải để ý cẩn thận hơn, tôi lại đầu thân vào chỗ môn hạ của Độc Cô Mỹ làm nô bộc, tốn cả hơn mười tháng trời học điệu bộ giọng nói của lão, đợi đến lúc tôi thấy đã không còn trật đi đâu được nữa mới ra tay hành động.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Ngươi giết lão ta rồi?

Tôn Bất Biến gật gật đầu nói:

- Tôi không thể nào để bất kỳ ai tìm ra thêm một Độc Cô Mỹ thứ hai.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Kẻ phản đồ ngươi đi tra xét ấy là ai?

Tôn Bất Biến nói:

- Người thứ nhất là Thạch Hạc.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Hiện tại ngươi tìm ra y chưa?

Tôn Bất Biến nói:

- Cái đó cũng là nhờ ông.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Chung Vô Cốt chết về tay ngươi?

Tôn Bất Biến nói:

- Hắn cũng là phản đồ của Vũ Đương. Tôi không thể để hắn sống được.

Ánh mắt của Lục Tiểu Phụng loang loáng, chàng hỏi:

- Ngọc Thụ kiếm khách Diệp Lăng Phong năm xưa có phải từng là môn hạ của Vũ Đương?

Tôn Bất Biến nói:

- Ông ta và Chung Vô Cốt đều là tục gia đệ tử của Vũ Đương, đều bị tiên tổ sư Mai chân nhân trục

xuất ra khỏi môn phái.

Mai chân nhân là sư huynh của Mộc đạo nhân, tiếp Chưởng môn hộ phái Vũ Đương được mười bảy năm, mới truyền lại cho Chưởng môn hiện tại là Thạch Nhạn.

Tôn Bất Biến nói:

- Chúng tôi mài cứu lâu năm, đều cho rằng dùng thân phận của Độc Cô Mỹ ngụy trang là an toàn nhất, chỉ tiếc là...

Lục Tiểu Phụng nói:

- Tiếc là bí mật của ngươi vẫn bị Tướng Quân phát hiện ra?

Tôn Bất Biến cười khổ nói:

- Ai cũng cho là hắn bị thương rất nặng, tôi

cũng cơ hồ bị gạt luôn, nào ngờ người nằm trong phủ Tướng Quân dưỡng thương không phải là hắn, hắn thì vẫn đang theo dõi sát tôi.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Sao ngươi bị lộ tung tích ra?

Tôn Bất Biến nói:

- Hắn vốn là bạn thân của Độc Cô Mỹ, hắn biết được rất nhiều bí mật năm xưa của Độc Cô Mỹ, còn tôi thì không biết. Hắn lựa lời bắt chẹt tôi, tôi chỉ còn nước giết hắn bịt miệng.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Tại sao ngươi đem bí mật này nói cho ta biết?

Tôn Bất Biến nói:

- Hiện tại sự tình ngang trái, tôi không thể không nói, không những tôi muốn ông giữ cái bí mật này giùm tôi, còn nhờ ông giúp một tay. Nơi đây không còn chỗ nào cho tôi ở lại được, tôi phải nhất định mau mau trở về lại Vũ Đương.

Y gắng gượng cười một tiếng, lại nói tiếp:

- Dĩ nhiên tôi đã thấy rõ ông không phải là hạng người bán đứng bạn bè, trước sau gì tôi vẫn không tin ông lại đi câu dẫn vợ của Tây Môn Xuy Tuyết, nhất định các ông đã diễn trò, bởi vì các ông cũng muốn phá vỡ bí mật của U Linh sơn trang.

Lục Tiểu Phụng lại nhìn y chăm chú một hồi lâu, bỗng thở ra một hơi dài, nói:

- Tiếc quá... tiếc quá... thật là tiếc quá...

Tôn Bất Biến hỏi:

- Tiếc chuyện gì?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Tiếc ngươi nhìn lầm người rồi.

Tôn Bất Biến biến hẳn sắc mặt, gằn giọng hỏi:

- Không lẽ ngươi đã quên ai đem ngươi lại đây?

Lục Tiểu Phụng lạnh lùng nói:

- Ta không quên, ta cũng không quên trong hai ngày nay ngươi đã liên tiếp hại ta ba lần, nếu không nhờ lão Đao Bả Tử, ta đã chết về tay ngươi.

Tôn Bất Biến nói:

- Không lẽ ngươi không nhận ra, đó là ta cố ý làm vậy cho bọn họ xem.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Ta nhìn không ra.

Tôn Bất Biến nhìn dính vào chàng, y bỗng thở ra một hơi thật dài, nói:

- Tốt, ngươi tốt lắm.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Ta không tốt, không tốt chút nào cả.

Tôn Bất Biến nói:

- Nếu vậy ngươi phải chết thôi!

Y vừa hét lên, người đã chồm tới, đầu ngón tay còn cách ngực của Lục Tiểu Phụng nửa thước, lòng bàn tay bỗng đẩy ra phía trước, đánh vào huyệt Huyền Cơ, chính là chưởng lực Tiểu Thiên Tinh của Vũ Đương, không những vậy, nhận huyệt còn rất chính xác.

Chỉ tiếc là chưởng lực của y vừa nhả ra, huyệt Huyền Cơ của Lục Tiểu Phụng đã không còn ở đó nữa, người của chàng cũng không còn ở đó.

Tôn Bất Biến lật bàn tay lại, Huyền Điểu Họa Sa, Bình Sa Lạc Nhạn, Bắc Nhạn Nam Phi, một chiêu ba thức, chưởng pháp nhẹ nhàng linh động mà dày đặc của Vũ Đương từ bàn tay của y sử ra, không những tận hết công lực, biến hóa cũng nhanh cực kỳ.

Lục Tiểu Phụng than lên:

- Môn hạ đệ tử Thạch đạo nhân quả nhiên giỏi thật.

Câu nói ấy vừa thốt xong, chiêu thức của Tôn Bất Biến lại toàn bộ trật ra ngoài, bất kể y xuất thủ nhanh nhẹn đến đâu, Lục Tiểu Phụng hình như đều nhanh hơn y một bước.

Chưởng pháp Vũ Đương vận dụng biến hóa ra

sao, Lục Tiểu Phụng hình như biết không kém gì y.

Y bỗng ngừng tay lại, nhìn Lục Tiểu Phụng lom lom, rồi hỏi:

- Ngươi đã từng luyện qua võ công phái Vũ Đương?

Lục Tiểu Phụng cười cười nói:

- Ta chưa từng luyện qua võ công phái Vũ Đương, nhưng ta có rất nhiều bạn bè thuộc phái Vũ Đương.

Ánh mắt của Tôn Bất Biến lại lóe lên một tia hy vọng, y nói:

- Nếu vậy ngươi lại càng nên giúp ta trốn ra khỏi nơi đây.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Chỉ tiếc ngươi chẳng phải là bạn của ta, ngươi cứu ta một lần, hại ta ba lần, hiện tại ta đã nhường ngươi tám chiêu, chúng ta coi như đã huề vốn.

Tôn Bất Biến cắn chặt răng nói:

- Được, ngươi cứ xuất thủ đi!

Lục Tiểu Phụng nói:

- Ta đang xuất thủ đây!

Chàng cũng sử dụng chưởng lực Tiểu Thiên Tinh của Vũ Đương, lòng bàn tay nhả ra, đánh vào huyệt Huyền Cơ.

Tôn Bất Biến đưa tay qua, nghiêng người một cái, vừa tránh khỏi nhát chưởng đó, bàn tay trái của Lục Tiểu Phụng đã chặt vào sau cổ chỗ huyết quản.

Y ngã ầm xuống, còn đang nhìn Lục Tiểu Phụng

kinh ngạc.

Lục Tiểu Phụng mỉm cười nói:

- Ngươi không biết ta có hai tay sao?

* * * * *

Lão Đao Bả Tử ngồi trên chiếc ghế cũ kỹ mà rộng rãi của lão, nhìn Lục Tiểu Phụng, xem ra lão có vẻ khoan khoái lắm.

Ghế cũ cũng như bạn lâu năm vậy, làm người ta có cảm giác thoải mái, thật khoan khoái.

Chỉ tiếc là Lục Tiểu Phụng vẫn còn chưa thấy khuôn mặt của lào.

Tôn Bất Biến đang đứng trước mặt lão, nhưng lão chẳng thèm nhìn đến y, lão đối với Lục Tiểu Phụng hiển nhiên có hứng thú nồng hậu hơn bất kỳ

người nào khác.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Tên này là gian tế, là gian tế của phái Vũ Đương.

Lão Đao Bả Tử hỏi:

- Sao ngươi không giết hắn cho rồi?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Tôi không có quyền giết người, cũng không muốn giết người.

Lão Đao Bả Tử nói:

- Vậy thì ngươi nên thả hắn ra thôi.

Lục Tiểu Phụng bị bật ngờ:

- Thả hắn ra?

Lão Đao Bả Tử hững hờ nói:

- Gian tế thật sự đều đã chết sạch, trước giờ chưa có tên nào sống sót được quá ba ngày.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Hắn không phải gian tế sao?

Lão Đao Bả Tử nói:

- Dĩ nhiên hắn là gian tế, nhưng không phải là gian tế của phái Vũ Đương, mà là gian tế của ta, lâu năm lắm rồi, ta có phái hắn đến Vũ Đương nằm vùng.

Lục Tiểu Phụng ngẩn mặt ra.

Nhưng lão Đao Bả Tử đang cười, cười rất khoan khoái, lão nói:

- Bất kể ra sao, ngươi cũng nên cám ơn hắn.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Tại sao tôi phải cám ơn hắn?

Lão Đao Bả Tử nói:

- Cũng nhờ hắn mà ta mới chân chính tín nhiệm ngươi hoàn toàn.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Y cũng là người ông sai đến dò thử tôi?

Lão Đao Bả Tử mỉm cười nói:

- Có những người trời sinh là gian tế, ngươi chỉ để cho họ đi làm gian tế, ngươi sẽ không thất vọng tí nào.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Gã này là trời sinh gian tế?

Lão Đao Bả Tử nói:

- Từ đầu đến chân là vậy.

Lục Tiểu Phụng thở ra, chàng bỗng đá Tôn Bất Biến một cái văng ra ngoài, lăng long lóc như trái banh.

Lão Đao Bả Tử cũng thở ra nói:

- Làm gian tế chỉ có một chỗ đó là xấu, hạng người đó thường thường giống như lừa, lúc nào cũng bị người ta đá cho hai cái.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Tôi đã đá một cái rồi.

Lão Đao Bả Tử nói:

- Còn cái nữa ngươi tính đá ai?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Đá chính tôi!

Lão Đao Bả Tử hỏi:

- Ngươi cũng là gian tế?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Tôi không phải là gian tế, tôi chỉ bất quá là một con lừa, còn ngốc hơn cả con lừa ngốc.

Chàng lộ vẻ rất phẫn hận ra mặt:

- Bởi vì tôi liều mạng đi cứu con gái người ta, đổi lại là một cái chặt tay, không những vậy, còn chặt ngang vào cần cổ.

Lão Đao Bả Tử lại thở ra một tiếng rồi nói:

- Thật ra chính ngươi cũng nên biết ta nhất định không để ngươi đi cứu nó.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Tôi không biết.

Lão Đao Bả Tử nói:

- Cái vũng bùn đó không những đâu đâu cũng có bẫy rập giết người, mà còn có vũng lầy, lọt chân vào là chẳng còn xương cốt gì cả, làm sao ta có thể để ngươi mạo hiểm được?

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Tại sao không thể?

Lão Đao Bả Tử nói:

- Bởi vì ta cần đến ngươi. Tướng Quân và Chung

Vô Cốt đều đã chết rồi, hiện tại ngươi là cánh tay mặt của ta, nếu còn mất đi cả cánh tay mặt này, kế hoạch lâu nay của ta e rằng sẽ biến thành ảo ảnh thôi.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Ý của ông có phải là nói, hiện tại, ông không thiếu được tôi?

Cái kiểu của chàng nói rất đặc biệt, cũng rất cẩn thận, lời nói đó chỉ cần sáu chữ là đủ nói hết ý nghĩa, lần này chàng lại dùng đến mười bốn chữ.

Câu trả lời của lão Đao Bả Tử lại đơn giản mà mau mắn:

- Đúng vậy.

Lục Tiểu Phụng bật cười.

Chính lúc chàng bắt đầu cười, thân hình của

chàng đã bay lên như con chim ưng, bàn tay của chàng chính là ưng trảo.

Con mồi chính là cái mũ bằng trúc ở trên đầu của lão Đao Bả Tử.

Lão Đao Bả Tử còn ngồi ở đó không tí động đậy, nhưng chàng lại chụp hụt đi.

Cho dù là thủ pháp giảo hoạt, nhanh nhẹn đến đâu, cũng khó mà trốn khỏi vuốt chim ưng chụp xuống, chàng xuất thủ còn nhanh nhẹn chính xác hơn vậy.

Nhưng chàng đã chụp hụt, bởi vì lão Đao Bả Tử cả người lẫn ghế đã trượt ra ngoài như một chiếc thuyền trên dòng nước chảy siết. Chiếc ghế gỗ cũ kỹ nặng nề hình như đang ở trên người lão.

Lục Tiểu Phụng thở ra, thân hình rớt xuống, chàng biết lần đầu đã trật, lần sau lại càng khó mà đắc

thủ.

Lão Đao Bả Tử nói:

- Ngươi muốn xem mặt ta?

Lục Tiểu Phụng cười khổ nói:

- Ông muốn tôi vì ông mà liều mạng, ít ra cũng phải để tôi xem mặt ông là hạng người nào.

Lão Đao Bả Tử nói:

- Ta khó coi lắm, ta cũng không muốn ngươi liều mạng vì ta, chuyện này thành công rồi, mọi người đều có lợi cả.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Còn nếu không thành công thì sao?

Lão Đao Bả Tử hững hờ nói:

- Ngươi có chết đi, cũng không mất mát gì, ngươi vốn là người đã chết rồi.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Ông sáng lập ra U Linh sơn trang, chính là vì muốn tìm người thay thế ông mạo hiểm?

Lão Đao Bả Tử nói:

- Những người đến đây, vốn đã chết qua một lần rồi, chết thêm lần nữa thì đã có sao?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Những người đã chết qua một lần, không chừng lại càng sợ chết.

Lão Đao Bả Tử đồng ý điểm đó:

- Có điều ở đây ẩn núp, có khác gì đã chết?

Lục Tiểu Phụng thở ra, chàng thừa nhận quả thật không khác gì lắm.

Cặp mắt sắc bén như đao của lão Đao Bả Tử đang từ sau cái mũ trúc nhìn chàng đăm đăm:

- Người có nguyện ý ở đây suốt cả đời không?

Lục Tiểu Phụng lập tức lắc đầu.

Lão Đao Bả Tử nói:

- Trừ ta ra, nơi đây còn có ba mươi bảy người khách, hình như ngươi đều đã gặp qua, ngươi đã nhìn ra những gì?

Lục Tiểu Phụng cười khổ nói:

- Tôi chẳng nhìn ra gì cả.

Lão Đao Bả Tử hiển nhiên rất mãn ý:

- Dĩ nhiên là nhìn không ra, bởi vì những thứ gì góc gạnh đặc biệt của mỗi người đều đã được xóa bớt, xem ra ai ai cũng đều là người rất bình phàm tầm thường.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Thật ra thì sao?

Lão Đao Bả Tử nói:

- Đến được nơi đây, mỗi người đều là tay cao thủ, mỗi người đều có một lịch sử huy hoàng, đều giống như ngươi, không cam lòng với tịch mịch, không ai bằng lòng sống nơi đây cả đời.

Giọng của lão rất khoan khoái:

- Cơ hội được thấy lại mặt trời của mọi người, là làm được chuyện này.

Lục Tiểu Phụng rốt cuộc mở miệng hỏi:

- Chuyện này rốt cuộc là chuyện gì?

Lão Đao Bả Tử nói:

- Ngươi sẽ sắp biết đến nơi rồi đó!

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Sắp biết, là chừng nào biết?

Lão Đao Bả Tử nói:

- Chính là bây giờ.

Câu nói ấy vừa thốt ra xong, bên ngoài đã có tiếng chuông vang lên.

Lão Đao Bả Tử đứng dậy, giọng nói càng lộ vẻ khoan khoái:

- Nhưng chúng ta phải ăn cơm trước đã, buổi cơm trưa hôm nay, ta bảo đảm ngươi nhất định sẽ mãn ý lắm.

* * * * *

Thức ăn tuy nhiều, rượu lại rất ít. Lão Đao Bả Tử hiển nhiên hy vọng mọi người đều giữ đầu óc mình tỉnh táo.

Nhưng chính lão lại uống hơn nửa ly rượu bồ đào ở Ba Tư đựng trong một cái ly bằng vàng, sau đó còn rót thêm vào chút ít nữa.

Đấy là lần đầu tiên Lục Tiểu Phụng thấy lão uống rượu.

"Đối với lão ta, hôm nay nhất định là một ngày trọng đại".

Lục Tiểu Phụng nghĩ thầm trong bụng.

"Vì đợi đến ngày hôm nay, lão ta nhất định đã đợi lâu lắm rồi".

Mọi người đều cúi đầu, yên lặng ăn uống, nhưng ăn rất ít, đa số không ai uống rượu.

Vì vậy Lục Tiểu Phụng có thể uống nhiều thêm được một chút.

Sau đó chàng mới liếc mắt nhìn qua một lượt những người đó.

Tuy mọi người đều mặc trường bào rộng thùng thình rất bình phàm, dưới ánh đèn leo lét trong đại sảnh, vẫn còn có vài người nhìn vào đặc thái hơn người khác.

Một người là gã tráng hán mặt mày đầy những vết sẹo như đồng tiền, uống xong hai ly rượu, mỗi vết sẹo trên gương mặt đều biến thành những đồng tiền sáng loáng.

Một người mặt tía râu dài, xem ra có vẻ như Quan Công. Trên hí đài, một người mập phì, cái bụng nhô ra như trái banh. Một người tướng mạo nghiêm trang như một phán quan đang ngồi giữa hình đường. Một bà lão răng đã rụng gần hết, nhưng lại ăn uống nhiều hơn ai hết.

Còn có vài lão già ốm nhách, đặc biệt yên lặng trầm ngâm. Bọn họ làm người ta chú ý, không chừng là cái trầm mặc của họ. Trừ Liễu Thanh Thanh ra, người trẻ tuổi nhất là một người mặt tròn quạnh, xem ra giống như một tên lùn còn trẻ tuổi. Người lớn tuổi nhất chính là mấy lão già mặc áo đen trầm mặc đó.

Lục Tiểu Phụng thử tìm trong ký ức đoán lai lịch của những người này, người đầu tiên chàng nghĩa đến, dĩ nhiên là Kim Tiền Báo Hoa Khôi.

Người này thân hình cao lớn, uống rượu không

kém gì Lục Tiểu Phụng, động tác phảng phất có hơi chậm chạp, những vết sẹo trên mặt làm cho y xem ra thậm chí có vẻ hoạt kê.

Nhưng đợi đến lúc ám khí của y đã ra khỏi tay rồi, nhất định sẽ chẳng có người nào cảm thấy y hoạt kê nữa.

Hoa gia ở Giang Nam là một thế gia nổi danh trong giang hồ về ám khí, y chính là đệ tử đích truyền của nhà họ Hoa.

Thậm chí có người nói công phu ám khí của y có thể xếp trong ba người đứng hàng đầu thiên hạ.

Lục Tiểu Phụng cũng có để ý, tuy y uống rượu nhiều, đôi bàn tay của y vẫn rất vững.

Còn gã phán quan tướng mạo nghiêm trang, có phải là tổng đường chủ hình đường của bảy mươi hai trại hắc đạo năm xưa, tên là Bối Thủ Truy Hồn Trương

Thiết Tâm?

Bà già có phải là Mẫu Viên trong Tần Lãnh Song Viên? Chỉ vì trái đào truyền thuyết có thể tăng tuổi thọ đó mà cắt cổ ông chồng Thánh Thủ Tiên Viên?

Mấy lão già áo đen nãy giờ không nói chuyện là ai nhỉ? Còn có cái gã lùn đầu tròn quạnh kia?

Lục Tiểu Phụng không nghĩ thêm nữa, bởi vì Liễu Thanh Thanh đang len lén kéo vạt áo của chàng, thì thầm hỏi:

- Bà vợ của anh đâu?

Lục Tiểu Phụng ngẩn mặt ra một cái, mới nhơ ra bà ta đang hỏi tới Diệp Linh:

- Nghe nói không thấy cô ta đâu cả.

Liễu Thanh Thanh hỏi:

- Anh có muốn biết cô ta ở đâu không?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Không muốn.

Liễu Thanh Thanh trề môi một cái, làm bộ thở than:

- Đàn ông quả thật chẳng ra thứ gì cả, nhưng tôi cứ nói cho anh biết.

Giọng của bà ta càng thấp xuống:

- Hiện tại cô ta nhất định đang ở trong nước.

Lục Tiểu Phụng không hiểu:

- Tại sao cô ta lại ở trong nước? Sao bà biết cô ta đang ở trong nước?

Liễu Thanh Thanh nói:

- Bởi vì cô ta ăn trộm của người khác một tấm áo mưa Như Ý Ngư Bì và bốn mũi Phân Thủy Phi Ngư Thích rồi mới đi.

Lục Tiểu Phụng lại càng kinh ngạc, làm cho chàng kinh ngạc chỉ có hai chuyện:

áo mưa và mũi đâm cá không cần phải ở dưới nước mới xài được. Trong vũng lầy đầy bùn đất cũng có thể xài được như thường.

Diệp Linh có phải đi tìm chị cô ta không? Sao cô ta biết những chuyện đã phát sinh ở vũng lầy?

Cái áo Như Ý và mũi Phi Ngư Thích là lợi khí đánh nhau trong nước nổi danh trên giang hồ, thuộc một người rất nổi danh: Phi Ngư đảo chủ Vu Hoàn, không những nổi danh bốn bể, trong võ lâm Trung Nguyên cũng rất nổi danh, không những thủy tánh cao cường, kiếm pháp cũng không kém cỏi tí nào.

Người này nếu như chưa chết, nếu như còn ở nơi đây, phải là kẻ tướng mạo đặc biệt.

Nhưng Lục Tiểu Phụng không hề nhận ra được y.

Liễu Thanh Thanh còn đang đợi chàng phản ứng, vì vậy bà ta vẫn còn chưa mở miệng.

Lục Tiểu Phụng trầm ngâm một hồi, rốt cuộc mới hỏi:

- Chuyện này lão Đao Bả Tử có biết hay không?

Liễu Thanh Thanh cười cười nói:

- Nơi đây hình như chưa có chuyện gì ông ta không biết.

Diệp Linh đi tìm chị cô ta, không lẽ là do lão Đao Bả Tử sai đi?

Nếu không, cô ta làm sao biết được Diệp Tuyết đang ở đâu?

Lục Tiểu Phụng không hỏi chuyện gì thêm bởi vì chàng bỗng phát hiện có người đã tới phía sau lưng mình không phát ra một tiếng động.

Chàng quay đầu lại, lập tức thấy gương mặt không có mặt mày gì cả, chính là Câu Hồn Sứ Giả, người trước giờ chưa bao giờ lộ diện.

Trong đại sảnh, không khí càng trầm trọng nghiêm trang. Mọi người đối với gã không có mặt mày này phảng phất có vẻ sợ hãi.

Y không ngồi xuống, chỉ đứng bất động sau lưng lão Đao Bả Tử.

Y đeo thanh kiếm sau lưng.

Vỏ kiếm hình dạng cổ nhã, có bảy cái dấu như bị

đao chém, hiển nhiên chỗ bị chém đã từng có châu báu ngọc thạch trạm lên.

Có phải đó là cây Thất Tinh bảo kiếm chỉ có Chưởng môn mới được đeo trong người của phái Vũ Đương không?

Chính ngay lúc đó, Hải Kỳ Khoát bỗng đứng dậy, cất giọng sang sảng như chuông đồng, nói:

- Kế hoạch Thiên Lôi bắt đầu!

LỤC TIỂU PHỤNG

Cổ Long

Quyển 5

Chương 11

Kế Hoạch Thiên Lôi

Kế hoạch Thiên Lôi chia ra làm bốn giai đoạn:

Giai đoạn thứ nhất: tuyển lựa cao thủ, phân phối nhiệm vụ.

Giai đoạn thứ hai: dịch dung thay đổi, chia nhau xuống núi.

Giai đoạn thứ ba: tập hợp chờ mệnh lệnh, chuẩn bị tấn công.

Giai đoạn thứ tư mới là chính thức hành động.

Hiện tại bắt đầu tiến hành chỉ là bước thứ nhất, nhưng quá trình tiến hành đã làm cho người ta thấy kinh hãi rụng rời rồi.

Không khí trong thị sảnh trầm trọng và khẩn trương đến mức tột đỉnh. Lão Đao Bả Tử bấy giờ mới đứng dậy:

- Trên đời này có nhiều người đáng lý ra đã chết từ lâu, nhưng không ai dám đụng vào bọn họ... Có nhiều chuyện đáng lý ra đã được làm xong cả, nhưng không ai dám xông vào đó làm. Hiện tại... chúng ta sẽ đi đối phó những người đó, làm hết những chuyện đó.

Lục Tiểu Phụng bỗng phát hiện ra, người này thật là trời sinh ra để làm thủ lãnh, không những lão ta trầm tĩnh, kế hoạch chu mật mà khẩu tài còn rất

hay, lão chỉ nói có mấy câu mà đưa tất cả hành động hôm nay giải thích rõ ràng, minh bạch.

- Kế hoạch hành động của chúng ta cũng giống như thiên lôi trên trời đánh xuống vậy, cho nên mới gọi là kế hoạch Thiên Lôi.

Trong đại sảnh chỉ nghe có tiếng thở và tiếng tim đập, mỗi người đều đang đợi lão nói tiếp.

Lão Đao Bả Tử ngừng lại một hồi lâu, như khoảng chốc yên lặng sau cơn mưa bão, lại làm như đặc biệt, muốn để mọi người chuẩn bị kỹ càng trong bụng, để nghe cho rõ cú sét lôi đình, vỡ đá tan hồn này.

- Chúng ta đối phó lần thứ nhất có bảy người...

Lão lại ngừng một chốc, mới nói tên bảy người ấy ra:

- Võ Đang Thạch Nhạn, Thiếu Lâm Thiết Vân, Cái bang Vương Thập Đại, Trường Giang Thủy Thượng Phi, Nhạn Đăng Cao Hành Không, Ba Sơn Tiểu Cố đạo nhân, và lão thất trong Thập Nhị Liên Hoàn Đảo.

Đại sảnh đang yên lặng cực kỳ lại càng yên lặng hơn cả phần mộ, ngay cả tiếng hô hấp, tiếng tim đập cũng dần ngừng lại.

Lục Tiểu Phụng tuy biết lão tính làm chuyện lớn nhưng nghe lão nói ra từng tên mỗi người cũng không khỏi giật nảy mình lên.

Một hồi thật lâu mới có người bắt đầu đưa tay chùi mồ hôi, uống rượu, còn có vài người đang len lén trườn xuống gầm bàn mửa ra.

Giọng nói của lão Đao Bả Tử lại càng trầm tịnh:

- Lần này nếu chuyện thành công, không những

làm cho thiên hạ chấn động, giang hồ đổ xô cặp mắt nhìn lại, mọi người ai ai cũng được phần tốt về mình...

Lão lại ngừng thêm lần nữa:

- Ta đã đem tất cả chi tiết trong chiến dịch lần này trù hoạch đâu vào đấy, đáng lý ra là thành công tuyệt đối, chỉ tiếc là chuyện gì cũng không khỏi có điều bất ngờ. Vì vậy, lần này, hành động cũng còn có chút nguy hiểm trong đó. Do đó, ta cũng không có bắt buộc bất kỳ ai phải tham gia.

Lão lấy mắt nhìn vòng quanh, ánh mắt sắc bén như đao, xuyên qua nón trúc, nhìn từng người một.

- Người nào không muốn tham gia, hiện tại có thể đứng dậy, ta không có bắt buộc tí nào.

Trong đại sảnh lại một phen yên lặng, lão Đao Bả Tử lại chầm chậm ngồi xuống, còn rót thêm cho mình nửa ly rượu.

Lục Tiểu Phụng nhịn không nổi cũng thò tay ra cầm lấy ly rượu, chàng bất chợt phát hiện ra rằng bàn tay mình cũng đẫm mồ hôi.

Cho đến bay giờ còn chưa có ai đứng dậy, bỗng nhiên nghe có người hỏi:

- Người không muốn đi, sau này còn được ở đây không?

Lão Đao Bả Tử trả lời rất khẳng định:

- Được, tùy tiện ngươi muốn ở bao lâu đều được cả.

Người vừa hỏi câu đó lại ngẩn ngơ một lát rồi chầm chậm đứng dậy, cái bụng của y cũng từ từ phình ra.

Lục Tiểu Phụng bỗng sực nhớ đến người đó là

ai. Hai mươi năm trước trong giang hồ từng có một bọn tứ quái: một người mập kỳ lạ, một người ốm kỳ lạ, một cao kỳ lạ, một người thấp lạ kỳ. Người mập kỳ lạ trong bọn này tên là Châu Phi, đọc ngược lại thành ra Phi Trư, nhưng những người biết y đều biết y không những không phải là heo mà rất tinh ranh lão luyện. Người nào đã đánh nhau với y rồi lại càng không nghĩ y là heo bởi vì không những y xuất thủ nhanh, mà còn rất ác, Địa Triện đao pháp Mãn Địa Khai Hoa tám mươi mốt thức của y lại cũng là tuyệt kỹ hiếm thấy trong võ lâm.

Lục Tiểu Phụng biết người này chắc chắn là Châu Phi, nhưng chàng không ngờ rằng người đầu tiên đứng dậy lại là y.

Châu Phi không phải là người nhát gan sợ chết.

- Không, tôi không đi được...

Y có lý do:

- Bởi vì tôi quá mập, điều quá rõ ràng, dù tôi có dịch dung đến mấy, người ta chỉ nhìn một cái là nhận ra.

Lý do này rất chính đáng.

Thậm chí ngay cả lão Đao Bả Tử cũng không thể không thừa nhận, nhưng lão bất giác lại cảm thấy tiếc rẻ.

Địa Triện công phu của Châu Phi trong giang hồ đến nay chưa có ai bì kịp, những hạng người này lão Đao Bả Tử rất cần đến. Lão bất giác thở nhẹ một hơi, không nói gì cả.

Vì vậy người có gan đứng dậy đầu tiên sẽ đương nhiên có người thứ hai và sau đó càng lúc càng nhiều.

Lão Đao Bả Tử vẫn lạnh lùng đảo mắt nhìn, không lộ vẻ gì cả. Đợi đến người thứ mười đứng dậy thì lão bỗng nhiên thay đổi sắc mặt.

Người này tướng mạo bình phàm, có vẻ ngớ ngẩn, xem ra nhìn không được mắt lắm.

Nhưng người làm cho lão Đao Bả Tử bỗng nhiên thay đổi nét mặt dĩ nhiên không thể nào là một kẻ bình phàm.

Lão Đao Bả Tử hỏi:

- Ngươi cũng không đi sao?

Người này không lộ tí biểu tình gì trên mặt, y hững hờ nói:

- Ông nói ai không đi thì đứng lên, tôi đã đứng lên đây.

Lão Đao Bả Tử hỏi:

- Tại sao ngươi không đi?

Người này nói:

- Bởi vì chiếc áo tơi và mũi ngư thích của tôi chẳng còn thấy đâu.

Câu nói ấy vừa thốt ra, Lục Tiểu Phụng không nhịn được cũng thay đổi nét mặt.

Thật tình, chàng không ngờ rằng gã mặt mày ngơ ngác kia lại là một trong sáu vị đảo chủ thanh danh ngang hàng với Bạch Vân thành chủ năm xưa.

Người này chính là Phi Ngư đảo chủ Vu Hoàn.

Trên đảo, Bạch Vân thành chủ là kiếm khách danh chấn thiên hạ, dưới nước thì nhất định không ai bằng Vu Hoàn.

Lão Đao Bả Tử lần này phân phối nhiệm vụ ngẫu nhiên cũng cần một người thủy tính tinh thông. Chỉ nghe vang lên một tiếng, ly rượu trong tay lão bỗng nhiên vỡ ra, vỡ tan tành.

Cũng chính ngay lúc đó, một tiếng kêu thảm thiết vang lên, người ngồi bên cạnh Đỗ Thiết Tâm vừa đứng dậy đã ngã ầm xuống, cả người nằm phục xuống trên bàn, ép nát bẹp một mâm đồ ăn làm rượu đổ tứ tung Sau đó, mọi người lập tức thấy có máu tươi đang rỏ từ trong rượu ra, ướt đẫm cả khăn bàn.

Cây đũa trong tay của Đỗ Thiết Tâm đã biến thành màu đó, dĩ nhiên là do máu tươi dính vào thành ra vậy.

Vu Hoàn bỗng quay đầu hỏi:

- Ngươi giết hắn?

Đỗ Thiết Tâm thừa nhận:

- Đây là lần đầu tiên ta giết người bằng đũa.

Vu Hoàn hỏi:

- Tại sao ngươi giết hắn?

Đỗ Thiết Tâm nói:

- Bởi vì hắn biết nhiều bí mật quá, hắn còn sống, chúng ta rất có thể sẽ chết cả.

Y dùng cây đũa dính máu đưa ra gắp lấy một miếng thịt, chầm chậm nhau, không chớp mắt một tí nào.

Bối Thủ Vô Tình Đỗ Thiết Tâm vốn là tay gian ác, giết người không chớp mắt.

Vu Hoàn nhìn lom lom vào y, chầm chậm nói:

- Hắn biết nhiều bí mật, ta cũng biết như vậy, có

phải ngươi muốn giết ta phải không?

Đỗ Thiết Tâm lạnh lùng:

- Đúng vậy.

Y vẫn còn không chớp mắt lấy một lần:

- Những người không đi, đừng hòng tưởng sống sót khỏi căn nhà này.

Vu Hoàn biến hẳn sắc mặt, y còn chưa kịp mở miệng đã có người giành nói:

- Câu đó nếu là lão Đao Bả Tử nói ra ta cũng chịu nhận thua, nhưng ngươi...

Y nói chưa hết câu, bởi vì bên cạnh bỗng có chiếc đũa bay lại từ tai trái của y xuyên thấu qua tai phải.

Bà già không có răng, trong tay chỉ còn một chiếc đũa, đang thở than, lẩm bẩm một mình:

- Cầu đôi dễ đi, cầu độc mộc khó quá, xem ra ta đành phải dùng tay bốc cơm thôi.

Bà ta quả nhiên lấy tay nắm một miếng thịt sườn lên, dùng hai cái răng cửa còn lại nhai nhóc nhách nghe thật thú vị.

"Ầm" một tiếng, người bị chiếc đũa xuyên tai này qua tai kia đã ngã ầm xuống, ép vỡ tan tành một mâm ăn khác.

Những người đã đứng dậy lại có vài người muốn rón rén ngồi xuống.

Đỗ Thiết Tâm lạnh lùng nói:

- Những người đã đứng lên không được ngồi xuống.

Châu Phi không nhịn nổi lại hỏi:

- Đây là ý của ai?

Đỗ Thiết Tâm nói:

- Là ý kiến của tất cả mọi người chúng ta.

Châu Phi ngần ngừ một lát, rốt cuộc cười gượng nói:

- Thật ra ta cũng không phải không muốn đi, chỉ tiếc là ta mập quá, nếu muốn ta đi, trừ phi vo nhỏ gương mặt ta đi một chút.

Đỗ Thiết Tâm nói:

- Vo mặt hắn đi.

Gã lùn gương mặt tròn vạnh bỗng nhảy bật dậy nói lớn:

- Ta lại vo.

Đầu của gã lớn như cái đấu, thân hình thì vừa nhỏ vừa ốm.

Lúc gã đứng lên, giống như một nửa cây đũa cắm vào trái táo, trông hoạt kê không thể tả.

Nhưng Châu Phi cười không nổi, ngay cả sắc mặt cũng biến đi hoàn toàn, người đứng trước mặt y trông giống như một đứa con nít, nhưng y sợ người đó muốn chết đi được.

Nhìn nét mặt kinh hoàng của y, rồi nhìn cái đầu của người này Lục Tiểu Phụng cũng biến hẳn sắc mặt luôn.

Không lẽ người này là một người trong bọn Tây Cực Thần Quỷ, hung ác nhất là Đại Đầu Quỷ Vương Tư Không Đẩu?

Chàng không nhìn lầm, Châu Phi quả thật đã gào lên cái tên đó:

- Tư Không Đẩu, chuyện này có liên hệ gì đến ngươi, ngươi muốn gì đây?

Tư Không Đẩu nói:

- Ta muốn vo mặt ngươi.

Trong tay y cũng có một đôi đũa, y dùng sức vo mấy cái như đang vo Châu Phi trong tay, lòng bàn tay bỗng có một đám bụi phấn màu trắng trớt xuống.

Đợi đến khi y mở bàn tay ra, đôi đũa chẳng còn thấy đâu. Y đã dùng đôi bàn tay nhỏ trẻ con của y vo nát bấy đôi đũa có thể dùng để làm một thanh kiếm giết người như chơi.

Gương mặt của Châu Phi đang nhăn nhó, cả người y như bị mềm ra như bún, nằm rũ xuống ghế,

nhưng đợi đến lúc Tư Không Đẩu chồm người tới, y bỗng đập người xuống ghế, hai đầu gối chùn xuống, trong chớp mắt đã trượt qua bảy tám cái bàn. Động tác vừa nhanh vừa nhẹ nhàng không thể hình dung được.

Chỉ tiếc là những cái bàn không nối tiếp liền với nhau, Tư Không Đẩu đã nhấc người lên, mười ngón tay giương ra, nhìn đúng lúc y vừa thò đầu ra khỏi bàn lập tức chồm tới đánh xuóng.

Nào ngờ động tác của Châu Phi còn nhanh hơn, cùi chỏ bên phải của y chỏi lên, y lại thụt xuống cái bàn đối diện. Chỉ nghe "phập" một tiếng, mười ngón tay của Tư Không Đẩu đã cắm xuyên qua mặt bàn. Đợi đến lúc y rút tay ra, trên bàn đã có thêm mười cái lỗ hổng.

Châu Phi bèn nằm ì xuống dưới bàn, chẳng thèm bò ra. Tư Không Đẩu quơ bàn tay phải lên một cái,

chén đũa trên bàn toàn bộ bị rớt xuống đất, rượu thịt canh nước đổ đầy vào người một lão già mặc áo tơi đang ngồi yên lặng trầm mặc ở đó.

Tư Không Đẩu xoay ngược tay lại, đang tính đẩy tung bàn ra, bỗng nghe có người nói:

- Đợi một chút.

Một đôi đũa thò ra, đầu đũa đưa lên trời, chỉ đúng vào mạch môn của Tư Không Đẩu mà đánh tới.

May mà phản ứng của y cũng rất nhanh, y lập tức giữ cứng bàn tay lại.

Bốn lão già áo đen đang còn ngồi yên lặng bình tĩnh nới đó lạnh lùng đưa mắt nhìn y.

Tư Không Đẩu bây giờ mới thấy bọn họ, y mở toét miệng ra cườ? tiếng nói:

- Phiền bốn vị đá con heo mập đó ra khỏi bàn được không?

Lão già mặc áo đen mình dính đầy những canh và rượu lạnh lùng nói:

- Không được.

Tư Không Đẩu hỏi:

- Ông muốn bảo vệ hắn?

Lão già áo đen nói:

- Người ta không đụng vào ta, ta không đụng vào người ta.

Tư Không Đẩu hỏi:

- Ai đụng vào ngươi?

Lão già mặc áo đen nói:

- Ngươi.

Tư Không Đẩu hết cười y hỏi:

- Đụng tới ông thì sao?

Lão già mặc áo đen nói:

- Người nào đụng vào ta không phải là con người.

Tư Không Đẩu hỏi:

- Ai không phải là con người?

Lão già mặc áo đen nói:

- Ngươi.

Tư Không Đẩu nói:

- Ta vốn không phải là người, ta là quỷ.

Lão già mặc áo đen nói:

- Cũng không phải là quỷ, là súc sinh.

Lão lạnh lùng nói tiếp:

- Ta không giết người! Ta chỉ giết súc sinh, giết vài tên súc sinh không thể coi là phá giới.

Tư Không Đẩu nắm tay lại, toàn thân xương cốt kêu răng rắc, gương mặt tròn quay biến thành xanh lè.

Lão Đao Bả Tử bỗng nói:

- Người này tôi còn có chỗ xài, Ngô tiên sinh tha y một lần được chăng?

Lão già mặc áo đen trầm ngâm một hồi, rốt cuộc gật đầu nói:

- Được, tay chỉ muốn một bàn tay của hắn.

Tư Không Đẩu bật cười, cười lớn, hai bàn tay của y luyện Hắc Quỷ Trảo, mỗi bàn tay đã có tới trên chục năm khổ luyện công phu, muốn một bàn tay của y, có khác nào muốn nửa mạng sống của y.

Lão già mặc áo đen nói:

- Ta lấy bàn tay trái của ngươi.

Tư Không Đẩu nói:

- Được, ta cho ngươi.

Chữ "ngươi" vừa ra khỏi miệng, hai bàn tay của y đã tung ra, một bàn tay đã biến thành trắng như tuyết, bàn tay kia thì đen sì như than.

Y đã vận hết ba mươi năm công lực vào bàn tay, chỉ cần bị đầu ngón tay của y quạt trúng, là trên người cũng sẽ thêm mười cái lỗ? hổng.

Lão già mặc áo đen vẫn còn ngồi chễm chệ bất động, chỉ thở ra một hơi, ống tay áo dài của lão chợt bung ra như một đám mây.

Chỉ nghe "cách" một tiếng như tiếng chặt củi, tiếp theo đó là một tiếng la thảm thiết.

Người của Tư Không Đẩu đã bắn tung ra ngoài, tung vào tường rồi té phịch xuống đất không động đậy nổi, máu phun tung tóe. Mười đầu ngón tay của y đều bị bẻ gẫy.

Lão già mặc áo đen thở ra nói:

- Ta chỉ muốn một bàn tay của hắn.

Một lão già đầu bạc khác lạnh lùng nói:

- Chỉ muốn một bàn tay, không cần phải dùng đến bảy thành công lực.

Lão già mặc áo đen nói:

- Ta đã lâu ngày chưa xuất thủ, lực lượng đưa ra không còn chính xác, ta cũng hơi đánh giá hắn cao một chút.

Lão già đầu bạc nói:

- Vì vậy ngươi sai rồi, súc sinh cũng là cái mạng, ngươi vẫn phạm phải sát giới đấy thôi.

Lão già áo đen nói:

- Phải, ta đã lầm, ngã Phật từ bi.

Bốn người cùng chắp hai tay lại, miệng niệm Phật, từ từ đứng dậy đối diện với lão Đao Bả Tử:

- Chúng ta xin cáo thoái trước, quay mặt vào tường sám hối ba ngày, tạ lỗi trang chủ.

Lão Đao Bả Tử cũng đứng dậy nói:

- Đó là tự y đi tìm cái chết, tiên sinh hà tất phải trách mình?

Lão già áo đen nói:

- Trang chủ có điều gì phân phó, chúng tôi sẽ lại nghe mệnh lệnh.

Lão Đao Bả Tử phảng phất như đang thở phào một hơi:

- Mời...

Lão già mặc áo đen nói:

- Mời...

Bốn người từ từ bước ra, dáng điệu an nhàn chậm rãi, bước tới trước mặt Lục Tiểu Phụng bỗng

dừng lại:

- Lục công tử dạo này có gặp qua Khổ Qua thượng nhân?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Năm trước có gặp qua mấy lần.

Lão già đầu bạc nói:

- Thượng nhân diệu thủ nấu ăn, làm cơm chay đệ nhất thiên hạ. Khẩu phúc của Lục công tử chắc là không nhỏ.

Lục Tiểu Phụng cười nói:

- Đúng vậy.

Lão già đầu bạc nói:

- Vậy thì người của ông ta cũng còn khang kiện

như xưa?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Vâng.

Lão già đầu bạc hai tay chắp vào nhau nói:

- Ngã Phật từ bi, phù hộ kẻ thiện ơn.

Bốn người đồng thời cất tiếng niệm Phật, chầm chậm bước ra. Dáng điệu vẫn rất an tường, bình thản.

Bàn tay của Lục Tiểu Phụng thì đã lạnh ngắt.

Chàng rốt cuộc đã nghĩ ra được lai lịch của bốn người này. Xem thần thái cung kính của lão Đao Bả Tử đối với họ, xem một cái phất tay như mây trôi kia, xem lộ số nhà Phật của bọn họ, chàng mới sực nghĩ ra.

Lúc nãy chàng còn chưa nghĩ ra, bởi vì bọn họ đã để tóc đầy đầu, đổi hết tăng y, dĩ nhiên chàng không nghĩ tới họ là những kẻ xuất gia, lại càng không nghĩ tới họ lại chính là Ngũ La Hán trong chùa Thiếu Lâm.

Ngũ La Hán vốn là năm anh em ruột, đồng thời cắt tóc đi tu, hiện tại chỉ còn lại bốn người, bởi vì đại ca là Vô Long La Hán đã chết.

Bọn họ lúc còn trẻ tuổi đã từng tung hoành chốn giang hồ, giết người vô số, người ta kêu là "Long, Hổ, Sư, Tượng, Báo" Ngũ Du Thú, đôi bàn tay của họ dần nhuốm đầy máu tanh.

Nhưng "buông đao đồ tể là thành Phật", Ngũ Du Thú nổi danh hung ác từ đó biến thành Ngũ La Hán chùa Thiếu Lâm: Vô Long, Vô Hổ, Vô Sư, Vô Tượng, Vô Báo chỉ có một tấm lòng hướng Phật.

Vô Long có thân phận hộ pháp trưởng lão nhưng không biết vì lý do gì một đêm bỗng say khước đạp đổ bệ thờ, cơ hồ muốn đánh tan Tàng Kinh Các, trọng địa của chùa Thiếu Lâm thành đất bằng.

Phương trượng Chưởng môn nổi trận lôi đình, ngoại trừ phạt bọn họ quay mặt vào tường mười năm. Vô Long bị đánh bại, ông hận và chết. Tình như thủ túc, anh em bốn La Hán còn lại Phật tâm biến thành phẫn hận, chấp nhận tội phản nghịch, đi tìm Chưởng môn ám sát.

Trong giang hồ người ta chỉ biết lần đó bọn họ dầu không giết được Chưởng môn nhưng không ai biết bọn họ sau đó đi về đâu, lại càng không biết Vô Long đã tẩy tâm cách diện quy y Phật pháp tại sao bỗng say sưa như vậy.

Chuyện này đã trở thành một trong những nghi

án của võ lâm, cũng như không một ai biết tại sao Thạch Hạc lại bị trục xuất khỏi Võ Đang.

Nhưng bây giờ, Lục Tiểu Phụng đã biết, Vô Long say sưa chắc là có liên hệ đến chuyện muốn ăn cơm chay thiên hạ vô song của Khổ Qua hòa thượng, lại khéo không khỏi phải uống vài ly rượu.

Bọn họ lúc nãy hỏi đi hỏi lại tình hình sức khỏe của Khổ Qua hòa thượng, chắc là họ hy vọng lão vẫn còn sống đó, bọn họ mới có cơ hội tự tay báo thù.

Lúc nãy, Vô Báo vừa xuất thủ là làm tan xương nát thịt, có thể thấy trong bụng lão cừu hận oán độc đã tích tụ quá sâu.

Bọn họ hận nhất còn chưa phải là Khổ Qua, mà là chùa Thiếu Lâm, cũng như Thạch Hạc hận Võ Đang, Cao Đào hận Phụng Vĩ Bang vậy.

Ba Sơn khoáng chất phong phú, không những

vậy còn nghe nói có cát vàng, dĩ nhiên là Cố Phi Vân đang tính đoạt sản nghiệp, đạo quan của họ Cố từ đường đệ của y là Tiểu Cố đạo nhân.

Hải Kỳ Khoát đã xuất thân trên biển cả, dĩ nhiên là muốn định bá nghiệp trên Trường Giang của Thủy Thượng Phi.

Đỗ Thiết Tâm và Cái bang thù sâu như biển. Lão già mặt bé râu dài rất có thể là Bách Thắng Đao Vương Quan Thiên Vũ năm xưa đã từng tranh giành Chưởng môn Nhạn Đăng với Cao Hành Không.

Lão Đao Bả Tử hành động lần này là đem hết oan gia đối đầu của bọn họ vào một nơi dẹp sạch, bọn họ dĩ nhiên sẽ đem toàn lực ra mà làm.

Nhưng những người này, đại đa số đều có thân phận của một tông sư, bình thời rất khó mà tụ lại với nhau, môn phái bọn họ cũng cách nhau rất xa, làm

sao mà có thể đánh tan bọn họ cùng một lúc?

Lão Đao Bả Tử đang giải thích:

- Ngày mười hai tháng tư là ngày kỵ của cố Chưởng môn phái Võ Đang Mai chân nhân, cũng là ngày khánh điển mười năm Thạch Nhạn tiếp ngôi Chưởng môn, Nghe nói ông ta còn muốn vào ngày đó sẽ lập người đệ tử kế thừa chưởng đạo thống...

Lão cười nhạt nói tiếp:

- Đến ngày đó, dĩ nhiên núi Võ Đang sẽ có đủ các tay đầu não tụ họp vô cùng náo nhiệt, Thiết Kiên và bọn Vương Thập Đại cũng nhất định đến làm tân khách trong buổi hội.

- Có phải chúng ta đã quyết định động thủ trong ngày hôm đó?

Câu hỏi ấy Lục Tiểu Phụng cũng đang muốn hỏi

ra, nhưng Đỗ Thiết Tâm đã giành hỏi trước.

Lão Đao Bả Tử gật đầu nói:

- Vì về chúng ta nhất định phải đến cho kịp núi Võ Đang trước ngày mười hai tháng tư. Có điều, nếu cả bọn cùng hành động một lượt, không cần phải ra khỏi khu vực vùng núi này, đã nhất định làm chấn động thiên hạ lên rồi. Lần này hành động tuyệt đối phải bí mật, nhất định không thể làm chuyện đả thảo kinh xà được. Vì vậy, chúng ta không những phải chia nhau ra từng tốp, mà mỗi người còn phải cải trang, dịch dung mới được.

Những chuyện đó, lão Đao Bả Tử đã có kế hoạch cực kỳ chu mật đâu vào đó.

Quản Gia Bà nói:

- Những chi tiết hành động đã có tôi an bày giùm cho các vị, hoàn toàn không cần các vị phải khổ

tâm lo nghĩ.

Lão Đao Bả Tử nói:

- Ta có thể bảo đảm, người phụ trách chuyện dịch dung cải trang các vị tuyệt đối là tay hảo thủ thiên hạ vô song, tuy không thể thoát thai hoán cốt cho các vị, đổi thành một người khác, nhưng tuyệ? đối có thể làm người khác nhìn không ra chân chính diện mục của các vị.

Hiện tại, vấn đề duy nhất là làm sao chúng ta đem binh khí lên được núi?

Không ai có thể đem binh khí lên núi Võ Đang, bao nhiêu loại binh khí đều phải để lại chỗ phiến đá Giải Kiếm bên cạnh hồ Giải Kiếm.

Lão Đao Bả Tử nói:

- Nhưng ta có thể bảo đảm, trước khi xuất thủ

trong ngày đó, mỗi người đều sẽ đến chỗ "tuyết ẩn" ấy lấy lại binh khí tùy thân của mình.

Lâu lão thái thái vừa gặm xong khúc xương gà, bèn nghểnh đầu hỏi:

- "Tuyết ẩn" là chỗ nào?

Lão Đao Bả Tử cười nói:

- Tuyết ẩn là chỗ giấu đồ, cũng chính là nhà vệ sinh.

Lâu lão thái thái lại hỏi:

- Rõ ràng là nhà vệ sinh, tại sao lại gọi là tuyết ẩn?

Lão Đao Bả Tử nói:

- Đấy là danh từ của người tu hành, lai lịch của

nó có hai lối nói. Tuyết là Tuyến Mạn sơn, là Minh Giác thiền sư, Ân là Linh Ân tự ở Hàng Châu, bởi vì Tuyết Mạn ở Linh Ân tự làm chuyện rửa cầu, vì vậy chùa chiền dùng chữ Tuyết Ân để chỉ chỗ đó.

Bởi vì thần tăng Tuyết Phong Nghĩa Tồn ở Phúc Châu, lúc đang nửa nhỏ đã ngộ đạo, vì vậy mà có tên đó.

Lâu lão thái thái còn đang tính hỏi nữa. Quản Gia Bà đã đem lại thêm một mâm thịt gà quay để bà ta bỏ vào mồm, hết còn nói năng gì nữa.

Phải làm sao mới bịt được miệng những người kia? Những điều bí mật họ đã biết không phải là đã quá nhiều sao?

Gương mặt của những người này không còn tí máu nào, bởi vì chính bọn họ cũng biết, muốn xử lý chuyện này thông thường chỉ có một cách duy nhất.

Chỉ có người chết mới không tiết lộ bí mật.

Muốn tìm cái sống trong cái chết, thông thường chỉ có một cách: ngươi muốn giết ta để bịt miệng, ta phải giết ngươi trước.

Vu Hoàn bỗng nhảy lên, như một con cá đang búng ra khỏi mặt nước.

Mũi Ngư thích của y có năm cặp, Diệp Linh chỉ chôm có bốn cặp, còn thừa một cặp y giấu trong ống tay áo. Hiện tại đã biến thành hai cú sét đánh tới lão Đao Bả Tử.

Bàn tay của lão Đao Bả Tử vẫn bất động, nhưng Thạch Hạc, sau lưng y đã cử động, thanh trường kiếm trong cây vỏ Thất Tinh đã biến thành một làn sáng bạc.

Làn sáng bạc nghinh lại sấm sét. Tinh tinh hai tiếng vang lên, sấm sét đã bị gãy ngang, hai cây

cương thích rớt từ trên không xuống, làn sáng bạc cũng đã biến mất, lưỡi kiếm đã đâm sâu vào ngực của Vu Hoàn.

Y nhìn vào hai khúc Phi ngư thích bị gãy, rồi lại nhìn lưỡi kiếm đâm sâu vào trước ngực, sau đó mới ngẩng đầu lên nhìn cái người không có mặt này, làm như còn chưa tin đó là sự thật.

Thạch Hạc cũng lạnh lùng nhìn y, bỗng hỏi:

- Nhát kiếm này của ta so với Thiên Ngoại Phi Tiên của Diệp Cô Thành như thế nào?

Vu Hoàn cắn chặt răng, không nói tiếng nào, khóe miệng đang méo mó đi của y bỗng lộ ra một nụ cười, hình như đang nói:

- Diệp Cô Thành đã chết rồi, dù ngươi có hơn y thì đã sao?

Thạch Hạc hiểu được cái ý của y, bàn tay cầm kiếm bỗng xoay lại, lưỡi kiếm cũng chuyển động theo.

Gương mặt của Vu Hoàn lập tức nhăn nhó lại, y bỗng gầm lên một tiếng, chồm người lên, máu tươi vọt ra ngoài, lưỡi kiếm đã xuyên qua ngực y.

Lục Tiểu Phụng không nỡ nhìn thế, chàng đứng dậy, còn có một số vẫn chưa bị thanh toán, chàng không thể ngồi đó nhìn từng người chết trước mắt mình.

Chàng len lén đứng dậy, len lén bước ra ngoài.

Sương mù vừa ẩm vừa lạnh, chàng hít vào một lượt thật sâu, đem hết cái lạnh của sương mù vào trong lồng ngực, chàng phải cần bình tĩnh sáng suốt.

- Ngươi không thích giết người?

Đó là giọng của lão Đao Bả Tử, lão Đao Bả Tử

cũng theo chàng ra ngoài, cũng đang hít vào cái hơi lạnh và ẩm ướt của sương mù.

Lục Tiểu Phụng hững hờ nói:

- Tôi thích uống rượu, nhưng nhìn người khác uống rượu lại là một chuyện khác.

Chàng không quay đầu lại nhìn lão Đao Bả Tử, nhưng chàng nghe giọng của lão Đao Bả Tử đang đượm một nụ cười, hiển nhiên là rất mãn ý với câu trả lời của chàng.

Lão Đao Bả Tử đang nói:

- Ta cũng không thích nhìn, bất kể chuyện gì, tự mình làm dù gì cũng có tí hứng thú hơn.

Lục Tiểu Phụng trầm ngâm một hồi, chàng bỗng cười một tiếng:

- Có những chuyện ông lại hình như không muốn tự mình làm.

Lão Đao Bả Tử nói:

- Sao?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Ông biết Diệp Linh trộm của Vu Hoàn chiếc áo mưa và mũi ngư thích. Ông càng biết cô ta đi làm gì, nhưng ông lại không cản trở gì cả.

Lão Đao Bả Tử thừa nhận:

- Ta không làm vậy thật.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Ông không cho tôi đi cứu Diệp Tuyết, mình ông cũng không đi, tại sao ông để cô ta đi?

Lão Đao Bả Tử nói:

- Bởi vì ta biết Diệp Lăng Phong nhất định sẽ không hại nó.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Ông chắc chắn vậy không?

Lão Đao Bả Tử gật gật đầu, giọng nói của lão bỗng trở thành ấm ớ:

- Bởi vì nói mới mới là con gái ruột của Diệp Lăng Phong.

Lục Tiểu Phụng lại hít vào một hơi thật sâu, làm như không nghe ra trong giọng nói của lão đang đầy vẻ thống khổ và thù hận:

- Còn có một chuyện nữa, hình như ông cũng không tính tự mình đi động thủ.

Lão Đao Bả Tử đang chờ chàng nói tiếp:

- Có phải ông muốn Thạch Hạc đi đối phó với Thạch Nhạn, còn anh em Hổ Báo đi đối phó với Thiết Kiên chùa Thiếu Lâm?

Lão Đao Bả Tử nói:

- Đó là thù hận riêng của bọn họ, bọn họ vốn là muốn tự mình đi giải quyết.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Đỗ Thiết Tâm đối với được với Vương Thập Đại?

Lão Đao Bả Tử nói:

- Mấy năm nay, võ công của y có phần tiến triển, huống gì có có Lâu lão thái thái làm hậu thuẫn cho y.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Tiểu Cố đạo nhân chắc là không phải đối thủ của Biểu Ca. Thủy Thượng Phi và Hải Kỳ Khoát ông xem ai thắng ai?

Lão Đao Bả Tử nói:

- Trường Giang là một địa bàn trù phú, Thủy Thượng Phi cũng phì nộn muốn đi không nổi, bất kể là trên cạn hay dưới nước, ta đều đảm bảo được mười phần ăn một phần, Hải Kỳ Khoát sẽ thắng.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Nhưng Quan Thiên Vũ từng bại trận dưới tay Cao Hành Không ba lần rồi.

Lão Đao Bả Tử nói:

- Hai lần đều có kẻ núp trong bóng tối giúp Cao

Hành Không.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Người đó là ai?

Lão Đao Bả Tử cười nhạt nói:

- Cao Hành Không tung hoành Trường Giang, ngày kỵ của Chưởng môn Võ Đang, mắc mớ gì đến y? Tại sao y lại bằng lòng tham dự? Không lẽ đệ tử phái Võ Đang ở trong bóng tối giúp cho y?

Môn hộ phái Nhạn Đăng có sự tranh giành, tại sao đệ tử phái Võ Đang lại muốn can thiệp vào?

Lục Tiểu Phụng không hề muốn hỏi nhiều quá, chàng nói:

- Vậy thì còn thừa lại chỉ có Ưng Nhãn Lão Thất, dù Quản Gia Bà có đối phó y không nổi, có thêm Hoa

Khôi nữa cũng dư sức.

Lão Đao Bả Tử nói:

- Hoa Khôi còn có nhiệm vụ khác, Cao Đào cũng không cần đến y giúp đỡ.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Vì vậy, bảy người chủ yếu đều đã có người đối phó, không những vậy, còn chắc tới chín phần mười rồi.

Lão Đao Bả Tử nói:

- Mười phần mười.

Lục Tiểu Phụng cười cười nói:

- Vậy thì ông chuẩn bị cho tôi làm gì? Đi đối phó với mấy tên rót nước, quét trà?

Lão Đao Bả Tử nói:

- Chuyện ta cần ngươi làm mới là mấu chốt thành bại của kế hoạch lần này.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Chuyện gì?

Lão Đao Bả Tử cũng cười cười nói:

- Hiện tại ngươi biết cũng quá nhiều rồi đấy, chuyện khác đợi đến tối ngày mười hai tháng tư ta sẽ nói cho ngươi nghe.

Lão vỗ vỗ vào vai Lục Tiểu Phụng:

- Vì vậy, tối nay ngươi cứ việc nhẹ nhàng thoải mái, thậm chí còn có thể say một trận túy lúy, bởi vì ngày mai ngươi có thể nghỉ ngơi được nguyên ngày.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Tôi phải chờ đến hai ngày nữa mới xuống núi?

Lão Đao Bả Tử nói:

- Ngươi là nhóm cuối cùng xuống núi.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Nhóm của tôi có những ai?

Lão Đao Bả Tử nói:

- Quản Gia Bà, Lâu lão thái thái, Biểu Ca, Câu Tử và Liễu Thanh Thanh.

Lão lại cười nói:

- Chuyện vui nhộn đại khái là phải đợi tới cuố? màn mới xảy ra. Dĩ nhiên các ngươi phải để lại màn cuối.

Lục Tiểu Phụng hững hờ nói:

- Huống gì có bọn họ theo tôi, ít nhất tôi sẽ không bị chết về tay người ta giữa đường.

Lão Đao Bả Tử cười càng khoan khoái, lão nói:

- Ngươi yên tâm, dù ngươi có gặp Tây Môn Xuy Tuyết giữa đường, y cũng nhất định nhận không ra ngươi được.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Bởi vì người dịch dung cho tôi là tay diệu thủ thiên hạ vô song.

Lão Đao Bả Tử cười nói:

- Nếu một người cải trang cho mình thành một con chó được, ngươi còn có chuyện gì đáng lo nữa?

Lão ta đang nói đến Khuyển Lang quân.

Nhiệm vụ của Khuyển Lang Quân là cải biến dung mạo của mọi người để cho người khác không thể nào nhận ra được bọn họ.

Nhiệm vụ hoàn thành rồi thì sao?

"Tôi chỉ bất quá muốn ông đem tôi theo ông".

Lục Tiểu Phụng rốt cuộc đã hiểu y của y, dĩ nhiên y đã thấy mình đang ở trong vị trí nguy hiểm thế nào.

Lão Đao Bả Tử ngẩng mặt lên trời, thở ra một hơi thật dài, giây phút canh tác đã qua rồi, hiện tại là lúc chờ gặt hái, lão phảng phất thấy được cây trái đang mọc từ từ.

Từng trái, từng trái tròn chắc, là từng cái từng cái đầu lâu.

Lục Tiểu Phụng bỗng quay mặt lại nhìn lão nói:

- Còn ông? Bao nhiêu chuyện đều có người làm cả, còn ông? Ông tính sẽ làm gì?

Lão Đao Bả Tử nói:

- Ta là chủ nợ, ta đang tính đợi các ngươi đi đòi nợ về cho ta.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Võ Đang thiếu nợ của Thạch Hạc, Thiếu Lâm thiếu nợ anh em Hổ Báo, còn ai thiếu nợ ông?

Lão Đao Bả Tử nói:

- Mọi người đều nợ ta cả.

Lão lại vỗ vỗ vào vai của Lục Tiểu Phụng mỉm cười rồi nói:

- Không phải ngươi cũng nợ ta chút ít gì sao?

Lục Tiểu Phụng cũng thở ra một hơi thật dài, nhưng trong đám sương mù vừa ẩm vừa lạnh đó, hình như vẫn còn trong buồng ngực của chàng.

Chàng biết, bất cứ ai thiếu nợ của lão Đao Bả Tử rồi, sớm muộn gì cũng phải trả lại vốn lẫn lời.

Chàng chỉ sợ mình trả lại không nổi.

* * * * *

Khuyển Lang Quân nằm trên giường, mở mắt trừng trừng nhìn trần nhà. Thật tình y muốn ngủ một giấc, y đã nhắm mắt lại thử ngủ mấy lần nhưng cứ không ngủ được.

Chồn thỏ chết, chó săn làm thịt.

Hiện tại y đã cảm thấy mình đang nằm trong

chảo, nước trong chảo sắp sôi đến nới, làm sao y ngủ cho nổi.

Đêm khuya thanh vắng, ngoài song cửa bỗng nghe cách một tiếng, một người lướt vào song cửa một một làn gió, người đó là Lục Tiểu Phụng.

Khuyển Lang Quân còn chưa kịp lên tiếng, Lục Tiểu Phụng đã bịt miệng y.

- Căn nhà này chỉ có một mình ngươi?

Chỉ có một mình y, không ai chịu ở trong nhà nơi mà treo đầy da chó và da người, không ai chịu nổi mùi luộc da trong nồi bốc ra.

Dịch dung thuật không phải là chuyện dễ dàng thong thả như người ta tưởng tượng, muốn làm một tấm mặt nạ da người hoàn hảo không có chỗ nào hư hỏng, không những phải cầm một bàn tay tinh xảo ổn định mà chỉ cần một tấm lòng nhẫn nại.

Lục Tiểu Phụng đang bị mùi da luộc bốc lên làm cho chau tít cả lông mày.

Chàng nhịn không nổi, hỏi y:

- Ngươi đang nấu món gì đó?

Khuyển Lang Quân đáp:

- Nấu keo bằng da bò, mặt nạ da người phải dùng keo bằng da bò dán lại mới khỏi bị rớt ra.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Mặt nạ da người? Ngươi dùng da người thật làm mặt nạ sao?

Khuyển Lang Quân nói:

- Phải dùng da người làm mặt nạ đeo lên mặt mới hoàn toàn thay đổi được khuôn mặt của một người,

không những vậy, một chiếc mặt nạ cần phải chiếu theo mặt người để làm cho đúng.

Y bỗng quay qua Lục Tiểu Phụng cười một tiếng rồi nói:

- Ta cũng chiếu gương mặt của ngươi làm một cái.

Lục Tiểu Phụng nhăn mặt hỏi:

- Cũng bằng da người?

Khuyển Lang Quân nói:

- Da người một trăm phần trăm.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Ngươi làm tổng cộng được bao nhiêu cái rồi?

Khuyển Lang quân nói:

- Ba mươi mốt cái.

Y lại nói bổ sung:

- Trừ lão Đao Bả Tử ra, mỗi người đều có một cái mặt nạ.

Lão Đao Bả Tử tại sao lại không cần phải cải trang dịch dung? Không lẽ lão ta đến Võ Đang rồi còn đeo được cái nón bằng lá trúc đó sao?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Những người này lúc dịch dung cải trang rồi, gương mặt có để lại ký hiệu gì đặc biệt không?

Khuyển Lang Quân nói:

- Không có một điểm nào cả.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Nếu mọi người không nhận ra nhau, không phải là sẽ không khỏi giết lầm người sao?

Khuyển Lang Quân nói:

- Nhất định sẽ không có chuyện đó.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Tại sao?

Khuyển Lang Quân nói:

- Bởi vì mỗi nhóm người xuống núi, nhiệm vụ đều không giống nhau, có nhóm chuyên đối phó với đạo sĩ phái Võ Đang, có nhóm chuyên đối phó với hòa thượng Thiếu Lâm, chỉ cần người trong nhóm nhớ rõ người trong bọn vẻ mặt ra sao thì sẽ không giết lầm người của mình.

Lục Tiểu Phụng trầm ngâm một hồi, bỗng hạ

giọng xuống nói:

- Ngươi có thể làm một ký hiệu đặc biệt nào đó trên mỗi chiếc mặt nạ được không? Ví dụ như là một cái mụn, hoặc là một cái mụt ruồi.

Khuyển Lang Quân nhìn chàng, ánh mắt lộ một vẻ biểu tình rất kỳ quái, một hồi thật lâu mới hỏi nho nhỏ:

- Ngươi có chắc đem ta theo một lượt với ngươi được không?

- Ta chắc chắn được.

Khuyển Lang Quân thở phào một hơi nói:

- Ngươi hứa với ta, dĩ nhiên ta cũng hứa với ngươi.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Ngươi tính làm thế nào?

Khuyển Lang Quân nháy mắt nói:

- Hiện tại ta còn chưa nghĩ ra, đợi lúc chúng ta đi với nhau rồi ta sẽ nói cho ngươi nghe.

Nơi đây, mọi người ai cũng giống như lão Đao Bả Tử, trừ chính mình ra không hề tín nhiệm được ai.

Có lúc, ngay cả chính họ, thậm chí họ còn không tín nhiệm được.

Khuyển Lang Quân bỗng hỏi tiếp:

- Có phải Hoa quả phụ cũng đi cùng một nhóm với ngươi?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Đại khái chắc vậy.

Khuyển Lang Quân hỏi:

- Ngươi muốn bà ta biến thành một dạng ra sao? Vừa già vừa xấu hay là trẻ tuổi xinh đẹp?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Càng già càng tốt, càng xấu càng hay.

Khuyển Lang Quân hỏi:

- Tại sao?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Bởi vì không ai sẽ tin được rằng Lục Tiểu Phụng sẽ đi chung với một người đàn bà vừa già vừa xấu, vì vậy không ai sẽ tin được ta là Lục Tiểu Phụng.

Khuyển Lang Quân nói:

- Vì vậy, bà ta càng già càng xấu, ngươi sẽ càng

an toàn. Không những người khác nhận không ra ngươi, chính ngươi cũng sẽ không động lòng.

Ynháy mắt cười nói:

- Mấy ngày này ngươi cũng phải bảo trì thể lực, nếu đi chung với một bà quả phụ trẻ đẹp, muốn bảo trì thể lực sẽ không dễ dàng tí nào.

Lục Tiểu Phụng nhìn y, lạnh lùng nói:

- Ngươi có biết cái tật ngươi nằm chỗ nào không?

Khuyển Lang Quân lắc lắc đầu.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Cái tật của ngươi là cái mồm lắm chuyện đó.

Khuyển Lang Quân cười giả lả nói:

- Chỉ cần ngươi đem ta theo, ta đảm bảo sẽ không nói một tiếng trên đường, từ đầu cho đến cuối.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Dù ngươi có muốn nói, ta cũng có cách sẽ cho ngươi nói không nổi.

Khuyển Lang Quân không nhịn nổi hỏi:

- Ngươi có cách gì?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Ta là một ông quan cáo lão về hưu, không những đem về mấy tay tùy tòng đi đường mà còn đem theo một con chó.

Chàng mỉm cười nói tiếp:

- Ngươi là con chó đó, chó ắt hẳn nói không

được tiếng người phải không?

Khuyển Lang Quân trừng mắt nhìn chẳng nửa ngày, rốt cuộc cười khổ nói:

- Đúng vậy, ta chính là con chó đó, chỉ cần ngươi phải đừng quên con chó đó chỉ ăn được thịt, không gặm được xương.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Nhưng ngươi cũng đừng quên, chó nào không nghe lời, không những phải gặm xương, có lúc còn phải ăn cứt nữa.

Chàng cười lớn bước ra khỏi phòng, rồi bỗng quay đầu nói:

- Diệp Tuyết và Diệp Linh đáng lý ra sẽ đi trong nhóm nào?

Khuyển Lang Quân nói:

- Ta cũng không biết, lão Đao Bả Tử đưa cái danh sách cho ta, không có tên của chị em bọn họ.

* * * * *

Đêm càng khuya.

Lục Tiểu Phụng ngồi xuống trong sương mù, trong lòng chàng đang xâu xé:

- Hiện tại mình đến vũng lầy tìm chị em họ? Hay đi uống say một trận?

Chàng chọn đi say một trận.

Dù không đi tìm bọn họ, chàng cũng không nhất định phải cần say, nhưng chàng say khướt, say mềm ra.

Tại sao chàng muốn say?

Không lẽ trong lòng chàng có gì khổ ải không nói được với người khác?

* * * * *

Mồng ba tháng tư, buổi chiều, trời có nhiều sương mù.

Lúc Lục Tiểu Phụng tỉnh lại, chàng cảm thấy đầu mình như muốn bị nứt làm đôi, miệng đắng nghét, không những vậy, tâm tình còn rất yếu, như người vừa mới bệnh dậy.

Chàng tỉnh lại một hồi lâu mới mở mắt ra, vừa mở mắt ra đã cơ hồ muốn nhảy dựng lên.

Lâu lão thái thái tại sao lại ngồi bên đầu giường của chàng? Không nhìn vậy còn đang nhìn chàng lom lom.

Chàng dụi mắt một hồi mới ra lão thái bà đang ngồi ăn đậu phụng đầu giường của mình không phải là Lâu lão thái thái nhưng nhất định tuổi tác không kém gì Lâu lão thái thái bao nhiêu.

- Bà là ai?

Chàng nhịn không nổi mở miệng hỏi, bà già này trả lời còn làm cho giật nảy cả người lên:

- Tôi là bà vợ của ông đây.

Bà già mở cái miệng khô khan ra cười nhạt nói:

- Tôi lấy ông đã được năm chục năm nay, hiện tại ông không có muốn không nhận tôi cũng không được.

Lục Tiểu Phụng nhìn bà ta kinh ngạc hồi, bỗng cười lớn lên, cười lăn bò càng trên giường.

Bà già này chính là Liễu Thanh Thanh, chàng còn nhận ra được giọng nói của bà ta.

- Sao bà biến ra hình dạng thế này?

- Bởi vậy cái tên Vương bát đản đó gặp phải quỷ sống, tôi muốn trẻ thêm một chút, hắn nhất định không chịu.

Liễu Thanh Thanh dùng sức cắn hạt đậu một cái, hằn học nói:

- Hiện tại tôi biến thành ra như thế này, chắc là anh cao hứng lắm phải không?

Lục Tiểu Phụng cố ý nháy mắt một cái hỏi:

- Tại sao tôi lại cao hứng?

Liễu Thanh Thanh nói:

- Bởi vì anh vốn đang hy vọng tôi càng già càng tốt, càng xấu càng hay. Bởi vì anh vốn đang trốn tránh tôi, làm như tôi sẽ ăn tươi nuốt sống anh sao đó.

Lục Tiểu Phụng vẫn còn đang làm bộ không hiểu:

- Tại sao tôi trốn tránh gì bà?

Liễu Thanh Thanh nói:

- Nếu anh không trốn tránh tôi, tại sao mỗi ngày đi uống cho thành như người chết vậy?

Bà ta cười nhạt nói tiếp:

- Thật ra ta cũng biết anh không dám đụng vào tôi, nhưng tôi có chỗ hơi kỳ quái. Mỗi tối, anh đi ngủ chung với một bà già như tôi thế này, anh làm sao chịu nổi?

Lục Tiểu Phụng ngồi thẳng người dậy nói:

- Tại sao mỗi tối tôi phải ngủ chung với bà?

Liễu Thanh Thanh nói:

- Bởi vì anh là ông quan cáo lão về hưu, tôi là vợ của anh, không những vậy còn là bình giấm chua nổi danh.

Lục Tiểu Phụng nói không ra lời.

Liễu Thanh Thanh nói:

- Tôi còn có một cái tin hay cho anh biết, con của chúng ta vẫn còn theo bên cạnh chúng ta đó.

Lục Tiểu Phụng giật nảy mình lên:

- Con của chúng ta là ai?

Liễu Thanh Thanh nói:

- Chính là Biểu Ca.

Lục Tiểu Phụng bỗng ngã ầm ra, người chàng thẳng đơ ngã ầm xuống giường, không động đậy tí nào.

Liễu Thanh Thanh cười lớn, bà ta bỗng chồm lên người chàng cười ngặt nghẽo nói:

- Người tôi tuy già, tim tôi không già, tôi vẫn mỗi ngày muốn chuyện đó, anh giả chết không được đâu.

Lục Tiểu Phụng cười khổ nói:

- Tôi nhất định không giả chết đâu, nhưng nếu bà muốn làm chuyện đó với một bà già như bà mỗi ngày, tôi sẽ chết thật đấy.

Liễu Thanh Thanh nói:

- Anh có thể nhắm mắt lại mà tưởng tượng tôi

lúc trước ra sao.

Bà ta cười muốn thở không ra hơi:

- Huống gì, bọn đàn ông các anh không phải thường thường hay nói rằng, chỉ cần nhắm mắt lại là đàn bà trong thiên hạ ai cũng như ai sao?

Hiện tại Lục Tiểu Phụng đã hiểu cái ý nghĩa của câu "bụng làm dạ chịu".

Cái huyệt đó chàng vốn tự mình muốn đào, hiện tại đâm đầu vào đó lại là chính mình thôi.

Lúc Khuyển Lang Quân đến, Liễu Thanh Thanh còn đang thở hào hển.

Nhìn mặt lão bà rụng hết răng đang nằm sóng soài một bên chàng trai tráng, thở hào hển như một thiếu nữ, nếu có người nào mà còn nhịn được không bật cười lên, người đó bản lãnh quả thật không tầm

thường tí nào.

Khuyển Lang Quân bản lãnh quả nhiên không tầm thường.

Y không cười, còn làm như không thấy gì cả, nhưng đợi đến lúc Lục Tiểu Phụng đứng dậy rồi, y bỗng nháy mắt với Lục Tiểu Phụng một cái, làm như đang hỏi:

- Thế nào?

Lục Tiểu Phụng hận không thể móc cặp mắt của y ra, đem cho Liễu Thanh Thanh làm đậu phụng ăn.

May mà chàng còn chưa động thủ, bên ngoài đã có một lão thái bà còn già hơn cả Liễu Thanh Thanh và Lâu lão thái thái cộng lại thò đầu vào, cười giả lả nói:

- Lão gia và thái thái nên mau mau chuẩn bị, trời

sáng chúng ta sẽ khởi hành ngay.

Người này lẽ dĩ nhiên là Quản Gia Bà.

Còn ai có thể ngờ được, Cao đường chủ trong ba đường của Phụng Vĩ Bang, anh hùng một thời lại biến thành một dạng thế này?

Lục Tiểu Phụng lại thấy mình khoan khoái hẳn lên, chàng bỗng lên tiếng nói:

- Thằng con bảo bối của ta đâu? Mau kêu nó vào đây thỉnh an lão phu.

Biểu Ca xem ra hình như trẻ đi được hai chục tuổi, đang rầu rĩ mặt mày bước vào.

Lục Tiểu Phụng nghinh mặt lên nói:

- Làm phụ mẫu của dân, gia quy cũng phải nghiêm cẩn, dù là đang đi đường cũng không được

đại khái, vì vậy, từ rày về sau, mỗi ngày ngươi phải lại cúi đầu thỉnh an, thăm hỏi, ngươi có biết chưa?

Biểu Ca chỉ còn nước gật đầu.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Đã biết rồi còn không mau mau cúi đầu quỳ lạy đi.

Nhìn Biểu Ca đang quỳ xuống đó thật, Lục Tiểu Phụng tâm tình cũng khoan khoái, bất kể ra sau, làm cha cũng thoải mái hơn làm con rất nhiều.

Trên đường dĩ nhhiên chàng sẽ không tịch mịch tí nào, trừ bà vợ ra, chàng còn có một người con, một lão quản gia, một mụ Quản Gia Bà, thậm chí, chàng còn có một con chó.

- Không được đem con chó này theo.

Lưỡi câu trên cánh tay gãy của Hải Kỳ Khoát chặt xuống, cổ tay trơ trụi không được che lại, lộ vẻ vụng về và hoạt kê rất rõ rệt.

Nhưng biểu tình của lão rất nghiêm trang, thái độ rất cương quyết:

- Chúng ta nhất định không thể đem hắn theo.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Đây cũng là mệnh lệnh của lão Đao Bả Tử?

Hải Kỳ Khoát nói:

- Dĩ nhiên là vậy.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Có phải ngươi chuẩn bị giết y?

Hải Kỳ Khoát nói:

- Đúng vậy.

Hiện tại nhiệm vụ của Khuyển Lang Quân đã chấm dứt, bọn họ còn phải cố kỵ gì với y.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Ai sẽ động thủ?

Hải Kỳ Khoát nói:

- Ta.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Ngươi không dùng lưỡi câu cũng giết người được không?

Hải Kỳ Khoát:

- Tuỳ lúc nào cũng được.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Được, vậy thì hiện tại ngươi cứ lại đây giết ta trước đi.

Hải Kỳ Khoát biến hẳn sắc mặt:

- Ngươi nói vậy là có ý gì?

Lục Tiểu Phụng hững hờ nói:

- Cái ý của ta rất đơn giản, y đi, ta đi, y chết, ta chết.

Dĩ nhiên chàng không chết được.

Hải Kỳ Khoát nhìn nhìn Biểu Ca, Biểu Ca nhìn nhìn Quản Gia Bà, Quản Gia Bà nhìn nhìn Liễu Thanh Thanh.

Liễu Thanh Thanh nhìn nhìn Khuyển Lang

Quân, bà ta bỗng hỏi:

- Ngươi là chó đựợc? Hay là chó cái?

Khuyển Lang Quân nói:

- Chó đực.

Liễu Thanh Thanh hỏi:

- Có mấy con chó hay thích nằm bên cạnh giường của chủ nhân, còn ngươi thì sao?

Khuyển Lang Quân nói:

- Tôi thích ngủ ngoài cửa, không những vậy, đã ngủ là ngủ như chó chết vậy, chẳng nghe gì cả.

Liễu Thanh Thanh cười nói:

- Chỉ cần không phải chó cái, tùy tiện anh đem bao nhiêu con đi đều không phản đối.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Có ai phản đối nữa không?

Hải Kỳ Khoát thở ra nói:

- Không.

Quản Gia Bà lập tức nói:

- Một nửa người cũng không.

Lục Tiểu Phụng ngó qua Biểu Ca hỏi:

- Còn ngươi?

Biểu Ca cười cười nói:

- Tôi là người con hiếu thuận, tôi còn nghe lời hơn chó gấp mười.

Do đó, Lục đại gia của chúng ta bèn đem theo

bốn người và một con chó, hùng dũng bước ra khỏi U Linh sơn trang.

Đây là lần thứ hai chàng rời khỏi nơi đây, chàng biết lần ra này mình sẽ nhất định không trở về nữa.

LỤC TIỂU PHỤNG

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 12

Nhà Quỷ

Mồng năm tháng tư, trời đẹp.

Lục Tiểu phụng đang đối diện với một cái gương đồng được đánh bóng loáng mỉm cười.

Nhìn thấy người trong gương không phải là mình, cái thứ cảm giác ấy tuy có hơi kỳ quái nhưng rất thích thú.

Lão già trong gương dĩ nhiên tuy không lấy gì làm anh tuấn nhưng xem ra rất oai nghiêm, rất có khí

khái nhất định không phải là một lão già bệ rạc tửu sắc quá độ, một chân đã bước vào quan tài rồi.

Điều đó chắc chắn làm cho chàng cảm thấy khoan khoái, chỉ tiết là không được rửa mặt.

Vì vậy chàng chỉ có thể dùng khăn bông khô ráo lau mặt đại khái vài cái, rồi mới đánh răng một hồi thoải mái, sau đó quay đầu lại nhìn lão thái bà đang nằm trên giường.

Chàng lắc đầu thở ra nói:

"Khuyển Lang Quân thật phải để cho bà trẻ thêm chút xíu, hiện tại xem bà giống mẹ tôi quá".

Liễu Thanh Thanh cắn răng hằn học nói:

- Có phải người ta tùy tiện biến anh ra làm sao anh cũng đều có thể tự hào với mình lắm sao?

Lục Tiểu Phụng bật cười, cười lớn.

Bấy giờ con chó ngoan ngoãn đang vẫy đuôi chạy vào, đứa con hiếu thảo cũng đang vội vã chạy vào thỉnh an.

Lục Tiểu Phụng càng khoan khoái, chàng cười nói:

- Hôm nay các ngươi ngoan lắm, ta với các ngươi lại Tam Lục Cửu ăn Hỏa thoái can ty và Tiểu long thang bao. Thang bao ở Tam Lục Cửu làm rất khá, một mâm có hai mươi cái, ăn một miếng một cái, ăn năm ba mâm không thấy nhiều.

Ngay cả con chó của Lục Tiểu Phụng cũng ăn tới ba mâm, nhưng gã quản gia và Quản Gia Bà của chàng chỉ được đứng sau lưng hầu.

Các đại gia làm quan ở kinh đô, quy củ trước giờ cũng đều nhiều hơn gì cả.

Gã phổ ky trong quán đứng bên cạnh nhìn chỉ còn nước lắc đầu dùng tiếng quan thoại ở Tô Châu nói không rành rọt cũng lắp bắp mấy câu:

- Xem ra được làm con chó trong nhà đại lão gia cũng có phúc khí lắm, còn được hơn biết bao nhiêu người.

Lục Tiểu Phụng đang dùng cây tăm đem theo của mình xỉa răng, miệng đánh chách chách không ngớt, chàng bỗng nói:

- Nếu ngươi thích nó, tại sao không đưa nó đi lòng vòng một lúc, tùy tiện ra ngoài cho nó ỉa đái, về đây lão gia thưởng cho.

Gã phổ ky ngần ngừ, nhìn quản gia và Quản Gia Bà:

- Các vị quản gia này không đi sao?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Lão ta không thích con chó này, vì vậy con chó nó cứ thích cắn lão.

Gã phổ ky sợ hãi quá:

- Thế nó có hay cắn người ta không?

Lục Tiểu Phụng hừ một tiếng trong mũi, nói:

- Người khác muốn mời nó lắm, nó còn lười không thèm mở mồm ra đấy.

Phu nhân của đại lão gia cũng ở một bên nói vào:

- Con chó của chúng ta đây tuy không cắn người ta, nó cũng không gặm xương, nhưng lại thích ăn cứt, ngươi tối đa chỉ để cho nó nếm chút xíu thôi đừng để nó ăn thật mà bị đau bụng đó.

Gã phổ ky chỉ còn nước cười khổ, cầm lấy dây buộc chó, cẩn thận đưa cái vị cẩu lão gia đi vòng vòng dạo mát.

Quản gia nhìn Quản Gia Bà, Quản Gia Bà nhìn nhìn con trai hiếu đễ, con trai hiếu đễ nhìn nhìn lão thái bà.

Lão thái thái mỉm cười nói:

- Ngươi yên tâm, con chó của cha ngươi là thứ ngoan ngoãn, không dám chạy đi đâu xa đâu, không những vậy, nó có muốn chạy cũng không chạy được.

Con trai hiếu đễ nhịn không được hỏi:

- Tại sao?

Lão thái thái nói:

- Bởi vì ngươi cũng đi theo nó, nó có đứng đó ị,

ngươi cũng phải đứng đó mà đợi.

Biểu Ca quả thật rất nghe lời, y đứng dậy đi ngay. Lục Tiểu Phụng bật cười, chàng mỉm cười nói:

- Xem ra đứa con của mình quả thật là có hiếu lắm.

Lục Tiểu Phụng có một cái tật, mỗi sáng ăn cơm xong rồi, hình như nhất định là phải đi đại tiện.

Chàng uống rượu nhiều quá vì vậy cái bụng không được tốt lắm.

Lão thái thái dù là bình giấm chua nhất thiên hạ, bản lãnh đeo theo người ta có lớn tới bao nhiêu, ít nhất lúc lão gia đang đi đại tiện cũng không thể đeo theo bên cạnh.

Nhưng nếu một con chó luẩn quẩn đi theo thì chẳng có gì là phải cố kỵ, dù mình có đại tiện cũng

thế, không đại tiện cũng thế, nó đều có thể đeo theo dính mình.

Vì vậy mỗi lần Lục Tiểu Phụng muốn đại tiện, Khuyển Lang Quân đều vẫy đuôi đi theo chàng.

Hôm nay cũng không ngoại lệ.

Lục Tiểu Phụng vừa khom người xuống, y đã lập tức hạ giọng nói:

- Cái gã phổ ky đó nhất định không phải là phổ ky thật.

Không có phản ứng gì, Lục Tiểu Phụng không hề chú ý đến y.

Khuyển Lang Quân nói:

- Khinh công của y nhất định rất cao, ta nhận ra được từ tiếng chân của y bước.

Vẫn không có phản ứng.

Cũng như đa số người khác vậy, lúc Lục Tiểu Phụng đang đi đại tiện, chàng cũng tập trung, toàn thân chú ý chỉ một chuyện.

Khuyển Lang Quân lại nói:

- Không những vậy, ta xem y nhất định là một tay cao thủ trong nghề dịch dung, thậm chí còn cao hơn cả ta.

Lục Tiểu Phụng bỗng nói:

- Ngươi có biết ngươi là thứ gì không? Ngươi là một thứ yêu quái.

Khuyển Lang Quân ngẩn người ra:

- Ta là yêu quái?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Một con chó còn mở miệng ra nói chuyện, không phải là yêu quái thì là gì nữa?

Khuyển Lang Quân nói:

- Nhưng. Lục Tiểu Phụng không để y nói thêm, lại hỏi tiếp:

- Ngươi có biết người ta đối phó với yêu quái ra sao không?

Khuyển Lang Quân lắc lắc đầu.

Lục Tiểu Phụng lạnh lùng nói:

- Nếu không thiêu sống đi, thì cũng đập chết tươi.

Khuyển Lang Quân không dám nói thêm một lời

nào, lập tức vẫy đuôi chuồn mất.

Lục Tiểu Phụng đại khái cũng nhẹ nhàng đi được một chút, đối với chàng, được ngồi yên tĩnh một mình, dù có ngồi trên hầm cầu cũng coi như đi hưởng thụ rồi, không những vậy, còn là thứ hưởng thụ khó kiếm, bởi vì hiện giờ chàng đã có bà vợ đeo dính mình như sam.

Lúc chàng mới bước ra, chàng mới thấy rằng Liễu Thanh Thanh đã đứng chờ bên ngoài, không những vậy hình như đã chờ rất lâu rồi, trên mặt đất đầy những vỏ đậu phộng.

Lục Tiểu Phụng nhịn không được mở miệng hỏi:

- Bà thích xem đàn ông đại tiện hay sao? Hay là bà thích ngửi mùi hôi thúi ở đây?

Liễu Thanh Thanh nói.

- Tôi chỉ bất quá hơi nghi ngờ tí đỉnh thế thôi.

Lục Tiểu Phụng lại hỏi.

- Nghi ngờ chuyện gì?

Liễu Thanh Thanh nói:

- Nghi ngờ anh không hề đi đại tiện gì cả, chỉ bất quá kiếm cớ trốn tránh tôi, theo con chó bạn của anh nói chuyện lếu láo.

Lục Tiể Phụng nói:

- Vì vậy bà ngồi ngoài lắng nghe xem tôi có đi đại tiện thật không?

Liễu Thanh Thanh cười nói:

- Hiện tại tôi mới biết, cái tiếng động đó, thật không dễ nghe tí nào.

Lục Tiểu Phụng thở ra, chàng cười khổ nói.

- May mà y là con chó đực, nếu là chó cái, còn ra thế nào nữa?

Liễu Thanh Thanh hững hờ nói:

- Nếu là chó cái, hiện tại đã thành con chó chết rồi.

* * * * *

Mồng sáu tháng tư - trời đẹp nhưng nhiều mây.

Quản Gia Bà ghi xuống tờ giấy.

- Ăn sáng ở Khuê Nguyên, lúc rạng đông, sai người dắt chó đi dạo một lần, đi về khoảng chừng nửa tiếng. Người dắt chó họ Vương sinh trưởng ở địa phương, làm phổ ky đã mười bốn năm, lấy vợ có một trai một gái.

- Người đó đã được điều tra kỹ lưỡng, không có nghi ngờ gì cả.

Tấm giấy dĩ nhiên là để cho lão Đao Bả Tử đọc. Nhưng Hải Kỳ Khoát phản đối:

- Không được, không được viết như vậy.

Quản Gia Bà hỏi:

- Tại sao không được?

Hải Kỳ Khoát nói:

- Chúng ta đáng lý ra không nên đem con chó đó đi theo, lại càng không nên để y sai người dắt chó đi dạo, lão Đao Bả Tử đọc rồi nhất định sẽ cho là trong đó có vấn đề.

Quản Gia Bà hỏi:

- Ngươi tính sao?

Hải Kỳ Khoát cười nhạt nói:

- Con chó đó mà là con chó đã chết rồi, không phải là không có vấn đề gì không?

Quản Gia Bà nói:

- Ngươi không sợ Lục Tiểu Phụng?

Hải Kỳ Khoát nói:

- Chó sống trở thành chó chết thì cũng như gạo thổi thành cơm vậy, hắn còn làm gì được bọn mình?

Quản Gia Bà thở phào một hơi nói:

- Nhưng không biết con chó sống nhăn đó, phải đợi đến chừng nào mới biến thành con chó chết queo?

Hải Kỳ Khoát nói:

- Sắp rồi.

Quản Gia Bà hỏi.

- Ngày mai ngươi dắt chó đi dạo?

Hải Kỳ Khoát thở ra nói:

- Đây hình như là lần đầu tiên ta đi làm cái chuyện như thế này. Quản Gia Bà hỏi:

- Có phải là lần cuối cùng?

Hải Kỳ Khoát nói:

- Đúng vậy, nhất định là vậy.

* * * * *

Mồng bảy tháng tư - trời đẹp.

Hải Kỳ Khoát đã dắt chó đi nãy giờ, hình như không có ý quay đầu lại.

Biểu Ca đi phía sau không nhịn được, hỏi:

- Ngươi biến thành ra thích đi tản bộ lúc nào thế?

Hải Kỳ Khoát nói:

- Tức thì.

Biểu Ca hỏi:

- Hiện tại ngươi tính đi tới đâu đây?

Hải Kỳ Khoát nói:

- Ra khỏi thành.

Biểu Ca hỏi:

- Ra khỏi thành làm gì?

Hải Kỳ Khoát nói:

- Một con chó chết trên đường, tuy là chuyện bình thường, nhưng nếu trong con chó đó bỗng lòi ra một người, lại hoàn toàn là một chuyện khác.

Biểu Ca nói:

- Chuyện như vậy dĩ nhiên không thể để cho ngươi khác thấy.

Hải Kỳ Khoát nói:

- Vì vậy ta phải ra thành.

Lão ta nắm chặt lấy dây dắt chó, bàn tay của Biểu Ca cũng nắm chặt thanh kiếm dưới lớp áo.

Con chó này không những nghe được tiếng

người mà còn là một tay cao thủ ám khí, nếu chó không chết về tay người, người sẽ ngược lại chết về tay chó, đấy mới là chuyện buồn cười.

Nào ngờ con chó này chẳng có lấy một chút phản ứng.

Biểu Ca hỏi:

- Ngươi có biết con chó này đang tính toán gì không?

Hải Kỳ Khoát nói:

- Ta chỉ biết chung quanh đây hình như chẳng còn có ai.

Biểu Ca nói:

- Thiệt cả cái bóng cũng không.

Hải Kỳ Khoát bỗng ngưng lại, nhìn con chó, thở dài nói:

- Khuyển huynh ơi Khuyển huynh, chúng ta cũng đã từng ngồi ăn với nhau, uống rượu với nhau, coi như cũng là bạn bè, nếu huynh có di ngôn gì, cứ việc nói, chỉ cần chúng ta làm được, sẽ nhất định làm cho huynh.

Con chó vẫy đuôi sủa ẳng ẳng cả lên.

Hải Kỳ Khoát nói:

- Ngươi vẫy đuôi cũng chẳng ăn nhằm gì, chúng ta vẫn phải giết ngươi.

Biểu Ca nói:

- Nhưng chúng ta bảo đảm sẽ nhất định không đem ngươi lại quán thịt đang treo cái đầu con dê kia bán đâu.

Hải Kỳ Khoát còn đang thở than, nắm tay như bồ phiến của lão đã vung ra đánh vào đầu con chó.

Quyền đầu đánh xuống lập tức nghe có tiếng xương gãy vụn nát nhừ.

Con chó kêu ẳng lên một tiếng, còn nhảy lên được một cái, thanh kiếm của Biểu Ca đã thọt sâu vào trong bụng của nó.

Máu tươi bắn phọt ra, Hải Kỳ Khoát nhảy lên một cái, đợi đến lúc lão hạ chân xuống, con chó cũng đã biến thành con chó chết.

Hải Kỳ Khoát thở phào một hơi, cười nói:

- Xem ra giết con chó nhẹ nhàng hơn giết người nhiều lắm.

Nhưng Biểu Ca thì đang sa sầm nét mặt, y bỗng cười lạt, nói:

- Chỉ sợ chúng ta giết đây là con chó thật đấy.

Hải Kỳ Khoát giật nẩy mình lên, lão lập tức cuối xuống, tính vạch da con chó ra xem thử.

Dưới lớp da cũng là chó, con chó này không phải là Khuyển Lang Quân.

Hải Kỳ Khoát biến hẳn sắc mặt, lão nói:

- Rõ ràng là ta thấy mà.

Biểu Ca hỏi:

- Thấy gì?

Hải Kỳ Khoát nói:

- Thấy Khuyển Lang Quân chui vào lớp da chó như thế này, rồi biến thành một con chó như thế này.

Biểu Ca lạnh lùng nói:

- Chó cũng có nhiều loại, chó cùng loại trông không khác nhau lắm.

Hải Kỳ Khoát nói:

- Vậy thì Khuyển Lang Quân đi đâu mất? Con chó này lại làm sao lọt vào đây?

Biểu Ca hỏi:

- Tại sao ngươi không đi hỏi Lục Tiểu Phụng?

Bên ngoài nhà xí lại có người đang chờ, Lục Tiểu Phụng vừa bước ra tới cửa, quần còn chưa kịp gài lại kỹ càng, chàng lập tức thấy Hải Kỳ Khoát..

Dáng điệu Hải Kỳ Khoát xem ra giống như đã nhịn không nổi, muốn tè ra hết trong quần.

Lục Tiểu Phụng thở ra, lẩm bẩm:

- Tại sao mỗi khi ta đi đại tiện, bên ngoài lại có người xếp hàng, không lẽ mọi người đều ăn nhầm thuốc, đang bị đau bụng cả sao?

Hải Kỳ Khoát cắn chặt răng, hằn học nói:

- Ta chẳng ăn nhằm thuốc gì cả, chỉ bất quá giết lầm nguời.

Lục Tiểu Phụng làm như giật nẩy mình lên, chàng hỏi:

- Ngươi giết lầm ai?

Hải Kỳ Khoát nói:

- Ta giết lầm phải một con chó.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Rốt cuộc ngươi giết lầm một người hay là một

con chó?

Hải Kỳ Khoát nói:

- Ta giết con chó đó, đáng lý ra phải là con người, nào ngờ nó là con chó, dưới lớp da chẳng thấy có người.

Lục Tiểu Phụng thở ra, lẩm bẩm:

- Chó là chó, dưới lớp da chó chỉ có thịt chó xương chó, dĩ nhiên sẽ không có người.

Chàng than thở một hồi, vỗ vỗ vào vai Hải Kỳ Khoát:

- Chắc mấy ngày nay ngươi làm lụng quá, nếu không đi nghỉ ngơi chút xíu, không chừng sẽ bị điên lên đấy.

Hải Kỳ Khoát bộ diện xem chừng cũng muốn

phát điên lên thật, lão bỗng hét lớn lên:

- Khuyển Lang Quân đâu rồi?

Lục Tiểu Phụng hững hờ nói:

- Y chẳng phải là con ta, cũng chẳng phải là quản gia của ta, làm sao ta biết y đang ở đâu?

Hải Kỳ Khoát nói:

- Nhưng ngươi nằng nặc muốn đem y xuống núi, ta không hề nói muốn đem Khuyển Lang Quân.

Chàng lại vỗ vỗ vai của Hải Kỳ Khoát, mỉm cười nói:

- Hiện tại tuy ngươi đã giết đi con chó của ta, bất kể ra sao, một người quản gia quán xuyến đại khái hữu dụng hơn một con chó nhiều lắm, huống hồ gì, ta cũng không nỡ để Quản Gia Bà làm quả phụ.

Hải Kỳ Khoát tức quá đến cả nói cũng không ra lời.

Lục Tiểu Phụng rốt cuộc đã mặt quần lại chỉnh tề, chàng ung dung bỏ đi, đi được vài bước lại quay đầu vừa cười vữa nói:

- Chuyện này ngươi cũng phải nói cho lão Đao Bả Tử biết, lão nhất định sẽ cảm thấy thú vị lắm, không chừng còn sẽ trọng thưởng cho ngươi một thứ.

Hải Kỳ Khoát cũng đã nghĩ tới.

Bất kể đó là thứ gì nhất định sẽ rất nặng, không biết là một quyền thiệt nặng hay một đao thiệt nặng.

Hải Kỳ Khoát bỗng cười lên nói:

- Ta nghĩ thông suốt rồi.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Ngươi nghĩ thông suốt chuyện gì?

Hải Kỳ Khoát nói:

- Ta giết đây là con chó, dĩ nhiên chết đi phải là con chó, bất kể là con chó hình dáng ra làm sao, cũng đã là con chó chết.

Lão nháy mắt một cái, mỉm cười nói:

- Ngay cả người chết còn giống nhau, huống chi là chó.

Lục Tiểu Phụng cũng cười lớn nói:

- Xem ra người này đã nghĩ thông suốt rồi thật.

* * * * *

Mồng tám tháng tư - trời trong sáng, nhưng có

khi mưa rào rải rác.

Sổ của Quản Gia Bà ghi rất đơn giản: "Đi được bốn trăm dặm, con chó đột nhiên ngã bệnh chết".

* * * * *

Mồng chín tháng tư - trời u ám.

Không có mưa, chỉ có mây đen, u ám, từng lớp từng lớp mây đen phủ kín bầu trời, trời tối thật sớm.

Trên con đường ngoằn ngoèo khó đi, không có một bóng người, trừ loạn thạch và cỏ dại, chẳng còn thấy gì khác.

- Sao chúng ta lại đi đến chỗ này?

- Bởi vì gã đánh xe chỉ sợ đi không kịp tới chỗ nghỉ ngơi, vì vậy mới tìm đường tắt đi vòng.

- Đường này mà là đường tắt sao?

- Đáng lý là vậy, nhưng hiện tại...

Quản Gia Bà thở ra, lão cười khổ nói.

- Hiện tại xem ra hình như đã đi lạc đường.

Hiện tại đáng lý ra đã đến chỗ ăn uống, bọn họ đáng lý ra đã rửa mặt mày, xúc miệng, thay đổi y phục, thoải mái ngồi trong quán ăn đèn đuốc huy hoàng ăn uống ngon lành.

Nhưng hiện tại bọn họ đang ở một nơi hoàn toàn xa lạ lạc đường lạc cả lối.

- Tôi đói rồi, đói muốn chết luôn.

Liễu Thanh Thanh hiển nhiên không phải là một người đàn bà quen khổ cực.

- Tôi phải ăn một thứ gì, cái bụng của tôi trước giờ rất xấu.

- Nếu bà nhất định phải ăn một thứ gì, thì phải giống như dê ăn cỏ vậy thôi.

Liễu Thanh Thanh chau mày nói:

- Không lẽ trên xe không có gì để ăn sao?

- Không những không có gì ăn, ngay cả nước cũng không có mà uống.

- Vậy thì mình làm sao bây giờ?

- Chỉ còn một cách.

- Cách gì?

- Nhịn đói.

Liễu Thanh Thanh bỗng mở cửa xe ra, nhảy

xuống.

- Tôi không tin là không có cách gì khác, tôi đi tìm đây.

- Tìm gì?

- Bất kể nơi nào cũng phải có người ở, gần đây nhất định là có người ở.

Liễu Thanh Thanh nói giọng rất chắc chắn, thật ra trong lòng không chắc chắn tí nào.

Nhưng bà ta chịu đi tìm.

Bà ta không thể không đi tìm.

Bởi vì bà ta không quen chịu khổ, không chịu được đói.

Bất kỳ mình muốn tìm thứ gì, chỉ có người nào

chịu đi tìm, mới tìm ra được.

Trên đời này rất có nhiều chuyện vốn là như vậy. Người đầu tiên phát minh ra xe cộ nhất định là người lười biếng đi bộ.

Bởi vì người ta không chịu khổ cực, vì vậy loài người mới có sinh hoạt tiếng bộ.

Bà ta chịu đi tìm, vì vậy bà ta tìm ra.

Vách núi phía sau hòn núi nhỏ quả nhiên có một căn nhà, không những vậy còn là một ngôi nhà rất lớn.

Thật ra, dù người ta có ở đâu cũng khó tìm ra được một ngôi nhà nào to lớn như thế này.

Trong bóng tối nhìn tới, nóc ngói trên mái nhà trông giống như những từng mây u ám, cái cửa lớn ít ra có thể để một dãy sáu con người dàn hàng ngang

đi vào.

Nhưng lớp sơn trên cửa đã bị tróc ra loang lổ, cửa đóng im ỉm, kỳ quái nhất là ngôi nhà lớn như vậy lại không thấy có tí đèn đuốc gì cả.

Nghe nói trong chỗ hoang dã không có người, thường thường hay có nhà quỷ xuất hiện, nơi đây không lẽ lại là ngôi nhà quỷ hay sao?

- Dù là nhà quỷ ta cũng phải vào xem thử ra sao.

Liễu Thanh Thanh chỉ sợ bị nhịn đói, không sợ quỷ.

Bà ta đã gõ cửa inh ỏi lên, cái vòng đồng còn kêu lớn hơn cả chuông chùa, nhưng trong nhà vẫn không có ai trả lời.

Bà ta đang tính bỏ đi, cánh cửa bỗng dưng mở ra, mở một khe hở, có chút ánh đèn chiếu ra, một

người đứng sau ánh đèn trong bóng tối lạnh lùng nhìn bà ta.

Ánh đèn âm u, chiếu bà ta hoa mắt lên, đợi đến lúc bà ta nhìn rõ người đó, bà ta không dám nhìn lần thứ hai.

Người này thật không giống một con người, nhưng cũng không giống quỷ. Nếu nói y là người nhất định là một người đất sét nấu, nói y là quỷ, chỉ có thể coi là một con quỷ được nặn bằng đất sét ra.

Toàn thân của y trên dưới đầy là bùn, mặt mũi, tóc tai, thậm chí ngay cả miệng đều hình như bị bùn trát kín.

Nhưng mà y còn cười được.

Nhìn biểu tình trên mặt của Liễu Thanh Thanh, y bỗng cười lớn lên, cười đến nỗi bùn đất trên mặt y rơi xuống đất lộp độp. Bất kể là người hay là quỷ, chỉ cần

cười được, xem ra bớt sợ hơn là không cười.

Liễu Thanh Thanh rốt cuộc thu hết can đảm, gượng cười một tiếng nói.

- Tôi lạc đường.

Bà ta vừa nói có bao nhiêu đó, người này đã ngắt lời:

- Ta biết các ngươi bị lạc đường, nếu không bị lạc đường, làm sao lại chạy đến cái nơi quỷ quái này.

Y cười thật khoan khoái:

- Nhưng mà lão thái thái đừng sợ, tuy đây là nơi quỷ quái, nhưng tôi không phải là quỷ, không những tôi là người, mà còn là người tốt nữa.

Liễu Thanh Thanh không nhịn được, hỏi y:

- Người tốt mà sao mình mẩy gì toàn là bùn đất vậy?

Người này nói:

- Bất kỳ ai phải đào đất mấy ngày để tìm giun, trên người cũng đền sẽ đầy bùn đất như vậy.

Liễu Thanh Thanh ngẩng mặt ra hỏi:

- Ngươi đang đào giun?

Người này gật gật đầu nói:

- Tôi đã đào được bảy trăm tám mươi ba con giun rồi.

Liễu Thanh Thanh lại càng kinh ngạc:

- Đào bao nhiêu đó giun để làm gì?

Người này nói:

- Đào bao nhiêu đó còn chưa đủ, tôi còn phải đào thên bảy trăm mười bảy con giun nữa mới đủ số.

Liễu Thanh Thanh nói:

- Tại sao?

Người này nói:

- Bởi vì tôi đánh cuộc với người khác, ai thua sẽ phải đi đào một ngàn năm trăm con giun, thiếu một con cũng không được.

Liễu Thanh Thanh hỏi:

- Ngươi bị thua?

Người này thở ra, nói:

- Hiện tại tuy còn chưa bị thua, nhưng tôi đã biết mình sắp thua chắc rồi.

Liễu Thanh Thanh nhìn y, nhìn muốn nổ tung cả mắt ra:

- Đánh cuộc kiểu đó cũng đặc biệt lắm, ngươi đánh cuộc với ngươi nhất định là một quái nhân.

Người này nói:

- Không những là quái nhân, còn là một tên hỗn đản, không những là tên hỗn đản, mà còn là một tên đại hỗn đản.

Lục Tiểu Phụng nãy giờ đang đứng ở xa xa, bỗng xen vào nói:

- Không những là một tên đại hỗn đản, mà còn là một tên hỗn đản đặc biệc đại cồ lô.

Người này lập tức đồng ý:

- Không sai tí nào.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Nếu y là một tên hỗn đản, còn ngươi thì sao?

Người này thở ra nói:

- Hình như tôi cũng vậy.

Lục Tiểu Phụng còn đang muốn nói gì đó, Liễu Thanh Thanh đã giành nói trước:

- Ngươi không phải hỗn đản đâu, ngươi là người tốt, ta biết ngươi nhất định chịu cho chúng ta tá túc nơi đây một đêm.

Người này hỏi:

- Bà muốn ở lại đây một đêm?

Liễu Thanh Thanh nói:

- Ừ.

Người này hỏi:

- Bà thật tình muốn ở?

Liễu Thanh Thanh nói:

- Dĩ nhiên là thật.

Người này nhìn bà ta kinh ngạc, làm như đang nhìn một người đào giun còn kinh ngạc hơn.

Liễu Thanh Thanh nhịn không nổi, hỏi:

- Chúng ta bị lạc đường, quanh đây lại không có nhà cửa, vì vậy chúng ta chỉ còn có nước ở đây, không lẽ đó là một chuyện kỳ quái lắm sao?

Người này gật gật đầu, rồi lại lắc lắc đầu:

- Không kỳ quái, không kỳ quái tí nào.

Miệng y thì nói không kỳ quái, biểu tình trên

gương mặt thì lại rất kỳ quái.

Liễu Thanh Thanh lại nhịn không nổi, bèn hỏi:

- Không lẽ nơi đây có quỷ?

Người này nói:

- Không có, không có gì cả.

Liễu Thanh Thanh nói:

- Vậy thì ngươi có chịu cho chúng ta ở đây một đêm không?

Người này lại cười lên một tiếng:

- Chỉ cần các ngươi nguyện ý, tùy tiện muốn ở đây bao lâu cũng không sao cả.

Y quay người lại bước vào sân đình hoang lương u ám, miệng thì lẩm bẩm, phảng phất như đang nói:

- Sợ là sợ các ngươi không ở yên đến ngay cả nửa tiếng đồng hồ, bởi vì trước giờ chưa có ai ở đây được lâu như vậy. Phía trước là một dãy nhà có bảy tám căn phòng, mỗi phòng đều để mấy ngọn đèn.

Trong đèn còn có đầy đủ dầu đốt.

Người này đốt đèn lên hết mỗi căn phòng, sau đó mới thở phào một hơi, nói:

- Bất kỳ nơi nào, chỉ cần đốt đèn lên, xem ra hình như lập tức biến thành một nơi tốt đẹp ngay.

Thật ra nơi đây vốn không có gì là xấu, tuy mọi nơi đều bị bụi bặm bám đầy một lớp dày, nhưng nhà cửa trang hoàng hoa lệ, phú quý, không hề bị hư hại gì, xem ra còn thấy được cái vẻ huy hoàng của ngày xưa.

Liễu Thanh Thanh hỏi dò một câu:

- Lúc nãy có phải ông đang nói, trước giờ chưa có ai ở đây lâu được?

Người này thừa nhận.

Liễu Thanh Thanh dĩ nhiên hỏi tiếp:

- Tại sao?

Người này nói:

- Bởi vì nơi đây có một thứ mà trước giờ không ai chịu nổi.

Liễu Thanh Thanh lại hỏi:

- Thứ gì? Ở đâu?

Người đó tùy tiện chỉ một cái, nói:

- Ở đó đó.

Y chỉ vào một cái hộp thủy tinh, bày trên thần án, tại chính giữa đại sảnh.

Thủy tinh mài rất mỏng, cơ hồ, hoàn toàn trong suốt, trong đó có để phảng phất một cánh của đóa hoa đã bị khô héo.

- Có phải là hoa không?

- Không phải hoa, cũng không phải là thứ gì bà có thể tưởng tượng ra được.

- Là thứ gì?

- Đây là con mắt của một người.

Cặp mắt của Liễu Thanh Thanh mở lớn ra, đồng tử thì thu nhỏ lại, bà ta nhịn không nổi lùi lại một bước.

- Mắt của ai vậy?

- Của một người đàn bà, một người đàn bà rất có tên tuổi, người đàn bà ấy nổi danh nhất là ở cặp mắt bà ta.

- Tại sao lại nổi danh?

- Bởi vì mắt của bà ta là mắt thần, nghe nói không những bà ta có thể thêu thùa trong bóng tối, mà còn có thể dùng kim châm bắn rớt cái đầu con mỗi ngoài ba mươi bước.

- Ông đang nói đó là Thần Nhãn Thẩm Tam Nương?

- Ngoài bà ta ra còn ai nữa?

- Ai để con mắt của bà ta ở đây?

- Trừ chồng của bà ta ra còn ai nữa?

- Chồng của bà ta có phải là Ngọc Thụ Kiếm

Khách Diệp Lăng Phong?

- Đúng vậy, trong giang hồ chỉ có mỗi một Diệp Lăng Phong là người như vậy thôi, may mà chỉ có một người.

Liễu Thanh Thanh nắm chặt tay lại, lòng bàn tay bà ta ướt đẫm mồ hôi.

Có phải bà ta cũng đã biết ân oán triền miên giữa Diệp Lăng Phong và lão Đao Bả Tử? Bọn họ bị đem lại nơi đây, có phải là lão Diệp? Hay là trong cõi u minh có kẻ sắp đặt an bày sẵn?

Người đào giun gương mặt hoàn toàn bị bùn đất che hết, chẳng ai thấy được biểu tình trên gương mặt y thế nào.

Nhưng giọng nói của y đã ra chiều ấm ớ, y lại nói tiếp:

- Nơi đây tất cả cọng lại có chín mươi ba phòng, mỗi gian phòng đều có một cái hộp thủy tinh như vậy.

- Mỗi gian phòng đều có?

Liễu Thanh Thanh lập tức xông tới gian phòng thứ hai, quả nhiên lại thấy một cái hộp thủy tinh đồng dạng như vậy.

Trong hộp thấy có để rõ ràng một vành tai đã khô héo.

Người đào giun như bóng u linh phía sau bà ta:

- Thẩm Tam Nương chết rồi, Diệp Lăng Phong bèn đem bà ta ra chia thành chín mươi ba phần.

Liễu Thanh Thanh nhịn không nổi, la lên:

- Tại sao lão ta làm vậy?

Người đào giun thở ra nói:

- Bởi vì y quá thương bà ta, lúc nào cũng muốn nghĩ đến bà ta, bất cứ đi đến đâu cũng đều muốn thấy bà ta, cho dù là thấy một con mắt, hay một vành tai, cũng tốt lắm rồi.

Liễu Thanh Thanh cắn chặt răng, cơ hồ muốn mửa cả ra.

Lục Tiểu Phụng bỗng hỏi:

- Nghe nói biểu ca của Thẩm Tam Nương là tay kiếm khách nổi danh phái Võ Đang Mộc đạo nhân?

Người đào giun gật gật đầu.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Nghe nói bọn họ thành thân với nhau, Mộc đạo nhân là người mai mối?

Người đào giun nói:

- Đúng vậy.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Diệp Lăng Phong làm như vậy, không lẽ không sợ Mộc đạo nhân đối phó y sao?

Người đào giun nói:

- Lúc Mộc đạo nhân tính ra tay đối phó y thì đã quá chậm. Thẩm Tam Nương chết còn chưa quá ba tháng, chính y đã phát điên lên, tự đập đầu vào hòn giả sơn sau nhà, đầu não vỡ tung tóe nát bét.

Một người nếu ngay cả đầu não đều đụng nát bét ra, dĩ nhiên chẳng còn gì nhận ra được gương mặt của y, cũng chẳng ai chứng minh được người chết rốt cuộc là người nào.

Liễu Thanh Thanh đại khái cũng đã lấy lại được hơi thở, bà ta lập tức hỏi:

- Lão ta chết rồi, tại sao người ta còn chưa đem mấy cái hộp thủy tinh này đi?

Người đào giun nói:

- Bởi vì những người muốn dời hộp thủy tinh đi hiện tại đều đã nằm trong hộp.

Liễu Thanh Thanh hỏi:

- Hộp gì?

Người đào giun nói:

Một cái hộp dài dài, làm bằng gỗ, chuyên môn đựng người chết, đa số người ta chết rồi, đều được bỏ vào trong thứ hộp gỗ đó.

Liễu Thanh Thanh gượng cười một tiếng nói:

- Như vậy còn sướng hơn nằm trong hộp thủy tinh nhiều phải không?

Người đào giun nói:

- Chỉ tiếc là sướng không được gì nhiều.

Liễu Thanh Thanh hỏi:

- Tại sao?

Người đào giun nói:

- Bởi vì bị một đôi bàn tay quỷ bóp cổ chết tươi, mùi vị đó không dễ chịu tí nào.

Liễu Thanh Thanh hỏi:

- Nhưng ông vừa nói nơi này ngay cả một con quỷ cũng không có mà?

Người đào giun nói:

- Nơi đây không có con quỷ nào thật, nơi đây ít nhất là có bốn mươi chín con quỷ, không những vậy, còn là quỷ chết oan cả.

Liễu Thanh Thanh hỏi:

- Nơi đây vốn có tổng cộng bao nhiêu người?

Người đào giun nói:

- Bốn mươi chín người.

Liễu Thanh Thanh hỏi:

- Hiện tại, những người đó đều đã chết rồi sao?

Người đào giun nói:

- Nếu ngày nào cũng có một con mắt trong hộp thủy tinh nhìn bà trừng trừng, bà chịu nổi không?

Liễu Thanh Thanh nói:

- Tôi không chịu nổi, tôi nhất định sẽ phát điên lên.

Người đào giun nói:

- Bà chịu không nổi, người khác cũng chịu không nổi, vì vậy ai cũng muốn dọn mấy hộp thủy tinh này đi, nhưng bất kể người nào, chỉ cần đụng vào hộp đó, cái lưỡi sẽ lập tức thè ra một thước, trong chớp mắt sẽ bị tắt thở cũng như thế này.

Chính y cũng thè lưỡi ra, thè ra thật dài, mặt mày y đầy bùn đất, cái lưỡi lại đỏ như máu, chỉ có những người bị bóp cổ chết tươi mới biến thành như vậy.

Liễu Thanh Thanh lập tức quay ngoắt đầu lại, không dám nhìn y nữa, hiện bà ta còn không nhịn nổi, hỏi tiếp:

- Còn ông? Ông đã đụng những hộp thủy tinh này chưa?

Người đào giun lắc đầu, rồi lại gật gật đầu, cái lưỡi của y vẫn còn thè ra dài thòng, không cách gì phát ra được tiếng nói.

Liễu Thanh Thanh hỏi:

- Những người nơi đây không phải đã chết sạch rồi sao? Sao ông còn sống nhăn vậy? Không lẽ ông không phải là người sống?

Người đào giun bỗng thò tay vào lòng lấy ra một thứ gì đen thui thủi, ném lại Liễu Thanh Thanh, cái thứ đó lại là thứ gì còn sống, vừa ấm, vừa mềm, vừa trơn, chính là một con giun còn đang ngọ nguậy.

Liễu Thanh Thanh la lên kinh hãi, cơ hồ muốn ngất đi.

Bà ta không phải là hạng đàn bà dễ bị dọa nạt cho ngất đi như vậy, nhưng những con giun vừa ướt vừa mềm vừa trơn đó, còn ai chịu cho nổi?

Đợi đến lúc bà ta tránh xong những con giun đó, người đào giun đã chẳng còn thấy đâu, ánh đèn lóe lên hai ba cái, trong phòng bỗng nhiên đèn đuốc tắt hết cả.

Bà ta quay đầu lại bọn Lục Tiểu Phụng, tất cả đều toàn bộ không còn ở trong phòng nữa.

May mà căn phòng cạnh vách còn có đèn, bà ta xông qua, cây đèn trong phòng đó cũng tắt đi.

Còn phòng phía trước tuy cũng còn đèn đó, nhưng đợi đến lúc bà ta xông lại, ánh đèn đã tắt phụt đi.

Bảy căn phòng có ánh đèn, bỗng trong phút chốc, biến thành một màu đen nghịt.

Thình lình, bà ta chẳng còn thấy gì cả, ngay cả bàn tay của mình đưa ra cũng chẳng thấy gì.

. Cặp mắt đang nằm trong hộp thủy tinh có đang trừng trừng nhìn mình không?

. Bốn mươi chín tên quỷ chết oan, cái lưỡi thì dài ra kia, có phải chúng cũng đang ở trong bóng tối nhìn mình không?

Bà ta nhìn không thấy ai.

Bà ta không phải là mắt thần.

. Cái gã đáng chết Lục Tiểu Phụng không biết đã chết trong xó xỉnh nào rồi?

- Lão đầu tử, lão già chết dịch kia, họ Lục, ngươi còn không mau mau ra đây?

Bà ta gào lên, không có ai trả lời.

Ngay cả một tiếng trả lời cũng không có, Quản Gia Bà, Câu Tử, Biểu Ca cũng toàn bộ không biết đã đi mất nơi nào.

. Không lẽ bọn họ đều đã bị cái bàn tay quỷ vô hình đó bóp cổ chết tươi?

. Không lẽ đây là một cái bẫy chết người?

Bà ta muốn xông ra, ba lần đụng phải vách tường, toàn thân bà ta đã bị ướt đẫm cả mồ hôi.

Lần cuối cùng, té ngã ra, chân tay bà ta đã mềm ra, cơ hồ như không bò nổi dậy.

Trong bóng tối, bỗng có một bàn tay thò tới, kéo bà ta ngồi dậy.

. Có phải là bàn tay Lục Tiểu Phụng không?

Bàn tay lạnh ngắt, khô đét, móng tay dài ít nhất là một tấc.

Bà ta nhịn không nổi, la ầm lên:

- Ngươi là ai?

- Ngươi không thấy ta được, nhưng ta thấy ngươi.

Trong bóng tối, có người đang cười ngặt nghẽo.

- Ta là Thần Nhãn đây. Đây là giọng nói của đàn bà.

Không lẽ bàn tay này từ trong hộp thủy tinh thò ra sao?

Tiếng cười còn chưa dứt, bà ta đã lấy hết toàn thân sức lực chồm tới.

Bà ta chồm hụt.

Bàn tay lạnh ngắt khô đét ấy lại thò ra từ sau lưng bà ta lại, vỗ vỗ vào cổ họng.

Bà ta không phải là kẻ dễ dàng bị dọa cho ngất đi, nhưng bây giờ bà ta đã hôn mê bất tỉnh.

* * * * *

Mồng mười tháng tư, trời đẹp.

Lúc Liễu Thanh Thanh tỉnh lại, ánh mặt trời đang chiếu trên song cửa.

Song cửa đang di động, cây cối bên ngoài cũng đang di động, vùn vụt lùi lại như bay.

Bà ta dụi mắt mấy cái, bỗng phát hiện ra mình lại trở về cỗ xe, Lục Tiểu Phụng đang ngồi đối diện trước mặt, cười hì hì nhìn bà ta.

Bà ta cắn vào môi một cái thật đau.

Đây không phải là mộng.

Bà ta nhảy bật dậy, trừng mắt nhìn Lục Tiểu Phụng.

Lục Tiểu Phụng mỉm cười nói:

- Dậy sớm thế?

Liễu Thanh Thanh nói:

- Sớm? Bây giờ là sáng sớm?

Lục Tiểu Phụng cười nói:

- Thật ra cũng không thể xem là sớm gì nữa, tối hôm qua bà ngủ say như chết vậy.

Liễu Thanh Thanh hỏi:

- Còn anh?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Tôi cũng có ngủ được một lát.

Liễu Thanh Thanh bỗng nhảy bật dậy, chồm qua, chồm lên người chàng, bóp lấy cổ họng chàng, hùng hổ nói:

- Nói, nói mau, đây rốt cuộc là chuyện gì vậy?

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Chuyện gì?

Liễu Thanh Thanh nói:

- Chuyện tối hôm qua. Lục Tiểu Phụng thở ra, nói:

- Tôi đang tính hỏi bà chuyện gì đã xảy ra?

Đương không bỗng đụng đầu vào tường, cho bất tỉnh nhân sự ra?

Liễu Thanh Thanh la lối:

- Tôi có điên đâu, tại sao lại đụng đầu làm gì?

Lục Tiểu Phụng cười khổ nói:

- Ngay cả bà cũng không biết, làm sao tôi biết được?

Liễu Thanh Thanh hỏi:

- Tôi hỏi anh, những cây đèn trong nhà, tại sao tự nhiên tắt hết vậy?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Đèn hết dầu, dĩ nhiên là tắt!

Liễu Thanh Thanh hỏi:

- Cái gã đào giun đi đâu mất?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Đèn tắt, dĩ nhiên là y đi tìm dầu.

Liễu Thanh Thanh hỏi:

- Y có tìm ra không?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Chính vì y tìm ra dầu, chúng tôi mới tìm ra bà.

Liễu Thanh Thanh hỏi:

- Y là người thật không?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Không chừng là người, còn là người tốt, không những tìm được dầu, còn nấu một nồi cháo lớn,

chúng tôi mỗi người ăn mấy tô.

Liễu Thanh Thanh ngẩn người ra, cả nửa ngày mới hỏi:

- Lúc đèn tắt, các anh đang ở đâu?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Ở phía sau.

Liễu Thanh Thanh nói:

- Tôi đang ở phía trước, các anh ra phía sau làm gì?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Bà ở đằng truớc, tại sao chúng tôi phải nhất định ở đằng trước? Chúng tôi chẳng phải là cái đuôi của bà, tại sao không được về phía sau xem xét?

Liễu Thanh Thanh bỗng la lớn lên:

- Quản gia, Quản Gia Bà, thằng con, các ngươi mau mau ra cả đây.

Cỗ xe ngừng lại, người bà ta gọi đã đến đầy đủ, bà ta lại đem những lời đã hỏi Lục Tiểu Phụng hỏi thêm vài lần nữa, mọi người đều trả lời như nhau.

Bọn họ cũng không hiểu, tại sao bà ta đương không lại đụng đầu vào tường.

Liễu Thanh Thanh cơ hồ tức muốn ngất xỉu ra, bà ta nhịn không nổi, phải hỏi:

- Không lẽ tất cả các người đều không thấy cái bàn tay đó sao?

Quản Gia Bà hỏi:

- Bàn tay nào?

Liễu Thanh Thanh nói:

- Bàn tay quỷ bóp vào cổ họng của ta.

Lục Tiểu Phụng bỗng cười cười nói:

- Tôi có thấy.

Chàng cười càng thêm thần bí:

- Không những đã thấy, mà còn đem nó về cả đây.

Liễu Thanh Thanh sáng rực mắt lên hỏi:

- Ở đâu?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Ở ngay đây.

Chàng mỉm cười, lấy một sợi dây thừng đang

treo lên song cửa, trên dây thừng còn có dính mấy cái móc dài chừng một tấc, giống như móng tay vậy.

- Đây có phải là bàn tay quỷ chèn lấy cổ họng của bà không?

Liễu Thanh Thanh nói không ra lời.

Hải Kỳ Khoát bỗng cười lớn nói:

- Không ngờ rằng Giang Nam nữ hiệp Liễu Thanh Thanh danh tiếng như cồn lại bị một sợi dây dọa ngất xỉu.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Thật ra ngươi cũng phải biết điều đó từ lâu.

Hải Kỳ Khoát hỏi:

- Tại sao?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Bởi vì bà ta là đàn bà, không những vậy, tuổi tác cũng không còn nhỏ nhít gì.

Chàng than thở một hồi, rồi cười khổ nói:

- Đàn bà tới bao nhiêu đó tuổi tác, không khỏi mắc bệnh nghi thần nghi quỷ.

* * * * *

Mười một tháng tư, trời đẹp.

Hoàng hôn.

Từ sáng sớm hôm trước tới bây giờ, Liễu Thanh Thanh thốt ra bao nhiêu đó câu không bằng bình thường bà ta nói chuyện trong vòng một bữa ăn.

Nét mặt của bà ta cũng rất khó coi, không biết là

hồn vía chưa ổn định lại được hay là vì đã gần đến giờ hành động.

Hiện tại bọn họ cách Võ Đang chỉ còn nửa ngày đường, lão Đao Bả Tử vẫn chưa nghe tin tức gì, cũng không giao cho bọn họ mệnh lệnh cuối nào, vì vậy, không những bà ta biến đổi, người khác cũng đều không khỏi lộ vẻ khẩn trương.

Không ai biết được kế hoạch này sẽ nắm chắc được bao nhiêu phần trong tay.

Thạch Nhạn, Thiến Kiên, Vương Thập Đại, Cao Hành Không. những người đó cơ hồ có thể xem là tinh hoa của võ lâm.

Huống gì, trừ bảy người đó ra, còn không biết bao nhiêu cao thủ đã đến núi Võ Đang.

- Anh nghĩ Tây Môn Xuy Tuyết có đến không?

- Y rất có thể không đến.

- Tại sao?

- Bởi vì y đang tìm Lục Tiểu Phụng, y nhất định không thể ngờ rằng Lục Tiểu Phụng dám lên núi Võ Đang.

Người nói câu đó chính là Lục Tiểu Phụng.

Chàng nói vậy, không chừng chỉ bất quá trong lòng chàng đang hy vọng như vậy.

Thành thị vào lúc hoàng hôn lúc nào cũng nhiệt náo, xe ngựa bọn họ đang đi xuyên qua phố chợ.

- Dù Tây Môn Xuy Tuyết không đến, Mộc đạo nhân nhất định sẽ ở đó, mấy năm nay tuy lão đã cơ hồ hoàn toàn thoái ẩn, những chuyện lớn như lập Chưởng môn trọng đại thế này, chắc lão không ở ngoài vòng đâu.

- Dĩ nhiên.

- Nếu Mộc đạo nhân đến đó, Cổ Tòng cư sĩ chắc là cũng sẽ đến, chỉ có hai người đó không thôi, đã không dễ gì đối phó.

- Tôi nghĩ lão Đao Bả Tử nhất định đã có sẵn cách đối phó với họ, nếu không tại sao lão chưa bao giờ liệt tên hai người này vào trong danh sách phải đối phó?

- Bất kể ra sao, hiện tại chúng ta không nên nghĩ đến những chuyện đó.

Lục Tiểu Phụng lại mở miệng ra:

- Chúng ta nên nghĩ đến chuyện gì?

- Nghĩ xem nên đi lại đâu ăn cơm bây giờ?

Biểu Ca, Quản Gia Bà, Hải Kỳ Khoát, hiện giờ

đều ở hết trên xe, vốn đang muốn mở miệng nói gì đó, nhưng bỗng nhiên đồng thời câm miệng lại, sáu con mắt đang nhìn dính vào cửa tiệm bán rượu ở đối diện bên đường.

Xe ngựa đi rất chậm, đang lúc bọn họ đi qua quán rượu, đã có ba người bước vào quán.

Một người mặt đỏ trọc đầu, ánh mắt loang loáng như chim ưng. Một người thì cao như cây trúc, ốm nhách cũng như thân trúc, đi đường dao qua dao lại, hình như có trận gió nào thổi lại sẽ thôi y ngã lăn ra.

Còn có một người nữa đang vịn vào vai hai người khác, vẻ mặt xem ra đã mấy phần say sưa, nhưng lại là một đạo nhân đầu tóc bạc phơ.

Ba người này Lục Tiểu Phụng đều nhận ra hết, Biểu Ca, Quản Gia Bà, Hải Kỳ Khoát cũng đều nhận ra.

Người ánh mắt như chim ưng chính là tổng thủ lãnh của Thập Nhị Liên Hoàn Ổ, Ưng Nhãn Lão Thất.

Ngươi đi đường không vững lại là kẻ đã nổi danh giang hồ Nam Bắc về môn khinh công, Nhạn Đăng Sơn Chủ Cao Hành Không.

Còn lão đạo sĩ uống đã muốn say nhừ ra, chính là người bọn họ vừa đàm luận tới, lãnh tụ phái Võ Đang, Mộc đạo nhân.

Ánh mắt của Biểu Ca tuy đang nhìn dính vào bọn họ, trong lòng thì chỉ muốn xe ngựa chạy qua mau mau một chút.

Nào ngờ Lục Tiểu Phụng bỗng nhiên lại kêu kêu:

- Gọi xe dừng lại đây.

Biểu Ca giật bắn mình lên:

- Tại sao?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Bởi vì chính ta muốn ăn cơm ở quán này.

Biểu Ca càng kinh ngạc:

- Ngươi không nhận ra ba người đó sao?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Ta nhận ra bọn họ, nhưng bọn họ lại không nhận ra được ta.

Biểu Ca hỏi:

- Lỡ bọn họ nhận ra được thì làm sao bây giờ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Nếu bọn họ hiện tại nhận ra được chúng ta,

đến Võ Đang cũng nhận ra chúng ta vậy.

Biểu Ca nghĩ một thoáng, rốt cuộc hiểu ý chàng:

- Có phải ngươi muốn thử xem bọn họ có nhận được ra chúng ta không?

Lục Tiểu Phụng hững hờ nói:

- Trước sau gì chúng ta cũng phải mạo hiểm qua một lần, hiện tại bị họ nhận ra, ít ra còn khá hơn lúc lên núi Võ Đang mới bị.

Câu nói ấy vừa thốt ra xong, Liễu Thanh Thanh đã dùng sức đập mạnh vào vách thùng xe, lớn tiếng nói:

- Ngừng xe lại.

Cho đến lúc đó, hiển nhiên mọi người đều cho rằng lối suy luận của Lục Tiểu Phụng không sai tí

nào, vì vậy chẳng ai mở miệng phản đối.

Bởi vì lúc đó bọn họ còn chưa lên lầu.

Đợi đến lúc bọn họ lên rồi, hối hận đã không còn kịp nữa.

Người hối hận nhất, chính là Lục Tiểu Phụng.

LỤC TIỂU PHỤNG

Cổ Long

Quyển 5
Chương 13

Chỉ Thị Tối Hậu

Quán rượu này trang hoàng rất tinh trí, khí phái cũng rất lớn, nhưng làm ăn xem ra không được phát đạt lắm.

Bây giờ tuy đã đúng giờ cơm rồi, trên lầu chỉ có ba bàn có khách.

Bọn Cao Hành Không không phải chỉ đến một mình, trên quán rượu đã có sẵn một người đang chờ bọn họ.

Người này cao lớn oai vũ, tướng mạo đường đường, xem khí phách phải là một tay nổi danh trong võ lâm.

Nhưng Lục Tiểu Phụng chẳng nhận ra y là ai, thậm chí chàng còn chưa gặp y bao giờ.

Danh nhân trong võ lâm, Lục Tiểu Phụng chưa gặp qua cũng không nhiều.

Cái bàn nhiều người nhất, cũng là cái bàn uống rượu nhiều nhất, trên bàn có đàn ông lẫn đàn bà.

Đàn ông y phục hoa lệ, xem ra không phải không phải là những tay buôn muối ở Dương Châu thì cũng là quan lại ngụy trang ra ngoài giao dịch. Còn đàn bà thì dung mạo diễm lệ, phong lưu bỡn cợt, chắc là những người trong chốn phong trần.

Cái bàn ít người nhất chỉ có một người.

Người này mặc áo trắng, áo trắng như tuyết.

Nhìn người này, lòng bàn tay của Lục Tiểu Phụng lập tức rướm đầy mồ hôi lạnh.

Thật tình chàng không ngờ lại gặp phải người này ở đây, nếu biết được, dù cho có người dùng roi đánh đuổi vào, chàng cũng nhất định không chịu lên.

Đã lên lầu rồi, có xuống lại cũng không còn kịp.

Lục Tiểu Phụng chỉ còn nước mặt dày đi tìm một chỗ trống ngồi xuống.

Liễu Thanh Thanh lạnh lùng nhìn chàng, bà ta cơ hồ có thể thấy từng giọt mồ hôi đang thấm qua mặt nạ da người, chảy tong tong xuống.

Người áo trắng thì ngay cả liếc mắt cũng chẳng thèm liếc đến bọn họ. Gương mặt y đang xanh lè.

Thanh kiếm của y đang để trên bàn.

Y uống nước, nước trong, không phải rượu.

Hiển nhiên y tùy thời tùy lúc, đang chuẩn bị giết người.

Mộc đạo nhân đang đưa tay chào y, y làm như không thấy. Cái vị cao nhân Võ Đang nổi tiếng trên giang hồ này hình như cũng không đáng lọt vào mắt y.

Y trước giờ chưa xem bất kỳ người nào vào đâu.

Mộc đạo nhân chỉ cười cười, lắc đầu, lẩm bẩm cười nói:

- Ta không trách y, tùy tiện y có vô lễ làm sao, ta cũng không trách y.

Lão già cao lớn oai vũ nhịn không nổi, hỏi:

- Tại sao?

Mộc đạo nhân nói:

- Bởi vì y là Tây Môn Xuy Tuyết.

Trên trời dưới đất, Tây Môn Xuy Tuyết độc nhất vô nhị.

Trên trời dưới đất, thanh kiếm độc nhất vô nhị.

Chỉ cần trong tay y còn có kiếm, y có quyền không xem bất cứ người nào ra gì.

Không chừng hiện tại trong mắt y chỉ thấy có mỗi mình Lục Tiểu Phụng.

Cừu hận là thứ cỏ độc thật kỳ dị, tuy nó làm hại tâm tình người ta, nhưng nó cũng ép cho tiềm lực của một người phát huy toàn bộ, làm cho ý chí của y càng kiên cường, phản ứng càng tinh nhuệ.

Hiện tại, y không thể nào ngờ được Lục Tiểu Phụng đang ở trước mặt mình, nhưng Lục Tiểu Phụng chỉ cần lộ ra một tí gì sơ hở là nhất định sẽ chạy không khỏi cặp mắt sắc bén của y.

Cơm đã dọn ra bàn, phổ ky đang hỏi:

- Khách quan uống chút rượu không?

Liễu Thanh Thanh lập tức giành nói:

- Hôm nay chúng tôi không uống rượu, một giọt cũng không uống.

Rượu là thứ chỉ làm cho người ta sơ sót, bất kỳ một sơ sót nhỏ nhặt nào cũng đủ là chỗ trí mệnh.

Nhưng rượu cũng làm cho người ta giãn nở thần kinh, tâm tình trầm tĩnh.

Lục Tiểu Phụng cười nói:

- Hôm nay chúng ta không uống một giọt rượu, chúng ta phải uống thật nhiều rượu.

Chàng mỉm cười vỗ vỗ vào vai Biểu Ca:

- Hôm nay là sinh nhật của đứa con trai ngoan của ta, ngày lành tại sao lại thiếu rượu, ngươi đem cho chúng ta một bình Trúc Diệp Thanh trước cái đã.

Liễu Thanh Thanh hằn học nhìn chàng lom lom, chàng làm như chẳng thấy gì cả, mỉm cười nói tiếp:

- Trời sinh đàn ông con trai lấy rượu là mạng sống, lời nói của đàn bà không nên nghe. Lại đây, hai vợ chồng già ngươi cũng ngồi xuống uống với ta vài ly.

Quản Gia Bà và Hải Kỳ Khoát cũng đành phải ngồi xuống. Mộc đạo nhân đã ở bên kia vỗ tay cười lớn, nói:

- Chà, lời của đàn bà không nên nghe, nói hay thật, nghe lời nói này phải uống trọn ba ly.

Rượu được đem lại, uống càng lẹ vào.

Ba ly và bụng, thần tình Lục Tiểu Phụng đã tự nhiên lại nhiều lắm, ánh mắt cũng đã sáng lên.

Hiện tại, chàng coi như đã ra khỏi được cái ám ảnh của con người Tây Môn Xuy Tuyết, hình như chàng đã quên trên lầu còn có một người như y.

Ánh mắt sắc bén như lưỡi kiếm của Tây Môn Xuy Tuyết bỗng dính vào người chàng.

Mộc đạo nhân cũng đang nhìn chàng, lão bỗng nâng ly lên cười nói:

- Cái vị bằng hữu coi rượu như mạng sống này, có thể cho lão đạo sĩ kính ông một ly chăng?

Lục Tiểu Phụng cười nói:

- Cung kính không chi bằng tuân mệnh, lão hủ cũng phải kính lại đạo trưởng ba ly.

Mộc đạo nhân cười lớn, lào ta bỗng bước lại, ánh mắt cũng bén ngọt như lưỡi đao, nhìn Lục Tiểu Phụng chăm chăm hỏi:

- Quý tính?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Tôi họ Hùng, Hùng là hùng hổ, gấu cọp đấy.

Mộc đạo nhân nói:

- Bèo nước gặp nhau, đáng lý không dám làm phiền, chỉ vì Hùng huynh uống rượu hào hứng, rất giống một người bạn của tôi.

Liễu Thanh Thanh đã thấy tim đập mạnh lên, Lục Tiểu Phụng thì vẫn còn cười khoan khoái:

- Cái vị bằng hữu của đạo trưởng ở đâu?

Mộc đạo nhân nói:

- Xa thì ở chân trời, gần thì ngay trước mắt.

Trái tim của Liễu Thanh Thanh cơ hồ đã muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, rượu trong ly của Lục Tiểu Phụng cũng cơ hồ muốn đổ tràn ra.

Mộc đạo nhân thì lại ngẩng mặt lên than dài, nói tiếp:

- Trời đố kỵ kẻ anh tài, cái vị bằng hữu này của tôi tuy ở phương trời xa xôi, nhưng nơi đây có rượu, lại có cố nhân, anh linh hương hồn của y không chừng lại về đây trước mặt tôi.

Liễu Thanh Thanh thở phào một hơi, Lục Tiểu Phụng cũng thở phào một hơi, bởi vì bọn họ không nhìn tới Tây Môn Xuy Tuyết.

Gương mặt trắng bệch của Tây Môn Xuy Tuyết tựa như đã trắng thành trong suốt, một bàn tay đã đặt lên thanh kiếm.

Bỗng nhiên, bên ngoài vang lên một tiếng xoảng như long ngân.

Chỉ có kiếm rút ra khỏi vỏ mới phát ra âm thanh như vậy.

Đồng tử của Tây Môn Xuy Tuyết lập tức thu lại.

Chính ngay trong khoảnh khắc nhỏ bé đó, trong bóng đêm hình như có một lần sáng lóe lên, một đường kiếm lạnh băng xuyên vào song đâm thẳng tới Tây Môn Xuy Tuyết.

Thanh kiếm của Tây Môn Xuy Tuyết nằm trên bàn, còn chưa ra khỏi vỏ, ly rượu đựng đầy nước nằm bên cạnh bỗng nhảy lên, đỡ lấy làn kiếm quang.

Tinh lên một tiếng, ly rượu đã vỡ tan tành thành trăm ngàn mảnh vụn, trộn lẫn với trăm ngàn giọt nước bay tứ tán như sương mù.

Ánh kiếm đã biến mất, trong màn sương mù bỗng có một người hiện ra.

Một người mặc áo đen, gương mặt cũng bao bằng mảnh vải bố màu đen, chỉ lộ ra cặp mắt loang loáng sáng rực.

Trên bàn không còn thấy kiếm, kiếm đã nằm trong tay.

Người áo đen nhìn lom lom vào y, nói:

- Rút kiếm ra...

Tây Môn Xuy Tuyết lạnh lùng nói:

- Bảy người đã quá ít rồi, ngươi hà tất phải nhất định chết?

Người áo đen không hiểu:

- Bảy người?

Tây Môn Xuy Tuyết nói:

- Khắp vòm trời này, đáng được sử kiếm, tính luôn ngươi, chỉ có bảy người học kiếm đến mức đó, không phải là dễ dàng.

Y vẫy vẫy tay:

- Ngươi đi đi thôi!

Người áo đen hỏi:

- Không đi thì chết?

Tây Môn Xuy Tuyết trả lời:

- Đúng vậy.

Người áo đen cười lạt, nói:

- Chết chỉ sợ không phải là ta, mà là ngươi.

Thanh kiếm của y lại vung lên.

Mộc đạo nhân chau mày nói:

- Nhát kiếm đó chắc chắn không thua gì Thiên Ngoại Phi Tiên của Diệp Cô Thành. Người này là ai vậy?

Chỉ có Lục Tiểu Phụng mới biết y là ai.

Chàng nhớ lại lúc ở ngoài U Linh sơn trang, chỗ đường biên giới sinh tử, nhát kiếm xuyên thủng vào đá đó.

Thạch Hạc, cái gã không có mặt mày đó.

Y vốn vẫn muốn cùng Tây Môn Xuy Tuyết giao thủ một phen phân cao thấp.

Lại thêm một tiếng xoảng như long ngân, thanh kiếm của Tây Môn Xuy Tuyết cũng đã rút ra khỏi vỏ.

Không ai hình dung được hai thanh kiếm đó của họ biến hóa nhanh tới mức nào.

Không ai hình dung được trận chiến đó giữa họ.

Kiếm khí tung hoành, chén dĩ ly tách trên lầu toàn bộ đều vỡ vụn tan tành, đường kiếm xé gió, áp bức mọi người thở không muốn ra hơi.

Bốn lão già ăn mặc hoa lệ vẫn còn không thay đổi sắc mặt chút nào. Các cô gái ngồi bên cạnh họ thì đã mặt mày xơ xác, la ó hô hoán.

Bỗng nhiên một làn kiếm quang bay vụt lên trời, người áo đen tà tà bay xuống, hạ xuống bàn của bọn họ.

Kiếm quang của Tây Môn Xuy Tuyết truy kích, từ trên xuống, toàn thân của người áo đen đã bị bao phủ trong làn kiếm quang.

Y đã mất hết tiên cơ, không còn đường nào để thoái lui.

Nào ngờ, chính ngay lúc đó, nguyên cả cái sàn lầu bỗng tự nhiên sụp xuống. Bàn ghế theo đó sụp xuống, người mặc áo đen trên bàn cũng hạ xuống, bốn lão già mặc áo hoa lệ ngồi an nhiên bất động cũng hạ xuống.

Trên lầu bỗng nhiên có một lỗ hổng thật lớn, làm như mặt đất vừa bị nứt ra vậy.

Kiếm quang của Tây Môn Xuy Tuyết cũng xẹt

qua lỗ hổng đó, hiển nhiên biến chuyển này xảy ra ngoài dự liệu của y.

Y đang tính nhảy xuống, nào ngờ tấm sàn lầu bỗng từ dưới lại bay lên, ầm một tiếng, lại lấp đầy lỗ hổng trước đó.

Bàn ghế vẫn còn y nguyên trên sàn, bốn lão già ăn mặc hoa lệ cũng còn đang ngồi bất động ở đó.

Cái sàn lầu này làm như bị bọn họ dùng bàn chân hút lên vậy.

Người mặc áo đen đứng trên bàn chẳng còn thấy đâu.

Kiếm quang cũng đã biến mất, kiếm đã tra vào vỏ.

Tây Môn Xuy Tuyết lạnh lùng nhìn bọn họ, trong ánh mắt lạnh lùng đó cũng có vẻ kinh dị hiện

ra.

Cao Hành Không, Ưng Nhãn Lão Thất, Mộc đạo nhân cũng không nhịn nổi, nhìn nhau biến sắc.

Hiện tại bọn họ cũng đã nhìn ra được bốn lão già mặc áo quần hoa lệ này không phải là những tay buôn bán giàu có, cũng chẳng phải quan lại giả trang ra ngoài nhàn du, mà là những tay võ lâm cao thủ võ công cao siêu khó lường.

Bọn họ dùng nội lực phá tấm ván lầu xong, rồi lại dùng nội lực hút nó lên, công lực đạt đến mức đó, trong võ lâm còn có mấy người?

Tây Môn Xuy Tuyết bỗng nói:

- Ba người.

Lão già mặc áo hoa lệ ngồi yên đó nhìn y, đợi y nói tiếp.

Tây Môn Xuy Tuyết nói:

- Đỡ được bốn mươi chín đường kiếm của ta chỉ có ba người.

Lúc nãy chỉ trong khoảnh khắc, y đã đâm ra bảy bảy bốn mươi chín nhát kiếm.

Y giết người quả thật chưa bao giờ sử tới bốn mươi chín đường.

Lão già tuổi tác lớn nhất trong bọn rốt cuộc thở ra một hơi, nói:

- Ngươi xem y là ai trong ba người đó?

Tây Môn Xuy Tuyết nói:

- Đều không phải.

Lão già mặc áo hoa lệ nói:

- Sao?

Tây Môn Xuy Tuyết lạnh lùng nói:

- Ba người đó đều có thân phận của tôn chủ một phái, dù có bị máu chảy đương trường cũng không chịu bỏ trốn.

Lão già mặc áo hoa lệ nói:

- Nếu vậy, y nhất định là người thứ tư.

Tây Môn Xuy Tuyết nói:

- Không có người thứ tư.

Lão già mặc áo hoa lệ nói:

- Các hạ trong tay còn có kiếm đó, sao không thử lại lần nữa xem chúng ta có đỡ được bốn mươi chín đường kiếm của các hạ không?

Tây Môn Xuy Tuyết nói:

- Cho dù đỡ được, bốn người các ông chỉ sợ tối đa còn thừa ba người.

Lão già mặc áo hoa lệ hỏi:

- Còn ngươi?

Tây Môn Xuy Tuyết câm miệng lại.

Muốn đối phó bốn người này, quả thật y không nắm chắc được gì.

Bốn cô thiếu nữ ăn mặc diêm dúa đi theo bọn họ, bỗng có một người mặc áo mỏng màu xanh lục la lớn lên:

- Cửu cửu...

Cô la lớn xông lại Lục Tiểu Phụng:

- Con tìm ra được ông rồi, con tìm ông khổ biết bao nhiêu.

Lục Tiểu Phụng ngẩn mặt ra.

Y trước giờ là một kẻ mang thân một mình, nhưng bây giờ không những có một đứa con trai, còn bỗng nhiên thêm một đứa cháu gái.

Cô thiếu nữ quỳ trước mặt chàng, nước mắt ràn rụa nói:

- Không lẽ cửu cửu không nhận ra con sao? Con là Tiểu Thúy đây, cháu ruột của ông đây.

Lục Tiểu Phụng bỗng chụp lấy cô:

- Sao ta không nhận được con? Mẹ con đâu?

Tiểu Thúy làm như bị chàng ôm chặt thở không muốn ra hơi. Cô hổn hển nói:

- Mẹ con đã chết rồi.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Sao con lại đi với mấy lão già này đến đây?

Tiểu Thúy nói:

- Con... con không còn cách nào... Bọn họ... bọn họ...

Cô nói chưa hết câu đã òa lên khóc nức nở.

Lục Tiểu Phụng bỗng nhảy bật người lên, xông đến trước mặt mấy lão già mặc áo hoa lệ, lớn tiếng mắng chưởi:

- Tại sao các ngươi dám khinh lờn nó? Nếu không, sao nó khóc đến đau lòng quá như vậy?

Chàng chụp ngang áo một lão già:

- Xem các ngươi tuổi tác còn lớn hơn cả ta, tại sao lại đi khi phụ một đứa con gái cô khổ linh đinh như thế này? Các ngươi có phải con người không? Ta liều mạng với các ngươi...

Chàng dùng sức trì kéo lão già, Tiểu Thúy cũng chụp đại ở đằng sau kéo chàng, bỗng nhiên, rẹt rẹt một tiếng, nguyên tấm ván lầu lại sụp xuống, ba người té vào nhau một chỗ.

Tây Môn Xuy Tuyết hình như đớ người ra.

Vừa rồi đối diện với y, rất có thể chính là một đối thủ đáng sợ nhất trong đời của y.

Nhưng bây giờ, bỗng nhiên đối diện y chỉ bất quá là một cái lỗ hổng lớn.

Y chỉ còn nước bỏ đi.

Lúc qua trước mặt Mộc đạo nhân, y bỗng dừng

lại, mở miệng nói:

- Ông mạnh khỏe?

Mộc đạo nhân ngẩn mặt, rồi cười ha hả lên:

- Khỏe, tôi rất khỏe, không ngờ ông cũng còn nhận ra tôi.

Tây Môn Xuy Tuyết hỏi:

- Có thấy Lục Tiểu Phụng đâu không?

Mộc đạo nhân hết cười, lão thở dài nói:

- Tôi không gặp, chẳng ai gặp y cả...

Tây Môn Xuy Tuyết cười lạt.

Mộc đạo nhân đổi đề tài câu chuyện:

- Ông có tính lên Võ Đang một chuyến không?

Tây Môn Xuy Tuyết nói:

- Không đi!

Mộc đạo nhân hỏi:

- Tại sao?

Tây Môn Xuy Tuyết nói:

- Ta có kiếm, Võ Đang có Giải Kiếm nham.

Mộc đạo nhân hỏi:

- Thanh kiếm của ông trước giờ không bao giờ rời khỏi người sao?

Tây Môn Xuy Tuyết nói:

- Đúng vậy.

Lão già cao lớn oai vũ bỗng cười lạt nói:

- Ngươi cũng không dám đem kiếm lên núi Võ Đang? Tây Môn Xuy Tuyết lạnh lùng nói:

- Ta chỉ dám giết người, chỉ cần ngươi nói thêm tiếng nữa, ta sẽ giết ngươi.

Không ai dám nói thêm tiếng nào.

Trong tay của Tây Môn Xuy Tuyết còn có kiếm.

Y đem theo thanh kiếm của y, không quay đầu lại, đi xuống lầu, không quay đầu lại, bước ra khỏi quán.

Lục Tiểu Phụng còn đang dằn co với lão già mặc áo hoa lệ, y chẳng buồn nhìn chàng lần nào nữa.

Phố náo nhiệt vẫn còn y dạng náo nhiệt.

Nhìn y đi vào con đường đèn đuốc huy hoàng, nhìn y đi xa rồi, lão gia cao lớn oai vũ mới thở ra nói:

- Trên đời này không lẽ chỉ có ba người đỡ được bốn mươi chín đường kiếm của y thật sao?

Mộc đạo nhân nói:

- Thật vậy.

Lão già hỏi:

- Có ai gỡ được thanh kiếm của y ra không?

Mộc đạo nhân nói:

- Không.

Cao Hành Không hỏi:

- Không lẽ y dã thành vô địch thiên hạ rồi sao?

Lão già cao lớn oai vũ bỗng cười lên một tiếng, nói:

- Không chừng không có ai gỡ được thanh kiếm của y ra, nhưng có người giết được y.

Cao Hành Không, Ưng Nhãn Lão Thất đồng thời tranh nhau hỏi:

- Ai?

Lão già cao lớn oai vũ cười ra vẻ thần bí, lão chầm chậm nói:

- Chỉ cần các ông có lòng nhẫn nại chờ đó, người này sớm muộn gì cũng sẽ xuất hiện!

* * * * *

Xung đột thình lình phát sinh, rồi lại thình lình kết thúc.

Ngươi khác tuy xem ra không hiểu đâu là đâu, nhưng chính bọn họ, người nào trong bụng cũng đều

có định kiến.

Tây Môn Xuy Tuyết đi rồi, Lục Tiểu Phụng cũng đi, bọn lão già mặc áo hoa lệ dĩ nhiên là không cản trở gì chàng, mọi người đều làm như không có chuyện gì xảy ra.

Hiện tại, Lục Tiểu Phụng lại ngồi thoải mái trên xe, xe đã bắt đầu chạy về phía trước.

Cô cháu gái mặc tấm áo mỏng màu xanh lục, mặt mày xinh đẹp lạ thường đang ngồi đối diện với chàng, nước mắt còn chưa khô trên hai má, nhưng vẻ mặt thì ngay cả bi ai cũng không thấy đâu, ánh mắt còn đang đầy vẻ cười cợt, hình như cảm thấy chuyện này thật hứng thú.

Lục Tiểu Phụng cũng thấy chuyện này rất hứng thú, chàng bỗng hỏi:

- Cô là cháu ruột của tôi hả?

Tiểu Thúy trả lời:

- Dạ.

Lục Tiểu Phụng lại hỏi:

- Mẹ cô là con ruột của tôi đấy?

Tiểu Thúy nói:

- Dạ.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Hiện tại bà ta đã chết rồi sao?

Tiểu Thúy đáp:

- Dạ.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Nhà cô còn có ai nữa?

Tiểu Thúy bỗng cười một tiếng, nói:

- Còn có vài người cậu nhất định thích.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Sao cô biết ta thích người nào?

Tiểu Thúy chớp mắt nói:

- Dĩ nhiên là cháu biết.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Có vài người là mấy người?

Tiểu Thúy nói:

- Không ít.

Cô cũng cười thật thần bí, cô bỗng thò đầu ra ngoài xe lớn tiếng phân phó gã đánh xe:

- Tới cái hẻm trước mặt quẹo trái, căn nhà thứ ba cửa màu hồng bên tay phải là đến rồi đó.

Con hẻm lát bằng đá xanh, hai bên tường cao, bên trong có những cây hạnh đang nở hoa đầy rộ, xuân tình trong đấy đã nồng đậm đến mức có đóng cửa lại cũng không xong.

Căn nhà thứ ba bên tay phải có cái cửa màu hồng vốn đang mở, trên cửa có treo mấy cái đèn lồng màu hồng.

Tiểu Thúy vừa vào đến nơi đã lớn tiếng la lối om sòm:

- Mọi người mau mau ra đây, cửu cửu của chúng mình đến nè.

Cô la còn chưa dứt, trong sân đã có bảy tám cô con gái ùa ra.

Bọn họ đều rất trẻ trung, đều mỹ lệ lả lướt như chim yến, lại giống như chim sẻ rít rít không ngừng.

Mấy cô gái trẻ tuổi ai mà không thích cửu cửu?

Các cô bu lại chung quanh Lục Tiểu Phụng, người thì kéo tay, người thì kéo áo, cô nào cũng la lên:

- Cửu cửu.

Lục Tiểu Phụng ngẩn mặt ra, chàng hỏi:

- Các cô đều là cháu gái của ta sao?

Tiểu Thúy gật gật đầu nói:

- Cậu có thích không?

Lục Tiểu Phụng chỉ còn nước thừa nhận:

- Thích, ai ta cũng thích cả.

Tiểu Thúy bật cười:

- Cháu biết mà, nhất định là cậu sẽ thích bọn họ.

Cô lại quay qua cảnh cáo các cô kia:

- Nhưng các ngươi phải cẩn thận chút xíu nghe, cửu cửu của chúng ta cái gì cũng tốt, chỉ có một điểm không thật thà lắm. Lúc ôm ai là ôm cứng, muốn thở cũng thở không ra hơi.

Các cô lại càng cười tươi tắn, càng cãi nhau ỏm tỏi lên:

- Có phải ngươi bị cửu cửu ôm rồi phải không?

- Cửu cửu không công bình, ôm nó rồi sao

không ôm con?

- Con cũng muốn cửu cửu ôm.

- Con cũng vậy.

Lục Tiểu Phụng nhìn qua nhìn lại, rất có ý muốn ôm bên này, nựng bên kia lắm.

Liễu Thanh Thanh đang đứng ngoài đưa mắt nhìn vào, bà ta đang chuẩn bị kiếm cách cho chàng tỉnh thần hồn lại chút xíu, đừng bị sướng quá hóa khổ.

Nào ngờ động tác của Tiểu Thúy còn lẹ hơn cả bà ta, cô đã kéo tay Lục Tiểu Phụng, xông ra khỏi trùng vây.

Các cô lại la nháo lên:

- Ngươi kêu chúng ta ra đây, bây giờ sao lại kéo

cửu cửu đi đâu? Cậu ấy có phải là cửu cửu của một mình ngươi đâu?

Lục Tiểu Phụng lập tức đồng ý:

- Mọi người đều là cháu gái ruột của ta, ta cũng nên săn sóc bọn họ tí đỉnh mới đúng.

Tiểu Thúy không thèm để ý đến chàng, cô kéo chàng một mạch ra sau dãy hành lang mới buông tay ra, rồi liếc mắt tựa cười mà không phải cười qua chàng:

- Xem ra dã tâm của cậu không nhỏ lắm a, mấy đứa dã a đầu đó đều là thứ cọp cái, không lẽ cậu không sợ chúng cắn rục mấy bả xương già của cậu sao?

Đấy chẳng còn phải là lời lẽ của cháu gái nói với cửu cửu, cô rốt cuộc là ai đây?

Tại sao lại muốn nhận Lục Tiểu Phụng làm cửu cửu? Cô đem Lục Tiểu Phụng đến đây làm gì?

Lục Tiểu Phụng chớp mắt, cố ý hỏi:

- Có phải cô muốn ra đây một mình với ta?

Tiểu Thúy lại bật cười, cười ngặt nghẽo nói:

- Con chẳng dám có cái gan lớn thế đâu, lúc nãy xém nữa cậu đã ôm nát xương của con ra, nếu ở đây một mình với cậu, còn ra sao nữa?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Có lúc ta cũng biết ôn nhu lắm đó, nhất là lúc không có ai khác chung quanh.

Tiểu Thúy làm bộ thở ra một tiếng, nói:

- Thảo nào mà người ta không nói cậu là sắc

quỷ, ngay cả cháu gái ruột còn tính nuốt cả luôn.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Ai nói ta là sắc quỷ?

Tiểu Thúy nói:

- Có người nói.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Ai?

Tiểu Thúy nói:

- Dĩ nhiên cũng là người cậu nhất định rất thích, con bảo đảm cậu mà gặp người đó, lập tức quên hết những gì người ta nói mình nghe!

Lục Tiểu Phụng sáng mắt lên, lập tức hỏi:

- Người này đang ở đâu?

Tiểu Thúy chỉ căn phòng cuối hành lang nói:

- Người ta đang ở trong căn phòng đó chờ cậu đó, chờ đã lâu lắm rồi, cậu còn không mau mau đi.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Còn cô thì sao?

Tiểu Thúy lại cười khúc khích nói:

- Cô phù dâu là tôi đây chỉ được đưa thư, không dám làm chuyện đưa người ta vào động phòng.

Hành lang cũng treo đầy đèn lồng màu hồng, ánh sáng còn dịu hơn cả ánh trăng.

Mấy cô bé kia không rượt theo vào, Liễu Thanh Thanh cũng không theo vào.

Cửa mở hé.

Trong phòng yên lặng như tờ, không có tiếng người.

... Rốt cuộc ai chờ chàng trong đó? Trong đó là cái cạm bẫy ôn nhu? Hay là cạm bẫy giết người?

Lục Tiểu Phụng đang còn ngần ngừ, Tiểu Thúy đã từ phía sau đẩy mạnh chàng một cái, đẩy chàng vào trong cánh cửa.

Trong phòng ánh sáng vàng êm dịu, mùng màn phủ kín, châu liêm đong đưa, xem ra quả thật có mấy phần giống phòng tân hôn.

Hiện tại chú rễ đã vào động phòng, còn cô dâu đâu?

Trong màn cũng im lìm, không có tiếng người, làm như chẳng có ai trong đó, trên bàn lại bày mấy

món thức ăn, một bình rượu.

Thức ăn đều là những thứ Lục Tiểu Phụng thích, rượu chính là Trúc Diệp Thanh, rất hợp với khẩu vị của chàng.

Người này chắc chắn là có biết chàng, không những vậy, còn rất am hiểu chàng.

... Có phải là Diệp Linh đã đến đây rồi chăng? Có phải cô cố ý làm cho chàng giật mình một cái?

... Nếu không phải là Diệp Linh, còn ai biết chàng chính là Lục Tiểu Phụng?

Chàng đem mỗi người đàn bà mình đã từng quen biết suy đoán một lượt, đều cảm thấy không thể nào.

Do đó, chàng chẳng thèm nghĩ ngợi gì nữa, tính ngồi xuống ăn bù lại bữa cơm hồi nãy vừa ăn chưa xong, trong màn bỗng có người nói:

- Hôm nay ngươi cứ việc ăn uống thả dàn một trận, bất cứ muốn ai bồi ngươi uống rượu cũng được, dù cho có hát say túy lúy cũng không sao. Ngày mai chúng ta không phải làm gì cả.

Lục Tiểu Phụng thở ra, ba cái ảo tưởng màu hồng lúc nãy chỉ trong chớp mắt đã biến thành xám xịt.

Y phục xám xịt, giọng nói xám xịt.

Đấy chính là giọng nói của lão Đao Bả Tử.

Lục Tiểu Phụng thở ra, chàng cười khổ nói:

- Rõ ràng là ông có biết bao nhiêu cách để gặp mặt tôi, tại sao ông cứ muốn tôi bị vỡ mộng thế này?

Lão Đao Bả Tử nói:

- Bởi vì hiện tại những gì ta nói với ngươi không

thể nào để cho một người thứ hai nghe.

Người lão rốt cuộc đã hiện ra. Lão ta mặc quả nhiên vẫn là bộ y phục xam xám, trên đầu dĩ nhiên cũng đội cái nón làm bằng trúc, thật không tương xứng với chỗ này chút nào.

Lục Tiểu Phụng ngay cả rượu cũng nuốt không trôi, chàng cười khổ nói:

- Có phải ông sắp mắng cho tôi một trận nên thân đấy không?

Lão Đao Bả Tử nói:

- Lúc nãy ngươi làm chuyện đó nguy hiểm thật, nếu ta mà không có chuẩn bị trước, không những Mộc đạo nhân rất có thể nhận ra được ngươi, Tây Môn Xuy Tuyết e rằng cũng nhận ra được ngươi.

Giọng nói của lão vẫn rất ôn hòa:

- Có điều hiện tại sự việc cũng coi như đã qua, cũng không ảnh hưởng gì đến đại cuộc.

Lục Tiểu Phụng nhịn không nổi, muốn hỏi:

- Chuyện nãy giờ ông đều biết hết cả sao? Không lẽ lúc nãy ông cũng ở đó?

Lão Đao Bả Tử nói:

- Ta không có ở đó, nhưng ta biết.

Lục Tiểu Phụng lại thở ra, nói:

- Cái chỗ tôi phục ông nhất không phải là cái gì ông cũng biết.

Lão Đao Bả Tử hỏi:

- Ngươi phục chỗ nào?

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Ông nghĩ ra được cách cho mấy lão hòa thượng Vô Hổ, Vô Báo đem đàn bà vào quán uống rượu, chỉ có chỗ đó thôi, tôi có muốn không phục ông cũng không được.

Những người chơi bời du đảng, lại là cao tăng của Thiếu Lâm năm xưa, chuyện đó trừ lão Đao Bả Tử ra còn ai nghĩ tới cho nổi?

Vì vậy bọn Tây Môn Xuy Tuyết tuy thấy bọn họ hành tung khả nghi mà không thể nào nghi ngờ được rằng họ là anh em Vô Hổ chết đi sống lại.

Trong chốn giang hồ, vốn đã có biết bao dị nhân phong trần, mình mang tuyệt kỹ, thâm tàng không để lộ ra.

Lão Đao Bả Tử hờ hững nói:

- Chính vì người khác không thể ngờ tới, vì vậy mà chuyện vừa rồi mới không ảnh hưởng tới đại cuộc.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Nhưng đợi đến ngày mười ba tháng tư, bọ họ lại xuất hiện ở núi Võ Đang.

Lão Đao Bả Tử nói:

- Lúc đó bọn họ đã biến thành đạo sĩ từ phương xa lên núi du lãm, sẽ không có ai chú ý đến bọn họ.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Còn tôi thì sao? Hôm đó tôi sẽ biến thành một người ra sao?

Lão Đao Bả Tử nói:

- Ngươi làm đạo nhân trong nhà bếp, tùy lúc đều phải đến đại điện thị phụng quý khách đến từ bốn phương.

Lục Tiểu Phụng cười khổ nói:

- Đây quả thật là một chuyện dễ dàng.

Lão Đao Bả Tử nói:

- Hôm đó, trên núi Võ Đang quần hùng tụ tập, nhất định không ai đi chú ý đến một đạo sĩ trong bếp.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Chuyện tôi làm chân chính là chuyện gì? Đối phó với Thạch Nhạn? Hay đối phó với Mộc đạo nhân?

Lão Đao Bả Tử nói:

- Đều không phải, ta đã có sẵn cách đối phó bọn họ.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Vậy thì tôi làm gì? Ông tìm tôi, nhất định là không để tôi đi tiếp đãi khách khứa?

Lão Đao Bả Tử nói:

- Dĩ nhiên là ngươi còn chuyện khác phải làm, cái kế hoạch này thành công hay thất bại, đều nằm trên người ngươi.

Lục Tiểu Phụng nhịn không nổi, uống ngay một ly rượu, chàng nghĩ đến chuyện hai vai mình phải chịu trách nhiệm lớn như vậy, chàng lại uống thêm một ly nữa.

Thật tình chàng hơi có chút khẩn trương.

Lão Đao Bả Tử cũng rót cho mình một ly rượu, nhấp vào môi một cái, mới chầm chậm nói:

- Ta muốn ngươi làm chuyện này, không phải là chuyện giết người, ta chỉ bất quá muốn ngươi đi lấy

cho ta một cái hộp đựng giấy tờ.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Hộp đựng giấy tờ của ai?

Lão Đao Bả Tử nói:

- Vốn là của Mai đạo nhân, lão chết rồi, bèn truyền đến tay Thạch Nhạn.

Lục Tiểu Phụng nghĩ không ra:

- Chưởng môn Võ Đang đường đường như vậy, không lẽ cũng ghi nợ, ghi sổ sách?

Lão Đao Bả Tử nói:

- Mỗi tờ là do bọn họ tự tay viết xuống đấy.

Lục Tiểu Phụng hỏi dò:

- Trên giấy tờ dĩ nhiên không phải là biên xuống gạo củi dầu muối?

Lão Đao Bả Tử nói:

- Không phải.

Lục Tiểu Phụng càng hiếu kỳ:

- Trên đó biên chép những gì?

Lão Đao Bả Tử uống ly rượu ực một cái, uống cạn, rồi mới trầm giọng nói:

- Trên đó biên chép hàng trăm hàng ngàn thân gia tính mệnh của người ta.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Người ta là ai?

Lão Đao Bả Tử nói:

- Đều là những người có thân phận, có danh tiếng, có tiền của.

Lục Tiểu Phụng còn không hiểu:

- Thân gia tính mệnh của bọn họ, lại có liên hệ gì đến hộp giấy tờ của Thạch Nhạn?

Lão Đao Bả Tử nói:

- Những giấy tờ đó biên chép xuống những chuyện riêng tư và bí mật của bọn họ.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Những bí mật không thể cho ai thấy được?

Lão Đao Bả Tử gật gật đầu, nói:

- Nếu Thạch Nhạn đem những bí mật đó công khai tuyên bố ra, những người này không những từ

đây về sau không còn chỗ đứng trong chốn giang hồ, chỉ e rằng họ sẽ lập tức thân bại danh liệt, chết không có chỗ chôn!

Lục Tiểu Phụng thở ra một hơi thật dài, nói:

- Đường đường là Chưởng môn Võ Đang, cũng không nên đi làm chuyện uy hiếp tới bí mật của người ta.

Lão Đao Bả Tử lạnh lùng nói:

- Đúng là bọn họ không nên làm chuyện đó, nhưng bọn họ cứ làm vậy thôi.

Giọng nói của lão ta bỗng đầy vẻ oán độc:

- Nếu bọn họ không phải lúc nào cũng lấy những điều riêng tư của người ta ra uy hiếp, Thạch Hạc tại soa phải tự hủy bỏ diện mục trước ngày tiếp nhiệm Chưởng môn Võ Đang? Cố Phi Vân, Cao Đào,

Liễu Thanh Thanh, Chung Vô Cốt, mấy người đó làm sao bí mật của họ lại bị người khác biết được?

Lục Tiểu Phụng nhịn không nổi, lại thở ra một hơi nói:

- Những bí mật đó đều do Mai đạo nhân và Thạch Nhạn nói ra sao?

Lão Đao Bả Tử hằn học nói:

- Bởi vì bọn họ uy hiếp không xong, bọn họ bèn nhất định phải đặt người ta vào tử địa, dù người ta đã ăn năn hối cải, muốn làm lại cuộc đời cũng không thể nào có cơ hội nữa.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Nhưng ông đã cho bọn họ một cơ hội.

Lão Đao Bả Tử nói:

- Ta chỉ cho họ cơ hội một lần, không phải là một cơ hội.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Như vậy có gì là khác nhau?

Lão Đao Bả Tử nói:

- Bọn họ muốn làm lại cuộc đời, không phải là làm người chết.

... Những người sống ở U Linh sơn trang, có khác gì người chết đâu?

... Chỉ hủy được cái hộp giấy tờ đó, bọn họ mới chân chính có cơ hội để làm lại cuộc đời.

Lão Đao Bả Tử nắm chặt hai tay, nói:

- Đây mới là mục đích lớn nhất trong kế hoạch

lần này, chúng ta chỉ được thành công, không được thất bại!

"Bóc" lên một tiếng, ly rượu trong tay lão đã vỡ tan thành mảnh vụn, một tia máu rướm ra từ kẽ ngón tay.

Lục Tiểu Phụng nhìn giọt máu đang rỉ ra đó, chàng bỗng biến thành trầm mặc ra.

Bởi vì trong lòng chàng đang tự hỏi mình:

- Lão Đao Bả Tử làm chuyện này, có phải là chính nghĩa không?

Nếu là chuyện chính nghĩa, một người chính trực, có phải là nên toàn lực giúp đỡ lão hoàn thành xong chuyện này?

Võ Đang là danh môn chính tông, Mai đạo nhân và Thạch Nhạn trước giờ rất được mọi người tôn kính,

chàng chưa hề hoài nghi đến nhân cách của bọn họ.

Nhưng hiện tại, chàng đối với tất cả mọi chuyện đều phải suy nghĩ lại từ đầu.

Lão Đao Bả Tử nhìn lom lom vào chàng, phảng phất như muốn thấy tận đáy lòng chàng đang suy nghĩ gì.

Lục Tiểu Phụng rốt cuộc đang nghĩ gì? Có ai biết được?

Lão Đao Bả Tử chầm chậm nói:

- Ta hiểu lắm, nếu ngươi không thật tình đi làm chuyện gì, không ai có cách gì ép buộc ngươi, vì vậy ngươi nhất định phải hiểu rõ câu chuyện này chân tướng ra sao.

Lục Tiểu Phụng bỗng hỏi:

- Nếu ông làm chuyện này mục đích là để cứu người, tại sao ông còn muốn giết người?

Lão Đao Bả Tử nói:

- Người ta muốn giết chỉ là những người không giết không được!

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Vương Thập Đại, Cao Hành Không, Thủy Thượng Phi, những người này đều không giết không được?

Lão Đao Bả Tử cười lạt nói:

- Ta hỏi ngươi chỉ dựa vào Mai chân nhân và Thạch Nhạn cùng mấy đứa đệ tử thân tín, làm sao moi ra cho được những chuyện riêng tư bí mật của bao nhiêu người đó?

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Không lẽ ông muốn giết những người đó, đều là những tay mật thám của bọn họ?

Lão Đao Bả Tử gật gật đầu nói:

- Bởi vì những người đó chính họ cũng có những chuyện ẩn bí bị bọn họ nắm được trong tay.

Lục Tiểu Phụng cũng nắm chặt hai tay, rốt cuộc hỏi lão:

- Cái hộp giấy tờ ấy để đâu?

Lão Đao Bả Tử nói:

- Chính là dưới cái mũ đạo quan Thạch Nhạn đội trên đầu.

Trái tim của Lục Tiểu Phụng chùn xuống.

Thạch Nhạn phái Võ Đang lúc còn thiếu niên đã là một tay kiếm khách nổi danh, mấy năm gần đây công lực tu vi lại càng tinh tiến. Bình thường tuy rất hiếm khi xuất thủ, nhưng có người tính ra thì kiếm pháp của lão còn cao hơn cả Mộc đạo nhân.

Tây Môn Xuy Tuyết nói tới ba người trong đó ắt hẳn là có lão.

Cái mũ đạo quan của Chưởng môn Võ Đang, không những tượng trưng cho sự tôn nghiêm của phái Võ Đang, chính nó cũng là một bảo vật vô giá, huống gì trong cái mũ đó còn giấy những bí mật lớn lao dường đó.

Lão Đao Bả Tử nói:

- Ta cũng biết muốn lấy cái mũ trên đầu của y xuống không phải là chuyện dễ dàng.

Đấy có phải chỉ không dễ dàng thôi đâu, đấy là

chuyện khó như lên trời hái trăng vậy.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Tại sao chúng ta nhất định phải động thủ lúc lão đang đội đạo quan trên đầu?

Lão Đao Bả Tử nói:

- Bởi vì đấy là cơ hội duy nhất của chúng ta.

Lào lại bổ sung lý do thật đầy đủ:

- Bởi vì trừ y ra, không ai biết được bình thời cái mũ đạo quan ấy để ở đâu.

Lục Tiểu Phụng thở ra một hơi thật dài, nói:

- Tôi làm không được.

Hôm đó trong đại điện của tòa đạo quan Võ Đang, đèn đuốc sáng rực, cao thủ như rừng, muốn

lấy mũ của Chưởng môn Võ Đang đội trên đầu xuống dưới bao nhiêu cặp mắt trừng trừng nhìn của mọi người, chuyện đó còn có ai làm cho được?

Lão Đao Bả Tử nói:

- Chỉ có ngươi, ngươi nhất định làm được.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Dù tôi có lấy được cái mũ xuống cũng nhất định sẽ không có cách nào đem được nó chạy trốn ra ngoài trước mặt bao nhiêu đó cặp mắt của mọi người.

Lão Đao Bả Tử nói:

- Không phải dưới bao nhiêu cặp mắt của mọi người, lúc ngươi xuất thủ, không ai sẽ thấy được ngươi.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Tại sao không thấy được?

Lão Đao Bả Tử nói:

- Bởi vì lúc đó, phía trong phía ngoài đại điện, bảy mươi hai cây đèn trường minh đăng nhất định sẽ đồng thời tắt phụt.

... Dầu trong đèn cạn rồi, dĩ nhiên là đèn sẽ tắt.

Lão Đao Bả Tử nói:

- Chúng ta đã thí nghiệm qua ít nhất tám trăm lần, tính đúng trong đèn nếu có một lạng ba tiền dầu, nhất định khi y tuyên bố người kế thừa là tắt phụt, nội tuyến người của ta trong Võ Đang đến đó nhất định sẽ chia mỗi cây đèn chỉ có một lạng ba tiền.

Kế hoạch này thật tình rất chu mật.

- Nhưng trong đại điện nhất định vẫn còn chút

đèn nến.

Lão Đao Bả Tử nói:

- Chuyện đó do Hoa Khôi phụ trách, cái thủ pháp ám khí Mãn Thiên Hoa Vũ của y đã không còn ai bì kịp.

Hiện tại kế hoạch này cơ hồ đã chặt chẻ kín mít.

Đèn tắt, trong đại điện bỗng tối mịt, mọi người nhất định sẽ không khỏi kinh hoảng lên, chính ngay cái tích tắc nhỏ bé đó, Lục Tiểu Phụng xuất thủ đoạt mũ đạo quan. Thạch Hạc giết Thạch Nhạn, anh em Vô Hổ giết Thiết Kien, Biểu Ca giết Tiểu Cố đạo nhân, Quản Gia Bà giết Ưng Nhãn Lão Thất, Hải Kỳ Khoát giết Thủy Thượng Phi, Quan Thiên Vũ giết Cao Hành Không, Đỗ Thiết Tâm giết Vương Thập Đại.

Lão Đao Bả Tử nói:

- Bất kể bọn họ có đắc thủ hay không, đợi đến lúc đèn sáng lên lại rồi, bọn họ đều được toàn thân thoái lui.

Chỉ cần đánh một lần không trúng là toàn thân thoái lui.

Lão Đao Bả Tử nói:

- Ngươi cũng vậy, dù không lấy được mũ đạo quan vào tay, ngươi cũng nhất định phải chạy đi, bởi vì trong hoàn cảnh đó, bất kỳ người nào cũng không thể có được cơ hội xuất thủ lần thứ hai.

Lão lại nói bổ sung:

- Bất kể ngươi được hay không, đều lập tức chạy về gấp nơi đây, đèn sáng lại rồi, mọi người nhất định đều sẽ đi chiếu cố cho đồng môn bị thương, không ai sẽ đi chú ý đến trong đại điện đã thiếu đi người nhỏ, lại càng không ai rượt theo.

Huống gì lúc đó chẳng ai biết được chuyện này rốt cuộc làm sao mà lại xảy ra.

Lục Tiểu Phụng không nhịn nổi, lại thở ra một hơi dài, nói:

- Tôi phục ông!

Cả một đời chàng không biết đang can dự vào bao nhiêu âm mưu, nhưng nhất định không có lần nào bì được như lần này.

Kế hoạch này cơ hồ đã hoàn toàn không có chỗ nào để phá được.

Nhưng chàng vẫn có vài chỗ muốn hỏi:

- Tại sao chúng ta không giết Thạch Nhạn trước, rồi lấy cái mũ đạo quan trên đầu lão?

Lão Đao Bả Tử nói:

- Bởi vì chúng ta không chắc được đánh một cái là trúng.

Chuyện này chỉ cho thành công, không được thất bại, chuyện này quả thật đã hao phí cả một đời tâm huyết của lão.

Lục Tiểu Phụng lại hỏi:

- Nếu không có tôi, ai sẽ làm chuyện này?

Lão Đao Bả Tử nói:

- Diệp Tuyết.

Lục Tiểu Phụng cười khổ hỏi:

- Tại sao lại là cô ấy?

Lão Đao Bả Tử nói:

- Khinh công của nó rất cao, lại trời sinh thấy được trong bóng tối, trong lúc Thạch Nhạn xuất kỳ bất ý, ít nhất nó cũng có bảy tám phần cơ hội được đắc thủ.

Lão bỗng lấy tay nắm chặt vào tay Lục Tiểu Phụng:

- Nhưng ngươi có tới chín thành cơ hội, thêm bớt không chỉ có chín thành, ta biết ngươi cũng có bản lãnh thấy sự vật rõ ràng trong bóng tối, không những vậy, ngươi còn có hai ngón tay thiên hạ vô song...

Lão cầm bàn tay đó, như đang cầm một thứ trân bảo quý giá vô song.

Nhưng Lục Tiểu Phụng đang nhìn tay lão.

Tay của lão khô đét, ổn định, ngón tay dài mà rắn chắc.

Nếu cầm một thanh kiếm vừa tay, bàn tay này có phải cũng đáng sợ như của Tây Môn Xuy Tuyết?

Người này rốt cuộc là ai?

Hiện tại, nếu Lục Tiểu Phụng xoay ngược tay lại, chụp vào mạch môn của lão, lấy cái nón trúc trên đầu lão xuống, lập tức chàng sẽ biết ngay lão là ai?

Cơ hội thành công tuy không lớn, nhưng ít nhất cũng nên thử một cái.

Nhưng Lục Tiểu Phụng không thử.

Điều đó làm cho chàng rất phẫn nộ với chính mình, chàng bỗng lớn tiếng hỏi:

- Không lẽ trước giờ ông không bao giờ nghĩ đến chuyện sống chết của cô cấy sao?

Lão Đao Bả Tử nói:

- Ngươi đang nói ai vậy?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Con của ông, Diệp Tuyết.

Lão Đao Bả Tử hững hờ nói:

- Những chuyện có nghĩ cũng không làm được gì, hà tất lo nghĩ đến nó.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Ông có biết mẹ của cô ta chết rồi còn bị...

Lão Đao Bả Tử lập tức ngắt lời chàng, ánh mắt sắc như đao của lão đang trừng lên nhìn chàng giận dữ:

- Ngươi có thể muốn ta làm gì khác cho ngươi,

nhưng từ đây về sau, ngươi nhất định không nhắc đến tên người đàn bà đó trước mặt ta.

... Tại sao?

... Thẩm Tam Nương là vợ của Diệp Lăng Phong, nhưng lại sinh ra con của lão, bà ta làm chuyện không phải với Diệp Lăng Phong, chứ đâu phải với lão ta?

... Tại sao lão lại hận bà ta quá như vậy?

Lục Tiểu Phụng nghĩ không ra, nghĩ hoài nghĩ hoài vẫn nghĩ không ra.

Lão Đao Bả Tử đã dằn lại cơn giận dữ thật nhanh chóng:

- Hôm sau không có chuyện gì làm, tùy ngươi muốn làm gì thì làm, hôm sau nữa trước khi trời sáng, ta sẽ an bày cho ngươi lên núi Võ Đang.

Lão đứng dậy, hiển nhiên đã chuẩn bị kết thúc cuộc nói chuyện:

Nơi đó, gã đạo nhân đầu bếp tổng quản tên là Bành Trường Tịnh, ngươi lên núi xong, bất cứ chuyện gì y cũng sẽ an bày cho ngươi.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Sau đó rồi sao?

Lão Đao Bả Tử nói:

- Sau đó ngươi chỉ việc ở đó chờ.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Đợi đèn tắt?

Lão Đao Bả Tử nói:

- Đúng vậy, đợi đến lúc đèn tắt.

Lão ra ngoài rồi, lại quay đầu nói:

- Từ bây giờ trở đi, ngươi hoàn toàn hành động một mình, không cần phải liên lạc với người nào nữa cả, cũng sẽ không có ai tìm đến ngươi.

Lục Tiểu Phụng cười khổ nói:

- Từ bây giờ trở đi, ngay cả bà vợ của tôi cũng gặp không xong rồi.

Lão Đao Bả Tử nói:

- Nhưng ngươi sẽ không bị tịch mịch đâu, ngươi còn nhiều cô cháu ruột kia mà.

LỤC TIỂU PHỤNG

Cổ Long

Quyển 5

Chương 14

Đầu Bếp Đạo Nhân

Mười ba tháng tư, trước khi trời sáng.

Phía sau núi Võ Đang một màn đêm tối mịt, lên hết nửa ngọn núi, trong gió đã thấy có lạnh.

Đêm lặng núi vắng, từng đợt khói trắng không ngớt từ dưới chân núi bay lên, không biết là mây hay là sương mù.

Xa xa nhìn lại, đã thấy có cái bóng ngôi đạo quán cổ lão trang nghiêm, nguy nga.

Đến chỗ đó, người dẫn đường bèn bỏ đi:

- Ông chờ ở đây, sẽ có người đến đón ông ngay bây giờ đó.

Lục Tiểu Phụng không hề hỏi nhiều, cũng không muốn biết người đó là ai. Hôm nay tuy là ngày tốt, tinh thần của chàng không tốt tí nào.

Thật tình cháu gái của chàng quá nhiều.

May mà chàng không phải chờ lâu quá. Trong bóng tối đã có người đang hạ giọng hỏi khẽ:

- Ông đến đây làm gì?

Đây là ám hiệu họ đã ước định sẵn, câu trả lời phải là:

- Đến tìm đậu, mười ba hột đậu.

Trong bóng tối quả nhiên có một bóng người xuất hiện, Lục Tiểu Phụng lại hỏi lần nữa:

- Ông là ai?

- Bành Trường Tịnh.

Bành Trường Tịnh xem ra có vẻ giống như là một hột đậu thật, tròn tròn, nhỏ nhỏ, cặp mắt thật sáng, động tác thật nhanh nhẹn. Y nhìn nhìn Lục Tiểu Phụng hai cái, lập tức nghênh mặt hỏi:

- Ông vừa uống rượu phải không?

Dĩ nhiên Lục Tiểu Phụng có uống rượu, uống còn không ít là khác.

Bành Trường Tịnh nói:

- Nơi đây không cho uống rượu, không cho nói tục, không cho nhìn đàn bà, đi đứng không được

nhanh quá, ăn nói không được lớn tiếng.

Lục Tiểu Phụng bật cười:

- Nơi đây có cho phép phóng thí không?

Bành Trường Tịnh sa sầm nét mặt, lạnh lùng nói:

- Ta không biết lúc trước ông làm thứ gì, ta cũng không muốn biết, đến đây, ông phải tuân theo quy củ ở đây.

Lục Tiểu Phụng không cười nữa, chàng cũng cười không nổi.

Chàng biết mình lại gặp một người rất khó đối phó.

Bành Trường Tịnh nói:

- Còn một chuyện nữa, tốt nhất là ông cũng nên

nhớ rõ.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Chuyện gì?

Bành Trường Tịnh nói:

- Lên núi rồi, ông cứ ôm đầu nằm ngủ, nhất định không được nói chuyện với ai khác, vạn nhất có người nào hỏi đến ông, ông cứ nói là tôi kêu ông lại giúp một tay.

Y suy nghĩ một chút lại nói:

- Sư đệ của ta là Tống Trường Thanh rất lợi hại, vạn nhất ông đụng phải hắn, nói chuyện phải cẩn thận.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Tôi nhất định sẽ rất cẩn thận, rất là cẩn thận.

Bành Trường Tịnh nói:

- Tốt, ông đi theo ta.

Không những động tác của y nhanh nhẹn, khinh công cũng rất có hạng.

Lục Tiểu Phụng thật tình không ngờ được một gã tổng quản trong nhà bếp lại có thân thủ cao cường như vậy.

Bành Trường Tịnh lại càng bất ngờ, Lục Tiểu Phụng bám sát vào y, bất kỳ y đi nhanh đến đâu, Lục Tiểu Phụng rốt cuộc vẫn cứ duy trì một khoảng cách như vậy, không xa không gần.

Lão Đao Bả Tử hiển nhiên không nói rõ lai lịch thân phận của Lục Tiểu Phụng cho y biết.

Trừ lão Đao Bả Tử ra, mỗi người hình như không ai biết chuyện gì nhiều lắm.

Vì vậy, nếu lỡ trong đó có một hai người làm lộ chuyện, sẽ không đến nỗi làm ảnh hưởng cả một kế hoạch.

Trời còn chưa sáng, đà có người ở nhà bếp phía sau núi bắt đầu công chuyện, vo gạo đốt lửa, rửa rau, nấu cháo, mỗi người đều yên lặng làm công chuyện của mình, rất ít có người mở miệng nói chuyện.

Cái vị Bành tổng quản này đối với thuộc hạ của y, những đạo nhân trogn nhà bếp, chắc là còn ít khách khí hơn đối với Lục Tiểu Phụng. Phía sau nhà bếp, có hai dãy nhà gỗ, căn nằm một bên nhất, trong đó đựng đầy những búp măng hái xong còn chưa kịp phơi khô hoàn toàn, trong góc nhà có để một cái giường bằng trúc.

Bành Trường Tịnh nói:

- Ông ngủ ở đây đi.

Lục Tiểu Phụng nhịn không nổi phải hỏi:

- Ngủ đến chừng nào?

Bành Trường Tịnh nói:

- Ngủ cho đến khi tôi đến kêu dậy, dù gì ở đây cũng có đồ ăn mà.

Lục Tiểu Phụng giật bắn người lên:

- Ăn mấy thứ măng khô này sao?

Bành Trường Tịnh lạnh lùng nói:

- Măng khô cũng là đồ ăn của con người.

Lục Tiểu Phụng thừ ra, chàng cười khổ lẩm bẩm:

- Tôi chỉ sợ ăn măng khô vào nhiều sẽ phóng thí.

Bành Trường Tịnh nói:

- Ông có thể không ăn cũng được, dù có bị đói một ngày cũng không đói chết được ai.

Y đã chuẩn bị bỏ đi:

- Ông còn chuyện gì không rõ ràng không?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Chỉ có một chuyện.

Bành Trường Tịnh nói:

- Ông cứ nói.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Tôi chỉ lấy làm lạ tại sao ông không đổi nghề làm tổng quản nhà lao?

Hỏi xong câu đó, chàng bèn nằm lăn ngay ra cái giường trúc, trùm cái chăn mỏng lên đầu, có ai chết cũng không muốn màng đến.

Chỉ nghe bình lên một tiếng, Bành Trường Tịnh chỉ còn nước dồn hết cơn nộ khí vào trong cái cửa gỗ.

Lục Tiểu Phụng bật cười.

Đối phó với hạng người này, mình chỉ còn cách chọc cho họ giận lên. Chỉ cần có một chút cơ hội chọc họ giận lên là không nên bỏ qua, tốt nhất là để cho họ tức dở sống dở chết.

Nhưng cái chăn giường đã làm Lục Tiểu Phụng dở sống dở chết trước.

Chàng thò đầu ra tính thở một chút, cái mùi chua của măng khô lại không hay ho gì hơn bao nhiêu, chỉ có những người bị nghẹt mũi may ra mới ngủ được nơi đây.

Ánh nắng ban mai từ phía đông đã chiếu lên tấm giấy dán song cửa thành một màu trắng. Sau đó, mặt trời lại chiếu vào trên tường.

Chàng mở mắt trừng trừng nhìn vào khung cửa sổ duy nhất trong phòng, bảo chàng nằm yên ở đó, rồi nhìn trơ trơ cho đến lúc mặt trời lặn, đó có khác gì là muốn giết chàng đi.

Huống gì, bây giờ trong bụng chàng lại đói muốn chết, bắt chàng ăn những đồ măng khô chua lè đó, lại càng muốn lấy mạng của chàng.

Có bao nhiêu đó chuyện muốn chết người, nếu chàng còn nằm yên một chỗ đó, chàng đã không còn

là Lục Tiểu Phụng.

Dù Bành Trường Tịnh nói ra những lời đều là thánh chỉ, Lục Tiểu Phụng cũng chẳng màng, tốt xấu gì cũng phải đến nhà bếp lục cái gì ăn trước rồi hãy tính.

Trên núi đã có bao nhiêu đó quý khách đến viếng thăm, phòng bếp dĩ nhiên sẽ không thiếu những thứ đồ chay thượng phẩm như nấm đông cô.

Tuy chàng thì ăn thịt ăn cá còn hơn, nhưng lâu lâu ăn chay một lần, chàng cũng không phản đối.

Chàng chỉ bất quá phản đối nhịn đói.

Chàng nghĩ rằng mỗi cá nhân đều nên có cái quyền tự do không phải chịu nhịn đói nhịn khát.

Mặt trời đã lên cao lắm, người trong nhà bếp đang đem từng mâm cháo điểm tâm để vào trong hộp

đồ ăn màu đỏ, rồi chia từng đợt đem ra.

Đồ ăn sáng tuy có đơn giản một chút, cơm chay vẫn còn làm rất tinh trí, hiển nhiên là thức ăn giành cho quý khách.

Lục Tiểu Phụng đang tính tìm cách trộm một hộp đem về căn phòng nhỏ bé của chàng hưởng thụ, bỗng nghe có người đang lớn tiếng hô:

- Ngươi lại đây.

Lục Tiểu Phụng nhìn nhìn phía Đông, rồi nhìn nhìn phía Tây, nhìn nhìn phía trược, rồi nhìn nhìn phía sau, trước sau trái phải đều không có ai.

Gã đạo sĩ mặt ngựa kia đang gọi người đó chính là chàng.

Chàng chỉ còn nước bước lại.

Những gã đạo sĩ lâm thời được điều độ đến trợ giúp không chỉ một mình chàng, gã đạo sĩ này không hề hỏi han đến lai lịch của chàng, y chỉ bất quá sai chàng đem một cái hộp thức ăn lớn nhất đến Đức Trúc tiểu viện, không những vậy, còn phải đem đến cho nhanh.

Lục Tiểu Phụng cầm hộp thức ăn lên lập tức đi ngay, chàng thấy trong hộp thức ăn có để một dĩa nấm rơm xào măng, một một dĩa đông cô đậu hủ, một dĩa la hán thượng trai, còn có một nồi cháo thơm phưng phức.

Những thứ đó đều rất hợp với khẩu vị của chàng, chàng thật tình cũng muốn ăn trước rồi nói gì thì nói.

Nếu chàng làm như vậy thật, chàng cũng không phải là Lục Tiểu Phụng.

Lục Tiểu Phụng làm chuyện gì không phải là hoàn toàn không chính chắn, chàng không hề muốn làm hỏng đại sự.

Thức ăn trong bếp này nếu đã đặc biệt tinh trí như vậy, những người đang ở Đức Trúc tiểu viện dĩ nhiên phải là những quý khách đặc biệt.

Hiện tại, vấn đề duy nhất của chàng là: chàng không biết Đức Trúc tiểu viện nằm ở đâu.

Chàng đang tính tìm một người nào mặt mày vui vẻ một chút để hỏi thì lại gặp ngay một người mặt mày không hòa hoãn chút nào.

Bành Trường Tịnh đang lạnh lùng nhìn chàng lom lom, y bỗng hạ giọng xuống hỏi chàng:

- Ngươi có biết ai ở trong Đức Trúc tiểu vie6. n không?

Lục Tiểu Phụng lắc lắc đầu.

Bành Trường Tịnh nói:

- Thiết Kiên chùa Thiếu Lâm.

Lòng bàn tay của Lục Tiểu Phụng hình như đang ướt đẫm mồ hôi.

Chàng biết mặt Thiết Kiên, lão hòa thượng này không những có cặp mắt sắc bén, trước khi xuất gia lão còn từng là tay bộ khoái nổi danh, mánh lới trong chốn hắc đạo không có thứ gì lão không tinh thông, tới tinh thông nhất, nghe nói là dịch dung thuật, ngay cả gã phi tặc đệ nhất năm xưa trong giang hồ là Thiên Diện Nhân đều bị thảm bại dưới tay lão.

Bành Trường Tịnh lạnh lùng nói:

- Nếu lão ta nhận ra được ông dịch dung cải trang, ông đã xong rồi.

Lục Tiểu Phụng cười khổ hỏi:

- Tôi không đi có được không?

Bành Trường Tịnh nói:

- Không được.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Tại sao?

Bành Trường Tịnh nói:

- Bởi vì người sai ngươi đi làm chuyện này chính là Tống Trường Thanh, y đã chú ý tới ngươi rồi đó.

* * * * *

May mà Đức Trúc tiểu viện không khó tìm lắm, y theo chỉ dẫn của Bành Trường Tịnh, đi qua con đường sỏi nhỏ là có thể thấy một khoảng rừng trúc

xanh biếc.

Lúc chàng đi qua đó, có một người đang đi trước mặt chàng, bộ y phục bằng vải bố màu xanh đã giặt biến thành màu trắng, còn may vá mười bảy mười tám chỗ.

Chàng nhận ra được người này, không cần phải nhìn gương mặt lão, chàng cũng lập tức nhận ra được.

Quy củ tối cao của Cái bang là đệ tử Cái bang sau lưng phải đeo túi, kêu bằng túi phẩm trật.

Nếu có thân phận của đệ tử bảy túi thì được đeo bảy túi sau lưng, nhiều hơn một túi cũng không được, ít hơn một túi cũng không được, so với phẩm cấp trong triều đình quan liêu còn nghiêm ngặt hơn nữa.

Đệ tử bảy túi đã là chấp sự trưởng lão trong Cái bang, bang chủ mới có tư cách mang chín túi.

Người đi trước mặt Lục Tiểu Phụng, sau lưng lại đeo đến mười cái túi.

Cái bang kiến lập đã được mấy trăm năm nay, đây chính là điều ngoại lệ duy nhất, bởi vì người này đã lập công trạng cho Cái bang quá to lớn hiển hách, nhưng lại làm xong là thoái lui, ngay cả chức bang chủ cũng không chịu làm.

Vì để biểu thần lòng tôn kính và cảm kích đối với lão, Cái bang trên dưới mấy ngàn đệ tử mỗi người đều cắt một góc nhỏ trên cái túi nhỏ của mình, khâu lại với nhau thành một cái đưa cho lão, tượng trưng cho sự tôn vinh quyền quý của lão.

Người này chính là Vương Thập Đại.

Lục Tiểu Phụng cúi gằm đầu, cố ý bước chầm chậm.

Vương Thập Đại năm nay cũng gần tám mươi, lão đã già dặn đến già dặn không nổi nữa trong giang hồ. Những chuyện trong giang hồ, qua khỏi được mắt lão cũng không nhiều.

Lục Tiểu Phụng thật tình không muốn bị lão bắt gặp, nhưng chàng tránh không được. Lão ta hiển nhiên cũng đang đi đến Đức Trúc tiểu viện, có nhiều bạn bè đang đợi lão ở đó. Bạn bè của lão đều là danh nhân có thân phận cực cao trong võ lâm. Mộc đạo nhân, Cao Hành Không, và Ưng Nhãn Lão Thất đều có ở đó. Còn có lão già cao lớn oai vũ.

Người này rốt cuộc có thân phận gì?

Một người đạo sĩ trung niên áo quần tề chỉnh thanh khiết, mặt mày trắng trẻo để ria mép, chính là Ba Sơn Tiểu Cố.

Một người trẻ tuổi ăn mặc đạm bạc, thái độ điềm

tĩnh, đôi mắt vĩnh viễn tối, sinh mệnh tràn đầy tin tưởng yêu thương, chính là Hoa Mãn Lâu, người chàng đã lâu không gặp.

Không ai nhìn ra được y là một kẻ mù, chính y hình như cũng quên mất đi chuyện đó.

Tuy y không thể dùng mắt để thấy, nhưng y có thể dùng tâm để thấy, để hiểu, để đồng tình, để quan hoài người khác.

Vì vậy sinh mệnh của y vĩnh viễn vẫn sung mãn nhiệt tình.

Lục Tiểu Phụng mỗi lần gặp y, trong lòng đều dâng lên một cảm giác thật ấm áp không sao tả được.

Đấy không những là tình bạn, mà còn là lòng tôn kính phát ra từ nội tâm.

Trong văn phòng bày biện tinh nhã, u tĩnh, lúc

Lục Tiểu Phụng bước vào, bọn họ đang đàm luận chuyện Mộc đạo nhân đã thấy trên quán rượu hôm đó.

Đối với cái đề tài đó, Lục Tiểu Phụng chắc chắn cũng rất có hứng thú, chàng cố ý làm từng chuyện rất chậm chạp, ráng không để cho mặt mình đối diện với những người ở đó.

Bọ họ đối với chàng thì hoàn toàn không chú ý đến, câu chuyện vẫn không ngưng lại.

- Tây Môn Xuy Tuyết nói rất thật tình...

Mộc đạo nhân trước giờ phán đoán vốn vẫn được mọi người trọng thị:

- Đở được liên tiếp những chiêu kiếm của y, nhất định không vượt quá năm người.

- Y cũng không nhìn ra lai lịch của gã kiếm khách

bịt mặt đó?

Người hỏi là Ba Sơn Tiểu Cố.

Chính y cũng là tay kiếm khách danh gia, gia truyền bảy nhân bảy bốn mươi chín đường Hồi Phong Vũ Liễu Kiếm, cùng với Lưỡng Nghi Thần Kiếm của Võ Đang, Phi Long Đại Cửu Thức của Côn Luân, nổi danh là Huyền Môn Tam Đạo Kiếm Pháp.

- Người này xuất thủ nhẹ nhàng lão luyện, cơ hồ không dưới lão Cố năm xưa.

Ánh mắt của Mộc đạo nhân lộ vẻ đăm chiêu:

- Kỳ quái nhất là y sử dụng phảng phất như kiếm pháp Võ Đang, nhưng so với kiếm pháp Võ Đang còn tinh nhuận, cay độc hơn.

- Ông xem y so với ông thế nào?

Người hỏi lần này là Vương Thập Đại, chỉ có lão mới hỏi được một câu như vậy.

Mộc đạo nhân cười cười:

- Hai bàn tay của tôi ít nhất đã có mười năm nay chưa từng nắm vào thanh kiếm.

- Tay của ông không ngứa sao?

- Lúc tay tôi ngứa lên, tôi sẽ đi cầm con cờ hay ly rượu.

Mộc đạo nhân cười, nói tiếp:

- Đó không những còn nhẹ nhàng khoan khoái hơn cầm kiếm, mà còn an toàn hơn nhiều.

- Vì vậy hôm đó ông vẫn cứ ngồi đó tụ thủ bàng quan?

- Tôi chỉ tụ thủ bàng quan được thôi, bàn tay tôi lúc đó đang cầm ly rượu, còn có cầm bình rượu nữa.

- Ông nói cái vị bằng hữu coi rượu như tánh mạng ấy là ai?

- Người đó nghe nói là một vị quan lại trong kinh thành cáo lão về hưu, tôi xem lão ta có điểm khả nghi.

Ưng Nhãn Lão Thất giành hỏi:

- Khả nghi?

- Tuy lão ta ráng làm ra vẻ già cả lọm khọm, nhưng thật ra thì công phu hạ bàn không tệ tí nào, té từ trên lầu xuống mà chẳng có chuyện gì cả, xem dáng điệu, làm như giống một người chúng ta quen biết.

Nghe đến đó, trái tim của Lục Tiểu Phụng cơ hồ muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, chỉ muốn mau mau

chạy ra khỏi nơi đây.

- Ông nghĩ lão là ai?

- Tư Không Trích Tinh.

Lục Tiểu Phụng lập tức thở phào ra một hơi, chàng lại không tính bỏ đi nữa.

Bọn họ lại bàn luận đến bốn lão già hành tung thần bí.

- Bốn người đó không những công lực cực kỳ thâm hậu, mà đường lối võ công cũng rất giống nhau.

Mộc đạo nhân cười khổ nói:

- Cỡ hạng người như vậy, chỉ một thôi cũng đã khó tìm, hôm đó bỗng nhiên lại có đến bốn người, thật là giống như từ trên trời rơi xuống.

Cao Hành Không trầm ngâm một hồi, rồi chầm chậm nói:

- Càng kỳ quái hơn là thần tình cử chỉ của bọn họ không khác nhau bao nhiêu, ngay cả diện mạo hình như cũng có chỗ tương tự, hình như họ là anh em.

- Anh em?

Thiết Kiên chau mày một cái:

- Anh em kiểu như vậy, tôi chỉ biết có...

Lão không nói hết câu, trước giờ lão không phải là người dễ dàng hạ phán đoán chuyện gì, thân phận địa vị của lào cũng không cho phép lão hạ phán đoán dễ dàng được.

Nhưng những người đang ngồi đó đều là tay lão luyện giang hồ, ai cũng nghe ra được cái ý của lão.

- Ông nói đấy có phải là anh em Hổ Báo?

Thiết Kiên không thừa nhận, cũng không phủ nhận.

Mộc đạo nhân lại bật cười:

- Dù bọn họ còn sống trên thế gian cũng nhất định không đem các cô nương trong Mãy Thúy Lâu đi uống rượu.

- Cô nương trong Mãn Thúy Lâu?

Vương Thập Đại giành nói:

- Ông đối với những chuyện đó sao rành quá vậy, có phải cũng vào Mãn Thúy Lâu rôì không?

- Dĩ nhiên là có vào.

Mộc đạo nhân tỉnh bơ cười nói:

- Chỉ cần có rượu uống, ở đâu tôi cũng vào được.

Vương Thập Đại cũng cười lớn:

- Cái lão đạo này giọng nói giống hệt như Lục Tiểu Phụng vậy.

Đề tài câu chuyện hình như sắp chuyển qua đến Lục Tiểu Phụng.

Lục Tiểu Phụng chuẩn bị bỏ đi.

Ưng Nhãn Lão Thất bỗng nói:

- Chỉ có một chuyện tôi không nghĩ ra.

Mộc đạo nhân hỏi:

- Chuyện gì?

Ưng Nhãn Lão Thất nói:

- Một ông quan cáo lão về hưu, tại sao bỗng nhiên lại biến thành đạo sĩ trong nhà bếp?

Lục Tiểu Phụng lạnh hết cả chân tay, có muốn bỏ chạy cũng đã quá muộn.

Ưng Nhãn Lão Thất đã phi thân đến chắn lối đi của chàng, lão lạnh lùng nói:

- Ngươi không được đi.

Lục Tiểu Phụng lộ vẻ rất kinh ngạc:

- Tại sao tôi không đi được?

Ưng Nhãn Lão Thất nói:

- Bởi vì cái chuyện ta nghĩ không ra này, chỉ có ngươi mới nói cho ta biết được.

Cao Hành Không cũng nhảy bật dậy:

- Đúng vậy, y chính là cái vị bằng hữu xem rượu như tính mạng, sao y lại đến đây làm gì?

Trong văn phòng u nhã, bỗng nhiên bừng bừng sát khí.

Bất cứ ai làm thủ lãnh của Thập Nhị Liên Hoàn Ồ, trong một tháng nhất định không khỏi giết đi dăm ba mạng người.

Cao Hành Không âm trầm lãnh đạm tàn bạo cũng là một nhân vật lợi hại nổi danh trong giang hồ.

Chỉ cần bọ họ bắt đầu động thủ, lập tức sẽ có sát cơ.

Bọn họ một trước một sau, hoàn toàn phong kín đường thoái lui của Lục Tiểu Phụng, dù Lục Tiểu Phụng có mọc ra mười cặp cánh cũng khó mà bay ra khỏi cái nóc ngôi nhà đó.

Chỉ bất quá, trên đời này nếu có người nào trốn ra khỏi được căn phòng đó, người đó nhất định phải là Lục Tiểu Phụng.

Chàng bỗng cười lớn lên:

- Hình như ta đã thua rồi.

Ưng Nhãn Lão Thất lạnh lùng nói:

- Ngươi thua chắc rồi.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Bình sinh, ta đánh cuộc với người ta không dưới tám trăm lần, lần này thua là thê thảm nhất.

Ưng Nhãn Lão Thất hỏi:

- Đánh cuộc? Đánh cuộc chuyện gì?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Có người đánh cuộc với ta, chỉ cần ta ở được trong phòng này một tuần trà thôi, còn chưa bị ai phát giác ra, y sẽ thua ta một chầu rượu. Nếu không, từ đây về sau y sẽ gọi ta là hỗn đản.

Ưng Nhãn Lão Thất cười lạt.

Lão không tin được chuyện đó, nhưng vẫn còn nhịn không được, phải hỏi:

- Người đánh cuộc với ngươi là ai?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Chính y cũng là một tên hỗn đản, không những vậy còn là một tên đặc biệt đại hỗn đản.

Ưng Nhãn Lão Thất hỏi:

- Ai?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Lục Tiểu Phụng.

Câu nói ấy vừa thốt ra, mọi người đều không nhịn nổi, biến sắc mặt:

- Y còn chưa chết sao?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Người chết làm sao đánh cuộc được?

Ưng Nhãn Lão Thất hỏi:

- Y đang ở đâu?

Lục Tiểu Phụng ngẩng đầu lên, hướng về mé cửa sổ đối diện vẫy vẫy tay, nói:

- Ngươi còn không vào đây nữa sao?

Dĩ nhiên mọi người đều nhịn không nổi, nhìn về hướng đó, còn chính chàng thì đã thừa cơ chuồn về hướng bên kia.

Hai bên song cửa đều đang mở, chàng chui lẹ qua như mũi tên, một chân đã đặt lên mái ngói.

Mái ngói ngói đổ sầm xuống, chàng đã lấy sức tung ra ngoài năm trượng.

Phía sau có người đang hò hét, mỗi người ai ai cũng có khinh công cao cường, tuy mái ngói đổ xuống có làm chậm bọn họ đi một chút, nhưng bọn họ vẫn sẽ truy được tới nơi bây giờ. Lục Tiểu Phụng không dám cả quay đầu lại nhìn.

Kiến trúc của tòa đạo quan cổ lão, cao lớn mà rộng rãi, tuy rất có nhiều chỗ ẩn núp nhưng chàng không dám mạo hiểm.

Hôm nay đã là ngày mười ba, những người nên

đến đều toàn bộ đã đến. Người đến đều toàn là cao thủ.

Bất cứ chàng núp vào nơi nào, đều rất có thể bị người ta tìm ra. Bất cứ ai tìm ra, đều khó mà thoát khỏi họ cho nổi.

Dĩ nhiên chàng cũng không thể chạy xuống núi. Chuyện của hôm nay, chàng không thể bỏ qua, cũng không muốn bỏ qua.

Năm ba cái nhấp nhô lặn hụp, đối diện đã có người đứng trên mái ngói, phía sau dĩ nhiên là có người đuổi theo.

Tiếp theo đó, bên phải bên trái đều có bóng người, bốn bề trước sau trái phải bao vây lại, chàng cơ hồ không còn đường tẩu thoát.

Chàng chỉ còn nước nhảy xuống đất chạy.

Phía dưới hình như còn có nhiều người hơn, bốn phương tám hướng đều dồn dập những bước chân.

Chàng chuyển qua hai ba góc nhà, bỗng phát hiện trước mặt có người đang lạnh lùng nhìn mình, cái mặt ngựa không có tí biểu tình gì, chính là sư đệ của Bành Trường Tịnh, phó tổng quản khu nhà bếp, Trường Thanh.

Lục Tiểu Phụng giật nảy mình lên, gượng cười một tiếng:

- Mạnh khỏe không?

Trường Thanh lạnh lùng nói:

- Ta không khỏe, ngươi lại càng không khỏe, ta chỉ cần la lên một tiếng, bao nhiêu đó người đều xông lại đây, dù ngươi có đánh ngã ta cũng không có ích lợi gì.

Lục Tiểu Phụng cười khổ hỏi:

- Ngươi muốn thế nào?

Trường Thanh nói:

- Ta chỉ cho ngươi hiểu rõ một chuyện đó.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Ta đã hiểu rõ lắm rồi.

Trường Thanh nói:

- Nếu vậy ngươi nên để ta bắt ngươi bó lại, sau này cũng có chuyện tốt cho ngươi.

Lục Tiểu Phụng thở ra nói:

- Thôi được, trước sau gì ta cũng trốn không khỏi, chi bằng giao tình với ngươi một lần này xem sao.

Trường Thanh sáng mắt lên, bước lại như một mũi tên.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Ngươi hạ thủ nhẹ nhẹ tay một chút được không?

Trường Thanh nói:

- Được.

Tiếng "được" vừa thốt ra khỏi miệng, đã có thứ gì bay vào miệng y, y vung quyền đánh ra, huyệt đạo dưới nách đã bị điểm cứng.

Lục Tiểu Phụng đà Chuyển qua góc tường phía trước, y chỉ còn nước mở mắt trừng trừng nhìn.

Nhưng y biết, Lục Tiểu Phụng vẫn không trốn thoát nổi, bởi vì tiếp tục chuyển tới phía trước chính

là đại điện.

Chưởng môn đương kim của phái Võ Đang đang ở trong đại điện.

Trước đại điện là một cái sân thật rộng, không ai có cách gì ẩn núp ở đó được, trong đại điện ánh sáng yếu ớt, nhang khói mịt mù, chuyện tranh giành phiền nhiễu của thế gian đều đã bị ngăn cách ngoài ngưỡng cửa.

Lục Tiểu Phụng cứ xông thẳng vào trong.

Hiển nhiên chàng đã chuẩn bị náp vào trong này.

Chàng biết tâm lý con người có một điểm mù, núp vào chỗ sáng sủa nhất, ngược lại càng không dễ bị tìm ra.

Hiện tại kinh quả buổi sáng đã xong, trong đại

điện dù có người cũng phải bị tiếng hô hoán lúc nãy làm kinh động chạy ra.

Chàng thật không ngờ trong điện vẫn còn có người.

Một đạo nhân đứng thẳng như cây ngọc, yên lặng trước thần án, cũng không biết vì nhân loại cầu xin chút bình an hay đang tĩnh tư hối lỗi chuyện quá khứ của mình.

Trên thần án trước mặt y có để một thanh kiếm.

Thanh Thất Tinh bảo kiếm tượng trưng cho tôn vinh và quyền lực.

Người này chính là Thạch Nhạn.

Lục Tiểu Phụng càng kinh hãi, mũi chân chạm vào mặt đất, người chàng lập tức nhấc lên.

Cái rường ngang của đại điện cách mặt đất mười trượng. Không ai có thể nhảy lên cao mười trượng.

Thân hình chàng vừa bốc lên, mũi chân trái lại đạp lên bàn chân phải, thi triển môn khinh công tuyệt đỉnh đã thất truyền trong võ lâm từ lâu là Thế Vân Tung.

Chàng lên được rường ngay.

Thạch Nhạn vẫn còn yên lặng đứng đó, phảng phất hồn đã đi đâu phương xa.

Lục Tiểu Phụng vừa thở phào một hơi, Vương Thập Đại, Cao Hành Không, Ưng Nhãn Lão Thất, Ba Sơn Tiểu Cố đều đã xông vào bên trong.

- Vừa rồi có ai vào trong này không?

Thạch Nhạn chầm chậm quay người lại nói:

- Có.

Chữ "có" vừa lọt vào tai Lục Tiểu Phụng, cơ hồ như tội phạm vừa nghe bản án xử tội tử hình.

- Người ở đâu?

- Chính là tôi đây.

Thạch Nhạn mỉm cười:

- Tôi chính vừa mới bước vào đây.

Người đều đã đi hết, ngay cả Thạch Nhạn cũng đã đi rồi.

Nếu Chưởng môn phái Võ Đang nói nơi đây không có ai đến, thì dù có người nào thấy Lục Tiểu Phụng đang ở nơi này cũng nhất định sẽ cho là mình lầm lẫn.

Có rất nhiều người đều cho rằng lời nói của Chưởng môn phái Võ Đang thậm chí còn dễ tin hơn là cặp mắt của chính mình.

Thạch Nhạn đĩ nhiên không thể nào là kẻ nói dối, nhưng lấy tai mắt của lão như vậy, không lẽ lão thật tình không biết có người đã vào trong điện sao?

Lục Tiểu Phụng bỗng nhớ lại chuyện nhi đồng du hí của con nít:

... Một đứa bé núy sau lưng cái ghế của ông chú, còn đứa kia đến tìm, ông chú cứ nói:

- Nơi này không có người.

Thạch Nhạn không phải là chú của chàng, tại sao ông ta muốn giấu giùm cho chàng?

Lục Tiểu Phụng không nghĩ thêm.

Trên rường nhà bụi bặm tích tụ dày đặc, chàng cứ nằm duỗi người ra, hy vọng ngủ được một giấc.

Hiện tại chàng không còn có thể ra mặt gì được nữa, chỉ còn nước chờ ở đây, chờ đế lúc đèn tắt.

Chờ đến khoảnh khắc đó, chàng ở trên rường nhà này vẫn có thể xuất thủ được như thường.

Vì vậy chàng mới chọn nơi này làm chỗ núp, chỗ này ít nhất cũng còn không có mùi chua lè thối tha của măng khô.

Chỉ tiếc là chàng ngủ không được.

Chàng sợ té xuống đất.

Không những sợ mình rớt xuống, còn sợ bụi bặm trên rường nhà rớt xuống, chàng không dám cả động đậy thân hình.

Đợi đến lúc chàng nghĩ đến chuyện đói bụng, chàng bèn bắt đầu hối hận, chàng hối hận sao lúc nãy mình không thật thật thà thà nằm trong căn phòng đó? Mùi vị chua lè đó thật ra cũng không đến nỗi như chàng đã tưởng tượng.

Bấy giờ trong đại điện đã có rất nhiều người vào, quét dọn điện đường, an bày chỗ ngồi, còn có người đang hỏi:

- Ai lo chuyện dầu trong đèn vậy?

- Đệ tử Trường Cẩn.

- Dầu đã đổ vào đầy chưa?

- Đổ đầy vào rồi, sáng sớm nay, đệ tử đã kiểm tra qua hết một lượt rồi.

Người hỏi hiển nhiên đã rất mãn ý. Trường Cẩn làm việc trước giờ chắc là cẩn thận lắm.

Kỳ quái là đệ tử Võ Đang tại sao lại bị lão Đao Bả Tử mua chuộc được? Lão ta đối với hoàn cảnh phái Võ Đang tại sao lại rõ ràng như vậy?

Lục Tiểu Phụng cũng chẳng buồn nghĩ thêm.

Gần đây hình như chàng rất ít khi muốn động tới đầu não để nghĩ đến chuyện gì.

Người quét dọn cũng đã đi mất, chỉ còn vài người đang ở trong điện làm chừng lo liệu.

Rồi một hồi lâu nữa, Lục Tiểu Phụng bèn nghe bọn họ đang rỉ tai thì thầm, nghị luận chuyện gian tế giả làm đạo nhân đầu bếp lúc nãy.

- Thật tôi nghĩ không ra, nơi đây có giấy thứ gì bí mật đâu? Tại sao lại có gian tế vào đây?

- Không chừng hắn tính vào ăn trộm đồ gì đó.

- Ắn trộm mấy đứa đạo sĩ nghèo kiết như bọn mình?

- Đừng quên hai hôm nay đều có quý khách lên núi viếng thăm.

- Không chừng hắn chẳng phải là thứ trộm vặt, cũng không phải là gian tế.

- Là gì bây giờ?

- Là thích khách! Đến ám sát các vị quý khách.

- Hiện tại mình còn chưa tóm được hắn sao?

- Còn chưa được.

- Tôi nghĩ chắc hắn đã xuống núi rồi, hắn chẳng phải là kẻ ngốc, làm sao còn ở lại trên núi này đợi chết?

- Khốn khổ cho Trường Tịnh, nghe nói tên đó là do y đưa lên núi, hiện tại tổng thủ lãnh của Thập Nhị Liên Hoàn Ổ đang đích thân thẩm vấn khẩu cung của y.

Nghe nói Ưng Nhãn Lão Thất có môn Phân Thân Thác Cốt thủ. Dưới tay lão, ngay cả người chết cũng không cách nào không mở miệng.

Trường Tịnh có khai bí mật ra hay không?

Y biết được nhiều ít bí mật?

Lục Tiểu Phụng đang bắt đầu lo lắng. Chàng bỗng nghe có tiếng chân vang lên, hai người đang thở hỗn hễn bước vào, nói ra một tin tức thật kinh người:

- Bành Trường Tịnh chết rồi!

- Tại sao mà chết?

- Nhị sư thúc các vị đang hỏi khẩu cung của y, bên ngoài bỗng bay vào một cây trúc sào cắm y dính vào ghế chết tươi ngay tại đó.

- Có bắt được hung thủ không?

- Không, thái sư tổ đã dẫn nhị sư thúc các vị đuổi theo rồi.

Lục Tiểu Phụng thở ra, chàng không bị bất ngờ bởi chuyện đó. Giết người bịt miệng, đấy vốn là tác phong của bọn họ.

Chẳng qua, dùng một cây trúc sào mà đâm chết tươi một người dính vào trong ghế, ít có ai làm được, ngay cả Biểu Ca và Quản Gia Bà cũng nhất định không có được công lực thâm hậu như thế.

Trừ chàng ra, còn ai đã tiềm nhập vào Võ Đang?

Anh em Vô Hổ và Thạch Hạc nhất định không

dám lên núi sớm như vậy, không lẽ lão Đao Bả Tử đã đến rồi sao?

Lão lấy thân phận gì để che giấu cho mình? Không lẽ lão cũng giả trang thành đạo sĩ nhà bếp?

Phía dưới lại có người đang hỏi:

- Trường Tịnh chết rồi, có liên hệ gì đến bọn tôi? Sao anh lại hộc tốc lại đây báo tin?

- Không có liên hệ gì đến anh, nhưng có liên hệ đến Trường Cẩn sư huynh...

- Tôi hiểu rồi.

Lại có người khác ngắt lời y:

- Trường Tịnh chết rồi, Trường Thanh cũng bị phạt, Trường Cẩn sư huynh dĩ nhiên sẽ thành tổng quản của chúng ta, anh đến đây báo tin vui?

Xem ra bọn đạo nhân nấu bếp này lục căn cũng chẳng thanh tịnh gì, cũng tranh quyền đoạt lợi như ai.

Trong lòng Lục Tiểu Phụng đang than thở, bỗng nghe một loạt tiếng động lanh lãnh chói tai thật kỳ dị từ phía ngoài dồn vào.

Ngay cả chàng cũng không nghĩ ra đó là thứ tiếng động gì, chỉ nghe lỗ tai bị chói lên thật là khó chịu.

Chính ngay khoảnh khắc đó, trong đại điện bỗng nghe có tiếng hô thảm thiết liên tiếp ngắn gọn. Có người nói:

- Ngươi...

Một tiếng chưa thốt xong đã bị ngắt ngang giữa chừng.

Lục Tiểu Phụng nhịn không nổi, len lén thò đầu ra nhìn một cái, chỉ nhìn có bao nhiêu đó, tay chân chàng đã lạnh băng.

Trong đại điện vốn có chín người trong đó, chín người đang sống sờ sờ ra. Chỉ trong một khoảnh khắc, chín người ấy đều đã chết.

Cổ họng của chín người đều bị cắt đứt đoạn, xem ra chắc chắn đều bị chết dưới một lưỡi kiếm bén.

Một kiếm đã đủ trí mạng!

Đệ tử phái Võ Đang ít nhiều cũng đã có căn cơ, nhưng chỉ trong thoáng chốc đã bị người giết sạch.

Tiếng động lanh lãnh kỳ dị lúc nãy chính là tiếng kiếm xé gió.

Kiếm nhanh làm sao!

Kiếm độc làm sao!

Chính cả Tây Môn Xuy Tuyết tung hoành thiên hạ, vị tất đã hơn được thế.

Hung thủ là ai?

Tại sao y lại đi giết những đạo nhân đầu bếp không đáng coi trọng như vậy?

- Có phải vì Trường Cẩn?

Lục Tiểu Phụng bỗng hiểu ra.

Y tính đúng là Trường Tịnh chết rồi, người khác nhất định sẽ đi tìm Trường Cẩn hỏi, vì vậy lập tức rượt tới giết trước, hung thủ giết Trường Tịnh dĩ nhiên chính là y.

Người này có thể đi qua đi lại trong vùng cấm địa của Võ Đang, tùy ý giết người, rốt cuộc thân phận

của y là ai?

- Là ngươi...

Trường Cẩn trước khi chết còn nói ra được hai chữ, hiển nhiên y nhận ra được người này, nhưng lại không ngờ được người này lại là một hung thủ giết người.

Lục Tiểu Phụng lại nhịn không nổi, bắt đầu hối hận lúc nãy nghe tiếng động vang lên, chàng phải nên thò đầu ra nhìn một chút mới phải.

Không chừng đó chính là cơ hội duy nhất chàng có thể thấy được mặt thật của y.

Cơ hội đã mất, chỉ e không bao giờ có lại lần nữa.

Người chết không biết mở miệng.

Vì vậy kế hoạch nhất định vẫn còn tiếp tục tiến hành như thường.

Vì vậy, Lục Tiểu Phụng chỉ còn nước đợi, đợi trời tối, đợi đèn đốt lên, đợi đèn tắt.

Mùi vị chờ đợi thật tình không dễ chịu tí nào.

LỤC TIỂU PHỤNG

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 15

Người Trên Rường Nhà

Mười ba tháng tư, hoàng hôn, trời dần dần tối, trong đại điện đèn đã được đốt sáng lên.

Trên rường nhà vẫn còn rất tăm tối, ánh mặt trời chiếu không vào tới nơi đây, ánh đèn cũng chiếu không vào, trên đời này vốn có những nơi vĩnh viễn không quang minh.

Có những người cũng như vậy.

Không lẽ Lục Tiểu Phụng cũng đã biến thành

tượng người đá, không lẽ cuộc đời chàng từ đây về sau sẽ không còn cơ hội xuất đầu lộ diện, chỉ có thể như những con chuột ẩn núp trong bóng tối, chạy trốn sự truy đuổi của Tây Môn Xuy Tuyết?

Không chừng chàng còn có cơ hội, không chừng kế hoạch này là cơ hội duy nhất của chàng, vì vậy chàng nhất định không thể thất thủ được.

Nhưng chàng không có gì chắc chắn cả.

Ai cầm chắc được chuyện giật cái mũ đạo quan trên đầu Thạch Nhạn xuống?

Chàng không nghĩ ra được ai.

Trong đại điện lại nghe có tiếng chân người vọng lên, người đi đầu phía trước chân bước rất nặng, tiếng chân lại rất nhẹ nhàng. Bởi vì toàn thân khí mạch, huyết dịch trong người y đã quán thông, tuy y vẫn còn là một thân xác thịt phàm trần, nhưng đã có

khác với người thường.

Trong người y không còn có cặn bả.

Lục Tiểu Phụng nhịn không nổi, đưa mắt nhìn lén qua rường nhà, nhìn xuống dưới.

Một hàng đạo nhân mặc áo tía mũ đen đi vào trong đại điện, đi đầu nhất là Mộc đạo nhân.

Chàng cùng Mộc đạo nhân tương giao đã lâu năm, cho đến lúc này, chàng mới biết cái vị danh túc phái Võ Đang này công lực còn cao hơn bất kỳ ai tưởng tượng rất nhiều.

Thạch Nhạn còn chưa đến. Cái giao ỷ đệ nhất chủ vị còn để trống. Mộc đạo nhân chỉ được ngồi ở ghế thứ hai.

Tuy lão đức cao trọng vọng, bối phận cực kỳ tôn hiển, nhưng có Chưởng môn ở đó, lão vẫn phải

thoái lui ngồi sau.

Đây là quy củ của phái Võ Đang, cũng là quy củ của giang hồ, bất cứ ai cũng không thể thay đổi được.

Trong đại điện đèn đuốc huy hoàng. Bên ngoài tiếng chuông rung lên. Mộc đạo nhân xuống bệ đón tiếp tân khách, tân khách cũng đã lục tục đi vào.

Thái độ của mỗi người rất nghiêm trang, bọn Ưng Nhãn Lão Thất thần tình ra chiều nghiêm trọng, hiển nhiên còn chưa quên được những chuyện phát sinh hồi sáng nay.

Lão già cao lớn oai vũ cũng đã đến, tòa vị của lão còn trên cả Tổng thủ lãnh của Thập Nhị Liên Hoàn Ổ.

Thân phận của lão là gì nhỉ? Tại sao lại chưa bao giờ lộ mặt ra chốn giang hồ?

Bây giờ tại sao lại bỗng xuất hiện?

Lục Tiểu Phụng nãy giờ nằm nhìn lão lom lom, chàng cảm thấy mình phải nên nhận được ra người này, nhưng lại cứ không nhận ra được.

Trong đại điện không để nhiều ghế lắm, đủ tư cách ngồi ở nơi đây cũng không nhiều.

Nhưng có rất nhiều khách khứa đến, người không có ghế chỉ đành phải đứng.

Thiết Kiên, Thạch Nhạn, Vương Thập Đại, Thủy Thượng Phi, Cao Hành Không, Ba Sơn Tiểu Cố, Ưng Nhãn Lão Thất, bọn họ mỗi người đều có người đứng phía sau, mỗi người đều có thể là những người đang đợi lấy mạng của bọn họ.

Trong những người đó, có ai là những người đã chết đi rồi sống lại?

Ai là Đỗ Thiết Tâm? Ai là Quan Thiên Vũ? Ai là Lâu lão thái thái?

Lục Tiểu Phụng đang tìm kiếm.

Bọn họ dịch dung cải trang diện mạo xong, trừ lão Đao Bả Tử và Khuyển Lang Quân ra, chỉ có Lục Tiểu Phụng là biết được.

Khuyển Lang Quân đã đem hết bộ dạng của từng người vẽ ra giao cho Lục Tiểu Phụng xem. Tại khách sạn đệ nhất lưu đó, nhà xí có lớn hơn chút đỉnh, trừ chuyện đi cầu ra, còn làm được nhiều chuyện khác.

Hải Kỳ Khoát giết con chó đó, nếu là con chó chết, thì Khuyển Lang Quân đi đâu bây giờ?

Bí mật đó, có phải cũng chỉ có Lục Tiểu Phụng mới biết được?

Chàng tìm ra được hết bọn họ rất nhanh, thậm chí ngay cả gã không có mặt mũi Thạch Hạc, bây giờ cũng có một khuôn mặt.

Bọn họ hiển nhiên đang tập trung vào mục tiên của mình, chỉ đợi đèn tắt đi là xông vào xuất thủ.

Người duy nhất không có ai đối phó hình như chỉ có Mộc đạo nhân. Có phải vì lão đã không can thiệp đến chuyện giang hồ bao nhiêu năm nay, lão Đao Bả Tử bèn không có ý lấy lão làm mục tiêu?

Lục Tiểu Phụng không nghĩ thêm, bởi vì mục tiêu của chàng bây giờ cũng đã xuất hiện.

Chưởng môn phái Võ Đang đầu đội mũ tử kim đạo quan, đang chầm chậm bước vào giữa bốn đứa đồng tử hộ vệ tay cầm chấp pháp bảo khí.

Cái vị đạo trưởng Thạch Nhạn thanh danh xung động võ lâm đương đại này, không những tu vi thâm

hậu, lúc còn trẻ cũng đã từng thân dự trăm trận. Kiếm pháp, nội công tu dưỡng của lào đều đã đạt đến mức ít có người vượt qua. Nhưng hiện tại, lão xem ra có vẻ thật mệt mỏi, thật già yếu, thậm chí còn có chút khẩn trương.

Đối diện với bao nhiêu quý khách, lão không thể không tươi cười nét mặt nghinh đón họ. Nhưng trong lòng lão lại cảm thấy rất khẩn trương và phiền lụy.

Mười năm gần đây, rất ít khi lão có những thứ cảm giác như vậy.

Hôm nay, trong lòng lão phảng phất như có dự cảm điều gì bất tường, biết nhất định có chuyện gì đó bất hạnh sẽ xảy ra.

"Không chừng quả thật mình nên thoái ẩn là phải". Lão đang nghĩ bụng.

Đi tìm một chỗ yên tĩnh, dựng hai căn nhà gỗ, từ

đây không buồn hỏi đến chuyện giang hồ thị phi, cũng chẳng thấy mặt người trong chốn giang hồ.

Chỉ tiếc là cho đến bây giờ, những chuyện đó vẫn còn là ảo tưởng. Sau này có thật sẽ kịp thời thoát thân ra khỏi ân oán thị phi trong giang hồ, ngay cả chính lão cũng không chắc chắn trong bụng. Nếu không nắm được thời cơ, rất có thể là đã quá trễ.

Mỗi lúc lão bị khẩn trương, mệt mỏi, lão lại cảm thấy phía sau cổ cứng ngắc.

Chứng bệnh nhức đầu kinh niên lại phát tác lên.

Nhất là hiện tại, lão còn đang phải đội trên đầu cái mũ tử kim đạo quan nặng trịch, như một cái nồi úp vào đầu lão.

Quý khách đều đứng cả dậy nghinh đón lão.

Lão biết bọn họ tôn kính lão, chỉ bất quá bởi vì

lão là Chưởng môn phái Võ Đang.

Tuy lão không hoàn toàn thích thú gì đám người này, nhưng lão không thể không nở nụ cười cảm động lòng người ra để đáp lễ lại bọn họ.

... Đấy không phải cũng giống như diễn hí kịch sao?

... Nếu mình đã bị bắt đóng làm vai đó, bất kể cái cổ có cứng ngắc như thế nào, cái đầu có nhức nhối như thế nào, đều cũng phải ráng diễn cho xong màn kịch.

Trong đại điện, đèn đuốc huy hoàng.

Dưới ánh đèn nhìn lại, Thiết Kiên và Vương Thập Đại chắc chắn còn mệt mỏi, còn già nua hơn cả lão.

Thật ra bọn họ đều nên đã thoái ẩn đi từ lâu,

thật không nên đến đây làm gì.

Lão thật không muốn thấy bọn họ, nhất là Vương Thập Đại.

- "Rõ ràng là lòng dạ nhỏ nhen, giấu thù trong bụng. Vậy mà cứ làm vẻ ta đây du hiệp phong trần, ngoạn thế bất cung".

- "Còn có tên Ba Sơn Tiểu Cố cứ suốt ngày soi gương dòm mặt của mình, thật tình hắn nên đi mơ cái kỹ viện mới phải, tại sao lại đi xuất gia làm gì?"

Trên đời này, tại sao lại có quá nhiều người không đi làm được những thứ mình chân chính muốn làm?

Điển lễ đã bắt đầu khai mạc. Mỗi chi tiết Thạch Nhạn không biết đã làm qua bao nhiêu lần, nói những lời đó, cũng không biết đã nói bao nhiêu lần.

Bất kể trong lòng lão đang nghĩ gì, đều nhất định không hề để sai sót một điểm gì.

Mỗi chuyện đều có vẻ tiến hành rất thuận lợi.

Tiếp theo đó, lão sẽ tuyên bố danh tánh của người sắp kế thừa lão.

Lão dùng đuôi mắt nhìn mấy đệ tử thân thuộc nhất, những người càng có hy vọng, càng thấy lộ vẻ khẩn trương.

Nếu lão tuyên bố danh tánh một người không phải trong đám bọn họ, bọn họ sẽ có biểu tình trên mặt như thế nào? Người khác sẽ có phản ứng như thế nào?

Điều đó nhất định sẽ rất thú vị.

Nghĩ đến điểm đó, khóe miệng của lão bất giác lộ vẻ mỉm cười, cơ hồ nhịn không nổi, muốn bật cười

ra miệng.

Nhưng lão lập tức khống chế lấy mình, lão đang chuẩn bị tiến hành chi tiết trọng yếu nhất trong nghi lễ.

Chính ngay lúc đó, những cây trường minh đăng trong đại điện không bao giờ tắt đi, bỗng nhiên tắt phụt.

Trong lòng lão lập tức sinh ra cảnh giác, lão biết ngay cái dự cảm bất tường của mình đã sắp thành linh nghiệm.

Cơ hồ chính trong cái khoảnh khắc đồng thời đó, bảy mươi hai cây trường minh đăng ở trong và ngoài đại điện cũng đột nhiên toàn bộ tắt phụt đi.

Tiếng gió rít vang lên, mấy cây nếu trên hương án cũng bị đánh tắt phụt.

Đại điện đang sáng rực huy hoàng, bỗng biến thành một màu đen tối.

Trong bóng đêm bỗng có một loạt tiếng hô thảm thiết vang lên, một tiếng động còn sắc bén mạnh mẻ hơn, từ trên rường nhà đại điện thổi xuống ngay đầu lão, thổi lung lay cái mũ đạo quan đội trên đầu, phảng phất như tiếng gió từ chéo áo của kẻ dạ hành.

Lão đưa tay lên giữ lấy cái mũ đạo quan, mũ đã biến mất.

Soạt một tiếng, thanh Thất Tinh bảo kiếm bên eo lưng của lão đã ra khỏi vỏ, nhưng không phải chính lão đã rút nó ra.

Thân hình lão lập tức rung lên, lão cảm thấy dưới nách một trận lạnh buốt, hình như đã bị lưỡi kiếm lướt qua.

Chuyện này cơ hồ cũng đều toàn bộ đồng thời

phát sinh trong khoảnh khắc nhỏ bé đó.

Đại đa số còn chưa biết chuyện gì đã xảy ra, dĩ nhiên lại càng không biết nên ứng biến ra sao.

Những tiếng la thảm thiết kia làm cho biến cố vừa xảy đến đột ngột càng thêm ngụy bí và khủng bố.

Những tiếng la thê thảm đó hình như còn có tiếng của Thiết Kiên và Vương Thập Đại, những tay cao thủ tuyệt đỉnh.

Sau đó bèn có tiếng hô lớn của Mộc đạo nhân:

- Ai có mồi lửa? Mau mau đốt đèn lên.

Giọng nói của lão thật trầm tĩnh, nhưng Thạch Nhạn nghe ra được vẻ đau đớn.

Không lẽ lão bị thụ thương?

Tuy chỉ bất quá là một khoảng thời gian nhỏ bé, nhưng ai nấy đều có cảm giác như là một khoảng thời gian thật lâu.

Đèn rốt cuộc cũng đã sáng lên, nhưng mọi người càng sợ hãi thêm, kinh khiếp thêm.

Không ai có thể tin được những chuyện mắt mình đang thấy ở đó, nhưng những chuyện này lại là sự thật rành rành hiện ra trước mắt.

Thiết Kiên, Vương Thập Đại, Ba Sơn Tiểu Cố, Thủy Thượng Phi, Cao Hành Không, Ưng Nhãn Lão Thất, còn có mấy tên đệ tử trọng yếu nhất của Võ Đang, đều nằm gục trong vũng máu...

Trên lưng của Vương Thập Đại thậm chí còn cắm một thanh kiếm, lưỡi kiếm cắm sâu vào trong chỗ yếu hại của lão, chỉ còn thừa chuôi kiếm.

Trên người của Mộc đạo nhân cũng có thấy dấu

máu loang lổ, tuy đã bị thụ thương, nhưng lão còn trấn định:

- Hung thủ nhất định còn ở nơi đây, trước khi chân tướng lộ rõ ra, mọi người nên tốt nhất toàn bộ ở lại đây.

Biến cố phi thường, giọng nói của lão cũng biến thành rất nghiêm trang:

- Bất cứ ai ra khỏi đại điện một bước đều không tránh khỏi bị hiềm nghi là hung thủ, và xin đừng trách đệ tử bản môn phải vô lễ với quý khách.

Không ai dám đi, không ai dám cử động.

Chuyện này thật tình quá nghiêm trọng, chẳng ai muốn dính vào một chút gì hiềm nghi.

Kỳ quái là, những người trong đại điện, không ai có binh khí trên người, đao kiếm giết người ở đâu ra?

Và đi đâu mất?

Thạch Nhạn thương thế tuy không nặng, nhưng hiển nhiên còn bi ai, phẫn nộ, thảm hại hơn ai khác.

Mộc đạo nhân hạ thấp giọng nói:

- Hung thủ nhất định không phải chỉ một người, bọn họ đánh trúng một lần xong, rất có thể đã thừa lúc tối tăm thoái lui, nhưng không thể nào toàn bộ ra hết được Võ Đang.

Thạch Nhạn nhịn không nổi, hỏi:

- Nếu mọi người đều phải ở lại hết ở đại điện, ai đi đuổi theo bọn họ?

Mộc đạo nhân nói:

- Để tôi đi.

Lão nhìn xung quanh bọn đệ tử Võ Đang đang đứng chờ mệnh lệnh:

- Tôi phải đem theo vài người đắc lực theo.

Thạch Nhạn nói:

- Đệ tử của bản môn, xin tùy sư thúc điều độ.

Mộc đạo nhân lập tức đi ngay, đem theo mười người, dĩ nhiên toàn bộ đều là tinh anh trong môn hạ Võ Đang.

Nhìn lão hối hả bước ra, ánh mắt của Thạch Nhạn bỗng lộ ra một biểu tình thật kỳ quái.

Lão già cao lớn oai vũ đã rón rén bước lại phía sau lưng lão, hạ giọng nói:

- Quả nhiên là vậy.

Thạch Nhạn gật gật đầu, lão bỗng phấn khởi tinh thần, nói:

- Biến cố xảy ra phi thường, xin ủy khúc các vị tạm ở đây chốc lát. Vô Cấu chỉ huynh đệ tử đem các tiền bối tử nạn đi về Đắc Trúc tiểu viện trước. Vô Kính, Vô Sắc chỉ huy đệ tử tuần thủ các nơi, chỉ cần phát hiện ra binh khí, lập tức đem lên núi ngay.

Lão già cao lớn oai vũ nói:

- Thứ nhất, ông nên để bọn họ lục soát ta trước.

Thạch Nhạn cười khổ nói:

- Nếu ông muốn giết người, hà tất phải dùng tới đao kiếm?

Lão già nói:

- Vậy thì ta cũng muốn theo sư thúc ngươi rượt

theo hung thủ.

Thạch Nhạn nói:

- Mời.

Lão già vòng tay chào một cái, lưng lắc qua, người lão đã bắn ra như mũi tên.

Trong bọn quần hào lập tức có kẻ bất mãn.

- Chúng tôi không được đi, tại sao lão ta đi được?

- Bởi vì thân phận của ông ta khác hơn người thường.

- Lão ta là ai?

- Ông ta là...

Có tiếng lao xao át hết tiếng còn lại của người đó

nói, hai gã đạo nhân mặc đồ tía chạy nhanh vào, trong tay cầm một thanh trường kiếm, rõ ràng là Thất Tinh kiếm của Chưởng môn phái Võ Đang. Nhưng còn thứ bảo vật kia của lão là mũ tử kim đạo quan, đã như hoàng hạc bay đi mất, không thấy bóng hình.

LỤC TIỂU PHỤNG

Cổ Long

Quyển 5
Chương 16

Mặt Nạ Da Người

Mười ba tháng tư, giữa đêm.

Đêm mát dịu như nước.

Giây phút này chỉ có một người biết được Tử kim quan ở đâu. Người đó dĩ nhiên là Lục Tiểu Phụng.

Không biết chàng mua ở đâu ra một cái mũ bông đội trên đầu, che hết hơn nửa khuôn mặt.

Tử kim quan nằm ngay trên đầu chàng, cũng bị

cái mũ bông phủ lên.

Đây là chàng đã dùng hai ngón tay vô giá lấy từ trên đầu của Thạch Nhạn xuống.

Chàng cũng chưa bị sẩy tay lần này.

Nhưng trong cái khoảnh khắc chàng vừa xuất thủ xong, toàn thân chàng mồ hôi ra đầm đìa, ướt đẫm cả chiếc áo sau lưng.

Chàng biết hành động lần này đã hoàn toàn thành công, phóng người ra khỏi đại điện, chàng bèn nghe tiếng kêu thảm thiết của bọn Thiết Kiên.

Hiện tại y phục trên người của chàng khô ráo. Chàng đã đi lòng vòng các con hẻm nhỏ vùng phụ cận được cả mấy lần, đã chắc chắn phía sau không có ai theo dõi mình, sau đó mới từ sân sau cái cửa hông lớn vào trong Mãn Thúy lâu.

Sâu sau yên lặng như tờ, không nghe tiếng người, cũng không thấy ánh đèn.

- Những người đó còn chưa về lại đây sao?

Chàng đang tính đi tìm người hỏi, bỗng nghe bên bụi hoa cạnh tòa lục giác đình có người nói nho nhỏ:

- Ở đây.

Đấy là giọng của Liễu Thanh Thanh.

Lúc gặp Lục Tiểu Phụng, biểu tình trên mặt của bà ta thật kỳ quái, vừa làm như kinh ngạc, vừa làm như sung sướng.

- Anh cũng đắc thủ chứ?

Lục Tiểu Phụng gật gật đầu nói:

- Còn người khác đâu?

Liễu Thanh Thanh nói:

- Mọi người về ngay bây giờ, chỉ còn đang đợi lão Đao Bả Tử.

Bà ta cắn môi lấy đuôi mắt liếc qua Lục Tiểu Phụng:

- Nhưng tôi không ngờ được lần này lại thành công được như vậy.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Tại sao lại không ngờ được?

Liễu Thanh Thanh nói:

- Tại vì tôi cứ nghi nghi anh, nhất là cái chuyện Khuyển Lang Quân, còn có cái gã phổ ky dắt chó, cái

gã đào giun nhà Diệp gia.

Lục Tiểu Phụng bật cười:

- Điều đó chỉ chứng minh được một chuyện, chứng minh được rằng cái bệnh nghi ngờ của bà ít ra còn nặng hơn mười lần người khác.

Liễu Thanh Thanh cũng bật cười, vừa kéo tay chàng lại, trong bụi hoa bỗng có ánh đèn lóe ra.

Tiểu Thúy đang trừng mắt nhìn họ sau ánh đèn:

- Giỏi quá, mọi người đang chờ phía dưới, hai người núp nơi đây kéo tay kéo chân nhau nói chuyện tâm tình.

Lục Tiểu Phụng đến bây giờ mới biết, chỗ bọn họ tụ họp chính là phía dưới bụi nguyệt quý hoa.

Kế hoạch này, mỗi chi tiết một tuy đã được an

bày đâu ra đó, nhưng chưa đến lúc tối hậu khẩn cấp, trừ lão Đao Bả Tử ra, không ai khác biết được hoàn toàn là thế nào.

Cho đến bây giờ, vẫn còn chưa ai biết được khuôn mặt thật của lão.

- Nhưng ông ta nhất định sẽ đến bây giờ.

Căn địa thất rộng rãi, thoáng khí, trang bị đầy đủ, nhưng hô hấp của mọi người vẫn còn gấp rút.

Những người tham gia kế hoạch lần này, tất cả đều đã đến đông đủ, không có chuyện gì xảy ra ngoài ý liệu, cũng không có ai bị thương.

Nhưng cái khẩn trương kích thích trong giây phút ngắn ngủi đó không phải là dễ dàng sẽ bình tỉnh lại. Mọi người hiển nhiên vẫn còn dáng vẻ hưng phấn, cơ hồ không có ai mở miệng ra nói gì.

Có người vạt áo còn loang lổ vết máu, có lẽ vì lúc xuất thủ dùng sức nhiều quá, đâm mạnh quá, có người thậm chí gương mặt còn có dấu máu dính lấm tấm.

Bọn họ phải nên cao hứng một chút, bởi vì chuyện bọn họ làm tối nay chắc chắn sẽ làm thay đổi lịch sử và mệnh vận của võ lâm thiên hạ.

- Nơi đây tại sao không có rượu? Đại công đã cáo thành rồi, tại sao chúng ta còn chưa uống hai ly chúc mừng?

- Bởi vì lão Đao Bả Tử còn chưa về đến.

- Tại sao ông ta còn chưa về?

- Bởi vì ông ta còn có nhiều chuyện phải làm.

Giọng nói vang lên từ bên ngoài địa thất.

- Ông ta còn phải giúp các ngươi cản trở truy binh, kiểm tra chiến tích.

Lão Đao Bả Tử rốt cuộc đã xuất hiện, chiến tích dĩ nhiên rất huy hoàng.

Ngay cả giọng nói của lão, vì hưng phấn quá mà biến ra ấm ớ.

Sau đó lão bèn chính thức tuyên bố:

- Đánh trúng chết người, nguyên hung đều bị tru tận, kế hoạch Thiên Lôi hoàn toàn thành công!

Kế hoạch thận trọng chu mật, thi hành nhanh nhẹn chính xác, chỉ cần làm được hai điểm đó, bất cứ chuyện gì cũng sẽ thành công được.

Nhưng lão Đao Bả Tử hình như còn quên đi mất một chuyện.

Lão không hề hỏi Lục Tiểu Phụng có đắc thủ hay không, làm sao lão biết được kế hoạch lần này thành công hoàn toàn? Trừ phi đèn sáng rồi lão còn ở lại trong đại điện và đã thấy Tử kim quan không còn trên đầu Thạch Nhạn.

Lục Tiểu Phụng nhịn không nổi, hỏi lão:

- Không phải ông quên không hỏi tôi gì đó sao?

Chàng bỗng lấy cái mũ lông xuống, Tử kim quan lập tức chiếu lên ánh sáng rực rỡ trước ánh đèn.

Lão Đao Bả Tử chỉ nhìn một cái rồi nói:

- Ta không gấp.

Lục Tiểu Phụng bật cười:

- Dĩ nhiên là ông không gấp, bởi vì cái ông muốn vốn không phải là cái mũ Tử kim quan, mà là thanh

Thất Tinh bảo kiếm.

Những lời đó đáng lý ra chàng không nghĩ rằng mình nói ra, nhưng bỗng nhiên lại làm như nhịn không nổi, muốn nói ra:

- Tôi đi giật cái mũ Tử kim quan, Thạch Nhạn nhất định sẽ thò tay lên đầu giữ lấy.

Ông mới có cơ hội đoạt thanh kiếm bên eo lưng của lão.

Lão Đao Bả Tử lạnh lùng nhìn chàng, đợi chàng nói tiếp.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Cái bí mật đó tuy lúc nào cũng nằm trong vỏ kiếm, Thạch Nhạn không bao giờ dùng nó đi uy hiếp bất kỳ ai, nhưng ông vẫn còn chưa yên tâm, bởi vì trong đó cái bí mật lớn nhất chính là bí mật của ông.

Vì vậy ông nhất định phải tự tay đoạt lấy thanh kiếm của lão, không thể để bí mật đó qua tay một người thứ hai nào.

Lão Đao Bả Tử không hề phủ nhận:

- Nhưng bàn tay của y lúc nào cũng để trên vỏ kiếm, vì vậy ta mới có chỗ dùng ngươi. Sau này y nhất định cho rằng kế hoạch lần này chủ mưu chính là ngươi.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Tại sao?

Lão Đao Bả Tử nói:

- Bởi vì lúc nãy ngươi xuất thủ, nhất định dùng sức rất nhiều. Tử kim quan nhất định đã có dấu hai ngón tay của ngươi trên đó. Người dùng hai ngón tay lấy xuống cái mũ trên đầu của y, trừ Lục Tiểu Phụng

ra, trên đời này e rằng không còn kẻ thứ hai.

Đấy là chứng cớ tốt nhất.

Lục Tiểu Phụng thở ra nói:

- Thì ra không những ông muốn tôi phân tán sự chú ý của lão, ông còn muốn tôi chịu tội giùm cho ông.

Lão Đao Bả Tử nói:

- Đấy gọi là kế Nhất Thạch Nhị Điểu.

Cái điểm đó mới là mấu chốt của kế hoạch. Lục Tiểu Phụng bây giờ mới hoàn toàn hiểu ra.

Chàng chỉ còn nước cười khổ.

- Nhưng tôi còn chưa hiểu, ông đã đoạt thanh kiếm của lão rồi, tại sao còn không giết lão luôn?

Lão Đao Bả Tử nói:

- Bởi vì trước sau gì y cũng sống không bao lâu nữa.

Lục Tiểu Phụng kinh ngạc hỏi:

- Tại sao?

Lão Đao Bả Tử nói:

- Bởi vì y mắc phải bệnh nan y, y chỉ còn sống được chừng hai ba tháng nữa.

Lục Tiểu Phụng thở ra, nói:

- Thảo nào mà lão vội vả đi tuyên bố người kế thừa mình.

Lão Đao Bả Tử lạnh lùng nói:

- Chỉ tiếc là hiện tại những tên đệ tử đủ sức đảm

đương trọng nhiệm đều đã chết dưới tay chúng ta.

Lục Tiểu Phụng nhìn chăm chú vào lão hỏi:

- Vì vậy hiện tại lão chỉ còn cách đem ngôi vị Chưởng môn truyền lại cho ông?

Lão Đao Bả Tử nắm chặt tay lại, cười lạt, nói:

- Ngươi là người thông minh, câu đó đáng lý ra ngươi không nên nói.

Lục Tiểu Phụng cười khổ, nói:

- Chỉ tiếc là tôi nhịn không nổi phải nói.

Lão Đao Bả Tử bỗng lớn tiếng nói:

- Lâu Kim Thị, Quan Thiên Vũ, Đỗ Thiết Tâm, Cao Đào, Hải Kỳ Khoát, Cố Phi Vân.

Lão kêu tên người nào, người đó lập tức đứng

dậy, trừng mắt nhìn Lục Tiểu Phụng.

Lão Đao Bả Tử lạnh lùng nói:

- Ngươi xem sáu người đó đủ để chế phục nổi ngươi chưa?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Chỉ hai, ba người là quá đủ rồi.

Lão Đao Bả Tử cười lạt, hỏi:

- Không lẽ người còn muốn đợi bọn họ xuất thủ sao?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Tôi không muốn bọn họ xuất thủ.

Lão Đao Bả Tử hỏi:

- Thế thì tại sao ngươi không đưa tay chịu trói?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Bởi vì tôi biết bọn họ nhất định sẽ không xuất thủ.

Lão Đao Bả Tử gằn giọng:

- Bắt lấy y!

Giọng của lão tuy lớn, sáu người đó hình như biến thành kẻ điếc, chẳng có tí cử động gì.

Đồng tử con mắt lão Đao Bả Tử thu nhỏ lại, Lục Tiểu Phụng bật cười.

Chàng mỉm cười nói:

- Hiện tại, nếu bọn họ xuất thủ, bọn họ chỉ đi bắt một người.

Lão Đao Bả Tử hỏi:

- Ai?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Ông.

Sáu người này quả nhiên đồng thời xoay người đối diện với lão Đao Bả Tử, đồng thời nói:

- Không lẽ ngươi còn muốn đợi bọn ta xuất thủ sao?

Lão Đao Bả Tử toàn thân cứng ngắc:

- Nếu không có ta, hiện tại các ngươi đã rục hết cả xương cốt rồi, các ngươi lại dám phản ta sao?

Lục Tiểu Phụng giành nói:

- Bọn họ không hề muốn phản ông, chỉ trách

ông đi làm chuyện sai lầm.

Trong địa thất nãy giờ yên lặng vô cùng, trừ Liễu Thanh Thanh và Tiểu Thúy ra, mỗi người đều rõ ràng rất trấn tĩnh, những biến hóa kinh hồn nãy giờ như đều trong vòng dự liệu của bọn họ.

Không lẽ những người này đều đã phản lại lão ta sao?

Lão Đao Bả Tử nắm chặt hai tay, lão hỏi:

- Ta làm chuyện gì sai lầm?

- Kế hoạch của ông rất chu mật xảo diệu, nhưng có một kẽ hở trí mệnh.

Lão Đao Bả Tử không tin.

Quả thật lão không cách nào tin được kế hoạch này lão đã suy đi tính lại, nghĩ trước nghĩ sau không

biết bao nhiêu lần lại còn kẽ hở.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Cái điểm xảo diệu nhất trong kế hoạch là những người ông sai đi tham gia đều là những người đã chết. Ông lại đem bọn họ biến thành một người chưa bao giờ tồn tại.

Trong giang hồ dĩ nhiên không ai chú ý đến hành động của bọn họ.

Chàng cười cười, nói tiếp:

- Chỉ tiếc là, cái điểm này lại chính là kẽ hở trong kế hoạch của ông.

Lão Đao Bả Tử không hiểu.

Những lời nói đó quả thật không phải là dễ dàng để người ta nghe rồi hiểu.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Nếu ông đem Cao Đào biến thành Thủy Thượng Phi, Khuyển Lang Quân dù có tài dịch dung diệu tuyệt thiên hạ cách mấy, cũng sẽ có người nhận ra được ngay, ít ra là bạn bè và thân nhân của Thủy Thượng Phi đều nhận ra được.

Chàng vỗ vỗ vào vai Quản Gia Bà:

- Nhưng ông đổi y thành như thế này, trên đời này vốn không có ai như vậy tồn tại, dĩ nhiên sẽ không có ai nhận ra y.

Những lời nói này xem ra dễ cho người ta hiểu hơn.

Lão Đao Bả Tử dĩ nhiên cũng hiểu, đây vốn là một trong những mấu chốt cơ bản trong kế hoạch.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Nhưng ông lại sơ xuất một chuyện.

Lão Đao Bả Tử nhịn không nổi, hỏi:

- Chuyện gì?

Lục Tiểu Phụng lại chỉ vào mặt Quản Gia Bà một cái rồi hỏi:

- Cao Đào giả thành như vậy được, thì người khác cũng giả thành như vậy được.

Lão Đao Bả Tử thừa nhận.

Chỉ cần một tấm mặt nạ da người chế tạo tinh xảo, thêm vào một tay dịch dung hảo thủ, bất cứ ai cũng có thể biến thành như vậy.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Cao Đào biến thành thế này, không ai nhận ra

được y, người khác biến thành thế này, dĩ nhiên cũng không ai nhận ra được y.

Bởi vì trên đời này, vốn không có một người nào như vậy tồn tại, vì vậy không ai đi chú ý đến y, ngay cả lão Đao Bả Tử cũng không ngoại lệ.

Bàn tay của lão Đao Bả Tử đã run lên, lão ta hỏi:

- Không lẽ người này không còn là Cao Đào?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Ông đã hiểu được ý tôi rồi.

Gã Quản Gia Bà đó cũng cười cười, dùng sức kéo chiếc mặt nạ da người trên mặt xuống, lại là một người đàn bà tuổi tác không lớn lắm.

Người này dĩ nhiên không phải là Cao Đào.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Vị cô nương này chính là thư muội của Công tôn đại nương năm xưa, cũng là bạn rất thân của tôi. Tôi nhất thời tìm không ra một quản gia bà, không ra đàn ông đàn bà như Cao Đào, đành phải tìm cô ấy nhờ giúp vậy.

Lão Đao Bả Tử ngẩn người ra.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Ông biến Cao Đào thành như vậy được thì dĩ nhiên tôi cũng biến cô ấy ra như vậy được.

Lão Đao Bả Tử hằn học hỏi:

- Có phải Khuyển Lang Quân bán đứng ta không?

Lục Tiểu Phụng gật gật đầu nói:

- Bởi vì y cũng là người, không phải là chó. Ngay cả chó bị ép quá cũng phải nhảy rào huống gì là người.

Lão Đao Bả Tử hỏi:

- Y còn chưa chết sao?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Nếu y chết rồi, làm sao chúng tôi biến vị cô nương này thành Quản Gia Bà in hệt? Đến ông còn không nhận ra.

Lão Đao Bả Tử hỏi:

- Cái mặt nạ này từ trên mặt của Cao Đào?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Lột từ trên mặt của y đấy.

Lão Đao Bả Tử hỏi:

- Còn Cao Đào?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Y xen vào nhiều chuyện quá, đã nên đi nghỉ ngơi chút xíu.

Liễu Thanh Thanh bỗng hỏi:

- Phải là tối hôm đó, tại sơn trang của Diệp Lăng Phong, ngươi nhúng tay vào phải không?

Hiện tại bà ta mới sực nhớ ra, tối hôm đó, lúc đèn tắt, tại sao mình không tìm thấy ai.

Lục Tiểu Phụng thừa lúc đèn tắt bèn ám toán Cao Đào, Cố Phi Vân, Hải Kỳ Khoát, đem ba người khác vào thế bọn họ, không những vậy còn dùng chung một thứ mặt nạ cải trang.

Liễu Thanh Thanh hỏi:

- Hôm đó Khuyển Lang Quân cũng ở đó sao?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Y vốn ở đó chờ.

Chàng mỉm cười nói tiếp:

- Chàng ta xuống núi, ngày hôm sau tôi bèn kêu người mua một con chó giống y, đợi lúc dắt chó đi dạo bèn đổi trao.

Chó dáng điệu như nhau, trừ người gần chúng, thân với chúng ra, dĩ nhiên không ai đi phân biệt ra nổi.

Liễu Thanh Thanh thở ra:

- Ta đã thấy nghi nghi cái gã phổ ky dắt chó đi

dạo rồi.

Lục Tiểu Phụng cười nói:

- Cái bệnh nghi ngờ của bà trước giờ nặng lắm.

Liễu Thanh Thanh hỏi:

- Còn gã đào giun?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Đấy chính là cái gã phổ ky dắt chó đi dạo giùm ta.

Liễu Thanh Thanh hỏi:

- Yrốt cuộc là ai vậy?

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Tư Không Trích Tinh.

Dĩ nhiên là Tư Không Trích Tinh.

Cái gã độc hành đại đạo nổi danh thiên hạ này, không những khinh công cao cường, cơ trí hơn người, mà chính y cũng là một tay cao thủ về dịch dung.

Liễu Thanh Thanh nói:

- Không lẽ những người nơi đây đều không phải là những người lúc trước?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Chỉ có hai người vẫn còn như cũ.

Liễu Thanh Thanh hỏi:

- Hai người nào?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Một là tôi, một là bà.

Liễu Thanh Thanh nói:

- Hôm đó tại sao các ngươi không hạ thủ ta luôn đi?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Bởi vì bà rất gần với lão Đao Bả Tử, chúng tôi sợ ông ta nhìn ra kẽ hở.

Liễu Thanh Thanh cắn chặt môi, bỗng đấm một quyền vào mũi của Lục Tiểu Phụng.

Lục Tiểu Phụng không tránh né, bà ta cũng không đấm trúng.

Bàn tay của bà ta đã bị người giữ chặt, nhưng ánh mắt của bà ta đang còn hằn học nhìn trừng trừng vào Lục Tiểu Phụng. Bà ta lớn tiếng nói:

- Tôi chỉ muốn cho anh rõ một chuyện.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Chuyện gì?

Liễu Thanh Thanh nói:

- Hiện tại người duy nhất gần với tôi chính là anh!

Lục Tiểu Phụng cảm thấy trong lòng chua chua, và cũng xót xót.

Nhưng nếu một người muốn làm chuyện tốt cho nhiều người, sẽ không khỏi phải hy sinh một chút.

Chàng ráng sức làm ngơ không thấy nước mắt đang trào ra hai bên má của bà ta, ráng sức không nghĩ đến chuyện đó.

Cho dù có muốn sám hối rơi lệ, cũng phải đợi đến sáng mai, hiện tại còn có rất nhiều chuyện khác phải làm.

Có người đã đốt đèn lên, trong địa thất lại càng sáng rực.

Lão Đao Bả Tử ngược lại bỗng trấn tĩnh hẳn, lão lại hỏi:

- Các ngươi đã khống chế hết cục diện rồi, tại sao còn muốn theo kế hoạch của ta tiếp tục thi hành?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Bởi vì chúng tôi còn chưa biết lão Đao Bả Tử rốt cuộc là ai? Vì vậy nhất định phải dụ ông vào bẫy.

Đấy mới chính là mấu chốt của cả kế hoạch, cho đến bây giờ, chàng vẫn còn chưa thấy mặt thật của lão Đao Bả Tử.

Vẫn chưa một ai thấy qua.

Lão Đao Bả Tử cười lạt, nói:

- Hiện tại, các ngươi cũng sắp biết được ta là ai, chỉ tiếc là bọn Thiết Kiên không còn cách nào biết được.

Lục Tiểu Phụng bỗng cười lên một tiếng, nói:

- Ông nghĩ là bọn họ đều bị chết cả thật sao? Ông thử xem những người này là ai?

Cửa ra vào thạch thất bỗng mở ra, một hàng người chầm chậm bước xuống, chính là những người lúc nãy ngã gục trong vũng máu, Thiết Kiên, Vương Thập Đại, Cao Hành Không, Thủy Thượng Phi, Ba Sơn Tiểu Cố, Ưng Nhãn Lão Thất, và năm đại cao thủ của Võ Đang.

Lão già cao lớn oai vũ cũng có trong đó.

Thạch Nhạn đi phía sau cùng.

Lão vừa bước xuống, cánh cửa địa thất vẫn còn mở.

Lục Tiểu Phụng còn đang nói:

- Có Vương lão tiền bối, Tư Không Trích Tinh, và Khuyển Lang Quân, những tay cao thủ dịch dung như vậy, muốn giả chết dĩ nhiên không phải chuyện gì khó khăn lắm, huống gì. Chàng nói chưa hết câu, lão Đao Bả Tử bỗng tung người lên, người lão như mũi tên bắn vọt ra khỏi cửa.

Trong bàn tay của lão đã có cây kiếm, một cây kiếm đã ra khỏi vỏ.

Người lão và kiếm đã hợp lại làm một, nhắm hướng Thạch Nhạn đánh lại như điện xẹt.

Thạch Nhạn cũng có kiếm.

Bí mật trong vỏ kiếm đã bị lấy mất, Thất Tinh kiếm lại trở về tay lão.

Lão tính rút kiếm, nhưng bên nách bỗng nhói lên một cái, vết thương mới và bệnh cũ lại đồng thời phát tác.

Thanh kiếm của lão Đao Bả Tử đã kề vào cổ lão, người lão ta đã ra phía sau lưng Thạch Nhạn, lão dùng một bàn tay quặc tay Thạch Nhạn lại, rồi nói:

- Các ngươi dám động đậy, ta giết y ngay!

Không ai dám động đậy.

Tuy lão đã bị bệnh nan y, nhưng không ai muốn Chưởng môn phái Võ Đang, vị trưởng giả chính trực trung hậu, chết dưới lưỡi kiếm. Vì vậy mọi người hcỉ còn nước lấy mắt nhìn lão Đao Bả Tử thoái lui.

Lão Đao Bả Tử cười lạt, nói:

- Kế hoạch của ta tuy chưa thành công, kế hoạch của các ngươi xem ra cũng thành công cốc.

Lục Tiểu Phụng cười khổ nói:

- Nếu chúng ta hứa để ông đi, ông có thể để chúng ta thấy gương mặt thật của ông không?

Lão Đao Bả Tử nói:

- Không được.

Lão cười lớn, nói tiếp:

- Vĩnh viễn không ai sẽ thấy được gương mặt thật của ta, vĩnh viễn không ai. Tiếng cười của lão bỗng ngưng đọng lại.

Người của lão đổ nhào xuống, lăn long lóc xuống bảy tám nấc thang, phủ phục dưới đất, sau lưng máu tươi phun ra xối xả như suối.

Cái nón trúc của lão cũng rớt ra.

Một người bước chầm chậm từ trên xuống, trong tay đang cầm một thanh kiếm, mũi kiếm còn đang nhỏ máu.

Lục Tiểu Phụng bỗng nhiên biến hẳn sắc mặt.

Nếu không phải gương mặt của chàng còn đeo mặt nạ, mọi người nhất định sẽ giật nảy mình lên.

Bởi vì gương mặt của chàng biến đổi thật đáng sợ.

LỤC TIỂU PHỤNG

Cổ Long

Quyển 5
Chương 17

Một Nước Cờ Cao

Người cuối cùng bước xuống cầu thang, không phải là Tây Môn Xuy Tuyết, là Mộc đạo nhân.

Lão mới là người chân chính đi cuối cùng.

Lão Đao Bả Tử hiển nhiên không ngờ sau lưng Thạch Nhạn còn có người, bọ ngựa bắt ve, se sẻ sau lưng, trên đời này không phải rất có nhiều chuyện cũng như vậy sao?

Lục Tiểu Phụng hình như cũng không ngờ lão

lại đến, chàng nhìn lão kinh ngạc, rồi lại nhìn lão Đao Bả Tử nằm gục trong vũng máu. Chàng bỗng hỏi:

- Tại sao ông giết lão ta? Tại sao không để lão ta còn sống để hỏi!

Mộc đạo nhân nói:

- Bí mật của lão chúng ta đã biết rồi, dù có hỏi nữa, cũng hỏi không ra gì thêm.

Ta xuất thủ tuy có nặng một chút, nhưng tuyệt hậu hoạn về sau.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Nhưng chúng ta còn chưa thấy mặt thật của lão ra sao.

Mộc đạo nhân cười cười nói:

- Người chết rồi, vẫn còn thấy được mặt thật vậy.

Lục Tiểu Phụng ngẩn mặt ra một lúc:

- Mấy hôm nay thật tình tôi mệt quá, đầu óc cũng hôn ám.

Mộc đạo nhân cười nói:

- Mỗi người đều có lúc đầu óc hôn ám, sợ là chỉ sợ không có đầu để hôn ám.

... Mỗi người chết đi rồi, vẫn còn thấy được mặt thật vậy.

... Sợ chỉ sợ lão vốn không có mặt mũi.

Lục Tiểu Phụng lật mặt của lão Đao Bả Tử lại, rồi chàng đờ người ra.

Gương mặt chàng đang nhìn là một gương mặt không có mặt mũi, cặp mắt như hai lỗ hổng sâu hoắm đang tựa như cười cợt, phảng phất như đang nói:

- Vĩnh viễn không ai sẽ thấy gương mặt thật của ta. Vĩnh viễn không ai!

Mọi người cũng đỀu đần mặt ra, ngay cả Liễu Thanh Thanh cũng đần mặt ra.

Thạch Nhạn thì thở ra một hơi dài, nói:

- Tuy y không có mặt mũi, tôi cũng nhận ra được y.

Mộc đạo nhân buồn rầu nói:

- Dĩ nhiên là ông nhận ra. Ta cũng nhận ra.

Lão ngẩng đầu lên, xem ra phảng phất càng già nua:

- Người này chính là phản đồ của bản môn, tên là Thạch Hạc.

* * * * *

- Không đúng!

Lục Tiểu Phụng nói:

- Không phải Thạch Hạc.

Giọng nói của chàng rất cương quyết, rất tự tin, chuyện này đối với chàng hiển nhiên rất chắc chắn trong tay.

Chuyện không chắc chắn, chàng nhất định sẽ không nói với những người trong phòng nghe.

Đây là một thư phòng cao nhã yên tĩnh, trong một chỗ an toàn và ẩn bí.

Bất cứ ai muốn vào trong thư phòng, đều bắt buộc phải qua bảy cánh cửa, bảy đạo phòng thủ nghiêm ngặt.

Người phòng thủ bên ngoài, cơ hồ ai cũng là tay cao thủ đệ nhất trong võ lâm hiện nay, trong đó bao quát Võ Đang, Thiếu Lâm, Nhạn Đảng, và Ba Sơn, các đệ tử ưu tú nhất, còn có Trường Giang thủy trại và Thập Nhị Liên Hoàn Ổ, các vị đà chủ tinh minh năng cán nhất.

Không được sự cho phép của những người trong phòng, tuyệt đối không để cho bất cứ người nào xông vào.

Bọn họ ở trong này nói chuyện, cũng tuyệt đối không để một tí tiếng động nào lọt ra ngoài.

Bọn họ đặt cho nơi này một tên: Ưng Sào. Kế hoạch đối phó với U Linh sơn trang lần này, chính là

bọn họ đã ở trong Ưng Sào bàn luận ra ba tháng trước.

Đấy là kế hoạch tuyệt đối bí mật.

Bước thứ nhất trong kế hoạch, là thuyết phục Tây Môn Xuy Tuyết tham gia, tạo thành cừu hận giữa y và Lục Tiểu Phụng, để giang hồ đều cho rằng y không giết Lục Tiểu Phụng không được.

Đấy vốn không phải là chuyện dễ dàng, Tây Môn Xuy Tuyết nhất định không phải là kẻ dễ dàng bị thuyết phục.

Nào ngờ lần này Tây Môn Xuy Tuyết không hề cự tuyệt, hiển nhiên y cảm thấy rượt theo giết Lục Tiểu Phụng là một chuyện rất thú vị, do đó điều kiện duy nhất của y là:

- Ngươi phải chạy trốn thật, bởi vì ta cũng rượt theo thật, nếu ngươi bị ta rượt kịp, không chừng ta sẽ

giết ngươi thật.

Vì vậy lúc Lục Tiểu Phụng đang chạy trốn, chàng quả thật lúc nào cung đổ mồ hôi hột.

Bước thứ hai trong kế hoạch, chính là an bày đường nào cho Lục Tiểu Phụng chạy trốn, nhất định cho chàng tình cờ đụng phải người trong U Linh sơn trang mà không bị hoài nghi.

Trong quá trình chạy trốn đó, chàng phải tự mình lo liệu ứng phó với mọi chuyện khốn khổ, không thể liên lạc với bất kỳ ai khác.

Lục Tiểu Phụng có lọt được vào trong U Linh sơn trang hay không, bọn họ không nắm chắc được trong tay.

Nhưng chàng nguyện ý mạo hiểm.

Bọn họ đã biết cái tổ chức U Linh sơn trang ấy

đã lâu lắm rồi, nhưng vẫn không bao giờ chụp được manh mối gì, chỉ bất quá từ miệng một người lạ đã sắp chết nói ra, biết được tổ chức ấy đang sắp làm một chuyện lớn kinh thiên động địa.

Vì vậy bọn họ cũng không thể không bắt đầu hành động.

Bởi vì bọn họ đã tra ra được người lạ sắp chết ấy, lại là người đáng lý ra đã chết dưới lưỡi kiếm của Tây Môn Xuy Tuyết nhiều năm về trước, người đó tên là Cố Phi Vân.

Y từ U Linh sơn trang trốn ra, bị Thạch Hạc đánh rớt xuống hang núi vạn trượng, tuy may mắn không chết, hai chân đã gãy trọn, chỉ nhờ vào đôi bàn tay và một ý chí kiên cường, bò năm ngày bốn đêm trong tuyệt cốc, mới gặp một đạo sĩ đi tìm thuốc trong núi sâu.

Đạo sĩ này là đệ tử của phái Võ Đang, y mới còn sống để nói ra cái bí mật của U Linh sơn trang.

Chỉ tiếc là y biết không nhiều, không những vậy chỉ còn thừa chút hơi thở cuối cùng.

Vì vậy Lục Tiểu Phụng đã biết ngay từ đầu, Biểu Ca không thể là Cố Phi Vân.

Người đầu tiên bắt đầu trù tính kế hoạch là Thạch Nhạn. Người đầu tiên lão đi tìm là Lục Tiểu Phụng.

... Nếu thế gian này còn có ai hoàn thành được nhiệm vụ gian nan lớn lao này, người đó chắc chắn là Lục Tiểu Phụng.

Nhưng Lục Tiểu Phụng biết, chỉ dựa vào sức của một mình chàng, tuyệt đối không cách nào thành công.

Chàng nhất định phải đi tìm vài tay bang thủ, chàng nghĩ trong đó nhất định không thể thiếu Tư Không Trích Tinh.

Muốn thuyết phục Tư Không Trích Tinh, còn khó khăn hơn cả thuyết phục Tây Môn Xuy Tuyết, may mà y có nhược điểm.

Ykhoái đánh cuộc, nhất là thích đánh cuộc với Lục Tiểu Phụng. Không những vậy, tùy Lục Tiểu Phụng muốn đánh cuộc gì cũng được.

Vì vậy Lục Tiểu Phụng đánh cuộc với y:

- Nếu ta không thành công, ngươi phải đào giun cho ta.

Đợi đến lúc Tư Không Trích Tinh phát hiện ra đó là cái bẫy, hối hận không còn kịp nữa, vì không muốn thua, y chỉ còn nước toàn lực giúp Lục Tiểu Phụng hoàn thành cho xong chuyện này.

Y trước giờ vốn là kẻ rất thủ tín.

Nhưng y cương quyết đòi Lục Tiểu Phụng tìm cho y một tay bang thủ không thể thiếu sót được, y muốn Lục Tiểu Phụng tìm Hoa Mãn Lâu lại cho y.

Suy tính của Hoa Mãn Lâu thấu đáo vô song, không ai bì kịp, không chừng vì y không thấy đường, do đó suy nghĩ có sâu sắc hơn người khác.

Kế hoạch nguyên thủy nhất, là do bọn họ bốn người trù tính trong Ưng Sào.

Lực lượng bốn người bọn họ không đủ, vì vậy bọn họ lại kéo thêm sáu người nữa vào.

Đấy là Thiết Kiên chùa Thiếu Lâm, Vương Thập Đại Cái Bang, Trường Giang Thủy Thượng Phi, Nhạn Đảng Cao Hành Không, Ba Sơn Tiểu Cố, và Thập Nhị Liên Hoàn Ổ Ưng Nhãn Lão Thất.

Bởi vì môn hạ sáu người đó đều có người trong U Linh sơn trang.

Thế lực của bọn họ cũng phân bố đều trên lộ tuyến từ U Linh sơn trang đến Võ Đang.

Điểm trọng yếu nhất là, bọn họ đều là những người miệng kín như bình, tuyệt đối không tiết lộ kế hoạch này cho ai khác.

Nhìn bên ngoài, đó chỉ bất quá là một căn lầu thông thường trong một khu phố náo nhiệt, lấy danh nghĩa của một đà chủ phân đà môn hạ Ưng Nhãn Lão Thất mua, dùng ba gian nhà phía dưới làm tiệm bán thuốc, tiệm rượu, và tiệm quan tài.

Gã chưởng quản ba cái tiệm đó dĩ nhiên đều là đệ tử trung thành năng cán nhất của họ.

Biết về kế hoạch lần này, chỉ có mười người, những người kia chỉ biết phụng mệnh hành sự.

Hiện tại trong mười người bọn họ đã có tám người ở đây.

Lục Tiểu Phụng nhìn bọn họ, chàng lại nhấn mạnh một lần nữa câu lúc nãy:

- Không phải Thạch Hạc, nhất định không phải.

Thạch Nhạn không đến, hiển nhiên bệnh tình quá nghiêm trọng, người duy nhất gặp Thạch Nhạn là Thiết Kiên.

Năm xưa khi Võ Đang lập Chưởng môn, Thạch Hạc tự hủy mặt mình, vị cao tăng chùa Thiếu Lâm cũng có mặt ở đó.

Lão đã thấy qua gương mặt không có mặt mũi đó, bất kỳ ai chỉ cần thấy qua một lần, đều vĩnh viễn không thể quên được.

Vì vậy lão phản đối:

- Ta đã thấy mặt y, y nhất định là Thạch Hạc.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Chết dưới lưỡi kiếm của Mộc đạo nhân dĩ nhiên là Thạch Hạc. Nhưng Thạch Hạc không phải là lão Đao Bả Tử, nhất định không phải.

Tư Không Trích Tinh giành hỏi:

- Sao ngươi chắc chắn được?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Bởi vì ta biết lão Đao Bả Tử là ai.

Tư Không Trích Tinh hỏi:

- Ai?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Mộc đạo nhân.

Tư Không Trích Tinh giật bắn mình lên, ai ai cũng giật bắn mình lên.

Một hồi thật lâu, Thiết Kiên mới chầm chậm lắc đầu nói:

- Không đúng, không thể là y.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Tại sao?

Thiết Kiên đáp:

- Lâu năm về trước, y đã có thể làm Chưởng môn Võ Đang, nhưng y lại đem ngôi vị nhường cho sư đệ mình là Mai chân nhân, do đó có thể thấy, y xem danh

lợi quyền vị nhẹ lắm, sao lại đi làm chuyện như vậy được?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Tôi vốn cũng không tin, tôi vốn tính kéo lão vào trong Ưng Sào đấy chứ.

Thiết Kiên hỏi:

- Không lẽ có người phản đối?

Lục Tiểu Phụng gật gật đầu, nói:

- Thạch Nhạn phản đối, Hoa Mãn Lâu cũng không tán thành.

Thiết Kiên hỏi:

- Tại sao?

Lần này lão hỏi Hoa Mãn Lâu.

Hoa Mãn Lâu ngần ngừ một hồi, chầm chậm nói:

- Lúc đó tôi không hoài nghi gì đến lão, chỉ bất quá cảm thấy lão và Cổ Tòng cư sĩ quá thân cận nhau, khó mà giữ được bí mật với Cổ Tòng.

Thiết Kiên hỏi:

- Ông thấy Cổ Tòng khả nghi sao?

Hoa Mãn Lâu nói:

- Võ công của y rất cao, nhưng sư thừa và lai lịch của y trước giờ không ai biết gì.

Thiết Kiên nói:

- Y là ẩn sĩ, mấy người ẩn sĩ thông thường đều phải vậy chứ.

Hoa Mãn Lâu nói:

- Ẩn sĩ lúc trước khi quy ẩn cũng có chút dĩ vãng, nhưng y không có, làm như y sinh ra là thành ẩn sĩ rồi vậy.

Thiết Kiên trầm ngâm một hồi, lại hỏi:

- Thạch Nhạn tại sao phản đối Mộc đạo nhân?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Bởi vì lão biết Mộc đạo nhân không hẳn là thật tình nguyện ý nhượng vị cho Mai chân nhân.

Thiết Kiên chau mày nói:

- Không lẽ y cũng như Thạch Hạc vậy, bởi vì y làm chuyện vi phạm môn quy cho nên mới bị ép phải nhượng vị?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Chắc là vậy.

Thiết Kiên nói:

- Y làm chuyện gì?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Thạch Nhạn không chịu nói.

Nhà có chuyện xấu xa không thể bày ra, bất kể ra sao, Mộc đạo nhân cũng là sư thúc của y, lại là trưởng lão của Võ Đang.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Thạch Nhạn tuy không chịu nói, hiện tại tôi vẫn có thể suy đoán ra gần hết.

Ba Sơn Tiểu Cố cũng nhịn không nổi, hỏi:

- Mộc đạo nhân năm xưa rốt cuộc đã làm chuyện

gì vi phạm môn quy?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Không những y lấy vợ ở ngoài, còn sinh ra con gái nữa.

Thiết Kiên sa sầm nét mặt, nói:

- Lời đồn không thể tin dễ dàng, những lời có liên quan đến danh tiết của một người, không nên dễ tin quá, mà còn không nên mở miệng là đề cập tới.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Vâng.

Tư Không Trích Tinh lại giành nói:

- Nhưng y đã mở miệng ra rồi, nhất định phải nắm chắc gì trong tay.

Thiết Kiên nói:

- Không những chắc trong tay, còn phải có chứng cớ.

Lục Tiểu Phụng không có chứng cớ.

Nhưng những gì chàng phân tích và phán đoán, Thiết Kiên đại sư không thể không thừa nhận là rất có lý.

... Thẩm Tam Nương là vợ của Diệp Lăng Phong, nhưng lại sinh con gái cho lão Đao Bả Tử, người bà ta có lỗi với là Diệp Lăng Phong, không phải là lão. Tại sao lão Đao Bả Tử ngược lại đi hận bà ta? Không những vậy còn giết cả Diệp Lăng Phong?

Bởi vì lão Đao Bả Tử là Mộc đạo nhân, là biểu ca của Thẩm Tam Nương, cũng là người chồng chân chính của Thẩm Tam Nương.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Mộc đạo nhân lúc đó còn đang tráng niên, Thẩm Tam Nương cũng đang xuân xanh đương độ... Trước mặt Thiết Kiên đại sư, chàng ăn nói rất hàm súc, những ý tứ của chàng ai ai cũng hiểu rõ.

Hai biểu huynh, biểu muội chắc chắn là có tư tình, khổ nỗi Mộc đạo nhân lúc ấy đã là đệ tử Chưởng môn Võ Đang, dĩ nhiên không thể quang minh chính đại lấy bà ta làm vợ.

- Vì vậy lão mới nghĩ ra cái kế quý đại đào cương, để Thẩm Tam Nương đi lấy Diệp Lăng Phong, làm thụ thân con gái của lão.

- Tại sao lão lại chọn Diệp Lăng Phong?

- Bởi vì Diệp Lăng Phong cũng từng học kiếm ở Võ Đang, không những vậy còn do chính tay lão truyền thụ, vì ân sư, đệ tử dĩ nhiên không thể không

hy sinh.

Nhưng sau này Mộc đạo nhân già đi, lại hay vân du bên ngoài, Thẩm Tam Nương phòng khuê tịch mịch, lộng giả thành chân, cùng với Diệp Lăng Phong dan díu tư tình.

Đợi đến lúc Mộc đạo nhân phát hiện ra, bà ta lại có thêm đứa con gái không nên có. Lão cũng phát hiện ra tư tình của bọn họ, dĩ nhiên là hận bọn họ đến tận xương tủy.

- Nhưng lão lại càng hận Võ Đang, bởi vì đệ tử của lão là Thạch Hạc cũng chịu chung mệnh vận như lão, bị ép phải nhượng ngôi vị Chưởng môn.

"Báo thù" và "quyền lực", hai chuyện đó, chỉ bất kỳ một thứ nào thôi cũng đủ làm người ta không chọn thủ đoạn, nhảy ra làm chuyện liều lĩnh.

- Nhưng điều đó vẫn còn chưa đủ chứng cớ

chứng minh Mộc đạo nhân là lão Đao Bả Tử.

- Tôi còn có thể đưa ra vài điểm sự kiện để chứng minh. Điểm dễ dàng tiến hành, chỉ có mình lão mới ở gần Thạch Nhạn, chỉ có lão mới biết bí mật giấu trong vỏ kiếm.

- Bí mật đó rất có thể chính là cái bí mật năm xưa lão bị ép phải nhượng vị, vì vậy lão nhất định phải lấy cho được.

Đối với tình cảnh nội bộ Võ Đang, chỉ có lão là hiểu rõ hơn ai cả, vì vậy lão mới có thể bố trí đường thoái lui an toàn sau khi xong chuyện, có muốn rượt theo cũng không có cách nào rượt nổi.

Trường Tịnh và Trường Cẩn đều là đệ tử trực hệ môn hạ của lão, chỉ có lão mới mua chuộc được bọn họ.

Thạch Hạc trước giờ cô tị kiêu ngạo, chỉ có lão

mới có thể chỉ huynh ra lệnh được y.

Bao nhiêu điểm đó, tuy chỉ bất quá là suy đoán, nhưng cũng đủ để làm thành một đường dây liên hệ hoàn chỉnh.

Huống gì trong tay của Lục Tiểu Phụng còn giữ một chi tiết rất trọng yếu:

- Tuy tôi đã biết từ lâu Biểu Ca không phải là Cố Phi Vân, nhưng tôi vẫn nhìn không ra lai lịch chân chính của y.

Thiết Kiên nhịn không nổi, hỏi:

- Hiện tại ông đã tra ra?

Lục Tiểu Phụng gật gật đầu nói:

- Biểu Ca chính là Cổ Tòng.

Câu đó vừa thốt ra, mọi người lại giật nảy mình lên.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Mấy năm gần đây, Mộc đạo nhân và Cổ Tòng hình bóng không rời, thường kết bạn vân du, không những vậy, hành tung phiêu hốt, chỉ vì bọn họ thường thường phải về lại U Linh sơn trang.

Ba Sơn Tiểu Cố nói:

- Võ Đang thịnh hội lần này, mọi người đều nghĩ Cổ Tòng sẽ nhất định đến, nhưng y chẳng thấy lộ mặt ra.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Bởi vì y đã bị tôi cầm tù trong địa lao ở sơn trang nhà họ Diệp.

Thiết Kiên nói:

- Ông có chứng cớ chứng minh được y chính là Cổ Tòng không?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Tôi thấy y xuất thủ, kiếm pháp của y cực kỳ tinh vi, rất gần với kiếm pháp của Cổ Tòng, thân hình và khuôn mặt của y giống Cổ Tòng, chỉ cần thêm chút râu ria, chút tóc trắng, chút tóc vàng, là thành Cổ Tòng y hệt, không sai gì cả.

Tư Không Trích Tinh nói:

- Thảo nào tôi cứ cảm thấy Cổ Tòng có vẻ âm dương quái khí làm sao đó, thì ra y trước giờ chưa lộ bản mặt thật ra.

Thiết Kiên trầm tư một hồi, bỗng nói:

- Còn một kẽ hở.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Kẽ hở gì?

Thiết Kiên nói:

- Nếu Mộc đạo nhân là lão Đao Bả Tử, tại sao lão ta không y ước hẹn đến hội họp với ông ở Mãn Thúy Lâu?

Lục Tiểu Phụng thở ra nói:

- Đấy chỉ là vì lão đã biết sự tình có chỗ biến đổi, đã có người tiết lộ bí mật của chúng ta.

Thiết Kiên hỏi:

- Ai tiết lộ bí mật?

Lục Tiểu Phụng cười khổ nói:

- Dĩ nhiên là cái người đang không bỗng mọc ra.

Người mọc ra đó, dĩ nhiên chính là lão già cao lớn oai vũ.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Chuyện này vốn nhất định không được để người thứ mười một biết, tại sao các người lại đem thêm một người nữa vào?

Ba Sơn Tiểu Cố hỏi ngược lại:

- Ông biết người đó là ai không?

Lục Tiểu Phụng không biết.

Ba Sơn Tiểu Cố nói:

- Ông có biết tôi có một người sư thúc, là động chủ của ba mươi sáu động ở Miêu Nhân Sơn, và cũng

đời đời làm thổ ty ở đó?

Lục Tiểu Phụng bỗng nhảy bật lên nói:

- Ông nói đó có phải là Long Phi Sư Long Mãnh?

Ba Sơn Tiểu Cố mỉm cười nói:

- Trước giờ ông ta chưa bao giờ vào Trung Nguyên, thảo nào ông không nhận ra ông ta.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Các người để ông ta tham dự vào bí mật?

Ba Sơn Tiểu Cố nói:

- Ông ta ngồi trấn phương nam, đời này qua đời kia, quý như vương hầu, phú quý tôn vinh, trong giang hồ không ai bì kịp. Ông nghĩ ông ta sẽ bán

đứng mình sao? Tiết lộ bí mật của mình sao?

Lục Tiểu Phụng câm miệng lại.

Nhưng chàng rốt cuộc đã nhớ ra người đó là ai. Chàng cũng nhớ ra tại sao mình cứ nghĩ là có gặp qua y một lần rồi.

Chàng bỗng cảm thấy miệng mình vừa chua vừa đắgn nghét, làm như vừa ăn phải một nồi thịt thúi.

Thiết Kiên nói:

- Hiện tại chúng ta chỉ có một cách chứng minh những suy đoán của ông có đúng hay không.

Ba Sơn Tiểu Cố hỏi:

- Cách gì?

Thiết Kiên nói:

- Bắt Thạch Nhạn nói ra bí mật trong vỏ kiếm.

Mọi người đều đồng ý.

- Mộc đạo nhân nhượng vị, nếu vì chuyện tư tình với Thẩm Tam Nương thì chứng minh được rằng lão là lão Đao Bả Tử.

Thiết Kiên nói:

- Tuy Thạch Nhạn không muốn tiết lộ chuyện riêng tư của tôn trưởng trong bản môn của y, nhưng trong hoàn cảnh này, y không thể nào không nói được.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Ông đã về lại Võ Đang?

Thiết Kiên nói:

- Trời còn chưa sáng đã về rồi.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Mộc đạo nhân hiện có phải cũng ở Võ Đang?

Thiết Kiên nói:

- Chúng ta cũng nghĩ rằng có thể có người sẽ làm chuyện bất lợi cho y, vì vậy mới nhờ Vương Thập Đại đi theo y về.

Ba Sơn Tiểu Cố nói:

- Nếu vậy chúng ta cũng nên mau mau chạy đến Võ Đang hỏi cho rõ ràng.

Lục Tiểu Phụng thở ra, lẩm bẩm

- Tôi chỉ hy vọng hiện tại chạy mau mau một chút còn kịp.

Bỗng nghe ngoài cửa có người nói:

- Hiện tại không còn kịp rồi.

Vương Thập Đại ngồi xuống trước, lau khô mồ hôi trên mặt, thở ra một hơi, mới chầm chậm nói:

- Chưởng môn đời mười ba của Võ Đang, Thạch Nhạn, đã từ trần vào ngày mười bốn tháng tư, một khắc trước giờ Ngọ, hưởng dương bốn mươi bảy tuổi.

Không ai cử động, không ai mở miệng.

Trái tim mọi người đều chìm xuống, một hồi thật lâu, mới có người hỏi:

- Ông ta chết ra sao?

Vương Thập Đại nói:

- Ycó bệnh sẵn, không những vậy còn rất

nghiêm trọng.

Thiết Kiên hỏi:

- Bệnh gì vậy?

Vương Thập Đại nói:

- Bệnh gan, Mộc đạo nhân đã nhìn ra từ lâu thọ kỳ của y tối đa không quá trăm ngày.

Lục Tiểu Phụng thay đổi nét mặt hỏi:

- Mộc đạo nhân chẩn bệnh cho ông ta?

Vương Thập Đại nói:

- Mộc đạo nhân y thuật rất tinh, ta cũng có hiểu sơ về y thuật.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Ông xem ông ta có phải vì bệnh tật phát tác mà chết thật không?

Vương Thập Đại nói:

- Không nghi ngờ gì cả.

Lục Tiểu Phụng chầm chậm ngồi xuống, phảng phất như muốn đứng dậy không nổi.

Gương mặt của Thiết Kiên cũng rất nặng nề:

- Y có để di ngôn gì lại không? Chỉ định người kế thừa Chưởng môn phái Võ Đang?

Vương Thập Đại nói:

- Chúng tôi cứ ngỡ y để lại di ngôn ở đâu đó, nhưng tìm hoài không có.

Thiết Kiên mặt mày càng nặng nề.

Lão biết rõ môn quy gia pháp phái Võ Đang, Chưởng môn nếu vì chuyện gì chết đi, không kịp để lại di mệnh, ngôi vị Chưởng môn sẽ do người bối phận tôn trưởng nhất tiếp nhiệm.

Bối phận tôn trưởng nhất của Võ Đang môn hạ, chính là Mộc đạo nhân.

Thiết Kiên thở dài một hơi, nói:

- Không ngờ ba mươi năm sau, y vẫn còn làm được Chưởng môn Võ Đang.

Lục Tiểu Phụng cười khổ nói:

- Đây chỉ sợ đã nằm trong dự liệu của lão từ lâu.

Bọn họ đều hiểu trong bụng, hiện tại không có chứng cớ thiết thực gì, lại càng không thể động vào lão.

Chưởng môn phái Võ Đang, nhất định không thể dung thứ cho ai mạo phạm vào.

Hiện tại bọn họ chẳng có một chứng cớ gì, dù Mộc đạo nhân có thật là lão Đao Bả Tử đi chăng nữa, bọn họ cũng không làm được gì.

Vương Thập Đại buồn rầu nói:

- Thạch Nhạn tuy cũng biết mình sắp chết đến nơi, nhưng cũng còn không ngờ được lại quá đột nhiên như vậy.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Ông ta lâm tử không lẽ ngay cả một câu cũng không nói sao?

Vương Thập Đại nói:

- Chỉ có một câu.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Ông ta nói gì?

Vương Thập Đại nói:

- Y muốn ta nói lại với ngươi, ngươi đoán quả không sai.

Lục Tiểu Phụng bỗng đứng bật dậy, rồi lại chầm chậm ngồi xuống, miệng lẩm bẩm:

- Không được gì cả, dù tôi đoán không sai, cũng chẳng được gì cả.

Chàng có hỏi Thạch Nhạn, Mộc đạo nhân năm xưa có phải vì chuyện tư tình mà bị ép phải nhượng vị không.

Thạch Nhạn không nói gì, đợi đến lúc nói ra thì đã quá muộn.

Bí mật trong vỏ kiếm, hiện tại chắc chắn đã lọt vào tay Mộc đạo nhân, bọn họ đã hết còn có chứng cớ gì.

Thiết Kiên nói:

- Ông đoán không sai, nhưng làm chuyện quá sai.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Sai chỗ nào?

Thiết Kiên nói:

- Ông đã biết có người muốn đoạt kiếm thì đừng nên để Thạch Nhạn giữ bí mật lại trong vỏ kiếm.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Chúng tôi làm vậy chỉ bất quá vì muốn dụ lão y

ước hẹn đến Mãn Thúy Lâu.

Chúng tôi mới ngay mặt mở toang chân tướng của lão ra, bí mật trong vỏ kiếm nếu không phải đồ thật, lão nhất định sẽ nhìn ra, nhất định sẽ nghi ngờ.

Chàng thở dài nói:

- Lúc đó chúng tôi làm sao biết được bí mật lại bị tiết lộ ra, lão bỗng thay đổi chủ ý.

Thiết Kiên thở dài nói:

- Bất kể y là ai, cũng thật là một tay siêu quần, kế hoạch của y tuy bị phá vỡ tan tành, nhưng đến phút cuối cùng, y vẫn còn không bị thua.

Mọi người ngồi yên không nói gì, tâm tình đều rất thảm não.

Kế hoạch của bọn họ tuy xảo diệu, không ngờ

đến phút cuối biến thành công cốc.

Ba Sơn Tiểu Cố nói:

- Hiện tại không lẽ chúng ta hoàn toàn không làm gì được y nữa sao?

Lục Tiểu Phụng trầm ngâm một hồi:

- Không chừng tôi còn có thể nghĩ được một cách.

Ba Sơn Tiểu Cố hỏi:

- Cách gì?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Sư thúc của ông có phải cũng đang ở Võ Đang?

Ba Sơn Tiểu Cố nói:

- Ông ta không có ở đó.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Ông biết ông ta đang ở đâu không?

Ba Sơn Tiểu Cố nói:

- tôi biết chủ nhân của Toàn Phúc lâu là cựu thuộc hạ của ông ta năm xưa, đặc biệt làm thịt một con bò mộng mời ông ta lại, chuyện này ông ta nhất định không thể từ chối.

Lục Tiểu Phụng sáng rực mắt lên, chàng hỏi:

- Ông ta thích ăn thịt?

Ba Sơn Tiểu Cố nói:

- Đến nỗi không có ngày nào không ăn thịt.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Ông ta ăn nhiều không?

Ba Sơn Tiểu Cố nói:

- Nhiều muốn chết người.

* * * * *

Mười bốn tháng tư, buổi chiều.

Trên cửa của Toàn Phúc lâu có dán một tờ giấy màu hồng:

"Nhà có quý khách, nghỉ bán một hôm".

Tuy nghỉ buôn bán, cửa không hề đóng lại. Bước vào cửa là thấy ngay Long Phi Sư Long Mãnh, oai vũ cao lớn, khí thế muốn nuốt cả con bò mộng.

Ba cái bàn xếp lại một chỗ, một nồi thịt lớn bày trên đó.

Lão ăn thịt không thích xắt nhỏ xắt thớ, kiểu cọ lôi thôi. Muốn ăn thịt là ăn từng cục, từng cục thịt.

Nguyên cả sảnh đường lớn, chỉ có một gã phổ ky đứng chực ở đằng xa, ngay cả chủ nhân cũng không thấy đâu.

Lúc lão ăn thịt, lão không muốn ai quấy nhiễu, lão cũng không thích nói chuyện.

Nhưng lão cũng không kêu người ngăn Lục Tiểu Phụng lại.

Lục Tiểu Phụng cứ thế bước thẳng vào, kéo một cái ghế, ngồi xuống đối diện với lão, mỉm cười nói:

- Ông mạnh khỏe?

Long Mãnh nói:

- Mạnh.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Tôi nhận ra ông.

Long Mãnh nói:

- Ta cũng nhận ra ngươi, ngươi là Lục Tiểu Phụng.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Nhưng tôi không quen biết Long Mãnh, tôi chỉ biết ông.

Long Mãnh cười lớn:

- Không lẽ ta không phải là Long Mãnh sao?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Ông là Phi Sư thổ ty, không lẽ lại không phải là Tướng Quân ăn thịt đấy sao?

Long Mãnh không cười nữa, cặp mắt tròn vo tinh quang chiếu ra, trừng trừng nhìn Lục Tiểu Phụng.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Tướng Quân không hề chết, Tướng Quân còn đang ăn thịt.

Long Mãnh nói:

- Ăn thịt tốt.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Khuyển Lang Quân đã cải trang ông được thành Tướng Quân, thì dĩ nhiên cũng cải trang người khác thành Tướng Quân, huống gì, người đã chết rồi, dáng dấp cũng không sai nhau mấy.

Long Mãnh hỏi:

- Tại sao Tướng Quân lại chết đi?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Bởi vì tôi đã đi.

Long Mãnh hỏi:

- Ngươi đi rồi Tướng Quân bèn phải chết?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Quan hệ của Tướng Quân rất trọng đại, trừ lão Đao Bả Tử ra, nhất định không thể để bất cứ ai thấy được mặt thật của y, chết sớm ngày nào đại khái là an toàn ngày đó.

Long Mãnh nói:

- Đúng vậy, người chết quả thật an toàn nhất, chẳng ai đi chú ý đến người chết.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Chỉ tiếc là gần đây, người chết thường thường cứ sống lại.

Long Mãnh múc một miếng thịt lên, bỗng hỏi:

- Ngươi ăn thịt?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Ăn.

Long Mãnh hỏi:

- Ăn nhiều không?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Nhiều.

Long Mãnh nói:

- Tốt, ngươi ăn đi.

Lão đưa muỗng thịt đổ vào miệng, xong đưa qua cho Lục Tiểu Phụng:

- Ăn đi, ăn nhiều vào, thịt ăn rất tốt.

Lục Tiểu Phụng cũng múc một muỗng thịt:

- Thịt quả thịt ngon thật, ngon muốn chết người luôn, chỉ tiếc là có lúc muốn chết người thật.

Long Mãnh nói:

- Tướng Quân ăn thịt, ngươi cũng ăn thịt, mọi người đều ăn thịt, người ăn thịt chắc gì là Tướng Quân.

Lục Tiểu Phụng thừa nhận.

Ánh mắt của Long Mãnh bỗng lộ vẻ cười cợt

thật ngụy dị, lão bỗng hạ giọng nói:

- Vì vậy ngươi vĩnh viễn không có cách nào chứng minh được ta là Tướng Quân cả.

Lào lại cười lớn nói:

- Vì vậy, ngươi chỉ còn nước ăn thịt thôi.

Lục Tiểu Phụng muốn cười, mà cười không nổi.

Chàng chỉ còn nước ăn thịt.

Thịt quả thật rất mềm, rất thơm, nhưng chàng vừa mới ăn một miếng, lập tức biến hẳn sắc mặt.

Long Mãnh cười nói:

- Hôm nay hình như ngươi ăn không nhanh lắm, cũng không nhiều nữa.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Ông ăn được bao nhiêu rồi?

Long Mãnh nói:

- Rất nhiều, nhiều muốn chết luôn.

Lục Tiểu Phụng cười khổ nói:

- Lần này e rằng muốn chết thật.

Long Mãnh hỏi:

- Ai chết?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Ông chết.

Người của chàng ấn nhẹ một cái trên bàn, người đã bay qua mặt bàn, nhanh như điện xẹt điểm vào huyệt đạo bên cạnh tâm mạch của Long Mãnh. Chỉ tiếc là chàng quên mất chính giữa còn có một nồi thịt.

Một nồi thịt chết người.

Động tác của Tướng Quân cũng thật nhanh, lão bỗng chụp nồi thịt lên, nước thịt còn đang sôi sùng sục, bắn tung tóe lên.

Lục Tiểu Phụng đành phải tránh né, vừa lớn tiếng nói:

- Ngồi yên đó, đừng động đậy.

Dĩ nhiên Long Mãnh làm sao chịu nghe lời chàng, người lão tung lên, người đã xông thẳng ra ngoài.

Không những lão động đậy, lão còn động thật nhanh, thật kịch liệt.

Vì vậy chất độc đang nằm trong dạ dày nãy giờ bỗng công thẳng vào trái tim lão.

Lão lập tức ngã ầm ra.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Trong thịt có độc, động đậy là... Chàng không nói hết câu, bởi vì chàng đã thấy Long Mãnh không còn nghe chàng nói gì nữa.

Cái nồi thịt này quả thật đã lấy đi mạng của lão.

Lúc lão ngã xuống, gương mặt đã đen thui, gương mặt lão vừa sạm đen lại, lão đã thành ra người chết.

Người chết chẳng là Phi Sư Thổ Ty, cũng chẳng là Tướng Quân.

Người chết là người chết.

Nồi thịt này ai đã nấu?

Chủ nhân nơi này thì sao?

Gã phổ ky đứng hầu ở tuốt đằng xa đã sợ muốn ngốc người ra.

Lục Tiểu Phụng chụp lấy gã, nói:

- Đem ta đến nhà bếp.

Người nấu thịt dĩ nhiên phải ở trong nhà bếp.

Nhưng trong nhà bếp chỉ có thịt, không có người.

Trên lò còn đang nấu một nồi thịt lớn, cái nồi thật lớn, như cái nồi nấu cơm trong nhà bếp trên núi Võ Đang, bên trong cả một nồi thịt đầy, còn chưa nấu chín xong.

Lục Tiểu Phụng lại biến hẳn sắc mặt, nhịn không nổi muốn bắt đầu mửa ra.

Chàng bỗng phát hiện ra một chuyện đáng sợ... không lẽ thịt ở trong nồi, người cũng ở trong nồi?

Hiện tại người còn làm chứng cho Lục Tiểu Phụng được rất có thể chỉ thừa lại một người.

Bất kể y là Biểu Ca cũng tốt, Cổ Tòng cũng tốt, Lục Tiểu Phụng chỉ hy vọng y vẫn còn sống.

Hiện tại người này đang ở đâu?

May mà chỉ có một mình Lục Tiểu Phụng biết.

Địa lao ở nhà họ Diệp dĩ nhiên không phải là nơi an toàn. Chàng đã đem người đó đến một nơi bí mật không ai có thể ngờ tới. Cuộc cờ đã sắp tàn, đây đã là nước cờ sát thủ tối hậu của chàng, dĩ nhiên chàng phải giữ riêng cho mình một bí mật.

Buổi chiều cuối xuân, ánh mặt trời vẫn còn rực rỡ, chàng chầm chậm đi trên con đường dài, làm như

không có tí mục đích gì.

Hai bên đường đủ các thức các dạng tiệm bán đồ, trong mỗi tiệm có đủ các thức các dạng người, chàng nhìn thấy họ, họ cũng nhìn thấy chàng, nhưng chàng không biết trong đó có bao nhiêu người đang ngấm ngầm giám thị mình.

Cuối con đường dài, bỗng có một cỗ xe chạy như bay lại, cơ hồ muốn đụng vào chàng, phảng phất có cặp mắt thật sáng.

Nếu chàng nhìn kỹ một chút, nhất định chàng sẽ nhận ra người đó, chỉ tiếc là lúc chàng quay lại nhìn, cỗ xe đã đi xa lắc.

Nhưng đợi đến lúc chàng đi khỏi con đường đó, trong lòng chàng phảng phất còn đang nghĩ đến cặp mắt sáng đó, thậm chí còn vì vậy mà cảm thấy không yên.

Một người xa lạ nhìn qua chàng một cái, tại sao lại làm chàng bồn chồn trong dạ?

Không lẽ người này không phải là người xa lạ sao?

Chàng ráng không nghĩ đến chuyện đó, đi qua góc đường, chàng mua hai trái lê, một trái quăng cho đứa nhỏ đang ngẩn mặt ra bên lề đường, một trái chàng cầm trong tay chầm chậm gặm nhấm.

Hiện tại chàng chỉ muốn nhất tâm chụp vào chỗ yếu hại trí mệnh của Mộc đạo nhân, hiện tại có phải Mộc đạo nhân cũng đang muốn giết chàng?

Lúc nãy miếng thịt chết người kia, tuy chàng chỉ ăn có hai miếng đã nhổ ra ngay, bây giờ trong bụng còn đang cảm thấy thật khó chịu.

May mà trong thịt số lượng không nặng lắm, số lượng lớn quá sẽ dễ bị phát giác.

Long Mãnh không phải là kẻ phản ứng chậm chạp, chỉ bất quá lão ăn thiệt quá nhiều.

Nhiều muốn chết người.

Nếu lúc nãy chàng cũng ăn thêm vài cục thịt nữa, Mộc đạo nhân sẽ hoàn toàn chẳng cần phải lo lắng chuyện gì nữa, chính chàng cũng chẳng còn phải lo lắng chuyện gì nữa.

... Lúc nãy người trong cửa xe hình như là một người đàn bà, con ngựa kéo xe cái miệng đang phì phò bọt mép thật dày, hình như đã đi một đoạn đường xa, không những vậy còn rất gấp rút.

... Người này là ai? Từ đâu đến?

Tuy Lục Tiểu Phụng ráng sức không để cho mình nghĩ đến chuyện này, nhưng chàng nhịn không nổi vẫn đi nghĩ tới nó. Trong lòng chàng tựa hồ như

có thứ dự cảm thật kỳ quái, chàng có cảm giác người này rất quan trọng với mình.

Người chân chính quan trọng đối với chàng, không phải là người này, mà là Cổ Tòng.

Hôm đó lúc đèn tắt rồi, chàng tự tay xuất thủ khống chế y. Hải Kỳ Khoát và Cao Đào đều bị tù phía sau địa lao.

Những người từ U Linh sơn trang hiện tại đều bị cầm tù trong cái địa lao đó, ngày đầu tiên xuống núi, Lục Tiểu Phụng đã đem bản vẽ dung mạo của những người này đưa cho gã phổ ky dắt chó. Người trong Ưng Sào lập tức chia nhau bắt đầu hành động, bắt nguyên cả đám, rồi do Khuyển Lang Quân, Tư Không Trích Tinh, và Vương Thập Đại đem người của mình đổi vào.

Lục Tiểu Phụng không quan tâm đến bọn họ

sống chết ra sao cho lắm, vì bọn họ chắc chắn cũng không biết lão Đao Bả Tử thân phận thực sự là gì, bọn họ đại khái cũng đều là kẻ đã đáng chết rồi.

- Còn Biểu Ca?

Chàng đem Biểu Ca đi nơi nào rồi?

Dùng cách gì đưa y đi?

Hình như chàng không có cơ hội nào đem đi một người sống sờ sờ, to lớn như vậy.

Lục Tiểu Phụng nhịn không nổi cười ruồi một mình, đi xuyên qua con hẻm xéo đó, đi về khách sạn... chính là hôm mười một tháng tư, bọn họ vừa đến nơi đây là vào tá túc ở khách sạn đó.

Bọn họ bỏ hết hành lý xuống, an bày xe ngựa đâu đó ổn thỏa, mới đi uống rượu, uống rượu xong rồi mới gặp cô cháu gái của chàng, mới đến Mãn Thúy

lâu, xe ngựa và hành lý đều để lại ở khách sạn. Gã đánh xe bọn họ mướn dọc đường còn đang chờ bọn họ trả tiền mướn xe.

Chàng làm như quên bẵng đi chuyện này, làm như đến bây giờ mới sực nhớ ra.

Giao tiền thưởng gấp bội xong, chàng làm như cảm thấy hơi run, vì vậy mới kêu gã đánh xe bỏ ngựa đi vào:

- Hôm nay trời cũng đẹp, ta muốn đi chơi lòng vòng, ngươi đánh xe cho ta lần này là lần cuối, ta mời ngươi uống rượu.

Trời quả thật rất đẹp, gã đánh xe và ngựa kéo xe đều đã nghỉ ngơi đầy đủ, đi trên đường cũng đặc biệt hăng hái.

Nơi đây không những là chỗ trên đường đi Võ Đang phải qua, mà cũng là một thị trấn gần nhất Võ

Đang. Đi qua hết con phố xong, khắp nơi xanh ngát, núi Võ Đang lừng danh thiên hạ phảng phất như dang ở ngay trước mặt.

Bọn họ ngừng lại ở một bên bìa rừng, Lục Tiểu Phụng mới sực nhớ mình quên đem rượu:

- Ta đã hứa mời ngươi uống rượu.

Chàng đưa cho gã đánh xe một đỉnh bạc:

- Ngươi đi mua giùm, mua nhiều chút đỉnh, còn thừa cho ngươi.

Nơi đây dĩ nhiên không gần chỗ bán rượu, nhưng nể mặt cái đỉnh bạc, gã đánh xe vẫn hớn hở đi mua.

Bây giờ đang hoàng hôn, ánh tịch dương đầy trời, ráng chiều thật diễm lệ. Cái núi nổi danh đạo giáo này là thánh địa của võ lâm, dưới ánh tịch dương lại

càng đầy vẻ ly kỳ khôi lệ.

Chỉ bất quá chàng quanh đây không có đường lên núi, lại cách đạo quan và nơi thắng cảnh trên núi quá xa.

Vì vậy bất kể nhìn bên nào, cũng đều không thấy một ai, Lục Tiểu Phụng bỗng chui xuống gầm xe.

Dưới xe lại không có thứ gì để nhìn, chàng chui xuống đó làm gì? Không lẽ muốn xuống đó ngủ một giấc?

Nhưng chàng không hề nhắm mắt lại, ngược lại hình như lẩm bẩm một mình:

- Chỉ bất quá nhịn đói có ba ngày, bất cứ ai cũng không chết nổi, huống gì mấy người ẩn sĩ thường thường ăn cũng không nhiều lắm.

Nhưng hình như không phải chàng lẩm bẩm một

mình, không lẽ dưới gầm xe còn có ai khác?

Người đang ở đâu?

Chàng gõ gõ tấm gỗ dưới đáy xe, trong đó trống không, gầm xe còn có giáp tầng.

Mấy ông quan cáo lão về quê, đem theo đồ không ít, dĩ nhiên phải mướn mấy chiếc xe lớn đặc biệt, nếu dưới xe còn có giáp tầng, dĩ nhiên là không nhỏ lắm, muốn giấu một người trong đó cũng không phải là chuyện khó khăn.

Hôm đó ở nhà của Diệp Lăng Phong, Liễu Thanh Thanh còn chưa tỉnh, mọi người đang bận bịu cải trang dịch dung, chàng đem Biểu Ca giấu dưới chỗ này.

Đem một người bị điểm huyệt đạo nhốt vào trong một chỗ thế này, tuy là ngược đãi, nhưng chàng cho là những hạng người này vốn phải xứng đáng

nếm chút tội tình.

- Hiện tại tuy ngươi đang chịu tội, nhưng chỉ cần ngươi chịu giúp ta một chuyện thôi, ta bảo đảm không làm khó dễ ngươi chút nào nữa. Ngươi còn có thể đi làm chuyện ẩn sĩ của ngươi.

Chàng rút tấm gỗ giáp tầng ra, lập tức có một người từ trong rớt xuống.

Một người còn sống.

Không cần phải kiểm soát lại mạc tức của y cũng biết được y còn sống.

Bởi vì lúc y rớt xuống, toàn thân y đang động đậy, động tác biến hóa còn nhiều lắm.

Người này rớt xuống, trong đó lại có một người nữa rớt xuống, tiếp theo đó, lại có một người nữa rớt theo.

Lục Tiểu Phụng rõ ràng chỉ giấu trong đó có một người, tại sao lại mọc ra ba người?

Ba người này đều còn sống, đều đang động đậy, động tác rất nhanh, biến hóa rất nhiều.

Dưới xe không có bao nhiêu khoảng trống, phạm vi có thể cử động được càng nhỏ, Lục Tiểu Phụng một mình dưới đó, đà cảm thấy chật chội rồi, huống gì lại thêm ba người ép vào nữa.

Chàng lập tức cứng người, không động đậy gì được nữa, bởi vì ba người này đã như ba con cá nằm bẹp lên người chàng, dính cứng vào chàng, năm bàn tay đồng thời đang nắm lấy huyệt đạo trên người chàng.

Ba người làm sao chỉ có năm bàn tay? Có phải trong bọn có một người chỉ có một bàn tay?

Người có một bàn tay nào không lẽ là Hải Kỳ

Khoát?

Lục Tiểu Phụng thậm chí còn không thấy cả mặt mày bọn họ, người chàng đã bị xách lên, ném vào trong xe, như một con cá chết bị quăng vào trong chảo dầu.

Quyển 5
Chương 18

Chảo Dầu

Kiện mã hí lên, chạy nhanh về phía trước.

Ba người đều đã ngồi xuống, lạnh lùng nhìn Lục Tiểu Phụng, một là Cao Đào, một là Hải Kỳ Khoát.

Người thứ ba không phải là Biểu Ca, là Đỗ Thiết Tâm.

Gầm xe giáp tầng vốn rõ ràng chỉ có Biểu Ca một người ở đó, hiện tại ngược lại thiếu đi mất y. Y đi đâu mất rồi?

Ba người này làm sao đến đây? Người đánh xe phía trước là ai?

Có phải là gã đánh xe đáng lý ra đã đi mua rượu rồi không?

Lục Tiểu Phụng bỗng cười cười, chàng muốn nói, mà nói không ra lời.

Bọn họ điểm huyệt, thủ pháp rất nặng, những thớ thịt trên gương mặt chàng đã cứng ngắc tê dại, không những nói không ra lời, còn cười không muốn nổi.

Bọn họ hiển nhiên không muốn nghe chàng nói, cũng không muốn thấy chàng cười, nhưng đợi đến lúc bọn họ muốn chàng nói chuyện, chàng không muốn nói cũng không xong.

Bàn tay của Đỗ Thiết Tâm mở ra, rồi nắm chặt lại. Ngón tay lão làm phát ra một loạt tiếng động như

pháo trúc.

Cao Đào nhìn bàn tay lão, bỗng hỏi:

- Người làm Đường chủ Hình đường tổng cộng được bao nhiêu năm rồi?

Đỗ Thiết Tâm nói:

- Mười chín năm.

Cao Đào hỏi:

- Dưới tay ngươi, có kẻ nào dám không nói thật không?

Đỗ Thiết Tâm nói:

- Không.

Cao Đào hỏi:

- Nghe nói ngươi vốn rất có nhiều cơ hội, có thể làm tổng thủ lãnh, tại sao ngươi không chịu làm?

Đỗ Thiết Tâm đáp:

- Bởi vì Hình đường thú vị hơn.

Cao Đào hỏi:

- Bởi vì ngươi thích nhìn người khác chịu tội?

Đỗ Thiết Tâm nói:

- Đúng vậy.

Cao Đào bật cười. Hải Kỳ Khoát cũng bật cười. Tiếng cười của hai người tựa như đồ sắt rỉ sét ma sát với nhau, làm người khác nghe muốn ớn cả răng.

Hải Kỳ Khoát cười nói:

- Ta cũng muốn xem thử thủ đoạn năm xưa của

hắn ra sao.

Cao Đào nói:

- Ngươi sắp thấy bây giờ đây.

Hải Kỳ Khoát hỏi:

- Hình đường đã chuẩn bị sẵn sàng rồi sao?

Cao Đào gật gật đầu.

Hải Kỳ Khoát nói:

- Nghe nói, phản đồ của ba mươi sáu trại năm xưa thà nhảy vào chảo dầu còn hơn là vào Hình đường của hắn.

Cao Đào nói:

- Không sai tí nào.

Hải Kỳ Khoát hỏi:

- Có phải hắn có cách thức đặc biệt giành riêng đối phó mấy tên phản đồ?

Cao Đào cười âm trầm, nói:

- Không những đặc biệt, mà còn thú vị nữa.

Lục Tiểu Phụng nhắm mắt lại, chàng hận không thể bịt luôn lỗ tai lại. Những lời nói đó nghe qua thật tình làm người ta không dễ chịu cho lắm, nhưng lại rõ ràng không phải là nói chơi.

Cao Đào bỗng làm như đang xứng ca, cất giọng ca lên:

- Sắp vào Hình đường, thương tâm đoạn trường, vào tính Hình đường, kêu tha kêu nương...

Hải Kỳ Khoát chớp mắt, cố ý hỏi:

- Còn ra khỏi Hình đường thì sao?

Cao Đào nói:

- Ra khỏi Hình đường, thì gặp Diêm Vương.

Đỗ Thiết Tâm lạnh lùng nói:

- Vào Hình đường, là đã như gặp Diêm Vương rồi.

Cao Đào hỏi:

- Trong Hình đường cũng có Diêm Vương sao?

Đỗ Thiết Tâm nói:

- Ta chính là Diêm Vương đây.

Bên ngoài song cửa, bỗng nhiên tối mịt, ngay cả ánh sao cũng không thấy đâu.

Tiếng xe chạy ầm ầm, điếc cả lỗ tai, cỗ xe hình như đã chạy vào trong một hang núi sâu, chạy một hồi nữa mới dừng lại.

Cao Đào thở phào một hơi thật dài, nói:

- Đến rồi.

Hải Kỳ Khoát nói:

- Nơi đây là Hình đường của Hắc Tâm lão Đỗ sao?

Cao Đào cười sằng sặc nói:

- Nơi đây cũng là Sâm La điện của Diêm Vương lão tử.

Hải Kỳ Khoát lại lôi Lục Tiểu Phụng từ trong xe ra, như kéo một bao gạo vậy. Đã chẳng cẩn thận, cũng chẳng e dè gì cả, khi thì đụng vào cánh cửa, khi

thì đụng vào vách đá, đụng một hồi Lục Tiểu Phụng muốn hôn mê luôn, ngay cả xương cốt cũng muốn tan nát.

Cao Đào cố ý thở ra, nói:

- Trong tay ngươi đang móc một người còn sống sờ sờ đó, chẳng phải là cái bị rác, sao ngươi không để ý một chút xíu?

Hải Kỳ Khoát nói:

- Ta nhìn không thấy.

Đấy cũng không phải là lời nói ngoa. Trong hang núi quá tối. Xòe tay ra cũng không thấy được ngón tay.

Bọn họ lại đi về phía trước một lát, càng đi càng hẹp, càng đụng vào vách đá nhiều hơn.

Hiện tại, ngay cả Lục Tiểu Phụng cũng cảm thấy mình đã biến thành cái túi đồ.

May mà chính ngay lúc đó, phía trước vách đá đang kêu lên cách cách mấy tiếng, một khối đá bỗng bật lên, một hang động lộ ra, bên trong có ánh sáng.

Không những có ánh sáng, còn có bàn, có ghế.

Trên bàn bày mấy cây nến trắng dùng trên linh đường của người chết. Nến đã được đốt hơn nửa.

Ánh đèn leo lét, gió từ dưới hang động chỗ khe hở thổi ra, giống như là để thông gió cho nơi này.

Hải Kỳ Khoát thuận tay ném Lục Tiểu Phụng lên mé bàn, thở ra nói:

- Đây quả thật là một nơi rất tốt.

Cao Đào nói:

- Dù có mười vạn người quanh đây đi tìm ba năm sáu tháng, nhất định cũng tìm không ra đến chỗ này.

Hải Kỳ Khoát lấy lưỡi câu gõ vào đầu của Lục Tiểu Phụng nói:

- Nếu tìm không ra, ai lại cứu hắn bây giờ?

Cao Đào cười nói:

- Dù hắn có kêu gào cha gào mẹ, cũng chẳng có ai cứu được hắn.

Hải Kỳ Khoát nói:

- Nếu vậy hắn sẽ chết chắc rồi sao?

Đỗ Thiết Tâm nói:

- Hắn sẽ không chết nhanh lắm đâu.

Hải Kỳ Khoát hỏi:

- tại sao?

Đỗ Thiết Tâm lạnh lùng nói:

- Bởi vì ta nhất định sẽ để cho hắn chết từ từ, rất chậm, rất chậm!

Hải Kỳ Khoát hỏi:

- Hắn muốn chết nhanh một chút cũng không được?

Đỗ Thiết Tâm nói:

- Không được.

Hải Kỳ Khoát bật cười, lão phát hiện Cao Đào đang cúi đầu, hình như đang nghiên cứu cấu tạo thân thể của Lục Tiểu Phụng, bèn hỏi:

- Nếu do ngươi động thủ, ngươi chuẩn bị cắt

chỗ nào?

Cao Đào vỗ vào tay Lục Tiểu Phụng một cái, nói:

- Dĩ nhiên là từ hai đầu ngón tay này trước.

Hải Kỳ Khoát nói:

- Nếu là ta, ta sẽ cạo trước hai hàng lông mày của hắn.

Hai người càng nói càng đắc ý, làm như hai tên đồ tể đang bàn luận chuyện con dê đang chờ làm thịt.

Lục Tiểu Phụng trước giờ vốn là kẻ rất hiểu chuyện, cũng rất trầm tĩnh, nhưng hiện tại, mùi vị trong bụng chàng cảm thấy cũng giống như một kẻ đang nằm trong chảo dầu.

Xem ra chàng đã hết còn hy vọng, được chết

sớm một chút đã coi như là may mắn lắm.

Nào ngờ chính ngay lúc đó, trong bóng tối bỗng có tiếng cười lạt nổi lên.

- Ai?

Cao Đào, Hải Kỳ Khoát, Đỗ Thiết Tâm, ba người đồng thời nhảy ra.

Ba người đều là tay cao thủ đệ nhất trong võ lâm, không những phản ứng nhanh nhẹn, động tác nhanh nhẹn, mà đã từng qua trăm trận, đỡ được cú tấn công hợp xích của ba người không được mấy kẻ.

Bên ngoài hình như chỉ có một người đến, người này lại rõ ràng là nạp mạng.

Bọn họ vừa xông ra, đã làm thành thế bao vây, bất cứ người này là ai, bọn họ đều nhất định không thể để y còn sống ra khỏi đây.

Hải Kỳ Khoát là kẻ kiêu hãn hung mãnh, lưỡi câu trên tay lão là thứ vũ khí cực kỳ bá đạo, lào lấy thế Ngũ Đỉnh Khai Sơn xông tới trước hết. Đỗ Thiết Tâm một tay phòng vệ trước ngực, tay phải mở đường, đi theo sát lão.

Lại thêm một tiếng cười lạt, trong bóng tối lại có ánh kiếm lóe lên, như thiên lôi chấn nộ, chớp lên oai dũng, nhưng lại còn nhanh, còn đáng sợ hơn cả ánh chớp.

Chỉ nghe "tinh" lên một tiếng, một lười câu đụng vào trong vách đá, lửa bắn tung tóe, lười câu còn dính theo một cánh tay.

Đỗ Thiết Tâm thì đã bổ ngửa ra, một tia máu tươi bắn vọt như suối ra từ cổ họng.

Hai người ngay cả tiếng la thảm thiết còn chưa kịp gào lên đã lập tức táng mạng.

Kiếm nhanh làm sao.

Lưỡi kiếm còn đang chiếu lóng lánh trong bóng tối, trong làn sáng của thanh kiếm, phảng phất có một bóng người.

Cao Đào thấy bóng người đó, bèn thoái lui từng bước một.

Gương mặt của lão đã hoàn toàn méo mó, làm như lão bỗng thấy ma quỷ xuất hiện, lão thoái được mấy bộ, bị té phịch xuống đất, nước mũi, nước dải, nước tiểu đều chảy hết cả ra. Cả người con rút lại thành một nhúm, lão bị dọa cho chết tươi ra đó.

Ai có thể làm cho lão sợ đến mức đó?

Ai có thể đánh được nhát kiếm nhanh đến mức đó?

Tây Môn Xuy Tuyết?

Một người chầm chậm từ trong bóng tối bước ra, người mặc một bộ trường bào màu xám, đội cái nón bằng lá trúc.

Không phải là Tây Môn Xuy Tuyết, là lão Đao Bả Tử.

Lục Tiểu Phụng vừa nhảyra khỏi chảo dầu, lại lọt vào trong hầm băng, toàn thân chàng đã lạnh giá.

Chàng đang nhất tâm nhất ý muốn chụp vào chỗ yếu hại trí mệnh của người này, lão dĩ nhiên cũng muốn lấy mạng chàng.

Dù chàng thà vào chảo dầu cũng không muốn vào Hình đường của Đỗ Thiết Tâm đi nữa, nhưng hiện tại chàng thà vào Hình đường, cũng không muốn lọt vào tay của lão Đao Bả Tử.

Giọng nói của lão Đao Bả Tử lại rất ôn hòa, lão còn hỏi:

- Bọn họ không vô lễ với ngươi chứ?

Lục Tiểu Phụng cười khổ.

Lúc nãy bị đụng vào bao nhiêu đó vách đá trên đường đi, máu chàng cũng bị đụng cho lưu thông lại, chàng đã có thể mở miệng ra nói.

Có điều giờ phút này, chàng còn chuyện gì hay để nói bây giờ?

Lão Đao Bả Tử nói:

- Bất kể ra sao, ta không thể để ngươi chịu họn họ dày vò, bọn họ còn chưa xứng đáng.

Lục Tiểu Phụng nhịn không nổi, nói:

- Bây giờ tôi mới biết, ông đã sớm chuẩn bị, sau khi chuyện xong rồi, ông sẽ giết hết bọn họ.

Lão Đao Bả Tử không hề phủ nhận:

- Trảm tận sát tuyệt, ngay một tên cũng không tha!

Lục Tiểu Phụng nói:

- Không chừng cái địa lao ở Mãn Thúy lâu vốn là chỗ chôn bọn họ.

Lão Đao Bả Tử nói:

- Địa lao ở Lăng Phong sơn trang cũng vậy thôi.

... Địa lao ẩm thấp, u ám, người gào la muốn thoát ra, thi thể máu me bầy nhầy.

Lục Tiểu Phụng ráng nhịn không mửa ra, chàng nói:

- Bọn họ vốn sẽ phải chết thôi, tuy không giết

được bọn Thiết Kiên, kế hoạch của ông vẫn không thất bại tí nào.

Lão Đao Bả Tử cười cười nói:

- Ta đã nói rồi, ta không thể nào thất bại.

Lục Tiểu Phụng chỉ còn nước thừa nhận, hiện tại xem ra, thắng lợi cuối cùng quả thật thuộc về lão.

Lão Đao Bả Tử nói:

- Đấy cũng giống như công thành vậy, dù ngươi có công phá đi hết chín tầng rồi, bên ngoài tuy đã thây chất thành núi, ta vẫn còn thái bình nằm ngủ yên trong thành.

Lão mỉm cười nói tiếp:

- Bởi vì ta còn tư lự chu mật hơn ngươi. Ngươi phá được chín tầng thành, ta đã xây tầng thứ mười từ

lâu, đến bên ngoài tầng thứ mười này, ngươi đã sức cùng lực kiệt, nằm gục ra đó.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Ông tính đúng là tôi không có cách nào mở toang bộ mặt thật của ông?

Lão Đao Bả Tử nói:

- Hiện tại, trên đời này, không còn ai có thể làm chứng được cho ngươi, ngươi nói gì, còn có ai chịu tin?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Còn có một người.

Lão Đao Bả Tử hỏi:

- Ai?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Ông.

Lão Đao Bả Tử cười lớn.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Chỉ có ông biết là tôi nói không sai, vì vậy ông nhất định sẽ giết tôi để bịt miệng.

Lão Đao Bả Tử hỏi:

- Còn ngươi? Ngươi có hoàn toàn tin tưởng vào lối suy luận của ngươi hay không?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Tôi...

Lão Đao Bả Tử nói:

- Ta biết chính ngươi cũng không thể tin tưởng tuyệt đối vào đó, trừ phi, ngươi lấy được chiếc nón trên đầu ta, chính mắt thấy được gương mặt thật của ta.

Lục Tiểu Phụng không cách gì phủ nhận được.

Lão Đao Bả Tử nói:

- Còn có một chuyện ngươi sai nữa.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Chuyện gì?

Lão Đao Bả Tử nói:

- Ta không hề muốn giết ngươi.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Ông không hề?

Lão Đao Bả Tử lại cười cười nói:

- Tại sao ta phải muốn giết ngươi? Hiện tại ngươi có khác gì người đã chết?

Lão mỉm cười quay người lại, ung dung bước ra:

- Người không đáng cho ta giết, ta nhất định không động tay vào đâu.

Lục Tiểu Phụng nhịn không nổi, lớn tiếng nói:

- Hiện tại ông có thể để tôi thấy ông rốt cuộc là ai không?

Lão Đao Bả Tử không quay đầu lại:

- Không thể.

Lão Đao Bả Tử đã bỏ đi rồi, khối đá vào hang cũng đã được đặt vào lại.

Dù Lục Tiểu Phụng có được tự do hoạt động lại đi chăng nữa, chàng nhất định cũng không có cách nào sống sót ra khỏi nơi đây.

Hiện tại nơi đây giống như một cái bình được đậy kín, ngay cả một con ruồi cũng bay không ra nổi.

... Tại sao ta phải muốn giết ngươi? Hiện tại ngươi có khác gì người đã chết?

Có khác gì đâu? Cái bình được đậy kín này chính là mộ phần của chàng.

Mỗi người ai ai sớm muộn gì cũng chui vào mộ, chỉ bất quá còn sống sờ sờ đó, ngồi trong mộ chờ chết, chi bằng chết đi sớm một chút thì tốt hơn.

Càng bi ai hơn là, hiện tại ngay cả chết chàng còn không cách nào chết được.

Nến đã cháy gần tàn, tính mệnh của chàng

không phải cũng như cây nến tàn lụn này?

Cho đến hiện tại chàng mới phát hiện rằng, thì ra mình cũng chẳng phải là kẻ siêu nhân đánh đâu cũng thắng, làm chuyện gì cũng được cả.

Chàng thoát thân được ra khỏi những hoàn cảnh nguy hiểm trong những lần trước kia, không chừng chỉ bất quá là chút may mắn. Nhưng gặp phải hạng đối thủ đáng sợ như lão Đao Bả Tử, may mắn chẳng còn tí hữu dụng gì.

... Ta biết chính ngươi cũng không tin tưởng tuyệt đối vào đó, trừ phi ngươi chính mắt thấy được gương mặt thật của ta.

Hiện tại, chàng vĩnh viễn chẳng còn thấy được nữa, chàng chỉ còn nước đem theo câu hỏi ấy xuống địa ngục thôi.

... Tại sao phải xuống địa ngục?

... Người không tin được luôn cả mình, không xuống địa ngục, còn đi đâu được nữa?

Nến đã tắt, chàng vẫn còn sống đó.

Trên đời này, chuyện tệ hơn phải ngồi đó chờ chết trong mộ phần là chuyện phải ngồi đó chờ chết trong bóng tối.

Chàng nghĩ đến thật nhiều chuyện, nghĩ đến thật nhiều người, thậm chí còn nghĩ đến cặp mắt sáng phía sau cánh cửa sổ trên cỗ xe.

Giờ này phút này, tại sao chàng còn nghĩ đến người đó?

Không lẽ người đàn bà qua đường có cặp mắt sáng đó, lại có thứ liên hệ gì kỳ dị mà thần bí với chàng?

Trong bí thất, bỗng biến thành thật ngộp thở và nóng bức, chàng đã bắt đầu chảy mồ hôi, từng giọt từng giọt như những con kiến đang bò trên mặt chàng.

Chàng bỗng phát hiện ra bàn tay mình đã cử động được.

... Ngươi có bàn tay thiên hạ vô song, hai ngón tay này của ngươi chính là trân bảo vô giá.

Mỗi người, ai ai cũng nói, nhưng hiện tại cái chuyện duy nhất mà hai ngón tay của chàng có thể làm được là dùng sức nhéo vào đùi mình một cái, để chàng tỉnh táo lại một chút, đừng cứ cho là mình lúc nào cũng là thứ siêu đẳng.

Chỉ bất quá, tỉnh táo lại càng làm cho thống khổ thêm.

- Nếu mà ngủ được thì tốt biết mấy.

Một giấc tỉnh dậy, phát giác ra mình đã xuống địa ngục rồi, không phải là mau mắn lắm sao?

Chàng ngủ không được.

Bóng tối ngộp thở, nóng bức, có mệt mỏi, có đói khát, nhất là khát càng khó chịu đựng được.

Cái thứ hình phạt này phải đến lúc nào mới hết đây?

Đến chết mới hết.

Chừng nào thì mới chết được?

Chàng bỗng cất tiếng hát lớn lên, hát lên vẫn là bài nhi ca đó:

- Muội muội bội trước nê oa oa Tẩu đáo hoa viên khứ khán hoa...

Tuổi thơ ấu thời vàng son, kỷ niệm ngọt ngào, ngay cả những đau khổ thuở xa xưa, bây giờ đều đã biến thành ngọt lịm.

Thì ra sinh mệnh là dễ thương như vậy, tại sao người ta cứ phải chờ cho đến lúc gần chết mới biết quý nó?

Bỗng nhiên, trong bóng tối có một tiếng cách vang lên, vách núi nặng trịch bỗng nhiên lật lên.

Đèn đuốc sáng rực, một đám người ùa vào, trong đó có Thiết Kiên, có Vương Thập Đại, có Hoa Mãn Lâu, đi trước hết trong bọn là một lão đạo sĩ đầu tóc bạc phơ, chính là Mộc đạo nhân.

Đang sắp chết bỗng nhiên được cứu tinh, đáng lý ra phải là chuyện sung sướng nhất đời, nhưng Lục Tiểu Phụng bỗng cảm thấy một cơn tức giận dồn lên đầu, đến mức chàng bỗng ngất ra luôn.

* * * * *

Mười lăm tháng tư, buổi chiều.

Sắp hoàng hôn, trong vân phòng mát mà yên tĩnh, bên ngoài tiếng trúc xao động như sóng nước. Nơi đây chính là chỗ Chưởng môn Võ Đang tiếp đãi quý khách, Đắc Trúc tiểu viện.

Quý khách đến lần này là Lục Tiểu Phụng.

Chàng nằm yên trên giường không một chút cử động, mắt nhìn lên trần, xem ra không khác gì một người đã chết rồi.

- Nếu không phải Mộc đạo nhân nhớ ra sau núi có một hang động như vậy, lần này ông đã chết chắc rồi.

Người đang nói là Thiết Kiên.

- Đấy vốn là nơi đệ tử Võ Đang phạm tội phải đi diện bích sám hối năm xưa. Hiện tại môn quy của bọn họ không còn nghiêm khắc như vậy. Nơi này đã lâu không có ai đến, lần này ông may mắn lắm đấy.

... May mắn? May mắn quỷ gì?

- Nhưng ông cũng không thể hoàn toàn chỉ cảm kích vận khí thôi, đem chúng tôi đến tìm chỗ ông chính là Mộc đạo nhân đấy.

Cái vị cao tăng Thiếu Lâm này ăn nói rất hàm súc, nhưng ý tứ rất rõ ràng.

Lão hiển nhiên không còn nghi ngờ gì đến Mộc đạo nhân là lão Đao Bả Tử nữa.

- Nếu không tại sao lão ta lại đem chúng ta đến cứu ông?

Người khác suy nghĩ cũng cùng một chiều

hướng, đạo lý này không khác gì một cộng với một là hai vậy.

Vì vậy Mộc đạo nhân lại biến thành Mộc đạo nhân.

Nhưng trong lòng Lục Tiểu Phụng lại rất hiểu chuyện đó là thế nào.

Nếu Mộc đạo nhân giết chàng bịt miệng, dù mọi người tìm không ra chứng cớ, trong lòng cũng không khỏi hoài nghi.

Nhưng hiện tại lão đã cứu Lục Tiểu Phụng.

Điều đó chứng tỏ không những lão không phải là lão Đao Bả Tử, mà còn được mọi người cảm kích và tôn kính nữa.

Lục Tiểu Phụng chỉ còn nước thừa nhận, đây quả là kế hoạch gian giảo chu mật nhất bình sinh

trong đời chàng đã gặp. Mộc đạo nhân quả thật là đối thủ đáng sợ nhất bình sinh trong đời chàng đã gặp.

Chuyện này cũng là thất bại lớn nhất bình sinh trong đời chàng. Hiện tại chàng chỉ còn nước nhận thua.

Trong lòng chàng tuy hiểu rõ chuyện này như thế nào, nhưng chàng không sao nói ra được, bởi vì dù chàng có nói ra, cũng không một ai chịu tin.

Chàng chỉ hỏi có một câu:

- Sao các ông biết tôi bị ngộ hiểm?

- Trong hoàn cảnh như vậy, chúng tôi biết nhất định ông không thể tự nhiên vô duyên vô cớ mà thất tung. Chúng tôi lại tìm ra cái xe của ông ở dưới vách núi hiểm trở đó. Trên xe còn có chiếc áo ngoài của ông, vạt áo bị xé nát, trên đó còn có dấu tích bùn đất

đánh nhau.

Mấy điểm đó đã quá đủ chứng minh chàng bị nguy hiểm, vì vậy chàng không nói thêm lời nào nữa.

Màn đêm buông xuống, bên ngoài bỗng có tiếng chuông vang lên thánh thót.

- Hôm nay là ngày đại điển, mcn chính thức tức vị, bất kể ra sao, ông cũng nên đến chúc mừng.

Nhìn một người đáng lý ra phải chịu trừng phạt lại đi gặt hái vinh quang, quyền lực, cái chuyện như vậy dĩ nhiên là không làm cho người ta cảm thấy dễ chịu cho lắm.

Nhưng chàng còn không đi không được.

Chàng không muốn chạy trốn.

Chàng muốn Mộc đạo nhân biết rằng, lần này

kinh nghiệm thất bại tuy thê thảm, nhưng không hề đánh chàng ngã gục xuống.

Dù chàng không thể không chịu thua, chàng cũng muốn đứng đó tuyên bố rằng mình thua.

Bên ngoài gió đùa lá trúc, đêm đã ôm choàng lấy vạn vật.

Trong đại điện, đèn đuốc huy hoàng.

Đội cái mũ tử kim quan, đeo thanh Thất Tinh bảo kiếm, Mộc đạo nhân dưới ánh đèn xem ra lại càng lộ vẻ tôn nghiêm cao quý.

Mộc đạo nhân năm xưa du hí phong trần, lạc phách giang hồ, bây giờ đã biến mất.

Đứng ở nơi đây, trong giờ phút này, là Chưởng môn giáo chủ đời thứ mười bốn của Võ Đang, Mộc chân nhân, tuyệt đối không ai được phép khinh mạn.

Lục Tiểu Phụng đang nhắc nhở chính mình, nhất định phải nhớ lấy điểm đó.

Sau đó, chàng bèn sửa sang áo mũ bước nhanh lại, vái dài một cái:

- Cung hỷ đạo trưởng vinh đăng đại vị, Lục Tiểu Phụng xin được chúc mừng.

Mộc chân nhân mỉm cười, nắm lấy cánh tay chàng nói:

- Lục đại hiệp không nên đa lễ quá như vậy.

Lục Tiểu Phụng cũng đang mỉm cười, nói:

- Đạo trưởng qua bao gian nan, rốt cuộc nguyện ước như ý.

Lục Tiểu Phụng thì vẫn còn là Lục Tiểu Phụng, không phải là Lục đại hiệp.

Tuy thái độ của chàng cung cẩn khách khí, ngôn từ đượm đầy vẻ châm chọc.

Nhất là bốn chữ "nguyện ước như ý".

Chàng nhịn không nổi còn muốn cho Mộc chân nhân biết, tuy chàng đã chịu thua, nhưng không phải là kẻ ngốc.

Mộc chân nhân nói:

- Lục Tiểu Phụng vẫn là Lục Tiểu Phụng, thì lão đạo sĩ vẫn còn là lão đạo sĩ như xưa, do đó chúng ta vẫn còn là bạn bè, có phải không?

Tuy lão còn đang cười, ánh mắt đã lộ đầy sắc cạnh bén nhọn.

Lục Tiểu Phụng bỗng cảm thấy có một lực lượng không thể kháng cự được từ cánh tay lão chuyền qua.

Chỉ trong một tích tắc đó, Chưởng môn phái Võ Đang tôn quý vinh hoa cũng không còn nữa, thay vào đó là một lão Đao Bả Tử gian hùng đầy hùng tài đại lược, phảng phất đang cố ý nói cho Lục Tiểu Phụng biết:

- Dù ta cho ngươi biết ta là ai thì có sao đâu nào? Ngươi lại làm gì được ta?

Hai bàn tay lão đang tựa lên cùi chỏ của Lục Tiểu Phụng, thế đẩy lên bỗng biến thành áp xuống.

Cái áp xuống đó rất có thể tạo thành một trong hai hậu quả...

Xương tay lập tức bị áp gãy, hoặc bị ép cho quỳ xuống.

Lục Tiểu Phụng thì gãy một trăm cái xương cũng không chịu quỳ trước mặt người này.

May mà xương tay chàng cũng không gãy, hai cánh tay chàng cũng đã quán đầy chân lực từ lâu.

Lấy sức chống lại với sức, sức yếu hơn sẽ thua, không có chút gì xảo thuật trong đó.

Võ công khắc địch thủ thắng cũng có nhiều loại, có loại dùng "khí" thắng, có loại dùng "sức" thắng, có loại dùng "thế" thắng, có loại dùng "xảo" thắng. Võ công của Lục Tiểu Phụng cơ biến phóng khoát, không thể nào dò, vốn thuộc vào loại cuối cùng.

Nhưng hiện tại chàng đã phát ra chân lực, chính như tên đang trên giây cung, người trên lưng cọp, có muốn triệt hòi cũng không còn kịp.

Bởi vì lực lượng của đối phương thật tình quá mạnh, chân lực của chàng mà rút lại, sẽ không khỏi bị ép cho tan xương nát thịt.

"Bốc" lên một tiếng, miếng gạch dưới chân

chàng đang đứng đã bị ép vỡ tan, gương mặt chàng đã đượm đầy mồ hôi như hạt đậu.

Người đứng gần nhất bọn họ, cũng đều biến sắc, nhưng cũng chỉ còn nước lấy mắt nhìn.

Lực lượng của hai người đang như hai cây kim đối chọi nhau, nếu người thứ ba chen vào, lực lượng chỉ cần sai đi một chút, là có thể hại một trong hai người, và cũng có thể bị lực lượng của bọn họ phản kích lại mất mạng như chơi.

Không ai dám mạo hiểm.

Thật ra Lục Tiểu Phụng cũng bất tất phải đi mạo hiểm như vậy. Lúc Mộc đạo nhân lực lượng sắp phát mà chưa phát ra, chàng đã cảm thấy rồi, chàng vốn còn có cơ hội thoái thủ triệt hồi.

Nhưng chàng đã lui một lần rồi, chàng không muốn lùi thêm lần nữa.

Hiện tại chàng cảm thấy hô hấp càng lúc càng nặng nhọc, tim đập nhanh dần, thậm chí ngay cả tròng mắt hình như cũng muốn từ từ lồi ra.

Lực lượng duy nhất làm cho chàng còn gắng gượng chống đỡ được là chàng cũng nhìn ra Mộc đạo nhân cũng không dễ chịu gì.

Trận này bất kỳ ai thắng đều phải bỏ ra một cái giá đắt thảm thiết. Mộc đạo nhân cũng vốn đâu cần phải làm như vậy.

Không chừng lão không ngờ được Lục Tiểu Phụng lại có cái dũng khí thà chết bất khuất đó, không chừng lão đang bắt đầu cảm thấy hối hận.

Chính ngay lúc đó, ngoài đại điện bỗng có một đạo nhân trẻ tuổi bương bả chạy vào, thần sắc ra chiều nóng nảy lắm. Nếu không có chuyện gì thật nghiêm trọng vừa xảy ra, y nhất định không dám xông

vào trong đại điện như vậy.

Mộc chân nhân bỗng cười cười, thoái lui hai bước, cái gánh nặng ngàn cân trên hai tay của chàng bỗng nhiên biến đi mất tiêu, điều đó làm cho cả người chàng như muốn bay bỗng lên.

Thật tình chàng không ngờ được đối thủ của mình trong hoàn cảnh đó, lại ung dung triệt hồi chân lực, xem ra trận này chàng lại bị bại nữa.

Chàng còn chưa kịp hoàn toàn lấy lại hơi thở, Mộc chân nhân đã có thể mở miệng nói chuyện, lão đang hỏi gã đệ tử trẻ tuổi:

- Có chuyện gì vậy?

- Tây Môn Xuy Tuyết đến đây.

- Quý khách quang lâm, tại sao không mời lên?

- Y nhất định muốn đeo kiếm lên núi.

Bàn tay của gã đạo sĩ còn đang run rẩy:

- Bọn đệ tử không làm sao bắt y gỡ kiếm ra được. Các sư huynh đang canh giữ ở Giải Kiếm Nham đều bị thương dưới lưỡi kiếm của y.

Đây quả thật là chuyện rất nghiêm trọng, mấy trăm năm nay, chưa bao giờ có ai dám lại quấy phá Võ Đang.

- Y đang ở đâu?

- Còn đang ở cạnh Giải Kiếm Trì, bát sứ thúc đang kiếm cách giữ y lại ở đó.

Bàn tay của Mộc chân nhân đã nắm chặt vào đốc kiếm.

Bàn tay lão ốm nhách, khô khan, ổn định, ngón

tay dài mà chắc chắn.

... Nếu cần một thanh kiếm vừa tay, bàn tay đó có phải còn đáng sợ hơn cả của Tây Môn Xuy Tuyết hay không?

Lão bỗng bước mạnh ra ngoài.

Nhìn thấy lão bước ra, trong lòng của Lục Tiểu Phụng bỗng nổi lên một cơn sợ hãi không sao nói được.

Chỉ có chàng mới thấy người này đã sử kiếm ra sao. Nếu trên đời này còn có người đánh bại Tây Môn Xuy Tuyết, chắc chắn người đó phải là lão.

Nước của Giải Kiếm Trì lập tức sẽ nhuốm hồng lên. Máu của người nào?

Lục Tiểu Phụng không chắc sẽ xác định được gì, chàng không thể nào để Tây Môn Xuy Tuyết chết

dưới tay người này.

Chàng phải nhất định nghĩ cách ngăn trở trận chiến này.

Mộc chân nhân đã đi qua hết cái sân rộng kia, ra tới cửa lớn ngoài đạo quan. Lục Tiểu Phụng lập tức cũng rượt theo.

Bên ngoài đạo quan, cây cỏ tốt tươi, đã gần cuối xuân, trong đám cây cỏ, hình như có cặp mắt sáng thật sáng.

Lục Tiểu Phụng giật thót người lại. Một người mặc hiếu phục bằng vải gai trắng bỗng nhảy từ trong bụi cây ra, trong tay cầm một thanh kiếm đã rút ra khỏi vỏ, một kiếm đâm tới trước ngực Mộc chân nhân.

Trong tay của Mộc chân nhân vốn đang cầm một thanh kiếm, lão vốn có thể dễ dàng rút kiếm ra đánh bại thích khách, dễ dàng giết chết cô ta bằng

lưỡi kiếm của mình.

Nhưng không biết tại sao, thanh kiếm của lão không hề rút ra.

Nhìn thấy cô gái đang mặc hiếu phục bằng vải gai trắng đó, lão bỗng tựa như bị chấn kinh cả người lên.

Chính ngay cái khoảnh khắc nhỏ bé đó, thanh kiếm của cô gái mặc áo trắng đã như con rắn độc xuyên vào giữa tim lão.

Lão còn chưa ngã xuống, còn đang kinh ngạc nhìn cô gái, làm như không thể tin được đó là chuyện thực.

Biểu tình trên gương mặt của lão không những kinh ngạc, còn đượm đầy vẻ bi ai thống khổ không thể nào hình dung.

- Ngươi... ngươi giết ta?

- Ngươi giết phụ thân của ta, dĩ nhiên ta muốn giết ngươi.

- Phụ thân của ngươi?

- Phụ thân của ta chính là lão Đao Bả Tử, người bị chết dưới lưỡi kiếm của ngươi.

Mộc chân nhân bỗng nhăn nhó mặt mày lại. Câu nói ấy như một cây kim đâm vào trong tim lão, thậm chí còn bén nhọn hơn cả nhát kiếm trí mệnh lúc nãy.

Gương mặt của lão bỗng hiện ra nét sợ hãi không thể hình dung được, cái thứ sợ hãi vô cùng bất diệt.

Lão sợ, bởi vì những chuyện không thể nghĩ tới, không thể giải thích giữa trời đất này, trong một tích tắc, đều toàn bộ đã được trả lời. Bao nhiêu chuyện

lão không bao giờ tin được, chỉ trong tích tắc, lão không thể nào không tin.

Lão bỗng thở ra, lẩm bẩm:

- Tốt lắm, tốt lắm...

Đấy chính là bốn chữ cuối cùng lão thốt ra.

Sau đó lão ngã gục xuống.

Lục Tiểu Phụng nhìn thanh kiếm đang xuyên qua trái tim của lão. Chàng cũng nhìn lão đang ngã xuống, chàng cảm thấy toàn thân mình lạnh hẳn đi. Gương mặt chàng lộ ra nét sợ hãi không cách nào tả được.

Thiên võng khôi khôi, sơ nhi bất lậu.

Trong cõi u minh phảng phất quả thật có thứ lực lượng thần bí đang chủ tể mệnh vận của loài người,

tuyệt đối không có người nào đáng bị trừng phạt có thể thoát được hình phạt của nó.

Hiện tại Lục Tiểu Phụng cũng đã cảm thấy, chàng cảm thấy mình đầy kính sợ, cơ hồ muốn quỳ xuống, quỳ trước đấng thiêng liêng huyền bí đó.

Người khác cũng đều bị kinh hãi ngẩn người ra, một hồi thật lâu, mới có đệ tử Võ Đang xông lại bao quanh thích khách mặc áo trắng.

Cô ta lập tức la lớn lên:

- Các người lùi lại, chuyện ta làm, ta tự mình giải quyết.

Gương mặt trắng bệch của cô trong bóng đêm xem ra thật mỹ lệ trang nghiêm, không so sánh được, như một vị nữ thần đang báo cừu.

- Ta tên là Diệp Tuyết, ta là con gái của lão Đao

Bả Tử. Nếu có ai cho rằng ta không nên báo thù cho cha ta, cứ lại đây giết ta đi.

Cô bỗng xé toạt vạt áo ra, bày bộ ngực trắng nõn như ngọc.

Nhưng không ai đến động thủ. Mọi người ai cũng bị cái mỹ lệ như thần thánh trang nghiêm của cô trấn nhiếp, nhất là Lục Tiểu Phụng.

Chỉ có chàng mới biết chân chính phụ thân của cô là ai, bởi vì... Mộc đạo nhân mới là lão Đao Bả Tử.

Chàng không nói được, không nỡ nói, không muốn nói... huống gì, chàng có nói ra cũng không một ai tin.

Kết quả vốn là do Mộc đạo nhân tự tạo ra, hiện tại lão đã ăn trái lão đã gieo. Kế hoạch của lão tuy chu mật, nhưng lão không ngờ còn có tấm lưới trời đang chờ lão ở đó.

- Đáng lý ra ta đã chết trong vũng bùn rồi, nhưng ta chưa chết.

Cô là người săn báo, cô có nhẫn nại chịu thống khổ nguy nan hơn bất kỳ ai. Cô đã học cách chờ đợi, vì vậy mới đợi được cơ hội tốt nhất để xuất thủ.

- Ta chưa chết, vì ông trời còn để ta đến báo thù.

Giọng nói của cô lạnh lùng trấn tĩnh:

- Bây giờ tâm nguyện của ta đã xong, ta không chờ các ngươi phải đến động thủ đâu, bởi vì...

Đến lúc đó, cô mới nhìn qua Lục Tiểu Phụng, ánh mắt cô đượm đầy vẻ không ai có thể giải thích được. Không phải bi ai, cũng không phải thống khổ, nhưng bất cứ ai nhìn thấy vẻ mặt của cô, trong lòng sẽ tan nát.

Lục Tiểu Phụng trong lòng cũng tan nát.

Cô lại ngẩng mặt lên, được thấy chàng lại lần nữa, hình như là tâm nguyện cuối cùng của cô.

Hiện tại tâm nguyện của cô đã xong hết, cô chẳng chờ người khác phải đến động thủ.

- Bởi vì trong đời ta, chỉ có một người đàn ông. Trừ y ra, không ai được đụng vào ta!

LỤC TIỂU PHỤNG

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Quyển 5
Chương 19

Kết Cuộc

Máu nên chảy đã chảy hết rồi.

Dưới Giải Kiếm Nham, nước hồ vẫn trong vắt như thuở nào, núi Võ Đang vẫn nguy nga như thuở nào, vẫn là đạo giáo danh sơn, võ lâm thánh địa, ai ai cũng ngưỡng mộ.

Có thay đổi chỉ là người, từ sống thành chết, từ trẻ thành già, cái quá trình chuyển biến trong đó, có lúc lại xảy đến thật đột nhiên.

Bao nhiêu ái tình, bao nhiêu thù hận, bao nhiêu ân oán, bao nhiêu bí mật, hiện tại đã tùy theo biến chuyển đột nhiên đó mà vĩnh viễn được chôn vùi trong lòng Lục Tiểu Phụng.

Hiện tại chàng chỉ muốn tìm một nơi không có người, yên lặng qua đi ngày tháng một thời gian, để cho bao nhiêu chuyện đã được chôn vùi, chôn vùi càng sâu thêm.

Chàng không đợi đêm dài qua đi, đã xuống núi. Nhưng chàng không biết dưới núi còn có người đang đợi mình.

Một người đang đứng một mình dưới Giải Kiếm Nham, áo trắng như tuyết.

Lục Tiểu Phụng chầm chậm bước đến:

- Hiện tại đã đến lúc ca khúc chấm dứt, thiên hạ ra về, sao ngươi còn chưa đi?

Tây Môn Xuy Tuyết nói:

- Người tuy đã ra về, nhưng ca khúc còn chưa chấm dứt.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Ngươi còn tính thổi khúc gì đây?

Tây Môn Xuy Tuyết nói:

- Ta truy tung tám ngàn dặm, chỉ vì muốn giết một người, hiện tại người này còn chưa chết, ta còn chuẩn bị thổi một khúc tống tiễn y về cõi chết, lấy thanh kiếm của ta thổi.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Người ngươi đang nói là ta?

Tây Môn Xuy Tuyết nói:

- Đúng là ngươi!

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Không lẽ ngươi quên mất rằng ngươi không phải muốn giết ta thật sao?

Tây Môn Xuy Tuyết lạnh lùng nói:

- Ta chỉ biết người trong giang hồ trước giờ không phân biệt chân giả. Ngươi còn sống đó, là chuyện sỉ nhục của ta.

Lục Tiểu Phụng nhìn y, bỗng bật cười lên:

- Có phải ngươi muốn ép ta xuất thủ, xem thử rốt cuộc ta có thể phá nổi nhát kiếm thiên hạ vô song của ngươi hay không?

Tây Môn Xuy Tuyết không hề phủ nhận.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Ta biết ngươi rất muốn biết câu trả lời cho vấn đề đó. Ta cũng biết đây là cơ hội tốt cho ngươi, chỉ tiếc là ngươi vẫn còn thử không được.

Tây Môn Xuy Tuyết nhịn không nổi, hỏi:

- Tại sao?

Nụ cười của Lục Tiểu Phụng mệt mỏi mà tiều tụy, chàng hững hờ nói:

- Chỉ cần thanh kiếm của ngươi ra khỏi vỏ, ngươi sẽ biết tại sao ngay, hiện tại hà tất phải hỏi!

Không lẽ chàng không chuẩn bị kháng cự tránh né? Không lẽ chàng đã xem sống chết vinh nhục còn nhẹ hơn cả làn nước trong vắt trong hồ Giải Kiếm Trì?

Tây Môn Xuy Tuyết nhìn chăm chú vào chàng,

nhìn một hồi thật lâu, cạnh hồ đã có sương mù bốc lên, y bỗng quay người lại, bước vào sương mù.

Lục Tiểu Phụng lớn tiếng hỏi:

- Tại sao ngươi không xuất thủ đi?

Tây Môn Xuy Tuyết không quay đầu lại, chỉ lạnh lùng nói:

- Bởi vì trái tim của ngươi đã chết rồi. Ngươi đã thành một người chết.

- Tim của mình có thật là chết rồi sao?

Lục Tiểu Phụng đang hỏi chính mình.

- Có phải mình thật đã như người chết, không còn làm gì được nữa rồi chăng?

Vấn đề ấy chỉ có một mình chàng có câu trả lời.

Sương mù buổi sáng mê man. Vầng đông đã có tia sáng. Chàng bỗng ưỡn ngực lên, bước mạnh về hướng mặt trời. HẾT

LỤC TIỂU PHỤNG

Cổ Long

Quyển 6

LỤC TIỂU PHỤNG

Cổ Long

Quyển 6

Chương 1

Khinh Kỵ Phái Ra Khắp Nơi

Một trăm lẻ ba tay vũ lâm cao thủ tinh minh năng cán, trân châu bảo ngọc trị giá ba ngàn năm trăm vạn lượng, chỉ trong một đêm, toàn bộ thất tung một cách bí mật.

Chuyện ấy ảnh hưởng lớn lao, không những tới tồn vong vinh nhục của mười hai tiêu cuộc lớn nhất Trung Nguyên, mà xem ra ít nhất bảy tám chục nhân vật nổi tiếng giang hồ, vì đó không chừng sẽ nhà tan cửa nát, thân bại danh liệt.

Đêm hôm đó, rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra?

Cái bí mật đó, khắp cả thiên hạ, chỉ có một người biết!

Nếu Thôi Thành biết rằng mình bỗng dưng biến thành quan trọng như vậy, nhất định y sẽ cảm thấy kiếp sống của mình không đến nỗi gì quá thừa.

Nhưng y không biết được.

Y đã bị hôn mê mất ba ngày trời rồi.

Một trăm lẻ ba người này đều là tinh anh trong những tiêu cuộc của Trung nguyên, hộ tống một cuộc tiêu lớn chưa từng có trong lịch sử, đi từ Thái Hành, ra Đồng Quan, rồi bỗng dưng thất tung ở một cái trấn nhỏ dưới chân núi Thái Hành.

Thôi Thành là triệu tử thủ của Quần Anh tiêu cuộc, y là người duy nhất còn sống sót trong vụ này.

Căn cứ vào tay thủ não của đội điều tra là Hùng Thiên Kiện, người bị triệu tập khẩn cấp lại sau đó một ngày:

- Chúng tôi tìm thấy y trong một cái hố phía sau khách sạn trong trấn, lúc đó y đã bị hôn mê bất tỉnh, hơi thở như mành treo chuông.

Căn cứ vào danh y Diệp Tinh Sĩ, người đi theo cùng với đội điều tra:

- Trên người y tổng cộng có sáu vết đao, tuy ra máu rất nhiều nên bị hôn mê, nhưng thương tích không ở chỗ yếu hại, chỉ cần để y tỉnh dưỡng một nơi nào đó an toàn năm ba ngày, tôi bảo đảm y... nhất định sẽ hồi phục lại như thường.

Một tay đầu não khác trong đội là Ưng Nhãn Lão Thất nói:

- Hiện tại y đã được đem lại một chỗ tuyệt đối an

toàn để dưỡng thương, không được tất cả người trong bọn chúng tôi đồng ý, ngay cả một con ruồi cũng bay vào không lọt.

Hùng Thiên Kiện là tay đại hiệp Trung nguyên, và cũng là cha vợ của tổng tiêu đầu Quần Anh tiêu cuộc Tư Đồ Cương, một người hiệp nghĩa chính trực, rất có danh vọng trong giang hồ.

Diệp Tinh Sĩ là đệ tử tục gia duy nhất của Thiết Phiến đại sư chùa Thiếu Lâm, và cũng là một trong bốn đại danh y được trọng vọng nhất trong giang hồ, y thuật tinh vi, khắp thiên hạ đều công nhận.

Ưng Nhãn Lão Thất là thủ lãnh của Thập Nhị Liên Hoàn Ổ, thế lực của Thập Nhị Liên Hoàn Ổ ra tới vùng tái ngoại, hai bên hắc bạch đều có đệ tử của y trong đó, lần này trong bốn chục vị tiêu sư hộ tống hàng, ít nhất có năm sáu người đã từng làm môn hạ trong nhà y.

Bọn họ bị lôi kéo vào trong chuyện này, bởi vì, bọn họ đều là người đứng ra bảo lãnh cho mười ba nhà tiêu cuộc.

Chuyến tiêu này vốn cực kỳ lớn lao, thậm chí đã động đến tai thiên tử, nếu không tìm về lại được, không những người đứng ra bảo đảm bị tội rồi, ngay cả Thái Bình Vương Phủ là nơi ủy thác bọn họ bảo tiêu cũng không thoát khỏi bị liên lụy.

Bao nhiêu người đứng bảo đảm đó đều là những tay giang hồ nổi danh rất có thân phận, chín bang hội, bảy môn phái lớn trong vũ lâm Trung Nguyên, cơ hồ tất cả đều bị kéo vào trong đó.

Bọn họ tìm ra Thôi Thành vào ngày đầu tiên tiết Đoan Dương, tới giờ đã là mồng tám tháng năm.

Căn cứ vào người phụ trách chiếu cố cho Thôi Thành là Trình trại chủ đệ tam trại của Thập Nhị Liên

Hoàn Ổ:

- Tối hôm qua y đã có tỉnh lại, còn uống được nửa ly sâm thang, đi cầu một lần, đợi chúng tôi băng lại chỗ bị thương xong mới đi ngủ lại.

Căn cứ vào bà vợ của Ưng Nhãn Lão Thất là Như phu nhân Tiêu Hồng Châu:

- Y đi cầu không còn bị máu trong phân, sáng sớm hôm nay uống được miếng nước, còn nhìn tôi cười cười.

Trình Trung và Tiêu Hồng Châu đều là kẻ thân tín nhất của Ưng Nhãn Lão Thất, chỉ có bọn họ mới được tiếp cận Thôi Thành.

Xem thương thế của Thôi Thành, hiện tại tuy không còn lo ngại gì, nhưng chuyện này chắc chắn còn quan trọng hơn thương thế của y nhiều, chỉ cần y mở miệng ra nói chuyện được, là nhất định không

thể nào chờ thêm được nữa.

Vì vậy bao nhiêu người có liên hệ đến chuyện này, hiện tại đã đến tổng trại của Thập Nhị Liên Hoàn Ổ, ngay cả thế tử của Thái Bình Vương cũng thống lãnh hộ vệ lại.

Hiện tại Thôi Thành không thể chết được!

Thập Nhị Liên Hoàn Ổ rốt cuộc là một nơi như thế nào, trong giang hồ hầu như không có ai chân chính biết rõ ràng, nó không những là một địa phương, mà còn là một tổ chức rộng lớn vô cùng.

Thế lực của tổ chức này phân trải ra rất rộng, đủ các thành phần phức tạp, hai bên hắc đạo đều có phần trong đó, nhưng bọn họ đều giữ được một nguyên tắc chung:

- Không làm chuyện thương thiên hại lý, không thừa lúc người ta nguy ngập, không ăn hiếp già yếu

phụ nữ, không làm hại bần cùng cô quả.

Đấy không chừng cũng chính là nguyên nhân bọn họ còn tồn tại được đến bây giờ. Thập Nhị Liên Hoàn Ổ có mười hai trại, bề ngoài nhìn vào, không có gì khác biệt với các thôn trang khác, thật ra phòng vệ cực kỳnghiêm ngặt, tổ chức lại càng chặt chẽ, không có thẻ bài khẩu lệnh của bọn họ, bất kỳai cũng khó mà đột nhập vào khu vực.

Miếng đất tổng thủ lãnh Ưng Nhãn Lão Thất quản hạt đó, gọi là "Ưng Nhãn", mọi hành động, mệnh lệnh của bọn thuộc hạ trong Thập Nhị Liên Hoàn Ổ đều do Ưng Nhãn trực tiếp điều độ.

Tiết Đoan Dương vào giữa trưa, Thôi Thành đã được đem vào trong mật thất của Ưng Nhãn, phải đi qua năm lớp cửa sắt được phòng thủ nghiêm ngặt mới vào được trong đó, chỉ có Trình Trung và Tiêu Hồng Châu được tự do xuất nhập.

Hiện tại, bọn họ đang ở trong mật thất với Thôi Thành.

Trình Trung là người lão thành cẩn thận, không những vậy lão còn biết y thuật, Tiêu Hồng Châu thì ôn nhu và thông minh, rất tế tâm, bí thất bốn bề đều là tường, làm bằng đá hoa cương, cửa sắt bên ngoài không những được thay nhau phòng thủ suốt ngày đêm, mà còn được khóa chặt bằng khóa do thợ nổi danh làm ra, trừ chìa khóa trên người của Tiêu Hồng Châu và Ưng Nhãn Lão Thất ra, không ai có thể mở ra được.

Đối với cách phòng thủ nghiêm ngặt đó, ngay cả thế tử của Thái Bình Vương cũng không thể không thỏa mãn:

- Ngươi nói đúng lắm, nơi này ngay cả một con ruồi cũng không bay vào được.

Có điều, lúc bọn họ đi qua năm trạm cửa sắt, tiến vào trong bí thất, lập tức phát hiện ra, Thôi Thành đã chết!

Tiêu Hồng Châu và Trình Trung cũng đều chết cả!

Trên người bọn họ không thấy có vết thương, cũng không thấy có dấu máu, nhưng thân hình của bọn họ đều đã bị lạnh cứng như đá.

Căn cứ vào phán đoán của Diệp Tinh Sĩ:

- Bọn họ chết cách đó ít nhất là một tiếng rưỡi, bị một cây khoái đao rất mỏng đâm chết, một nhát trí mệnh. Bởi vì đao quá mỏng, xuất thủ quá nhanh, vì vậy không có vết thương để lại. Vết thương trí mệnh chắc chắn là nằm phía dưới lá phổi, đao đâm vào, máu lập tức đổ ập vào trong lồng ngực, vì vậy không chảy ra bên ngoài.

Nhát đao vừa nhanh, lại vừa chính xác!

Đủ thấy hung thủ giết người không những chuyên sử đao, mà còn có kinh nghiệm cực kỳphong phú.

Người phòng thủ bí thất, đều theo Ưng Nhãn Lão Thất đã được mười mấy năm nay, đều là tâm phúc tử sĩ của y.

Bọn họ chỉ trời thề đất:

- Trong hai tiếng đồng hồ vừa qua, trừ Tiêu phu nhân và Trình trại chủ ra, nhất định không hề có người thứ ba nào ra vào nơi đây.

Ba mươi sáu người liên tục phòng thủ ở đó, ba mươi sáu người dĩ nhiên không thể đều nói dối.

Vậy thì hung thủ làm sao vào được trong đó?
Thế tử của Thái Bình Vương cười nhạt:

- Theo như ngươi nói, chỉ trừ phi y là người có thuật ẩn hình.

Giữa trưa.

Trong phòng đại sảnh bố trí thật tinh nhã, không khí thật ngột ngạt, ngay cả gió hình như cũng bị ngưng đọng, đầu tóc rối bã xõa xuống, lập tức bị mồ hôi bám chặt lấy, tuy rượu để đó ê hề, nhưng ai ai cũng cảm thấy miệng khô cổ ráo, đắng nghét cực độ.

Ưng Nhãn Lão Thất gương mặt đầy vẻ tiều tụy, vừa bi ai vừa mệt mỏi.

Y vốn là người tinh lực đầy rẫy, xem ra còn rất trẻ trung, nhưng hiện giờ, chỉ trong một khoảnh khắc, xem ra y đã già đi rất nhiều.

Hung thủ làm cách nào vào được? Trên đời này dĩ nhiên không thể nào có người biết ẩn hình. Y nghĩ không ra. Không ai nghĩ ra. Mọi người đều biết chắc

một chuyện, món hàng trị giá ba ngàn năm trăm vạn lượng bạc này mà không lấy về được, bọn họ đều phải phụ trách bồi thường. Bao nhiêu đó cũng đủ làm cho tất cả bọn họ táng gia bại sản, dù cho tán gia bại sản, e còn chưa bồi thường hết! Lấy thân phận và địa vị của bọn họ ra mà nói, dĩ nhiên không thể chạy làng được. May mà thế tử Thái Bình Vương không phải là một người không hiểu biết tình lý.

- Hạn cho các ngươi bốn mươi ngày, để các ngươi đi tìm về, nếu không...

Y không nói hết lời, cũng bất tất phải nói hết, hậu quả nghiêm trọng ra sao, ai ai cũng đều minh bạch.

Nói xong câu đó, y bèn đem mấy tên vệ sĩ đi mất, bất kể ra sao, hạn kỳ bốn mươi ngày cũng không thể nói là quá ngắn ngủi.

Chỉ tiếc là chuyện này, chẳng tìm đâu ra được một mối nhợ để lần tới.

Ưng Nhãn Lão Thất đứng lên rồi lại ngồi xuống, ngồi xuống lại đứng lên, Hùng Thiên Kiện mồ hôi ra đầy mình, thấm ướt cả hai lớp áo, có người thì mồ hôi chảy ròng ròng ra trên chót mũi, nhỏ tong tong xuống từng giọt từng giọt.

Những người này đều là những tay vũ lâm đại hào oai trấn một phương trời, bình thời chỉ huy ung dung ổn định, bây giờ tâm thần hỗn loạn, hoàn toàn không nghĩ ra được một kế hoạch.

Diệp Tinh Sĩ bỗng nói:

- Đây không phải là lần đầu tiên.

Mọi người không ai hiểu y đang nói gì, đành phải chờ y tiếp tục.

Diệp Tinh Sĩ nói:

- Cuối tháng trước, Trường Giang Thủy Thượng Phi, đang lúc tuần tra như mọi ngày, bỗng bị chết dưới nước, tôi được bọn đệ tử trong bang mời lại kiểm nghiệm thi thể.

Hùng Thiên Kiện lập tức hỏi:

- Y chết cũng giống như Thôi Thành?

Diệp Tinh Sĩ gật gật đầu:

- Trên người y cũng không có thương tích máu me gì, tôi bỏ ra hết cả ba ngày, mới tìm ra vết đao dưới lá phổi, cũng đồng một loại trí mệnh như Thôi Thành.

Hùng Thiên Kiện hỏi:

- Y bị đâm chết dưới nước?

Diệp Tinh Sĩ đáp:

- Đúng vậy.

Hùng Thiên Kiện lộ vẻ nghiêm trọng, tài dưới nước của Thủy Thượng Phi nổi tiếng vô địch thiên hạ, hung thủ đâm y một đao ở dưới nước vào chỗ yếu hại, công phu dưới nước của hắn còn tinh thuần hơn cả y.

Hùng Thiên Kiện trầm ngâm một hồi thật lâu, mới chầm chậm nói:

- Tôi cũng chợt nghĩ ra một chuyện.

Con nhà vũ lâm thế gia nổi danh về Ưng Trảo lục là Trường công tử Vương Nghị giành hỏi:

- Chuyện gì?

Hùng Thiên Kiện nói:

- Đầu năm nay, lão trang chủ của Thiết Kiếm Sơn trang ở Tung Dương trong lúc luyện kiếm trong tàng kiếm các, bỗng dưng bị bạo bệnh, tới giờ còn chưa ai biết ông ta chết vì bệnh gì.

Y thở ra một hơi thật dài nói:

- Bây giờ tôi mới sực nghĩ ra, ông ta rất có thể bị cùng một thích khách ám sát.

Kiếm pháp nhà họ Quách ở Tung Dương, xưa nay vốn bí truyền, Quách trang chủ nhất định không để ai nhìn trộm mình luyện kiếm.

Tàng kiếm các của ông ta chắc chắn là được kiến tạo như tường đồng vách sắt, bất kỳ người nào cũng khó mà có thể vượt hào xông được vào.

Diệp Tinh Sĩ chau mày:

- Ông ta mà quả thật đang lúc luyện kiếm bị đâm,

gã thích khách này không khỏi đáng sợ quá.

Ưng Nhãn Lão Thất bỗng cười nhạt:

- Nếu vậy, có phải chúng ta nên ngồi đây, đợi hắn lại giết từng người một?

Không ai tranh biện với y, nếu người đàn bà mình yêu thương nhất bị đâm chết, tâm tình mình có vui vẻ được không?

Ưng Nhãn Lão Thất nắm chặt hai nắm tay, trên trán gân xanh từng sợi lộ rõ mồn một, y lớn tiếng nói:

- Dù tên thích khách này có ba đầu sáu tay, có thuật ẩn hình đi chăng nữa, ta cũng sẽ kiếm hắn ra đây.

Làm sao kiếm ra?

Sau khi đã bàn luận kỹ một hồi, mọi người đại

khái cũng quyết định được ba sách lược để thi hành.

Tất cả mọi người đều được điều động chia ra làm ba chuyện.

Nhóm thứ nhất do Hùng Thiên Kiện xuất lãnh, về lại Thái Hành sơn chỗ trấn nhỏ ấy, xem thử trong cái khách sạn bọn tiêu sư đã đầu túc đó, có lưu lại tí đầu dây mối nhợ gì không.

Tốt nhất là đi từng nhà một hỏi rõ ràng, trước đó mấy ngày, có người nào lạ khả nghi đến đó.

Bọn họ đã liệt kê hết tên tuổi của những tay vũ lâm cao thủ trong giang hồ chuyên sử đao ra, do Diệp Tinh Sĩ cầm đầu nhóm thứ hai, đi tra từng người một.

Quan trọng nhất là, phải hỏi cho ra những người đó từ sáng sớm tiết Đoan Dương tháng năm tới giữa trưa hôm nay trong vòng hai tiếng đồng hồ, bọn họ đang ở đâu?

Nhóm thứ ba do Vương Nghị cầm đầu đi khắp các nơi, tìm cách kiếm ra cho đủ ba ngàn năm trăm vạn lượng bạc.

Tuy ba chuyện đó đều không dễ dàng gì, mọi người nhịn không nổi đều phải hỏi Ưng Nhãn Lão Thất:

- Ông chuẩn bị tính đi đâu?

- Tôi đi tìm Lục Tiểu Phụng.

- Cái gã Lục Tiểu Phụng có bốn hàng lông mày?

Ưng Nhãn Lão Thất gật gật đầu.

- Nếu như trên đời này còn có người nào tìm ra được hung thủ, người đó nhất định là Lục Tiểu Phụng.

Ynói giọng chắc nịch.

Trải qua chuyện ở U Linh Sơn trang, y đối với cơ trí và khả năng của Lục Tiểu Phụng rất tin tưởng.

- Nghe nói người này là một kẻ lãng tử, đi khắp chân trời góc biển, bốn bể là nhà, ông tính đi đâu tìm y bây giờ?

- Nơi nào tông tử làm ngon nhất, tôi sẽ lại đó.

Đối với điều đó, y rất chắc ăn. Ybiết không những Lục Tiểu Phụng ham ăn, mà còn biết ăn, vào tiết Đoan Dương, nếu không ăn tông tử, không phải là mất đi phong nhã lắm sao?

Nghe nói đầu bếp ở Ngọa Vân trang danh tiếng động tới công khanh, làm tông tử Hồ Châu phong vị tuyệt diệu, quan phủ mỗi năm đều dùng tuấn mã chạy tám trăm dặm đem vào kinh thành, không những vậy, hình như chủ nhân của Ngọa Vân trang còn là bạn

thân của Lục Tiểu Phụng.

Ưng Nhãn Lão Thất đã đứng dậy:

- Tôi chuẩn bị lại đó. Chủ nhân Ngọa Vân lâu trước giờ rất hiếu khách, tiết Đoan Dương còn chưa quá ba ngày, nhất định y chưa thả Lục Tiểu Phụng ra.

Chỉ tiếc là y lại chậm một bước.

Chủ nhân của Ngọa Vân lâu vốn là một mỹ nam tử nổi tiếng giang hồ năm xưa, dạo sau này, chắc là vì ăn được uống được, vì vậy, cái bụng đã thấy nhô ra, chuyện đó hiển nhiên làm cho y buồn bực không ít.

Vì vậy lúc y đang nói chuyện, bất giác cứ đập đập tay vào bụng:

- Lục Tiểu Phụng có qua đây, trước giờ tiết Đoan Dương, y đều có ghé qua ở mấy ngày.

Xem ra y rất quan tâm tới Lục Tiểu Phụng, y lắc lắc đầu nói:

- Y thích đi lo chuyện thiên hạ quá, chuyện gì cũng lo, không nên lo vào cũng cứ xông vào, nhưng lại quên mình đi mất, một người đã ba mươi tuổi đầu còn chưa có gia đình, tâm tình làm sao mà tốt cho được.

Ưng Nhãn Lão Thất chỉ còn nước cười khổ:

- Ông có biết y đi đâu không?

Chủ nhân Ngọa Vân lâu trầm ngâm một hồi nói:

- Hình như tôi có nghe y nói, y muốn đi ra biển thư thả tâm tình.

Gương mặt của Ưng Nhãn Lão Thất lập tức biến thành vàng khè:

- Ý ông nói là y muốn đi ra biển khơi?

Chủ nhân Ngọa Vân lâu nhìn đóa mây trắng ngoài song, chầm chậm nói:

- Hiện tại chắc y đang ở trên biển rồi.

Ưng Nhãn Lão Thất bắt đầu uống rượu, uống liền một hơi tám ly lớn, xong lập tức đứng dậy đi ngay.

Chủ nhân Ngọa Vân lâu giữ cách mấy cũng không được, đành phải tiễn y ra tới cổng:

- Cuối thu nhất dịnh y sẽ về lại đây, nhất định sẽ về chỗ tôi ăn bánh Trung thu, ông có chuyện gì, tôi chuyển lời giùm cho.

Ưng Nhãn Lão Thất nói:

- Đến lúc đó, tôi chỉ còn tìm y làm một chuyện.

Chủ nhân Ngọa Vân lâu hỏi:

- Chuyện gì ?

LỤC TIỂU PHỤNG

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Quyển 6
Chương 2

Truy Tung Nhân Vật Thần Bí

Lục Tiểu Phụng vẫn chưa ra biển.

Chàng sợ bị say sóng, chàng chọn chiếc thuyền đi biển đằm nhất, chiếc thuyền này còn đang bận chất hàng hóa.

Lão chủ thuyền thâu mất của chàng năm trăm lượng bạc, là một lão hồ ly chính cống, ăn nói hay tuyệt.

- Càng chất hàng nhiều chừng nào, thuyền càng

đằm chừng đó, dù ông chưa bao giờ ra biển, nhất định sẽ không bị say sóng, vả lại ông cũng không gấp gáp gì, đợi thêm một chút có gì quan hệ?

Lão đưa bàn tay nhăn nheo chai sạn ra vỗ vào vai Lục Tiểu Phụng:

- Tôi giới thiệu cho ông một nơi rất hay, đến đó, không chừng ông lại không chịu đi nữa.

Lục Tiểu Phụng nhịn không nổi mở miệng hỏi:

- Nơi đó ở đâu?

Lão hồ ly nhìn chàng nháy mắt một cái:

- Chuyện gì ông mơ tườ̀ùng tới, nơi đó đều có đầy đủ.

Lục Tiểu Phụng bật cườ̀ơi:

- Nơi đó ông làm chủ phải không?

Lão hồ ly cũng phì cườøi, cườøi lớn:

- Ông là ngườøi thật thông minh, vì vậy, tôi vừa gặp ông là đã thích ngay.

Dĩ nhiên nơi đó lão làm chủ, vì vậy được gọi là "Hang Hồ Ly", vì vậy Lục Tiểu Phụng chỉ còn nước ngồi trong hang hồ ly chờ lão ta chất hàng hóa, chờ đủ ba ngày trời.

Trong mắt con ngườøi, hồ ly là thứ động vật thông minh mà giảo hoạt, không những vậy còn rất ích kỹ, vì vậy cái hang của chúng, ít ra cũng đại khái thoải mái hơn các thứ động vật khác.

Sự thực cũng như vậy.

Những ngườøi cả đời sống phiêu lưu trên biển cả, chỉ cần nghe tới ba chữ "Hang hồ ly" là gương

mặt lập tức lộ ra một nụ cườøi thần bí mà khoan khoái, trong ngườøi muốn nóng hừng hực lên, làm như mới uống vào một ly rượu mạnh.

Đàn ông nghĩ tới chuyện gì, hang hồ ly đều đã có sẵn ở đó.

Gian nhà làm bằng gỗ, tổng cộng có hơn mườøi hai gian, bốn gian phía trước lớn hơn dùng làm khách sảnh, phòng ngủ đã cũ nát, nhưng không ai nề hà gì.

Những ngườøi đến đây, không phải để xem nhà xem cửa.

Gió biển từ ngoài thổi vào song cửa, đem theo mùi muối mặn thật dễ chịu, ngái ngái như mùi mồ hôi của các ông già.

Trong phòng khói thuốc mù mịt, mùii nước hoa mấy mụ đàn bà xức và mùi cá nướng hỗn hợp thành một thứ, kích thích dục vọng của đàn ông.

Mọi người ai ai cũng đánh bạc hăng say, uống rượu hùng hổ, chạy theo đàn bà như quỷ đói.

Chỉ có một người ngoại lệ.

Y còn trẻ tuổi, gương mặt anh tuấn đen sạm của y đượm đầy vẻ kiêu ngạo, và cũng đượm đầy vẻ man dã, tròng mắt đen lánh muốn xanh lên, cặp môi mỏng dính càng lộ vẻ kiên cường mà tàn bạo.

Lúc đầu, đàn bà con gái ai ai cũng chú ý đến y, sau đó họ lập tức khám phá ra, ngoài mặt y xem ra có vẻ như một con báo hung hăng đầy tinh lực, kỳ thực trong lòng y là một tảng băng lạnh giá.

Lục Tiểu Phụng vừa bước vào lập tức thấy y, y đang lột một quả trứng gà, chỉ ăn tròng trắng đã luộc chín, chỉ uống nước lã.

Lục Tiểu Phụng không lấy làm lạ, bọn họ vốn lại

cùng một đườøng, Lục Tiểu Phụng chính mắt trông thấy, chỉ nội trong nửa ngày ngắn ngủi, y đã cơ hồ bị mất mạng luôn ba lần.

Nếu phản ứng của y không đủ nhanh, y đã bị chết đi mất ba lần.

Dĩ nhiên y không thể không đặc biệt chú ý chút đỉnh.

Một cô con gái ngực rất nảy nở, eo lưng thon thon, tuổi còn nhỏ, đang cầm một cái khay thịt bò đi lại, cặp mắt đầy vẻ nhiệt tình, cô ta nhẹ nhàng nói:

- Nơi đây cũng ít khi có thịt bò, anh ăn một chút.

Y không nhìn lấy cô một nửa con mắt, chỉ lắc lắc đầu.

Cô còn chưa chịu thôi:

- Em làm cái này cho anh đấy, không lấy tiền đâu, anh không ăn em không chịu đâu.

Xem ra tuy cô còn nhỏ, kinh nghiệm với đàn ông đã đầy mình, gương mặt cô bỗng lộ vẻ rất quyến rũ, cô lấy hai ngón tay thật xinh xắn kẹp miếng thịt bò đưa lại miệng y.

Lục Tiểu Phụng thấy chuyện đã sắp muốn đổ bể đến nơi, lấy thủ đoạn đối phó đàn ông bình thường ra thi thố vào gã thiếu niên này, mới thật là chuyện viễn vông.

Chính đang lúc chàng nghĩ vậy, nguyên cả mâm thịt bò đã đổ ụp lên mặt cô gái.

Thịt bò còn đang nóng hổi, nước canh đổ trên bộ ngực nhô cao của cô, như hòn núi lửa đang bốc khói.

Trong phòng có người đang cười lớn lên, có

người đang la hoảng lên, cô bé thì đã khóc òa ra.

Gã thiếu niên thì đang ngồi đó lạnh lùng, chẳng thèm liếc mắt gì tới cô ta.

Hai gã đại hán mặt mày hùng hổ, hiển nhiên đang nổi máu anh hùng, ngà ngà bước lại.

Lục Tiểu Phụng lại thấy chuyện này càng sắp thành ra nát bét.

Chính đang lúc chàng nghĩ vậy, hai gã đại hán như hai con cá voi kia đã bay lên trên không, một gã thì bay ra khỏi cửa sổ mới rớt bịch xuống đất, còn gã kia thì xem ra sắp rớt đúng vào giữa cái bàn Lục Tiểu Phụng đang ngồi.

Lục Tiểu Phụng đành phải thò tay ra gát nhẹ một cái, đưa gã đại hán bay luôn ra cửa sổ, gã thiếu niên ngẩng đầu lên, lạnh lùng trừng mắt nhìn chàng một cái, Lục Tiểu Phụng cười cười, bước qua ngồi

chung với y, gã thiếu niên sa sầm nét mặt, lại cắm cúi lột vỏ cái trứng gà thứ hai.

Lục Tiểu Phụng vốn là một ngườøi rất dễ giao kết bạn bè, có điều chàng đụng phải gã thiếu niên này, hình như đụng phải bức tườøng, không có cách gì thi thố.

Lục Tiểu Phụng cũng là một ngườøi đàn ông rất có khả năng làm đàn bà cảm thấy hứng thú, chàng vừa ngồi xuống, đã có hai ngườøi đàn bà ăn mặc đỏm dáng lại, trên đầu xức nước hoa, mùi thơm sực nức muốn mửa cả ra.

Chẳng qua Lục Tiểu Phụng về phương diện đó vốn rất quân tử, quân tử không bao giờ làm điều gì cho đàn bà phải khó chịu.

Có điều chàng cũng không muốn ngồi đó uống rượu thườøng thức mùi nước hoa trên đầu của họ.

Chàng chỉ còn cách di hoa tiếp mộc, tính đường đổi ngựa thay tướng.

- Cô nương lúc nãy là ai vậy?

- Các cô nương ở đây biết bao nhiêu người, ai mà biết được anh muốn ai.

- Cái cô nếm phải canh thịt bò trên mặt đấy.

Bỏ tiền phí tổn ra xong, hai cô đầu thơm sực nức được đổi thành một cô "canh thịt bò".

Gương mặt cô đã hết nước thịt bò, nhưng cũng chẳng có nụ cười, đối với cái gã đàn ông có bốn hàng lông mày này, cô cũng chẳng thấy có gì hứng thú.

May mà Lục Tiểu Phụng cũng không có hứng thú gì trên người cô, hai người ngồi nói chuyện lạt phèo một hồi, Lục Tiểu Phụng bèn quay qua chuyện

mà chàng đang có hứng thú:

- Cái gã chỉ thích ăn trứng gà ấy là ai vậy? Họ gì? Tên gì?

Gã thiếu niên đăng ký tên họ mình trong khách sạn là Nhạc Dương, Nhạc là sơn nhạc, Dương là đại dương.

- Tôi chỉ mong hắn bị cái trứng tắt nghẽn cổ họng chết đâu cho rồi.

Đấy là câu kết luận của cô. Chỉ tiếc là y tạm thời còn chưa bị chết ngẹn, bởi vì y đã hết ăn trứng, y đang đứng dậy chuẩn bị bước ra ngoài. Chính nay lúc đó, bỗng nghe cách lên một tiếng, một loạt tên bay ào ào vào sau lưng y.

Mũi tên xé gió, tiếng động rít lên cực kỳ chói tai, hiển nhiên lực đạo trên mũi tên thật là hung mãonh.

Lục Tiểu Phụng đang uống rượu, hai ngón tay bỗng búng một cái, ly rượu trên tay bay ra, ly rượu biến thành sáu bảy miếng, mỗi miếng chạm vào mỗi mũi tên, tinh tinh tinh mấy tiếng vang lên, bảy mũi tên rớt lả tả xuống đất.

Còn thừa hai mũi tên, dĩ nhiên là chẳng làm gì được gã thiếu niên, Lục Tiểu Phụng đã nhanh hơn mũi tên, nhảy vụt ra ngoài.

Có điều đến lúc chàng ra tới nơi, bên ngoài chẳng thấy cả một cái bóng, chàng quay trở lại, Nhạc Dương đã bỏ đi mất.

- Y về phòng ngủ rồi, mỗi ngày y đi ngủ sớm lắm.

Ngườời nói chính là cô bé đã nếm miếng canh thịt bò trên mặt. Hình như cô bỗng nhiên đối với Lục Tiểu Phụng đã có chiều hứng thú.

Mấy cô bé, có ai không ngưỡng mộ anh hùng?

Cô nhìn Lục Tiểu Phụng, ánh mắt đầy vẻ nhiệt tình, bỗng nhiên nhẹ nhàng hỏi:

- Anh muốn ăn canh thịt bò không?

Lục Tiểu Phụng bật cườøi, chàng cũng hạ giọng, nhẹ nhàng nói:

- Tôi cũng muốn đi ngủ.

Hơn hai chục gian phòng phía sau tuy rất cũ nát, nhưng những ngườøi lại đây, chẳng có ai phàn nàn.

Đối với những ngườøi đàn ông phiêu bạc trên biển cả, được một cái giườøng là đã quá đõu? rồi.

Ngưu Nhục Thang nắm lấy tay Lục Tiểu Phụng.

- Bà ngoại tôi thường nói, muốn được trái tim của chàng nào, cách nhanh nhất là cho y ăn ngon cái đã.

Cô thở ra:

- Có điều, tại sao các anh hai người chẳng có ai thấy hứng thú gì chuyện ăn uống cả?

- Bởi vì tôi sợ bị mập.

Bọn họ đứng lại trước cửa một căn phòng, nhưng cô không mở cửa ra.

Lục Tiểu Phụng nhịn không nổi hỏi cô:

- Mình không vào sao?

- Bây giờ trong đó còn có người, phải chờ một tý.

Gương mặt cô lộ vẻ khinh bỉ:

- Bất quá những thứ đàn ông đó như chó đói, chẳng cần phải bao lâu là bò ra ngay.

Nằm trên chiếc giường chó đói vừa gặm xong khúc xương, mùi vị thật không dễ chịu tí nào, Lục Tiểu Phụng đã tính bỏ đi, có điều vừa nghe cô nói Nhạc Dương đang ở phòng bên cạnh, chàng lập tức đổi ý. Hiển nhiên, chàng rất có hứng thú với gã thiếu niên này, cái kiểu của y, giống hệt như hồi chàng còn trẻ, chỉ có một điểm duy nhất không giống là, trước giờ chàng chưa hề ụp tô canh thịt bò vào mặt cô gái nào.

Cánh cửa quả thật mở ra không bao lâu sau đó, một gã đại hán như một con khỉ đột khổng lồ đang bước theo một cô gái bé tí như gà con ra. Kỳ quái là, gà con còn đang nhảy tung tăng, khỉ đột thì đang mềm nhũn hai chân ra. Hai cô con gái đang cười

khúc khích, nháy mắt với nhau.

- Hai cái thứ gì trên miệng của anh, rốt cuộc nó là lông mày hay là ria mép vậy?

Gà con rất muốn đưa tay lại sờ.

Lục Tiểu Phụng vội vã chận tay cô ta lại, bỗng nghe bình lên một tiếng, cửa phòng bên cạnh đã bị mở tung, phách một tiếng nữa, một thứ gì đó bị ném mạnh xuống đất, rõ ràng là một con rắn độc.

Các cô gái la toáng lên bỏ chạy, Lục Tiểu Phụng xông lại, lập tức thấy Nhạc Dương đang đứng trước cửa, gương mặt đã biến thành trắng bệch.

Cái gối trên giường đã bị lật ra, con rắn độc ấy hiển nhiên bị y nắm lôi ra từ trong chăn mền, đây đã là lần thứ năm có người muốn lấy mạng y.

Lục Tiểu Phụng nhịn không nổi thở ra một hơi

nói:

- Ngươi đã làm chuyện gì tày trời vậy? Giành giựt miếng ăn của ngườøi ta?

Hay là giành giựt vợ ngườøi ta?

Nhạc Dương lạnh lùng nhìn chàng, y đứng chặn trước cửa, hình như nhất định không để chàng bước vào phòng, Lục Tiểu Phụng cũng đứng trước cửa, quyết tâm không để cho y đóng lại.

- Ngườøi khác muốn lấy mạng của ngươi, ngươi chẳng màng gì cả sao?

Nhạc Dương chỉ lạnh lùng nhìn chàng không nói năng gì.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Ngươi cũng không biết kẻ ám toán ngươi là ai

sao?

Nhạc Dương bỗng nói:

- Ta chỉ màng có một chuyện.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Chuyện gì?

Nhạc Dương bỗng nói:

- Nếu có ngườờơi nào xen vào chuyện của ta, ta sẽ rất muốn cho hắn vĩnh viễn không cách nào làm được.

Y bỗng xuất thủ, hình như sắp chém vào cổ họng của Lục Tiểu Phụng, nhưng bàn tay lật qua, đầu ngón tay đã chọc tới huyệt mi tâm trên trán của chàng.

Lục Tiểu Phụng chỉ còn nước tránh né, chàng vừa thoái lui nửa bước, cửa phòng đã đóng sầm lại.

Tiếp theo đó trong phòng lại nghe sầm lên một tiếng nữa, hình như y đã đóng luôn cửa sổ lại. Lục Tiểu Phụng đứng trước cửa ngẫn ngườøi ra một hồi, bỗng quay lại, nhặt xác con rắn độc lên, đưa tới ánh đèn nhìn cả nửa ngày, rồi lại nhè nhẹ thả xuống.

Chỗ bảy tấc của con rắn đã bị gãy đứt, bị ngườøi dùng hai ngón tay bẻ gãy, con rắn này không những là loại cực độc, mà còn cứng rắn như thép, nay cả khoái đao chắc gì chém được nó đứt ra. Công phu trên đầu hai ngón tay của gã thiếu niên này, xem ra không sai Lục Tiểu Phụng bao nhiêu.

Lục Tiểu Phụng chỉ còn nước cườøi khổ. May mà y cũng đã hai mươi mấy tuổi, nếu không ngườøi khác sẽ nghĩ y là con trai của mình chắc. Không chừng, chính chàng cũng cho rằng gã thiếu niên này

là con của mình.

Đêm rốt cuộc cũng yên tĩnh lại. Lúc nãy bên ngoài hình như còn có ngườời gõ cửa, nhưng Lục Tiểu Phụng giả vờ ngủ không nghe thấy gì, dằn co một hồi, mới nghe có tiếng cô bé đầy nhiệt tình đó đang đá vào cửa một cái, hằn học nói:

- Thì ra hai tên này đều chết tiệt cả.

Sau đó tiếng chân của cô mới từ từ đi xa dần.

Hiện tại, bên ngoài chỉ còn nghe có tiếng sóng vỗ vào bờ, phòng đối diện, nghe có tiếng đàn ông ngáy khò khò, phòng bên trái có tiếng đàn bà thở hỗn hển. Phòng bên phải chỗ Nhạc Dương ngay cả một tiếng động cũng không có.

Gã thiếu niên này không những vũ công cao cực kỳ, xuất thủ cũng rất quái dị, không những xuất thủ quái dị, tính tình lại càng quái dị. Rốt cuộc lai lịch của

y ra sao?

Tại sao lại có những ngườøi muốn giết y? Lục Tiểu Phụng động tính hiếu kỳ lên, không thể nào ngủ được.

Ngườøi ngủ không được, rất dễ bị đói bụng, chàng bỗng phát hiện mình đói quá chừng, ở một nơi như thế này chắc là rất dễ tìm thứ gì lót lòng, nào ngờ cửa bên ngoài đã bị Ngưu Nhục Thang khóa trái lại. May mà trong phòng còn có cửa sổ, trời như thế này, dĩ nhiên chàng không thể nào đóng chặt cửa sổ lại nằm ngủ như gã thiếu niên.

Trong phòng cũng chẳng có ai, chàng lườøi không muốn bước từng bước lại, cứ vậy mà bay ra cửa sổ.

Trăng thượng tuần đang treo vằng vặc trên trời cao, sóng biển lấp lánh dưới ánh trăng. Chàng bỗng

phát hiện có người đang khòm lưng đứng trước cửa sổ chỗ phòng Nhạc Dương, tay cầm thứ gì như có vòi, đưa lại chỗ cửa sổ thổi.

Lục Tiểu Phụng từ lúc mười tuổi đã lăn lộn giang hồ, dĩ nhiên chàng nhận ra trong tay người này đang cầm gì, đấy chính là Kê Minh Ngũ Cổ Phản Hồn Hương chỉ có mấy tên trộm hạng bét mới dùng tới. Người này đã phát giác ra có người bên cạnh, y quay mặt lại, ánh trăng chiếu trên một gương mặt vừa dài vừa ốm như mặt ngựa, cái mũi chim ưng lớn lạ kỳ, bất cứ ai gặp qua là khó mà quên được.

Lục Tiểu Phụng tung người lên, nhảy chồm tới. Nào ngờ, người này không những phản ứng nhanh nhẹn vô cùng, khinh công cũng thuộc hạng cao cường, hai cánh tay y ấn xuống, đã như áng mây bay nhẹ bay qua mái nhà.

Một gã ăn trộm hạng tầm thường như vậy, tại

sao lại có khinh công siêu đẳng như thế? Lục Tiểu Phụng không kịp nghĩ thêm, hiện tại chàng đang lo không biết Nhạc Dương có bị gì không. Lâc chàng đáp xuống đất, bèn phát hiện ra song cửa đã mở, Nhạc Dương đứng ở bên song, lạnh lùng nhìn chàng.

Có ngườøi đang đứng ngoài song cửa thổi thuốc mê vào phòng của mình, gã thiếu niên này chờ cho ngườøi ta đi rồi mới mở cửa sổ ra. Lục Tiểu Phụng thật tình không hiểu y rốt cuộc là hạng ngườøi gì. Nhạc Dương bỗng cườøi nhạt:

- Thật ta không biết ngươi là hạng ngườøi gì, nửa đêm khuya khoắc còn chưa chịu đi ngủ?

Lục Tiểu Phụng chỉ còn nước cườøi khổ:

- Bởi vì ta uống lộn thuốc.

Đêm còn chưa qua hết, Lục Tiểu Phụng còn chưa hết phiền phức.

Lúc chàng về phòng, Lục Tiểu Phụng phát hiện ra Ngưu Nhục Thang đã ngồi trên giường chờ mình!

- Anh uống lộn thuốc gì? Thuốc hồi xuân?

Cô trừng mắt nhìn Lục Tiểu Phụng:

- Dù anh có uống phải thuốc hồi xuân, cũng nên đi tìm em, tại sao lại đi tìm đàn ông? Không lẽ anh có chứng có tật gì sao?

Lục Tiểu Phụng chỉ còn nước cười khổ:

- Tật của tôi còn không chỉ có một.

- Anh còn có tật gì nữa?

- Tật đói.

- Thứ bệnh đó không sao cả.

Cô đang cườøi:

- Em đang có thứ thuốc chữa bệnh đó ở đây.

- Canh thịt bò?

- Bánh bao nhân thịt, thêm vào một bình rượu ngâm trong nước lạnh, anh thấy sao?

Lục Tiểu Phụng thở ra:

- Tôi xem thiên hạ không còn thứ thuốc nào ngon hơn đó.

Ăn uống thì nhiều, ngủ lại quá ít, Lục Tiểu Phụng tỉnh giấc còn thấy bụng đang chương lên, đau đớn muốn vỡ tung ra.

Chưa đến giữa trưa, thành phố trước mặt còn chưa có ngườøi, căn nhà vừa được dọn dẹp xong, trông giống như một cái nồi rách nát mới được chùi

rửa, dầu khói mỡ màng tuy đã được chùi sạch, vẫn còn hiển lộ vẻ rách nát xấu xí.

Chàng kiếm được nước sôi, làm bình trà vừa ngồi xuống hớp được hai miếng, bèn thấy Nhạc Dương và một ngườøi nữa từ bên ngoài trời nắng chang chang đi vào, hai ngườøi đang nói chuyện với nhau, thì ra là kẻ tối hôm qua còn đang tính dùng Kê Minh Ngũ Cổ Phản Hồn Hương đối phó với y, gương mặt ngựa vừa dài vừa ốm đó, Lục Tiểu Phụng còn nhớ rõ ràng, chàng đần mặt ra.

Ngườøi chân chính có tật là ai bây giờ? Sự thật, chàng chưa hề thấy ai có chứng tật kỳ lạ như gã thiếu niên này.

Vừa gặp mặt chàng, Nhạc Dương đã sa sầm nét mặt, hai ngườøi thì thầm với nhau một hồi, Nhạc Dương bèn bước lại, ngồi đối diện với Lục Tiểu Phụng.

Lục Tiểu Phụng ra chiều được hân hạnh quá chịu không nổi, chàng mở miệng hỏi:

- Gã ấy là bạn của ngươi?

Dĩ nhiên chàng nói cái gã mặt dài ngoẵng hiện giờ đang đi dọc dọc theo bờ biển, đi rất nhanh, làm như y sợ Lục Tiểu Phụng rượt theo mình.

Nhạc Dương nói:

- Y là đại ca của ta.

Lục Tiểu Phụng lại đớ mặt ra, chàng đang tính hỏi y, có biết gã đại ca của y tối hôm qua làm gì không.

Nhạc Dương thì không nghĩ đến chuyện đó, y bỗng nói:

- Ngươi cũng muốn ra biển?

Lục Tiểu Phụng gật gật đầu.

Nhạc Dương nói:

- Ngươi cũng đang chuẩn bị đi chiếc thuyền của lão hồ ly?

Lục Tiểu Phụng lại gật gật đầu, bây giờ chàng mới biết ra, gã thiếu niên này cũng là ngườòøi khách đi thuyền.

Nhạc Dương sa sầm nét mặt nói:

- Tốt nhất ngươi nên đổi chiếc thuyền khác.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Tại sao?

Nhạc Dương nói:

- Bởi vì ta đã bỏ ra năm trăm lượng bạc, bao luôn

chiếc thuyền.

Lục Tiểu Phụng cười khổ:

- Ta cũng muốn đổi thuyền, khổ nỗi ta cũng đã bỏ ra năm trăm lượng bạc bao chiếc thuyền này.

Nhạc Dương biến sắc, lão hồ ly mặt còn ngáy ngủ đang đi ra.

Y lập tức bước tới lý luận một hồi, hỏi lão hồ ly, chuyện này rốt cuộc như thế nào.

Đối với lão hồ ly, chuyện này quá đơn giản:

- Chiếc thuyền đó lớn như thế, thêm một người cũng không bị chìm đâu, hai vị lại đang muốn gấp rút đi biển.

Lão ta lại lấy bàn tay chai như đá ra vỗ vào vai gã thiếu niên:

- Trên thuyền càng nhiều người càng nhiệt náo, huống gì cùng đi được chung thuyền cũng là tu năm trăm năm rồi mới được, ông muốn đổi thuyền khác cũng được, nhưng tôi chỉ trả lại cho ông tối đa là bốn trăm lượng thôi.

Nhạc Dương chẳng nói thêm tiếng nào, y quay đầu lại bỏ đi mất.

Lão hồ ly cười tít mắt nhìn Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Thế nào?

Lục Tiểu Phụng ôm đầu thở ra:

- Chẳng thế nào cả.

Lão hồ ly cười lớn:

- Tôi xem ông ăn canh thịt bò có hơi nhiều quá đấy.

Đến giờ ăn trưa, Lục Tiểu Phụng đang gắng gượng nuốt tí gì vào bụng, Nhạc Dương lại tìm chàng, y đưa một cái bao bố lớn đặt ra trước mặt chàng nói:

- Đây là năm trăm lượng bạc, coi như ta bồi thường cho ngươi, nhất định ngươi phải đổi cái thuyền khác.

Y thà mất năm trăm lượng bồi thường cho Lục Tiểu Phụng, chứ không chịu đổi thuyền mất đi một trăm lượng.

Tại sao vậy nhỉ?

Lục Tiểu Phụng không hiểu:

- Có phải ngươi nhất định đòi đi chiếc thuyền của lão hồ ly? Nhưng lại không cho ta đi?

Nhạc Dương trả lời thẳng thừng mau mắn:

- Đúng vậy.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Tại sao?

Nhạc Dương nói:

- Bởi vì ta không thích những ngườời hay xen vào chuyện ngườời khác.

Lục Tiểu Phụng nhìn nhìn y, chàng thò ngón tay ra, đẩy bao bạc về lại chỗ Nhạc Dương. Nhạc Dương biến sắc:

- Ngươi không chịu?

Lục Tiểu Phụng cũng trả lời mau mắn:

- Đúng vậy.

Nhạc Dương hỏi:

- Tại sao?

Lục Tiểu Phụng cườøi cườøi nói:

- Bởi vì chiếc thuyền đó lớn như thế, thêm một ngườøi cũng không bị chìm đâu.

Nhạc Dương trừng mắt nhìn chàng, ánh mắt lộ vẻ kỳ quái:

- Ngươi sẽ không hối hận?

Lục Tiểu Phụng hững hờ nói:

- Cả đời ta chưa bao giờ hối hận lần nào.

Quả thật chàng chưa bao giờ hối hận chuyện gì, có điều lần này, không chừng chàng lại có thể hối hận.

Chẳng qua, đó là chuyện sau này.

Sau bữa cơm trưa cho đến chiều, thời giờ trôi qua thật nhạt nhẽo khó thở.

Tối hôm trước uống rượu, hôm sau dĩ nhiên ngườøi sẽ yểu xìu không tươi tắn nổi.

Cả một ngày, chỉ có chuyện duy nhất làm cho ngườøi ta hứng phấn lên một chút, là lão hồ ly bỗng tuyên bố:

- Hàng hóa đã chất xong, sáng sớm hôm sau có thể khởi hành đi biển.

Ngày hôm sau, trời còn chưa sáng, Lục Tiểu Phụng đã thức dậy ra khỏi giườøng, Ngưu Nhục Thang không lại tìm chàng quấy rối, làm cho chàng cũng có chỗ hơi ngạc nhiên.

Tối đó chàng cũng không ngủ được, nhưng đầu đã bớt nhức, không những vậy, tinh thần cũng phấn chấn lên, khắp ngườøi tràn đầy sinh lực.

Mặt biển bao la tráng lệ, thần bí vô cùng, đang chờ chàng ra thám hiểm tìm hiểu thườùng thức.

Trải qua bao nhiêu nguy hiểm, vừa đáng sợ vừa phức tạp đó, chàng vẫn còn sống nhăn đây, không những vậy, còn làm hết xong mọi thứ.

Hiện tại rốt cuộc chàng sẽ được ra biển khơi.

Chàng muốn đến cái xứ Phù Tang, xem đó rốt cuộc là một nơi ra sao?

Ngườøi trên đảo, phong thổ trên đảo có chỗ nào đặc biệt? Có phải thật là nơi Từ Phúc đi tìm thuốc trườøng sinh bất tử cho Tần Thủy Hoàng không?

Dân bản xứ có phải là con cháu của năm trăm đứa đồng nam đồng nữ y đã mang theo không?

Nghe nói con gái ở đó, không những xinh đẹp

đa tình, mà còn rất chiều chuộng đàn ông, ông chồng ra cửa, bà vợ quỳ tiễn đưa, ông chồng về nhà, bà vợ quỳ trước cửa cởi giày.

Nghĩ đến chuyện đó, Lục Tiểu Phụng hứng phấn muốn quên hết toàn bộ bao nhiêu ưu phiền đi mất chín tầng mây.

Một cái thế giới mới mẽ đang chờ chàng lại khai sáng, một cuộc đời mới mẽ đang chờ đón chàng.

Trời còn chưa sáng, chàng đã mở cửa ra ngoài, Nhạc Dương đã đứng ngoài bãi biển đang nhìn ra biển khơi ra dáng trầm tư.

Gã thiếu niên này rốt cuộc đang có tâm sự gì? Tại sao lại muốn ra biển?

Một tia sáng mặt trời vừa ló ra khỏi đám mây, mặt biển lập tức bừng lên ánh kim quang sáng lạn, huy hoàng tráng lệ.

Y bỗng quay người lại, đi dọc dọc theo bờ biển.

Lục Tiểu Phụng vốn đang tính rượt theo y, nhưng chàng đổi ý.

Rốt cuộc bọn họ sẽ đi cùng một chiếc thuyền vượt biển, sau này còn có vô số cơ hội.

Gió đưa lại phảng phất mùi canh thịt bò.

Lục Tiểu Phụng nhếch mép cười, trước khi đi thuyền, ăn được một tô canh thịt bò thật tình cũng là một chuyện khoan khoái.

Nhạc Dương đi chầm chậm về phía trước dọc theo bờ biển, sóng biển đánh vào bờ, ướt cả đôi giày, ướt luôn ống quần của y.

Hình như y không cảm thấy gì.

Quả thật y đang có tâm sự, tâm sự của y còng hứng phấn, còn khẩn trương hơn cả Lục Tiểu Phụng.

Lần ra biển này, đối với y là một sự biến đổi lớn lao, tối hôm qua, y hầu như đã bỏ mặc tất cả, chạy suốt đêm về lại nhà mình, trở lại là một ngườøi con hiếu thảo sống một cuộc đời yên ổn trong gia đình, hườờûng thụ vinh hoa phú quý trong nhân gian.

Chỉ cần y nghe lời, y muốn gì là được đó.

Chỉ tiếc là, cái y muốn không phải là hườờûng thụ, mà là một cuộc đời độc lập tự chủ, một nhân cách tự lập.

Nghĩ đến ngườøi mẹ hiền hòa cả đời chịu khổ, nước mắt sáng nay lúc tỉnh dậy còn đọng trên bờ mi.

Nhưng hiện tại đã quá muộn rồi.

Ynhất quyết không nghĩ đến những chuyện đã

không thể nào cải biến, y ngẩng đầu lên, lập tức thấy Hồ Sinh đang đứng dưới một tảng đá lớn chờ y.

Gương mặt ngựa vừa dài vừa ốm của Hồ Sinh bóng loáng dưới ánh mặt trời.

Thấy gã thiếu niên bước lại, trong lòng y bất giác nổi lên cảm giác vừa đắc ý vừa kiêu ngạo.

Đây là một thanh niên trẻ tuổi ưu tú, thông minh kiên cườøng, còn có thứ bản năng gần như dã thú, có thể ngửi được mùi nguy hiểm đang ở đâu và lúc nào.

Ybiết gã thiếu niên này nhất định sẽ trở thành một tay hảo thủ xuất sắc, điều này đối với y và bạn bè y rất có giá trị.

Hiện tại những ngườøi không ham hườùng thụ, chịu huấn luyện thành hảo thủ không còn nhiều lắm, ánh mắt của y đượm đầy vẻ đầy vẻ tán thưởng nhìn gã thiếu niên này bước lại trước mặt mình:

- Ngủ ngon không?

Nhạc Dương nói:

- Không, tôi ngủ không được.

Ynói câu đó là sự thật, trước mặt đại ca của mình, y trước giờ chỉ nói thật.

Ngườøi ta thông thườøng chỉ vì tôn kính mà trở nên thành thực.

Hồ Sinh cũng rất hài lòng chuyện đó:

- Cái gã có bốn hàng lông mày còn quấy nhiễu chú nữa hay không?

Nhạc Dương nói:

- Không.

Hồ Sinh nói:

- Thật ra chú cũng chẳng cần phải để ý đến hắn, hắn ta vốn chẳng phải ngườøi đáng ngại gì cả.

Nhạc Dương nói:

- Tôi biết.

Dưới cặp mắt những ngườøi này, Lục Tiểu Phụng thành ra chẳng đáng ngại gì, đây cũng là lần đầu tiên.

Hồ Sinh móc trong ngườøi ra một phong thư niêm kín cẩn thận, đưa cho Nhạc Dương:

- Đây là tờ chỉ thị cuối cùng của chú trước khi lên thuyền, chú làm xong, lên thuyền được rồi.

Nhạc Dương tiếp lấy, mở ra xem, vừa liếc qua mấy hàng, gương mặt anh tuấn của y bỗng lộ vẻ sợ

hãi, hai bàn tay run rẩy cả lên.

Hồ Sinh hỏi:

- Chỉ thị muốn chú làm gì?

Nhạc Dương không trả lời, một hồi thật lâu, mới hồi phục lại vẻ trấn định, Y xé nát lá thơ ra, bỏ vào miệng nhai một hồi, rồi chầm chậm nuốt trọn.

Hồ Sinh lộ vẻ khen ngợi, chỉ thị chỉ giao cho một người, trừ người đó ra, nhất định không có người thứ ba nào thấy được.

Nhạc Dương quả thật đã làm được chuyện đó.

Hồ Sinh lại hỏi:

- Lần này muốn chú làm chuyện gì?

Nhạc Dương lại yên lặng một hồi thật lâu mới

nói từng chữ một:

- Muốn tôi giết anh.

Gương mặt của Hồ Sinh nhăn nhúm lại, làm như mới bị quất vào ngườøi một roi:

- Chú có ngày hôm nay là do ai thành toàn cho?

Nhạc Dương nói:

- Là anh.

Hồ Sinh nói:

- Nhưng chú lại muốn giết ta.

Ánh mắt của Nhạc Dương lộ đầy vẻ thống khổ, nhưng giọng nói của y rất bình tĩnh:

- Tôi không hề muốn giết anh, nhưng tôi không giết không được.

Hồ Sinh nói:

- Nhưng cũng chẳng ai biết, không lẽ chú không thể kháng lệnh một lần được sao?

Nhạc Dương nói:

- Tôi làm không được.

Hồ Sinh nhìn y, ánh mắt biến ra sắc bén như lưỡi đao, y chầm chậm nói:

- Vậy thì chú không nên nói cho ta biết.

Nhạc Dương hỏi:

- Tại sao?

Hồ Sinh lạnh lùng nói:

- Nếu chú thừa cơ ám toán ta, không chừng cũng thành công đấy, hiện giờ ta đã biết, ngườời phải

chết là chú.

Nhạc Dương mím miệng lại, cặp môi mỏng dính lại càng lộ vẻ tàn bạo, y bỗng nhảy xổ lại như một con báo.

Y biết đối phương xuất thủ còn hung bạo hiểm độc hơn mình, chỉ cần y xáp vào sát ngườơi hắn, y có thể dùng thể lực của mình đàn áp đối phương.

Hồ Sinh hiển nhiên không ngờ tới chuyện đó, cao thủ đánh nhau, vốn không thể dùng phương pháp như vậy được.

Đợi đến lúc y phát giác ra, Nhạc Dương đã chồm tới ngườơi y, hai ngườơi lập tức dính chùm vào nhau, lăn từ trên mặt đá nhám xuống biển, ôm nhau cắu xé như dã thú.

Hồ Sinh đã bắt đầu thở hỗn hển.

Tuổi tác của y so với gã thiếu niên lớn hơn nhiều, thể lực rốt cuộc có phần thua kém, động tác cũng không dão man bằng.

Ytính thò tay bóp cổ họng đối phương, Nhạc Dương bỗng thọ cùi chỏ vào sườøn của y, xoay ngược bàn tay chém vào cổ họng của y, tiếp theo đó đè lên ngườøi, vung quyền đấm vào sóng mũi y.

Nắm quyền còn chưa kịp đấm tới, Hồ Sinh bỗng la lớn:

- Chờ một chút, chú xem còn có chỉ thị nữa trong ngườøi ta.

Nhạc Dương do dự một chút, rồi cũng đấm cho y một quyền, đợi cho gương mặt Hồ Sinh đầm đìa những máu, không còn sức lực phản kháng, y mới móc trong ngườøi Hồ Sinh ra một phong thư, ngườøi thì cưỡi trên ngườøi Hồ Sinh, lấy một tay mở thư ra

đọc.

Ybiến sắc, chầm chậm đứng dậy, biểu tình trên gương mặt không biết là vui hay là buồn.

Hồ Sinh cũng lồm cồm bò dậy, vừa thở vừa nói:

- Đây chẳng qua là thử thách chú thôi, xem chú có thể tuyệt đối tuân theo mệnh lệnh hay không.

Mặt y đầy máu me, sóng mũi đã bị gãy ra, càng làm cho gương mặt y thêm méo mó đáng sợ.

Nhưng y còn đang cườøi:

- Hiện tại chú đã qua được một cửa ải, hoàn toàn xứng đáng rồi, mau mau lên thuyền thôi.

Nhạc Dương lập tức quay lưng lại, đi nhanh về phía trước. Lúc y xoay ngườøi lại, ánh mắt hình như có rướm lệ, nhưng y ráng nhịn lại. Ythề sẽ không bao

giờ rơi nước mắt nữa, tất cả đều là do y chọn lựa, y không thể oán ai, cũng chẳng cần phải đau khổ.

Đối với y, "cảm tình" đã biến thành một thứ xa xỉ, không những xa xỉ, mà còn nguy hiểm nữa.

Nguy hiểm đủ để lấy mạng của y, nhất định y phải ráng sống cho được, nếu có ngườøi muốn chết, ngườøi chết không phải là y!

Thời điểm khởi hành lại bị dời nữa, dời tới trưa mai, bởi vì một số hàng hóa cuối cùng còn chưa được chất lên hết, những ngườøi thủy thủ đang chuẩn bị chờ đi bây giờ lại bắt đầu đánh bạc uống rượu, chọc phá đàn bà, vui thả dàn những giây phút cuối cùng trước khi lao đầu vào những ngày làm việc khổ cực, những ngày khổ hạnh còn hơn nhà tu, nửa đêm thức giấc tình dục nổi lên, chỉ còn biết dùng tay giải quyết.

Canh thịt bò trong bụng của Lục Tiểu Phụng

cũng đã hoàn toàn tiêu hóa, chàng đang tính đi tìm tí gì cho vào bụng, lập tức thấy Nhạc Dương áo quần rách nát đầy máu me, từ bờ biển đi thất thểu về.

Y làm sao ra nông nổi vậy? Nãy giờ y làm chuyện gì? Có phải đi liều mạng với người khác không? Đi liều mạng với ai? Có phải là với gã đại ca mặt ngựa dài ngoẵng ấy không?

Lần này Lục Tiểu Phụng không lại hỏi y, ngay cả một tí kinh hãi cũng không lộ ra nét mặt, Nhạc Dương đang đi tìm nước uống.

Bất cứ người nào vừa nuốc chửng hai tờ giấy xong, cũng đều nhịn không nổi phải uống miếng nước.

Trên quầy chường quỹ trong phòng, tấu xảo có một bình nước, nơi đấy vốn là chỗ để mấy bình trà, chẳng qua ít có ai dùng.

Bình trà này lúc nãy có gã đánh cá một mắt vừa đem lại, nãy giờ vẫn chưa có ai đụng vào.

Một ngườøi vừa mới trải qua một trận đánh nhau sống chết, tinh thần và thể lực không khỏi bị suy nhược, làm chuyện gì cũng bớt đi mấy phần cảnh giác, huống gì y nghĩ là mình đã an toàn rồi.

Lục Tiểu Phụng bỗng sực nhớ ra một chuyện.

Gã đánh cá một mắt hai ngày liên tiếp không uống một giọt nước, tại sao bây giờ bỗng dưng cầm bình nước vào?

Cái lối suy nghĩ đó làm cho Lục Tiểu Phụng nhớ ra thêm một điều, trong hang hồ ly, chỉ có gã thiếu niên này là ngườøi duy nhất uống nước, y uống nước cũng không phải là chuyện gì đáng chú ý, nhưng gã đánh cá nãy giờ cứ nhìn y lom lom, biểu tình trên gương mặt làm như hận y không uống cho xong ly

nước vậy.

Miệng của Nhạc Dương đã kề vào cái vòi của bình nước, Lục Tiểu Phụng bỗng rút bàn tay trong ngườờøi ra, hai ngón tay búng một cái, một thỏi bạc vụn bay ra, tinh lên một cái, đụng vào bình nước.

Cái vòi bị đụng trật qua một bên, méo mó đi.

Nhạc Dương cảm thấy bàn tay chấn động lên, bình nước rớt xuống đất, bàn tay của y cũng dính vài giọt nước, y đưa tay lên mũi ngửi một cái, gương mặt lập tức biến sắc.

Lục Tiểu Phụng không cần phải hỏi thêm, chàng đã biết trong nước có độc.

Gã đánh cá một mắt xoay ngườờøi lại, đang chuẩn bị chuồn ra, Lục Tiểu Phụng đã xông lại.

Gã đánh cá vung quyền lên phản kích, xuất thủ

vừa nhanh, lực đạo vừa mạnh, chỉ tiếc, y gặp phải Lục Tiểu Phụng.

Lục Tiểu Phụng còn nhanh hơn, bàn tay thò ra, chụp lấy cánh tay của gã, còn bàn tay kia xốc nguyên ngườờơi gã lên, đưa lại trước mặt Nhạc Dương.

- Tên này của ngươi đấy.

Nhạc Dương nhìn chàng, hình như không hiểu, y lạnh lùng hỏi:

- Ta muốn y làm gì?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Không lẽ ngươi không muốn hỏi ai là ngươi tính hại ngươi?

Nhạc Dương nói:

- Ta không cần hỏi, ta đã biết ai muốn hại ta.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Ai?

Nhạc Dương nói:

- Ngươi!

Lục Tiểu Phụng đần mặt ra.

Nhạc Dương lạnh lùng nói:

- Ta muốn uống nước, ngươi đi đánh rớt bình nước, không phải ngươi hại ta, còn ai nữa!

Gã đánh cá chầm chậm rón rén đứng dậy:

- Không những ngươi hại y, ngươi còn hại cả ta, xương sườøn của ta sắp bị ngón tay ngươi móc cho gãy đứt ra, ta muốn ngươi bồi thườøng.

Lục Tiểu Phụng bỗng cười phì lên:

- Muốn ta bồi thường? Đỉnh bạc đó cho ngươi uống rượu đấy!

Gã đánh cá chẳng khách khí tí nào, nhặt đỉnh bạc dưới đất lên rồi bỏ đi, chẳng thèm nhìn tới Nhạc Dương.

Nhạc Dương cũng chẳng nhìn tới y, y hằn học trừng mắt tới Lục Tiểu Phụng, bỗng nói:

- Ngươi giúp giùm ta một chuyện được không?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Ngươi cứ nói.

Nhạc Dương nói:

- Đi xa xa ta giùm một chút, càng xa càng tốt.

Nhạc Dương đã ngồi xuống, hiện tại Lục Tiểu Phụng đã cách y một khoảng thật xa, thật ra, y còn không thấy ngay cả cái bóng của chàng đâu.

Cái ngườờơi trời sinh chuyên môn đi xen vào chuyện ngườờơi khác, không biết đã đi xen vào chuyện của ngườờơi nào khác, gã đánh cá cũng biến đi đâu mất.

Nhạc Dương bỗng nhảy dậy, xông ra ngoài.

Y nhất định phải cản trở Lục Tiểu Phụng, không để cho chàng đi hỏi gã đánh cá, bọn họ hầu như đồng thời tìm ra gã đánh cá.

Bởi vì bọn họ đồng thời nghe có tiếng rú thê thảm từ mé bên này bờ biển, đợi đến lúc bọn họ lại đó, gã đánh cá suốt đời sinh sống trên biển, đã bị chết đuối ở dưới nước, mỗi ngườờơi ai ai cũng rất có thể bị chết đuối.

Nhưng rõ ràng là y đang tính đi uống rượu, tại sao bỗng vô duyên vô cố, ăn mặc đàng hoàng nhảy vào nước chết đuối?

Lục Tiểu Phụng nhìn nhìn Nhạc Dương, Nhạc Dương nhìn nhìn Lục Tiểu Phụng, bỗng nghe từ xa có tiếng ngườờøi gọi lớn:

- Thuyền sắp khởi hành, thuyền sắp khởi hành !

LỤC TIỂU PHỤNG

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Quyển 6
Chương 3

Bỗng Bị Ám Toán

Nhổ neo!

- Giương buồm! Thuận gió!

Những tiếng hô lớn, vang lên hết bên này tới bên kia, chiếc hải thuyền đồ sộ của lão hồ ly cuối cùng cũng đã ra khơi dưới ánh tà dương vàng óng cả bầu trời.

Thuyền chìm rất sâu xuống nước, hiển nhiên hàng hóa tải rất nhiều, nhược điểm duy nhất của hồ

ly là tham lam, vì vậy mới bị thợ săn bắt được.

Xem ra lão hồ ly cũng thế.

Lục Tiểu Phụng cũng rất muốn chụp lão hồ ly lại hỏi thử, trên thuyền này rốt cuộc có những thứ hàng hóa gì, có thể nào vì nặng quá mà sẽ bị nguy hiểm không.

Chàng không chụp được lão hồ ly, nhưng lại suýt nữa đụng ngã Ngưu Nhục Thang.

Cửa phòng thuyền chủ mở hé, lúc chàng đang tính bước vào, Ngưu Nhục Thang cũng đang từ trong đi ra.

Lục Tiểu Phụng kinh ngạc nhìn cô:

- Sao cô lại lên đây?

Ngưu Nhục Thang chớp mắt:

- Bởi vì các anh cũng lên đây.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Chúng tôi lên thuyền, cô cũng phải lên theo sao?

Ngưu Nhục Thang hỏi ngược lại:

- Em hỏi anh, các anh lên thuyền, sẽ ăn uống không?

Dĩ nhiên là ăn, người ta còn sống, là tùy tiện ở đâu cũng phải cần ăn, cần ăn thì phải cần người nấu.

Ngưu Nhục Thang chỉ vào mũi mình:

- Em là người nấu ăn đây, không những nấu cơm, còn nấu thịt bò.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Cô đổi nghề lúc nào vậy?

Ngưu Nhục Thang cười, cười thật ngọt ngào:

- Em vốn làm nghề nấu ăn mà, chẳng qua có lúc đổi nghề làm chuyện khác một chút thôi.

Trên thuyền chủ yếu có tám phòng, trước cửa có giăng màn, có chốt cửa làm bằng đồng sáng loáng, xem ra rất hào hoa tinh trí.

Ngưu Nhục Thang nói:

- Nghe nói những người đi trên thuyền này đều có thân phận.

Lục Tiểu Phụng cười khổ thở ra:

- Tôi cũng đã nghĩ đến điểm đó, nếu không làm sao còn chịu nổi chi phí của lão hồ ly?

Ngưu Nhục Thang liếc mắt nhìn chàng:

- Anh là một người có thân phận sao?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Không!

Ngưu Nhục Thang hỏi:

- Anh chỉ có tiền?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Cũng không, giao tiền xong, tôi hầu như đã bị phá sản.

Chàng đang nói thật.

Ngưu Nhục Thang lại cười:

- Không có tiền cũng không sao, nếu lúc nào

anh ngẫu nhiên ăn lộn thuốc, em cũng có thể ngẫu nhiên đổi nghề một lần.

Lục Tiểu Phụng chỉ còn nước thở ra, thật tình chàng không thể tưởng tượng ra một cô gái như vậy làm sao biết nấu ăn.

Ngưu Nhục Thang chỉ vào gian thứ ba bên trái nói:

- Gian phòng ấy là của anh đấy, cái gã du đảng chỉ ăn trứng gà ở phòng thứ nhất bên phải.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Cô đổi giùm tôi phòng khác được không?

Ngưu Nhục Thang nói:

- Không được.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Tại sao?

Ngưu Nhục Thang nói:

- Bởi vì những phòng khác đều đã có người.

Lục Tiểu Phụng la lên:

- Lão hồ ly kia bảo tôi phải bao hết cả chiếc thuyền, mà bây giờ phòng nào cũng đều có người?

Ngưu Nhục Thang hững hờ nói:

- Không những tám phòng đều có người, mười sáu phòng phía dưới khoang cũng đều có người, lão hồ ly trước giờ vốn thích nhiệt náo, càng nhiều người lão ta càng cao hứng.

Cô vừa cười vừa nói tiếp:

- Chẳng qua, người ở phòng trên mới là quý khách, lão hồ ly còn đặc biệt vì các anh đặt một bữa ăn ngon, tối nay anh tính ăn gì?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Tôi chỉ muốn ăn thịt hồ ly nướng, thịt lão hồ ly, nướng cho nhuyễn cả tới xương.

Cơm tối tuy không có thịt hồ ly nướng, đồ ăn lại rất phong phú, Ngưu Nhục Thang quả thật là tay đầu bếp thượng hạng.

- Bởi vì bà ngoại em thường nói, muốn được trái tim của chàng nào, trước hết phải cho y ăn ngon cái đã, chỉ có đàn bà nấu ăn ngon, mới lấy được người chồng tốt.

Cô nói thế, quý khách đều cười ầm lên, chỉ có Lục Tiểu Phụng là cười không nổi.

Thật tình chàng không biết lão hồ ly tìm đâu ra bao nhiêu đây quý khách, người này còn chán hơn cả người kia.

Không những vậy, Nhạc Dương cũng không thò mặt ra, y vừa vào phòng là từ đó về sau không hề ló mặt.

Chờ cho được tới giữa đêm yên lặng hết tiếng người, Lục Tiểu Phụng một mình ra ngồi ngoài khoan, mặt biển mênh mông, ánh sao sáng lấp lánh, trời đất phảng phất chỉ còn lại mình chàng, lúc đó chàng mới cảm thấy thoải mái ra một chút.

"Cô độc" có lúc cũng là một thứ hưởng thụ. Nhưng có lúc nó lại làm người ta cứ nghĩ đến những chuyện mình không nên nghĩ.

Bao nhiêu kỷ niệm bi thương, không những làm người ta già đi, thường thường còn làm cho người ta

thay đổi.

May mà Lục Tiểu Phụng vẫn không thay đổi gì nhiều.

Lục Tiểu Phụng vẫn là một Lục Tiểu Phụng đầy nhiệt tình, xung động, có lúc ngu xuẩn muốn chết luôn, có lúc lại thông minh tuyệt đỉnh, đối với chuyện gì cũng không màng đến, nhưng lại cứ thích đi xen vào chuyện người khác.

Nhạc Dương là người như thế nào nhỉ?

Áo quần của y không những chất liệu quý giá, mà còn cắt xén rất hợp thân, đối với chuyện tiền bạc y không hề bận tâm, tùy tiện có thể đưa không ra năm trăm lượng bạc cho người khác.

Hai bàn tay của y tuy thuôn dài mạnh mẻ, nhưng xem ra không có vẻ là đã làm qua chuyện lao động, mỗi cử động đều rất có khí phái, làm như người khác

sinh ra là phải chịu thuộc quyền y chỉ huy.

Từ những điểm đó có thể thấy rằng y là con nhà thế gia hào phú, nhưng sao y lại quá tinh minh, quá tàn bạo, con nhà thế gia thông thường không phải như vậy.

Y liên tiếp bị người ta ám toán, hầu như lần nào cũng bị giết mất xác, vậy mà không những y chẳng màng đến, mà còn chẳng thèm đi tra xét.

Gã đánh cá một mắt kia rõ ràng là muốn hạ độc cho y chết, rõ ràng là y biết vậy, thế mà y còn làm bộ hồ đồ như không biết gì.

Có phải y đang trong tình trạng chạy trốn chuyện gì, y đã biết người đang đối phó mình là ai?

Nhưng y chẳng tìm cách ẩn náu hành tung của mình, xem ra lại không có vẻ là một người đang chạy trốn ai.

Ngược lại, y lại có vẻ như đang chạy trốn Lục Tiểu Phụng, nhất định không chịu đi chung thuyền với chàng, nhưng Lục Tiểu Phụng chẳng có tí gì muốn hãm hại y, chỉ bất quá muốn làm bạn với y.

Bao nhiêu nghi vấn đó, Lục Tiểu Phụng đều nghĩ không ra.

Đang lúc chàng nghĩ ngợi, bỗng nghe ào một tiếng vang lên phía trên, một miếng ván thuyền đang rớt xuống đầu chàng, tiếp theo đó lại nghe có tiếng gió thoảng qua, một tấm ván nữa phạt ngang qua hông chàng.

Người của chàng đang ở trên khoang thuyền, con đường duy nhất là nhảy xuống phía dưới.

Phía dưới chính là mặt biển.

Đợi đến lúc chàng nghe tàm một tiếng, người

của chàng đã chìm vào trong nước.

Nước biển lạnh như băng, mặn muốn điên người.

Chàng đạp vào nước, muốn tá sức nhảy lên, bám vào thân thuyền rồi tính sau.

Có điều, trên kia, một cây chèo thuyền đã đập xuống liên hồi.

Thân thuyền rất cao, chàng không thấy rõ mặt người trên thuyền, nước biển phản chiếu ánh sao, người bên trên thì thấy rất rõ chàng bên dưới.

Chàng chỉ còn nước thoái lui, thuyền thì cứ tiếp tục đi về phía trước, người và thuyền cách nhau càng lúc càng xa, dù chàng có thủy tính như đi trên nước, cũng chẳng còn cách nào rượt theo kịp, dă tạm thời còn chưa bị chết đuối, nhất định cũng sẽ không bao lâu nữa, hôm sau mặt trời vừa lên, nhất định chàng sẽ chìm sâu vào đại dương.

Lục Tiểu Phụng vốn trước giờ không có gì là không làm được, không có vấn đề gì là không giải quyết xong, tại sao bây giờ lại hồ đồ chết đuối nơi đây?

Dĩ nhiên chàng không thể chết đuối dễ dàng như thế này được.

Một người bị rớt xuống biển, không nhất định là sẽ bị chết đuối.

Chính trong một khoảnh khắc đó, chàng đã nghĩ ra mấy phương pháp để ứng phó với tình thế nguy ngập.

Thả tung toàn thân ra, để cho mình trôi nổi trên mặt biển, chỉ cần qua được một đêm, sáng sớm mai, rất có thể sẽ có thuyền đi qua, nơi đây còn chưa xa hải cảng lắm, lại nằm trên đường thuyền đi qua lại.

Tìm cách bắt cá sống uống máu bổ sung thể lực, rồi dùng bao cá làm tăng độ nổi.

Bao nhiêu đó phương pháp tuy chắc gì chàng sẽ làm được, nhưng cũng phải thử xem, chỉ cần có chút hy vọng, chàng không hề bỏ qua.

Chàng tin rằng mình có khả năng chịu đựng thống khổ, có sức để ứng phó, hơn người bình thường rất nhiều.

Quan trọng nhất là, chàng có ý chí cầu sinh bất khuất, không chừng vì cái ý chí kiên cường mãnh liệt ấy mà chàng đã trải qua bao nhiêu nguy hiểm, vẫn còn sống tới bây giờ.

Chàng còn muốn tiếp tục sống!

Nào ngờ bao nhiêu đó phương pháp chàng còn chưa kịp thi thố ra, trên mặt biển lại phạch lên một tiếng, một thứ gì đó từ trên thuyền rớt xuống, lại là

một chiếc thuyền cứu cấp nhỏ.

Người đẩy chàng xuống nước, hình như không muốn chàng bị chết đuối, chỉ bất quá muốn bức bách chàng ra khỏi thuyền thế thôi.

Trừ Nhạc Dương ra, còn ai làm chuyện như vậy?

Chiếc thuyền nhỏ từ trên cao rớt xuống, không hề bị lật ngược lại, người ném chiếc thuyền nhỏ xuống, dùng sức quả thật xảo diệu vô cùng.

Lục Tiểu Phụng búng người từ dưới nước lên, chàng lại càng chắc chắn người này là Nhạc Dương.

Trên thuyền nhỏ có một bình nước, mười trái trứng gà luộc, còn có một bao bố rất nặng, chính là cái bao hôm đó Nhạc Dương đưa lại để trên bàn cho chàng, trong bao dĩ nhiên là năm trăm lượng bạc bồi thường vào tiền thuyền chàng đã trả.

Gã thiếu niên này làm chuyện thật tuyệt, không những quang minh chính đại, mà còn cố ý nói cho Lục Tiểu Phụng biết:

- Ta không cho ngươi đi chiếc thuyền này, ngươi làm gì được ta?

Lục Tiểu Phụng thở ra, bất giác bật cười lên.

Chàng thích gã thiếu niên, thích cái kiểu như vậy, có điều bây giờ, xem ra chàng rất có thể vĩnh viễn không còn được gặp lại y.

Biển rộng mênh mông, vô bến vô bờ, liều mạng rượt theo chiếc thuyền lớn của lão hồ ly, hay trở về lại chỗ cũ?

Dĩ nhiên là liều mạng rượt theo.

Chiếc thuyền của họ còn chưa đi được ba bốn tiếng đồng hồ, nếu ráng sức rượt theo, thêm một chút

may mắn nữa, khoảng trời sáng, chàng sẽ được ngồi lại trên thuyền lão hồ ly uống rượu.

Chỉ tiếc là chàng đã quên hai điều.

Thuyền ra biển lúc thuận gió. Hai cây chèo không thể nào bì lại với cánh buồm.

Không những vậy, vận khí của chàng dạo sau này không được tốt cho lắm.

Còn chưa đến lúc mặt trời mọc lên mặt biển, hai cánh tay của chàng đã vì dùng sức quá nhiều mà trở nên tê liệt, những động tác đơn điệu dễ dàng ấy, lúc làm lại rất là mất sức.

Chàng uống miếng nước ăn trái trứng, chỉ cảm thấy miệng mình sao nhạt nhẽo vô vị quá chừng, tính nằm xuống nghỉ một lát, nào ngờ vừa nằm xuống đã ngủ thiếp đi.

Đợi đến lúc chàng tỉnh dậy, mặt trời đã lên chói mắt, nhìn ra xa, biển nối trời, trời nối biển, chẳng thấy bóng đất liền nơi đâu.

Nhưng chàng lại thấy bóng một chiếc thuyền nhỏ tí teo, không những vậy, còn đang nhắm hướng chàng đi lại.

Chàng cơ hồ nhịn không nổi muốn lộn tám mươi bảy vòng liên tiếp trong khoang thuyền để khánh hạ, dù cho ăn mày tự nhiên thấy có đỉnh bạc rớt từ trên trời xuống, cũng nhất định không cao hứng bằng chàng.

Thuyền lại thật nhanh, chàng bỗng phát hiện ra hình dáng chiếc thuyền sao có vẻ quen thuộc, trước thuyền có một người đang đứng, dáng điệu xem ra cũng rất quen, rõ ràng chính là lão hồ ly.

Lão hồ ly cũng có cặp mắt rất tinh, xa thật xa đã

đưa tay lên hò hét, hai chiếc thuyền đã gần đến độ có thể thấy rõ nét nhăn nheo trên gương mặt lão.

Lục Tiểu Phụng bỗng phát giác gương mặt đầy nét phong sương dạn dày của lão hồ ly thật tình còn khả ái hơn cả các cô nương nhỏ tuổi.

Chàng cơ hồ nhịn không nổi muốn nhảy lên la lớn, nhưng chàng ráng nhịn lại, cố ý nằm soài ra chiếc thuyền nhỏ, làm ra vẻ nhàn nhã lắm.

Lão hồ ly đang gọi lớn:

- Tôi đi cùng khắp nơi tìm ông, còn ông thì nằm một mình ở đây, tính làm gì vậy?

Lục Tiểu Phụng nhẫn nha nói:

- Tôi chịu không nổi cơm Ngưu Nhục Thang nấu, tính ở đây câu vài con cá nhắm rượu.

Lão hồ ly ngớ mặt ra:

- Ông câu được mấy con rồi?

Lục Tiểu Phụng cười nói:

- Cá thì chưa được con nào, nhưng lão hồ ly thì được một con.

Chàng nhịn không nổi cũng hỏi:

- Các người rõ ràng đã đi rồi, tại sao còn về lại làm gì?

Lão hồ ly cũng bật cười, cười như một con hồ ly già thật:

- Tôi cũng về lại để câu cá.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Biển bên đó không có cá sao?

Lão hồ ly cười nói:

- Bên đó cũng có cá, nhưng lại không có con nào chịu trả tôi năm trăm lượng bạc.

Lục Tiểu Phụng rốt cuộc nhịn không nổi la toáng lên:

- Cái người này trái tim y hắc ám tới bao nhiêu vậy?

Lão hồ ly cười cười nhẫn nha nói:

- Chỉ bất quá hắc ám hơn lão hồ ly ông câu lên một chút thôi.

Dĩ nhiên không phải y quay về lại để câu cá.

Trên thuyền chở đầy hàng hóa, nhưng lại quên mang theo nước, trên mặt biển, ngay cả lão hồ ly cũng không có cách nào tìm được ra một giọt nước

ngọt để uống.

Bọn họ chỉ còn nước trở về lấy nước.

Không chừng đó là mệnh vận, mệnh vận của Lục Tiểu Phụng đã có chủ định, không đi chiếc thuyền này ra biển không được.

Đấy là mệnh vận tốt, hay mệnh vận xấu?

Có ai biết được?

Thuyền đã cập bến.

Lục Tiểu Phụng và lão hồ ly đứng ở đầu thuyền, bất kể ra sao, được thấy lại đất liền, cũng là một chuyện rất khoan khoái.

Bên cạnh tảng đá ở phía xa xa, có người đang đứng nhìn lại, cái mặt ngựa vừa dài vừa ốm, lộ vẻ kinh ngạc.

Lục Tiểu Phụng làm bộ không thấy, từ một bên thuyền len lén đi xuống, người bên tảng đá đang chú ý đến động tĩnh trên thuyền, không hề chú ý đến chàng.

Chàng đánh một vòng thật lớn, rón rén bước lại, bỗng nhảy ra trước mặt y nói lớn:

- Mạnh giỏi!

Chàng cho là người này sẽ giật bắn người lên, nào ngờ y chỉ bất quá chớp mắt một cái, ánh mắt vẫn trấn định tàn bạo, lạnh lùng nhìn chàng nói:

- Mạnh giỏi!

Những giây thần kinh trong người của y hình như đều làm bằng sắt thép.

Lục Tiểu Phụng ngược lại thành ra có vẻ lúng túng, chàng gượng cười nói:

- Có phải ông đang lấy làm lạ, tại sao chúng tôi lại trở về?

Hồ Sinh không phủ nhận.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Chúng tôi về lại đây để tìm ông đấy.

Hồ Sinh hỏi:

- Tại sao lại tìm tôi?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Bởi vì ông gởi hàng hóa nặng quá, chúng tôi sợ lật thuyền, chỉ còn nước trở về tìm ông!

Chàng phóng thử một cây thương, thám thính hư thực của người này. Nào ngờ, lần này Hồ Sinh ngay cả chớp mắt cũng chẳng thèm chớp một cái, y

lạnh lùng nói:

- Hàng không phải của tôi, thuyền cũng không phải của ông, chuyện này chẳng liên quan gì với ông và tôi, ông tìm tôi làm gì?

Lục Tiểu Phụng phóng cây thương chạm phải một tảng đá cứng ngắt.

Nhưng chàng không hề nản chí, lại hỏi:

- Nếu hàng không phải của ông, ông đến đây làm gì, có phải đặc biệt lại dùng Kê Minh Ngũ Canh Phản Hồn Hương đối phó với huynh đệ của ông?

Ánh mắt lạnh lùng tàn bạo của Hồ Sinh nhìn dính vào mặt chàng như một lưỡi đao, thân hình của y bỗng nhiên nhấc lên, bay tà tà ra, người y búng lên một cái, như một con cá lội vào trong nước, chỉ trong khoảnh khắc đã biến đổi đi ba thứ khinh công thân pháp. Ùm một tiếng, người y đã chìm vào trong nước,

khinh công của y chẳng kém gì gã độc hành đại đạo Tư Không Trích Tinh.

Bất cứ ai trong người có thứ khinh công tuyệt đỉnh như vậy, nhất định là kẻ có lai lịch lớn trong giang hồ.

Lục Tiểu Phụng nhìn sóng biển nhấp nhô nhấp nhô từng đợt, trong lòng nghĩ ngợi không biết bao nhiêu là chuyện, chàng quay đầu lại, lập tức phát hiện ra cặp mắt tàn bạo của Nhạc Dương đang trừng trừng nhìn mình như một lưỡi đao.

Chàng làm tỉnh bước lại, mỉm cười nói:

- Kỳ quá, chúng mình lại gặp lại nhau ở đây.

Nhạc Dương lạnh lùng nói:

- Ta chỉ lấy làm lạ, chỉ có mười cái trứng mà ngươi ăn cũng không hết.

Lục Tiểu Phụng cười nói:

- Vì vậy lần sau nếu ngươi còn tính đẩy ta xuống nước, tốt nhất là nhớ lấy một điều.

Nhạc Dương hỏi:

- Điều gì?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Ta không thích uống nước lã ăn trứng luộc, ta thích uống rượu mạnh ăn thịt bò.

Nhạc Dương nói:

- Lần tới ngươi lọt xuống nước, chỉ sợ có một thứ ăn được thôi.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Thứ gì?

Nhạc Dương nói:

- Thịt của chính ngươi.

Lục Tiểu Phụng cười lớn, trên bờ bỗng có người đang kinh hô, có người bị sóng đánh dập lên bờ, lại là một cái xác chết.

Bọn họ đi nhanh lại, lập tức phát hiện ra, người chết chính là ông bạn lúc nãy mới vừa nhảy xuống biển.

Khinh công của y cao cường như thế, thủy tính lại quá tệ, chỉ có một thoáng chốc đã bị chết đuối:

- Người này không phải bị chết đuối.

Người đánh cá phát hiện ra thi thể của y nói bằng giọng chắc nịch:

- Bởi vì bụng của y chẳng có tí nước nào trong

đó.

Có điều toàn thân từ trên xuống dưới của y không có chỗ nào có thương tích.

- Y chết cách nào?

Lục Tiểu Phụng quay qua nhìn Nhạc Dương:

- Cái chết của y hình như giống hệt như của lão đánh cá một mắt.

Nhạc Dương đã quay lưng đi mất, cúi đầu mà đi, hiển nhiên y rất bi thương và mệt mỏi.

Muốn giết Hồ Sinh không phải là chuyện dễ dàng.

Người giết y dĩ nhiên không phải là Nhạc Dương.

Quanh đây chắc chắn còn có một kẻ giết người đáng sợ, dùng một thứ thủ pháp đáng sợ giết lão đánh cá và Hồ Sinh.

Hai người này có một điểm giống nhau duy nhất, chính là họ đã từng ám toán Nhạc Dương.

Không lẽ đó là nguyên nhân làm họ bị giết chết?

Nếu vậy cái gã giết người này và Nhạc Dương liên hệ như thế nào?

Lục Tiểu Phụng thở ra, từ chối nghĩ tiếp, hiện tại chàng chỉ muốn tắm một cái cho đã.

Bị nước biển thấm cho một hồi, nhất định phải tắm một trận mới xong.

Bất kể chàng giết hay không giết người cũng đều như vậy.

Chỗ tắm rất đơn giản, chỉ bất quá một dãy ba căn phòng làm bằng mấy miếng gỗ ghép lại, nếu có người nào muốn nhìn trộm người khác tắm, tùy tiện tại tấm gỗ nào cũng tìm ra được một cái lỗ hổng để nhìn vào.

Trừ những cái lỗ hổng nhỏ có lớn có ra, phía trong chẳng còn gì cả, người nào muốn tắm phải tự mình mang nước vào.

Lục Tiểu Phụng mang một thùng nước lớn vào, phòng bên cạnh đã có người đang tắm trong đó, còn đang hát nho nhỏ, nghe ra là một người đàn bà.

Bình thời nơi đây cũng ít có người tắm, đàn bà có dũng khí lại đây tắm lại càng ít, biết mình đang tắm lúc nào cũng có người nhìn trộm, mùi vị đó thật không dễ chịu tí nào.

May mà Lục Tiểu Phụng không có cái tập quán

nhìn trộm đó, nhưng làm cho chàng không ngờ đến là, cái lỗ hổng bên cạnh phòng lại có cặp mắt đang nhìn trộm mình.

Chàng lập tức quay người qua, người nhìn trộm chàng cười phì lên một cái, tiếng cười nghe thật là ngọt ngào.

Ngưu Nhục Thang. Lục Tiểu Phụng la lên, dĩ nhiên chàng nhận ra giọng của Ngưu Nhục Thang.

Ngưu Nhục Thang cười ngặt nghẽo nói:

- Không ngờ gã này cũng ăn ở sạch sẽ, còn có thì giờ đi tắm rửa.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Có phải cô muốn nhìn trộm tôi tắm bèn lại đây tắm không?

Ngưu Nhục Thang nói:

- Em nhìn trộm anh được, anh không được nhìn trộm em.

Câu nói ấy vừa thốt xong, tấm ván gỗ bỗng sụp xuống, Thân hình của Ngưu Nhục Thang vốn đang dựa vào tấm gỗ, lập tức cả người lẫn tấm gỗ ngã vào lòng Lục Tiểu Phụng, những thứ có thể dùng để che đậy trên người của cả hai, gom lại không đủ để làm một miếng tả cho hài nhi, vì vậy hiện tại chẳng ai cần phải nhìn trộm ai cả.

Một hồi thật lâu, mới nghe Ngưu Nhục Thang thở ra một hơi nhè nhẹ:

- Anh thật không phải là thứ tốt lành gì.

- Còn cô?

- Em hình như cũng không phải luôn!

Hai người không phải là thứ gì tốt lành, chụm vào lại một nơi có thể tùy thời tùy lúc đều bị sụp xuống, tình huống thật là không hay ho tí nào.

Càng không hay ho nữa là, bấy giờ ngoài xa bỗng nghe có tiếng người la lớn:

- Thuyền sắp đi, thuyền sắp đi!

Thuyền đi đã ba ngày. Ba ngày trôi qua thật bình lặng, trên mặt biển trời đẹp gió hiu hiu, trừ mỗi ngày phải cùng các vị quý khách ăn bữa cơm chung ra, Lục Tiểu Phụng cơ hồ không phải bị chuyện gì khác làm phiền mình. Bao nhiêu phiền phức hình như đã bị gió biển thổi đi sạch trơn, Nhạc Dương hình như cũng không có ý định đẩy chàng xuống nước, chàng cũng không cho y cái cơ hội đó lần thứ hai.

Hàng hóa trên thuyền, chỉ bất quá là những thứ đồ điêu khắc bằng gỗ.

Chàng có hỏi qua lão hồ ly, không những vậy còn đến xem một lần.

- Người trên đảo Phù Tang, gần đây sùng tín Phật giáo, vì vậy tượng Phật và mõ gỗ bán rất chạy.

Lão hồ ly giải thích:

- Bên đó cũng có người điêu khắc tượng Phật, nhưng không có nghệ thuật bằng.

Tượng Phật điêu khắc quả thật rất tinh mỹ, điêu khắc vốn là nghệ thuật lâu đời, dĩ nhiên không phải hạng người lùn xịt tâm địa hẹp hòi tầm mắt hữu hạn này có thể lãnh hội.

Bọn họ thích những thứ đồ nghệ thuật tinh vi ấy, không chừng chỉ bất quá vì có mặc cảm tự ti dân tộc thâm căn đế cố từ hồi nào, chỉ cần lấy được thứ gì trong tay con cháu của Viêm Hoàng, bất cứ là thật hay giả, trộm hay tranh cướp, bọn họ đều cảm thấy

rất khoan khoái vinh hạnh.

Những chuyện đó Lục Tiểu Phụng cũng chẳng hiểu cho lắm, mà cũng chẳng muốn đi tìm hiểu, bởi vì tại thời điểm đó, chưa có ai xem những kẻ rụt vai ngắn chân, tự cho mình là bất phàm ấy vào đâu.

Người mua những thứ hàng hóa là người mà những vị "quý khách tục không chịu được" ấy muốn làm quen, chính họ cũng không có mấy ai thích thú gì biết tới.

May mà Lục Tiểu Phụng có thể làm lơ họ đi, lúc chàng muốn tiêu khiển, chàng đi tìm lão hồ ly và Ngưu Nhục Thang.

Chàng không muốn tiêu khiển, thì một mình đóng cửa trong phòng, hưởng thụ sự cô độc và yên lặng ít khi chàng có được.

Chính lúc tâm tình của chàng đang bình tĩnh,

chiếc thuyền bỗng biến thành không bình tĩnh. Chàng đang nằm yên ổn trên giường, bỗng nhiên cả người bị nảy lên, sau đó cơ hồ muốn đụng vào trong vách tường.

Chiếc thuyền bỗng biến thành một cái nồi, còn người thì biến thành gạo đang nấu trong đó.

Lục Tiểu Phụng lồm cồm một hồi mới ngồi dậy được, lập tức lại bị nảy qua bên đối diện, chàng chỉ còn nước chụp cứng vào một chỗ, chầm chậm mở cửa ra, bèn nghe bên ngoài tiếng chân người đang chạy, tiếng kêu ó vang trời.

Mặt biển bình tĩnh không có sóng, bỗng dưng nổi cơn mưa gió tơi bời lên.

Những người chưa từng tự mình trải qua, khó mà hình dung ra mưa gió có thể đáng sợ tới đâu.

Nước biển cuốn lên, như một hòn núi nhỏ áp

xuống, còn đem theo tiếng gió rít ghê rợn, lại giống như thiết chùy đập từng nhát từng nhát vào chiếc thuyền, chỉ cần có một chỗ nứt, nước biển lập tức tràn vào, con người đang ở trong một lò nước sôi sùng sục.

Chiếc hải thuyền đồ sộ kiên cố, vào trong cơn sóng gió này, bỗng biến thành đồ chơi của con nít!

Bất kỳ hạng người nào, bất kể y có bao nhiêu kinh nghiệm, trong cơn sóng gió đó, cũng đều biến thành nhỏ bé yếu đuối, đối với chính mình cũng mất đi hết chủ ý và niềm tin.

Lục Tiểu Phụng tìm đủ cách chụp vào bất cứ thứ gì có thể chụp được, rốt cuộc cũng chụp được lão hồ ly.

- Chiếc thuyền này còn chịu được nổi không?

Lão hồ ly không trả lời, đấy chắc chắn là lần đầu

tiên lão không trả lời được câu hỏi người ta hỏi mình.

Có điều Lục Tiểu Phụng đã tìm ra được giải đáp, ánh mắt tuyệt vọng của lão hồ ly đã nói ra quá rõ ràng mọi thứ.

- Tốt nhất ông nên tìm cách chụp lấy miếng gỗ nào đó.

Đấy chính là câu cuối cùng chàng nghe lão hồ ly nói. Một trận sóng biển lại dồn tới, lão hồ ly bị đánh văng ra ngoài, trong chớp mắt đã không còn thấy đâu. Cũng tiếc là Lục Tiểu Phụng không nhớ rõ lời lão ta dặn.

Lục Tiểu Phụng chụp được không phải là miếng gỗ, mà là một bàn tay, chàng bỗng thấy Nhạc Dương. Nhạc Dương cũng đang lạnh lùng nhìn chàng, ánh mắt lộ một vẻ biểu tình khó hiểu, y bỗng nói một câu thật kỳ quái:

- Bây giờ ngươi đã biết, tại sao ta nhất định không để ngươi đi chiếc thuyền này!

- Không lẽ ngươi biết trước chiếc thuyền này sẽ bị chìm sao?

Nhạc Dương không trả lời, bởi vì lúc này, nước biển đã đổ ầm xuống.

Một con sóng thần như hòn núi áp xuống, chiếc thuyền như một món đồ chơi bị sóng đánh tan tành cả ra.

Lục Tiểu Phụng bỗng không còn thấy gì trước mắt của mình, sau đó chàng cảm thấy mình đang chìm sâu xuống nước.

Nước biển đen ngòm.

Quyển 6
Chương 4

Mạo Hiểm Tìm Đào Nguyên

Mưa to gió lớn rốt cuộc rồi cũng qua, mặt biển đã hồi phục lại vẻ yên tĩnh, hình như chẳng có chuyện gì đã xảy ra cả, nhưng không biết bao nhiêu sinh mạng đã bị chôn vùi vào trong đáy biển sâu.

Trên mặt biển những miếng ván thuyền gãy vụn đang trôi lềnh bềnh, còn có đủ các thứ các dạng không ai có thể tưởng tượng được, nhưng bây giờ làm như là đống xương tàn bị biển cả nhổ ra, trông thật bi thương tuyệt vọng không thể nào tả xiết.

Trải qua không biết bao lâu, mới có một người từ từ nổi lên mặt nước, chính là Lục Tiểu Phụng.

Chàng vẫn còn sống.

Đấy không phải là vận khí chàng tốt hơn người khác, mà là vì con người của chàng đã qua bao nhiêu trui mài, sức chịu đựng sự đau đớn của chàng đã đến mức không ai tưởng tượng được.

Một thứ gì bóng loáng đang trôi qua trước mặt, chàng thò tay ra chụp lấy, thì ra là một ống bô làm bằng đồng.

Chàng bật cười.

Trong giờ phút như vậy chàng còn cười lên được, thật tình đã là điều khó ai tưởng tượng ra.

Nhưng không cười thì sao bây giờ? Khóc thì được gì? Nếu cứu được bao nhiêu người đã cùng

chung hoạn nạn với mình, chàng sẽ tình nguyện khóc từ bây giờ cho đến hết ngày.

Hiện tại mặt biển không có người nào khác, ngay cả người chết cũng không thấy.

Dù tất cả mọi người đều chết đuối hết, thì ít nhất cũng có xác chết nổi lên đâu đây chứ.

- Không chừng bọn họ còn chưa nổi lên.

Lục Tiểu Phụng hy vọng tìm được vài người sống sót, hy vọng tìm thấy lão hồ ly, Ngưu Nhục Thang, Nhạc Dương... Có điều chàng tìm không ra.

Người có mặt trên chiếc thuyền hình như đã bị biển cả nuốt trọn, ngay cả xương cốt cũng không nhả ra.

Lúc nãy người chàng tấu xảo bị một khúc lỏi thuyền còn sót lại đụng vào, không những vậy còn

hôn mê bất tỉnh một khoảng thời gian, không lẽ chỉ trong khoảng thời gian ngắn ngủi đó, có người lại cứu bọn họ đi hết cả?

Chàng hy vọng như vậy, chàng thà một mình mình chết, chỉ tiếc là chàng cũng biết, nhất định không thể có chuyện đó. Không ai liệu trước được giông bão ùn ùn lại, lại càng không ai liệu được chiếc thuyền này sẽ bị ngộ nạn. Trong trận mưa gió kinh hồn đó, chẳng ai quanh quẩn trên mặt biển chờ có người để cứu.

Lục Tiểu Phụng bỗng sực nhớ tới Nhạc Dương, nhớ lại biểu tình kỳ dị trong ánh mắt của y:

- Bây giờ ngươi đã biết, tại sao ta nhất định không để cho ngươi đi chiếc thuyền này.

Không lẽ y quả thật biết rằng chiếc thuyền này sẽ bị chìm sao? Vì vậy y mới tính cứu Lục Tiểu

Phụng, bởi vì Lục Tiểu Phụng đã từng cứu y mấy lần.

Nhưng tại sao y lại muốn đi chiếc thuyền này? Không lẽ y vốn đang đi tìm cái chết?

Nếu y quả thật muốn chết, đã chết từ lâu rồi, ít ra cũng đã chết đi tám lần.

Những nghi vấn đó bây giờ vĩnh viễn không còn ai có thể giải đáp cho, Lục Tiểu Phụng chỉ còn nước tự mình giải thích:

- Gã tiểu tử này nhất định muốn nói cho mình tức chơi, y có phải thần tiên đâu mà biết trước ba ngày sau đó chiếc thuyền này sẽ lật.

Hiện tại Lục Tiểu Phụng có thể suy tư thoải mái, bởi vì chàng đang ngồi trên một vật rất an toàn chắc chắn.

Chàng đang ngồi trên một pho tượng Phật.

Pho tượng Phật cao một trượng, tấu xảo lại là ông Phật Di Lặc có cái đầu to nhất, nằm úp xuống trên mặt nước, như một chiếc thuyền nhỏ.

Chỉ tiếc là trên chiếc thuyền nhỏ này không có rượu mạnh, ngay cả nước lã trứng gà luộc cũng chẳng có.

- Lần tới ngươi rớt xuống biển, chỉ có một thứ ngươi ăn được, đó là thịt của ngươi.

Lục Tiểu Phụng quả thật muốn cắt thử miếng thịt trên người mình ra nếm xem, chàng bỗng phát giác mình đang đói muốn chết đi được.

Phóng tầm mắt ra xa, chỉ có biển và trời, một khoảng mênh mông vô bờ bến.

Cái cảnh tượng ấy tuy rất đẹp, chỉ tiếc là cảnh tượng có đẹp bao nhiêu cũng không làm cho no cái bụng đã trải qua một cơn sóng gió, quanh đó, không

có cả bóng dáng một con cá, con cá duy nhất chàng thấy được là cá gỗ.

Lớn có nhỏ có, đủ các thứ các dạng cá gỗ, đang theo dòng nước trôi qua trước mặt chàng.

Chỉ tiếc là chàng không nghĩ đến chuyện tụng kinh.

... Nếu các hòa thượng gặp phải bao nhiêu đó cá gỗ, trong lòng không biết sẽ nghĩ sao? Có phải cũng hy vọng rằng cá gỗ sẽ trở thành cá thật có xương có thịt không?

Trong biển hình như có một luồng nước ngầm, kéo những đồ cá gỗ và tượng Phật đi về phía trước. Phía trước là đâu?

Phía trước vẫn là biển, biển cả vô bến vô bờ vô tình cảm. Dù mặt biển vẫn cứ yên lặng như thế, dù tượng Phật Di Lặc đang cười toe toét miệng đưa

người qua Tây thiên, Lục Tiểu Phụng cũng đã hết chịu nổi.

Chàng không phải là người làm bằng gỗ, chàng muốn ăn, không ăn là phải chết đói, không chết đói cũng chết khát.

Bốn bề đều là nước, một người như vậy mà chết khát, không phải là chuyện châm biếm nực cười quá hay sao?

Nhưng Lục Tiểu Phụng ngay cả cười cũng cười không muốn nổi, cặp môi của chàng đã khô queo, hầu như muốn cúi xuống uống tí nước biển.

Hoàng hôn đã qua, màn đêm buông xuống, một đêm dài đằng đẳng trôi qua, mặt trời lại mọc.

Cũng không biết trải qua bao lâu, chàng đã hầu như hôn mê hoàn toàn, nhịn không nổi uống một ngụm nước biển, rồi sau đó bắt đầu nôn mửa ra, rồi

không biết nôn bao lâu nữa, hình như ngay cả ruột cũng muốn nôn hết ra.

Trong cơn mê, hình như chàng đã lọt vào trong một cái lưới khổng lồ, cái lưới đang từ từ thu lại, thu chặt lại rồi kéo lên cao.

Người của chàng hình như cũng đang bị kéo lên cao, sau đó quả thật hôn mê luôn.

Thật tình chàng không thể tườûng tượng ra, lần này mình mê man rồi, có còn tỉnh lại được hay không, lại càng không tườûng tườûng được mình tỉnh dậy xong, sẽ đến nơi nào.

Lúc Lục Tiểu Phụng tỉnh lại, chàng thấy mình đã đến cảnh tiên.

Ánh mặt trời sáng lạn, bãi cát trắng phau mịn màng, nước biển xanh biếc một màu, sóng vỗ nhẹ vào bờ mang theo những bọt nước mát mẻ xinh xắn, trời

một màu xanh ngát không vẫn một tí mây, khắp nơi cây cỏ xanh rì.

Đây không phải là cảnh tiên còn là gì nữa?

Người còn sống làm sao vào được cảnh tiên!

Lục Tiểu Phụng vẫn còn sống đó, nhân gian cũng có cảnh tiên, nhưng chàng không dám tin đây là sự thật, những chuyện xảy ra từ lúc chàng nằm trong khoang thuyền cho đến bây giờ, hiện tại ngồi nghĩ lại mà ngỡ như là một giấc mộng dữ.

Pho tượng Di Lặc đang toét miệng cười cũng nằm lăn trên bãi cát gần đó, trải qua bao nhiêu tai nạn, pho tượng vẫn còn ôm bụng cười ha hả.

Lục Tiểu Phụng hằn học trừng mắt nhìn pho tượng:

- Bao nhiêu người đi theo ngươi đều chết sạch,

ngươi còn ôm bụng ở đó cười, ngươi là thứ Bồ Tát phương nào?

Bồ Tát, chẳng qua là dùng gỗ khắc ra, người ta sống chết thế nào, y cũng chẳng cần biết, người ta mắng y, y cũng chẳng nghe. Lục Tiểu Phụng lại thở ra:

- Ngươi đối người ta tuy bất nghĩa, nhưng dù gì cũng đã cứu ta, ta không nên chửi mắng ngươi mới phải.

Tai nạn đã qua, người còn sống sót duy nhất chỉ có một mình chàng, trong lòng chàng không biết nên mừng rỡ hay buồn bã? Người khác không biết, mà chàng cũng không cách nào nói cho ai nghe, hình như đành phải xem tượng gỗ là bạn bè đã cùng qua cơn hoạn nạn với nhau.

Nếu người nào đã trải qua những kinh nghiệm

như vậy, cũng sẽ biến thành thế thôi.

Hiện tại, tuy chàng còn sống đó, về sau có còn sống thêm được bao lâu, ngay cả chính chàng cũng không chắc chắn.

Trời đất mênh mông, một người đến một nơi xa lạ hoàn toàn như thế này, dù có là cảnh tiên đi chăng nữa, cũng chịu không muốn nổi.

Chàng chập choạng một hồi cũng bò dậy được, điều đầu tiên chàng nghĩ tới là nước.

Không có nước, cảnh tiên cũng biến thành địa ngục.

Chàng vỗ vỗ vào bụng pho tượng Di Lặc:

- Chắc ngươi cũng khát lắm, ta đi kiếm miếng nước cho hai đứa mình uống.

Xem ra, nơi đây là một cái đảo, trên đảo có cây cối hoa cỏ, rất nhiều thứ chàng ít bao giờ thấy, cây ba tiêu đầy những trái, xem ra trái nào trái nấy như một cái bánh bao.

Chàng ăn xong vài trái ba tiêu, lại càng khát nước, bèn bẻ một cành đầy những trái đem đi, sau đó rồi chàng cũng tìm ra được một con suối chảy vòng quanh.

Cho đến bây giờ, chàng mới biết, thì ra mùi vị của nước ngon ngọt như thế, còn dễ uống hơn Trúc Diệp Thanh thượng hảo hạng nữa.

Ăn xong mấy trái ba tiêu, chàng mới sực nghĩ ra một chuyện đáng sợ:

- Nếu không có thuyền bè qua lại đây, không lẽ mình sẽ sống suốt đời một mình ở trên cái đảo này sao?

Không có thuyền bè qua lại. Chàng đã chọn một chỗ cao nhất trên đảo là một tảng đá bên bờ biển, ngồi đó chờ luôn cả mấy ngày trời liên tiếp, không thấy một hình bóng chiếc thuyền nào qua lại.

Cái đảo hoang này hiển nhiên không nằm trên con đường thuyền bè qua lại, chàng chỉ còn nước nhìn pho tượng Di Lặc cười khổ:

- Xem ra chúng ta đành phải nằm yên tại đây một thời gian, chúng ta cũng không thể sống như một chó ghẻ thế này, ít ra cũng phải có vẻ gì một tí.

Trên người chàng trước giờ vốn không đeo theo vũ khí, may mà có cái bô bằng đồng, chàng bổ cái bô ra, lấy đá đập cho bằng phẳng, lấy hai cây gỗ kẹp lại làm cán, lại bờ suối mài một hồi cả hai tiếng đồng hồ, rồi cũng làm ra được một con dao có thể xài được.

Chàng không hề nghĩ đến chuyện dùng con dao

này đi giết người.

Hiện tại chàng mới biết rằng, trừ giết người ra, đao còn có thể dùng vào nhiều chuyện khác.

Chàng chặt cây làm sườn, lấy lá ba tiêu lợp lên thành mái, sau đó cũng đại khái xây được một cái nhà không đến nỗi khó coi bên cạnh dòng suối, rồi lại đi thâu thập một đám cỏ đem lót dưới đất, trước hết đặt cho ông bạn Di Lặc nằm thoải mái xuống đó.

Xong rồi chàng mới nằm ra bên cạnh, nhìn ánh trăng xuyên qua kẻ lá ba tiêu chiếu xuống, lắng nghe tiếng sóng vỗ từ xa, bỗng thấy mắt mình ươn ướt, một giọt lệ lăn ra trên gò má.

Hai mươi năm nay, đây là lần đầu tiên chàng rơi nước mắt.

Gặp phải bất cứ tai nạn khổ cực tới đâu, chàng đều không sợ, chàng bỗng phát hiện ra, trên đời này,

đáng sợ nhất, thì ra là tịch mịch.

Một thứ tịch mịch trống không, không nơi nương tựa, không có cái gì làm chủ tể.

Chàng quyết tâm không để cho mình đi nghĩ đến chuyện đó, chàng còn có bao nhiêu chuyện để làm.

Ngày hôm sau, chàng bèn đi dọc theo bờ biển tìm kiếm, đem tất cả những thứ gì tìm được về, trong đó có tượng Phật, có cá gỗ, còn đủ các thứ các dạng vỏ sò.

Buổi chiều, vận khí của chàng có vẻ tốt hơn, nước triều vừa xuống, chàng tìm ra được một cái rương gỗ.

Chàng cẩn thận vác về, ăn mấy trái ba tiêu xong, uống một bụng nước rồi, mới bắt đầu làm lễ mở rương ra.

Trước khi mở rương, chàng thấy trái tim mình nhảy thình thịch như một con hươu con, trước giờ chàng chưa bao giờ từng thấy mình khẩn trương hồi hộp như vậy.

Trong rương còn có một cái hộp châu báu nhỏ, đựng đầy đồ trang sức bằng trân châu, tiếc là bây giờ, chẳng dùng vào được chuyện gì cả.

Trong đó hữu dụng nhất là một cái lược, vài cây trâm, còn có hai bộ chuyện tiểu thuyết, một bộ là Ngọc Lê Kiều, còn bộ kia là Hiệp Nghĩa Phong Nguyệt Lục.

Trong rương còn có y phục xanh xanh đỏ đỏ, đều là của đàn bà.

Những thứ đó, bình thời Lục Tiểu Phụng chẳng thèm nhìn nửa mắt, bây giờ lại hứng phấn như một đứa bé vừa được thứ đồ chơi thích ý nhất, hứng phấn

không ngủ được.

Cá gỗ bổ ra có thể dùng làm chén, không cần phải uống nước phải múc bằng tay, cây trâm có thể dùng làm kim, lấy gai chà thành sợi chỉ, có thể may những đồ y phục sặc sỡ ấy thành màn cửa sổ, đầu tóc bù xù rối ren có thể dùng lược chải lại đàng hoàng, còn có hai bộ tiểu thuyết có thể từ từ ngồi đọc, tiêu khiển cho qua ngày tháng lâu dài tịch mịch.

Chàng nằm soài ra trên chiếc giường lớp bằng cỏ, trở qua trở lại, nghĩ này nghĩ kia, bỗng nhảy dậy, tát cho mình hai cái bạt tai.

Pho tượng Di Lặc đang toét miệng cười nếu có tri giác, ắt hẳn sẽ cho rằng gã này lại ăn lộn thuốc.

Chàng tát cho mình hai cái bạt tai còn chưa đủ, lại tát thêm bốn cái nữa, chỉ vào mũi mình mắng lớn lên:

- Lục Tiểu Phụng, Lục Tiểu Phụng, sao ngươi biến ra ngu ngốc hồi nào vậy, chỉ ngồi đó mà tính chuyện chi li như đàn bà con gái, không lẽ ngươi tính ở đây cả đời sao?

Trời còn chưa sáng, chàng đã dậy, chọn một con cá gỗ lớn nhất, đục một lỗ, bỏ đầy nước vào, sau đó lấy vải quần bọc một bao ba tiêu lại, đeo lên vai, vỗ vỗ bụng Di Lặc vài cái nói:

- Tôi không phải như ông, cả ngày ngồi phệt ra dây, từ đây về sau, tôi và ông không thể nào ở với nhau cả ngày ở đây được nữa.

Chàng đã quyết định đi thám hiểm, tìm xem quanh đây còn có người nào khác không? Có còn chỗ nào trở về được không?

Dù chàng biết khu rừng dày đặc đó đầy những nguy hiểm, cũng không cải biến được lòng quyết tâm

của chàng.

Mỗi sáng sớm chàng lại bắt đầu khởi hành, chiều về lại, gót giày đi đã muốn mòn rách, gai góc đâm đầy cả thân hình.

Trong rừng nơi đâu cũng đầy những rắn rít cực độc có thể cắn chết người như không, thậm chí còn có thứ cây biết ăn thịt người.

Có vài lần chàng đã suýt mất mạng, nhưng chàng không hề bận tâm.

Chàng tin rằng nếu mình có quyết tâm, bất cứ ở nơi nào cũng có thể kiếm ra một con đường thoát thân.

Ngày tháng qua mau, thấm thoát mà đã được một tháng, chàng cơ hồ đã lục lọi hết từng tấc đất trên cái đảo này.

Trừ cặp giò vừa đau nhức vừa sưng vù ra, và thương tích đầy mình, chàng chẳng tìm được có gì khác.

Trên đảo không những không có người, ngay cả chồn thỏ các loại dã thú cũng không có một con, nếu là người khác, nhất định đã tuyệt vọng.

Nhưng không phải Lục Tiểu Phụng.

Tuy chàng đã kiệt quệ, chàng vẫn chưa nản lòng, vào lúc hoàng hôn của ngày thứ ba mươi ba, chàng bỗng nghe hình như có tiếng nước chảy từ một bên kia núi chỗ có dãy đằng la che kín mít. Chàng vạch đằng la ra, phía trong bỗng thấy có khe hở, vừa đủ một người đi lách qua.

Có điều, càng đi sâu vào trong, càng thấy khoảng trống từ từ rộng ra.

Trong khe núi hình như có ánh sáng, tiếng nước

chảy vốn rất khó nghe, bây giờ đã bắt đầu rõ ràng.

Rốt cuộc chàng đã tìm ra một con suối còn trong hơn, đi dọc theo con suối, bỗng thấy có thứ gì trôi trong nước, chỉ bất quá là một đóa hoa lan đã bị khô héo.

Nhưng chàng vẫn nhặt đóa hoa lan lên, trước giờ chàng chưa hề thấy hoa lan ở nơi đây, chỉ cần có một điểm gì bất bình thường, chàng sẽ không bỏ qua.

Lần này chàng không bị thất vọng.

Hoa lan tuy đã héo, nhưng trên lá còn thấy được dấu vết có người đã ra công cắt xén.

Chàng hứng phấn đến độ hai bàn tay muốn run cả lên, trên đảo này, ngoài chàng ra, nhất định còn có người, chàng bỗng nhớ tới Đào Hoa Nguyên Ký của Đào Uyên Minh.

Đi một hơi tới trước chừng nửa tiếng đồng hồ, hình thế quả thật đã bắt đầu mở rộng ra, trong hang núi đã thấy xanh rì thơm ngát, như một vườn hoa lớn thật lớn, trong đó còn điểm chuyết một dãy đình đài lâu các.

Chàng nằm xoãi người ra trên thảm cỏ mềm mại, trong lòng đầy vẻ sung sướng và cảm kích, cảm kích ông trời đã cho chàng thấy lại loài người.

Chỉ cần thấy lại được con người, dù có bị họ giết đi nữa, chàng cũng cam tâm tình nguyện.

Ở một nơi Đào Nguyên xa cách nhân gian thế này, làm gì có kẻ giết người!

Hiện tại, bất cứ ai cũng đều nghĩ rằng, trên đảo nhất định có người, nhưng bất cứ ai chỉ sợ cũng không ngờ được, người đầu tiên Lục Tiểu Phụng thấy trên đảo lại là Nhạc Dương.

Không những Nhạc Dương chưa chết, y còn mặc đồ hoa lệ, mặt mày tươi tắn, xem ra còn đắc ý phi thường.

Bên thảm cỏ như nhung dưới vách núi, có một con đường đá nhỏ, y đứng ở đó lạnh lùng nhìn Lục Tiểu Phụng.

Lục Tiểu Phụng vừa thấy mặt y đã nhãy cỡn lên như thấy quỹ, chàng kêu lên lanh lảnh:

- Tại sao ngươi lại ở đây?

Nhạc Dương lạnh lùng nói:

- Ta không ở đây ở đâu bây giờ?

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Thuyền bị lật rồi ngươi đi đâu? Sao ta không thấy ngươi?

Nhạc Dương hỏi ngược lại:

- Thuyền bị lật rồi ngươi đi đâu? Sao ta không thấy ngươi?

Y hỏi một câu in hệt như Lục Tiểu Phụng, lúc lật thuyền, quả thật Lục Tiểu Phụng không trồi đầu lên ngay.

Lục Tiểu Phụng đành phải hỏi câu khác:

- Ai cứu ngươi vậy?

Nhạc Dương hỏi lại:

- Ai cứu ngươi vậy?

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Mấy hôm nay, ngươi đang ở đâu vậy?

Nhạc Dương hỏi lại:

- Mấy hôm nay, ngươi đang ở đâu vậy?

Y vẫn dùng câu hỏi của Lục Tiểu Phụng hỏi ngược lại chàng.

Lục Tiểu Phụng bật cười, nhưng Nhạc Dương không cười, bọn họ bị đại nạn mà không chết, còn gặp lại nhau, vốn đã là chuyện khó lắm, vậy mà chẳng thấy y lộ vẻ gì cao hứng, ngược lại làm như Lục Tiểu Phụng mà chết đi thì tình cảnh có vẻ khá hơn.

May mà Lục Tiểu Phụng chẳng hề bận tâm, chàng đã biết gã thiếu niên này là quái vật:

- Có phải ngươi vốn đã tính sẵn sẽ lại nơi này, chứ không phải đi Phù Tang gì phải không? Có điều, làm sao ngươi biết được chiếc thuyền của lão hồ ly sẽ bị nạn ở đây? Làm sao biết sẽ lại được đây?

Những câu hỏi ấy dù có hỏi ra, nhất định cũng

chẳng có câu trả lời, Lục Tiểu Phụng thôi kệ chẳng thèm hỏi. Hiện tại chàng chỉ quan tâm có một chuyện:

- Nơi đây còn có ai nữa? Lão hồ ly, Ngưu Nhục Thang mấy người đó cũng lại đây luôn phải không?

Nhạc Dương lạnh lùng nói:

- Những chuyện đó ngươi không phải hỏi làm gì.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Ta đã lại đây rồi, tại sao còn không được hỏi?

Nhạc Dương nói:

- Ngươi vẫn có thể trở lại đường cũ, hiện tại cũng còn kịp.

Lục Tiểu Phụng cười nói:

- Dù ngươi có giết ta, ta nhất định cũng không

về.

Nhạc Dương sa sầm nét mặt:

- Vậy thì ta phải giết ngươi.

Bàn tay phải của y xoay lên, bàn tay trái vẽ một vòng tròn, bàn tay phải bỗng từ trong vòng tròn xuyên ra, chém nhanh vào cổ Lục Tiểu Phụng. Y xuất thủ chiêu thức không những quái dị, mà còn nhanh và mạnh, chỉ trong khoảng thời gian có hai mươi ngày ngắn ngủi, vũ công của y hình như đã tăng tiến lên nhiều lắm.

Vũ công vốn không phải là may mắn mà có, nhưng thật tình y tiến triển nhanh quá, đến mức có thể nói là kỳ tích. Chỉ có một chiêu đó thôi mà đã bức Lục Tiểu Phụng không có cơ hội hoàn thủ. Lục Tiểu Phụng cả đời không biết đã gặp qua bao nhiêu cao thủ, có thể nói là thân trải trăm trận, đại địch hằng hà

sa số, nhưng chàng ít thấy ai vũ công cao như gã thiếu niên này. Những thứ chiêu thức biến hóa ngụy dị như thế, trước giờ chàng chưa hề thấy qua.

Chàng búng người lên không, lùi lại tám thước. Nhạc Dương không hề đuổi theo, y lạnh lùng nói:

- Ngươi trở về đi, ta không giết ngươi.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Ngươi giết không chết ta, ta cũng không chịu đi.

Nhạc Dương hỏi:

- Ngươi không hối hận?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Ta đã nói rồi, cả đời ta chưa bao giờ hối hận lần

nào.

Nhạc Dương cười nhạt, y lại xuất thủ, y lập tức phát hiện ra, vũ công của Lục Tiểu Phụng cao hơn mức y tườûng tượng rất nhiều.

Bất kể y thi triển ra chiêu thức quái dị nào, cũng chạm không tới chéo áo của chàng, có lúc y rõ ràng ngỡ đã trúng rồi, nào ngờ, thân hình của Lục Tiểu Phụng lắc đi một cái, đã tránh đi mất!

Lục Tiểu Phụng đã có mấy lần rõ ràng có thể đánh ngã y, nhưng chàng không xuất thủ, phảng phất có ý muốn xem lai lịch vũ công của y ở đâu ra, phảng phất lại không muốn đả thương y.

Nhưng Nhạc Dương làm như không hiểu, y ra tay càng mạnh bạo, bỗng nghe từ cuối con đường đá, có một người vừa cười vừa nói:

- Qúy khách quang lâm, ngươi lại làm như vậy

thật không đúng cách cư xử với khách quý tí nào.

Cuối con đường đá nhỏ là bụi hoa, một người chắp tay sau lưng, đứng trong đám hoa màu sắc lẫn lộn, gương mặt tròn tròn, đỉnh đầu bị hói một nửa, nụ cười rất hòa khí trên môi, nếu không phải lão ta mặc đồ làm bằng chất liệu cực kỳ quý giá, xem ra rất giống như một ông già làm vườn.

Vừa thấy người đó, Nhạc Dương lập tức ngừng tay, bước lùi từng bước một, hai bên con đường đá cũng đều là hoa, y lùi vào bụi hoa, xoay người lại, bỗng biến mất tăm mất dạng.

Lão đầu mặt mày hòa khí đó chầm chậm đi lại, mỉm cười nói:

- Người trẻ tuổi lễ mạo khiếm khuyết, xin các hạ đừng trách móc.

Lục Tiểu Phụng mỉm cười nói:

- Không sao, tôi với y là bạn lâu năm.

Lão đầu vỗ tay nói:

- Bạn bè lâu ngày gặp lại, quả thật không còn gì tốt hơn, một lát nữa đây tôi sẽ bày tiệc chúc mừng hai vị trùng phùng.

Lão lại cười nói tiếp:

- Chỗ núi non tịch mịch, ít có giai khách, chỉ cần có cơ hội gì để chúc mừng, chúng tôi nhất định không bỏ qua, huống gì là một chuyện lớn như thế này!

Lão ta nói chuyện nhàn nhã, dáng điệu an lạc thái bình, từ trong ngôn ngữ lưu lộ tự nhiên ra, Lục Tiểu Phụng là người đã trải qua bao nhiêu hoạn nạn, bây giờ nghe vào tai, chàng cảm thấy ngưỡng mộ muốn chết đi được.

Lão đầu lại hỏi:

- Không biết quý khách tôn tính đại danh?

Lục Tiểu Phụng lập tức nói ra tên họ, trước mặt lão đầu dáng điệu hòa nhã này, bất cứ ai cũng không muốn để tâm phòng bị.

Lão đầu gật gật đầu nói:

- Thì ra là Lục công tử, tại hạ ngưỡng mộ đã lâu.

Miệng của lão ta tuy nói là ngưỡng mộ đã lâu, thật ra chẳng có lấy một vẻ gì là ngưỡng mộ.

Lục Tiểu Phụng lúc còn trẻ đã lừng danh thiên hạ, nhưng lão ta nghe trong tai, như nghe Trương Tam, Lý Tứ, A Miêu, A Cẩu gì đó, không có tí gì khác biệt, đấy cũng là chuyện Lục Tiểu Phụng gặp phải lần đầu. Lão đầu lại cười nói:

- Hôm nay tấu xảo chúng tôi lại có mở một buổi tiệc ăn mừng, không biết quý khách có vui lòng ghé thăm?

Dĩ nhiên là Lục Tiểu Phụng vui lòng, nhưng chàng nhịn không nổi phải hỏi:

- Hôm nay ông ăn mừng chuyện gì?

Lão đầu nói:

- Hôm nay là ngày đầu tiên con gái tôi ăn cơm một mình, vì vậy mọi người tụ lại, đem thức ăn hôm đó ăn thêm một trận nữa.

Ngay cả chuyện nhỏ nhặt như vậy cũng ăn mừng, trên đời những chuyện đáng mừng sợ e quá nhiều chăng.

Trong lòng Lục Tiểu Phụng thì nghĩ vậy, ngoài mieùng thì chẳng nói gì, chàng chỉ hy vọng hôm đó,

con gái của lão không ăn cháo ăn bật, mấy tháng trời nay, miệng của chàng đã nhạt muốn rớt cả lưỡi ra.

Lão đầu nói:

- Lục công tử chắc trong lòng đang lấy làm buồn cười, ngay cả chuyện nhỏ nhặt như vậy cũng ăn mừng, trên đời những chuyện đáng mừng sợ e quá nhiều chăng, tôi có thể nói cho ông biết, con gái tôi hồi nhỏ ham ăn, vì vậy lần đầu tiên ăn một mình, bèn sai người làm một bàn tiệc thật lớn.

Lão nói ngay ra những gì đang ở trong lòng của Lục Tiểu Phụng, Lục Tiểu Phụng cũng không lấy gì làm kinh ngạc, lối suy nghĩ của chàng cũng như người thường, bất kỳ ai, nghe nói chuyện như vậy, cũng đều sẽ nghĩ như vậy.

Lão đầu lại cười nói:

- Nơi đây lâu lắm rồi không có khách bên ngoài,

hôm nay Lục công tử quang lâm, xem ra cũng là cái may cho tiểu nữ.

Lục Tiểu Phụng cười nói:

- Đợi tôi ăn uống hết rượu thịt của các vị rồi, các vị sẽ biết nay không phải là chuyện may mắn.

Lão đầu cười lớn, vòng tay mời khách. Lục Tiểu Phụng nói:

- Chủ nhân đa lễ, nếu tôi không thỉnh giáo tôn tính đại danh, không phải là không đủ tư cách làm khách lắm sao?

Lão đầu nói:

- Tôi họ Ngô, tên là Ngô Minh, Ngô là chữ khẩu và chữ thiên, Minh là chữ nhật và chữ nguyệt.

Lão cười lớn nói:

- Thật ra tôi chỉ có cái mồm là ăn nhiều mà lại khoái ăn thế thôi, còn sáng như trời trăng thì ngay cả một chút xíu cũng chẳng có.

Lão cười, Lục Tiểu Phụng cũng cười.

Trải qua bao nhiêu ngày gian khổ, gặp được một người hiếu khách trọng lễ, hoà khí mà lại hoạt bát như vậy, thật cũng là vận khí.

Lục Tiểu Phụng trong lòng rất khoan khoái, không muốn cười cũng không xong.

Đi hết con đường trồng hoa, lại tới con đường trồng hoa khác, qua tới bụi hoa này, lại tới bụi hoa khác, bốn bề núi non xanh rì, trời xanh một màu như họa, phía trước có cửu khúc kiều trên một cái hồ bán nguyệt, có thủy các lan can màu đỏ, nóc màu xanh.

Lúc bọn họ đến, trong thủy các đã có mười mấy người ở đó, có người đứng, người ngồi, có người già

người trẻ, có đàn bà đàn ông, có người mặc đồ kiểu thời thượng cổ rất trang nghiêm, có người thì chỉ tùy tiện khoác lên người một chiếc áo trường bào.

Thái độ của mọi người rất ung dung, thần tình ra vẻ thoải mái, bao nhiêu phiền não ưu lự trong chốn hồng trần, đều đã bị cách trở ở bên ngoài dãy núi xanh.

Đây mới đúng là kiếp sống con người, đây mới là người hiểu biết thế nào là hưởng thụ sinh mệnh, Lục Tiểu Phụng trong lòng vừa cảm khái, vừa ngưỡng mộ, chàng nhìn muốn ngẫn cả người ra.

Lão đầu nói:

- Nơi đây mọi người không ai câu nệ lễ số, Lục công tử xin đừng khách khí tí nào cả nhé.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Mọi người không câu nệ, tại sao còn gọi tôi là Lục công tử?

Lão đầu cười lớn, nắm tay chàng bước lên cửu khúc kiều.

Một người trung niên mặc y phục nhất phẩm thời Đường, eo lưng đeo đai bằng ngọc, đầu đội tử kim quan, tay cầm một ly rượu, đi lao chao lại, đưa một ly rượu cho Lục Tiểu Phụng, rồi lao chao đi mất.

Lão đầu cười nói:

- Yhọ Hạ, chỉ cần có tí rượu vào là cứ nhất định nói mình là Hạ Tri Chương thời Đường đầu thai, vì vậy, mọi người bèn gọi đại y là Hạ thượng thư, nhưng y thì thích tự xưng mình là Tứ Minh Cuồng Khách.

Lục Tiểu Phụng cũng cười:

- Thảo nào y cũng có tí ngà ngà, đã làm Trung

Bát Tiên, không say là không đúng rồi.

Miệng chàng thì nói, nhưng mắt thì đang châ ý một người đàn bà, người đàn bà đáng cho chàng để ý, thông thường sẽ không khó coi cho lắm.

Không chừng nàng cũng hơi cao một chút, nhưng đường nét trên thân người rất thuôn dài và mềm mại, toàn thân phát ra một thứ mỵ lực vô hình không thể kháng cự được, gương mặt nàng rất sáng, cặp mắt như mắt mèo một màu xanh như nước biển, lộ vẻ vừa thông minh vừa lãnh đạm, nhưng cũng đượm một vẻ gì đó lười biếng, phảng phất như chán chường với sinh mệnh.

Hiện tại nàng đang rời khỏi mọi người, đi lại chỗ bọn họ, còn chưa đến gần lắm, Lục Tiểu Phụng đã cảm thấy cổ họng khô ráo, trong bụng nóng ran cả lên.

Hình như nàng cũng có nhìn Lục Tiểu Phụng một lần, ánh mắt mèo lộ một nụ cười khinh mạn giễu cợt.

Sau đó nàng lập tức quay mặt qua, nhìn lão đầu, rồi từ từ đưa bàn tay ra.

Lão đầu đang thở than:

- Lại thua sạch hết rồi phải không?

Nàng gật gật đầu, mái tóc dài đen nhánh lay động như sóng biển trong đêm tối.

Lão đầu nói:

- Cô còn muốn bao nhiêu nữa đây?

Nàng đưa ra năm ngón tay, ngón tay thuôn dài mà chắc, biểu hiện một nội tâm kiên cường.

Lão đầu nói:

- Chừng nào cô trả lại tôi đây?

Nàng trả lời:

- Lần sau.

Lão đầu nói:

- Được, lấy đồ trang sức của cô ra thế, lúc trả tiền lại, tôi sẽ tính lời.

Nàng lập tức đồng ý, lấy hai ngón tay cầm lấy tấm ngân phiếu lão đầu đưa ra, đi một mạch chẳng quay đầu lại, ngay cả nhìn cũng không thèm nhìn Lục Tiểu Phụng một nửa mắt.

Lão đầu nhìn Lục Tiểu Phụng mỉm cười:

- Ở đây chúng tôi không có quy củ gì cả, nhưng

mọi người ai ai cũng phải tuân theo một nguyên tắc.

Lục Tiểu Phụng còn đang nhìn đăm đăm vào sau lưng của nàng, thuận miệng hỏi:

- Nguyên tắc gì?

Lão đầu nói:

- Tay làm hàm nhai.

Lão ta lại giải thích:

- Nơi đây có nhà bếp có rượu thượng hảo hạng, bất cứ hườùng thụ chuyện gì cũng đều là thượng đẳng, nhưng giá cả cũng rất cao, người không kiếm ra được tiền, rất khó mà sống được ở đây.

Lục Tiểu Phụng cuối cùng cũng dời ánh mắt ra khỏi thân người nàng, chàng bỗng nhiên phát giác ra tài sản duy nhất trên người mình là cây đao làm từ cái

bô bằng đồng ra.

Lão đầu lại cười nói tiếp:

- Hôm nay dĩ nhiên ông là khách, chỉ cần không đi đánh bạc với bọn họ, hoàn toàn không phải dùng tới một xu tiền.

Hôm nay là khách, ngày mai thì sao nhĩ?

Lục Tiểu Phụng bỗng hỏi:

- Các vị đánh bạc thế nào?

Lão đầu nói:

- Bọn họ thích đánh lớn.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Tôi lại xem được không?

Lão đầu đáp:

- Dĩ nhiên là được.

Lão ta cười rất thoải mái:

- Chỉ bất quá nếu ông muốn đánh bạc, nhất định phải để ý Sa Mạn.

Sa Mạn, cái tên thật kỳ quái.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Sa Mạn là cái cô hồi nãy lại mượn tiền của ông?

Lão đầu cười cười:

- Cô ta thua rất nhanh, thng cũng rất nhanh, chỉ cần không để ý một chút, không chừng ông thua luôn cả chính mình đó.

Lục Tiểu Phụng cũng cười.

Nếu mà thua được mình cho cái cô con gái này, cũng không đến nỗi gì, chẳng qua, dĩ nhiên chàng còn đang hy vọng thắng.

Trên bàn chất đầy những trân châu và ngân phiếu, trước mặt Sa Mạn chất đầy nhất, Lục Tiểu Phụng vừa lại đó, nàng lập tức thắng liền liền.

Bọn họ đánh bạc quả thật đơn giản mà mau mắn, chỉ dùng ba hột xúc xắc, điểm số Lục Báo Tử dĩ nhiên là ăn cả bàn, Tứ Ngũ Lục cũng không nhỏ, Nhất Nhị Tam chắc chắn là thua.

Trừ một đôi ra, còn thừa một hột xúc xắc nếu là sáu điểm, cơ hội thắng bàn đó cũng rất cao.

Nàng quăng xúc xắc năm lần liên tiếp đều là sáu điểm, cặp mắt mèo đã sáng rực lên màu xanh biếc.

Người làm cái là một gã đàn ông bắt đầu đã muốn mập, xem ra so với những người bình thường gặp ở trà lâu tửu quán hàng ngày không có điểm gì khác lạ, nhưng y rất trấn tĩnh lạ thường, thua luôn năm trận, mặt mày không hề biến đổi, ngay cả mồ hôi cũng không thấy ra giọt nào.

Bọn họ đánh bạc còn lớn hơn Lục Tiểu Phụng tưởng tượng nhiều, nhưng cách ăn thua lại không thấy tinh vi gì cả, đã không ăn gian mà cũng không giở mánh.

Chỉ cần biết một tí nghề, tới đây đánh bạc, nhất định sẽ rinh về cả làng.

Bàn tay của Lục Tiểu Phụng đã bắt đầu ngứa ngáy.

LỤC TIỂU PHỤNG

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Quyển 6
Chương 5

Một Trận Đánh Bạc Hào Hứng

Mấy năm gần đây, Lục Tiểu Phụng chưa đánh bạc lần nào, chàng vốn là một tay cờ bạc, sáu bảy tuổi đã biết mánh lới đổ xúc xắc.

Đến mười sáu tuổi, bao nhiêu mánh lới trong nghề, chàng đều tinh thông làu thuộc, xúc xắc đổ chì, thủy ngân, đáy chén có nam châm, dưới mắt chàng, chỉ bất quá là đồ chơi trẻu con.

Sáu hột xúc xắc tầm thường đó, lọt vào tay chàng, như biến thành sống dậy, không những vậy

còn nghe lời nữa, chàng muốn hết cả là đỏ, xúc xắc không thể có hột nào có điểm đen.

Đánh bạc cũng như uống rượu vậy, đối với những kẻ lãng tử, không những là thứ để tiêu khiển, mà còn là một cách để mưu sinh.

Gần đây chàng không đánh bạc, không phải là chàng đã thắng quá nhiều, không còn ai dám đánh với chàng, mà là vì chàng cảm thấy chuyện đó không còn có gì hứng thú đối với mình.

Dĩ nhiên chàng không còn phải dùng chuyện đánh bạc để mưu sinh nữa, vì vậy chàng có thể tìm những thứ khác kích thích hơn.

Có điều tình thế bây giờ lại có khác đi, chàng muốn ở lại đây, chàng phải tìm cách kiếm tiền, hiện tại chàng không thể nào không ở lại đây, nơi đây cơ hội duy nhất để kiếm tiền hình như là ở ba hột xúc xắc

này.

Nhà cái đã quăng xúc xắc vào chén, lắc lên tinh tinh một tràng dài, hô lớn:

- Mau mau đặt tiền, đặt càng lớn càng tốt.

Lục Tiểu Phụng bỗng nói:

- Tôi đặt năm trăm lượng xuống đây.

Tuy chàng không có năm trăm lượng, nhưng chàng nắm chắc trong tay nhất định mình không bị thua.

Chỉ tiếc là người khác không có niềm tin mãnh liệt như chàng, nhà cái lạnh lùng liếc chàng một cái:

- Sao ta còn chưa thấy năm trăm lượng của ngươi đâu cả vậy?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Bởi vì tôi còn chưa lấy ra.

Nhà cái nói:

- Quy củ của chúng ta ở đây, phải thấy tiền mới tính.

Lục Tiểu Phụng đành phải lấy ra, lấy cây đao làm bằng cái bô bằng đồng của chàng ra.

Nhà cái hỏi:

- Ngươi lấy cây đao này ra thế năm trăm lượng?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Ừ.

Nhà cái nói:

- Hình như ta nhìn không ra cây đao này giá trị năm trăm lượng bạc.

Lục Tiểu Phụng cười nói:

- Ngươi nhìn không ra, chỉ vì trước giờ ngươi chưa từng thấy qua cây đao nào như vậy.

Nhà cái hỏi:

- Cây đao này đặc biệt lắm sao?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Rất đặc biệt.

Nhà cái hỏi:

- Đặc biệt ra sao?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Cây đao này làm từ cái bô ra.

Chính chàng cũng không nhịn nổi cười, những người khác lại chẳng có ai cười cả, nơi đây sáu người đánh bạc tuổi tác nam nữ không giống nhau, nhưng có một điểm tương đồng, đấy là ai ai cũng rất bình thản đến xuất thần, ngay cả cười cũng không cười một tiếng.

Mọi người đang lạnh lùng nhìn chàng, ánh mắt hình như đang nhìn một kẻ cùi lở.

Lỡ rút đao ra khó bỏ lại vào vỏ, Lục Tiểu Phụng có muốn thu cây đao lại, cũng khó khăn quá.

Chàng đang luýnh quýnh không biết làm sao hạ đài, bỗng có một bàn tay đẩy năm trăm lượng bạc ra, rồi cầm lấy cây đao lên.

Một bàn tay rất dễ coi, ngón tay thuôn dài mà chắc, tuy có vẻù giống bàn tay đàn ông, những đẹp

thì vẫn cứ đẹp.

Lục Tiểu Phụng thở phào một hơi, nhìn nàng ra vẻu cảm kích, rồi cười nói:

- Rốt cuộc cũng có người biết của.

Sa Mạn lạnh lùng nói:

- Tôi mà biết của, đã chẳng đưa năm trăm lượng bạc cho ông.

Gương mặt nàng không một nét biểu tình:

- Tôi cho ông mượn, chẳng qua là vì hình như ông mang lại vận khí cho tôi, tôi đánh lớn keo này, cho nên không muốn ông bỏ đi thế thôi.

Những kẻ đánh bạc vốn thực tế, nàng là một tay chân chính cờ bạc.

Nhà cái hô khẽ lên một tiếng:

- Ăn hết.

Xúc xắc ném xuống chén, hai hột đều là sáu điểm, hột còn lại đang xoay tít.

Nhà cái la lên "Sáu điểm", những người còn lại la "một", nhưng Lục Tiểu Phụng biết hột xúc xắc sắp gieo xuống thành ba điểm.

Bởi vì chàng đã lấy hai ngón tay nhấn xuống mặt bàn, chàng rất tự tin vào hai ngón tay của mình.

Chàng hy vọng nhà cái sẽ thua một chút, gã này xem ra có thua cũng còn thua được nổi.

Xúc xắc ngừng lại, quả thật là ba điểm.

Ba điểm không thể coi là nhỏ lắm, có người ba điểm còn không gieo tới, đến lượt Sa Mạn, nàng gieo

xuống lại được sáu điểm tiếp.

Nàng thua không được, nàng đã lấy luôn đồ nữ trang ra đặt vào.

Hai ngón tay của Lục Tiểu Phụng, không những có thể kẹp cứng một lưỡi kiếm bay lại như điện xẹt, có lúc cũng làm cho một hột xúc xắc đang xoay biến thành bất cứ mặt điểm nào chàng muốn.

Chàng làm chuyện đó mà không xấu hổ tí nào.

Để cho một người chịu thua được, thua chút đỉnh cho một người chịu thua không được, điều đó cũng không phải là một chuyện gì không đúng.

Hiện tại xúc xắc dang nằm trong tay chàng, chàng chỉ muốn hai mặt ba điểm, một mặt bốn điểm.

Bốn điểm thắng ba diểm, thắng vừa đúng, cũng không làm người khác chú ý.

Dĩ nhiên chàng cũng không nhờ bàn tay người khác ở dưới bàn trợ giúp mình, tuy chàng đã lâu ngày chưa luyện tập lại, nhưng xúc xắc nhất định còn chịu nghe lời chàng.

Chàng rất chắc ăn, tuyệt đối chắc trong tay.

"Tinh tang" lên một tiếng, xúc xắc rơi vào trong chén, hột đầu tiên ba điểm, hột thứ nhì ba điểm, hột thứ ba dĩ nhiên phải là bốn điểm.

Chàng nhìn hột xúc xắc đang xoay không ngừng, như bà mẹ hiền đang nhìn đứa con yêu ngoan ngoãn.

Hiện tại chàng đã có thể thấy mặt bốn điểm bày ra trước mắt, màu đỏ hồng, đỏ một cách kiều diễm, một cách dễ thương, cũng như năm trăm lượng bạc trắng phau phau thật dễ thương vậy.

Xúc xắc dã sắp ngừng lại, tiền đã sắp lọt vào tay.

Nào ngờ, chính cái lúc tối hậu đó, xúc xắc bỗng nảy lên một cái, mặt bày ra lại là hai điểm.

Lục Tiểu Phụng ngớ mặt ra.

Chàng nằm mộng cũng không ngờ được rằng, trong bàn còn có một tay cao thủ, rất có thể còn cao tay ấn hơn cả chàng nữa.

Sa Mạn lạnh lùng nhìn chàng một cái:

- Tuy ông đem lại cho tôi tí vận khí, nhưng vận khí của chính ông không khá lắm.

Người giở trò dĩ nhiên không thể là nàng, nàng đã thua rất nhiều, may nhờ vào Lục Tiểu Phụng mới thắng được lại.

Nhà cái đang thu tiền vào.

Người này không những thua, mà còn thua không ít, nếu y có thể giở mánh lới ra, y đã không thua như vậy.

Người khác xem ra cũng không giống, Lục Tiểu Phụng thật tình nhìn không ra cái vị cao thủ đó.

Chàng giống như gã câm ăn phải hoàng liên, khổ mà nói không ra lời.

Chỉ cần làm lại lần nữa, nhất định chàng có thể nhìn ra, chỉ cần chú ý một tí, nhất định sẽ không bị thua.

Chàng vẫn còn chắc ăn lắm.

Chỉ tiếc là chàng đã hết vốn, lão đầu lễ mạo mà khách khí ấy bỗng đi đâu mất tiêu, làm như sợ bị Lục Tiểu Phụng tìm lại mượn tiền vậy.

Một gã tuổi tác còn trẻu, để ria mép bỗng cười

nói:

- Chúng ta đều để ria mép, chúng ta làm bạn bè một phen.

Y bèn "trượng nghĩa dũng vi" đưa ra cho Lục Tiểu Phụng tờ ngân phiếu năm trăm lượng bạc. Lục Tiểu Phụng cả mừng, đang tính thò tay ra nhận, nào ngờ gã để ria mép bỗng thụt tay lại hỏi:

- Đao đâu?

- Đao nào?

- Cây đao tương tự như cây vừa rồi?

Không có đao, không có tiền, vì vậy Lục Tiểu Phụng chỉ còn nước cười khổ.

- Tương tự như vậy, e tìm khắp thiên hạ chỉ có một cây đó thôi.

Gã để ria mép thở ra, thâu tờ ngân phiếu lại.

Nhà cái lại gieo xúc xắc xuống, thất, chính là ma, hai, ba bồi hết làng. Lục Tiểu Phụng thấy miệng đắng nghét, đang tính đi tìm tí rượu uống rồi tính sau, chàng quay đầu lại, lập tức phát hiện lão đầu đang đứng bên cạnh cái bàn bày rượu thịt, nhìn chàng mỉm cười.

Trên bàn đủ các thức các dạng rượu, Lục Tiểu Phụng chọn cho mình một bầu Trúc Diệp Thanh, rót rượu uống một mình, cố ý không nhìn lão ta.

Lão đầu hỏi chàng:

- Vận khí thế nào?

Lục Tiểu Phụng hững hờ nói:

- Cũng không tệ lắm, chẳng qua, đáng thắng thì không thắng, không đáng thua thì lại thua.

Lão đầu thở ra nói:

- Trên đời này vô số chuyện đều như vậy, nếu ông chắc ăn một chuyện gì quá, sẽ có chỗ sơ suất, vì vậy nên thắng thành ra lại bị thua, chỉ cần có một cơ hội thứ hai, nhất định sẽ có cách thắng chắc.

Đấy chính là điều Lục Tiểu Phụng đang nghĩ, lại bị lão ta nói thẳng ra.

Lục Tiểu Phụng sáng mắt lên:

- Nếu ông chịu đầu tư, để tôi lại chơi một ván, thắng chúng ta sẽ chia đôi.

Lão đầu nói:

- Còn bại thì sao?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Bại thì tôi bồi thường.

Lão đầu nói:

- Bồi thường làm sao? Lấy cây đao thiên hạ vô song của ông ra bồi thường? Chỉ tiếc là cây đao đó không còn thuộc của ông.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Bất kể ra sao, tôi nhất định không thể thua, ông cho tôi mượn một vạn lượng, đánh bạc xong tôi nhất định sẽ đưa lại cho ông một vạn năm ngàn lượng.

Chàng vốn không phải là thứ quỷ cờ bạc hung hãn như thế, bán vợ đợ con đi đánh bài, nhưng thật tình chàng không phục tí nào, huống gì chỉ có một vạn lượng bạc, dưới mắt chàng cũng chẳng trị giá bao nhiêu.

Trước giờ chàng tiêu pha vàng bạc như cỏ rác, không xem tiền tài vào đâu.

Kỳ quái nhất là, những người như vậy, lại càng dễ mượn tiền, ngay cả lão đầu xem ra cũng có bề bị thuyết phục, lão chần chừ nói:

- Lỡ ông bị thua thì sao?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Thì đem tôi ra bồi thường.

Lão đầu không nói gì nữa, lập tức đưa ngay cho chàng tờ ngân phiếu một vạn lượng bạc.

Lục Tiểu Phụng cả mừng nói:

- Ông yên tâm, tôi nhất định sẽ không để ông hối hận.

Lão đầu thở ra:

- Ta chỉ sợ Ông hối hận thì có.

Nhà cái còn chưa đổi người, Lục Tiểu Phụng đi xong, y gieo xúc xắc mấy lần dều được điểm lớn, thu hồi lại được một mớ tiền.

Sa Mạn thì bị thua lại, thua gần hết cả tiền, thấy Lục Tiểu Phụng đi rồi còn trở lại, gương mặt lạnh lùng như băng sương, bất giác lộ ra một nụ cười:

- Lão đầu tử cho ông mượn tiền phải không? Lão ta tin được ông sao?

Lục Tiểu Phụng cười nói:

- Y cũng không hẳn là tin vào tôi, chỉ bất quá y tin vào vận khí sẽ chuyển ngược lại.

Sa Mạn nói:

- Tôi cũng hy vọng ông được vậy, chuộc lại cây đao giùm, cây đao này năm đồng tiền cũng chẳng ai thèm nhận.

Nhà cái đã hô đặt tiền vào, Lục Tiểu Phụng nói:

- Đợi tôi thắng bàn này rồi tính.

Chàng tính xếp một góc tờ ngân phiếu, đặt xuống một ngàn lượng, nhưng đến lúc sắp làm, lại bỗng đổi ý để nguyên tờ ngân phiếu xuống.

Con quỷ cờ bạc có thua cũng thua ngay một cú cho xong.

Nhà cái lạnh lùng nhìn y một cái, tùy tiện gieo xúc xắc xuống, được hai hột hai điểm, vậy mà gương mặt vẫn tỉnh bơ.

Mọi người thay phiên nhau gieo xuống, người thắng người thua, Sa Mạn được sáu điểm, nàng nhịn

không nổi nhìn Lục Tiểu Phụng cười nói:

- Hình như ông lại đem cho tôi vận khí.

Nàng không cười, Lục Tiểu Phụng đã động lòng, nàng vừa cười lên, Lục Tiểu Phụng cảm thấy thần hồn điên đảo, chàng bỗng cầm lấy tay nàng nói:

- Tôi đem lại cho cô vận khí, cô có thể cho lại tôi chút ít chăng?

Nàng muốn giựt tay mình ra, nhưng Lục Tiểu Phụng cầm chặt quá, nàng bèn sa sầm nét mặt nói:

- Tay của tôi chẳng phải là xúc xắc, ông nắm chặt cứng làm gì thế?

Câu nói ấy tuy là vênh mặt lên mà nói, thật ra ai cũng thấy được nàng không tức giận gì cả. Lục Tiểu Phụng từ từ buông tay nàng ra, đưa tay cầm mấy hột xúc xắc lên, hồi nãy chỉ có tám phần tin tưởng, hiện

tại đã biến thành đủ mười phần, chàng hô lên một tiến lớn:

- Báo tử.

Muốn thắng hai điểm cũng chẳng cần gì tới báo tử, những tay chân chính hành gia muốn thắng hai điểm, tối đa cũng chỉ gieo bốn điểm là đủ rồi, dù không giở trò gì ra, muốn thắng hai điểm cũng chẳng khó.

Nhưng Lục Tiểu Phụng hình như bỗng biến thành một đứa bé, chỉ cần người mình thương ngồi một bên nhìn, đứa bé vô duyên vô cố cũng muốn lộn cù mèo vài cái chơi. Hiện tại tâm tình của Lục Tiểu Phụng cũng không khác gì đó lắm, chàng quyết tâm biểu diễn tài nghệ trước mặt nàng, gieo ba hột sáu điểm chơi cho vui.

"Tinh linh linh" một tiếng, xúc xắc gieo vào

trong chén, bàn tay của chàng đã thò vào dưới bàn. Lần này dù có ai muốn giở trò gì, chàng cũng nắm chắc trong tay mình sẽ thao túng được xúc xắc lại.

Hai hột xúc xắc đã ngừng lại, dĩ nhiên đều là sáu điểm, hột thứ ba cứ xoay tít không ngừng trong chén.

Nhà cái trừng mắt nhìn hột xúc xắc, lạnh lùng nói:

- Hột xúc xắc này có quỷ nhập.

Lục Tiểu Phụng cười nói:

- Quỷ ở đâu, mọi người cùng đi tìm thử xem.

Bàn tay của chàng lấy sức, chiếc bàn bỗng giở hổng lên. Gã để ria mép lúc nãy muốn kết bạn với Lục Tiểu Phụng, hai bàn tay đang ấn xuống bàn, chiếc bàn vừa nhấc lên, chỉ nghe bốc lên một tiếng, hai mảnh gỗ hình hai bàn tay rớt xuống đất, hai bàn tay

của y xuyên thấu qua mặt bàn. Cái chén còn nằm trên bàn, xúc xắc còn đang xoay.

Lục Tiểu Phụng thổi một cái, mảnh gỗ rớt trên mặt đất bị thổi thành ra bụi bay lên, trong chớp mắt đã bị gió thổi bay mất tiêu.

Ánh mắt của Lục Tiểu Phụng đáng lý ra phải nhìn dính vào hột xúc xắc, nhưng chàng nhịn không nổi liếc qua gã để ria mép hai lần, chàng thật nhìn không ra cái gã trẻù tuổi ăn mặc như công tử kia, lại luyện thành công phu Hóa Cốt Miên Chưởng đã tuyệt truyền từ lâu.

Miên Chưởng là tuyệt kỷ của phái Vũ Đương, nội gia chính tông, nhưng Miên Chưởng cộng thêm hai chữ Hóa Cốt, lại khác hoàn toàn. Thứ chưởng lực này không những âm độc đáng sợ, mà còn rất khó luyện, luyện xong, đánh một chưởng vào thân thể người nào, người đó sẽ không cảm thấy gì, nhưng hai

tiếng đồng hồ sau, chưởng lực phát tác, toàn thân xương cốt sẽ mềm ra như bún, dù thần tiên cũng không chữa sống nổi, so với Đại Thủ Ấn của phái Mật Tông bên Tây Tạng, Thiên Tuyệt Địa Tạng Thủ bên Tinh Tú Hải đều lợi hại hơn nhiều.

Từ khi người đã một mình xông vào Tinh Tú Hải, ban đêm lẻn vào Triều Thiên Cung, giết Đại Thích Ma của Hoàng Giáo năm xưa, là Hóa Cốt Tiên Nhân qua đời, trong giang hồ không còn thấy thứ chưởng lực đó xuất hiện, bây giờ không biết gã để ria mép này làm sao luyện được. Lục Tiểu Phụng nghĩ không ra, cũng không có thì giờ ngồi không để suy nghĩ.

Hột xúc xắc còn đang xoay chuyển không ngừng, mỗi khi sắp ngừng lại, lão già ngồi bên cạnh của Lục Tiểu Phụng bàn tay lại búng nhẹ một cái, hột xúc xắc lại xoay tít lên. Lão này đầu tóc bạc phơ, tướng mạo nghiễm nhiên, xem ra giống một lão đồ nho chuyên môn mài cứu thi sử, nãy giờ vẫn ngồi

nghiêm chỉnh bên cạnh Lục Tiểu Phụng, ngồi trong bàn, chỉ có lão là người duy nhất nhìn thẳng không liếc qua Sa Mạn lần nào.

Lục Tiểu Phụng bình sinh rất sợ đánh bạn với các lão đạo học tiên sinh, nãy giờ cũng không chú ý đến lão ta. Đến lúc xúc xắc sắp ngừng lại, Lục Tiểu Phụng bỗng nghe chíu một tiếng, một luồng gió thổi ngang qua tai, chính là do ngón tay của lão búng ra.

Ngón tay của lão xương xẩu vàng khè, để móng tay dài cả hơn một tấc, chắc là dùng thuốc ngâm, mười cái móng tay bình thời đều tụm lại, nhưng chỉ cần lão ta búng một cái, móng tay trở thành thẳng cứng, trắng phau lóng lánh, như là những cây đao.

Không lẽ đây chính là Chỉ Đao năm xưa đã từng nổi tiếng ngang hàng với Đàn Chỉ Thần Thông của Nhất Dương Tử phái Hoa Sơn?

Đây cũng là công phu đã tuyệt truyền trong vũ lâm từ lâu, thậm chí ngay cả Lục Tiểu Phụng cũng chưa từng thấy qua. Linh Thứu Chỉ của chàng cũng là một thứ tuyệt kỷ vô song trong thiên hạ, chàng thò hai ngón tay ra, cách không nén vào hột xúc xắc, hột xúc xắc đang xoay tít bỗng ngừng lại, trên mặt xúc xắc đã thấy hiện ra ít nhất là năm điểm. Nào ngờ trong một khoảnh khắc nhỏ, mọi người còn chưa chắc là điểm gì, nhà cái bỗng chu môi lại, hít vào một hơi thật dài, xúc xắc bị hút ra khỏi chén. Lão già tóc bạc búng một cái, "ba" lên mộ tiếng, hột xúc xắc đã bị búng vỡ tan tành, bụi bay lả tả xuống, lọt lại vào trong chén, không còn ai nhìn ra được là mấy điểm.

Lục Tiểu Phụng đánh bạc trận lớn trận nhỏ, không biết đã bao nhiêu trận, đây là lần đầu tiên chàng gặp phải một chuyện như vậy, thế này là không thắng không thua, hay là nhà cái thua? Ngay cả chàng cũng không biết cách nào xử lý.

Sa Mạn bỗng quay mặt qua nhìn Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Hai hột sáu điểm, thêm vào hột một điểm, là mấy điểm?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Vẫn là một điểm.

Sa Mạn lại hỏi:

- Tại sao chỉ là một điểm?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Bởi vì hột cuối cùng mới tính điểm.

Sa Mạn hỏi:

- Hột cuối cùng mà không có điểm nào thì sao?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Không có điểm thì không có điểm.

Sa Mạn hỏi:

- Không có điểm lớn hơn, hay là một diểm lớn hơn?

Lục Tiểu Phụng thở ra:

- Hai điểm dĩ nhiên là lớn hơn một điểm, cũng lớn hơn không có điểm.

Thật ra Sa Mạn vừa mở miệng hỏi chàng câu đầu tiên, chàng đã hiểu ngay ý nàng muốn nói gì, nếu người khác hỏi, ít nhất chàng cũng sẽ có vài cách để đối phó.

Lục Tiểu Phụng cơ trí lanh lợi, hoa dạng vô số, trong giang hồ ai ai gặp phải cũng điên cả đầu,

nhưng trước mặt cô gái có cặp mắt mèo này, ngay cả một cách cũng thi triển không ra. Bởi vì chàng không muốn giở trò ra trước mắt nàng, nếu nàng đã muốn chàng thua ván này, chàng thua thì đã sao! Chỉ có một vạn lượng bạc, làm sao so được với một nụ cười của nàng.

Sa Mạn quả nhiên cười thật:

- Nếu hai điểm lớn hơn không có điểm nào, ông đã thua mất một vạn lượng rồi.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Tôi đã thua từ lâu.

Sa Mạn hỏi:

- Ông thua như vậy không đau lòng sao?

Lục Tiểu Phụng cười nói:

- Đừng nói chỉ thua có một vạn lượng, dù thua mười vạn tám vạn, tôi cũng không đau lòng.

Câu nói ấy vốn không phải là nói dóc, nhưng chàng nói ra rồi, mới sực nhớ hiện tại ngay cả mười lượng tám lượng, mình còn không thể thua được.

Chỉ tiếc là nhà cái đã lùa tiền của chàng vào từ lâu, y còn tỉnh bơ làm mặt lạnh lùng nói:

- Có tiền đặt xuống, không có tiền xin mời đi chỗ khác.

Lục Tiểu Phụng chỉ còn nước đi chỗ khác. Lão đầu kia làm như không chú ý lắm tới chuyện đánh bạc bên này, lão ta còn đang ngồi nơi đó nhâm nhi ly rượu, gương mặt ra chiều tự mình vui với mình, chỉ chờ Lục Tiểu Phụng đem một vạn năm ngàn lượng lại giao.

Lục Tiểu Phụng đành phải mặt dạn mày dày

bước lại, ngượng ngùng hỏi:

- Ông đang uống gì thế?

Lão đầu nói:

- Trúc Diệp Thanh.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Tôi cũng thích uống Trúc Diệp Thanh.

Lão đầu nói:

- Tôi vốn cũng không thích lắm, hiện tại hình như bị Ông lây qua.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Tốt, tôi kính ông ba ly.

Lão đầu nói:

- Ba ly chỉ sợ say mất rồi.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Nhất túy giải thiên sầu, nhân sinh nan đắc kỷ hồi túy. Mời.

Lão đầu nói:

- Ông còn trẻù tuổi như vậy, ông có chuyện gì mà sầu?

Lục Tiểu Phụng cười khổ:

- Tôi thua tiền người khác, nhưng trong lòng không khỏi có chỗ khó chịu.

Lão đầu cười cười:

- Đấy không phải là tiền người khác đâu, tiền của ông đấy.

Lục Tiểu Phụng vừa kinh ngạc, vừa mừng rỡ:

- Thật là của tôi sao?

Lão đầu nói:

- Tôi đã đưa tiền giao cho ông, dĩ nhiên đó là của ông.

Lục Tiểu Phụng cả mừng nói:

- Không ngờ ông là một người khẳng khái quá như vậy.

Lão đầu cười khổ:

- Khẳng cái khái người khác cũng chẳng có gì hay, chẳng qua...

Lão ta ngập ngừng nói tiếp:

- Tiền là của ông đấy, nhưng người của ông thì

thuộc về tôi.

Lục Tiểu Phụng la lên:

- Tôi tính Lục, ông tính Ngô, ông không phải con tôi, tôi cũng không phải con ông, tại sao tôi lại thuộc về ông?

Lão đầu hững hờ nói:

- Bởi vì ông còn chưa giao lại cho tôi một vạn năm ngàn lượng, ông chỉ còn cách giao người ông cho tôi, trượng phu nhất ngôn ký xuất, khoái mã nhất tiên, vì để thành toàn cho danh dự của ông, tôi không nhận không được.

Lục Tiểu Phụng đần mặt ra, cười khổ nói:

- Con người tôi vừa tham rượu, vừa hiếu sắc, vừa ham đánh bạc, tiêu tiền như nước, tôi là của ông, ông phải đi nuôi tôi.

Lão đầu nói:

- Tôi nuôi được ông.

Lục Tiểu Phụng thở ra nói:

- Nhưng tôi vẫn nghĩ không ra, ông muốn một kẻ đại hỗn đản như tôi làm gì?

Lão đầu cười nói:

- Tôi nhiều tiền quá, đang tính tìm người tiêu giùm, để tôi khỏi mất công chịu tội.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Tại sao tiêu tiền lại là chịu tội?

Lão đầu nghiêm nét mặt:

- Tại sao lại không chịu tội, rượu mà uống nhiều, ngày hôm sau đầu sẽ nhức như búa bổ, như bị bệnh

nặng, đánh bạc hung bạo, không những thần kinh căng thẳng, còn như ngồi trên bàn chông, thời vận chưa đến, không chừng còn bị tức muốn chết đi được, nếu ham mê chuyện trai gái...

Lão ta thở ra, nói tiếp:

- Cái chuyện làm thân thể có hại đó, một người tuổi tác như tôi, ngay cả đề cập dến cũng không nên.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Trừ tiêu tiền ra, ông còn muốn tôi làm gì nữa?

Lão đầu nói:

- Ông còn trẻu tuổi, thân thể tráng kiện, vũ công cũng không tệ lắm, chuyện tôi nhờ ông làm, cũng không ít đâu.

Lão nói đến chỗ "vũ công cũng không tệ",

giọng nói nghe ra có chiều khinh thị, bất kể lão ta có ý như vậy, hay Lục Tiểu Phụng nghe ra như vậy, đại khái là có vẻù như vậy.

Lục Tiểu Phụng còn trẻù tuổi đã nổi danh, tung hoành trong giang hồ, dù không nói được là vô địch thiên hạ, nhưng chưa từng gặp phải người đánh bại được chàng, dĩ nhiên là chàng không phục tí nào, nhưng hôm nay gieo xúc xắc bị thua luôn hai bàn liên tiếp, nếu nói là người khác giở trò ra, không phải chính chàng cũng đã giở trò ra sao?

Gã để ria mép có Hóa Cốt Miên Chưởng, lão già có Chỉ Đao, đều là thứ tuyệt kỷ hiếm thấy trong giang hồ, tối hậu có nhà cái dùng miệng hút hột xúc xắc lên, hai hột bên cạnh không hề bị ảnh hưởng, cái môn khí công ấy quả thật không thể tưởng tượng được.

Xem ra cái nơi Đào Nguyên hoà bình cách xa trần thế này, cũng là nơi tàng long ngọa hổ.

Còn cái lão đầu hòa khí này, xem ra rất thật thà, tâm sự người khác ra sao, lão ta nhìn một cái là đoán ra ngay, chính là hạng người đại trí nhược ngu, giả dạng heo mà ăn được cọp.

Không chừng cả bàn đánh bạc này cũng là cái bẫy của lão ta bày ra, bây giờ Lục Tiểu Phụng đã nhảy vào rồi, còn không biết lão ta sẽ giở trò quỷ quái gì cho chàng làm.

Bất kể là chuyện gì, nhất định không phải là chuyện hay ho.

Lục Tiểu Phụng nghĩ đi nghĩ lại, càng nghĩ càng không thấy hay chút nào, trong lòng chàng đã bắt đầu cảm thấy mình không nên lại đây.

Lão đầu cười nói:

- Hiện tại chắc ông đang cảm thấy hối hận, cảm thấy mình không nên lại đây, nhưng lại cứ đoán

không ra, tôi đang tính giở trò gì ra, không khỏi nổi tính hiếu kỳ, vì vậy mà không đành lòng bỏ đi.

Lão ta lại nói đúng phóc tâm sự trong lòng Lục Tiểu Phụng, Lục Tiểu Phụng bật cười, nói lớn lên:

- Không đúng, hoàn toàn không đúng.

Lão đầu hỏi:

- Không đúng chỗ nào?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Ông nói không đúng tí nào.

Chàng đưa ly rượu lên miệng uống cạn một hơi, nhón một miếng thịt bò, bắt đầu nhai nhóc nhách, rồi cười nói:

- Nơi đây có rượu có thịt, có đàn bà đẹp như

tiên, lại có người sàon sàng cho tôi tiền để tiêu phồ, tôi còn gì không thỏa ý nữa chứ, tại sao lại đi hối hận?

Lão đầu cười cười nhìn chàng nói:

- Bởi vì trong lòng ông còn đang thấp thỏm, không biết tôi đang tính nhờ ông đi làm gì?

Lục Tiểu Phụng cười lớn:

- Hạng người như tôi, còn có chuyện gì làm không được? Dù kêu tôi đi giết người, tôi cũng sẽ một đao một người, chẳng nghĩ ngợi gì cả.

Lão đầu hỏi:

- Thật sao?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Dĩ nhiên là thật.

Lão đầu nhìn chàng, ánh mắt bỗng lộ một nét biểu tình thật kỳ quái, lão ta mầm cười nói:

- Chỉ cần ông nhớ ông nói gì hôm nay, tôi bảo đảm ông bình an khoái lạc một đời.

Tuy lão ta còn đang cười, giọng nói nghe ra rất thật, làm như lão ta thật tình muốn chàng đi giết người vậy.

Có điều, nơi đây là chốn tàng long ngọa hổ, cao thủ vô số, Hoá Cốt chưởng và Chỉ Đao đều là những thứ công phu tuyệt đỉnh mà âm độc, dùng những thứ vũ công dó đi giết người, vốn thích hợp không còn chê vào đâu được, tại sao phải bỏ đi không xài mà lại nhờ vào người khác?

Lục Tiểu Phụng rốt cuộc cũng đã suy nghĩ thông suốt, chàng đã thưởng thức qua ba món ăn,

một dĩa thịt bò cắt rất mỏng, một dĩa thịt bò xào thật mềm nhũn, một dĩa thịt bò nướng đỏ hỏn. Nào ngờ ăn tới dĩa thứ tư, vẫn còn là thịt bò, dĩa thịt bò tái ngâm cay.

Canh cũng dùng nguyên cả miếng thịt bò chưng thành, ngọt mà không bị rả nát ra, hỏa hầu vừa đúng, thật là hiếm thấy.

Ngoài ra còn có lưỡi bò, ruột bò, tim bò, bò viên, đuôi bò não bò, các thứ các dạng đều rất ngon miệng.

Chỉ bất quá, thứ gì cũng đều là từ bò ra, thành thử mùi vị có ngon, ăn hoài cũng muốn ớn.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Nơi đây, có phải bò cũng nhiều như tiền của ông không?

Lão đầu nói:

- Hôm nay là tiệc làm bằng thịt bò, bởi vì, con gái tôi đặc biệt thích ăn thịt bò.

Lục Tiểu Phụng sực nhớ ra, món ăn hôm nay đều là thức ăn con gái ông ta đã làm cho bữa ăn đầu tiên ăn một mình của cô ta.

Lúc đó cô ta chỉ bất quá có năm ba tuổi, vậy mà đã làm ra bao nhiêu đó một mâm thịt bò để ăn.

Lục Tiểu Phụng lại thở ra trong bụng, xem ra cái cô con gái của lão đầu này cũng là một thứ quái vật.

Lão đầu nói:

- Thật ra, tiểu nữ cũng không có chỗ nào khác lạ, chỉ bất quá bữa ăn phải có thịt bò, ăn mười mấy năm nay, ăn cũng không chán, nếu có ai cho nó là quái vật, là người đó sai lắm.

Lục Tiểu Phụng trừng mắt nhìn lão ta, nhịn

không nổi phải hỏi:

- Trong bụng tôi nghĩ gì ông đều biết cả sao?

Lão đầu cười cười:

- Cái bản lĩnh xem người đoán ý đó, tôi cũng không dám tự hạ thấp mình quá.

Lục Tiểu Phụng dảo quanh tròng mắt hỏi:

- Ông có biết tôi đang nghĩ gì không?

Lão đầu nói:

- Ông đang tính nghĩ chuyện gì ly kỳ cổ quái làm khó khăn tôi, nhưng ông lại cứ nhịn không nổi muốn xem thử mặt mày đứa con gái ăn thịt bò của tôi ra sao.

Lục Tiểu Phụng cười lớn:

- Không đúng không đúng, con gái của ông có

lấy tôi đâu, tôi xem mặt mày cô ta làm gì?

Ngoài miệng thì chàng nói không đúng, thật ra trong lòng không thể không bội phục, bất giác lại hỏi:

- Hôm nay cô ta là chủ, tại sao không thấy bóng hình đâu?

Lão đầu hỏi:

- Cô ta là ai?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Cô ta là con gái của ông.

Lão đầu nói:

- Ông chẳng muốn nhìn mặt nó, tại sao còn đi hỏi làm gì?

Lục Tiểu Phụng nói không ra lời.

Thì ra lão đầu này ngoài mặt có vẻù thật thà hòa khí, thật ra lại giảo hoạt gian manh, còn hơn cả lão hồ ly gấp trăm lần.

Lão đầu nói:

- Chỉ tiếc là dù ông quả thật không muốn gặp mặt nó, sớm muộn gì rồi cũng gặp thôi.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Tôi không muốn gặp cô ta cũng không được?

Lão đầu nói:

- Không được.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Tại sao?

Lão đầu nói:

- Bởi vì hiện tại nếu ông quay đầu lại, ông thấy nó ngay.

Lục Tiểu Phụng quay đầu lại, lập tức thấy ngay Ngưu Nhục Thang.

Nếu không phải vì Lục Tiểu Phụng nhìn cô, nhìn còn kỹ càng hơn người khác, hiện tại chàng nhất định không nhìn ra cô chính là Ngưu Nhục Thang đáng thương đi đâu cũng bị người ta ăn hiếp.

Hiện giờ cô đã biến thành hoàn toàn một người khác, từ một con nhỏ a đầu nấu cơm cho thiên hạ, cô biến thành cô công chúa ai ai cũng giành nhau nấu cơm cho cô ăn. Không những vậy, cô còn là công chúa của các công chúa, bất cứ ai gặp cô, đều cảm thấy rằng, chỉ cần mình được cơ hội nấu cơm cô ăn, thật là một vinh hạnh vô cùng.

Người nào cũng có thể biến đổi.

Trong những người Lục Tiểu Phụng quen biết, có rất nhiều người biến đổi, có người từ nghèo xơ xác biến thành phâ ông, từ quân tử biến thành tiểu nhân, từ anh hùng biến thành cẩu hùng, cũng có người từ phú ông biến thành xơ xác, từ tiểu nhân biến thành quân tử, từ cẩu hùng biến thành anh hùng, nhưng trước giờ chưa có ai biến đổi nhanh chóng mà quá mức như cô.

Cô thật đã hoàn toàn thoát thai hoán cốt.

Nếu không phải vì Lục Tiểu Phụng nhìn cô đặc biệt rất kỹ lưỡng, nhìn chỗ không thể bị người khác thấy được trên người cô, chàng thật không thể nào tin được rằng đây chính là Ngưu Nhục Thang.

Ngưu Nhục Thang dang lạnh lùng nhìn chàng, làm như trước giờ chưa bao giờ thấy qua có người nào như vậy. Lão đầu hỏi chàng:

- Ông biết nó sao?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Tôi cứ tưởng là có quen biết.

Lão đầu hỏi:

- Bây giờ thì sao?

Lục Tiểu Phụng thở ra:

- Bây giờ xem ra, cô ta không nhận ra tôi, mà tôi cũng không nhận ra cô ta.

Ngưu Nhục Thang không thừa nhận, mà cũng không phủ nhận, những lời nói đó cô tựa như có nghe, mà tựa như không nghe gì cả.

Lão đầu cũng không màng đến Lục Tiểu Phụng nữa, lão đi lại nắm tay cô, ánh mắt đầy vẻù từ ái:

- Ta đã nói con đi ngủ sớm đi, sao còn lén chạy ra đây?

Ngưu Nhục Thang nói:

- Con nghe a đầu nói, có người bên ngoài về, không biết có tin tức gì của Cửu ca không?

Lão đầu nháy mắt:

- Con đoán xem?

Ngưu Nhục Thang sáng mắt lên:

- Con biết nhất định là có rồi, Cửu ca nhất định không quên con đâu.

Lão đầu cười nói:

- Ta tính ngày mai sáng sớm sẽ nói cho con biết, lão Cửu không những có đem tin lại, còn sai gã tùy

tòng y mới thu là Mộc Nhất Bán đem đồ lễ vật lại cho con đấy.

Ngưu Nhục Thang cười tươi như hoa nở, ánh mắt sáng rực, hình như cô lại biến thành một người khác:

- Gã Mộc Nhất Bán đâu rồi, mau mau kêu y ra lại, đem đồ lễ vật của Cửu ca cũng đem lại luôn.

Lão đầu mỉm cười đưa tay ra búng một cái, trên Cửu Khúc Kiều lập tức có mười sáu người trọc đầu mình trần, mặc một cái khố, khiêng tám cái rương thật lớn vào.

Đi trước bọn họ còn có một người nữa, một tay một chân, chống một cái nạng, đùi bị chặt từ háng, tay bị chặt từ vai, gương mặt một nhát đao từ mắt bên trái kéo xuống, không những làm đui con mắt, ngay cả mũi cũng bị xẻ làm đôi, lỗ tai cũng không thấy đâu.

Người này không biết lúc trước xấu xí hay đẹp trai, nhưng bây giờ xem ra, đầy vẻ ngụy bí và khủng bố không thể nào tả xiết.

Ngưu Nhục Thang thấy y lại lộ vẻù rất vui vẻù, vừa cười vừa nói:

- Ta nghe Cửu ca có nói qua, ngươi chắc là Mộc Nhất Bán phải không?

Mộc Nhất Bán cong chân trái lại, làm lễ thật cung kính:

- Tiểu nhân là Mộc Nhất Bán, tham kiến công chúa.

Y còn chưa quỳ xuống, Ngưu Nhục Thang đã thò tay ra đở dậy, cô đối với cái gã tàn phế vừa xấu xí vừa quái dị này còn khách khí hơn cả Lục Tiểu Phụng nhiều lắm, chắc là cô nể mặt Cửu ca.

Lục Tiểu Phụng ở xa xa nhìn lại, trong lòng cảm thấy sao sao đó, chỉ thấy bàn tay cô thò ra, dưới ánh dương quang trông thật trắng ngần mỹ lệ, so với lúc trước dính đầy những mỡ màng bụi bặm thật khác xa nhau, chàng nhớ đến lúc cùng ở trong phòng chỗ lão hồ ly với cô, bất giác cảm thấy động lòng.

Mộc Nhất Bán đang sai những gã nô bộc mình mẫy đen sì bóng loáng, mở năm cái rương ra, trong rương đầy những vải vóc, phấn son, rương thứ năm vừa mở ra, trân châu ngọc ngà lóa cả mắt, trong đó đựng đầy các thứ các dạng phỉ thúy mã não, kim châu vàng ngọc.

Những thứ đó không có thứ nào là không phải đồ đàn bà con gái yêu thích nhất, bình thường các cô con gái gặp phải, chỉ e đã sung sướng muốn xỉu xuống đất.

Nhưng Ngưu Nhục Thang ngay cả nhìn cũng

chẳng thèm nhìn tới nửa mắt, ngược lại còn trề môi nói:

- Cửu ca cũng không phải là không biết mình không hiếm những thứ đó, tại sao còn kêu ngươi đem lại làm gì?

Mộc Nhất Bán cười nói:

- Công chúa thử xem ba cái rương này có gì.

Y cười xem ra có vẻu thần bí, ngay cả Lục Tiểu Phụng cũng không nhịn nổi lòng hiếu kỳ, nghĩ sao cũng không ra được có thứ gì làm các cô sung sướng hơn cả đồ trân châu trang sức.

Đợi đến lúc ba cái rương được mở ra, Lục Tiểu Phụng nhịn không nổi muốn la cả lên.

Trong rương có đựng người, một rương một người, ba người Lục Tiểu Phụng biết mặt được hai.

Người thứ nhất đầu tóc bạc phơ, tướng mạo oai vũ, tuy bị bỏ vào trong rương lâu ngày, vừa nhảy ra đã đứng thẳng người lên, lão chính là tổng tiêu đầu của Quần Anh tiêu cuộc, tên là Thiết Chưởng Kim Đao Tư Đồ Cương.

Thiết Sa chưởng của người này đã luyện tới mức hỏa hầu, thanh Kim Bội Khảm Đao Sơn, thi triển Ngũ Hổ Đoạn Môn Đao, trong giang hồ hiếm có địch thủ, tại sao lão lại bị người ta giam vào trong rương?

Người thứ hai tinh hãn ốm nhách, hai bên thái dương huyệt nhô cao, xem ra chắc chắn là một tay cao thủ vũ lâm kiêm cả nội công ngoại công.

Chân chính làm cho Lục Tiểu Phụng kinh ngạc là người thứ ba.

Người này mặc quần ngắn, đi giày cỏ, mặc một chiếc cà sa đã mòn muốn rách cả ra, gương mặt tròn

tròn đang lộ vẻu mỉm cười, rõ ràng là người bày hàng thứ ba trong Tứ Đại Cao Tăng, Lão Thực Hòa Thượng.

Chẳng ai biết gã hòa thượng này là chân thính thật thà hay giả thật thà, nhưng ai ai cũng biết, vũ công của y rất cao cường, đó là chuyện không thể giả được, nếu có tên ăn cướp đạo tặc nào chọc tới y, tuy rằng y sẽ cười cười không tức giận gì, nhưng tên đó sẽ rất có thể nửa đêm bị mất mạng không biết vì nguyên nhân gì.

Vì vậy, mấy năm gần đây không còn mấy ai đi quấy rầy đến y, ngay cả Lục Tiểu Phụng gặp y cũng muốn điên cả đầu lên.

Nửa năm gần đây y bỗng biến đâu mất, không ai biết y đã đi làm gì ở đâu, nào ngờ y lại bỗng nhiên từ trong cái rương nhảy ra, người bắt y bỏ vào rương, vũ công cao cường, làm cho người ta nghe muốn hãi

hùng, nếu Lục Tiểu Phụng không chính mắt trông thấy, chàng không cách nào tin được.

Lão Thực hoà thượng hình như không trông thấy chàng, hai bàn tay chắp lại nhìn Ngưu Nhục Thang cười hì hì.

Nhìn thấy ba người đó, Ngưu Nhục Thang quả thật vui vẻù lên, cô cũng cười nói:

- Quái sự năm nào cũng có, năm nay lại đặc biệt nhiều hơn, trong rương lại nhảy ra một hòa thượng!

Lão Thực hoà thượng nói:

- Tiểu cô nương tức giận, hoà thượng sẽ bị bỏ vào rương, A Di Đà Phật, thiện tai thiện tai!

Mộc Nhất Bán nói:

- Cửu thiếu gia biết ba người này đắc tội với

công chúa, vì vậy sai tiểu nhân cấp tốc đem lại, cho công chúa hả tức.

Y mở miệng một hai công chúa, Ngưu Nhục Thang chẳng thấy xấu hổ gì, làm như cô thật sự là công chúa vậy.

Mộc Nhất Bán nói:

- Không biết công chúa muốn xử trí làm sao cho hả cơn tức?

Ngưu Nhục Thang chớp chớp mắt:

- Nhất thời ta chưa nghĩ ra được gì cả, ngươi giúp ta nghĩ ra một ý kiến gì được không?

Mộc Nhất Bán nói:

- Còn phải xem công chúa muốn hả tức nhiều hay ít.

Ngưu Nhục Thang có vẻù cảm thấy y ăn nói rất thú vị, cô cười ngặt nghẽo hỏi:

- Hả tức thì sao?

Mộc Nhất Bán nói:

- Cởi quần bọn chúng ra, đánh cho bảy tám chục côn, là được rồi.

Ngưu Nhục Thang hỏi:

- Còn hả tức nhiều thì sao?

Mộc Nhất Bán nói:

- Cắt đầu chúng ra, phơi khô đưa cho tiểu nhân làm đồ uống rượu.

Ngưu Nhục Thang vỗ tay cười nói:

- Hay, rất hay, thảo nào mà Cửu ca thích ngươi.

Mộc Nhất Bán đưa ra chủ ý quả thật thâm độc, cắt đầu đi cũng là xong chuyện, biết đầu mình bị cắt đi rồi còn bị người khác phơi khô làm đồ nhấm rượu, mùi vị không sao nói được, nếu quả thật bị người ta cởi quần ra đánh vào mông đít, mùi vị đó thà chết còn dễ chịu hơn.

Gã cao cao ốm nhách tinh hãn đã biến hẳn sắc mặt, không còn tí máu nào, Lão Thực hoà thượng thì vẫn còn cười hì hì không sao cả.

Tư Đồ Cương tính nóng như lửa, lại rất cương liệt, lão gằn giọng; - Chúng ta đã lọt vào tay các ngươi, muốn xẻùo da cắt thịt cứ việc tùy tiện, không một chút chau mày, các ngươi tính làm nhục chúng ta, ta... ta có chết cũng không tha các ngươi.

Tư Đồ Cương tung hoành giang hồ, vốn không phải là hạng người yếu hèn thấp kém dưới tay người khác, có điều lão thốt ra câu "ta có chết cũng không

tha các ngươi" xem ra đã yếu thế quá chừng, hiển nhiên lão biết mình không phải đối thủ của Ngưu Nhục Thang, tình nguyện chịu thua.

Ngưu Nhục Thang nhoẽn miệng cười nói:

- Ngươi sống còn không làm được gì ta, chết đi còn làm được gì? Ngươi không tha ta, không lẽ sẽ biến thành quỷ to đầu, nửa dêm lại bóp cổ ta sao?

Tư Đồ Cương nghiến răng, mồ hôi chảy dầm dề ra cả mặt, lão ta bỗng gầm lên một tiếng, đưa ngược tay lên vỗ mạnh vào thiên linh cái của mình.

Năm ngón tay của lão cơ hồ dài ngắn như nhau, móng tay cắt sạch sẽ, lòng bàn tay ẩn ẩn màu đen, Thiết Sa chưởng của lão đã luyện đến tám thành hỏa hầu, lão đánh xuống tuy là đầu của mình, nhưng cũng là cú trí mệnh.

Nào ngờ Ngưu Nhục Thang lắc mình một cái.

bàn tay mũm mỉm của cô giống như cánh lan phất qua nhẹ nhàng, cánh tay của Tư Đồ Cương đã thỏng xuống, ngay cả động đậy cũng không động đậy được.

Mộc Nhất Bán lập tức lớn tiếng ca tụng:

- Hảo công phu.

Ngưu Nhục Thang hững hờ nói:

- Đấy chẳng qua là một thế đơn giản trong Như Ý Lan Hoa Thủ, cũng chẳng có gì là hảo công phu!

Cô nói nghe hững hờ, Lục Tiểu Phụng nghe lọt vào tai muốn giật nảy cả mình lên, Như Ý Lan Hoa Thủ nghe thì hay ho, nhưng lại là một trong những thứ công phu đáng sợ nhất trong vũ lâm, bẻu gân đứt mạch, giết người vô hình. Tư Đồ Cương hiện giờ xem ra thương tích không có gì nặng, thật ra, cánh tay đó vĩnh viễn đã tàn phế. Một tiếng đồng hồ sau, thương

thế phát tác, càng khổ sở không thể nào chịu đựng nổi, trừ phi chặt đi cánh tay đó ra, không còn đường nào khác.

Tư Đồ Cương mặt mày xám ngoét, lão lớn tiếng nói:

- Ngươi... ngươi còn không để cho ta chết nữa sao?

Tuy lão ta lớn tiếng la hét, giọng nói không khỏi run rẩy, hiển nhiên trong lòng lão đã sợ đến cực độ.

Ngưu Nhục Thang thở ra:

- Chết sung sướng không bằng sống khổ sỡ, tại sao ngươi cứ muốn đi tìm cái chết?

Dùngươi biết đã đắc tội với ta là đáng chết rồi, ngươi cũng có thể tìm người khác thế ngươi chết.

Mộc Nhất Bán nói:

- Người nơi đây tôi xem ra, chắc lão ta không dám tìm ai thế mình.

Ngưu Nhục Thang cười nói:

- Một người thì không dám, còn nửa người thì sao?

Mộc Nhất Bán thở ra:

- Tôi tính đi tính lại, tối đa lão ta cũng chỉ đi tìm một mình tôi thôi.

Tư Đồ Cương hét lớn:

- Đúng vậy, ta đang tìm ngươi đây.

Lão vừa hét vừa vung bàn tay ra.

Quần Anh tiêu cuộc oai danh chấn động giang

hồ, lương bỗng của tổng tiêu đầu năm vạn thạch, cơ hồ đã gần bằng với quan nhất phẩm trong triều bấy giờ.

Vợ của lão rất ôn nhu hiền tuệ, lâm hành còn thân mật với lão như thời tân hôn.

Con cái của lão thông minh hiếu thuận, con gái đầu đã hứa gã cho cháu đầu của Trung Nguyên đại hiệp Hùng Thiên Kiện, cửu phụ của lão, môn đăng hộ đối, thân lại càng thêm thân.

Chỉ cần sống được tí nào, lão còn chưa muốn chết.

Tuy cánh tay trái của lão không còn cử động được, may mà lão luyện thành song chưởng, nhát chưởng đánh ra, chiêu thức trầm mãnh, không hổ danh là Kim Đao Bách Thắng, Thiết Chưởng Vô Địch.

Mộc Nhất Bán chỉ còn thừa lại nửa người. Thân

hình y khẽ nghiêng qua, cây nạng dưới nách đâm xéo, lấy cây nạng làm trường kiếm, một chiêu Tiểu Chỉ Thiên Nam, chính là chiêu đích truyền kiếm pháp phái Hải Nam.

Hải Nam kiếm pháp chuyên đi đường chéo, y chỉ còn thừa nửa người, tấu xảo đem kiếm pháp của phái này phát huy lâm ly tuyệt diệu, chỉ nghe phập phập phập ba tiếng, một tiếng kêu la thảm thiết, cây nạng dài bốn thước đã xuyên qua lưng bên phải, một tia máu tươi bắn ra tung tóe như mưa rào.

Ngưu Nhục Thang vỗ tay cười nói:

- Hảo kiếm pháp.

Mộc Nhất Bán cười nói:

- Đấy chỉ bất quá là ba chiêu đơn giản nhất trong Thiên Tàn Thập Tam Thế, cũng chẳng có gì là hảo kiếm pháp.

Yhọc theo giọng của Ngưu Nhục Thang, cố ý nói ra vẻù hời hợt, nhưng Lục Tiểu Phụng lại giật nảy mình lên.

Thiên Tàn Thập Tam Thế vốn là kiếm pháp trấn sơn của Hải Nam phái, chỉ tiếc là ba trăm năm trước đã bị thất truyền, ngay cả chưởng môn của Hải Nam phái cũng chỉ luyện được có hai chiêu, gã một nửa người này tùy tiện sử ra ba chiêu, Tư Đồ Cương lập tức táng mạng dưới lưỡi kiếm.

Gã một nửa người này rốt cuộc từ đâu lại?

Lấy vũ công kiếm pháp của y, tại sao còn khuất thân làm nô bộc cho người khác, làm tùy tòng cho gã Cửu thiếu gia?

Người mặc áo đen cao cao ốm nhách hiển nhiên cũng nhận ra kiếm pháp của y, đang kinh ngạc nhìn nhìn, ánh mắt đầy vẻù sợ hãi.

Mộc Nhất Bán cười nói:

- La trại chủ cái môn Yến Tử Phi Vân Tung và Phi Yến Khứ Lai tung hoành thiên hạ, giết người vô số, tôi đã ngưỡng mộ từ lâu, không biết La trại chủ có thể cho một nửa người tôi được hân hạnh.

Người áo đen này là trại chủ đệ nhất trại của Thập Nhị Liên Hoàn Ổ tên là Hắc Yến Tử La Phi, người này lấy khinh công làm sở trường, chiêu Phi Yến Khứ Lai quả thật là tuyệt kỹ sát thủ hiếm thấy trong vũ lâm.

Y trừng mắt nhìn Mộc Nhất Bán, chân đi giựt lùi lại, bỗng tung thân bay lên, nhắm người đang nằm say rượu ở đầu lan can Cửu Khúc Kiều chồm tới.

Đấy chính là chiêu tuyệt kỷ Phi Yến Khứ Lai của y, thân pháp xảo diệu, tư thế ưu mỹ, dù đánh một phát không trúng cũng còn thoát thân kịp.

Người nằm nơi lan can đã say khướt, trên đầu chiếc mũ tử kim quan đã bị lệch xuống, xem ra in hệt một người đã chết rồi.

Người chết dĩ nhiên lại càng dễ đối phó hơn nửa người, La Phi hiển nhiên đã chọn đúng vào y.

Lục Tiểu Phụng trong bụng thở ra, bất kể ra sao, cái vị Hạ Thượng thư này vừa rồi có đưa cho chàng ly rượu, nếu y chết một cách hồ đồ như vậy, chàng có chỗ không nỡ.

Bỗng nghe có tiếng la thê thảm, tiếp theo đó ủm một tiếng, nước bắn tung tóe, một người đã rớt vào trong hồ, người đó gương mặt lòi ra khỏi mặt nước, chính là La Phi.

Hạ Thượng Thư trở mình, lại ngủ tiếp, cái mũ Tử Kim Quan trên đầu đã rớt xuống. Mộc Nhất Bán lập tức bước lại cung kính nhặt cái mũ lên đội giùm cho y:

- Tây Ngọa Lưu Vân Thất Sát Thủ, chỉ có người lãnh hội được mới được chân truyền, Hạ thượng thư quả thật hảo công phu.

Ngưu Nhục Thang cười nói:

- Mộc Nhất Bán quả thật hảo nhãn lực, ngay cả Tây Trung Thất Sát Thủ tuyệt truyền tám mươi năm nay cũng nhận ra.

Lão Thực hòa thượng thở ra:

- Một Sát đã đủ chết người rồi còn cần chi tới Thất Sát?

Ngưu Nhục Thang nói:

- Hòa thượng cũng muốn thử sao?

Lão Thực hòa thượng nói:

- Hoà thượng còn tỉnh táo lắm, tại sao lại đi níu kéo vào kẻ say rượu.

Ngưu Nhục Thang hỏi:

- Ông tính tìm ai đây?

Mộc Nhất Bán hỏi:

- Có phải tìm ta không?

Lão Thực hòa thượng nói:

- Hòa thượng ít nhất cũng còn là một người, không đấu với nửa người.

Ngưu Nhục Thang hỏi:

- Ta cũng là một người.

Lão Thực hòa thượng nói:

- Hòa thượng ít nhất cũng là đàn ông, không đánh nhau với đàn bà.

Ngưu Nhục Thang nói:

- Cha ta là đàn ông.

Lão Thực hòa thượng nói:

- Hòa thượng còn trai tráng, không đánh nhau với già lão.

Bên kia, người khác còn đang chăm chú đánh bạc, bên này đã có hai người bị giết, bọn họ dường như chẳng thèm nhìn tới, những chuyện như vậy, xem ra đã xảy ra như ăn cơm bữa.

Tính mệnh người khác dưới cặp mắt bọn họ, còn không bằng một lượng bạc.

Ngưu Nhục Thang nói:

- Ông xem những người kia ra sao?

Lão Thực hòa thượng nói:

- Hòa thượng tứ đại giai không, gặp kẻ bài bạc là sợ lắm.

Ngưu Nhục Thang nói:

- Ông chọn qua chọn lại dều không chọn được ai, chi bằng ta chọn cho ông một người.

Lão Thực hòa thượng hỏi:

- Ai?

Ngưu Nhục Thang tùy tiện chỉ về phồa trước:

- Ông thấy gã này ra sao?

Bàn tay mủm mỉm trắng ngần của cô, chỉ đúng vào Lục Tiểu Phụng.

Lục Tiểu Phụng giật bắn người lên, Lão Thực hòa thượng quay đầu lại nhìn chàng, cười nói:

- Hòa thượng nói thật, nếu hòa thượng muốn sống, hình như chỉ còn cách chọn y...

Ngưu Nhục Thang cười lớn nói:

- Thì ra nhãn lực của hòa thượng cũng không tệ lắm.

Lục Tiểu Phụng lập tức lắc đầu, lớn tiếng nói:

- Sai sai sai, sai đi mười vạn tám ngàn dặm.

Ngưu Nhục Thang hỏi:

- Sai chỗ nào?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Tôi và gã hòa thượng này là bạn bè, nhất định

y không muốn lấy mạng tôi, nhất định tôi cũng không muốn lấy mạng y.

Lão Thực hòa thượng nói:

- Hòa thượng quả thật không muốn lấy mạng ngươi, nhưng hiện tại...

Y thở ra nói:

- Tính mạng người khác quá quý giá tới đâu, cũng không bằng tính mệnh của mình, cái mạng của hòa thượng tuy không trị giá gì, nhưng cũng là của hòa thượng...

Đấy cũng là lời nói thật, Lão Thực hòa thượng chỉ biết nói thật.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Nhưng hòa thượng đã là tứ đại giai không, nếu

ngay cả tính mạng của bạn bè cũng đòi, không phải là sai quá sao, sai lại càng sai?

Lão Thực hòa thượng nói:

- Chết sung sướng không bằng sống khổ sở, chó còn sống cũng cắn được sư tử đã chết vài miếng, đến lúc sống còn, dù có sai chút đỉnh cũng đành phải vậy thôi.

Lục Tiểu Phụng thở ra nói:

- Tại sao ngươi không đi tìm ai, lại cứ tìm ta?

Lão Thực hòa thượng nói:

- Chỉ vì ngươi sai.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Ta sai chỗ nào?

Lão Thực hòa thượng nói:

- Ngươi đã chẳng biết Thiên Tàn Thập Tam Thức, cũng chẳng biết Như Ý Lan Hoa Thủ, không phải là sai quá hay sao?

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Nhưng ta có muốn lấy mạng ngươi đâu?

Lão Thực hòa thượng nói:

- Ngươi không muốn lấy mạng của hòa thượng, nhưng hòa thượng lại muốn lấy mạng của ngươi, vì vậy, ngươi lại càng sai quá, sai đến mức không chết không được.

Ngưu Nhục Thang lạnh lùng nói:

- Hạng người như vậy, sai một người giết một người, sao ông còn chưa động thủ cho rồi?

Lão Thực hòa thượng nói:

- Cô nương nói đúng lắm, hòa thượng động thủ đây.

Y quả nhiên nói động thủ là động thủ, ống tay áo cà sa rách nát phất lên một cái, một luồng kình phong tạt tới mặt Lục Tiểu Phụng.

Thì ra y ngán hai ngón tay của Lục Tiểu Phụng, chỉ sợ chỗ nào trên người mình bị chàng kẹp trúng, dù không bị kẹp chết, cũng chịu không thấu.

Nhưng ống tay áo rách nát thì y tha hồ làm sao thì làm, cũng chẳng quan hệ, huống gì, chân lực quấn vào ống tay áo, sắc bén như lưỡi đao, muốn kẹp dính vào đó, cũng không có mấy ai.

Lão đầu nãy giờ vẫn đang tụ thủ bàng quan, bỗng nói:

- Lục Tiểu Phụng, ngươi tính chết thay cho gã hòa thượng này, hay tìm cho ngươi một con đường sống, ngươi phải suy nghĩ cho kỹ càng.

Thật ra, Lục Tiểu Phụng đã nghĩ đến điều này không biết bao nhiêu lần, tuy chàng không nỡ nhìn Lão Thực hòa thượng chết ở nơi đây, nhưng chàng cũng không muốn để Lão Thực hòa thượng đưa mắt nhìn mình chết.

Lão đầu vừa nói dứt lời, chỉ nghe phạch một tiếng, ống tay áo của Lão Thực hòa thượng đã bị xé rách, lòi ra cánh tay còn trắng hơn cả thiếu nữ, hiển nhiên lâu năm chưa từng thấy ánh nắng mặt trời.

Bóng hình qua lại, hình như có vô số bươm bướm đang bay chập chờn, mảnh áo cà sa trên người của y chỉ trong khoảnh khắc đã bị xé nát không thành hình dạng.

Lục Tiểu Phụng lớn tiếng nói:

- Hòa thượng còn chưa chịu ngừng tay, tiểu hòa thượng sẽ bày ra đấy.

Câu nói ấy thật tình có vẻù bất nhã, nhưng muốn làm cho lão Thực hòa thượng ngừng tay, chỉ còn cách nói như vậy cho y nghe thấy khó chịu.

Nào ngờ Lão Thực hòa thượng chẳng thèm để ý tí nào, miệng lẩm bẩm:

- Tiểu hòa thượng bày ra, còn đở hơn đại hòa thường nằm ngay đơ.

Y nói chưa dứt lời, bàn chân bỗng bị xác của Tư Đồ Cương chận cho một cái, loạng choạng muốn ngã.

Đấy chính là cơ hội quá tốt cho Lục Tiểu Phụng, nhưng hình như chàng còn đang suy nghĩ, không biết có nên xuất thủ hay không.

Nhưng Lão Thực hòa thượng thì không suy nghĩ tí nào, y thừa lúc loạng choạng sắp ngã, bỗng chồm lại ôm lấy eo lưng của Lục Tiểu Phụng, chính mình ngã xuống trước, đè lên người của chàng.

Ngưu Nhục Thang vỗ tay cười nói:

- Không ngờ hòa thượng cũng biết đô vật xứ Mông Cổ.

Lão Thực hòa thượng nói:

- Đây không phải là đô vật xứ Mông Cổ, đây là Nhu đạo của xứ Phù Tang, trừ hòa thượng ra, ít có ai biết, Lục Tiểu Phụng ngay cả thấy còn chưa thấy qua, vì vậy mới bị hòa thượng khống chế.

Đây cũng là lời nói thật, Lục Tiểu Phụng quả thật đã bị đè ngay đơ ra, ngay cả động đậy cũng không động đậy được tí nào.

Lão đầu lại nói:

- Câu này không có thật thà.

Lão Thực hòa thượng nói:

- Hòa thượng trước giờ chưa bao giờ nói câu nào không thật thà.

Lão đầu nói:

- Dù y chưa bao giờ gặp phải thứ công phu này, y cũng chẳng bị ngươi khống chế như vậy, nếu không phải vì y không nỡ giết ngươi, hiện tại chỉ e hòa thượng ngay cả nói thật cũng nói không ra lời.

Lão Thực hòa thượng suy nghĩ một chút rồi nói:

- Dù y có nhường ta chút ít, hòa thượng cũng có thể làm lơ không biết.

Lão đầu thở ra nói:

- Đấy quả là lời nói thật.

Lục Tiểu Phụng nằm phục người xuống đất, eo lưng bị đầu gối y đè xuống, cánh tay cũng bị bẻu ngược lại, nghĩ đến chuyện lúc nãy mình bỏ lỡ thời cơ, lại nghe những lời nói thật đó, cơ hồ tức muốn chết đi được.

Chết thật đi cũng là chuyện khoan khoái, hiện giờ, chàng còn chưa biết mình sẽ bị chết bằng cách nào.

Bàn cờ bạc bên kia đã tan, hình như có người đang nói:

- Ta thua mất bảy vạn lượng, còn ngươi thì sao?

- Ta cũng không hơn ngươi bao nhiêu.

Đã có người thua thì cũng có người thắng đem tiền về, chỉ tiếc là người thắng không phải là chàng.

Không những chàng đã thua luôn cả mình, hiện tại xem ra, ngay cả tính mạng còn muốn bồi thường luôn.

LỤC TIỂU PHỤNG

Cổ Long

Quyển 6
Chương 6

Địa Huyệt Thần Bí

Một vài người đang từ đó đi lại, chỉ có một người là bước chân có vẻ nặng nề, chắc là trên người đầy những vàng bạc ngân phiếu.

Lục Tiểu Phụng rất muốn biết người đó là ai, nhưng đầu của chàng đưa lên không nổi, nghe Ngưu Nhục Thang nói:

- Các ngươi đều lại đây gặp gã tùy tòng Cửu ca mới thu, y tên là Mộc Nhất Bán.

Hình như y là môn hạ của Hải Nam Cô Nhạn, Cửu ca còn đặc biệt sai y đem lễ vật về cho tôi.

Giọng của cô đầy vẻ sung sướng, lập tức có người hỏi:

- Mấy hôm nay lão Cửu lại đi đâu thế? Chừng nào mới về lại? Y dạo này khỏe không? Có uống rượu say sưa lắm không?

Mộc Nhất Bán lập tức cung kính trả lời tất cả mọi người, nhưng hành tung của cái vị Cửu gia này, ngay cả y cũng không rõ ràng lắm.

Nghe nói Cửu thiếu gia không biết chừng nào mới về, mọi người đều có vẻ thất vọng, nghe nói y vẫn khỏe mạnh bình an, mọi người rất vui vẻ.

Đối với kẻ lãng tử cách biệt thiên nhai, hành tung vô định ấy, mọi người đều lộ vẻ quan hoài, nhưng cái người vừa rồi mới đánh bạc với họ, hiện

giờ đang nằm lăn ra mặt đất là Lục Tiểu Phụng kia, không thấy có ai thăm hỏi, người này chết sống ra sao, bọn họ chẳng để vào lòng.

Ngay cả Sa Mạn cũng không nhìn chàng đến nửa con mắt, Ngưu Nhục Thang đang hỏi nàng:

- Cửu ca có đem đồ gì về cho chị không?

Sa Mạn hững hờ nói:

- Y biết ta chẳng hứng thú gì tới những thứ ngoại thân đó, hà tất phải làm chi mất công.

Ngưu Nhục Thang nói:

- Chị chẳng có hứng thú gì tới những thứ ngoại thân của y? Có phải chị chỉ có hứng thú với người của y?

Sa Mạn làm thinh mặc nhận.

Ngưu Nhục Thang cười nhạt:

- Chỉ tiếc là y nhất định sẽ không cho chị thứ đó.

Hai người nói qua nói lại, hình như có vẻ có tí gì ghen tức trong đó, Lục Tiểu Phụng nghe lọt vào tai, lại càng cảm thấy không có mùi vị.

Chàng trước giờ vẫn là kẻ được người giang hồ ưu ái, người biết chàng lấy đó làm vinh hạnh, đến đâu cũng được người khác hoan nghênh, rượu ngon tàng trữ lâu năm của chủ nhân Ngọa Vân Lâu chỉ có chàng mới uống được, ngay cả Khổ Qua đại sư là người cô tỵ cao ngạo như vậy, mà chàng lại thăm, lập tức thân tự xuống nhà bếp nấu vài món ăn chay cho chàng.

Mấy cô con gái gặp chàng là không có cách nào kháng cự, ngay cả núi tuyết cũng chảy thành nước.

Nhưng đến xứ này, chàng lại bỗng biến thành không đáng một đồng xu, còn không đáng đi xách

giày cho cái vị Cửu thiếu gia đó.

Một người đã sống tới như vậy, thà chết đi cho xong, nhưng Lão Thực hòa thượng vẫn còn chưa chịu động thủ.

Ngưu Nhục Nhang hình như cũng không muốn nói chuyện với Sa Mạn, cô quay đầu lại trừng mắt nhìn Lão Thực hòa thượng hỏi:

- Ngươi còn chưa động thủ sao?

Lão Thực hòa thượng hỏi:

- Động thủ làm gì?

Ngưu Nhục Nhang nói:

- Động thủ giết người.

Lão Thực hòa thượng hỏi:

- Các ngươi muốn giết y thật sao?

Ngưu Nhục Nhang nói:

- Dĩ nhiên là không giả.

Lão Thực hòa thượng nói:

- Được, các ngươi tùy tiện kiếm người lại giết y, hòa thượng chỉ cần thắng nửa chiêu là quá đủ, hòa thượng không giết người.

Y phủi phủi tay, đứng dậy bỏ đi, chớp mắt đã tới chỗ Cửu Khúc kiều, cũng chẳng có ai ngăn trở, xem ra nơi đây tuy người nào cũng có vẻ ngụy bí, họ vẫn còn là những tay hảo hán ăn nói giữ lời.

Ngưu Nhục Nhang cười nhạt:

- Muốn tìm người giết còn không dễ quá sao, các ngươi ai giết hắn, ta sẽ giao cho một vạn lượng.

Lục Tiểu Phụng nằm sóng soài ra mặt đất, nằm ì ra luôn ở đó chẳng thèm dậy, muốn giết một người như vậy, xem ra cũng không phải là chuyện khó, Ngưu Nhục Nhang lại bỏ ra một vạn lượng, không biết có phải là vì tiền bạc của cô nhiều quá, hay là ở đây muốn giết người phải trả bằng bao nhiêu đó tiền.

Tùy tiện giết người là được một vạn lượng, Lục Tiểu Phụng cứ nghĩ sẽ có nhiều người lại giành giựt động thủ.

Nào ngờ mọi người chẳng ai có phản ứng gì.

Sa Mạn lạnh lùng nói:

- Ngươi muốn giết người, tại sao không tự mình lại làm? Không lẽ ngươi chưa giết người lần nào?

Ngưu Nhục Nhang chẳng thèm để ý đến nàng, trừng mắt nhìn mấy gã khiêng rương:

- Các ngươi mấy ngày rày vác rương khổ cực, tối đa cũng chỉ có tám chục một trăm, giết người được một vạn lượng, các ngươi còn không muốn làm chuyện dễ dàng ngon lành vậy sao?

Những người khiêng rương đứng trơ ra đó như người gỗ, thì ra bọn họ không ai nghe cô nói gì.

Ngưu Nhục Nhang nói:

- Mộc Nhất Bán, còn ngươi?

Mộc Nhất Bán thở ra:

- Tôi cũng muốn kiếm một vạn lượng đó, chỉ tiếc là Cửu thiếu gia đã dặn, mỗi ngày chỉ được giết một người, tôi không dám không nghe lời Cửu thiếu gia.

Ngưu Nhục Nhang hiển nhiên cũng không dám không nghe lời Cửu thiếu gia, cô cười nhạt:

- Ta biết các ngươi chê ít, ta bỏ ra năm vạn lượng, giao tiền trước giết sau.

Lục Tiểu Phụng bỗng nhảy dậy nói:

- Có tôi.

Ngưu Nhục Nhang hỏi:

- Ngươi làm gì?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Bất kể ai giết tôi, cô đều giao trước cho y năm vạn lượng?

Ngưu Nhục Nhang nói:

- Đúng vậy.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Tôi lại kiếm năm vạn lượng đây.

Ngưu Nhục Nhang hỏi:

- Ngươi muốn chính mình giết mình?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Mình giết mình chẳng phải là chuyện gì khó, nhưng năm vạn lượng không phải là ít.

Ngưu Nhục Nhang hỏi:

- Ngươi chết rồi còn muốn tiền bạc để làm gì?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Trả nợ.

Chàng thở ra nói:

- Hiện tại tôi còn nợ đầy cả đít, nếu không trả

hết, làm quỷ cũng không an lòng.

Ngưu Nhục Nhang lạnh lùng nhìn chàng, bỗng cười nhạt nói:

- Được, năm vạn lượng ấy cho ngươi đấy.

Cô tùy tiện móc trong người ra một tập ngân phiếu, tờ nhỏ nhất cũng là năm ngàn lượng, Lục Tiểu Phụng đếm mấy tờ vừa đúng năm vạn, đưa cho lão đầu trước một tờ, nói:

- Đây là một vạn năm ngàn lượng, một vạn trả lại ông, năm ngàn là tiền lời.

Lão đầu cười tươi rói:

- Tiền lời thật không ít.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Bởi thế đáng lý ra ông phải nên cho tôi mượn nhiều hơn một chút, con người tôi rất rộng rãi.

Lão đầu thở ra:

- Quả thật rộng rãi lắm, rộng rãi muốn chết người.

Lục Tiểu Phụng đang tìm Sa Mạn:

- Đây là năm ngàn năm trăm lượng, năm trăm lượng cây đao, năm ngàn lượng là tiền lời.

Sa Mạn nói:

- Tiền lời từ năm trăm lượng mà tới năm ngàn lượng sao?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Năm trăm lượng hay một vạn lượng cũng là

thua như nhau, tiền lời dĩ nhiên cũng thế.

Sa Mạn nhìn chàng, ánh mắt lạnh nhạt hình như có nụ cười:

- Bây giờ tôi mới biết tại sao ông nghèo quá vậy, tiêu tiền như ông vậy, làm sao mà không nghèo được.

Lục Tiểu Phụng cười nói:

- Dù gì tiền này cũng đến dễ dàng quá, hiện tại tôi mới biết ra, thiên hạ e rằng không có chuyện gì kiếm tiền dễ dàng hơn bằng giết người.

Gương mặt của Sa Mạn lại biến thành lạnh lùng, không một biểu tình, nàng lấy cây đao làm bằng cái bô ra:

- Có phải ông chuẩn bị dùng cây đao này để giết mình?

Lục Tiểu Phụng lập tức lắc đầu:

- Cây đao này không được, cây đao này khai lắm.

Chàng nhìn nhìn ngân phiếu trên tay, lẩm bẩm:

- Còn có hai vạn năm trăm lượng, còn có hai vạn năm trăm lượng, tiền còn chưa tiêu sạch, chết không phải là oan uổng lắm sao?

Ngưu Nhục Thang nói:

- Vậy thì ngươi mau mau tiêu đi.

Lục Tiểu Phụng suy nghĩ một chút, lại tìm lão đầu:

- Lúc nãy ông có nói nơi đây rượu ngon nhất thiên hạ, chỉ bất quá giá tiền hơi cao.

Lão đầu nói:

- Tôi cũng có nói, hôm nay ông là khách, uống miễn phí.

Lục Tiểu Phụng cười nhạt:

- Con gái ông đòi giết tôi, tôi còn muốn uống rượu miễn phí của ông? Đây, năm trăm lượng ông cầm lấy, tôi muốn rượu ngon nhất, bán bao nhiêu trả bấy nhiêu.

Gã để ria mép bỗng cười lên một tiếng nói:

- Lại tiêu hết năm trăm lượng, hình như còn thừa hai vạn lượng.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Lúc nãy ngươi thua bao nhiêu?

Gã để ria mép nói:

- Ta đại thắng.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Chúng ta đánh bạc một phen được không? Thua quách hết lại càng khỏe khoắn.

Gã để ria mép cười lớn:

- Được, ta thích cái người khỏe khoắn như ngươi.

Ngưu Nhục Thang lạnh lùng nói:

- Không những y khỏe khoắn, mà còn không mấy chốc sẽ còn khỏe nữa, bất kể cắt cổ họng hay chặt đầu đều rất khỏe.

Lục Tiểu Phụng cười nói:

- Tôi có biết một cách chết khỏe khoắn.

Ngưu Nhục Thang hỏi:

- Chết làm sao?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Chết vì thua bài.

Xúc xắc lại nằm trong chén, rượu cũng được đem đến, cả mười vò lớn, có Nữ Nhi Hồng, cũng có Trúc Diệp Thanh.

Chín ngàn chín trăm lượng bạc chỉ mua được mười vò rượu, giá tiền không khỏi mắc quá, nhưng Lục Tiểu Phụng chẳng hiềm gì, chàng mở vò Trúc Diệp Thanh trước, đưa miệng lại uống trước nửa vò, lớn tiếng nói:

- Rượu ngon.

Gã để ria mép cười nói:

- Uống như trâu uống thế kia, mà còn phân biệt được rượu ngon hay dở, quả thật không phải là dễ.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Thật ra, ta cũng chưa chắc đã phân biệt ra, chẳng qua rượu mắc như vậy, nhất định là ngon, rượu ngon, bất kể uống nhiều hay ít, ngày hôm sau, đầu cũng không bị nhức.

Ngưu Nhục Thang lạnh lùng nói:

- Đầu đã rớt ra rồi, còn nói gì đến chuyện nhức hay không nhức.

Lục Tiểu Phụng chẳng để ý đến cô, chàng cầm hột xúc xắc lên, quậy quậy vào bên miệng chén:

- Ngươi đánh bao nhiêu?

Gã để ria mép nói:

- Một vạn lượng được không?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Một vạn lượng ít lắm, tốt nhất là hai vạn, chúng ta đánh một ván là xong thắng thua.

Gã để ria mép nói:

- Tốt, phải như vậy mới khỏe khoắn.

Ngân phiếu của y còn chưa đặt ra, Lục Tiểu Phụng đã gieo xúc xắc xuống, xoay vòng vòng trong chén mấy cái, lập tức ngừng lại, ba hột đều là sáu điểm, nhà cái ăn hết, có muốn rượt theo cũng không kịp.

Lục Tiểu Phụng cười lớn:

- Người ta sắp chết tới nơi, vận khí có bề chuyển ngược lại.

Gã để ria mép trong tay còn đang cầm ngân phiếu, lớn tiếng nói:

- Nhưng tôi đã đặt tiền vào đâu?

Lục Tiểu Phụng cười nói:

- Không sao cả, ta tin được ngươi mà, trước sau ta cũng chết, ngươi không muốn ăn gian với người chết phải không?

Gã để ria mép trong bụng không muốn tí nào, ngoài miệng chẳng nói một tiếng.

Lục Tiểu Phụng tiếp lấy xấp ngân phiếu, hỏi tiếp:

- Còn đánh nữa không?

Gã để ria mép nói:

- Đánh dĩ nhiên là đánh, chẳng qua, kỳ này ta làm cái.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Được, mọi người thay phiên nhau làm cái, chỉ cần ngươi gieo được ba hột sáu điểm, cứ việc hốt bạc, không cần phải khách khí.

Chàng lấy xấp ngân phiếu hai vạn lượng bạc mới vừa thắng xong đặt thêm xuống, cười nói:

- Ta xem ngươi cũng chẳng gieo được ba hột sáu điểm.

Gã để ria mép sáng mắt lên, chụp lấy xúc xắc, quay đầu lại hỏi lão học cứu đầu tóc bạc phơ đứng bên cạnh:

- Ngươi xem ta gieo được ba hột sáu điểm không?

Lão già tóc bạc mỉm cười:

- Ta xem ngươi phải ném ra được đấy chứ, nếu ném không ra mới là chuyện quái lạ.

Gã để ria mép phấn khởi tinh thần, hét lên một tiếng, xúc xắc rơi vào trong chén, thấy rõ ràng sắp ra hết sáu điểm, nào ngờ có một hột bỗng nảy lên một cái, rồi lại nhảy dội lên không trung mấy thước, lúc rớt xuống đã biến thành một đám bụi.

Xúc xắc trong chén đã ngừng, là hai hột sáu điểm.

Lục Tiểu Phụng bỗng quay qua Sa Mạn hỏi:

- Hai hột sáu điểm, thêm vào hột một điểm, là mấy điểm?

Sa Mạn nói:

- Vẫn là một điểm, bởi vì hột cuối cùng mới tính điểm.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Hột cuối cùng nếu không có điểm thì sao?

Sa Mạn nói:

- Không có điểm tức là không có điểm.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Không có điểm lớn hay một điểm lớn?

Sa Mạn nói:

- Dĩ nhiên là một điểm lớn.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Nếu ngay cả một điểm cũng lớn hơn, nhà cái gieo xuống không có điểm thì làm sao?

Sa Mạn nói:

- Nhà cái bồi hết.

Lục Tiểu Phụng cười lớn:

- Ba mươi năm phong thủy luân lưu di động, không ngờ lần này ngươi gieo được cái không điểm.

Gã để ria mép không nói một tiếng, lập tức chung ngay cho chàng bốn vạn lượng, lấy chén đẩy qua cho Lục Tiểu Phụng:

- Lần này đến phiên ngươi làm cái, hy vọng ngươi đừng gieo phải cái không điểm.

Miệng y thì nói như vậy, trong bụng thì đang nghĩ:

- Lần này ngươi mà không gieo phải cái không điểm mới là chuyện quái lạ.

Người khác cũng suy nghĩ như y vậy, dù Lục Tiểu Phụng có thay vào ba hột xúc xắc bằng sắt, bọn họ muốn hủy đi một hột, cũng còn dễ dàng hơn dậm chết một con kiến.

Đánh bạc giở mánh, vốn là chuyện che đậy giấu diếm, không để ai thấy, bây giờ lại trở thành chuyện quang minh chính đại.

Lão học cứu đầu tóc bạc phơ giành đặt xuống ba vạn lượng.

- Chỉ tiếc là nhà cái chỉ có tám vạn tiền vốn.

Gã để ria mép nói:

- Tôi là người thua, để y bồi lại cho tôi trước, các ông mới có phần.

Y đã lấy trong người ra hết mấy tập ngân phiếu, một mình y đã không chỉ có tám vạn lượng thôi, y phải thắng thua một trận, mới tới phiên người khác, có điều, mọi người đều thấy Lục Tiểu Phụng không thể nào không thua.

Lão học cứu thở ra:

- Xem ra bọn ta chỉ còn nước húp canh.

Nhà cái hết tiền chung, gọi là húp canh, dưới mắt của người đánh bạc, không có chuyện gì xui xẻo cho bằng bị húp canh.

Lão ta đang tính lấy tiền về, bỗng nghe có người nói:

- Cú này để ta giúp nhà cái, có bao nhiêu chỉ việc đặt vào, ăn hết chung hết.

Người nói câu đó là lão đầu, lão đưa một xấp

ngân phiếu đặt phạch một tiếng xuống bàn trước mặt Lục Tiểu Phụng:

- Đây là ba trăm năm mươi vạn lượng, coi như tôi cho ông mượn, không đủ tôi còn có thêm, muốn bao nhiêu có bấy nhiêu.

Lục Tiểu Phụng vừa kinh hãi vừa mừng rỡ:

- Ông biến ra rộng rãi hồi nào thế?

Lão đầu cười nói:

- Ông mượn tiền của tôi rất có tín dụng, lại có nhiều lợi tức, tôi không cho ông mượn còn cho ai mượn bây giờ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Cú này mà thua, người lại chết mất tiêu, ông đi đâu lấy lại tiền bây giờ?

Lão đầu nói:

- Làm ăn kiểu nào cũng có tí mạo hiểm trong đó.

Ngưu Nhục Thang nói:

- Mạo hiểm kỳ này có vẻ hơi lớn đấy, e rằng vốn liếng hoàn không.

Lão đầu hững hờ nói:

- Tiền bạc của ta nhiều quá muốn phát rầu, dù có thua cả vốn liếng cũng không sao.

Nhà cái vốn liếng bỗng tăng lên ba trăm năm mươi vạn lượng, không những Lục Tiểu Phụng phấn khởi tinh thần, người khác cũng mặt mày sáng rỡ, hình như đã coi xấp ngân phiếu ấy là của riêng mình bỏ trong túi, bảy tám bàn tay lập tức thò ra, kim châu ngân phiếu lập tức đầy ngập trên bàn, tính ra ít nhất cũng tới vài trăm vạn lượng.

Bên cạnh có một cái hộp trong đó đựng chỉnh tề mười mấy hột xúc xắc còn chưa dùng đến, Lục Tiểu Phụng lấy ra ba hột, đang tính gieo xuống, bỗng lắc lắc đầu, lẩm bẩm nói một mình:

- Xúc xắc nơi đây có vẻ quỷ quái lắm, cái nào cái nấy như trứng cóc, nhảy lên nhảy xuống vô duyên vô cố, điểm lớn bao nhiêu cũng chịu không nổi nó nhảy một cái, mình phải kiếm cách nào mới được.

Chàng bỗng cầm lấy một ly rượu đằng sau lưng, uống cạn hết rượu trong ly, bàn tay phải quăng xúc xắc xuống, bàn tay trái ụp ly lại, chỉ nghe xúc xắc trong ly kêu loảng xoảng một hồi, Lục Tiểu Phụng nói:

- Lần này xem ngươi có nhảy được không?

Lão học cứu, gã để ria mép nhìn nhau, chẳng ai đề phòng tới chuyện này.

Đợi đến lúc ly rượu mở ra, ba hột xúc xắc đã ngừng lại, quả nhiên là ba hột sáu điểm. Lục Tiểu Phụng cười lớn:

- Ba hột lục mười tám điểm, ăn hết.

Tám tiếng vừa nói xong, kim châu ngân phiếu trên bàn đã toàn bộ bị chàng lùa vào hết trong người.

Gã để ria mép thở ra một hơi cười khổ:

- Lần này quả thật ngươi đã ăn hết, tiền vốn tiền lời gì của ta đều bị ngươi ăn hết sạch láng.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Còn đánh còn chưa thua, chơi tiếp.

Gã để ria mép lại thở ra một hơi:

- Hôm nay chúng ta vốn liếng đã cạn queo, còn

gì để mà đánh.

Y liếc mắt nhìn Lục Tiểu Phụng, thở ra nghe rất nặng nề, tuy không nói gì cả, nhưng ý tứ đã rõ ràng lắm.

- Một người khẳng khái như Lục Tiểu Phụng, trong tình huống này, ăt hẳn là phải đem tiền ra, cho mỗi người mượn tạm tiếp tục gỡ vốn.

Nào ngờ Lục Tiểu Phụng hoàn toàn không thông cảm tí nào... lùa hết đống tiền vào người, lập tức đứng dậy cười nói:

- Hôm nay không đánh, còn có ngày mai, chỉ cần ta chưa chết, các ngươi còn có cơ hội gỡ vốn lại.

Gã để ria mép hỏi:

- Nếu ngươi chết rồi thì sao?

Lục Tiểu Phụng thở ra:

- Nếu ta chết, bao nhiêu đây tiền bạc đành phải theo ta vào quan tài thôi.

Chàng lấy ra một trăm bốn chục vạn lượng trước, đưa cho lão đầu, tính lại mình còn dư tới hơn chín mươi vạn.

Lão đầu cười tươi rói:

- Chỉ có một ván đã ăn được năm vạn lượng, làm ăn kiểu này nhất định sẽ cứ làm hoài.

Lục Tiểu Phụng đếm số ngân phiếu trên tay một lần nữa, bỗng hỏi:

- Nếu ông có chín mươi ba vạn lượng, ông có còn vì năm vạn lượng đi giết người không?

Lão đầu nói:

- Còn phải coi người mình giết là ai?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Nếu là giết chính mình nhỉ?

Lão đầu nói:

- Chuyện đó chẳng ai làm cả.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Vì vậy tôi cũng không làm.

Chàng lại đưa tấm ngân phiếu năm vạn lượng đã chuẩn bị sẵn đó cho Ngưu Nhục Thang:

- Cô đi tìm người cao minh nào khác thôi.

Câu nói ấy vừa chưa thốt xong, chàng đã ra tới đầu cây cầu, cười lớn:

- Bất kể các ngươi muốn tiền hay muốn mạng, đều có thể lại tìm ta, dù sao ta cũng chẳng chạy đi đâu mất.

Nói xong chàng đã đi vào trong bụi hoa, chẳng thèm nhìn nửa mắt tới mọi người đang nhìn trừng trừng vào mình, cũng không ai lộ vẻ ngăn trở.

Ánh tà dương ngập cả bầu trời, trăm hoa rực rỡ sáng lạn.

Lục Tiểu Phụng trong lòng thật khoan khoái, bất kể ra sao, hôm nay chàng cũng đã toàn thắng trở về.

Còn như về sau, có người sẽ đi tìm mình, chàng có thể trốn ra khỏi đây không, đấy là chuyện sau này, chuyện sau này có ai đi lo cho mệt thân?

Chàng vốn đã nhìn đúng lối ra khỏi nơi đó, nhưng vào bụi hoa chuyển qua chuyển lại mấy lần, chuyển mất cả mười mấy vòng vẫn trở về lại con

đường lúc mới vào, ngẩng đầu lên nhìn, trời đã tối.

Mặt trời đã lặn sau rặng núi, hang núi một màn đen nghịt, ngay cả cái Cửu Khúc Kiều hồi nãy cũng tìm không ra.

Chàng ngừng chân lại, định thần một hồi, nhận đúng vào một phương hướng, lại đi thêm một nửa tiếng đồng hồ nữa, vẫn còn ở trong bụi hoa, chàng nhảy lên bụi hoa, nhìn quanh tứ phía, ngoài bụi hoa còn có hoa, trừ hoa ra, chẳng còn thấy gì khác, ngay cả bóng hoa cũng đã thành mập mờ.

Trong hang núi không có lấy một cây đèn, cũng không có trăng sao, mùi hoa sực nức, tuy rất thơm ngọt, nhưng nồng nặc muốn chóng cả mặt.

Những người ở đây không lẽ ban đêm không đốt đèn lên sao?

Nếu như cứ đi bừa trong bụi hoa thế này, không

phải cũng như người mù cưỡi ngựa mù sao, không biết lúc nào sẽ lọt vào trong hố, chết cũng oan uổng quá.

Bất cứ ai bây giờ cũng phải nhận ra, nơi đây không phải là chỗ ai ai cũng tùy tiện đi qua đi lại.

Những người nơi đây, trừ lão đầu ra, ai ai cũng đều là tay vũ lâm cao thủ có tuyệt kỹ trong mình, nhưng lại không thấy ai đã từng qua lại trong giang hồ.

Dù cho bọn họ có từng qua lại giang hồ, nhất định cũng không có ai đã thấy qua vũ công của họ.

Lục Tiểu Phụng trước giờ nhãn lực không tệ, nhưng lần này, chàng đã nhìn trật Ngưu Nhục Thang.

Gã đánh cá một mắt và gã mặt ngựa rất có thể bị chết dưới tay Ngưu Nhục Thang.

Gã mặt ngựa bị chết dưới biển rồi, Lục Tiểu Phụng đi tắm, Ngưu Nhục Thang không phải cũng đang ở đó tắm sao?

Chiếc thuyền của lão hồ ly có thể khởi hành bất cứ lúc nào, người trên thuyền dù có muốn xuống thuyền đi dạo, cũng nhất định sẽ không đi tắm trong lúc đó, trừ phi cô ta vừa mới giết người dưới biển.

Gã đánh cá bị chết đuối dưới nước, cũng tấu xảo chỉ có Ngưu Nhục Thang mới có cơ hội làm chuyện đó. Lục Tiểu Phụng hiện tại cũng hiểu được nhiều chuyện, nhưng chàng vẫn còn không hiểu vô số chuyện khác.

Tại sao cô ta lại đi giết hai người đó làm gì? Tại sao hai người đó đi ám toán Nhạc Dương? Nhạc Dương và y có quan hệ gì với nhau? Rồi sao Nhạc Dương lại biết thuyền của lão hồ ly nhất định sẽ bị chìm?

Lục Tiểu Phụng thở ra, chàng cảm thấy mùi vị Yên La Bốc ở sau núi Vũ Đương trong căn phòng chứa củi đó, còn dễ ngửi hơn mùi hoa ở đây.

Chàng đã bắt đầu cảm thấy hối hận, không chừng chàng nên nghe lời Nhạc Dương, đừng đi chiếc thuyền của lão hồ ly, nếu vậy không chừng bây giờ, chàng đang ở trên đảo Phù Tang, ôm một cô gái ở đó vừa ôn nhu vừa biết nghe lời, nhâm nhi thứ rượu cực kỳ thơm ngon.

Nghe nói nơi đó có hai thứ rượu Nguyệt Quế Quan và Đại Danh rất nổi danh, cũng giống như các cô gái bản xứ, uống vào miệng rất ngon ngọt êm dịu, hậu kình lại rất mạnh.

Lục Tiểu Phụng bất giác lại thở ra, chàng đang chuẩn bị kiếm một nơi nào trong bụi hoa nằm ngủ đại một hồi rồi tính, bỗng thấy phía trước có ánh đèn.

Trong khoảng bóng tối vô bờ bến đó, bỗng có một ánh đèn, thật còn khả áihơn mặt sáu điểm trên hột xúc xắc nhiều.

Lục Tiểu Phụng lập tức bay lại chỗ có ánh sáng, như một con thiêu thân bay lại ánh lửa, dù có bị ánh đèn thiêu chết, chàng cũng không màng.

Được chết trong một chỗ sáng sủa, ít nhất còn hơn sống vĩnh viễn trong màn đêm tối mịt.

Ánh đèn chiếu ra từ một khung cửa sổ có vẽ hình hoa lá.

Có cửa sổ, dĩ nhiên là có nhà.

Một gian nhà kiến trúc rất hoa mỹ tinh trí, có hiên bên sáng bên tối, lan can màu đỏ, hành lang đi dọc quanh nhà.

Một cái cửa sổ được chống xiên lên, xa xa nhìn

lại, có thể thấy trong nhà có chín người.

Một người ngồi, tám người đứng.

Người ngồi mặt mày trắng trẻo, có để râu ngắn, mặc cẩm bào mũ trân châu, đang nhìn một bức họa dưới ánh đèn.

Tám người đang đứng thái độ cung kính, nghiêm chỉnh yên lặng, hiển nhiên là thị tòng môn hạ của y.

Chín người đó lúc nãy không có trong thủy các, ăn mặc dáng điệu, xem ra cao quý hơn những người kia rất nhiều.

Lục Tiểu Phụng vẫn không nhận ra được lai lịch bọn họ. Dĩ nhiên chàng cũng không dám ngang nhiên xông vào. Trong sân có một cái ao nước, nước trong vắt nhìn thấy đáy, ánh đèn chiếu lại, sóng nước lấp lánh, dưới ao hình như có một người nằm yên không động đậy gì ở đó.

Lục Tiểu Phụng nhịn không nổi bước lại xem, phía dưới quả thật có một người, hai mắt trợn ngược trng dã, đang nhìn trừng trừng lên phía trên.

Trừ người chết ra, chẳng có ai nhìn như vậy.

Lục Tiểu Phụng trước hết giật mình, sau đó thở phào một hơi, người này dĩ nhiên đã chết.

- Y là ai? Tại sao lại chết nơi đây?

Lục Tiểu Phụng suy nghĩ một chút, bỗng phát hiện có chỗ không đúng, người chết rồi, nhất định phải nổi lên, tại sao còn chìm dưới nước?

Xem ra, nơi đây, chuyện quái lạ thật tình không phải là ít.

- Bất kể y chết hay còn sống, quan hệ gì đến mình?

Lục Tiểu Phụng quyết định không quan tâm đến chuyện đó, chàng đang chuẩn bị bỏ đi, bỗng nghe bũm một tiếng, có thứ gì ở xa bay lại, rớt vào trong ao nước, thì ra là một con mèo đen.

Nước vừa mới bn tung tóe lên, người dưới ao bỗng trồi lên như cá, trong tay cầm một con dao mỏng dính, xé nước đi lại không một tiếng động.

Ánh đao lóe lên một cái, đã thọc sâu vào bụng con mèo.

Con mèo còn chưa kịp meo lên một tiếng, đã mất mạng, người này lại chìm xuống dưới đáy ao, nằm yên ở đó, xem ra lại trở thành hoàn toàn là một người chết.

Giết một con mèo tuy chẳng phải là chuyện gì ghê gớm, nhưng người này xuất thủ quá nhanh nhẹn, quá hiểm độc, không những vậy hành tích quá quái dị, quá ngụy bí, Lục Tiểu Phụng nhìn thấy, nhịn

không nổi muốn rùng mình lên một cái.

Trong ao, cặp mắt như cá chết kia lại đang trừng trừng nhìn chàng, hình như cũng coi chàng như con mèo đen lúc nãy.

Lục Tiểu Phụng bỗng quay người lại, nhảy vào song cửa.

Bất kể ra sao, người đang ngồi xem bức họa, cũng còn khả ái hơn người nằm dưới đáy ao giết con mèo đen nhiều lắm.

Ánh đèn không sáng quá, người này còn đang ngồi đó chăm chă nhìn bức họa.

Lục Tiểu Phụng thật cũng muốn lại xem bức họa đó có gì trong đó, làm cho người này chăm chú nhìn thật lâu như vậy, ắt hẳn cũng có gì đáng xem.

Chàng đã tính đúng vào bộ vị, vừa lướt qua

song cửa là búng người một vòng, đáp xuống trước cái bàn người đó đang ngồi.

Chàng cũng đã nghĩ ra sẵn vài câu khách sáo nói cho người ta vui lòng, chỉ hy vọng người này cao hứng lên, không những sẽ không đuổi mình đi, mà còn mời mình tí rượu ngon.

Nào ngờ những lời đó, ngay cả nói cũng không có cơ hội nói ra, chàng không kịp mở miệng nói gì.

Chính trong cái khoảnh khắc chàng vừa hạ chân xuống, tám người đang đứng đồng thời nhắm chàng xông lại.

Tám người đó tuy động tác không nhanh nhẹn gì lắm, nhưng phối hợp rất chặt chẽ, một giọt nước cũng không lọt được ra ngoài.

Tám người có kẻ quyền múa, có kẻ chân đá, có kẻ chườùng đánh, có kẻ tay chặt, bốn phương tám

hướng đổ xô vào, trong chớp mắt đã vây Lục Tiểu Phụng vào chính giữa, tám chiêu đồng thời đánh ra, đều là những thứ sát thủ chết người. Lục Tiểu Phụng đở được sáu chiêu, tiếp theo đó, đón lấy một quyền một chườûng, đang tính mở miệng giải thích, gọi bọn họ ngừng tay.

Nhưng chàng vừa chạm vào bàn tay của một người, lập tức phát giác, bất kể mình có giải thích cách nào cũng vô dụng, bởi vì tám người này nhất định sẽ không nghe mình nói.

Tám người này toàn bộ đều là người gỗ!

Người gỗ cũng có nhiều loại, có thứ thậm chí còn đáng sợ hơn cả người thật.

Lục Tiểu Phụng tuy chưa xông qua Mộc Nhân Hạng của chùa Thiếu Lâm, nhưng đệ tử chùa Thiếu bị tàn phế vì Mộc Nhân Hạng, chàng đã từng thấy qua,

trong đó cũng có nhiều người vũ công không tệ tí nào.

Chàng vẫn thường lấy làm lạ, tại sao người còn sống sờ sờ đó lại để cho người gỗ đánh cho trọng thương như vậy.

Nếu Thiết Phiến đại sư mà không ba lần bảy lượt khuyên chàng, chàng đã tính lên chùa Thiếu Lâm thỉnh giáo cái món người gỗ ấy lợi hại như thế nào từ lâu.

Hiện tại xem như chàng đã có lãnh giáo qua.

Tám người này, chắc chắn là căn cứ vào nguyên tắc của Mộc Nhân Hạng chùa Thiếu Lâm chế tạo ra, so với trâu ngựa bằng gỗ của Gia Cát Lượng còn tinh xảo, bá đạo hơn, không những tay chân như sắt, chiêu thức trầm mãnh mà đánh ra toàn là những chiêu Thiếu Lâm thần quyền, bày ra La Hán trận.

La Hán trận vốn là tuyệt kỹ trấn sơn của chùa Thiếu Lâm, năm xưa Cao Sơn đã từng đánh bại liên tiếp bảy vị cao tăng chùa Thiếu Lâm, nhưng lại bị vây khốn trong La Hán trận, đấu ba ngày ba đêm cũng không xông ra được, cuối cùng kiệt sức, chết trong trận.

Từ đó về sau, La Hán trận oai danh lừng lẫy thiên hạ, giang hồ không ai còn dám khinh thị chùa Thiếu Lâm.

Thứ trận pháp này do các người gỗ thi triển ra, oai lực thậm chí còn lớn hơn thường, bởi vì người gỗ đánh không chết, dù có bị đánh gãy đi một tay, chặt gãy đi một chân, bọn họ cũng không chịu ngã ra, đối với trận pháp cũng không có gì tổn hại.

Còn nếu bị bọn họ đánh cho mình một quyền vào người, chẳng ai chịu cho nổi, vì vậy, họ đánh quyền ra chẳng có gì ngại ngùng, còn mình thì vừa

khó tránh né, lại không thể ngăn trở, muốn xông ra khỏi trận, còn khó như lên trời.

Lục Tiểu Phụng bỗng phát giác ra, mình chỉ có nước chịu đòn, chịu đòn tới chết.

Mình đánh họ, họ chẳng đau đớn gì, họ đánh mình, mình đau muốn chết, mình đánh không chết họ, nhưng họ lại đánh chết mình.

Cái thứ đánh nhau như vậy không phải là cách làm ăn tốt, cũng giống như cường đạo đánh quan binh, chỉ có thua chứ không bao giờ thắng được.

Huống gì, dù có đánh thắng, cũng chẳng có gì là hay ho, dù có đánh cho tám người gỗ đầu một nơi tay chân một nẻo, cũng chẳng có ý tứ gì.

Những chuyện ngu xuẩn như vậy, Lục Tiểu Phụng không bao giờ chịu làm, chỉ tiếc là hiện tại chàng không muốn đánh cũng không xong.

Quyền phong người gỗ đánh ra ào ào, ánh đèn trên bàn lập lòe như muốn tắt.

Liều mạng đánh nhau với người gỗ trong bóng tối, càng là một chuyện cực kỳ ngu xuẩn.

Gã thư sinh mặt mày trắng trẻo mặc áo cẩm bào, cặp mắt xoay qua xoay lại hình như nhịn không nổi muốn bật cười lên.

Gã này cũng là một người gỗ, cặp mắt người gỗ tại sao lại chuyển qua chuyển lại được? Không những vậy còn chuyển theo động tác của tám tên thị tòng kia? Không lẽ gã ta cũng hiểu quyền thuật chùa Thiếu Lâm?

Lục Tiểu Phụng nhìn muốn ngớ cả người, muốn xuất cả thần, cặp mắt cũng đảo quanh cả lên, bỗng nghe bình lên một tiếng, đầu chàng đã bị đánh cho một quyền cơ hồ muốn vỡ tung cả não ra.

Tuy chàng chưa bị đánh vỡ tung não ra, linh cơ cũng đã được đánh cho tung ra.

Lúc quyền đầu đánh vào đầu chàng một cái, cặp mắt của gã thư sinh ngừng đi một giây, quyền đầu bắt đầu chuyển động, cặp mắt của gã lại chuyển động tiếp.

Tám người này và cặp mắt của gã thư sinh, hình như có liên hệ vô hình gì đó.

Lục Tiểu Phụng bỗng xuất thủ, dùng hai ngón tay của chàng, bẻ gãy hai ngón tay của người gỗ.

Chỉ nghe xéo một tiếng, hai đốt ngón tay bay từ bàn tay của chàng ra, bốc bốc hai tiếng, trúng vào cặp mắt của gã thư sinh.

Người gỗ dĩ nhiên không biết đau, gã vẫn còn ngồi yên ổn ở đó, nhưng tám người kia bỗng toàn bộ

đều ngã ầm xuống.

Lục Tiểu Phụng cũng lướt ra ngoài cửa sổ.

Tám người gỗ té ầm ỉ thành một đám, chàng chẳng thèm quay đầu lại nhìn nửa mắt.

Chàng không tính đứng đó thưởng thức chiến tích huy hoàng của mình, dù có đánh ngã tám ngàn tám vạn người gỗ, mình cũng chẳng có gì thêm vinh dự, chỉ cần thoát ra khỏi căn phòng đó mà không thiếu thứ gì trên người đã là đại cát đại lợi.

Đánh xong trận này, trên người chàng đại khái cũng không bị mất đi tí gì, trái lại còn thêm vài cục thịt bầm tím trên người, đầu thì sưng lên một cục.

Trừ chuyện đó ra, chàng còn được dạy cho một bài học quý giá... Trong khoảng tích tắc nhỏ bé lúc chàng nhảy ra khỏi cửa sổ, chàng đã thề với mình rằng, sau này dù có phải bị ép đánh nhau với ai, ít ra

cũng nhìn cho rõ đốối phương là hạng người gì mới động thủ, nếu là người thật, còn nói qua nói lại vài câu, nếu là người gỗ, lập tức phải bỏ chạy.

Trong lòng chàng đang suy gẫm về bài học đó, thì bài học thứ hai đã tiếp theo, chàng bỗng phát hiện ra, dưới chân mình là ao nước.

Bị người gỗ đánh cho sưng mắt sưng mũi tuy là khó chịu lắm, bị người đâm cho một đao vào ngực như đâm con mèo đen lúc nãy, không phải là càng oan uổng lắm sao?

Tuy chàng không nhìn xuống ao, chàng cũng có thể cảm thấy cặp mắt như con cá chết đang trừng trừng nhìn mình.

Còn có cây khoái đao còn mỏng hơn tờ giấy.

Một người đã bị rớt xuống rồi, bất kể thân thể hay linh hồn, có muốn nhảy ngược lên lại, đều không

phải là một chuyện dễ dàng.

Hiện tại chàng đã thở ra hết, có muốn đổi hơi thở nữa, người nhất định cũng đã rớt xuống nước.

Chính ngay lúc chàng đổi hơi, cây đao đó nhất định đã đâm vào trong phổi của chàng.

Sau khi lưỡi đao rút ra, chàng sẽ trồi lên mặt nước như con mèo lúc nãy, và cũng như gã đánh cá và gã mặt ngựa, toàn thân từ dưới lên trên không có lấy một điểm thương tích, người khác nhất định sẽ cho là chàng say rượu té xuống ao chết đuối.

Chết như vậy tuy nhanh, và không đau đớn gì, nhưng lại quá oan uổng.

Nào ngờ chàng còn chưa rớt vào trong nước, trong đó đã có người trồi lên, trong tay sáng chói lạnh lùng, chính là cây đao mỏng như tờ giấy.

Người này không những xuất thủ nhanh nhẹn hiểm độc, mà còn có thể nằm yên không cử động trong nước nhìn ra, thủy tính cực kỳ cao siêu, có thể thấy mà biết.

Nếu ở trên đất bằng, Lục Tiểu Phụng không chừng cũng có cách đối phó với cây đao của y. Lọt vào trong nước, Lục Tiểu Phụng hoàn toàn không xong.

Chỉ tiếc là lần này y hành động hơi nhanh một tí.

Lục Tiểu Phụng tuy không cách nào tung người lên lại, nhưng muốn hạ người xuống nhanh hơn một tí, không phải là chuyện khó khăn, chỉ nghe "ũm" một tiếng, người của chàng đã lọt vào nước, lập tức chìm sâu xuống đáy ao, dưới nước chàng lại một chiêu Lý Ngư Đả Đỉnh lộn người đi một vòng, dùng sức chụp lấy cặp đùi của người đó.

Người đó chẳng thấy vùng vẫy gì, cây đao cũng không thấy xoay ngược lại đâm.

Lục Tiểu Phụng tuy động tác bị chậm lại trong nước, cũng không thể nói là chậm lắm, chỉ trong khoảnh khắc đã nắm chặt vào huyệt đạo trên cổ chân của y, kéo y xuống dưới đáy ao.

Ánh đèn từ trên mặt nước chiếu mờ mờ xuống, người này mặt mày nhăn nhó, cặp mắt lồi ra, y đã bị ai bóp cổ chết mất rồi.

Lúc nãy Lục Tiểu Phụng nghĩ y là người chết, nào ngờ y còn sống nhăn, hiện tại chàng nghĩ y còn sống, nào ngờ y đã chết queo.

Chàng bỏ ra bao nhiêu công phu ra đối phó với một người chết, thật tình trong bụng không biết nên cười hay nên khóc.

May mà không có ai thấy, chàng vội vã buông

cổ chân người đó ra, ló đầu ra khỏi mặt nước, bỗng nghe có người vỗ tay cười lớn:

- Hảo công phu, ngay cả người chết cũng bị ngươi dìm cho chết luôn, bội phục bội phục.

Một người đang ngồi bên bờ ao, cái đầu trọc lóc, hai chân để trần, chính là Lão Thực hòa thượng.

Đầu y ướt đẫm, tăng bào rách nát cũng bị sũng cả nước, hiển nhiên y cũng vừa mới từ trong nước ra.

Lục Tiểu Phụng trừng mắt hằn học nhìn y một cái:

- Thì ra hoà thượng cũng biết giết người đấy.

Lão Thực hoà thượng cười nói:

- Hòa thượng không giết người, chỉ bất quá lầm tườûng y là con cá, vì vậy mà lỡ tay.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Đây cũng là lời nói thật sao?

Lão Thực hoà thượng thở ra:

- Hình như không phải.

Lục Tiểu Phụng bật cười, nhảy ra khỏi ao, ngồi xuống bên cạnh y, hỏi:

- Hòa thượng sao còn chưa bỏ đi?

Lão Thực hoà thượng hỏi lại:

- Sao ngươi còn chưa đi?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Ta đi không được.

Lão Thực hoà thượng nói:

- Ngay cả ngươi còn không đi được, hòa thượng làm sao đi được?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Tại sao hòa thượng lại đến đây?

Lão Thực hoà thượng nói:

- Hòa thượng không vào địa ngục ai vào.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Ông biết nơi đây là địa ngục? Ông lại địa ngục làm gì vậy? Cái vị Cửu thiếu gia là hạng người gì vậy? Tại sao lại bỏ ông vào rương làm gì?

Lão Thực hoà thượng chẳng nói gì nữa.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Ông đã biết, tại sao không chịu nói?

Lão Thực hoà thượng lắc đầu lẩm bẩm:

- Thiên cơ bất khả lậu, Phật dặn:

không nói được, không nói được.

Lục Tiểu Phụng nóng nảy lên, bỗng nhảy dậy, chụp lấy mũi của y hỏi:

- Ngươi không nói thật sao?

Lão Thực hoà thượng bị bóp mũi, đã không lắc đầu được, cũng nói không ra lời, chỉ còn cách chỉ vào mũi mình thở dốc.

Lục Tiểu Phụng cười nhạt:

- Ông tham sống sợ chết, bán đứng bạn bè, làm những chuyện không có mặt mũi, chẳng bằng tôi móc cái mũi của ông ra cho xong.

Miệng của chàng tuy nói hung dữ vậy, bàn tay đã nới ra.

Lão Thực hòa thượng hít thở được mấy hơi, y cười khổ nói:

- Tuy hòa thượng sợ chết, bán đứng bạn bè còn chưa dám làm.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Tại sao ông đòi tôi chết thế cho ông?

Lão Thực hoà thượng nói:

- Bởi vì ta biết ngươi nhất định không chết được.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Tại sao?

Lão Thực hoà thượng nói:

- Ta xem tên đại lão bản đó có ý muốn thu ngươi làm nữ tế.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Đại lão bản là ai?

Lão Thực hoà thượng nói:

- Ngươi xem đứng đó không phải là đại lão bản còn là ai nữa?

Y thuận tay chỉ về phía trước một cái, Lục Tiểu Phụng bất giác theo ngón tay của y quay đầu nhìn lại, người của y đã như mũi tên bắn ngược ra đằng sau, lộn đi một vòng, biến vào trong bóng đêm. Khinh công của Lão Thực hoà thượng, vốn số một số hai trong giang hồ. Chẳng qua Lục Tiểu Phụng cũng không phải là đồ bỏ, chàng lắc eo một cái, rượt nà theo.

Tuy bóng đêm rất u ám, tuy chàng chậm đi một bước, nhưng chàng vẫn còn thấy được bóng dáng Lão Thực hoà thượng đang bay ở phía trước.

Thật ra chàng cũng không tính bóp mũi Lão Thực hoà thượng, chỉ bất quá, ở một nơi xa lạ như thế này, có một người quen bên cạnh đại khái cũng an lòng hơn nhiều, chính như một người rớt xuống nước, gặp phải một miếng gỗ, sẽ chụp cứng vào.

Lão Thực hoà thượng tuy chạy nhanh, chàng cũng không chậm, hai người chạy một hồi khoảng cách đã gần lại. Trước mặt bỗng thấy có ánh đèn.

Ánh đèn từ một gian nhà rất lớn và cao chiếu ra, ngói cao, có phi thiềm, như một cái chùa, mà cũng giống như một nơi phủ vệ khí phái rất lớn. Nơi đây dĩ nhiên là không có quan phủ.

Lão Thực Hòa thượng bỗng một chiêu Phi Yến

Đầu Lâm, bay vào trong phủ vệ.

Lục Tiểu Phụng cười thầm trong bụng:

- Lần này ngươi chạy cho thoát được hòa thượng, cũng không thoát được nhà chùa.

Chàng bất kể ra sao, cũng nhảy luôn vào, trong viện lạnh lẽo vắng vẻ, trong đại điện ánh đèn lại càng sáng trưng, một ông quan lại khí phái vô cùng đang ngồi phía sau một cái bàn cũng rất khí phái, hai bên có hai hàng vệ sĩ nghiêm cẩn đứng hầu, còn có nha dịch bộ khoái đầu đội mũ hồng anh, lưng đeo quỹ đầu đao.

Nơi đây không phải chùa chiền, mà là một chỗ quan phủ. Nhưng ở một cái nơi thế này, làm gì có quan liêu trong triều đình cư trú? Cái phủ vệ này dĩ nhiên là giả bộ, những người này dĩ nhiên đều là người gỗ.

Gặp người gỗ, Lục Tiểu Phụng đã thấy muốn nhức cả đầu, bất kể Lão Thực hòa thượng có ở trong đó hay không, chàng đang tính chuồn.

Nào ngờ cái vị quan liêu đang ngồi phía sau công án bỗng đập mạnh tấm gỗ kinh đường xuống bàn, lớn tiếng nói:

- Lục Tiểu Phụng, ngươi đã lại đây, còn tính chạy đi đâu nữa?

Thì ra người ở đây không có ai là người gỗ. Lục Tiểu Phụng ngược lại đã trấn định tinh thần lại, đối với chàng, người sống không đáng sợ bằng người gỗ.

Chàng không bỏ đi nữa, sải bước vào trong, nhìn kỹ càng qua một lượt, trên bệ cái vị quan liêu mặc áo nhất phẩm thời Đường, đầu đội tử kim quan, chính là Hạ thượng thư kẻ tham uống rượu.

Chỉ bất quá, hiện giờ tay của y đang cầm, không phải là ly rượu, mà là miếng gỗ kinh đường.

Lục Tiểu Phụng bật cười:

- Thì ra là Tứ Minh Cuồng Khách Hạ tiên sinh, có phải ông mời tôi vào uống rượu không?

Ánh mắt của Hạ thượng thư tuy còn vẻ say rượu, biểu tình lại rất nghiêm trang, lão vênh mặt lên nói:

- Ngươi đến hình bộ đường, còn dám nghênh ngang sao.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Nơi đây là hình bộ đường?

Hạ thượng thư nói:

- Không sai.

Lục Tiểu Phụng cười nói:

- Ngươi không những sai, mà còn sai bét quá đi thôi.

Hạ thượng thư hỏi:

- Sai chỗ nào?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Hạ Tri Chương là lễ bộ thượng thư, sao lại ngồi ở hình bộ đường?

Chàng không rõ sự tích của Hạ Tri Chương lắm, chỉ bất quá nói đại một tí, nào ngờ lại trúng phong phóc.

Thật ra, lúc Hạ Tri Chương còn sống, quan hàm

có cao lắm cũng chỉ tới lễ bộ thị lang kiêm tập hiền viện học sĩ, sau này mới làm công bộ, Tiêu Tông làm thế tử, chuyển qua làm tân khách, thụ bí thư giám, già rồi làm đạo sĩ, lễ bộ thượng thư là chức truy tặng sau khi lão ta đã qua đời.

Nhưng cả đõời lão ta chưa từng vào hình bộ bao giờ, đấy là chuyện đích xác có thật.

Cái vị Hạ thượng thư mạo bài này mặt mày đã lộ vẻ khó coi, mắc cỡ quá thành ra tức giận, lão đập mạnh miếng gỗ kinh đõường một cái xuống bàn:

- Ta là Hạ thượng thư ngồi ngay ở hình bộ đường đây, ngươi làm được gì?

Lục Tiểu Phụng cười khổ:

- Tôi chẳng làm gì cả, ông muốn ngồi đâu cứ việc ngồi, chẳng có quan hệ gì đến tôi.

Hạ thượng thư nói:

- Có quan hệ.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Có quan hệ gì đến tôi?

Hạ thượng thư nói:

- Ta lại đây, là để thẩm vấn ngươi.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Tôi chẳng phạm tội gì, ông thẩm vấn để làm gì? Thẩm vấn chuyện gì?

Hạ thượng thư lại dùng sức đập mạnh miếng gỗ kinh đường xuống bàn, gằn giọng nói:

- Đến giờ phút này, ngươi còn chưa nhận tội?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Tôi chỉ biết tôi làm sai một chuyện duy nhất là, đi lộn chỗ, kết lộn bạn bè.

Hạ thượng thư giận dữ nói:

- Ngươi thu tiền người ta, giao ước hẳn hòi lại không chịu làm, dối trá gian lận, ngươi còn chưa biết tội sao?

Lục Tiểu Phụng suy nghĩ một chút rồi nói:

- Giao ước rồi đổi ý, hình như là có.

Hạ thượng thư nói:

- Dĩ nhiên là có rồi, ngươi nhận của người ta năm vạn lượng, phải hoàn thành giao ước, chuyện này có chứng cớ hẳn hòi, ngươi có chối cũng chối không xong.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Tôi có muốn chối đâu, chỉ bất quá cái tội giết người, còn nặng hơn tội của tôi, tại sao ông không đi bắt cô ta thẩm vấn vài câu?

Hạ thượng thư nói:

- Ta cứ thẩm vấn ngươi trước đấy, ngươi làm được gì?

Lục Tiểu Phụng cười khổ:

- Quỷ say rượu ngồi làm thẩm phán, dĩ nhiên tôi là đạo tặc đánh nhau với quan binh, chỉ có thua không có thắng.

Hạ thượng thư nói:

- Ngươi giao ước đổi ý, đó là tội thứ nhất, chơi bài gian lận, đó là tội thứ hai, la ó ở chốn

côngđõường, đó là tội thứ ba, hiện tại ba tội đều đã khai ra, ngươi chịu ăn đòn hay là nhận phạt?

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Chịu ăn đòn thì sao?

Hạ thượng thư nói:

- Nếu chịu ăn đòn, ta sẽ kêu người đánh ngươi cho đến chết mới thôi.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Còn nhận phạt thì sao?

Hạ thượng thư nói:

- Thì ta sẽ cho ngươi đi khổ sai ba mươi năm, ta bảo ngươi làm gì, người làm đó.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Còn nếu không chịu ăn đòn, không chịu nhận phạt thì sao?

Hạ thượng thư ngớ mặt ra một cái, hình như y không ngờ chàng còn hỏi được một câu như vậy.

Lục Tiểu Phụng phán tội luôn dùm y:

- Nếu vậy, tôi chỉ còn nước lẹ lẹ thoa dầu vào chân, chạy trốn cho xong chuyện.

Bày thiết công đường, tự phong thượng thư, đều là những chuyện thật buồn cười.

Nhưng Lục Tiểu Phụng biết, nơi đây chuyện nào dù có buồn cười đến đâu cũng đều có thể biến ra nghiêm trọng, nếu nghĩ bọn họ nói chuyện khổ sai ba chục năm là chuyện đùa, là sẽ sai lầm lắm.

Nhưng chàng cũng thấy rằng, những người sống này cũng chẳng dễ dàng đối phó gì so với

người gỗ, cái vị Tứ Minh Cuồng Khách này tuy có vẻ điên điên khùng khùng, y chắc chắn là một tay cao thủ đầy tuyệt kỹ trong mình, cách đối phó duy nhất của chàng là bỏ chạy cho xong, càng nhanh càng tốt, càng xa càng tốt.

Khinh công của Lục Tiểu Phụng, ngay cả Tư Không Trích Tinh cũng chắc gì đã vượt qua được, về phương diện đó, chàng vốn rất tin tườûng vào chính mình.

Hai ba cái nhấp nhô, chàng đã lướt ra khỏi công đường, lướt ra tới hai ba chục trượng, vừa tính ngừng lại thở, đã nghe phía sau có tiếng người lạnh lùng nói:

- Khinh công của ngươi không tệ lắm, chỉ tiếc dù ngươi có mọc cánh đi nữa, cũng không cách nào chạy thoát cho được.

Chàng nghe ra đấy là giọng nói của Hạ thượng

thư.

Hạ thượng thư vẫn như bóng hình kèm sát theo sau lưng chàng, không cách xa bao nhiêu. Cái vị Tứ Minh Cuồng Khách điên điên khùng khùng này, khinh công còn cao hơn chàng tườûng tượng rất nhiều.

Chàng dùng hết tốc độ, bất kể đi đến đâu, Hạ thượng thư vẫn như chiếc bóng theo sát sau lưng, trước mặt lấp lánh có nước, chàng bỗng phát hiện mình lại trở về chỗ cũ cái ao lúc nãy, trong ao cái xác không còn thấy đâu, không biết gã đó đã chết chưa hay lại sống lại? Hay là vốn chưa chết bao giờ? Những người ở đây, sống hay chết, thật hay giả, vốn rất khó mà phân biệt rõ ràng.

Hạ thượng thư bỗng nói:

- Dù ngươi có nhảy xuống ao, ta cũng nhất định

truy cho tới nơi, dù ngươi có chạy tới long cung, cũng không chạy thoát khỏi tay ta.

Lục Tiểu Phụng vốn không nghĩ đến chuyện nhảy xuống nước, trong nước không những có người đang mở to cặp mắt cá, trong tay cầm lưỡi đao mỏng như tờ giấy chờ chàng ở đó, nhưng Hạ thượng thư đã nói vậy, chàng ngược lại nhảy ngay xuống nước, tung người một thế Ngư Ưng Nhập Thủy, lặn sâu xuống đáy ao.

Chờ cả nửa ngày, phía trên ngay cả một điểm phản ứng cũng không thấy gì cả.

Nếu không phải ở trong nước, Lục Tiểu Phụng đã bật cười lên tiếng. Hai người cãi nhau, nếu một người nói:

- Ngươi có giỏi đánh nhau với ta một trận, xem ta có sợ hay không?

Người đó chắc chắn là trong lòng sợ muốn chết đi được, nếu không sợ y đã động thủ từ lâu rồi, chỉ vì sợ, mới nói vậy?

Hạ thượng thư nếu không sợ chàng nhảy xuống nước, nhất định không thình lình nói ra câu hồi nãy. đạo lý ấy, Lục Tiểu Phụng hiểu rất rõ.

Chàng lại chờ thêm nửa ngày nữa, mới thò đầu ra khỏi mặt nước đổi hơi, lập tức phát hiện ra, Hạ thượng thư còn đang đứng trên bờ chờ mình, không biết tìm đâu ra được bình rượu, đang ngồi đó uống thoải mái, miệng còn lẩm bẩm một mình:

- Ngươi chui vào trong nước, ta ngồi đây vừa uống rượu vừa câu cá, tùy ngươi muốn tranh hơi tới lúc nào cũng được, ta sẽ vui vẻ phụng bồi.

Đợi đến lúc Lục Tiểu Phụng thò đầu ra đổi hơi thở lần thứ hai, y đã tìmđâu ra được một cái cần câu,

ngồi đó vừa uống rượu vừa câu cá, thật là một chuyện quá phong nhã. Lục Tiểu Phụng vốn không có tính kiên nhẫn, nhưng nếu bắt chàng ngồi đó vừa uống rượu vừa câu cá ba ngày ba đêm, chàng cũng không phản đối. Chỉ tiếc là chàng không phải là người câu cá, mà là con cá sớm muộn gì cũng bị người câu.

Càng đáng tiếc là chàng không phải như cá cứ nằm luôn dưới nước. Đợi đến lúc chàng thò đầu lên đổi hơi lần thứ ba, lập tức có sợi dây câu cá bay lại đầu mình, nếu không phải chàng thụt đầu kịp, dù không bị câu mất đi, mặt mày cũng bị rớt đi mất miếng thịt.

Xem ra cái vị Hạ thượng thư này không những khinh công cao cường, nội lực cũng cực kỳ thâm hậu, có thể đem chân lực quán vào trong dây tơ, đả thương người khác ngoài trăm bước.

Cái ao nước này không sâu lắm, cũng không lớn lắm, Lục Tiểu Phụng có thò đầu ra chỗ nào cũng sẽ bị dây tơ bay tới nơi móc chàng.

Lưỡi câu trên dây lóng lánh sáng rực, như một thứ binh khí ngoại môn thật lợi hại.

Lần này chàng tránh kịp, lần sau chắc gì đã có vận khí tốt như vậy. Nếu một người chỉ còn nước đưa đầu ra khỏi mặt nước để thở, thật tình không khác gì tấm bia, bởi vì cả người chàng ở trong nước, chỉ có đầu là có thể cử động, dù gì cũng không nhanh được.

May mà chàng có luyện qua khí công, hơi thở có dài hơn người thường chút đỉnh, đang lúc chàng bắt đầu cảm thấy chịu không muốn nổi rồi, chàng bỗng thấy dưới nước còn có một người nữa.

Phía trên vẫn không nghe động tĩnh gì, cũng không nghe có tiếng người rớt xuống nước, người

này nhất định không thể nhảy từ trên xuống dưới nước. Vậy thì y từ đâu lại?

Lục Tiểu Phụng núp sau một tảng đá dưới ao, người này không thấy chàng, hình như không ngờ trong ao lại còn có người, hai chân nhoi lên, y đã búng lên khỏi mặt nước, động tác nhẹ nhàng, tư thế đẹp đẽ, xem ra là một kẻ có thủy tính cực giỏi.

Nhưng Lục Tiểu Phụng biết rằng, đầu của y vừa nhô ra khỏi mặt nước, lập tức sẽ nếm mùi đau khổ ngay.

Sóng nước rẽ ra, trên mặt nước quả vọng lại tiếng la thất thanh, cái người lội nước tung tăng như con cá này, hai bắp đùi đã cứng thẳng đơ ra, hiển nhiên cổ họng đã bị lưỡi câu móc trúng.

Lục Tiểu Phụng chẳng công phu đâu đi dồng tình với y, chàng lập tức bơi về hướng y vừa mới hiện

ra, quả nhiên chàng tìm ra một cái hang động có thể chui vào được, trên miệng hang có tấm thạch bản đang từ từ đậy lại.

Thạch bản mà đóng lại, cửa động sẽ không còn thấy đâu, trong động rốt cuộc có gì vậy nhỉ? Tại sao lại làm ra vẻ bí mật như vậy? Trong đó, có phải còn có người nào khác?

Lục Tiểu Phụng chẳng công phu đâu ngồi đó suy nghĩ, lấy hết sức bình sinh bơi lại chui vào trong hang động, chỉ nghe cạch một tiếng, thạch bản đã đóng lại. Bốn bề lại càng hắc ám, ngay cả bàn tay cũng không thấy được. Lục Tiểu Phụng cứ nghĩ mình đã tìm được lối ra, nào ngờ tuy chàng đã ra khỏi hang rồng, chàng lại lọt ngay vào địa ngục.

LỤC TIỂU PHỤNG

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Quyển 6
Chương 7

Tiền Nhân Hậu Quả

Cái địa ngục này tuy không có lửa thiêu, nhưng bốn bề đều là nước, bất kể chàng bơi tới chỗ nào, đều gặp phải tường đá chặn lại, ngay cả chỗ để đổi hơi cũng không có, cứ như vậy mà chết đuối dưới nước, chẳng như bị thiêu chết còn khỏe khoắn hơn.

Chàng đang nóng nảy muốn phát điên lên, phía trên bỗng "cách" lên một tiếng, một tia sáng chiếu xuống, có một cửa hang mở ra.

Dù cái cửa ấy có dẫn ngay xuống địa ngục, Lục

Tiểu Phụng cũng chẳng màng, chàng lập tức nhảy lên, phía trên là một đường địa đạo dùng đá tảng xây thành, ngay cả một giọt nước cũng không có, địa đạo tuy rất u ám, nhưng đối với chàng mà nói, đã không khác gì là thiên đường. Cả hôm qua tới giờ, chàng đã gặp bao nhiêu chuyện, mà như đang nằm mộng, chàng gặp người chết mà hóa ra còn sống, người sống lại hóa ra người chết, người thật lại là người gỗ, người gỗ lại là người thật.

Chàng đã hôn váng cả đầu não, hiện tại mới có dịp để ngồi thở. Địa đạo có đèn, nhưng không có người, chàng vắt khô y phục, đi về phía trước, đi được bước nào hay bước đó, bất kể là đi đến đâu, chàng chỉ còn biết nghe ông trời bảo sao thì vậy thôi.

Cuối địa đạo có một cái cửa sắt. Cửa không có khóa, chàng thử gõ vài cái, chẳng có ai trả lời, chàng bèn dùng sức đẩy cửa bước vào, bên trong là một gian phòng đá rất rộng rãi, chứa đầy các thứ các dạng

những pho tượng Phật và cá gỗ lớn có nhỏ có.

Lục Tiểu Phụng đần mặt ra. Một cái nơi bí mật như vậy, chỉ bất quá dùng để chứa những thứ cá gỗ sao, chuyện này nói ra ai tin? Càng làm cho người ta không tin được là, những con cá gỗ và tượng Phật đó, lại là những thứ lão hồ ly đã chở trên thuyền, chàng đã từng thấy qua, thuyền chìm rồi, những thứ này tại sao lại đến nơi đây?

Lục Tiểu Phụng thở ra một hơi thật dài, trong lòng đang cảnh cáo mình, tốt nhất là mau mau chạy, chạy càng xa càng tốt, làm như trước giờ chưa bao giờ đến đây, trước giờ chưa bao giờ thấy những thứ cá gỗ này.

Chàng đã nhận ra, những con cá gỗ và tượng Phật này ẩn chứa một bí mật gì đó cực kỳ lớn lao.

Không chừng chàng vốn đang tính tìm đường

để sinh tồn, người khác nếu biết chàng phát hiện ra bí mật, không chừng sẽ không để cho chàng cơ hội còn sống để mở miệng. Lối suy nghĩ của chàng rất chính xác. Chỉ tiếc là chàng không còn đường nào khác để đi, huống gì lòng hiếu kỳ đã nổi dậy, làm cho chàng mà như vậy bỏ đi thì sao cam lòng cho được.

Cá gỗ rốt cuộc có gì bí mật trong đó? Chàng biết những thứ cá gỗ đó rỗng ruột, chàng cũng đã từng nhặt mấy cái trên bãi cát, bổ ra làm đôi, dùng để uống nước.

Nhưng nếu là người có tí đầu óc, nhất định sẽ không công đâu khổ cực đi lượm mấy con cá gỗ đó về, chất vào một nơi bí mật như thế này, còn sai một người mở to con mắt nằm phía ngoài dưới đáy nước canh giữ, bất cứ người hay mèo, chỉ cần nhảy vào ao, là cho ngay một đao. Những người ở nơi này, hình như đều có đầu óc, tại sao đi làm chuyện như vậy?

Lục Tiểu Phụng nhịn không nổi cầm một con cá gỗ lên, lắc lắc mấy cái, trong ruột trống rỗng, lắc thêm mấy cái nữa, trong đó hình như có gì đang chạm vào nhau nghe rất êm tai. Cây đao làm bằng cái bô còn ở trong người, chàng lập tức rút ra, bổ con cá gỗ ra làm đôi. Chỉ nghe có tiếng lạo xạo vang lên, mấy thứ đồ từ trong ruột cá gỗ rớt ra, lại là những viên ngọc bích bảo thạch chói lòa hoa cả mắt.

Lục Tiểu Phụng lại đần mặt ra. Chàng vốn là người biết của, dĩ nhiên chàng nhận ra những thứ bích ngọc bảo thạch này đều thuộc hạng thượng đẳng giá trị liên thành.

Tùy tiện lấy ra một thứ trong đó, đưa cho một cô bé, cô ta nhất định sẽ biến thành một người nghe lời nhất trong thiên hạ, những người như Ngưu Nhục Thang rốt cuộc cũng không có nhiều.

Chàng lại bổ ra một con cá gỗ nữa, trong đó

toàn là những hạt trân châu chừng đầu ngón tay. Trong phòng đá ít ra cũng có tới ba bốn trăm con cá gỗ, nếu bên trong đều là trân châu bảo ngọc thì giá trị biết bao nhiêu mà kể nhỉ?

Lục Tiểu Phụng ngay cả tính cũng không dám tính. Chàng không phải là một người tham của, nhưng bao nhiêu đó của cải đang bày trước mặt mình, bất cứ ai cũng không khỏi tâm thần mê loạn.

Trong cá gỗ là châu bảo, trong tượng Phật là gì bây giờ? Tượng Phật cũng rỗng ruột, chàng tìm một pho tượng Phật còn cao lớn hơn người thật, trước hết lấy con dao làm bằng cái bô của chàng nạy vào khe hở, trong lòng chỉ hy vọng chẳng có gì bên trong cả.

Pho tượng Phật lớn bao nhiêu đó, nếu đều chứa trân châu bảo ngọc vào trong, quả thật là chuyện hoang đường nhất trong các giấc mộng hoang đường. Cách một tiếng, pho tượng đã bị chàng nạy ra

một kẻ hở, không có trân châu bảo ngọc rớt ra. Chàng thở ra một tiếng, không biết là vì thất vọng hay là mừng rỡ.

Bỗng chàng nghe hình như có tiếng người đang thở ra. Pho tượng Phật rõ ràng là làm bằng gỗ, tại sao biết thở ra? Từ đêm qua đến giờ, chàng đã gặp không biết bao nhiêu chuyện quai lạ, còn nhiều hơn một người cả tám chục năm trong đời đã gặp, nghe tiếng thở ra, chàng vẫn không khỏi giật bắn người lên.

Chính ngay lúc đó, bỗng có người chồm ra, chụp ngay lấy cổ họng chàng bóp chặt, hai bàn tay lạnh băng băng, không biết là ma quái hay là cương thi?

Lục Tiểu Phụng có là người gan bằng trời đến đâu cũng cơ hồ sợ muốn té xỉu xuống đất. Chàng không xỉu xuống, bởi vì hai bàn tay vừa chụp lấy cổ họng của chàng, đã biến ra mềm xèo, không có lấy

một chút sức lực.

Chàng định thần lại, mở mắt ra, lập tức thấy có cặp mắt cũng đang nhìn mình.

Dưới cặp mắt dĩ nhiên còn có cái mũi, dưới cái mũi còn có cái miệng. Miệng người ấy mấp máy mấy cái, bỗng thốt ra ba chữ:

- Lục Tiểu Phụng.

Trong pho tượng Phật có người, đã là chuyện lạ không thể tưởng tượng được.

Những pho tượng này được chở trên thuyền lão hồ ly, sau khi đắm thuyền, lại chuyển đến nơi đây, trước sau có tới ba bốn chục ngày. Trong tượng Phật lại có chứa người, mà vẫn còn chưa chết, vẫn còn nói chuyện được, còn nhận ra được Lục Tiểu Phụng.

Lục Tiểu Phụng cả một đêm gặp phải chuyện lạ,

cộng lại còn không lạ bằng chuyện này.

Càng kỳ quái là, chàng cũng nhận ra người này. Yở trong nghề bảo tiêu còn lâu hơn cả Thiết Chưởng Trọng Đao Tư ớồ Cương, thực lực còn lớn hơn, danh tiếng còn nổi hơn, y chính là tổng tiêu đầu của ớa. i Thông tiêu cuộc, Đại Lực Thần Ưng Cát Thông.

Đại Lực Ưng Trảo Công của Hoài Nam Ưng Trảo Vương trước giờ không truyền ra người khác họ, nhưng Cát Thông lại ngoại lệ. Bởi vì không những y là con nuôi của Ưng Trảo Vương đời thứ ba, y còn là con rễ cưng của Vương gia, tính người rất bộc trực thành thực, làm chuyện gì cũng rất đàng hoàng quy củ, mười tám tuổi gia nhập Đại Thông tiêu cuộc, hai mươi tuổi đã thăng lên làm tổng tiêu đầu, trước giờ chưa từng sẩy mất chuyến bảo tiêu nào.

Chỉ cần tìm thấy Cát Thông, mọi sự đều đạt thông.

Có người thà bỏ ra gấp bội tiền phí tổn, cũng phải tìm Cát Thông bảo tiêu cho được.

Lục Tiểu Phụng nằm mộng cũng nghĩ không ra, một người như vậy lại bị giam vào trong một pho tượng Phật. Cát Thông gặp chàng lại càng kinh ngạc, đôi môi mấp máy mấy cái, hình như muốn nói biết bao nhiêu chuyện, khổ nỗi thể lực quá yếu ớt, miệng lưỡi khô ran, nói không ra lời.

Lục Tiểu Phụng cũng có nhiều điều muốn hỏi y. Bị người ta nhốt trong pho tượng Phật, còn kỳ lạ hơn bị người ta bỏ vào rương nhiều, hai chuyện này có phải là kiệt tác của cùng một người? Làm vậy để làm gì? Bao nhiêu câu hỏi đó, Lục Tiểu Phụng chẳng hề mở miệng ra hỏi câu nào, bởi vì Cát Thông đã hoàn toàn lã người ra.

Tuy chỉ cần một tô thịt bò nóng hổi, đầy chất bổ, là có thể làm y hồi phục lại nguyên khí, nhưng giờ

phút này, nơi chốn này muốn một tô thịt bò như thế, e rằng còn khó hơn lên trời.

Lục Tiểu Phụng đần mặt ra nhìn y cả nửa ngày, trong lòng chàng bỗng nghĩ tới một chuyện rất kinh khủng. Nơi đây có tới hơn một trăm pho tượng Phật, nếu như mỗi pho đều có một người, thì sao bây giờ? Lục Tiểu Phụng không dám nghĩ tới chuyện đó, chàng cũng không có dũng khí đi tới một pho tượng khác cạy ra xem.

Chính ngay lúc đó, địa đạo bỗng nghe có tiếng chân bước vào, Lục Tiểu Phụng giật thót cả người, ai lại đây vậy?

Chàng ướt loi nhoi đi vào, trong địa đạo thế nào dấu vết cũng còn sờ sờ ra đó, bất kể là ai, chắn chắn dã phát giác ra có khách lại thăm bất ngờ, Hạ thượng thư dĩ nhiên biết người khách đó là ai.

Người đó đã dám vào đây, dĩ nhiên y đã có cách để đối phó với chàng.

Lục Tiểu Phụng thở ra, chàng ngồi ì ra chờ ở đó.

Tiếng chân đi gần lại, một người tay cầm một tô canh thịt bò bốc khói ngùn ngụt bước vào, chính là Ngưu Nhục Thang.

Canh thịt bò trong bát tuy đang bốc khói, gương mặt của Ngưu Nhục Thang lại lạnh lùng như băng giá.

Hiện tại không những cô không nhận ra Lục Tiểu Phụng, cô còn không thấy trong hang đá có một người như Lục Tiểu Phụng ngồi đó, cô chầm chậm bước vào, đặt tô canh thịt bò xuống mặt đất, lấy một cái thìa thật dài, từ từ múc canh đổ vào trong miệng một pho tượng Phục Hổ La Hán.

Pho tượng bằng gỗ cũng có tiếng húp canh

vang lên.

Ngưu Nhục Thang lẩm bẩm:

- Canh thịt bò không những ngon lành, còn bổ béo nữa, ngươi ngoan ngoãn uống vào, là sống thêm được tí nữa.

Một thìa canh đút vào, là nghe có tiếng rên rỉ yếu ớt vọng ra.

Ngưu Nhục Thang nói:

- Ta biết các ngươi chê ít, nhưng canh thịt bò chỉ có một nồi, mỗi người chỉ vừa đủ một thìa, ngay cả Phật Di Lặc bụng bự như thế cũng chỉ được một thìa.

Trái tim của Lục Tiểu Phụng chìm xuống.

Mỗi người vừa đúng một thìa, không lẽ mỗi pho tượng Phật đều có người?

Hiện tại chàng đã thấy ra, người trong pho tượng đều có miệng để đúng vào miệng của pho tượng, vì vậy không những họ có thể húp canh, họ còn có thể hô hấp được.

Những người đó còn sống đến bây giờ, chỉ nhờ vào một húp canh mỗi ngày.

Bọn họ bị đóng chết cứng vào trong pho tượng Phật, ngay cả một đầu ngón tay cũng không cục cựa được, mỗi ngày chỉ nhờ vào một thìa canh thịt bò để duy trì mạng sống.

Bọn họ đã qua được ba bốn chục ngày như vậy, nghĩ đến những đau khổ bọn họ phải trải qua, Lục Tiểu Phụng không còn nhịn nổi, chàng bỗng nhảy bật dậy, xông tới, xuất thủ như điện.

Thật tình chàng rất muốn nhốt Ngưu Nhục Thang vào trong đó, cho cô ta nếm thử mùi vị đó ra

sao.

Ngưu Nhục Thang không quay đầu lại, cũng chẳng tránh né, bỗng nghe phạch một tiếng xé gió bay lại, một sợi dây câu cá từ bên ngoài bắn tới, lưỡi câu lóng lánh nhằm vào cặp mắt của chàng, hình như sắp móc tròng mắt của chàng ra.

May mà Lục Tiểu Phụng không còn ở trong nước, may mà bàn tay của chàng đã có thể cử động được.

Chàng bỗng xoay người lại, thò hai ngón tay ra, kẹp đúng vào lưỡi câu.

Ngưu Nhục Thang lạnh lùng nói:

- Hai ngón tay này cũng có tí mánh lới đó, ta cũng thưởng cho ngươi một muỗng canh đây!

Thìa canh dài ngoẳng đã chìa lại trước mặt Lục

Tiểu Phụng, đánh vào huyệt Nghinh Hương chỗ trên môi và bên cánh mũi.

Nước canh thịt bò trong thìa đã bắn ra trước, tạt vào mặt Lục Tiểu Phụng.

Cô hời hợt đánh ra một chiêu thức, thật ra rất là hiểm độc, không những thìa canh điểm được huyệt đạo, nước canh cũng trở thành một thứ ám khí lợi hại, Lục Tiểu Phụng có muốn tránh cũng khó lòng tránh được.

Huống gì tuy chàng đã kẹp lưỡi câu, chàng vẫn còn chưa kẹp được bàn tay của Hạ thượng thư, trước mắt bóng người thoáng qua, Hạ thượng thư đã quăng cần câu đi, nhảy nhẹ nhàng lại.

Khinh công thân pháp của y như quỷ mỵ, xuất thủ lại rất nặng. y đánh ra một chưởng vào vai của Lục Tiểu Phụng, công phu đang sử dụng, chính là

Mật Tông Đại Thủ Ấn!

Lục Tiểu Phụng bị tấn công hai mặt, mắt nhìn thấy sắp bị tai họa đến nơi, nào ngờ chàng bỗng mở miệng ra hít vào một hơi, nuốt hết nước canh vào trong miệng, rồi hít dính luôn cả thìa canh.

Bàn tay của Hạ thượng thư vừa đánh xuống, bỗng thấy có vật gì lóng lánh bay tới mạch môn của y, lại là lưỡi câu tính móc mắt Lục Tiểu Phụng lúc nãy. Chiêu thức đánh ra vừa đỡ vừa công, cơ biến vô cùng, trừ Lục Tiểu Phụng ra, thật không còn ai đánh ra được vậy.

Chỉ tiếc là răng của chàng chỉ hít dính thìa canh, không hít dính bàn tay trắng ngần như hoa lan của Ngưu Nhục Thang, bàn tay đó đang nhằm vào phía màng tang bên trai của chàng phất qua một chiêu Như Ý Lan Hoa Thủ Phân Cân Thác Mạch, không những âm hiểm cay độc, thủ pháp biến hóa thật ngụy

bí phiêu hốt, Lục Tiểu Phụng vừa lắc người, bàn tay của cô ta đã chụp tới huyệt Ngọc Chẩm sau não của chàng.

Huyệt Ngọc Chẩm là tử huyệt yếu hại nhất của cả toàn thân, dù bị một người tầm thường nhất cho một quyền vào đó cũng chịu không nổi, Lục Tiểu Phụng thở ra một tiếng trong bụng, kình lực vận sẵn vào hai tay, chuẩn bị đưa ra sát thủ ép địch thủ chết một chỗ với mình, nào ngờ chính trong cái đường tơ kẻ tóc đó, Ngưu Nhục Thang bỗng kêu lên một tiếng kinh hãi, cả người cô bay ra ngoài, đụng vào tường đá, Hạ thượng thư thì đã bị văng ra khỏi cửa, một hồi lâu, bỗng nghe bình lên một tiếng, hiển nhiên y đã đụng vào vách đá bên kia, đụng rất nặng nề.

Trước mặt của Lục Tiểu Phụng đã đổi vào đó một người, gương mặt đang cười thật thân thiết hiền hòa, rõ ràng là lão đầu. Lúc nãy lão dùng cách gì, chỉ trong khoảnh khắc đã quăng hai tay cao thủ là Ngưu

Nhục Thang và Hạ thượng thư ra, ngay cả Lục Tiểu Phụng nhãn lực như vậy cũng chẳng thấy rõ ràng, đến bây giờ chàng mới biết, lão đầu này lại là một tay cao thủ tuyệt đỉnh tới mức độ chàng trước giờ chưa từng gặp qua.

Ngưu Nhục Thang đã đứng dậy, gương mặt cô lộ vẻ vừa kinh ngạc vừa phẫn nộ.

Lão đầu mỉm cười dịu dàng hỏi:

- Con té có đau lắm không?

Ngưu Nhục Thang lắc lắc đầu.

Lão đầu nói:

- Nếu vậy con nhất định cũng giống Hạ thượng thư, uống rượu uống say quá mức quên cả lời cha dặn.

Giọng của lão lại càng ôn nhu, nhưng ánh mắt của Ngưu Nhục Thang lại biến ra sợ hãi. Lão đầu nói:

- Người say rượu đáng lý ra phải đi vào giường nằm ngủ. Con cũng nên đi ngủ thôi!

Ngưu Nhục Thang lập tức gầm đầu bước ra, cô đi qua Lục Tiểu Phụng, bỗng nhoẽn miệng cười một cái, cười rất ngọt ngào.

Bất cứ ai nhìn thấy nụ cười đó, cũng không thể ngờ được rằng cô là người vừa mới tức thời muốn lấy mạng của Lục Tiểu Phụng cho bằng được.

Lục Tiểu Phụng cũng không ngờ tới.

Nhìn cô bước ra ngoài, lão đầu bỗng hỏi chàng:

- Ông có biết ngoại hiệu của nó là gì không?

Lục Tiểu Phụng không biết. Ngoại hiệu của cô dĩ

nhiên không phải là Ngưu Nhục Thang.

Lão đầu nói:

- Nó có biệt hiệu là Mật Phong.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Mật Phong?

Lão đầu nói:

- Chính là cái loại ong mật cùng với ong đực giao phối rồi, sẽ nuốt tình nhân vào trong bụng.

Lục Tiểu Phụng đỏ mặt lên.

Nhưng lão đầu vẫn còn cười thật khoan khoái:

- Tôi cũng biết bậc cha mẹ không nên đi phê bình con cái mình như vậy, nhưng tôi nhất dịnh cho ông biết rõ ràng, tại sao nó phải giết ông cho được.

Lão ta vỗ vỗ vào vai Lục Tiểu Phụng:

- Hiện tại chắc ông biết, đây không phải là ý của tôi!

Lục Tiểu Phụng hỏi dò:

- Chỉ vì không phải ý của ông, cho nên tôi còn sống nơi đây?

Lão đầu không phủ nhận, lão mỉm cười:

- Giết người cũng chẳng phải là chuyện gì khó khăn, nhưng nếu muốn giết cho khéo léo, thì chẳng dễ dàng tí nào.

Bàn tay của lão tỳ nhẹ lên vách đá, lập tức lại có một cánh cửa mở ra, bên trong là một gian thạch thất bố trí rất tinh nhã. Lão đưa Lục Tiểu Phụng vào, lấy trong vách ra một bình rượu bằng thủy tinh, nhẫn nha nói:

- Bồ đào mỹ tửu dạ quang bôi, đây là rượu bồ đào tôi đã đặc biệt sai người đi Ba Tư đem về đấy, ông uống thử!

Lão ta lại lấy ra một bình vuông vuông, bên trong có đựng thứ tương gì đen đen, mỉm cười nói:

- Đây là trứng Điệp Sa, về phía bắc Côn Luân, nhiều người gọi nó là "Biện Duy Tịnh", có nghĩa là lấy trứng cá làm thành tương, nhấm với rượu, phong vị tuyệt ngon.

Lục Tiểu Phụng nhịn không nổi nếm thử một chít, chỉ cảm thấy vừa tanh vừa mặn đầy cả miệng, chẳng có gì là ngon lành.

Lão đầu nói:

- Điệp Sa là thứ trứng, sinh sản rất nhiều hằng ngàn hằng vạn năm trước, bây giờ đã sắp tuyệt tích, trong sớ của Mao Thi Nghĩa có nói:

- Lớn có Vương Kình, nhỏ có Vị Hối. Kim Nghi Đô Quận từ Kinh môn đi lên đầu sông, đầy dẫy những loại cá Lựu Kình. Bản Thảo Cương Mục và Lữ Thị Xuân Thu cũng có ký tải đến loại cá này. Ông thử nếm lại xem, sẽ thấy nó có vị lạ cho coi!

Xem ra lão đầu này không những ăn uống cực kỳ khảo cứu, mà còn là một kẻ sĩ phong nhã bao học thi thư.

Lục Tiểu Phụng nhịn không nổi lại nếm thêm một miếng nữa, quả thật ngoài vị tanh mặn, còn có phong vị không thể hình dung, tươi ngon vô cùng.

Lão đầu cười nói:

- Cái này là do tôi lần vừa rồi đi Phù Tang đem về, còn thừa lại cũng không nhiều, xem ra không bao lâu nữa, tôi sẽ lại phải đi Phù Tang lần nữa rồi!

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Ông thường lại nơi đó?

Lão đầu gật gật đầu:

- Hiện tại ở Phù Tang, Phong Thần Tầu Cát đang nắm quyền, đấy là một tay gian hùng, dã tâm rất lớn, lâu nay đã có ý muốn lấn tới nước chúng ta và Triều Tiên.

Lão cười càng khoan khoái, nói tiếp:

- Mấy thứ châu báu để ngoài kia, vốn là do một vị quý nhân trong triều đặc biệt đõem tặng cho y đấy, nhưng lại bị tôi cướp mất giữa đường.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Chiếc thuyền của lão hồ ly là bị Ông làm đắm đấy sao?

Lão đầu nghiêm mặt nói:

- Tôi mà lại đi làm chuyện thô lỗ như vậy sao? Tôi chỉ bất quá biết được lúc đó trên biển sẽ có sóng gió thế thôi!

Sóng gió trên biển, vốn là chuyện có thể dự đoán được. Lão đầu này hiển nhiên cũng rất thông hiểu về thiên văn địa lý.

Lục Tiểu Phụng càng lúc càng cảm thấy người này thật là một tay kỳ tài của một thời, vũ công, tài học đều cao thâm vô hạn độ, chàng nhịn không nổi lại hỏi dò:

- Vì vậy ông mới cố ý làm chậm chiếc thuyền của lão hồ ly lại, để cho thuyền của lão ta sẽ tấu xảo gặp phải sóng gió!

Lão đầu cười nói:

- Chỉ tiếc là tôi vẫn còn đoán trật đi mất nửa ngày, vì vậy không thể không bắt lão ta phải trở về lại chở thêm nước!

Thuyền phu của lão hồ ly đều là những tay thủy thủ kinh nghiệm đầy mình, sao lại quên mất đi chuyện trọng yếu nhất là đem theo nước?

Lục Tiểu Phụng đến bây giờ mới hiểu ra được chuyện này nhiêu khê ra làm sao.

Lão đầu nói:

- Chỗ khó nhất là, phải làm sao cho chiếc thuyền ấy bị nạin đúng vào lúc có luồng nước ngầm nổi lên!

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Tại sao?

Lão đầu nói:

- Bởi vì luồng nước ấm ấy chạy lại đảo này. Bị gió bão xong, bao nhiêu thứ trong thuyền đều sẽ trôi lại nơi đây, chẳng cần chúng tôi phải bỏ công sức ra làm gì cả!

Lão mỉm cười nói tiếp:

- Cũng vì luồng nước ấm ấy, mà ông mới trôi lại đây.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Tại sao ông phải phí bao nhiêu đó chuyện làm gì? Chính mình đi cướp thuyền không phải là tiện lợi hơn sao?

Lão đầu hững hờ nói:

- Bởi vì tôi không phải là cường đạo, cướp hàng hóa đốt thuyền, là chuyện của bọn thất phu ngoài phố chợ, tôi chẳng thèm làm.

Lục Tiểu Phụng thở ra, cái chuyện vốn không thể nào giải thích được, hiện tại đại khai chàng đã hiểu được phân nửa.

Nhạc Dương dĩ nhiên cũng là môn hạ của lão, y đã biết trước thuyền sẽ bị nguy hiểm, vì vậy mới hai ba phen ngăn trở chàng, không cho chàng đi chiếc thuyền này, thậm chí còn không tiếc đánh chàng rớt xuống biển.

Lão đầu cười nói:

- Những thứ châu báu đó nếu đem lại Phù Tang, trung thổ chúng ta sẽ bị một phen đại loạn, tuy tôi đã sống lâu năm ngoài hải ngoại, trong lòng vẫn còn nhớ về cố quốc, làm chuyện này cũng không phải là hoàn toàn cho riêng tôi.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Sao ông biết được chuyện này? Vị quý nhân

cấu kết với Phong Thần Tầu Cát là ai?

Lão đầu nhâm nhi miếng rượu, lại nếm một tí Điệp Sa, mới nói:

- Trong nghề chúng tôi, có bốn chữ không thể nào quên được!

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Bốn chữ gì?

Lão đầu nói:

- Thủ khẩu như bình!

Lục Tiểu Phụng rốt cuộc cũng hỏi ra được câu chàng muốn hỏi:

- Ông làm nghề gì vậy?

Lão đầu nói:

- Giết người!

Lão nói nghe hời hợt vô cùng, Lục Tiểu Phụng tuy đã ngấm ngầm nghĩ vậy trong bụng, mà vẫn không khỏi giật mình một cái.

Lão đầu nói:

- Đấy vốn là cái nghề lâu thứ hai trên thế gian, nhưng so với cái nghề lâu nhất, lại còn kích thích hơn, đa dạng hơn, làm người ta phấn khởi hơn...

Lão ta cười cười:

- Cái nghề này thu nhập vào cũng nhiều hơn chít đỉnh.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Cái nghề lâu nhất là nghề gì?

Lão đầu nói:

- Mãi dâm!

Lão mỉm cười lại nói tiếp:

- Từ xưa đến giờ, đàn bà đã biết làm nghề mãi dâm, đủ các loại phương pháp mãi dâm, nhưng giết người lại chỉ có một thứ.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Chỉ có một thứ?

Lão đầu nói:

- Tuyệt đối chỉ có một thứ.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Thứ gì?

Lão đầu nói:

- Thứ hoàn toàn tuyệt đối.

Lão ta lại bổ sung:

- Giết người xong, không những tuyệt đối phải toàn thân thoái lui, mà còn tuyệt đối không được để lại dấu vết, vì vậy công cụ giết người tuy nhiều, phương pháp chính xác nhất chỉ có một thứ!

Lão ta nói chữ "tuyệt đối" liên tiếp hai ba lần, để nhấn mạnh vào cái chính xác cần thiết, sau đó lại nói tiếp:

- Đấy không những phải cần kỹ xảo cực kỳ lớn lao, còn phải cần có kế hoạch cực kỳ chu mật, trí tuệ và kiên nhẫn vô cùng, vì vậy mấy năm sau này, những người có tư cách gia nhập vào cái nghề này càng ngày càng ít!

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Phải làm sao mới đủ tư cách?

Lão đầu nói:

- Thứ nhất, thân thế phải thanh bạch!

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Người đi giết người, tại sao phải cần thân thế thanh bạch?

Lão đầu nói:

- Bởi vì y chỉ cần để lại trong ký ức người ta điểm gì bất lương, trước và sau khi xuất thủ, thế nào cũng có người nghi ngờ đến y, vạn nhất hành động của y bị người điều tra ra, chúng tôi sẽ không khỏi bị liên lụy!

Lục Tiểu Phụng thở ra:

- Có lý!

Đến giờ chàng mới biết, thì ra chỉ có những người thân thế thanh bạch, mới có đủ tư cách đi giết người.

Lão đầu nói:

- Thứ hai, dĩ nhiên là phải có trí tuệ và kiên nhẫn, thứ ba, phải có thể chịu khổ chịu cực, nhẫn nhục chịu đựng, người nào thích tiếng tăm, nhất định không thể nào làm được!

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Vì vậy những người làm chuyện này, đều phải là những kẻ vô danh?

Lão đầu nói:

- Không những phải là kẻ vô danh, còn phải biết ẩn hình.

Lục Tiểu Phụng thay đổi nét mặt:

- Ẩn hình? Người làm sao ẩn hình được?

Lão đầu cười nói:

- Cách ẩn hình có nhiều thứ, không phải là yêu thuật!

Lục Tiểu Phụng nói:

- Tôi không hiểu.

Lão đầu đưa ly rượu lên:

- Ông có thấy trong rượu này có gì không?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Có rượu.

Lão đầu đổ ly rượu lại vào trong bình:

- Bây giờ ông còn thấy rượu trong ly không?

Dĩ nhiên là không thấy, bởi vì ly rượu ấy đã trộn vào chỗ rượu khác. Lão đầu nói:

- Ông nhìn không thấy, vậy ly rượu không phải là đã ẩn hình rồi sao?

Lục Tiểu Phụng suy nghĩ, chàng phảng phất đã hiểu ra đạo lý, nhưng còn chưa hoàn toàn hiểu thấu.

Lão đầu nói:

- Bọt sóng nhập vào biển, rượu đổ vào bình, là như đã ẩn hình rồi, bởi vì người khác chẳng còn thấy chúng đâu, chẳng còn tìm ra chúng đâu, có một số người cũng vậy!

Lão mỉm cười nói:

- Những người ấy chỉ cần vào trong một đám người, sẽ giống như một hột gạo rơi vào trong thúng. Bất cứ người nào muốn tìm hột gạo lấy nó ra cũng rất khó khăn, như vậy xem như y đã ẩn hình rồi!

Lục Tiểu Phụng thở phào một hơi, cười khổ nói:

- Bình thời dù ông có đi qua đi lại trước mặt tôi, tôi cũng nhất định không nhìn ra được ông có chỗ nào đặc biệt!

Lão đầu vỗ tay:

- Đúng là cái đạo lý đó, tôi biết ông nhất định sẽ hiểu mà!

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Trừ chuyện đó ra, còn có một cách khác!

Lão đầu hỏi:

- Sao?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Nếu ông còn là một kẻ có thân phận, ví dụ như, nếu ông là một đại hiệp Giang Nam, thì coi như ông cũng đã ẩn hình rồi, bởi vì người khác chỉ thấy thân phận đại hiệp của ông, mà không thấy được ông là tay thích khách giết người!

Lão đầu cười nói:

- Học một biết mười, nho tử quả nhiên khả giáo.

Lão lại nói tiếp:

- Nhưng một người đã có bao nhiêu đó điều kiện, cũng còn chưa đủ.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Còn phải có điều kiện gì nữa?

Lão đầu nói:

- Muốn làm nghề này, còn phải có một thứ bản năng kỳ dị như dã thú, phải phản ứng nhanh nhẹn, nguy hiểm còn chưa lại, đã có cảm giác mà chuẩn bị trước, vì vậy tôi nhìn trúng người nào, còn phải khảo nghiệm y có phải có thứ bản năng đó không.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Khảo nghiệm ra sao?

Lão đầu nói:

- Một người chỉ ở trong hoàn cảnh sống chết như mành treo chuông, mới đõem hết tiềm lực ra phát huy, vì vậy tôi phải nhất định để cho y gặp phải đủ

các thứ nguy hiểm!

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Có phải ý của ông là, ông còn sai đủ các thứ các dạng người lại ám toán y?

Lão đầu nói:

- Đúng vậy.

Lục Tiểu Phụng rốt cuộc hiểu ra:

- Những người ám toán Nhạc Dương, đều là người ông phái lại khảo nghiệm y?

Lão đầu nói:

- Đúng vậy!

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Nếu y chịu không nổi khảo nghiệm, không phải sẽ bị chết dưới tay những người đó sao?

Lão đầu hững hờ nói:

- Nếu y chịu không nổi khảo nghiệm, sau này có hành động cũng sẽ bị chết thôi, chi bằng chết sớm hơn một chút, khỏi liên lụy người khác.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Gã đánh cá một mắt và gã mặt ngựa đều là môn hạ của ông?

Lão đầu nói:

- Bọn họ chỉ bất quá là cái vỏ bên ngoài của trai đào, vĩnh viễn không bao giờ chạm vào được tới bên trong.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Con gái ông giết họ, chỉ vì bọn họ đã để lộ thân phận trước mặt tôi?

Lão đầu thở ra nói:

- Tiểu nữ cũng là một thiên tài, cái tật duy nhất của nó là thích giết người quá.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Còn Hạ thượng thư?

Lão đầu nói:

- Tôi đã nói rồi, nó là một thiên tài, nhất là lúc đối phó với đàn ông.

Lục Tiểu Phụng rốt cuộc hiểu ra, Hạ thượng thư muốn giết chàng, chỉ bất quá vì muốn làm vui lòng Ngưu Nhục Thang.

Lão đầu cười khổ:

- Chỉ bất quá, cái thứ thiên tài ấy trời sinh, có chỗ nó không giống tôi!

Lục Tiểu Phụng nói:

- Nhưng Như Ý Lan Hoa Thủ không phải là trời sinh.

Như Ý Lan Hoa Thủ và Hóa Cốt Miên Chưởng đều là những tuyệt kỹ vũ công đã thất truyền trong giang hồ lâu năm, mấy năm gần đây trong giang hồ không những không có ai sử dụng được, ngay cả gặp cũng còn chưa gặp qua.

Lão đầu lại nhâm nhi thêm miếng rượu, nhẫn nha nói:

- Tư chất luyện võ của nó cũng không tệ, chỉ bất quá thân thể hơi yếu một tí, vì vậy tôi chỉ dạy cho nó

một hai loại công phu.

Lục Tiểu Phụng thay đổi sắc mặt:

- Ông truyền thụ cho cô ta Như Ý Lan Hoa Thủ?

Lão đầu mỉm cười nói:

- Cái thứ công phu ấy không khó lắm, có người tuy vĩnh viễn luyện không xong, nhưng nếu biết được khiếu quyết, thêm vào tí kiên nhẫn, tối đa là năm năm luyện thành.

Lục Tiểu Phụng la lên thất thanh:

- Chỉ cần năm năm là luyện thành?

Lão đầu nói:

- Năm xưa Như Ý tiên tử người cùng Hóa Cốt Tiên Nhân tề danh, luyện môn công phu này, chỉ mất

có ba năm. Tiểu nữ lười lẫm, cũng chỉ bất quá mất năm năm.

Như Ý tiên tử vốn là kỳ tài của một thời trong vũ lâm, bất cứ vũ công môn nào phái nào, chỉ cần bị bà ta thấy qua một hai lần là sử ngay ra được liền, nhưng con gái bà ta, luyện môn Như Ý Lan Hoa Thủ, mất cả ba chục năm, cuối cùng tâm sức kiệt quệ, thổ máu ra mà chết.

Ngưu Nhục Thang chỉ luyện có năm năm, coi như đã là một kỳ tích. Lục Tiểu Phụng nhịn không nổi hỏi lão:

- Còn ông thì luyện môn công phu đó mất bao lâu?

Lão đầu nói:

- Tôi nhanh hơn một chút!

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Nhanh hơn bao nhiêu?

Lão đầu chần chừ một chút, phảng phất không muốn nói ra, khổ nỗi Lục Tiểu Phụng còn chưa bỏ cuộc, nhất định phải hỏi cho ra mới được, lão chỉ còn nước cười cười:

- Tôi luyện chỉ mất có ba tháng.

Lục Tiểu Phụng đần mặt ra.

Lão đầu nói:

- Hóa Cốt Miên Chưởng khó hơn nhiều, tôi luyện mất cả năm mới có chỗ thành tựu, Chỉ Đao và Hỗn Nguyên Khí cũng không dễ gì, còn như những môn công phu chỉ dùng chiêu thức biến hóa, hoàn toàn đều là đồ chơi trẻ con thôi!

Lão nói hời hợt có mấy câu, Lục Tiểu Phụng nghe vào tai, há hốc mồm trừng mắt nhìn... Một người thật tình mà đã luyện bao nhiêu đó vũ công, đấy quả là một kỳ tích trong các kỳ tích, không thể nào tưởng tượng được.

Lục Tiểu Phụng nhịn không nổi lại hỏi:

- Ông nói những thứ vũ công đó, chính ông cũng đã luyện hết cả?

Lão đầu nói:

- Cũng không thể nói là đã luyện thành, chỉ bất quá biết một hai thế thôi.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Công phu của Hạ thượng thư và gã để ria mép, đều do ông dạy cả?

Lão đầu nói:

- Bọn họ chỉ bất quá biết sơ sơ ngoài vỏ, chưa tới đâu cả.

Lục Tiểu Phụng thở ra, cười khổ nói:

- Công phu của bọn họ, tôi đã thấy rồi, bất cứ người nào đều cũng có thể là tay cao thủ tuyệt đỉnh trong giang hồ, nếu ngay cả bọn họ còn chưa đi tới đâu, trong giang hồ những tay anh hùng thành danh không phải đều thành ra đồ phế thải sao?

Lão đầu hững hờ nói:

- Những người đó vốn là đồ phế thải.

Câu nói đó nếu từ miệng người khác nói ra, Lục Tiểu Phụng nhất định sẽ cho y là một tên điên cuồng tự đại, nhưng từ miệng của lão đầu này nói ra, Lục Tiểu Phụng chỉ còn nước câm miệng.

Lão đầu lại rót cho chàng một ly rượu nói:

- Tôi biết ông thành danh rất sớm, hiện tại đã danh mãn thiên hạ, có một câu tôi vẫn muốn hỏi ông!

Lục Tiểu Phụng nói:

- Ông hỏi gì tôi xin trả lời.

Lão đầu nói:

- Ông xem, nếu một người muốn nổi danh, có khó lắm không?

Lục Tiểu Phụng không suy nghĩ gì, lập tức nói ngay:

- Không khó!

Lão đầu nói:

- Một người như tôi và ông, nếu muốn vĩnh viễn

sẽ là kẻ vô danh thì sao?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Khó lắm!

Thanh danh có lúc cũng như bệnh tật vậy, bệnh tật mà lại, chẳng ai nhốt nó lại được. Lão đầu cười nói:

- Ông là người thông minh, vì vậy ông mới nói thế, muốn nổi danh quả thật không khó, tôi mà có ý đó, năm chục năm trước đã có thể lừng danh thiên hạ rồi.

Lục Tiểu Phụng chỉ còn nước đứng nghe, chàng biết đó là lời nói thật.

Lão đầu nhìn chàng đăm đăm:

- Hiện giờ chắc ông cũng đã hiểu rõ tại sao tôi nói cho ông nghe những chuyện này!

Lục Tiểu Phụng hít vào một hơi dài:

- Ông muốn tôi gia nhập vào nghề của ông?

Lão đầu trả lời rất mau mắn:

- Đúng vậy.

Lục Tiểu Phụng cười khổ:

- Nhưng bất hạnh quá, tôi đã là một người rất nổi danh.

Lão dầu nói:

- Danh tiếng của ông, chính là chỗ che đậy tốt nhất, như ông đã nói, người ta chỉ thấy ông là Lục Tiểu Phụng, không thấy ông giết người.

Lão không để cho Lục Tiểu Phụng mở miệng, lại nói tiếp:

- Những người tôi muốn giết, đều có những lý do rất đáng chết, nhất định không để cho ông cảm thấy phải xấu hổ, tài năng và trí tuệ của ông, đều vượt xa Nhạc Dương, tôi đang cần những người như các ông, nhưng tôi không muốn ép buộc ông!

Lục Tiểu Phụng thở phào ra một hơi:

- Có phải tôi còn có chỗ để chọn lựa?

Lão đầu nói:

- Dĩ nhiên ông có quyền chọn lựa, không những vậy còn có thể suy nghĩ thong thả, suy nghĩ xong rồi nói cho tôi biết.

Lão mỉm cười nói tiếp:

- Hiện tại ông đã là người rất có tiền, ở nơi đây chắc chắn sẽ rất thoải mái, tôi có thể bảo đảm, từ đây trở về sau, sẽ không có ai lại quấy rầy ông.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Tùy tôi muốn suy nghĩ bao lâu cũng được?

Lão đầu nói:

- Dĩ nhiên là tùy ông, tôi không hạn chế ông lúc nào cả, cũng không cấm đoán ông làm gì, ông muốn làm gì, muốn đi đâu cứ tùy tiện.

Lão đứng dậy, bỗng cười nói:

- Chỉ bất quá ông cần phải đề phòng một chuyện.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Chuyện gì?

Lão đầu nói:

- Đề phòng Mật Phong.

LỤC TIỂU PHỤNG

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Quyển 6

Chương 8

Bặt Vô Tin Tức!

Mồng tám tháng sáu. Đêm.

Đại sảnh ở tổng đà của Thập Nhị Liên Hoàn Ổ, đèn đuốc sáng choang, bên ngoài đại sảnh phòng thủ nghiêm mật.

Trải qua chuyện đã xảy ra vào ngày tết Đoan Dương tháng Năm, phòng thủ ở nơi đây đã được gia tăng gấp bội, nhất là hôm nay, ba người được phái đi làm công chuyện điều tra, đều đã về lại, đang tập trung trong sảnh đường, từng người một báo cáo kết

quả cuộc điều tra.

Người đầu tiên đứng lên là Hùng Thiên Kiện.

Y xuất lãnh một nhóm người về lại chỗ tiểu trấn dưới chân núi Thái Hành Sơn, sau hai mươi ba ngày tra xét, vừa ngoài mặt vừa lén lút, kết quả là:

- Khách sạn bọn tiêu sư đã tá túc tên là Duyệt Lai, bởi vì chỗ đó hơi xa, tiền đất đai không mắc mỏ, vì vậy khách sạn xây rất rộng rãi, tất cả có tới ba mươi chín phòng.

- Chúng tôi đã lục soát kỹ từng ba mươi chín phòng đó, không thấy có dấu máu, không thấy có dấu vết binh khí để lại, cũng không có chỗ nào khả nghi.

- Trong tiểu trấn có một trăm bảy mươi tám nhà, đa số là sinh trưởng tại đó, chúng tôi đều có lại từng nhà hỏi, mấy hôm trước và sau khi đã xảy ra chuyện

cướp, có người nào khả nghi ở quanh vùng phụ cận.

- Chỗ khả nghi duy nhất là, sáng hôm trước khi xảy ra chuyện, có một số thợ mộc lại đó, đem theo xe chở rất nhiều gỗ, nghe nói là làm tượng Phật và cá gỗ gì đó.

- Nhưng những người đó làm xong tối đó là bỏ đi mất, chúng tôi theo đường dây đó truy lùng, mới phát hiện ra, bọn họ đều là thợ mộc trong Thái Bình vương phủ, không có tí gì khả nghi.

Do đó lần này kết quả của cuộc điều tra, vẫn là chẳng có kết quả gì cả.

Nhóm thứ hai do Diệp An Sĩ xuất lãnh cũng thế, các tay danh gia sử dụng đao trong giang hồ, trước buổi trưa tết Đoan Dương hai tiếng đồng hồ, đều không ở trong vòng trăm dặm gần Thập Nhị Liên Hoàn Ổ, không những vậy, mỗi người đều có nhân

chứng.

Nhóm thứ ba do Vương Nghị xuất lãnh đại khái có chút thu hoạch, nhưng cách mục tiêu ba ngàn năm trăm vạn lượng bạc còn xa lắm. Vì vậy hy vọng của mọi người đều ký thác vào trong Ưng Nhãn Lão Thất, hiện tại chỉ còn cách hạn kỳ của Thái Bình Vương thế tử có bảy ngày.

Câu trả lời của Ưng Nhãn Lão Thất càng làm cho mọi người nản lòng:

- Lục Tiểu Phụng đã xuất dương viễn hành, chỉ sợ vĩnh viễn không còn trở lại!

Y rời Ngụy Vân Lâu xong, lập tức hối hả ra tới các bãi biển tìm kiếm.

Y tìm tới chỗ hang hồ ly.

Nhưng cái chỗ phong nguyệt lừng danh ấy, từ

hôm lão ta đi, đã trở thành một nơi hoang tàn lạnh lẻo.

Bởi vì cái tin tức về chiếc thuyền của lão hồ ly bị đắm, đã được loan truyền ra, nghe nói tất cả nhưđng người trên thuyền đều bị ngộ nạn, không có lấy một người sống sót.

Ưng Nhãn Lão Thất còn chưa chịu bỏ cuộc, y lại hỏi:

- Các ngươi có thấy một người có bốn hàng lông mày không?

Bọn họ có gặp qua, không những vậy, mà còn nhớ rõ. Người có hàm râu giống hệt như lông mày, rốt cuộc không nhiều, Lục Tiểu Phụng trước giờ là người rất dễ để lại ấn tượng sâu đậm trong đầu người chàng đã gặp.

- Người đó cũng ở trên chiếc thuyền của lão

bản.

- Là chiếc thuyền bị đắm đó?

- Đúng vậy.

Kết quả của ba nhóm đều hoàn toàn như nhau. Một trăm lẻ ba người tiêu khách tinh minh cán luyện, ba ngàn năm trăm vạn lượng bạc, đều như đá chìm trong biển khơi, không hình không bóng. Hạn kỳ bảy ngày chỉ trong chớp mắt là qua, mọi người đưa mắt nhìn nhau, chẳng ai biết mình phải làm sao bây giờ.

Ưng Nhãn Lão Thất bỗng nói:

- Tôi có một cách!

Mọi người lập tức hỏi ngay:

- Cách gì vậy?

Ưng Nhãn Lão Thất đứng dậy, nhìn cột đá lớn bên ngoài đại sảnh:

- Mọi người đụng đầu vào cột đá tự tử thôi.

Quyển 6
Chương 9

Cơ Hồ Gặp Long Vương

Lúc Lục Tiểu Phụng từ trong mật thất của lão đầu bước ra, hôm đó là buổi sáng mồng tám tháng sáu.

Trời quang đãng, ánh mặt trời sáng lạn, gió biển tuy bị bốn bề núi non ngăn trở, khí hậu nơi đây vẫn rất mát mẻ khoan khoái.

Chàng không đi trở lại bằng đường lúc vào, vì vậy không qua gian phòng đầy những cá gỗ và tượng Phật, cũng không phải đi qua ao nước.

Lối ra khỏi địa đạo lên trên mặt đất, là bên cạnh ao sen dưới cây cầu cửu khúc, chàng ra khỏi đó mới sực nhớ ra, mình quên hỏi lão đầu một chuyện.

- Nếu muốn đi ngủ một giấc, nên đi đâu mới phải?

Lão đầu hiển nhiên cho rằng chuyện đó chàng nhất định tự mình giải quyết được, vì vậy không đề cập tới, nhưng có biết đâu, ngủ cũng như ăn uống vậy, đều là chuyện lớn lao trọng yếu nhất trong đời sống con người.

Hiện tại Lục Tiểu Phụng hy vọng tìm ra được Nhạc Dương. Dù Nhạc Dương không tìm cho chàng một nơi để nghỉ ngơi, thì ít nhất, cũng có cái nhà tranh nào đó.

Hang vàng hang bạc, rốt cuộc cũng không bằng cái hang chó của mình, huống gì nơi đó còn có người

bạn cũ đang cười toe toét chờ mình. Nghĩ đến ông bạn già đó, chàng bỗng nhớ ra một chuyện.

- Trong bụng ông bạn già đó, có phải cũng có một người nằm trong đó không?

Người này không có canh thịt bò, không biết đã chết chưa?

Nghĩ đến điểm đó, Lục Tiểu Phụng muốn chạy bay về. Chàng đã nhớ nhà rồi, điều đó chính chàng cũng cảm thấy buồn cười. Chỉ tiếc là chàng tìm không ra Nhạc Dương, nhưng lại gặp Sa Mạn.

Trăm hoa đua nhau nở rộn, dưới ánh mặt trời lại càng diễm lệ, Sa Mạn đứng trong bụi hoa, nàng mặc một chiếc áo mỏng màu lạt, gương mặt không thoa son phấn, trăm hoa bên cạnh nàng đều mất đi cả nhan sắc.

Nàng đứng tùy tiện nơi đó, không cử động,

cũng không mở miệng.

Lục Tiểu Phụng bất giác bước về phía nàng. Nàng bỗng quay người lại bỏ đi, Lục Tiểu Phụng cũng bất giác đi theo, đi qua một con đường trải đá hoa cương, trước mặt một bụi hoa đào đang nở rực rỡ, có một gian nhà nhỏ.

Nàng mở cửa bước vào, gian nhà này chắc hẳn là nhà của nàng. Lục Tiểu Phụng bỗng nhớ tới U Linh sơn trang. Xem ra nơi đây quả thật có nhiều thứ rất giống U Linh sơn trang, nhưng thực chất thì có chỗ không tương đồng, hoàn cảnh Lục Tiểu Phụng gặp phải cũng không giống.

Đến U Linh sơn trang, trong lòng chàng đã có chuẩn bị, chàng đã biết đó là nơi như thế nào. Người trong U Linh sơn trang, đều đã có chết qua một lần, rồi mới ẩn tính mai danh. Người ở đây thì vốn là những kẻ vô danh.

Lão Đao Bả Tử tuy là một nhân vật siêu quần, lão đầu này lại càng là một tay kỳ tài xuất chúng, thâm bất khả trắc, Lão Đao Bả Tử so với lão này, chỉ bất quá như một con suối bên cạnh biển thế thôi.

Cửa nhà vẫn còn đang mở, trong nhà không có tiếng người. Lục Tiểu Phụng bất giác cũng bước vào nhà. Sa Mạn đang đứng sau cửa, nàng đóng cửa lại, ôm choàng lấy chàng. Môi của nàng thật nóng, người nàng hừng hực như lửa.

Lúc Lục Tiểu Phụng tỉnh lại, trời đã về chiều. Nàng đang đứng trước song cửa, quay lưng về lại chàng, chiếc eo lưng nhỏ uốn ra thành chiếc mông tròn đầy đặn, cặp đùi thẳng tắp rắn chắc. Lục Tiểu Phụng nhìn cơ hồ muốn si ngốc. Chuyện này như một giấc mộng, thật hoang đường, mà ngọt ngào, chàng không bao giờ biết được tại sao nàng lại đối chàng như vậy.

Chàng tính ngồi dậy, bước lại ôm nàng vào lòng lần nữa, nhưng tứ chi mềm nhũn bải hoải, ngay cả cử động cũng muốn lười lẫm. Nàng không quay đầu lại, nhưng biết chàng đã tỉnh, nàng bỗng hỏi chàng một câu rất kỳ quái:

- Có phải anh đã giết Phi Thiên Ngọc Hổ?

Giờ này phút này, chẳng ai ngờ rằng nàng có thể hỏi một câu như vậy.

Phi Thiên Ngọc Hổ là một người giảo hoạt tàn bạo, trong trận Ngân Câu Đổ Phường, Lục Tiểu Phụng suýt chết về tay y. Lục Tiểu Phụng không ngờ nàng đề cập tới y, chàng hỏi:

- Cô biết y?

Sa Mạn vẫn chưa quay đầu lại, nhưng bờ vai nàng run rẩy, trong lòng hình như rất khích động. Một hồi thật lâu, nàng mới chầm chậm nói:

- Tên thật của y là Giang Ngọc Phi, tên của tôi vốn là Giang Sa Mạn.

Lục Tiểu Phụng giật mình lên:

- Các người là anh em?

Sa Mạn nói:

- Đúng vậy.

Trái tim của Lục Tiểu Phụng chìm hẳn xuống, chàng bỗng hiểu ra tại sao nàng đối xử với chàng như vậy, thì ra nàng muốn báo thù cho anh mình.

Nhưng nàng không chắc đối phó được Lục Tiểu Phụng, vì vậy nàng chỉ còn cách dùng khí giới hoang sơ nguyên thủy nhất của đàn bà.

Cái thứ vũ khí đó trước giờ rất hữu hiệu. Hiện tại

tứ chi của chàng bải hoải, chắc là trong cơn tiêu hồn đó, chàng đã bị nàng hạ độc thủ. Lục Tiểu Phụng chỉ còn cách an ủi lòng mình:

- Mình sống được bao nhiêu đây, đã là vận khí quá tốt rồi, được chết dưới tay một người đàn bà như thế, coi như cũng là vận khí, mình còn oán trách gì nữa?

Một người đã nghĩ ra được chuyện gì, trên đời này sẽ chẳng còn có gì làm cho y oán trách khổ não nữa cả.

Lục Tiểu Phụng bỗng cười lên một tiếng:

- Tuy tôi không tự tay giết y, nhưng y vì tôi mà bị chết, nếu như tôi còn có cơ hội lần thứ hai, không chừng tôi sẽ chính tay mình phải giết y thôi!

Sa Mạn lại yên lặng một hồi lâu, mới chầm chậm nói:

- Tôi đã từng thề thốt không biết bao nhiêu lần, bất cứ người nào giết y, tôi đều sẽ đem thân mình ra báo đáp. Tôi không còn cách gì khác để biểu lộ tấm lòng cảm kích của tôi.

Giọng nói của nàng đầy vẻ bi thương và oán hận, Lục Tiểu Phụng lại giật mình thêm lần nữa:

- Tại sao?

Người của Sa Mạn đang run rẩy:

- Bởi vì tuy y là anh tôi, y hại tôi cả một đời.

Lục Tiểu Phụng không hỏi thêm nữa. Chàng rất hiểu, hạng người như Phi Thiên Ngọc Hổ, bất cứ chuyện ti bỉ vô sỉ thế nào, y cũng đều làm được. Sa Mạn vẫn còn chưa quay đầu lại, nàng nói tiếp:

- Chuyện tôi thề, tôi đã làm xong, anh có thể đi

thôi.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Tôi không đi.

Sa Mạn bỗng quay phắt đầu lại, nước mắt còn chưa khô trên gương mặt trắng bệch, cặp mắt mỹ lệ vì tức giận mà biến ra sắc bén như lưỡi đao, nàng lạnh lùng hỏi:

- Anh còn muốn gì nữa? Không lẽ còn muốn thêm?

Câu nói ấy cũng sắc bén như một lưỡi đao.

Lục Tiểu Phụng biết nếu mình mà bỏ đi lúc này, lần sau có gặp lại cũng như người qua đường, nếu lại ôm nàng lần nữa, dù nàng có không từ chối, e chẳng còn có cơ hội gặp lại nhau, còn nếu không đi cũng không ôm, thì làm sao còn lừng khừng được ở chốn

này?

Chàng đần mặt ra, thật tình đần mặt ra. Sa Mạn nhìn chàng, ánh mắt dần dần lộ vẻ ôn nhu. Nếu chàng là một gã bạc hãnh như trong truyền thuyết, hiện tại dù không đi, cũng nhất định sẽ thừa cơ lại ôm nàng thêm lần nữa, dù gì chàng cũng đã được nàng một lần rồi, tại sao còn phải ở lại đây để tìm cách gặp nàng sau này?

Nàng thấy ra được trong lòng của chàng, cái bề mặt đa tình yếu ớt đó, nhưng nàng nhất định phải để chàng đi.

Bên ngoài bỗng có người đang gọi lớn:

- Cửu thiếu gia đã về, Cửu thiếu gia đã về.

Gương mặt của Sa Mạn bỗng biến thành rất kỳ quái, làm như một đứa bé đang làm chuyện gì đó sai trái bỗng bị cha mẹ bắt gặp.

Nhưng Lục Tiểu Phụng cười cười nói:

- Cô đi trước đi không sao cả, tôi sẽ đi ngay bây giờ, chuyện hôm nay, tôi nhất định sẽ quên rất nhanh.

Chàng đang cười, chỉ bất quá, bất cứ ai cũng nhìn ra được, nụ cười ấy gượng gạo đến thế nào. Sa Mạn không đi, ngược lại còn ngồi xuống, ngồi ngay bên đầu giường.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Cô nhất định phải để tôi đi trước?

Sa Mạn nói:

- Anh có thể không đi cũng được.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Cô...

Biểu tình trên gương mặt của Sa Mạn càng kỳ quái:

- Tôi làm chuyện gì, chẳng sợ người khác biết, tùy tiện anh muốn ở đây bao lâu cũng được.

Lục Tiểu Phụng nhìn nàng, chàng bóp nhẹ vào bàn tay nàng một cái.

Chàng bước xuống giường mặc y phục vào, bỗng cười nói:

- Tôi có cái này tặng cô, không biết cô có chịu nhận không?

Sa Mạn hỏi:

- Anh đưa cho tôi thứ gì?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Cây đao bằng cái bô của tôi!

Sa Mạn lại nhìn chàng, cặp mắt mỹ lệ lộ một nụ cười, rốt cuộc nàng cũng bật cười lên.

Lục Tiểu Phụng chưa bao giờ thấy nàng cười.

Nụ cười của nàng như nước sông đóng băng đã bị tan ra, xuân đã trở về trên đại địa, hoa cỏ đang tưng bừng nở rộ dưới ánh nắng mặt trời.

Lục Tiểu Phụng cũng bật cười lên.

Không biết hai người cười được bao lâu, bỗng nhiên, một giọt lệ từ trong mắt nàng ứa ra lăn xuống gò má trắng nõn mỹ miều.

Nàng bỗng nhiên cũng đứng dậy, nắm chặt lấy tay Lục Tiểu Phụng, nói nhỏ:

- Anh không được đi!

Giọng nói của Lục Tiểu Phụng cũng thành ú ớ:

- Tại sao?

Sa Mạn nói:

- Bởi vì em... em không muốn anh đi!

Nàng lại ôm choàng lấy chàng. Đôi môi của nàng lạnh băng, nhưng mềm mại thơm tho, ngọt ngào như hoa cỏ. Lần này bọn họ không còn có dục vọng điên cuồng như lửa bỏng, mà chỉ có thứ tình cảm ôn nhu dịu dàng như nước.

Cách đây lâu lắm, có một vị trí giả đã từng nói một câu rất khó quên. Ông ta nói:

- Tình bạn ngày càng tích lũy, tình yêu thì đột nhiên, tình bạn cần phải có thời gian khảo nghiệm,

tình yêu thường thường chỉ trong khoảnh khắc là phát sinh. Cái khoảnh khắc ấy xiết bao là huy hoàng, vinh quang, mỹ lệ.

Cái khoảnh khắc ấy đã đủ cho muôn đời.

Gió bên ngoài song cửa thổi nhẹ vi vu, xuân sắc đã trùm xuống vạn vật.

Bây giờ đang là giữa mùa hạ, những buổi hoàng hôn mùa hạ vừa sáng vừa mông lung, vừa nhẹ nhàng, vừa nhiệt tình... đời người kỳ diệu biết bao, tình cảm kỳ diệu biết bao.

Cũng không biết có phải cửa không khóa, hay cửa sổ không đóng lại, có một người nhẹ bước vào như áng mây, rồi lại phiêu phiêu biến đi. Bọn họ không thấy y, cũng không phát giác ra, có người đã đến và đã đi.

Nhưng bọn họ thấy đóa hoa y đã để lại, một đóa

băng hoa. Hiện tại là giữa mùa hạ, đóa hoa này lại làm bằng nước đá, cánh hoa trong suốt còn chưa bị tan ra. Phải đi tới nơi nào xa xôi mới kiếm ra được chỗ giữa nước đá? Phải tốn bao nhiêu công phu mới đem đóa hoa này nguyên vẹn trở về lại nơi đây? Tuy chỉ là một đóa băng hoa nhỏ, nhưng giá trị của nó ai mà tính ra cho được?

Lại có ai biết được trong đó có hàm chứa bao nhiêu là nhu tình? Bao nhiêu là thương yêu? Trừ cái vị Cửu công tử như con thần long ấy ra, còn có ai làm được chuyện như vậy?

Y biết nàng trước giờ không thèm đến những thứ ngoại thân. Y biết nàng rất sợ nóng, tại cái hòn đảo ở Nam Hải này, quanh năm không hề thấy băng, vì vậy, y đặc biệt đem đóa băng hoa này về, chính mình lại trao tặng cho người yêu quý.

Nhưng lúc y lại, nàng đang nằm trong vòng tay

người khác, y chỉ còn nước để lại đóa băng hoa, lẳng lặng bỏ đi.

Lục Tiểu Phụng nhìn đóa băng hoa, trong lòng bỗng nổi lên một thứ cảm giác chua cay không sao tả được, không biết có phải cho cái người đa tình mà cô độc ngạo mạn kia, hay cho chính mình?

Chàng không nhìn nàng đang có biểu tình gì, chàng không dám nhìn.

Nhưng chàng nhịn không nổi mở miệng hỏi:

- Có phải là y?

Sa Mạn chầm chậm gật đầu, gương mặt trắng nõn không có một chút biểu tình.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Y rốt cuộc là một người như thế nào?

Sa Mạn hững hờ nói:

- Tại sao chúng ta lại đi nói chuyện người khác? Sao anh không nói chuyện anh cho em nghe đi.

Nàng gài nút áo giùm cho Lục Tiểu Phụng, rồi nhoẽn miệng cười:

- Phía sau có cái nhà bếp nhỏ, em xuống dưới làm cho anh tý đồ ăn, trong kệ còn có chút rượu, em uống với anh vài ly.

Lục Tiểu Phụng nhìn nàng, không những chàng thấy nàng cười, còn thấy tình cảm của nàng đối với mình. Trong lòng chàng hình như sắp nổ tung ra vì chứa quá nhiều tình cảm, chàng nhịn không nổi muốn bước lại ôm nàng. Bên ngoài bỗng có tiếng gõ cửa, có người đang nói nhỏ:

- Em là Tiểu Ngọc đây, Cửu thiếu gia sai em lại mời Mạn cô nương ăn cơm.

Nụ cười trên gương mặt của Sa Mạn đã biến mất, nàng lạnh lùng nói:

- Ta không đi, ta không rảnh.

Tiểu Ngọc còn chưa chịu đi, cô đứng ngoài cửa năn nỉ:

- Mạn cô nương không đi, Cửu thiếu gia sẽ mắng em.

Sa Mạn bỗng xông lại mở cửa:

- Ngươi có thấy nhà ta hôm nay có khách không?

Tiểu Ngọc ngẩng đầu lên, lộ vẻ kinh ngạc nhìn Lục Tiểu Phụng, cô ấp úng nói:

- Em... Em...

Sa Mạn sa sầm nét mặt nói:

- Ngươi đã biết vậy, thật ra y cũng đã thấy rồi, nếu y thật tình muốn mời ta lại ăn cơm, tại sao lúc nađy không tự mình mời?

Tiểu Ngọc không dám nói gì thêm, cô cúi gầm đầu, rón rén đi mất, trước khi đi còn lén nhìn Lục Tiểu Phụng một cái, lộ vẻ vừa kinh ngạc vừa hiếu kỳ, hình như trước giờ chưa bao giờ tưởng tượng ra, trong phòng Mạn cô nương lại có người đàn ông nào.

Nhưng Sa Mạn làm chuyện gì, quả thật nàng không hề sợ ai nhìn thấy, cũng không sợ ai biết.

Nếu nàng đã quyết tâm làm chuyện đó, dù người khác có nghĩ có nhìn ra sao, nàng chẳng thèm để ý tới.

Cửa đóng lại, nàng bỗng quay người lại hỏi Lục Tiểu Phụng:

- Anh có thể ở đây chờ em một tí không, em ra ngoài một chút, rồi về ngay.

Lục Tiểu Phụng gật gật đầu.

Đáng lý ra nàng phải nên đi, bọn họ vốn đã quen nhau lâu năm, huống gì y mới từ phương xa về.

Sa Mạn hiểu tâm ý của chàng, nàng lại nói:

- Không phải em đi ăn đâu, nhưng em có chuyện muốn nói với y.

Nàng mặc nhanh quần áo vào, cầm lấy đóa băng hoa đã sắp tan rả ra, đi ra tới cửa còn quay đầu lại:

- Nhất định anh phải ở đây chờ em nhé!

Lục Tiểu Phụng lấy trong kệ ra bình rượu, ngồi xuống đó, nhưng chàng không muốn rót rượu ra

uống. Chàng cảm thấy căn nhà nhỏ bé tinh trí này bỗng trở thành sao mà troông lỗng tịch mịch quá, làm cho chàng bất giác phải tự hỏi mình:

- Mình là hạng người như thế nào? Mình làm vậy có phải là đang hại mình hại người không?

Tuy lão đầu có nói, chuyện gì cũng đều do chàng quyết định, thật ra, mệnh vận của chàng hoàn toàn đã bị người ta thao túng trong tay, hiện tại, ngay cả sức lực để bảo vệ chính mình, chàng còn không có, làm sao có sức đi bảo vệ nàng? Nhưng hiện tại chàng nhất định đã làm cho nàng lọt vào trong hoàn cảnh khốn khổ, cái vị Cửu thiếu gia tại nơi đây chắc chắn là người có quyền lực thao túng mệnh vận người khác.

Chàng muốn bỏ đi, nhưng lại không nŠ, đứng lên rồi lại ngồi xuống, vừa mới rót ly rượu ra tính uống, bỗng nghe có tiếng người vừa cười vừa nói:

- Uống rượu một mình lãng xẹt quá, sao không rót giùm em một ly?

Tiếng cười ngọt ngào êm ái, chính là của Ngưu Nhục Thang.

Tuy chàng đã lâu lắm chưa nghe cô ta cười, giọng cười của cô chàng còn nhận ra được.

Ngưu Nhục Thang cười vang như chuông ngân, cô bước vào, nụ cười vừa ngọt ngào vừa tươi tắn, lúc cô cười quả thật còn mê người hơn lúc cô không cười nhiều lắm.

Nhưng Lục Tiểu Phụng chỉ lạnh lùng nhìn cô một cái, rồi hững hờ nói:

- Cô biến ra biết tôi lúc nào thế?

Ngưu Nhục Thang nói:

- Dù anh có cháy thành tro, em cũng nhận ra anh, chỉ bất quá có người khác kề bên, làm sao em dám thân mật được với anh chứ?

Cô giành lấy ly rượu trên tay Lục Tiểu Phụng, đặt mông xuống ngồi trên đùi chàng, dịu dàng nói:

- Nhưng bây giờ mình có thể thân mật với nhau được rồi, anh tùy tiện thân mật với em sao cũng được!

Lục Tiểu Phụng nói:

- Cửu ca của cô đã về, tại sao cô không đi uống rượu với y?

Ngưu Nhục Thang bật cười:

- Anh ghen đấy à? Anh có biết y là gì của em không? Y là anh ruột của em đấy.

Lục Tiểu Phụng hiển nhiên có điểm bất ngờ, chàng nhịn không nổi hỏi cô:

- Y rốt cuộc là một người như thế nào?

Câu này chàng đã hỏi Lão Thực hòa thượng, cũng đã hỏi Sa Mạn, không ai trong bọn họ chịu trả lời.

Ngưu Nhục Thang thở nhè nhẹ ra một hơi:

- Thật ra, em cũng không sao nói được y rốt cuộc là hạng người như thế nào.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Tại sao?

Ngưu Nhục Thang nói:

- Bởi vì con người của y quá phức tạp, quá lạ kỳ,

nhưng ngay cả ông già bảo bối của em, cũng nói rằng, y là một thiên tài thật xuất sắc.

Nhắc đến người đó, ánh mắt của cô sáng rỡ lên, cô lại nói tiếp:

- Có lúc y xem ra rất ngu xuẩn, thường thường hay lạc đường, thậm chí ngay cả bên trái bên phải cũng không phân biệt rõ, nếu anh hỏi có trăm người chết đi mười bảy người còn lại bao nhiêu, không chừng y sẽ đi tìm một trăm người lại, giết đi mười bảy người, rồi đếm số người còn lại, mới trả lời cho anh.

Cô lại nói tiếp:

- Nhưng bất cứ vũ công dù có khó luyện đến đâu, y đều học hết cả, bất kể phòng thủ nghiêm mật đến đâu, y cũng vào ra như không, chuyện gì anh nghĩ trong đầu, còn chưa nói ra, y đã biết rồi, nếu như y muốn giết người nào, dù người đó có trốn đi chỗ

nào, dù người đó có bao nhiêu người bảo vệ, y đều không thất thủ bao giờ.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Nhất định không bao giờ?

Ngưu Nhục Thang cười cười:

- Không chừng anh không tin, Lão Thực hòa thượng thì đã tin!

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Bọn họ đã có đánh nhau rồi?

Ngưu Nhục Thang nói:

- Cỡ vũ công như Lão Thực hòa thượng, đánh với y không quá ba chiêu.

Lục Tiểu Phụng không nói gì.

Chàng biết đây cũng chẳng phải là lời nói dóc, Lão Thực hòa thượng nhảy trong rương ra, tình cảnh đó chàng cũng đã chứng kiến tận mắt.

Ngưu Nhục Thang nói:

- Ykhông đánh bạc, không uống rượu, chuyện đàn ông thích làm, y hoàn toàn không thích làm.

Lục Tiểu Phụng lạnh lùng nói:

- Trừ chuyện giết người ra, y còn làm được gì?

Ngưu Nhục Thang nói:

- Những lúc ở không, y sẽ ngồi một mình bên bờ biển như một người ngu si, có lúc hai ba hôm liền không nói một câu, có hôm y ngồi bên bờ biển ba ngày, không ăn uống gì cả.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Không chừng y có lẻn ăn vài con cá, các người không thấy được thế thôi.

Ngưu Nhục Thang nói:

- Không chừng anh cũng không tin, nhưng sức nhẫn nại của y quả thật rất ít người nào làm được, y có thể nằm sâu dưới đáy biển một ngày một đêm không thò đầu lên.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Không lẽ y là cá, có thể hô hấp ở dưới nước?

Ngưu Nhục Thang nói:

- Y làm như chẳng cần phải hô hấp vậy, có lần lão đầu tử cũng không biết tức giận y chuyện gì, đem y bỏ vào trong cỗ quan tài đóng lại, chôn dưới đất bốn năm ngày, sau đó người khác nhịn không nổi lén đem quan tài moi lên, mở nắp quan tài xem thử.

Cô nhìn Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Anh đoán xem y thế nào?

Lục Tiểu Phụng vênh mặt lên:

- Y đã biến thành ra cương thi, không chừng trước giờ y vẫn là cương thi!

Ngưu Nhục Thang cười nói:

- Y đứng dậy phủi phủi quần áo bỏ đi mất, làm như chẳng có chuyện gì xảy ra!

Lục Tiểu Phụng tuy ngoài miệng nói có vẻ chua cay xiên xỏ, thật ra, trong lòng cũng không khỏi lấy làm bội phục người này lắm. Chàng cũng biết, đây chẳng phải là thần thoại, nếu một người luyện Du Già của Thiên Trúc đến mức hỏa hầu, y sẽ làm những chuyện người ta không thể nào tưởng tượng ra được.

Chàng đã từng chứng kiến tận mắt một nhà sư khổ hạnh người Thiên Trúc bị người nhốt vào trong rương sắt, bỏ vào trong đáy nước, ba ngày sau, còn sống sờ sờ đi ra khỏi rương.

Ngưu Nhục Thang nói:

- Tuy y vừa cổ quái vừa cô tị, nhưng ai ai cũng thích y, bởi vì y thường làm giùm cho mọi người rất nhiều chuyện, nhưng chính mình lại không cần gì, đối tiền tài y lại càng không xem vào trong mắt, anh chỉ mở miệng ra hỏi y, nếy y có, dù hỏi bao nhiêu, y cũng sẽ đưa cho anh!

Cô lại nói:

- Các cô con gái lại càng không cách gì cưŠng lại không mê y được, chỉ tiếc là trừ cái vị tẩu tẩu vị lai của em ra, trước giờ y chưa hề xem ai lọt vào mắt!

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Vị tẩu tẩu vị lai của cô là ai?

Ngưu Nhục Thang nói:

- Chính là người đàn bà vừa ôm nhau với anh lúc nãy.

Lục Tiểu Phụng ngẫn mặt ra, một hồi thật lâu, mới nhịn không nổi hỏi cô:

- Bọn họ đã đính thân với nhau?

Ngưu Nhục Thang gật gật đầu nói:

- Anh đoán xem ca ca của em đem chị ấy từ đâu về?

Lục Tiểu Phụng không muốn đoán.

Ngưu Nhục Thang nói:

- Từ một chỗ không ai dám gặp ai là kỹ viện về!

Cô lại thở ra nhè nhẹ:

- Lúc đó chị ấy vừa mới bị Ông anh ruột đem bán vào trong kỹ viện, nếu không phải nhờ ca ca của em, hiện tại chị ấy không biết đã bị vùi hoa dập liễu bao nhiêu lần rồi!

Lục Tiểu Phụng cảm thấy tỳ vị của mình đang co rút lại, cơ hồ muốn mửa cả ra.

Ngưu Nhục Thang nói:

- Ca ca em đối đãi với chị ấy như vậy, ít ra chị ấy cũng phải có gì để biểu lộ lòng cảm ơn, nào ngờ lại đi chọc ca ca em tức giận, cỡ hạng người như ca ca em, lại đi thích hạng người đàn bà như vậy, anh xem có kỳ quái không?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Không kỳ quái.

Ngưu Nhục Thang mở to đôi mắt ra nhìn chàng.

Lục Tiểu Phụng lạnh lùng nói:

- Nàng vốn là một người đàn bà thật khả ái, ít ra là không đi nói xấu người khác sau lưng!

Ngưu Nhục Thang thở ra:

- Thì ra anh cũng thích chị ấy, như vậy có chỗ phiền phức thật đấy, em cứ ngỡ anh muốn trở về, vì vậy mới len lén đi tìm cho anh một chiếc thuyền.

Lục Tiểu Phụng la lên:

- Cô nói gì?

Ngưu Nhục Thang hững hờ nói:

- Bây giờ anh đã yêu chị ấy, dĩ nhiên nhất định

sẽ ở lại đây, em còn biết nói gì nữa?

Cô từ từ đứng dậy, còn muốn đi ra.

Lục Tiểu Phụng chụp lấy tay cô hỏi:

- Cô... cô tìm được cho tôi một chiếc thuyền thật sao?

Ngưu Nhục Thang nói:

- Chiếc thuyền ấy cũng chẳng lớn gì lắm, cũng chẳng có gì là khó khăn, chỉ bất quá...

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Chỉ bất quá làm sao?

Ngưu Nhục Thang nói:

- Anh đã thích chị ấy, còn đi đâu nữa?

Cô giựt tay mình ra khỏi bàn tay Lục Tiểu Phụng, lạnh lùng nói:

- Nhưng em thì muốn đi đây, khỏi cho người khác về đây lại ghen tương!

Lục Tiểu Phụng chỉ thấy miệng mình đắng nghét, chàng nhìn cô đi ra khỏi cửa, nhịn không nổi lại xông ra chụp lấy tay cô. Ngưu Nhục Thang vênh mặt lên:

- Đàn ông gì, muốn ở thì ở, muốn đi thì đi, kéo qua kéo lại ra thể thống gì?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Được, tôi đi theo cô!

Câu ấy nói xong, chàng ngẩng đầu lên, lập tức thấy Sa Mạn đang đứng nhìn mình.

Đêm khuya lắm, bóng hoa mông lung.

Nàng yên lặng đứng trong bụi hoa, gương mặt trắng ngần phảng phất trắng như muốn trong suốt, ánh mắt mỹ lệ đầy vẻ bi thương.

Lúc Lục Tiểu Phụng nhìn nàng, nàng đã cúi đầu đi qua một bên bọn họ, đi vào trong nhà, ngay cả nhìn cũng không nhìn Lục Tiểu Phụng nửa mắt.

Nàng không nói gì, không nói ngay cả một câu.

Lục Tiểu Phụng còn biết nói gì hơn.

Ngưu Nhục Thang nhìn bọn họ, nói:

- Anh đã muốn đi, tại sao còn chưa đi?

Lục Tiểu Phụng bỗng xông lại, kéo tay Sa Mạn, lớn tiếng nói:

- Đi, anh đem em đi một lượt!

Sa Mạn xoay lưng lại chàng, không quay đầu lại, nhưng chàng có thể cảm thấy thân nàng đang run rẩy, nàng bỗng lạnh lùng nói:

- Anh đi đi, mau mau đi thôi, ngày... ngày mai tôi lấy chồng rồi, đáng lý ra là không nên gặp anh lại!

Bàn tay của Lục Tiểu Phụng bỗng lạnh cứng, một hồi thật lâu, mới từ từ buông tay nàng ra, chàng bỗng cười lớn lên:

- Đây là chuyện vui, cung hỉ cô, chỉ tiếc là tôi uống không được ly rượu mừng cho hai người.

Chàng móc trong người hết ra tập ngân phiếu, đặt xuống bàn:

- Chút ý tứ, cũng là đồ lễ mừng của tôi.

- Cám ơn anh.

Tuyệt diệu, tuyệt diệu quá. Một người vừa mới nguyện ý dâng hiến cho mình tất cả, bây giờ lại đi cám ơn đồ lễ vật của mình tặng cho cô ta ngày đi lấy chồng. Mà thứ đồ mình tặng lại là thứ cô ta không bao giờ thèm để mắt đến. Đấy không phải là điều tuyệt diệu quá sao, tuyệt diệu đến độ muốn đụng đầu vào đâu đó chết quách cho rồi.

Lục Tiểu Phụng không đụng đầu chết đi cho rồi. Chàng theo Ngưu Nhục Thang ra ngoài bờ biển, lần này Ngưu Nhục Thang không hề gạt chàng.

Bờ biển quả thật có một chiếc thuyền, trên thuyền còn có sáu bảy người chèo chuyền.

Ngưu Nhục Thang nắm tay chàng hỏi:

- Anh có biết tại sao em để anh đi không?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Không biết!

Ngưu Nhục Thang nói:

- Em vốn không muốn để anh đi đâu, nhưng hiện tại không thể không để cho anh đi.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Tôi biết!

Ngưu Nhục Thang hỏi:

- Rốt cuộc anh biết hay là không biết?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Tôi vừa biết, cũng vừa không biết.

Ngưu Nhục Thang thở ra nói:

- Thật ra là em biết.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Cô biết gì?

Ngưu Nhục Thang nói:

- Em biết trong lòng anh đang đau khổ lắm, nhưng nếu anh cứ ở đây hoài, có ngày anh sẽ nhất định chết về tay Cửu ca của em.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Tôi biết!

Ngưu Nhục Thang nói:

- Anh về lại rồi, nhớ tìm cách thưởng tiền cho bọn chèo thuyền, bọn họ đều là những người đáng tin cậy.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Tôi biết!

Ngưu Nhục Thang nói:

- Lão đầu tử mà biết em thả anh đi nhất định sẽ tức giận lắm, không chừng còn đem em đi chôn sống, nhưng...

Cô lại thở ra:

- Nhưng chúng mình dù gì cũng có một đoạn nhân duyên, nếu em mà giết anh, em cũng cam lòng, nhưng nếu người khác giết anh, em sẽ nhất định đau lòng lắm!

Lục Tiểu Phụng nói:

- Tôi biết!

Ngưu Nhục Thang bật cười:

- Hiện tại hình như chuyện gì anh cũng biết.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Thật ra chuyện gì tôi cũng đều không biết.

Chàng quả thật chuyện gì cũng đều không còn biết, bởi vì lòng chàng đã tán loạn, hoàn toàn tán loạn.

Chàng thông minh, khoát đạt, cơ trí, duđng cảm, kiên cường, chàng sống cuồng nhiệt, thích mạo hiểm. Chàng không phải là thứ hỗn đản mà người ta tưởng tượng, nhưng chàng có một khuyết điểm lớn nhất. Trái tim của chàng quá mềm yếu.

Tại sao một người cá tính càng kiên cường, ngược lại trái tim lại mềm yếu?

Tại sao một người càng thông minh, ngược lại càng dễ làm chuyện ngu xuẩn?

Hiện tại Lục Tiểu Phụng đã ở trên biển, biển cả tráng lệ mênh mông, dại khái cũng làm cho người ta quên đi chút nào phiền khổ ưu tư. Nhưng Lục Tiểu Phụng không quên được. Hiện tại đã khuya lắm, gần như đã gần tới bình minh, nhưng chàng còn đang nghĩ tới hoàng hôn.

Cái hoàng hôn làm chàng vĩnh viễn không bao giờ quên được. Tại sao nàng lại dối với chàng như vậy? Tại sao nàng muốn chàng đi? Rồi lại không muốn chàng đi?

Rồi lại để cho chàng đi? Tại sao lại biến đổi nhanh chóng quá?

Nếu chân tình đều không thể tin tưởng vào được, trên đời này còn có gì làm người khác tin được

vào?

Trở về được, dĩ nhiên đó là một chuyện hấp dẫn không thể kháng cự được.

Về xong rồi, chàng lại trở thành Lục Tiểu Phụng nổi danh thiên hạ, trên hoang đảo, chàng có là gì đâu? Về lại rồi, chàng sẽ lập tức được mọi người hoan nghênh, rượu ngon người khác không mở ra được, sẽ mở ra vì chàng, chuyện người khác làm không dược, chàng đều làm được cả.

Nhưng về lại rồi, chàng có thật sự sẽ sung sướng không? Mấy năm nay chàng đã hưởng bao nhiêu vinh dự rồi, bất cứ ai đề cập đến cái người có bốn hàng lông mày Lục Tiểu Phụng, đều cảm thấy rất bội phục, vừa ái mộ vừa ghen tức.

Có thật chàng đang sung sướng chăng? Chỉ có mình chàng mới biết được.

Nếu một người không thể căng với người mình thật tình thương yêu ở cùng một nơi, thì dù có đem hết vinh quang của cải trên đời này đưa cho y, đợi đến lúc giữa đêm tỉnh mộng, không ngủ được, y cũng sẽ ngồi đó mà rơi nước mắt.

Dù cho mắt y không có tí lệ nào, trong lòng cũng sẽ rơi lệ.

Một người nếu được cùng một người mình thật tình thương yêu ở một nơi, dù cho ở trong một gian phòng chật hẹp cũng hơn ở trong một lâu đài vạn phòng.

Cái thứ tình cảm ấy không phải là kẻ thông minh nào có thể hiểu thấu.

Cái thứ tình cảm ấy nếu nói cho những kẻ thông minh ấy nghe, y sẽ nhất định cười như cười một kẻ ngốc, tại sao chỉ vì một cô gái mà bỏ tất cả mọi thứ.

Nhưng bọn họ không biết rằng, có lúc cô con gái ấy chính là tất cả mọi thứ của người đàn ông đó.

Dù bao nhiêu là trân châu bảo ngọc tiền tài quyền lực trên đời này, cũng không sánh bằng hai tấm lòng chân thật với nhau.

Cái thứ tình cảm ấy chỉ có người chí tính chí tình mới hiểu được, chỉ cần y hiểu vậy, dù người khác có mắng y chửi y nhục mạ y, gọi y là kẻ ngốc, y cũng không màng.

Lục Tiểu Phụng chính là một kẻ ngốc như vậy. Lục Tiểu Phụng chính là một kẻ hỗn đản như vậy.

Đêm dài lê thê, biển cả mênh mang, chàng bỗng nhảy ùm xuống nước, nhảy xuống mặt biển. Bất kể ra sao, nhất định chàng phải trở về gặp nàng lại lần nữa. Dù cho gặp xong rồi sẽ len lén bỏ đi, chàng cũng cam tâm tình nguyện. Dù chàng đi không được, chàng

cũng cam tâm tình nguyện.

Một người không ngốc, một kẻ lãng tử không nhà không cửa, một người rất thành công được bao nhiêu người mơ tưởng như mình với bao nhiêu là quyền lợi danh vọng, tại sao lại đi làm một chuyện như vậy?

Bởi vì y là Lục Tiểu Phụng.

Nếu chàng không làm vậy, chàng đã không còn là Lục Tiểu Phụng, chàng đã là một người chết!

Nước biển lạnh ngơt, chàng nhảy ra khỏi thuyền xong, lại bơi thêm một hồi thật lâu, mới sực nhớ ra một chuyện, một chuyện chết người.

Lúc bắt đầu nhổ neo là đang giữa khuya, hiện tại đã gần sáng, thuyền đi cũng đã được hơn một tiếng đồng hồ, nếu chàng muốn bơi ngược lại, không biết còn phải mất bao lâu, cũng có thể là ba bốn tiếng

đồng hồ, cũng có thể là vĩnh viễn không bao giờ tới.

Nếu quay đầu trở lại thuyền, rất có thể sẽ rượt theo kịp, cũng rất có thể không rượt theo kịp. Chàng bỗng phát hiện ra mình đang bị treo giữa lưng chừng trời, tiến cũng chết người mà lui cũng chết người.

Chính ngay lúc đó bỗng nghe uỳnh lên một tiếng, chàng quay đầu lại nhìn, một làn khói xanh đang bốc lên từ chiếc thuyền ở đằng xa, rồi bỗng biến thành một biển lửa rực một góc trời.

Nước biển lạnh giá, người của chàng còn lạnh hơn cả nước biển. Chàng nhìn chiếc thuyền đang từ từ chìm xuống, nếu mình còn trên chiếc thuyền đó, e rằng đã bị nổ tan tành xương thịt, lần này chàng lại thoát được cái chết trong đường tơ kẻ tóc.

Chỉ tiếc là tình cảnh cũng không khá hơn bao nhiêu, hiện tại chàng có muốn trở lại hoang đảo, cũng

khó như lên trời, nếu chìm xuống dưới đáy biển, thì là chuyện quá dễ dàng.

Xem tình cảnh như vậy, sớm muộn gì chàng cũng bị chìm xuống thôi.

Chiếc thuyền chàng đi sớm muộn gì cũng sẽ bị chìm, Ngưu Nhục Thang dùng phương pháp hiển nhiên còn thô lỗ khích liệt hơn cha cô ta nhiều.

Lục Tiểu Phụng thở ra, chàng bỗng phát giác ra mình có thêm một nhược điểm.

Chàng dễ tin vào người khác, nhìn người khác lúc nào cũng lương thiện hơn một chút, chàng từ chối không tin trên đời này có kẻ ác nào chân chính không có thuốc chưa, nhưng chàng lại quên mất người làm cha dĩ nhiên lúc nào cũng hiểu con mình rõ ràng hơn ai cả.

Chàng cứ ngỡ rằng Ngưu Nhục Thang chỉ cần

đuổi chàng đi là xong chuyện, nào ngờ cô ta nhất định phải giết chàng đi mới xong.

LỤC TIỂU PHỤNG

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Quyển 6
Chương 10

Uyên Ương Ly Tán

Một đêm dài đằng đẵng trôi qua, phương đông đã dần dần ửng đỏ, trên mặt biển vạn đạo kim quang đang bừng lên, thật là tráng lệ.

Ngày mai chàng còn thấy được mặt trời không? Lục Tiểu Phụng không có lấy ngay cả một điểm gì làm chắc.

Chàng thả tung hết tứ chi, nửa chìm nửa nổi tùy theo dòng nước phiêu lưu, chỉ hy vọng nước triều lại đưa chàng trở về lại đảo, chàng không bao giờ tưởng

tượng ra, giờ này phút này lại có chiếc thuyền nào đi qua gần đây.

Nào ngờ trên mặt biển cứ có một chiếc thuyền, chính là loại thuyền nhỏ lần trước chàng rớt xuống nước, Nhạc Dương đã ném cho, trên chiếc thuyền nhỏ đang có người dùng sức chèo, hiển nhiên nằm mộng cũng nghĩ không ra, còn có người sống sót đâu đây.

Lục Tiểu Phụng nhảy vụt lên, nhảy vào lòng thuyền, người đó sợ quá la lớn lên, làm như vừa thấy quỷ không bằng.

Y xem ra còn là một đứa bé, tuổi tác dĩ nhiên không lớn lắm, mặc áo xanh, là một đứa nhỏ làm tạp dịch trong thuyền.

Lục Tiểu Phụng vừa lên thuyền đã cảm thấy đứa nhỏ có hành động đáng nghi ngờ, dáng điệu có vẻ

quen quen.

Chỉ bất quá lúc đó chàng đang thất hồn thất vía, chẳng đi để ý đến chuyện đó làm gì.

Gương mặt đứa nhỏ rất trắng trẻo dễ thương, xem ra không có vẻ là đứa nhỏ quen làm chuyện tạp dịch, sau khi thuyền chìm rồi, y còn tìm ra được thuyền nhỏ cấp cứu, vận khí quả thật không tệ.

Y kinh ngạc nhìn Lục Tiểu Phụng, ngay cả cặp môi cũng trắng bệch ra:

- Ngươi... ngươi còn chưa chết sao?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Ta đã chết rồi, ta đi tìm người chết thế đây.

Đứa nhỏ nửa ngờ nửa tin, trong lòng vẫn còn kinh hoảng:

- Tại sao ngươi lại đi tìm ta?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Bởi vì ngươi là người làm chìm thuyền chứ còn ai!

Đứa nhỏ lập tức lớn tiếng phủ nhận:

- Không phải tôi, tôi chẳng biết gì cả.

Lục Tiểu Phụng cười cười, bỗng ôm y lên, kéo tung chéo áo ra, bày bộ ngực trắng nõn nà và cặp vú nhỏ, đứa bé này lại là Tiểu Ngọc, cô bé hôm qua Cửu thiếu gia sai đi tìm Sa Mạn.

Dĩ nhiên cô ta chẳng còn là đứa bé, cô đã đến tuổi biết sơ sơ chuyện phong tình, cô bỗng bị người ta bồng lấy cởi y phục, toàn thân đã mềm nhũn cả ra, trong lòng vừa kinh hãi, vừa tức giận, vừa xấu hổ, vừa nóng nảy, cô run rẩy hỏi:

- Ngươi... ngươi tính làm gì thế?

Lục Tiểu Phụng thản nhiên nói:

- Ta chẳng muốn gì cả, chẳng qua, trước giờ ta nổi danh là kẻ háo sắc, ai ai cũng biết!

Tiểu Ngọc sợ quá muốn ngất cả ra, nhưng trong lòng lại có cảm giác gì đó thật kỳ quái, cô cứ không chịu bất tỉnh.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Ta thích các cô nhỏ hay nói xạo, không biết cô có biết nói xạo không?

Chành cố ý tít mắt lại, bày hai hàm răng ra, làm vẻ háo sắc vô cùng, giống như săp nuốt cô vào trong bụng.

Tiểu Ngọc lập tức lắc đầu:

- Tôi không biết nói xạo, trước giờ tôi bao giờ nói xạo.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Cô không biết nói xạo sao? Được, ta thử thử xem, tại sao thuyền lại bị thiêu rụi vậy?

Tiểu Ngọc nhìn bàn tay của chàng, bàn tay của chàng hình như không có vẻ quy củ lắm, dáng điệu của chàng cũng làm cho người ta muốn hoảng cả lên.

Cô rốt cuộc thở ra nói:

- Dưới đáy thuyền có dấu Phích Lôi Tử của Phích Lôi Đường ở Giang Nam, còn có mấy thùng dầu hôi, chỉ cần Phích Lôi Tử nổ tung lên dẫn mồi, thuyền sẽ bị thiêu rụi!

Lục Tiểu Phụng nói:

- Ai dẫn mồi vậy?

Tiểu Ngọc nói:

- Không phải...

Lục Tiểu Phụng nói:

- Không phải cô?

Bàn tay chàng bỗng làm một chuyện thật đáng sợ, người của Tiểu Ngọc mềm ra, cô nói nhỏ:

- Không phải người khác!

Lục Tiểu Phụng hình như không hiểu lắm:

- Không phải người khác, không lẽ là cô?

Tiểu Ngọc cắn môi, rốt cuộc gật gật đầu. Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Ai sai cô làm chuyện này? Có phải là Cửu công tử của cô không?

Tiểu Ngọc nói:

- Không phải y, là công chúa!

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Cha cô ta không phải là Hoàng đế, tại sao các người gọi cô ta là công chúa?

Tiểu Ngọc nói:

- Không phải công chúa, là cung chủ, cung là hoàng cung!

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Tại sao cô ta lại xưng là cung chủ?

Tiểu Ngọc nói:

- Tại vì cô ta họ Cung, tên là Cung Chủ!

Lục Tiểu Phụng bật cười:

- Trước đây ta có quen một lão đầu tử, cô đoán xem y tên gì?

Tiểu Ngọc hỏi:

- Tên gì?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Y tên là Lão Đầu Tử, bởi vì y vốn họ Lão, tên là Lão Đầu Tử.

Tiểu Ngọc cũng bật cười, hình như cô đã quên mất hai bàn tay đáng sợ của chàng.

Nhưng Lục Tiểu Phụng đã buông cô ra, chàng cố ý vênh mặt lên nói:

- Cô quả thật không biết nói xạo, ta chẳng thích cô!

Tiểu Ngọc nhìn chàng, cô đảo quanh tròng mắt, bỗng hỏi:

- Ông tưởng tôi sợ Ông thích tôi lắm sao?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Cô không sợ?

Tiểu Ngọc lắc lắc đầu nhẫn nha nói:

- Tôi nói cho ông biết những chuyện đó, chỉ vì tôi vốn không biết nói xạo thế thôi!

Lục Tiểu Phụng cười lớn. Bấy giờ mặt trời đã lên, chiếu vào gương mặt trái xoan của cô, cũng chiếu vào bộ ngực phát dục đầy đặn của cô. Lục Tiểu Phụng cười nói:

- Bất kể cô có nói thật hay không, hiện tại cô có thể mặc y phục vào rồi đấy!

Tiểu Ngọc chớp mắt:

- Cái gì của em, ông cũng đã thấy hết rồi, mặc y phục vào cho đàng hoàng để làm gì nữa?

Cô gỡ chiếc mũ xanh trên đầu ra, mái tóc dài mềm mại bóng lượt rũ xuống, cô xoay người lại ánh mặt trời:

- Em ở đây lâu rồi mà chưa sưởi nắng bao giờ, em cũng muốn cởi hết y phục sưởi một trận!

Ánh mặt trời sáng lạn, nước biển xanh đậm một màu, được ở trần nằm sưởi ấm, quả thật là một chuyện thoải mái.

Lục Tiểu Phụng lớn tiếng nói:

- Cô đừng có làm vậy.

Tiểu Ngọc hỏi:

- Tại sao?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Tại vì... tại vì ta là con quỷ háo sắc.

Tiểu Ngọc nhoẻn miệng cười nói:

- Em không sợ quỹ háo sắc, không lẽ quỷ háo sắc lại đi sợ em sao?

Lục Tiểu Phụng thở ra nói:

- Quỷ háo sắc cũng không sợ cô, hắn chỉ sợ mình sẽ...

Chàng chưa nói xong câu, đã biến hẳn sắc mặt, chàng bỗng phát hiện đáy thuyền có nước tràn vào.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Cô có biết bơi không?

Tiểu Ngọc nói:

- Không biết.

Lục Tiểu Phụng thở ra:

- Lần này chắc là tiêu rồi.

Tiểu Ngọc hỏi:

- Chuyện gì tiêu rồi?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Cái vị Cung Chủ của cô không những muốn giết tôi, còn muốn giết luôn cả cô để bịt miệng.

Tiểu Ngọc hững hờ nói:

- Em biết.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Cô biết?

Tiểu Ngọc nói:

- Cô ta đục thủng hai lỗ dưới đáy thuyền, dùng sáp bịt lại, bị nước biển sát qua sát lại một hồi, sáp sẽ bị chảy ra, nước biển tràn vào, chiếc thuyền này sẽ bị chìm.

Lục Tiểu Phụng la lên:

- Cô đã biết vậy, sao còn ngồi lên chiếc thuyền này?

Tiểu Ngọc nói:

- Bởi vì em muốn thưởng thức mùi vị bị chết đuối

ra sao.

Lục Tiểu Phụng đần mặt ra. Chàng không ngờ rằng cái cô bé xem ra thông minh và lanh lợi kia, lại là một đứa nhỏ hỗn đản hồ đồ quá như vậy.

Tiểu Ngọc nói:

- Em biết trong lòng ông nhất định đang mắng em hỗn đản, thật ra nếu ông không gặp phải em, ông cũng bị chết đuối thôi, có thêm một người chết với ông có gì là không tốt?

Lục Tiểu Phụng cười khổ nói:

- Ta chỉ bất quá hơi hối hận một tý!

Tiểu Ngọc hỏi:

- Hối hận chuyện gì?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Hối hận tại sao lúc nãy không thật tình ấy cô cho rồi.

Tiểu Ngọc đỏ mặt lên, nhưng lại nhịn không nổi bật cười sằng sặc. Lục Tiểu Phụng trừng mắt hỏi:

- Cô cười gì?

Tiểu Ngọc không trả lời, cô lấy từ trong khoan ở đầu thuyền ra một khối sáp màu vàng, chia ra làm hai, lấy tay nhét hai cái lỗ dưới đáy thuyền lại, miệng lẩm bẩm:

- Khối sáp này chảy ra rồi mình làm sao bây giờ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Ta không biết.

Tiểu Ngọc nói:

- Em biết, sáp như vậy em đã chuẩn bị mười bảy mười tám khối để sẵn đó.

Lục Tiểu Phụng vừa kinh hãi vừa mừng rỡ nói:

- Thì ra cô chẳng phải là hỗn đản, cô là con hồ ly tinh!

Tiểu Ngọc cố ý thở ra nói:

- Tuy em cũng muốn thưởng thức mùi vị bị chết đuối ra sao, nhưng còn chưa được người ta ấy mình, chết hồ đồ như vậy, không phải là oan uổng lắm sao?

Lục Tiểu Phụng cười lớn nói:

- Cái vị Cung Chủ của cô thấy cô còn sống sờ sờ trở về, không biết có bị giật bắn người lên không?

Tiểu Ngọc nói:

- Cô ta không gì đâu.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Sao cô biết cô ta sẽ không sao cả?

Tiểu Ngọc nói:

- Bởi vì cô ta sai em làm chuyện gì, đều tính giết em luôn một lượt cho khỏe, nhưng tiếc là mỗi lần như vậy, em đều sống nhăn về lại, mỗi lần cô ta thấy em còn sống về lại, cảm thấy rất thích thú, bởi vì cô ta biết có thể sai em làm thêm được một chuyện nữa!

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Cô đã biết cô ta muốn hại cô, tại sao còn đi làm chuyện cho cô ta?

Tiểu Ngọc thở ra nói:

- Bởi vì em mà không làm, chắc chắn là chết thật luôn, chết ngay lập tức.

Lục Tiểu Phụng cũng không nhịn được, thở ra. Ở chung với con ong mật ấy, muốn sống sót cũng không phải chuyện dễ dàng.

Chàng biết mình còn sống sót trở về lần này, con ong mật này nhất định lại đến tìm mình tiếp. Chàng có muốn trốn cũng trốn không khỏi.

Tiểu Ngọc nhìn chàng, bỗng nói:

- Ông là người tốt.

Lục Tiểu Phụng cười nói:

- Nhãn lực của cô quả thật không tệ lắm.

Tiểu Ngọc nói:

- Hàm râu như cặp lông mày của ông tuy thật dễ ghét, nhưng xem ra ông cũng không xấu trai lắm.

Lục Tiểu Phụng cười nói:

- Chờ cô lớn lên một tý, không chừng cô nhất định sẽ thích cái gã râu ria là tôi lắm đấy!

Tiểu Ngọc bỗng thở ra nói:

- Chỉ tiếc ông là Lục Tiểu Phụng!

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Điều đó có gì là đáng tiếc?

Tiểu Ngọc nói:

- Nếu ông không phải là Lục Tiểu Phụng, em nhất định sẽ lấy ông, dù có làm thiếp cũng không sao

cả.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Ta là Lục Tiểu Phụng, tại sao cô không lấy ta được?

Tiểu Ngọc nói:

-Bởi vì em không muốn làm quả phụ.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Lấy Lục Tiểu Phụng là sẽ làm quả phụ sao?

Tiểu Ngọc nói:

- Cái vị Cung Chủ của em một lòng muốn đòi mạng ông, Cửu thiếu gia cũng vị tất muốn để ông sống sót, em mà lấy ông, không quá ba ngày sẽ làm quả phụ rồi.

Giữa trưa. Chiếc thuyền nhỏ rồi cũng đã cập vào bờ, hai người mệt bở hơi tai, nằm sóng soài ra bãi biển như chết, cũng không biết bao lâu, Tiểu Ngọc bỗng nói:

- Làm quả phụ hình như cũng là một chuyện thú vị.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Không thú vị, không thú vị tý nào.

Tiểu Ngọc nói:

- Thú vị, nhất định là thú vị lắm.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Tại sao?

Tiểu Ngọc nói:

- Đàn bà trước sau gì cũng lấy chồng, lấy chồng là có một ông chồng, quả phụ chẳng phải có, một thân tự do tự tại, cũng chẳng ai bắt buộc gì mình. Còn có thể đi mèo mỡ với chồng người khác, không phải là thú vị lắm sao.

Lục Tiểu Phụng lại đần mặt ra. Chàng thật tình nghĩ không ra, cái cô bé này tại sao lại đi nghĩ chuyện kỳ khôi như vậy, làm quả phụ là chuyện rất thú vị, đây là lần đầu tiên chàng được nghe.

Tiểu Ngọc nói:

- Sao không nghe ông nói gì nữa vậy? Có phải là ông thấy em nói có lý lắm không?

Lục Tiểu Phụng cười khổ:

- Thì ra không những cô là hồ ly tinh, cô còn là hỗn đản nữa.

Tiểu Ngọc bật cười:

- Chẳng qua, ông cũng nên yên lòng đi, hỗn đàn em đây cũng chẳng muốn đi lấy một đại hỗn đản như ông.

Cô nhảy bật dậy, nói:

- Em muốn về đây, còn ông?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Ta...

Chàng không nói hết câu, bởi vì thật tình chàng không biết nên đi đâu.

Chàng không hề sợ người khác hại mình, chuyện đó chàng đã quá quen thuộc, nhưng hôm nay là ngày Sa Mạn thành thân, muốn chàng đưa mắt nhìn Sa Mạn đi lấy người khác, thật tình chàng chịu

không nổi.

Từng trận từng trận sóng biển cuốn qua, chàng bỗng phát hiện ra nơi đây chính là chỗ mình lên bờ lần đầu tiên. Tiểu Ngọc lại hỏi:

- Ông rốt cuộc có về hay không đây?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Ta có cái nhà rất đẹp, ở gần đây, cô có muốn lại xem không?

Tiểu Ngọc cười nói:

- Ông nói xạo, em không thích đàn ông nói xạo đâu.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Tôi còn có một ông bạn đang chờ tôi ở đó, ông

bạn có cái bụng bự bự, không những thú vị cực kỳ, mà còn không biết nói xạo.

Tiểu Ngọc cười khom cả lưng lại:

- Thì ra không những ông nói xạo, ông còn nói dóc nữa, trên đời này bao nhiêu hạng người đều có, chỉ có người không nói xạo, em còn chưa gặp một ai.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Cô không tin, tại sao không lại đó xem?

Tiểu Ngọc nói:

- Đi thì đi, có gì phải sợ, dù sao...

Cô che miệng cười lại nói:

- Dù sao em cũng chẳng sợ gì ông, chỉ có ông sợ em thôi.

Nước suối vẫn còn chảy không ngừng, cái nhà nhỏ của chàng vẫn còn đó, trên đời này vốn có nhiều chuyện vĩnh viễn sẽ không hề thay đổi.

Tiểu Ngọc lại cười khom cả lưng lại:

- Đây là cái nhà đẹp của ông đấy hở?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Gian phòng này vừa thoáng, vừa mát, cô nói có chỗ nào không tốt?

Tiểu Ngọc nói:

- Tốt... tốt... tốt muốn xấu hổ luôn!

Lục Tiểu Phụng cười lớn, kéo tay cô đi vào, pho tượng Di Lặc vẫn còn đang nằm đó, vẫn còn cười toe toét.

Tiểu Ngọc hỏi:

- Đây là ông bạn của ông đấy hở?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Cô xem ông ta có biết nói xạo không?

Tiểu Ngọc chỉ còn nước thừa nhận:

- Không biết.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Vì vậy tôi cũng không nói xạo.

Chàng khom lưng lại, vỗ vào bụng pho tượng Phật Di Lặc, cười nói:

- Ông bạn tốt, tôi biết ông nhất định chờ tôi ở đây, không những ông không biết nói xạo, cũng không biết bán đứng bạn bè.

Pho tượng Phật Di lặc đang cười hì hì nhìn chàng, bỗng nói:

- Nhưng em biết cắn người đấy.

Giọng nói quả thật phát ra từ pho tượng Phật, Lục Tiểu Phụng quả thật giật bắn cả người lên.

Pho tượng Phật Di Lặc này biến thành biết nói từ lúc nào thế?

Pho tượng Phật bỗng thở ra nói:

- Không những biết cắn người, còn biết nói xạo nữa.

Lục Tiểu Phụng bỗng nhảy cỡn lên, ôm choàng lấy pho tượng Phật, vừa cười vừa nhảy. Tiểu Ngọc kinh ngạc nhìn chàng, cô cứ ngỡ chàng đã phát điên.

Lục Tiểu Phụng quả thật muốn điên lên, cao

hứng quá muốn phát điên lên. Pho tượng Phật Di Lặc dĩ nhiên không biết nói, chỉ bất quá có người đang núp trong đó nói ra.

Lục Tiểu Phụng nhận ra giọng nói người này. Người này chính là Sa Mạn.

Gương mặt của Sa Mạn vẫn còn trắng bệch, tuy so với lúc xưa tiều tụy, nhưng ánh mắt đầy vẻ sung sướng.

Lục Tiểu Phụng nhìn nàng si ngốc, không biết bao lâu rồi mới hỏi:

- Sao em lại đến đây?

Sa Mạn chớp mắt nói:

- Anh lại nhà em được, sao em lại nhà anh không được?

Lục Tiểu Phụng cười nói:

- Dĩ nhiên là được, tùy tiện lúc nào cũng được, nhưng...

Trong lòng chàng đang bí tắc:

- Hôm nay em không nên lại!

Sa Mạn hỏi:

- Tại sao?

Lục Tiểu Phụng tuy còn đang gắng gượng cười cười, nhưng cười không muốn nổi:

- Không phải hôm nay là ngày đám cưới của em sao?

Nhưng Sa Mạn rười cười:

- Không phải lúc nãy em đã nói với anh rồi sao,

không những em biết cắn, em còn biết nói xạo nữa.

Lục Tiểu Phụng lại đần mặt ra. Tiểu Ngọc nhịn không nổi cười nói:

- Bây giờ em mới hiểu ra, tại sao ông thích mấy cô hay nói xạo, bởi vì ông thích Mạn cô nương.

Cô cũng chớp chớp mắt nói:

- Hiện giờ các người có thể ấy gì đó với nhau, nhưng em phải đi đây, em mà không đi chỉ sợ sẽ bị đuổi đi mất.

Cái cô bé này quả thật là người biết ý, cô nói đi quả là đi ngay, lần này Lục Tiểu Phụng chẳng lưu cô lại, đợi cô đi xa rồi, Sa Mạn mới hỏi:

- Hai người ấy với nhau là nghĩa làm sao?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Nghĩa là thế này nè.

Chành bỗng chồm qua, ôm chặt lấy nàng, hai người lăn qua đám cỏ mềm, gió biên ấm áp và ướt át, sóng biển vỗ nhẹ trên bờ, ôn nhu như tiếng thở của tình nhân.

Hô hấp của bọn họ không nhẹ nhàng như gió và biển. Hô hấp của bọn họ rất ngắn, và rất gấp rút, cũng như trái tim của bọn họ vậy.

Tại sao em phải nói xạo vậy? Tại sao lại bắt anh phải đi? Bởi vì em muốn thử anh, nhưng em biết anh sẽ về lại. Những câu nói đó, bọn họ không hỏi, cũng không trả lời. Nhất thiết mọi chuyện đều không cần phải giải thích.

Những chuyện bọn họ đang làm, chính là lời giải thích, giữa cặp tình nhân thật tình yêu thương với nhau, đấy chính là lời giải thích còn hay ho hơn gấp

vạn lần.

Gió biển vẫn còn nhẹ nhàng, hô hấp của bọn họ cũng đã trở lại nhẹ nhàng.

Căn nhà nhỏ tí teo ấy, chính là cung điện của bọn họ, trong cung điện của bọn họ, chỉ có hoà bình, chỉ có tình yêu. Bao nhiêu chuyện thô bạo, tà ác trên đời này, hình như đã xa cách bọn họ, xa cách lắm. Nhưng bọn họ đã lầm.

Chính ngay lúc đó, cung điện của bọn họ bỗng sụp đổ, sụp đổ xuống người bọn họ. Lục Tiểu Phụng không động đậy. Sa Mạn cũng không động đậy.

Bọn họ vẫn còn ôm nhau chặt cứng, dù cho trời có sập xuống, sụp xuống người bọn họ, đè nát bọn họ ra thành cám, bọn họ cũng chẳng màng. Bởi vì bọn họ đã đạt được cái chân tình mà bọn họ đã khát vọng cả một đời.

Bọn họ đã quá đủ trong nhau. Thậm chí bọn họ còn không nghe có tiếng động gì khác hơn, dù bọn họ không phải là không nghe đó, nhưng là không muốn nghe tí nào.

Đấy quả thật là giọng nói bọn họ không muốn nghe. Đối với bọn họ, trên đời này không có tiếng cười nhạt nào khó nghe hơn của Ngưu Nhục Thang.

Hiện tại tiếng cười vọng vào bên trong, lại chính là tiếng cười nhạt của Ngưu Nhục Thang.

Ngưu Nhục Thang không những đang cười nhạt, cô còn nói. Giọng nói của cô còn lanh lãnh, còn điếc tai hơn cả tiếng cười, thậm chí cô còn đang vỗ tay:

- Tốt, quá tốt, vũ công các người mà được bằng một nửa động tác các người vừa làm, nhất định chẳng có người nào chịu cho nổi!

Lục Tiểu Phụng rốt cuộc thở ra, gạt mấy miếng cỏ khô đang phủ trên mặt.

Ngưu Nhục Thang dang đứng trên đầu nhìn lom lom xuống bọn họ, ánh mắt cô đầy vẻ oán độc và đố ky.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Cô mạnh giỏi?

Ngưu Nhục Thang nói:

- Tôi không mạnh giỏi.

Lục Tiểu Phụng bật cười:

- Đấy là lời nói thật, quả thật cô không tốt tí nào.

Tiếng cười nhạt của Ngưu Nhục Thang bỗng biến thành tiếng cười quyến rũ:

- Em chỉ muốn anh theo lương tâm mà nói một lời.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Nói gì?

Ngưu Nhục Thang hỏi:

- Chuyện này, em làm hay hơn, hay chị ta làm hay hơn?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Không so sánh được!

Ngưu Nhục Thang hỏi:

- Tại sao?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Bởi vì làm chuyện này có hai loại.

Ngưu Nhục Thang hỏi:

- Hai loại gì?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Một loại là người, một loại là dã thú.

Tiếng cười quyến rũ của Ngưu Nhục Thang lại biến thành tiếng cười nhạt:

- Người chết rồi thì sao nhỉ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Tôi nhớ có người nói, một vạn người chết, không bằng một con chó cái còn sống.

Ngưu Nhục Thang nói:

- Đấy là lời nói của một người thông minh.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Cô là người, hay là chó cái, không chừng tôi còn chưa phân biệt rõ ra, tôi chỉ biết có một chuyện!

Ngưu Nhục Thang hỏi:

- Anh biết chuyện gì?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Tôi chỉ biết, chúng tôi còn đang sống, ít nhất chúng tôi còn đang sống đây.

Ngưu Nhục Thang hỏi:

- Còn tới bao lâu?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Chỉ cần được một ngày, còn sướng hơn một vạn năm của cô.

Ngưu Nhục Thang nói:

- Anh sai rồi!

Lục Tiểu Phụng nói:

- Sao?

Ngưu Nhục Thang nói:

- Không chừng các người còn sống được thêm nửa ngày!

Lục Tiểu Phụng nói:

- Sao?

Ngưu Nhục Thang nói:

- Đây là một hòn đảo rất lớn.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Sao?

Ngưu Nhục Thang nói:

- Theo tính toán của chúng tôi, hòn đảo này có ít nhất là bảy trăm chỗ có thể ẩn núp.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Sao?

Ngưu Nhục Thang nói:

- Chỉ cần các người trốn được quá mười tám tiếng đồng hồ, không chừng các người còn có thể sống tới một trăm tám chục tuổi.

Cô cười nhạt:

- Chỉ tiếc là các người trốn không nổi.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Tại sao?

Ngưu Nhục Thang nói:

- Bởi vì, cho dù các người là hai con kiến, y cũng sẽ tìm được ra các người, và dậm cho chết bẹp dí.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Cô? Hay là y?

Ngưu Nhục Thang nói:

- Y!

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Y chính là Cửu ca của cô?

Ngưu Nhục Thang nói:

- Dĩ nhiên.

Ánh mắt cô đầy vẻ kiêu ngạo:

- Thậm chí y còn nguyện ý nhường các ngươi nửa tiếng đồng hồ trước!

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Nhường làm sao?

Ngưu Nhục Thang nói:

- Bắt đầu từ bây giờ, trong nửa tiếng đồng hồ, y sẽ không truy đuổi các người.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Nhất định không?

Ngưu Nhục Thang nói:

- Y thốt ra lời nào, mỗi chữ như đinh đóng vào tường, một cái đinh là một dấu!

Lục Tiểu Phụng nói:

- Điều đó tôi tin được.

Ngưu Nhục Thang nói:

- Cho dù anh không tin, người nằm bên cạnh anh cũng nên tin.

Giọng nói của cô bỗng biến ra ôn nhu:

- Bởi vì lúc trước hình như chị ta cũng có nằm bên cạnh Cửu ca thôi!

Lục Tiểu Phụng không cảm thấy khó chịu, có được một chân tình mà mình hoàn toàn tin tưởng vào,

trên đời này không còn thứ gì có thể làm họ khó chịu.

Nhưng nếu nói Lục Tiểu Phụng không tức giận tý nào, đó không phải là lời nói thật. ít nhất gương mặt của chàng cũng đang biến đổi.

Ngưu Nhục Thang đang cười. Lục Tiểu Phụng nói:

- Đấy là những lời cô muốn lại nói cho chúng tôi nghe?

Ngưu Nhục Thang gật gật đầu.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Hiện tại tôi đã nghe rồi đó!

Ngưu Nhục Thang nói:

- Nghe rõ từng chữ một chứ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Từng chữ một.

Ngưu Nhục Thang hỏi:

- Anh có muốn đánh cuộc với em không?

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Đánh cuộc gì?

Ngưu Nhục Thang nói:

- Em cá là không đến ba tiếng đồng hồ, Cửu ca sẽ tìm ra các người.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Sau đó sẽ dẫm chết chúng ta như dẫm một con kiến?

Ngưu Nhục Thang nói:

- Không sai tý nào.

Gió biển vẫn còn nhẹ nhàng, hô hấp của bọn họ vẫn còn nhẹ nhàng, nhưng tâm tình của bọn họ không như vậy.

Kiếm pháp của Cung Cửu, thủ đoạn giết người của Cung Cửu, Dĩ nhiên Sa Mạn còn rõ hơn Lục Tiểu Phụng. Có điều trong lòng nàng bây giờ không nghĩ đến chuyện đó.

Nàngrđang nghĩ đến câu nói Ngưu Nhục Thang nói lúc nãy. Làm chuyện đó, rốt cuộc cô ta hay hơn, hay là mình hay hơn?

Đến giờ phút này, nàng còn đang ghen tương. Thật ra, đấy cũng chẳng phải là điều kỳ lạ gì. Bất cứ lúc nào, nếu muốn lấy mạng một người đàn bà, chẳng phải là điều gì khó khăn, nhưng muốn một người đàn

bà không ghen tương, đấy chính là chuyện nằm mộng.

Lục Tiểu Phụng cũng đang có tâm sự Chàng cũng không nghĩ đến kiếm pháp của gã họ Cửu, chuyện sống chết, chàng vốn không để vào tâm, chàng đáng lý ra đã chết bao nhiêu lần rồi.

Sa Mạn bỗng hỏi:

- Anh đang nghĩ gì vậy?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Đang nghĩ về em.

Sa Mạn hỏi:

- Nghĩ về em?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Đang nghĩ không biết em có đang ghen hay không!

Sa Mạn cắn chặt môi:

- Sao em lại phải ghen?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Bởi em có lý do để ghen.

Sa Mạn hỏi:

- Bởi vì anh quả thật thích ở với cô ta?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Anh đã từng thích nhiều người khác, cô ta chỉ bất quá là một trong những người đó thế thôi, em...

Chàng cố ý ngừng lại, Sa Mạn lập tức nói tiếp giùm chàng:

- Em chỉ bất quá là một trong những người đó.

Lục Tiểu Phụng tuy không thừa nhận, nhưng chàng không có lấy một điểm gì ra chiều phủ nhận. Sa Mạn nhìn chàng, trừng mắt nhìn chàng một hồi lâu, rồi nói:

- Tại sao anh không hỏi em, có phải em cũng thích ở với người khác?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Anh bất tất hỏi.

Sa Mạn hỏi:

- Có phải anh chẳng cần màng tới?

Lục Tiểu Phụng không những không phủ nhận, chàng còn gật gật đầu. Sa Mạn lại trừng mắt nhìn chàng một hồi lâu, bỗng thở nhẹ ra nói:

- Nếu anh cho rằng em không hiểu ý anh ra sao, anh lầm rồi.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Anh có ý gì?

Sa Mạn nói:

- Anh cố ý làm em tức giận bỏ đi.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Sao?

Sa Mạn nói:

- Anh nghĩ rằng, chỉ cần em rời khỏi anh, em sẽ sống tới một trăm tám chục tuổi.

Lần này Lục Tiểu Phụng không hề thừa nhận, cũng không phủ nhận.

Sa Mạn nói:

- Chỉ tiếc là anh quên mất một điều!

Chàng không hề hỏi thêm. Nàng đã nói tiếp theo đó:

- Một người đàn bà dù có sống được tới một trăm tám chục tuổi, sống cũng chẳng có ý nghĩa gì.

Lục Tiểu Phụng nói:

- So với sống chỉ có mười tám tiếng đồng hồ, còn có ý nghĩa hơn một chút!

Sa Mạn nói:

- Đó là cái lối suy nghĩ của anh.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Còn của em?

Sa Mạn nói:

- Chỉ cần ở với anh một chỗ, dù chỉ sống một tiếng đồng hồ, em cũng thấy thỏa lòng.

Lục Tiểu Phụng bỗng nhảy bật dậy, kéo tay nàng nói:

- Mình đi thôi !

LỤC TIỂU PHỤNG

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Quyển 6

Chương 11

Chạy Trốn Truy Nã

Sau bãi cát phẳng lì là vách đá thẳng đứng, và khu rừng rậm rạp.

Ở một nơi thế này, ngay cả thỏ cũng khó mà thoát khỏi móng vuốt của hồ ly.

Lục Tiểu Phụng không phải là thỏ.

Không những chàng có cái tinh linh tốc độ của thỏ, chàng cũng có cái giảo hoạt của hồ ly, cái trung thành dũng cảm của chó.

Chàng vốn là thợ săn, những phương pháp sinh tồn trong vũng lầy rừng rậm, chàng còn hiểu rõ hơn cả ai. Chỉ cần dùng một nhành cây, chàng có thể chế ra một cái bẫy giết người như chơi.

- Nhưng người này không phải là người!

Sa Mạn đang nói đến Cung Cửu.

- Y là rắn độc, là hồ ly, là ma quỷ!

Lục Tiểu Phụng bật cười:

- Y rốt cuộc là thứ gì?

Sa Mạn nói:

- Có người nói y làm bằng chín thứ cộng lại.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Chín thứ gì?

Sa Mạn nói:

- Nọc của rắn độc, tim của hồ ly, tuyết của bắc hải, đá trên núi Thiên Sơn, dũng mãnh của sư tử, độc ác của sài lang, nhẫn nại của lạc đà, thông minh của người, thêm vào những thứ quỷ hồn từ mười tám tầng địa ngục.

Tuy Lục Tiểu Phụng còn đang cười, nhưng bất cứ ai cũng đều nhìn ra được chàng cười không có vẻ khoan khoái lắm. Sa Mạn nói:

- Hòn đảo này quả thật có rất nhiều chỗ ẩn núp bí mật!

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Em biết bao nhiêu chỗ?

Sa Mạn nói:

- Em không biết ngàn chỗ, nhưng cũng không phải ít.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Y biết bao nhiêu chỗ?

Sa Mạn nói:

- Mỗi chỗ y đều biết! Chỗ nào em biết, y đều biết, chỗ nào em không biết, y cũng biết. Vì vậy bất kể chúng ta trốn đi đâu, y sẽ nhất định tìm ra mình!

Lục Tiểu Phụng trầm ngâm một lúc, chàng bỗng cười lên.

Sa Mạn không lấy làm lạ, nàng biết trên đời này có hạng người bất kể ở trong trường hợp nào cũng cười được.

Nàng thích những hạng người đó, có điều, Lục

Tiểu Phụng đang cười quá khoan khoái, nàng nhịn không nổi phải hỏi:

- Anh cười gì?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Anh sực nghĩ ra một chuyện rất thú vị.

Sa Mạn nói:

- Bây giờ còn có chuyện gì làm anh thích thú được vậy?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Chúng mình có thể trốn tới một nơi rất thú vị.

Sa Mạn nói:

- Bất kể chỗ đó có thú vị hay không, y tìm được đến nơi là chẳng còn thú vị gì nữa.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Nơi đó anh bảo đảm với em y tìm không ra.

Sa Mạn hỏi:

- Nơi nào?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Trong trứng con gà.

Sa Mạn bắt đầu tức giận, giờ phút này, chàng thật tình không nên đùa giỡn như vậy.

Lục Tiểu Phụng không những còn đang cười, ánh mắt chàng cũng đang sáng rực lên. Sa Mạn nhịn không nổi nói dỗi:

- Chỉ có trứng mới chui vào trong vỏ mà nằm, chỉ có anh là cái thứ hỗn đản ấy!

Lục Tiểu Phụng cười nói:

- Em còn quên một chuyện.

Sa Mạn hỏi:

- Sao?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Chỉ có trứng mới có vỏ trứng.

Sa Mạn không hiểu.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Em có biết nơi đây cái gã hỗn đản nhất là ai không?

Sa Mạn hỏi:

- Không phải anh sao?

Lục Tiểu Phụng lắc lắc đầu.

- Anh đâu bì lại được với y, anh có tối đa cũng chỉ dùng sáu thứ cộng lại mà làm thành thôi.

Sa Mạn nói:

- Anh đang nói là Cung Cửu đấy à?

- Đúng vậy.

Chàng lại bổ sung:

- Chính vì y là một kẻ hỗn đản lớn nhất, vì vậy, cái vỏ của y chắc chắn là dày nhất, bất cứ ai trốn vào đó, nhất định sẽ rất an toàn.

Sa Mạn cũng sáng mắt lên. Hiện tại nàng đã hiểu ý của Lục Tiểu Phụng.

Nếu Cung Cửu đi tìm bọn họ, phòng của y sẽ

không có ai, nếu bọn họ trốn lại được chỗ Cung Cửu, nơi đó quả thật là chỗ an toàn nhất, bởi vì chẳng ai có thể ngờ tới được, thậm chí còn bao gồm luôn cả Cung Cửu.

Một nơi không ai nghĩ tới được, dĩ nhiên là một nơi an toàn nhất.

Sa Mạn nói:

- Hiện tại mình chỉ còn một vấn đề, làm sao mình trốn lại được chỗ đó?

Lục Tiểu Phụng dĩ nhiên biết vấn đề này rất khó khăn, nhưng chàng tin tưởng bọn họ nhất định sẽ có cách. Dưới mắt chàng, trên đời này không có chuyện gì tuyệt đối không làm được.

Sa Mạn hỏi:

- Anh đã có cách giải quyết vấn đề này?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Dĩ nhiên em biết cái vỏ ấy nằm ở đâu?

Sa Mạn nói:

Lục Tiểu Phụng nói:

- Vậy thì cái vấn đề ấy đã giải quyết xong rồi.

Sa Mạn nói:

- Anh cho là mình có thể ngang nhiên đi vào, mà không ai biết gì cả!

Lục Tiểu Phụng nói:

- Mình cũng chẳng cần phải nghênh ngang đi vào, mình cũng chẳng cần phải bước đi bước nào.

Sa Mạn hỏi:

- Ngay cả một bước cũng không, không lẽ mình biến thành con ruồi bay vào đó sao?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Mình cũng cần gì biến, có biến cũng không biến thành con ruồi.

Chàng lại cười lên một tiếng nói:

- Ruồi bay mệt lắm, anh đang chuẩn bị thoải mái trốn vào đó!

Sa Mạn mở to mắt ra nhìn chàng, làm như con nít đang nghe kể chuyện thần thoại.

Lục Tiểu Phụng cười nói:

- Anh biết trong bụng em nhất định không tin, nhưng anh bảo đảm em không cần phải lo chuyện đó.

Sa Mạn nói:

- Không lẽ anh còn có chuyện gì khác đáng lo hơn?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Chỉ có một chuyện.

Sa Mạn hỏi:

- Anh nói đi!

Lục Tiểu Phụng nói:

- Anh chỉ có cách núp vào, nhưng không có cách thoát ra.

Sa Mạn nói:

- Vì vậy dù mình có trốn được mười tám tiếng đồng hồ đi chăng nữa, y cũng sẽ tìm ra mình thôi!

Lục Tiểu Phụng nói:

- Đến lúc đó, nếu y muốn giết mình, mình...

Sa Mạn ngắt lời chàng:

- Anh không cần lo chuyện đó.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Tại sao?

Sa Mạn nói:

- Bởi vì bên ngoài còn có chuyện y phải đi làm cho xong.

Lục Tiểu Phụng trầm ngâm:

- Trừ giết người ra, còn có chuyện gì y phải nhất định không đi làm không được?

Sa Mạn nói:

- Không có gì cả!

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Y đi chuyến này sẽ giết ai?

Sa Mạn nói:

- Đáng cho y đi giết, chỉ có những tay siêu quần.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Ai?

Sa Mạn nói:

- Không biết.

Không chừng nàng không biết thật, không chừng tuy nàng biết, nàng không chịu nói ra. Bất kể

ra sao, Lục Tiểu Phụng không hề hỏi thêm.

Chàng không hề hy vọng bất cứ người đàn bà nào sẽ vì chàng mà bán đứng người đàn ông của họ trước đó.

Sa Mạn nhìn chàng:

- Bây giờ anh tính biến thành thứ gì?

Lục Tiểu Phụng hỏi lại:

- Em nghĩ sao?

Sa Mạn nói:

- Theo em nghĩ, chỉ có người chết mới thoải mái đi vào trong nhà Cung Cửu.

Lục Tiểu Phụng cười cười:

- Em quên mất một chuyện.

Sa Mạn nói:

- Sao?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Chết cũng có nhiều loại, không nhất định chỉ có người thôi. Không có sinh mệnh, tức là chết.

Cây cỏ có sinh mệnh, nhưng bị chặt xuống, lấy làm gỗ, làm thành rương, tức là chết rồi. Vì vậy rương là chết.

Trên con đường núi ngoằn ngoèo bí ẩn, mười người đang khiêng năm cái rương đi lại, những cái rương xem ra rất nặng, mọi người ai ai cũng lộ vẻ mệt nhọc.

Nhất là cái rương cuối cùng, hai gã đại hán khiêng rương mồ hôi chảy đầm đìa ra đầy mặt bọn họ đã bị lọt về phía sau một khoảng xa. May mà nơi đây

đã gần chỗ miệng hang ra vào. Chính ngay lúc đó, bọn họ thấy Sa Mạn. Nàng hiện ra như một cơn gió, chắn đường bọn họ:

- Các ngươi có nhận ra ta không?

Dĩ nhiên bọn họ đều nhận ra.

Những người vào trong hang núi không ai là không nhìn lén nàng vài lần, tối đa cũng chỉ bất quá nhìn lén hai ba lần.

Bởi vì nếu bị Cung Cửu gia phát hiện ra có người nhìn lén nàng, Cung Cửu gia sẽ nổi giận lên.

Chẳng ai dám chọc giận Cung thiếu gia.

Hai gã đại hán gầm đầu:

- Mạn cô nương có điều gì phân phó?

Sa Mạn nói:

- Ta chẳng có gì, Cửu thiếu gia thì có.

Hai gã đại hán đang dỏng tai nghe.

Cửu thiếu gia phân phó chuyện gì, chẳng ai dám không nghe.

Sa Mạn nói:

- Y đặc biệt gọi ta lại đây, kêu các ngươi khiêng cái rương này về phòng ngủ của y.

Tuy lúc nãy bọn họ có nghe mệnh lệnh khác, nhưng chẳng ai nghi ngờ gì cả, lại càng không dám phản kháng. Mọi người đều biết, Mạn cô nương nói ra điều gì, điều đó không khác gì Cửu thiếu gia nói.

Sa Mạn nói:

- Cửu thiếu gia thích sạch sẽ, vì vậy các ngươi đi đâu rửa sạch tay chân trước cái đã Gần đó có một con suối nhỏ, bọn họ mau mắn chạy lại, mau mắn trở về, chiếc rương còn ở đó, Mạn cô nương chẳng còn thấy đâu.

Tuy nàng không còn đó, nhưng lời nói của nàng vẫn còn hữu hiệu như thường.

Trong rương tối om mà yên tĩnh, nắp rương đã được nhẹ nhàng đóng lại.

Bên ngoài đầy những nguy cơ, sống chết trong đường tơ kẻ tóc, hai người ôm nhau trong rương, người này thở hơi thở của người kia.

Đợi đến lúc bọn họ có thể mở miệng được ra, Sa Mạn nhịn không nổi phải hỏi:

- Sao anh biết y còn có rương để đem về nhà?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Anh nhìn ra y là hạng người rất giảng cứu, không những vậy còn thích dùng lễ vật làm động lòng người khác, y còn chưa lại, đã có rương khiêng về trước, huống gì chính y đã trở về.

Sa Mạn nói:

- Y về hôm qua, sao anh biết được những cái rương của y hôm nay mới đến Lục Tiểu Phụng nói:

- Theo y đi trên biển cả bao nhiêu đó ngày trời, mọi người nhất định ai ai muốn bệnh luôn, lên được đến bờ, dù không tìm ra được đàn bà, nhất định cũng phải uống cho say một trận, sáng hôm sau ắt hẳn bò dậy không nổi.

Sa Mạn nói:

- Vì vậy anh tính đúng hôm nay những cái rương

đồ mới lên tới bờ.

Lục Tiểu Phụng cười cười:

- Dĩ nhiên cũng là may mắn thôi!

Bởi vì chỉ có những người phán đoán chính xác, mới nắm chắc được cơ hội, cơ hội chính là vận khí. Giọng nói của Sa Mạn càng ôn nhu:

- Anh cũng tính đúng những người khiêng rương không biết gì về chuyện của em, nhất định sẽ còn nghe theo lệnh của em.

Lục Tiểu Phụng dĩ nhiên là tính rất đúng, chuyện đó nếu Cung Cửu mà không nói, còn ai dám nói ra? Một gã đàn ông kiêu ngạo tự phụ, nếu người đàn bà mình yêu đi phản bội mình, nhất định tự y sẽ không đi nói ra. Y thà để người ta cho là y bỏ người đàn bà đó, còn hơn để người khác cho y là bị phụ rẫy.

Thậm chí y thà chết, cũng không để người ta biết y đau khổ hay nhục nhã.

Lục Tiểu Phụng hiểu rõ tâm tình của y, bởi vì chính chàng cũng là hạng người như vậy.

Sa Mạn nói:

- Nhưng sao anh biết được những cái rương ấy sẽ được khiêng an toàn về nơi đây, dọc đường không bị ai hỏi?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Bởi vì anh biết những người ở đây không thích xen vào chuyện người khác, nhất là những chuyện nhỏ nhặt như vậy.

Sa Mạn thở ra:

- Anh nhận xét đúng lắm, những người ở đây

làm chuyện gì cũng phải được trả giá!

Rương đem về nếu không bị ai hỏi, dĩ nhiên sau đó lại càng không có ai hỏi.

Cung Cửu đang rượt theo bọn họ, dĩ nhiên sẽ không trở về.

Cái rương đã bị mở hé ra một đường kẻ, nhưng bọn họ vẫn còn ôm nhau chặt cứng trong đó, không hề muốn ra.

- Sau này anh chết đi, nếu Diêm Vương có hỏi anh, kiếp sau làm gì?

- Anh sẽ nói anh muốn làm Tiểu Kê?

- Trả lời đúng quá!

Cái rương ấy quả thật rất giống cái vỏ trứng, cái vỏ trứng ấy thật vừa an toàn, vừa ấm áp, vừa ngọt

ngào.

- Anh tin là lúc gà con còn nằm trong trứng, chắc là không muốn ra ngoài gấp đâu.

- Tại sao?

- Bởi vì chắc chúng nó biết, ra rồi, sẽ nhất định bị biến thành gà.

- Gà thường thường sẽ mau chóng biến thành gà hầm, gà nướng, gà luộc.

- Nghe nói chỉ có gà mái mới hầm được.

- Anh tính hầm em sao?

- Anh không đành, nhưng thật tình em thơm quá, còn thơm hơn cả gà hầm.

- Anh tính ăn em sao?

- Tính ăn muốn chết luôn!

Trời đã hoàng hôn.

Vỏ trứng gà rốt cuộc cũng có hai con gà con từ từ ló đầu ra.

Một con trống, một con mái.

Cửu thiếu gia ở một nơi dĩ nhiên không phải như vỏ trứng.

Căn nhà hoa mỹ, dụng cụ tinh trí, ánh tịch dương đang chiếu lên khung cửa dán giấy trắng toát.

- Y không có mặt ở nhà, không một ai lại đây sao?

- Nhất định không!

Bao nhiêu năm nay, chưa bao giờ có người dám

xông vào nhà Cửu thiếu gia, ngay cả cha của y cũng chưa hề.

Y vốn là một người rất cô ti và tự phụ.

- Vì vậy y rất thích soi mặt mình trong gương.

- Tại sao?

- Bởi vì, người y chân chính yêu thích, chỉ là một mình y.

Trong phòng quả thật có một tấm gương rất lớn, xem ra hiển nhiên do một tay thợ khéo làm ra, từ thứ đồng tột nhất.

Và chắc chắn phải là một đôi bàn tay rất linh xảo ổn chắc.

- Tấm gương này do y mài thành đấy, chính y cũng cho rằng đây là một tấm gương sáng nhất trong

thiên hạ.

Bên cạnh tấm gương có treo một thanh kiếm, thân hẹp, hình dáng rất cổ nhã.

- Đây là thanh kiếm của y. Y muốn đi giết người, sẽ bỏ kiếm ở nhà. Y giết người chẳng cần phải dùng tới kiếm.

Lục Tiểu Phụng gõ gõ đầu ngón tay vào vỏ kiếm, chầm chậm nói:

- Anh biết còn có một người, kiếm thuật cũng đã luyện tới mức "vô kiếm".

Sa Mạn hỏi:

- Tây Môn Xuy Tuyết?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Em cũng biết y sao?

Sa Mạn chầm chậm nói:

- Em chỉ biết Cửu Cung luyện kiếm, cảnh giới không phải là mức đăng phong của kiếm thuật.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Sao?

Sa Mạn nói:

- Nếu đã luyện kiếm, thì hà tất phải chấp nhất vào hai chữ vô kiếm.

Lục Tiểu Phụng còn chưa kịp trả lời, bỗng nghe dưới trường có tiếng vỗ tay vang lên.

- Lão Thực hòa thượng.

Lục Tiểu Phụng la lên, ánh kiếm lóe lên, thanh

trường kiếm sáng chói đã kề ngay vào cổ Lão Thực hòa thượng. Kiếm đưa ra quá nhanh! Thanh kiếm dựa vào tấm gương đã được rút ra khỏi vỏ, đang nằm trong tay Sa Mạn, nàng xuất thủ nhanh đến độ, ngay cả Lục Tiểu Phụng cũng giật bắn cả người lên.

Lão Thực hòa thượng dĩ nhiên giật bắn người còn thê thảm hơn cả chàng, gương mặt y đã biến ra trắng bệch, y gượng cười nói:

- Thật ra cô nương không cần phải xuất thủ, hòa thượng đã biết cô nương là tay nữ kiếm khách số một đương thời!

Sa Mạn lạnh lùng nói:

- Ông biết thế sao?

Lão Thực hòa thượng nói:

- Tuy hòa thượng chưa ăn thịt heo bao giờ, ít ra

còn thấy heo đi qua đi lại, lúc nãy nghe cô nương nói, tôi đã bội phục muốn cúi rạp đầu xuống đất.

Lục Tiểu Phụng bật cười:

- Thì ra Lão Thực hòa thượng cũng biết nịnh bợ.

Lão Thực hòa thượng nói:

- Hòa thượng không phải nịnh bợ đâu, hòa thượng trước giờ luôn luôn nói thật!

Sa Mạn không cười, nàng vênh mặt lên:

- Chỉ tiếc là cô nương đây không muốn nghe nói thật.

Lão Thực hòa thượng nói:

- Cô nương thích nghe nói thế nào?

Sa Mạn nói:

- Cô nương đây thích nghe những lời nịnh bợ!

Lão Thực hòa thượng chớp mắt:

- Tuy hòa thượng không biết nịnh bợ, chuyện khác thì biết rất nhiều.

Sa Mạn hỏi:

- Ông biết gì?

Lão Thực hòa thượng nói:

- Làm mai mối cho người khác, cầu thân, làm chứng, đều là nghề ruột của hòa thượng.

Sa Mạn hỏi:

- Ông tính vì ai cầu thân, thế ai làm chứng?

Lão Thực hòa thượng nói:

- Cho hai con gà con, một con trống, một con mái.

Sa Mạn cũng bật cười.

Chính lúc nàng bắt đầu cười, Lão Thực hòa thượng đã chùi người ra ngoài, vừa chùi ra đã núp vào sau lưng của Lục Tiểu Phụng:

- Con gà trống nhỏ là ngươi mà không chịu lấy con gà mái nhỏ, hòa thượng là người đầu tiên không bằng lòng!

Lục Tiểu Phụng nói:

- Ai nói tôi không chịu?

Lão Thực hòa thượng hỏi:

- Ngươi chịu thật sao?

Lục Tiểu Phụng chẳng thèm để ý tới y, chàng chỉ yên lặng nhìn Sa Mạn. Tinh lên một tiếng, thanh kiếm trong tay của Sa Mạn đã rớt xuống đất, hai người bỗng thình lình trở thành một người.

Lão Thực hòa thượng nhìn bọn họ, trên gương mặt lộ ra nét biểu tình gần như muốn khóc lên được, miệng y lẩm bẩm:

- Hòa thượng tại sao không đi làm gà trống con, tại sao lại đi làm hòa thượng!

Trong phòng không có rượu, ngay cả một giọt rượu cũng không. Lão Thực hòa thượng đang thở than:

- Một gã đàn ông nếu như trong phòng không có rượu, gã đàn ông ấy còn được coi là đàn ông không vậy nữa?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Không uống rượu không phải là đàn ông?

Lão Thực hòa thượng nói:

- Cho dù chính y không uống, cũng phải để một chút đâu đó cho người khác uống chứ!

Sa Mạn hỏi:

- Hòa thượng cũng tính uống rượu sao?

Lão Thực hòa thượng nói:

- Chỉ muốn uống một thứ rượu.

Sa Mạn hỏi:

- Uống rượu gì?

Lão Thực hòa thượng nói:

- Uống rượu mừng của các người.

Sa Mạn nhoẻn miệng cười. Lục Tiểu Phụng cũng cười. Bọn họ bỗng phát hiện ra gã hòa thượng này quả thật dễ thương.

Lão Thực hòa thượng nói:

- Thật ra không có rượu cũng không sao, hòa thượng tự mình đi uống miếng nước, cũng coi như là uống rượu mừng rồi.

Y quả thật uống ừng ực mấy ngụm nước.

- Hiện tại hòa thượng đã uống rượu mừng rồi, các ngươi có muốn chạy làng cũng không xong.

Sa Mạn ngẩng mặt lên nhìn Lục Tiểu Phụng:

- Anh nói, như vậy được không?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Không được.

Hai người lại biến thành ra một người.

Gương mặt của Lão Thực hòa thượng lại lộ ra nét biểu tình như muốn khóc cả lên:

- Các người cứ làm vậy, có phải muốn ép hòa thượng hoàn tục phải không?

Đêm cũng đã khuya, trong phòng có đèn, nhưng không đốt lên, cũng không thể được đốt lên.

Lục Tiểu Phụng chẳng màng, Sa Mạn chẳng màng nếu có tình cảm chân thật, cả trời không trăng không sao cũng chẳng hề gì, huống gì là không có đèn. Lão Thực hòa thượng dĩ nhiên là chẳng màng rồi. Y đang mừng chẳng thấy gì, chẳng nghe gì cho rảnh rang đầu óc.

Trong phòng thật tối, chẳng thấy gì cả. Lão Thực hòa thượng hỏi:

- Các người đang làm gì đó?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Chẳng làm gì cả!

Lão Thực hòa thượng hỏi:

- Cái miệng của ngươi có rảnh không?

Sa Mạn giành nói:

- Rảnh.

Lão Thực hòa thượng nói:

- Nếu rảnh, có thể tán chuyện với hòa thượng được không?

Sa Mạn nói:

- Được Lục Tiểu Phụng nói:

- Hòa thượng làm gì mà trốn vào gầm trường người ta vậy?

Lão Thực hòa thượng nói:

- Bởi vì hòa thượng biết chủ nhân căn nhà này không thích uống rượu, nhưng lại thích ăn giấm.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Hòa thượng không ngu lắm.

Sa Mạn nói:

- Hòa thượng thông minh muốn chết luôn.

Lão Thực hòa thượng nói:

- Nhưng gà trống con thì không thông minh tý nào.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Không thông minh chỗ nào?

Lão Thực hòa thượng nói:

- Gà trống con vốn có thể kêu hai gã ngu si kia vác rương về lại thuyền, như vậy không quá năm ba ngày nữa, hai con gà con có thể về lại nhà được rồi!

Lục Tiểu Phụng đớ mặt ra. Bàn tay của Sa Mạn lạnh ngắt. Bọn họ lập tức phát hiện ra, đây quả thật là cơ hội duy nhất có thể thoát ly ra được hòn đảo này, cơ hội đã mất, sẽ không bao giờ trở lại.

Lão Thực hòa thượng đang than thở:

- Hai con gà con, một con lừa trọc đầu, nếu đều

chết dí cả nơi đây, thật là...

Y bỗng câm miệng lại.

Lục Tiểu Phụng nhảy bật người dậy, Sa Mạn không động đậy, nhưng trái tim của nàng đang đập thình thịch, đập nhanh lên quá chừng.

Bọn họ đều đã nghe bên ngoài có tiếng chân, hình như tiếng chân của năm sáu người đang bước lại căn nhà này.

Trong phòng đã thấy có ánh đèn hé vào, không những vậy càng lúc càng sáng lên.

Lục Tiểu Phụng xông lại, mở nắp rương ra, hạ thấp giọng xuống nói:

- Mau chui vào lại.

Đợi đến lúc Sa Mạn đã vào rồi, chàng mới nhảy

vào theo, nhẹ nhàng đóng nắp rương lại.

Chính ngay lúc đó, cửa đã mở ra.

Chàng nghe có tiếng mở cửa, rồi nghe có tiếng người bước vào, tất cả là năm người.

Người đang mở miệng nói là đàn bà, giọng nói rất hung dữ:

- Mấy cái rương này ai kêu các ngươi đem lại đây?

Trái tim của Lục Tiểu Phụng nhảy thót lên, chàng nhận ra giọng nói của Tiểu Ngọc, Tiểu Ngọc thì chẳng nói gì rồi, câu hỏi của cô mới là chết người.

- Mạn cô nương sai chúng tôi.

Trả lời câu hỏi ấy chính là hai gã khiêng rương lúc nãy.

- Mạn cô nương?

Tiểu Ngọc đang cười nhạt:

- Các ngươi nghe theo lệnh Cửu thiếu gia, hay là Mạn cô nương?

Không ai dám trả lời.

- Các ngươi có biết Mạn cô nương không còn là người của Cửu thiếu gia không?

Giọng của Tiểu Ngọc càng hung dữ, trái tim của Lục Tiểu Phụng đang chùn xuống.

Chàng thật tình không hiểu, chuyện này vốn không có ai đi truy cứu, tại sao cái ả nha đầu này lại biết được?

Cái ả nha đầu này mới thoát chết xong, tại sao lại đi xen vào chuyện người khác nữa? Lục Tiểu Phụng

hận không thể khâu cái miệng của cô ta lại.

- Khiêng đi.

Tiểu Ngọc đang la hét:

- Mau khiêng mấy cái rương này đi!

- Khiêng đi đâu?

- Từ chỗ nào, khiêng trở về lại chỗ đó.

Câu nói ấy vừa thốt ra, Lục Tiểu Phụng lập tức biết ngay, mình đã hiểu lầm.

Cái miệng nhỏ nhắn xinh xắn này, sao chàng có thể khâu lại được, đáng lý ra chàng phải hôn lên cái miệng nhỏ nhắn ấy một cái, dù hôn thêm lần nữa cũng là đáng.

Cái rương từ trên thuyền vác xuống, thêm mười

tiếng đồng hồ nữa, thuyền lại đi, chỉ cần đem cái rương khiêng trở về lại chỗ cũ, bọn họ cũng sẽ theo thuyền trở về lại.

Như vậy, vài ba ngày nữa, hai con gà con có thể về nhà lại được rồi.

Lục Tiểu Phụng đang sung sướng quá muốn mở miệng ra kêu:

- Tiểu Ngọc vạn tuế.

Cho tới bây giờ chàng mới hiểu ra, Tiểu Ngọc đang giúp đỡ mình, cái ả nha đầu quỷ tinh linh này, nhất định đã biết bọn họ núp trong rương.

Trong lòng chàng đầy sung sướng và cảm kích, chàng tin là Sa Mạn cũng nhất định cảm thấy y như vậy. Chàng nhịn không nôi đưa tay ra tìm tay nàng nắm. Trong rương tuy đen ngòm, nhưng chàng chẳng màng, bởi vì dù có đụng phải chỗ khác cũng không

sao.

Chàng quả thật đụng trật chỗ, trật quá chừng, trật muốn chết đi được.

Chàng đụng phải một cái đầu trọc. Người núp chung với chàng trong rương, không phải là Sa Mạn, mà là Lão Thực hòa thượng.

Lục Tiểu Phụng quả thật muốn gào lên. Chỉ tiếc là chàng vừa đụng vào cái đầu trọc, bàn tay của Lão Thực hòa thượng đã thò ra điểm lấy ba chỗ huyệt đạo trên người chàng, ba chỗ huyệt đạo chết người nhất, không những chàng không la lên được, ngay cả động đậy cũng không động đậy được tí nào.

LỤC TIỂU PHỤNG

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Quyển 6
Chương 12

Hòa Thượng Giở Trò

Còn Sa Mạn?

Sa Mạn đâu rồi?

Chiếc rương đã được vác lên, Tiểu Ngọc còn đang thôi thúc không ngớt:

- Mau, mau, mau.

Lục Tiểu Phụng nóng nảy muốn phát điên lên được. Nhìn chiếc rương bị mang đi, Sa Mạn nhất định

cũng sẽ phát điên lên. Nhưng nàng chỉ đành lấy mắt nhìn. Nghĩ đến điểm đó, Lục Tiểu Phụng muốn tan nát cả trái tim.

Sa Mạn chắc cũng đau lòng lắm. Nhưng tim tan nát thì làm được gì? Dù cho đụng đầu vào tròng chết, cả người đụng cho tan nát thành mảnh vụn, cũng chẳng làm gì được.

Rốt cuộc chàng đã hiểu ra bốn chữ "không biết làm sao" mùi vị ra thế nào, mùi vị ấy chẳng có người nào chịu cho nổi.

Hai người khiêng rương không biết đã uống phải thứ thuốc gì, vừa vác rương lên đã chạy như bay. Lão Thực hòa thượng còn nắm lấy tay chàng, đặt vào trong bàn tay mình vỗ về mấy cái, làm như chàng là một đứa bé, an ủi cho chàng ngoan ngoãn nghe lời.

Lục Tiểu Phụng thì chỉ muốn nghe một thứ...

chàng chỉ muốn nghe cái đầu trọc của hòa thượng, bỗng bị đụng vỡ ra như vỏ trái trứng gà, chỉ tiếc là hai gã khiêng rương không những đi nhanh, còn đi rất êm, làm như từ trong lòng mẹ sinh ra là đã học khiêng rương rồi.

Lão Thực hòa thượng thở ra nhè nhẹ, hiển nhiên tỏ vẻ rất khoan khoái, rất bằng lòng.

- Gã hòa thượng này quả thật là sao chiếu mệnh của mình, gặp phải y mình chắc chắn trước sau gì cũng bị xui xẻo.

Tiếng mắng chửi người, Lục Tiểu Phụng không biết nhiều lắm, nam bắc mười ba tỉnh, các thức các dạng mắng người, chàng đều chỉ hiểu sơ sơ, cộng tất cả lại cũng chỉ không quá sáu bảy trăm thứ.

Chàng đã đem sáu bảy trăm câu mắng chửi đó toàn bộ ra mắng thầm trong bụng, chỉ hận không

được mắng ra khỏi miệng.

- Còn Sa Mạn đâu?

Mắt trừng trừng nhìn người ta chia rẻ nàng và con gà trống con của nàng, trong lòng nàng sẽ cảm thấy ra sao? Nàng có chết đi không? Chết rồi không chừng sẽ đỡ hơn, nếu không chết, làm sao nàng có thể một mình cô đơn lạnh lẽo qua ngày cho được? Không chừng nàng có cách lén lên được thuyền, bản lãnh của nàng cao siêu hơn người ta tưởng tượng nhiều.

Nếu nàng không lên được thuyền, nàng có lên giường người khác không?

Trái tim của Lục Tiểu Phụng như dầu đang bị đun sôi sục, càng nghĩ càng đau lòng, càng nghĩ càng khó chịu.

Chàng vốn không phải là một người nhỏ nhen,

nhưng Sa Mạn đã biến chàng ra như vậy. Một người đã yêu thật rồi, tại sao lại biến thành hồ đồ, tại sao lại biến thành nhỏ nhen?

Hai gã khiêng rương bỗng bắt đầu mở miệng ra chửi:

- Chỉ vì cái rương quỷ này mà hại chúng ta muốn ăn một bữa ăn cũng không xong.

Con mẹ nó, đồ quỷ to đầu.

- Chúng mình lại chỗ nào không người quăng quách nó xuống biển cho xong, khỏi phiền phức gì cả.

Những tay thủy thủ đã từng qua sóng gió, dĩ nhiên họ chẳng phải là thứ gì, tức giận lên, không chừng quả thật làm thế. Lục Tiểu Phụng chẳng màng tí nào, ngược lại chàng còn mong bọn họ làm vậy thật. Không ngờ người khác lại thay đổi chủ ý:

- Nhưng mình ít ra cũng phải xem thử trong rương đựng gì trước cái đã chứ.

Đối với Lục Tiểu Phụng, cái chủ ý ấy hình như cũng không đến nổi tệ lắm, chỉ tiếc là Tiểu Ngọc đã khóa cái rương lại.

- Ngươi mở cái khóa này được không?

- Không được.

- Ngươi dám phá cái rương này ra không?

- Tại sao không dám?

- Nếu Cửu thiếu gia hỏi đến, ai chịu trách nhiệm?

- Ngươi!

- Con mẹ ngươi!

Người kia vừa cười vừa mắng:

- Ta đã biết ngươi là cái thứ gian manh!

- Hình như ngươi cũng chẳng khác lắm.

- Vì vậy chúng ta cứ ngoan ngoãn khiêng rương đem về lại, đem vào đáy thuyền để đó là yên ổn mọi chuyện.

"Bình" một tiếng, hai người thả cái rương xuống thật mạnh, phía dưới nghe có tiếng gỗ kêu. Hai người đồng thời thở phào ra một cái, nơi đây hiển nhiên là đáy khoang thuyền của Cung Cửu.

Bọn họ đã hoàn thành nhiệm vụ, coi như là yên ổn lắm rồi. Lão Thực hòa thượng cũng thở nhẹ một hơi ra, hình như đang nói:

- Năm ba này nữa, một con gà trống con, một con lừa trọc có thể về lại nhà được rồi.

Y cũng sẽ yên ổn thái bình rồi. Còn Lục Tiểu Phụng thì sao? Lục Tiểu Phụng thì ngay cả tức giận cũng chẳng còn cảm thấy gì, sờ sờ vào mũi của chàng, quả thật không cảm thấy gì cả.

Lão Thực hòa thượng cũng giật cả mình lên:

- Ngươi làm gì vậy?

Không có phản ứng, không có hơi thở. Có ai bị người ta làm tức giận quá chết đi được không?

Lão Thực hòa thượng nói:

- Người đừng có chết, hòa thượng không muốn nằm chung rương với một người chết!

Vẫn còn không có phản ứng, vẫn còn không có hơi thở.

Lão Thực hòa thượng bỗng bật cười:

- Nếu ngươi tính gạt ta, để cho ta giải khai huyệt đạo của ngươi, ngươi đã tính lầm rồi.

Y cười càng thoải mái:

- Người tốt không sống lâu, họa hại thì sống mãi ngàn năm, ta biết ngươi chết không nổi.

Lục Tiểu Phụng rốt cuộc cũng thở phào ra, trong rương vốn đã ngạt thở muốn chết người, còn nín thở thêm thật là khó chịu. Chàng không tính vì tức giận mà chết đi.

Lão Thực hòa thượng càng cười khoái trá:

- Tuy ta chẳng muốn dồn chung một chỗ vào với ngươi để đánh nhau, nhưng một người lẩm bẩm một mình cũng chẳng có gì ý tứ, chỉ cần người ngoan ngoãn chút xíu, ta sẽ giải khai á huyệt của ngươi!

Lục Tiểu Phụng rất ngoan ngoãn, một người đã

bị điểm vào ba chỗ huyệt đạo chết người nhất, y có muốn không ngoan ngoãn cũng không xong.

Lão Thực hòa thượng quả thật rất thủ tín, y lập tức giải khai á huyệt cho Lục Tiểu Phụng.

- Con lừa trọc đầu nhà ngươi còn không mau đi đâu chết cho rồi!

Đấy vốn là câu đầu tiên Lục Tiểu Phụng muốn nói. Nhưng chàng không nói ra.

Có lúc chàng cũng là người rất thâm trầm, rất có tâm cơ. Chàng không muốn Lão Thực hòa thượng lại đi điểm á huyệt của mình lại lần nữa. Giọng nói của chàng không có lấy một tí tức giận, chàng chỉ hững hờ nói một câu:

- Thật ra ngươi cũng chẳng cần làm vậy!

Lão Thực hòa thượng hỏi:

- Chẳng cần làm gì?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Chẳng cần phải điểm huyệt của ta!

Lão Thực hòa thượng hỏi:

- Nhưng hòa thượng sợ ngươi tức giận lắm!

Lục Tiểu Phụng nói:

- Tại sao lại tức giận?

Lão Thực hòa thượng nói:

- Con gà mái con bỗng biến thành con lừa trọc, con gà trống con ắt là tức giận!

Lục Tiểu Phụng đang cười:

- Người lầm rồi.

Lão Thực hòa thượng hỏi:

- Lầm chỗ nào?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Con gà trống con chẳng còn là con gà trống con.

Lão Thực hòa thượng hỏi:

- Con gà trống già khác gà trống con chỗ nào?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Rất nhiều chỗ, chỗ lớn nhất là, gà trống già đã gặp gà mái, lớn có nhỏ có, không biết đã bao nhiêu con, nhưng chỉ có một con lừa trọc làm bạn.

Giọng chàng nói rất thành khẩn:

- Huống gì, cô ta vốn là người ở đây, có ở lại

cũng không sao, lừa trọc nhà ngươi mà ở lại, không chừng sẽ biên thành lừa chết, ta cũng không đến nỗi muốn thấy bạn bè biến thành lừa chết.

Lão Thực hòa thượng lại nắm chặt lấy tay chàng, hiển nhiên đã bị chàng làm cho cảm động:

- Ngươi quả thật là bạn tốt.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Thật ra ngươi cũng phải biết rồi.

Lão Thực hòa thượng nói:

- Hiện tại biết, cũng còn chưa muộn!

Lục Tiểu Phụng nói:

- Hiện tại ngươi giải khai huyệt đạo của ta, cũng còn chưa muộn.

Lão Thực hòa thượng chầm chậm nói:

- Tuy chưa chậm lắm, chỉ tiếc là có hơi sớm một tí.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Còn sớm quá?

Lão Thực hòa thượng nói:

- Sớm quá.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Ngươi tính chờ chừng nào?

Lão Thực hòa thượng nói:

- Ít nhất là cũng tới lúc khai thuyền.

Lục Tiểu Phụng câm miệng lại. Thật tình chàng

đang sợ mình bỗng mở miệng ra chửi, bởi vì chàng biết, chàng có mắng chửi ra sao, cũng mắng không chết con lừa trọc đó. Chàng chỉ còn nước nhẫn nhịn, chờ đợi. Nếu một người là Lục Tiểu Phụng, muốn họ bị dồn vào một chỗ trong rương với một gã hòa thượng, họ sẽ khó chịu hay không?

Lục Tiểu Phụng bỗng nói:

- Ngươi có giúp được ta một chuyện không?

Lão Thực hòa thượng nói:

- Ngươi cứ nói.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Ngươi có thể điểm giùm vào một chỗ huyệt đạo khác của ta được không?

Lão Thực hòa thượng hỏi:

- Ngươi muốn ta điểm một huyệt đạo khác trên người của ngươi thật sao?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Thật.

Lão Thực hòa thượng hỏi:

- Huyệt gì?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Huyệt ngủ.

Trong giờ phút này, còn có chuyện gì sung sướng hơn là được ngủ một giấc.

Lão Thực hòa thượng thở ra nói:

- Xem ra vận khí của ngươi quả thật không tệ.

Lục Tiểu Phụng cơ hồ muốn la lớn lên:

- Ngươi còn nói vận khí của ta không tệ?

Lão Thực hòa thượng gật gật đầu nói:

- Ít nhất ngươi còn có một người điểm huyệt giùm ngươi, hòa thượng không có ai.

Lục Tiểu Phụng ngốc người ra.

Nghe câu đó, chàng quả thật không biết mình nên khóc ba tiếng, hay là nên cười ba tiếng?

Chàng không khóc, cũng không cười.

Bởi vì chàng đã ngủ.

Bóng tối.

Trong giấc mộng là một màn đêm đen tối, tỉnh lại vẫn là bóng tối, trong giấc ngủ là ác mộng, tỉnh lại

vẫn là ác mộng.

Sa Mạn đâu rồi?

Trong giấc ngủ hình như chàng còn đang thấy nàng chạy trốn, không biết là chạy về nơi nào.

Cũng không biết là đang trốn chạy gì?

Chàng muốn rượt theo, nhưng hai người càng lúc càng xa nhau ra, dần dần chỉ còn lại một bóng hình mông lung nho nhỏ.

Chàng phảng phất như đang có cảm giác giác phiêu phiêu đãng đãng, chiếc thuyền này hiển nhiên đã nhổ neo, đã ra biển khơi.

Tay chân của chàng đã thấy cử động lại được. Nhưng chàng không động đậy tí gì.

Chàng đang nghĩ cách chỉnh lý Lão Thực hòa

thượng.

Mặc dù con lừa trọc này không hề thất ước, thuyền vừa ra khơi, y đã giải khai tất cả huyệt đạo của chàng.

Nhưng nếu không phải con lừa trọc này, hai con gà con đang ân ái mặn nồng với nhau, làm sao lại bị chia rẻ ra?

Nghĩ đến cơn ác mộng vừa rồi, nghĩ đến tình cảnh của Sa Mạn, Lục Tiểu Phụng thật tình muốn đập lủng một lỗ lớn trên cái đầu trọc đó.

Nhưng dù có đập lủng bảy tám chục cái lỗ lớn, thì sẽ được gì?

Lục Tiểu Phụng đang thở ra trong bụng, bất kể ra sao, con lừa trọc này cũng là bạn thân của chàng, không những vậy, cũng còn là người không đến nổi xấu xa, cho y nếm tí đau khổ thì được, chỉnh lý nặng

nề quá chắc chắn là không được.

Thuyền đi rất êm, hôm nay hiển nhiên là một ngày đẹp trời lặng gió.

Lục Tiểu Phụng rón rén thò tay ra, đang tính điểm vào huyệt đạo của y, rồi từ từ cho y nếm mùi đau khổ.

Nhưng chàng vừa thò tay ra, Lục Tiểu Phụng đã lập tức cảm thấy có gì không đúng.

Trong rương bỗng biến ra có vẻ thơm tho lên, đầy những mùi thơm mà chàng rất quen thuộc, nhưng chắc chắn không phải là của Lão Thực hòa thượng, bất cứ hòa thượng loại nào, trong người nhất định không thể nào có được một mùi thơm như vậy.

Chàng vừa lật tay qua, là chụp được bàn tay một người, một bàn tay ngọc vừa mềm mại vừa trơn láng.

Chắc chắn không phải là bàn tay của Lão Thực hòa thượng.

Trái tim của Lục Tiểu Phụng bỗng đập nhanh lên, trong bóng tối chàng nghe có tiếng người nói:

- Anh tỉnh lại rồi.

Giọng nói vừa dịu dàng vừa êm ái, đầy vẻ sung sướng.

Giọng nói của Lục Tiểu Phụng vì phấn khởi mà biến thành run rẩy, cả người chàng cơ hồ nhịn không nôi muốn run lên:

- Em phải không? Có phải thật là em không?

- Em đây!

Lục Tiểu Phụng không thể tin được cũng không dám tin, trong rương rõ ràng là Lão Thực hòa thượng,

sao bỗng biến thành Sa Mạn?

Nhưng giọng nói rõ ràng là giọng của Sa Mạn.

Bàn tay của nàng đang cầm lấy tay chàng, kéo lại trên mặt nàng, trên ngực nàng.

Người của nàng đang run rẩy.

Cái run rẩy mê hồn ấy, cũng chính là cái chàng đã quá quen thuộc.

Chàng bất chấp mọi thứ, lấy hết sức mình, ôm ghì lấy người nàng.

Dù đây chỉ bất quá là một giấc mộng, cũng là hay thôi, chàng chỉ hy vọng giấc mộng mình không bao giờ tỉnh.

Chàng ôm thật chặt.

Lần này chàng nhất định không để cho nàng thoát ra khỏi vòng tay mình chạy đi đâu khác.

Nàng cũng đang ôm ghì lấy chàng, vừa khóc vừa cười, vừa hôn, hôn đầy lên mặt chàng.

Môi của nàng vừa ấm vừa mềm mại.

- Đây không phải là mộng, đây là thực!

Nàng đang rơi lệ:

- Đây quả thật không phải là mộng, quả thật là thực mà.

Nhưng cái thứ sự thật này còn hoang đường, còn ly kỳ hơn cả mộng.

- Sao em lại ở đây?

- Không biết nữa!

- Lão Thục hòa thượng đâu?

- Không biết nữa!

Nàng không biết thật:

- Em trốn dưới gầm trường, mắt nhìn bọn họ khiêng cái rương đi ra, em nôn nóng quá ngất xỉu luôn.

- Rồi sao?

- Đợi đến lúc em tỉnh lại, em đã vào lại trong rương, thật là như nằm mộng vậy!

- Nhưng đây không phải là mộng, nhất định không phải.

Nàng cắn vào môi chàng, chàng thấy đau quá, vừa đau vừa ngọt ngào. Không lẽ đây lại là kỳ tích của Tiểu Ngọc, cô ta có bản lãnh lớn như vậy sao?

Tuy bọn họ không thể giải thích được bao nhiêu đó nghi vấn, nhưng đấy không phải là chuyện quan trọng, quan trọng là, bọn họ đã được gặp lại nhau.

Chính ngay lúc đó, bỗng nghe tưng lên một tiếng, bên ngoài có người đang đá vào rương một cái.

Chiếc rương đang bị chấn động lên.

Lục Tiểu Phụng không cử động, Sa Mạn cũng không.

Bọn họ còn đang ôm cứng lấy nhau, nhưng chàng có thể cảm thấy cặp môi của nàng đang lạnh giá.

Tưng lên một tiếng nữa, lần này cái rương càng bị chấn động mạnh hơn.

Ai đang đá vào rương? Sa Mạn liếm đôi môi vừa lạnh vừa khô, thì thầm hỏi:

- Không phải là Cung Cửu!

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Sao?

Sa Mạn nói:

- Y nhất định không đá vào rương, y không làm những chuyện vô duyên như vậy.

Lục Tiểu Phụng đang cười nhạt.

Trong bụng chàng bỗng cảm thấy tức giận lên, còn có chút ganh tị, tại sao nàng đề cập tới người này, giọng nói ít nhiều đượm vẻ tôn kính?

Chàng bỗng duỗi lưng ra, đụng mạnh vào trong rương một cái.

Nào ngờ ổ khoá ngoài rương đã bị mở ra, chàng

dùng sức trườn người ra, thân hình đã búng ra ngoài, vào trong màn đêm hắc ám trong khoang thuyền, khoang thuyền chất đầy những đồ tạp vật và rương gỗ.

Bên ngoài rương, chẳng thấy có ai, trên rường nhà thì lại treo một người, giống như một con cá đang treo trên giá hàng cá, đang còn vùng vẫy không ngớt.

Hiện tại y đang thò chân ra đá vào rương cái nữa.

- Lão Thực hòa thượng!

Lục Tiểu Phụng la lên, hình như không tin nổi vào cặp mắt của mình.

Sa Mạn bỗng lọt vào trong rương, Lão Thực hòa thượng trong rương lại bị treo bên ngoài. Chuyện này ra làm sao? Lão Thực hòa thượng đang ngậm đầy một

miệng đắng nghét, đợi đến lúc Lục Tiểu Phụng lấy miếng giẻ trong miệng của y ra, y mới thở phào ra được một hơi:

- Trời mới biết chuyện này ra làm sao?

Vẻ kinh hãi và ngơ ngác trên gương mặt y không có gì là giả:

- Ta đang tỉnh táo đàng hoàng, không biết tại sao bỗng dưng hôn mê ngủ thiếp đi.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Đợi đến lúc ngươi tỉnh lại, đã bị người ta trói treo lên như thế này?

Lão Thực hòa thượng đang than thở:

- May mà ngươi còn nằm trong rương, nếu không, không biết ta còn phải bị treo đến chừng nào?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Hiện tại ngươi cũng còn chưa biết đến chừng nào!

Lão Thực hòa thượng ngẩn người ra, lập tức lộ ra một nụ cười thật lương thiện, thân mật:

- Ta biết!

Y cười muốn đau cả thớ thịt trên mặt:

- Ta biết ngươi nhất định thả ta xuống mà.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Ta không gấp lắm!

Lão Thực hòa thượng nói:

- Nhưng ta có gấp rút chút xíu!

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Treo trên đó không thoải mái lắm sao?

Lão Thực hòa thượng lắc lắc đầu.

Y quả thật gấp lắm, mồ hôi đã ướt dầm dề ra.

Lục Tiểu Phụng thì đã ngồi xuống, ngồi xuống trên ván thuyền, ngẩng đầu lên nhìn y, nhẫn nha hỏi:

- Trên đó có mát hơn dưới này không?

Lão Thực hòa thượng lắc đầu muốn nhức nhối cả lên, y nhịn không nổi đã la lên:

- Mát lắm, mát muốn chết người luôn.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Vậy thì sao ngươi đổ mồ hôi nhiều thế?

Lão Thực hòa thượng nói:

- Bởi vì ta đang tức giận, ta tức giận chính mình, tại sao lại đi kết bạn tốt quá như vậy.

Lục Tiểu Phụng bật cười, cười lớn lên. Nhìn hòa thượng tức giận, cơn tức của chàng cũng đã nguội đi hết quá nửa chàng dang chuẩn bị kéo y xuống, nào ngờ chính ngay lúc đó, ngoài cửa bỗng nghe có tiếng ho khẽ, hình như có người đang sắp vào.

Lục Tiểu Phụng lập tức nhảy vào lại trong rương, nhè nhẹ kéo nắp rương đóng lại, trước khi kéo hết nắp rương vào, chàng còn thấy được, cửa đang mở ra, hai người bước vào, người đi trước hình như là một trong hai gã vừa khiêng rương vào.

Lục Tiểu Phụng thầm khấn trong bụng, cầu bọn họ lần này không khiêng rương ra lại. Bên trong rương bóng tối mịt mùng, bên ngoài ngay cả một

tiếng động cũng không nghe thấy.

Hai người này lại đây làm gì? Bọn họ bỗng thấy Lão Thực hòa thượng đang bị treo trên xà nhà, tại sao lại không có tí gì phản ứng cả?

Lục Tiểu Phụng nắm chặt lấy tay Sa Mạn, bàn tay nàng lạnh giá, bàn tay của chàng cũng không ấm áp gì.

Trong lòng chàng đã bắt đầu hối hận, lúc nãy nên phóng Lão Thực hoà thượng xuống mới phải. Bây giờ chàng mới biết, nếu một người trong bụng cứ nghĩ đến chuyện hành hạ người khác, thường thường người y hành hạ chỉ là mình thôi.

Đợi hết cả nửa ngày, cũng chẳng thấy có động tĩnh gì. Chàng lại càng nóng nảy, cơ hồ muốn đây nắp rương hé ra nhìn trộm xem bên ngoài rốt cuộc chuyện gì đang xảy ra.

Chính ngay lúc đó, bên ngoài bỗng nghe có người đang gõ vào rương. Tốc tốc tốc, gõ rất nhẹ.

Cái thứ tiếng động đó chắc chắn không phải là lấy chân đá, dĩ nhiên cũng không phải là của Lão Thực hòa thượng đã bị người trói gô ra đó.

Tiếng động đó nghe ra giống như một người khách đang gõ cửa. Chỉ tiếc là chủ nhân không hoan nghênh y. Nam chủ nhân vốn đang tính mở cửa, nhưng nữ chủ nhân dùng sức kéo tay y lại không cho mở ra.

Người khách chỉ còn nước tự mình mở ra, chỉ mở một kẻ hở nhỏ. Một kẻ hở rất nhỏ. Lục Tiểu Phụng đang tính nhìn từ kẻ hở ra xem bên ngoài ra sao, bỗng có một làn hơi nóng từ bên ngoài thổi vào, vừa thơm vừa nồng vừa nóng, thơm làm người ta muốn nhỏ giải.

Dù cho là người chưa bao giờ ăn canh thịt bò bao giờ, cũng nhất định sẽ ngửi ra được mùi đó.

Lục Tiểu Phụng có ăn qua canh thịt bò. Chàng vốn rất thích ăn canh thịt bò, nhưng hiện giờ chàng chỉ muốn mửa. Bởi vì tỳ vị của chàng đang co rút lại, trái tim thì đang chìm xuống.

Không lẽ nhất thiết mọi chuyện đều chỉ bất quá là trò chơi đùa giỡn của Ngưu Nhục Thang? Như là mèo đang vờn chuột vậy?

Hơi nóng đã dần dần tan đi hết. Lục Tiểu Phụng lập tức phát hiện ra có cặp mắt đang nhìn trộm vào bọn chàng, ánh mắt đầy vẻ cười cợt. Một người còn đang ca hát lên bên ngoài:

- Bình bình bình, xin mở cửa giùm, ông là ai? Tôi là cụ gà trống, ông lại đây làm gì? Lại mời ăn canh thịt bò, gà con ăn vào thân thể tráng kiện, không sợ gió

không sợ sóng.

Lục Tiểu Phụng ngốc người ra. Giọng hát này không phải của Ngưu Nhục Thang, ngay cả Lục Tiểu Phụng ca đồng ca lên, còn hay hơn cả gã này ca.

Thiên hạ e rằng chỉ có một người ca được như vậy. Lão Thực hoà thượng.

Lục Tiểu Phụng bỗng nhảy ra khỏi rương, một người đang khom người bên ngoài, trong tay cầm một tô canh thịt bò, quả thật chính là Lão Thực hòa thượng.

Yrõ ràng đang bị treo lên xà nhà, bây giờ tại sao bỗng dưng xuống đây?

Lão Thực hòa thượng chớp mắt:

- Hòa thượng lão thực, Bồ Tát phù hộ cho hòa thượng.

Chuyện này xem ra có vẻ huyền bí quá, xem ra không giống như sức người có thể làm tới được.

Lục Tiểu Phụng cũng chớp mắt:

- Bồ Tát có giết người không?

Lão Thực hòa thượng lập tức lắc đầu:

- Ngã Phật cấm sát sinh, Bồ Tát làm sao lại giết người!

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Bồ Tát cũng biết cho hòa thượng ăn canh thịt bò sao?

Lão Thực hòa thượng nói:

- Dĩ nhiên là không biết.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Thế thì tô canh thịt bò này từ đâu lại vậy?

Lão Thực hòa thượng bỗng cười lên một tiếng:

- Ngươi đoán xem.

Lục Tiểu Phụng đoán không ra. Tô canh thịt bò này, mùi vị và màu sắc chàng đã thấy qua không phải chỉ một lần, nhưng chàng thà thấy một tô cứt chó, cũng không muốn thấy tô thịt bò vừa thơm vừa nóng hổi này, bởi vì chàng biết chỉ có một người có thể nấu được nó!

Chỉ có Ngưu Nhục Thang mới nấu được tô canh thịt bò như vậy.

Lão Thực hòa thượng nhẫn nha nói:

- Tô canh này của ngươi đấy, một người bạn thân đã nhờ hòa thượng đem lại cho ngươi.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Sao?

Lão Thực hòa thượng nói:

- Cô ta nói, các ngươi hai người mấy ngày nay nhất định lao lực quá độ, nhất định phải cân tẩm bổ một tý.

Chính y cũng có vẻ đỏ mặt lên:

- Có những lời không phải của hòa thượng đâu đấy, hòa thượng vốn không muốn nói, nhưng cô bạn thân của ngươi nhất định bắt hòa thượng phải nói cho ngươi nghe.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Cô ta đâu rồi?

Lão Thực hòa thượng nói:

- Cô ta nói cô sẽ về đây gặp ngươi bây giờ đấy, nói ngươi đừng nôn nóng.

Lục Tiểu Phụng vênh mặt lên:

- Ta cũng có vài câu muốn ngươi chuyển lại dúm cô ta!

Lão Thực hòa thượng nói:

- Hòa thượng rửa tai cung kính nghe!

Lục Tiểu Phụng nói:

- Ngươi nói thà ta theo chó cái ăn cứt, cũng không muốn gặp cô ta, ăn canh thịt bò cô ta nấu!

Trong góc phía sau mấy cái rương, bỗng có người thở ra nói:

- Người tốt mã như vậy, tại sao lại đi theo chó ai ăn cứt thế?

Đây cũng không phải là giọng của Ngưu Nhục Thang, giọng nói một người hơi còn nhỏ tuổi, hình như là của một cô bé. Câu nói ấy vừa thốt ra, quả nhiên có một cô bé từ sau những cái rương nhảy ra. Lục Tiểu Phụng lập tức thở phào một hơi:

- Tiểu Ngọc.

Tiểu Ngọc cười hì hì nhìn chàng, chớp chớp cặp mắt đang mở to, nói:

- Ông đừng đi theo chó cái được không? ông đi theo chó đực được không Lục Tiểu Phụng nói:

- Không được!

Tiểu Ngọc hỏi:

- Tại sao?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Bởi vì tôi phải theo cô!

Tiểu Ngọc đỏ mặt lên.

Lão Thực hòa thượng bỗng hỏi:

- Tại sao cô nhất định không cho y đi theo chó cái?

Tiểu Ngọc nói:

- Bởi vì tôi sợ Mạn cô nương sẽ ăn phải giấm.

Sa Mạn cũng đang cười:

- Y nhất định đòi theo em, ta cũng sẽ ăn phải giấm.

Lục Tiểu Phụng giựt lấy tô canh thịt bò trên tay Lão Thực hòa thượng:

- Các ngươi ăn giấm, ta ăn canh thịt bò.

Mùi canh thịt bò quả thật ngon tuyệt. Lục Tiểu Phụng thở ra nói:

- Thì ra trên đời này không phải chỉ có một người biết nấu thứ canh thịt bò này.

Tiểu Ngọc hỏi:

- Còn ai nữa?

Lục Tiểu Phụng nói:

Tiểu Ngọc nói:

- Em chỉ biết ăn.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Đây không phải là cô nấu sao?

Tiểu Ngọc nói:

- Không những em biết ăn, em còn biết trộm nữa, đây là em ăn trộm trong nhà bếp ra đấy.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Trong phòng bếp còn có ai nấu được tô canh như thế này?

Tiểu Ngọc nói:

- Chỉ có một người!

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Ai?

Tiểu Ngọc nói:

- Ngưu Nhục Thang!

Lục Tiểu Phụng câm miệng lại.

Tiểu Ngọc đảo quanh tròng mắt:

- Thật ra ông cũng phải biết vậy, lần này cô ta dĩ nhiên cũng đi theo thuyền.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Tại sao phải lên theo?

Tiểu Ngọc nói:

- Bởi vì em lén dấu đi một chiếc thuyền, vì vậy cô ta tưởng rằng các người đã trốn đi bằng thuyền, nếu không làm sao họ tìm không ra?

Cô lại thở ra nói:

- Bởi vì tìm không ra các người, hai hôm nay Cửu

thiếu gia và Cung Chủ tính khí nóng nảy muốn chết luôn, may mà bọn họ nằm mộng cũng nghĩ không ra ai làm chuyện này.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Rốt cuộc ai làm chuyện này?

Tiểu Ngọc đưa ngón tay chỉ vào mũi của mình.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Là cô sao?

Tiểu Ngọc nói:

- Trừ em ra còn ai nữa?

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Cô đem Sa Mạn tới đây sao?

Tiểu Ngọc nói:

- Dĩ nhiên là em.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Treo gã hòa thượng này lên cũng là cô?

Tiểu Ngọc nói:

- Thả y xuống cũng là em.

Lục Tiểu Phụng nhìn sững vào cô, hình như trên đầu cô bỗng mọc ra hai cái sừng.

Tiểu Ngọc hỏi:

- Ông không tin em làm được như vậy?

Lục Tiểu Phụng thật tình không thể tin được.

Tiểu Ngọc cười cười:

- Ngay cả ông cũng không tin, Cung thiếu gia và Cung Chủ dĩ nhiên là cũng không tin.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Vì vậy bọn họ cũng không ngờ đó là cô?

Tiểu Ngọc nói:

- Ngay cả nằm mộng cũng nghĩ không ra.

Lục Tiểu Phụng thở ra, chàng cảm thấy cái câu nói "người không thể đoán được bằng tướng mạo" thật không sai tí nào. Lúc này trong khoang thuyền bỗng có chỗ phát ra tiếng rốt rốt, mọi người giật mình cả lên, sau đó mới phát hiện ra, thì ra đó là cái bụng của Lão Thực hòa thượng.

Tiểu Ngọc bật cười, nhìn cái bụng của y cười không ngớt. Lão Thực hòa thượng đỏ mặt lên:

- Có gì là đáng cười? Hòa thượng cũng là người, bụng đói cũng biết kêu chứ!

Tiểu Ngọc nhoẻn miệng cười:

- Nhưng cái bụng của hòa thượng lại đặc biệt kêu thật dễ nghe!

Lão Thực hòa thượng nói:

- Chỉ tiếc là hòa thượng chẳng muốn nghe tí nào.

Tiểu Ngọc hỏi:

- Hòa thượng thích nghe gì?

Lão Thực hòa thượng nói:

- Hòa thượng chỉ thích nhìn.

Tiểu Ngọc hỏi:

- Canh thịt bò không dễ nhìn sao?

Lão Thực hòa thượng nói:

- Hòa thượng không ăn mặn.

Tiểu Ngọc nói:

- Vậy thì hòa thượng đành phải nhịn đói, ngồi nghe cái bụng của mình kêu.

Cô lại hỏi Sa Mạn:

- Mạn cô nương cũng không ăn canh thịt bò sao?

Sa Mạn nói:

- Không ăn!

Tiểu Ngọc hỏi:

- Mạn cô nương không đói sao?

Sa Mạn nói:

- Không đói, dù có đói cũng không ăn.

Tiểu Ngọc bật cười:

- Thì ra Mạn cô nương ăn giấm thật.

Lão Thực hòa thượng bỗng chụp lấy tô canh:

- Cô ta không ăn, ta ăn.

Tiểu Ngọc cười hỏi:

- Hòa thượng ăn mặn lúc nào thế?

Lão Thực hòa thượng nói:

- Lúc bị đói quá muốn phát điên.

Yăn từng miếng lớn, đợi đến lúc ăn muốn mệt lả ra, y mới thở phào nói:

- Tửu nhục xuyên trường quá, Phật tại tâm đầu tọa, hòa thượng ăn tí canh thịt bò, thật ra cũng chẳng quan hệ gì lắm.

Lục Tiểu Phụng nhịn không nổi cười:

- Đúng vậy không quan hệ lắm.

Lão Thực hòa thượng bỗng nhảy bật dậy nói:

- Có quan hệ.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Ouan hệ gì?

Lão Thực hòa thượng nói:

- Ouan hệ muốn chết người, hòa thượng...

Y nói chưa xong câu, người y đã nằm lăn ra, khóe miệng sùi bọt mép lên.

Lục Tiểu Phụng lập tức cũng thấy đầu mình choáng váng, chàng thất thanh la lên:

- Trong tô canh này có hạ độc!

Tiểu Ngọc biến sắc:

- Ai hạ độc?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Ta đang tính hỏi cô.

Càng tính nhảy chồm lại, chỉ tiếc là tay chân bỗng biến ra mềm nhũn.

Tiểu Ngọc lắc đầu lia lịa:

- Chuyện này không phải em làm đâu, không

phải em...

Cô thấy dáng điệu của Lục Tiểu Phụng, sợ quá muốn chạy. Chỉ tiếc là Sa Mạn đã chặn cô lại, nàng lạnh lùng hỏi:

- Không phải mi còn ai nữa?

Tiểu Ngọc không biết.

Ngoài cửa bỗng có người nói giùm cho cô:

- Không phải nó, tôi đấy.

Trên đời này chỉ có một người nấu một tô canh thịt bò như vậy, dĩ nhiên chỉ có một người có thể bỏ thuốc độc vào trong canh. Đấy chính là Ngưu Nhục Thang.

Ngưu Nhục Thang nấu canh vừa thơm vừa hấp dẫn, người của cô cũng rất thơm, cũng rất dễ nhìn,

nhất là hôm nay. Xem ra cô đặc biệt trang điểm cho bữa nay, y phục vừa mới vừa hợp thân, gương mặt thoa phấn không dày lắm cũng không lạt lắm, vừa đủ thích hợp cho người của cô.

Cho đến bây giờ, Lục Tiểu Phụng mới phát hiện ra, không những cô biết mặc quần áo, cô còn biết trang điểm. Cô trang điểm cho ai nhìn? Tuy Lục Tiểu Phụng ăn canh không nhiều lắm, hiện tại đầu chàng đã choáng váng, mắt nhìn đã hoa lên, như một người uống rượu say, chàng bỗng nói lớn lên:

- Tôi biết cô chẳng làm gì tôi cả.

Ngưu Nhục Thang nói:

- Sao?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Cô trang điểm đặc biệt đẹp như thế cho tôi

nhìn, dĩ nhiên sẽ không muốn làm gì tôi.

Ngưu Nhục Thang vênh mặt lên, lạnh lùng nói:

- Dĩ nhiên ta chẳng làm gì ngươi, ta chỉ bất quá muốn cho ngươi theo một con chó cái ăn cứt.

Thì ra cô đã tới đây từ lâu, không chừng cô lại đây cùng một lúc với Tiểu Ngọc.

Nhưng xem dáng điệu của Tiểu Ngọc lại không giống. Tiểu Ngọc xem ra sợ muốn chết đi được, sợ muốn ngất xíu xuống. Cô đang đi thụt lùi lại, cô tính chạy ra ngoài.

Ngưu Nhục Thang chẳng thèm để ý tới cô. Thuyền đang đi trên biển, người ở trên thuyền, đi đâu được bây giờ? Tiểu Ngọc hình như cũng nghĩ ra được điểm đó, không những không chạy đi, ngược lại còn đóng cửa khoang thuyền lại.

Ngưu Nhục Thang quay phắt người lại, nhìn cô lom lom, gằn giọng hỏi:

- Ngươi tính làm gì đó?

Tiểu Ngọc nói:

- Em chẳng tính làm gì cả, chỉ bất quá muốn cô ăn canh với hòa thượng!

Tô canh thịt bò còn một nửa, Tiểu Ngọc nói:

- Tô canh này làm ngon quá, không ăn hết để bỏ uổng.

Ngưu Nhục Thang biến hẳn sắc mặt.

Lớp phấn trên mặt cô nếu đậm hơn một chút không chừng người khác nhìn không ra.

Chỉ tiếc là cô tô không đậm lắm, cũng không lạt

lắm, chính vừa đủ để người khác thấy mặt cô đang biến đổi.

Gương mặt của Sa Mạn không biến đổi.

Gương mặt nàng vốn đang xanh lè, ánh mắt vẫn đang chăm chú nhìn vào Ngưu Nhục Thang.

Tiểu Ngọc tuy còn đang cười, trong nụ cười có giấu một lưỡi đao.

Bọn họ rất hiểu Ngưu Nhục Thang, trên đời này ít ai hiểu Ngưu Nhục Thang bằng họ.

Điểm đó chính Ngưu Nhục Thang cũng rất rõ ràng.

Cô ta trừng mắt nhìn Tiểu Ngọc:

- Ngươi dám à?

Tiểu Ngọc nói:

- Tại sao em lại không dám?

Cô mỉm cười nói tiếp:

- Em nhìn được ra cô đã sợ rồi, bởi vì cô tưởng bọn em sợ cô, nhưng bọn em chẳng sợ, vì vậy cô phải sợ thôi.

Cô nói nghe có vẻ phức tạp lắm, thật ra đạo lý ấy rất là đơn giản, ngươi không sợ ta thì ta phải sợ ngươi. quan hệ giữa người và người thường thường vốn là như vậy.

Sa Mạn từ từ rút trong tay áo ra một cây cương ty vừa dài vừa mỏng, cầm trên tay nhịp nhịp. Cương ty vừa mỏng vừa răn, lóng lánh sáng rực. Bàn tay nàng dài và chắc chắn. Cương ty nằm trong tay nàng, sẽ biến rất nhanh chóng thành cái bóng của người đàn bà đang múa kiếm, đầu bén nhọn bên kia chính là

lưỡi kiếm.

Ngón tay của nàng nhẹ vuốt, kiếm thế đã bắt đầu triển động không ngừng.

Tiểu Ngọc anh én miệng cười:

- Không ngờ rằng kiếm kháp của Mạn cô nương thật là cao siêu.

Sa Mạn hững hờ nói:

- Trên đời này có rất nhiều chuyện bất ngờ.

Ngưu Nhục Thang chẳng nói lời nào, cô ta lập tức bước lại, uống sạch nửa phần còn lại của tô canh thịt bò.

Cô uống không kém gì Lão Thực hòa thượng, nhưng cô chẳng có tí phản ứng gì.

Dĩ nhiên cô đã uống sẵn giải dược.

Tiểu Ngọc cười nói:

- Canh thịt bò cộng thêm nước miếng của hòa thượng, không biết có ngon thêm được tí nào không!

Ngưu Nhục Thang câm miệng.

Tiểu Ngọc nói:

- Thật ra cô nên cao hứng lên mới phải, bất kể ra sao, nước miếng của hòa thượng cũng khó kiếm lăm đấy.

Ngưu Nhục Thang lạnh lùng nói:

- Ta rất cao hứng, cao hứng muốn chết luôn.

Tiểu Ngọc cười nói:

- Cô cao hứng là quá hay, em chỉ sợ cô không

cao hứng thôi.

Ngưu Nhục Thang nói:

- Hiện tại các ngươi có chịu để cho ta đi chưa?

Sa Mạn nói:

- Chưa được.

Ngưu Nhục Thang hỏi:

- Ngươi còn muốn ta làm gì?

Sa Mạn nói:

- Cởi sạch ra.

Ngưu Nhục Thang hỏi:

- Cởi sạch ra? Cởi sạch gì ra?

Sa Mạn nói:

- Cởi sạch đồ trên người của ngươi ra, có gì cởi ra được, cởi sạch ra.

Ngưu Nhục Thang lại biến sắc, hằn học nhìn nàng. Sa Mạn không có tý biểu tình gì, trong tay còn đang nhịp nhịp cây cương ty. Cây cương ty rắn chắc trong bàn tay nàng, mềm mại như một sợi tơ.

Ngưu Nhục Thang quay đầu lại nhìn Lục Tiểu Phụng. Lục Tiểu Phụng đang cười, nụ cười có vẻ si ngốc. Trừ chuyện cười ra, hình như chàng không có gì hơn để làm, tuy chàng chưa hôn mê ra, phản ứng đã trở nên rất chậm chạp.

Sa Mạn lạnh lùng nói:

- Ngươi chẳng cần phải ngại ngùng gì y, y cũng chẳng phải chưa nhìn thấy ngươi cởi đồ ra.

Nàng còn đang ăn phải giấm chua. Một người đàn bà đang ghen, thông thường không phải là người biết lý luận. Ngưu Nhục Thang đã bắt đầu cởi y phục. Tiểu Ngọc cười nói:

- Cô ta cởi thật nhanh!

Sa Mạn nói:

- Bởi vì cô ta thường làm thế.

Tiểu Ngọc cố ý thở ra:

- Em chỉ lạ một chuyện, tại sao cô ta không bị cảm lạnh bao giờ.

Ngưu Nhục Thang hình như không nghe không thấy gì. Mặc đồ cô là một người thật đẹp, Cởi đồ ra cô lại càng đẹp. Cặp đùi của cô thật thuôn dài, thật rắn chắc, da thịt cô trắng nõn nà, cặp đùi khép lại, ngay cả một ngón tay cũng không đẩy lọt được vào giữa.

Cô chính là thứ đàn bà có thể làm đàn ông tiêu hồn lạc phách, về điểm đó, cô cũng rất tin tưởng vào chính mình.

Tiểu Ngọc lại đang thở than:

- Thân hình đẹp quá, em mà là đàn ông, hiện tại nhất định đã ngất xỉu rồi!

Sa Mạn nói:

- Chỉ tiếc là ngươi không phải đàn ông.

Tiểu Ngọc cười nói:

- May mà em không phải, chị cũng không phải!

Ngưu Nhục Thang bỗng nói:

- Các ngươi cũng chẳng phải là đàn bà!

Tiểu Ngọc nói:

- Không phải?

Ngưu Nhục Thang nói:

- Các ngươi muốn làm một người đàn bà chân chính, còn phải học thêm chút xíu!

Tiểu Ngọc nói:

- Cô có thể dạy bọn em!

Ngưu Nhục Thang nhìn cô, ánh mắt bỗng lộ ra một nét biểu tình kỳ quái, đầy nét dục vọng không tả được. Cũng không biết sao, Tiểu Ngọc bỗng đỏ mặt lên.

Ngưu Nhục Thang nhẹ nhàng nói:

- Sao em không cởi đồ ra đi, để chị dạy cho!

Tiểu Ngọc cảm thấy cổ họng khô ráo, ngay cả

mở miệng ra nói cũng mở miệng không nổi. Ngưu Nhục Thang chầm chậm bước về phía cô, eo lưng uốn éo, đầy nhịp điệu kỳ dị tà ác.

Bỗng nhiên, hàn quang lóe lên, nhắm cặp vú của cô đánh lại, cương ty duỗi ra thẳng như cây bút, như thanh kiếm, nhưng còn bén nhọn hơn cả kiếm. Ngưu Nhục Thang búng người lên không, chỗ ẩn bí nhất của cô hiện ra trước mắt Tiểu Ngọc. Đùi của cô thẳng tắp như cây bút.

Cương ty thẳng như kiếm bỗng biến thành ngọn roi, quất qua đùi cô. Đùi của cô co lại, người cô bỗng lướt tới sau lưng Lục Tiểu Phụng, bàn tay cô nhấn vào huyệt Ngọc Chẩm của chàng:

- Ngươi còn nhúc nhích, y sẽ chết ngay.

Sa Mạn không nhúc nhích. Tiểu Ngọc cũng không nhúc nhích, cô đang còn đỏ cả mặt lên, đang

nhìn si mê vào tấm thân lõa thể đó.

Ngưu Nhục Thang bật cười, tít mắt lại cười nói:

- Tiểu Ngọc, tiểu bảo bối, chị thích em lắm, chị lúc nào cũng thích em lắm, em còn nhớ lúc nhỏ chị hay ôm em ngủ?

Tiểu Ngọc lại càng đỏ mặt, nhưng cô bất giác gật đầu lia lịa. Ngưu Nhục Thang nói:

- Bây giờ nếu em giết Sa Mạn giùm chị, chị nhất định sẽ vui với em!

Tiểu Ngọc ngần ngừ, nhìn vào cặp mắt của Ngưu Nhục Thang.

Ánh mắt của cô đầy những mỹ lực, vừa tà ác vừa dâm đãng. Tiểu Ngọc bỗng chồm về Sa Mạn, xuất thủ như điện, đoạt lấy cương ty trên tay nàng.

Sa Mạn hiển nhiên không đề phòng đến cô, lại càng không ngờ cô xuất thủ nhanh như vậy. Thanh cương ty bị cô đoạt lấy, hàn quang lóe lên, bỗng xẹt tới cổ họng của Ngưu Nhục Thang.

Chiêu này lại càng bất ngờ, càng nhanh nhẹn. Chỉ tiếc là Ngưu Nhục Thang không bị gạt, thân hình cô thụt vào, đã núp đằng sau người Lục Tiểu Phụng.

- Các ngươi muốn y chết thật sao đây?

Tiểu Ngọc cũng không dám động đậy.

Ngưu Nhục Thang chầm chậm đứng lên, cô cười càng khoan khoái:

- Hiện tại ta có thể bắt các ngươi làm một chuyện được không?

Tiểu Ngọc hỏi:

- Chuyện gì?

Ngưu Nhục Thang nói:

- Cởi sạch ra.

Ánh mắt cô sáng rực lên:

- Hai người cởi sạch đồ ra, có gì cởi được cởi sạch.

Tiểu Ngọc quay đầu lại nhìn Sa Mạn. Gương mặt Sa Mạn trắng bệch.

Ngưu Nhục Thang nói:

- Ta đếm đến mười, các ngươi còn chưa cởi sạch, nơi đây lại có thêm một người chết.

Cô đã bắt đầu đếm. Một, hai, ba...

Tiểu Ngọc đã bắt đầu cởi đồ, Sa Mạn cũng

không thể không nghe lời, bọn họ đều biết cô nói được là làm được. Cô đếm rất nhanh, bọn họ không thể không nhanh theo.

Ngưu Nhục Thang đang cười ngặt nghẹo:

- Thì ra các ngươi cũng thường hay cởi quần áo.

Nói xong câu đó, cô lại tiếp tục đếm:

- Bốn, năm, sáu...

Bỗng nhiên, bàn tay của Lục Tiểu Phụng ngoặt qua, hai ngón tay đã móc vào cổ tay của cô, kéo tay của cô ngược qua vai, quật người cô xuống đất như con cá chết.

Chàng vốn không thể thành công dễ dàng được như vậy, nhưng cô ta không khỏi đắc ý quá một chút.

Một người không nên quá đắc ý, bất cứ thời

điểm nào cũng không nên quá đắc ý.

Tiểu Ngọc chồm lại, áp lên người cô, lấy đầu gối đè xuống lưng cô, vừa cười vừa hỏi Lục Tiểu Phụng:

- Tại sao ông đợi cho đến bây giờ mới xuất thủ?

Lục Tiểu Phụng cười cười nói:

- Tôi tính chờ cô ta đếm tới mười rồi mới xuất thủ đấy chứ.

Sa Mạn cắn môi, nhìn chàng trừng mắt một cái, gương mặt trắng bệch đã có vẻ đỏ lên.

Ngưu Nhục Thang không biết có bị ném mạnh quá mà choáng váng hay không, cả nửa ngày mới nghe cô ta mới miệng, cô ta lớn tiếng:

- Các ngươi tính cưỡng gian ta sao đây?

Tiểu Ngọc cười nói:

- Bọn em không có hứng thú, y cũng không đến nỗi cần lắm!

Ngưu Nhục Thang nói:

- Vậy thì các ngươi mau mau để ta đi, nếu không các ngươi sẽ chạy không khỏi.

Tiểu Ngọc hỏi:

- Sao?

Ngưu Nhục Thang nói:

- Chỉ trong một khoảnh khắc không thấy ta, Cửu ca sẽ đi khắp nơi tìm, trên cái thuyền này, các ngươi còn muốn chạy đi đâu?

Tiểu Ngọc nhìn nhìn Sa Mạn, hai người cùng

câm miệng. Bọn họ biết cô ta đang nói thật tình. Ngưu Nhục Thang lại cười lên, cô làm giọng dịu dàng:

- Tiểu Ngọc, tiểu bảo bối, mau kéo đầu gối của em ra, em đè chị đau quá đi.

Tiểu Ngọc không biết Sa Mạn phản ứng ra sao, cô đành quay qua Lục Tiểu Phụng.

Lục Tiểu Phụng bỗng hỏi:

- Trên thuyền này có thuyền nhỏ cấp cứu không?

Tiểu Ngọc nói:

- Có hai cái!

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Có người canh giữ không?

Tiểu Ngọc nói:

- Người canh giữ bọn em đối phó được, nhưng dù mình có tranh được thuyền cũng không có ích gì.

Bởi vì không có ai trong bọn mình đối phó nổi Cửu thiếu gia.

Câu nói ấy cô không nói ra, cũng không cần phải nói ra.

Muốn cho thuyền nhỏ hạ xuống nước, chèo xa ra khỏi thuyền lớn, muốn thuyền lớn tìm không ra được, phải cần ít nhất một tiếng đồng hồ.

Cung Cửu nhất định sẽ không cho bọn họ một tiếng đồng hồ đó.

Lục Tiểu Phụng trầm ngâm một hồi nói:

- Hiện tại người trên thuyền còn chưa biết Tiểu Ngọc đã trở mặt, nếu cô lại tranh thuyền, chắc cũng không khó.

Tiểu Ngọc nói:

- Nhưng...

Lục Tiểu Phụng ngắt lời cô, chàng bỗng hỏi tiếp:

- Lúc này, thường thường Cung Cửu đang ở đâu?

Tiểu Ngọc nói:

- Trong khoang thuyền của y.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Trừ y ra, trên thuyền còn có cao thủ nào khác không?

Tiểu Ngọc lắc lắc đầu:

- Y trước giờ qua lại một mình!

Lục Tiểu Phụng nói:

- Phòng của y, dĩ nhiên là chính giữa khoang thuyền.

Sa Mạn bỗng giành nói:

- Anh... anh tính lại tìm y sao?

Lục Tiểu Phụng cười cười:

- Anh cũng không tính lại, nhưng bây giờ không đi không được!

Sa Mạn càng nóng nảy:

- Tại sao?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Tại vì anh có một món đồ không bán cho y không được, hình như y cũng không thể không mua.

Sa Mạn hỏi:

- Món đồ gì?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Một tô canh thịt bò vừa đẹp vừa thơm.

Sa Mạn sáng mắt lên:

- Anh muốn giá tiền bao nhiêu?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Giá tiền của anh cũng không lớn gì lắm!

Chàng không để Sa mạn hỏi thêm, bỏ Ngưu

Nhục Thang vào trong rương trước:

- Anh đi rồi, bọn em cứ giành lấy thuyền, cả hai cái hết!

Sa Mạn nhìn chàng, ánh mắt lộ đầy vẻ quan hoài:

- Không chừng Cung Cửu chẳng thèm tô canh thịt bò này, không chừng y chỉ muốn lấy mạng anh.

Lục Tiểu Phụng cười cười:

- Làm bất cứ chuyện gì, cũng phải có tí nguy hiểm.

Chàng cười không khoan khoái tí nào:

- Bọn em cứ nhìn xem nếu Cung Cửu đi một mình lên khoang thuyền, không thấy anh...

Sa Mạn nói:

- Bọn em lập tức giết cô ta trước.

Lục Tiểu Phụng chầm chậm gật đầu, trong lòng bỗng cảm thấy thật khó chịu.

Chàng không muốn lấy mạng Ngưu Nhục Thang, lại càng không muốn sự tình đi đến tình cảnh như vậy.

Chỉ tiếc là chàng hoàn toàn không có lấy một cơ hội để chọn lựa.

Sa Mạn nhịn không nổi nắm lấy tay chàng:

- Anh... anh tính chừng nào đi?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Hòa thượng tỉnh lại, anh đi ngay!

Sa Mạn gượng cười nói:

- Dĩ nhiên phải chờ y tỉnh lại, cái rương ít ra cũng phải có một người đàn ông khiêng chứ.

Lục Tiểu Phụng cũng bật cười, nhưng trong lòng thật bí tắc. Chàng biết đấy không phải là câu nàng muốn nói, chàng thấy được nét mặt sợ hãi và âu lo của nàng. Nhưng bây giờ nàng còn biết nói gì hơn? Dù nàng biết đi lần này là vĩnh quyết, nàng cũng đành phải để chàng đi. Bởi vì nàng biết, hiện tại bọn họ không còn có lựa chọn gì cả.

Tiểu Ngọc nhìn bọn họ, cô bỗng nói:

- Hiện tại hòa thượng còn chưa tỉnh, rương còn trống đó, không lẽ các người để cho nó trống vậy sao?

Lão Thực hòa thượng đã tỉnh lại, Lục Tiểu Phụng đã đi rồi, Ngưu Nhục Thang đã bị bỏ vào

trong rương. Hiện tại đã đến lúc bọn họ hành động.

Nhưng Sa Mạn còn chưa chịu đi. Nàng nhìn Tiểu Ngọc, ánh mắt đầy vẻ cảm kích, nàng nhỏ nhẹ nói:

- Em ở với anh em bọn họ từ nhỏ sao?

Tiểu Ngọc nói:

- Em từ bảy tuổi đã thành mồ côi, nếu lão gia tử không cứu em, em đã bị chết đuối trên biển từ lâu!

Sa Mạn nói:

- Vì vậy em đối với người họ Cung trước giờ rất trung thành.

Tiểu Ngọc chớp mắt:

- Mạn cô nương muốn tán chuyện với em, đợi

mình lên thuyền nhỏ tha hồ có thời gian tán chuyện nhé.

Sa Mạn hình như không nghe cô nói, nàng lại nói tiếp:

- Cửu thiếu gia là người như thế nào chắc em đã biết quá rõ.

Tiểu Ngọc chỉ còn nước gật đầu.

Sa Mạn nói:

- Hiện tại Lục Tiểu Phụng đi tìm y, lần này chưa chắc trở về lại được!

Tiểu Ngọc nói:

- Nhưng...

Sa Mạn ngắt lời cô:

- Ymà chết, Cung Chủ cũng phải chết, Cung Chủ chết rồi, chúng ta cũng chẳng còn ai sống được, vì vậy...

Nàng bỗng kéo tay Tiểu Ngọc lại:

- Vì vậy chị có câu này muốn nói với em.

Tiểu Ngọc hỏi:

- Câu này Mạn cô nương nhất định phải nói ngay bây giờ sao?

Sa Mạn gật gật đầu nói:

- Câu này chỉ có ba chữ!

Tiểu Ngọc hỏi:

- Ba chữ gì?

Sa Mạn nói:

- Cám ơn em!

Tiểu Ngọc nhìn nàng, viền mắt đỏ hồng lên.

Sa Mạn nói:

- Hiện tại tuy mình đang mạo hiểm, nhưng nếu không có em, bọn chị ngay cả một cơ hội cũng chẳng có, vì vậy, nếu lần này chị em mình còn sống sót, chị hy vọng từ nay em ở cùng một chỗ với bọn chị!

Tiểu Ngọc cúi đầu, mặt cô đỏ bừng lên. Dĩ nhiên cô nghe ra được ý tứ của Sa Mạn. Bọn chị đây dĩ nhiên là nàng và Lục Tiểu Phụng hai người. Sa Mạn dịu dàng nói:

- Chị là người rất hay ghen tuông, nhưng chị đang nói thật lòng đấy!

Tiểu Ngọc rốt cuộc lí nhí trong miệng:

- Năm nay em cũng được mười sáu tuổi rồi.

Mười sáu tuổi chính là tuổi tình cảm đã chớm nở. Tiểu Ngọc nói:

- Lục Tiểu Phụng là người đàn ông rất được người khác mến chuộng, nhưng...

Cô bỗng ngẩng đầu lên, đối diện với Sa mạn:

- Nhưng em làm vậy không phải vì y!

Sa Mạn hỏi:

- Không phải sao?

Tiểu Ngọc nói:

- Nhất quyết không phải.

Giọng nói của cô thành khẩn mà kiên quyết, bất cứ ai cũng nghe ra được cô không nói dối. Sa Mạn

hỏi:

- Không lẽ là vì chị sao?

Tiểu Ngọc nói:

- Cũng không phải!

Ánh mắt của cô đượm một nét biểu tình rất kỳ dị:

- Em làm vậy là cho chính em.

Sa Mạn có vẻ bất ngờ:

- Nhưng em cũng không cần phải đi mạo hiểm như vậy.

Tiểu Ngọc nói:

- Em có lý do.

Sa Mạn hỏi:

- Em nói cho chị nghe được không?

Tiểu Ngọc nói:

- Bây giờ còn chưa được!

Cô gượng cười, rồi chầm chậm nói tiếp:

- Chỉ cần Lục Tiểu Phụng còn sống trở về, em sẽ nói cho chị nghe, dù bọn chị không muốn nghe cũng không xong.

LỤC TIỂU PHỤNG

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Quyển 6
Chương 13

Đánh Một Ván Bài

Giữa đêm, sóng lặng gió êm.

Thuyền đi vừa nhanh vừa êm. Với tốc độ đó, hai ngày nữa là sẽ thấy đất liền.

Trên thuyền có hai đội thuyền phu, đội ở không đã đi ngủ mất, ra khỏi đáy thuyền, lập tức nghe tiếng bọn họ đang ngáy.

Bất cứ là tiếng ngáy gì, cũng đều không phải là tiếng động gì dễ nghe cho lắm, nhất là lúc ngủ, bên

cạnh có người nào ngáy, thật nghe muốn ước gì mình là kẻ điếc.

Nhưng Lục Tiểu Phụng hiện giờ lại cảm thấy chàng đang nghe tiếng động rất êm tai, bởi vì cái thứ tiếng động đó không những làm cho chàng cảm thấy an toàn, mà còn làm cho chàng giữ được thanh tĩnh.

Cung Cửu đang ngủ hay thức?

Dĩ nhiên là không ngủ, dù y có ngủ, cũng sẽ không ngủ mê man như vậy.

Y là một người không bình phàm, y là một siêu nhân, năng lực của y, những gì y có, nhất định không thể bất kỳ ai có thể tưởng tượng ra.

Y có vẻ mãi mãi bảo trì được sự thanh tĩnh.

Lập tức đi đối diện với một người như vậy, Lục Tiểu Phụng sẽ cảm thấy trong lòng ra sao?

Những chuyện truyền thuyết về y, chàng nghe đã quá nhiều, nhưng gặp mặt đối diện nhau, lại hoàn toàn là một chuyện khác.

Những chuyện cơ hồ là thần thoại đó, rốt cuộc có thật hay không?

Giữa một đêm khuya mông lung mát mẻ như thế này, một mình y đang làm gì?

Đang tĩnh tọa trầm tư? Hay đang hưởng thụ cái thú vị của cô độc?

Những tay thuyền phu đang công tác, mỗi người ai làm việc đó, chẳng ai dám bỏ bê chuyện mình đang làm.

Ngoài khoang thuyền không có phòng vệ.

Cửu thiếu gia đang ở đây, còn ai dám quấy rầy phá phách?

Không ai dám quấy rầy sự yên tĩnh của Cửu thiếu gia, nhất là mỗi giữa đêm, trừ Cung Chủ ra, chẳng ai được phép lảng vảng gần đó.

Hiện tại Lục Tiểu Phụng đã lại.

Chàng không lảng vảng, cũng không nhìn quanh nhìn quất, chàng biết chắc Cửu thiếu gia nhất định sẽ ở trong khoang thuyền.

Chàng còn chưa kịp gõ cửa, bỗng nghe trong phòng có tiếng gì thật kỳ dị vọng ra.

Một thứ gì như tiếng thở hổn hển xen lẫn tiếng rên rỉ, giống như một con thú đang đau đớn vùng vẫy trước khi chết.

Lục Tiểu Phụng ngẩn người ra.

Trong phòng còn có người nào khác không? Đang bị Cung Cửu hành hạ ngược đãi?

Trên đời này không phải có những người lấy sự ngược đãi của người khác làm điều vui cho mình sao?

Trong phòng bỗng có tiếng người rên rỉ nho nhỏ:

- Mau lại cứu ta, ta đã chịu hết nổi rồi!

Lục Tiểu Phụng cũng nhịn không nổi.

Chàng vốn rất thù ghét những người cuồng điên lấy cái thống khổ của người khác làm niềm vui cho mình, chàng dùng sức đẩy tưng cánh cửa xông vào.

Chàng lại ngẩn người ra nữa.

Trong khoang chỉ có một người.

Một người trẻ tuổi đầu tóc bù xù, gương mặt trắng bệch, đang ở trần lăn lộn dưới đất.

Thân hình của y trắng nhợt mà ốm yếu, còn đầy những vết máu, đều là do y dùng kim đâm vào người.

Trong tay y còn cầm một cây kim.

Trong khoang thuyền bố trí rất tinh nhã và hoa lệ, quần áo rớt trên sàn cũng đều là thứ tinh trí, chất liệu cao quý thượng đẳng.

Đây chắc chắn là phòng của Cung Cửu.

Người này là ai?

Không ai ngược đãi y, tại sao y lại đi ngược đãi chính mình.

Thấy Lục Tiểu Phụng bước vào, y hiển nhiên giật nãy mình lên, nhưng có thứ gì đó thống khổ và khát vọng không chịu được, đã làm y hoàn toàn mất cả lý trí.

Y đang rên lên nho nhỏ:

- Roi... roi...

Trên giá gỗ gần đầu giường quả có treo một cây roi.

- Lấy roi đánh ta dúm... Đánh cho mạnh vào.

Lục Tiểu Phụng thấy cây roi, nhưng chàng không đụng vào, chỉ lạnh lùng đứng nhìn.

Người này cũng đang nhìn chàng, ánh mắt đầy vẻ van lơn cầu khẩn.

- Cầu xin ngươi, mau... mau lấy cây roi.

Lục Tiểu Phụng ngồi xuống, ở xa xa ngồi xuống.

Hiện tại chàng đã suy đoán ra, người này rất có thể là Cung Cửu, chàng biết trên đời này cũng có

người thích ngược đãi chính mình.

Tự ngược đãi mình tuy là ngược đời, nhưng cũng là một cách phát tiết.

Lục Tiểu Phụng trước giờ không thể nào hiểu được những người này, nhưng gặp Cung Cửu, chàng bỗng hiểu ra.

Y đã được quá nhiều, không những vậy còn quá dễ dàng, vì vậy dục vọng trong lòng y, chỉ những lúc tự ngược đãi mình, mới chân chính được thỏa mãn.

Lục Tiểu Phụng lạnh lùng nhìn y nói:

- Có phải ngươi đang chờ Cung Chủ? Cô ta thích lấy roi quất người ta, còn ta thì không!

Ánh mắt của người này bỗng biến từ van lơn ra thành cừu hận và oán độc, y thở hổn hển nói:

- Ngươi thích gì? Ngươi thích Sa Mạn?

Y bỗng cười lớn, cười như điên cuồng:

- Nếu ngươi cho người đàn bà đó là thục nữ, ngươi đã lầm rồi, nó là con điếm!

Bàn tay của Lục Tiểu Phụng đã nắm chặt lại.

Người này cười càng điên cuồng hơn:

- Nó là con điếm không hơn không kém, vì miếng ăn mà bò lên giường với người ta, nó mười ba tuổi đã bò lên giường với người ta rồi.

Lục Tiểu Phụng bỗng xông lại, cầm cây roi lên.

Người khác nhục mạ chàng, không chừng chàng chẳng phẫn nộ như vậy, nhưng nhục mạ người chàng yêu, chàng nhất định không thể nào chịu đựng nổi.

Bất kỳ người đàn ông nào cũng không chịu đựng nổi.

Người này cười lớn nói:

- Có phải ngươi tức giận lắm không? Bởi vì ngươi biết ta đang nói thật!

Lục Tiểu Phụng cắn chặt răng, bỗng quất một roi ra, quất vào trước bộ ngực ốm yếu trắng ớn của y.

Một roi đầu tiên đã quất, những roi kế tiếp chẳng còn khó khăn. ánh mắt người này sáng rực lên, miệng không ngớt buông lời mắng chửi, roi càng quất nặng chừng nào, ánh mắt y càng sáng, miệng y càng chửi hung dữ thêm.

Thân hình của y bỗng quằn quại lại, rồi duỗi ra, sau đó y nằm sóng soài ra đó, chẳng động đậy một chút nào.

Yđã thỏa mãn.

Lục Tiểu Phụng thoái lui lại, ngồi phệch xuống. Áo quần chàng đã đẫm mồ hôi.

Cơn phẫn nộ của chàng cũng đã được phát tiết.

Cái cảm giác đó lại làm cho chàng cơ hồ nhịn không nổi muốn nôn mửa ra.

Chàng nhắm mắt lại, gắng gượng khống chế lấy mình, đợi đến lúc chàng mở mắt ra, người trên mặt đất đã không còn thấy đâu.

Trong phòng yên lặng không một tiếng động, nếu cây roi không nằm trong tay chàng, chàng cơ hồ muốn cho đó chỉ là một cơn ác mộng.

Chính ngay lúc đó, một người từ trong khoanh chầm chậm bước ra, đầu tóc den nhánh không một tí bù xù, áo quần trắng toát không một nếp nhăn,

gương mặt tuấn tú như điêu khắc đượm vẻ lạnh lùng, tàn bạo, tự phụ, mà kiên quyết, vẻ mặt sắc bén như lưỡi đao.

Người này chính là người lúc nãy.

Có ai tin được?

Nhưng Lục Tiểu Phụng không thể không tin.

Đây chẳng phải kỳ tích, cũng chẳng phải ác mộng, sự thực, có lúc còn ly kỳ đáng sợ hơn cả ác mộng, lại càng làm cho người ta nôn mửa.

Ánh mắt sắc bén như lưỡi đao của người này đang dính trên gương mặt chàng, y bỗng nói:

- Ta là Cung Cửu.

Lục Tiểu Phụng hững hờ nói:

- Ta biết.

Hiện tại rốt cuộc chàng đã biết Cung Cửu là một người như thế nào.

Y chẳng phải thần, cũng chẳng phải siêu nhân, y chỉ bất quá là một con ốc sên thế thôi.

Bởi vì y giống như con ốc sên núp sau cái vỏ siêu nhân của y, chỉ có lúc nào không ai nhìn, mới thò đầu ra thở.

Cũng không chừng ở trong cái vỏ đã quá lâu, vì vậy dục vọng trong lòng y phải được phát tiết ra đâu đó.

Y chọn cái cách buồn mửa nhất, bởi vì chuyện khác y làm được quá dễ dàng, chỉ có những thứ đó mới làm y chân chính được thỏa mãn.

Hiên tại tuy y đã giấu mình lại vào trong cái vỏ

vừa mới vừa đẹp vừa lạnh vừa cứng kia, nhưng Lục Tiểu Phụng đã hết còn sợ y.

Một người đã chân chính nhìn rõ một người khác, y sẽ không còn có gì để sợ người đó.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Ngươi chính là Cung Cửu?

Cung Cửu nói:

- Chính là ta!

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Chắc ngươi không ngờ ta lại đến tìm ngươi?

Cung Cửu lạnh lùng nói:

- Trên đời này người không sợ chết nhiều lắm, chẳng phải một mình ngươi.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Ta sợ chết?

Cung Cửu nói:

- Vì vậy bây giờ ngươi nhất định đang hối hận.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Hối hận?

Cung Cửu nói:

- Ngươi hối hận lúc nãy sao không giết quách ta.

Lục Tiểu Phụng thở ra nói:

- Lúc nãy quả thật ta có cơ hội giết ngươi!

Cung Cửu nói:

- Ngươi không có cơ hội gì cả.

Lục Tiểu Phụng bật cười, nhìn vào cây roi mình đang cầm rồi cười ruồi.

Gương mặt Cung Cửu chẳng lộ vẻ gì xấu hổ, lúc nãy cây roi ấy hình như chẳng hề đánh vào người y.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Ta không giết ngươi, đó là lỗi của ta, ta không hề muốn ngươi cảm kích, nhưng ngươi...

Giọng nói của chàng ngưng lại, bởi vì Cung Cửu bỗng làm một chuyện rất kỳ dị.

Y bỗng cởi áo trên người mình ra, bày ra trước ngực và sau lưng.

Nước da của y trơn láng và trắng trẻo như bạch ngọc.

Lục Tiểu Phụng lại ngẩn người ra lần nữa.

Những vết roi vết máu trên người của y đã đi đâu mất hết rồi?

Chàng không hiểu.

Tuy chàng có nghe truyền thuyết nói về một thứ công phu, luyện đến một mức độ nào đó, sẽ có sức tái sinh rất kỳ lạ, có thể trong khoảnh khắc hồi phục những vết thương lành lặn lại như thường, nhưng chàng vẫn cho đó chẳng qua là truyền thuyết hoang đường thế thôi.

Cung Cửu lại mặc y phục vào, yên lặng nhìn chàng, nói:

- Hiện tại có phải ngươi đã hiểu?

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Hiểu gì?

Cung Cửu nói:

- Lúc nãy ngươi không lầm tí nào, bởi vì ngươi không có lấy một chút cơ hội.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Vì vậy ngươi cũng chẳng cần phải cảm kích ta.

Cung Cửu nói:

- Vì vậy hiện tại ngươi không chết không xong.

Lục Tiểu Phụng lại bật cười.

Cung Cửu nói:

- Bất cứ người nào đã làm chuyện không nên làm, đều không chết không xong.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Huống gì ta còn thấy những chuyện không nên thấy.

Cung Cửu bỗng thở nhẹ ra nói:

- Chỉ tiếc là bây giờ ta còn chưa giết được ngươi.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Bởi vì trước giờ ngươi chưa giết người miễn phí bao giờ?

Cung Cửu nói:

- Vì ngươi, điểm đó ta cũng phá lệ được!

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Vậy thì người vì chuyện gì?

Cung Cửu nhìn chàng đăm đăm một hồi lâu, bỗng hỏi:

- Cô ta ở đâu?

Câu hỏi đó thật là đột ngột, thậm chí "cô ta" là ai cũng không nói rõ ra.

Lục Tiểu Phụng không ngần ngại trả lời ngay:

- Trong rương!

Cung Cửu hỏi:

- Ngươi biết ta đang hỏi ai?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Ta biết.

Chàng cũng nhịn không nổi hỏi lại:

- Ngươi cũng biết cô ta lọt vào tay bọn ta?

Cung Cửu nói:

- Ngươi sợ chết, nhưng ngươi lại, dĩ nhiên không phải ngươi lại nạp mạng.

Hai người nhìn nhau một hồi, ánh mắt đầy vẻ biểu tình thật kỳ quái.

Bất kể là biểu tình như thế nào, trong đó ít nhiều cũng có chút tôn kính.

Cái thứ tôn kính kẻ thù địch, có lúc thậm chí còn tôn kính trang nghiêm hơn cả bạn bè với nhau nhiều.

Một hồi thật lâu, Cung Cửu mới chầm chậm nói:

- Ngươi tính dùng mạng cô ta, đổi lấy hai mạng các ngươi!

Lục Tiểu Phụng nói:

- Không phải hai mạng, mà là bốn mạng!

Cung Cửu hỏi:

- Hai mạng kia là Lão Thực hòa thượng và Tiểu Ngọc?

Lục Tiểu Phụng gật đầu.

Chàng không thể không thừa nhận người này quả có chỗ siêu nhân của y.

Cung Cửu nói:

- Ngươi muốn...

Lục Tiểu Phụng nói:

- Ta chỉ muốn được một tiếng đồng hồ.

Chàng lại giải thích thêm:

- Ta đem cô ta đi, ngươi quay thuyền lại, một tiếng đồng hồ sau, ta thả cô ta ra.

Cung Cửu hỏi:

- Hai chiếc thuyền nhỏ người đều đem đi hết?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Ta biết Tiểu Ngọc sẽ không để cho ta thất vọng.

Cung Cửu hỏi:

- Một tiếng đồng hồ sau, ngươi sẽ để cô ta hội họp lại với ta?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Bốn người không cần đến hai chiếc thuyền

nhỏ, một chiếc là của cô ta đấy Cung Cửu nói:

- Ngươi nghĩ chu đáo lắm.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Ta nói cũng rất giữ lời.

Cung Cửu nói:

- Chỉ có những người ít nói, mới giữ lời.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Ngươi xem ta có phải là một người lắm lời không?

Chàng không giống lắm.

Cung Cửu nói:

- Ngươi có thể quên những gì ngươi thấy mấy

ngày nay?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Không thể!

Những chuyện đó vốn là những thứ chẳng ai có thể quên được.

Cung Cửu nói:

- Ngươi có thể giữ bí mật được cho bọn ta không?

Lục Tiểu Phụng cười cười nói:

- Chuyện các ngươi, dù ta nói ra, có ai tin được.

Cung Cửu nhìn chàng, ánh mắt lộ vẻ thỏa mãn, y nói:

- Xem ra hình như ngươi là người không dễ đáp

ứng người khác chuyện gì.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Đúng vậy.

Cung Cửu nói:

- Không dễ gì đáp ứng người khác, sẽ không thiếu tín nhiệm.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Ta chỉ làm hết sức mình thôi.

Cung Cửu nói:

- Vậy thì ta tin là cô ta sẽ trở về bình an không xảy ra chuyện gì.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Nhất định!

Cung Cửu nói:

- Ta cũng tin là thuyền nhỏ nhất định đã được thả xuống rồi.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Rất có thể.

Cung Cửu chầm chậm đứng dậy, nói:

- Vậy thì ngươi xuống thuyền rồi, sẽ thấy chiếc thuyền này quay đầu lại.

Y đứng dậy, chính là tỏ ý câu chuyện đã chấm dứt.

Lục Tiểu Phụng cũng đứng dậy, nhìn y, chàng mỉm cười nói:

- Giao dịch với ngươi, quả thật là một chuyện rất khoan khoái.

Cung Cửu hững hờ nói:

- Ta cũng thế.

Lục Tiểu Phụng bước nhanh tới cửa, mở ra.

Cung Cửu nhìn sau lưng chàng bỗng nói:

- Ta chỉ hy vọng đây là lần cuối.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Gặp nhau lần cuối?

Cung Cửu gật đầu nói:

- Lần sau ngươi gặp lại ta, ta tin là hai bên sẽ không còn khoan khoái như thế này nữa.

Mặt biển tối đen, sóng biển đã bắt đầu nổi dậy.

Thuyền nhỏ phiêu đãng trên biển cả, như một hột gạo trong nồi cơm sôi sùng sục.

Lục Tiểu Phụng và Lão Thực hòa thượng sóng vai chèo thuyền, người giữ lái là Tiểu Ngọc.

Thuyền của Cung Cửu đã quay đầu, bọn họ đã đi thật lâu một hồi trong bóng tối.

Lão Thực hòa thượng bỗng hỏi:

- Ngươi đã gặp Cung Cửu thật sao?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Phải!

Lão Thực hòa thượng hỏi:

- Yrốt cuộc là một người như thế nào?

Lục Tiểu Phụng trầm ngâm.

Câu hỏi ấy chàng vốn đã hỏi người khác nhiều lần, hiện tại lại có người hỏi chàng.

Chàng đang suy nghĩ phải nên trả lời ra sao.

- Không biết.

Đấy chính là kết quả của một hồi suy nghĩ.

Bởi vì chàng thật tình không hiểu được người này.

Lão Thực hòa thượng nói:

- Các ngươi đã gặp mặt nhau, nói chuyện với nhau, nhưng ngươi vẫn còn chưa biết.

Lục Tiểu Phụng thở ra nói:

- Ta chỉ biết được một điều.

Lão Thực hòa thượng hỏi:

- Điều gì?

Lục Tiểu Phụng cười khổ nói:

- Ta nhất định không muốn gặp lại y, cũng nhất định không muốn đánh nhau với y!

Tiểu Ngọc đằng sau thuyền cũng thình lình thở ra nói:

- Chỉ tiếc là có những chuyện dù mình không muốn làm, có lúc lại không làm không được!

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Không lẽ tôi cũng sẽ gặp lại y sao?

Tiểu Ngọc trầm ngâm một hồi, mắt nhìn vào bóng đêm, hình như cô không nghe chàng đang nói

gì.

Trong lòng cô bé này có phải cũng ẩn tàng một bí mật nào đó?

Cô bỗng giữ tay lái lại, dùng sức kéo chiếc thuyền nhỏ kia vào gần nói:

- Hiện tại cũng đến lúc nên thả cô ta ra thôi.

Sa Mạn lẳng lặng mở rương ra, Ngưu Nhục Thang còn đang trần truồng nằm cuộn người trong rương.

Ngay cả động đậy cũng không động đậy tí nào. ánh sao đêm lọt lạt chiếu trên người cô, nước da của cô mềm mại trơn tuột như sóng biển.

Sa Mạn nói:

- Còn chưa chịu đi sao?

Ngưu Nhục Thang nói:

- Tại sao ta phải đi? Trong rương vừa ấm vừa thoải mái!

Sa Mạn nói:

- Ngươi không muốn về gặp lại Cửu ca của ngươi sao?

Ngưu Nhục Thang nói:

- Nếu ta không về, sớm muộn gì y cũng truy lại, ta chẳng gấp gáp gì!

Cô bỗng đứng thẳng dậy, tấm thân lõa thể trong màn đêm lấp loáng, đối diện với Lão Thực hòa thượng.

Cô chớp mắt hỏi:

- Hòa thượng bao lâu rồi chưa thấy con gái ở truồng vậy?

Lão Thực hòa thượng cúi đầu nói:

- Hình như... hình như đã trăm năm rồi!

Ngưu Nhục Thang cười nói:

- Nhà Phật nói chuyện sắc trong mắt, vô sắc trong lòng, tại sao hòa thượng không dám nhìn tôi?

Lão Thực hòa thượng cười khổ nói:

- Đạo hạnh của hòa thượng còn chưa đủ.

Ngưu Nhục Thang nhoẻn miệng cười nói:

- Không lẽ trong lòng hòa thượng có quỷ?

Lão Thực hòa thượng nói:

- Có một chút.

Ngưu Nhục Thang cười ngặt nghẹo, bỗng đặt đít ngồi ngay vào lòng y:

- Ngồi trong lòng hòa thượng, thì ra còn thoải mái hơn cả nằm trong rương nhiều lắm.

Lão Thực hòa thượng đã thấy có mồ hôi rịn ra ở trán.

Dĩ nhiên y biết cô đang tính quấy phá không cho chiếc thuyền nhỏ này chạy nhanh đi đâu được.

Cô mà không về, dĩ nhiên Cung Cửu sẽ truy theo.

Nhưng tiếc là trong lòng hòa thượng thì biết thế, nhưng không có cách gì, không những y không dám thò tay ra đẩy cô ra, ngay cả động đậy còn không dám động đậy.

Ngưu Nhục Thang đảo quanh tròng mắt, bỗng hỏi:

- Hòa thượng đã bao lâu chưa sờ vào đàn bà?

Lão Thực hòa thượng nói:

- Không... không biết!

Ngưu Nhục Thang hỏi:

- Không biết? Hay là quên?

Lão Thực hòa thượng nói:

- Quên... quên mất.

Ngưu Nhục Thang cười nói:

- Hoà thượng chắc là ngay cả mùi vị sờ đàn bà ra sao cũng quên mất rồi, để tôi lại nhắc nhở giùm cho!

Cô bỗng chụp ngay lấy tay của Lão Thực hòa thượng, Lão Thực hòa thượng hình như sợ quá muốn la lên, may mà chính ngay lúc đó, có một bàn tay bỗng thò lại, chụp ngay lấy cổ tay của Ngưu Nhục Thang, vừa đẩy vừa hất qua một bên, người của cô bay lên, ùm một tiếng, rớt vào trong nước.

Lục Tiểu Phụng phủi phủi tay nói:

- Cắt dây buộc chiếc thuyền kia ra, cô ta lên được cũng tốt, không lên được cũng tốt, chẳng quan hệ gì đến mình.

Tiểu Ngọc hỏi:

- Nếu cô ta nhất định muốn chết đuối thì mình làm sao bây giờ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Mình chỉ còn nước nhìn chứ biết làm sao.

Tiểu Ngọc nhoẻn miệng cười nói:

- Cách này hay quá, chủ ý thật hay.

Muốn đối phó với hạng người như Ngưu Nhục Thang, đây quả thật là cách tốt nhất.

Ngưu Nhục Thang không ngớt vùng vẫy trong sóng biển, cô mắng rầm lên:

- Lục Tiểu Phụng, ngươi là vương bát đản, ta sẽ không tha cho ngươi đâu, sẽ có ngày ta bằm ngươi ra nấu nhừ lên cho coi.

LỤC TIỂU PHỤNG

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Quyển 6
Chương 14

Trượng Nghĩa Cứu Người

Cô mắng giọng cô thật lớn, nhưng Lục Tiểu Phụng chẳng nghe thấy gì, ngay cả một tiếng cũng không.

Lão Thực hòa thượng chùi mồ hôi thở ra, y cười khổ nói:

- Đây đúng là trời sinh có vật này trị vật kia.

Bỗng nghe bình lên một tiếng, một cơn sóng đánh mạnh vào chiếc thuyền nhỏ, trên trời mây đen

đã che kín mịt.

Có phải gió bão sắp ùa lại?

Mặt biển càng u ám, chiếc thuyền nhỏ càng chao qua chao lại mãnh liệt, không còn sao đêm, phương hướng do đó cũng tìm không ra.

Lão Thực hòa thượng dùng hai bàn tay giữ chặt vào mạn thuyền, gương mặt y đã trắng nhợt, y không ngớt lẩm bẩm trong miệng:

- Làm sao bây giờ, hòa thượng thấy bồn tắm đã sợ rồi, ngay cả tắm còn không dám.

Tiểu Ngọc bật cười nói:

- Thì ra...

Cô nói chưa xong câu, đã có một con sóng lớn đánh mạnh vào người cô, người cô lập tức đổ ầm

xuống.

Lục Tiểu Phụng lập tức chồm lại giữ tay lái, dù chàng có cầm vững đến đâu, không nhận ra được phương hướng thì có ích gì?

Lão Thực hòa thượng thở ra, y cười khổ nói:

- Hiện tại hòa thượng cũng đã hiểu ra rồi.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Hiểu ra chuyện gì?

Lão Thực hòa thượng nói:

- Hiểu ra tại sao Cung Cửu đáp ứng ngươi mau mắn quá vậy.

Y than thở một hồi rồi nói tiếp:

- Gã tiểu tử đó nhất định đã tính đúng trên biển

sẽ có bão, y biết chúng ta qua không nổi trận này.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Đừng quên em gái của y hiện tại cũng đang ở trong một chiếc thuyền nhỏ, cũng chẳng lớn hơn của chúng ta.

Lão Thực hòa thượng nói:

- Đừng quên cô ta là con hồ ly tinh, còn chúng ta chỉ là một lũ vịt cạn.

Lục Tiểu Phụng trầm ngâm một hồi, bất giác cũng thở ra nói:

- Nếu có lão hồ ly ở đây, mọi chuyện đều xong.

Lão Thực hòa thượng hỏi:

- Lão hồ ly là ai?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Lão ta cũng chăng phải là thứ gì hay ho, chăng qua trên đời này nếu có ba trăm cách có thể lật thuyền, lão ta biết ít nhất là hai trăm chín mươi chín.

Bỗng nghe có tiếng người nói:

- Ba trăm cách ta cũng biết.

Ván thuyền bỗng có một chỗ lồi lên, một người từ dưới chui ra, đầu tóc trắng phau, cặp mắt xanh lè như mặt biển.

- Lão hồ ly?

Lục Tiểu Phụng la lên:

- Sao ông còn chưa chết?

Lão hồ ly chớp mắt, nói:

- Ông có bao giờ thấy cá bị chết đuối bao giờ chưa?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Chưa.

Cá có thể chết dưới nước, nhưng chắc chắn không chết đuối nổi.

Lão hồ ly cười nói:

- Trên đất liền tôi là lão hồ ly, xuống dưới nước, tôi là con cá.

Tiểu Ngọc hỏi:

- Con cá loại gì?

Lục Tiểu Phụng cười lớn:

- Dĩ nhiên là lão giáp ngư?

Cuồng phong đã qua.

Thuyền có nhỏ tới bao nhiêu, sóng gió có lớn tới bao nhiêu, chỉ cần có tay hảo thủ vững tay lái, nhất định sẽ có cách vượt qua nguy hiểm.

Bàn tay của lão hồ ly vững như bàn thạch.

- Bao lâu nay, ông đã núp đi đâu vậy?

- Dĩ nhiên là ở trong nước.

Lão hồ ly đáp.

Nếu một người có thể núp được dưới nước, nơi đó quả thật là chỗ quá an toàn.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Ông ăn gì sống?

- Cá lớn ăn cá bé, cá già ăn cá lớn.

Dinh dưỡng bằng cá sống, còn bổ hơn cả cá chiên, cá hấp nhiều.

Vì vậy bàn tay của lão còn vững lắm, thể lực cũng không mất đi chút nào.

- Sao ông lại lên được chiếc thuyền nhỏ này?

- Tôi thấy chiếc thuyền này đang chuẩn bị nước nôi, hình như sắp khởi hành.

Lão ta cười càng đắc ý:

- Tôi cũng biết, không đến lúc nguy hiểm, chẳng ai buồn động đến thuyền nhỏ cấp cứu.

Tiểu Ngọc đang nghe nãy giờ, nhịn không nổi thở ra một tiếng, nói:

- Thì ra người này quả thật là một con hồ ly.

Lão Thực hòa thượng cũng nhịn không nổi thở ra nói:

- Sẽ có ngày cô cũng biến thành ra hồ ly tinh thôi.

Tiểu Ngọc nhìn y, bỗng mở miệng hỏi:

- Ông không bao giờ tắm thật sao?

Lão Thực hòa thượng nói:

- Ai nói vậy?

Tiểu Ngọc nói:

- Lúc nãy chính miệng ông nói chứ ai, gặp nước là sợ, làm sao mà chịu tắm Lão Thực hòa thượng nói:

- Tôi sạch sẽ lắm.

oo Ánh tịch dương đã chìm xuống.

Ánh mắt của lão hồ ly cũng biến theo ánh tịch dương, vừa đa dạng vừa đa thái.

- Chúng ta đi đâu bây giờ?

- Lão hồ ly dĩ nhiên muốn về lại ổ hồ ly.

Lão ta cười rất khoan khoái, bởi vì lão ta biết, tay lái đang nằm trong tay mình, người khác không muốn cũng không xong.

- Ổ hồ ly là một nơi như thế nào?

- Là một nơi lại một lần, nhất định sẽ muốn trở lại lần nữa.

- Anh đã lại đó?

Lục Tiểu Phụng gật gật đầu, ánh mắt của chàng sáng rực lên.

Gian phòng mù mịt những khói, u ám, những người trực tính thô lỗ, những ly rượu cay xè muốn chảy cả nước mắt ra, những phòng tắm làm bằng gỗ không biết có bao nhiêu lỗ hổng...

Lão hồ ly tít mắt lại, nhìn chàng nói:

- Trong bụng ông có phải cũng giống tôi, muốn về lại?

Lục Tiểu Phụng không thể không thừa nhận:

- Chút chút.

Lão hồ ly hỏi:

- Chút chút hay là muốn chết luôn?

Lục Tiểu Phụng thở ra, nói:

- Muốn chết luôn.

Lão hồ ly bật cười, tùy tiện thò ngón tay ra chỉ nói:

- Ông xem đó là gì?

Lục Tiểu Phụng quay đầu lại, lập tức thấy đất liền.

Đất liền mênh mông mà khả ái, bọn họ rốt cuộc đã trở về đất liền.

Dĩ nhiên bọn họ nhất định về lại được, bởi vì bọn họ có dũng khí và có lòng tin.

Lão hồ ly phấn khởi như một đứa bé.

Bờ biển này, dãy cát này, thậm chí ngay cả một tảng đá, đều là những thứ quen thuộc của lão.

Lão đi bất kỳ nơi nào, chỉ cần nhắm mắt lại, là có thể thấy được chúng.

Lão nhắm mắt lại.

Có điều lão vừa lên bờ đã ngẩn người ra, bờ biển, bãi cát, nham thạch, tất cả đều không biến đổi, nhưng ổ hồ ly đã biến đổi.

Gian nhà cũ kỹ thấp lè tè đã biến ra mới tinh, song cửa dán đầy giấy mới trắng phau như tuyết, không còn có tiếng cười thô lỗ hào sảng từ bên trong vọng ra, cái ổ hồ ly của lão đã biến thành như mộ phần.

Lục Tiểu Phụng cũng bất ngờ quá, chàng nhịn không nổi cất tiếng hỏi:

- Ông có đi lộn chỗ không đấy?

Thật ra dĩ nhiên là chàng biết lão hồ ly không thể nào đi trật chỗ, trên đời này làm gì có hồ ly tìm không ra chỗ mình ở.

Nhưng trên đời này nhất định không thể có chuyện gì không biến đổi, ổ hồ ly cũng vậy thôi.

Lục Tiểu Phụng lại nói:

- Trước khi ông đi, ông giao ổ hồ ly lại cho ai?

Tiểu Ngọc giành nói:

- Lão hồ ly ra khỏi ổ, dĩ nhiên là giao cho hồ ly cái.

Lục Tiểu Phụng thở ra nói:

- Tôi hiểu rồi.

Lão hồ ly hỏi:

- Ông hiểu gì?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Con hồ ly cái của ông nhất định cũng là hồ ly tinh, hồ ly tinh làm quả phụ không lâu được, bà ta ngỡ ông đã chôn thân dưới biển cả, cái ổ hồ ly của ông không chừng đã đổi chủ mới rồi.

Lão hồ ly cười nhạt nói:

- Còn ai dám đụng tới con hồ ly tinh đó, tôi cũng bội phục hắn lắm.

Bọn họ đang đứng sau một tảng đá lớn, tấu xảo nhìn thẳng lại chỗ cánh cửa mới sơn của ổ hồ ly.

Cửa bỗng mở, một người đang đi thong dong ra, mũi khoằm trán cao, ánh mắt như chim ưng.

Lục Tiểu Phụng lại thở ra, nói:

- Người khác không chừng không dám, nhưng người này chắc dám.

Lão hồ ly hỏi:

- Ông nhận ra hắn?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Tôi cũng biết những chuyện y không dám làm cũng ít lắm.

Lão hồ ly hỏi:

- Hắn là ai?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Ưng Nhãn Lão Thất, tổng thủ lãnh của Thập Nhị Liên Hoàn Ổ.

Lão hồ ly biến hẳn sắc mặt.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Y tranh giành hang hóc gì của ai, tôi không kỳ lạ, nhưng tôi chỉ lấy làm lạ sao y lại đến chỗ này.

Tiểu Ngọc hỏi:

- Sao ông không lại hỏi thử y xem?

Lão hồ ly nói:

- Nơi đây là địa bàn của ta, ta lại hỏi hắn.

Lão nói đi là đi, lão vừa bước ra khỏi tảng đá, cặp mắt loang loáng của Ưng Nhãn Lão Thất đã dính vào người lão.

Lão hồ ly cũng đang tít mắt lại nhìn y.

Ưng Nhãn Lão Thất bỗng nói:

- Ê, ngươi lại đây.

Lão hồ ly nói:

- Ta đang tính lại đó.

Ưng Nhãn Lão Thất chỉ vào chiếc thuyền nhỏ hỏi lão:

- Chiếc thuyền này của ngươi?

Lão hồ ly nói:

- Vốn không phải, nhưng bây giờ thì phải rồi.

Ưng Nhãn Lão Thất hỏi:

- Lúc nãy trên thuyền có phải có bốn năm người gì đó phải không?

Lão hồ ly nói:

Ưng Nhãn Lão Thất hỏi:

- Những người kia đâu?

Lão hồ ly tít mắt nhìn y, hỏi:

- Ngươi là người trong phủ vệ?

Ưng Nhãn Lão Thất lắc lắc đầu.

Lão hồ ly nói:

- Ngươi có biết nơi đây vốn do ai cai quản không?

Ưng Nhãn Lão Thất lại lắc lắc đầu, y hỏi:

- Ai?

Lão hồ ly chỉ vào mũi mình nói:

Ưng Nhãn Lão Thất hỏi:

- Ngươi là lão hồ ly?

Lão hồ ly cười cười, nói:

- Do đó người hỏi, phải là ta, không phải ngươi.

Lão nói hỏi là hỏi ngay:

- Ngươi là ai? Lại đây làm gì? Tất cả có bao nhiêu người? Còn những người khác ở đâu rồi?

Ưng Nhãn Lão Thất lạnh lùng nói:

- Sao ngươi không quay đầu lại nhìn thử?

Lão hồ ly quay đầu lại, lập tức phát hiện ra đã có hai gã mặc kình trang áo đen đến không một tiếng động sau lưng mình.

Lão còn chưa kịp xoay hết người, hai gã đó đã xuất thủ như điện, xách người lão lên, Ưng Nhãn Lão Thất cười nhạt hỏi:

- Hiện tại ai là người nên hỏi đây?

Lão hồ ly cười khổ nói:

- Ngươi.

Ưng Nhãn Lão Thất cười nhạt quay người lại, bước vào nhà nói:

- Đem hắn vào đây.

Bình lên một tiếng, cửa đã đóng lại.

Hai gã mặc áo đen đã kéo lão hồ ly vào, sau góc tường trên ngói có bóng người thoáng qua, ít nhất có bảy tám người mặc áo đen tương tự đang mai phục ở bốn bên ổ hồ ly.

Xa xa có tiếng vó ngựa vọng lại, còn có hơn hai chục gã kỵ sĩ đang qua lại tuần tra, tất cả đều mặc đồ võ quan hàng thất phẩm.

Lục Tiểu Phụng chau mày, lẩm bẩm:

- Lão Thất biến thành ra oai phong lẫm lẫm hồi nào thế?

Hai gã lúc nãy chụp lão hồ ly, thân pháp nhanh nhẹn nhẹ nhàng, xuất thủ vừa nhanh vừa ổn.

Mai phục phía sau mái ngói góc tường, vũ công chắc cũng không thua gì hai người đó, toàn bộ có thể coi là hạng hảo thủ nhất lưu.

Người có thể dùng được bao nhiêu đó cao thủ làm cảnh vệ cho mình, cũng không có mấy ai, Ưng Nhãn Lão Thất vốn không phải là hạng người có hạng như thế.

Những người kỵ sĩ đang tuần tra xa xa, bỗng có một người thúc ngựa chạy lại, phía sau góc tường cũng có một người mặc áo đen xông ra chân.

Kỵ sĩ lập tức nhảy xuống ngựa, khom lưng làm lễ.

Tuy y mặc trên người phục sắc thất phẩm, gặp gã áo đen lại lộ vẻ rất cung kính, làm như đang gặp thượng ty.

Tiểu Ngọc nói:

- Xem ra không những khí phái của y lớn, thuộc hạ của y khí phái cũng không nhỏ.

Sa Mạn nói:

- Những người mặc áo đen nhất định không phải là thuộc hạ của Thập Nhị Liên Hoàn Ổ.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Sao em biết được?

Sa Mạn nói:

- Em nghe nói Thập Nhị Liên Hoàn Ổ, tuy không

phải là ổ đạo tặc gì, nhưng cũng không phải là chỗ tốt lành.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Không lẽ em cho những tên mặc áo đen đó đều là người tốt?

Thật ra chàng cũng nghĩ thầm trong bụng, những người này chắc chắn không phải là thuộc hạ của Thập Nhị Liên Hoàn Ổ, Thập Nhị Liên Hoàn Ổ trước giờ không qua lại với quan phủ.

Có điều hiện giờ tâm tình chàng không được ổn định lắm, muốn tìm một người đấu võ mồm một tí.

Phương pháp này thông thường rất hữu hiệu trong việc ổn định tâm tình của chàng.

Nhưng Sa Mạn làm lơ.

Lục Tiểu Phụng bóp vào mũi nàng một cái nói:

- Em biến thành câm bao giờ thế?

Sa Mạn làm bộ vênh mặt lên nói:

- Anh muốn em nói gì?

Lục Tiểu Phụng lại bóp mũi nàng nói:

- Anh biết em nhất định đã nhận ra bọn họ là hạng người nào.

Sa Mạn nói:

- Bọn họ dĩ nhiên không phải là người tốt.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Tại sao không phải người tốt?

Sa Mạn nói:

- Bởi vì anh nói vậy.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Anh nói gì em cũng nghe?

Sa Mạn nói:

- Em không nghe anh nói, còn nghe ai nói?

Lục Tiểu Phụng bật cười, chàng bỗng ôm lấy eo lưng nàng, hôn lên môi nàng một cái, Sa Mạn muốn vênh mặt lên cũng không xong.

Cả người nàng đã mềm ra trong lòng chàng.

Tiểu Ngọc thở ra nói:

- Các người giúp giùm một tí được không, có muốn thân mật với nhau, ít ra cũng chọn lúc, chọn chỗ chút xíu.

Sa Mạn nói:

- Nếu em nhìn khó chịu, chị để cho y cũng lại hôn em một cái.

Lục Tiểu Phụng cười nói:

- Chỉ tiếc là cái miệng của tôi bây giờ còn chưa rảnh rỗi.

Cái miệng của chàng quả thật rất bận rộn, hai người bên kia, cái miệng cũng không ngồi không.

Gã võ quan mặc áo phục sắc thất phẩm, toàn thân áo giáp bóng loáng, đang đứng khom lưng ở đó, đang nói chuyện, giọng nói rất nhỏ, gương mặt lộ vẻ nghiêm trang kính cẩn, hình như đang báo cáo chuyện quân tình gì đó rất bí mật.

Gã áo đen thì ra chiều nghe mệt không muốn nghe thêm, y đang xua tay muốn gã kia đi.

Sa Mạn hạ giọng nói:

- Người này chắc là đệ tử của Thiên Long Nam Tông.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Em nhìn ra sao?

Sa Mạn nói:

- Khinh công thân pháp của Thiên Long Nam Tông rất đặc biệt, lúc nãy hai người đối phó lão hồ ly, sử dụng cầm nã thủ cũng là thủ pháp độc môn của Thiên Long Nam Tông, vì vậy em mới dám chắc y không phải là thuộc hạ của Thập Nhị Liên Hoàn Ổ.

Lần này Lục Tiểu Phụng không mở miệng, nhưng Tiểu Ngọc đang hỏi:

- Tại sao?

Sa Mạn nói:

- Đại sư huynh của Thiên Long Nam Tông là người "thiên các", vì vậy y bèn tịnh thân vô cung làm luôn thái giám mấy năm gần đây nghe nói rất có quyền hành, y đem bọn sư huynh đệ đều tiến dẫn hết vào trong cung, vì vậy môn hạ Thiên Long Nam Tông, mười người đã hết chín người là thị vệ.

Tiểu Ngọc nói:

- Vì vậy bọn võ quan gặp họ đều phải cúi đầu?

Sa Mạn nói:

- Dù có quan hàm lớn hơn chút nữa, gặp họ cũng phải cúi đầu.

Tiểu Ngọc hỏi:

- Nhưng sao thị vệ trong cung lại đến đây làm

gì? Tại sao lại theo Ưng Nhãn Lão Thất?

Sa Mạn cố ý chọc cô:

- Sao em không hỏi y thử xem?

Tiểu Ngọc chớp mắt nói:

- Nếu Mạn cô nương nói em hỏi thật, em sẽ hỏi.

Cô không hỏi.

Bởi vì gã võ quan đang đứng cúi đầu nãy giờ, đầu bỗng ngẩng lên, gã áo đen đang nghênh ngang nãy giờ bỗng ngã xuống.

Lục Tiểu Phụng hình như thấy trong tay của gã võ quan có ánh đao thoáng qua đâm vào trong bụng gã áo đen.

Gã áo đen lập tức rũ người ra, gã võ quan đỡ lấy

người y đặt xuống, bước lại hướng lão hồ ly, gương mặt đang cười toe toét, miệng còn đang nói chuyện, rất tiếc gã áo đen chẳng còn nghe được gì nữa.

Từ góc độ chỗ Lục Tiểu Phụng đang đứng nhìn qua, có thể thấy được dưới sườn của y có máu ướt đầm đỏ ra cả áo.

Chỗ đó chính là nơi yếu hại trên người, nhát đao đó xuất thủ thật hiểm độc và chính xác.

Một gã võ quan thất phẩm quan hàm nhỏ xíu như vậy làm sao biết sử đao nhanh quá chừng? Tại sao y lại muốn ám sát thị vệ trong cung?

Ở hồ ly rốt cuộc hạng người nào đang ở trong đó, có bí mật gì trong đó?

Bàn tay của Lục Tiểu Phụng đã buông Sa Mạn ra.

Tiểu Ngọc cũng không còn nhìn bọn họ.

Hiện giờ những chuyện đang xảy ra trước mắt bọn họ không những khẩn trương thích khích, mà còn thật thần bí, bọn họ dã bị thu hút hoàn toàn.

Hiện tại, gã võ quan cơ hồ đã gần tới cửa sau của ổ hồ ly, những người kỵ sĩ khác cũng đã bắt đầu rón rén thúc ngựa đi gần lại.

Sau góc nhà lại có người áo đen bước ra, gã võ quan đang gọi y, không biết đang nói gì.

Gã áo đen lập tức xông lại như mũi tên, lưỡi đao trong tay của gã võ quan lại lóe lên, lại đâm vào lưng của gã áo đen.

Nhát đao ấy đâm ra càng nhanh càng chính xác. Gã áo đen chẳng kịp hừ lên một tiếng đã ngã gục xuống. Xem ra gã võ quan thất phẩm này không những là tay cao thủ, kinh nghiệm giết người cũng

cực kỳ phong phú.

Nhưng nơi đây đã tới chỗ cấm khu, bốn bề những chỗ mai phục đã bị kinh động lên.

Hơn mười người áo đen mặc đồ hoàn toàn giống nhau đều đã xuất hiện, rút binh khí ra.

Những kỵ sĩ đằng xa cũng thúc ngựa vung roi xông lại, một hàng người phía trước, đều cầm trường thương đại kích, kỹ thuật rất tinh thuần, hiển nhiên đều là kẻ đã quen đánh trận chiến trường.

Những người phía sau thì sử dụng binh khí thường dùng trong giang hồ, có người còn lấy bọc ám khí ra.

Gã võ quan đã ném thi thể của người mặc áo đen ra ngoài, gằn giọng nói:

- Chúng ta phụng mệnh vương gia lại bắt người,

người nào dám phản kháng, giết chết không tha.

Những người mặc áo đen cũng có người gằn giọng nói:

- Chúng ta mới là thị vệ trong vương phủ, các người là thứ gì?

Y mới nói được hai câu, chiến mã đã xông lại, hàng đầu kỵ sĩ đã vung trường thương đại kích, thanh thế thật là kinh người, hàng phía sau những tay kỵ sĩ bỗng bay người lên tìm cách xông vào trong ổ hồ ly, người nào người nấy khinh công không tệ tí nào, ám khí phóng ra lại càng hiểm độc.

Thiên Long Nam Tông cũng lấy khinh công và ám khí nổi danh, hai bên đối chọi nhau, xuất thủ không dung tình tí nào.

Lục Tiểu Phụng nhìn muốn ngớ cả người ra, thật tình chàng không hiểu chuyện này ra làm sao cả.

Nhưng chàng cũng nhìn được ra một chuyện, đệ tử môn hạ của Thiên Long Nam Tông, vũ công cũng không phải cao minh như giang hồ đồn đãi, những kỵ sĩ mặc áo võ quan thất phẩm thì toàn là những tay cao thủ nhất lưu.

Bởi vì chỉ trong một khoảnh khắc nhỏ, những người mặc áo đen đã ngã xuống hết năm sáu người, song cửa ổ hồ ly đã bị đụng vỡ đi ba bốn lỗ hổng, sáu bảy người đã xông vào bên trong.

Gã võ quan lúc nãy giết hai người áo đen trong khoảnh khắc, bây giờ lại giết thêm hai người nữa.

Người xông vào đầu tiên chính là y.

Nhìn gã đó giết người, Lục Tiểu Phụng nghĩ đến tên đầu bếp trong nhà mình.

Lúc chàng còn nhỏ hay chạy xuống nhà bếp,

nhìn gã đầu bếp cắt dưa gang, thái rau cải.

Người này giết người giống như gã đầu bếp cắt dưa thái rau vậy.

Thanh đao của y không trật bao giờ.

Trong nhà rốt cuộc đang có ai?

Ít nhất là có lão hồ ly và Ưng Nhãn Lão Thất, Lục Tiểu Phụng không thể không thừa nhận bọn họ đều là bạn bè của chàng.

Bạn bè, hai chữ thật khả ái, một người có thể nào không có bạn bè được không?

Không thể.

Một người có thể nào nhìn bạn bè la lên thê thảm mà giả trang không nghe được không?

Không thể.

Ít ra Lục Tiểu Phụng không thể.

Chàng đã nghe có tiếng hô thảm thiết của lão hồ ly.

Đấy là tiếng kêu thật kỳ dị, như một cô gái đang bị cưỡng gian hét lớn lên.

Một cô gái rất nhỏ tuổi.

Lục Tiểu Phụng rất muốn làm bộ không nghe, nhưng chàng không thể làm được.

Sa Mạn nhìn chàng, nàng bỗng hỏi:

- Lão hồ ly có phải là bạn của anh không?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Không phải.

Sa Mạn hỏi:

- Anh có tính lại cứu lão ta không?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Không.

Chàng thật không muốn đi, bởi vì thật tình chàng không chắc có thể đối phó nổi cái gã vũ quan giả hiệu đó.

Nhưng người của chàng đã xông ra ngoài.

Nếu trong lòng mình có điều gì thống khổ, uống rượu say có quên đi được không?

Không được?

Tại sao?

Bởi vì mình tỉnh lại sau đó lại càng thống khổ

hơn.

Vì vậy uống say cũng chẳng ích lợi gì.

Nhất định không có ích gì.

Vậy thì tại sao mình lại muốn uống cho say?

Không biết.

Một người tại sao thường thường phải đi làm những chuyện mình không muốn đi làm?

Không biết.

Trong phòng tình cảnh thật thê thảm, những người mặc áo đen vốn đang cao ngạo nghênh ngang, bây giờ đa số đã nằm lăn ra đó, có người ngã gục trong vũng máu của mình, có người nằm sóng soài qua cửa sổ như con cá chết, lười đao của những gã võ quan đẫm đầy những máu.

Hai cây đao đẫm máu đang kề vào cổ lão hồ ly, ngoài ra còn có bốn cây đè vào cổ họng Ưng Lão Thất, bọn họ vừa thấy Lục Tiểu Phụng xông vào, làm như vừa thấy cứu tinh từ trên trời rớt xuống không bằng. Bọn võ quan thì nhìn chàng xông vào, như đang nhìn một con chim khờ dại lọt vào võng lưới.

Chỉ có Lục Tiểu Phụng mới biết chính mình rốt cuộc là cái thứ gì.

Lục Tiểu Phụng chính là Lục Tiểu Phụng, một con người không biết tính toán, quá tốt, cũng không thể là người quá xấu, có lúc rất thông minh, có lúc lại rất ngốc, có lúc rất bốc đồng, có lúc lại trầm tĩnh.

Vừa vào trong phòng, chàng đã biến ra trầm tĩnh, bởi vì chàng rốt cuộc vào đây để cứu người, chẳng phải là để nạp mạng.

Lục Tiểu Phụng giữ lại cho mình một con đường,

nếu chàng cứu người khác không được, thì cũng phải cứu được mình.

Bọn võ quan đang lạnh lùng nhìn chàng.

Chàng đang cười, vòng tay chào hỏi rất vui vẻ:

- Các vị lao sư động chúng, từ xa lại đây, chắc là chỉ vì muốn bắt có hai người này thôi?

Chẳng có ai trả lời, chẳng có ai phản ứng.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Bọn họ phạm tội gì?

Vẫn còn chưa có người trả lời, chưa có người phản ứng.

Lục Tiểu Phụng bỗng cảm thấy tỳ vị của mình đang co lại, làm như hôm qua uống rượu say hôm nay

lại bị người đá vào trong bụng một cái.

Những người đang nằm trong vũng máu bỗng đều đứng dậy cả, cá chết nằm xoải người bên cửa sổ cũng đã biến thành cá sống nhảy tung tăng lại.

Thanh đao đang kề cổ Ưng Nhãn Lão Thất và Lão hồ ly đã đè vào cổ họng và ngực của chàng.

Chàng bỗng phát giác ra mình đã lọt vào một mảnh lưới, một mảnh lưới do bốn mươi chín người, ba mươi bảy thanh đao dệt thành.

Lục Tiểu Phụng đã biến thành một con cá, một con cá trong lưới.

Cá lọt vào lưới, sẽ vùng vẫy, sẽ tìm cách xông ra khỏi lưới.

Lục Tiểu Phụng không phải cá.

Do đó chàng không động đậy tí nào.

Chỉ cần động đậy một tí, bảy thanh đao đang kề vào cổ họng và ngực chàng sẽ lấy mạng chàng ngay lập tức.

Làm sao chàng còn động đậy được?

Chàng bỗng biến thành rất trầm tĩnh, trầm tĩnh đứng đó, như một hòn núi nhỏ đang đứng sừng sững.

Lục Tiểu Phụng mà gặp phải nguy hiểm, chàng có thể trầm tĩnh lại, nhưng có một người không làm được.

Ai?

Sa Mạn.

Lục Tiểu Phụng đã xông vào đó lâu rồi, sao

chàng còn chưa ra?

Sa Mạn thấy vũ công bọn áo đen và thị vệ trong cung, nàng tin là, Lục Tiểu Phụng nhất định thắng bọn họ.

Nhưng Lục Tiểu Phụng còn chưa bước ra.

Nhất định chàng đã gặp phải chuyện gì?

"Chuyện gì" rất có nhiều cách giải thích.

Đối với Sa Mạn một người đang yêu, "chuyện đó" chỉ có một cách giải thích, đó chính là nguy cơ.

Vì vậy mà nàng không thể trầm tĩnh được.

Nàng đứng dậy đang muốn xông vào.

Nhưng có một người không muốn nàng xông vào.

Ai?

Lão Thực hòa thượng.

Do đó Lão Thực hòa thượng kéo tay áo nàng lại.

Do đó Lão Thực hòa thượng chỉ còn nước đứng chặn trước mặt nàng.

Sa Mạn hỏi:

- Sao ông chặn tôi lại?

Lão Thực hòa thượng nói:

- Không phải tôi chặn cô lại.

Sa Mạn chỉ vào Lão Thực hòa thượng nói:

- Không lẽ người đứng trước mặt tôi đây không phải là ông?

Lão Thực hòa thượng nói:

- Đấy chỉ là thân thể của tôi.

Sa Mạn hỏi:

- Ý của ông là, có người muốn ông chặn tôi lại.

Lão Thực hòa thượng gật đầu.

Sa Mạn hỏi:

- Ai?

Lão Thực hòa thượng nói:

- Lục Tiểu Phụng.

Sa Mạn nói:

- Tôi không hiểu, y nhờ ông chặn tôi lại hồi nào?

Lão Thực hòa thượng nói:

- Ykhông nhờ tôi chặn cô lại.

Sa Mạn kinh ngạc nhìn Lão Thực hòa thượng.

Lão Thực hòa thượng nói:

- Tôi biết y nhất định hy vọng cô không vào đó.

Sa Mạn hỏi:

- Tại sao?

Lão Thực hòa thượng nói:

- Bởi vì bọn họ Ở trong đó, nhất định đang nói một chuyện bí mật gì đó.

Sa Mạn hỏi:

- Sao ông biết?

Lão Thực hòa thượng nói:

- Tôi biết.

Sa Mạn hỏi:

- Lỡ...

Lão Thực hòa thượng nói:

- Cô yên tâm, tôi bảo đảm với cô, Lục Tiểu Phụng không bị nguy hiểm gì cả.

Lục Tiểu Phụng không bị nguy hiểm gì cả thật sao?

Không lẽ bảy thanh đao đang kề cổ và ngực chàng đều không phải là đao thật?

Đao dĩ nhiên là đao thật, chẳng qua kề vào cổ và ngực của Lục Tiểu Phụng không được bao lâu, đã

toàn bộ thu lại.

Ưng Nhãn Lão Thất bỗng cười lớn nói:

- Lục Tiểu Phụng quả thật là Lục Tiểu Phụng, gặp nguy hiểm, vẫn còn rất trấn tĩnh.

Lão hồ ly cũng đang cười nói:

- Lục Tiểu Phụng trong nước cũng trấn tĩnh, trên đất liền cũng trấn tĩnh, thật là bội phục, bội phục.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Hai vị giỡn chơi thật quá lố lắm, nếu tôi không trấn tĩnh, không phải đã bị táng mạng dưới lưỡi đao của các vị sao?

Ưng Nhãn Lão Thất nói:

- Không làm như vậy, bọn họ sẽ không chịu tin

vào công phu độc đáo của Lục Tiểu Phụng, chuyện bất đắc dĩ, xin ông tha lỗi giùm.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Tại sao muốn bọn họ tin vào công phu của tôi?

Ưng Nhãn Lão Thất nói:

- Bởi vì tôi muốn nhờ ông giúp giùm tôi một chuyện.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Giúp giùm cũng phải làm như thế này sao?

Ưng Nhãn Lão Thất nói:

- Chuyện này không những ly kỳ, không những thần bí, còn đầy nguy hiểm.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Sao?

Ưng Nhãn Lão Thất nói:

- Chuyện này liên hệ đến vàng bạc bảo ngọc trị giá ba ngàn năm trăm vạn lượng.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Còn gì nữa?

Ưng Nhãn Lão Thất nói:

- Còn liên hệ tới một trăm lẻ ba tay vũ lâm hảo thủ tinh minh cán luyện, chỉ trong một đêm đã bị mất biệt tung tích.

Lục Tiểu Phụng đã mở tròn mắt ra, bởi vì bao nhiêu đó tài sản khổng lồ, bao nhiêu đó tay hảo thủ vũ lâm, trong một đêm bỗng biến mất, chuyện này nhất định rất thần bí rất nguy hiểm, và cũng nhất

định rất thích thú.

Thần bí, nguy hiểm, thích thú, ba thứ đó chỉ cần một thứ Lục Tiểu Phụng đã bị hấp dẫn, huống gì cả ba thứ đều có?

Do đó Lục Tiểu Phụng yên lặng lắng nghe Ưng Nhãn Lão Thất báo cáo cả câu chuyện từ đầu cho đến đuôi.

Nói đến khúc cuối, Ưng Nhãn Lão Thất còn chêm thêm một câu:

- Chuyện này không những liên hệ đến mười ba nhà tiêu cuộc lớn nhất Trung Nguyên tồn tại vinh nhục, mà trong giang hồ bảy mươi tám vị danh tiếng giang hồ sắp bị thân bại danh liệt, nhà tan cửa nát.

Lục Tiểu Phụng nghe xong chuyện, chàng không nói gì cả. Những người chung quanh cũng không phát ra tiếng động gì, ngay cả một tiếng động

nhỏ cũng không.

Bởi vì họ sợ chỉ một tiếng dộng nhỏ sẽ ảnh hưởng đến sự suy nghĩ của Lục Tiểu Phụng.

Vì vậy bọn họ đang ngưng thở, nhìn cái gã Lục Tiểu Phụng có bốn hàng lông mày.

Lục Tiểu Phụng nhìn Ưng Nhãn Lão Thất hỏi:

- Ba nhóm người đi tra phỏng không có kết quả gì sao?

Ưng Nhãn Lão Thất nói:

- Không, không có kết quả gì cả.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Một điểm khả nghi cũng không tra ra gì cả sao?

Ưng Nhãn Lão Thất nói:

- Có một chỗ khả nghi, chính là buổi sáng đó, có một số thợ mộc đi qua đem theo nhiều xe chứa đầy gỗ, nghe nói muốn làm tượng Phật và cá gỗ gì đó Lục Tiểu Phụng sáng mắt lên hỏi rà tới:

- Làm tượng Phật và cá gỗ?

Ưng Nhãn Lão Thất nói:

- Đúng vậy.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Tại sao các người không tiếp tục điều tra thêm?

Ưng Nhãn Lão Thất nói:

- Đã điều tra, những người đó ngay tối đó đã bỏ đi, không những vậy, chúng tôi còn phát hiện ra, bọn

họ đều là thợ mộc của Thái Bình vương phủ, không có chỗ nào khả nghi.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Sao?

Bốn hàng lông mày của Lục Tiểu Phụng hình như đang châu vào một chỗ, đây là dáng điệu trầm tư nhất của chàng.

Lục Tiểu Phụng ngẩng đầu lên, nhìn những người mặc áo đen và những gã võ quan, chàng hỏi Ưng Nhãn Lão Thất:

- Những người này đều là kẻ phụ trách tra án?

Ưng Nhãn Lão Thất nói:

- Đúng vậy, nếu không tra ra được tin tức gì, chúng tôi chỉ còn có đường chết.

Lão hồ ly nói:

- Đường chết.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Chuyện này có liên hệ gì đến ông?

Lão hồ ly nói:

- Đáng lý ra là không có tí gì cả, chỉ tiếc là ổ hồ ly của tôi có một người đến đó.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Ai?

Lão hồ ly nói:

- Ông.

Lục Tiểu Phụng nói:

Lão hồ ly nói:

- Bởi vì tôi không chết, do đó Ưng Nhãn Lão Thất mới nghĩ là ông cũng chưa chết, vì vậy chúng tôi mới ở đây chờ ông đã năm hôm rồi.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Các người đã đợi tới nơi rồi đó.

Đợi tới nơi rồi, nhưng có ích gì không?

Mười lăm tháng sáu là hạn kỳ thế tử Thái Bình vương phủ đã hẹn, mà bây giờ đã là mười bốn tháng sáu.

Vì vậy mà mặt mày của Ưng Nhãn Lão Thất cũng không lấy gì làm dễ coi.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Thế tử của Thái Bình vương phủ là một người lý luận được không?

Ưng Nhãn Lão Thất nói:

- Nhất định vậy.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Vậy thì ông chuyển lời cho ông ta, có người đã thấy một trăm lẻ ba người đó, cũng có thấy những đồ châu bảo bị thất lạc.

Những người trong phòng đều nhìn vào Lục Tiểu Phụng.

Cặp mắt của Ưng Nhãn Lão Thất lại càng mở lớn ra.

- Thật không?

Đây là tất cả mọi người đang mở miệng ra hỏi cùng một lúc, giọng nói đầy vẻ phấn khởi và khẩn trương.

- Lục Tiểu Phụng rốt cuộc là Lục Tiểu Phụng?

Đấy là lời tán thưởng của Ưng Nhãn Lão Thất.

Nhưng y không biết, lúc Lục Tiểu Phụng thấy qua hơn một trăm pho tượng Phật ấy, chàng đã gặp phải không biết bao nhiêu sóng gió mưa bão nguy hiểm cực kỳ.

Lục Tiểu Phụng cơ hồ táng mạng trên biển cả. Lục Tiểu Phụng cơ hồ táng mạng trong tay Ngưu Nhục Thang. Lục Tiểu Phụng cơ hồ bị Hạ thượng thư giết chết.

Nhưng chàng đều biến nguy hiểm thành bình an, không những vậy còn thấy những con cá gỗ trong bí thất, châu bảo trong cá gỗ, còn có Đại Lực

Thần Ưng Cát Thông "nằm trong" pho tượng Phật.

Lục Tiểu Phụng bỗng sực nhớ tới lúc chàng bị mưa to gió lớn đánh xuống biển, có thấy một loại cá.

Cá gỗ.

Lúc đó chàng đang ngồi trên một pho tượng Phật.

Vì vậy Lục Tiểu Phụng bèn nói với lão hồ ly:

- Đồ hàng là do lão vận tải đó.

Không phải chỉ có một mình lão hồ ly kinh ngạc mà thôi.

Còn có Ưng Nhãn Lão Thất và những người mặc áo đen, và những gã võ quan.

Bọn họ bỗng vây quanh lại lão hồ ly.

Lão hồ ly muốn cười khổ, nhưng ngay cả cười thảm còn cười không ra được nổi.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Nhưng lão ta lại chẳng biết chuyện này ra làm sao cả.

Lão hồ ly thở phào ra một hơi dài.

Ưng Nhãn Lão Thất hỏi:

- Những thứ đồ đó bây giờ đang ở đâu?

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Ông tín nhiệm tôi không?

Ưng Nhãn Lão Thất nói:

- Chuyện này vừa xảy ra, tôi lập tức nghĩ ngay đến ông, chỉ có ông mới có thể phá được vụ án này,

vì vậy tôi mới ngày đêm đi khắp nơi tìm ông, ông nghĩ là tôi có tín nhiệm ông không?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Tốt, vậy thì ông về nói lại với thế tử của Thái Bình vương phủ, xin ông ta gia hạn cho ông thêm mười lăm ngày. Trong mười lăm ngày, tôi nhất định sẽ đem đồ về cho ông.

Ưng Nhãn Lão Thất hỏi:

- Tôi đi với ông được không?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Không được.

Ưng Nhãn Lão Thất hỏi:

- Tại sao?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Bởi vì nơi đấy quả thật nguy hiểm quá đỗi.

Lục Tiểu Phụng không thể để người khác đi làm chuyện nguy hiểm, chàng chỉ biết tự mình ráng hết sức đi giải quyết vấn đề, đấy vốn là tính khí của chàng.

Ưng Nhãn Lão Thất hiểu rõ tính khí của Lục Tiểu Phụng. Vì vậy y không kiên trì thêm.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Hiện tại tôi cần một chiếc thuyền lớn, và lão hồ ly theo giúp.

Lão hồ ly bỗng cảm thấy rất khoan khoái.

Ngay cả Ưng Nhãn Lão Thất còn không được tham dự vào chuyện này, lão hồ ly lại được, không

phải đó là một chuyện lạc thú trong đời người sao ?

LỤC TIỂU PHỤNG

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Quyển 6
Chương 15

Về Lại Hòn Đảo

Lão hồ ly khoan khoái không được bao lâu.

Bởi vì vừa đến chỗ lúc trước thuyền bị gió bão đánh chìm, Lục Tiểu Phụng bèn nhảy xuống thuyền nhỏ, một mình đem theo một bình nước, một túi lương khô, chèo thuyền đi mất.

Lần này bọn họ không hề bị giông bão gì cả, Lục Tiểu Phụng bèn quyết định một mình mình tùy theo sóng biển phiêu dạt.

Chàng còn nhớ ở trên đảo, lão đầu có nói với mình:

- Cũng chỉ vì có dòng nước ngầm này, mà ông mới trôi vào được đảo.

Vì vậy chàng không ngớt thò tay xuống nước, xem thử nhiệt độ nóng hay lạnh.

Chàng đã thử hai trăm bảy mươi sáu lần rồi, nước biển vẫn còn lạnh chứ không ấm.

Chàng đã bắt đầu nóng nảy lên.

Chàng đang nghi ngờ mình có thể lên được đảo hay không.

Chàng đã bắt đầu hối hận, hối hận nhất định kiên trì không cho Sa Mạn theo.

Nếu Sa Mạn còn ở một bên, mặc kệ nước trôi làm

sao, mặc kệ nước trôi đi đâu, tốt nhất là trôi đến tận đầu thế giới, trôi đến xứ hạnh phúc, trôi đến Bồng Lai tiên đảo trong truyền thuyết.

Chàng khát vọng được có Sa Mạn bên mình.

Ánh mặt trời sáng lạn làm sao, nước biển một màu xanh đậm, sóng nhẹ lăn tăn, thỉnh thoảng lại xô lên một làn sóng bạc.

Nếu có Sa Mạn bên mình, thật là một chuyện tuyệt vời!

Sa Mạn! Sa Mạn! Chàng đã yêu Sa Mạn rồi sao?

Chàng bật cười.

Lúc này, thuyền của lão hồ ly chắc đã trở về lại.

Sa Mạn ở trên thuyền lão hồ ly, nàng có đang nhớ đến chàng không? Hoặc đang ngồi tâm sự với

Tiểu Ngọc? Hoặc đang đùa giỡn với Lão Thực hòa thượng?

Nghĩ đến Lão Thực hòa thượng, Lục Tiểu Phụng ngồi bật dậy.

Lỡ Lão Thực hòa thượng không lão thực thì làm sao?

Phách! Phách!

Đấy là tiếng động Lục Tiểu Phụng đang vung tay, tự tát cho mình hai cái bạt tai.

Lão Thực hòa thượng có lão thực hay không? Không chừng y có gian trá với người khác, nhưng Lục Tiểu Phụng làm sao lại đi nghi ngờ y? Không phải y đã cứu mình và Sa Mạn hay sao?

Lục Tiểu Phụng lại đưa tay lên, chuẩn bị cho mình thêm hai cái bạt tai nữa, bàn tay của chàng bỗng

ngừng ngang giữa không trung.

Bởi vì chàng chợt nhìn thấy một chấm đen lờ mờ xuất hiện ở đằng xa.

Trái tim của Lục Tiểu Phụng nhảy thót lên một cái. Đấy có phải là cái đảo chàng đã ở lại lần trước?

Sao đêm, sao đêm đầy trời.

Sao thật sáng.

Sao thật lung linh.

Ngồi ngắm sao đêm bên bờ biển, thật là một chuyện vô cùng khoan khoái.

Dĩ nhiên, nếu có Sa Mạn bên cạnh, lại càng quá tốt.

Chẳng qua Lục Tiểu Phụng cũng không thấy có

gì thất vọng lắm.

Bởi vì, chàng phải nghĩ cho ra rõ ràng một chuyện, trước khi mặt trời ló dạng.

Chuyện dính líu tới Nhạc Dương, dính líu tới lão đầu, dính líu tới Cung Cửu, dính líu tới Ngưu Nhục Thang, dính líu tới những đồ trân bảo bị thất lạc, dính líu tới ba trăm lẻ ba tay vũ lâm cao thủ.

Sắp phải đến lúc giải quyết một vấn đề nào đó, biểu hiện của Lục Tiểu Phụng, trước giờ vốn là biểu hiện của một kẻ đại trượng phu.

Nắm lấy được, buông ra được.

Quan trọng nhất là, có thể quên đi được tình, bỏ đi được ái.

Đấy là bản sắc của một kẻ anh hùng.

Lúc phải đối diện với kẻ địch, nếu một người còn cứ nhằn nhì, lưu luyến ái tình, người đó sẽ bị địch thủ đánh bại.

Lục Tiểu Phụng chưa từng bị đánh bại.

Lục Tiểu Phụng chỉ những lúc tình yêu, nói chuyện tình yêu, chỉ những lúc triền miên mới triền miên.

Hiện tại là lúc phải phân biệt rõ ràng hai chuyện tình yêu, đối địch.

Vì vậy dù Sa Mạn không có một bên, chàng không hề cảm thấy thất vọng.

Chàng đang nghĩ đến một trăm lẻ ba người bị thất tung.

Một trăm lẻ ba người này, nhất định còn ở trên đảo, có điều bọn họ đã mất đi năng lực để hoạt động.

Mỗi ngày chỉ ăn có một muỗng canh thịt bò, tay chân còn có năng lực đâu ra mà hoạt động?

Ngưu Nhục Thang đối đãi họ như vậy, là có ý gì?

Tại sao cô ta không giết quách bọn họ cho xong chuyện?

Để cho bọn họ còn thoi thóp sống qua ngày, mục đích để làm gì?

Chàng nghĩ đến số kim ngân châu báu giá trị ba ngàn năm trăm vạn lượng Một số tiền thật khổng lồ!

Một vụ án thật lớn lao!

Rõ ràng, chủ mưu của vụ án này, nhất định là lão đầu.

Nhạc Dương chỉ bất quá là một tên tiểu tốt vận

chuyển hàng về đảo thế thôi, trong vụ án này, y không phải là một nhân vật quan trọng.

Nhân vật quan trọng chỉ có hai người.

Lão đầu và Cung Cửu.

Lão đầu là chủ mưu, Cung Cửu là kẻ chấp hành.

Có bao nhiêu là tay cao thủ trên đảo, muốn cướp những đồ châu báu đó, thật tình chỉ là chuyện nhấc bàn tay.

Nhưng điều trọng yếu không phải ở đó.

Lục Tiểu Phụng sực nhớ đến một câu nói.

Câu nói của lão đầu.

Phương pháp giết người chỉ có một loại.

Giết người xong, không những phải toàn thân

thoái lui, còn phải không để lại bất cứ dấu vết gì, công cụ giết người tuy nhiều, phương pháp chính xác nhất chỉ có một thứ.

Đấy không những phải cần một tài năng lớn lao, mà còn phải cần một kế hoạch chu mật, nhẫn nại và trí tuệ.

Lão đầu là người đã giết Thôi Thành?

Không thể vậy, lão đầu chẳng cần phải tự mình ra tay. có phải Cung Cửu?

Chắc phải là y. Nhưng mà, y giết Thôi Thành bằng cách nào?

Bên ngoài mật thất của Thôi Thành, có năm cái cửa sắt được phòng thủ nghiêm mật, được phép ra vào, chỉ có Trình Trung và Hồng Châu.

Có phải Cung Cửu đã mua chuộc Trình Trung và

Hồng Châu giết Thôi Thành đi không?

Rất có thể. Nhưng tại sao y lọt vào mật thất rồi, Trình Trung và Hồng Châu đều đã bị giết?

Bọn họ nhất định không thể nào tự sát được!

Mà bức tường bốn bên, đều làm bằng đá hoa cương, cửa sắt không những lúc nào cũng có người thay phiên nhau canh gác, còn có khóa cửa do thợ khóa danh tiếng làm ra.

Bảo vệ nghiêm mật như vậy, còn ai có thể vào đó giết người?

Chỉ có một hạng người có thể vào đó được, người có thể ẩn hình.

Đúng, người ẩn hình. Lục Tiểu Phụng phấn khởi tinh thần! Chàng biết, chỉ có lão đầu biết người đó ẩn hình ra sao.

Vì vậy, sáng sớm mai, chuyện đầu tiên chàng phải làm là đi tìm lão đầu.

Hiện tại chàng cần phải được ngủ cho đầy đủ.

Bình minh ló dạng.

Ánh mặt trời làm Lục Tiểu Phụng mở bừng mắt ra.

Chàng đứng thẳng dậy, hoạt động một lát cho giãn nở gân cốt, chàng phát hiện ra đêm qua ngủ thật ngon, hiện tại tinh thần của mình rất phấn khởi.

Chàng bước mạnh về phía trước, lại chỗ vách núi có mọc đầy những dây đằng la, vạch đằng la ra, đi về phía thảm cỏ xanh mượt.

Cỏ xanh, nước chảy, tất cả đều giống như thuở nào, trừ một chỗ.

Lần này không có Nhạc Dương đứng đó nghinh đón chàng.

Không những không có Nhạc Dương, ngay cả một bóng người cũng không.

Yên lặng, yên lặng đến lạ lùng.

Trừ tiếng nước chảy tong tong ra, Lục Tiểu Phụng cơ hồ còn nghe được tiếng hoa đang nở.

- Yên lặng đến có thể nghe được tiếng hoa nở trong cỏ, có phải không?

Lục Tiểu Phụng bị tiếng nói làm giật bắn cả mình lên.

Chàng quay người lại nhìn, lập tức thấy người vừa nói.

Vẫn khuôn mặt tròn tròn, cái đầu hơi sói, gương

mặt vẫn đầy nụ cười rất hòa ái, vẫn bộ đồ chất liệu rất quý trên người.

Lão đầu.

Lục Tiểu Phụng nhìn lão đầu, mỉm cười nói:

- Ông xuất hiện ra, vẫn đột ngột như tự nhiên mà lại.

Lão đầu nói:

- Lần trước những chuyện ông thấy qua, ông cho là rất kỳ quái?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Kỳ quái vô cùng.

Lão đầu nói:

- Cái đảo này có phải là thần bí lắm không?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Thần bí vô cùng.

Lão đầu nói:

- Tôi là chủ nhân của cái đảo này.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Vì vậy dĩ nhiên là ông rất thần bí.

Lão đầu nói:

- Không sai tí nào.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Ông biết được tôi trở lại lần này, mục đích là gì không?

Lão đầu nói:

- Dĩ nhiên là tôi biết, ông có nhiều câu hỏi, phải cần hỏi tôi mới xong.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Ông có trả lời giùm tôi được không?

Lão đầu nói:

- Ông nghĩ sao?

Lục Tiểu Phụng nói:

Lão đầu hỏi:

- Tại sao sẽ trả lời?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Lấy vũ công, trí tuệ của ông ra mà nói, ông cần gì phải giấu chuyện gì.

Lão đầu nói:

- Ông nói rất đúng, chỉ có điều, tôi còn ôm một hy vọng nữa.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Hy vọng gì?

Lão đầu nói:

- Tôi hy vọng ông về lại đây nói cho tôi biết một chuyện.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Chuyện gì?

Lão đầu nói:

- Chuyện ông bằng lòng gia nhập vào nghề chúng tôi.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Tôi chỉ có thể làm ông thất vọng thôi.

Lão đầu nói:

- Tôi biết.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Sao ông biết?

Lão đầu nói:

- Bởi vì chỉ có mình ông trở lại.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Sao?

Lão đầu nói:

- Nếu ông chịu gia nhập vào nghề chúng tôi, ông đã đem Sa Mạn về theo, nhưng ông không đem theo.

Lão ta lộ vẻ hơi thương tiếc, rồi nói tiếp:

- Tôi hy vọng sự thất vọng của tôi chỉ là tạm thời.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Chuyện hy vọng của ông, tôi rất tiếc không thể nói ừ được với ông.

Lão đầu gật gật đầu nói:

- Tôi biết.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Ông lại biết nữa?

Lão đầu nói:

- Bởi vì ông không phải là ai khác, ông là Lục Tiểu Phụng. Lục Tiểu Phụng là người rất thủ tín.

Lục Tiểu Phụng trong lòng rất cao hứng, người khác tán thưởng, chàng không cảm thấy gì, cái lão đầu kỳ nhân khoáng tuyệt cổ kim này nói như vậy, làm sao chàng không cao hứng?

Lão đầu lại nói tiếp:

- Ông thoát được khỏi tay Cung Cửu, tôi tin là, trí tuệ của ông còn cao hơn cả tôi, tôi tin là, ông nghĩ ra được rất nhiều đường dây manh mối liên hệ tới những đồ châu báu vị thất lạc.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Tôi chỉ biết một chuyện.

Lão đầu hỏi:

- Chuyện gì?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Vụ án đó ông là người nghĩ ra kế hoạch, châu báu và những người thất tung đang ở trên đảo.

Lão đầu nói:

- Ông nói chỉ đúng một nửa.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Nửa nào?

Lão đầu nói:

- Nửa đầu.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Ý của ông là, châu báu và người không còn ở trên đảo.

Lão đầu nói:

- Đúng vậy.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Cung Cửu đã đem châu báu và người trở về lại sao?

Lão đầu nói:

- Người, Cung Cửu còn tính chuyện khác, châu báu, phải đem bán đi.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Một mình y làm sao mà bán cho được?

Lão đầu nói:

- Không phải một người, rất nhiều người.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Thảo nào mà nơi đây chẳng còn ai, thì ra bọn họ đều đi làm chuyện đó cả.

Lão đầu nói:

- Vì vậy, trong tâm mục của tôi, người lý tưởng nhất kế thừa tôi chỉ có một người.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Ai?

Lão đầu nói:

- Ông.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Tại sao chỉ là tôi thôi?

Lão đầu nói:

- Vì bọn họ đều không chịu được tịch mịch. Những người ăn nhiều uống nhiều, chơi nhiều, giỡn nhiều, rất dễ dàng bị người khác khống chế.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Đối với ông, không phải đó là lý tưởng nhất sao?

Lão đầu nói:

- Rất lý tưởng, nhưng mà tôi sẽ rất tịch mịch.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Bởi vì ông tìm không ra người kế thừa ông, người sẽ lãnh đạo sau này?

Lão đầu nói:

- Vì vậy, tôi rất thích ông.

Lục Tiểu Phụng mỉm cười không nói gì.

Lão đầu nói:

- Ông có nghi vấn gì để hỏi về vụ án?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Lấy nhân vật và vũ công của các ông, tôi biết, muốn cướp vụ án này chỉ là chuyện trở bàn tay, vì vậy, tôi chỉ có một chuyện nghĩ không ra.

Lão đầu nói:

- Chuyện gì?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Cái chết của Thôi Thành.

Lão đầu cười nói:

- Ông còn nhớ tôi nói về người ẩn hình với ông không?

Lục Tiểu Phụng gật đầu nói:

- Ý của tôi là, người giết Thôi Thành, làm cách nào ẩn hình được?

Lão đầu không trả lời.

Lục Tiểu Phụng cũng không hỏi thêm.

Lục Tiểu Phụng biết, hạng người như lão đầu, nếu muốn nói ra, lão ta đã không do dự gì cả, nếu không muốn nói ra, có hỏi gì cũng hỏi không ra.

Vì vậy chàng bồi lão đầu ngồi uống rượu nói

chuyện giải buồn.

Thuyền từ từ ra biển, Lục Tiểu Phụng đứng cuối thuyền, nhìn bóng lão đầu đang đứng giữa trời, tà áo bay lất phất trong gió biển, trong lòng chàng đang suy ngẫm câu nói cuối cùng của lão đầu:

- Tiền đồ hiểm ác, xin ông bảo trọng.

LỤC TIỂU PHỤNG

Cổ Long

Quyển 6
Chương 16

Âm Mưu Của Cửu Cung

Trời đẹp và quang đãng.

Lục Tiểu Phụng cứ ngỡ trời sẽ rất xấu. Trong lòng chàng cũng hy vọng trời thật xấu.

Bởi vì câu "tiền đồ hiểm ác" của lão đầu, chàng hy vọng ám chỉ thời tiết, lão đầu thâm hiểu thiên văn địa lý, vì vậy chàng cho là lão đầu đang nói đến thời tiết xấu.

Nhưng trời xanh như mặt biển không có sóng.

Nếu lão đầu không ám chỉ thời tiết xấu, thì nhất định lão ám chỉ có một âm mưu đang chờ Lục Tiểu Phụng.

Điều đó làm cho Lục Tiểu Phụng rất lo lắng. Lòng người trước giờ vốn khó đối phó hơn thời tiết, nhất là lòng người hiểm ác đã quyết ý muốn đi đối phó với mình.

Lão đầu nhất định không đi ám toán chàng.

Muốn đánh ngã Lục Tiểu Phụng, ắt hẳn chỉ có một người là Cung Cửu.

Cung Cửu con người thần bí.

Lúc Lục Tiểu Phụng đang suy gẫm về vụ án lớn này, chàng đã nghi ngờ Thôi Thành bị Cung Cửu giết chết.

Nhưng chàng nghĩ không ra, Cung Cửu làm sao

qua được năm cánh cửa sắt, tiên vào mật thất, để giết Thôi Thành, Tiêu Hồng Châu và Trình Trung.

Chàng không đem Ưng Nhãn Lão Thất theo, bởi vì chàng không muốn đả thảo kinh xà.

Chàng phải tìm cho ra được hung thủ đã giết Thôi Thành. Không những vậy, thấy được những đồ châu báu ấy, không khác gì đã phá ra được vụ án.

Bãi cát tuy rất nhỏ, nhưng cát rất trắng và mịn, mặt trời chiếu trên cát, lóng lánh như tuyết.

Lục Tiểu Phụng ngỡ trên bãi cát sẽ có một người.

Một người đang chờ chàng là Sa Mạn.

Sa Mạn phải đợi chàng trên bãi cát mới phải, tại sao không thấy bóng dáng nàng đâu?

Tuy lúc chia tay chân không hẹn nàng sẽ chờ mình ở bãi cát này, nhưng trong lòng của Lục Tiêu Phụng cứ nghĩ rằng Sa Mạn sẽ chờ chàng ở đây, sau đó họ sẽ cùng ngồi ở bãi cát này với nhau rủ rỉ rù rì, nhìn ánh tịch dương như lửa hạ xuống chân trời thẳng tắp, nhìn hoàng hôn nhuộm hồng cả một bên trời, sau đó sẽ tay trong tay đi kiếm Tiểu Ngọc và Lão Thực hòa thượng.

Nhưng trừ sóng biển vỗ vào bờ ra, trừ gió biển thổi vi vu, bãi cát không có một bóng người. Ngay cả một dấu chân cũng không thấy.

Bọn Sa Mạn có xảy ra chuyện gì bất ngờ không?

Bước chân của Lục Tiểu Phụng bỗng trở nên gấp rút.

Đi từ bãi cát vào trong, là từng tảng từng tảng đá đen đậm, đây là một cảnh sắc vô cùng mỹ lệ.

Nhưng Lục Tiểu Phụng không có tâm tình nào để thưởng thức.

Đi qua hết đám đá dài ngoằn đó, là tới một vách đá cheo leo, Lục Tiểu Phụng tung người lên, đã nhảy tới đầu đỉnh.

Trên đỉnh cũng không có bóng Sa Mạn, không lẽ Sa Mạn không nóng lòng gặp chàng sao?

Tại sao nàng không ở đây chờ mình trở về?

Lục Tiểu Phụng thấy căn nhà gỗ bọn Lão Thực hòa thượng đang cư trú, nhưng chàng lừng khừng không dám bước lại.

Lỡ trong nhà có chuyện gì đã xảy ra, lỡ...

Lục Tiểu Phụng dừng bước trước căn nhà gỗ, trong lòng chàng bỗng ngập ngừng.

Cánh cửa đóng chặt, trong nhà không có tiếng người. Bước chân của Lục Tiểu Phụng nặng trình trịch.

Bàn tay của chàng ngừng ở trước cánh cửa.

Đẩy cửa.

Lục Tiểu Phụng thấy có ba người đang ngồi bên trong.

Lão Thực hòa thượng, Sa Mạn và Tiểu Ngọc.

Ba người thấy Lục Tiểu Phụng, nhưng trên gương mặt không lộ ra vẻ gì là cao hứng.

Tuy chỉ xa nhau có mấy ngày, nhưng ngay cả Sa Mạn sao cũng không có vẻ gì là sung sướng được gặp lại?

Trái tim của Lục Tiểu Phụng bỗng đập thình

thịch lên.

Chuyện gì đã xảy ra?

Lục Tiểu Phụng lấy cặp mắt dò hỏi nhìn bọn họ, sau đó ngừng lại trên gương mặt Sa Mạn.

Sa Mạn cười, cười khổ.

Lục Tiểu Phụng nhịn không nổi lớn tiếng hỏi:

- Các người rốt cuộc tính làm gì thế? Dù không hoan nghênh tôi, ít ra cũng không nên đưa bộ mặt ấy ra nhìn tôi chứ.

Lão Thực hòa thượng nhìn Lục Tiểu Phụng nói:

- Ngươi muốn ta phải làm sao?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Ít ra cũng cười cười lên, nói với nhau vài ba

câu.

Lão Thực hòa thượng nhe hàm răng ra, làm như đang cười, rồi nói:

- Mạnh khỏe không? Trên biển gió có lớn không? Sóng cao không?

Lục Tiểu Phụng trừng mắt nhìn Lão Thực hòa thượng hỏi:

- Có vậy thôi sao?

Lão Thực hòa thượng nói:

- Có vậy thôi.

Lục Tiểu Phụng cao giọng nói:

- Các người không còn gì khác để nói sao?

Lão Thực hòa thượng, Sa Mạn, Tiểu Ngọc, ba

người cùng nhìn chăm chăm vào Lục Tiểu Phụng, cùng mở miệng nói:

- Có.

Lục Tiểu Phụng nhìn Sa Mạn nói:

- Em nói đi.

Sa Mạn nói:

- Anh có biết tại sao em không chờ anh trên bãi cát, cũng không chờ anh bên mé vách núi không?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Anh quả là không biết.

Sa Mạn nói:

- Bởi vì anh có chuyện phiền phức đấy.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Anh có chuyện phiền phức? Có chuyện phiền phức thì sao? quan hệ gì đến chuyện em đi đón anh?

Sa Mạn nói:

- Có liên hệ.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Em nói đi.

Sa Mạn nói:

- Thứ nhất, anh có phiền phức, em chẳng còn tâm tình đâu nữa.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Thứ hai?

Sa Mạn nói:

- Bọn em vừa mới tức thì trước khi anh về, bàn chuyện phiền phức của anh.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Nói vậy, chuyện phiền phức của anh chắc là quá lớn.

Tiểu Ngọc nói:

- Rất lớn, so với một thứ khác còn lớn hơn.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- So với thứ gì lớn hơn?

Tiểu Ngọc nói:

- So với đầu của ông còn lớn hơn.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Đầu của tôi có lớn hơn tí nào đâu.

Tiểu Ngọc nói:

- Đợi ông biết chuyện phiền của ông xong, em bảo đảm đầu của ông lớn gấp ba.

Lục Tiểu Phụng đã bắt đầu cảm thấy cái đầu của mình lớn lên.

Lúc này, Lão Thực hòa thượng bỗng thọt ra một câu:

- Lần này ngươi lên đảo, nhất định chẳng thâu hoạch được gì phải không?

Lục Tiểu Phụng lấy cặp mắt kỳ quái nhìn Lão Thực hòa thượng nói:

- Sao ngươi biết?

Lão Thực hòa thượng nói:

- Ngươi ở trên biển, trên đất liền có xảy ra một vài chuyện.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Chuyện gì?

Lão Thực hòa thượng nói:

- Những đồ trân bảo bị thất lạc, có vài thứ quý giá, đã bị người ta bán đi rồi.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Sao?

Lão Thực hòa thượng nói:

- Không những vậy, có người đã phát hiện ra Trần Bình, Lý Đại Trung, Tôn Ngũ Thông...

Lục Tiểu Phụng nói:

- Chậm lại! Chậm lại! Trần Bình, Lý Đại Trung, Tôn Ngũ Thông là ai?

Lão Thực hòa thượng nói:

- Bọn họ chẳng là gì cả, chỉ bất quá bọn họ là những tiêu sư có tham dự trong chuyến bảo tiêu bị mất thế thôi.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Ý của ngươi là, bọn họ đã được phát hiện ra?

Lão Thực hòa thượng nói:

- Không phải.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Lại không phải nữa?

Lão Thực hòa thượng nói:

- Không phải bọn họ được người phát hiện ra, mà là thi thể của bọn họ được phát hiện ra.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Thi thể?

Lão Thực hòa thượng nói:

- Cũng chẳng nói được là thi thể, bởi vì lúc phát hiện ra họ, họ còn nói được một câu.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Một câu? Câu gì?

Lão Thực hòa thượng nói:

- Một câu làm cho ngươi sẽ bị phiền phức vô cùng.

Lục Tiểu Phụng nhìn Lão Thực hòa thượng, đợi y nói tiếp cho hết ý khúc sau của câu nói.

Lão Thực hòa thượng bỗng không mở miệng ra nữa.

Lục Tiểu Phụng nhìn Tiểu Ngọc.

Tiểu Ngọc nói:

- Trần Bình trước khi lâm tử, có nói trân bảo là do Lục Tiểu Phụng trộm đấy.

Lục Tiểu Phụng ngớ người ra đó.

Sa Mạn nói:

- Lý Đại Trung cũng nói thế.

Lão Thực hòa thượng nói:

- Tôn Ngũ Thông cũng nói thế.

Tiểu Ngọc nói:

- Đấy gọi là chúng khẩu đồng thanh.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Trừ cái miệng của tôi ra.

Sa Mạn nói:

- Chỉ tiếc là bọn họ nhất định không để anh giải thích.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Bọn họ? Bọn họ là ai?

Sa Mạn nói:

- Quan binh, những tay cao thủ được thế tử của Thái Bình vương phủ phái ra.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Để bắt anh?

Sa Mạn nói:

- Bắt anh về xử.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Lúc bọn Trần Bình, Lý Đại Trung, Tôn Ngũ Thông được phát hiện ra, bọn họ có ở cùng chung một chỗ không?

Sa Mạn nói:

- Không những không ở cùng một chỗ, mà còn

cách nhau cả mấy trăm dặm.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Đáng sợ thật.

Sa Mạn nói:

- Chuyện gì đáng sợ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Ngụy kế của Cung Cửu.

Sa Mạn nói:

- Anh có chắc đây là ngụy kế của Cung Cửu không?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Chắc, bởi vì bọn Trần Bình, Lý Đại Trung một

đám đó, anh đều có thấy mặt trên đảo.

Lão Thực hòa thượng bỗng nhìn dính vào bốn hàng lông mày của Lục Tiểu Phụng.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Bốn hàng lông mày của ta thế nào vậy?

Lão Thực hòa thượng nói:

- Chỉ sợ phải cắt đi hai cái.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Tại sao?

Lão Thực hòa thượng nói:

- Bởi vì mọi người đều biết Lục Tiểu Phụng có bốn hàng lông mày, mọi người đều biết Lục Tiểu Phụng là người ăn trộm đồ châu báu, mọi người đều

đang truy nã Lục Tiểu Phụng, nếu như ngươi còn có bốn hàng lông mày không phải là mục tiêu quá hiển nhiên sao?

Lục Tiểu Phụng sờ sờ hai hàng lông mày nơi miệng nói:

- Cắt đi, không phải tiếc lắm sao?

Lão Thực hòa thượng nói:

- Ta nói đây, không phải là hai hàng đó.

Lục Tiểu Phụng giật mình hỏi:

- Ngươi muốn ta cắt hai hàng lông mày thật?

Lão Thực hòa thượng nói:

- Như vậy ta sẽ bảo đảm chẳng ai nhận ra ngươi.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Ngươi giết ta đi cho rồi.

Lão Thực hòa thượng hỏi:

- Tại sao ta đi giết ngươi?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Bởi vì ngươi muốn cạo hai hàng lông mày của ta.

Lão Thực hòa thượng nói:

- Ta chỉ bất quá đề nghị vậy thôi.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Ta khuyên ngươi tốt nhất đừng đề cập đến chuyện đó nữa.

Lão Thực hòa thượng nói:

- Vậy thì thôi không nói.

Lục Tiểu Phụng thò tay ra tính nắm lấy bàn tay Lão Thực hòa thượng, vừa nói:

- Bạn tốt!

Lão Thực hòa thượng rụt tay lại nói:

- Bạn tốt thì bạn tốt, còn tay ta chẳng nắm.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Tại sao?

Lão Thực hòa thượng nói:

- Bởi vì tay hòa thượng là thịt chay trường, tay của ngươi là thịt ăn mặn.

Lục Tiểu Phụng ngẩn người ra.

Tiểu Ngọc và Sa Mạn ôm miệng cười.

Lúc Lục Tiểu Phụng rút bàn tay đưa ra về, Lão Thực hòa thượng lại thò bàn tay ra.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Tại sao bây giờ ngươi lại muốn nắm tay?

Lão Thực hòa thượng nói:

- Ta bỗng hiểu ra được một đạo lý. Thì ra lúc nhỏ ta cũng có ăn mặn. Thịt của ta cũng là thịt ăn mặn.

Tình bạn bè của Lục Tiểu Phụng làm cho Tiểu Mã và Sa Mạn cùng cười lớn.

Lục Tiểu Phụng cầm tay Lão Thực hòa thượng nói:

- Ngươi nói đi, bây giờ phải nên làm sao?

Lão Thực hòa thượng nói:

- Có những chuyện, rõ ràng thấy đó, mà nghĩ không ra. Có những chuyện, tuy chẳng thấy gì cả, mà nhìn ra được đầu đuôi thế nào. Vì vậy, ta khuyên ngươi nên đi tìm một người.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Ai?

Lão Thực hòa thượng nói:

- Cái người bạn tốt ấy của ngươi.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Bạn nào tốt của ta?

Lão Thực hòa thượng nói:

- Đối với vụ án này, chúng ta có mắt mà như mù,

vì vậy ta cho rằng, không chừng người mù lại còn sáng mắt hơn chúng ta.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Hoa Mãn Lâu?

Lão Thực hòa thượng nói:

- Hoa Mãn Lâu.

oo Hoa tươi đầy cả lầu.

Lục Tiểu Phụng vừa nghe tới mùi thơm của những bông hoa đó, trong lòng đã nổi lên một cảm giác ấm áp, cũng như chàng vừa nghĩ tới tình bạn bè với Hoa Mãn Lâu vậy.

Trên đời này còn có thứ tình cảm nào làm người ta cảm thấy ấm áp hơn là tình bạn bè?

Lục Tiểu Phụng nhớ tới Sa Mạn.

Tình yêu? Cảm giác của tình yêu phải là ngọt ngào, ấm áp, không phải là cảm giác của tình bạn.

Lục Tiểu Phụng rất thỏa mãn với cái kết luận đó, vì vậy cái cảm giác lúc đạp lên những bông hoa, là cái cảm giác khoan khoái phi thường.

Chàng đoán, hôm nay bước chân của mình đặc biệt nhẹ nhàng, Hoa Mãn Lâu chắc không thể nào nghe được tiếng bước chân của mình.

Vì vậy chàng đã lấy giọng rất khoan khoái ra, nói lớn:

- Khỏi cần suy đoán nữa, tôi đây, Lục Tiểu Phụng đây.

Không có hồi âm, không có tiếng cười sảng khoái của Hoa Mãn Lâu.

Lục Tiểu Phụng mở cửa ra.

Hoa tươi vẫn thế, trong phòng trang hoàng thiết trí vẫn thế, chỉ có một điểm không giống, một buổi hoàng hôn như thế, một buổi đẹp trời như thế, đáng lý ra Hoa Mãn Lâu phải ngồi trong một chiếc ghế bên cạnh cửa sổ, yên lặng lắng tai nghe tiếng tịch dương chìm lắng, yên lặng thưởng thức cái tuyệt diệu của đời sống mới phải, sao y lại không có ở nơi đây?

Trong đầu của Lục Tiểu Phụng đang đầy những câu hỏi. Hoa Mãn Lâu đi đâu?

Chàng ngồi trong chiếc ghế bên cạnh cửa sổ suy nghĩ.

Có tiếng chân từ cầu thang đi lên. Lục Tiểu Phụng ngồi yên không tí cử động, ngay cả hô hấp cũng biến thành rất nhẹ nhàng.

Có phải là Hoa Mãn Lâu đấy chăng?

Chàng không biết, bởi vì chàng chưa hề nghe tiếng chân Hoa Mãn Lâu bước lên lầu. Không phải là chàng chưa hề thấy Hoa Mãn Lâu lên lầu xuống lầu, nhưng vì, bọn họ thường thường cùng lên cùng xuống, nói chuyện cười đùa, chàng không hề chú ý nghe tiếng chân của Hoa Mãn Lâu.

Tiếng chân đã gần tới cửa. Cửa được đẩy ra.

- Ai?

Đấy là giọng của Hoa Mãn Lâu.

Lục Tiểu Phụng bật cười. Hoa Mãn Lâu chính là Hoa Mãn Lâu, Lục Tiểu Phụng đang ngồi đó không động đậy, y lập tức cảm thấy trong phòng có người.

Lục Tiểu Phụng không thể không nói:

- Thật tình ta không thể không khâm phục

ngươi.

- Ngươi bất tất phải khâm phục ta.

- Tại sao?

- Bởi vì đây là phương pháp sống còn của ta.

Lục Tiểu Phụng nhìn người bạn thân của chàng, gương mặt càng lộ vẻ khâm phục.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Ta đang cảm thấy rất kỳ quái.

Hoa Mãn Lâu hỏi:

- Chuyện gì kỳ quái?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Giờ phút này người còn ở ngoài bước vào.

Hoa Mãn Lâu hỏi:

- Ta không nên bước vào?

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Không phải ngươi vẫn ngồi trong ghế yên lặng hưởng thụ hoàng hôn xuống vào lúc này?

Hoa Mãn Lâu nói:

- Ai ai cũng có lúc biến đổi.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Ý ngươi nói, ngươi đã thay đổi tập quán rồi sao?

Hoa Mãn Lâu nói:

- Đúng vậy.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Tại sao?

Hoa Mãn Lâu hỏi lại:

- Còn ngươi? Tại sao ngươi thay đổi tập quán của mình?

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Ta? Ta có thay đổi gì đâu?

Hoa Mãn Lâu hỏi:

- Ngươi không thay đổi thật sao?

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Sao ta lại thay đổi?

- Ngươi ăn trộm đồ kim châu trân bảo giá trị ba

ngàn năm trăm lượng bạc.

Lục Tiểu Phụng cười hỏi:

- Ngươi cũng có nghe nói?

Hoa Mãn Lâu nói:

- Đúng vậy.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Ai nói?

Hoa Mãn Lâu nói:

- Ngô Bưu.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Ngô Bưu là ai?

Hoa Mãn Lâu hỏi lại:

- Ngươi không biết sao?

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Tại sao ta phải biết?

Hoa Mãn Lâu nói:

- Bởi vì Ngô Bưu là một trong những người bảo tiêu.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Chính miệng y nói cho ngươi biết?

Hoa Mãn Lâu nói:

- Đúng vậy.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Ngươi tin lời y?

Hoa Mãn Lâu hỏi:

- Một người lâm tử, còn muốn nói dối sao?

Lục Tiểu Phụng không trả lời.

Hoa Mãn Lâu hỏi:

- Sao ngươi không nói gì nữa?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Ta còn nói gì nữa bây giờ? Ngươi thà nghe lời một người chết còn hơn tin vào bạn bè. Ngươi muốn ta nói gì?

Hoa Mãn Lâu nói:

- Ta có nói ta không tin không?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Ngươi không nói...

Hoa Mãn Lâu nói:

- Ta chỉ nói:

"Một người lâm tử, còn muốn nói dối sao ?" Thế thôi.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Đấy không phải là có ý nói...

Hoa Mãn Lâu lại giành nói:

- Đúng vậy.

Lục Tiểu Phụng lấy làm kỳ quái hỏi:

- Ngươi biết chuyện gì xảy ra?

Hoa Mãn Lâu nói:

- Đúng vậy.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Bởi vì ngươi khẳng định được Ngô Bưu trước khi chết nói giả hay nói thật?

Hoa Mãn Lâu nói:

- Đúng vậy, vì vậy ta mới ra ngoài xem một tí, vì vậy ta mới không ngồi nơi đây hưởng thụ lạc thú của hoàng hôn, vì vậy ta chỉ còn nước ở cái lúc đẹp nhất trongrngày ở ngoài bước vào đây, vì vậy ngươi mới ngồi được trong chiếc ghế của ta, hưởng thụ cảnh mặt trời lặn.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Ngươi nói sai rồi.

Hoa Mãn Lâu nói:

- Sao?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Ta ngồi trong chiếc ghế của ngươi, nhưng ta không hưởng thụ cảnh mặt trời lặn.

Hoa Mãn Lâu hỏi:

- Tại sao?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Bởi vì ta đang lo lắng cho ngươi.

Hoa Mãn Lâu cười sảng khoái lên nói:

- Bởi vậy, chúng ta quả thật là một đôi tri âm.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Câu nói ấy đúng cực kỳ.

Hoa Mãn Lâu nói:

- Ngươi lại đây tìm ta, là vì vụ án này?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Đúng vậy, ngươi đi chuyến này, có phát hiện ra gì không?

Hoa Mãn Lâu nói:

- Ta chỉ phát hiện được một chuyện.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Chuyện gì?

Hoa Mãn Lâu nói:

- Thủ hạ của thế tử Thái Bình vương phủ đang

đi khắp nơi tìm ngươi về xử án.

Lục Tiểu Phụng cười khổ nói:

- Đấy là một âm mưu.

Hoa Mãn Lâu hỏi:

- Âm mưu của ai?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Âm mưu của Cung Cửu.

Hoa Mãn Lâu hỏi:

- Cung Cửu là một người lợi hại lắm sao?

Lục Tiểu Phụng đem những kỳ ngộ chàng đã gặp lúc ra biển tới giờ nói cho y nghe, lúc chàng nói xong chuyện thì trời đã tôi hẳn xuống.

Hoa Mãn Lâu ngồi trong ghế trầm tư.

Lục Tiểu Phụng đốt đèn lên, ánh đèn chiếu trên gương mặt đăm chiêu của Hoa Mãn Lâu, Lục Tiểu Phụng đứng yên lặng ở đó, chăm chú nhìn y.

Một hồi thật lâu, Hoa Mãn Lâu thở ra một hơi, nói:

- Vụ án này, căn cứ vào điều ngươi nói, rõ ràng là do bọn lão đầu và Cung Cửu làm. Nhưng điều đó không quan trọng, quan trọng là, ngươi phải tìm ra người đã giết Thôi Thành.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Đúng vậy, đó là một người ẩn hình.

Hoa Mãn Lâu hỏi:

- Lão đầu nói cho ngươi biết mấy cách ẩn hình?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Tới mấy cách.

Hoa Mãn Lâu hỏi:

- Ông ta có nói đến tự sát cũng là một cách ẩn hình không?

Lục Tiểu Phụng nhảy bật người lên:

- Đúng, tại sao Thôi Thành không tự tử được?

Lục Tiểu Phụng không thể không hỏi.

- Người nhà của y sinh hoạt cũng rất là thoải mái.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Nhưng ngươi có biết Diệp Tinh Sĩ khám nghiệm ra sao không?

Căn cứ vào khám nghiệm của Diệp Tinh Sĩ:

- Bọn họ chết cách đó ít nhất đã có hơn nửa tiếng đồng hồ, bị một lưỡi đao thật bén đâm chết, một đao trí mệnh.

Bởi vì lưỡi đao quá mỏng, xuất thủ quá nhanh, vì vậy ngay cả miệng vết thương cũng không có tí dấu vết để lại.

Vết thương trí mệnh ấy ắt hẳn là ở lá phổi, một nhát đâm vào, máu lập tức đổ ập vào trong lồng ngực, vì vậy không chảy được ra ngoài.

Hoa Mãn Lâu bỗng sực nghĩ tới một chuyện, y nói:

- Không phải, Thôi Thành không thể nào tự sát được.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Ta cũng nghĩ vậy, bởi vì y không làm được vậy.

Hoa Mãn Lâu nói:

- Người tự sát, không phải là Tiêu Hồng Châu, thì là Trình Trung, nếu không, thì là hai người cùng tự sát.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Ý ngươi nói, bọn họ đã bị mua chuộc hoặc uy hiếp, sau khi giết Thôi Thành xong, bèn tự sát?

Hoa Mãn Lâu nói:

- Ngươi không nghĩ lối suy luận của ta hợp lý hơn sao?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Vậy thì ta phải cần đi gặp một người.

Hoa Mãn Lâu hỏi:

- Ai?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Diệp Tinh Sĩ.

Hoa Mãn Lâu hỏi:

- Ngươi tìm y làm gì?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Ta muốn tìm y để hỏi, vết thương của ba người đều giống nhau như y đã nói.

Hoa Mãn Lâu hỏi:

- Ngươi nghi ngờ điều gì?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Lỡ vết thương của ba người đều giống nhau như y nói, đều bị đao đâm vào, thì trong bọn họ, sẽ có một người không phải tự sát.

Hoa Mãn Lâu hỏi:

- Tại sao?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Bọn họ không có khả năng chém một đao nhanh như vậy, nhất là lúc tự sát.

Đêm nay là trăng rằm, nhưng trên trời không thấy có trăng.

Bầu trời đầy mây đen, mây đen trôi nổi theo gió. Gió thật quá lớn.

Lục Tiểu Phụng đứng trước cổng lớn nhà Diệp Tinh Sĩ, y phục bị gió thổi bay phần phật.

Bọn gia đinh nhà Diệp Tinh Sĩ mở cửa ra, cao giọng nói:

- Đêm khuya quá rồi, lão gia không xem bệnh nữa đâu.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Gấp lắm cũng không chữa sao?

Gia đinh nói:

- Có phải ông muốn gặp lão gia không?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Đúng vậy.

Gia đinh nói:

- Tôi xem thân thể ông không có tí bệnh hoạn gì, trừ phi...

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Trừ phi thế nào?

Gia đinh nói:

- Trừ phi ông bị bệnh thần kinh.

Gia đinh nói xong, ầm một tiếng, đóng cửa lại.

Lục Tiểu Phụng dùng hai tay đẩy, cửa lại bị đẩy ra.

Gia đinh nhìn chàng hằn học, tức giận hỏi:

- Ngươi muốn quậy gì đó?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Ta chỉ muốn nói cho ngươi nghe một câu.

Gia đinh nói:

- Câu gì?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Nếu ta không gặp được lão gia của ngươi, có người sẽ bị bệnh thần kinh.

Gia đinh hỏi:

- Ai?

Lục Tiểu Phụng nói Gia đinh tức giận hỏi:

- Ngươi lại tìm ta tiêu di đấy chăng?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Không hề, ta đang nói thật đấy. Bởi vì, những thứ đồ trân bảo trị giá ba ngàn năm trăm vạn lượng bạc kia, sắp làm cho ta điên lên.

Gia đinh ngẩn mặt ra.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Bây giờ ta có gặp được mặt lão gia của ngươi chưa?

Gia đinh bỗng nhìn lom lom vào mặt Lục Tiểu Phụng, nét mặt lộ vẻ sợ hãi:

- Ngươi... ngươi là Lục Tiểu Phụng!

Lục Tiểu Phụng gật đầu.

Gia đinh không nói thêm lời nào, gã bỗng vung bàn tay lên đánh tới Lục Tiểu Phụng. Lục Tiểu Phụng chỉ đưa tay nhẹ nhàng ra một cái, gia đinh đã té lăn ra mặt đất.

Ánh đèn leo lét. Đèn đặt chính giữa bàn, chính giữa đại sảnh.

Người ngồi trên ghế sau chiếc bàn, trên bàn có

để giấy và bút mực.

Lục Tiểu Phụng bước tới giữa đại sảnh, hỏi:

- Diệp Tinh Sĩ?

Người đó gật đầu, đưa tay phải ra, tỏ ý mời Lục Tiểu Phụng ngồi xuống.

Lục Tiểu Phụng bèn ngồi xuống.

Người đó cầm bút lên, nhúng bút vào nghiên mực, viết xuống giấy bốn chữ:

- Hỏi thăm chuyện gì?

Lục Tiểu Phụng ngẩn người ra.

Diệp Tinh Sĩ biến thành người câm từ hồi nào vậy? Lục Tiểu Phụng nhìn Diệp Tinh Sĩ.

Diệp Tinh Sĩ cười cười, chỉ vào lỗ tai của mình.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Ông nghe được không?

Diệp Tinh Sĩ gật đầu.

Lục Tiểu Phụng đanh tính hỏi đến vấn đề, bỗng phát hiện ra ánh mắt của Diệp Tinh Sĩ nhìn rất quen.

Chàng nhớ tới câu nói:

- Chỉ cần tìm tới Cát Thông, mọi sự đều đạt thông.

Chàng nhớ lại một chuyện trên đảo:

trong pho tượng Phật có người chồm ra, bàn tay lạnh ngắt bóp vào cổ họng của mình.

Bàn tay lạnh ngắt không còn tí khí lực, chàng bèn định thần lại, nhìn người bóp cổ mình.

Lúc đó, chàng nhận ra người này là Cát Thông. Chàng không quên nổi ánh mắt của Cát Thông chăm chú nhìn mình. Chính là ánh mắt của người này.

Hiện tại ánh mắt của Diệp Tinh Sĩ, hoàn toàn giống hệt Cát Thông. Do đó Lục Tiểu Phụng nói:

- Ngươi không phải là Diệp Tinh Sĩ.

Diệp Tinh Sĩ giật nảy mình lên.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Ngươi là Cát Thông.

Cát Thông bỗng tung người lên, công về phía Lục Tiểu Phụng. Y không những là nghĩa tử của Ưng Trảo Vương đời thứ ba, y còn là con rễ của vương gia, ngoại hiệu của y là Đại Lực Thần Ưng, công phu ưng trảo của y tự nhiên không phải tầm thường.

Nhưng Lục Tiểu Phụng đã có chuẩn bị. Chàng đợi ưng trảo của Cáy Thông vừa chụp tới, bàn tay lập tức chém nhanh như điện vào cổ tay của y, chỉ nghe chát một tiếng, xương cổ tay của Cát Thông đã bị Lục Tiểu Phụng chặt gãy.

Cát Thông ngã xuống, cổ tay bị chặt gãy, tại sao y lại ngã xuống?

Lục Tiểu Phụng giật nảy mình lên... kéo cổ Cát Thông lên, phía sau não của y đã hiện ra rành rành ba mũi kim châm bóng loáng.

Lục Tiểu Phụng bước lẹ ra ngoài, một cái bóng đen, vừa biến mất sau bức tường.

Lục Tiểu Phụng triển khai khinh công rượt theo.

Miếu, toà miếu sơn thần đổ nát. Bóng đen chạy đến chỗ trống không trước miếu bỗng ngừng lại.

Lục Tiểu Phụng cũng đứng lại, ngưng thần chuẩn bị.

Bóng đen quay lại, đám mây tấu xảo bị gió thổi tan ra một khoảng nhỏ, ánh trăng tròn vạnh chiếu ra. Lục Tiểu Phụng giật bắn người lên, bởi vì chàng vừa thấy, tướng mạo của bóng đen hoàn toàn giống hệt như lối trang sức vừa rồi của Cát Thông.

Đây có phải là Diệp Tinh Sĩ thật không? Lục Tiểu Phụng còn chưa kịp mở miệng hỏi, bóng đen bỗng cất tiếng cười ha hả lên.

Bóng đen cười một hồi rồi nói:

- Công phu của Lục Tiểu Phụng, quả nhiên danh bất hư truyền!

Lục Tiểu Phụng nói:

- So với công phu phóng ám khí của ngươi, còn

kém hơn nhiều quá.

Bóng đen cười nói:

- Đừng quên, còn có thuật dịch dung của ta nữa.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Ngươi dịch dung cho Cát Thông?

Bóng đen nói:

- Đúng vậy.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Không ngờ Thiết Phiến đại sư của chùa Thiếu Lâm cũng biết đến thuật dịch dung.

Bóng đen trầm giọng nói:

- Sư phụ của ta chỉ dạy cho ta không được làm

nhục danh hiệu sư môn.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Vậy thì ngươi mới là Diệp Tinh Sĩ thật?

Bóng đen nói:

- Còn giả sao!

Lục Tiểu Phụng nói:

- Diệp Tinh Sĩ là một trong bốn danh y nổi tiếng đương thời, không những y thuật tinh thông, mà còn được chân truyền của Thiết Phiến đại sư, cả đời hành hiệp tế thế, tại sao lại đi giết người?

Bóng đen hỏi:

- Ta giết ai?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Cát Thông.

Bóng đen nói:

- Sao ngươi biết Cát Thông bị ta giết? Ngươi chính mắt trông thấy ta giết y sao?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Ngân châm đâm đúng huyệt, lọt vào óc bảy phân, đây chính là nội kình thủ pháp đích truyền của phái Thiếu Lâm.

Bóng đen nói:

- Hảo nhãn lực! Phán đoán thật chính xác.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Ngươi thừa nhận Cát Thông bị ngươi giết?

Bóng đen nói:

- Thừa nhận thì sao? Không thừa nhận thì sao?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Nếu thừa nhận, tức là biểu thần Diệp Tinh Sĩ tuy đã thay đổi, nhưng vẫn còn là một tay hán tử.

Diệp Tinh Sĩ nói:

- Không ngờ cái miệng của Lục Tiểu Phụng cũng lợi hại quá vậy.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Ta chỉ bất quá nói thật tình thôi.

Diệp Tinh Sĩ hừ lạnh lên hai tiếng, không trả lời.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Hình như ngươi biết chắc ta sẽ lại tìm ngươi?

Diệp Tinh Sĩ nói:

- Ta biết ngươi nhất định sẽ lại tìm ta.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Tại sao?

Diệp Tinh Sĩ nói:

- Bởi vì người biết chân tướng nguyên nhân cái chết, trừ ta ra, không còn người thứ hai nào.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Bọn họ bị chết về khoái đao thật sao?

Diệp Tinh Sĩ nói:

- Đúng vậy.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Bọn họ chết ít nhất đã được nửa tiếng đồng hồ thật sao?

Diệp Tinh Sĩ không trả lời, gương mặt lộ vẻ thống khổ.

Lục Tiểu Phụng hỏi tới:

- Bọn họ đáo để chết đã được bao lâu? Lúc ngươi vào đó, bọn họ mới chết phải không?

Diệp Tinh Sĩ mở miệng ra, muốn nói lại ngừng:

- Bọn họ...

Lục Tiểu Phụng biết trong đầu của y đang có hai thứ đang xâu xé nhau, nói ra, tức là biểu thần y muốn bất chấp người đứng sau lưng bức bách mình, không nói, tức là biểu thần nửa đời sau của mình, sẽ làm hình nộm của người ta.

Diệp Tinh Sĩ bỗng rắn lòng lại, y lớn tiếng nói:

- Bọn họ chết...

Câu nói vừa chưa dứt, người y đã ngã xuống.

Lúc Diệp Tinh Sĩ mở miệng ra, Lục Tiểu Phụng đã mắt nhìn bốn phía, tai nghe tám phương, chú ý nhìn động tĩnh khắp nơi.

Nhưng chàng chẳng thấy gì cả, mà Diệp Tinh Sĩ thì đã ngã gục xuống.

Lục Tiểu Phụng đang tính cúi xuống xem xét Diệp Tinh Sĩ chết ra làm sao, bỗng thấy trong miếu sơn thần có ánh đèn chiếu ra.

Ánh đèn lúc đầu yếu ớt, sau đó, cả toà miếu sơn thần bỗng rực sáng lên.

Lục Tiểu Phụng tới đó đã biết chàng không cần

phải xem xét vết thương của Diệp Tinh Sĩ, chàng đã biết bí mật đang nằm trong miếu. Vì vậy chàng bèn xông tới.

Cửa miếu mở hé, ánh đèn chiếu ra từ kẽ hở.

Lục Tiểu Phụng đang đứng trước cửa, tần ngần không biết mình nên đẩy cửa xông vào, hay từ kẽ hở lách vào.

Cách nào sẽ nguy hiểm hơn? Lục Tiểu Phụng không biết được.

Lục Tiểu Phụng không cần phải biết, chàng đã vào sinh ra tử không biết bao nhiêu lần, thêm một lần nữa có gì là quan hệ?

Vì vậy Lục Tiểu Phụng bèn thò tay ra đẩy cửa.

Cửa không mở ra, bởi vì bàn tay của Lục Tiểu Phụng đã ngừng tại cánh cửa gỗ, trong đầu chàng

bỗng hiện ra hình ảnh Sa Mạn đang mỉm cười.

Người đang yêu là người có cố ky.

Lục Tiểu Phụng không sợ chết, đó là chuyện lúc trước, lúc trước chàng đối diện với cái chết, trong lòng chàng không có tình yêu. Hiện tại chàng đã có, chàng đã nghĩ đến Sa Mạn. chàng đã nghĩ đến nổi lo lắng của Sa Mạn đối với mình, chàng đã nghĩ đến Sa Mạn một mình lủi thủi lưu lạc trong giang hồ cô khổ linh đinh.

Bàn tay của Lục Tiểu Phụng không những không đẩy tới, mà còn rụt lại.

Người trong miếu nhất định là một nhân vật cực kỳ lợi hại, người có sức nhẫn nại, đêu không phải là hạng người bình phàm.

Lục Tiểu Phụng lại càng cẩn thận. Chàng đứng trước cửa, mặc cho gió thổi y phục mình bay phần

phật, không động đậy một tí nào.

Hình như chàng đã nghĩ ra được, cách tốt nhất chính là nhẫn nại, người nào nhẫn nại không được lâu, người đó sẽ lộ sơ hở, nếu chàng nhịn không nổi, chàng chỉ còn có hai con đường để đi.

Một là mạo hiểm tính mạng xông vào trong, một là bỏ đi không tìm hiểu thêm bí mật cái chết của Diệp Tinh Sĩ.

Nếu như người bên trong không nhẫn nại được, y sẽ nói gì đó, hoặc y sẽ xông ra xem thử ra sao. Bất cứ đường nào, đối với Lục Tiểu Phụng cũng đều có lợi Nói chuyện, Lục Tiểu Phụng sẽ phán đoán được vị trí của y, thậm chí còn biết người đang nói là ai.

Xông ra, Lục Tiểu Phụng lại càng có lợi, bởi vì như vậy, Lục Tiểu Phụng hoàn toàn không có tí nguy cơ gì.

Trừ phi người này vũ công cao hơn Lục Tiểu Phụng quá xa. Nhưng chuyện đó, Lục Tiểu Phụng trước giờ không hề bận tâm đến.

Lục Tiểu Phụng biết trong miếu không có chỉ một người thôi. Bởi vì chàng nghe đang có tiếng người thì thầm, chỉ tiếc là bên ngoài gió lớn quá, chàng nghe không rõ người bên trong đang nói gì, cũng nghe không ra giọng nói là của đàn ông hay đàn bà, già hay trẻ.

Chàng chỉ có thể khẳng định được một điều, bọn họ đã có vẻ không nhịn nổi được nữa.

Đối với điều đó, Lục Tiểu Phụng không cảm thấy có gì đáng kiêu ngạo.

Chàng vốn cho rằng mình là người rất nhẫn nại, nếu không, chàng đã là một đống xương khô từ lâu rồi, một đống xương khô vùi trong đám bùn.

Vì vậy Lục Tiểu Phụng vẫn còn đứng yên ở đó không động đậy.

Người bên trong quả thật không còn nhẫn nại nổi.

Một giọng nói thật ngọt ngào đang vọng ra:

- Anh không thấy gió bên ngoài vừa lạnh lẽo, vừa mạnh bạo, vừa thấu xương sao?

Lục Tiểu Phụng bật cười.

Ngưu Nhục Thang, nghe giọng của Ngưu Nhục Thang, làm sao chàng không bật cười lên cho được?

Lục Tiểu Phụng cười nói:

- Gió vừa lạnh lẽo, vừa mạnh bạo, vừa thấu xương này so với nguy cơ bị mấy lưỡi đao phục kích bốn phía bên trong còn thoải mái hơn nhiều chứ.

Một giọng đàn ông vọng ra:

- Sao ngươi biết ta không sử đao mà có thể sử kiếm đấy?

Nụ cười của Lục Tiểu Phụng đông lại.

Cung Cửu, nghe giọng của Cung Cửu, nụ cười của Lục Tiểu Phụng làm sao không đông cứng lại?

Lục Tiểu Phụng không nói gì, chỉ thò tay ra, nhè nhẹ đẩy một cái, cánh cửa mở ra hoàn toàn.

Lục Tiểu Phụng còn chưa bước vào, cuồng phong đã luồn vào bên trong, thổi rạp ngọn đèn leo lét khi sáng khi tối.

Gương mặt của Cung Cửu và Ngưu Nhục Thang bị ánh đèn le lói chiếu lên lúc sáng lúc tối, phảng phất như tính tình của họ, âm ám không chừng.

Gặp mặt bạn cũ, Lục Tiểu Phụng lúc nào cũng cười.

Vì vậy Lục Tiểu Phụng bèn nhìn Cung Cửu và Ngưu Nhục Thang mỉm cười nói:

- Làm phiền hai vị chờ lâu quá.

Một câu nói thật nhẹ nhàng, Cung Cửu thật tình muốn cười, mà cười không nổi.

Nhưng Ngưu Nhục Thang thì đã cười sảng khoái, cô nói:

- Bên ngoài lạnh như vậy, sao anh không mau mau vào ăn tô canh thịt bò?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Tôi sợ vào sớm quá, ăn vào chẳng phải canh thịt bò.

Ngưu Nhục Thang hỏi:

- Anh nghĩ mình sẽ ăn phải thứ gì?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Canh Diêm Vương.

Ngưu Nhục Thang lại phá lên cười nói:

- Mình là bạn bè cũ với nhau, sao lại mời anh ăn canh Diêm Vương được?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Không chừng cô không mời, nhưng Cửu gia thì không chừng.

Cửu Cung mặt mày lầm lì nói:

- Ngươi sai rồi.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Sao?

Cung Cửu nói:

- Ta muốn giết ngươi, ở trong nhà Diệp Tinh Sĩ đã giết quách rồi.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Ngươi đã biết là ta sẽ đi tìm Diệp Tinh Sĩ?

Cung Cửu nói:

- Ta cũng không dám khẳng định, ta chỉ suy đoán không chừng ngươi sẽ lại, vì vậy ta nằm ở nhà Diệp Tinh Sĩ.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Làm gì?

Cung Cửu nói:

- Đợi ngươi.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Ta đã đến đây rồi, sao ngươi còn chưa giết ta?

Cung Cửu nói:

- Hiện tại ta còn chưa muốn giết ngươi.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Tại sao?

Cung Cửu nói:

- Bởi vì chỉ có một mình ngươi ở đây.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Ngươi còn muốn giết Sa Mạn?

Cung Cửu nói:

- Còn có Tiểu Ngọc và Lão Thực hòa thượng.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Ngươi không giết được bốn người chúng ta không được sao?

Cung Cửu gật đầu.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Tại sao?

Cung Cửu lạnh lùng nói:

- Bởi vì ta hận các ngươi.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Ngươi có thể hận ta, có thể hận Sa Mạn, có thể hận Tiểu Ngọc, nhưng tại sao lại hận Lão Thực hòa thượng?

Cung Cửu nói:

- Không có hắn, không chừng các ngươi đã chết trên đảo từ lâu.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Nếu như cả đời ngươi tìm không ra bọn họ thì sao?

Cung Cửu nói:

- Nhất định ta sẽ tìm ra.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Ngươi tự tin quá nhỉ?

Cung Cửu hừ lên một tiếng.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Ngươi có thể nói rõ lý do tại sao ngươi quá tự tin không?

Cung Cửu nói:

- Nếu ta cả đời không thấy bọn họ, ngươi cũng cả đời đừng mong thấy bọn họ.

Lục Tiểu Phụng giật bắn mình lên hỏi:

- Tại sao?

Cung Cửu nói:

- Bởi vì từ đây trở đi, ta sẽ theo dõi ngươi, trừ phi ngươi không gặp mặt bọn họ, còn không, ta cũng sẽ gặp được bọn họ.

Lục Tiểu Phụng rùng mình lên một cái nói:

- Đấy là lý do tại sao người nằm ở nhà Diệp Tinh Sĩ đợi ta lại?

Cung Cửu nói:

- Không phải.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Không phải?

Cung Cửu nói:

- Ta cứ tưởng bốn người các ngươi lại nhà Diệp Tinh Sĩ, ta có thể giăng lưới chụp hết cả đám, nào ngờ chỉ có một mình ngươi, ta đành phải dẫn ngươi đến cái miếu này.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Ngươi dẫn ta đến cái miếu này, là nói cho ta biết, ngươi sẽ theo dõi ta?

Cung Cửu nói:

- Đúng vậy.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Ngươi ngấm ngầm theo dõi ta, không phải là cũng sẽ gặp bọn họ vậy thôi.

Cung Cửu cười nhạt nói:

- Ta cứ muốn cho ngươi biết thế.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Sao?

Cung Cửu nói:

- Ngươi có thấy mèo bắt chuột bao giờ chưa? Mèo có thể ăn chuột được ngay phải không?

Lục Tiểu Phụng cảm thấy lạnh cả gáy, chàng không nói gì.

Cung Cửu nói tiếp:

- Ta cứ nói cho ngươi biết ta theo dõi ngươi, để cho ngươi đi đứng không yên, để cho ngươi muốn đi gặp Sa Mạn, nhưng lại không dám đi tìm cô ta, ta muốn cho ngươi gầy mòn còm cỏi, ta muốn thấy ngươi bị tương tư dày vò.

Cung Cửu cười phá lên.

Lục Tiểu Phụng bình tĩnh hỏi y:

- Ta chết rồi, không phải ngươi cũng tìm ra bọn họ cũng được vậy sao?

Cung Cửu nói:

- Không lẽ trước khi ngươi chết, ngươi không muốn nhìn mặt Sa Mạn lần chót sao?

Lục Tiểu Phụng không nói gì nữa. Trong lòng chàng đang nghĩ tới một hình ảnh mờ tối, không phải là hình ảnh của cái chết, mà là Sa Mạn không gặp được chàng, vì chàng mà ngày càng gầy mòn. Chàng cảm thấy sợ hãi quá.

Cung Cửu nhìn nét mặt lộ vẻ sợ hãi của chàng, tiếng cười nhạt bỗng biến thành ra tiếng cười đắc ý khoan khoái. Lục Tiểu Phụng nhìn nhìn Cung Cửu, rồi nhìn nhìn Ngưu Nhục Thang, chàng bỗng nói:

- Các ngươi không có canh thịt bò mời ta ăn sao?

Ngưu Nhục Thang kinh ngạc nhìn Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Ngươi muốn ăn canh thịt bò?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Đúng vậy.

Ngưu Nhục Thang nói:

- Ngươi còn có tâm tình ăn canh thịt bò sao?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Đời người khó nhất là cái chết, làm quỷ no rốt cuộc cũng thoải mái hơn là quỷ đói phải không? Huống gì...

Ngưu Nhục Thang nói:

- Huống gì sao?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Huống gì, không ăn một tô canh thịt bò, ta còn khí lực đâu đi giỡn trò chơi rượt bắt này chứ?

Ngưu Nhục Thang nhìn Lục Tiểu Phụng một hồi, không nói gì, quay người đi vào bên trong.

Lúc Ngưu Nhục Thang bước ra, trong tay cô đang cầm một tô canh thịt bò ngùn ngụt bốc khói.

Lục Tiểu Phụng không khách khí tí nào, lụp xụp húp lấy húp để một hồi sạch hết cả tô. Chàng lau sạch miệng nói:

- Ta có một câu hỏi.

Ngưu Nhục Thang hỏi:

- Câu hỏi gì?

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Có phải cô đi đâu cũng đem theo bên mình đồ để nấu canh thịt bò?

Ngưu Nhục Thang nói:

- Không hẳn vậy.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Thế thì tại sao mỗi lần ta gặp cô đều được ăn một tô canh thịt bò?

Ngưu Nhục Thang nói:

- Bởi vì ta đặc biệt chuẩn bị cho ngươi đấy.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Sao?

Ngưu Nhục Thang nói:

- Không phải ngươi đã nói, làm quỷ no thoải mái hơn quỷ đói hay sao?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Đúng vậy.

Ngưu Nhục Thang nói:

- Đấy là cái đạo lý mỗi lần ta gặp ngươi đều muốn chuẩn bị tô canh thịt bò.

Lục Tiểu Phụng cười khổ nói:

- Vậy thì ta phải cám ơn ngươi lắm.

Ngưu Nhục Thang nói:

- Cám ơn thì không cần, ta chỉ hy vọng ngươi làm quỷ no rồi không lại nhằng nhì với ta là tốt lắm rồi.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Tô canh thịt bò tôi đã ăn xong rồi, hai vị có thể cho tôi lui được không?

Cung Cửu nói:

- Ngươi muốn lúc nào đi cứ việc đi.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Lần này ngươi cho ta đi trước bao lâu?

Cung Cửu nói:

- Đi chừng nào ta cảm thấy gần rượt theo không kịp.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Ngươi trước giờ chưa từng đánh trận nào không chắc thắng trong tay sao Cung Cửu nói:

- Không chắc thắng trong tay, đánh có ích lợi gì?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Vậy thì ta đi trước một bước đây, tái kiến.

Lục Tiểu Phụng nói xong, triển khai khinh công, chạy như bay ra.

LỤC TIỂU PHỤNG

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Quyển 6
Chương 17

Mèo Bắt Chuột

Nếu như mèo và chuột chạy đua với nhau, con nào chạy nhanh hơn?

Lúc Lục Tiểu Phụng đang chạy như bay, chàng bỗng nghĩ đến vấn đề đó.

Có phải là mèo thì phải chạy nhanh hơn chứ? Lục Tiểu Phụng nghĩ, nhưng nếu chuột đâm đầu vào trong hang trốn, hay nhảy xuống cống rãnh, mèo nhất định chẳng làm được gì nó.

Lục Tiểu Phụng không phải là chuột, cũng chẳng muốn so mình với chuột.

Tuy Cung Cửu nghĩ như vậy, Lục Tiểu Phụng nhất định không nghĩ như vậy.

Vì vậy Lục Tiểu Phụng chẳng đâm đầu vào hang động, cũng chẳng núp vào chỗ không thấy được ai.

Lục Tiểu Phụng tin tưởng vào khinh công của mình, dù không phải là đệ nhất thiên hạ, cũng còn khá hơn Cung Cửu.

Vì vậy chàng chỉ chọn đường lớn chạy.

Chạy trên đường lớn, tuy bị người ta nhìn, nhưng còn hơn là trốn chui trốn nhủi, với lại, lấy tốc độ của chàng đang chạy, còn ai thấy đó là Lục Tiểu Phụng.

Hoàng hôn.

Ánh đèn mông lung trong tiểu trấn trong hoàng hôn đã bắt đầu sáng lên.

Sức nhẫn nại của Lục Tiểu Phụng dù có mạnh tới bao nhiêu, chạy một ngày một đêm không ăn, cũng không uống, nhất định chàng cũng muốn mệt lả ra.

Không những vậy, Lục Tiểu Phụng cho rằng, chàng chạy như điên như cuồng như vậy, đừng nói Cung Cửu, dù cho là một con sư tử đang đói, cũng rượt không nổi.

Lục Tiểu Phụng cho rằng tại quán cơm của cái tiểu trấn nhỏ này dừng lại ăn cơm một tí, nhất định là chuyện an toàn.

Chàng chạy chầm chậm vào trong tiểu trấn.

Tiệm miến, một cái tiệm miến không có gì là hấp dẫn.

Tuy chàng đã cho là an toàn, Lục Tiểu Phụng vẫn chọn một tiệm miến nằm ở góc cái tiểu trấn.

Chàng không muốn làm cho ai chú ý đến mình, chàng chỉ hy vọng ăn xong tô miến nóng hổi, tùy tiện tìm một chỗ nào đó ngủ, điều dưỡng tinh thần, trốn thoát khỏi Cung Cửu, sớm sớm gặp lại Sa Mạn.

Chủ tiệm miến là một lão già có một đầu tóc bạc phau phau, một thân áo quần dầu mỡ, một gương mặt nhăn nheo, một cái vẻ cam chịu số phận.

Lão bản lại chào hỏi Lục Tiểu Phụng rất thân mật:

- Khách quan, ăn gì đây?

Lục Tiểu Phụng ngồi xuống nói:

- Cho tô canh miến thịt bò lớn đi.

Lão bản cười nói:

- Lại ngay, có muốn chút đồ nhắm, chút rượu không?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Không cần, bỏ giùm hai cái trứng muối trên tô miến là được rồi.

Tô miến bốc khói thơm lừng được đem tới, Lục Tiểu Phụng vừa ngửi mùi thịt bò, cái bụng đã kêu rốt rốt cả lên.

Chàng ăn hối hả một lát đã xong tô miến, cầm tô miến lên tính húp sạch.

Chính lúc chành đang đưa tô miến lại gần miệng, một cỗ xe bốn ngựa kéo chạy từ ngoài trấn vào.

Lục Tiểu Phụng cầm tô miến nhìn nhìn cỗ xe

ngựa hoa lệ đó.

Cổ xe chạy lại gần tiệm miến, gã đánh xe mặc kình trang kéo cương lại, xe ngựa lập tức ngừng ngay trước cửa.

Trong xe vọng ra một giọng nói ngọt ngào:

- Sao anh đi ăn canh thịt bò người khác nấu vậy?

Lại là giọng của Ngưu Nhục Thang.

Ngưu Nhục Thang ở trong xe, Cung Cửu nhất định cũng ở trong xe.

Lục Tiểu Phụng chẳng còn tâm tình đâu húp canh.

Ngưu Nhục Thang cười tươi như hoa, tay cầm một tô canh thịt bò, uyển chuyển bước lại đặt trước

mặt Lục Tiểu Phụng.

Ngưu Nhục Thang hỏi:

- Anh không thích canh thịt bò em nấu sao?

Lục Tiểu Phụng không trả lời, cầm tô canh thịt bò lên, húp sùm sụp một hồi hết sạch.

Cung Cửu đã ngồi bàn bên kia, nói với lão bản:

- Hâm giùm một bình Nữ Nhi Hồng.

Lão bản đối với biến cố vừa rồi làm như đã quen quá, không bao lâu, lão ta lại đem ra bình rượu đặt trước mặt Cung Cửu.

Cung Cửu rót ra hai ly, tay trái cầm một ly lên đưa qua cho Lục Tiểu Phụng.

Cung Cửu nói:

- Cạn ly nhé.

Lục Tiểu Phụng tiếp lấy ly rượu, nhìn Cung Cửu hỏi:

- Tại sao phải cạn ly?

Cung Cửu nói:

- Mèo bắt được chuột ít nhiều cũng đùa giỡn một tí, hiện tại mèo bảo chuột uống rượu, chuột còn không chịu nghe sao?

Lục Tiểu Phụng cười khổ, uống cạn một hơi hết ly rượu.

Cung Cửu chầm chậm thưởng thức một hồi, rồi nói:

- Rượu ngon.

Ngưu Nhục Thang hỏi:

- Ngon hơn canh thịt bò của em sao?

Cung Cửu nói:

- Không so sánh được.

Ngưu Nhục Thang hỏi:

- Sao lại không so sánh được?

Cung Cửu nói:

- Mèo so sánh với chuột được sao?

Ngưu Nhục Thang nói:

- Ý anh nói là, mèo thì uống rượu, chuột thì ăn canh, vì vậy không so sánh được?

Cung Cửu cười lớn nói:

- Mèo có thể ngồi xe, chuột còn phải đi bộ, mèo có thể ngủ trên xe, chuột chỉ có thể nghỉ ngơi tí xíu để đi đường, làm sao so sánh được?

Ngưu Nhục Thang cười thật khoan khoái.

Lục Tiểu Phụng vỗ tay nói:

- Nói hay lắm, các người nói hay như vậy, tại sao không đi làm một chuyện.

Cung Cửu cười hỏi:

- Chuyện gì?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Hát bội.

Cung Cửu không cười nữa.

Cung Cửu nói:

- Thật tình ta rất phục ngươi.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Tại sao?

Cung Cửu nói:

- Bởi vì giờ phút này ngươi còn có tâm tình đi nói chuyện tiếu lâm.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Không chừng đó là phương pháp của chuột cho mình thoải mái.

Cung Cửu lạnh lùng nói:

- Vậy thì ngươi cứ đi thoải mái đi.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Ngươi muốn đuổi ta đi?

Cung Cửu hỏi:

- Không phải ngươi muốn trốn ta sao?

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Ta có thể hỏi ngươi một câu trước khi đi không?

Cung Cửu hỏi:

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Ta muốn biết, ngươi làm cách nào rượt lại đây?

Cung Cửu nói:

- Rất đơn giản, chỉ có một chữ.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Một chữ?

Cung Cửu nói:

- Đúng vậy, chỉ một chữ.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Chữ gì?

Cung Cửu nói:

- Tiền.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Tiền?

Cung Cửu nói:

- Có tiền sai quỷ làm gì không được, huống gì là người?

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Ngươi mua hết mọi người lại rượt theo ta?

Cung Cửu nói:

- Không phải vậy.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Không phải làm sao?

Cung Cửu nói:

- Ngay cả ta còn không rượt theo kịp ngươi, người khác làm sao rượt kịp, dù có, hạng người đó đâu có thể dùng tiền mà mua được.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Vì vậy ta mới không hiểu, dù ngươi có lấy tiền ra mua, cũng không thể biết được ta đi đâu.

Cung Cửu nói:

- Người ta mua, không chỉ có một, mà là rất nhiều.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Rất nhiều? Nhiều tới bao nhiêu?

Cung Cửu nói:

- Ta cũng không biết có bao nhiêu.

Lục Tiểu Phụng lại tỏ vẻ mơ hồ không hiểu.

Cung Cửu cười nói:

- Chắc ngươi rất muốn biết chỗ ảo diệu nằm ở đâu?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Ngươi không muốn nói, ta cũng không ép.

Cung Cửu đứng lên, bước lại trước bản hiệu tiệm miến.

Ánh mắt của Lục Tiểu Phụng tùy theo ngón tay của Cung Cửu nhìn tới, chàng phát hiện ra có một ký hiệu tam giác nằm rành rành ở đó.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Đấy là ký hiệu gì vậy?

Cung Cửu nói:

- Đấy là có ý nói Lục Tiểu Phụng ở đây.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Sao?

Cung Cửu nói:

- Ngươi có biết bình rượu ta đang uống này phải mất bao nhiêu tiền không Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Bao nhiêu tiền?

Cung Cửu không trả lời, móc trong người ra một đỉnh vàng, đưa cho lão bản.

Lão bản tiệm miến cười tít mắt cả lên chẳng còn thấy gì.

Cung Cửu hỏi Lục Tiểu Phụng:

- Ngươi hiểu rõ chưa?

Y lại nói tiếp:

- Ta nói thêm cho ngươi nghe cho rồi. Ta đã nói ra cho mọi người đều biết, chỉ cần thấy gã có bốn hàng lông mày đi qua, để một ký hiệu mũi tên lại chỉ đường, thấy gã có bốn hàng lông mày nghỉ ngơi hay

ăn cơm ở đâu, để một ký hiệu tam giác lại, ta thấy những ký hiệu đó sẽ có trọng thưởng, Ngươi nghĩ xem, ngươi còn trốn đi đâu được?

Cung Cửu lại cười đắc ý lên.

Lục Tiểu Phụng chau mày lại, bàn tay phải đang vân vê ria mép.

Chàng đang nghĩ đến lời của Lão Thực hòa thượng:

- Tốt nhất là cắt quách hai hàng lông mày, chẳng còn ai sẽ nhận ra ngươi.

Cắt đi lông mày của mình? Thật là buồn cười quá chừng!

Lục Tiểu Phụng bất giác bật cười lên.

Cung Cửu kỳ quái hỏi:

- Ngươi cười gì?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Ta cười ta, thật tình sao ngu quá.

Cung Cửu hỏi:

- Tại sao?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Nếu chạy trốn không xong, tại sao ta còn phải chạy?

Cung Cửu hỏi:

- Ngươi không chạy?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Ta không chạy nữa.

Cung Cửu nói:

- Thật ra, ngươi không chạy ta cũng không phản đối, nhưng...

Cung Cửu bỗng cười ầm lên.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Nhưng làm sao?

Cung Cửu ôm Ngưu Nhục Thang vào lòng nói:

- Ta ở đây bồi ngươi cũng không sao, ta có rượu, có người đẹp, còn ngươi? Còn Sa Mạn?

Cung Cửu cười ha hả lên.

Lục Tiểu Phụng nhìn Cung Cửu trừng mắt một cái, không nói một lời, quay lưng lại bỏ đi.

Cung Cửu nói:

- Ngươi đi đâu?

Lục Tiểu Phụng không quay đầu lại, chỉ nói:

- Đi ngủ.

Lục Tiểu Phụng đi được vài bước, bỗng xoay người lại, bước tới gần Cung Cửu, xòe bàn tay ra.

Cung Cửu nhìn Lục Tiểu Phụng lộ vẻ không hiểu:

- Ngươi làm gì vậy?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Ta muốn vàng.

Cung Cửu hỏi:

- Tại sao ta phải đưa vàng cho ngươi?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Bởi vì ta sẽ để ký hiệu hình tam giác ở chỗ lữ quán ta sẽ trọ, vì vậy, ngươi phải tuân theo lời quy ước.

Cung Cửu ngẩn người ra.

Lục Tiểu Phụng cười đắc ý lên một tiếng, cao giọng nói:

- Đưa đây...

Cung Cửu biến hẳn sắc mặt.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Ngươi muốn làm người không biết thủ tín?

Cung Cửu móc trong người ra thỏi vàng, đưa cho Lục Tiểu Phụng.

Lục Tiểu Phụng đắc ý vọc vọc thỏi vàng, quăng lên không trung hai ba lần, đi ra còn chưa tới hai bước, bỗng quay trở lại cười nói với Cung Cửu:

- Sáng sớm hôm sau, ta sẽ vẽ một ký hiệu hình tam giác chỗ ta ăn cơm sáng.

Lục Tiểu Phụng cười ha hả lên, tiếng cười càng lúc càng lạt dần ở xa xa.

Lục Tiểu Phụng thích uống rượu, lại càng thích uống rượu trên giường.

Lúc chàng nằm trên giường, thường thường thích đặt một ly rượu lớn trên ngực, sau đó cả người nằm yên lặng như chết, muốn uống rượu, lập tức hít vào một hơi thật sâu, ly rượu trên ngực sẽ bị hút lại, rượu trong ly sẽ rơi vào miệng, sau đó ực một cái, rượu đã uống vào trong bụng.

Hiện tại chàng cũng nằm yên ra giường như vậy,

trên ngực có đặt một ly rượu được rót đầy ắp.

Có điều chàng nằm như chết ra như vậy đã được một hồi lâu, còn chưa hút ly rượu vào.

Bởi vì, lần đầu tiên chàng uống kiểu đó, có "lão bản nương" ngồi bên cạnh tiếp chuyện, chàng uống xong "lão bản nương" sẽ rót ngay tiếp cho chàng.

Hiện tại, "lão bản nương" không ở một bên, chàng rất tiếc ly rượu này, uống cạn rồi, còn ai rót thêm cho mình? Chàng không muôn đứng dậy rót rượu, đấy là chuyện chỉ có người không biết hưởng thụ mới làm.

Vì vậy, chàng rất nhớ "lão bản nương".

"Lão bản nương" là một người đàn bà, một người đàn bà rất đẹp.

Đàn bà đẹp thường thường kết hôn rất sớm.

"Lão bản nương" cũng không ngoại lệ.

Thật ra, bà ta được gọi là "lão bản nương", bởi vì bà ta lấy một "lão bản".

Lão bản là Châu Đình, Châu Đình là bạn cũ với Lục Tiểu Phụng từ hồi còn mặc quần lủng đít.

Vì vậy giữa Lục Tiểu Phụng và "Lão bản nương" với nhau, bọn họ rất là trong sạch.

Vì vậy Lục Tiểu Phụng mới nhớ lại những ngày nằm trên giường uống rượu.

Chàng lại càng nhớ Châu Đình.

Châu Đình là một người rất mập, người mập xem ra rất có phúc khí, người có phúc khí mới làm được lão bản, vì vậy mọi người mới gọi y là "lão bản".

Thật ra Châu Đình không hề mở tiệm, nhưng

ngày tháng của y trôi qua còn thoải mái hơn thế.

Bởi vì y có một đôi bàn tay rất linh xảo, có thể làm ra bao nhiêu thứ kỳ kỳ quái quái, có lần y còn làm ra một người gỗ biết đi đứng.

Lục Tiểu Phụng đang nhớ tới đôi bàn tay của y.

Nếu Châu Đình làm ra một người gỗ giống Lục Tiểu Phụng, Lục Tiểu Phụng sẽ không còn vấn đề gì nữa.

Nhưng Châu Đình không có ở đây.

Sa Mạn cũng không có.

Có Sa Mạn ở đây, dù hai người có phải chết một nơi, cũng không uổng kiếp này vậy.

Lục Tiểu Phụng bỗng ngồi bật dậy, rượu trong ly đổ ra đầy cả người.

Chàng dùng sức đánh mạnh vào ngực của mình, trong lòng đang mắng chửi mình:

- Đồ ngu!

Nếu mình đã nguyện ý chết với Sa Mạn một chỗ, tại sao lại còn đi sợ Cung Cửu rượt mình? Tại sao không khỏe khoắn trở về gặp Sa Mạn? Không chừng dựa vào sức hai người, còn có thể đánh bại cả Cung Cửu!

Làm sao biết được?

Nghĩ đến đó, người của Lục Tiểu Phụng đã xông ra tới cửa.

Chàng vừa mở cửa ra, lập tức phát hiện có một cặp mắt đang nhìn lom lom vào cửa phòng mình, và đang vội vã nhìn về hướng khác.

Cặp mắt nằm trên gương mặt, gương mặt rất lạ,

không lạ là cách phục sức.

Đấy là phục sức mà ai ai cũng biết.

Phục sức của quan sai.

Quan sai không chỉ có một người, bởi vì đối diện với gã vừa nhìn lom lom vào cửa phòng của Lục Tiểu Phụng, là một gã quan sai nữa đang nằm ngủ gục trên bàn.

Hiển nhiên bọn họ đang thay phiên nhau ngủ, thay phiên nhau nhìn chừng động tĩnh trong phòng Lục Tiểu Phụng.

Tại sao lại là quan sai?

Bọn họ vì tiền thưởng của Cung Cửu? Hay là phụng mệnh lệnh của thế tử Thái Bình vương phủ lại bắt chàng?

Lục Tiểu Phụng quay người lại xông đến cửa sổ, mở ra.

Dưới song cửa đang có hai tên quan sai một đứng một đang ngủ.

Lục Tiểu Phụng bật cười, cười khổ.

Một con mèo đã không biết ứng phó ra làm sao, còn thêm một lũ mèo nhỏ, con chuột nhỏ Lục Tiểu Phụng chỉ còn nước cười khổ.

Vì vậy chàng chỉ còn cách nằm yên trên trường, trên ngực lại đặt một ly rượu rót đầy ắp.

Bình minh vừa ló dạng.

Gã quan sai đang đứng canh gác dưới song cửa nhìn ánh mình minh, y bất giác uể oải duỗi duỗi lưng, trong lòng đang cao hứng sắp thoát được một đêm gian khổ.

Y quả thật sắp được giải thoát.

Lục Tiểu Phụng giải thoát giùm cho y.

Lúc y đang duỗi duỗi lưng, Lục Tiểu Phụng đã như ánh mặt trời bay lại bên cạnh y, thò ngón tay ra điểm vào đại huyệt trên người y, giải thoát giùm cho y.

Dĩ nhiên ngay cả gã đang ngủ cũng được giải thoát luôn.

Lục Tiểu Phụng sờ sờ thanh yêu đao trên lưng, bất giác bật cười lên.

Đây là lần đầu tiên chàng làm quan binh.

Lục Tiểu Phụng không thể không khâm phục Cung Cửu, chỉ có Cung Cửu mới bức bách chàng phải hóa trang làm thành một người khác. Lục Tiểu Phụng nhìn gã quan sai thật đang nằm trên trường, sửa lại áo

quần, rồi quay người bước ra.

Cửa không phải do Lục Tiểu Phụng mở ra.

Cửa bị đẩy ra.

Người đẩy cửa bước vào, chính là Ngưu Nhục Thang.

Ngưu Nhục Thang ôm một khay đồ vào, trên khay có một tô canh thịt bò, bốn cái bánh bao trắng tinh.

Ngưu Nhục Thang đặt khay xuống bàn, hướng về Lục Tiểu Phụng làm lễ một cái.

Ngưu Nhục Thang nói:

- Lục gia quan lớn xin mời ăn cơm sáng.

Lục Tiểu Phụng bỗng có cảm giác dở khóc dở

cười, chàng vội vàng cởi bỏ bộ y phục quan binh, cao giọng nói:

- Ta không phải là Lục gia quan lớn.

Ngưu Nhục Thang cười nói:

- Đúng vậy, xin mời Lục gia Lục Tiểu Phụng ăn cơm sáng.

Lục Tiểu Phụng vẫn cao giọng nói:

- Ta không muốn ăn.

Ngưu Nhục Thang nói:

- Em thấy anh nên ăn thì tốt hơn.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Tại sao ta phải ăn?

Ngưu Nhục Thang nói:

- Bởi vì Cửu gia nói, y không muốn lại chỗ anh tính đi ăn sáng để giao tiền cho anh.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Yăn trộm bao nhiêu đó tiền, phí một chút có gì là nhiều?

Ngưu Nhục Thang nói:

- Không lẽ anh không biết một chuyện?

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Chuyện gì vậy?

Ngưu Nhục Thang nói:

- Người càng giàu, càng không muốn tiêu tiền.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Không phải y đã phí bao nhiêu tiền đi theo dõi ta sao?

Ngưu Nhục Thang nói:

- Đấy là chuyện bất đắc dĩ, không tiêu không được.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Vậy thì ta chỉ còn một câu nói.

Ngưu Nhục Thang hỏi:

- Câu gì?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Món ăn sáng này, ta không ăn không được.

Lục Tiểu Phụng nuốt hết miếng bánh bao cuối cùng, chắt miệng ra vẻ ngon lành, nói với Ngưu Nhục Thang:

- Ta muốn nhờ cô một chuyện.

Ngưu Nhục Thang hỏi:

- Anh còn muốn thêm một tô canh thịt bò?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Không phải.

Ngưu Nhục Thang hỏi:

- Vậy thì em làm gì cho anh?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Đem ta lại gặp Cung Cửu.

Ngưu Nhục Thang lộ vẻ do dự nói:

- Có chuyện gì, anh cứ nói với em.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Những lời ta nói, phải nói trước mặt Cung Cửu.

Ngưu Nhục Thang hỏi:

- Tại sao?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Bởi vì có vậy ta mới cảm thấy khoái bụng.

Ngưu Nhục Thang không nói một lời, quay lưng lại đi dẫn đầu.

Cung Cửu không ở trong lữ quán, trước giờ y chưa hề ở trong lữ quán.

Cung Cửu đang ở trên xe.

Cung Cửu sinh hoạt ăn uống, chỉ ở trong cổ xe hào hoa trang bị đầy đủ.

Y gớm những đồ dùng, chén đũa, ly bình, giường ngủ người khác đã dùng qua.

Lục Tiểu Phụng lại cổ xe của Cung Cửu, y đang ngồi chỗ vị trí đánh xe trầm tư.

Y chỉ lạnh lùng nhìn chăm chú vào Lục Tiểu Phụng.

Lục Tiểu Phụng cũng yên lặng nhìn lại Cung Cửu.

Hai người yên lặng nhìn nhau, làm như lấy cặp mắt ra tỉ thí vũ công vậy.

Người phá tan cái yên lặng đó không phải là

Cung Cửu.

Cũng không phải là Lục Tiểu Phụng.

Mà là Ngưu Nhục Thang. Ngưu Nhục Thang chỉ nói có sáu chữ:

- Y muốn nói chuyện với anh.

Sau đó Ngưu Nhục Thang chui vào trong xe, kéo màn cửa lại.

Cung Cửu đưa cặp mắt dò hỏi nhìn Lục Tiểu Phụng.

Lục Tiểu Phụng bèn mở miệng ra, chàng nói:

- Ta có chuyện muốn nói trước mặt ngươi.

Cung Cửu nói:

- Ta biết.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Ngươi biết?

Cung Cửu nói:

- Ngưu Nhục Thang vừa mới nói tức thời.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Ngươi không hỏi ta muốn nói gì sao?

Cung Cửu nói:

- Ta không cần hỏi.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Tại sao?

Cung Cửu nói:

- Ngươi đã lại, ngươi sẽ nói.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Điều ta muốn nói là, ta muốn ngươi đuổi gã đánh xe của ngươi đi.

Cung Cửu hơi biến sắc, y hỏi:

- Tại sao?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Ngươi chẳng phải cần đến gã đánh xe.

Cung Cửu nói:

- Không có người đánh xe, ai lại đánh xe?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Ta.

Cung Cửu lấy làm kỳ hỏi:

- Ngươi?

Lục Tiểu Phụng nói:

Cung Cửu hỏi:

- Tại sao ngươi muốn đánh xe cho ta?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Bởi vì ta muốn dứt ra khỏi chuyện theo đuổi của ngươi.

Cung Cửu nói:

- Nhưng...

Lục Tiểu Phụng ngắt lời:

- Ta đánh xe cho ngươi, là biểu thần ta không bị

ngươi rượt theo, mà là ta đưa ngươi đi.

Cung Cửu hỏi:

- Ngươi muốn đưa ta đi đâu?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Ta cũng không biết.

Cung Cửu lấy làm kỳ hỏi:

- Ngươi không biết?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Không chừng đi trên đường ta sẽ nghĩ đến một chỗ.

Cung Cửu hỏi:

- Chỗ nào?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Nếu ngươi muốn biết chỗ đó, ngươi phải để cho ta đánh xe, trên đường ta nghĩ ra, ta sẽ nói cho ngươi biết.

Cung Cửu không nói gì, y đưa cây roi ngựa cho Lục Tiểu Phụng, mở màn cửa ra, chui vào trong.

Mặt trời đã lên cao lắm, hầu như đã đến đỉnh đầu.

Ánh mặt trời giữa trưa nóng hừng hực.

Nhưng Lục Tiểu Phụng lại rất yên tĩnh như mặt nước hồ.

Cây roi ngựa trong tay chàng vẫy nhẹ lên, vó ngựa lốp cốp, xe ngựa chạy rất êm, không có tí gì ra vẻ muốn vội vã đi trong ánh mặt trời gay gắt.

Tại sao?

Bởi vì Lục Tiểu Phụng đã nghĩ ra được một cách thoát khỏi nanh vuốt của con mèo ác độc.

Cỗ xe ngựa bỗng chạy như bay về phía trước.

Cung Cửu ngồi trong xe nhịn không nổi cũng thò đầu ra hỏi:

- Ngươi đang hối hả đi đường sao?

Lục Tiểu Phụng chẳng quay đầu lại, chàng vung roi lên:

- Đúng vậy.

Cung Cửu hỏi:

- Tại sao phải gấp rút vậy?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Bởi vì ta muốn đi gặp một người.

Cung Cửu hỏi:

- Ngươi muốn gặp y gấp rút như vậy sao?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Không gấp.

Cung Cửu hỏi:

- Không gấp tại sao lại đi nhanh vậy?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Bởi vì ta phải lại chỗ y ở trước hoàng hôn.

cung Cửu hỏi:

- Vậy sao ngươi còn nói không gấp?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Ta không gấp, nhưng y gấp.

Cung Cửu hỏi:

- Y gấp?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Bởi vì y có thói quen, trời tối, y sẽ không tiếp khách.

Cung Cửu hỏi:

- Ngay cả ngươi cũng không tiếp?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Ngay cả Thiên Vương lão tử cũng không tiếp.

Cung Cửu hỏi:

- Vì vậy ngươi phải đến đó trước khi trời tối?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Đúng vậy.

Cung Cửu hỏi:

- Vậy thì người gấp phải là ngươi.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Không đúng, bởi vì quy củ là do y đặt ra, vì vậy nôn nóng muốn tiếp khách trước hoàng hôn, là y, không phải là ta.

Tia sáng mặt trời đã bắt đầu nhạt đi.

Cổ xe đã chậm lại.

Gió thổi nhẹ qua, đem theo mùi hương hoa thoang thoảng ngọt ngào.

Cung Cửu ngồi trong xe hỏi ra:

- Người ngươi muốn gặp là một người yêu hoa?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Qúa yêu Cung Cửu hỏi:

- Chỗ y ở trồng đầy những hoa sao?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Đủ các thức các dạng hoa.

Cung Cửu hỏi:

- Đây là chỗ nào?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Vạn Mai sơn trang.

Cung Cửu hỏi:

- Tây Môn Xuy Tuyết? Người ngươi muốn gặp là Tây Môn Xuy Tuyết?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Đúng vậy, tuy thường thường y không thổi tuyết, y thổi máu, nhưng y quả thật là Tây Môn Xuy Tuyết.

Cung Cửu hỏi:

- Ngươi tìm y làm gì?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Nói với y vài câu.

Cung Cửu hỏi:

- Ta không thể nghe?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Ta nói chuyện với bạn bè, trước giờ không thích có người lạ đứng bên nghe ngóng.

Cung Cửu hỏi:

- Ngươi muốn nhờ y giúp giùm?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Không chừng.

Cung Cửu hỏi:

- Ngươi muốn y đi thông tri cho Sa Mạn.

Lục Tiểu Phụng không trả lời.

Cổ xe đã ngừng trước khóm hoa.

Lục Tiểu Phụng buông cây roi ngựa ra, nhảy

xuống xe gõ gõ vào trong màn cửa hỏi:

- Ngươi có muốn vào không?

Cung Cửu nói:

- Y đã không thích người lạ, ta vào đó làm gì, nơi đây có hương có hoa, ta ở đây hưởng thụ cảnh hoàng hôn, không khoan khoái hơn sao?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Ngươi quả thật là một người thông minh.

Cung Cửu nói:

- Qúa khen.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Ngươi đã thừa nhận mình là người thông minh, ngươi đoán xem ta sẽ mượn ngươi một thứ gì?

Cung Cửu không nói gì.

Bởi vì y đoán không ra.

Lục Tiểu Phụng cười nói:

- Ta muốn mượn ngươi một con dao cạo râu.

Lục Tiểu Phụng đang cười lớn lên, một con dao cạo râu đã bay từ trong màn cửa ra.

Giọng nói của Cung Cửu lạnh như băng giá:

- Cho ngươi.

Lúc Cung Cửu thò đầu ra, Lục Tiểu Phụng đang cạo râu, gương mặt chàng lộ vẻ rất khoan khoái.

Cung Cửu nhịn không nổi lạnh lùng nói:

- Không phải là ngươi có nói Tây Môn Xuy Tuyết không tiếp khách sau hoàng hôn sao?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Đúng thế.

Cung Cửu nói:

- Ngươi còn đang ung dung đứng đó cạo râu?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Ta cả đời ít khi có dịp cạo râu, nhất định phải cạo cho thoải mái một tí, mới xứng đáng với bộ râu. Không những vậy, ngươi yên tâm, mặt trời còn chưa qua khỏi núi, ta bảo đảm nhất định sẽ cạo xong xuôi đàng hoàng.

Cung Cửu nói:

- Ta muốn khuyên ngươi một câu.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Câu gì?

Cung Cửu nói:

- Ta nghĩ bốn hàng lông mày của ngươi xem ra dễ nhìn hơn, vì vậy ta khuyên ngươi đừng cạo mất đi.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Ta phải cạo sạch.

Cung Cửu hỏi:

- Tại sao?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Tại vì ta phải gặp Tây Môn Xuy Tuyết.

Cung Cửu hỏi:

- Ngươi nhất định muốn gặp y?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Không gặp được y, ta gặp không được Sa Mạn.

Cung Cửu nói:

- Không gặp y, người vẫn còn thấy được Sa Mạn mà.

Lục Tiểu Phụng nhìn Cung Cửu:

- Sao?

Cung Cửu hỏi:

- Ngươi không tin?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Ta tin, nhưng ta không dám.

Cung Cửu hỏi:

- Ngươi không dám?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Ta sợ ta phải thấy Sa Mạn lần cuối, hay là...

Cung Cửu hỏi:

- Hay là sao?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Hay là nàng gặp ta lần cuối.

Cung Cửu cười hỏi:

- Ta có thể không giết các ngươi.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Ngươi làm được sao?

Cung Cửu nói:

- Được chứ.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Điều kiện ra sao?

Cung Cửu nói:

- Ngươi rất thông minh.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Vì vậy ta còn sống nhăn ở đây.

Cung Cửu nói:

- Chỉ cần ngươi gia nhập bọn ta.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Đây là ý của ngươi?

Cung Cửu nói:

- Không phải.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Là ý của lão đầu?

Cung Cửu nói:

- Đúng vậy.

Lục Tiểu Phụng cười cười, đặt con dao cạo râu xuống, lấy khăn lau mặt sạch sẽ, rồi nói:

- Ngươi xem mặt mày ta bây giờ có phong nhã lắm không?

Cung Cửu nhìn chàng, không nói gì cả.

Lục Tiểu Phụng quay mặt lại tấm màn cửa gọi:

- Ngưu Nhục Thang.

Ngưu Nhục Thang thò đầu ra.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Gương mặt của ta có đẹp trai hơn lúc trước không?

Ngưu Nhục Thang nhìn nhìn chàng, rồi nhìn nhìn Cung Cửu, không nói gì cả.

Lục Tiểu Phụng cười nói:

- Chắc là các ngươi đã bị nghi biểu anh tuấn của ta dọa cho sợ hết cả hồn, vì vậy chẳng ai mở miệng ra nói gì, ta đã anh tuấn như vậy, bây giờ đi gặp Tây Môn Xuy Tuyết cũng là vừa.

Mặt trời đã hạ xuống núi.

Gió chiều đượm hương hoa, Lục Tiểu Phụng cảm thấy thật khoan khoái.

Chàng hít vào một hơi thật sâu, thở dài nói:

- Trời đẹp như vậy, tại sao mình còn phải tranh này tranh kia, bắt người khác phải chết đi cho được nhỉ?

Cung Cửu lạnh lùng hắc lên một tiếng.

Lục Tiểu Phụng lại nói:

- Kiếp người đẹp đẽ thế này, tại sao ngươi cứ đi bức ta vào tuyệt cảnh làm gì? Tại sao ngươi không nắm tay Ngưu Nhục Thang đi dạo lòng vòng xem hoa, hưởng thụ kiếp sống con người?

Cung Cửu biến sắc, giọng nói cứng lại:

- Trời sắp tối rồi.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Ta biết.

Cung Cửu hỏi:

- Tại sao Tây Môn Xuy Tuyết còn chưa ra tiếp đón ngươi?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Không chừng y đang làm vài món cơm đặc biệt để khoản đãi ta đấy.

Cung Cửu hỏi:

- Ngươi muốn ăn cơm tại đây sao?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Ta còn muốn ở đây ngủ qua đêm.

Cung Cửu nói:

- Vậy thì mời ngươi.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Trước khi vào, ta cũng muốn khuyên ngươi một câu.

Cung Cửu nói:

- Ngươi cứ nói.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Mau mau nhúm lửa nấu cơm, để lúc nghe mùi đồ ăn, khỏi bị đói bụng chịu không nổi.

Cung Cửu cười ruồi nói:

- Ta cũng chẳng ham ăn gì lắm, ngươi không cần phải khích ta, ngủ cho ngon, ngày mai còn phải đi đường.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Tại sao ta còn phải đi đường?

Cung Cửu nói:

- Bởi vì ta đã quyết định không dùng ngươi làm đánh xe nữa.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Thật ra, ngày mai ta cũng chẳng làm đánh xe cho ngươi.

Cung Cửu nói:

- Sao?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Ngày mai ngươi sẽ phát hiện ra, ta nhất định là một người rất tự do, không còn có bóng dáng con mèo nào lởn vởn muốn đi theo bên mình.

Cung Cửu nói:

- Vậy thì ngày mai ngươi chờ xem đi.

Lục Tiểu Phụng chầm chậm đi tới cổng, miệng thì cao hứng nói:

- Ngày mai, cái tiếng nghe sao mà đầy hy vọng.

Trong phòng không thấy có hoa, nhưng lại đầy mùi thơm của hoa, nhẹ nhàng, dịu dàng, giống con người của Tây Môn Xuy Tuyết.

Lục Tiểu Phụng tựa vào chiếc ghế làm bằng dây đằng la, nhìn Tây Môn Xuy Tuyết. Tây Môn Xuy

Tuyết đang cầm trên tay ly rượu màu xanh nhạt, chiếc áo trắng tinh trên người vừa nhẹ nhàng vừa mềm mại.

Có tiếng địch vọng lại dịu dàng như gió xuân, phảng phất rất gần, lại phảng phất như xa lắm, nhưng không thấy người thổi đâu.

Lục Tiểu Phụng thở ra, chàng nói:

- Cả đời ngươi có bị phiền não bao giờ không?

Tây Môn Xuy Tuyết nói:

- Lúc trước ngươi cũng có hỏi ta câu đó rồi.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Lúc trước ngươi nói là không.

Tây Môn Xuy Tuyết nói:

- Ký ức của ngươi rất tốt.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Bây giờ thì sao?

Tây Môn Xuy Tuyết nói:

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Phiền não gì?

Tây Môn Xuy Tuyết nói:

- Phiền não cái bộ râu.

Lục Tiểu Phụng nhìn bộ mặt trơn láng của Tây Môn Xuy Tuyết hỏi:

- Vì ngươi không có râu nên ngươi phiền não?

Tây Môn Xuy Tuyết nói:

- Không phải.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Không phải?

Tây Môn Xuy Tuyết nói:

- Ta vì ngươi không có râu mà phiền não.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Thế à? Tại sao vậy?

Tây Môn Xuy Tuyết nói:

- Tại vì lần trước ngươi tìm ta giúp đỡ, ta có nói trừ phi ngươi cạo sạch đi bộ râu, ngươi muốn ta đi làm gì, ta sẽ theo ngươi làm đó.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Ta nhớ, đó là lần đầu tiên ta vì người khác mà cạo mất bộ râu.

Tây Môn Xuy Tuyết nói:

- Hiện tại ngươi lại đi cạo mất bộ râu, vì vậy ta biết, ta sắp có phiền não đến nơi.

Lục Tiểu Phụng ực một hơi hết ly rượu, nhìn nhìn Tây Môn Xuy Tuyết.

Tây Môn Xuy Tuyết nhẹ nhàng nhấp vào rượu màu xanh nhạt trong ly, nói:

- Thứ rượu này thích hợp uống chầm chậm thưởng thức.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Ta biết.

Tây Môn Xuy Tuyết nói:

- Thế thì sao ngươi lại cạn ly nhanh thế?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Bởi vì ta đang đợi ngươi.

Tây Môn Xuy Tuyết nói:

- Đợi ta, đợi ta làm gì?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Đợi ngươi nói một tiếng.

Tây Môn Xuy Tuyết nói:

- Tiếng gì?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Một tiếng giải trừ phiền não cho ta.

Tây Môn Xuy Tuyết uống cạn ly rượu, đặt xuống bàn nói:

- Ngươi muốn đi làm gì, ta sẽ theo ngươi làm đó.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Hiện tại ngươi có thể rót ra hai ly, chúng ta cùng thưởng thức từ từ.

Lục Tiểu Phụng nâng ly lên nói:

- Nhờ câu nói của ngươi.

Tây Môn Xuy Tuyết nói:

- Nhờ bộ râu của ngươi.

Hai người cùng cười, nhẹ nhàng nhấp nhấp rượu.

Tiếng địch đã ngừng, nhưng bỗng nghe có tiếng cổ cầm vọng lại.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Sở thích của ngươi đã thay đổi.

Tây Môn Xuy Tuyết nói:

- Không.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Vậy thì tại sao lại đổi qua cổ cầm?

Tây Môn Xuy Tuyết nói:

- Tiếng địch du dương, nhưng thanh điệu tác dụng không được lớn như cổ cầm.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Thanh điệu tác dụng? Thanh điệu gì?

Tây Môn Xuy Tuyết nói:

- Sát khí.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Thanh điệu sát khí?

Tây Môn Xuy Tuyết gật gật đầu.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Thanh điệu sát khí của ai?

Tây Môn Xuy Tuyết nói:

- Của người ngồi trong cỗ xe.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Ngươi cảm thấy được sát khí của y?

Tây Môn Xuy Tuyết nói:

- Sát khí rất nồng.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Ngươi có biết y muốn giết ai không?

Tây Môn Xuy Tuyết nói:

- Nhất định không phải là ta.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Cũng không chỉ một mình ta.

Tây Môn Xuy Tuyết hỏi:

- Còn có ai?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Còn có Lão Thực hòa thượng, Sa Mạn và Tiểu Ngọc.

Tây Môn Xuy Tuyết nói:

- Ta có hai câu hỏi.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Câu hỏi gì?

Tây Môn Xuy Tuyết nói:

- Thứ nhất là, tại sao y muốn giết Lão Thực hòa thượng?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Câu thứ hai?

Tây Môn Xuy Tuyết nói:

- Sa Mạn và Tiểu Ngọc là ai?

Lục Tiểu Phụng đem những chuyện mình gặp nói ra hết cho y nghe xong, rượu trên bàn đã gần hết, thức ăn đã sạch.

Tây Môn Xuy Tuyết nhìn Lục Tiểu Phụng, ánh mắt đầy vẻ trách móc.

Tây Môn Xuy Tuyết nói:

- Ngươi gây ra chuyện phiền phức không nhỏ.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Bởi vậy ta mới lại tìm ngươi.

Tây Môn Xuy Tuyết nói:

- Ta biết cách ứng phó rồi, ngươi cứ đi ngủ một giấc cho khỏe, ngày mai còn đi đường.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Ta có thể nói hai tiếng được không?

Tây Môn Xuy Tuyết nói:

- Không được.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Tại sao?

Tây Môn Xuy Tuyết nói:

- Bởi vì ta biết hai tiếng đó là gì.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Ngươi biết?

Tây Môn Xuy Tuyết nói:

- Ta biết.

Y nhấp một tí rượu rồi nói tiếp:

- Ta thà ngươi để hai tiếng đó trong lòng.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Thế thì ta để hai tiếng "cám ơn" vào lòng đây.

Lục Tiểu Phụng vừa cười vừa uống hết ly rượu.

LỤC TIỂU PHỤNG

Cổ Long
www.dtv-ebook.com

Quyển 6
Chương 18

Phương Pháp Thoát Thân

Sáng sớm.

Có sương mù, sương mù rất mỏng.

Trong gió sớm mai, có mùi hoa thơm thoang thoảng, trong sương mù có bóng hoa mông lung, một điều làm cho người ta sảng khoái.

Chỉ tiếc là người dậy sớm không có mấy ai.

Lục Tiểu Phụng là người dậy sớm, nhưng chàng

không lại xem hoa ngửi hoa trong sương mù buổi sớm mai, Cung Cửu là người biết hưởng thụ, nhưng y không hiểu được cách hưởng thụ thanh nhã này, y thà ngủ thêm chút xíu lấy tinh thần, cũng không chịu hưởng cái thú chịu lạnh trong sương mù.

Ngưu Nhục Thang là một người đàn bà, đàn bà thường thích hoa trước mắt thích trăng trên cao, thích mặt trời mọc mặt trời lặn, chỉ tiếc là cô ta đi theo Cung Cửu.

Một người đàn ông thích ngủ đến mặt trời lên cao tới đỉnh đầu, người đàn bà bên cạnh cũng đành phải bồi y ngủ đến mặt trời lên cao tới đỉnh đầu.

Vì vậy, được hưởng cái thú của buổi sớm mai, chỉ có một người.

Áo trắng như tuyết, sương mù mênh mang, Tây Môn Xuy Tuyết như một pho tượng đá đứng bên

hoa.

Sương mù đã tan.

Mặt trời đã bắt đầu phát ra sức nóng.

Ngựa đã bắt đầu rục rịch.

Nhưng Tây Môn Xuy Tuyết không còn ở đó bên cạnh hoa.

Ở bên cạnh cổ xe, bên cạnh cổ xe của Cung Cửu.

Một luồng sát khí bỗng từ bên ngoài cổ xe ập vào bên trong, Cung Cửu ngồi bật dậy.

Mở tung màn cửa xe ra, Cung Cửu lập tức thấy ngay Tây Môn Xuy Tuyết.

Một Tây Môn Xuy Tuyết lạnh băng âm trầm đứng đó.

Sau đó, Cung Cửu thấy Lục Tiểu Phụng.

Một Lục Tiểu Phụng đang vừa đi vừa vẫy vẫy tay cười hì hì.

Lục Tiểu Phụng đi không nhanh lắm, nhưng chỉ trong một thời gian ngắn, người chàng đã đi càng lúc càng xa.

Cung Cửu kéo dây cương một cái, cỗ xe chẳng thấy động đậy tí nào.

Cung Cửu thấy có mấy điểm hàn quang lóe lên, mấy con ngựa kéo xe đã ngã ầm xuống.

Tây Môn Xuy Tuyết rút kiếm ra thu kiếm lại, nhanh như điện, như chớp.

Cung Cửu lần đầu tiên thấy một thanh kiếm nhanh như vậy.

Bóng của Lục Tiểu Phụng càng lúc càng nhỏ.

Cặp mắt của Tây Môn Xuy Tuyết dính vào cặp mắt của Cung Cửu.

Cung Cửu hỏi:

- Tại sao ngươi phải giết ngựa của ta?

Tây Môn Xuy Tuyết nói:

- Ta không hy vọng ngựa của ngươi rượt kịp người bạn của ta.

Cung Cửu hỏi:

- Nếu như ta muốn rượt theo thì sao?

Tây Môn Xuy Tuyết nói:

- Người của ngươi cũng sẽ như ngựa của ngươi.

Cung Cửu cười nhạt lên một tiếng nói:

- Ngươi có chắc không?

Tây Môn Xuy Tuyết nói:

- Tây Môn Xuy Tuyết là người có lòng tự tin nhất trong giang hồ.

Cung Cửu hỏi:

- Thật sao?

Tây Môn Xuy Tuyết nói:

- Ngươi có muốn thử không?

Cung Cửu không trả lời, y bị sát khí của Tây Môn Xuy Tuyết bức cho lạnh muốn run lên.

Lục Tiểu Phụng bỗng cảm thấy thế giới này thật tình sao dễ thương quá, chim chóc đang ca hót vang

lừng, gió nhẹ đang thổi trên người thật là thoải mái, ngay cả đám cỏ rậm tạp nhạp bên đường cũng đẹp đẽ hẳn lên.

Bạn bè, là cái thứ làm cho người ta sung sướng nhất trên đời này.

Tình hữu nghị, càng là thứ không thể thiếu trên đời.

Tình hữu nghị giữa Lục Tiểu Phụng và Tây Môn Xuy Tuyết, vốn là thứ kết giao của bậc quân tử, rất đạm bạc. Nhưng Lục Tiểu Phụng có nguy hiểm, Tây Môn Xuy Tuyết sẽ lập tức rút đao tương trợ.

Mặc dù y có yêu cầu Lục Tiểu Phụng phải cắt bỏ đi bộ râu.

Cắt đi cũng có gì là quan hệ? Cắt đi bộ râu, người lại càng biến ra sáng sủa chứ sao?

Vì vậy Lục Tiểu Phụng vẫn rất cảm ơn Tây Môn Xuy Tuyết.

Lục Tiểu Phụng biết, Cung Cửu nhất định không còn rượt theo kịp chàng nữa.

Chàng ngừng lại, hít một hơi thật sâu vào cái không khí trong lành mát mẻ của buổi sáng sớm.

Chàng sờ sờ vào chỗ trên miệng nơi bộ râu đã bị cắt mất, rồi bật cười.

Bởi vì chàng đang nghĩ đến Sa Mạn, Sa Mạn thấy chàng chỉ còn hai hàng lông mày, nhất định sẽ giật nảy mình lên.

Nhưng người giật mình nhiều nhất phải là lão Thực hòa thượng, y nhất định không ngờ rằng, Lục Tiểu Phụng lại đi cắt mất bộ râu, không những vậy, phải làm là vì muốn trốn người khác, không phải là trốn quan binh của Thái Bình vương phủ.

Cung Cửu còn lợi hại hơn quan binh của thế tử Thái Bình xa, Lục Tiểu Phụng nhất định không sợ một trăm tên quan binh, nhưng chàng lại sợ một Cung Cửu.

Trí tuệ và vũ công của Cung Cửu, quả thật kinh người.

Tây Môn Xuy Tuyết có chống đỡ nổi Cung Cửu không? Tây Môn Xuy Tuyết đánh thắng được Cung Cửu không?

Lục Tiểu Phụng nhấc chân lên tính đi tiếp tục về phía trước, bỗng đứng sững lại.

Lỡ Tây Môn Xuy Tuyết không phải là địch thủ của Cun g Cửu thì sao?

Trong lòng của Lục Tiểu Phụng bỗng nổi lên một cảm giác áy náy không yên.

Nếu Tây Môn Xuy Tuyết có chuyện gì, không phải mình đã trở thành kẻ có tội sao? Lục Tiểu Phụng càng nghĩ càng cảm thấy không yên tí nào.

Tây Môn Xuy Tuyết vì mình mà phải đối diện Cung Cửu, tại sao mình lại đi cho xong chuyện được?

Bạn bè phải hy sinh, cũng là hai bên hy sinh lẫn nhau, sao lại chỉ để một mình Tây Môn Xuy Tuyết hy sinh?

Vừa nghĩ đến điểm đó, người của Lục Tiểu Phụng đã bay ra như mũi tên.

Không phải bay tới, mà là bay ngược lại.

Giữa trưa, mặt trời chiếu trên cao, không có gió.

Bươm bướm bay lượn trong bụi hoa.

Bay ra khỏi bụi hoa không phải là bươm bướm,

mà là ruồi xanh.

Cái thứ ruồi xanh to đầu bay qua bay lại kêu vù vù.

Thấy ruồi xanh, Lục Tiểu Phụng lập tức ngửi thấy mùi máu tanh.

Không có ngựa, không có xe, không có người.

Lục Tiểu Phụng chạy như bay vào trong nhà của Tây Môn Xuy Tuyết.

Dụng cụ trong nhà vẫn như thường lệ, mọi thứ đều đâu vào đó không một chút bụi.

Tây Môn Xuy Tuyết đâu?

Cả một tòa nhà trừ Lục Tiểu Phụng ra, không thấy một ai.

Một trận gió bỗng thổi vào trong nhà, Lục Tiểu Phụng bất giác rùng mình lên một cái.

Lầm lẫn tai hại quá rồi sao?

Lục Tiểu Phụng chạy ra, lại gần chỗ có vết máu lan ban, thò tay ra vỗ mấy cái liên tiếp.

Mấy con ruồi xanh đang bay vù vù bỗng không còn thấy đâu, tất cả đều rớt lả tả xuống vũng máu đọng. Chỉ còn thừa mấy con bươm bướm đang bay lượn qua lượn lại lúc bên phải lúc bên trái, lúc bay lên lúc bay xuống trong bụi hoa, hoa không còn thơm, bướm không còn đẹp.

Lục Tiểu Phụng đứng ngẩn người ra nhìn vũng máu xuất thần.

- Ngươi đang thương tiếc con ngựa nào vậy?

Giọng nói vang bên tai của Lục Tiểu Phụng, một

bàn tay cũng đặt lên vai chàng.

Giọng nói là của Tây Môn Xuy Tuyết, bàn tay cũng là bàn tay đã được cắt xén kỹ càng của Tây Môn Xuy Tuyết.

Lục Tiểu Phụng ngớ người ra.

Nụ cười còn lạnh hơn nước đá của Tây Môn Xuy Tuyết, Lục Tiểu Phụng lại thấy ấm áp quá chừng.

- Đây không phải là máu của ngươi?

Tây Môn Xuy Tuyết nói:

- Nếu phải, ta còn đứng chỗ này sao?

Lục Tiểu Phụng nói:

- A, đúng, đây là máu ngựa.

Tây Môn Xuy Tuyết hỏi:

- Tại sao ngươi hối hả về lại đây?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Ta sợ.

Tây Môn Xuy Tuyết hỏi:

- Ngươi sợ ta bị Cung Cửu hạ độc thủ?

Lục Tiểu Phụng gật đầu.

Hai bàn tay của Tây Môn Xuy Tuyết đặt trên vai của Lục Tiểu Phụng, lắc mạnh mấy cái.

Tây Môn Xuy Tuyết nói:

- Chỉ có điểm đó, sau này ngươi lại đây nhờ ta làm gì, ta không bắt ngươi cạo râu nữa.

Lục Tiểu Phụng cười khổ.

Đấy chính là cái giá phải trả cho tình hữu nghị!

Lục Tiểu Phụng nhìn vũng máu trên mặt đất hỏi:

- Ngươi quả thật làm cho ta lo quá.

Tây Môn Xuy Tuyết hỏi:

- Ngươi tưởng ta chết rồi?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Đúng vậy.

Tây Môn Xuy Tuyết hỏi:

- Tại sao?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Bởi vì ngươi là người rất thích sạch sẽ, làm sao có thể để máu me dơ dáy bày trước cổng nhà?

Tây Môn Xuy Tuyết cười nói:

- Dĩ nhiên ta không thể chịu được, chỉ vì ta chưa có thời gian dọn dẹp.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Ngươi không có thời gian?

Tây Môn Xuy Tuyết nói:

- Đúng vậy, ta chưa kịp đi dọn, ngươi đã lại.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Trước khi ta lại thì sao?

Tây Môn Xuy Tuyết nói:

- Ta đang đứng bên bờ sông nôn mửa.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Nôn mửa?

Tây Môn Xuy Tuyết gật đầu.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Tại sao ngươi phải mửa ra?

Tây Môn Xuy Tuyết nói:

- Bởi vì ta thấy một người, hành động của y xấu xí đến độ làm ta muốn nôn mửa.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Ai?

Tây Môn Xuy Tuyết nói:

- Cung Cửu.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Cung Cửu? Y làm sao?

Tây Môn Xuy Tuyết nói:

- Y cầu xin ta đánh y.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Ngươi có đánh không?

Tây Môn Xuy Tuyết nói:

- Không. Cao thủ trước khi ra chiêu cần phải chăm chú không được sơ hốt, ta ngỡ y cố ý muốn nhiễu loạn sự tập trung của ta.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Sau đó rồi sao?

Tây Môn Xuy Tuyết nói:

- Sau đó y đưa tay lên đánh vào mặt mình.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Ngươi vẫn không màng đến y?

Tây Môn Xuy Tuyết nói:

- Ngươi nói đúng. Ta vẫn nhìn y không chớp mắt.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Rồi y làm sao?

Tây Môn Xuy Tuyết nói:

- Y nếm roi.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Nếm roi của ai?

Tây Môn Xuy Tuyết nói:

- Của Ngưu Nhục Thang. Ngưu Nhục Thang đánh y liên tục, y bò lăn ra đất, cao hứng la ầm lên.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Còn người thì sao?

Tây Môn Xuy Tuyết nói:

- Ta vội vã chạy ra ngoài sông, mửa lên mửa xuống, nếu không...

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Nếu không thì sao?

Tây Môn Xuy Tuyết nói:

- Nếu ta mửa ra ở đây, ta chẳng còn có thể ở được nữa.

Lục Tiểu Phụng nói:

- E rằng ta phải bồi thường cho ngươi một tòa nhà.

Tây Môn Xuy Tuyết nói:

- Ngươi có biết tòa nhà của ta đây giá trị bao nhiêu không?

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Bao nhiêu?

Tây Môn Xuy Tuyết hỏi:

- Ngươi có biết Hoắc Hưu không?

Lục Tiểu Phụng bật cười.

Sao chàng không biết Hoắc Hưu? Sao chàng không biết cái lão Hoắc giàu áp thiên hạ, nhưng lại

thích cách sống như ẩn sĩ, tính cách cô tị đó?

Chàng còn nhớ rõ, lần đó, chàng đang nằm thượt ra thoải mái trên trường uống rượu, bỗng có ba gã quái nhân nổi tiếng giang hồ lại, một người suốt ngày lẩm bẩm "Đa tình tự cổ không dư hận" là Ngọc Diên Lang quân Liễu Dư Hận, một người suốt ngày lẩm bẩm "Thu phong thu vũ sầu sát nhân" là Đoạn Trường Kiếm Khách Tiêu Thu Vũ, một người là Thiên Lý Độc Hành Độc Cô Phương. Ba người này vốn đã khó tụ lại một chỗ, mà càng kỳ quái là, bọn họ không những ở cùng một chỗ, mà còn đều làm bảo tiêu cho Đan Phụng công chúa.

Lúc Đan Phụng công chúa cũng bước vào phòng chàng, cô bỗng hướng về phía chàng quỳ xuống, làm cho chàng phải phá tung mái ngói, chạy trốn mất tiêu.

Chỗ chàng đi trốn Đan Phụng công chúa, chính

là một chỗ cư trú của Hoắc Hưu.

Đấy là một gian nhà giá trị liên thành.

Bởi vì đấy chính là chỗ đại thi nhân Lục Phóng Ông hay lại ngâm thơ mùa hạ, trên tường còn có thơ Lục Phóng ông đề bút trên đó.

Nhưng gian nhà chỉ trong khoảnh khắc đã bị Liễu Dư hận, Tiêu Thu Vũ và Độc CÔ Phương phá tan tành. Biểu thơ của Đan Phụng công chúa lập tức bồi thường cho Hoắc Hưu năm chục lượng vàng.

Năm chục lượng vàng có thể xây vài căn nhà, nhưng Lục Tiểu Phụng ước chừng gian nhà này trị giá chừng bốn vạn lượng vàng.

Bây giờ Tây Môn Xuy Tuyết bỗng hỏi vậy, có phải y cũng cho rằng gian nhà này trị giá không biết bao nhiêu tiền?

Vì vậy Lục Tiểu Phụng lập tức nói cái ý đó ra:

- Ngươi muốn đem gian nhà của ngươi ra so chung một hạng với Hoắc lão đầu sao?

Tây Môn Xuy Tuyết lắc đầu nói:

- Ngươi đoán lầm rồi.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Ta đoán lầm?

Tây Môn Xuy Tuyết nói:

- Ta chỉ muốn nói, bất cứ căn nhà nào cũng là vô giá.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Tại sao?

Tây Môn Xuy Tuyết nói:

- Bởi vì người sống trong nhà, không chừng sẽ có ngày nổi danh bốn phương.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Ngươi nói đúng không sai tí nào, căn nhà gỗ của Hoắc lão đầu, trong thời của Lục Phóng Ông ngâm thơ, chỉ bất quá là một đống gỗ cất lên thành nhà thế thôi, nhưng thơ của Lục Phóng Ông được người đời thưởng thức, đến thời Hoắc lão đầu cư trú, thành ra giá trị liên thành.

Tây Môn Xuy Tuyết nói:

- Vì vậy nếu ta không thể ở trong tòa nhà này, ngươi cũng chẳng bồi thường được cho ta.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Ngươi lầm, ta bồi thường được.

Tây Môn Xuy Tuyết nói:

- Sao?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Bởi vì hiện tại đâu cần phải bồi thường cho ngươi, vài trăm năm sau, người đời sau biết có người tên là Tây Môn Xuy Tuyết, còn ta thì đã quy tiên từ lâu.

Tây Môn Xuy Tuyết nói:

- Ta phát giác ra ngươi còn biết chạy làng.

Lục Tiểu Phụng cười nói:

- Cho là vậy đi, cũng không chạy làng nhà ngươi, bởi vì hiện tại ngươi không cần phải dọn nhà.

Tây Môn Xuy Tuyết nói:

- Lần này ngươi sai.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Sao?

Tây Môn Xuy Tuyết nói:

- Ta sắp dọn ngay bây giờ.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Tại sao?

Tây Môn Xuy Tuyết nói:

- Bởi vì, nơi đây rất thích hợp cho ngươi ở.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Thích hợp với ta?

Tây Môn Xuy Tuyết nói:

- Cung Cửu nhất định nghĩ rằng ngươi đã đi rồi, chẳng thể ngờ tới chuyện ngươi còn trở lại, vì vậy y có phái ra bao nhiêu tai mắt, tai mắt của y có thám thính tới đâu, cũng không thám thính nổi tung tích của ngươi.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Bởi vì ta đang ở chỗ này của người nằm ngủ khoèo không lo lắng gì.

Tây Môn Xuy Tuyết nói:

- Hoàn toàn đúng.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Còn ngươi?

Tây Môn Xuy Tuyết nói:

- Ta đi.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Ngươi đi đâu?

Tây Môn Xuy Tuyết nói:

- Ta tính đi học Phật.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Học Phật? Học với ai?

Tây Môn Xuy Tuyết nói:

- Dĩ nhiên là học với hòa thượng.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Học với hòa thượng nào?

Tây Môn Xuy Tuyết nói:

- Lão Thực hòa thượng.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Lão Thực hòa thượng hiểu Phật sao?

Tây Môn Xuy Tuyết nói:

- Ta không biết.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Ngươi không biết? Vậy mà ngươi muốn theo y học?

Tây Môn Xuy Tuyết nói:

- Ta chỉ theo y học một chiêu.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Chiêu gì?

Tây Môn Xuy Tuyết nói:

- Ngồi không loạn.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Ngồi không loạn? Học để làm gì?

Tây Môn Xuy Tuyết nói:

- Học để lúc đối diện với hai vị mỹ nhân, không bị lòng hươu ý vượn.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Hai vị mỹ nhân ấy là ai?

Tây Môn Xuy Tuyết nói:

- Một người tên là Sa Mạn, một người tên là Tiểu Ngọc.

Lục Tiểu Phụng cười nói:

- Ý ngươi nói, ngươi muốn đi đón bọn họ về đây?

Tây Môn Xuy Tuyết nói:

- Ngươi còn cách nào an toàn tốt hơn cách này không?

Lục Tiểu Phụng nói:

Tây Môn Xuy Tuyết nói:

- Mời.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Nhưng hiện giờ ta làm chưa được.

Tây Môn Xuy Tuyết nói:

- Cách gì?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Giết Cung Cửu.

Lục Tiểu Phụng tin vào con người Tây Môn Xuy Tuyết, tin vào năng lực của y, tin vào vũ công của y.

Vì vậy chàng bình tĩnh thoải mái nằm trong nhà, hưởng thụ hương hoa, mặt trời, gió nhẹ, bươm bướm vờn qua vờn lại.

Tâm tư của Lục Tiểu Phụng, cũng theo bươm bướm chập chờn vờn quanh người Sa Mạn.

Chàng khát vọng được gặp nàng.

Chàng bỗng có cái cảm giác muốn thoái ẩn khỏi chốn giang hồ.

Chàng đã lăn lộn trong giang hồ bấy nhiêu năm nay, tuy chàng còn trẻ tuổi, còn có một bầu nhiệt huyết, nhưng chàng bỗng cảm thấy giang hồ hiểm trá, người này tranh kẻ kia đoạt, máu tanh thật quá nồng nặc.

Chàng chỉ hy vọng được cùng một chỗ với Sa Mạn, tìm một cái đảo, hoặc về lại chỗ hòn đảo nhỏ của lão đầu, sống trong căn nhà nhỏ lúc trước của Sa Mạn, không còn phải sống thêm ngày nào trong chốn thị phi ân oán.

Chàng nhìn nhìn bàn tay của mình.

Chàng không nhịn nổi muốn bật cười lên.

Sau đó chàng bỗng nghe có một loạt tiếng động.

Không phải là tiếng cười của chàng, mà là tiếng vó ngựa đang dẫm trên mặt đất.

Không phải một con ngựa, không phải là hai ba bốn con, mà là mười mấy hai chục con đang chạy như bay lại.

Chàng bỗng đứng bật dậy.

Đang lúc vó ngựa càng lúc càng vọng lại gần, càng lúc càng rõ ràng, Lục Tiểu Phụng đã quyết định một điều.

Chàng quyết định trốn vào một nơi.

Vì vậy chàng đã soạt một tiếng nhảy vào núp trong bụi hoa.

Ai lại đây?

Đó là điều Lục Tiểu Phụng đang tự hỏi lúc chàng ngồi trong bụi hoa.

Tây Môn Xuy Tuyết bán đứng chàng sao?

Đó là câu hỏi thứ hai.

Một trong hai câu hỏi chỉ trong chốc lát đã được trả lời.

Bởi vì ngựa đã dừng lại trước cổng nhà Tây Môn Xuy Tuyết.

Hai mươi con ngựa, hai mươi người.

Hai mươi gã đại hán mặc đồ kình trang áo đen.

Lục Tiểu Phụng nhận ra một người trong đó.

Người thống lãnh cả bọn.

Ưng Nhãn Lão Thất! Người thống lãnh chính là tổng thủ lãnh của Thập Nhị Liên Hoàn Ổ Ưng Nhãn Lão Thất.

Ưng Nhãn Lão Thất lại tìm ai?

Tìm Tây Môn Xuy Tuyết hay tìm Lục Tiểu Phụng?

Có chuyện gì?

Lục Tiểu Phụng chỉ biết có một điều.

Người Ưng Nhãn Lão Thất muốn tìm, không phải là chàng, mà là Tây Môn Xuy Tuyết.

Bởi vì lúc Ưng Nhãn Lão Thất gõ cửa lên tiếng, y nói "Thập Nhị Liên Hoàn Ổ Ưng Nhãn Lão Thất cầu kiến Tây Môn công tử".

Vì vậy Lục Tiểu Phụng đã chứng minh được Tây

Môn Xuy Tuyết không hề bán đứng chàng.

Do đó chàng cảm thấy mình đang xấu hổ vô cùng.

Trong lòng chàng đang quanh quất cảnh cáo mình:

- Phải nhất định tín nhiệm bạn bè, phải nhất định có lòng tin.

Vì vậy chàng lại hít một hơi thật sâu vào cái không khí thơm tho của hoa hương.

Nhưng chàng không ngồi an tường ở đó được, chàng lại ngược lại triển khai khinh công chạy như bay về chỗ Ưng Nhãn Lão Thất vừa mất dạng.

Bởi vì trong lòng chàng còn đang có một nghi vấn.

Ưng Nhãn Lão Thất lại tìm Tây Môn Xuy Tuyết có chuyện gì?

Ưng Nhãn Lão Thất là tổng thủ lãnh của Thập Nhị Liên Hoàn Ổ, thế lực của Thập Nhị Liên Hoàn Ổ ra tới ngoài tái ngoại, ngay cả hai bên hắc bạch đều có đệ tử môn hạ của y.

Ưng Nhãn Lão Thất đi tới đâu đều rất được hai bên hắc đạo chào hỏi nhiệt liệt Vì vậy chỗ Ưng Nhãn Lão Thất qua lại, phải là chỗ náo nhiệt hoặc là ngoài hoang dã mới đúng.

Nhưng Lục Tiểu Phụng lần này đã nghĩ sai. Sai thật là sai. Bởi vì Lục Tiểu Phụng theo dấu ngựa truy theo, chỗ Ưng Nhãn Lão Thất đang đi lại chẳng phải là trấn lớn cũng chẳng phải thôn trang.

Bọn họ đến một chỗ đó, rất là sơ sài tùy tiện, làm như đi mệt quá muốn tìm một chỗ nào nghỉ ngơi một

lát vậy.

Đó chỉ bất quá là một nơi nằm trên một con đường núi quanh co, một khoảng trống rộng rãi, bọn họ đều xuống ngựa, tụ lại một nơi, xa xa nhìn lại, hình như đang đàm luận một chuyện gì thật bí mật.

Lục Tiểu Phụng lại phát hiện ra mình sai nữa. Bọn họ chẳng đàm luận chuyện gì cơ mật cả, bọn họ đang tự lại chung quanh một đám đồ ăn khô để đó, đang ăn uống ngấu nghiến.

Mặt trời đã qua khỏi quá đầu, Lục Tiểu Phụng mới phát hiện ra, cái bụng của mình cũng đang kêu rốt rốt lên, nhưng chàng không thể ngồi xuống ăn cái gì.

Không phải chàng sợ bị phát hiện, cũng không phải không có thời gian để ăn, mà là chàng chẳng có gì đem theo người để ăn.

Trên người chàng chỉ có tiền bạc để mua đồ ăn.

Tiền bạc ở đây chẳng có chỗ nào xài được. Vì vậy chàng bèn mò lại gần đó ngồi nhìn bọn họ ăn uống.

Không những chàng có thể thấy dáng điệu bọn họ đang ăn, còn có thể nghe bọn họ đang nói gì.

- Anh em mình tối hôm nay lại đánh bạc, sau đó đi tìm Xuân Hồng và Đào Nương khoái lạc một trận được không?

- Đánh con quỷ nhà ngươi!

- Ngươi sao vậy?

- Ngươi biết chuyện ta sợ nhất là chuyện gì không?

- Chuyện gì?

- Là chuyện tìm người không gặp. Có lần đi công chuyện, tìm không ra người, kết quả ta đi đánh bài cửu, ha, ngươi có biết kết quả ra sao không?

Liên tiếp hai mươi bảy lần, lần nào ta cũng gieo xuống Miết Thập.

- Vì vậy hôm nay ngươi không gặp Tây Môn Xuy Tuyết, ngươi không đánh bạc?

- Nhất định không đánh.

- Ta khuyên ngươi nên đi đánh một trận cho thoải mái là hơn.

- Tại sao?

- Bởi vì ngươi gặp phải Tây Môn Xuy Tuyết, chỉ sợ không chắc sẽ có cơ hội đánh bạc nữa.

- Ý ngươi nói chúng ta giết không nổi hắn?

- Ta chỉ sợ mình không có khả năng.

- Ngươi tin vậy sao?

- Dĩ nhiên, bọn mình hai mươi người đang lúc hắn không đề phòng, phóng ra hai mươi thứ ám khí không giống nhau, ta xem thần tiên chỉ sợ còn khó mà tránh nổi, huống gì hắn chỉ bất quá là một người thường thế thôi.

Lục Tiểu Phụng đã biết chuyện ra sao rồi.

Cung Cửu chắc là vì Tây Môn Xuy Tuyết ngăn trở y, để Lục Tiểu Phụng trốn thoát khỏi phạm vi thế lực của mình, vì vậy y mới thù hận Tây Môn Xuy Tuyết, sai Ưng Nhãn Lão Thất lại ám toán.

Đây là một suy luận rất có lý, không những vậy còn chứng minh được một chuyện.

Cung Cửu quả thật tìm không ra tung tích của

Lục Tiểu Phụng, có nghĩa là, nhờ Lục Tiểu Phụng quay đầu lại tìm Tây Môn Xuy Tuyết, mà thoát khỏi được mạng lưới của Cung Cửu.

Chuyện này cũng chứng minh thêm được một chuyện nữa.

Tây Môn Xuy Tuyết trên đường, không bị bất cứ ai phát hiện ra.

Lục Tiểu Phụng an lòng lắm, chàng biết, chàng chỉ cần làm thêm một chuyện nữa, là có thể ngồi yên ổn trước nhà Tây Môn Xuy Tuyết, đợi y đem Sa Mạn đón về đây.

Ưng Nhãn Lão Thất không phải là kẻ ham cờ bạc, nhưng có lúc cũng gieo mấy cái đỡ ghiền.

Nhưng tối nay y chỉ còn nước trừng mắt nhìn bọn thủ hạ của mình đánh bạc, ngay cả một tí hứng thú cũng không có.

Tửu lượng của y cũng không phải là lớn gì, nhưng có lúc uống mười hai chục ly rượu mạnh đây ắp, cũng chẳng biết say.

Nhưng tối nay, y chỉ uống có hai ly, đã thấy muốn choáng váng.

Người có tâm sự, thường thường hay dễ bị uống say hơn.

Người có tâm sự, thường thường không có hứng thú đánh bạc.

Ưng Nhãn Lão thất vốn là người rất hiểu chuyện, bất kể là chuyện gì, y đều rất ít khi để trong lòng.

Nhưng tối nay y lại có tâm sự, không những là tối nay, mà những dạo sao này.

Từ lúc y đi trật một bước đó về sau, y bèn có tâm sự, cái tâm sự đó cứ đè nặng trong lòng làm y không lúc nào được vui.

Y đã là tổng thủ lãnh của Thập Nhị Liên Hoàn Ổ rồi, tại sao còn phải chịu để Cung Cửu sai sử?

Y lo lắng sẽ có ngày số phận của y cũng giống như Diệp Tinh Sĩ vậy.

Bởi vì trên đời này, người biết bí mật của Cung Cửu, chỉ còn thừa duy nhất một mình y.

Thật tình y không nên đi biết cái bí mật của Cung Cửu làm gì.

Lấy tuổi tác của y ra, lấy gia tài của y ra, vốn chẳng cần phải lo lắng điều gì, tại sao lúc đó lại chịu không nổi dụ hoặc của đồng tiền, để chịu bị Cung Cửu chi phối?

Muốn bao nhiêu đó tiền, rồi để làm gì? Không lẽ còn muốn đem theo bao nhiêu đó tiền xuống quan tài sao?

Lục Tiểu Phụng là một người cố đạo nhiệt trường, trọng nghĩa khí giảng nhân ái, vụ án vừa phát sinh ra tức thì, người đầu tiên Ưng Nhãn Lão Thất nghĩ ngay đến là Lục Tiểu Phụng.

Nhưng hiện tại, Ưng Nhãn Lão Thất lại phải nghe theo mệnh lệnh của Cung Cửu, phải đi truy lùng tung tích Lục Tiểu Phụng, Cung Cửu nói giết, y lập tức phải rắn lòng lại đi giết một kẻ hiệp sĩ.

Tây Môn Xuy Tuyết tuy không phải là một kẻ đại nhân đại nghĩa, nhưng trước giờ y chưa hề giết kẻ vô tội, chỉ có điểm đó, cũng đủ để cho người trong giang hồ phải kính phục.

Nhưng hiện tại, Ưng Nhãn Lão Thất phải phụng

mệnh đi giết Tây Môn Xuy Tuyết.

Vì vậy y lại đưa chén rượu lên miệng, ực mạnh một cái hết sạch.

Vì vậy y cũng chẳng biết đánh bạc lúc nào đã tán, không hề biết một tí gì.

Lúc y tỉnh lại, y phát hiện ra mình đang nằm phục trên bàn, đầu óc còn đang quay mòng mòng không không đãng đãng.

Sau đó, y mới phát giác, thanh đao trên người mình không còn thấy đâu.

Sau đó, y lại phát giác ra, trước mặt y có một tờ giấy trên đó có đề:

Tây Môn Xuy Tuyết Trường An.

LỤC TIỂU PHỤNG

Cổ Long

Quyển 6
Chương 19

Lão Thực Hòa Thượng Không Lão Thực

Đao. Đao dưới ánh mặt trời lấp loáng chói cả mắt.

Đao đang nằm trong tay Lục Tiểu Phụng.

Lục Tiểu Phụng vọc thanh đao trong tay mình, chàng bỗng cảm thấy hứng thú với tia sáng phản phiếu từ mặt trời xuống thanh đao.

Chàng để thanh đao nằm ngang, đứng thẳng, nằm nghiêng, nằm theo năm sáu chục góc độ không

giống nhau, chàng thấy lưỡi đao chỉ lấp loáng ở mười bốn góc độ.

Chàng bỗng bật cười lên, cười cái kiểu mình đang nghiên cứu.

Nếu có ngày nào đó, chàng dùng đao để đối địch, chàng sẽ trước hết dùng cái phương pháp phản chiếu ánh mặt trời này để làm chói mắt địch thủ, nếu địch thủ bị ảnh hưởng, chàng sẽ nắm chắc cái thắng trong tay. Vì vậy chàng rất cám ơn Ưng Nhãn Lão Thất.

Nếu không phải trên người Ưng Nhãn Lão Thất có đeo một thanh đao, nếu không phải Ưng Nhãn Lão Thất say mòng mòng gục trên bàn, nếu không phải chàng vừa để lại vài hàng chữ cho Ưng Nhãn Lão Thất, chàng đã không đem theo thanh đao của Ưng Nhãn Lão Thất, và chàng cũng không phát hiện được cái đạo lý đó.

Vỗ vỗ vào thanh đao, Lục Tiểu Phụng bỗng đắc ý bật lên cười.

Nếu không phải mình để lại những hàng chữ đó, nếu không phải mình thuận tay lấy thanh yêu đao của y, nếu mình không vọc vọc thanh đao dưới ánh mặt trời, mình có phát hiện ra cái đạo lý ấy không?

Vì vậy mình phải nên cám ơn mình mới đúng, tại sao lại đi cám ơn Ưng Nhãn Lão Thất?

Lục Tiểu Phụng lại càng cười thêm đắc ý.

Ưng Nhãn Lão Thất hiện tại chắc là đã căn cứ theo tờ giấy của chàng, vội vã trên đường đi tới Trường An rồi thì phải?

Ưng Nhãn Lão Thất không có lý do gì không tới Trường An, bất cứ người nào ở trong hoàn cảnh đó, nhất định sẽ tới Trường An.

Nếu như y tin vào những hàng chữ trong tờ giấy, y sẽ tới Trường An.

Nếu như y không tin, y cũng tới Trường An.

Bởi vì người lưu tờ giấy lại tùy thời đều có thể lấy mạng của y, y làm sao còn dám ở lại.

Không những vậy, Lục Tiểu Phụng cũng không gạt y, bởi vì Lục Tiểu Phụng chỉ viết:

"Tây Môn Xuy Tuyết Trường An", chính giữa mất đi một chữ.

Chỗ để trống đó có thể là hai chữ "không ở".

Tây Môn Xuy Tuyết "không ở" Trường An.

Ba chữ.

Tây Môn Xuy Tuyết "không chừng ở" Trường

An.

Đấy cũng là chỗ hay của cái để trống chỗ.

Lục Tiểu Phụng bỗng nghĩ đến hội họa của người xưa, tại sao lại để không biết bao nhiêu chỗ trống, thì ra những chỗ đó, mọi người có thể theo ý riêng của mình viết xuống lời thưởng thức phẩm bình, suy đoán cảnh ý trong bức họa.

Nhưng chỗ để trống của Lục Tiểu Phụng chỉ có một ý nghĩa:

"Tây Môn Xuy Tuyết không ở Trường An".

Tây Môn Xuy Tuyết chắc là đang trên đường đến chỗ bọn Sa Mạn ẩn núp.

Lục Tiểu Phụng tính toán nhật kỳ, đã là lúc Tây Môn Xuy Tuyết ắt hẳn gặp Sa Mạn rồi.

oo Tây Môn Xuy Tuyết chưa gặp Sa Mạn.

Điều Tây Môn Xuy Tuyết thấy trước tiên là một vách núi cheo leo, dưới vách núi là sóng biển đang vỗ ầm ì, đập mạnh vào vách đá tung lên những đám bọt trắng xóa.

Sau đó y mới thấy cái nhà gỗ mà Lục Tiểu Phụng đã có nói tới. Y rất thích nơi đây.

Nhìn thấy vách núi cheo leo và bọt biển, y lập tức nghĩ ngay đến câu thơ của Tô Đông Pha:

Kinh đào liệt ngạn, quyển khởi thiên đôi tuyết.

(Sóng vỗ tan bờ, quyện tung ngàn khối tuyết) Giang sơn như họa, nhất thời đa thiểu hào kiệt.

(Giang sơn như họa, một thời bao nhiêu hào kiệt) Nơi đây quả thật là một chỗ ẩn cư thích hợp.

Tây Môn Xuy Tuyết hối hận mình đã hứa với Lục Tiểu Phụng đem bọn Sa Mạn về.

Tại sao không đáp ứng lại đây bảo vệ cho bọn họ?

Như vậy y sẽ ở lại nơi đây, sẽ ngồi thưởng thức gió biển, thưởng thức cảnh sóng vỗ vào mạn bờ.

Tuy y hối hận, y vẫn bước lại chỗ nhà gỗ, không một vẻ gì là chần chừ.

Tây Môn Xuy Tuyết bất kể đi đến đâu, đều không quên cái phong độ quân tử của y.

Dù là ở một vách đá chỉ có một căn nhà gỗ, y vẫn nhớ đến nghi biểu của người quân tử, do đó dù cửa có mở hé ra, y vẫn gõ vào cửa mấy cái.

Trước giờ y vẫn đợi người trong nhà ra mở cửa, hoặc mời y vào nhà, y mới bước vào, nhưng lần này y

lại ngoại lệ.

Bất cứ chuyện gì đều có cái ngoại lệ.

Ví dụ như gõ cửa mấy chục lần không thấy ai ra mở cửa.

Ví dụ như bỗng ngửi thấy mùi máu tanh.

Tây Môn Xuy Tuyết không những đã gõ cửa sáu bảy chục lần, y còn ngửi thấy mùi máu tanh.

Vì vậy y chỉ còn nước phá lệ.

Vì vậy y bèn mở tung cánh cửa ra, người của y như một con mèo cẩn thận bước vào.

Trong đại sảnh, trừ cái bàn gỗ ghế gỗ và bình trà chén trà ra, không còn thứ gì khác.

Tây Môn Xuy Tuyết không hề xông một hơi

vào. Y gọi lên "có ai ở nhà không" rồi mới xông vào.

Căn phòng đầu tiên trừ cái giường gỗ và mền chiếu gối chăn ra, không có một ai.

Căn phòng thứ hai, cảnh tượng cũng giống như căn thứ nhất.

Căn phòng thứ ba có một người.

Một người chết, một người đàn bà đã chết.

Tây Môn Xuy Tuyết xông vào phòng, lật xác người đàn bà đó lên, y lập tức phát hiện ra hai chuyện.

Người này là Tiểu Ngọc, bởi vì Lục Tiểu Phụng có tả hình dáng của Sa Mạn cho y nghe, không giống người này.

Người đàn bà này còn chưa chết, bởi vì cổ họng

của cô ta còn phát xuất ra tiếng rên rỉ yếu ớt.

Tây Môn Xuy Tuyết cứu Tiểu Ngọc về cỗ xe của y, y lại phát hiện ra một chuyện nữa.

Bàn tay phải của Tiểu Ngọc đang nắm chặt lại.

Y mở bàn tay Tiểu Ngọc ra, một mảnh giấy vò lại rớt xuống.

Trên mảnh giấy có đề bảy chữ.

Bảy chữ viết bằng máu:

- Lão Thực hòa thượng không lão thực.

Lục Tiểu Phụng không biết trong căn nhà gỗ đã có xảy ra biến cố.

Lục Tiểu Phụng không biết Sa Mạn và Lão Thực hòa thượng đã đi nơi nào rồi.

Lục Tiểu Phụng không biết Tiểu Ngọc đã bị thương nặng.

Lục Tiểu Phụng không biết Tây Môn Xuy Tuyết vì phải cứu Tiểu Ngọc, cho nên không thể đi gấp, không những không đi gấp được, mà còn phải tìm một cái trấn nhỏ ở lại, mời thầy thuốc chữa giùm vết thương cho Tiểu Ngọc.

Vì vậy chàng đợi đến lúc chàng cho là Tây Môn Xuy Tuyết bất cứ ra sao cũng phải đến lúc về lại, nhưng chàng không thấy hình bóng cỗ xe của y đâu, trong lòng chàng lập tức nổi lên một bức họa đen tối.

Tây Môn Xuy Tuyết có gặp phải chuyện gì bất trắc hay không?

Sa Mạn có gặp phải chuyện gì bất trắc hay không?

Bọn họ đã gặp phải chuyện gì bất trắc hay

không?

Mặt trời đã từ giữa đỉnh đầu hạ xuống phương tây, rồi lại từ phương tây chìm hẳn xuống núi, Lục Tiểu Phụng còn đang chìm trong bức họa đen tối ấy, một vầng trăng sáng đã lên đến giữa trời, chàng vẫn còn ngồi trước cửa, ngóng cổ trông đợi.

Chàng cảm thấy thật ưu phiền, nóng nảy, ưu lự, khát vọng. Tâm tình của chàng chỉ có một người hiểu.

Tây Môn Xuy Tuyết hiểu tâm tình của Lục Tiểu Phụng hiện giờ. Bởi vì y biết Lục Tiểu Phụng đang trông đợi.

Nhưng y không có cách gì đi gấp về, không phải y không gấp, nhưng y không thể gấp.

Tiểu Ngọc ra máu rất nhiều, phải cần tĩnh dưỡng, nhất định không thể để cho cô ở trên xe bị dằn xốc khổ sở.

Vì vậy cho dù Tây Môn Xuy Tuyết có hiểu Lục Tiểu Phụng trông đợi đến bao nhiêu, thật tình y chẳng còn cách nào hơn. Chính y cũng đâu phải là không gấp?

Bảy chữ "Lão Thực hòa thượng không lão thực" trong tay Tiểu Ngọc biểu thân rất rõ ràng, Sa Mạn bị mất tích, Tiểu Ngọc bị trọng thương nhất định có liên hệ tới Lão Thực hòa thượng. Nhưng chân tướng ra sao? Lão Thực hòa thượng đang ở đâu?

Tây Môn Xuy Tuyết chỉ muốn gặp Lục Tiểu Phụng cho sớm, nói ra hết những điều nghi vấn trong lòng của y cho chàng nghe, để chàng tự mình đi giải quyết lấy.

Nhưng gương mặt của Tiểu Ngọc trắng bệch thế nào, ngay cả nằm yên lặng trên trường, còn rên rỉ đau đớn không ngừng, làm sao y nhẫn tâm đi đường cho

được?

Mà y cũng không thể bỏ cô lại một mình, để thầy thuốc lo liệu giùm.

Vì vậy y chỉ còn một đường duy nhất để đi là:

chờ.

Lục Tiểu Phụng đã đợi đến mức không đợi nổi. Ba hôm trước chàng đã cơ hồ nhịn không nổi muốn ra khỏi nơi này đi tìm rồi.

Bởi vì ba hôm trước, chàng cho là Tây Môn Xuy Tuyết có chậm lắm cũng đã về tới nơi ba ngày trước đó.

Đợi được tới sáu ngày, tính nhẫn nại của Lục Tiểu Phụng coi như đã không tệ lắm.

Về điểm đó, chàng không thể không khâm phục

mình.

Vì vậy đang lúc chàng cất bước ra khỏi nơi đó, chàng đã quyết định một chuyện.

Chàng quyết định khâm phục mình thêm một ngày nữa. Bởi vì khâm phục chính mình không phải là một chuyện dễ dàng.

Đấy là ngày cuối cùng Lục Tiểu Phụng khâm phục mình đã có sức nhẫn nại.

Đấy là ngày thứ chín, không phải ngày thứ bảy. Bởi vì Lục Tiểu Phụng lại đợi thêm hai ngày nữa.

Hai ngày đó chàng đã bước ra một trăm hai mươi bốn lần, nhưng một trăm hai mươi bốn lần đó không có lần nào thành công.

Bởi vì mỗi lần chàng bước ra, đầu não chàng bỗng nổi lên một cảm nghĩ.

Nếu chàng vừa đi, Tây Môn Xuy Tuyết đem Sa Mạn về đây thì sao?

Nếu như Sa Mạn về đây mà không gặp chàng thì sao?

Vì vậy chàng ở lại, đợi mòn mỏi, đợi mòn đợi mỏi.

Hoàng hôn. Hoàng hôn trước giờ vẫn làm người ta khoan khoái.

Bởi vì hoàng hôn là lúc thân nhân sắp được đoàn tụ.

Người nông phu vác cuốc, đi dưới ánh mặt trời lặn rạng hồng cả bầu trời, đi trên con đường nhỏ ven ruộng, về đoàn tụ với người nhà.

Mỗi người mỗi nghề, nhìn thấy ánh mặt trời lịm dần, là biết đã đến giờ nghỉ ngơi, một ngày lao khổ có

thể được ngừng lại rồi.

Những cặp tình nhân ước hội, sẽ bắt đầu trang điểm, chuẩn bị cho buổi gặp mặt sau hoàng hôn.

Chỉ có một người trước hoàng hôn phải ngồi đợi ở đó vô cùng không thoải mái.

Lục Tiểu Phụng là người đang đợi, nhưng gương mặt chàng dưới ráng chiều đang lộ ra một nụ cười, bởi vì chàng không còn phải đợi nữa, bởi vì chàng đã nghe có tiếng xe ngựa chạy lại.

Bởi vì chàng đã thấy cỗ xe của Tây Môn Xuy Tuyết. Bởi vậy hoàng hôn hôm nay, là hoàng hôn làm Lục Tiểu Phụng khoan khoái.

Nỗi sung sướng của Lục Tiểu Phụng cũng như ráng chiều bên trời, đình lưu một chốc lát, rồi biến đi.

Bởi vì cái chàng thấy, là gương mặt phong

sương của Tây Môn Xuy Tuyết, là gương mặt trắng bệch của Tiểu Ngọc.

Tuy Lục Tiểu Phụng rất bồn chồn, nhưng chàng không thôi thúc Tiểu Ngọc, chàng chỉ kiên nhẫn ngồi nghe Tiểu Ngọc thều thào kể lại chuyện Lão Thực hòa thượng không lão thực ra làm sao:

- Có hôm đó, Lão Thực hòa thượng bỗng nói y có chuyện muốn ra khỏi nhà vài ngày, bèn để tôi và Sa Mạn ở lại trong căn nhà nhỏ, còn y thì đi mất.

Sau đó bảy tám ngày, Lão Thực hòa thượng trở lại.

Lúc y trở lại, tôi không có trong nhà, bởi vì tôi đi lượm vỏ sò một mình.

Tôi ôm một mớ vỏ sò về cao hứng lớn tiếng gọi tên Sa Mạn lên.

Sa Mạn không trả lời tôi.

Tôi thấy Lão Thực hòa thượng đang ôm Sa Mạn.

Sa Mạn không thấy vùng vẫy gì, chắc là chị ấy xuất kỳ bất ý bị Lão Thực hòa thượng điểm vào huyệt đạo.

Tôi lớn tiếng hỏi Lão Thực hòa thượng tính làm gì vậy.

Y không nói gì cả, nhe răng ra cười với tôi.

Tôi xông lại chỗ y.

Y bỗng buông Sa Mạn ra, lấy cây kiếm đang treo trên tường xuống, đâm tôi.

Vũ công của y đáng sợ quá chừng.

Hình như y ngỡ là tôi đã chết rồi.

Vì vậy trước khi chết tôi còn viết xuống được bảy chữ.

- Rồi sau đó?

Lục Tiểu Phụng nhịn không nổi hỏi cô.

- Sau đó tôi đến đây.

Lão Thực hòa thượng đáo để là lão thực thật hay lão thực giả, không ai biết được, nhưng ai ai cũng biết, vũ công của y rất cao, không có tí gì là giả, ai chọc đến y, y cứ cười hề hề, nhưng người chọc y bỗng nửa đêm chết đi không ai hay biết.

Lão Thực hòa thượng đã có nửa năm nay biệt tích trong giang hồ, không ai biết y đã đi đâu.

Lục Tiểu Phụng gặp lại y lần đầu tiên trong

vòng nửa năm nay là ở trên đảo, Lão Thực hòa thượng bỗng từ trong rương nhảy ra, Lục Tiểu Phụng bắt đầu nghi ngờ một chuyện:

Lão Thực hòa thượng có bị bắt nhốt vào trong rương thật không?

Lục Tiểu Phụng bỗng nhớ lại lúc ở trên đảo cùng Lão Thực hòa thượng nói chuyện:

- Tại sao hòa thượng còn không đi?

- Tại sao ngươi còn không đi?

- Ta đi không được.

- Ngay cả ngươi còn đi không được hòa thượng làm sao đi được?

- Tại sao hòa thượng lại đây?

- Hòa thượng không vào địa ngục ai vào.

- Ngươi biết nơi đây là địa ngục? Ngươi lại địa ngục làm gì? Cái vị Cửu thiếu gia kia là ai? Tại sao lại bắt ngươi bỏ vào trong rương?

Lão Thực hòa thượng không trả lời.

- Ngươi đã biết tại sao còn không nói?

Lão Thực hòa thượng lẩm bẩm:

- Thiên cơ bất khả tiết lậu, Phật dạy:

"Không nói được, không nói được".

Lục Tiểu Phụng biết Lão Thực hòa thượng rất hiểu chuyện bí mật trên đảo.

Lục Tiểu Phụng bỗng nghĩ đến một vấn đề.

Có phải Lão Thực hòa thượng đã bị lão đầu

thuyết phục và mua chuộc được để làm người ẩn hình?

Lục Tiểu Phụng lại nhớ ra hai chuyện nữa:

Lão Thực hòa thượng núp dưới giường của Sa Mạn, chỉ cho chàng và Sa Mạn cách đào tẩu.

Lão Thực hòa thượng lại cứu bọn họ một lần trên thuyền.

Lục Tiểu Phụng đang suy nghĩ một điều:

tại sao phương pháp đào tẩu của mình không ứng nghiệm được, phương pháp của Lão Thực hòa thượng lại được?

Lục Tiểu Phụng đang nghĩ một đến một chuyện đen tối:

Lão Thực hòa thượng và Cung Cửu đã quán

thông với nhau sao?

Lục Tiểu Phụng lập tức nghĩ ngay tới mấu chốt của vấn đề:

Tại sao?

Nếu Cung Cửu muốn giết chàng, chàng tin là, y có thể giết chàng trên đảo dễ dàng.

Bằng thái độ cách cư xử của Cung Cửu, y nhất định không thể để Lục Tiểu Phụng và sa Mạn thoát được lên thuyền.

Cũng nhất định không thể để bọn họ đi thuyền về lại được đất liền?

Đấy là chuyện tuyệt đối không thể xảy ra.

Trong lòng Lục Tiểu Phụng lại nổi lên một câu hỏi tương tự:

Đáo để vì lý do gì?

Cung Cửu đã có ý thả cho chàng về lại đất liền, tại sao lại thiết kế hãm hại chàng, đẩy chàng vào đường cùng?

Lão Thực hòa thượng lần này bắt cóc Sa Mạn là có ý gì?

Lục Tiểu Phụng nhìn lên trời cao xanh thẳm, trong lòng bí tắc.

Mây trắng bay qua, mây trắng trôi lại, trời xanh vẫn là trời xanh.

Lục Tiểu Phụng bỗng cảm thấy trong lòng mình đang nóng lên. Trong một khoảnh khắc chàng bỗng nghĩ ra được một chân lý:

- Trời xanh không thay đổi, thay đổi chỉ có những tầng mây bay qua bay lại thế thôi.

Chỉ cần đẩy Lão Thực hòa thượng và Cung Cửu qua một bên, trời xanh ra sao vẫn còn y như vậy.

Bầu trời xanh ấy đại biểu cho lão đầu.

Lục Tiểu Phụng nhớ lại lão đầu đã nói với chàng rằng:

chỉ cần Lục Tiểu Phụng gia nhập cái nghề của lão đầu, tùy cho chàng muốn suy nghĩ bao nhiêu, nhất định không hạn chế chàng làm gì, bất cứ chàng muốn làm điều gì, bất cứ chàng muốn đi đâu, đều được cả. Đấy là chuyện không thể xảy ra, bởi vì Lục Tiểu Phụng vốn không muốn gia nhập.

Điểm đó, ắt lão đầu phải biết.

Vì vậy, thả chàng ra, cho chàng và Sa Mạn cùng đi, có phải là làm cho ái tình của hai người càng lúc càng thêm đậm đà thêm khó quên?

Vì vậy, thiết kế hãm hại chàng, có phải là để cho chàng hành tẩu trong giang hồ càng lúc càng thêm khó khăn phiền phức?

Những chuyện đó đều chỉ có một mục đích.

Mục đích của lão đầu là... bắt chàng gia nhập bọn họ.

Nếu như Lục Tiểu Phụng gia nhập vào hàng ngũ bọn họ, chàng biết, chuyện cướp tiêu sẽ có thể làm cho rõ ra, không những vậy, nhất định sẽ do chàng lại phá án, lấy lại tiếng tăm thanh bạch của mình.

Bởi vì như vậy, danh vọng của chàng lại càng cao, lại càng không có ai sẽ nghi ngờ đến chàng, như vậy chàng có thể làm thành một người ẩn hình độc nhất vô nhị.

Nếu như Lục Tiểu Phụng gia nhập vào hàng ngũ bọn họ, chàng biết, Sa Mạn sẽ lập tức xuất hiện ra,

chàng sẽ không còn phải chịu nổi đau khổ dằn vặt của tương tư.

Lục Tiểu Phụng còn có một câu hỏi trong đầu:

- Tại sao Lão Thực hòa thượng muốn chàng gia nhập?

Bọn họ đã có năng lực cướp đi đám trân châu bảo ngọc trị giá ba ngàn năm trăm vạn lượng bạc, bọn họ còn muốn chàng gia nhập làm gì?

Vấn đề ấy chỉ có một câu trả lời duy nhất:

Lão đầu muốn tiến hành một âm mưu vĩ đại phi thường, âm mưu này nhất định là thứ âm mưu chấn động giang hồ.

Vì vậy lão đầu mới cần đến chàng.

Vì vậy lão đầu mới nghĩ ra trăm phương ngàn kế

cho chàng lọt vào khốn cảnh.

Chàng sẽ vì bị người trong giang hồ oan uổng mà đi gia nhập vào hàng ngũ bọn họ, đi làm những chuyện không tốt không?

Chàng sẽ vì ái tình nun nó ng trong lòng mà đi bỏ hết tất cả các nguyên tắc làm người của mình không?

Nếu chàng sẽ làm vậy, chàng không còn là Lục Tiểu Phụng.

Nếu chàng không phải là Lục Tiểu Phụng, giang hồ sẽ đầy dẫy những thế lực tà ác, hai bên hắc bạch cũng chỉ còn thừa một bên:

hắc đạo.

Thế lực hung ác sẽ chiếm hết ưu thế trong một khoảng thời gian, nhưng rồi cũng sẽ có một kẻ anh

hùng không chịu thỏa hiệp, không vì tư lợi, không bị mê hoặc, không sợ sống chết xuất hiện, chỉnh đốn cuộc diện.

Lục Tiểu Phụng nhất định là một trong những kẻ đó. Vì vậy Lục Tiểu Phụng cảm thây được cái bi ai, một thứ bi ai không được người khác hiểu.

Trong đầu của Lục Tiểu Phụng, lão đầu là một kỳ nhân.

Lục Tiểu Phụng cũng là kỳ nhân.

Kỳ nhân chắc là hiểu kỳ nhân, nhưng lão đầu không hiểu Lục Tiểu Phụng.

Vì vậy Lục Tiểu Phụng nghĩ đến một chuyện.

Không chừng lão đầu là một người " hoàn nhân ".

Trong đầu của Lục Tiểu Phụng, "hoàn nhân" có ba định nghĩa:

Thứ nhất, hoàn nhân không phải là người.

Thứ hai, hoàn nhân không thú vị lắm.

Thứ ba, hoàn nhân là đã "xong" rồi.

Lấy tài trí của lão đầu ra, lấy bao nhiêu đó nhân tài trên đảo ra, lấy kế hoạch cướp tiêu của lão ra mà nói, bao nhiêu đó không thể là chuyện "người" làm được.

Đối phó với những hạng người đó, Lục Tiểu Phụng chỉ có một phương pháp.

Một phương pháp không đơn giản nhưng rất hữu hiệu:

không thỏa hiệp không bị mê hoặc, liều mạng

đáo để với bọn Cung Cửu lão đầu, không tra ra được chân tướng vụ án cướp của giết người, nhất định không chịu ngừng.

Hạ xong quyết tâm đó, Lục Tiểu Phụng biết rằng chàng phải đi làm hai chuyện.

Chàng phải trở về lại chỗ căn nhà gỗ bên vách đá, xem thử Lão Thực hòa thượng có để lại ám hiệu gì cho chàng không?

Lão Thực hòa thượng chẳng có đơn giản bắt cóc Sa Mạn rồi là xong chuyện, y nhất định sẽ nghĩ cách để Lục Tiểu Phụng biết y làm gì, phải tới đâu để tìm Sa Mạn mới đúng.

Nếu chàng về lại chỗ căn nhà gỗ, mà không tìm ra được gì, chàng phải đi làm chuyện thứ hai.

Đến Trường An.

Chàng gạt Ưng Nhãn Lão Thất đến Trường An, Ưng Nhãn Lão Thất nhất định sẽ lại Trường An tìm xem Tây Môn Xuy Tuyết đang ở đâu.

Vì vậy chỉ cần đến Trường An, chàng sẽ nhất định tìm ra Ưng Nhãn Lão Thất.

Tìm được Ưng Nhãn Lão Thất, chàng sẽ tìm được tới Cung Cửu, và sẽ tìm ra được Lão Thực hòa thượng và Sa Mạn.

Trước khi làm hai chuyện này, chàng sẽ phải làm một chuyện.

Chuyện này chàng chưa làm, chàng sẽ không làm được chuyện phía sau.

Chuyện này chính là, chàng phải từ biệt Tây Môn Xuy Tuyết.

LỤC TIỂU PHỤNG

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Quyển 6
Chương 20

Tìm Tìm Kiếm Kiếm

Vẫn là tiếng địch du dương.

Vẫn là đối diện với Tây Môn Xuy Tuyết.

Vẫn là chỗ cũ, vẫn là Trúc Diệp Thanh màu xanh nhạt.

Có điều, Lục Tiểu Phụng lần này là đi, không phải là lại.

Trong ly có rượu, hào khí phát sinh.

Trong lòng của Lục Tiểu Phụng, đầy hào tình, không phải là biệt ly tình.

Trong lòng của Tây Môn Xuy Tuyết thì là biệt ly tình:

- Ngươi không chờ Tiểu Ngọc khỏe lại rồi đi chung một thể?

Lục Tiểu Phụng lắc đầu nói:

- Cô ta ở lại nơi đây dưỡng thương là an toàn nhất.

Tây Môn Xuy Tuyết nói:

- Dưỡng thương? Ngươi để củ khoai lang nóng bỏng ấy lại cho ta sao?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Ngươi sai rồi.

Tây Môn Xuy Tuyết nói:

- Sao?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Cô ta không phải là khoai lang, cũng không phải là khoai lang nóng bỏng.

Tây Môn Xuy Tuyết nói:

- Thế cô ta là gì?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Người đẹp, một người đẹp bị thương. Đối với một cơ hội tiếp cận người đẹp như vậy, nếu ta không vạn phần khẩn cấp, ta nhất định không nhường cho ngươi.

Tây Môn Xuy Tuyết nói:

- Chỉ cần ta la lên một tiếng, bên cạnh ta sẽ có bao nhiêu người đẹp nhảy nhót chung quanh, tại sao ta đi ôm lấy cơ hội này?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Bởi vì ngươi là Tây Môn Xuy Tuyết.

Tây Môn Xuy Tuyết nói:

- Ta không hiểu.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Ngươi có biết người ta gọi ngươi là gì không?

Tây Môn Xuy Tuyết hỏi:

- Gọi là gì?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Người ta nói, cái Tây Môn Xuy Tuyết thổi, không phải là tuyết, mà là máu.

Tây Môn Xuy Tuyết hỏi:

- Chuyện đó có liên hệ gì tới Tiểu Ngọc?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Có, rất có liên hệ.

Tây Môn Xuy Tuyết hỏi:

- Sao?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Tiểu Ngọc thụ thương, ra máu rất nhiều, chỉ có Tây Môn Xuy Tuyết thổi máu, mới thổi đi hết máu trên vết thương của cô ta, làm cho cô ta biến thành

một người đẹp tung tăng nhảy nhót.

Tây Môn Xuy Tuyết hỏi:

- Ngươi muốn ta chiếu cố cô ta đến chừng nào?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Đến lúc cô ta có thể đi đứng như thường, hoặc là...

Tây Môn Xuy Tuyết hỏi:

- Hoặc là sao?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Hoặc là cô ta muốn đi, hoặc là...

Tây Môn Xuy Tuyết hỏi:

- Lại hoặc là nữa?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Dĩ nhiên.

Tây Môn Xuy Tuyết hỏi:

- Hoặc là sao nữa?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Hoặc là, ngươi hy vọng cô ta đi.

Tây Môn Xuy Tuyết hỏi:

- Ta sẽ hy vọng cô ta không đi sao?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Khó nói lắm, bởi vì cô ta là một người đẹp rất phong thú.

Tây Môn Xuy Tuyết nói:

- Ngươi muốn ta chiếu cố cho cô ta, ta sẽ nhất định chiếu cố cho cô ta, nhưng ngươi xem ta Tây Môn Xuy Tuyết là hạng người nào?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Một người có thể đùa được.

Tây Môn Xuy Tuyết hỏi:

- Tại sao ngươi muốn đùa ta?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Bởi vì trong lòng ngươi đang có sầu biệt ly.

Tây Môn Xuy Tuyết hỏi:

- Sao?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Ta muốn đùa ngươi một chút, chỉ bất quá là muốn tẩy nhẹ đi cái sầu biệt ly trong lòng ngươi thế thôi.

Tây Môn Xuy Tuyết hỏi:

- Còn ngươi thì sao? Ngươi không có tí sầu biệt ly gì cả sao?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Không.

Tây Môn Xuy Tuyết hỏi:

- Ngươi là người vô tình?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Ta hữu tình.

Tây Môn Xuy Tuyết hỏi:

- Thứ tình gì?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Hào tình.

Tây Môn Xuy Tuyết nói:

- Ta không hiểu ngươi.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Ngươi có muốn hiểu không?

Tây Môn Xuy Tuyết nói:

- Muốn.

Lục Tiểu Phụng đưa ly rượu lên nói:

- Chúng ta cạn ly này trước đã.

Tây Môn Xuy Tuyết cạn ly xong, y thấy Lục Tiểu Phụng đứng lên.

Tây Môn Xuy Tuyết hỏi:

- Ngươi muốn đi rồi sao?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Đúng vậy.

Tây Môn Xuy Tuyết hỏi:

- Vậy thì sao ta hiểu được ngươi?

Lục Tiểu Phụng cầm ly và đũa lên, lấy đũa gõ vào trong ly, cao giọng ca:

Tạm yêu khứ, nhập đao sơn?

(Tạm thời phải đi, vào rừng đao?

Hào khí tráng, quá thiên quan (Hào khí tráng, qua mười ải) Nam nhi ngạo khí, địa ngục dã độc lai độc vãng phản?

(Con trai ngạo khí, địa ngục cũng xông ra xông vào một mình?

Tồn tâm nhất sấm hổ báo oa (Muốn vào hang cọp beo một lần) Kim kỳ khứ kỷ thì hoàn?

(Hôm nay đi, chừng nào về ?) Nại hà nan tận hoan thiên nhật túy (Chẳng làm sao vui được hết cái say ngàn ngày) Thử khắc tương đối hận vãn (Giây phút này nhìn nhau hận đã trễ) Nguyện dữ nê tận nhất bôi (Xin được cùng cạn với anh một ly) Tụ dữ tán ký tâm gián (Hợp và tan để trong lòng) Vật vong tình nghĩa trường tồn hào khí (Đừng quên tình nghĩa, hào khí còn mãi) Nhật hậu tái tương tri vị vãn (Ngày sau lại biết nhau cũng không muộn) Ca xong, rượu cũng cạn. Lục Tiểu Phụng đặt đũa và ly xuống, quay

lưng bước đi.

- Chậm một chút!

Tây Môn Xuy Tuyết vừa gọi vừa đứng dậy, y bước lại chỗ Lục Tiểu Phụng.

Tây Môn Xuy Tuyết không nói, y chỉ đưa hai bàn tay ra.

Hai bàn tay y nắm chặt lấy cổ tay của Lục Tiểu Phụng, bàn tay của Lục Tiểu Phụng cũng nắm chặt lấy cổ tay của Tây Môn Xuy Tuyết.

Tây Môn Xuy Tuyết ngâm khẽ bằng giọng xúc động:

- Vật vong tình nghĩa trường tồn hào khí Nhật hậu tái tương tri vị vãn Trong cặp mắt của Tây Môn Xuy Tuyết đã có lệ nóng. Lục Tiểu Phụng buông cổ tay Tây Môn Xuy Tuyết ra, bước mạnh ra khỏi nhà.

Chỉ nghe tiếng ca hào phóng của Lục Tiểu Phụng, còn đang vang vọng lại trong màn đêm:

- Vật vong tình nghĩa trường tồn hào khí Nhật hậu tái tương tri vị vãn oo Gió, gió biển.

Sóng biển nhẹ vỗ trên bờ, cái âm luật tiết tấu ấy nhẹ nhàng truyền vào trong tai Lục Tiểu Phụng.

Chàng nhớ lại một thứ tiếng động, tiếng động của hơi thở.

Hơi thở nhè nhẹ nhịp nhàng của Sa Mạn lúc ngủ say.

Chàng bỗng hiểu ra một chuyện.

Chàng hiểu ra, tại sao tình nhân thích đến bờ biển nhìn mặt nước biển mênh mang, để tìm những kỷ niệm ngày xưa.

Thì ra sóng biển nhẹ vỗ trên bờ cát, trên đá, cũng giống như tiếng thì thầm bên tai của tình nhân.

Ngồi bên bờ biển nhớ lại những kỷ niệm ngọt ngào làm người ta khó quên, làm người ta nhớ mãi trong lòng. Lục Tiểu Phụng quyết định một chuyện.

Nếu chàng muốn định cư, chàng sẽ cùng Sa Mạn định cư ở gần bờ biển.

Nhưng mà, Sa Mạn thì sao?

Sa Mạn, Sa Mạn, em đang ở dâu?

Đèn, đèn đã được đốt lên.

Đèn nằm trong tay Lục Tiểu Phụng.

Ánh đèn đang di động, bởi vì chân của Lục Tiểu Phụng đang di động.

Không có, không có gì cả.

Lục Tiểu Phụng đã chiếu đèn soi khắp mọi nơi, ngay cả một ám hiệu cũng không phát hiện ra.

Lão Thực hòa thượng không để lại một ám hiệu gì cả sao?

Lục Tiểu Phụng cho rằng đây là một điều không thể tưởng tượng được.

Y trăm phương ngàn kế, chắc chắn là muốn ép buộc Lục Tiểu Phụng phải vào tròng, chuyện bắt cóc Sa Mạn, chắc chắn cũng là vì muốn bức bách chàng phải gia nhập.

Chuyện này không khác gì tới chỗ đánh bạc. Nhưng chẳng thấy có người đánh bạc, vậy thì làm sao đánh?

Nhưng Lục Tiểu Phụng tìm không ra gì cả,

chàng để đèn xuống, chàng bỗng cảm thấy lạnh người hẳn đi.

Lão Thực hòa thượng bắt cóc Sa Mạn có liên hệ gì đến lão đầu hay không?

Cơn sợ hãi của Lục Tiểu Phụng thoáng chốc đã tiêu tan. Không phải vì chàng tin là Lão Thực hòa thượng không phải là phường hiếu sắc, mà vì chàng đã phát hiện ra một thứ.

Chàng phát hiện, thật ra không phải là một chuyện.

Chỉ có hai chữ Cung Cửu.

Hai chữ đó không dùng tay viết xuống, mà là dùng đao khắc xuống bàn.

Lục Tiểu Phụng chỉ thuận tay cầm đèn đi khắp nơi tìm kiếm, nhưng lại bỏ quên cái bàn gỗ có khắc

hai chữ đó. Hiển nhiên chàng biết chuyện này có liên quan tới Cung Cửu, nhưng nhìn thấy hai chữ Lão Thực hòa thượng khắc trên bàn, chàng mới thở phào ra một hơi.

Bởi vì trong lòng chàng đang có một nỗi sợ hãi, chàng sợ Sa Mạn bị thất tung không liên quan gì đến Cung Cửu. Hiện tại bao nhiêu nghi ngờ ưu tư đều đã bị đánh tan.

Chàng chỉ cần đối phó với Cung Cửu. Muốn tìm Cung Cửu, chàng phải đi tìm Ưng Nhãn Lão Thất.

Muốn tìm Ưng Nhãn Lão Thất, chàng phải đến Trường An. Vì vậy Lục Tiểu Phụng bèn nương theo ánh trăng, đi về hướng Trường An.

oo Rượu, rượu róc đầy ắp ly.

Ly rượu được Ưng Nhãn Lão Thất cầm lên, đây đã là ly thứ hai mươi bốn trong đêm nay.

Y vẫn như hai mươi ba ly trước, ực một cái nuộc thẳng vào trong bụng.

Uống đến hai mươi sáu ly rồi, Ưng Nhãn Lão Thất ngỡ rằng mình đã say.

Bởi vì y bỗng phát hiện ra, chỗ đặt ly xuống lúc nãy, bây giờ lại có thêm một thanh đao. Y dùng sức dụi mắt mình.

- Ngươi chẳng cần phải dụi mắt, ngươi chưa say đâu.

Một giọng nói từ sau lưng y truyền lại.

Ưng Nhãn Lão Thất quay đầu lại, chẳng thấy ai.

Ưng Nhãn Lão Thất nhìn chăm chăm vào thanh đao trên bàn, hỏi:

- Sao ngươi biết ta chưa say?

- Bởi vì thanh đao ngươi đang nhìn, rõ ràng là thanh đao thật, không phải là ảo giác của ngươi.

Giọng nói lại vang lên từ sau lưng y.

Ưng Nhãn Lão Thất chờ giọng nói còn đang nói nửa chừng bỗng quay phắt đầu lại, nhưng cũng chẳng thấy ai, giọng nói vẫn từ phía sau lưng y truyền lại.

Ưng Nhãn Lão Thất bỗng quay lại, cầm thanh đao trên bàn lên hỏi:

- Đây là thanh đao của ta sao?

Giọng nói lại vang lên:

- Vốn là của ngươi.

Ưng Nhãn Lão Thất hỏi:

- Bây giờ thì sao?

- Bây giờ cũng là của ngươi.

- Thế thì tại sao ngươi lấy đao đi mất mấy ngày?

- Bởi vì ta muốn mượn đao lập oai.

- Tại sao phải làm vậy?

- Như vậy ngươi mới lại Trường An.

- Ngươi rất hiểu ta, ngươi là ai?

- Ta không hiểu ngươi, ta là Lục Tiểu Phụng.

Lục Tiểu Phụng nói xong, người chàng đã ngồi xuống đối diện với Ưng Nhãn Lão Thất.

Ưng Nhãn Lão Thất hỏi:

- Tại sao ngươi muốn dụ ta lại Trường An?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Bởi vì ta muốn ngày tháng của ta trôi qua thoải mái.

Ưng Nhãn Lão Thất hỏi:

- Chuyện này có liên quan đến chuyện ngày tháng của ngươi sao?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Có. Bởi vì lúc ngươi đi tìm Tây Môn Xuy Tuyết, người đang ở nhà y, tấu xảo là ta.

Nếu ta không dụ ngươi đi chỗ khác, ngươi ở không cứ lại làm phiền, ta còn có ngày tháng nào thoải mái được sao?

Ưng Nhãn Lão Thất hỏi:

- Tại sao ngươi ở trong nhà Tây Môn Xuy Tuyết?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Bởi vì ta phải chờ y về lại.

Ưng Nhãn Lão Thất hỏi:

- Y đi đâu?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Y đi đón Sa Mạn về.

Ưng Nhãn Lão Thất hỏi:

- Sa Mạn đâu?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Đón không được.

Ưng Nhãn Lão Thất hỏi:

- Đón không được?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Vì vậy ta mới lại Trường An.

Ưng Nhãn Lão Thất hỏi:

- Sa Mạn ở Trường An?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Ta không biết.

Ưng Nhãn Lão Thất hỏi:

- Ngươi lại Trường An tìm ai?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Tìm ngươi.

Ưng Nhãn Lão Thất hỏi:

- Tìm ta? Tìm ta làm gì? Ta không biết Sa Mạn ở đâu cả.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Ngươi biết.

Ưng Nhãn Lão Thất hỏi:

- Ta biết? Sao ngay cả ta cũng không biết mình biết, ngươi lại biết ta biết?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Thế mà ta biết ngươi biết.

Ưng Nhãn Lão Thất hồ đồ cả lên.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Nhưng ta biết ngươi còn biết một người đang ở đâu.

Ưng Nhãn Lão Thất sáng mắt lên nói:

- Người này biết Sa Mạn đang ở đâu?

Lục Tiểu Phụng cười cười, chỉ tiếc chàng chỉ còn có hai hàng lông mày.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Không phải ta đã nói, ngươi chẳng say tí nào sao?

Ưng Nhãn Lão Thất hỏi:

- Người này là ai?

Lục Tiểu Phụng nói dằn từng tiếng một:

- Cung Cửu.

Lúc Ưng Nhãn Lão Thất uống đến ly thứ mười sáu, trong đại sảnh của khách điếm chỉ còn thừa một mình y.

Lúc Lục Tiểu Phụng lại gặp y, y đang uống ly thứ hai mươi bốn.

Trong đại sảnh vốn chỉ có hai người bọn họ. Hiện tại cũng không có ai khác, chỉ bất quá bỗng có thêm một tiếng động.

Một tiếng động của nhiều thứ ám khí xé gió bay lại.

Lục Tiểu Phụng phản ứng có nhanh đi nữa, cũng còn chậm đi một chút xíu. Thật ra chậm không phải là chàng, mà là Ưng Nhãn Lão Thất.

Bởi vì tuy Ưng Nhãn Lão Thất không uống say, nhưng uống xong hai mươi sáu ly rượu vào bụng rồi, phản ứng không khỏi chậm đi nhiều lắm.

Vì vậy lúc Lục Tiểu Phụng kéo tay Ưng Nhãn Lão Thất bay lên không thì đã quá trễ rồi.

Lục Tiểu Phụng dĩ nhiên không bị thụ thương, thụ thương chỉ có một mình Ưng Nhãn Lão Thất.

Bởi vì đối tượng ám khí nhắm vào, vốn không phải là Lục Tiểu Phụng, mà là người bọn họ muốn giết là Ưng Nhãn Lão Thất.

Xông phá mái ngói, xông tới giữa đường, Lục Tiểu Phụng không có ý muốn rượt theo người đã phóng ra ám khí. Chàng có hai lý do không cần phải rượt theo y.

Thứ nhất, người phóng ám khí, phóng ra xong nhất định sẽ quay đầu bỏ chạy, nhất định không

đứng đó xem đối phương đã bị ám khí giết chết hay chưa. Bởi vì bọn họ biết bọn họ đang đối phó với người nào, nếu bọn họ muốn xem xét rõ ràng, bọn họ chỉ còn một đường để đi:

đường chết.

Người bọn họ muốn giết không phải là Lục Tiểu Phụng, mà là Ưng Nhãn Lão Thất, vì vậy có thể thấy rằng bọn họ đã giám thị y từ lâu, muốn giết y chắc chắn là để bịt miệng, vì vậy chuyện quan trọng nhất trước mắt của Lục Tiểu Phụng là muốn Ưng Nhãn Lão Thất nói ra cái bí mật của Cung Cửu Lục Tiểu Phụng không nghe được Ưng Nhãn LãO Thất nói ra bí mật của Cung Cửu.

Chàng chỉ nghe được những lời hối hận tiếc nuối của y.

Tuy chàng biết Ưng Nhãn Lão Thất trúng phải

ám khí cực kỳ lợi hại, không còn sống được bao lâu, chàng không hề đả đoạn những lời ấp úng cuối cùng của Ưng Nhãn Lão Thất.

Những lời sám hối của một người trước khi chết, là con đường cuối cùng người ta có để tìm được bình an trong lòng mình, làm sao Lục Tiểu Phụng nhẫn tâm đả đoạn?

Vì vật Lục Tiểu Phụng chỉ còn cách yên lặng nghe.

Gương mặt của Ưng Nhãn Lão Thất từ đau khổ dần dần biến thành bình tĩnh, y nhìn Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Ngươi tha thứ cho ta?

Lục Tiểu Phụng gật gật đầu, cặp mắt chàng đã đầy những lệ.

Tổng thủ lãnh của Thập Nhị Liên Hoàn Ổ, Ưng Nhãn Lão Thất một đời vùng vẫy, có ai ngờ, chỉ vì thêm một chút tiền bạc, lại đến nổi như thế này? Không những thế, những món tiền đó đối với Ưng Nhãn Lão Thất, chẳng có tí ích lợi gì, bởi vì y đã có quá đủ tiền để xài không bao giờ hết.

Nhìn thấy Lục Tiểu Phụng gật đầu, biết Lục Tiểu Phụng đã tha thứ cho y, trên gương mặt Ưng Nhãn Lão Thất lộ ra một nụ cười.

Y thều thào:

- Ta... ta... có một... một bí mật... nói... cho... ngươi... biết.

Lục Tiểu Phụng không nói gì cả, chàng lập tức đưa tai kề vào miệng y.

Lục Tiểu Phụng nghe được ba chữ.

Ba chữ cuối cùng trong đời Ưng Nhãn Lão Thất:

- Cung Cửu thái...

Cung Cửu thái?

Cung Cửu thái gì?

Lục Tiểu Phụng nhìn đăm đăm vào miếng đất trên mộ, chau mày suy nghĩ bí mật trong cái câu Ưng Nhãn Lão Thất đã nói cho chàng nghe trước khi chết.

Cung Cửu thái quá phận?

Cung Cửu thái khí trưởng?

Cung Cửu thái hữu thế lực?

Cung Cửu thái lợi hại?

Là "thái" quá hay là thư "thái"?

Cung Cửu ở Thái Sơn?

Cung Cửu bí mật ở Thái Sơn?

Cung Cửu địa bàn ở Thái Sơn?

Cung Cửu giấu trân châu bảo ngọc ở Thái Sơn?

Lục Tiểu Phụng quyết định bỏ qua không nghĩ đến chuyện đó nữa.

Đối với Ưng Nhãn Lão Thất mà nói, y chết nhưng trong lòng rất bình thản, có thê nói là chết được an ổn, nhưng đối với Lục Tiểu Phụng, Ưng Nhãn Lão Thất còn chưa nói ra được bí mật của Cung Cửu, y chết, xem ra có chỗ không được đáng lắm.

Lục Tiểu Phụng bỗng cảm thấy cảm khái vô cùng:

người đã chết, là đã hết, người còn sống, còn có

bao nhiêu ân cừu oán hận, muốn thanh toán cũng thanh toán không xong?

Người trong giang hồ, quả thật không làm chủ được thân mình?

Lục Tiểu Phụng lại cảm thấy muốn quy ẩn.

Nghĩ đến chuyện quy ẩn giang hồ, chàng lập tức nghĩ đến cái người bầu bạn với mình.

Nghĩ đến Sa Mạn, máu của chàng lập tức chạy nhanh lên.

Sa Mạn đang ở đâu?

Lão Thực hòa thượng đang ở đâu?

Cung Cửu đang ở đâu?

Chàng phải đi đâu để tìm Sa Mạn?

Chàng phải đi về hướng nào, mới tìm ra tung tích của Sa Mạn?

Chàng không biết.

Chàng chỉ biết một điều. Chàng phải đi tìm, đi tìm kiếm.

Nếu chẳng thấy bóng dáng bọn họ Ở đâu, cách duy nhất của chàng là, tự mình khoe hành tung của mình ra, cho bọn Cung Cửu tìm lại.

Vì vậy chàng quyết định làm một chuyện:

đến Trường An náo loạn một trận.

oo Thành phố náo nhiệt, thành phố náo nhiệt trong hoàng hôn.

Người qua kẻ lại, xe ngựa qua lại, Lục Tiểu Phụng cũng nhập vào trong đám người.

Quán ăn. Quán ăn ở Trường An.

Lục Tiểu Phụng đi qua ba mươi tám quán ăn, bèn quyết định bước vào trong Trường An phạn điếm. Bởi vì Trường An phạn điếm là chỗ nhiệt náo nhất, lớn nhất, sạch sẽ nhất.

Quan trọng nhất là, chàng phát hiện ra, Trường An phạn điếm đã có đầy khách trong đó.

Bước vào cửa lớn phạn điếm, ngay cả phổ ky cũng bận quá không kịp lại chào khách. Chàng rất cao hứng, bởi vì đấy là điều chàng đang muốn.

Chàng nhìn quanh một lượt, thấy có một bàn vuông có ba người ngồi, ba gã đại hán lực lưỡng mày thô mắt lớn.

Lục Tiểu Phụng quyết định chọn ba gã đại hán này làm đối tượng.

Lục Tiểu Phụng đứng ngay chỗ trống chính giữa hai gã đại hán.

Lục Tiểu Phụng nhìn ba gã đang ngẩng đầu lên nhìn mình:

- Ta ngồi đây được không?

- Không được.

Đấy là giọng của một người trong bọn.

Lục Tiểu Phụng kéo ghế ngồi xuống.

Ba gã đại hán sáu con mắt đang trừng lớn lên.

- Ta đã nói không được, ngươi có điếc không?

Lục Tiểu Phụng nhìn gã đang nói cười cười:

- Ta không phải kẻ điếc.

- Vậy thì sao người còn không cút đi?

Giọng nói của gã đại hán đã thấy cao lên.

- Ta cút không được, bởi vì tuy ta không phải là kẻ điếc, ta là một người.

- Ngươi là ai?

- Ta là Lục Tiểu Phụng.

Ba gã đại hán ngốc mặt ra, sau đó cả ba cùng ngẩng mặt lên trời cười ha hả. Một người trong bọn còn thò tay ra sờ sờ trên miệng Lục Tiểu Phụng chỗ hàm râu bị cạo, nói:

- Ngươi là Lục Tiểu Phụng?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Ta là Lục Tiểu Phụng.

Người đó nói:

- Vậy thì, ngươi biết ta là ai không?

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Ngươi là ai?

Người đó nói:

- Ta họ Lục.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Sao?

Người đó nói:

- Ta tên là Lục Đại Long.

Lục Tiểu Phụng vỗ tay nói:

- Hay, tên hay.

Người đó nhìn Lục Tiểu Phụng một cách kỳ dị.

Lục Tiểu Phụng cầm ly rượu trước mặt gã "Lục Đại Long" lên, nói:

- Đây, ta kính ngươi một ly.

"Lục Đại Long" ngẩn mặt ra.

Lục Tiểu Phụng ực một hơi cạn ly nói:

- Ngươi tên là Đại Long, ta tên là Tiểu Phụng, chúng ta đúng là một cặp.

"Lục Đại Long" đập bàn một cái, cao giọng nói:

- Đúng vậy, lão tử đi với nhi tử, đại long đi với tiểu phụng, ta tưởng ngươi cũng hiểu chuyện đó?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Chuyện đó có gì không hiểu? Nhưng ta có chỗ không hiểu lắm.

Người đó nói:

- Chỗ nào?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Ai là lão tử? Ai là nhi tử?

Ba người cùng cười ha hả lên, hình như đây là chuyện buồn cười nhất trong đời của bọn họ, cười lăn quay bò càng, cả một phòng ăn đều nhìn vào bọn họ, cả bàn rượu thịt đang rung cả lên.

Còn một gã đại hán cười lớn, vừa chỉ vào Lục Tiểu Phụng vừa nói:

- Ngươi không hiểu thật sao?

Lục Tiểu Phụng nghiêm trang nói:

- Không hiểu thật.

Gã đại hán đang cười lớn bỗng ngưng bặt lại, còn hai gã kia cũng không cười nữa.

Nụ cười trên mặt bọn họ bỗng dưng biến thành nét mặt khổ sở thật khó coi. Bởi y bọn họ thấy Lục Tiểu Phụng nhẹ nhàng vỗ vào mé cạnh bàn, miếng gỗ cạnh bàn đã bị biến thành gỗ vụn rơi lả tả xuống đất.

Bọn họ cười không nổi, trong dầu bọn họ bỗng nổi lên một ý niệm:

không chừng người này quả thực là Lục Tiểu Phụng.

Vì vậy gương mặt bọn họ bèn lộ vẻ rất ưu sầu lấm lét nhìn Lục Tiểu Phụng.

Lục Tiểu Phụng bật cười.

Lục Tiểu Phụng cười nói:

- Các ngươi còn chưa trả lời câu hỏi của ta.

"Lục Đại Long" dở giọng đưa đám ma ra hỏi:

- Câu hỏi gì?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Ai là lão tử? Ai là nhi tử?

"Lục Đại Long" bỗng thò tay ra đánh vào mặt mình hai bạt tai nói:

- Ông là lão tử, tôi là con rùa con của ông.

Phách phách hai tiếng, y nói xong lại đánh cho mình thêm hai bạt tai nữa.

Lục Tiểu Phụng lại lắc đầu, nói:

- Trả lời trật rồi.

Biểu tình trên gương mặt của "Lục Đại Long" lại càng khó coi, sém chút nữa là muốn khóc lên, y hỏi:

- Trả lời sai rồi? Không lẽ ông làm con rùa con của tôi?

Phách phách, gã đại hán bên cạnh "Lục Đại Long" tát cho y hai bạt tai.

Gã đại hán ấy nói:

- Xin lỗi Lục đại gia, y ngu ngốc lắm, y không biết ăn nói, ông đại nhân đại lượng, xin ông buông tha giùm chúng tôi.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Ta có muốn các ngươi làm gì đâu, các ngươi làm khó ta đấy chứ, vậy thì ngươi nói đi, ai là lão tử, ai là nhi tử?

Ba người đồng thời quỳ xuống, hướng về Lục Tiểu Phụng cúi đầu, nói:

- Ông là lão tử, chúng tôi đều là con rùa con của ông.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Tại sao các ngươi lại cùng sai cả với nhau?

Ba người mở tròn mắt nhìn Lục Tiểu Phụng.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Gió trên trời, có biết sinh ra chim ra rùa không?

Ba người cùng trả lời một giọng:

- Không.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Vậy thì con rùa con của ta từ đâu ra?

Phách phách sáu tiếng vang lên, mỗi người lại đánh vào mặt mình hai cái bạt tai.

Lục Tiểu Phụng ba tiếng đó, cứ vậy mà vang dội lên trong cái phố náo nhiệt của Trường An.

Lục Tiểu Phụng biết rằng, không bao lâu nữa, mọi người trong giang hồ ai ai cũng đều biết, Lục Tiểu Phụng đang ở Trường An.

Trong đó dĩ nhiên bao quát cả Cung Cửu và Lão Thực hòa thượng. Nếu như Cung Cửu muốn tìm Lục Tiểu Phụng, y có thể lại Trường An mà gặp.

oo Thời gian, là một thứ gì rất kỳ cục. Đối với

một người chuyên cần, thời gian đi qua như tên bay, đi qua không kịp làm gì cả. Đối với một người lười biếng, thời gian sẽ như con trâu đang đi chầm chậm, quá dài đi.

Người sung sướng hy vọng thời gian ngưng đọng lại, người tịch mịch hy vọng thời gian mau mau trôi qua.

Trong một khoảng thời gian như nhau, có người sinh ra, có người chết đi, có người sung sướng, có người ưu sầu.

Nghĩ đến cái vấn đề "thời gian", trong đầu của Lục Tiểu Phụng bỗng nổi lên một ý nghĩ:

Trong phút giây này, Sa Mạn đang nghĩ gì nhỉ?

Dĩ nhiên Sa Mạn đang nghĩ đến Lục Tiểu Phụng.

Mỗi ngày, nàng ngồi đó mong đợi sẽ có kỳ tích

xuất hiện, Lục Tiểu Phụng bỗng hiện ra trước mặt nàng. Có nhiều lần, nàng bỗng cảm thấy máu trong người nóng lên, muốn đi tìm Lục Tiểu Phụng, nhưng nàng biết, đấy là chuyện không thể làm được.

Nàng ở nơi đây sinh hoại rất thoải mái, lúc nào cũng có a hoàn hầu hạ, không những vậy còn rất tự do đi qua đi lại trong vườn hoa. Nàng biết Lão Thực hòa thượng không lo nàng chạy trốn.

Nàng sống đã lâu ở trên đảo, bao nhiêu chuyện trên đất liền, nàng đã quên mất, dù nàng có trốn ra khỏi nơi có vẻ giống cung phủ này, nàng còn chạy đi đâu khác được? Nàng đã biết rõ ràng điều này, vì vậy nàng ngồi yên nơi này chờ, chờ mệnh vận sẽ đưa đẩy mình.

Nàng không nghĩ gì cả, nàng chỉ để hết tâm tư nghĩ đến Lục Tiểu Phụng, nàng nhớ lại những ngày sống chung với Lục Tiểu Phụng, nhớ lại những giây

phút hoan lạc bên chàng. Ngày tháng cứ thế mà trôi qua.

Lão Thực hòa thượng mỗi ngày đều lại gặp nàng một lần, mỗi lần đều trầm ngâm không nói một lời.

Hôm nay ngoại lệ.

Lão Thực hòa thượng bước vào mặt mày tươi rói, vừa gặp Sa Mạn đã cao giọng nói:

- Tin vui.

Sa Mạn vẫn ra vẻ lười biếng hỏi:

- Tin vui gì?

Lão Thực hòa thượng nói:

- Cái tin vui mà cô rất muốn biết.

Lục Tiểu Phụng.

Nàng ráng đè nén nổi mừng rỡ trong lòng, lấy giọng hững hờ ra nói:

- Các ngươi có tin tức gì về Lục Tiểu Phụng?

Lão Thực hòa thượng nói:

- Yở Trường An.

Sa Mạn hỏi:

- Trường An? Trường An cách đâu bao xa?

Lão Thực hòa thượng nói:

- Ba ngày đường.

Sa Mạn không nói gì nữa.

Nhưng Lão Thực hòa thượng nói:

- Ta khuyên cô đừng nghĩ đến chuyện đó.

Sa Mạn ngẩn người ra hỏi:

- Ta nghĩ đến chuyện gì?

Lão Thực hòa thượng nói:

- Cô muốn trốn khỏi chỗ này, đi tìm Lục Tiểu Phụng.

Sa Mạn nói:

- Ngươi thật là con giun trong bụng của ta.

Lão Thực hòa thượng nói:

- A Di Đà Phật, hòa thượng chẳng qua chỉ có chút bản lãnh đoán vẻ mặt thế thôi.

Lão Thực hòa thượng nhìn Sa Mạn nói:

- Ta khuyên cô đừng trốn đi, là chuyện tốt cho cô.

Sa Mạn không hiểu hỏi:

- Tại sao là chuyện tốt cho ta?

Lão Thực hòa thượng nói:

- Bởi vì nếu cô đi mất, cô lại Trường An, cô sẽ không gặp Lục Tiểu Phụng.

Sa Mạn hỏi:

- Tại sao? Y không phải ở Trường An sao?

Lão Thực hòa thượng nói:

- Ba hôm trước.

Sa Mạn hỏi:

- Còn bây giờ?

Lão Thực hòa thượng nói:

- Hiện tại không chừng y đã đến nơi này.

Sa Mạn hỏi:

- Nơi này?

Lão Thực hòa thượng nói:

- Nơi này có nghĩa là ở gần đây, y còn chưa có thể tới đây được.

Sa Mạn hỏi:

- Tại sao?

Lão Thực hòa thượng nói:

- Bởi vì chúng ta còn chưa muốn y gặp cô.

Sa Mạn hỏi:

- Các ngươi tính chừng nào mới cho ta gặp y?

Lão Thực hòa thượng nói:

- Câu hỏi của cô chỉ có một câu trả lời, câu trả lời chỉ có ba chữ.

Sa Mạn hỏi:

- Ba chữ gì?

Lão Thực hòa thượng nói:

- Tới lúc đó.

oo Tới lúc đó, cũng có nghĩa là không bao giờ tới.

Bởi vì, nếu Lục Tiểu Phụng không đáp ứng yêu cầu của bọn Cung Cửu, lúc y gặp lại Sa Mạn, có thể là lúc nàng đã chết.

Vì vậy, lúc Lão Thực hòa thượng sai người đi

đưa Lục Tiểu Phụng về, ở trong tòa trang viện hào hoa này, lúc chàng hỏi Lão Thực hòa thượng chừng nào mới gặp Sa Mạn, Lão Thực hòa thượng trả lời là "tới lúc đó", Lục Tiểu Phụng lập tức hiểu rằng, chàng chỉ còn dựa vào được chính mình.

Chàng biết dụng ý của Cung Cửu, đón chàng lại đây, là nói cho chàng biết, Sa Mạn đang ở quanh đây, nhưng Lục Tiểu Phụng không thể nào gặp được nàng. Biết rõ ràng là Sa Mạn ở quanh đây mà không gặp, Lục Tiểu Phụng chỉ còn biết nóng nảy thêm, trong lòng của Lục Tiểu Phụng càng nóng nảy chừng nào, không chừng càng dễ thuyết phục chàng chừng đó.

Lục Tiểu Phụng hiểu vậy, y cũng hiểu vậy, đợi ở đây càng lâu chừng nào, mình càng không dễ gì kiên trì chừng đó.

Vì vậy chàng vừa vào ở trong chỗ Lão Thực hòa

thượng đã sắp xếp cho mình, chàng bèn không khách khí gì cả ăn uống thoải mái một trận. Sau đó chàng bèn vùi đầu ngủ một giấc.

Ý chí của con người thật tình cũng kỳ diệu, trong lòng nghĩ mình phải thức dậy lúc nào, quả thật ngủ đến lúc đó, lập tức tự nhiên thức dậy.

Lúc Lục Tiểu Phụng tỉnh lại, trời đang giữa khuya, chính là lúc chàng dự định dậy hành động.

Không có trăng sáng, sao đầy trời. Lục Tiểu Phụng hít một hơi thật sâu vào cái không khí mát mẻ, chàng cảm thấy mình mẫy đều rất sảng khoái.

Đứng ở trên mái nhà, nương vào ánh sao đêm, Lục Tiểu Phụng nhìn qua một lượt, từng dãy từng dãy phòng ốc bày ra một loạt. Chàng phát giác ra, chỗ chàng đang ở, thuộc dãy phòng nhỏ nhất trong đó.

Chàng biết Sa Mạn không ở trong dãy phòng

đó, bởi vì lấy khí phái của Cung Cửu, nhất định y không chịu ở trong một căn nhà nhỏ như vậy, nhất định y phải ở trong một toà nhà đồ sộ.

Lục Tiểu Phụng chỉ cần tìm ngôi nhà nào lớn nhất, chàng rất có cơ hội tìm ra được Sa Mạn.

Đấy là ý nghĩ mọc ngay ra trong đầu khi chàng nghe Lão Thực hòa thượng nói đến câu "tới lúc đó".

Chàng nhất định không thể ngồi yên ở đó khổ sở chờ đợi, chàng phải đi tìm cho được Sa Mạn. Chàng có lòng tin.

Lục Tiểu Phụng không hề tính sai. Chỉ tiếc là Cung Cửu tính còn nhanh hơn chàng.

Vì vậy lúc chàng tìm đến nơi tòa nhà đồ sộ ấy, tìm đến chỗ Sa Mạn vốn vừa cư trú, Sa Mạn không còn ở đó nữa.

Lão Thực hòa thượng ở đó.

Lão Thực hòa thượng lộ vẻ mặt ta đây đã tính đúng nhà ngươi sẽ lại, nói:

- Ngươi thông minh lắm.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Chỉ tiếc là có người còn thông minh hơn ta.

Lão Thực hòa thượng nói:

- Người đó không thông minh hơn ngươi.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Sao?

Lão Thực hòa thượng nói:

- Người đó chẳng qua chỉ nghe báo cáo, nói

rằng người không còn nằm trên giường, do đó y vội vã đem Sa Mạn đi chỗ khác, để ta lại đây.

Lục Tiểu Phụng cao giọng hỏi:

- Để ngươi lại đây? Tại sao để ngươi lại đây? Ta có tìm ngươi đâu?

Lão Thực hòa thượng cười nói:

- A Di Đà Phật, sắc tức là không, Sa Mạn chính là Lão Thực hòa thượng, ngươi gặp ta cũng như đã gặp được Sa Mạn thế thôi.

Lục Tiểu Phụng rất muốn cười, nhưng thật tình chàng cười không nổi.

Vì vậy chàng chỉ còn nước bước tới, bước tới gần Lão Thực hòa thượng, dang hai tay ra.

Lão Thực hòa thượng hỏi:

- Ngươi tính làm gì vậy?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Không phải ngươi mới nói, gặp ngươi cũng như gặp Sa Mạn sao?

Lão Thực hòa thượng nói:

- Đúng vậy.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Ta gặp Sa Mạn chuyện đầu tiên, là ôm lấy nàng, vì vậy ta cũng ôm lấy ngươi.

Lão Thực hòa thượng một mặt vừa thoái lui một mặt xua tay nói:

- Chuyện đó làm không được.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Tại sao làm không được?

Lão Thực hòa thượng nói:

- Bởi vì hòa thượng là đàn ông, đàn ông không ôm đàn ông.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Không phải ngươi mới nói ngươi chính là Sa Mạn sao?

Lão Thực hòa thượng nói:

- Chuyện đó huyền hoặc quá, chúng ta hãy nói đến chuyện khác đi.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Chuyện khác? Chuyện gì khác?

Lão Thực hòa thượng làm mặt nghiêm trang nói:

- Chuyện lớn.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Chuyện lớn? Chuyện lớn gì?

Lão Thực hòa thượng nói:

- Có liên hệ tới mạng sống của hai người.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Liên hệ tới mạng sống của hai người, trong đó có ta chăng?

Lão Thực hòa thượng nói:

- Ngươi xem, có phải ta đã nói ngươi thông minh lắm hay không?

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Còn người kia là Sa Mạn?

Lão Thực hòa thượng nói:

- Hỷ, con người thông minh như ngươi, tại sao không chịu nghĩ cho thông một tí?

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Ta nghĩ không thông? Ta nghĩ chuyện gì không thông?

Lão Thực hòa thượng nói:

- Đối với đề nghị của lão đầu, tại sao ngươi cứ cố chấp mãi? Cố chấp như vậy làm gì?

Lục Tiểu Phụng nhìn nhìn Lão Thực hòa thượng chăm chăm, lắc đầu nói:

- Tuy trước giờ ta không hiểu ngươi lắm, nhưng

ta vốn cho ngươi là kẻ có nguyên tắc, lý do gì làm ngươi thay đổi thế? Tại sao ngươi lại đi đáp ứng với lão đầu, làm người ẩn hình, làm kẻ thủ hạ cho lão ta?

Lão Thực hòa thượng nói:

- Bởi vì ta nghĩ thông được rồi.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Nghĩ thông rồi? Ngươi nghĩ thông được cái gì?

Lão Thực hòa thượng nói:

- Đời người.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Đời người? Ngươi hiểu sao?

Lão Thực hòa thượng nói:

- Hiểu.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Ngươi nghĩ đời người là thế nào?

Lão Thực hòa thượng nói:

- Đời người là hưởng lạc. Lão Thực hòa thượng ta tu cả một đời, rồi được gì? Kiếp người chẳng mấy chốc mà đã qua đi, tại sao ta đi ngược đãi chính mình? Lão đầu nói đúng lắm, mau mau hành lạc đừng đợi tuổi thiếu niên đi qua, hối hận không còn kịp.

Lục Tiểu Phụng lại nhìn Lão Thực hòa thượng chăm chăm một hồi nữa, cười khổ nói:

- Đấy là ngươi đã hiểu đời người như thế đấy? Chỉ vì ngươi muốn hưởng lạc, cho nên ngươi gia nhập vào hàng ngũ của lão đầu?

Lão Thực hòa thượng hỏi:

- Ta sai sao?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Ngươi sai rồi. Ngươi có biết đời người còn gì khác nữa không?

Lão Thực hòa thượng hỏi:

- Còn có gì nữa?

Lục Tiểu Phụng dằn từng chữ một:

- Đạo nghĩa, nhân ái, lương tâm.

Lão Thực hòa thượng cười lên hỏi:

- Ngươi cố chấp những thứ đó? Đấy có phải là những nguyên nhân ngươi nghĩ không thông?

Lục Tiểu Phụng mỉm cười nói:

- Bởi vì ta thấy vậy, ta mới cố chấp nó, ngươi có hiểu không?

Lão Thực hòa thượng lắc đầu nói:

- Ta không hiểu.

Lục Tiểu Phụng cười khổ nói:

- Thật ra ngươi hiểu hay không hiểu cũng chẳng quan hệ gì, quan hệ là, ngươi và ta nhân sinh quan không giống nhau.

Lão Thực hòa thượng nói:

- Điều đó biểu thân giữa chúng ta ắt phải có xung đột, đấy chính là nguyên nhân chúng ta đối địch với nhau.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Vậy thì số ngươi đã chú định là người thất bại.

Lão Thực hòa thượng hỏi:

- Tại sao?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Bởi vì tà ác vĩnh viên không bao giờ thắng được chính nghĩa.

Lão Thực hòa thượng lại cười lên nói:

- Ngươi đừng quên còn có một câu nói.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Câu gì?

Lão Thực hòa thượng nói:

- Đạo cao lên một thước, ma chướng cao lên một trượng.

Lục Tiểu Phụng cũng cười lên nói:

- Ngươi có biết là ma chướng và đạo không phải cùng một thứ không?

Lão Thực hòa thượng nói:

- Vốn không phải là một thứ.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Vì vậy, đạo và ma chướng tỷ lệ không ngang nhau, một thước của đạo, có thể là mười trượng, mà một trượng của ma chướng, không chừng chỉ là một thước.

Lão Thực hòa thượng yên lặng.

Lục Tiểu Phụng cười nói:

- Ta có một chỗ thật không hiểu lắm.

Lão Thực hòa thượng lấy cặp mắt dò hỏi nhìn Lục Tiểu Phụng.

Lục Tiểu Phụng nói tiếp:

- Lão đầu đã có bao nhiêu tay cao thủ như ngươi và Cung Cửu, tại sao còn nhất định phải muốn ta cho được?

Lão Thực hòa thượng nói:

- Bởi vì ngươi hữu dụng nhất.

Lục Tiểu Phụng không hiểu hỏi:

- Ta? Ta hữu dụng nhất? Vũ công của Cung Cửu cao hơn ta, ta còn hữu dụng hơn y sao?

Lão Thực hòa thượng nói giọng rất khẳng định:

- Đúng vậy.

Lần này người im lặng là Lục Tiểu Phụng.

Lão Thực hòa thượng nói:

- Bởi vì chuyện lão đầu muốn làm, chỉ có ngươi mới làm được.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Người khác làm không được sao? Ngươi làm không được sao? Cung Cửu làm không được sao?

Lão Thực hòa thượng nói dằn từng tiếng một:

- Chỉ có ngươi, mới làm được.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Tại sao?

Lão Thực hòa thượng nói:

- Bởi vì trong trường hợp này, chỉ có ngươi, mới là người chân chính ẩn hình được.

Bởi vì trong trường hợp này, chỉ có ngươi mới không làm cho người khác phòng bị.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Đó là trường hợp như thế nào?

Lão Thực hòa thượng không trả lời.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Ngươi không nói được?

Lão Thực hòa thượng nói:

- Được.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Vậy sao ngươi không nói?

Lão Thực hòa thượng nói:

- Ta có thể nói, nhưng không thể nói ở đây.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Ở đâu?

Lão Thực hòa thượng nói:

- Ở nơi có Cung Cửu.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Tại sao phải có Cung Cửu ở đó ngươi mới nói được?

Lão Thực hòa thượng nói:

- Bởi vì đây là một bí mật chấn động thiên hạ, ta mà nói ra, ngươi chỉ có hai con đường.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Hai con đường gì?

Lão Thực hòa thượng nói:

- Một là đường sống, nếu là ngươi đáp ứng làm người ẩn hình.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Còn đường kia là đường chết?

Lão Thực hòa thượng nói:

- Đúng, đường chết, bởi vì bí mật này không thể để cho ngươi biết mà còn sống nhăn đó. Vì vậy phải

có Cung Cửu ở một bên mới nói cho ngươi nghe.

Lục Tiểu Phụng cười hỏi:

- Vì Cung Cửu giết được ta?

Lão Thực hòa thượng nói:

- Ngươi lại nói đúng nữa.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Được, đi thôi.

Lão Thực hòa thượng hỏi:

- Đi? Đi đâu?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Đi gặp Cung Cửu.

Lão Thực hòa thượng hỏi:

- Đi gặp Cung Cửu? Hiện tại là đi sao?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Đúng vậy, bởi vì ta muốn biết ngay cái bí mật làm chấn động thiên hạ này.

Lão Thực hòa thượng hỏi:

- Ngươi có biết ngươi biết xong cái bí mật này, ngươi chỉ còn hai con đường để đi không?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Ta biết.

Lão Thực hòa thượng hỏi:

- Ngươi chuẩn bị đi con đường nào? Đường chết? Hay đường sống?

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Ngươi có muốn chết không?

Lão Thực hòa thượng nói:

- Dĩ nhiên là không. ai muốn chết bao giờ?

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Đúng vậy? Làm sao ta muốn chết được?

Lão Thực hòa thượng phấn khởi hỏi:

- Có phải ngươi nói, ngươi chịu làm người ẩn hình?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Không làm người ẩn hình, không lẽ không sống được sao?

Lão Thực hòa thượng nói như đinh đóng vào tường:

- Không được.

Lục Tiểu Phụng cũng nói như đinh đóng vào tường:

- Ta cứ sống cho ngươi coi.

LỤC TIỂU PHỤNG

Cổ Long

Quyển 6
Chương 21

Người Ẩn Hình

Cổng lớn thật vĩ đại, cổng lớn được mở ra. Bước vào cổng chỉ có một người.

Lão Thực hòa thượng nói với Lục Tiểu Phụng:

- Ngươi vào đi, trong sân có ba căn nhà, trong đó có ba người, bọn họ đều đang chờ ngươi.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Ba người?

Lão Thực hòa thượng nói:

- Ta có thể nói cho ngươi biết tên hai người, một là Cung Cửu, một là người ngươi suốt ngày tưởng nhớ, Sa Mạn.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Còn người kia sao không nói ra được?

Lão Thực hòa thượng nói:

- Chẳng vì sao cả, bởi vì không chừng ngươi không gặp lại y bao giờ nữa.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Sao?

Lão Thực hòa thượng nói:

- Đấy còn phải xem mệnh vận của ngươi ra sao,

nếu ngươi vào trong phòng có Sa Mạn, ngươi còn thân thiết với cô ta được một lần trước khi chết. Nếu như ngươi gặp Cung Cửu, xin lỗi quá, mời người nói hai chữ cho thế giới này.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Hai chữ gì?

Lão Thực hòa thượng nói:

- Tái kiến.

Lục Tiểu Phụng bật cười hỏi:

- Nếu ta vào cái phòng của người ngươi không chịu nói tên ra thì sao?

Lão Thực hòa thượng nói:

- Không chừng ngươi sẽ chết không minh bạch,

không chừng ngươi sẽ sung sướng.

Lục Tiểu Phụng rất phấn khởi hỏi:

- Ta còn được sung sướng sao?

Lão Thực hòa thượng nói:

- Nếu ngươi còn chưa bị chết đi, ta bảo đảm ngươi sẽ sung sướng.

Lục Tiểu Phụng sực nghĩ đến một chuyện, chàng hỏi:

- Ta có thể đứng trước cửa mỗi căn nhà la lên một tiếng được không?

Lão Thực hòa thượng nói:

- Không được.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Tại sao?

Lão Thực hòa thượng nói:

- Bởi vì ngươi chỉ cần la lên một tiếng, ngươi sẽ thấy một chuyện rất lý thú.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Chuyện gì lý thú?

Lão Thực hòa thượng nói:

- Ngươi sẽ thấy có rất nhiều người tặng cho ngươi đồ vật.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Đồ vật gì?

Lão Thực hòa thượng nói:

- Ám khí. ám khí thứ trí mệnh, ta bảo đảm nhất định là ám khí lấy được mạng của ngươi.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Ta vào phòng xong rồi ra sao?

Lão Thực hòa thượng nói:

- Ngươi có thể nói chuyện, có thể cười, có thể làm chuyện gì cũng được.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Vậy thì ta có thể nói hai chữ với ngươi được không?

Lão Thực hòa thượng nói:

- Được Lục Tiểu Phụng nói:

- Tái kiến.

oo Sao đêm còn đang lấp lánh trên bầu trời, nhưng cả một tòa nhà lớn lại tối tăm như mực.

Trừ cái bóng lờ mờ của phòng xá, cây cối, những hòn núi giả ra, Lục Tiểu Phụng chẳng thể thấy gì khác.

Bất quá, chàng phát hiện ra được một điều... Ba gian nhà không phải cùng một khối liền nhau, có một cái chính giữa và hai cái hai bên.

Chàng chỉ có một chọn lựa, chàng đi thẳng về phía trước.

Bước chân chàng rất nhẹ, chàng tin rằng, người trong nhà không phát hiện ra mình, chàng đã đứng trước cửa.

Chàng không mở cửa ngay ra liền. Chàng đứng trước cửa khoảng chừng một thời gian bốn phần trụ hương, nhưng bên trong không có lấy một tiếng

động.

Trong lòng chàng nổi lên một ý nghĩ... người trong phòng, nhất định không phải là Sa Mạn. Nếu là Sa Mạn, nàng phải đang phát ra tiếng ngủ say.

Đang lúc chàng muốn bỏ gian nhà này, trong đầu chàng bỗng có ý nghĩ, lỡ như Sa Mạn ngủ say quá thì sao?

Vì vậy chàng lại đứng chờ thêm bốn phần trụ hương nữa.

Yên lặng. Vẫn là yên lặng trầm trầm, không có lấy một tiếng động. Không có tiếng chuột chạy, không có tiếng người ngáy, thậm chí ngay cả tiếng động người trở mình lại cũng không có.

Lục Tiểu Phụng quyết định mở cửa ra.

Cửa vừa mở, chàng bèn như một con cáo xông

nhanh vào, vừa đứng lại, chàng đã phát hiện ra một chuyện:

cửa đã tự động đóng vào.

Vì vậy chàng vẫn chẳng thấy gì cả, nhưng chàng cảm giác được trong phòng còn có một người đàn ông khác. Sau đó chàng cảm thấy chưởng phong như đao chặt lại trước ngực mình.

Người của Lục Tiểu Phụng bỗng giựt lùi lại tránh khỏi luồng chưởng phong.

Nhưng chàng còn chưa đứng vững, chưởng phong lại ào tới trước ngực, chàng không còn tránh né được gì nữa.

Lục Tiểu Phụng không hề chết một cách mờ ám như vậy.

Người cứu chàng không ai khác hơn là chính

chàng, không phải nhờ vũ công của chàng, mà là sự linh mẫn sức phán đoán của chàng.

Bàn tay như đao ấy ở trước ngực của Lục Tiểu Phụng hai tấc bỗng ngừng lại, bởi vì Lục Tiểu Phụng nói ra ba chữ.

Ba chữ cứu mạng chàng. Ba chữ ấy là:

Hoa Mãn Lâu.

Trừ Hoa Mãn Lâu ra, còn ai trong bóng tối có thể "nhìn" trúng vào ngực của đối phương không hề sai chạy một ly?

Vì vậy bàn tay đầy sát khí bỗng biến thành mềm mại, nắm lấy tay Lục Tiểu Phụng.

Hai bàn tay, hai bàn tay nắm chặt, biểu lộ tình bạn, một thứ gì quý giá nhất trên đời này.

- Sao ngươi lại ở đây?

Đấy là câu hỏi Lục Tiểu Phụng và Hoa Mãn Lâu đồng thời mở miệng hỏi.

Trong bóng tối, tuy Lục Tiểu Phụng không thấy biểu tình trên gương mặt của Hoa Mãn Lâu, nhưng chàng biết Hoa Mãn Lâu đang "nhìn chăm chăm" vào mình, sau đó, cả hai cùng cười lớn.

Hoa Mãn Lâu kéo tay Lục Tiểu Phụng lại bàn, nói:

- Mời ngồi.

Lục Tiểu Phụng ngồi xuống.

Hoa Mãn Lâu cũng ngồi xuống, y nói:

- Chỗ này của ta không có đèn.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Vậy thì mình nói chuyện trong bóng tối chứ sao.

Hoa Mãn Lâu nói:

- Nói chuyện sao ta lại đây, hay nói chuyện ngươi lại đây trước?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Nói chuyện ngươi đi.

Hoa Mãn Lâu nói:

- Lão Thực hòa thượng đem ta lại đây.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Sao y đem ngươi lại đây?

Hoa Mãn Lâu nói:

- Ta đang tra xét vụ người ẩn hình, mà tra hoài không được gì, lại lòi ra một chuyện khác.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Chuyện gì?

Hoa Mãn Lâu hỏi:

- Ngươi có biết đương kim hoàng thượng đang tuyển lựa ngự tiền thị vệ không?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Ta là người giang hồ, trước giờ không theo dõi những chuyện đó.

Hoa Mãn Lâu nói:

- Ta cũng trước giờ không dính với những

chuyện đó, nhưng ta nghe nói rằng, hoàng thượng đang tìm ngươi.

- Tìm ta?

Lục Tiểu Phụng kinh ngạc.

Hoa Mãn Lâu nói:

- Ngươi kinh ngạc? Lúc đó ta nghe nói, cũng ngớ người ra, vì vậy ta mới phăng dần manh mối từ đó đi ngược lại.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Kết quả rồi sao?

Hoa Mãn Lâu nói:

- Kết quả là, tin tức ấy có thật.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Hoàng thượng tìm ta làm ngự tiền thị vệ?

Hoa Mãn Lâu nói:

- Không sai tí nào.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Tại sao?

Hoa Mãn Lâu nói:

- Bởi vì có người tiến cử ngươi.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Ai tiến cử ta?

Hoa Mãn Lâu nói:

- Thái tử Thái Bình vương.

Lục Tiểu Phụng há hốc mồm ra, sau đó mới hỏi:

- Thái tử Thái Bình vương? Ta và y chẳng có liên quan họ hàng gì đến nhau, tại sao y tiến cử ta?

Hoa Mãn Lâu nói:

- Ta không biết.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Không những vậy, Thái tử Thái Bình vương cũng có liên lạc với người trong giang hồ, sao y còn không biết ta là thứ dã hạc nhàn vân, đâu chịu đi làm ngự tiền thị vệ làm gì?

Hoa Mãn Lâu nói:

- Ta cũng nghĩ không ra chuyện lắt léo trong đó.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Ngươi có tiếp tục tra xét không?

Hoa Mãn Lâu nói:

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Tra ra được gì không?

Hoa Mãn Lâu nói:

- Không được gì cả, chỉ có một chuyện, có lần Lão Thực hòa thượng lại gặp thái tử Thái Bình vương.

Lục Tiểu Phụng kinh ngạc hỏi:

- Sao?

Hoa Mãn Lâu nói:

- Vì vậy ta lại gặp Lão Thực hòa thượng.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Y bèn đem ngươi lại đây?

Hoa Mãn Lâu nói:

- Đúng vậy.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Y nói gì với người?

Hoa Mãn Lâu nói:

- Y muốn ta chờ ở đây, y nói không bao lâu nữa ta sẽ gặp ngươi.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Tại sao ngươi phải tập kích ta?

Hoa Mãn Lâu nói:

- Mấy hôm nay, lúc nào cũng có người lại tập kích ta, ta không biết là ai, hỏi Lão Thực hòa thượng, Lão Thực hòa thượng nói cũng không biết, y chỉ nói ta phải đề phòng, tốt nhất là bắt sống gã tập kích, sẽ biết ngay chân tướng ra sao.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Nhưng ngươi lại dùng sát thủ vào ta.

Hoa Mãn Lâu nói:

- Thứ nhất, ta không biết là ngươi, thứ hai, người này vũ công cao vô cùng, không những vậy đến vào cái lúc ngươi đến, ta trừ hạ sát thủ ra, không có bao nhiêu cơ hội, may mà ngươi bỗng nhận được ra ta.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Nếu không, Lục Tiểu Phụng mà ngươi sẽ gặp, là Lục Tiểu Phụng đã chết queo.

Hoa Mãn Lâu phì cười nói:

- Cái mạng của ngươi trước giờ vốn vẫn lớn.

Lục Tiểu Phụng không trả lời, bởi chàng sực nghĩ đến một chuyện.

Ưng Nhãn Lão Thất trước khi chết có nói một chữ "thái".

Thái Bình vương thái tử?

Ưng Nhãn Lão Thất muốn nói với chàng, không phải là Thái Bình vương thái tử sao?

Không phải là bí mật của chuyện Thái Bình vương thái tử tiến cử chàng cho đương kim hoàng thượng sao?

Hoa Mãn Lâu cảm thấy được cái yên lặng của Lục Tiểu Phụng, y hỏi:

- Ngươi đã nghĩ ra được chuyện gì sao?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Ta đang nghĩ tới một người.

Hoa Mãn Lâu hỏi:

- Người nào?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Người đã chết.

Hoa Mãn Lâu hỏi:

- Ai?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Ưng Nhãn Lão Thất.

Hoa Mãn Lâu hỏi:

- Ưng Nhãn Lão Thất chết rồi sao?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Đúng vậy.

Hoa Mãn Lâu hỏi:

- Trước khi chết y nói gì?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Một chữ, "thái".

Hoa Mãn Lâu hỏi:

- Thái? Thái Bình vương thái tử?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Ta cũng đang nghĩ vậy.

Hoa Mãn Lâu không nói, y đang trầm tư.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Ngươi có biết Thái Bình vương thái tử không?

Hoa Mãn Lâu nói:

- Không biết gì cả. Còn ngươi? Ngươi đã gặp người này bao giờ chưa?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Chưa bao giờ gặp.

- Vậy thì kỳ thật. Tại sao y muốn tiến cử ngươi? Y có mục đích gì?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Chúng ta phải đi tìm một người.

Hoa Mãn Lâu hỏi:

- Lão Thực hòa thượng?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Đúng vậy, câu hỏi này, y nhất định trả lời được.

Lục Tiểu Phụng sực nghĩ đến một người, vì vậy chàng nói tiếp:

- Không, mình đi tìm một người khác, còn tốt hơn nữa.

Hoa Mãn Lâu hỏi:

- Ai?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Cung Cửu.

- Cung Cửu? Ngươi biết Cung Cửu ở đâu?

- Ta đến đây, là do Lão Thực hòa thượng dẫn lại đấy, y nói nơi đây có ba căn nhà, trong đó có một người là Cung Cửu.

Hoa Mãn Lâu nói:

- Hiện tại chúng ta đi tìm y thôi.

- Không cần.

Bên ngoài có một người trầm giọng nói.

Đèn. Đèn sáng trưng. Đèn nằm trong tay tám người đàn bà nhan sắc diễm lệ, đang chầm chậm từ bên ngoài bước vào.

Người nói là kẻ đi sau tám người đàn bà xinh đẹp

đó. Lãnh đạm, tàn bạo, đắc ý là những nét biểu tình lộ trên gương mặt y.

Chính là Cung Cửu.

Hoa Mãn Lâu bỗng nói:

- Là ngươi?

Cung Cửu nói:

- Ta đây, rốt cuộc ngươi đã nghe được bước chân của ta.

Hoa Mãn Lâu nói:

- Ngươi là Cung Cửu sao? Mỗi đêm lại đánh lén ta chính là ngươi? Tại sao?

Cung Cửu nói:

- Bởi vì ta hy vọng ngươi nuôi dưỡng thành tập

quán muốn giết ta, sau đó Cung Cửu dắc ý cười lên.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Sau đó, người bị giết, là ta.

Cung Cửu nói:

- Đúng quá rồi.

Hoa Mãn Lâu nói:

- Quả thật là diệu kế mượn đao giết người.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Chẳng qua hiện tại ta vẫn chưa có vận khí tốt tới như vậy.

Cung Cửu nói:

- Hạnh vận, đại khái là có hạn độ.

Lục Tiểu Phụng không nói gì. Lý do chàng không nói, không phải là chàng không có gì để nói, mà chàng cho là, Cung Cửu có tâm lý như vậy, đối với chàng là chuyện hay, bởi vì như vậy, Cung Cửu sẽ có cảm giác khinh thị chàng, mà khinh thị, thường thường sẽ làm người ta không để ý, không để ý, sẽ có thể dẫn đến thất bại.

Lục Tiểu Phụng hy vọng Cung Cửu càng khinh chàng chừng nào càng tốt chừng đó, thật tình chàng rất sợ vũ công của Cung Cửu, nếu Cung Cửu khinh chàng, không chừng chàng có thể tìm ra nhược điểm lúc y sơ suất, chàng may ra còn có cơ hội thủ thắng.

Nhưng Hoa Mãn Lâu nói, y đang hỏi.

Y hỏi:

- Ngươi biết Thái Bình vương thái tử?

Cung Cửu trả lời rất diệu, y nói:

- Ta biết Lão Thực hòa thượng.

Hoa Mãn Lâu hỏi:

- Sao?

Cung Cửu nói:

- Lão Thực hòa thượng biết Thái Bình vương thái tử, ngươi xem ta có biết không?

Hoa Mãn Lâu nói:

- Không nhất định.

Cung Cửu hỏi:

- Tại sao không nhất định?

Hoa Mãn Lâu nói:

- Lục Tiểu Phụng biết Sa Mạn, nhưng đến bây giờ ta vẫn chưa gặp Sa Mạn.

Cung Cửu nói:

- Nhất định ngươi sẽ gặp cô ta.

Hoa Mãn Lâu hỏi:

- Chừng nào?

Cung Cửu nói:

- Tới lúc đó.

Hoa Mãn Lâu hỏi:

- Ở đâu?

Cung Cửu nói:

- Trên đường đi.

Hoa Mãn Lâu hỏi:

- Trên đường? Đường nào?

Cung Cửu nói:

- Đường xuống suối vàng.

Hoa Mãn Lâu hỏi:

- Ngươi muốn giết tất cả chúng ta?

Cung Cửu nói:

- Không chừng.

Hoa Mãn Lâu hỏi:

- Chúng ta có chọn lựa không?

Cung Cửu nói:

- Chỉ có một người có.

Hoa Mãn Lâu hỏi:

- Ai?

Cung Cửu nói:

- Lục Tiểu Phụng.

Lục Tiểu Phụng nhìn Cung Cửu:

- Ta có thể chọn?

Cung Cửu nói:

- Đúng vậy.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Chọn gì?

Cung Cửu nói:

- Làm người ẩn hình, hay làm quỷ.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Ta không làm người ẩn hình, thì sẽ làm quỷ?

Cung Cửu nói:

- Ta dám bảo đảm, nhất định là vậy.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Ngươi trước giờ vẫn tự tin như vậy sao?

Cung Cửu nói:

- Đúng vậy.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Nhưng ngươi lại để ta sẩy mất ở chỗ Tây Môn Xuy Tuyết?

Cung Cửu cười nhạt nói:

- Hiện tại không phải ngươi vẫn còn nằm trong tay ta sao?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Đấy là vì chính ta để cho mình cắn lưỡi câu thôi.

Cung Cửu hỏi:

- Trong tay ta mà không có Sa Mạn, ngươi còn lại đây cắn câu sao?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Ngươi trăm phương nghìn kế dụ ta lại nơi này, đáo để là vì chuyện gì?

Cung Cửu hỏi:

- Không phải ta đã nói rồi sao? Ngươi muốn làm người ẩn hình, hay làm quỷ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Tại sao nếu ta không làm người ẩn hình, ta phải làm quỷ?

Cung Cửu nói:

- Bởi vì ngươi sẽ phá hoại chuyện của ta.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Người nào phá hoại chuyện của ngươi, ngươi đều giết họ?

Cung Cửu nói:

- Đúng vậy.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Nếu như ta đáp ứng ngươi, ta không phá hoại chuyện của ngươi sao?

Cung Cửu nói:

- Ta vẫn còn phải giết ngươi.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Tại sao?

Cung Cửu nói:

- Bởi vì ta không tin ngươi.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Tại sao ngươi không tin ta?

Cung Cửu nói:

- Bởi vì ngươi là Lục Tiểu Phụng, nếu ngươi không can thiệp vào chuyện sẽ làm chấn động vũ lâm này, Lục Tiểu Phụng sẽ không phải là Lục Tiểu Phụng.

Lục Tiểu Phụng bật cười nói:

- Ngươi thật là tri kỷ của ta.

Cung Cửu nói:

- Không phải ta, một người khác.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Lão đầu?

Cung Cửu nói:

- Không sai.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Tất cả chuyện này đều là ý tứ của lão đầu?

Cung Cửu nói:

- Chỉ có ông ta mới có thể nghĩ ra được một kế hoạch xảo diệu như vậy, cũng chỉ có ngươi mới hoàn thành được kiệt tác của ông ta.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Nếu như ta không đáp ứng, ngươi giết ta đi, cái kiệt tác ấy không hoàn thành được?

Cung Cửu nói:

- Đúng vậy.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Như vậy không phải tiếc lắm sao?

Cung Cửu nói:

- Chuyện đáng tiếc. Vì vậy đến bây giờ chúng ta vẫn chưa giết ngươi, chỉ vì hy vọng ngươi sẽ đáp ứng.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Ta được nhiều thứ lắm sao?

Cung Cửu nói:

- Qúa nhiều.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Tại sao ngươi không nói ra vài thứ dụ ta thử.

Cung Cửu nói:

- Ngươi được Sa Mạn.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Có thế thôi?

Cung Cửu nói:

- Ngươi được hưởng vinh hoa phú quý.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Ta không ham vinh hoa phú quý.

Cung Cửu nói:

- Ngươi có thể sống cả đời không phải lo lắng gì.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Tại sao?

Cung Cửu nói:

- Bởi vì làm xong chuyện này, ngươi muốn gì, chỉ cần mở miệng là ngươi sẽ được ngay.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Chuyện gì cũng được?

Cung Cửu nói:

- Chỉ cần trên đời này có là được.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Tại sao?

Cung Cửu nói:

- Bởi vì ngươi cấp cho ngươi, là hoàng thượng.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Đương kim hoàng thượng.

Cung Cửu nói:

- Không phải.

Lục Tiểu Phụng không hiểu, chàng hỏi:

- Không phải?

Cung Cửu nói:

- Hoàng thượng dưới nữa.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Tại sao lại hoàng thượng dưới nữa?

Cung Cửu nói:

- Bởi vì đương kim hoàng thượng tới đó sẽ không còn nữa.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Tại sao không còn?

Cung Cửu hững hờ nói:

- Chết rồi, dĩ nhiên sẽ không còn nữa.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Hoàng thượng tại sao lại chết đi?

Cung Cửu nói:

- Ai cũng phải chết, tại sao hoàng thượng sẽ không chết được?

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Hoàng thượng dưới nữa, có phải là thái tử Thái Bình vương phủ không?

Cung Cửu nói:

- Thảo nào lão đầu cứ tán tụng ngươi, ngươi quả thật thông minh.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Thái Bình vương thái tử tiến cử ta, chính là cơ hội cho ta xuất hiện trước mặt hoàng thượng?

Cung Cửu nói:

- Đúng vậy.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Các ngươi muốn ta làm người ẩn hình, chính là muốn ta đến lúc đó sẽ giết hoàng thượng?

Cung Cửu nói:

- Không sai tí nào.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Sai rồi.

Cung Cửu nói:

- Sai rồi?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Lão đầu sai rồi, ta cũng sai rồi, ta ngỡ lão đầu là tri kỷ của ta, nhưng lão ta không phải.

Cung Cửu nói:

- Tại sao không phải?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Lão ta không thể hiểu được ta, chuyện này làm sao ta làm được? Ta ngăn trở còn không muốn kịp, làm sao lại đi làm được?

Cung Cửu nói:

- Lão đầu không nhất định là sai, nhưng ngươi nhất định sai.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Sao? Ta sai chỗ nào?

Cung Cửu nói:

- Ngươi sơ sót một chuyện.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Chuyện gì?

Cung Cửu nói:

- Tính con người.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Tính con người?

Cung Cửu nói:

- Ngươi quên đi cái tính tình của con người, có yêu, có sợ, có tham đồ hưởng lạc.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Ta quên đi sao?

Cung Cửu nói:

- Ngươi quên đi, thành ra lão đầu nói chúng ta phải lúc nào cũng đề tỉnh ngươi.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Các ngươi đề tỉnh ta, chính là bắt cóc Sa Mạn? Dùng cưỡng bách và dụ dỗ để cho ta đồng ý?

Cung Cửu hỏi:

- Ngươi không muốn Sa Mạn sao? Ngươi không muốn sống lâu dài với Sa Mạn sao? Ngươi không muốn sống một đời thần tiên không lo nghĩ gì với Sa Mạn sao?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Đó là chuyện ai ai cũng muốn, nhưng dùng máu tanh để được nó, ta tin là trên đời này ít ra có ba người nhất định không làm.

Cung Cửu hỏi:

- Ba người nào?

Lục Tiểu Phụng chỉ vào Hoa Mãn Lâu:

Cung Cửu hỏi:

- Còn ai nữa?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Tây Môn Xuy Tuyết và ta.

Cung Cửu hỏi:

- Tốt lắm.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Tốt lắm, tốt lắm nghĩa là sao?

Cung Cửu nói:

- Tốt lắm có nghĩa là, ta dẫn ngươi lại đây, là một chuyện rất tốt cho chúng ta.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Nhưng đối với kế hoạch của lão đầu, không phải là không tốt sao?

Cung Cửu nói:

- Đấy là chuyện đáng tiếc không làm sao hơn được.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Ta có thể hỏi ngươi một vài câu được không?

Cung Cửu nói:

- Dĩ nhiên là được, ta đối với những người sắp ly khai khỏi thế giới này, trước giờ không giấu diềm điều gì.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Thái Bình vương thái tử có phải là một người ẩn hình không?

Cung Cửu nói:

- Phải.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Thôi Thành có phải bị y giết không?

Cung Cửu nói:

- Tiêu Hồng Châu và Trình Trung cũng bị y giết.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Y vào trong mật thất rồi mới giết bọn họ phải không?

Cung Cửu nói:

- Đúng vậy, vì vậy y phải mua chuộc Diệp Tinh Sĩ, muốn Diệp Sinh Sĩ nói rằng bọn họ bị giết nửa tiếng đồng hồ trước đó.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Những điều này đều đã được kế hoạch rất chu đáo trước đó.

Cung Cửu nói:

- Đúng vậy, trừ ngươi ra.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Ta là người vô tình bước vào trong cuộc?

Cung Cửu nói:

- Bởi vì ngươi bỗng xuất hiện trên đảo, làm lão đầu mọc ra ý nghĩ muốn ngươi làm người ẩn hình, muốn ngươi ám sát hoàng thượng.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Hiện tại người có quyền lực nhất có phải là Thái Bình vương thái tử?

Cung Cửu nói:

- Yđã lung lạc được rất nhiều kẻ trợ thủ đắc lực.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Tại sao chính y không chịu đi hành thích?

Cung Cửu nói:

- Chuyện đó không thể được, nếu chính y động thủ, làm sao mọi người chịu cho y tiếp nhiệm được?

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Ngươi và Thái Bình vương thái tử quen thân lắm phải không?

Cung Cửu nói:

- Trên đời này không ai có thể hiểu y rõ ràng bằng ta.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Sao? Ngươi biết y từ thuở nhỏ sao?

Cung Cửu nói:

- Y còn chưa ra khỏi bụng mẹ, ta đã biết y rồi.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Tại sao?

Cung Cửu nói:

- Bởi vì ta chính là Thái Bình vương thái tử.

Bao nhiêu người ở đó đều ngẩn mặt ra. Đấy quả thật là một chuyện kinh người, Lục Tiểu Phụng trừng mắt nhìn Cung Cửu, ngay cả một câu nói cũng không nói được ra lời.

Cung Cửu đắc ý nhìn Lục Tiểu Phụng cười nói:

- Chuyện bí mật này làm cho ngươi kinh hãi lắm phải không?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Ta nằm mộng cũng nghĩ không ra.

Cung Cửu nói:

- Còn có một chuyện nữa ngươi nằm mộng cũng nghĩ không ra.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Chuyện gì?

Cung Cửu nói:

- Ngươi sắp chết tới nơi rồi đó.

Cung Cửu nói xong, chỉ ra ngoài cửa.

Đuốc. Đuốc sáng trưng.

Năm chục cây đuốc đang nằm trong tay năm chục gã đại hán lực lưỡng trần trùng trục.

Năm chục gã đại hán đang làm thành một vòng vây lớn.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Đây là gì vậy?

Cung Cửu nói:

- Đây là bốn chữ.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Bốn chữ gì?

Cung Cửu nói:

- Xuống đất không xong.

Cung Cửu nói xong, vỗ tay một cái.

Lại thêm đuốc. Đuốc sáng rực.

Lại năm chục cây đuốc trong tay năm chục gã đại hán lực lưỡng trần trùng trục.

Chẳng qua năm chục gã đại hán này không đứng dưới đất.

Bọn họ đều đứng trên mái nhà.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Đây là gì vậy?

Cung Cửu nói:

- Đây là thêm bốn chữ nữa.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Bốn chữ gì?

Cung Cửu nói:

- Lên trời không được.

Lục Tiểu Phụng cười hỏi:

- Xem ra ngươi phải dồn ta vào chỗ chết?

Cung Cửu nói:

- Ngươi nói không sai tí nào.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Ta có thể hỏi ngươi một câu được không?

Cung Cửu nói:

- Dĩ nhiên là được.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Câu hỏi này muốn hỏi rằng, ngươi có bao giờ nghe qua một câu nói?

Cung Cửu hỏi:

- Câu gì?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Câu này còn ngắn hơn câu của ngươi một chữ.

Cung Cửu hỏi:

- Bảy chữ? Bảy chữ gì?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Đặt vào đất chết để mà sống.

Cung Cửu cười phá lên ra vẻ khinh bỉ, nói:

- Ngươi chẳng có cơ hội? Một tí cơ hội cũng không có.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Ngươi cứ kiên trì mãi như vậy, ta xem ta không có tí cơ hội gì cả thật. Nếu ta đã sắp chết rồi, ta có thể cầu xin ngươi một chuyện được không?

Cung Cửu hỏi:

- Chuyện gì?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Thả Hoa Mãn Lâu và Sa Mạn.

Cung Cửu rất mau mắn nói:

- Được.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Ta còn muốn thêm một chuyện.

Cung Cửu nói:

- Lão đầu nói rằng, ông ta muốn ta phải ráng sức đáp ứng mọi yêu cầu của ngươi trước khi chết. Ngươi cứ việc nói.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Ta muốn gặp Sa Mạn.

Cung Cửu nói:

- Ngươi nhất định sẽ gặp cô ta.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Không phải bây giờ sao?

Cung Cửu nói:

- Không phải.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Chừng nào?

Cung Cửu múa tay, chỉ ra ngoài cửa nói:

- Khi nào ngươi ra ngoài đó, đối diện với ta.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Ngươi thật lợi hại, ngươi muốn phân tâm ta.

Cung Cửu nói:

- Đừng quên lão đầu rất trọng vọng ngươi, ta nhất định không bao giờ khinh thường ngươi, nói thật, đối diện với cường địch, ta nhất định dùng bất cứ phương pháp nào làm cho đối phương suy nhược

đi. Đấy là cách tất thắng.

Lục Tiểu Phụng nhìn Cung Cửu thật lâu. Thật tình, chàng rất bội phục y, chàng phát hiện ra, chàng trước giờ đã nhìn Cung Cửu rất sai lầm.

Sau đó, chàng đưa tay ra:

- Mời.

Cung Cửu nói:

- Phải là mời ngươi trước.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Tại sao?

Cung Cửu nói:

- Bởi vì đây là đường tới Quỷ Môn quan.

Ánh bình minh vừa chớm lên.

Nếu buổi sáng tượng trưng cho sinh mệnh, ánh bình minh sẽ tượng trưng cho sự sống vừa nảy mầm, nhưng tại sao Lục Tiểu Phụng lại đối diện với cái bóng âm u của thần chết?

Cung Cửu đáo để có tuyệt chiêu gì lợi hại, tại sao y ra vẻ dáng điệu an nhànđịnh khí như vậy?

Câu hỏi ấy sẽ được trả lời trong thoáng chốc.

Đang lúc Lục Tiểu Phụng tập trung toàn bộ khí lực, súc đầy toàn thân tinh lực, đối diện với Cung Cửu, Cung Cửu lại thong dong vỗ tay một cái.

Sau đó Lục Tiểu Phụng bèn thấy người chàng ngày đêm tưởng nhớ Sa Mạn.

Ý chí của Lục Tiểu Phụng đã bị giãn tung ra, tư tưởng của chàng đã bị ái tình của Sa Mạn chiếm cứ,

bao nhiêu tập trung ý chí, đều đã chạy về chỗ Sa Mạn.

Nếu Cung Cửu hiện tại tấn công Lục Tiểu Phụng, y đắc thủ liền. Y lộ vẻ đắc ý, như một con mèo đang vờn một con chuột trước khi chết, con chuột còn đang nhìn miếng sữa khao khát chưa được vào trong miệng.

Lục Tiểu Phụng đang nhìn dính vào Sa Mạn.

Sa Mạn cũng đang nhìn Lục Tiểu Phụng, nhưng ánh mắt không lộ vẻ gì là ưu sầu, ngược lại còn rất bình thản, bình thản như nước nằm phẳng lặng trong vịnh.

Đấy là điều Lục Tiểu Phụng không ngờ, đấy là điều Cung Cửu không ngờ.

Sa Mạn tại sao lại lộ vẻ an tường như vậy? Không lẽ nàng còn chưa biết Lục Tiểu Phụng đang

đối diện với tử thần hay sao?

Sa Mạn bước đi rất vững vàng, chầm chậm về hướng Lục Tiểu Phụng.

Lúc nàng gần đến Lục Tiểu Phụng, nàng quay người lại đối diện với Cung Cửu.

Sa Mạn nói với Cung Cửu:

- Tôi có thể nói với anh một câu được không?

Không đợi Cung Cửu trả lời, Sa Mạn đã nói tiếp:

- Tôi chỉ nói hai chữ.

Cung Cửu cười nói:

- Cô muốn nói tái kiến, hay vĩnh biệt?

Sa Mạn mỉm cười nói:

- Tôi nói hai chữ này, chỉ có tôi và y biết.

Cung Cửu nói:

- Xin mời.

Sa Mạn kề miệng vào tai Lục Tiểu Phụng, nói hai chữ.

Đấy là hai chữ gì?

Sa Mạn nói xong, bèn chầm chậm bước ra, đứng đằng sau Lục Tiểu Phụng, đối diện với Cung Cửu.

Ánh mắt của Cung Cửu từ Sa Mạn dời qua gương mặt Lục Tiểu Phụng.

Cung Cửu hỏi:

- Ngươi còn có di ngôn gì nữa không?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Không, còn ngươi?

Cung Cửu ngẩng mặt cười như điên cuồng, nói:

- Xin ngươi nhớ giùm, người sắp chết là ngươi, không phải là ta?

Lục Tiểu Phụng trầm tĩnh hỏi:

- Chúng ta đánh nhau bằng tay không sao?

Cung Cửu nói:

- Không, vũ khí cho ngươi chọn.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Ta muốn vũ khí gì, ngươi cũng đều cho?

Cung Cửu nói:

- Bất kỳ vũ khí gì, ta đều có.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Tốt lắm.

Cung Cửu hỏi:

- Ngươi muốn vũ khí gì?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Trường tiên.

Cung Cửu biến hẳn sắc mặt hỏi:

- Trường tiên?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Đúng vậy, trường tiên.

Cung Cửu thở ra thở vào mạnh một vài lần, rồi trấn tĩnh lại, y vỗ tay một cái.

Trong tay của Lục Tiểu Phụng đã cầm một cây trường tiên.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Ngươi tay không sao?

Cung Cửu ngạo mạn nói:

- Chỉ hai bàn tay của ta cũng đủ rồi.

Lục Tiểu Phụng vung cây trường tiên trong tay mấy cái nói:

- Tốt lắm.

Trường tiên phát ra vút vút mấy tiếng chói tai.

Cung Cửu bỗng biến sắc đi, cặp mắt của y từ từ đỏ lên, trừng trừng nhìn về phía sau Lục Tiêu Phụng.

Lục Tiểu Phụng phát hiện ra nhìn dính vào phía

sau của mình, không chỉ có mỗi Cung Cửu.

Những gã đại hán đang đứng trên mái nhà, cũng đang nhìn tham lam vào phía sau Lục Tiểu Phụng.

Lục Tiểu Phụng đã biết chuyện gì đang xảy ra. Chàng cũng hiểu rõ tại sao Sa Mạn đã nói với chàng hai chữ "dùng roi".

Sa Mạn thật ra chẳng làm gì cả, nàng chỉ bất quá cởi hết y phục trong người mình ra.

Cởi sạch y phục ra kỳ thực cũng chẳng có gì, chỉ bất quá bày thân hình lộ thể ra thế thôi.

Người vừa sinh ra, không phải cũng trần truồng sao?

Chỉ bất quá, con nít trần truồng, chỉ làm cho người ta tán tụng sinh mệnh, nhưng đàn bà trần truồng lại làm cho người ta động tình lên.

Tình dục là nhược điểm của con người, nhất là người đang tỷ đấu, lại càng không thể động tình lên.

Cung Cửu lại càng không thể. Đấy là nhược điểm của Cung Cửu.

Sa Mạn hiểu rõ Cung Cửu, lại càng hiểu rõ nhược điểm của y Vì vậy nàng muốn Lục Tiểu Phụng dùng roi, mình thì hy sinh dùng mỹ sắc, khích động tình dục của Cung Cửu lên.

Trường tiên đang kêu lên vút vút, thêm vào ánh mặt trời chiếu vào làn da trắng ngần trên người của Sa Mạn, Cung Cửu thở hồng hộc như một con bò mộng đã chạy được mấy chục dặm đường.

Lúc Sa Mạn đưa đẩy eo lưng, làm những thứ động tác, Cung Cửu đã xé tung y phục trên người mình ra như điên cuồng, vừa thở vừa la:

- Đánh vào ta? Đánh vào ta?

Lục Tiểu Phụng thu cây trường tiên lại, lấy cặp mắt bi thương và đồng tình nhìn Cung Cửu.

Cung Cửu thì đang lộ vẻ ai cầu nhìn Lục Tiểu Phụng và cây trường tiên trong tay chàng, vừa la lớn lên:

- Dùng roi đánh ta? Mau! Mau!

Sa Mạn cũng kêu lên một tiếng:

- Mau!

Nhưng Lục Tiểu Phụng không dùng roi đánh Cung Cửu. Chàng đâm.

Chàng lấy nội lực quán đầy vào trong roi, cây roi đang mềm mại bỗng biến thành vừa thẳng vừa cứng.

Lục Tiểu Phụng dùng cây roi như vậy, đâm vào giữa ngực Cung Cửu.

Mọi điều đều trở lại yên tĩnh.

Chỉ có ánh mặt trời mới lên, đang chiếu trên tường nhà, trên mặt đất, trên cỏ, trên cây, trên thân người.

oo Thuyền, một chiếc thuyền, một chiếc thuyền nhẹ.

Chiếc thuyền đang ở trên biển, tùy theo gió nhẹ phiêu bồng, mạn thuyền thòng ra một đôi chân, chân của Lục Tiểu Phụng.

Lục Tiểu Phụng đang nằm thoải mái trong khoang thuyền, trên bụng có để một ly rượu màu xanh biếc.

Chàng cảm thấy rất hạnh phúc. Bởi vì Sa Mạn

đang nằm bên cạnh chàng ôn nhu như một con mèo.

Sa Mạn cầm ly rượu trên bụng của Lục Tiểu Phụng lên, mớm cho chàng một miếng, rồi thủ thỉ với chàng:

- Anh có biết một chuyện không?

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Chuyện gì?

Sa Mạn nói:

- Đương kim hoàng thượng muốn gặp anh thật đấy.

Lục Tiểu Phụng mỉm cười nói:

- Còn em có biết chuyện này không?

Sa Mạn hỏi:

- Chuyện gì?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Hiện tại anh muốn đi làm người ẩn hình thật đấy.

Sa Mạn giật bắn mình lên:

- Tại sao? Bây giờ anh lại muốn đi ám sát hoàng thượng?

Lục Tiểu Phụng ngắm ngắm gương mặt nàng nói:

- Em ngốc đến thế sao?

Sa Mạn nói:

- Em vốn ngốc lắm mà, anh không thích, anh quăng em xuống biển cũng được Lục Tiểu Phụng bèn

ôm chặt lấy Sa Mạn nói:

- Không, Tiểu Ngọc chạy đâu mất, Tây Môn Xuy Tuyết, Hoa Mãn Lâu lại trở về cái thế giới yên tĩnh của bọn họ, trong giang hồ đã trở lại thái bình, anh mà không thừa cơ hội này đi ẩn cư với em, làm một cặp tiên lữ ẩn hình, anh còn là người được sao?

Sa Mạn thở ra nói:

- Anh vốn có phải là người đâu?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Em nói anh không phải là người? Không lẽ anh là heo?

Sa Mạn nói:

- Anh không phải là người, cũng không phải heo, anh là phụng, là Lục Tiểu Phụng, là Lục Tiểu

Phụng bay quanh cửu trùng trời cao. Hết

LỤC TIỂU PHỤNG

Cổ Long

Quyển 7

LỤC TIỂU PHỤNG

Cổ Long
www.dtv-ebook.com

Quyển 7
Chương 1

Dải Đất Vàng Nhức Nhối Ngón Tay

Dải Đất Vàng Nhức Nhối Ngón Tay

D ải đất vàng.

Ngày đẹp trời. Hoàng hôn đang buông xuống.

Lục Tiểu Phụng đi trong ánh chiều tà trên bãi cát vàng, sương mù buổi

chiều bốc lên, đất màu đỏ, đỏ như máu.

Máu tươi cũng đã khô rắn lại như đất vàng.

Lục Tiểu Phụng lấy hai ngón tay lừng danh thiên hạ, móc một miếng đất vàng lên.

Hai ngón tay đã từng bẻ gãy không biết bao nhiêu là đao kiếm của các tay danh hiệp

trong vũ lâm, bỗng nhiên thấy đau nhức cả lên.

Bởi vì, chàng biết trong đất có lẫn máu của bạn mình.

o O o

Lục Tiểu Phụng và Nhất Kiếm Thừa Phong Liễu Như Cương lần cuối uống rượu với

nhau, cách đây đã bảy tháng.

Liễu Như Cương lúc ngà ngà say, bỗng nhiên rót ra hai ly lớn, nhất định đòi Lục

Tiểu Phụng cạn ly.

Y có lý do của y. Y nói:

- Đêm nay say rượu, rồi từ đây ly biệt, chúng ta rất có thể năm ba tháng không gặp

mặt nhau đấy. Cũng rất có thể từ nay không bao giờ gặp nhau.

Lục Tiểu Phụng vội vã hỏi:

- Tại sao?

Liễu Như Cương đáp:

- Bởi vì sáng sớm hôm sau, đệ sẽ tới một nơi hoa không thơm, chim không hót, gà

không bay, chó không nhảy, thỏ không ỉa.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Đi làm gì?

Liễu Như Cương cười:

- Huynh biết đệ đi làm gì mà, đương nhiên huynh biết đệ đi làm gì.

Liễu Như Cương là đệ tử đích truyền của chưởng môn phái Ba Tiêu. Bốn mươi chín

đường Hồi Phong Vũ Liễu kiếm tại giang hồ, không chừng không đứng hạnh nhất,

nhưng không ra ngoài hạng năm.

Loại kiếm pháp này nhất định phải dùng khinh công phối hợp mới thành.

Kiếm pháp và khinh công của y đều được người trong vũ lâm bội phục và tôn kính.

Nhưng người ta bội phục y nhất, không phải ở vũ công, mà là nhân cách của y.

Từ xưa đến giờ, không biết đã có bao nhiêu người, dùng bao nhiêu danh từ để hình

dung ra "liễu". Có người nói "liễu như tơ", có người nói "liễu như tuyết". Bất kể là tơ là

tuyết, trong ánh mắt của họ, liễu là vật rất mềm.

Cái vị Liễu tiên sinh này, cũng có bề mặt mềm như tơ như tuyết.

Lối suy nghĩ của y chặt chẽ như tơ, cơn giận của y như tuyết, chỉ trong một chớp

mắt đã tan rả ra.

Nhưng tính cách của y lại trung liệt như cương thép.

Lục Tiểu Phụng dĩ nhiên biết, y là một người như thế nào.

- Liểu huynh đi làm chuyện đó, nhất định là một chuyện rất nguy hiểm, do đó mới

nói như vậy.

Liễu Như Cương không nói gì, không nói gì có nghĩa là mặc nhận.

Lúc Tiểu Phụng hỏi: - Huynh nói được cho đệ biết, huynh đi làm chuyện gì không?

Liễu tiên sinh vẫn không trả lời.

Ở tình huống đó, không nói, có nghĩa là không muốn cho Lục Tiểu Phụng biết tý

nào, y tính đi làm chuyện gì.

Như vậy, chuyện này hẳn là một chuyện rất bí mật trong các bí mật.

Lục Tiểu Phụng hẳn là bạn thân nhất trong các bạn bè của y, nếu y không nói cho

Lục Tiểu Phụng nghe, y cũng chưa nói cho bất cứ người nào nghe.

Do đó, Lục Tiểu Phụng không hỏi lại.

Lục Tiểu Phụng chỉ hỏi:

- Lục huynh đi đến nơi ngay cả thỏ cũng không ỉa, rốt cuộc là nơi nào?

Liễu Như Cương trầm ngâm một hồi thật lâu mới trả lời:

- Nơi đó đệ có nói ra huynh cũng không biết, chẳng qua, đệ vẫn nói cho huynh

nghe, đó là một tiểu trấn tận biên thùy phía tây bắc, tên là Hoàng Thạch, Hoàng là

Hoàng Kim, Thạch là thạch đầu.

o O o

Từ đó đến giờ, Liễu Như Cương không còn thấy bóng dáng đâu, bảy tám tháng nay

không hề thấy đâu.

Không ai biết y đến nới nào, chỉ có Lục Tiểu Phụng biết, bởi vì y vốn coi Lục Tiểu

Phụng là một người bạn cùng chia xẻ bí mật, chia xẻ hoạn nạn.

Có điều Lục Tiểu Phụng cũng không biết, y ở cái tiểu trấn ấy gặp phải chuyện gì?

Tại sao bỗng nhiên mất tích?

Lục Tiểu Phụng là người bạn có nghĩa khí, cũng là người rất thích xen vào chuyện

người khác, gặp phải chuyện như vậy, chàng có xông ra gánh lấy không?

Dĩ nhiên chàng tìm tới tiểu trấn đó.

Quyển 7
Chương 2

Một Kẻ Cùng Cực Gần Muốn Chết

Một Kẻ Cùng Cực Gần Muốn Chết

C ao nguyên, cát vàng, sỏi đá.

Tiểu trấn Hoàng Thạch ở giữa miếng đất đầy sỏi đá, một mảnh đất trên

cao nguyên. Cát vàng mịt mù trên cao nguyên, nhìn xa xa thành những

cuộn cuộn cát vàng.

Tiểu trấn này có một truyền thuyết còn lưu lại tới bây giờ.

Quanh quẩn vùng này, mỗi nơi đều có tàng trữ một bảo tàng rất khổng lồ, trong đó

thứ gì cũng không có, chỉ có vàng, vàng nhiều đến mức muốn đếm cũng đếm không

xuể.

Bực mình cái là không ai tìm ra được, cũng chẳng có ai thấy vàng đó, chỉ thấy cát

vàng vĩnh viễn cứ bay mịt mù trong gió.

Vàng là thứ ai ai cũng mộng tưởng, cát vàng vô bờ bến kia lại là cơn ác mộng. Cái

mộng tìm vàng đã bị vỡ, người tìm vàng đã bỏ đi. Qua qua lại lại tiểu trấn chỉ còn lại

một số nhà không biết đi đâu, đành phải chôn xác tại đây. Họ thấy có một người khách

từ nơi xa lại thông thường rất lấy làm cao hứng vô cùng.

Lúc Lục Tiểu Phụng đến đây, thái độ của họ quả thật là như vậy.

Lục Tiểu Phụng đi sâu vào tiểu trấn, chẳng còn thấy vẻ nhiệt tình và cao hứng ở

đâu. Cái chàng thấy đầu tiên, chẳng qua là một con đường bần cùng và một kẻ cùng

cực gần muốn chết.

Thật ra, người này cũng không coi như là một người, chẳng qua là một đứa bé lớn

không ra lớn nhỏ không ra nhỏ, mặc một bộ đồ

không còn gọi là quần áo, ngồi dưới

mái nhà ở góc đường trong một tư thế lười lẫm không chịu được.

Thật ra, hắn cũng không thể nói là ngồi đó, hắn đang núp trong đó, giống như một

con trùn đang rúc người trong đó, lại giống một con rùa đang thụt đầu vào trong cổ.

Hắn không có tiền, không có thân nhân, không có bạn bè, cũng chẳng có tương lai.

Hắn chẳng có gì hết ráo.

Hắn sợ.

Cái gì hắn cũng sợ, do đó hắn chỉ còn chui rúc vào, cuốn thành một khoanh, rút

vào trong cái vỏ của mình, trốn chạy cái bần cùng, đói rách, ty tiện đáng sợ đó.

Bởi vì hắn vẫn còn là một đứa bé, hắn không biết những chuyện mình sợ đó, dù có

rút người vào trong cái vỏ, cũng trốn không thoát nổi.

Có điều lúc hắn thấy Lục Tiểu Phụng, ánh mắt của hắn sáng lên, cặp mắt sáng rực

lên của hắn lại là cặp mắt to lớn trông rất khả ái.

Cặp mắt ấy vừa thấy Lục Tiểu Phụng, giống y như một con chó đang đói nhìn thấy

bãi phân, một con vương bát nhìn thấy hột đậu xanh. May mà Lục Tiểu Phụng chẳng

phải là hột đậu xanh, mà cũng chẳng phải bãi

phân. Lục Tiểu Phụng đi lại trước mặt

hắn, chẳng qua chỉ muốn hỏi hắn một chuyện thế thôi.

Một người vừa đến một nơi xa lạ, chẳng những vậy còøn tính ở đó một thời gian, do

đó điều y muốn hỏi trước tiên chính là tửu điếm nằm đâu, để còn giải quyết chuyện cơ

bản nhất của y là ăn uống.

Đứa bé cười nhăn cả cái mũi nói:

- Tửu điếm? Ông hỏi tửu điếm ở đâu? Nơi đây cùng đến độ thỏ còn không ỉa, cùng

đến độ ruồi và chuột còn muốn chết đói, làm sao còn có tửu điếm đâu ra?

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Ngay một cái cũng không có?

Đứa bé nói:

- Ngay nửa cái nhà còn không có.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Nếy vậy thì khách qua đường, ban đêm muốn tá túc thì phải làm sao?

Đứa bé nói:

- Chẳng làm sao cả, bởi vì chẳng có ai từng qua đây, dù phải đi thêm mấy chục

dặm nữa, cũng chẳng có ai muốn đi qua đây.

Lục Tiểu Phụng nhìn lom lom cả nửa ngày vào tên ăn mày vừa dơ vừa đáng ghét

vừa lười vừa hay nói đó, nhịn không nổi hỏi:

- Nơi đây cùng cực đến như vậy sao?

Tên ăn mày thở ra:

- Không những cùng, mà còn cùng đến chết luôn, không những tôi cùng cực muốn

chết đây, người khác dù chưa bần cùng dến chết như tôi, ít nhất cũng cùng cực nửa

sống nửa chết.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Nhưng xem ra ngươi còn chưa chết.

Tên ăn mày nói:

- Đấy chẳng qua tôi còn chút tài mọn có thể dằng dai thêm tý nữa.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Tài gì?

Tên ăn mày đáp:

- Tôi là tên ăn mày, ăn rất ít. Hạng người như tôi, dù có bần cùng đến đâu cũng

còn sống lê lết được qua ngày.

Lục Tiểu Phụng bật cười:

- Ta nhớ ngươi mới nói hình như là nơi đây cùng cực đến độ muốn chết tới nơi, vậy

thì lấy đâu ra đồ còn thừa tiếp tế cho ngươi?

Tên ăn mày cũng bật cười:

- Đại thiếu gia, xem ra ông quả thật là đại thiếu gia. Chuyện ăn mày, đương nhiên

ông không hiểu.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Là sao?

Tên ăn mày nói:

- Cỡ hạng ăn mày như tôi, tại một nơi bần cùng đến nỗi muốn đem tôi ra nấu canh,

mà tôi còn có thể sống qua ngàythì đương nhiên tôi còn nghề riêng.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Nghề riêng? Nghề riêng gì?

Tên ăn mày bỗng nhiên ưỡn ngực ngồi thẳng dậy:

- Muốn giảng cho rõ về chuyện này, phải có một

trình độ học vấn rất cao. Về

phương diện này, tôi có thể nói là một chuyên gia.

Lục Tiểu Phụng đối với tên ăn mày này càng lúc càng cảm thấy hứng thú.

Tên ăn mày nói:

- Nói thật cho ông biết, nghề riêng của tôi không chỉ có một thứ. Tiếc là trong bảy

tám thứ nghề riêng của tôi, chỉ có hai thứ là kiếm được tiền.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Hai thứ gì?

Tên ăn mày đáp:

- Thứ nhất kiếm tiền được tối đa là đụng phải hạng người ngơ ngơ từ phương xa lại

như ông.

Hắn chỉ vào Lục Tiểu Phụng:

- Tiền của những hạng người ngơ ngơ như ông, không kiếm ra cũng vậy thôi, kiếm

ra cũng như là không kiếm.

Lục Tiểu Phụng cười khổ:

- Ngươi nói sao mà đúng thế, hiện giờ ta đã bắt đầu muốn khâm phục nhà ngươi rồi.

Chàng lại hỏi tên ăn mày:

- Còn nếu không có hạng người như ta đây thì sao?

Tên ăn mày đáp:

- Vậy thì đành phải dùng nghề riêng thứ hai chứ sao. Nghề riêng thứ hai của tôi là

ăn cắp, có cơ hội là trộm ngay. Gặp tiền là trộm, lục thân bất nhận, có thể trộm được

bao nhiêu cứ việc trộm, trộm sạch mới ngừng.

Đây là cái nguyên tắc sinh tồn của tên ăn mày.

Nhưng Lục Tiểu Phụng không hề có ý khinh thị hắn tý nào, cũng chẳng có ý định

thò tay ra tát cho hắn bạt tai, ngược lại, chàng cảm thấy có cái gì bi ai sâu thẳm trong

lòng.

Trên đời này không phải có rất nhiều người có

mặt có mày mà nguyên tắc sinh tồn

cũng không khác gì tên ăn mày không xấu hổ này sao.

o O o

Cái tiểu trấn này quả thật quá bần cùng, Lục Tiểu Phụng đã đi hết ven trời góc bể,

mà chưa thấy nơi nào bần cùng hoang liêu như nơi này.

Thật tình chàng không hiểu được, hạng người như Liễu Như Cương, tại sao lại đến

nơi này làm gì?

Chàng càng không hiểu, một nơi như nơi này, lại phát sinh ra chuyện đáng cho

Liễu Như Cương không ngại đường xa vạn lý, chẳng những vậy, còn là chuyện Liễu

Như Cương cho là có thể nguy hiểm đến tính mạng.

Một cái tiểu trấn vô danh, một vị kiếm khách danh tiếng lẫy lừng thiên hạ, vốn

không thể đem ráp lại vào với nhau.

Kỳ quái là Liễu Như Cương thật sự làm như có điểm quan hệ thần bí quái lạ đó.

Càng kỳ quái nữa là Liễu Như Cương thật sự biến mất ở cái khung trời này. Do đó,

Lục Tiểu Phụng muốn điều tra cho ra sự quan hệ giữa cái tiểu trấn này và người bạn

thân của chàng.

Chỉ tiếc là, đến bây giờ, chàng chỉ thấy có một tên ăn mày vừa thê thảm, vừa khả

lân, nhưng lại có tý khả ái trong đó.

Lục Tiểu Phụng đã đi qua rất nhiều nơi, đi qua hết chân trời góc biển, đi qua các

thứ các dạng hương thôn trấn khư lớn có nhỏ có.

Bất kỳ nơi nào, ít nhất cũng có một gian hàng tạp hóa, dù không có tửu điếm,

không có kỹ viện, không có hàng vải, không có quán cơm, không có xe có ngựa chạy,

không có tiệm lương thực, nhưng nhất định phải có một gian hàng tạp hóa.

Bởi vì tiệm tạp hóa vốn là để cung ứng nhu cầu

tất yếu nhất của con người.

Cả một đời Lục Tiểu Phụng, không biết đã gặp qua bao nhiêu tiệm tạp hóa kỳ kỳ

quái quái, có tiệm thậm chí còn cung ứng một thứ yêu cầu đặc biệt nhất của người ta.

Nhưng Lục Tiểu Phụng còn chưa thấy qua cái tiệm tạp hóa nào ly kỳ quái đản như

cái tiệm tạp hóa này.

Tiệm tạp hóa này dĩ nhiên là ở tại cái tiểu trấn này, tiệm tạp hóa này còn có cái

bảng hiệu là Đại Nhãn, đương nhiên tên ăn mày như con rùa con đó đã đưa chàng lại.

Một cái bảng bị gió cát dầu khói bào thành một miếng gỗ như bia mộ, trên đó có

khắc một con mắt thật lớn, đấy chính là bảng hiệu của cửa tiệm.

Lục Tiểu Phụng lắc đầu:

- Đại Nhãn, tiệm tạp hóa Đại Nhãn, cái bảng hiệu thật quái lạ.

Tên ăn mày nói:

- Không quái lạ tý nào, chủ tiệm tên là Vương Đại Nhãn, cửa tiệm tự nhiên thuận

lý thành chương có cái tên như vậy thôi.

Lúc Lục Tiểu Phụng nghe nói vậy, chàng còn chưa hiểu ra câu nói ấy nghĩa lý ra

làm sao.

Thật ra, chưa gặp qua Vương Đại Nhãn lần nào,

chẳng ai có thể hiểu được ý tứ của

câu nói ấy.

Bởi vì cở hạng người như Vương Đại Nhãn, rất ít người có thể thấy y.

LỤC TIỂU PHỤNG

Cổ Long

Quyển 7
Chương 3

Tiệm Tạp Hóa Của Vương Đại Nhãn

Tiệm Tạp Hóa Của Vương Đại Nhãn

Vào lúc trước và sau hoàng hôn, tiệm tạp hóa của Vương Đại Nhãn có rất

nhiều người, bởi vì nơi đây không những bán đủ các thứ các dạng đồ

thường dùng, còn có bán đồ ướp muối và bán rượu.

Dưới một cái mái làm bằng cỏ tranh phía ngoài tiệm, còn bày ra ba cái bàn vuông,

bảy, tám cái ghế dài. Mọi người ngồi xuống, tay trái cầm đầu vịt, một miếng đậu hủ

khô, tay phải cầm ly rượu. Nói trên trời dưới đất, nói tào lao một hồi, ngày tháng không

ra gì cũng qua hết thoải mái.

Đấy chính là những phút giây hoan lạc trong ngày của cái tiểu trấn này.

Vương Đại Nhãn là một người chủ rất ân cần với khách hàng, lúc nào cũng hỷ hả

qua lại mọi người.

Không những mọi người là khách hàng của y, họ còn là bạn bè thân thiết của y.

Nhưng người thấy y lần đầu tiên mà không bị giật nãy cả mình lên thì không nhiều

lắm.

Vương Đại Nhãn vừa cao vừa lớn, vừa thô, vừa mập, không những vậy còn là một

người gù lưng. Con mắt bên trái của y xem ra cũng không có gì khác biệt với người

thường, nhưng con mắt bên phải, giống như một cái trứng gà lồi ra khỏi tròng mắt.

Về sau có người hỏi Lục Tiểu Phụng:

- Ông gặp y lần dầu tiên có cảm giác ra sao?

Lục Tiểu Phụng có cảm giác:

- Lúc đó, tôi chỉ thấy y buồn cười, buồn cười

đến độ hiếm thấy trên thế gian, có

điều chờ đến lúc y nói chuyện với tôi được nửa tiếng đồng hồ, tôi đã quên mất tiêu.

Sau đó Lục Tiểu Phụng lại bổ sung thêm một câu:

- Do đó y mới lấy được một người đàn bà phong tao, ai thấy cũng muốn lên nằm

chung một giường.

Phía sau tiệm tạp hóa có một căn nhà gỗ nhỏ, vốn là để chất củi, bây giờ lại bày ra

một cái giường, trên đó còn trải một tấm vải giường màu trắng, ít ra cũng từng là một

chiếc khăn trải giường màu trắng.

Tại đầu giường, còn gắn một tấm giấy màu đỏ, đề mấy chữ:

- Tá túc, một người năm mươi đồng một đêm.

- Hai người tám mươi đồng một đêm.

Bà chủ đang ngoe nguẩy mông dẫn Lục Tiểu Phụng lại nơi đó, cười tít mắt nhìn

miết vào Lục Tiểu Phụng.

- Lục công tử, thiếp nghe lão gia Vương bát đản có nói qua, công tử họ Lục.

- Vâng, tại hạ họ Lục.

- Lục công tử, gã ăn này con kia đem công tử lại đây thật là đúng chỗ quá thôi.

Lục Tiểu Phụng bỗng nhiên bật cười, chàng

nhìn tấm giấy đỏ đề giá tiền cười nói:

- Nhưng tại hạ tưởng lại nhầm chỗ đấy chứ, đến nơi đây thấy giá tiền các người,

tại hạ ngỡ mình lọt vào hắc điếm.

- Lục công tử, ông sai rồi đấy, nơi đây không những lo ăn lo uống, mà còn hầu hạ

ông rất chu đáo, giá tiền như vậy ông còn nói đắt sao?

Lục Tiểu Phụng nhìn chiếc giường xem ra lúc nào cũng có thể sập xuống, tấm khăn

trải giường vừa vàng vừa xám vừa đen, thật không biết ra màu gì đó, mà cười khổ:

- Bất kể ra sao, ngủ trên cái giường như thế này, dù mỗi ngày phải trả năm chục

đồng, mình cũng thấy có vẻ giống một kẻ ngơ ngơ.

Bà chủ vô tình hay hữu ý, lấy ngón tay thật xinh xắn không ngờ, chỉ vào hai chữ

"hai người" trên bảng giá.

Cặp mắt đa tình nhìn mềm như tơ:

- Nếu như nói rằng, thiếp muốn công tử bỏ ra tám mươi đồng thì sao?

Lục Tiểu Phụng nhìn vào mắt bà ta, thở ra một hơi nhẹ, trong tình huống này, dù có

bỏ ra tám mươi đồng cũng là đáng. Lục Tiểu Phụng nói:

- Chỉ tiếc là...

Bà chủ hỏi dồn:

- Tiếc là sao?

Lục Tiểu Phụng không trả lời, cũng không mở miệng, bà chủ nhìn lom lom vào

chàng, cặp mắt đang mềm như tơ kia, bỗng nhiên trừng mắt hẳn lên.

- Lục công tử, có một câu thiếp thật tình không nên hỏi, nhưng trong bụng nhịn

không nổi muốn hỏi.

- Vậy thì phu nhân cứ hỏi cho.

- Cỡ một nơi tồi tệ như thế này của chúng tôi, một nhân vật như công tử làm sao lại

tìm đường lại đây làm gì?

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Vậy thì thông thường một nhân vật ra sao mới tìm lại chốn này?

Bà chủ đáp:

- Thông thường chỉ có hai hạng người. Một hạng là ham tài, nhất định cho là

quanh đây quả thật có kho tàng, muốn tìm để phát tài, hạng người này chúng tôi rất

hoan nghênh. Bởi vì tuy bọn họ không phát tài lớn, thì chúng tôi cũng phát tài nhỏ.

Bà ta thở ra:

- Tiếc là, mấy năm sau này, hạng người này càng lúc càng ít đi.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Còn hạng người thứ hai?

Bà chủ nhìn chàng lom lom:

- Hạng thứ hai, chính là những người bị truy nã không còn đường nào đi. Bị quan

phủ truy nã, bị cừu địch truy nã, truy không còn đường chạy, mới chạy lại đây trốn tạm

một thời gian.

Lục Tiểu Phụng cũng đang nhìn lom lom vào bà ta:

- Phu nhân xem tại hạ có giống hạng người ấy không?

Bà chủ lại thở ra:

- Thiếp xem công tử... à... công tử chẳng giống hạng nào cả, nhưng nhìn kỹ lại

một chút, hạng nào công tử cũng giống.

Lục Tiểu Phụng lại nhìn bà ta từø đầu đến chân, từ chân lên đầu, nhìn lên nhìn

xuống một hồi, vừa nhìn vừa lắc đầu, còn đưa tay vân vê hai hàng ria mép như lông

mày kia.

- Phu nhân, tại hạ biết phu nhân rất hiểu đàn ông, nhưng lần này phu nhân nhìn

lầm tại hạ rồi.

- Sao?

- Bất kể tại hạ thuộc hạng người nào trong hai

hạng của phu nhân, chỉ cần tại hạ là

một trong hai, thì bây giờ tại hạ sẽ biến thành hạng người thứ ba.

Bà chủ hỏi:

- Hạng thứ ba? Công tử nói hạng người thứ ba là hạng người như thế nào?

- Hạng thứ ba đương nhiên cũng là hạng tội phạm.

Bà chủ hỏi:

- Bọn họ thông thường phạm tội gì?

Lục Tiểu Phụng cố ý không nhìn gì khác trên người bà ta, cứ lom lom nhìn vào hai

cái đùi.

- Phu nhân đoán thử?

Lục Tiểu Phụng cố ý vừa hỏi vừa tít mắt lại.

- Phu nhân đoán thử xem họ phạm tội gì?

Gương mặt bà chủ xem ra hình như muốn đỏ lên, thậm chí còn ra chiều không

nhịn nổi đi khép hai cái đùi vừa dài vừa thô vừa rắn chắc vừa thuôn lại.

- Hạng người đó thiếp không ham.

Ánh mắt bà ta lại mềm như tơ:

- Thiếp tin là công tử không phải hạng người đó.

Đa số đàn ông đều biết rằng, lời nói của đa số đàn bà đi ngược lại với những gì họ

nghĩ trong bụng. Bọn họ nói không ham, không

chừng chính là ham, không những vậy

còn ham dữ tợn.

Lục Tiểu Phụng đương nhiên không phải là người không hiểu tâm lý đàn bà, nếu

nói chàng không hiểu một người muốn biểu đạt điều gì đó với chàng, bạn bè của chàng

có chết cũng không tin.

Nhưng bây giờ chàng lại ra vẻ không hiểu điều gì cả, không những vậy, thần tình

còn biến thành ra vẻ nghiêm trang.

- Hạng người đó tôi cũng không thích, đương nhiên tại hạ nhất định không phải là

hạng người đó.

- Sao?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Tại hạ lại đây, chẳng qua là đi tìm một người bạn... một người bạn ham tài.

Bà chủ hỏi:

- Công tử cũng có bạn bè ham tài?

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Ai cũng đều ham phát tài, đương nhiên tại hạ cũng có bạn bè ham tài, có ai

không muốn phát tài? Tại hạ có người bạn, cũng từng nghe truyền thuyết nơi đây có

bảo tàng, mượn tôi năm trăm lượng bạc làm lộ phí, không ngờ, y đến đây, bỗng mất

tăm mất dạng.

- Công tử đến đây để tìm y?

- Tại hạ không những đến tìm y mà còn muốn đòi lại năm trăm lượng bạc.

Lục Tiểu Phụng lại đi ngắm hai cái đùi của bà chủ.

- Có năm trăm lượng bạc thì dù ngủ giá "hai người", cũng ngủ được cả mấy trăm

ngày.

Bà chủ bỗng nhiên quay ngoắt người đi ra không thèm quay đầu lại, hình như ngay

cả nhìn cũng không buồn nhìn Lục Tiểu Phụng lấy một con mắt.

Lục Tiểu Phụng đang tính đuổi theo ra, bỗng nhiên phát hiện có một con mắt to

thật to đang nhìn chàng.

o O o

Nếu không nhìn vào người của Vương Đại Nhãn, chỉ nhìn cái cách lễ mạo, và

giọng nói của y, bất cứ ai cũng cảm thấy y là một người quân tử hòa khí trên hết.

Vương Đại Nhãn nói:

- Lục công tử, ta biết công tử lại tìm ai rồi. Người bạn công tử đi tìm, có phải họ

Liễu, Liễu đại hiệp?

- Làm sao ngươi biết?

- Trước khi công tử lại đây, người tá túc nơi căn nhà này là vị Liễu đại hiệp này.

- Bây giờ y ở đâu?

Con mắt to như hột thủy tinh của Vương Đại Nhãn không thấy có biểu tình gì,

nhưng con mắt kia đầy vẻ bi ai và thương tiếc:

- Liễu đại hiệp quả thật là một kẻ hán tử, rất rộng lượng, rất nghĩa khí, chỉ tiếc

công tử lại chậm một bước.

Lục Tiểu Phụng ráng nhịn lại hỏi:

- Đến chậm một bước? Không lẽ y chết rồi?

- Ừ.

Vương lão bản cất giọng rất ôn tồn lễ độ nói:

- Lục công tử, ông là người hiểu sự việc, đương nhiên ông biết rồi, ai chết cũng

thường thường được chôn trong quan tài.

Lục Tiểu Phụng trầm mặc một hồi lâu:

- Như vậy lần này lại đây, tại hạ không được thấy người của y.

- Đại khái là vậy.

- Nếu vậy tại hạ có thể nhìn thi thể của y trong quan tài không?

- Đương nhiên là được.

- Quan tài của y nằm đâu?

Giọng nói của Vương lão bản lại càng ôn tồn lễ độ:

- Quan tài hình như phải là tại tiệm bán quan tài.

o O o

Tiệm bán quan tài nhất định không thể là nơi nhộn nhịp, không ngờ một tiểu trấn

hoang sơ này cũng có một tiệm bán quan tài. Lục Tiểu Phụng đi tới con đường duy nhất

của tiểu trấn, lập tức thấy ngay tiệm bán quan tài.

Trên chiếc ghế cũ nát để bên ngoài tiệm, còn có một xác người ngồi đó.

Sau đó, Lục Tiểu Phụng mới nhìn ra, người này không những chưa chết, còn là ông

chủ tiệm bán quan tài. Không chừng y thu xác người chết nhiều quá, do đó xem ra

cũng có vẻ sáu bảy phần giống người chết rồi.

Tên của y cũng thật là tuyệt.

Tiệm bán quan tài đối diện với tiệm tạp hóa, ông chủ tiệm tạp hóa tên là Vương

Đại Nhãn, tên của y là Triệu Hạt Tử.

Y nãy giờ đang ngồi như một người chết, y không ngờ cũng không dám ngờ tới là

có người lại chiếu cố tiệm của y. Một chỗ nhỏ nhoi thế này, người sống cũng chẳng bao

nhiêu, người chết dĩ nhiên là không nhiều, do đó, vừa thấy Lục Tiểu Phụng là y từ trên

ghế nhảy dậy.

- Vị công tử này, trong phủ ai chết vậy? Muốn

mua quan tài loại gì?

Gương mặt của y vốn đang giống người chết, hoàn toàn không một tý máu, không

một tý biểu tình, bây giờ ráng mở một nụ cười cầu tài cũng không sao làm nổi, vì vậy

mà làm cho gương mặt y càng lộ vẻ thần bí ngụy dị.

Lục Tiểu Phụng chỉ còn nước cười khổ:

- Nhà tại hạ gần đây không còn ai để chết. Tại hạ lại đây chẳng qua muốn tìm một

người.

Triệu Hạt Tử sa sầm nét mặt xuống, ngồi lại vào trong ghế, ngay cả giọng nói cũng

biến thành lạnh lẽo hờ hững.

Ynói:

- Nếu vậy e rằng công tử lại lầm chỗ rồi, nơi đây ngoài tôi ra, chỉ còn người chết

thôi.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Nếu vậy tại hạ không tìm lầm đâu, tôi đến đây tìm một người chết.

Triệu Hạt Tử hầu như đã nhắm đôi mắt trắng dã lại:

- Chỉ tiếc là nơi đây chỉ còn sót một xác chết thôi.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Người tôi muốn xem đại khái là người đó.

Triệu Hạt Tử bỗng nhiên nhảy ra khỏi ghế:

- Công tử nhận ra Liễu đại gia? Ông đến đây thu thi thể của ông ta?

Lục Tiểu Phụng gật đầu:

- Vâng.

Triệu Hạt Tử thở phào ra một hơi dài, tựa như vừa bỏ xuống một cái gì thật nặng nề

ra khỏi vai:

- Tôi đưa công tử lại chỗ ông ta. Công tử theo tôi.

Triệu Hạt Tử ngồi phía ngoài tiệm quan tài, chỗ có bóng mát. Bên trong là một

căn phòng có hai cổ quan tài đã đánh bóng lên nước, còn có năm sáu cổ quan tài chưa

làm xong.

Đi qua hết gian phòng đó, là đến một cái sân nhỏ chứa đầy những mảnh gỗ, đinh

sắt vung vãi khắp nơi, dâm bào rãi rác, một cái máy hàn thật lớn, để dựa vào một

khung giá gỗ, cái máy hàn ấy xem ra hình như để cho một người khổng lồ xài.

Bên cạnh máy hàn có một cổ quan tài đang làm dở.

Lục Tiểu Phụng động tính hiếu kỳ, nhịn không nổi hỏi Triệu Hạt Tử:

- Máy hàn lớn như vậy, nhất định phải là một

người có sức lực mới sử dụng được?

- Đại khái là vậy.

- Người đó ở đâu? Tại sao tại hạ chẳng thấy y đâu cả?

Triệu Hạt Tử chỉ vào mủi mình:

- Công tử đã nhìn y đây, người đó chính là tôi.

Y cố ý nói ra vẻ hời hợt:

- Mỗi cổ quan tài bán ra nơi đây đều do tay tôi làm ra đấy.

Lục Tiểu Phụng phát hiện ra, tuy ông chủ tiệm bán quan tài này, cả ngày ngồi đó

như một người chết, mặt mày khó coi cũng như người chết, nhưng lại là một người cao

lớn phi thường, dù lưng khòm tý đỉnh, nhưng so ra còn cao hơn người thường một cái

đầu, không những vậy, toàn thân bắp thịt rắn chắc, chỉ có người suốt ngày lao động

bắp thịt mới rắn chắc như vậy.

Chàng nhìn y lần đầu tiên, y không chừng có vẻ giống một người chết, nhưng càng

nhìn lâu càng không thấy giống tý nào.

Sân phía sau có hai dãy nhà, dãy bên trái hai căn phòng, dãy bên phải hai căn

phòng.

Dãy phòng bên trái, hình như dùng để làm nhà bếp và chứa củi, dãy nhà bên phải

là hai căn phòng đen thui, ngay giấy dán trên cửa sổ cũng đen thui. Cả hai phòng hình

như bao phủ một màu đen sì, dù là ban ngày cũng làm người ta có cảm giác rùng rợn.

Triệu Hạt Tử giới thiệu:

- Nơi đây là chỗ đặt linh cữu, người chết đem về, trước khi phát tang, tử thi thường

thường để tạm nơi đây, do đó tôi gọi hai gian này là gian "quỷ ốc".

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Quỷ ốc? Bộ có quỷ trong đó sao?

Gương mặt trắng bệch của Triệu Hạt Tử dưới ánh đèn, xem ra có chỗ giống quỷ

thật, có điều y lắc đầu nói:

- Chẳng có quỷ nào trong tiệm bán quan tài, tiệm quan tài chiếu cố cho người chết.

Người chết rồi thành quỷ, chiếu cố cho người chết là chiếu cố cho quỷ, tôi chiếu cố cho

bọn quỷ, làm sao chúng lại muốn tới đây náo loạn?

Y nói câu ấy quả thật quá hợp tình hợp lý, Lục Tiểu Phụng không muốn thừa nhận

cũng không xong.

Có điều Lục Tiểu Phụng đi tới trước hai gian nhà ấy, chàng lập tức cảm thấy có cái

gì lành lạnh chạy dọc theo xương sống chạy xuống tới bàn chân.

Lục Tiểu Phụng dĩ nhiên không phải là người nhát gan.

Lá gan của chàng rất lớn, có thể đương nổi bốn chữ "đảm đại bao thiên", thậm chí

cừu địch của chàng còn không thể không thừa nhận, trên thế giới này không có điều gì

mà chàng không dám đụng tới.

Có điều Lục Tiểu Phụng dưới ánh sáng cây đèn trong tay của Triệu Hạt Tử, đi vào

hai gian phòng bên phải đó, chàng cảm thấy mồ hôi ướt đẫm bàn chân.

Cây đèn phát ra ánh sáng le lói, ảm đạm còn hơn cây đuốc, trong phòng như vậy

mà thêm ánh đèn như vậy, xem ra hầu như đã

vào một căn nhà mồ.

Chàng bước vào gian phòng này, lập tức cảm thấy mình đang bước vào một cái

nhà mồ.

Trong nhà mồ đương nhiên không có quan tài.

Trong gian phòng này có một cổ quan tài, quan tài đặt trên một bục đá màu tím

thẩm, trên bục có để linh vị đơn giản, linh bài đề mấy chữ đơn giản:

- Bằng hữu Liễu Như Cương.

Nhìn linh bài, Lục Tiểu Phụng mới hết nói gì. Bất kỳ ai thấy linh bài để đó, đều

phải xác nhận Nhất Kiếm Thừa Phong Liễu Như

Cương đã chết.

Kỳ quái là, không biết có phải vì có cái khí vị âm u quái đản gì đó, hay là Lục Tiểu

Phụng trong lòng cảm thấy có gì kỳ kỳ, khiến cho chàng tin là Liễu Như Cương tùy thời

tùy lúc sẽ nhảy từ trong quan tài ra sống lại như thường.

Chàng nói:

- Xin ông mở nắp quan tài dùm.

Triệu Hạt Tử la lên quái gở:

- Công tử nói gì? Ông muốn tôi mở nắp quan tài ra? Tại sao ông muốn vậy?

- Bởi vì tại hạ đã nói ông rồi, tôi muốn thấy

người chết, không phải muốn thấy

quan tài.

o O o

Quan tài mở nắp ra, Lục Tiểu Phụng lập tức thấy Liễu Như Cương.

Gương mặt người chết tuy không như người sống, nhưng Lục Tiểu Phụng vừa nhìn

qua lập tức nhận ra người này chính là Liễu Như Cương, không những vậy, chàng còn

nhận ra nét mặt kinh hoảng và sợ hãi trên gương mặt của y.

Triệu Hạt Tử hỏi:

- Ycó phải là người bạn ông đi tìm không?

Lục Tiểu Phụng không trả lời, bởi vì chàng đã thấy vết thương trí mạng trên người

Liễu Như Cương.

Vết thương nằm trước ngực ngay trái tim, vết đao thương, một đao trí mạng, trơn tru

lẹ làng.

Lục Tiểu Phụng có thể khẳng định được điểm đó.

Chàng đã thấy qua nhiều người chết, kinh nghiệm của chàng về chuyện đó rất

nhiều. Những tình huống đó, không ai hiểu rõ được hơn chàng.

Nếu chàng không khẳng định điều đó, còn ai có thể khẳng định được?

Nhưng gương mặt của chàng lộ ra một biểu tình kỳ quái mê hoảng, chẳng những

vậy chàng cứ lắc đầu, miệng cứ lẩm bẩm:

- Không thể nào được, nhất định không thể nào được.

Thậm chí chàng còn nói đi nói lại mấy lần, Triệu Hạt Tử hiển nhiên là người tính

tình rất nhẫn nại, một người thường ở gần xác chết không nhẫn nại làm sao được bây

giờ.

Do đó y đợi Lục Tiểu Phụng nói câu đó tới năm sáu lượt, y mới nói:

- Chuyện gì không thể nào được?

Lục Tiểu Phụng không trả lời câu hỏi ấy, ngược lại còn hỏi:

- Ông có biết người chết nằm trong quan tài này là ai không?

Chàng không đợi Triệu Hạt Tử trả lời, đã tự mình trả lời dùm y:

- Y chính là Nhất Kiếm Thừa Phong Liễu Như Cương, khinh công và kiếm pháp của

y, dù không bằng được Tây Môn Xuy Tuyết, cũng không sai bao nhiêu. Nếu nói y bị

người ta đâm trước ngực mà chết, thậm chí không có lấy một cơ hội hoàn thủ, thì dù

ông có cắt đầu tôi đi, tôi cũng không chịu tin.

Nhưng bây giờ tình huống đó xem ra không thể

nghi ngờ cách nào khác hơn.

Thi thể trong quan tài đã được thay áo quần, vết thương cũng đã được chùi sạch sẽ.

Miệng vết thương đại khái chỉ chừng một tấc ba phân, cây đao kẻ sát nhân sử dụng,

chắc chắn rất cùn, chẳng những vậy mà còn đâm thẳng trước mặt, nếu là chém thì vết

thương phải dài hơn như vậy.

Do đó Lục Tiểu Phụng mới nói, đây là chuyện khó có thể nào xảy ra, bởi vì trên

thế giới này chưa có người nào sử đao có thể đâm vào tim của Liễu Như Cương, trừ phi

người ấy là bạn rất thân của y, Liễu Như Cương hoàn toàn không hề đề phòng đến hắn.

Lục Như Cương làm gì có bạn bè ở tiểu trấn này?

Ánh mắt của Lục Tiểu Phụng rốt cuộc từ vết thương trên ngực dời qua gương mặt

Triệu Hạt Tử. Chàng hỏi y:

- Ông có biết y bị giết ở nơi nào không?

Triệu Hạt Tử đáp:

- Đương nhiên là biết. Ở một cái hẽm nhỏ rất u ám, y chết sau canh ba, lúc đó

trong hẽm không còn đèn đuốc gì cả.

- Người đầu tiên phát hiện ra thi thể của y là ai?

- Là cái tên ăn mày nói chuyện với ông đó.

- Thi thể của y phát hiện vào lúc nào?

- Lúc đó trời còn chưa hoàn toàn sáng hẳn.

- Trời chưa sáng, làm sao tên ăn mày đó đến được cái hẽm đó? Đến làm gì?

- Điều đó tôi không rõ lắm.

- Ai đem thi thể lại đây?

Triệu Hạt Tử đáp:

- Tôi đem lại đấy. Liễu đại hiệp là một người tốt, rất rộng rãi, ông ta coi tôi là bạn

bè.

Y lại bổ sung vào:

- Liễu đại hiệp đến đây tuy chưa được bao lâu, nhưng bạn thân rất nhiều.

Chỉ có bạn bè thân lắm, mới có thể lợi dụng

trong lúc y không ngờ tới, đâm thẳng

trước ngực y.

Người bạn thân ấy là ai vậy?

Lục Tiểu Phụng than thở trong bụng, chàng lại hỏi Triệu Hạt Tử:

- Lúc ông cõng y về đây, cây đao giết chết y có còn nằm trên ngực không?

Triệu Hạt Tử lộ vẻ kinh ngạc rõ ràng:

- Sao ông biết được? Sao ông biết cây đao còn nằm trên ngực y?

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Vết thương nằm chỗ rẻ xương sườn thứ sáu và thứ bảy, hai xương ấy rất gần nhau,

đao đâm vào khó rút được ra. Hung thủ thừa lúc Lục Như Cương sơ ý đâm được y, trong

lòng nhất định đang hưng phấn mà hỗn loạn, chẳng những vậy, hắn cũng không biết

cái vị kiếm khách lừng danh ấy đã chết vì lưỡi đao của hắn thật hay chưa, lần thứ nhất

nếu rút không ra, lần thứ hai lại rút không ra, nhất định không thử lần thứ ba.

Lục Tiểu Phụng cất giọng rất bình tĩnh:

- Đao đâm vào chỗ đó, nhất định phải cần một người chủ tiệm bán quan tài như

ông, lúc nào thư thả trong lòng, mới rút ra nổi thôi.

Triệu Hạt Tử thở ra nói:

- Đến giờ tôi vẫn còn chưa biết ông là ai, có điều tôi biết một điều, ông phải là một

nhân vật rất siêu quần.

- Sự tình có đúng như vậy không?

- Đúng vậy.

- Có phải ông rút đao ra không?

Triệu Hạt Tử đáp:

- Đúng là tôi, tôi tự tay rút cây đao ra.

- Đao ở đâu?

Triệu Hạt Tử hình như bỗng nhiên quên mất nãy giờ mình đã nói gì, y hỏi:

- Đao? Đao gì?

Lục Tiểu Phụng bật cười.

Đương nhiên chàng rất hiểu hạng người này. Chàng còn biết cách để đối phó với

họ.

Đối phó với những hạng người này, chỉ cần một tiếng là đủ.

Tiền!

Một đỉnh bạc nhét vào trong tay của Triệu Hạt Tử, Lục Tiểu Phụng lại hỏi y câu hỏi

vừa mới hỏi tức thì:

- Đao ở đâu?

Triệu Hạt Tử trả lời không giống lúc trước chút nào:

- Cây đao dĩ nhiên là đã được tôi dấu đi rồi.

- Dấu ở đâu?

Gương mặt trắng bệch xem ra cứng ngắt của Triệu Hạt Tử, bây giờ còn lộ được một

nụ cười:

- Tôi dấu thứ gì, đương nhiên là dấu chỗ người khác không thể nào tìm ra.

Bục đá dưới quan tài làm bằng đá màu tím thẩm, như một cái nền tế đài, vậy mà

còn có mấy cục đá di chuyển được.

Lôi mấy cục đá đó ra, bên trong chính là một nơi tàng trữ đồ rất bí mật tự nhiên.

Người khác đã không biết có mấy hòn đá đó rồi,

có biết cũng không biết nó nằm ở đâu,

muốn đi tìm những đồ tàng trữ còn khó hơn lên trời.

Bàn tay của Triệu Hạt Tử thò vào trong chỗ giấu, lúc y rút tay ra, chắc hẳn cây đao

phải nằm trong tay.

Lục Tiểu Phụng thật tình rất muốn xem thử cây đao đâm chết Lục Thừa Phong, là

một cây đao ra sao.

Có điều, bàn tay của Triệu Hạt Tử vẫn còn chưa rút ra, làm như có con rắn độc

bỗng cắn phải bàn tay của y.

Gương mặt trắng bệch không có tý máu của y,

bây giờ xem ra hình như biến thành

màu xanh biếc.

Lục Tiểu Phụng nhìn y, đồng tử thu nhỏ lại:

- Đao ở đâu?

Lần này, câu trả lời của Triệu Hạt Tử lại biến thành đồng dạng như câu đầu:

- Đao? Đao gì?

Lục Tiểu Phụng rất muốn đạp cho y một cái.

Nhưng chàng không ngờ Triệu Hạt Tử đã nằm phục xuống đất, hô lên sợ hãi:

- Tôi thề, quả thật tôi đã dấu cây đao trong chỗ này, nhưng bây giờ chẳng thấy có

gì trong đó, chẳng thấy có đao ở đâu.

Thấy vẻ mặt của y, Lục Tiểu Phụng không nỡ tát xuống cái bạt tai, đạp cũng đạp

không nổi. Chàng chỉ còn nước dằn lòng xuống hỏi:

- Ông nghĩ thử xem, trừ ông ra, còn ai biết ông dấu đao trong đó?

Cái đầu của Triệu Hạt Tử vốn đang gầm xuống mặt đất, nghe hỏi vậy bỗng ngẩng

lên, cặp mắt lờ đờ bỗng như muốn sáng rỡ:

- Tôi nghĩ ra rồi, có một người biết chuyện đó, chỉ có y mới biết, không những biết

còn thấy tận mắt.

Lục Tiểu Phụng xách y lên khỏi mặt đất, gằn giọng hỏi:

- Người đó là ai?

Triệu Hạt Tử thở dốc nói:

- Yhọ...

Triệu Hạt Tử nói chưa hết câu, tiếng thứ ba là âm mở ra, nhưng miệng y mở ra,

chẳng nghe có tiếng động gì.

Bởi vì miệng của y vừa mở ra, bên ngoài có hai ba chục làn ánh sáng bắn vào.

Trong chớp mắt, Lục Tiểu Phụng đã đếm ra được, trong đám hai ba chục đường

ánh sáng đó, có loại màu xanh, có loại màu tím, có loại màu sáng lạn như bạc.

Nhưng lần này chàng lầm, bởi vì trong đó còn

có một loại màu sắc trong suốt,

trong suốt có nghĩa là không thấy được.

Ám khí từ ba cánh cửa sổ phóng vào, không phải chỉ có hai mươi ba loại, mà là hai

mươi bốn loại.

Bởi vì trong đó có một loại là trong suốt.

Hai mươi bốn thứ ám khí đó không nhắm vào Lục Tiểu Phụng, mà nhắm vào Triệu

Hạt Tử.

May mà chẳng có thứ nào trúng cả, thậm chí thứ ám khí trong suốt kia cũng trật

luôn.

Bởi vì Triệu Hạt Tử đã đụng phá nóc nhà, bay ra

ngoài.

Dĩ nhiên không phải tự mình y bay ra.

Y đang nằm trên mặt đất, Lục Tiểu Phụng vừa nắm chéo áo xách người y lên, ám

khí đã bay vào, trong một khoảng tích tắc đó, Lục Tiểu Phụng đã dùng sức quăng y lên,

bay thủng qua nóc nhà một lỗ lớn, từ đó bay ra ngoài.

Sau đó, Lục Tiểu Phụng đã từ trong những làn ánh sáng, bay ra ngoài cửa sổ.

Trong chớp nhoáng, thân pháp và tốc độ của chàng, cơ hồ đã vượt quá giới hạn

của con người, cũng vượt quá giới hạn thể lực của chính mình.

Một người dưới mắt người khác tùy thời có thể chết lúc nào không biết, mà vẫn

còn sống nhăn đó, đạo lý chính là ở chỗ đó.

o O o

Lúc Lục Tiểu Phụng ra đến giữa sân, Triệu Hạt Tử cũng vừa từ nóc nhà bay lên.

Phía sau đám gỗ, lại có một vùng ánh sáng lạnh vụt tới, cũng còn nhắm vào Triệu

Hạt Tử, hiển nhiên muốn giết y bịt miệng.

Lục Tiểu Phụng đang ở trên không, thuận tay chụp một miếng gỗ, chân trái đạp

xuống đất, thân hình lại búng lên, miếng gỗ trong tay phóng ra chặn lấy làn sáng bạc.

Những tiếng lộp bộp vang lên không ngớt, ám khí đã dính chi chít vào miếng gỗ, người

của Triệu Hạt Tử rớt xuống nóc nhà, từ cái lỗ hổng lúc nãy lại rớt xuống dưới đất.

Chỉ nghe phía sau đám gỗ có tiếng người kêu khẻ:

- Lục Tiểu Phụng khá lắm, khinh công cao tuyệt.

Lục Tiểu Phụng hét lên:

- Ngươi là ai?

Chàng đang tính nhảy lại chỗ đám gỗ, nào ngờ trên nóc nhà đối diện bỗng có ánh

đao quang như cầu vòng màu xanh bay lên, giữa không trung uốn lượn một vòng, nhắm

hướng chàng đâm lại.

Chiêu đao ấy vừa nhanh vừa hiểm độc, chỉ một đao đã muốn lấy mạng chàng ngay

lập tức, do đó đánh ra hết sức mình không để thừa dư lực.

Lục Tiểu Phụng không thụt lùi lại tránh né mà còn bay người ngược lại tiến tới.

Thích khách hiển nhiên rất kinh ngạc, ánh đao xoay vòng, y tính giữa không trung

đưa ngang đao tước qua cổ họng của Lục Tiểu Phụng, có điều không còn đủ lực lượng.

Lục Tiểu Phụng bỗng nhiên thò ngón tay trỏ và ngón tay giữa ra, kẹp ngay lấy lưỡi

đao, dùng sức đẩy ra trước, một cổ chân khí

truyền từ lưỡi đao đến cán đao, hổ khẩu

của thích khách lập tức bị toát ra. Bàn tay cầm đao vừa mở tung, cán đao đã đụng vào

ngực y: "cách" một tiếng, làm gãy đi hai rẻ xương sườn.

Chiêu ấy chính là tuyệt kỹ vô song thiên hạ, oai chấn giang hồ của Lục Tiểu Phụng.

Tất cả biến hóa chỉ nằm trong một khoảnh khắc nhỏ bé đó.

Trừ Lục Tiểu Phụng ra, trên đời này không có người thứ hai nào có thể kềm được

lưỡi đao trong đường tơ kẻ tóc.

Tên thích khách vừa ở trên không té xuống đất, cổ họng đã phát ra tiếng gầm gừ

như dã thú lúc sắp chết.

Thanh đao của hắn đang nằm trong tay của Lục Tiểu Phụng, lưỡi đao đã lướt qua cổ

họng hắn từ lúc nào.

Thật ra, khinh công và kiếm pháp của hắn chắc chắn đã thuộc hạng nhất lưu, do

đó Lục Tiểu Phụng cũng nói:

- Không ngờ nơi đây cũng có một cao thủ như ngươi.

Lục Tiểu Phụng hỏi tên thích khách mặc chiếc áo dạ hành đen thui bó sát vào

người, vải bố đen che mặt:

- Ngươi là ai? Ai sai ngươi lại đây? Các ngươi

muốn giết Triệu Hạt Tử bịt miệng vì

lý do gì?

Tên đó dang nhìn Lục Tiểu Phụng kinh ngạc, trong ánh mắt hoảng sợ đó, bỗng

nhiên đồng tử thu nhỏ lại.

Lục Tiểu Phụng bỗng nhiên thấy trong tròng mắt của y có bóng người thoáng qua,

và kiếm quang lóe lên.

Phản ứng của chàng nhanh vừa đủ, do đó chàng không bị chết dưới lưỡi kiếm.

Phản ứng của chàng tuy nhanh vậy, y phục của chàng còn bị kiếm khí lạnh lẽo

tước xé.

Trong vùng kiếm quang, chàng thoáng thấy một bà già mặc áo tím, đầu tóc bạc

phau, nhưng không kịp thấy diện mạo.

Bởi vì chuyện phát sinh trong một khoảnh khắc đó, không cho chàng có thời giờ

quan sát ngẫm nghĩ.

Kiếm vừa đâm tới, Lục Tểu Phụng đã vung đao lên, tên thích khách bị đụng mấy rẻ

xương sườn đã lăn ra ngoài. Thanh kiếm trên tay bà già lại chớp lên, Lục Tiểu Phụng

lùi lại bước nữa, tới trước đám gỗ, chàng đã tựa hồ nghĩ ra được cách phản công, ít

nhất cũng đã có đường lùi.

Nhưng chàng đã không phản kích, cũng chẳng lùi lại tránh né.

Gương mặt của chàng bỗng biến sắc, bởi vì chàng chợt phát hiện ra, thanh kiếm

trên tay của bà già chính là thanh kiếm của Liễu Như Cương.

Lúc này, mũi kiếm cơ hồ đã đụng tới trước ngực chỗ trái tim chàng.

Tình trạng của Lục Tiểu Phụng đã đến chỗ đường cùng, lùi không thể lùi được, giữa

ngực cũng chính là chỗ trí mạng trên người. Kỳ quái nhất là, về sau, Lục Tiểu Phụng

còn nói người khác rằng:

- May mà bà ta đâm vào chỗ trái tim của tôi, nếu

không tôi chắc là chết.

- Tại sao?

Bởi vì trong một khoảnh khắc đó, bàn tay phải của chàng nằm gần trái tim, do đó

mũi kiếm dù đã xuyên thủng qua lớp áo trước ngực chỉ cần tiến thêm nửa phân nữa là

Lục Tiểu Phụng xong đời.

Tiếc là trong chớp nhoáng đó, mũi kiếm ngay cả nửa phân cũng đẩy không vào,

bởi vì mũi kiếm đã bị hai ngón tay của Lục Tiểu Phụng giữ chặt.

Về sau cũng có người có nói với chàng:

- Chúng tôi đã biết hai ngón tay của ông, như

bùa chú ma quỷ, thậm chí còn tương

thông chặt chẽ với tâm ý của ông, chỉ cần tâm của ông có ý, kiếm của đối phương sẽ bị

ông kẹp cứng, bởi vì kiếm có nhanh đến đâu cũng nhanh không bằng tâm ý của ông.

Cái điểm đó, giang hồ không ai có thể phủ nhận.

- Nhưng lúc ấy, tại sao bàn tay của ông lại ở gần chỗ trái tim nhỉ? Có phải ông đã

tính đúng đối phương sẽ nhất định đâm vào giữa ngực ông sao?

Lục Tiểu Phụng chỉ cười, không trả lời.

Câu hỏi ấy không thể nào trả lời cho nổi.

Trong một khoảnh khắc sống chết như thế, có

nhiều chuyện không thể giải thích

được, không chừng đó là nhờ kinh nghiệm và trí tuệ của chàng kết hợp mà thành,

không chừng đó là nhờ linh cảm nhất thời, không chừng chỉ là may mắn.

Kiếm của người kiếm khách bị giữ cứng, có khác gì chân tay của y bị giữ cứng,

trong lòng y nhiều khi còn nghiêm trọng hơn cả vậy.

Có điều bà già mặc áo tím này, chắc chắn là một tay kiếm khách bậc nhất, không

những vậy mà còn là tay cao thủ siêu quần.

Không những kiếm pháp của bà ta nhanh, mà ứng biến cũng nhanh, phán đoán

chính xác. Do đó Lục Tiểu Phụng vừa giữ mũi kiếm, bà ta bèn tung lỏng tay, người bà

ta cũng đã bay ra ngoài bằng một tốc độ phi thường kinh hãi.

Dĩ nhiên là bà ta bay lên, bà ta bay lên theo một chiều rất xéo, mục đích để tránh

đối thủ rượt theo, chiều xéo đó ắt hẳn là một hướng an toàn vô cùng.

Nhưng bà ta còn không yên tâm, bà ta chắc hẳn là một người vô cùng cẩn thận, vô

cùng quý trọng mạng của mình.

Do đó sau khi bà ta búng người lên không, bà ta còn lộn một vòng, chuyển hướng

qua một chiều khác.

Bà ta mặc một chiếc quần dài bó sát người, trên dưới như một tấm vải bố kín mít.

Mặc một bộ đồ như vậy, bên trong cũng chẳng cần phải mặc gì thêm.

Lúc bà ta lộn người lại, hai cặp đùi dài của bà ta cũng bay lên, y như những lượn

sóng nhô lên từng đợt.

Lục Tiểu Phụng ngẩng đầu lên, chàng chợt thấy cặp đùi của bà ta.

Đấy có phải là cặp đùi của một bà già đâu.

Cặp đùi Lục Tiểu Phụng vừa thấy, trắng nõn và rắn chắc, so với mái đầu trắng

phau và nét mặt nhăn nheo của bà ta, nhất định không cùng thuộc chung về một người.

Lục Tiểu Phụng là người có nhãn lực phi thường, chàng đối với cặp đùi của đàn bà

trước giờ vẫn có hứng thú nghiên cứu.

Thậm chí chàng còn nhận ra được bắp thịt đang cử động trên cặp đùi đó.

Cặp đùi thon dài, rắn chắc, mỹ lệ đó, ngay cả Lục Tiểu Phụng rất ít khi được cơ hội

gặp qua.

Bà già mặc áo tím này, cầm trong tay là thanh trường kiếm của Liễu Như Cương,

đồng bạn bà ta là một tay khoái đao, Lục Tiểu Phụng có là một người không suy nghĩ đi

nữa, cũng có thể nghĩ ra được cái chết của Liễu Như Cương và bà ta nhất định có quan

hệ rất lớn với nhau.

Hai người này không nghi ngờ gì nữa, vốn đang còn ở lại tiểu trấn, bây giờ dù có đi

đâu, cũng có thể truy ra được lai lịch.

Làm cách nào tra ra được lai lịch bọn họ?

Người mang đao che trên mặt một tấm vải đen, gương mặt bà già hiển nhiên là

dùng thuật dị dung hóa trang.

Cái mà hiện giờ Lục Tiểu Phụng đã thấy thật sự là hai bắp đùi.

Đấy chắc chắn không phải là cặp đùi của một bà già tóc bạc phau phau, nếu tìm

ra được chủ nhân của cặp đùi ấy, thì có thể tìm

ra hung thủ đâm chết Liễu Như Cương.

Đó chính là đường giây duy nhất của Lục Tiểu Phụng, và cũng là chuyện duy nhất

chàng có thể làm.

Chàng làm cách nào nhĩ?

Không lẽ chàng có thể đi tìm hết đàn bà trên tiểu trấn này, vén quần họ lên, nhìn

cặp đùi của họ?

Thật tình, Lục Tiểu Phụng cũng không phải là không muốn làm, nhưng chàng

không thể làm được.

Chàng chỉ còn cách lại chỗ Triệu Hạt Tử.

Nhưng Triệu Hạt Tử có chết cũng không nói

thêm một chữ, y đã bị khủng bố, đủng

quần muốn ướt dầm dề.

Thành Bắc Kinh không phải một sớm một chiều xây xong, muốn tìm ra vụ án ly kỳ

thần bí này, đương nhiên cũng không phải là chuyện trong một ngày.

Do đó Lục Tiểu Phụng cũng đành tạm thời phải về lại ngủ một giấc trước đã.

Không ngờ rằng chàng về tới căn nhà tơi tả đó, lập tức thấy một cái đùi, từ dưới

giường nằm của chàng thò ra.

Một cái đùi vừa nhỏ vừa đen đủi, trên đùi đầy những bùn cát, theo phỏng đoán rất

bảo thủ của Lục Tiểu Phụng, ít nhất là chưa rửa ráy đã bảy tám tháng nay. Nhưng đem

so với bàn chân phía dưới, cái đùi ấy rõ ràng còn sạch sẽ hơn nhiều.

Cái chân ấy, hầu như lấy một bãi cức chó mà nặn ra.

Lục Tiểu Phụng cười khổ lắc đầu, chàng lấy một chiếc ghế đặt xuống đối diện với

cái giường rồi ngồi xuống.

Người nằm dưới giường rốt cuộc bò ra, tóc tai bồm xồm như ổ chim trên một cái

đầu như quả trứng gà.

Lục Tiểu Phụng ho khẻ lên một tiếng.

- Tên ăn mày.

Tên ăn mày nhảy cỡn lên, đầu y hầu như đụng phải rường nhà, y thấy Lục Tiểu

Phụng rồi mới thở phào ra một cái:

- Đại thiếu gia, lần này ông làm tôi thật chết điếng, hồn phách bay đi đâu mất tiêu.

Lục Tiểu Phụng lập tức lộ vẻ áy náy:

- Ta làm ngươi kinh hãi lắm sao?

Tên ăn mày lấy tay đấm vào ngực:

- Đương nhiên là sợ quá. Xém chút nữa là tôi bị ông làm chết đứng.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Ta thật không có ý đó, hình như ta phải xin lỗi

ngươi, thật là có lỗi quá.

Tên ăn mày làm ra vẻ khoan hồng đại lượng:

- Không cần làm vậy, chỉ cần mỗi thứ ông cho tôi tý xíu bồi thường, tôi sẽ bỏ qua

tất cả.

Lục Tiểu Phụng cố ý hỏi:

- Tý xíu bồi thường? Bồi thường làm sao?

Tên ăn mày tít mắt lại nói:

- Ví dụ như tý xíu vàng, tý xíu rượu, một hai cô nương đẹp đẹp. Chắc ông cũng

biết, mấy thứ đó làm cho tim bớt hồi hộp đi một chút.

Lục Tiểu Phụng bật cười.

Thật tình chàng muốn nhịn mà nhịn không được, phải bật cười lên. Chẳng qua lúc

chàng vừa mở miệng cười, chàng đã chụp áo tên ăn mày, lúc chàng chụp áo y, người y

đã bị xách lên như một con vương bát.

Lục Tiểu Phụng đang nghinh mặt làm vẻ giận:

- Nửa đêm ngươi mò lại phòng ta, lục đồ lục đạc còn chưa nói, còn bò vào dưới

giường, ngươi tính làm gì vậy?

- Tôi...

- Tức tối nhất là, ngươi còn đổ thừa ta làm ngươi giật mình, còn đi đòi bồi thường.

Lục Tiểu Phụng cười nhạt:

- Ta xem đáng lý ra ngươi phải bồi thường ta mới đúng, ta nhất định sẽ nghĩ ra một

cách rất nhanh.

Tên ăn mày đã sắp òa lên khóc.

Y làm vẻ mặt đưa tang:

- Không phải tôi lại ăn trộm đồ của ông, tôi là đệ tử Cái bang, làm sao tôi dám lại

ăn trộm đồ Lục Tiểu Phụng, làm sao dám? Thiên hạ còn ai không biết Lục Tiểu Phụng

là bạn bè của Cái bang, mấy vạn đệ tử Cái bang huynh đệ có ai dám đụng vào sợi lông

của Lục công tử?

- Ngươi quả thật là đệ tử Cái bang?

- Nhất định không giả.

Bàn tay của Lục Tiểu Phụng vừa lỏng ra, tên ăn mày lập tức hướng về Lục Tiểu

Phụng làm lễ ra mắt rất ư là chỉnh tề:

- Cái bang đệ tử hai mươi ba đời là Hoàng Tiểu Huy, khấu kiến Lục đại hiệp, Lục

đại thúc.

- Ngươi thuộc đường nào, phân đà nào?

- Huyền Quy đường, Vương lão gia tử thuộc Quảng Trường giang phân đà thứ hai

mươi bảy quản hạt, ba năm trước được sai lại nơi đây.

- Đệ tử của phân đà Trường giang tại sao lại bị

phái lại dây?

Tên ăn mày thở ra:

- Bất kỳ bang nào hội nào cũng có một vài người xui xẻo.

Cái Bang và Lục Tiểu Phụng uyên nguyên rất sâu xa, đệ tử của Cái bang có thể nói

đều là bạn bè của Lục Tiểu Phụng.

Bạn bè nói, Lục Tiểu Phụng rất ít khi hoài nghi.

Từ miệng của tên ăn mày, Lục Tiểu Phụng chứng thực thêm vài điểm.

Liễu Như Cương quả thật chết ở cái hẽm tối tăm đó, quả thật đã được Triệu Hạt Tử

thu liệm, lúc đó thanh đao còn đang nằm trên

người y.

Vấn đề là, tên ăn mày nói rất khẳng định với Lục Tiểu Phụng:

- Chẳng qua, người đầu tiên thấy thi thể của Liễu đại gia nhất định không phải một

mình tôi, hạng người làm chuyện như tôi, tuy thích đi lòng vòng nơi này nơi kia, nhưng

hôm ấy tôi lòng vòng lại chỗ cái hẽm, ít nhất đã có hai người ở đó trước rồi.

- Sao?

- Đáng lý ra tôi không muốn lại mé đó, chỉ vì nghe có tiếng Liễu đại gia rú lên thê

thảm, tôi mới chạy lại.

- Tới lúc đó, ngươi mới biết đã có hai người ở đó rồi?

- Đúng vậy.

- Hai người đó là ai?

Tên ăn mày trả lời:

- Bán dạ tam canh tôi cũng nhìn thấy rõ mặt mủi, với lại bọn họ vừa thấy tôi, đã

chạy mất dạng. Có điều tôi có thể đoán chắc, một người là đàn ông, một người là đàn

bà.

- Một người là đàn ông, một người là đàn bà? o O o

Lục Tiểu Phụng lập tức nhớ lại lúc nãy ở phía

sân sau nhà Triệu Hạt Tử, một kẻ

thích khách che mặt, và một bà già có cặp đùi như thiếu nữ.

Phòng là một gian kiến trúc rất đơn giản, bàn là một chiếc bàn gỗ không đánh

bóng, giường là một chiếc giường cũ kỹ muốn sập.

Như vậy cũng chẳng có gì, nhưng chuyện quan trọng hơn nhiều là, trong phòng

không có bạn bè, trên bàn không có rượu, trên giường thiếu đi mất một người.

Tại một nơi như vậy, Lục Tiểu Phụng vốn không thể ở lại thêm phút giây nào, lại

càng không thể nằm đó ngủ.

Có điều bây giờ Lục Tiểu Phụng đang nằm ngủ khoèo ở đó.

Liễu Thưa Phong là bạn của chàng.

Cái chết của Liễu Như Cương, thật tình quá ly kỳ.

Cái tiểu trấn xa xôi nằm tận biên thùy này, hình như cũng tràn đầy những chuyện

ly kỳ quái dị không sao nói được.

Lục Tiểu Phụng nếu không đi xen vào những chuyện như vậy, chàng còn đi xen

vào chuyện gì? Lục Tiểu Phụng nếu ngay những chuyện như vậy còn không đi xen vào,

thì Lục Tiểu Phụng chẳng còn là Lục Tiểu Phụng.

Muốn xen vào chuyện này, trước hết phải đi tìm hiểu cho ra vài chuyện khác.

Cho đến bây giờ, đường giây duy nhất Lục Tiểu Phụng có đều từ tên ăn mày và

Triệu Hạt Tử.

Hai người này nói hình như không giả dối, nhưng rất kỳ quái là, trong đó, hình như

có một điểm mâu thuẫn.

Mâu thuẫn ở đâu? Lục Tiểu Phụng nói không ra, có nhiều chuyện chàng còn nghĩ

chưa ra, thậm chí ngay hình ảnh cũng chẳng thấy, lối vào cũng chẳng có.

Trong lúc chàng đang nghĩ muốn bể óc ra, thình lình chàng bỗng nghe một tiếng

động kỳ dị.

Tim của chàng dột nhiên đập thình thình lên.

Bất cứ là ai cũng biết, Lục Tiểu Phụng không phải là hạng người dễ bị khích động

đến nỗi tim đập thình thình lên, nhưng hiện giờ trái tim của chàng đang đập mạnh quá

cỡ.

Trái tim của Lục Tiểu Phụng vốn vẫn đập, chẳng qua bây giờ đập nhanh hơn bình

thường rất nhiều, bởi vì chàng bỗng nhiên nghe có tiếng "cà thụp", "cà thụp" của trái

tim người nào khác đang đập, còn thêm tiếng thở hổn hển, không những vậy, còn vang

lên ngay ngoài cánh cửa mỏng dính của căn phòng, không những vậy, còn là một

giọng rất gợi cảm của người đàn bà.

Càng quan trọng hơn là, Lục Tiểu Phụng lập tức nhận ra người đàn bà phát ra

những tiếng động ấy, chính là bà chủ có cái eo thon, hai chân thon dài chắc nịch, bà

chủ đi đứng như một con rắn đang trườn tới.

Bà ta từ trong sân đối diện chạy lại, vừa tới trước cửa là đứng dựa vào đó thở hổn

hển không ngớt.

Đang nửa đêm bà ta chạy lại phòng một người lữ khách không quen biết làm gì?

Chuyện đó Lục Tiểu Phụng không dám cả nghĩ tới.

Một người lữ khách ở tha hương, nếu cứ ngồi nghĩ ba cái thứ chuyện đó, làm sao

ban đêm còn ngủ cho nổi.

Đêm nay, Lục Tiểu Phụng còn chưa ngủ được, vì bà chủ đã đẩy cửa đi vào phòng.

Cửa vốn không khóa lại, do đó bà chủ đẩy một cái, cửa bèn mở ra, nhưng bà chủ

bước vào rồi, thuận tay lại khóa luôn cửa.

Lục Tiểu Phụng làm như một người chết, nằm trên giường, không một tý cử động.

Nhưng trái tim của chàng lại cử động.

Một người đàn ông khỏe mạnh bình thường, một người lữ khách cô độc, nếu trong

tình huống đó còn có thể giữ không bị khích động, thì chắc y là một người đã chết.

Lục Tiểu Phụng chưa nhúc nhích, không chừng cũng vì chàng muốn chờ xem cái

bà chủ muôn thứ phong tình này, nửa đêm khuya khoắc đến đây tính làm gì.

- Có phải muốn lục soát hành lý của chàng? Có phải lại giết chàng? Hay là dụ dỗ

chàng?

Là một người đàn ông, dĩ nhiên Lục Tiểu Phụng hy vọng bà ta vì mục đích chót.

Đấy là cái bản tính ham vui tự tôn của đàn ông.

Mỗi người đàn ông đều nghĩ như

vậy.

May mà Lục Tiểu Phụng còn nghĩ thêm một kiểu khác.

Nếu bà chủ lại đây giết chàng, ít nhất có thể chứng minh được bà ta và hung án

của Liễu Như Cương có liên quan với nhau, vậy thì phạm vi chuyện Lục Tiểu Phụng

phải làm thu nhỏ lại.

Cái không may là, cái bà chủ này ngay cả ý nghĩ giết chàng cũng không có.

Cây đèn trong phòng đã tắt từ lâu, ánh đèn bên ngoài không biết từ đâu lại, mông

lung chiếu qua cái eo nhỏ của bà chủ và cặp đùi dài thon chắc, những đường nét dưới

lớp vải quần mỏng bày lộ ra rõ rõ ràng ràng.

Lục Tiểu Phụng bỗng nhiên nói:

- Bà biết đèn để đâu, mở đèn lên giùm.

Bà chủ hình như giật nãy cả mình, bà ta lấy hai bàn tay trắng nõn, nhè nhè vỗ vào

buồng ngực căng đầy.

Bà ta hỏi:

- Ông làm tôi giật mình muốn chết, thật tình. Như thế này không hay hơn sao, tại

sao phải mở đèn lên?

Lục Tiểu Phụng trả lời bằng một câu thật muốn

làm cho người đàn bà nào cũng

bắn cả người lên:

- Bởi vì tôi muốn nhìn cặp đùi của bà.

Bà chủ cười ngặt nghẽo nói:

- Đùi của tôi có gì là đáng coi? Tôi không cho ông coi.

Lục Tiểu Phụng hình như là một chú bé vòi vĩnh:

- Tôi muốn nhìn, tôi cứ muốn nhìn, không những vậy, còn không nhìn không được.

Bà chủ thở ra nói:

- Ông đấy hở, con người ông, thật phiền hà muốn chết.

Miệng bà ta nói vậy, nhưng cây đèn trên bàn đã

được thắp lên.

Bà chủ đưa người ra trước ánh đèn, ném ánh mắt ra chiều nhu mỳ lại Lục Tiểu

Phụng.

- Thế này được chưa?

- Còn chưa được.

Bà chủ hỏi:

- Còn chưa được? Tại sao còn chưa được?

- Bởi vì bây giờ tôi chỉ thấy có cái quần của bà ở đó, còn chưa thấy đùi ở đâu.

Bà chủ ánh mắt lại càng lẳng lơ:

- Ông còn muốn sao nữa? Không lẽ ông còn muốn tôi vén quần tôi lên?

Lục Tiểu Phụng cười lộ đầy vẻ không tốt nói:

- Không sai điểm nào. Tôi đang nghĩ tới chỉ có chuyện đó.

Bà chủ dùng hàm răng nhỏ trắng phau cắn nhẹ lên môi:

- Ông đấy hở, ông thật là một thứ oan gia của tôi.

Nếu có một người đàn bà cho ta là oan gia, vậy thì ta có yêu cầu gì, họ nhất định

sẽ không từ chối. Vì vậy Lục Tiểu Phụng lập tức nhìn thấy cặp đùi của bà chủ.

Cặp đùi ấy không còn chỗ nào để cho ai phàn nàn, dù là một người đàn ông khó

tính đến đâu cũng phải nên hài lòng lắm.

Nhưng Lục Tiểu Phụng lại thở ra trong bụng, thậm chí còn lộ ra vẻ thất vọng ngoài

mặt.

Bởi vì cặp đùi ấy không phải là thứ chàng muốn thấy.

Chàng muốn thấy, là cặp đùi đang bay bay dưới cái quần màu tím, cặp đùi có

những bắp thịt chắc mà thon, tràn đầy nhựa sống của tuổi thanh xuân.

Cặp đùi của bà chủ tuy trắng hơn, mềm mại hơn, nhưng bắp thịt xem ra có phần

lỏng lẻo, đối với đàn ông lại càng có sức thu hút, nhưng đã mất đi cái rắn chắc rồi.

Lục Tiểu Phụng không dấu sự thất vọng của

mình khéo lắm, bà chủ cũng không

chú ý đến chuyện đó, chỉ cất giọng ướt át:

- Bây giờ ông muốn tôi làm gì nữa?

Lục Tiểu Phụng lại nhắm cả mắt lại:

- Bây giờ tôi chỉ muốn bà mặc quần vào, thổi tắt cây đèn trên bàn, dùn hai cái đùi

mập mạp của bà đi ra khỏi nơi đây.

Bà chủ nổi giận lên, lần này quả thật tức giận, tức muốn đập chết tươi con khỉ khả

ố đó.

Bà ta ré lên:

- Ngươi nói vậy nghĩa là sao?

Lục Tiểu Phụng làm mặt tỉnh nói:

- Tôi tưởng đại khái tôi đã nói rõ ý tứ của tôi cho bà nghe. Tôi nghĩ bà cũng nghe

rõ lắm chứ.

Chàng những tưởng bà ta sẽ tức muốn điên lên, không chừng còn chồm lại đập

cho chàng vài cái, cắn cho chàng vài miếng.

Có điều chàng chẳng sợ gì.

Muốn đối phó với một người đàn bà phát điên lên, Lục tiên sinh có ít nhất cũng vài

trăm cách.

Làm cho người ta nghĩ không ra là, cái bà chủ này không những không phát điên

lên tý nào, còn mở miệng cười ngặt nghẽo.

- Ông đấy hở, ông thật chẳng phải thứ tốt lành, ông chẳng phải con người.

Bà ta cười còn ra vẻ sảng khoái:

- May mà tôi còn có phương pháp đối phó với hạng người không phải người như

ông.

- Sao?

- Tôi có thể bảo đảm, nếu hôm nay ông để tôi ra khỏi phòng này, nhất định ông sẽ

hối hận cả đời.

Giọng nói của bà ta quả không có tý giận dỗi gì, cái phản ứng đó không khỏi làm

cho Lục Tiểu Phụng là tay đánh quen trăm trận phải kỳ quái, do đó chàng nhịn không

nổi bèn hỏi:

- Có phải bà muốn nói với tôi, nếu hôm nay không giữ bà lại đây, sẽ hối hận cả

đời?

Hàm trăng nhỏ nhắn trắng phau của bà chủ lộ ra trong nụ cười:

- Tôi tưởng tôi đã nói rõ ý tứ của tôi cho ông biết, tôi nghĩ ông cũng nghe rõ lắm

chứ.

- Được, lần này tôi đầu hàng đấy.

Thậm chí chàng còn đưa hai tay lên trời:

- Bà có thể cho tôi biết, tại sao tôi sẽ hối hận không?

- Bởi vì chỉ có tôi mới có thể nói cho ông nghe, bạn của ông la Liễu Như Cương tại

sao mà chết.

Câu nói ấy như một con roi, Lục Tiểu Phụng hình như bỗng nhiên bị quất cho một

roi, nằm trên giường bật dậy.

- Bà biết ai giết y?

- Tôi nghĩ tôi cũng biết được chút ít.

Toàn thân của Lục Tiểu Phụng cứng đờ ra, giọng chàng mềm đi:

- Vậy thì bây giờ bà có thể nói cho tôi biết được

không?

Bà chủ trả lời:

- Đương nhiên rồi, oan gia của tôi. Bất kể ông nói tôi làm gì, tôi sẽ làm cho ông.

Có điều ít nhất ông cũng phải làm cho tôi một chuyện mới đúng chứ.

- Chuyện gì?

Bà chủ nhìn thẳng vào mặt chàng, nói tỉnh:

- Cởi cái quần của ông ra cho tôi xem cặp đùi.

Lục Tiểu Phụng ngốc ngay tại đó, hình như đã bị sợ quá thành ngốc. Có điều

chàng bỗng nhiên thản nhiên nói:

- Chuyện này quá dễ.

Chàng cười sảng khoái:

- Thiên hạ còn có chuyện gì dễ dàng hơn một người đàn bà đẹp bảo người đàn ông

cởi quần áo ra? Chỉ cần bà cao hứng, muốn tôi cởi gì cũng không sao.

Chàng không hề nói láo.

Câu nói còn chưa thốt ra xong, cái quần của chàng đã ra khỏi cặp đùi.

- Bây giờ bà còn muốn tôi làm gì?

Ánh mắt của bà chủ lại bắt đầu đừa đẩy:

- Bây giờ tôi chỉ muốn ông quăng cái quần ấy y, tắt đèn trên bàn, dùng hai cặp đùi

ốm yếu của ông lại đây ôm tôi.

Vì một chuyện phải làm, không thể làm không được, tất phải trả một cái giá gì đó.

Vì một người bạn thật đúng là bạn, bất kỳ trả bao nhiêu cũng đáng.

Lục Tiểu Phụng trước giờ vốn là người rất có nguyên tắc, đây chính là nguyên tắc

của chàng.

Do đó đèn đã tắt.

o O o

Một người đàn ông và một người đàn bà, trong một phòng nhỏ, trên một chiếc

giường, đèn tắt rồi, rất có thể có nhiều chuyện xảy ra.

Một người đàn ông và một người đàn bà, trong một phòng nhỏ, trên một chiếc

giường, đèn tắt rồi, cũng rất có thể chẳng có chuyện gì xảy ra.

Thật tình tình huống ra làm sao? Thật tình chuyện gì đã xảy ra? Trừ hai người ra,

còn ai biết được?

Chúng ta có thể xác nhận được một điều, là Lục Tiểu Phụng đương nhiên hỏi bà

chủ:

- Làm sao bà biết được ai giết Liễu Như Cương?

- Bởi vì tại cái tiểu trấn chim còn đẻ không ra trứng này của chúng tôi, chỉ có một

người có thể làm chuyện đó.

Câu nói này dĩ nhiên phải cần được giải thích, bà chủ giải thích rằng, Hoàng

Thạch trấn là một tiểu trấn hoang lương vô cùng, từ khi truyền thuyết về kho tàng quanh

đây bị chứng minh là một thứ dao ngôn, ngay cả lữ khách cũng không qua đây, bởi vì

nơi đây không nằm trên còn đường giao thương.

Những người ở đây, đều là những người an cư lạc nghiệp lâu đời, đã quen với cuộc

sống bần cùng mà an ổn, không muốn đi đâu ra thế giới phồn hoa bên ngoài đầy những

cạnh tranh xô xát.

Bà chủ nói:

- Ví dụ như nói ông chồng mập của tôi, tử thủ nơi đây với quán tạp hóa, đã được

mấy đời. Bây giờ ông có cho y bao nhiêu vàng bạc, y cũng không dám đi. Chỉ cần

đạp ra khỏi tiểu trấn này một bước, là y run cả chân tay.

Những người khác trong tiểu trấn này cũng đều như vậy cả, cuộc sống bần cùng an

ổn nơi đây, đã làm cho bọn họ không còn tý gì đấu tranh, cũng tước đi hết những tham

vọng hư vinh trong lòng.

Bởi vì bọn họ thật không biết những thứ vinh hoa, loè loẹt ấy ra làm sao.

Những người này đã sinh căn nơi đây trăm năm trước, nhà này biết nhà kia rõ ràng

như mình biết mình.

Bà chủ nói:

- Chỉ có một người là ngoại lệ. Trong tiểu trấn này, chỉ có y là ngoại lệ.

- Người này là ai?

- Y tính Sa, tên y hầu như ai cũng quên mất, bởi vì mọi người đều gọi y là Sa đại hộ.

Lục Tiểu Phụng hỏi bà chủ:

- Sa đại hộ? Tại sao người khác gọi y là Sa đại hộ?

Trong Hoàng Thạch trấn này, mấy cái giếng

nước ngọt ấy đều là của y, người khác

không gọi y là đại hộ thì gọi là gì?

- Cái vị Sa đại hộ này, tại sao muốn giết Liễu Như Cương?

Bà chủ nói:

- Tôi có nói y giết Liễu Như Cương đâu, chẳng qua tôi chỉ nói, nếu Hoàng Thạch

trấn có người giết được Liễu Như Cương, người ấy chính là Sa đại hộ.

- Tại sao?

- Bởi vì tôi cũng biết Liễu đại gia là tay cao thủ đệ nhất đẳng, bọn chúng tôi ở đây

đều là những con rùa con vừa thấy người khác

rút đao ra là sợ muốn té đái trong quần.

Bà chủ nói:

- Trừ Sa đại hộ ra, Hoàng Thạch trấn không ai dám đụng vào sợi lông của Liễu đại

gia.

Bà ta còn ráng nhấn mạnh:

- Trừ Sa đại hộ ra, chẳng ai có nổi bản sự.

- Y có bản sự gì?

- Thật ra chính y cũng chẳng có bản sự con khỉ gì, trong bụng y chẳng qua chỉ một

bụng đại tiện là cùng.

Bà chủ lúc nãy có đem lại một bầu rượu, uống rượu với Lục Tiểu Phụng, là một

chuyện trên đời làm cho người ta cao hứng nhất, vì vậy, bà chủ có hai cánh tay trắng

nõn nà, cặp đùi thon dài này, lòng xuân phơi phới này bây giờ có muốn không say

cũng khó lắm.

Do đó bà ta đã nói năng ra chiều loạn xạ.

Bà chủ nói:

- Chẳng qua, cái lão Sa đại hộ này có chỗ hơn bọn rùn con kia một chút. Bởi vì

ngoài một bụng đại tiện ra, y còn một gian phòng đầy những vàng bạc châu báu.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Điều đó có gì quan hệ tới cái chết của Liễu Như

Cương?

Bà chủ ôm lấy cổ của Lục Tiểu Phụng, vỗ nhẹ vào mặt chàng như vỗ một đứa bé:

- Tiểu thiếu gia, ông có biết có nhiều người giống như ruồi nhặng vậy, ngửi thấy

mùi phân là bay lại.

Bà ta tít mắt lại:

- Vàng bạc châu báu là bãi phân của người ta.

- Vậy thì ruồi nhặng là ai vậy nhĩ?

Bà chủ nói:

- Ruồi nhặng là những thứ chẳng ra gì, chẳng ra người. Những thứ súc sinh như

cường đạo, đào phạm, hung thủ, côn đồ, thái

hoa tặc, bán bạn bè, bọn họ bị bức cùng

đường, bèn biến thành ruồi nhặng, cứ vo vo bay lại bãi phân, bãi phân càng xa chừng

nào càng tốt chừng đó.

Bà ta uống chỗ rượu còn lại trong bình:

- Bãi phân ở Hoàng Thạch trấn đương nhiên là xa nhất.

Lục Tiểu Phụng biết người đàn bà này sắp biến thành con mèo say khước, bởi vì

chàng biết rượu trong bình là thứ rượu mạnh cực kỳ, do đó chàng muốn tranh thủ hỏi

bà ta vài câu:

- Bà nói mấy con ruồi nhặng đó, có một số là cao

thủ phải không?

- Đại khái là vậy.

- Không lẽ bà cho là mấy tên cường đạo hung thủ lại đầu kháo Sa đại hộ, có tên

giết Liễu Như Cương?

Cặp mắt của bà chủ đã hầu như tít lại:

- Tôi cũng không biết, nếu không biết, tại sao không đi xem thử?

Nói xong câu đó, cặp mắt bà chủ cũng mở hết muốn ra.

Đối với một người đàn bà đã say rượu, không những vậy còn đã ngủ khì, Lục Tiểu

Phụng cũng không có cách nào hơn.

Trừ cách đi lại hỏi thẳng Sa đại hộ, thật tình chàng không còn cách nào khác hơn.

LỤC TIỂU PHỤNG

Cổ Long

Quyển 7
Chương 4

Sát Thủ Trong Nhà Đại Hộ

Sát Thủ Trong Nhà Đại Hộ

T ên thật của Sa Đại Hộ dĩ nhiên không phải là Đại Hộ, chẳng qua, y quả

thật tính Sa, phụ thân, tổ phụ, tằng tổ, huyền tổ của y đều tính Sa, mà đều

được gọi là Đại Hộ.

Đối với những người trong nhà y, ngoài hai chữ

Đại Hộ ra, hình như không còn có

gì thích hợp hơn để gọi.

Sa Mạn Các, tự Quan Vân, hiếu học, mười bảy tuổi trúng cử nhân, mười tám tuổi

thành cao trung, hàn lâm, thiếu niên quý tộc, không muốn phong lưu cũng không được.

Có điều, phong lưu cũng có cái giá của nó. Phong lưu khinh cuồng, phong lưu thanh

bần, phong lưu chết sớm.

Tại sao một người học giả tài tình tuyệt đại lại nhẫn tâm đi chà đạp cái phù danh

của y, cái phù danh không phải phù danh của y như vậy?

Đấy chẳng qua vì cái tánh phong lưu thế thôi.

"Phong lưu thiên cổ sự,

Đắc thất thốn tâm tri."

Phong lưu là chuyện xưa nay, được mất chỉ một mình mình biết, được thì sao? Mất

thì sao? Sống thì sao? Chết thì sao? Một kẻ thất phu là một thế giới, một khoảnh khắc

là một vĩnh cửu. Cái phong lưu của Sa Mạn Các, đổi lại hậu quả, chính là cả nhà họ Sa

đời đời bị đày ra biên cương làm lưu dân.

Nhưng lưu dân nhà họ Sa, ở Hoàng Thạch trấn lại được sống một cuộc đời quý tộc.

Bởi vì Sa Mạn Các là người đọc sách, đến

Hoàng Thạch trấn không đầy một năm,

tại một cái núi ở vùng phụ cận, y đào ra được vàng.

Trên thế giới này còn có gì thực tế, quý báu bằng hoàng kim?

Những hạng xa phu quét rác, đàn bà con nít, thôn phu Mãn Hán, không chừng họ

không biết trân châu mã não, phỉ thúy bích ngọc, thư thiếp danh họa, hán ngọc cổ bài,

nhưng nói đến hoàng kim?

Nếu trên đời này còn có người không biết giá trị của hoàng kim, đấy mới là chuyện

quái sự.

Từ khi nhà họ Sa phát tài, tự dưng quanh vùng phụ cận của Hoàng Thạch trấn nổi

lên phong trào tìm vàng, người muốn phát tài từ bốn phương tám hướng tìm lại, Hoàng

Thạch trấn chỉ một đêm đã trở thành phồn hoa đô thị.

Chỉ tiếc là cơn phồn hoa ấy không kéo dài lâu, bởi vì trừ nhà họ Sa ra, những người

tìm được ra vàng thật tình nằm trong số ít đến mức thê thảm.

Đa số mọi người thất vọng bỏ đi cả, chỉ có Sa đại hộ vẫn là Sa đại hộ, Hoàng

Thạch trấn lại trở về trạng thái tiêu sơ như cũ.

Lục Tiểu Phụng đã ở tới ngày thứ hai từ lúc

chàng đến Hoàng Thạch trấn.

Sa đại hộ đang nhâm nhi ly rượu đầu tiên trong ngày, buổi cơm trưa, y thường uống

thứ rượu mềm hơn một tý, hôm nay y uống thứ rượu đem từ phương xa ở Thiệu Hưng lại.

Lọai rượu này rất dễ uống, nhưng hậu kình rất mạnh, ngồi bồi tiếp y là một vị

thanh khách rất thân cận gọi là Tôn tiên sinh, nghe nói là tri huyện về hưu, xem ra văn

chất bân bân, nho nhã ôn hoà.

Bước vào bẩm báo có khách lại bái phỏng, chính là kẻ hộ viện trực hôm nay tên là

Dương Ngũ.

Sa đại hộ một bàn tay đang cầm ly rượu, bàn tay kia cầm đũa, mắt nhìn cái chân

gà trong dĩa, lạnh lùng nói với Dương Ngũ:

- Ngươi có biết trước giờ ta đang ăn uống không bao giờ tiếp khách không?

- Dạ biết.

- Vậy thì sao ngươi không bảo tên nào đứng ngoài đó cút xéo.

Dương Ngũ nói:

- Tôi không những tính kêu hắn cút xéo, còn tính chụp cổ áo liệng hắn ra ngoài.

- Tại sao ngươi không làm vậy?

Dương Ngũ nói:

- Tại vì tôi quăng hắn ra không được, hắn không quăng tôi ra là tôi đã lấy làm may

phước lắm rồi.

Sa đại hộ quay đầu lại, tít cặp mắt nhìn y:

- Ta ngỡ ngươi là người có thá lắm chứ, tại sao lại biến thành bị thịt như vậy?

Trước mặt ông chủ nhưng Dương Ngũ nói chuyện xem ra không khách khí lắm:

- Tôi chẳng bị thịt tý nào, chẳng qua tôi không muốn đụng vào người đó thôi.

Tôn tiên sinh xen vào:

- Vị nhân huynh ấy rốt cuộc là ai vậy?

Dương Ngũ cố ý làm ra vẻ lãnh đạm nói:

- Thật ra hắn cũng chẳng có gì là hay cho lắm, chẳng qua chỉ là gã Lục Tiểu Phụng

có bốn hàng lông mày thế thôi.

Sa Đại Hộ xưa nay vốn rất hách, hách không thể nào chê được, có điều y vừa nghe

ba tiếng Lục Tiểu Phụng, hình như y lập tức biến thành một người khác.

Ba chữ ấy tự bản thân nó đã có một sức mạnh vô biên.

Chính Lục Tiểu Phụng cũng biết rõ điều đó, do đó tuy chàng đứng bên ngoài chờ

cả nửa ngày, nhưng chàng tin rằng Sa Đại Hộ chỉ cần nghe đến tên chàng là nhất định

sẽ tự mình bước ra nghinh đón chàng, đem rượu

thịt hảo hạng nhất ra mời chàng,

không chừng bên cạnh còn có các cô rất dễ nhìn.

Đối với một điểm đó, chàng rất có lòng tin.

Có một lần ngà ngà say, chàng đã hỏi lão Thực hòa thượng:

- Ngươi có biết ta là hạng người thế nào không?

Không đợi lão Thực hòa thượng mở miệng, chàng đã tự mình trả lời:

- Ta là chuyên gia ăn gạt uống gạt, chỉ dựa vào cái tên của ta cũng đủ đi ăn khắp

thiên hạ.

Lão Thực hòa thượng cười lớn:

- Lần này lời ngươi thốt ra quả nhiên là lời nói thật.

Rượu ngon thức ăn ngon đã được bày ra trên bàn, Sa lão đại vốn rất oai hách là

vậy quả nhiên cũng đã thân tự bước ra đón rước Lục Tiểu Phụng vào. Khách khứa cũng

vào đông chật cả nhà.

Được thấy hạng người cỡ Lục Tiểu Phụng, có ai chịu bỏ lỡ cơ hội.

Sa đại hộ nâng ly hướng về Lục Tiểu Phụng bồi tội:

- Lục huynh, ông xem chỗ này của tôi, có giống một cái chợ không?

- Quả có điểm giống.

Sa đại hộ cười lớn:

- Thật ra nơi đây vốn rất thích yên lặng, chúng tôi con nhà văn cũng không phải là

không có quy cũ, có điều mọi người nghe nói có người dùng hai ngón bẻ gãy kiếm, và

thêm hai hàng lông mày là Lục Tiểu Phụng lại đây, ai ai cũng muốn xem ông ta rốt

cuộc ra làm sao. Tôi chặn cũng chặn không được, đuổi cũng đuổi không xong.

Lục Tiểu Phụng cố ý thở ra.

Chàng thật không lộ vẻ gì là khiêm tốn:

- Chuyện này thật không biết sao hơn, ai bảo tôi nổi danh như vậy? Một danh

nhân thường hay bị như vậy.

Mọi người đều bật cười, chỉ có gã tú tài mặc áo vải màu xanh lam, một người trung

niên nhỏ bé hình như là thanh khách, tuy miệng thì cười, mà ánh mắt không có vẻ gì

cười cả, thậm chí, nụ cười trên gương mặt của y xem ra miễn cưỡng vô cùng.

May mà Lục Tiểu Phụng không chú ý tới y, chàng chỉ mỉm cười nói với Sa đại hộ:

- Tôi bần cùng, tôi lười biếng, đều rất có tiếng, tôi tin ông nhất định cũng biết.

- Tôi có nghe nói.

- Vậy thì sao ông không hỏi tôi, tại sao tôi lại giống như một con lừa, ngu ngu ngốc

ngốc bò lăn bò càng cả vạn dặm đường lại chốn này làm gì vậy?

Sa Đại Hộ cảm khái than thở một hồi. Y nói:

- Nơi đây quả thật càng lúc càng bần cùng, người đến đây càng lúc càng ít, một

hạng đại nhân vật như Lục Tiểu Phụng lại đây, chúng ta nằm mộng cũng không nghĩ

tới.

Gương mặt chữ điền vốn rất trang nghiêm của y bỗng lộ vẻ tiếu lâm như của Lục

Tiểu Phụng:

- May mà lúc tôi chưa nằm mộng tôi còn nghĩ được ra.

Lục Tiểu Phụng bốn hàng lông mày vễnh lên:

- Ông biết thật?

- Biết thật.

- Ông biết gì vậy?

- Biết ông vì một người bạn lại đây, người bạn của ông bất hạnh chết ở nơi đây.

- Ông biết quả thật nhiều chuyện.

Sa đại hộ nói:

- Nơi đây bần cùng, nhưng tôi thì không. Cỡ hạng người có tiền như tôi, rất có

nhiều người chạy qua chạy lại nói cho tôi nghe nhiều chuyện.

Ycười rất sảng khoái:

- Người có tiền cũng như người có danh tiếng, muốn làm gì cũng có chút dễ dàng

hơn người khác.

Về điểm này ai ai cũng phải thừa nhận.

Lục Tiểu Phụng có thói quen, chàng nghe ai nói điều gì có đạo lý đều lộ vẻ khâm

phục.

- Xem ra người này quả thật có chút học vấn.

Sa đại hộ cười lớn:

- Cái học vấn của tôi không chỉ có một chút thôi

Y nói chuyện cũng cùng một kiểu không khiêm tốn tý nào.

Lục Tiểu Phụng hỏi người xem ra có nhiều loại

tính cách đó:

- Trừ chuyện đó ra, ông còn biết gì? Ông có biết rằng tôi lại đây tìm ông vì một

cây đao?

Sa đại hộ cố y làm ra vẻ hững hờ nói:

- Chuyện đó làm sao tôi không biết được. Cái tiểu trấn bé nhỏ này làm gì có

chuyện nào tôi không biết?

Lục Tiểu Phụng nhìn y đăm đăm, cũng cố ý ra vẻ hững hờ hỏi:

- Vậy thì chắc ông cũng biết hai người ấy là ai?

Sa đại hộ chau mày hỏi:

- Hai người? Hai người như thế nào?

- Ông không biết hai người tôi đang nói là ai?

Sa đại hộ nói:

- Làm sao tôi biết được? Nơi đây tuy nhỏ, cũng không ít người lắm, làm sao tôi biết

người ông hỏi là người nào.

Lục Tiểu Phục thở ra, lắc đầu:

- Thì ra nơi đây cũng có chuyện ông không biết gì cả.

Câu nói ấy nghe ra có chỗ loạn xạ ngầu.

Chàng chỉ nói muốn tìm hai người, mà chẳng nói tính danh lai lịch của họ, cũng

chẳng nói thân tài dung mạo ra sao.

Ai mà nói ra được người chàng nói là ai, mới là

chuyện quái sự.

Có điều chàng cứ nói như vậy, cái kiểu ăn nói đó chỉ có Lục tiên sinh mới làm

được thôi.

Chàng biết Sa đại hộ nhất định sẽ nổi giận, Lục Tiểu Phụng nói chuyện thường

thường làm người khác hay nổi giận. Ngay cả lão Thực hòa thượng là người có công

phu hàm dưỡng như vậy cũng bị chàng chọc cho tức muốn đâm đầu xuống rãnh, huống

hồ gì là Sa đại hộ lão gia.

Sa đại hộ nhịn tức hỏi chàng:

- Ông tìm hai người hình dạng ra sao?

- Một đàn ông một đàn bà.

- Ông muốn tìm một người đàn ông một người đàn bà? Tốt lắm, quả thật tốt lắm.

Sa đại hộ tức quá cười khan:

- Trên đời này có một nửa đàn ông và một nửa đàn bà, ông muốn tìm lại là một

người đàn ông một người đàn bà, ông nói có tấu xảo không?

Y tức nhưng Lục Tiểu Phụng không tức, Lục Tiểu Phụng trước giờ chỉ biết làm người

ta tức, thấy vẻ mặt cao hứng của chàng, Sa đại hộ đang rất tức giận bỗng nhiên phì

cười.

- Thì ra tôi bị ông gạt.

- Ông bị tôi gạt gì?

Sa đại hộ nói:

- Ông cố tình chọc cho tôi giận, tôi quả thật là thằng ngu.

Thật ra y chẳng ngu tý nào, Lục Tiểu Phụng không vô duyên vô cớ đi chọc giận y.

Hai người này vừa gặp nhau đã nói toàn những chuyện không có đạo lý tý nào, như

hai võõ lâm cao thủ đang ra chiêu với nhau, ai cũng muốn áp đảo người kia.

Sa đại hộ nói:

- Ta nhận ra ông cũng là người rất hiếu thắng

như ta. Trước giờ ta rất thích hạng

người như vậy.

Lục Tiểu Phụng cố ý thở ra:

- Chỉ tiếc là ông có râu, đại khái ông cũng biết Lục tiên sinh trước giờ chỉ thích đàn

bà đẹp.

Lần này Sa đại lão bản không còn tức giận, lúc nào cũng tức giận không phải là

chuyện hay, rất có hại cho sức khỏe.

Đại lão bản thông thường rất biết cách bảo dưỡng thân thể, do đó y chỉ hỏi Lục

Tiểu Phụng:

- Ông tìm một người đàn ông một người đàn bà,

có chỗ nào đặc biệt không giống

người khác?

- Người đàn ông rất biết cách sử đao.

Sa đại lão bản cười:

- Tên đầu bếp nhà tôi cũng biết sử đao, hắn dùng đao cắt thịt, còn cắt mỏng hơn tờ

giấy.

Y cũng cố ý hỏi Lục Tiểu Phụng:

- Có phải ông muốn tìm đầu bếp của tôi?

Lục Tiểu Phụng dĩ nhiên không tức giận, chàng hỏi ngược lại:

- Đầu bếp của ông có biết giết người không?

- Tôi chỉ biết là hắn cắt thịt.

- Cắt thịt gì?

Sa đại hộ đáp:

- Thịt heo, thịt bò, thịt dê, thịt chó, thịt ngựa, thịt thiên nga, thịt gà, thịt thỏ, thịt gì

cũng có cắt, thịt cọp cũng còn cắt, chỉ có một loại thịt không cắt.

- Thịt người?

Sa đại hộ vẫn còn cười cười:

- Ông nói đúng rồi, thịt người chua lắm, tôi nhất định không để đầu bếp cắt thịt

người.

Lục Tiểu Phụng thở ra:

- Chưa ăn thịt người làm sao biết thịt người chua? Thật kỳ quái.

Sa đại lão bản chẳng thèm nghe, nếu không y lại tức giận lên.

Người khác muốn chọc mình giận, mình không giận mới là cờ cao, làm đại lão bản,

ít ra cũng có tý gì bản lĩnh, nếu không làm sao làm đại lão bản được?

Y hỏi:

- Đàn ông biết sử đao, còn đàn bà thì sao?

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Đàn bà lại càng kỳ quái nữa, đầu bà ta tóc bạc phau phau như một bà già sáu

bảy chục tuổi, nhưng cặp đùi của bà ta, lại giống như một cô nương mới mười sáu mười

bảy tuổi.

Cặp đùi như vậy, nếu có người nào nhìn qua rồi quên mất, người đó nhất định

không phải là đàn ông.

Chưa thấy cặp đùi đó, Sa đại lão bản chắc chắn cũng thấy thiếu thiếu gì đó.

Tuy y đã có chỗ muốn già tý đỉnh, y rốt cuộc là đàn ông, đàn ông càng già chừng

nào, càng muốn nhìn đùi đàn bà chừng đó, dù chỉ nhìn một cái, cũng tốt vậy.

Sa đại lão bản thở ra, trước hết y đem tất cả những cặp đùi mình đã từng thấy qua,

ôn lại trong trí nhớ một lượt, đợi lúc mình cảm thấy trẻ đi được tý đỉnh, y mới hỏi:

- Ông có thấy qua mặt của nàng ta không?

- Không thấy.

Lúc đó, Lục Tiểu Phụng không có lấy một cơ hội nhìn mặt nàng ta, hà huống, có

thấy cũng vô dụng.

Đầu tóc có thể nhuộm, gương mặt có thể dịch dung, trời lại tối, sự sống chết nằm

qua hơi thở.

Tình huống đó Sa đại lão bản dĩ nhiên không phải là không biết, nhưng y cũng cứ

hỏi:

- Tại sao ông không nhìn mặt nàng ta?

Lục Tiểu Phụng hững hờ trả lời:

- Bởi vì tôi là đàn ông, một người đàn ông đang nhìn một cặp đùi như vậy, còn ở

không đâu mà đi nhìn mặt nàng ta?

Hỏi không thông suốt, trả lời cũng tuyệt diệu, Sa đại hộ cười lớn.

Y cười lớn nói:

- Bây giờ tôi mới biết cái phiền phức của ông nằm ở chỗ nào, người đàn bà này

ông chẳng thể nào tìm được cho ra, trừ phi ông có thể vén hết quần của đàn bà ở đây

lên xem.

Lục Tiểu Phụng đã không phản đối còn hạ giọng nói:

- Nói thật với ông, tôi cũng đang nghĩ vậy.

Sa đại hộ cũng hạ giọng nói:

- Ai mà không thích làm như vậy, nếu ông đi, ông nhớ gọi tôi, cho tôi đi coi với.

Hai người nói chuyện với nhau cả nửa ngày trời, không ai biết họ đang đấu miệng

hay đấu trí?

Cái gã Lục Tiểu Phụng có bốn hàng lông mày đã nhìn xuyên thấu rồi, xem ra cũng

chẳng có gì là ly kỳ.

Những người đang đứng chật ních trong sân đã

bắt đầu cảm thấy lãng xẹt, bắt đầu

tìm cách chuồn ra.

Gã tú tài mặc áo mày xanh lam vốn đang cười không nổi, bây giờ lại càng không

đợi thêm giây phút nào.

Lục Tiểu Phụng bỗng nhiên lớn tiếng gọi:

- Kim lão thất, người khác đi thì được, ngươi đi không được.

Ai là Kim lão thất? Không ai biết chàng đang réo gọi ai. Do đó bất kể là ai cũng

giật nãy mình lên.

Bị kêu giật mình, ai ai bước chân cũng chậm lại, nhìn quanh nhìn quất, xem người

lừng danh thiên hạ là Lục Tiểu Phụng đây đang gọi là hạng người nào? Tại sao lại đi

réo tên y?

Tú tài cũng không nằm ngoại lệ.

Chỉ tiếc là mọi người ai cũng nhìn ra, người mà Lục Tiểu Phụng gọi chính là y.

Cặp mặt của Lục Tiểu Phụng như một cây đinh đóng chặt vào mặt y. Ngay cả y

cũng cảm thấy điều đó, vì vậy y nhịn không nổi mở miệng hỏi:

- Lục đại hiệp, ông đang gọi ai?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Ta không phải đại hiệp, cũng như ngươi không

phải là tú tài. Người ta đang gọi

dĩ nhiên là tay lừng danh trong giang hồ Dạ Tẩu Thiên Gia Nhật Đạo Bách Hộ Kim

Thất Lượng.

- Tôi không biết người đó là ai.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Ngươi không nhận ra y, ta nhận ra. Ngươi chính là Kim Thất Lượng, Kim Thất

Lượng chính là ngươi.

LỤC TIỂU PHỤNG

Cổ Long
www.dtv-ebook.com

Quyển 7
Chương 5

Bảy Lạng Bông, Một Chiếc Mặt Nạ

Bảy Lạng Bông, Một Chiếc Mặt Nạ

C ái tên Kim Thất Lượng không phải là không có lai lịch. Bởi vì đấy chẳng

phải là tên của y, mà là trác hiệu.

Trong giang hồ ai ai cũng có trác hiệu, tên thì có thể không ra gì, nhưng

trác hiệu nhất định phải có lai lịch.

Lục Tiểu Phụng không phải tiểu cũng không phải phụng, ngay cả phụng và bà vợ

của phụng là hoàng, mặt mủi ra sao chàng cũng chưa hề thấy qua, Tây Môn Xuy Tuyết

đương nhiên cũng không phải thật sự là xuy tuyết.

Lý Tầm Hoan chỉ tầm phiền thì có, Hồ Thiết Hoa và đóa hoa bằng thiết, lấy tám

cây gậy đánh mãi cũng không ra nổi một sự quan hệ với nhau. Nhưng Sa đại hộ vẫn là

Sa đại hộ, tiểu khiếu hóa vẫn là tiểu khiếu hóa, vương bát đản không thể là xú ngư.

Vậy thì tại sao Kim Thất Lượng lại được người ta gọi là Kim Thất Lượng?

Cái tên của Kim Thất Lượng thật ra vốn là Kim Mãn Đường, nghĩa là có thể đem

vàng chất đầy ra nhà, có phải là sung sướng lắm không?

Chỉ tiếc là vàng nhà y đem chất lại cũng không đầy một bô nước tiểu.

Vì vậy từ nhỏ y đã đi học võ, trong các thứ võ công, y thích nhất là môn khinh

công đề tung thuật.

Khinh công luyện tới nơi rồi, bay qua bay lại, không ai cản trở, lấy tiền tài phụ nữ

nhà người ta như thò tay vào túi lấy đồ, không phải là sung sướng hơn cả nhà hoàng

kim sao?

Chính vì từ nhỏ y đã có chí lớn như vậy, do đó y quả thật luyện khinh công đến

mức độ siêu đẳng, trong giang hồ thậm chí có người nói, chỉ cần Kim Mãn Đường thi

triển khinh công ra, y sẽ đáp xuống đất nhẹ nhàng như bảy lạng bông vậy. Vì vậy

người khác gọi y là Kim Thất Lượng.

Kim Thất Lượng tuy hình dạng không oai vũ cao lớn, nhưng mặt mày thanh tú, răng

trắng môi hồng, từ nhỏ đã rất dễ thương, nếu không e chẳng có bao nhiêu đó tên phi

tặc truyền môn khinh công cho y.

Cái lão mặt mày vàng khè ốm nhách đó lại là Kim Thất Lượng sao? Có phải Lục

Tiểu Phụng nhìn lầm người không?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Ta không nhìn lầm đâu, y đeo một bộ mặt nạ da người, tuy làm rất khéo, ít nhất

cũng tốn đi của y vài trăm lượng bạc, nhưng không qua khỏi mắt ta được.

Chàng bước lại, gã tú tài nhìn chàng lom lom, bỗng nhiên thở ra:

- Lục Tiểu Phụng, ta thật kỳ quái, tại sao tới giờ ngươi còn chưa chết vậy? Không lẽ

ngươi thật tình sẽ không bao giờ chết sao?

Kim Thất Lượng nhất định là một người thông minh.

Một người thông minh biết mình gạt không được người khác, sẽ nhất định không

ráng thêm.

Thậm chí y còn kéo mặt nạ ra khỏi mặt mình.

Kim Thất Lượng nói:

- Lục Tiểu Phụng, ngươi có bản sự nhận ra được ta, ta cũng chẳng nói gì, nhưng

ngươi nói chiếc mặt nạ này chỉ có vài trăm lạng bạc, không khỏi nói quá sao.

- Sao?

Kim Thất Lượng phủi nhẹ chiếc mặt nạ mỏng như cánh con ve trong tay, như lão

ông ôn nhu xoa trên má thiếu nữ.

Ynói:

- Đây là đồ Hồng Các chính tông, ta đem một bức của Ngô đạo tử và một cây Sách

Hồ cao bốn thước đổi lấy. Bao nhiêu đó cũng đáng giá chừng mấy chục lần vài trăm

lạng bạc.

- Thật sao?

- Đương nhiên là thật.

Bốn hàng lông mi của Lục Tiểu Phụng đều hạ xuống, thậm chí còn có vẻ muốn

khóc.

- Nếu quả như chiếc mặt nạ của ngươi đổi bằng hai thứ đó, tốt nhất ngươi nên mau

đi treo cổ là vừa.

Kim Thất Lượng vội vã hỏi:

- Tại sao? Không lẽ đó là đồ giả?

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Nếu không phải đồ giả, ta sẽ đi treo cổ. Nếu như ban đêm ngươi đeo mặt nạ

Hồng Các chính tông, chỉ sợ ngay cả thần tiên cũng khó nhận ra ngươi.

"Hồng Các" chính là biệt hiệu của Châu Đình, Châu Đình là một diệu nhân, y là

bạn thân của Lục Tiểu Phụng.

Điều này được nhấn mạnh ở đây, vì nó là một trong những điểm rất quan trọng

trong câu chuyện này.

Bây giờ bộ mặt của Kim Thất Lượng hình như cũng muốn khóc luôn, bị người gạt

có lúc cũng như ăn phải cứt, tức là đã ăn mất xác rồi, làm sao mà nhổ được ra?

Khóc cũng khóc không được, nhổ cũng nhổ không ra, Kim Thất Lượng chỉ thấy

miệng của mình vừa khô vừa thúi.

Lục Tiểu Phụng nhìn y ra vẻ rất đồng tình, lấy bàn tay rất ấm áp vỗ vào vai y.

- Ngươi bất tất phải tức giận, cũng bất tất phải khó chịu, chỉ cần ngươi nói thật một

câu, ta sẽ đưa cho ngươi một chiếc mặt nạ Hồng Các chính tông.

Kim Thất Lượng nói:

- Nếu ngươi thật tình muốn hỏi ta cái người đàn bà ấy là ai, ngươi hỏi nhầm người

rồi, trước giờ ta không nhìn đùi đàn bà.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Ta biết ngươi không nhìn. Trước giờ ngươi chỉ muốn nhìn đàn ông.

Giọng nói của chàng không có vẻ gì là diễu cợt, lịch sử từ xưa đến giờ, đàn ông

thích đàn ông, đàn bà thích đàn bà, cũng là chuyện bình thường.

Nhất là trong thời thái bình thịnh thế, trong giai cấp sĩ đại phu, chuyện ấy còn phổ

thông hơn.

Kim Thất Lượng bỗng nhiên thay đổi thái độ ngay.

Thứ đồ tinh phẩm Hồng Các chính tông không làm y động tâm, cái nhìn của Lục

Tiểu Phụng về chuyện đó làm y cảm động, làm cho y mất đi cái cảm giác tự ty, và

cũng làm cho y có cảm giác đã gặp tri kỷ.

Cái thứ cảm giác đó khó dấu được lắm, Lục Tiểu Phụng đương nhiên nhìn ra, do đó

chàng lập tức hỏi tới:

- Ta nghĩ chắc ngươi biết Liễu Thừa Phong?

Kim Thất Lương đáp:

- Ta biết, y lại đây năm ngoái, chẳng những vậy, còn chết ở đây.

- Y chết như thế nào?

- Bị người đâm một nhát đao trong hẽm tối.

Thần tình của Kim Thất Lượng bỗng nhiên biến ra thảm đạm:

- Giống như ta đâm cháu của Điền Bát thái gia một đao trong hẽm tối vậy, đều

chẳng có nguyên do gì cả.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Có phải ngươi giết Tiểu Tiểu Điền mà phải chạy trốn lại đây không?

Kim Thất Lượng buồn rầu nói:

- Giết người không nên giết hoặc không thể giết, chỉ còn đường chạy trốn, ngày

tháng của những kẻ vong mệnh trôi qua không được thoải mái lắm, thế nào cũng có

ngày người khác sẽ lò mò lại tìm.

- Tại sao?

Kim Thất Lượng nói:

- Giết người rồi, tâm hoảng ý loạn, thế nào cũng để lại dấu vết. Bất kể khinh công

cao siêu tới đâu, bất kể chạy trốn lẹ làng tới đâu, chỉ cần để lại tý manh mối, là cũng

sẽ có người lại tìm.

- Người giết Liễu Thừa Phong có để lại manh mối

gì không?

- Y để lại một cây đao, một cây đao rất đặc biệt.

Trong con mắt người giang hồ, đao là đao, cũng như người là người, người nào cũng

giết được, đao nào cũng giết được người.

Người sử đao, đao giết người, người bị giết, cứ như gà đẻ trứng, trứng sinh ra gà, gà

lại sinh ra trứng, rất tự nhiên, đơn giản như một là một, hai là hai, ba là ba.

Đạo lý trong giang hồ, vốn vẫn là vậy.

Nếu bọn họ nói cây đao này rất đặc biệt, thì cây đao này nhất định đặc biệt phi

thường.

Kim Thất Lượng chính là một người trong giang hồ, y đã nói như vậy, Lục Tiểu

Phụng đương nhiên muốn hỏi:

- Cây đao ấy có gì đặc biệt?

Câu trả lời của Kim Thất Lượng rất kỳ quái, câu trả lời của y thậm chí không ra vẻ

câu nói người trong giang hồ sẽ thốt.

Y nói:

- Cây đao ấy chẳng thể nói là một cây đao.

Tai của Lục Tiểu Phụng không điếc, thần trí cũng còn rất thanh tỉnh, ngày hôm nay,

tới giờ chàng vẫn chưa uống giọt rượu nào trong bụng.

Chàng nghe rõ mồn một, một chữ cũng không mất: "Cây đao ấy chẳng thể nói là

một cây đao."

Kim Thất Lượng nói như vậy đó.

Kim Thất Lượng chẳng hề nói dối, cây đao ấy quả thật không thể gọi là đao, chẳng

qua chỉ là một cây chủy thủ thế thôi. Không những chế tạo rất là tinh xảo, giá trị chắc

chắn là vô cùng quý báu.

Cái cán làm bằng tượng ngà voi đẽo thành hình thiếu nữ khỏa thân, đường nét

sống động, nếu ai nhìn trừng trừng vào đó, sẽ thấy mi mắt nàng ta cũng đang nhìn mình,

thậm chí còn muốn lăn vào lòng người đó.

Màu sắc của ngà voi cũng như da thịt của thiếu nữ, mềm mại ấm áp trơn láng.

Có điều, nếu có ai nhè nhẹ nhấn vào ngực nàng một cái, cán đao sẽ lập tức bật ra

một lưỡi chủy thủ, lóng lánh ánh sáng đỏ, đỏ như máu tươi vừa đọng lại. Cây chủy thủ

này mỗi bộ phận hiển nhiên đều được tay hảo thủ làm ra, chẳng những vậy, hình như

cũng đã có tuổi lắm.

Sa đại hộ lấy trong một ngăn bí mật phía sau tủ sách trong thư phòng của y ra một

cây chủy thủ, nhẹ nhàng nhấn nút cơ quan, chủy thủ bật ra, lưỡi đao lập lò, màu đỏ

như máu.

Sa đại hộ nói:

- Đây là hung khí đã giết chết Liễu đại hiệp, cỡ thứ đao sắc bén như thế này, dĩ

nhiên ta phải cất nó đi mới yên tâm, nơi này của ta ít nhất cũng an toàn hơn cái tiệm

bán quan tài nhiều.

Y lại nói:

- Thật tình ta không muốn nó lạc vao tay ai khác, bởi vì ta muốn tự tay giao nó cho

ông.

Đây cũng không phải là lời nói dối, bây giờ y đã làm như vậy.

Lục Tiểu Phụng cầm cây đao cán ngà voi lên, bỗng nhiên thở ra, nói với Sa lão đại:

- Xem ra con người ông quả thật là một con người tốt, ít nhất là tốt hơn tôi nhiều

lắm. Nếu tôi mà là ông, tôi nhất định sẽ không giao một thứ lợi khí như thế này cho

người ta khơi khơi như vậy.

Chàng lại cười lên một tiếng:

- Nếu ông biết giá trị và lai lịch của nó, không chừng ông đã không giao nó cho tôi.

- Sao?

- Cây chủy thủ này là một thứ cổ vật! Tuổi tác của nó so với tổ phụ của tổ phụ tôi

còn muốn già hơn nhiều lắm.

- Điều đó ta cũng có nhận ra.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Người có lai lịch, đao cũng có, ông có nhận ra lai lịch cây đao này không?

- Ta không nhận ra.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Cây chủy thủ này bật ra từ trong cán, thợ nổi tiếng Trung thổ ít người chịu làm

loại chủy thủ thế này, không phải thợ giỏi cũng làm không được lưỡi bén nhọn như vậy,

do đó, ta có thể đoán chắc nó từ Ba Tư lại.

Sa đại hộ hỏi:

- Ba Tư? Không phải người Ba Tư đều dùng loan đao cả sao?

Lục Tiểu Phụng cười:

- Đây là đao?

Đây không phải đao, chỉ bất quá là một cây chủy thủ, Sa đại hộ chỉ còn nước cười

khổ.

Cái tên khốn kiếp này tại sao cứ muốn cho người khác cầm đá tảng nện vào chân

của mình.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Tôi đã từng bị kẹt cứng trên biển cả một thời gian, đánh bạn với một số bạn bè,

chỉ cần nơi nào có biển là bọn họ đều đi tới, xa nhất là chân trời góc biển. Tôi rất tin

vào lời họ nói, những người ấy tuy không phải kẻ tốt, vừa hung dữ vừa độc ác, hoạnh

họe, nhưng đối với bạn bè họ không hề nói láo.

Những người đó không phải đều là cướp biển.

Bạn bè của Lục Tiểu Phụng có người là cướp biển, chẳng ai lấy đó làm ly kỳ. Nếu

bạn bè của chàng đều là quân tử, đó mới là chuyện quái sự.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Trong bọn họ có một vị thuyền trưởng, già đến nỗi chẳng còn nhớ tên tuổi của

mình là ai bao nhiêu. Lão ta cũng có một cây chủy thủ như vậy.

Vị thuyền trưởng này dĩ nhiên không phải là thuyền trưởng của một thuyền đánh cá,

ở mặt biển Ba Tư, những chiếc thuyền giăng cờ hoàng gia không thiếu, và bọn họ cũng

không khỏi có lúc đụng vào bọn cướp biển.

Cây chủy thủ của lão thuyền trưởng từ đâu ra? Đại khái cũng không khó đoán lắm.

Ngay cả lão ta cũng không phủ nhận:

- Những loại chủy thủ này thông thường chỉ thấy trong hoàng cung.

Trong hoàng cung, hoàng tử tranh quyền, phi tần tranh sủng ái, lộng thần sàm tấu,

là những tình huống thường xảy ra từ xưa tới giờ, không phân biệt nơi nào nước nào.

Vì tranh quyền tranh sủng, chuyện gì cũng làm được, ám sát, hạ độc, đều là

chuyện bình thường.

Nếu có một vị hoàng tử bỗng nhiên bạo bệnh mà chết, một vị phi tần bỗng nhiên

mất tích, lập tức sẽ có những tay lộng thần, cận thị, cấm vệ xúm lại tìm cách che đậy

kín mít, nhất định không thể để lộ ra ngoài, càng không được để hoàng đế hiểu được

nội tình, không thể có tai tiếng xảy ra trong hoàng tộc.

Nếu có người muốn đi điều tra, y không những

phạm vào đại kỵ, mà còn là kẻ địch

chung của mọi người.

Vì bảo vệ tính mạng của mình, cũng vì để đối phó, hạ thủ trước địch nhân, đa số

các hoàng tử đương quyền và các phi tần đương sủng đều nuôi dưỡng một đám mưu

thần tử sĩ thích khách.

Lão thuyền trưởng nói:

- Có điều, trong hoàng cung đương nhiên không được đeo vũ khí ra vào, do đó cái

thứ mới nhìn như đồ chơi là chủy thủ ấy bèn biến thành thứ quý giá của thích khách.

Những thứ lợi khí như vậy dĩ nhiên không phải

dễ dàng gì mà có.

Lão thuyền trưởng còn nói:

- Những lúc tình hình không được ổn định trong hoàng cung, những loại chủy thủ

này từng trị giá lên tới năm ngàn năm trăm lạng vàng.

Lão ta lại nói cho Lục Tiểu Phụng biết:

- Đương thời ở ngoài chợ bán nô lệ, một người nữ nô tóc vàng đắt giá nhất cũng

chỉ có bảy tám lạng vàng, nếu không phải là xử nữ, còn ít hơn một nửa.

Năm ngàn lạng hoàng kim, một cây chủy thủ. Cái thứ chủy thủ cổ kính giá trị liên

thành này, tại sao lại xuất hiện ở một nơi xa xôi bần cùng như thế này?

Nó thuộc về ai? Tại cái tiểu trấn nhỏ bé này, ai có tư cách làm chủ nó? Ai có thể

có tư cách ở trong hoàng cung Ba Tư?

Chỉ có một hạng người có tư cách đó, cũng chỉ có một hạng người xứng đáng dùng

thứ khí giới này.

Hạng người này là hạng người nào?

Đương nhiên là hạng người có thể dùng nó được hiệu quả nhất, có thể dùng nó

đúng thời cơ nhất, đánh ra không bao giờ thất thủ lần nào.

Những hạng người ấy thường thường có khí chất và nét đặc biệt, người khác có học

cũng học không được, không giống những hạng đâm giết người ngoài phố chợ.

Bởi vì bọn họ thường thường qua lại trong hoàng cung.

Vì vậy khí chất của họ thường thường đều rất ưu nhã, muốn bồi dưỡng cái khí chất

đó, đương nhiên phải có học thức, tu dưỡng và phẩm cách.

Những người họ tiếp xúc dĩ nhiên đều là bọn quý tộc.

Chỉ có những hạng thích khách như vậy mới có thể đứng ung dung trong đám

hoàng tộc trong cung điện, giết người trong chớp mắt, thoát thân như kẻ không hình

bóng.

Những hạng thích khách đó không đồng dạng với những tay sát thủ trong giang hồ.

Những tay sát thủ trong giang hồ nhất định phải là người bình thường, mặt mày

nhất định phải không có điểm gì đặc biệt để người khác khó quên, cũng không được có

chút gì đặc biệt về khí chất và cá tính, làm cho người khác để ý đến họ.

Nếu không biết có một người như vậy ở đó, thì làm gì để ý đề phòng họ?

Trong nghề đó, đã có một hàng tiền bối từng

thốt ra một câu danh ngôn:

- Nếu ngươi muốn đi giết một tên vương bát, trước hết ngươi phải biến mình ra

thành một vương bát mới được.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Bây giờ chúng ta đã biết không ít chuyện về cây chủy thủ này, thứ nhất, chúng ta

biết cây chủy thủ này rất quý giá, chẳng những vậy, còn là thứ cổ vật trong hoàng cung

Ba Tư, dù là ở đó, e cũng khó mà thấy được, một nơi đày đọa ở trung thổ này lại càng

khó kiếm.

Lấy kiến văn quảng bác, giao du rộng rãi của

chàng, mà chỉ thấy có hai lần trong

đời.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Người sử dụng cây đao này, thân phận dĩ nhiên không thấp kém, võ công cũng

không nhược, mà ra tay còn rất nhanh. Nếu không thể có cơ hội đánh ra được mà vẫn

cứ muốn đi giết người, là rõ ràng đã hạnh phụ bảo vật.

Chàng hững hờ hỏi Sa đại hộ:

- Ông thử xem, nơi đây có ai có đủ tư cách dùng thứ vũ khí này?

Sa đại hộ cười khổ nói:

- Theo tôi nghĩ, nơi đây chỉ có một người có thể sử dụng nó. Người đó hình như là

tôi.

Lục Tiểu Phụng thở ra:

- Ông nói không sai, chuyện này xem ra có vẻ như vậy, chỉ tiếc là chỉ "xem ra" thôi.

Sa đại hộ hình như muốn nổi giận lại:

- Tại sao? Không lẽ ông cho là tôi không đủ tư cách?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Nếu nói chuyện sử dụng chủy thủ thôi, dĩ nhiên ông đủ tư cách, đại khái cũng

khá đấy, còn nếu nói ông dùng chủy thủ để đâm

chết Liễu Thừa Phong trong tích tắc,

thì xin lỗi vậy.

Sa đại lão bản nổi nóng lên:

- Xin lỗi là nghĩa làm sao? Ông cho là tôi làm không được?

- Không phải ông làm không được, mà không ai có thể làm được.

Giọng của Lục Tiểu Phụng rất khẳng định:

- Khắp gầm trời này, không ai có khả năng đâm chết Liễu Thừa Phong từ trước mặt.

Sa đại lão bản trừng mắt nhìn chàng cả nửa ngày, bỗng nhiên thò tay ra nhanh như

chớp, đoạt lấy cây đao trên tay Lục Tiểu Phụng.

Lục Tiểu Phụng ngẫn người ra, Sa đại hộ cười lớn.

- Luc Tiểu Phụng, lần này ông sai rồi, Liễu Thừa Phong chính là bị ta dùng cây

chủy thủ này đâm chết, ông có tin không?

Lục Tiểu Phụng biến hẳn sắc mặt, làm như bỗng nhiên thấy trên mũi của một

người mọc ra một đóa hoa.

Dáng điệu như vậy của chàng càng làm cho Sa đại hộ thêm tức giận, y hét lên một

tiếng, cây chủy thủ trong tay đã nhanh như chớp đâm thẳng vào ngực Lục Tiểu Phụng.

Y ra tay dĩ nhiên còn chậm hơn tia chớp một tý, có điều muốn giết một người gần

như vậy, là chuyện quá dễ dàng.

Cái chiêu đó cũng bất ngờ cho Lục Tiểu Phụng, xem ra mũi đao đã sắp đâm thủng

vào tim của chàng.

Chính cái khoảnh khắc nhỏ vô cùng ấy, bỗng nhiên có hai ngón tay thò ra.

Chẳng ai nhìn thấy hai ngón tay ấy từ đâu thò ra, làm như mọc từ chỗ trái tim ra

vậy, chụp dính cây chủy thủ, tiếp theo cái chớp mắt, cây chủy thủ đã nằm trong tay

Lục Tiểu Phụng.

Lần này Sa đại lão bản là người biến sắc mặt, Lục Tiểu Phụng thì đang cười.

- Lúc nãy ông hỏi tôi có tin Liễu Thừa Phong bị ông giết hay không, bây giờ tôi có

thể trả lời ông.

Câu trả lời là:

- Tôi không tin. Nếu nói ông chỉ một đao đã giết được Liễu Thừa Phong, thì tôi chỉ

cần thổi một hơi là có thể thổi một con trâu bay tới Ba Tư (chú thích: xuy ngưu, thổi con

trâu đi, có nghĩa bóng là khoác lác).

Sa đại lão bản lại đứng nhìn trừng trừng cả nửa ngày, gương mặt đang vốn tức giận

đỏ kè, bỗng nhiên lộ ra một nụ cười:

- Lục Tiểu Phụng, ông giỏi lắm, tôi thật phục

ông.

Ynói:

- Tôi chỉ có một điểm không phục.

- Điểm gì?

Sa đại hộ hỏi Lục Tiểu Phụng:

- Ông nói khắp thiên hạ không có ai đâm chết Liễu Thừa Phong trước mặt, nhưng

Liễu Thừa Phong rõ ràng đã bị một đao đâm chết trước mặt.

Lục Tiểu Phụng không suy nghĩ gì lập tức trả lời:

- Đấy chẳng qua tại vì người giết y là một người mà y nhất định không bao giờ đề

phòng, là một người bạn rất thân với y.

- Tôi cũng là bạn của y.

- Nhưng ông còn chưa thân với y đủ.

Sa đại lão bản hỏi:

- Muốn sao mới là bạn thân đủ với y?

- Thật ra ông cũng biết, một người làm cho một người đàn ông không đề phòng,

thường thường không phải là bạn của y, cũng không phải đàn ông.

- Không phải bạn bè thì là hạng người gì?

- Một người tình của một người đàn ông, thường thường chắc không phải là một

người đàn ông.

Sa đại lão bản ngớ mặt ra:

- Không lẽ ông cho là Liễu Thừa Phong có một tình nhân bí mật ở đây?

Câu hỏi này cũng thừa.

Một người đàn ông chỉ cần tá túc một đêm ở nơi nào, đều có thể có một tình nhân

bí mật, bất kỳ người đàn ông nào cũng vậy, ngay cả Liễu Thừa Phong cũng không ngoại

lệ.

Vấn đề là, tình nhân của y là ai nhĩ? Có phải là bà chủ tiệm tạp hóa mà người nào

cũng muốn xáp vào không?

Trong lòng của Lục Tiểu Phụng bỗng nhiên không được thoải mái lắm, nếu chàng

đã nghĩ đến điểm đó, dù lấy cây đao kề một bên trái cổ họng của chàng, chàng cũng

nhất định không đụng vào một sợi lông trên người bà ta.

Sa đại lão bản hình như cũng có chỗ không được thoải mái như chàng vậy.

... Có phải bởi vì y cũng đã từng lăng nhăng với bà chủ quán phong tao ấy chăng?

Nghĩ đến điểm đó, trong lòng của Lục Tiểu Phụng lại càng không thoải mái.

Những đường dây quan hệ tới cái chết của Liễu Thừa Phong mà chàng lần mò tới

giờ, không đưa được đến bao nhiêu sự kiện so với kỳ vọng.

Trước đó chàng cứ ngỡ mỗi người đều có chỗ đáng hoài nghi, bất kỳ người nào

cũng có thể dẫn được đến hung thủ.

Có điều chàng đã tự mình bác bỏ hết tất cả thứ đáng hoài nghi của mỗi người.

Chàng mới đến tiểu trấn này, đầu tiên là gặp tên ăn mày.

Tên ăn mày tính tình quái dị, vũ công quái dị, mặt mày lấm la lấm lét, cứ rón rén

đi làm chuyện mờ ám gì đâu không, còn có lúc chui xuống giường chàng, không biết

làm gì dưới đó.

Sau khi Lục Tiểu Phụng lại tiểu trấn này, người gặp đầu tiên là hắn, mà người phát

giác ra thi thể của Liễu Thừa Phong cũng là hắn.

Hắn là người đáng bị hoài nghi nhất, dù không phải chủ hung, chắc cũng là bang

hung.

Nhưng hắn bỗng hóa thành đệ tử đích truyền của Cái Bang là nơi rất thân thuộc

với Lục Tiểu Phụng.

Thi thể của Liễu Thừa Phong ở trong tiệm bán quan tài, hung khí giết y cũng ở

trong đó.

Ông chủ tiệm quan tài làm sao thoát khỏi bị tình nghi?

Có điều hung khí chẳng còn thấy đâu, xem ra y

cũng không giống một kẻ giết

người.

Bà chủ gặp người là xông vào, ai bà ta cũng xáp lại được, có điều đó là dụ người,

không phải giết người.

Cặp đùi của bà ta cũng không phải cặp đùi đó.

Vương Đại Nhãn thật ra chỉ là một gã mù mắt thế thôi, bà vợ mình đi dụ dỗ người

ta lão còn không thấy.

Nếu nói lão ấy một đao đâm chết Liễu Thừa Phong phía trước mặt, đó mới là quái

sự.

Sa đại lão bản có đủ tư cách giết được Liễu Thừa

Phong, y có tiền, có vũ công,

cũng có người đi làm chuyện đó cho y, hung khí giết người cũng nằm trong tay của y.

Chỉ tiếc là y còn có cái dáng điệu ta đây của một tay đại lão bản.

Cái điểm trọng yếu nhất là, những người ở đây chẳng có ân oán gì, quan hệ gì với

Liễu Thừa Phong, chẳng có lấy một động cơ, lý do thúc đẩy họ giết y. Càng xui nữa là,

Liễu Thừa Phong cứ bị chết tại nơi đây. Ai đã giết y? Vì chuyện gì?

Lục Tiểu Phụng biết trong đó nhất định có một then chốt rất trọng yếu mà không ai

có thể tưởng tượng ra.

Núp trong một góc kín mít nào đó trong tư tưởng con người.

Cái lối suy nghĩ của chàng không sai tý nào.

Chỉ tiếc là lúc tư tưởng chàng len lỏi tới cái góc kín mít đó, tìm ra được cái then chốt của

vấn đề, chàng đã bị chết.

Lục Tiểu Phụng làm sao chết được?

LỤC TIỂU PHỤNG

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Quyển 7
Chương 6

Bảy Lạng Bông, Một Chiếc Mặt Nạ

Xuân đến chậm, hình như ngày xuân còn đang bị mắc kẹt ở Giang Nam,

không biết chừng nào mới đến được nơi đây, tuy vậy, trên dãi đất mênh

mông, cũng bắt dầu có tý xuân ý.

Từ trang viện của Sa đại hộ về đến tiệm tạp hóa của lão Vương, phải qua một con

đường cát vàng dài ngoằn. Tuyết đang tan ra, làm cho con đường lầy lội, người đi trên

đường, sẽ bị bê bết bùn dưới chân.

Cảm giác đó làm người ta không được ung dung tý nào.

Lục Tiểu Phụng lại không thích thi triển khinh công. Chàng muốn thưởng thức xem

cái xuân trong sa mạc rốt cuộc ra làm sao, không khí trong lành, cũng rất có lợi cho

việc suy nghĩ.

Chàng lập tức nghĩ ra được một cách có lợi cho cả hai bề.

Chàng đi tìm cành cây chắc chắn một tý, lấy chủy thủ cắt thành hai cây côn, đeo

vào chân, lập tức đi trong bùn lầy thoải mái.

Đây là lần đầu tiên chàng dùng chủy thủ.

Bây giờ đại khái là giữa trưa, gió thổi trên người chàng đã có vẻ muốn ấm áp, trong

đầu chàng hiện giờ tuy có vô số vấn đề không giải quyết được nhưng chàng vẫn cảm

thấy thư thái.

Chàng là hạng người không phải lúc nào cũng nghĩ đến tiền tài, lúc nào cũng nghĩ

đến phiền não.

Chàng thường nói:

- Phiền não giống như tiền tài, càng quăng sạch nhanh chừng nào càng tốt chừng

đó.

Một cơn gió thổi lại, bên đường, những cành cây trên cao còn chưa đâm mầm non

ra, đụng vào nhau kêu xào xạc.

Lục Tiểu Phụng vẫn tiếp tục đi, đầu thì ngẩng lên nhìn, chàng bỗng gọi to:

- Kim Thất Lượng.

- Lục Tiểu Phụng.

Kim Thất Lượng đang ở trên đầu ngọn cây, quả nhiên trông giống hệt một miếng

bông nặng bảy lượng.

Y cúi đầu xuống nhìn Lục Tiểu Phụng, cười ngặt ngẽo không ngớt. Y nói:

ả- Kỳ thực ta không nên gọi ngươi là Lục Tiểu Phụng, ngươi xem thật giống một con

chim, ngươi thật giống một con chim nhỏ xíu.

Lục Tiểu Phụng cũng bật cười.

Chàng cũng thấy mình bắc hai cây gỗ vào chân, trông thật giống con chim. Chàng

vừa cười vừa nói:

- Kim Thất Lượng, ngươi làm gì ở đây? Ngươi rượt theo ta đến đây?

Kim Thất Lượng nói:

- Ta mà có rượt theo thì ít nhất cũng phải rượt một con chim mái, rượt theo con

chim Lục Tiểu Phụng làm quái gì? Ta không làm

cách gì khác được, ta buộc phải chạy

lại đây, không chạy không được.

- Ai bắt ngươi?

- Người không bắt được ta, chỉ có tức mới làm được vậy.

- Tức ai?

Kim Thất Lượng nói:

- Đương nhiên là đại lão bản. Cũng chỉ có đi tức đại lão bản mới ra nông nỗi vậy.

- Đại lão bản đang tức giận?

- Không những tức giận, mà tức còn muốn chết người.

- Y đang tức giận ai?

Kim Thất Lượng nói:

- Đương nhiên là tức nhà ngươi, ông ta đã dặn sẵn nhà bếp, chuẩn bị rượu thịt đâu

đó hẳn hòi, ngươi không chịu ở lại ăn, nếu ngươi là ông ta, ngươi có tức không?

Lục Tiểu Phụng trả lời:

- Ta không tức, không những không tức mà còn sung sướng muốn chết đi được.

- Sung sướng?

- Ta chẳng ở lại ăn cơm, bớt đi được tốn kém rượu thịt của y, tại sao không sung

sướng mà lại đi tức giận?

Kim Thất Lượng cười khổ:

- Đại khái là ngươi chẳng phải ông ta nên ngươi mới nói như vậy. Cái lão chủ nhà

chúng ta là người rất trọng thể diện. Lục Tiểu Phụng đã lại địa bàn nhà ông ta, còn

không chịu ở lại ăn một bữa thì đối với ông ta, đấy chính là kỳ sĩ đại nhục, so với

chuyện ăn trộm bà vợ của ông ta còn đáng tức hơn nhiều lắm. Do đó ta cũng chẳng ở

được nơi đó.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Do đó ngươi đành phải rón rén chạy ra đây, có phải ngươi đang tính xin ta một

bữa ăn không?

Kim Thất Lượng bật cười.

å- Ta đang tính thỉnh ngươi đi ăn cơm, nhưng nếu ngươi muốn mời, ta cũng không

đến nỗi muốn làm ngươi mất mặt.

Lục Tiểu Phụng cũng cười:

- Ta cũng thật tình đang tính mời ngươi, chỉ tiếc là nơi đây, ngay cả một quán ăn

cũng không có, dù ta muốn mời cũng không có cách gì khác.

Kim Thật Lượng lập tức nói liền:

- Có chứ, chỉ cần ngươi chịu bỏ tiền ra là ta có cách, nếu ngay cả chuyện tiêu tiền

dùm cho người khác còn không được, ta chẳng

phải là Kim Thất Lượng, ta là Kim Thổ

Cẩu.

Quả nhiên là có phương pháp.

Đưa mười lượng bạc cho Vương Đại Nhãn, không quá một tiếng đồng hồ, rượu thịt

đã bày ra ê hề trong phòng Lục Tiểu Phụng.

Rượu tuy không ra gì lắm nhưng mấy món ăn làm thật tuyệt, nhất là món gà xào,

xào thật tươi mềm mà hợp vị, ngay cả Lục Tiểu Phụng trước giờ rất kén ăn cũng phải

khen.

- Không ngờ bà chủ lại có tài nghệ quá như vậy.

- Đây không phải bà ấy nấu, đây là ông chủ nấu

đấy.

Kim Thất Lượng đưa cặp mắt rất ấm áp nhìn Lục Tiểu Phụng:

- Không những vậy, hình như cái gì ngươi cũng ăn được.

Lục Tiểu Phụng chỉ còn nước nhìn lom lom vào thịt gà.

Kim Thất Lượng nhìn chàng, y vốn đang muốn cười sặc sụa, vậy mà còn cố ý thở ra,

y nói:

- Người khác ở trong tiệm của ông ta, ăn trộm một trái trứng gà, ông ta còn thấy rõ

ràng, ăn trộm bà vợ mà ông ta lại không thấy sao? Ngươi có biết có câu nói rất thông

hành ở cái tiểu trấn này không?

Lục Tiểu Phụng tuy muốn biến thành một người bị điếc tạm thời cũng làm không

xong, phải nối lời:

- Câu gì?

Kim Thất Lượng nói:

- Triệu Hạt Tử là tên mù nhìn gì cũng thấy, Vương Ịại Nhãn thì là tên mù có con

mắt mở trừng trừng.

åKim Thất Lượng lại cố ý cười lớn lên, làm như y vừa nói một câu gì buồn cười nhất

dưới vòm trời này. Chỉ tiếc là y cười không được bao lâu vì miệng của y đã bị tắc

nghẽn vì một miếng thịt gà trong cổ họng.

Chỉ cần nói đến bà chủ là Lục Tiểu Phụng lập tức tìm cách đổi qua chuyện khác.

Không ngờ lần này, người nói qua chuyện khác lại không phải là chàng mà là Kim Thất

Lượng. Y nói:

- Lục Tiểu Phụng, nói thật cho ngươi biết, chúng ta gặp nhau chưa được nhiều,

nhưng ta vẫn xem ngươi như bạn thân, dù ngươi không xem ta là bạn, ta cũng xem

ngươi là bạn.

Tửu lượng của y hình như không cao lắm, chỉ uống có mấy ly mà đã có vẻ say sưa

rồi.

Kim Thất Lượng nói:

- Ta biết ngươi nhất định cảm thấy kỳ quái là tại sao ta chạy trốn đến chỗ này.

Trời đất mênh mông như vậy, Kim Thất Lượng ta đây không chạy đi nơi nào khác, nơi

nào mà không đón tiếp ta như một người khách quý, lại đi chui đầu vào đây làm khách

một tên thổ cẩu trọng cái bản mặt như vậy.

Một vài ly rượu để lâu, tức khí xông lên, đại lão bản đã thành thổ cẩu ngay, cái câu

mắng chửi này, Lục Tiểu Phụng đã nghe quen lắm rồi. Những chuyện như vậy chàng

cũng đã thấy qua nhưng đối với chuyện y vừa nêu ra, chàng còn chưa hiểu được. Do

đó, chàng nhịn không nổi muốn hỏi:

- Thế thì tại sao ngươi tìm nơi đây mà đến?

Kim Thất Lượng trả lời:

- Vì một con rắn, vì một con rắn còn độc hơn con xích luyện xà một trăm lần.

Con rắn này chắc không phải là con rắn thật, thế giới này không có thứ rắn nào

độc hơn một trăm lần con xích luyện xà, do đó Lục Tiểu Phụng lập tức nghĩ ra:

- Ngươi nói cái con rắn này, đại khái không phải là rắn mà là một người. Ngươi

nói người này, đại khái chính là Xà Lang Quân.

Xà Lang Quân tuổi tác chắc không còn nhỏ, hai mươi lăm năm trước, bảy tỉnh

miền nam, sáu tỉnh miền bắc, tổng tiêu đầu của tổng cộng mười ba tỉnh là Ổn Như Thái

Sơn Khổng Thái Sơn đã phát thiệp truy nã y, không những vậy, mà còn "giết ngay

chẳng tha".

Chuyện này người trong giang hồ ai ai cũng biết.

åMọi người đều không biết tại sao Khổng lão tổng tiêu đầu lại đi hằm hè cái gã

thiếu niên mới xuất hiện giang hồ không được bao lâu này dữ vậy.

Có điều mọi người đều tin tưởng cỡ hạng người như Khổng lão tổng, làm chuyện gì

cũng phải có lý do. Bất cứ ai làm tới lão tổng thì làm chuyện gì cũng có lý do của y, y

muốn giết Xà Lang Quân, nhất định là Xà Lang Quân đáng chết lắm lắm.

Kim Thất Lượng nói:

- Cái tên này không những còn độc hơn rắn, mà còn trơn tuột hơn cả rắn nữa, ta

theo dính hắn đã bảy tám tháng, cho tới lúc gần đây mới nghe người ta nói hắn có mặt

ở con đường này. Ta cũng nghe nói nơi đây có một vị Sa đại lão bản, bất kỳ ai, chỉ cần

có tý tiếng tăm trên giang hồ lại đây, dù mang án

trên mình có nặng đến bao nhiêu, y

cũng chịu thu lưu.

- Do đó ngươi nghĩ rằng gã con rắn đó đang núp trong nhà Sa đại Hộ tránh nạn?

Kim Thất Lượng nói:

- Bất kỳ ai cũng đều nghĩ vậy, chắc ngươi đại khái cũng nghĩ rằng cái tên nửa đàn

bà nửa đàn ông ngươi tìm này, nhất định cũng là một trong những tên vong mạng làm

khách trong nhà Sa đại lão bản.

- Đúng vậy.

- Nhưng ngươi sai rồi.

Lục Tiểu Phụng lập tức hỏi:

- Tại sao ngươi biết ta sai rồi, tại sao ngươi biết người mà ta đang tìm không có

trong bọn làm khách nhà Sa Đại Hộ?

Kim Thất Lượng nói:

- Bởi vì bọn họ đều cho rằng ta có giết Tiểu Tiểu Điền, cho rằng Điền Bát thái gia

nhất định phải giết ta, do đó chuyện gì bọn họ cũng không kỵ mặt ta, bọn họ đã xem ta

như là người đồng bọn, chẳng ai biết ta chẳng qua chỉ là người giả trang thế thôi.

- Ngươi muốn giết một tên vương bát, phải trước hết làm cho mình trở thành vương

bát, ngươi muốn hỗn nhập vào trong một ổ rùa mò mẩm bí mật của họ, đương nhiên

cũng phải biến thành rùa đen.

Kim Thất Lượng nói:

- Sa đại lão bản ưa làm vẻ thần bí cáo tố tên tuổi người khác, trong nhà ông ta có

bao nhiêu tay đại đạo vong mạng trong giang hồ, ngẫu nhiên y làm bộ sơ ý để lộ một

vài tên ra, ta nghe cũng đều là những tay vang bóng một thời. Nhìn phản ứng của

những người đó, Sa đại lão bản chắc là cũng khoái chí lắm.

Lục Tiểu Phụng bật cười. Chàng nói:

å- Giấu diếm được những tay hiển hách trong giang hồ trong nhà, cũng là một

chuyện đáng khoái trá, không những y cảm thấy đả ngứa, mà người khác còn thấy y rất

có máu mặt.

Kim Thất Lượng thở ra:

- Đại lão bản đều là những người trọng thể diện, chẳng qua, cái vị Sa đại lão bản

này hơi quá một chút xíu thôi.

- Quá chút xíu làm sao?

- Ông ta trọng thể diện quá đến nỗi muốn mất luôn cả thể diện luôn.

- Tại sao?

Kim Thất Lượng nói:

- Bởi vì ông ta oa tàng những tên đại đạo lừng

danh ấy, toàn là những tên giả mạo,

bọn họ biết tính khí của ông ta, do đó mà nịnh đúng chỗ, có tên thì khoe là từng hoành

hành Giang Hoài, có tên tự xưng đã giết người như ngóe vân vân. Kỳ thật thì sao?

Y cười khổ nói tiếp:

- Kỳ thật bọn họ chỉ là những thứ hạ lưu đầu đường xó chợ đâu đó, không những

chẳng có thứ nhân vật như Xà Lang Quân, ngay cả một người có chút gì danh tiếng

cũng không thấy đâu.

Y hỏi Lục Tiểu Phụng:

- Trong cái đám ham ăn ham uống nói năng bậy

bạ tiểu vương bát đản ấy, ngươi

tìm sao cho ra người ngươi muốn tìm?

Lục Tiểu Phụng đớ người ra.

Nghe nói vậy, đương nhiên chàng cũng muốn cười sằng sặc lên, có điều chàng

cười không muốn nổi.

Những tên vong mệnh ấy, vốn là những người tình nghi lớn nhất, cũng là đường

giây manh mối quan trọng nhất, bây giờ lại đứt mất cả rồi.

Hung thủ giết chết Liễu Như Cương, hình như đã biến đi đâu mất tiêu, thậm chí

hình như không tồn tại trên thế gian này.

Kim Thất Lượng hiển nhiên rất hiểu rõ tâm tình của chàng, đưa ly lên miệng, uống

cạn trước.

- Lục Tiểu Phụng, ngươi không cần phải khó chịu, có khó chịu thì phải là ta đây.

Y rót rượu dùm cho chàng:

- Xem ra chúng ta đều như nhau, chạy đông chạy tây một hồi rốt cuộc chẳng được

gì, chi bằng rủ nhau về nhà thôi.

Lục Tiểu Phụng bỗng nhiên phì cười:

- Chỗ này thích thú như vậy, ta đi sao cho đành?

Lần này Kim Thất Lượng đớ mặt.

å- Ngươi nói nơi này thích thú?

Lục Tiểu Phụng trả lời:

- Đương nhiên, thích thú cực kỳ.

Chàng không nói láo tý nào.

Càng nguy hiểm, càng kích thích lại càng trở nên thích thú, vấn đề càng giải thích

không ra, càng làm cho Lục Tiểu Phụng thêm hứng thú đi tìm.

Đấy vốn là tác phong của Lục Tiểu Phụng.

Có điều, lúc chàng đang nói vậy, chỉ sợ chàng nằm mộng cũng không nghĩ ra,

mình không bao lâu nữa sẽ chết tại nơi đây.

Nhưng lúc này, Lục Tiểu Phụng còn chưa biết mình chết, chàng cũng còn chưa

tuyệt vọng.

- Trừ những tên mạo nhận ra, không lẽ những người còn lại đều là sinh trưởng nơi

đây?

Kim Thất Lượng suy nghĩ một lúc, rồi nói:

- Hình như vậy, hình như chỉ có một người là không phải.

- Ai? Ai không phải?

- Cung Tố Tố.

Đây là lần đầu tiên Lục Tiểu Phụng nghe đến cái tên này, cái tên này này hiển

nhiên rất ưu nhã đẹp đẽ, rất dễ làm đàn ông hiếu kỳ, bất kỳ ai cũng không thể đem

quàng cái tên này với một người đàn bà bán thịt heo.

Do đó Lục Tiểu Phụng lập tức hỏi tới:

- Cô ta là một người ra sao?

Kim Thất Lượng cố ý thở ra:

- Nàng ta là một người đàn bà, không những là giỏi phi thường, học thức cũng phi

thường, cái nhìn rất đặc biệt, ăn nói rất ưu nhã, chẳng những vậy, cầm kỳ thi họa đều

rất tinh tường. Nàng ta chỉ có một thứ không tốt.

Lục Tiểu Phụng vội vã hỏi:

- Chỗ nào?

Kim Thất Lượng ra vẻ ngần ngừ nói:

- Nàng ta thích uống rượu. Có lần ta chính mắt trông thấy, trong bữa ăn, nàng ta

uống một hơi một vò Liên Hoa Bạch mà mặt chẳng thay đổi tý nào.

Y lại hạ giọng thấp xuống, ra vẻ thần bí nói với Lục Tiểu Phụng:

- Nếu ngươi muốn hỏi ta, hạng người như vậy, tại sao lại lọt vào chỗ này thì ta sẽ

nói cho ngươi hay là nàng ta không phải tự mình lại đây mà muốn đi cũng đi không

được.

- Tại sao?

åKim Thất Lượng lại càng hạ giọng thấp hơn:

- Bởi vì nàng ta vốn là một ái cơ của một thân vương trong triều, bởi vì phạm tội,

làm vương gia nổi giận mới bị đày lại xứ này.

Bốn hàng lông mày của Lục Tiểu Phụng đã bắt đầu hạ xuống, chàng thở ra nói:

- Ta biết, ta biết ngươi đang hại ta.

Kim Thất Lượng hình như đang bị oan ức rất nhiều:

- Ta đang hại ngươi? Ta hại ngươi làm sao?

Lục Tiểu Phụng trả lời:

- Ngươi hiểu con người ta quá rõ, ta mà nghe có hạng đàn bà như vậy ở đây, nếu

chưa gặp mặt cô ta, sẽ ăn ngủ không yên. Bây

giờ ngươi bảo ta phải làm gì đây?

Kim Thất Lượng nói:

- Làm gì đây? Làm quá còn gì nữa, ngươi muốn gặp nàng ta, ta đưa ngươi lại,

không những vậy còn kêu nàng ta mời ngươi uống rượu.

Lúc bọn họ đi ra khỏi tiệm, gương mặt bà chủ xem ra như một tấm thiết bản, lạnh

lùng nhìn chăm chăm vào Lục Tiểu Phụng mà hình như là hận không bóp cổ cho chàng

chết ngay tại đó. Lục Tiểu Phụng ngay cả nhìn cũng không dám nhìn bà ta.

LỤC TIỂU PHỤNG

Cổ Long

Quyển 7
Chương 7

Cửu Thiên Tiên Nữ Hạ Phàm Trần

Cửu Thiên Tiên Nữ Hạ Phàm Trần

Giậu bằng trúc, cửa phên, hoa mai nở rộ cả nửa sân, từ giậu trúc, giàn mai

nhìn qua, có thể thấy hai ba gian nhà gỗ.

Trong trí tưởng tượng của Lục Tiểu Phụng thì một vị vương phi, dù có bị

đày, chỗ ở cũng phải khí phái hơn nhiều so với

nơi đây.

Cái vị vương phi này hiển nhiên không phải là một người ham mê bề ngoài, cũng

không phải là một người trọng thể diện như Sa đại lão bản, nàng chỉ cần sống một đời

an tĩnh, thư thái là đã thỏa chí lắm rồi.

Do đó, Lục Tiểu Phụng chưa gặp mặt nàng mà đã có rất nhiều hảo cảm.

Một vị vương phi bị đày, một tấm thân băng cơ ngọc cốt như hoa mai, một khoảng

đời quá khứ không ai hiểu dùm, một cơn mộng cũ không bao giờ quên, biết bao là thần

bí, biết bao là lãng mạn.

Lục Tiểu Phụng không say mà hình như đã quá say, Kim Thất Lượng nãy giờ vẫn

lưu ý đến những biểu hiện trên gương mặt của chàng, bỗng nhiên thở ra:

- Bây giờ ta mới phát giác ra, ta không nên đem nhà ngươi lại đây.

- Tại sao?

Kim Thất Lượng nói:

- Ta sợ ngươi thấy nàng ta rồi sẽ đâm ra thất thố, trước mặt hạng người như nàng,

nếu ngươi nói lỡ một lời, ngươi hại người ta đấy.

Lục Tiểu Phụng vỗ vỗ vào vai y:

- Người cứ yên tâm, ai mà ta chẳng đã gặp qua.

Kim Thất Lượng còn chưa yên tâm, y vẫn còn đang than thở.

- Ta cũng biết ngươi đã gặp qua bao nhiêu người, hạng người nào ngươi cũng có

gặp, chỉ tiếc là cái người ngươi sẽ gặp đây thật tình không phải là một con người.

- Không phải là con người? Là thứ gì?

- Là Cửu Thiên tiên tử lạc xuống trần.

Dưới mái hiên có treo một cái chuông nhỏ, chuông ngân lên một hồi thật lâu, mới

có người ra chào.

Người ra chào không phải là đồng tử, mà là một lão bà, đầu tóc bạc phơ, cả người

như muốn xiêu vẹo, răng trong miệng chỉ còn thừa đâu dăm ba cái.

Kim Thất Lượng vẫn ra vẻ cung kính hỏi thăm rất khách khí:

- Bà bà, tôi họ Kim, tôi có lại một lần chắc là bà còn nhớ, lần trước bà có mở cửa

dùm cho tôi.

Bà lão tít mắt nhìn y, cũng không biết có nhớ hay không nhớ đã gặp y bao giờ,

cũng không biết có nghe rõ y nói gì không, thậm chí ngay cả chuyện có thấy người

trước mắt hay không cũng không nhất định.

Kim Thất Lượng vẫn làm ra vẻ rất thân thiết, choàng qua vai Lục Tiểu Phụng, nói

với bà ta:

- Đây là bạn của tôi, y tên là Lục Tiểu Phụng, tôi đem y lại đây gặp cung chủ.

Phiền bà bà đi bẩm dùm cung chủ, nhất định là cho y ăn một bữa cho đãû, uống vài ly

rượu thật ngon.

Lão bà còn ra chiều mê hoảng nhìn y không biết chuyện gì, Kim Thất Lượng thì

làm như đã xong chuyện rồi.

Y nói với Lục Tiểu Phụng:

- Lục Tiểu Phụng, ngươi bảo trọng, vạn sự như ý, chúng ta chia tay nơi đây.

Lục Tiểu Phụng làm như bị người vừa lấy cây

chùy gai đánh vào mông đít, người

muốn nhảy cẩng lên, chàng hỏi Kim Thất Lượng:

- Có phải ngươi muốn nói, bây giờ ngươi sẽ rời khỏi nơi đây?

- Đúng vậy.

- Bây giờ sao ngươi đi được?

Kim Thất Lượng nói rất tỉnh:

- Bây giờ tại sao ta không đi được? Ngươi muốn gặp Cung Tố Tố, bây giờ ta đã đem

ngươi lại rồi, chẳng những vậy còn kêu nàng ta mời ngươi ăn cơm, uống rượu.

Y lại nói:

- Những gì ta hứa, ta đã làm hết rồi, bây giờ không đi, còn chờ lúc nào nữa?

Y nói đi quả thật là đi liền, đi còn nhanh hơn gió.

Lão bà còn đang nhăn mặt tít mắt đứng chận trước cửa, không có tý dáng điệu gì

sẽ nhường cho Lục Tiểu Phụng đi qua.

Nếu người đứng trước cửa là một đại hán oai vũ người cao tám thước, hung mãnh

dị thường, Lục Tiểu Phụng may ra còn có tám trăm cách đối phó, nhưng đối với bà lão

đã rụng gần hết răng, Lục Tiểu Phụng chẳng có lấy một cách nào.

Lão bà xem ra đã hạ quyết tâm, không để Lục Tiểu Phụng bước vào, Kim Thất

Lượng nói gì lúc nãy, hình như bà ta cũng có nghe, nhưng đều bị coi là đánh rắm.

Lục Tiểu Phụng hiểu rõ điểm đó.

Trong tình huống như thế này, những kẻ biết điều đều mau mau bỏ đi cho xong,

Lục Tiểu Phụng không phải là người không biết điều, chẳng qua, trời sinh chàng cái

tính không đến tận nơi không bỏ đi ý định.

Chẳng những vậy, chàng còn cho đó là cách hiệu quả nhất đối phó với đàn bà,

đàn bà chỉ cần gặp chàng một lần, là giống như Trư Bát Giới ăn nhân sâm vậy, ngơ

ngơ ngẫn ngẫn, ngay cả đông tây nam bắc cũng phân biệt không ra, đàn bà từ tám tuổi

tới tám chục tuổi cũng vậy.

Bây giờ chàng phấn khởi tinh thần, chuẩn bị lại đối phó với lão bà, trong lòng

chàng cũng có đã có ý định.

Muốn đối phó với bà già, cách tốt nhất là coi bà ta như một cô bé, cũng như là,

đứng trước một cô bé, không nên nói rằng cô ta còn bé. Đương nhiên chàng cũng đã

chuẩn bị một câu cho bà lão, bỗng nhiên, chàng phát giác ra, có người đang đứng ở

đầu ngõ nhìn chàng trừng trừng ra chiều tức tối.

Đó là một người đàn bà, tuổi tác đại khái chừng hai mươi sáu, hai mươi bảy, lấy

tiêu chuẩn bình thường, nàng cũng không còn nhỏ tuổi, đã xa cái tuổi thanh xuân ngọc

nữ lắm.

Có điều Lục Tiểu Phụng tin chắc là người đàn bà ấy dù có mười lăm mười sáu tuổi,

cũng không ai sẽ nghĩ rằng nàng ta là mười lăm mười sáu, bởi vì nàng ta sinh ra đã có

cái vẻ già dặn như vậy rồi. Gương mặt thường thường đã hằm hằm, làm như người thế

gian này ai ai cũng thiếu nợ nàng ta một món tiền nào đó chưa trả.

Lục Tiểu Phụng bình sinh sợ nhất là thứ đàn bà đó, chàng chỉ cần thấy mặt họ một

lần là đầu đã nặng chịch như búa bổ.

Người đàn bà này vẫn còn đang nhìn chàng lom lom, từ đầu xuống chân, từ chân

lên đầu, cặp mắt vừa đen vừa sáng lạnh lẽo như lấy từ trong băng đá ra.

Nàng ta đang hỏi Lục Tiểu Phụng, cái giọng thành thị, nghe ra rất dễ nghe:

- Ấy, gã kia, ngươi lại đây làm gì thế?

Lục Tiểu Phụng đã bị nàng ta nhìn muốn nổ cả người ra, nhưng không thể không

trả lời:

- Tôi lại đây để gặp cung chủ, tôi có người bạn nhắn cung chủ nhất định sẽ gặp

tôi.

- Bạn của ngươi là thứ gì? Còn ngươi là thứ gì? Dựa vào đâu mà xông lại đây

ngang nhiên vậy?

Lục Tiểu Phụng thở ra:

- Tôi chẳng phải thứ gì, tôi là người, câu ấy tôi đã nói không biết bao nhiêu lần, tại

sao không ai nhìn ra được điểm đó?

- May mà ta nhìn ra.

- Nhìn ra điều gì?

- Nhìn ra ngươi chẳng phải thứ tốt lành gì, do đó, ngươi tốt hơn nên đi đâu xa xa

chút xíu, khỏi mất công ta tức giận.

Lục Tiểu Phụng cười thoải mái nói:

- Tôi đang tính đi đấy, nếu cô là cung chủ, tôi đã bỏ đi từ lâu. May mà tôi cũng

nhìn ra được.

- Nhìn ra được gì?

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Xem ra cô không phải là cung chủ, toàn thân cô trên dưới không giống cung chủ

một điểm tý xíu nào.

Gương mặt bằng phẳng không đặc biệt gì lắm của người đàn bà ấy bỗng nhiên đỏ

cả lên vì tức giận, ánh mắt nàng ta như muốn nổ đom đóm ra, như hai trái cầu đã nhen

nhúm lửa lên.

Lục Tiểu Phụng còn đang muốn chọc nàng ta thêm.

- Thật ra, tôi cũng không trách gì cô, nãy giờ cô la lối om xòm với tôi, tôi cũng tha

thứ cho cô.

Giọng nói của Lục Tiểu Phụng quả thật đầy vẻ đồng tình và rộng lượng:

- Bởi vì tôi biết một người tuổi tác đến chừng đó khó mà lấy được chồng, tính tình

không khỏi nóng nảy tý đỉnh.

Nếu phản ứng của Lục Tiểu Phụng hơi chậm đi một tý, câu nói ấy chính là câu

cuối cùng trong đời chàng.

Một cây đoản đao dài một thước ba tấc, xém chút nữa đã xuyên qua trái tim của

chàng.

Con đao đâm lại quá nhanh, thậm chí nhanh còn hơn trí tưởng tượng của Lục Tiểu

Phụng.

Cái người đàn bà bị Lục Tiểu Phụng chọc tức bán sống bán chết đó, vốn đang đứng

đầu ngõ cách chừng hơn trượng, bỗng nhiên đã đứng trước mặt chàng, trong tay còn có

thêm một cây đao, lưỡi đao thình lình đã tới sát giữa ngực Lục Tiểu Phụng.

Nàng ta sử đao thủ pháp không những nhanh, mà còn quái dị, chỗ đâm cũng rất

đặc biệt ngụy bí.

Cái chiêu đó thật tình rất ít ai tránh nổi, do đó Lục Tiểu Phụng cũng không tránh

né.

Chàng chỉ thò hai ngón tay ra, nhẹ nhàng kẹp lại. Hai ngón tay của Lục Tiểu

Phụng, rốt cuộc là hai ngón tay bằng gì? Có phải hai ngón tay ấy đã được thần linh

phù trợ, quỷ thần làm bùa chú?

Ngón tay ấy phải chăng có một thứ ma lực gì đó xâm vào?

Không ai biết được.

Có điều người trong giang hồ, ai ai cũng biết, hai

ngón tay ấy có giá trị không thể

tưởng tượng, nghe nói đã từng có người đòi mua nó với giá năm mươi vạn lượng.

Bởi vì, chàng chỉ thò hai ngón tay đó ra nhẹ nhàng kẹp một cái, trên đời này

không có thứ gì không bị kẹp dính, dù là lưỡi đao bén nhọn nhanh như chớp cũng đều

bị chàng kẹp dính.

Nghe nói, hai ngón tay ấy đã hoàn toàn tương thông với tâm ý của chàng, đã từng

kẹp gãy không biết bao nhiêu lợi khí trong tay của những võ lâm tuyệt đỉnh cao thủ, đã

cứu chàng không biết bao nhiêu lần.

Lần này đương nhiên cũng không ngoại lệ.

Lần này lưỡi đao cũng bị kẹp cứng ngắc, người đàn bà cầm đao thấy rõ ràng lưỡi

đao trong tay của mình đã sắp đâm vào tim của Lục Tiểu Phụng, nàng ta đối với đao

pháp và tốc độ xuất đao của mình cũng rất tự tin, con đao ấy lẽ ra không cách nào trật

được.

Có điều, con đao ấy cứ đứng yên ở đó, hình như đã đụng phải một cục đá cứng

ngắc, bỗng nhiên bị kẹt cứng.

Sau đó gương mặt nàng ta trắng bệch ra.

Nàng ta vĩnh viễn không thể tưởng tượng ra

được rằng, con đao ấy sẽ bị người ta

dùng ngón tay kẹp cứng, mà còn kẹp cứng trong một tích tắc.

Chuyện như vậy vốn không thể nào có thể xảy ra.

Nàng ta dùng sức rút đao ra, rút không ra, nàng ta lại dùng sức đâm vào, đâm cũng

không vào.

Con đao ấy hình như đang mọc rễ giữa hai ngón tay của Lục Tiểu Phụng.

Nàng ta dùng sức đá bên trái, đá không nhúc nhích vai, mắt không chớp, đá không

một triệu chứng báo trước, hiển nhiên sử dụng cú đá rất khó luyện tập là Vô Ảnh Cước.

Vì vậy chân của nàng lập tức nằm trong bàn tay của Lục Tiểu Phụng.

Nàng ta đang mang đôi hài không có đế, bó sát vào chân, vì vậy, nếu có người nào

nắm chặt lấy bàn chân, cảm giác ấy sẽ cũng như đang mang chân trần.

Vì vậy gương mặt của nàng ta lại đỏ hẵng lên, ngay cả hơi thở cũng cấp xúc cả

lên.

Lục Tiểu Phụng bỗng nhiên cảm thấy cái nét khó nhìn, khó ưa của nàng ta lúc nãy

biến đi đâu mất, thậm chí nàng ta đã bắt đầu có vẻ kiều mỵ hẳn ra, quyến rũ hẳn ra.

Giọng của nàng ta vẫn còn rất hung:

- Ngươi tính làm gì?

- Chẳng làm gì cả.

- Tại sao ngươi chụp bàn chân của ta?

- Bởi vì cô muốn đá ta.

- Ngươi thả ra.

- Tôi không thể thả được.

- Tại sao?

- Bởi vì tôi không muốn bị cô đá chết.

Bên cạnh đó, lão bà rụng hết răng đang cười tít mắt nhìn bọn họ, như đang xem

diễn hý, Lục Tiểu Phụng cứ ngỡ bà ta là người câm, không ngờ đến lúc đó, bỗng nhiên

nghe bà ta cười tít mắt hỏi:

- Ngươi không dám thả chân nàng ta ra, không lẽ ngươi tưởng cầm chân người ta,

cầm cả đời đấy sao?

Gương mặt đã đỏ lại càng đỏ thêm, tim càng đập mạnh thêm, xem ra không đến

nổi khó nhìn lắm.

Chính ngay lúc đó, trong căn nhà nhỏ tận trong cùng, có người nói:

- Cung Bình, ngươi không được hỗn với Lục công tử, sao còn không mau mời y vào

nhà thôi.

Giọng nói của người đó không những ưu nhã,

mà còn rất ôn nhu ngọt ngào, người

nói là hạng người nào, có thể nghĩ mà biết.

Gương mặt của Lục Tiểu Phụng cũng có vẻ đỏ lên.

Chụp chân một đại cô nương đứng ngay giữa đường, bất kể là trong tình huống

nào, cũng không phải là hành vi của một bậc quân tử.

Cái lão bà bà rụng hết răng kia giờ phút này lại cứ cười tít mắt nói với chàng:

- Tiểu tử kia, ta mà là ngươi thì ta nhất định không buông ra, ta bảo chứng với

ngươi, nếu bàn tay ngươi buông ra, bụng ngươi sẽ ăn một đá ngay lập tức.

Bàn tay của Lục Tiểu Phụng cũng phải buông ra.

Đối với chàng, nếu cái bụng bị người ta đá cho một cái, cũng không quan hệ gì

lắm, dù đá bảy tám cái cũng không đến nổi chết, bị một người đàn bà vừa cao quý vừa

xinh đẹp vừa biết uống rượu khinh khi, đấy mới là chết người.

Lão bà bà nhìn chàng, cười càng nhăn tít cả mặt lên:

- Lục Tiểu Phụng, quả nhiên ngươi không phải là thứ gì, bây giờ ngay cả lão bà

muốn mù cả mắt như ta đây còn nhìn ra.

Cung Bình không những không đá vào bụng

Lục Tiểu Phụng, mà hình như còn

không dám nhìn cả chàng, chỉ cắm cúi đi phía trước dẫn đường.

Lục Tiểu Phụng bèn đi theo phía sau.

Trên đời này có hai loại đàn bà, một loại đàn bà đi đứng như một cổ quan tài di

chuyển, còn loại đàn bà kia lúc đi đứng, eo lưng lắc qua lắc lại như một đóa hoa đùa

qua đùa lại trong gió.

Cung Bình thuộc loại thứ hai, có điều nàng ta lại cố ý khống chế mình, buộc mình

đi theo cái kiểu thứ nhất, nhất định không cho bộ phận từ eo xuống dưới của mình lắc

lư một tý gì, nhất định không để cho người đi theo mình thấy gì.

Chỉ khả tiếc, dáng điệu của mỗi người dù mình có muốn che dấu cách mấy, cũng

không cách nào che dấu nổi, không ai có thể biến một cỗ quan tài thành một đóa hoa,

cũng không ai biến được một đóa hoa thành một cổ quan tài.

Điều đó làm cho Lục Tiểu Phụng đi sau lưng lại càng khoan khoái, từ lúc đến cái

xứ chim không sinh trứng này, tâm tình của chàng chưa bao giờ thích thú bằng lúc này.

Có điều đợi đến lúc chàng gặp mặt Cung Tố Tố, cảm giác của chàng so với chuyện

bị người ta đá vào bụng một cái, còn muốn khó chịu hơn nhiều.

Trong phòng không có hoa, cũng không có đốt hương trầm, nhưng đượm đầy mùi

hoa lá cây cỏ đang nở rộ, một người đàn bà mặc chiếc trường bào màu tím, lưng quay

lại với cửa, đang đứng trước một bức Thu Đinh Hành Lạp Đồ.

Trên bức họa vẽ một vị vương giả, cưỡi trên lưng một con bạch mã cao lớn thần

tuấn, cung trong tay, tiễn đeo trong bọc tên sau lưng, con chim ưng trên vai, tùy tòng

phía sau đang la ó trợ oai, chó săn đang nhảy cẩng sủa vang bên cạnh.

Trời trong vắt muôn dặm, hào khí của vị vương giả hiện rõ trên nét bút.

Người đứng xem bức họa thân hình rất đơn bạc, Lục Tiểu Phụng đang than thở.

Đương nhiên chàng đã đoán ra, vị vương giả trong bức họa ấy là ai, đương nhiên

chàng biết người đang xem bức họa chính là người chàng đang muốn gặp, Cung Tố Tố.

Hai người này, một người trong tranh, một người trong mộng, mộng cũ như mây

khói, triền miên như hôm qua, tình và cừu lẫn lộn nhau, ái và hận quyện với nhau,

người trong tranh có quên, người xem tranh làm sao bây giờ?

Lục Tiểu Phụng bỗng nhiên có cảm giác mình không nên lại đây quấy nhiễu nàng

trong lúc này, nhưng lại vẫn phải nhịn không nổi muốn nhìn nàng một lần.

Cái thứ cảm giác ấy làm cho chàng hận không thể tát cho mình hai cái bạt tai.

Đợi đến lúc nàng ta quay đầu lại, trong lòng của Lục Tiểu Phụng chỉ còn có một

cảm giác. Cảm giác là mình thật tình quả là một con chim ngu ngốc nhất thế gian.

Cái vị cung chủ này nhất định không phải là người chàng muốn tìm.

Tuy đầu tóc bà ta còn rất đen nhánh, thân hình vẫn còn giữ được xinh xắn như

xưa, phong tư vẫn còn cao quý ưu nhã, có điều tuổi xanh đã qua đi từ lâu lắm rồi.

Tuổi tác của bà ta hầu như đủ để làm mẹ của Lục Tiểu Phụng.

Một người đàn bà như vậy, bất cứ ai cũng không thể liên tưởng bà ta tới một kẻ

hung thủ.

Lục Tiểu Phụng lại đi hàm hồ xông lại nơi đây, không những vậy, còn nhất định

phải gặp bà ta, làm như không được gặp là chỉ còn cách chết thôi vậy.

Bây giờ Lục Tiểu Phụng không có cả can đảm để nhìn bà ta.

Cung Tố Tố thì đang nhìn chàng, đang mỉm một

nụ cười rất cao nhã.

- Lục công tử, chúng ta chưa hề qua lại bao giờ, ông nhất định muốn gặp tôi, chắc

là có một điều chi đặc biệt lắm?

Lục Tiểu Phụng vội vã nói:

- Không có gì cả. Ngay một điểm đặc biệt cũng không có.

- Nếu vậy, ông nhất định gặp tôi có chuyện gì?

Lục Tiểu Phụng cười khổ.

Đương nhiên chàng không thể nói cho người ta biết, chàng đã bị "một người bạn"

lừa gạt lại đây, lại càng không thể nói được, chàng lại đây để điều tra một vụ hung án,

có lúc ngay cả nói dối chàng cũng nói không được.

Chàng chỉ còn nước đứng ngớ mặt như người ngốc ở đó, xem ra giống một đứa bé

làm chuyện gì đó không phải, bị thầy giáo bắt gặp quả tang.

Ánh mắt của Cung Tố Tố bỗng nhiên lộ vẻ đồng tình và hiểu biết:

- Ta hiểu cảm giác của ông, bây giờ tâm lý của ông rất thất vọng, bởi vì ông không

ngờ ta đã già đến thế.

Bà ta cười rất ôn nhu:

- Người đàn bà lớn tuổi, cũng như rượu đã nhạt vị, Lục công tử sẽ không thấy hứng

thú gì đâu.

Bây giờ Lục Tiểu Phụng chỉ hận không moi được một cái lỗ để chui vào trốn, hoặc

đi tìm một chỗ không có người, lấy đầu đụng vào tường mấy cái.

Bây giờ, nếu Kim Thất Lượng còn đang lẫn quẫn đâu đây, nhất định sẽ bị chàng

lấy một dây thừng thật dài treo tòng teng trên cây, treo cho chí chết mới thôi.

Cung Tố Tố lại cười nụ nói:

- Chẳng qua, đại danh của Lục công tử, ta cũng có nghe từ lâu, ông đã đến đây, ta

cũng xin mời ông ly rượu. Có điều ta cũng biết, ly rượu này ông uống cũng không được

ngon lắm.

Bà ta thật là một người đàn bà rất hiểu đàn ông, không những vậy còn rất ôn nhu,

hạng đàn bà như vậy vốn đã không nhiều, bây giờ càng ngày lại càng ít đi.

Lục Tiểu Phụng bỗng nhiên ngẫng đầu lên nhìn bà ta, cố gắng lắm mới nói được:

- Tôi cũng tính nói vài lời, nhưng không biết có nên nói hay không.

- Ông nói đi.

Lục Tiểu Phụng nhìn bà ta nói:

- Bất kể tuổi tác của bà bao nhiêu, bà thật là một người đàn bà ôn nhu và khả ái

nhất mà tôi đã từng gặp. Đấy là lời nói thật tình, không biết bà có tin hay không.

Cung Tố Tố trả lời:

- Đương nhiên là ta tin.

Bà ta bỗng nhoẽn miệng cười:

- Dù ông nói vậy chỉ để ta vui lòng, ta cũng nên tin là vậy.

Lục Tiểu Phụng cũng cười, nụ cười đã hồi phục lại được cái nét thoải mái sảng

khoái đặc biệt của chàng.

- Tôi cũng hy vọng cung chủ lúc nãy nói thật, sẽ mời tôi ở đây uống một ly rượu.

- Nếu là lời nói thật lòng?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Nếu vậy tôi hy vọng cung chủ nói ly rượu đây, không phải chỉ có một ly rượu.

Được cùng một vị mỹ nhân như cung chủ uống rượu, ít nhất tôi cũng phải nên uống

năm ba trăm ly.

Gương mặt tươi cười của Cung Tố Tố hình như muốn đỏ hồng lên như thiếu nữ, ánh

mắt càng rực sáng!

- Thảo nào người ta đều nói rằng Lục Tiểu Phụng là một người đàn ông rất khả ái,

ngay cả lão bà bà như ta còn thích, huống gì là các cô nhỏ.

Uống rượu hiển nhiên là một chuyện sung sướng trên đời, bởi vậy thế gian này vĩnh

viễn luôn luôn có người uống rượu, chẳng những vậy, so với người không uống sợ không

ít hơn.

Người uống rượu lại có thể chia ra làm hai hạng.

Có hạng người, uống vào là say, uống vào là mửa, nói năng bừa bãi, bò lăn bò

càng, ở truồng tung tăng giữa phòng, thậm chí còn phóng lửa đốt nhà, chuyện gì cũng

làm được.

Có hạng người lại không dễ gì say, dù có say, người khác cũng không biết, bất kể

uống bao nhiêu, không những không mửa không bày trò lăng nhăng, mà còn không

thay đổi sắc mặt, có lúc uống rượu vào trong người, lại tỉnh táo hơn cả lúc không uống,

ngay cả phản ứng cũng nhanh hơn bình thường rất nhiều.

Lục Tiểu Phụng chính là hạng người này.

Chính chàng cũng không phủ nhận, lúc vừa đến nơi đây, đầu não của chàng quả

thật không mấy rõ ràng cho lắm.

... Thanh bảo đao Ba Tư giá trị liên thành, vụ án mơ hồ, thêm vào đó cái vị vương

phi bị đày đầy những tính chất truyền kỳ lãng mạn, đầu óc của chàng bị những thứ lạp

tạp đó tắc nghẽn đầy một chỗ, đợi cho đến lúc chàng luôn một hơi cạn bảy tám ly Trúc

Diệp Thanh vào rồi, mới đem một đám linh tinh ấy tẩy sạch sành sanh.

Tư tưởng của chàng bỗng nhiên trở nên thanh tỉnh lại, có thứ lúc nãy chàng không

hề chú ý tới, bỗng nhiên lại xuất hiện trong đầu não, không những vậy, còn là những

điểm trọng yếu phi thường.

Điều trước tiên chàng nghĩ đến là cái chân và cái đùi của Cung Bình.

Lúc chàng nắm chân của nàng ta, lập tức cảm thấy được cái đàn tính truyền từ đùi

của nàng ta lại, cái kình lực, cái cử động của bắp

thịt.

Lúc đó, lẽ ra chàng phải nên liên tưởng tới cặp đùi rất kiên thực dưới chiếc quần

màu tím.

Lúc đó, lẽ ra chàng phải nên tìm cách nhìn cặp đùi của Cung Bình.

Lần đầu tiên gặp một người đàn bà, bèn tính xem đùi nàng ta, tuy rất là điên

cuồng, nhưng vì cái chết của một người bạn thân, dù có điên cuồng tý đỉnh cũng tha

thứ được.

Lục Tiểu Phụng lại nghĩ đến giọng nói của Cung Tố Tố.

Giọng nói của bà ta rất ôn nhu ưu nhã, chỉ có một người thục nữ danh môn có giáo

dục kỹ lưỡng cực kỳ, mới có giọng nói quyến rũ như vậy.

Lục Tiểu Phụng nghe giọng của bà ta lần đầu tiên, lúc chàng còn đang ở trên lối

vào, giọng của bà từ trong căn nhà gỗ vọng ra.

- Cung Bình, ngươi không được hỗn với Lục công tử, sao còn không mau mời y vào

nhà thôi.

Lúc ấy bọn họ còn chưa gặp nhau, tại sao bà ta biết được người bên ngoài là Lục

Tiểu Phụng.

Căn nhà gỗ và lối đi cách nhau một khoảng đường, giọng nói ôn nhu ngọt ngào ấy

chắc không phải là gào thét lên rồi.

Có điều bà ta nhẹ nhàng thốt ra, Lục Tiểu Phụng ở đằng xa lại nghe rõ mồn một,

nghe rất rõ ràng từng chữ, làm như người đang nói đứng gần một bên chàng.

Lục Tiểu Phụng bỗng nhiên phát hiện ra, cái tên bạn không ra bạn ấy, gạt chàng

lại đây, không phải hoàn toàn là không có lý do.

Có lúc, uống chút rượu làm cho người ta trở nên tỉnh táo hẳn ra. Chỉ tiếc là những

lúc ấy không được lâu lắm.

Uống rượu đến khoảng thời gian ấy, so với uống say thông thường cũng không bao

xa nữa. Có lúc thấy mình tỉnh táo như Hàn Tín vậy, dùng binh như thần, liệu địch tất

trúng. Có điều, bỗng nhiên lại say ngất ngư, ngay cả mình cũng không biết mình đang

lảm nhảm gì, Lục Tiểu Phụng hình như đang ở trong tình huống này.

Cung Bình nãy giờ đang đứng hầu bên cạnh Cung Tố Tố, Lục Tiểu Phụng cứ nhìn

chăm chăm vào đùi nàng ta, Cung Bình bị chàng nhìn mặt mày tức giận trắng bệch,

chàng vẫn còn đang nhìn với cặp mắt hi hí.

- Bình cô nương, tôi thấy cô mặc quần không

đẹp bằng lúc mặc váy, nếu không

mặc quần lại càng đẹp hơn nữa.

Đây là lời nói tục tằn gì vậy?

Cung Bình bỗng nhiên xuất thủ, từ dây nịt trên eo lưng, nàng ta rút ra một cây

nhuyễn đao bằng thép ròng, vung lên một cái, đao quang lấp lánh, cây đao nhắm cặp

mắt của Lục Tiểu Phụng đâm lại.

Rất nhiều người cho rằng cặp mắt của Lục Tiểu Phụng nên bị móc ra cho rồi.

Nếu chàng bị mù, nhất định sẽ không còn cách nào thò hai ngón tay quỷ quái kia

ra kẹp vũ khí người khác.

Nếu chàng bị mù, bí mật của rất nhiều người sẽ được bảo toàn, những thứ bọn họ

không muốn bị người khác nhìn thấy, sẽ không bị chàng nhìn thấy.

Chỉ tiếc là kiếp sống con người, mười chuyện đã hết tám chín chuyện không như ý

mình, ông trời làm những chuyện thường thường không chìu theo ý con người.

Vì vậy Lục Tiểu Phụng không bị mù mắt.

Do đó, chàng thấy lúc Cung Bình rút đao, một khối ngọc bội rớt từ eo lưng của

nàng ta ra.

Thấy khối ngọc bội đó, gương mặt của chàng bỗng nhiên biến ra như bị người ta

đâm cho một cây đao, không những vậy, còn đâm vào chỗ yếu hại.

Lưỡi đao rất ngắn, chừng bảy tấc bảy phân, sử dụng phương pháp cũng giống như

chủy thủ, chiêu thức biến đổi nhanh nhẹn cực kỳ, xuất thủ rất hung hiểm, đấy vốn là

nguyên tắc sử dụng đoản đao.

Cung Bình cầm ngược đao lại, lấy ngón tay cái xoay cán đao, đâm không trúng,

lưỡi đao xoay ngang, xẹt qua mặt Lục Tiểu Phụng.

Xem thủ pháp nàng ta biến hóa nhanh như vậy, muốn họa một dấu thập ngay trên

mặt đối phương cũng không phải chuyện khó,

muốn đâm một đao vào giữa ngực đối

phương, cũng không phải là chuyện khốn nạn lắm.

Xem nàng ta xuất thủ hiểm độc như vậy, không một chút do dự, hiển nhiên những

chuyện đó trước đây nhất định không phải là chưa từng xảy ra.

Chỉ tiếc là lần này, cây đao của nàng ta vẫn không đâm ra được, thậm chí muốn

đẩy thêm ra nửa tấc cũng không xong.

Bởi vì cây đao của nàng ta bỗng nhiên lại bị hai ngón tay kẹp dính.

Nàng ta vẫn đề phòng hai ngón tay của chàng nãy giờ, đã có một lần giáo huấn,

nàng ta tự tin lần này nhất định sẽ không đạp vào dấu xe cũ.

Có điều, chẳng biết vì nguyên do gì, hai ngón tay ấy bỗng từ đâu thò ra, kẹp cứng

cây đao của nàng ta, làm như trong không trung bỗng nhiên mọc ra hai ngón tay vậy.

Lại càng nguy nữa là lần này Lục Tiểu Phụng chẳng còn khách khí như lúc trước,

chàng lấy ngón cái và ngón trỏ kẹp vào lưỡi đao, bàn tay trái đã bóp ngay vào cổ họng

của nàng ta.

Chân của chàng cũng lập tức chặn ngay chân của nàng ta, chỉ trong chớp mắt đã

chế ngự nàng ta không còn chỗ nhúc nhích.

Cung Bình tức quá cặp mắt muốn bắn ra cả lửa, nhưng lại cứ đờ người ra không cử

động được. Cung chủ đang thở ra:

- Lục công tử, ta từng nghe đồn công tử là một người rất thương hương tiếc ngọc, có

điều, bây giờ ta thấy dáng điệu của công tử hình như không xứng đáng lời xưng tụng ấy.

Bà ta lại thở ra thêm lần nữa nói tiếp:

- Ông thật tình làm ta thất vọng.

Lục Tiểu Phụng cũng đang thở ra:

- Thật tình mà nói, ngay cả tôi cũng rất thất vọng với chính tôi.

- Theo tôi thấy, một gã gánh phân, đối với một

thiếu nữ còn có thái độ đẹp hơn

ông một chút.

- Theo tôi thấy, đại khái không chỉ có một chút thôi, ít nhất cũng phải bảy tám

chín mười chút.

Cung Tố Tố hỏi:

- Nếu vậy tại sao ông lại làm như vậy? Có phải ông uống say rồi chăng?

Lục Tiểu Phụng rất chững chạc nói:

- Tôi không say, tôi có thể bảo đảm, tôi còn tỉnh bảy tám chín chục lần hơn một gã

gánh phân.

- Ông làm như vậy, rốt cuộc là có ý gì?

Lục Tiểu Phụng trề môi cười một tiếng nói:

- Thật ra tôi cũng chẳng muốn làm gì cả, chẳng qua chỉ muốn mời nàng ta kéo váy

xuống một nhoáng, cho tôi xem đùi một tý.

Đây là lời nói tục tằn gì vậy? Còn thúi hơn cả lời nói tục bảy tám chín chục lần.

Người này có phải là tên điên?

Chàng không bị điên, người tức muốn điên lên là Cung Bình.

Cung Tố Tố đưa cặp mắt kinh ngạc vô cùng đó nhìn chàng cả nửa ngày, mới thở ra

nói:

- Bây giờ ta mới hiểu ra chuyện như thế nào.

- Sao?

- Lục Tiểu Phụng nhất định không thể nào làm được chuyện này, ông đã làm như

vậy, chắc ông không phải là Lục Tiểu Phụng.

- Tôi không phải là Lục Tiểu Phụng? Tôi là thứ đồ chơi gì?

Cung Tố Tố hững hờ nói:

- Ông cũng không phải là thứ đồ chơi gì, ông chỉ là một gã si hoa thế thôi.

Bà ta nói:

- Nếu người đàn bà si hoa, đàn ông không chừng cũng có thể thích thú, đàn ông

mà si hoa thì không vậy, đàn bà gặp phải, chỉ

còn một cách đối phó gã.

Lục Tiểu Phụng còn ra vẻ rất hứng phấn hỏi:

- Cách gì?

Cung chủ gằn từng tiếng một:

- Chính là cách này.

Câu nói ấy có bốn chữ, đợi bốn chữ thốt xong, đã có năm thứ đồ nhắm vào người

Lục Tiểu Phụng bay lại.

Một cặp đũa, một ly rượu, một dĩa đựng tương, và một tô đựng canh.

Tô canh bay lại trước, bởi vì trong tô còn có hơn một nửa nước măng gà, tô canh

bay ra, nước bắn tung tóe, dù không dính vào

mặt mủi Lục Tiểu Phụng, cũng che mất đi

thị tuyến của chàng. Phía sau bao nhiêu thứ kế tiếp, chàng sẽ không nhìn rõ ràng nữa.

Sau đó ly rượu bay lại, lúc ra khỏi tay đã thành bảy tám mảnh, như bảy tám thứ ám

khí có góc nhọn mà không có hình dạng quy tắc.

Hai cây đũa như hai cây đinh, một chiếc nhắm vào bàn tay kẹp đao, một chiếc

nhắm vào eo lưng của chàng.

Cái dĩa đựng tương đang xoay vòng vòng như con vụ, chẳng ai rõ mục tiêu của nó

đang nhắm vào đâu, rốt cuộc là chỗ nào trên người Lục Tiểu Phụng.

Cái dĩa hình tròn, xoay tít, ai mà nhìn ra phương hướng của nó ở đâu?

Lục Tiểu Phụng không hề nhìn lầm. Cái vị vương phi văn tú kiều nhược kia, quả

nhiên là một tay cao thủ mình đầy tuyệt kỹ.

Rõ ràng là nói chuyện từ xa mấy trượng, mà người ta nghe như ở bên cạnh, đấy có

phải là chuyện ai ai cũng làm được đâu.

Bà ta vừa ra tay, càng thấy rõ ràng không phải ai ai cũng làm được vậy.

Rõ ràng là năm thứ dụng cụ ăn uống thường ngày, đến tay bà ta, chợt biến thành

những thứ vũ khí giết người, không những vậy, vừa xuất thủ, đã phong kín hết đường

thoái lui của đối phương.

Một vị vương phi thất sủng bị đày, làm sao lại có được một tuyệt kỹ giết người trong

chớp mắt như vậy? Xuất thủ sao mà chính xác sát rạt như vậy?

Có phải vì kinh nghiệm giết người của bà ta so với sự tưởng tượng của người khác

còn phong phú hơn nhiều?

Xem bà ta xuất thủ, có thể thấy những lần trước bà ta giết người không hề bị sẩy

tay bao giờ, lần này bà ta xuất thủ cũng rất chắc ăn.

Mỗi góc độ, mỗi tình huống, bà ta đã tính rất kỹ, chỉ có một thứ bà ta chưa tính.

Bà ta chưa tính tô canh gà.

Cái nhìn của mỗi người về canh gà không giống nhau, canh gà đối với mỗi người

lại rất bình đẵng.

Canh gà đựng trong tô, mình ăn nó, là canh gà, người khác ăn nó cũng là canh gà.

Canh gà bắn tung tóe ra, tung tóe đầy mặt mủi người ta, dĩ nhiên là có thể che mất

đi thị tuyến của Lục Tiểu Phụng, nhưng Cung Tố Tố cũng bị ảnh hưởng y như vậy.

Đợi đến lúc tô canh gà như mưa rào khắp trời đó đã rớt hết xuống đất, Cung Tố Tố

bỗng nhiên phát giác ra, Lục Tiểu Phụng đã biến đâu mất.

Lục Tiểu Phụng đã biến đâu mất còn chẳng sao, ngay cả Cung Bình cũng không

thấy đâu, thậm chí, miếng ngọc bội lúc nãy rớt trên mặt đất cũng không còn hình

bóng.

Còn chết người hơn nữa là, cặp đùi Lục Tiểu Phụng nhất tâm nhất ý muốn nhìn,

vẫn còn ở trên người Cung Bình.

LỤC TIỂU PHỤNG

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Quyển 7

Chương 8

Ngọc Bội Có Đi Được Không

Ngọc Bội Có Đi Được Không

M ột người đi đâu, có nhiều thứ không cần phải đem theo, thậm chí ngay cả

lỗ tai, lỗ mũûi, mắt miệng, cánh tay của y có thể để lại, chỉ có cặp chân của

y là không mang theo không được.

Không có chân, làm sao đi được.

Lần này dĩ nhiên Cung Bình cũng đem cặp chân của nàng ta theo, có điều tình

hình có chỗ không giống.

Lần này nếu không có cặp chân, nàng ta vẫn đi được như thường, bởi vì nàng ta

được Lục Tiểu Phụng ôm đi.

Lục Tiểu Phụng dĩ nhiên sẽ không để lại cặp chân của nàng ta.

Thậm chí chàng có thể để lại tất cả các bộ phận khác trên người nàng ta, có điều,

cặp chân ấy nhất định không mang theo không được.

Đối với một số người đàn bà, cặp đùi thậm chí còn quan trọng hơn cái đầu.

Đầu tuy là một bộ phận trọng yếu nhất trên thân thể con người, trên đầu có não có

mặt có mũûi có mắt có miệng có tai.

Nhưng có những người đàn bà quan niệm rằng, chỗ quan trọng nhất trong thân thể

của nàng ta không ở trên đầu.

Cung Bình khép hai cái đùi lại thật chặt, nàng ta đã hạ quyết tâm phải bảo vệ cái

chỗ đó, thà chết cũng không cho người nào xâm phạm vào, thà chết cũng không để cho

váy quần rớt ra.

Chỉ tiếc là chính nàng ta cũng biết mình không còn sức để làm chuyện gì, bởi vì

lúc nàng ta nghe cung chủ nói câu "Chính là cách này", nàng ta phát hiện ra Lục Tiểu

Phụng đã điểm trên người mình bốn năm chỗ huyệt đạo, tuy không phải là chỗ trí

mạng, nhưng cũng làm người ta rất khó chịu.

Một người như nàng ta, bỗng nhiên mất đi sức phản kháng, đấy là một chuyện khó

chịu vô cùng.

Thật ra, lúc nàng ta nghe tới chữ "Chính là", nàng ta đã bị điểm huyệt đạo.

Đến chữ "cách này", người của nàng ta đã nằm trên vai Lục Tiểu Phụng.

Sau đó nàng ta có cảm giác mình đang ở trên lưng một con phụng hoàng vỗ cánh

bay trên chín tầng trời.

Nàng ta đã từng nghe nhiều người nói, khinh công giỏi nhất trong giang hồ là

Thiên Hạ Đệ Nhất Thần Thâu, tùy lúc có thể hóa thân làm đủ hạng người, Tư Không

Trích Tinh. Nàng ta cũng từng nghe nhiều người nói, người vừa mới quật khởi giang hồ

gần đây, Đại Tuyết Sơn Ngân Hồ, trong dãy núi đầy những tuyết, thi triển môn khinh

công độc môn của y, một hơi ngàn dặm, phút chốc đã biến mất tăm mất dạng, dù có là

phi tiên cũng không hơn được.

Đương nhiên cũng có người nói, Võ Đương danh túc là Mộc đạo nhân, du hí trong

giang hồ Lão Thực Hoà Thượng, mắt mù mà tâm không mù Hoa Mãn Lâu, đều có thể

xưng bá trong giang hồ về môn khinh công, trừ kẻ kiếm thuật thông thần, không cần

phải ỷ vào khinh công là Tây Môn Xuy Tuyết ra, trong giang hồ ít nhất cũng có ba mươi

người được người khác xưng tụng là đệ nhất khinh công.

Những chuyện truyền thuyết ấy không phải là không có căn cứ.

Có điều bây giờ Cung Bình mới biết thiên hạ đệ nhất khinh công là ai, không

những thế mà chính nàng ta còn tự mình kinh nghiệm lấy, không phải nghe truyền

thuyết từ người khác.

Lục Tiểu Phụng đang chạy như bay, thì nàng ta có cảm giác như mình đang cưỡi

trên mây trên gió vậy.

Xuyên qua song cửa bằng giấy, lướt qua sân nhỏ, băng qua cổng tre, cảm giác của

Cung Bình vẫn đồng dạng như vậy.

Thân thể bị xốc ngược, cảm giác bị mất trọng tâm làm cho người bị hụt hẫng, gió

lạnh cắt vào mặt như đao, đau đớn như bị kim châm vào cốt tủy, bao nhiêu thứ đó cộng

lại đủ làm cho người ta hứng phấn kích thích.

Một người đàn bà vốn đang đầy tự tin vào bản

lãnh của chính mình, bỗng nhiên

mất đi hết lực lượng của bản thân, như một con dê non nằm trong tay một người đàn

ông như hổ đói, chỉ còn để mặc y làm gì thì làm.

Tình cảnh ấy dĩ nhiên là rất bi thảm, có điều cũng có lúc lại làm cho một số người

đàn bà kích thích cả người muốn run lên.

Tốc độ dĩ nhiên cũng là một thứ kích khích.

Ở trên vai Lục Tiểu Phụng, lướt qua bao nhiêu đó chặng đường, Cung Bình đã qua

bao nhiêu cảm giác, đều là những thứ kích thích, mỗi thứ kích thích đều làm cho người

ta xung động lên, thậm chí có thể làm cho một

người đàn bà kiêu ngạo ngoan cố bảo

thủ xung động lên.

Mỗi thứ kích thích đều có thể khích phát dục vọng nguyên thủy trong thân thể

nàng ta.

Cái thứ dục vọng ấy thường thường đàn bà không muốn để người khác biết được,

thậm chí ngay cả chính nàng ta cũng không chịu thừa nhận là mình có.

Cung Bình tuy đã dùng hết sức khép hai cái đùi của mình chặt lại, có điều ngay cả

nàng ta cũng cảm thấy được toàn thân mình đã mất hết sức lực.

Nàng đã hai mươi chín tuổi đầu.

Nàng đã thành một người đàn bà trưởng thành, trên người mỗi một bộ phận đều đã

phát triển rất mỹ mãn, không những vậy còn đã biết chuyện.

Chính vì nguyên do đó mà nàng ta thường thường dùng những phương pháp gian

khổ nhất để mài dũa mình, làm cho mình tiêu hao đi bớt lực khí.

Dĩ nhiên nàng còn phải mỗi đêm lạnh lẽo, đi tắm bằng nước thật lạnh.

Một người đàn bà hai mươi chín tuổi, nếu chưa có đàn ông, dù cho ban ngày rất dễ

đi đánh đấm này nọ, có điều ban đêm, đến lúc

trời bắt đầu tối, thì giờ trôi qua vẫn rất

là khó chịu.

Cái tình cảnh đó, lúc người đàn bà lên mười sáu tuổi đã bắt đầu khởi sinh, đến hai

mươi mốt tuổi là được một giai đoạn, đến năm hai mươi chín tuổi, lại là một giai đoạn,

đến năm ba mươi lăm tuổi lại là một giai đoạn, đến năm bốn mươi lăm tuổi, là có thể

đem tất cả các giai đoạn cộng lại thanh toán thành kết cục.

Nếu không có một người đàn ông hiểu biết, bất kỳ người đàn bà nào trong những

giai đoạn đó đều cảm thấy một sự thống khổ trống rỗng.

Trái tim của người đàn bà quả thật rất khó biết đâu mà mò, quả thật là cây kim

dưới đáy biển, không những người đàn ông nghĩ vậy, chính người đàn bà cũng nghĩ

không khác bao nhiêu.

Chính Cung Bình cũng không nghĩ mình sẽ nghĩ những chuyện như vậy trong

những lúc như vậy, nàng ta chỉ cảm thấy mình đang phiêu phiêu dưởng dưởng không

một sức kháng cự gì, bỗng nhiên đi mơ mộng những chuyện mà mình lâu rồi chưa mơ

mộng.

Đợi đến lúc nàng ta tỉnh táo lại, nàng ta phát hiện ra Lục Tiểu Phụng đang nhìn

mình với cặp mắt phi thường kỳ quái.

Nàng ta bỗng nhiên thấy mặt mình nóng lên.

Lục Tiểu Phụng cười lên, cười càng thấy muốn tà khí, mặt Cung Bình càng nóng

lên, trái tim nàng ta đập mạnh quá chừng.

Cái tên quỷ quái này có phải đã nhìn thấy tâm lý mình đang nghĩ gì?

Càng làm cho nàng ta lo lắng là, cái tên quỷõ quái này rốt cuộc tính làm gì nàng

đây?

- Cung cô nương, nếu cô cho là tôi sẽ có hành vi không có quy cũ với cô, cô nghĩ

sai rồi.

Lục Tiểu Phụng đang mỉm cười nói:

- Cô nhất định phải tin tôi, trước giờ tôi là một người rất đàng hoàng.

Cung Bình vốn đã hạ quyết tâm không nói chuyện với tên quỷỗ quái này, nhưng lại

cứ nhịn không nổi:

- Nếu ông quả thật là người đàng hoàng, tại sao lại bó ta đem lại nơi này?

Nơi đây quả thật là một chỗ ám muội, bốn bề không thấy người, lại rất là u ám.

Một người đàn ông nếu muốn khi phụ một người đàn bà, nơi đây quả thật rất là

hợp tình cảnh, bất cứ người đàn bà nào cũng đều cảm thấy sợ hãi.

Nếu chỉ có sợ hãi không thôi, thì chẳng nói gì, kỳ quái là, trừ sợ hãi ra, còn có tý

hứng phấn và kích thích.

Chỉ có người đàn ông hiểu rõ đàn bà phi thường lắm, mới biết trong hoàn cảnh đó

thú vị ra làm sao.

Vì vậy Lục Tiểu Phụng mới cười.

- Cung cô nương, tôi gặp cô lần đầu tiên, không thấy cô là sao cả, có điều mỗi lúc

tôi gặp cô một lần, đều cảm thấy cô có gì khác với lần trước, càng gặp cô nhiều lần,

càng thấy cô dễ thương.

Lúc Tiểu Phụng nói:

- Tôi tin là Liễu tiên sinh cách nhìn cũng giống tôi vậy.

- Liễu tiên sinh là ai?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Liễu tiên sinh tuy bây giờ chỉ còn là xác chết, có điều lúc y còn sống, y là một

nhân vật rất siêu quần.

- Y siêu quần tới mức nào?

- Ít nhất là chắc chắn không bị người ta đâm cho một đao trước ngực trong ngõ tối,

trừ phi người đó là người y thương mến nhất.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Thậm chí yêu mến đến độ đem ngọc bội tùy

thân của mình trao tặng người ta.

- Người ông đang nói hình như là một người đàn bà?

- Hình như vậy.

- Người ông đang nói hình như là ta.

- Hình như vậy.

- Khối ngọc bội ông nói, hình như mảnh ngọc từ trong người của ta rớt ra.

Lục Tiểu Phụng thở ra:

- Cung cô nương, không phải tôi tâng bốc cô, cô quả thật thông minh hơn tôi tưởng

tượng nhiều.

Cung Bình cũng thở ra:

- Lục thiếu gia, không phải tôi tâng bốc ông, ông quả thật ngu xuẩn hơn tôi tưởng

tượng nhiều.

Ảo tưởng của tình dục, rất dễ dàng tiêu tan nguội lạnh, bởi vì nó đến rất nhanh, mà

đi cũng nhanh không kém.

Giọng nói và thái độ của Cung Bình dã biến ra rất bình tĩnh lạnh lùng.

- Tôi biết ông nói Liễu tiên sinh đây chính là Liễu Như Cương, ông nhất định cho là

khối ngọc bội này do y tặng cho tôi, do đó tôi có giao tình rất mật thiết với y, vì vậy y

mới không đề phòng tôi, do đó tôi mới có thể dùng thanh chủy thủ tôi quen xài đâm

lén y chết trong ngõ tối.

Nàng ta hỏi Lục Tiểu Phụng:

- Có phải ông nghĩ như vậy không?

- Đúng vậy.

- Chính vì ông nghĩ như vậy, vì vậy mới bắt cóc tôi đem lại nơi đây, vì vậy tôi mới

phát hiện ra, ông là một tên ngốc.

- Sao?

- Nếu tôi quả thật giết chết Liễu Như Cương, tôi sao tôi lại giắt ngọc bội của y trong

người mình làm gì? Không lẽ tôi sợ ông không biết tôi chính là hung thủ giết bạn của

ông?

Lục Tiểu Phụng không nói được ra lời.

Những lời Cung Bình nói ra không phải là không có đạo lý.

Nhưng khối ngọc bội tùy thân của Liễu Như Cương rõ ràng là ở trong người nàng ta.

- Được, tôi xin nhận tôi là người ngu xuẩn, có điều, cô có thể nói dùm tôi nghe,

khối ngọc bội này làm sao chạy từ người Liễu Như Cương tới người cô không?

- Lại sai nữa.

Cung Bình lấy giọng một kẻ đang chiếm thượng phong nói:

- Ngọc bội làm sao biết chạy?

Lục Tiểu Phụng cười khổ, ngọc bội dĩ nhiên không thể chạy.

- Vậy thì khối ngọc bội làm sao ở trong người cô?

- Dĩ nhiên là có đạo lý.

- Đạo lý gì?

- Ngọc bội không chạy được, tôi không phải ăn trộm nó, vậy thì nó từ đâu ra bây

giờ?

Cung Bình nói:

- Thật ra ông nên biết mới phải, chỉ cần ông nghĩ một chút, nhất định sẽ hiểu ra.

- Sao?

- Trên người mỗi người đàn bà dễ thương, đều có những thứ lai lịch không rõ ràng,

tại sao vậy nhỉ?

Cung Bình tự mình trả lời:

- Bởi vì có rất nhiều đàn ông, tuy vừa nghèo vừa nhỏ nhen, muốn y mời bạn bè ăn

một bữa cơm, làm như muốn mạng sống của y không bằng, nhưng đụng tới người đàn

bà y thích, người đàn bà ấy muốn gì, y cũng sẽ đưa ngay.

- Tôi hiểu ý của cô rồi.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Khối ngọc bội này nhất định là do người nào

đó tặng cho cô.

- Đàn ông tặng đàn bà món đồ, là chuyện thiên kinh địa nghĩa.

Cung Bình lạnh lùng nói:

- Tôi nhận món đồ y tặng, y đã cao hứng muốn chết đi được rồi.

- Đúng đúng đúng! Đúng đúng đúng! Trên đời này quả thật có đa số đàn ông như

vậy.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Tôi chỉ bất quá muốn biết người tặng cô khối ngọc bội là ai thôi.

- Ông không biết y đâu.

- Tại sao?

- Bởi vì tôi không muốn nói cho ông nghe.

Lục Tiểu Phụng không lộ vẻ tý gì sẽ bức bách nàng ta, thậm chí ngay cả nét tức

giận cũng không có.

- Tôi hiểu ý của cô rồi, cô không muốn nói cho tôi biết, bởi vì cô không thích,

không những vậy, còn không cao hứng.

Chàng hỏi Cung Bình:

- Đúng không?

- Đúng.

Nếu có người đàn bà nào dùng phương pháp đó cự tuyệt đàn ông, đa số đàn ông

đều chỉ còn nước trừng mắt nhìn nàng ta mà thôi.

Cung Bình nói:

- Lý do lớn đến đâu cũng không ngoài hai chữ cao hứng, một người đàn bà nếu

không cao hứng làm chuyện gì, chẳng ai làm gì được nàng ta.

- Cô sai rồi.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Trên đời này nếu có đàn bà không giảng lý, thì cũng có đàn ông chuyên môn đi

đối phó họ.

Chàng nhơn nhơn chỉ ngón tay vào mũi mình

mỉm cười nói:

- Ví dụ như, tôi chính là hạng đàn ông đó.

Cung Bình cười nhạt:

- Ông? Ông tính làm gì tôi?

- Dĩ nhiên tôi chẳng làm gì được cô, tối đa chỉ bất quá muốn cởi váy cô ra thế thôi.

Phương pháp ấy đã cũ kỹ lắm rồi, mà còn có vẻ tục khí, nhưng đem ra đối phó với

đàn bà, lại là vạn lần thử, vạn lần linh nghiệm, bất kể người đàn bà nào cũng đều như

vậy.

Cung Bình đã có vẻ biến sắc, nhưng còn làm mặt trấn tĩnh nói:

- Ông chẳng cần phải dọa, tôi chẳng bị ông dọa được đâu.

- Sao?

- Bất kể ra sao, ông cũng là một người còn muốn giữ thể diện, sao ông dám làm

chuyện đó.

Nàng ta nhất định muốn ràng buộc Lục Tiểu Phụng vào chuyện thể diện, không

ngờ Lục Tiểu Phụng nói ra càng có đạo lý hơn nàng ta nhiều:

- Làm vậy thì có gì là không đúng?

Chàng làm mặt nghiêm trang hỏi Cung Bình:

- Nếu cô là thầy thuốc, muốn xem thương thế

trên đùi bệnh nhân ra sao, có phải cô

phải cởi váy quần y ra trước không?

Câu trả lời dĩ nhiên là phải rồi.

- Tôi cũng thế thôi.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Nếu tôi không cởi váy quần cô ra, làm sao tôi xem thương thế cho cô được?

Cung Bình nhẫn nhịn cơn tức, nàng ta phải ráng hết sức mới nhịn được:

- Ông có phải là thầy thuốc không?

- Không phải.

- Ông không phải thầy thuốc, đùi của tôi cũng không bị thương, ông vịn vào đâu

dám xem đùi của tôi?

Lục Tiểu Phụng mỉm cười lắc đầu thở ra, làm như vừa mới nghe một đứa bé đang

hỏi một vấn đề thật ấu trĩ. Chàng hỏi ngược lại Cung Bình:

- Lúc nãy tôi có nói nhất định phải cần thầy thuốc mới thấy đùi người khác được

không?

Chàng không hề nói như vậy.

- Vậy thì tôi lại hỏi cô, tôi có nói một người nhất định phải chờ đến lúc bị thương

mới để người khác nhìn đùi của y không?

Hình như chàng cũng chưa nói vậy bao giờ.

- Vì vậy bây giờ cô cũng nên biết rõ, một người đàn ông muốn xem đùi một người

đàn bà, chẳng cần phải có lý do gì cả.

Lục Tiểu Phụng nhơn nhơn nói:

- May mà tôi không phải là hạng người không biết giảng lý.

Cung Bình bị chọc tức muốn điên lên, nàng ta cắn chặt răng nhìn Lục Tiểu Phụng

lom lom một hồi, rốt cuộc vẫn còn muốn hỏi:

- Được, vậy thì tôi hỏi ông, ông có lý do gì?

Lục Tiểu Phụng bỗng nhiên thay đổi thái độ thành nghiêm túc:

- Bởi vì, tôi nhất định phải truy ra hung thủ giết

Liễu Như Cương là ai, chỉ tiếc là,

cho đến bây giờ, tôi chỉ có hai đường dây để truy lùng, khối bội ngọc là một, còn đường

kia chính là cặp đùi của một người.

Dĩ nhiên chàng còn phải giải thích thêm:

- Vì chuyện này, tối hôm qua, tôi suýt chết một lần, chết dưới tay một người đàn

bà. Gương mặt nàng ta đã được dị dung thay đổi, không ai có thể biết mặt thật nàng ta

ra sao, nhưng lúc vô ý, đã để cho tôi thấy được cặp đùi của nàng ta.

- Bây giờ ông còn nhận ra được cặp đùi đó?

- Dĩ nhiên là nhận ra.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Cặp đùi như vậy, đàn ông chỉ nhìn một lần là không thể quên được, nhất là cỡ

một người đàn ông có kinh nghiệm như tôi.

Cặp mắt của chàng đã bắt đầu nhìn đăm đăm vào cặp đùi của Cung Bình, làm như

hai cái đùi ấy đang lộ trần trụi ra.

- Cô đã không chịu nói cho tôi biết lai lịch của ngọc bội, tôi chỉ còn nước nhìn cặp

đùi của cô thôi.

Chàng lại hỏi Cung Bình:

- Nếu tôi không cởi váy cô ra, làm sao tôi nhìn thấy được đùi của cô nhĩ?

Cung Bình không nói gì nữa, bây giờ nàng ta đã hiểu cái gã Lục Tiểu Phụng điên

điên dở dở này, chẳng những không điên chút nào mà cũng không say tý nào, y đang

nói đây là một vụ hung án, quan hệ đến một mạng người, không những là một người rất

trọng yếu, mà còn là một người bạn thân của y.

Một người đàn ông như Lục Tiểu Phụng, trong hoàn cảnh như vậỵ nếu có thể nắm

trong tay một manh mối gì, nhất định sẽ không buông tha, Lục Tiểu Phụng nãy giờ vẫn

quan sát nét mặt của nàng ta, bây giờ mới nói:

- Nếu cô hiểu được ý của tôi, cô nên biết cái váy của cô không cởi ra không được.

Lần này Cung Bình không thấy tức giận gì, cũng chẳng thấy trở mặt, nàng ta chỉ

nói:

- Đúng vậy, tôi hiểu ý của ông lắm, nếu như người không phải là Lục Tiểu Phụng,

váy quần của tôi chỉ sợ đã bị cởi ra từ lâu.

Lục Tiểu Phụng chưng hửng, hình như không tin câu nói đó từ miệng của người đàn

bà này nói ra.

Cung Bình dĩ nhiên cũng thấy biểu tình trên gương mặt chàng không giống lúc nãy,

vì vậy nhịn không nổi bèn hỏi chàng:

- Tại sao ông nhìn ra như vậy?

- Bởi vì, tôi thật tình không ngờ rằng cô là một người đàn bà biết giảng lý.

Cung Bình nhoẽn miệng cười.

- Đàn bà không phải là ai ai cũng không biết giảng lý.

Nàng ta nói cho Lục Tiểu Phụng biết:

- Chỉ cần ông nói đúng đạo lý, tôi tuyệt đối tâm phục khẩu phục.

- Vậy thì quá tốt rồi, thật là quá tốt rồi.

Lục Tiểu Phụng quả thật cảm thấy rất khoan khoái, trên thế giới này còn có một

người đàn bà biết giảng lý, thật là một chuyện rất khoan khoái.

Vì vậy chàng nói với Cung Bình bằng một giọng rất thành thật:

- Nếu cô giúp được tôi tìm ra hung thủ giết Liễu Như Cương, tôi vĩnh viễn sẽ cảm

kích cô vô vàn.

- Tôi biết.

Lục Tiểu Phụng dĩ nhiên lập tức hỏi ngay:

- Khối bội ngọc trên người của cô từ đâu ra?

Chàng nằm mộng cũng không ngờ rằng Cung Bình trả lời y như lúc nãy, nàng ta

vẫn cứ nói:

- Tôi không muốn nói cho ông nghe, tôi cũng không thể nói cho ông nghe.

Lục Tiểu Phụng la lối lên:

- Có điều cô mới nói tức thì là cô muốn giúp tôi.

- Đúng vậy, tôi đã nói vậy, không những thế, tôi còn nhất định sẽ làm cho được.

Cung Bình cất giọng rất dễ thương của cung chủ nói với Lục Tiểu Phụng:

- Xem tình hình như vậy, tôi chỉ còn cách để cho ông cởi váy tôi ra thôi.

Lục Tiểu Phụng sững sờ.

Chàng bỗng nhiên phát giác ra, người đàn bà này không còn là người đàn bà mà

chàng gặp lần đầu tiên, trong một khoảng thời gian, nàng ta hình như đã thay đổi bảy

tám lần, có lúc rất điêu ngoa, có lúc rất giảng lý, có lúc giống như một lão bà, có lúc

như một con hồ ly nhỏ.

Lục Tiểu Phụng gặp nàng ta lần đầu tiên, chàng cảm thấy người đàn bà này không

có tý gì hấp dẫn mình cả, sở trường duy nhất của nàng ta là đi chỉnh lý đàn ông, vì

vậy, bất cứ người đàn ông nào thấy nàng ta, là lập tức quất ngựa chạy như bay ngay.

Có điều bây giờ, cảm giác của Lục Tiểu Phụng không còn giống vậy.

Một người đàn bà trong khoảng thời gian ngắn ngủi đã biến đổi mình thành bao

nhiêu hình dạng, không những vậy, còn có thể

thay đổi được cảm tưởng của một người

đàn ông như Lục Tiểu Phụng.

Người đàn bà ấy là hạng người đàn bà nào nhỉ?

Lục Tiểu Phụng về sau nói với bạn bè mình:

- Các ngươi đều không hề thấy qua nàng ta, vì vậy ta bảo đảm với các ngươi, các

ngươi nhất định không thể suy đoán ra được nàng ta thuộc hạng người nào.

Người đàn bà này thật tình có chỗ không giống người đàn bà khác, không chừng

không phải chỉ có một chỗ không thôi.

Vì vậy nàng ta lại dùng một thứ biểu tình làm như vì Lục Tiểu Phụng mà tiếc rẻ,

nói với chàng:

- Lục Tiểu Phụng, tôi biết ông nổi danh thiên hạ đã mười năm nay, trừ khinh công

và hai ngón tay của ông ra, ông cũng rành về phương diện đàn bà lắm.

Cung Bình nói:

- Bởi vì ai cũng cho rằng ông rất rành rọt về đàn bà.

Nàng ta thở ra:

- Có điều bây giờ tôi biết trình độ hiểu biết của ông về đàn bà, không hơn một

người đàn ông thường thường bao nhiêu.

Bốn hàng lông mày của Lục Tiểu Phụng xem ra

có vẻ xếch ngược lên, nếu đem

mấy chữ "phùng mang trợn mắt" ra để diễn tả điệu bộ của chàng, có lẽ cũng không đến

nổi quá đáng.

Bây giờ chàng biến thành bộ dạng như vậy, cũng không quá đáng.

Cả đời chàng chưa bao giờ nghe một người đàn bà nào nói với chàng như vậy.

Cung Bình lại cứ muốn tiếp tục:

- Tôi biết ông không chịu phục đâu, thân trải trăm trận Lục Tiểu Phụng đây, sao lại

không hiểu đàn bà được.

Giọng của nàng ta lại biến ra đồng tình:

- Có điều, quả thật ông đối với đàn bà, không có tý gì là hiểu biết, tôi không nói

láo ông đâu, nếu không, ông nhất định sẽ không làm chuyện như vậy với tôi đâu.

Lục Tiểu Phụng cũng nhịn không nổi hỏi nàng ta:

- Tôi sẽ làm chuyện gì với cô?

Câu trả lời của Cung Bình làm cho không một người đàn ông nào phản đối được gì

cả, nàng ta nói:

- Lúc tôi chết cũng không chịu, ông tìm đủ trăm phương ngàn kế bắt tôi tin là ông

sẽ phải cởi quần tôi ra.

Cung Bình nói:

- Tôi tin rồi, bởi vì tôi là người biết giảng lý mà, không những vậy còn thấy ông có

lý lắm.

Lục Tiểu Phụng hình như nghe mình nói hàm hồ một câu:

- Tôi vốn rất có lý mà.

- Vì vậy, bây giờ tôi mới cam tâm tình nguyện bằng lòng cho ông cởi ra, ông bỗng

nhiên lại quên đi mất chuyện đó.

Cung Bình cũng học bộ điệu lắc đầu mỉm cười thở ra của Lục Tiểu Phụng:

- Ông nói thử, ông làm như vậy là có ý gì?

Nàng ta hỏi Lục Tiểu Phụng:

- Ông có bao giờ nghĩ tới, chuyện đó đối với đàn bà, là một chuyện sĩ nhục rất lớn

không?

Câu nói ấy làm cho bất kỳ người đàn ông nào cũng không biết nói gì được hơn.

Chuyện nên làm thì không làm, không nên làm thì cứ đi làm, như vậy là ra làm

sao?

Một người đàn bà nói điều đó thẳng ra mặt người đàn ông, có khác gì tát cho y một

cái bạt tai đâu?

Kỳ quái là, biểu tình trên mặt của Lục Tiểu

Phụng không những không giống như

vừa bị tát tai, mà lại giống như cao hứng lên lắm.

- Cám ơn cô.

Chàng nói với Cung Bình:

- Cô thật là dễ thương, tôi thật tình cám ơn cô lắm lắm.

Cung Bình bị thái độ bỗng nhiên thay đổi đó của chàng làm cho thắc mắc lên,

nhịn không nổi muốn hỏi:

- Ông có ý gì vậy? Tại sao ông lại đi cám ơn tôi?

- Bởi vì cô khích lệ tôi nãy giờ.

- Tôi khích lệ ông?

Cung Bình hỏi:

- Tôi khích lệ ông chuyện gì?

- Khích lệ tôi đem cặp đùi của cô giải cứu ra khỏi váy quần của cô.

Nói vậy nghĩa là sao? Chẳng có nghĩa lý gì cả, nhưng ý tứ của câu nói, ai ai cũng

hiểu được, không những vậy, bất kể ra sao, so với câu "tôi muốn cởi quần cô ra" nghe

còn văn nhã hơn tý đỉnh.

Đem một câu không văn nhã tý nào nói thành một câu rất văn nhã, cũng cần một

thứ học vấn rất vĩ đại.

- Tôi vốn thật tình không làm được chuyện như

vậy, ngay cả cô cũng thừa nhận tôi

là người rất trọng thể diện.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Có điều bây giờ cô cứ mãi khích lệ tôi làm đi, thành ra đương nhiên tình cảnh có

chỗ thay đổi.

Bàn tay của chàng đã bắt đầu đi làm động tác của cái chuyện "tình cảnh thay đổi"

đó.

Trong hoàn cảnh "thay đổi" đó, mỗi người đàn bà đều có mỗi cảm giác có chỗ

không giống nhau.

... Không chừng không phải chỉ có một chỗ.

Lúc này câu chuyện chắc chắn đã bước đến chỗ nguy hiểm nhất, vi diệu nhất rồi,

trong hoàn cảnh như vậy, bất cứ chuyện gì cũng có thể xảy ra.

Chỉ cần người ta tưởng tượng ra tới đâu, sự việc sẽ tùy tiện có thể xảy ra tới đó, vậy

thì cứ tưởng tượng ra xem, sự việc sẽ phát sinh ra thế nào?

Nếu là một người có đầu óc tưởng tượng phong phú, thì chuyện y tưởng tượng ra sẽ

làm cho người ta rất xung động, rất kích thích.

Có điều, chắc chắn là không ai sẽ nghĩ Lục Tiểu Phụng và Cung Bình lúc này đang

ở chỗ nào, bởi vì chẳng có ai đi nghĩ tới chuyện

đó.

Hạng người như hai người đó, bất kỳ ở chỗ nào, đều cũng như nhau thôi.

Bất cứ ở nơi nào, bọn họ đều làm một chuyện như nhau.

Vì vậy nơi chốn không phải là một điều quan trọng.

Điều quan trọng là, bọn họ rốt cuộc đã làm chuyện gì? Kết quả ra sao?

Bọn họ chẳng làm gì cả, Lục Tiểu Phụng chỉ bất quá chạm vào giải thắt lưng của

Cung Bình, rồi sau đó chẳng còn làm gì được nữa.

Bởi vì chính ngay lúc đó, chàng bỗng nghe có

người ở bên ngoài nói:

- Nàng không thể nói cho ông biết ngọc bội do ai đưa cho nàng, bởi vì người đưa

ngọc bội cho nàng chính là ta.

- Ta là ai?

- Ta tin là ông nhất định bây giờ đã biết ta là ai?

Người đó nói:

- Cho dù ông chưa thấy ta, ông đã nhận ra giọng nói của ta.

Lục Tiểu Phụng không thể phủ nhận, bất kể trong tình cảnh nào, chàng đều có thể

nhận ra giọng nói người đó.

Bởi vì giọng nói ôn nhu, cao quý, ưu nhã của

nàng, đàn ông chỉ cần nghe qua một

lần là không thể quên được, chính như cặp đùi vừa dài vừa thẳng vừa rắn chắc đầy

những đàn tính đó làm cho đàn ông không thể quên được.

Người đưa ngọc bội tùy thân của Liễu Như Cương cho Cung Bình, dĩ nhiên chính là

vị vương phi bị đày đó.

Cung chủ chẳng qua chỉ là một loại xưng hô thế thôi, ở đây làm gì có cung? Cái

nơi chim còn đẻ không nổi trứng, làm gì có cung? Không có cung thì ở đâu ra cung

chủ?

Có điều, vương phi là có thật chắc chắn.

Một vị vương phi có thật và một Liễu Như Cương thần bí phiêu lãng giang hồ hành

tung bất định, làm sao lại có liên hệ với nhau?

Nếu bọn họ có liên hệ, liên hệ lại ra làm sao?

Không ai biết được câu trả lời cho những vấn đề trên, chẳng qua Lục Tiểu Phụng

biết được một điều.

Cung Bình chết cũng không nói ra lai lịch khối ngọc bội, chẳng qua chỉ vì muốn

bảo vệ cung chủ của nàng ta thế thôi.

Nàng ta không muốn cung chủ của nàng ta bị liên lụy vào vụ án, giữa bọn họ với

nhau dĩ nhiên cũng có một liên hệ nào đó khác.

Cái thứ liên hệ ấy rốt cuộc ra làm sao, Lục Tiểu Phụng không những không muốn

hỏi, mà cũng chẳng buồn nghĩ đến.

Người cứ muốn đi vạch trần đời tư của kẻ khác ra, giống như chó cứ muốn đi ăn

phẩn, không ai đi quen biết với những người cứ đi thám thính đời tư người khác, cũng

như không ai thèm biết chó cứ muốn đi ăn phẩn.

Hạng người ấy và những thứ chó ấy, Lục Tiểu Phụng ghét cay ghét đắng, vì vậy

chàng chỉ hỏi một chuyện:

- Khối ngọc bội ấy, rốt cuộc từ đâu ra?

Chàng chỉ hỏi có câu đó, vì câu đó là điểm trọng yếu nhất trong vụ án.

Cung Tố Tố không hề cự tuyệt trả lời câu hỏi, chẳng qua câu trả lời của bà ta vượt

qua sức tưởng tượng của chàng.

Cung Tố Tố trả lời, dĩ nhiên cũng giống như Cung Bình.

- Trên người mỗi người đàn bà, đều có những thứ lai lịch không rõ ràng, những thứ

đó đều do đàn ông tặng cho thôi.

Bà ta thậm chí cũng nói ngang như Cung Bình:

- Đàn ông tặng đàn bà một món đồ, vốn là chuyện thiên kinh địa nghĩa, ngay cả

hạng đàn ông như ông, đôi khi cũng tặng cho đàn bà thứ này thứ kia.

Lục Tiểu Phụng cười khổ.

Dĩ nhiên chàng có tặng, không những là đôi khi, mà là thường thường, cái gì cũng

tặng.

Chỉ có một món đồ chàng không thể tặng.

Món đồ của người chết, chàng không thể tặng, nhất là người đó đã chết trong tay

chàng. Nếu như đem món đồ đó tặng cho một người đàn bà khả ái, không những là vô

lễ mà còn là vô sĩ.

Nếu đem tặng cho một người đàn bà đáng ghét,

lại là ngu xuẩn không thể nói, trên

đời này có bao nhiêu người đàn bà biết giữ bí mật? Người đàn ông có kinh nghiệm

phải biết điểm đó, giết được Liễu Như Cương dĩ nhiên không phải là người không có

kinh nghiệm.

Nếu khối ngọc bội đó không phải y tặng, thì Cung Tố Tố đang nói dối.

Đạo lý đó đơn giản cũng như một cộng một là hai.

Lục Tiểu Phụng trước giờ rất ít vạch trần lời nói dối của đàn bà, có điều hôm nay,

chàng phải phá lệ một lần.

Không ngờ Cung Tố Tố lại nói tiếp những lời làm tắc nghẽn miệng chàng:

- Thật ra, dù ông không hỏi, tôi cũng nên cho ông biết, khối ngọc bội ấy là của

Liễu Như Cương tặng cho tôi đấy.

Cung Tố Tố nói.

- Sao?

- Y mới đến nơi này, lập tức biết lai lịch của tôi, hôm ấy lại tấu xảo là sinh nhật

của tôi, vì vậy ông ta tặng cho tôi tý quà, và tôi cũng có mời ông ta uống tý rượu.

Cung Tố Tố cười với Lục Tiểu Phụng:

- Những người đến chỗ tôi lần đầu tiên, thông

thường đều tặng tôi tý lễ vật gì đó,

hình như cũng ít thấy người ngoại lệ.

Lục Tiểu Phụng không những nói không ra lời, mặt cũng đỏ cả lên.

Không những chàng không có lễ vật gì, mà còn ăn người ta một bữa cơm, không

những vậy, còn bắt cóc người trong nhà người ta đi, dù là người có mặt dày đến đâu,

cũng sẽ cảm thấy thẹn thùng vô cùng, may mà lúc này đã có người đang muốn giải vây

cho chàng, Cung Bình hình như muốn nói đỡ cho chàng vài lời.

Bất hạnh là Cung Bình còn chưa nói gì cả, bởi vì ngay lúc đó, bên ngoài song cửa

bỗng có mười mấy điểm sáng lạnh xuyên song bắn vào, lực lượng mỗi thứ không bằng

nhau, từ một góc độ không giống nhau, nhắm vào những chỗ yêu hại khác nhau trên

người nàng ta.

Những thứ ám khí đó màu sắc và hình dáng cũng khác nhau.

Tình cảnh này cũng giống y như hôm ấy Triệu Hạt Tử đã bị trong cái tiệm quan tài

của y.

Không giống ở chỗ, lần này hoàn cảnh của Cung Bình còn hung hiểm hơn nhiều.

Nàng ta đã bị điểm huyệt đạo, không động đậy được tý nào.

May mà hoàn cảnh của bọn họ còn có một điểm giống nhau, bên cạnh bọn họ đều

có Lục Tiểu Phụng.

Cung Bình cũng biết Lục Tiểu Phụng nhất định không thể đưa mắt nhìn nàng ta

chết, nhưng ngay cả nàng ta cũng không biết Lục Tiểu Phụng sẽ làm cách nào để cứu

mình.

Nàng ta chỉ cảm thấy một trận gió mãnh liệt thổi ào qua người mình, phảng phất

nhìn thấy một thứ binh khí mềm hình dạng rất quái dị chưa thấy bao giờ.

Nàng ta chỉ biết thứ binh khí đó quả thật hữu dụng phi thường.

Ám khí xuyên qua song cửa xé gió bay vào, mười ba mười bốn thứ đã bị cuốn vào

trong trận gió, thậm chí rất có thể đã bị nát bẹp trong cái thứ binh khí mềm hình dạng

quái dị đó.

Còn lại hai ba thứ, Lục Tiểu Phụng thò hai ngón tay ra, như chụp ruồi, ám khí đã

lọt vào giữa ngón tay chàng.

Sau đó nàng ta nghe Lục Tiểu Phụng cười nhạt:

- Quả nhiên là trò hý lộng ở tiệm quan tài, chơi lại những đồ sét rỉ.

Cung Bình không hiểu, do đó lập tức hỏi:

- Ông biết người ám toán tôi là ai không?

- Đại khái biết tý đỉnh.

- Có phải là hai người ám toán Triệu Hạt Tử không?

- Đại khái chắc là vậy.

- Ông đang truy lùng bọn họ đang ở đâu, bây giờ bọn họ đã xuất hiện, sao ông

không rượt theo?

Cung Bình hỏi câu đó rất hợp lý, bất cứ ai cũng đang kỳ quái về điểm đó.

Lục Tiểu Phụng cũng nên có lý do hữu lý để trả lời, kỳ quái là chàng chỉ trả lời đơn

giản có một câu:

- Tôi có rượt ra cũng chẳng kịp đâu.

Câu nói ấy cũng có thể là câu trả lời rất hữu lý, nhưng nhất định không giống từ

miệng Lục Tiểu Phụng nói ra.

Lục Tiểu Phụng không phải là hạng người như vậy.

Rõ ràng là chuyện không làm được, chàng vẫn cứ đi làm, những chuyện đó chàng

đã làm không biết bao nhiêu lần. Lần này, nguyên do gì đã cản trở chàng không làm?

Cung Bình không hỏi thêm, vì sau đó nàng ta mở to mắt, ấp úng hỏi:

- Ông... ông đang cầm trong tay thứ gì vậy?

Dĩ nhiên nàng ta đã nhìn ra rõ ràng Lục Tiểu Phụng đang cầm gì trong tay, một

người đàn bà làm sao không nhận ra được thắt lưng trên người mình?

Nhưng Lục Tiểu Phụng hình như đã biến thành một tên ngốc, chàng còn đang giải

thích:

- Đây là giải thắt lưng làm bằng lụa, vừa rồi đang thắt trên người cô đó.

Cung Bình hình như cũng đã biến thành một cô ngốc, nàng ta hình như còn không

nghĩ ra cái thứ binh khí mềm hình dạng quái dị ấy là giải thắt lưng, vì vậy mà gương

mặt nàng ta đỏ lên.

Lục Tiểu Phụng hình như cũng đỏ mặt lên.

Bất kể ra sao, giải thắt lưng này là do chàng mới gỡ từ người nàng ta ra.

Bất kể vì lý do gì, chuyện ấy vẫn cứ đã xảy ra, lúc này hai người trong lòng đang

cảm thấy gì.

Không ngờ Cung Bình lúc đó lại la lối lên, bởi vì, nàng ta phát hiện ra, trong phòng

bỗng nhiên thiếu đi mất một người.

- Cung chủ đâu?

- Hình như bà ta đã đi rồi.

- Đi lúc nào?

- Mới đi.

- Mới đi là lúc nào?

- Mới đi tức là...

Lục Tiểu Phụng nhìn nhìn giải thắt lưng:

- Tức là lúc đó.

Câu trả lời ấy thật là hàm hồ, nhưng cũng nói rõ lúc ấy chính là lúc giải thắt lưng

bị gỡ ra, cũng chính là cái khoảnh khắc sinh tử sống còn Cung Bình đã trải qua.

- Ông thấy bà ta đi?

Cung Bình hỏI:

- Ông biết tại sao bà ta bỏ đi không?

Lục Tiểu Phụng cười khổ:

- Tại sao cô lại đi hỏi tôi? Làm sao tôi biết?

Cung Bình thở nhẹ ra:

- Dĩ nhiên là ông không biết, nhưng tôi biết.

Nàng ta nhìn Lục Tiểu Phụng, nét mặt bỗng biến ra ôn nhu lạ thường, một hồi thật

lâu, mới dịu dàng nói:

- Bây giờ cái gì tôi cũng biết.

Cung Bình không những không ngu, mà là thông minh tuyệt đỉnh, vì vậy những

chuyện nàng ta biết còn hơn Lục Tiểu Phụng tưởng tượng nhiều.

- Ông không đuổi theo người ám toán tôi, vì ông muốn bảo vệ tôi, không những sợ

bọn họ lại xuất thủ lần nữa, mà còn sợ người

khác hại tôi.

- Người khác là ai?

Lục Tiểu Phụng hỏi.

- Người khác dĩ nhiên là người đối xử rất tử tế với tôi mấy năm nay, Cung Tố Tố.

Cung Bình nói:

- Ít nhất là tôi cứ ngỡ là bà ta đối xử rất tốt với tôi.

- Sao bà ta hại cô được?

Cung Bình thở ra.

- Tôi biết ông cố ý hỏi tôi câu đó.

Nàng ta nói:

- Ông biết còn nhiều hơn tôi.

Lục Tiểu Phụng không thừa nhận, cũng không phủ nhận, vì vậy Cung Bình chỉ còn

nước nói tiếp:

- Tôi cứ ngỡ bà ta nhất định sẽ không hại tôi, nhưng bây giờ...

Cung Bình ngập ngừng một hồi thật lâu mới nói:

- Bây giờ thậm chí tôi còn nghi ngờ, người vừa rồi ám toán tôi, có liên hệ với bà ta,

thậm chí có thể là tay sát thủ bà ta mướn lại.

- Cô nghĩ bà ta có lý do giết cô?

- Có.

- Lý do gì?

- Tôi là người duy nhất biết ai là người tặng khối ngọc bội cho bà ta.

Cung Bình nói:

- Vì vậy bà ta muốn giết tôi để bịt miệng.

Chỉ có người chết mới có thể giữ bí mật, từ xưa đến giờ, đấy là một trong những lý

do mạnh mẽ nhất mà loài người muốn giết nhau.

Lục Tiểu Phụng còn có một điểm nghi vấn:

- Nếu bà ta đã biết khối ngọc bội này là manh mối rất trọng yếu trong vụ án, tại

sao lại đưa cho cô?

Cung Bình trả lời rất đơn giản mà hợp lý:

- Thứ nhất, lúc ấy bà ta không ngờ rằng có

người không nề đường xa tìm lại đây

truy xét vụ án, lại càng không ngờ người đó là ông.

Nàng ta nói:

- Thứ hai, bởi vì bà ta biết khối bội ngọc từ người chết lấy ra, là vật bất tường, tấu

xão gặp lúc tôi nhìn thấy và rất thích, vì vậy mà bà ta thuận tay trao cho tôi. Từ điểm

đó, có thể chứng minh được, không những bà ta biết lai lịch của khối ngọc bội, còn có

liên hệ rất mật thiết với kẻ hung thủ đã giết Liễu Như Cương.

Bây giờ chỉ còn một vấn đề.

Khối ngọc bội này từ đâu ra?

Sự tình đã phát triển đến đây, vấn đề này dĩ nhiên sắp có đáp án ngay bây giờ.

Cung Bình nói:

- Khối ngọc bội này dĩ nhiên không phải do chính Liễu Như Cương tặng cho bà ta,

cho tới lúc ông ta chết, ông ta còn đeo ngọc bội trên người.

- Vậy thì khối ngọc bội này ai tặng cho bà ta?

- Chính là Sa đại hộ.

Không ai nghĩ rằng Kim Thất Lượng là một người thật thà, có điều Lục Tiểu Phụng

đã chứng minh đuợc lần thứ hai, những lời y nói

dều rất đúng.

Những tay siêu cấp côn đồ mà Sa đại hộ thu lưu, quả nhiên không có tay nào hữu

dụng, nếu không Lục Tiểu Phụng muốn đi vào tận phòng ngủ của Sa đại hộ không phải

là một chuyện dễ dàng gì, nhưng bây giờ chàng cứ ra vào thoải mái, như chỗ không

người, dù chàng muốn lên giường Sa đại hộ nằm ngủ, cũng không phải là chuyện khó

khăn gì.

Có điều Lục tiên sinh của chúng ta là một người quân tử, ít nhất là còn quân tử hơn

đại đa số các bậc tự cho là quân tử rất nhiều.

Chàng còn biết giữ tý lễ mạo, ít ra còn hiểu được phải gõ cửa, trước khi bước vào

phòng riêng của người ta.

Huống gì, trong phòng ngủ của Sa đại hộ hình như còn có tiếng của một người nào

khác... tiếng thở hổn hển của một người đàn bà.

Đối với một hạng người như Lục Tiểu Phụng mà nói, cái loại thở đó không phải là

xa lạ.

Đối với một hạng người như Sa đại lão bản mà nói, trong phòng ngủ vốn phải có

thứ tiếng động đó, nếu không có mới là chuyện lạ.

Do đó Lục Tiểu Phụng bèn dứng chờ ở ngoài cả nửa ngày, đợi đến lúc tiếng thở

hổn hển ấy ngừng lại, mới đưa tay gõ cửa.

Chàng vừa gõ hai cái, đã nghe có tiếng Sa đại lão bản chửi mắng phía trong, chửi

hết các thứ xấu xa trên đời, cuối cùng vẫn là:

- Cút, bất kể ngươi là ai, bất kể ngươi lại làm gì, tốt nhất là cút cho ta, khỏi mất

công ta đá văng mẹ hết trứng ngươi đi luôn.

Lục Tiểu Phụng không cút, chàng còn đang gõ cửa, cóc cóc cóc, gõ rất có âm điệu,

rất dễ nghe.

Cửa phòng bỗng nhiên bật tung ra, Sa đại lão

bản đang trần trùng trục xuất hiện

ngay trước cửa.

Không ai hình dung ra được biểu tình trên gương mặt y.

Có điều tôi tin là rất nhiều người có thể tưởng tượng ra được, dù không nhìn mặt

cũng tưởng tượng ra được.

Lục Tiểu Phụng không muốn tưởng tượng, cũng không muốn nhìn, chàng chỉ mỉm

cười, dùng một tư thế hành lễ rất nhẹ nhàng chào y.

- Xin lỗi.

Chàng nói:

- Tôi thật có lỗi quá, nhưng tôi thề, tôi không cố ý lại làm phiền ông.

Sa đại lão bản làm như bị tắc đầy một bãi cức chó vào trong miệng, tuy muốn nhổ

lại ngay vào mặt Lục Tiểu Phụng, nhưng có chỗ không dám.

- Càng có lỗi lắm là tôi chẳng có trứng gà, trứng vịt gì cả, vì vậy chẳng có trứng gì

cho ông đá văng ra.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Tôi đến đây, là muốn hỏi ông một chuyện.

Sa đại lão bản rốt cuộc cũng phun ra được hai chữ:

- Chuyện gì?

Lục Tiểu Phụng thò tay ra, giữa hai ngón tay lừng danh thiên hạ đó, có một sợi chỉ

đỏ, đầu bên kia lủng lẳng một khối ngọc bội.

- Tôi muốn hỏi ông, trước giờ ông đã từng thấy món đồ này bao giờ chưa?

Sa đại lão bản làm cho Lục Tiểu Phụng giật nãy mình lên, bởi vì y chẳng do dự gì

nói ngay:

- Đương nhiên là đã thấy qua, không những vậy, còn đem tặng cho cung chủ Tố

Vân cung làm lễ.

Lục Tiểu Phụng ngớ mặt ra.

Đối với chàng, đó là một manh mối rất quan trọng, một đường dây rất trọng yếu,

dẫn đến vụ án cực kỳ thần bí.

Không ngờ Sa đại lão bản nói ra nghe hững hờ, không những vậy, chẳng có vẻ gì là

kinh hoảng cả.

Có điều cơn giận của y không phải chỉ có một tý, mà là một hoả lò đang phun lửa

phừng phực lên.

- Nếu như chỉ vì hỏi ta chuyện này, mà ngươi xông vào phòng ta nửa đêm như thế,

ta cho ngươi biết, bất kể ngươi là ai, ngươi đừng hòng ra khỏi nơi này đầy đủ đồ đạc

trong người.

Lục Tiểu Phụng cười khổ thở ra:

- Trong tình cảnh này, tôi chỉ còn nước hỏi ông thêm một chuyện.

- Chuyện gì?

- Khối ngọc bội này vốn có phải là của ông không?

Sa đại lão bản vẫn không hề do dự suy nghĩ trả lời ngay:

- Không phải, ta thường tặng lễ người ta, người ta cũng thường tặng lễ lại.

Yhằn học nhìn Lục Tiểu Phụng:

- Ngươi còn muốn hỏi, ai đã tặng cho ta ngọc

bội?

- Vâng.

- Nếu ta không nói cho ngươi biết, ngươi tính làm gì?

Lục Tiểu Phụng thở ra:

- Vậy thì chuyện sẽ trở thành không hay chút nào.

Chàng dùng một thái độ rất bình tĩnh nói với Sa đại lão bản:

- Bây giờ nếu tôi buông tay ra, khối ngọc bội này sẽ rớt xuống đất, lúc tôi nói xong

câu này, tôi sẽ buông tay ra.

- Vậy rồi sao?

- Chẳng sao cả.

Ngọc bội giữa hai ngón tay của Lục Tiểu Phụng đang lúc lắc:

- Chẳng qua lúc ngọc bội rớt xuống đất, ông sẽ trở thành một người đã chết.

Lục Tiểu Phụng trước giờ ít dở giọng điệu đó ra dọa người ta, nếu chàng đã nói ra,

nhất định không phải chàng đang dọa.

Sa đại lão bản cũng hiểu rõ điểm đó.

Y đã biến hẳn sắc mặt, ngọc bội cũng sắp rời khỏi ngón tay của Lục Tiểu Phụng.

Chính ngay lúc đó, hoàn cảnh bỗng nhiên thay đổi đột ngột, Lục Tiểu Phụng bỗng

nhiên nghe có tiếng một người đàn bà nói:

- Khối ngọc bội này do ta tặng cho y đấy.

Một người đàn bà, trần truồng nhảy từ trong mền ở trên giường Sa đại lão bản

xuống, hai tay chống nạnh, đứng ngay trước mặt Lục Tiểu Phụng:

- Đây là của ông chồng ta cho ta, ta thích cho ai ta cho, trừ lão chồng rùa đen của

ta ra, chẳng ai có quyền xía vào, dù ta có đi tằng tịu với ai, cũng chẳng ai được xía vào.

Mụ ta còn trợn ngược cặp mắt ướt át lên:

- Lục Tiểu Phụng, Lục đại hiệp, Lục công tử, ông nói có đúng không? Ông nói thử

xem, ông có xía vào được không?

Mụ ta còn chưa nói hết câu, Lục Tiểu Phụng đã chạy biệt tăm, làm như chàng vừa

thấy ác quỹ không bằng.

LỤC TIỂU PHỤNG

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Quyển 7

Chương 9

Đao Nhanh Làm Sao

Đao Nhanh Làm Sao

Lúc Lục Tiểu Phụng tìm ra Vương Đại Nhãn, cái vị chủ tiệm tạp hóa đội

sừng tổ bố này đã uống say nhừ ra, mửa một người đầy những lá, đôi giày

trên chân cũng đầy bùn, có điều y vẫn nằm ngáy phom phom trên giường,

trong phòng mùi thúi có thể làm chết ngạt cả một đường phố.

Cỡ hạng người lôi thôi lếch thếch như vậy, làm sao có thể là hung thủ giết người,

làm sao giết được một tay danh hiệp giang hồ như Liễu Thừa Phong?

Lục Tiểu Phụng thật tình không tin nổi.

Có điều, bà chủ mình trần như nhộng nhảy từ trong mền một người đàn ông khác

nhảy ra, đã nói khối ngọc bội này do ông chồng tặng cho, thì Lục Tiểu Phụng không thể

nào không đi hỏi thử ông chủ xem sao.

Bất kể bà chủ đã cho ông ta bao nhiêu cặp sừng, ông chồng vẫn chỉ có một ông

chồng.

Muốn một người uống say như chết tỉnh dậy tức thì, cách tốt nhất là đổ vào đầu y

một thùng nước lạnh, nhất là trong thời tiết này, dùng phương pháp ấy quả thật rất hữu

hiệu.

Có điều Lục Tiểu Phụng có chỗ không nỡ lòng.

Chàng cũng biết, người đáng thương ắt hẳn có chỗ đáng ghét, nhưng chỉ đụng vào

người đáng thương, trái tim của chàng sẽ biến thành mềm nhũn.

Vì vậy chàng tốn rất nhiều công phu, rất nhiều thì giờ, mới lôi cái vị Vương đại gia

này tỉnh dậy.

Chàng vốn tính đợi thêm tý nữa cho y tỉnh lại hẳn rồi mới hỏi lai lịch của khối

ngọc bội, không ngờ Vương Đại Nhãn vừa thấy khối ngọc bội đã la lên om sòm:

- Đây là món đồ ta tặng cho bà vợ ta, tại sao lại lọt vào tay của ngươi? Tốt nhất

ngươi mau mau nói rõ ra cho ta biết.

Lục Tiểu Phụng cười khổ.

Chuyện này quả thật khó mà giải thích cho xong, chàng cũng không muốn giải

thích, vì vậy, chàng chỉ còn nước chọn cách đơn giản nhất, phương pháp chàng ít khi

đem ra xài với một kẻ đáng thương.

Phương pháp này đại khái có thể ép người ta rất có hiệu quả, làm cho người ta

không thể không nói thật, Vương Đại Nhãn quả nhiên vội vã cung khai ra ngay ngọc

bội từ đâu ra:

- Đây là do tôi mua mất cả ba lượng bạc về đấy.

- Ai bán cho ông?

- Trừ cái tên tiểu vương bát đản ra còn có ai nữa?

Vương Đại Nhãn còn nói:

- Bình thường tên tiểu vương bát đản đó nghèo tơi tả, nhưng Liễu đại gia chết xong,

hắn bỗng nhiên phát tài ra, tôi vẫn còn cứ nghi hắn thấy của tối mắt, mưu hại người ta.

Bất kể y nói là thật hay giả, phải tìm cho ra cái gã ăn mày mới chứng thực được.

Huống gì, cái đường dây này, truy tới đây đã gần khúc cuối, truy thêm chút nữa sẽ

lòi ra đầu giây nằm đâu.

Vì vậy, cái gã ăn mày nhất định phải tìm cho ra, không ra không được.

Đại Nhãn tình nguyện tiên phong đi tìm với Lục Tiểu Phụng:

- Cái tên tiểu vương bát đản đó, bình thường ở đâu, tôi biết rõ hơn ai, để tôi tìm

cho.

Có điều y tìm không ra, tìm bảy tám chỗ rồi mà vẫn tìm không ra.

Cái tên tiểu vương bát đản đó, bỗng nhiên không thấy tăm tích ở đâu.

Một người làm sao bỗng dưng mất tích được?

Có phải là vì người ta muốn gán bao nhiêu thứ vào đầu y, vì vậy mới giết y rồi hủy

diệt thi thể?

Hay là y đã biết sự việc đã bị truy tới đầu chỗ y, vì vậy mà đành phải mau mau

đào tẩu?

Lục Tiểu Phụng không cách nào xác định được.

Đến bây giờ, chàng vẫn còn chưa nắm được

chứng cớ nào trong tay, không nắm

được chuyện gì ra chuyện gì cả.

Lục Tiểu Phụng trước giờ không dễ tùy tiện phán đoán, dù chàng biết rõ ràng người

đó là hung thủ, nhưng trước khi có chứng cớ, chàng không bao giờ làm cử động gì.

Bất cứ trong tình cảnh nào, chàng đều không muốn oan uổng một ai cả.

Trong giang hồ, rất có nhiều người nói, chàng và một người lúc còn sống đã là

nhân vật truyền kỳ thần thoại Sở Lưu Hương, có nhiều điểm rất tương đồng, thật ra, chỗ

giống nhau của bọn họ không nhiều.

Bọn họ vốn là hai người hoàn toàn khác nhau.

Sở Lưu Hương phong lưu trầm ổn, Lục Tiểu Phụng phi phàm phóng khoáng, tính

cách của hai người cơ bản đã không giống nhau, cách làm việc dĩ nhiên cũng không

giống nhau.

Bọn họ hai người chỉ có một diểm hoàn toàn giống nhau.

Bọn họ đều là những người có lý tính, không bao giờ chọc vào đời tư người khác,

không bao giờ phán đoán bậy bạ, không bao giờ oan uổng người vô tội.

Vì vậy, bọn họ làm người lúc nào cũng thanh thản, bởi vì bọn họ không xấu hổ với

lòng mình.

Bất kể ra sao, gã ăn mày đã trở thành một người bị tình nghi, nếu y có thể là kẻ

hung thủ giết người, thì cả thị trấn này, không còn tin được ai nữa.

Có điều, trong thị trấn này, không có một người nào có lý do gì để giết Liễu Thừa

Phong, cũng không có người nào có khả năng giết y.

Bọn họ đều là những người sinh trưởng ở nơi đây, cả đời chưa hề ly khai khỏi nơi

này, trước giờ cũng không hề gặp qua Liễu Thừa Phong.

Không chừng chỉ có một người là ngoại lệ.

Cung Tố Tố.

Nghĩ đến Cung Tố Tố, là nghĩ tới Cung Bình, Lục Tiểu Phụng lập tức rất bồn chồn,

lúc Cung Bình chia tay với chàng, chàng đã có chỗ hơi lo lắng.

Nàng ta nhất định muốn trở về tìm Cung Tố Tố, nàng ta nhất định muốn truy lùng

cho ra đường dây ngọc bội từ đâu ra, không ai có lý do gì để ngăn cản nàng ta.

Chàng không yên tâm, là vì lúc đó chàng cảm thấy Cung Tố Tố là một nhân vật rất

nguy hiểm, vì vậy, bây giờ chàng cũng quyết định đi tìm Cung Tố Tố.

Tìm người là chuyện rất kỳ quái, có lúc không

muốn tìm một người, y cứ tùy lúc lỡn

vỡn trước mặt mình, đợi đến khi muốn đi tìm y, tìm hoài không ra. Lần này hoàn cảnh

không giống vậy.

Lúc Lục Tiểu Phụng đến chỗ bà ta ở, nơi đó chẳng còn ai cả, không những Cung Tố

Tố không ở đó, Cung Bình cũng chẳng thấy đâu, thậm chí bà già ra mở cửa cũng không

thấy đâu.

Căn phòng lúc trước bày biện rất cao nhã thanh tĩnh, bây giờ trở thành bề bộn cả

lên, làm như vừa mới bị bảy tám chục con khỉ chạy qua chạy lại khắp nơi nhảy múa

loạn cào cào.

Trái tim của Lục Tiểu Phụng chìm hẳn xuống, ánh mắt bỗng nhiên lại sáng rực lên.

Chàng thấy một món đồ, tuy trong phòng bề bộn vô cùng, món đồ ấy lại lồ lộ xốn

xang mắt ra.

Món đồ Lục Tiểu Phụng thấy đó, chính là một búi tóc.

Dây cột búi tóc làm bằng vải bố, vốn có màu vàng, bây giờ đã biến ra đen thui,

cũng không biết đã bao lâu rồi chưa giặt.

Tóc vốn màu đen, bây giờ lại biến thành màu vàng, lại đầy bụi bặm, đầy bùn đất,

lại đầy dầu mỡ, lại đầy những cát, hình như cả năm rồi chưa được gội rửa.

Cái mớ tóc đó, Lục Tiểu Phụng nhận ra được.

Búi tóc đó đáng lý ra phải nằm trên đầu gã ăn mày, bây giờ lại nằm giữa một bình

lọ bị vỡ tan tành, và một bình thủy tinh còn nguyên vẹn.

Búi tóc ấy tuy đã bị rối tung loạn xà ngầu, nhưng chỗ bị cắt lại rất chỉnh tề.

Một búi tóc dĩ nhiên không thể nào vô duyên vô cố rớt từ đầu một người xuống.

Hiển nhiên, nó bị người ta chặt cho một đao rớt xuống.

Lục Tiểu Phụng lượm búi tóc lên nhìn chỗ bị cắt,

đồng tử bỗng nhiên thu nhỏ lại:

- Đao nhanh làm sao.

Đao nhanh như vậy, có phải là đủ nhanh để đâm vào ngực Liễu Thừa Phong

không?

Nhát đao ấy là của ai?

Gã ăn mày có lại nơi đây chỗ Cung Tố Tố ở? Bị một kẻ không biết tuổi tác tên họ

nam nữ ra sao, một đao chém rơi búi tóc, sau đó, không còn ai biết tung tích của y nơi

đâu?

Cung Tố Tố và Cung Bình cũng không biết ở nơi nào, vừa rồi nơi đây xảy ra chuyện

gì, trừ ba người ấy ra, không một ai biết cả.

Lục Tiểu Phụng cầm trong tay búi tóc của gã ăn mày, đứng như si như ngốc ở đó

cả nửa ngày, bỗng nhiên nhớ ra một chuyện.

Không phải là ba người, mà là bốn người.

Trừ Cung Bình, Cung Tố Tố và gã ăn mày ra, còn có bà lão đầu tóc bạc phơ.

Tại sao cũng không thấy bà ta đâu?

Một bà lão đi đã không muốn nổi, không lẽ lại có liên hệ gì đến vụ án giết người

này?

Lục Tiểu Phụng tuy đặt câu hỏi cho mình, nhưng trong lòng cũng biết mình không

có câu trả lời.

Chính ngay lúc đó, đồng tử trong mắt chàng bỗng nhiên lại thu nhỏ lại.

Lần này chàng không thấy gì xốn mắt, nhưng tiếng động xốn tai cũng có thể làm

kích thích cặp mắt như vậy.

Tiếng động Lục Tiểu Phụng nghe thấy không thể gọi là xốn tai, bởi vì, đấy chẳng

qua chỉ là một tiếng rên nhỏ.

Có điều chàng nghe tiếng rên đó, so với kim châm còn muốn điếc cả tai hơn, bởi

vì chàng lập tức nhận ra, đó là giọng của Cung Bình.

Cung Bình còn ở đây? Tại sao nàng ta lại phát ra tiếng rên đau đớn như vậy? Có

phải là đã bị thương nặng lắm không?

Điều an ủi duy nhất là, nếu một người còn kêu ra tiếng được, người ấy còn chưa

chết.

Lục Tiểu Phụng hít vào một hơi thật dài, khống chế lại nhịp tim và hơi thở.

Đêm thật yên lặng.

Nhịp tim đập và hơi thở đã bị khống chế hầu như không còn tiếng động.

Vì vậy đợi đến lúc tiếng rên yếu ớt như hơi thở của người bình thường vang lên,

Lục Tiểu Phụng đã khám phá ra nó từ hướng nào phát ra.

Trời thật tối, bởi vì bây giờ chính là lúc trước khi trời sáng, tối tăm nhất, không

những vậy, còn không có trăng, không có sao, không có đèn đuốc gì cả.

Sân nhỏ vốn rất thanh nhã, bây giờ đen như mực, thứ gì cũng không thấy.

Có điều, Lục Tiểu Phụng chẳng mấy chốc đã tìm ra Cung Bình, tìm ra tại nơi không

ai có thể tìm ra được nàng ta.

Sau bức tường ở bên sân nhỏ, có bày bảy tám lu nước để nuôi cá.

Nhà giàu trong thành phố ít ai không nuôi cá

vàng, đây là một thứ tập quán, cũng

là một cách để chưng bày gia thế.

Phồn hoa ngày nào tuy đã thành mộng thành khói, cái tập quán ấy không thể cải

biến nổi.

Chỉ tiếc là cái nơi chim không sinh trứng này, ở đâu ra có cá vàng? Ở đâu ra có

nước? Vì vậy, trong sân của cái vị vương phi năm xưa này, chỉ đành bày mấy cái lu

không.

Cung Bình nằm trong cái lu thứ ba đếm từ bên trái.

Dĩ nhiên không phải nàng ta tự ý bò vào trong

lu, không ai tự nguyện đem nhét

mình vào trong lu nuôi cá vàng cả.

Nếu nàng ta còn sức phản kháng, nàng ta sẽ không bị người bỏ vào trong đó, chỉ

tiếc là trên người nàng ta có thêm chín mủi kim, mỗi mủi kim đều cắm vào mỗi huyệt

đạo trọng yếu.

Thời khắc tối mịt đã qua, trời đã bắt đầu sáng dần, mủi kim đang phản chiếu lấp

lánh.

Bốn hàng lông mày của Lục Tiểu Phụng hình như vễnh ngược lên.

Chàng nhận ra những mủi kim này do người ta

dùng một thứ thủ pháp ném ám khí

rất lợi hại cắm vào trong huyệt đạo của Cung Bình.

Người phóng ám khí từ ngoài song cửa ám toán ông chủ tiệm quan tài, chắc chắn

là người này không ngờ gì nữa.

Cao thủ ám khí tới mức độ đó, ở bất cứ thời đại nào đều không có nhiều.

Người này là ai?

Mủi kim rút ra, Cung Bình mới mở miệng nói được.

- Tôi biết ông nhất định rất lo lắng cho tôi, nhưng chính tôi chẳng lo lắng gì cả, vì

tôi vẫn nghĩ là Cung Tố Tố sẽ không làm gì tôi.

Cung Bình nói:

- Tôi nằm mộng cũng không ngờ được rằng Hứa lão thái chỉ một chiêu đã khống

chế tôi rồi.

- Hứa lão thái là ai?

- Chính là lão bà hôm trước mở cửa cho ông.

Lục Tiểu Phụng bỗng nhiên nhớ ra một người, trong giang hồ con số kẻ có thủ pháp

phóng ám khí lợi hại cỡ đó không quá mười người, đàn bà tối đa chỉ có hai ba người.

Trong đó có một người không những tinh thông ám khí, dị dung thuật, mà còn là loại

thần thâu, Tam Thủ Tiên Cô Hứa Bát, lúc bà ta còn là "tiên cô", đã vang danh lừng lẫy

Đại giang từ nam ra bắc.

Cái lão bà già muốn gãy cả lưng xuống, không lẽ là Hứa Tiên Cô linh xảo như tiên

tử năm xưa sao?

Tại sao bà ta lại đến nơi đây làm gì? Tại sao lại đi lại chỗ một vị vương phi bị đày

làm nô bộc?

Lấy vũ công và danh khí của bà ta, lấy thân phận và địa vị của bà ta trong giang

hồ, trên đời này, đa số các vị vương phi chỉ đáng đi rữa chân cho bà ta.

Không ai nghĩ được rằng, một người đã bị cầm chế bảy chỗ huyệt đạo, còn bị bỏ

trong lu nước, lại được người cứu ra khỏi.

Cung Bình thật tình nghĩ là mình đã chết chắc, Cung Tố Tố không giết nàng ta, chỉ

bất quá cho nàng sống chịu tội thêm tý đỉnh thế thôi.

- Có điều, gã ăn mày thì sao? Lục Tiểu Phụng hỏi Cung Bình:

- Cô có thấy gã ăn mày ở đâu không?

Cung Bình dĩ nhiên là thấy:

- Có điều trước giờ tôi không ngờ rằng y là một người như vậy, y mạo hiểm cứu tôi.

Lục Tiểu Phụng hình như cũng bị cảm động, một hồi thật lâu mới hỏi:

- Có phải y đã bị độc thủ rồi không?

Cung Bình buồn rầu thở ra:

- Dù bây giờ y có sống sót, cũng khó mà sống lâu được.

- Tại sao?

-... Bởi vì hình như y biết một bí mật gì đó mà người khác không muốn ai biết.

Cung Bình nói:

- Hình như y thấy chuyện gì đó mà y không nên thấy tý nào.

Chuyện đó và bí mật đó hình như có liên hệ cực

kỳ mật thiết với cái chết của Liễu

Thừa Phong.

Đấy là một chuyện không thể nghi ngờ gì nữa, vì vậy Lục Tiểu Phụng cũng không

hỏi, chàng chỉ hỏi Cung Bình:

- Bây giờ gã ăn mày đang ở đâu?

- Y đã bị áp giải đi rồi, bị Cung Tố Tố và Hứa lão thái áp giải đi.

- Tại sao bọn họ dẫn đi y?

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Nếu bọn họ muốn giết y để bịt miệng, tại sao không giết quách y ở đây cho rồi?

Cung Bình hỏi ngược lại Lục Tiểu Phụng:

- Nếu ông muốn giết một người, ông có chịu giết trong nhà mình không? Tôi thì tôi

không chịu rồi.

- Bắt một người tự mình đi một nơi nào khác, có phải là dễ dàng hơn giết hắn đi

rồi đem dời chỗ khác không?

- Phải.

Bây giờ Lục Tiểu Phụng đã hiểu rõ ra, gã ăn mày đã bị Cung Tố Tố đem đi nơi nào

khác diệt tung, diệt tích, bịt miệng.

Nơi khác dĩ nhiên là chỗ người ta tìm không ra, bởi vì chẳng ai biết là ở đâu.

Lục Tiểu Phụng cũng không biết luôn.

Chàng có thể làm nhiều chuyện người khác không thể làm được, chàng uống rượu

như uống trà, đùa giỡn với mạng sống như chơi bài bạc, dùng hai ngón tay kẹp vũ khí

trí mệnh của người khác, nhẹ nhàng như một thiếu nữ đa tình ngịch ngợm véo mủi tình

nhân, trong khoảnh khắc sống chết còn nói được một câu trò cười như không.

Có điều, chàng rốt cuộc chỉ là một con người, rốt cuộc cũng còn vô số chuyện

chàng không thể nào đủ sức làm được.

Trước giờ chàng cũng không bao giờ nghĩ tới một con diều sẽ làm cho mình nghĩ

tới gì.

Trong gió lạnh ban mai, dưới ánh sáng lờ mờ trong một ngõ hẽm quanh co, bỗng

có một con diều bay lên.

Một con diều thật lớn, lớn như con chim ưng trên dãy tuyệt đỉnh băng sơn.

Dưới ánh sáng ban mai còn trộn lẫn với màn đêm, trên con diều bỗng nhiên lấp

lánh tám chữ đại tự viết bằng lân tinh:

Yêu trạo họa ương, đả phá ngư hồng.

Tạm dịch:

Nếu muốn tìm họa, cứ phá vỡ lu nước

Tám chữ đó cũng giống như một câu trò cười không ra gì.

LỤC TIỂU PHỤNG

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Quyển 7

Chương 10

Đập Vỡ Lu Cá Vàng

Đập vỡ lu cá vàng

N ếu nói "Muốn tìm cá giống, cứ đập vỡ lu nước" cũng là một câu nói, thì dù trong lu không có cá, câu nói ấy cũng còn cho là được đi.

"Muốn tìm hoạ ương, cứ đập vỡ lu nước" hoàn toàn chẳng ra câu gì cả. Chẳng qua, muốn làm được một con diều lớn như vậy, không phải là chuyện dễ dàng, viết ra tám chữ đại tự đó, cũng phải dùng bao nhiêu là lân tinh, lân tinh cũng không phải là thứ dễ gì

kiếm.

Có ai lại đi bỏ công phu ra, làm một chuyện khôi hài quái đản, khổ mình mà chẳng có lợi gì cho ai cả.

Lục Tiểu Phụng đã không thấy buồn cười tý nào, gương mặt ngược lại biến thành nghiêm trang hẳn ra.

Cái trò khôi hài này không phải là trò khôi hài.

Chàng lập tức bước lại kiểm soát mấy cái lu nước, tám cái màu sắc hình dạng như nhau, so với những lu nuôi cá chàng thấy ở kinh thành cũng không sai bao nhiêu, điểm khác nhau duy nhất là, những cái lu này đã bị khô nứt nẻ như da mặt bà già.

Chàng xem xét tám cái lu kỹ càng từng cái một, trừ bụi bặm và đất cát ra, chẳng có gì lạ cả.

Cung Bình chẳng thèm lại nhìn, nhưng nàng ta

lượm một cục đá lên, từ xa ném lại. Ở một phương diện nào đó, đàn bà quả thật làm chuyện hữu hiệu hơn đàn ông nhiều.

"Tinh" lên một tiếng, một cái lu đã bị đập vỡ.

Một cái lu trống không bị đập vỡ, sẽ phát hiện ra được gì nhỉ?

Điều duy nhất ắt hẳn sẽ phát hiện ra, là không nên đập vỡ cái lu ấy đi làm gì. Lục Tiểu Phụng cười khổ, lắc đầu: - Đàn bà làm chuyện gì cũng vậy, cứ cho là mình làm rất thông minh rất dũng cảm, nếu có người đàn bà nào làm một chuyện đàn ông phải phục, người đàn bà ấy chắc không phải là một người đàn bà.

Cung Bình không cãi lại, thậm chí còn không nhìn chàng nửa mắt, hình như không nghe chàng nói gì cả.

Nàng ta đang mãi nhìn cái lu vừa bị đập vỡ kia.

Một cái lu nước trống không bị đập vỡ ra có gì là đáng nhìn? Trăng.

Đáng lý ra chẳng có, nhưng bây giờ bỗng có, lu nước bị đập vỡ ra, đáy lu bỗng nhiên chìm xuống, lòi ra một cái lỗ hang đen ngòm.

Cung Bình chầm chậm quay đầu lại, mở to cặp mắt nhìn Lục Tiểu Phụng ra chiều ngại ngùng hỏi: - Lúc nãy ông đang nói gì?

Lục Tiểu Phụng cũng mở to mắt nhìn:

- Lúc nãy tôi nói gì? Tôi chẳng nói gì cả. Lúc nay tôi chỉ bất quá đánh rắm một cái thế thôi. o O o

Lỗ hang dưới lu cá, dĩ nhiên là lối vào một đường hầm, nếu không phải vận khí Cung Bình rất tốt, quăng một cái đã trúng ngay cơ quan, thì dưới

mỗi cái lu sẽ có một cửa hang như vậy.

Bởi vì tuy cửa hang không lớn lắm, phía dưới lại là một nơi rất rộng, giống như một khách sảnh nhỏ làm bằng đá xanh.

Chẳng qua, cái khách sảnh nhỏ này chẳng có gì cả, chỉ có một cái cửa, cửa bằng đồng.

Mở cách cửa bằng đồng ra, lại vào một gian phòng tương tự, lại có một cánh cửa,

chẳng qua ngoại trừ cánh cửa còn có vài thứ đồ hình cụ rất xưa, thậm chí những thứ hình cụ tàn bạo thời Kiệt Trụ cũng đều có đó.

Những thứ hình cụ đó vốn chỉ có trong truyền thuyết, không ngờ Lục Tiểu Phụng

đều thấy được tất cả ở đây.

Cặp mắt của chàng quả không sai.

Có điều chàng chỉ muốn nôn mửa, tuy chỉ có hình cụ, không có người bị thụ hình,

nhưng chàng vẫn cứ muốn nôn.

Cửa thứ hai đẩy không ra, may mà phía trên có một tấm bài, trên tấm bài cũng đề tám chữ: - Nếu là quân tử, xin mời gõ cửa.

Do đó Lục Tiểu Phụng bèn gõ cửa.

Về một phương diện nào đó, Lục Tiểu Phụng có lúc là một người rất nghe lời, nói chàng uống rượu, chàng lập tức uống ngay, nói chàng gõ cửa, chàng sẽ gõ ngay, nhất là cửa phòng các cô thiếu nữ xinh đẹp, chàng gõ càng nhanh, càng kêu.

Lần này cũng vậy, cửa vừa gõ đã mở ra, người mở cửa quả nhiên là một thiếu nữ rất xinh đẹp.

Ít nhất là một thiếu nữ xinh đẹp hai chục năm về trước.

Người mở cửa lại chính là bà chủ. o O o

Lục Tiểu Phụng ngớ mặt ra.

Lần này chàng không bị bà chủ dọa bỏ chạy, mà là bị tình huống trong gian phòng

đá đó làm cho kinh hãi đần mặt ra.

Bất kỳ ai thấy tình cảnh trong đó, đều sẽ đần người ra như một tên ngốc.

Lục Tiểu Phụng nhìn thoáng qua, người đầu tiên chính là tên tiểu vương bát đản. Không ngờ rằng, bây giờ tên tiểu vương bát đản lại như một đại gia, nằm ghếch

chân trên bàn, tay trái nắm một cái đầu, tay phải

nắm một cái đầu.

Lục Tiểu Phụng nằm mộng cũng không nghĩ được cái đầu của hai người này lại bị gã ăn mày đè lên như thế.

Hai người này chính là tay giàu có, thế lục mạnh Sa đại hộ, và năm xưa nổi danh giang hồ Tam Thủ Tiên Cô Hứa Bát.

Chuyện quái lạ còn chưa phải bao nhiêu đó.

Càng ky quái hơn nữa là, ông chủ tiệm quan tài Triệu Hạt Tử, ông chủ tiệm tạp hóa Vương Đại Nhãn, và vị vương phi bị đày Cung Tố Tố cũng đều ở cả đó, đều như Sa đại hộ, làm tù binh cho gã ăn mày.

Lục Tiểu Phụng không những xếch bốn hàng lông mày lên, nếu chàng có tám hàng lông mày, nhất định cũng sẽ toàn bộ xếch hết cả lên.

- Thế này là thế nào? Chàng đang muốn hỏi.

Chuyện này thật ra rất đơn giản.

Gã ăn mày cười cười, không mở miệng, bà chủ là người đang nói chuyện:

- Liễu Thừa Phong không những là bạn của ông, mà cũng là bạn của chúng tôi, y chết oan uổng quá, chúng tôi cũng như ông, muốn tìm ra hung thủ giết y là ai, để báo cừu.

"Chúng tôi" đây, hiển nhiên là Cung Bình, gã ăn mày, và chính bà ta. Còn những người kia dĩ nhiên là những người bị tình nghi là hung thủ. Ít nhất cũng có một người là hung thủ trong đó.

- Sa đại hộ, Triệu Hạt Tử, Hứa Lão Thái, Cung Tố Tố và cái ông chồng vô tích sự của tôi, đều có thể là người giết chết Liễu Thừa Phong.

Bà chủ nói với Lục Tiểu Phụng:

- Hôm nay ông thấy tôi nằm trên giường của Sa đại hộ, bởi vì tôi đang tìm cách bắt y lại đây tra vấn.

Bà ta lại thở ra:

- Tôi tin là ông cũng hiểu, muốn bắt một người như Sa đại hộ, chỉ có nước lên giường với ông ta.

Lục Tiểu Phụng vốn không hiểu đầu đuôi thế nào, mãi đến bây giờ, mới bắt đầu có vẻ hiểu dần dần.

Gã ăn mày mở miệng:

- Chỉ cần lên giường, bao nhiêu chuyện đều thoải mái, Sa đại hộ còn bị gạt huống gì là lão vương bát đản.

Y chỉ Cung Tố Tố và Hứa Bát.

- Tôi đối phó hai bà lão này tuy có hơi khác một chút, nhưng ít nhiều gì cũng có chút mỹ nam kế trong đó.

Lục Tiểu Phụng bật cười.

Chính lúc chàng đang bật cười, bèn cười lên không muốn nổi nữa, bởi vì chàng bỗng nhiên phát hiện ra, có hai thứ vũ khí trí mệnh đang nhắm vào chỗ yếu hại trên người chàng bủa vào, một thứ là bàn tay của bà chủ, một thứ là bàn chân của Cung Bình.

Bàn tay mười ngón nhọn hoắt của bà chủ, mỗi ngón đều có gắn một cái móng làm bằng đồng mỏng bén ngót như lưỡi kiếm.

Chân của Cung Bình có gắn một mủi đinh, bàn chân đá ra, có thể tan tành gạch ngói.

Hai thứ đó đều của đàn bà chuyên dùng, cũng giống như lòng dạ đàn bà, vừa độc vừa dữ, vừa khó

lường.

Lục Tiểu Phụng mà không phải Lục Tiểu Phụng, lần này đại khái chắc chết đi rồi. ... Lục Tiểu Phụng nếu không phải Lục Tiểu Phụng, thì chẳng chờ đến bây giờ mới chết, nếu chờ đến bây giờ, chàng đã chết đâu mất ba trăm bảy mươi tám lần rồi còn đâu.

Có rất nhiều người cho là Lục Tiểu Phụng không sao chết được. Chờ đến lúc sau này cũng lâu lắm, Lục Tiểu Phụng còn nói:

- Nói thật, cả đời tôi đã từng trải qua bao nhiêu thứ nguy hiểm, có rất nhiều lần xém chút nữa là toi đời, nhưng nguy hiểm nhất còn là lần đó.

Chàng nói:

- Bởi vì lúc đó, tôi không ngờ Cung Bình và bà chủ muốn giết tôi, càng không ngờ bọn họ bản lãnh kinh khủng như vậy.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Nếu bây giờ ông muốn tôi liệt cử ra những người đàn bà vũ công cao nhất đáng sợ nhất trong vũ lâm, tôi sẽ bỏ bọn họ vào trong số những người đó, bởi vì cho đến bây giờ, trong giang hồ không mấy ai thắng quá bọn họ.

Chàng nói thật.

Lần đó thoát khỏi hai chiêu công kích trí mệnh của họ, quả thật là toát mồ hôi hột. Lần đó Lục Tiểu Phụng còn giật nãy mình vì bà chủ.

Công phu của bà ta đã qua bao nhiêu khổ luyện, bởi vì luyện thứ công phu này, mà lòng bàn tay và lòng bàn chân của bà ta đều bị nổi mụn lên.

Vì phải cần xinh đẹp, làm cho đàn ông yêu mến, bà ta phải bỏ thêm bao nhiêu công phu dùng thuốc

rữa sạch hết mụn trên chân tay.

Bà ta đã chịu khổ không ít, vì vậy đối với bản lãnh của mình rất có lòng tin, tuy bà ta biết Lục Tiểu Phụng không phải là người dễ đối phó, nhưng bà ta vẫn tin chắc vào mình.

Có điều, lần này bà ta phát hiện ra mình đã sai.

Bởi vì bà ta mới đánh ra, vốn là chụp ngay eo lưng của Lục Tiểu Phụng, lấy năm ngón tay bọc sắc bén nhọn chụp lấy huyệt Tiếu Yêu của chàng.

Bà ta chụp được, chỉ là váy quần của Cung Bình.

Lục Tiểu Phụng không biết đã dùng thủ pháp gì, bỗng nhiên lướt một hơi ra sáu bảy thước, váy quần của Cung Bình bị xé toạt, bày ra một cặp đùi.

Một cặp đùi thon dài, rắn chắc đầy đàn tính. Một cặp đùi đàn ông nhìn vào khó mà quên được.

Lục Tiểu Phụng có thấy qua cặp đùi đó một lần.

Phía sau sân chỗ tiệm bán quan tài của Triệu Hạt Tử, dưới váy quần màu tím tung bay đó, chàng đã thấy qua cặp đùi này, nhất định là không sai được.

Chàng nhìn ngẫn người ra.

Mỗi người đàn ông, bỗng nhiên thấy một cặp đùi từ trong váy quần bày lộ ra như vậy, đều sẽ không khỏi nhìn ngẫn người ra, chẳng qua, lý do ngớ ngẫn của Lục Tiểu Phụng lần này, so với đại đa số đàn ông khác trên thế gian này, có chỗ không giống nhau, lần này chàng nhìn ngẫn mặt ra, bởi vì, sau khi chàng quen biết con người Cung Bình rồi, chàng không thể ngờ bà già quần tím muốn giết chàng mà để lộ đùi ra đó, lại có thể là Cung Bình.

Tình cảm có lúc làm cho mình bị mờ mắt, thường thường làm cho một người không thấy đường đi, dĩ

nhiên là không thấy được những chuyện y phải nên thấy.

May mà bây giờ chàng đã thấy, bất hạnh cũng là bây giờ đã thấy rồi.

Giữa hai cái may mắn và bất hạnh, thường thường là một khoảng trống không. Khoảng trống không, chính là lúc đang ngó mặt ra.

Lúc ngó mặt ra là lúc người khác có cơ hội.

Bỗng nhiên bao nhiêu người đáng lý ra không thể động đậy, bỗng nhiên dều động

ậy cả, Sa đại hộ, Triệu Hạt Tử, Vương Đại Nhãn, Cung Tố Tố, Hứa Bát, rõ ràng là

ang bị cầm chế, đều đồng một loạt cử động, không những vậy còn nhanh, còn chính

xác, còn ác độc.

Cái thứ công kích vừa nhanh vừa chính xác vừa hiểm ác đó, không thể là những thứ mà những người sinh trưởng ở một nơi hoang vu hẻo lánh này có thể làm được.

Một người có thể xuất thủ nhanh như vậy, chính xác như vậy, hiểm ác đến trình độ đó, thì những người đó ở bất kỳ tiêu chuẩn nào, cũng có thể được liệt vào trong năm chục tay cao thủ bậc nhất trong giang hồ.

Năm chục nghe thì nhiều lắm, nhưng thử tính xem, có biết bao nhiêu người trong chốn giang hồ, có biết bao nhiêu người phấn đấu để thành danh, có biết bao nhiêu được nổi danh.

Trong giang hồ, mỗi ngày, mỗi đêm, mỗi giờ có bao nhiêu người vì cầu sinh, cầu danh mà đánh nhau chí chết, cũng không biết bao nhiêu kẻ bại, kẻ chết,

kẻ thắng.

Nếu mà nghĩ đến điểm đó, sẽ biết rằng chết sống còn mất thắng bại, chỉ lơ lững trong một khoảnh khắc bé nhỏ.

Chính trong khoảnh khắc bé nhỏ ấy, Lục Tiểu Phụng ngã ầm xuống.

Bất cứ ai, bị đồng một lúc có bao nhiêu đó cao thủ tuyệt đỉnh đang dồn hết sức lực đánh ra, nếu còn có thể không bị ngã, thì trên đời này, chẳng còn ai bị ngã nữa.

Đối với một người qua lại trong giang hồ lâu năm, thành danh cũng rất lâu năm, kết bạn vô số, kết thù cũng không biết là bao nhiêu, ngã xuống nghĩa là chết.

Lục Tiểu Phụng mà sao chết được? o O o

Không ai có thể tin là Lục Tiểu Phụng chết được, cho dù có người chính mắt thấy có người cầm đao cứa cổ chàng, cũng sẽ không tin Lục Tiểu Phụng cứ như vậy mà quy tây.

Có điều lần này, Lục Tiểu Phụng quả thật cứ thế mà quy tây. Chuyện này là làm sao?

LỤC TIỂU PHỤNG

Cổ Long

Quyển 7
Chương 11

Ba Sơn Đêm Mưa Nói Chuyện Thần Kiếm

Ba sơn đêm mưa nói chuyện thần kiếm

Đ êm xuân, mưa xuân, Ba Sơn. Mưa đêm vào mùa xuân cứ muốn làm người ta buồn, nhất là ở Ba Sơn, cảnh núi non tịch mịch, con đường đá dốc, rong rêu đen ngòm, bao nhiêu chuyện xưa của các vị tiền bối danh hiệp đã bị mai một dưới đám rong rêu, bao nhiêu hoa xuân chưa kịp khai, đã bị hoá thành bùn cát. Trên đám bùn có một hàng dấu chân, tối hôm qua mưa ngừng rơi, vì vậy mới còn

để lại dấu.

Tối nay mưa lại rơi.

Trong màn mưa khói mịt mù đó, ở tận đầu con đường đá, có một tòa đạo quan, lâu ngày không khói lửa gì, cũng không thấy có bóng người lai vãng, Xung Tiêu kiếm khí của năm xưa, bây giờ không biết đã bao lâu rồi chưa được thấy lại. Từ lúc người đã lấy bốn mươi chín đường Hồi Phong Vũ Liễu Kiếm năm xưa nổi tiếng giang hồ là Ba Sơn kiếm khách Cố đạo nhân ẩn tích đến giờ, môn đệ của ông ta cũng dần dần tản mác. Ngôi đạo quan từng được các chàng trai trẻ si mê kiếm đạo tôn làm thánh địa, đã dần dần thê lương, hoang vắng, có còn lại chăng là những truyền thuyết thần thoại, những vết đao gươm dưới rong rêu thế thôi. Có điều, hai năm nay, mỗi đêm trăng thanh gió mát, những người tiều phu săn bắn thường thường hay thấy hình như trong đạo quan lại có một ngọn đèn leo lét phiêu phiêu dưởng dưởng. Có đèn,

ắt hẳn có người. Ai đã về lại đạo quan? Vì lẽ gì? o O o Đêm nay trời mưa, cây đèn lại le lói, một người ngồi cô độc dưới ánh đèn, y không phải là môn hạ đệ tử Ba Sơn, cũng không phải là một đạo nhân. Người ở trong tòa đạo quan hoang lương tịch mịch ấy một mình đã được hai năm nay, lại là một hòa thượng. Một vị hòa thường đã mấy hôm rồi chưa ăn cơm, mấy tháng rồi chưa tắm rữa. Chính trong đêm đó, tòa đạo quan lại có thêm hai người lạ đến viếng.

Hai người đó thân hình cao như nhau, mặc chiếc áo đi mưa màu đen cũng như nhau, đội chiếc mũ nĩ màu đen cũng như nhau, vành mũ rất rộng, kéo xuống thấp, che hết cả gương mặt. Từ cuối con đường đá dốc đi lên đến nơi đây, chân đạp lên không biết bao đóa hoa lạc xuống đã nát thành bùn, một người trong đó xem ra rất mệt nhọc, còn người kia phải ngừng lại đợi y. Xa xa ngoài mấy trăm trượng, hòa thượng ngồi dưới đèn đã biết bọn họ lại từ lâu.

Nhưng hòa thương vẫn ngồi đó bất động. Ánh đèn tuy lập lòe lúc sáng lúc tối, hòa thượng vẫn ngồi yên đó, không có lấy một tý phản ứng, đến lúc hai người đó xuyên qua sân của đạo quan, vào tận gian phòng nhỏ có đèn, hòa thượng vẫn còn không có tý phản ứng, hòa thượng không già, y đã nhắm mắt nhập định. Tiếng gõ cửa không có ai đáp lại, người đội mưa vượt núi đó đành phải tự mình xô cửa bước vào. Ánh đèn tuy không sáng lắm, nhưng vẫn chiếu lên mặt của hai người, chiếu lên cái miệng và hai gò má dấu dưới chiếc mũ rộng vành. Chiếc cằm của hai người đều nhọn, nhưng đường nét rất mềm mại, vành môi rất đầy và xinh xắn.

Chỉ có đàn bà mới có cái miệng như vậy, một người đàn bà có cái miệng như vậy, phải là một người đàn bà rất quyến rũ. Hai người đàn bà mỹ lệ, ban đêm trời mưa lại lên Ba Sơn viếng thăm, viếng một hoà thượng đang ngồi nhập định như một lão tăng kia.

Bọn họ có điên không? Có chứng có tật gì không? Nếu bọn họ không điên không mắc chứng gì, nhất định phải có một lý do phi thường chính đáng, không những vậy còn vì một chuyện phi thường nghiêm trọng. Hai người đàn bà xinh đẹp đội mưa vượt núi đi tìm một hoà thượng, vì chuyện gì vậy? Hai người đàn bà tìm một hoà thượng, sẽ có chuyện gì xảy ra? o O o Hòa thượng chưa già vẫn ngồi nhập định như một lão tăng già. Người đàn bà đi lẹ hơn, thể lực khỏe hơn, có vẻ cao hơn, thò bàn tay trắng ngần ra, dùng một tư thế đẹp đẽ như đang múa vậy gỡ cái mũ trên đầu xuống, thuận tay giũ một cái, những hạt mưa đọng trên mũ rơi xuống, dưới ánh đèn như một chuỗi trân châu.

Mái tóc dài vốn đang nằm yên trong mũ, bây giờ xõa ra như một suối nước, che hết một bên mặt, còn nửa bên kia lộ ra. Hai hàng lông mày đen mà dài, cặp mắt sáng mà ướt, miệng tựa như cười, một trời xuân

sắc bỗng về đến nhân gian. Hoà thượng mắt nhìn mủi, mủi nhìn tâm, hình như chẳng thấy trước mặt mình có một người đàn bà như vậy. Có điều nàng ta đối với hòa thượng lại ra chiều rất quen thuộc, không những vậy còn dở thái độ rất thân mật ra nói với y: - Hòa thượng, người ta nói ông thật thà, trên đời này nếu có một vạn người, hết chín ngàn chín trăm chín mươi chín người nói ông thật thà. Người đàn bà nói: - Nhưng mà, tôi xem ông đấy hở, ngay cả một điểm cũng không thật thà tý nào. Người đàn bà này thân hình rất cao ráo mà trang nhã, không những vậy phong tư rất trác ước, mỗi động tác đều ôn nhu mỹ diệu, chỉ có những người xuất thân từ những gia đình quý tộc, chịu qua nhiều giáo dưỡng, mới có phong thái như vậy. Có điều nàng ta nói chuyện với hoà thượng vừa thần bí vừa quái dị này, thái độ biến thành như của các tiểu ni cô suốt ngày quanh quẩn bên chùa các hòa thượng đang tu. Hòa thượng rốt cuộc cũng nhịn không nổi phải mở miệng ra: - Tôi có

chỗ nào không thật thà? - Ông nói với người ta, ông muốn lên Ngũ Đài sơn tọa quan, nhưng lại lén lút trốn đến nơi đây, tôi lên trời xuống đất tìm ông, tìm cả tháng hơn mới tìm ra.

Nàng ta nói:

- Ông nói ông thật thà chỗ nào?

Hòa thượng thở ra.

- Cô tìm hoà thượng có chuyện gì?

Y nhăn mặt khổ sở hỏi:

- Hòa thượng có ăn canh thịt bò đâu?

Cô bé này chính là kẻ gần đây trong giang hồ nổi tiếng là phá phách nghịch ngợm, Ngưu tiểu thơ Ngưu Nhục Thang (canh thịt bò). - Thật ra ông cũng biết trong bụng, tôi tìm ông nhất định sẽ không có

chuyện gì hay ho. - A Di Đà Phật, Phật Tổ phù hộ, hòa thượng chỉ hy vọng lần này cô tìm tôi không phải vì chuyện gì xấu xa. - Không những không xấu, mà còn quá tốt nữa. - Sao? - Lần này tôi tìm ông, là để cho ông làm một chuyện giúp đở bạn bè, cũng là ông nói đấy, đi làm một chuyện đại công đức. Ngưu tiểu thơ nói: - Những thứ chuyện này, làm thêm hai ba cái nữa, ông sớm muộn gì cũng sẽ tu thành La Hán. - Tu thành La Hán loại gì? La Hán trộm gà? Cặp mắt to của Ngưu tiểu thơ chớp lên một cái, nàng ta cười ngặt nghẽo: - La Hán trộm gà cũng không sai đấy chứ? Lớn nhỏ gì cũng là La Hán, cũng chẳng khác Hàng Long Phục Hổ bao nhiêu. Hòa thượng cười khổ: - Ngưu đại tiểu thơ, cô tha cho tôi lần này được không? Cô tưởng là tôi không biết lần này cô lại đây có chuyện gì sao? - Ông biết? - Tôi lấy bàn tọa ra suy nghĩ cũng suy tới nơi, nhất định là cái vị Lục Tiểu Phụng của cô chẳng thấy đâu, vì vậy cô bắt hòa thượng đi tìm. Hòa thượng nói: - Chỉ tiếc là hòa

thượng không đi làm cái chuyện ngu xuẩn ấy nữa đâu. Thần tình của Ngưu tiểu thơ bỗng biến thành nghiêm trọng hẳn ra, không những vậy còn có vẻ lo âu và bồn chồn không sao nói được. - Ông không đoán lầm, Lục Tiểu Phụng quả thật không thấy đâu cả, chẳng qua, lần này không giống lúc trước. - Không giống chỗ nào? - Lần này y không cãi cọ gì với tôi, cũng không phải vì người đàn bà nào khác. Ngưu tiểu thư nói: - Lần này trước khi đi, y lại gặp tôi, nói rằng, vì một người bạn thất tung, y phải đi một nơi xa tìm ông ta, với lại không chừng có thể có nguy hiểm. Dáng điệu của nàng ta hình như đã muốn khóc òa lên: - Tôi vốn đã quyết tâm đi theo y, nào ngờ y len lén chuồn mất, đi đã lâu rồi không nghe tin tức gì cả, ông nói có sốt ruột người ta không? - Không sốt ruột, không suốt ruột tý nào cả. Hòa thượng ngập ngừng nói: - Hòa thượng đã bói số mệnh cho y rồi, y chết không nổi. - Bất kể ra sao, ông phải đi tìm y. - Tại sao? - Bởi vì ông là bạn thân của y. Ngưu tiểu thơ nói:

- Trong giang hồ còn ai không biết, Lão Thực Hòa Thượng là bạn thân nhất của Lục Tiểu Phụng, y có gì nguy hiểm, không đi tìm ông ta, không phải để người ta cười cho chết sao? Hòa thượng này chính là tay đệ nhất du hiệp trong Phật môn, nổi danh thiên hạ, Lão Thực Hòa Thượng. Nghe nói cả đời y chưa bao giờ nói một câu gì không thật, có điều, nếu có người nào nhất định bắt y nói thực, người đó chỉ sợ trong thời ngắn, sẽ không còn cách nào mở miệng được ra. Nghe nói, có lần y đang đi thuyền trên sông Hoàng Hà, gặp phải ăn cướp, y nói trong túi không có tiền, ăn cướp cũng tin, đợi đến lúc ăn cướp đi xong, y lại rượt theo, thừa nhận mình nói dối, lấy hết tiền trong người ra giao cho ăn cướp. Ngày hôm sau, những tay ăn cướp đó không ai biết lý do gì bỗng nhiên chết hết trong sào huyệt. Những chuyện về cái vị hòa thượng này không phải là ít, và rất thú vị, chỉ tiếc, chuyện cố sự chúng ta đang kể không phải nói về y. Ngưu đại tiểu thơ muốn nói người nào, nàng ta có thể nói từ

chết thành ra sống lại, nhưng Lão Thực hòa thượng chẳng thèm nghe lọt vào tai một chữ. - Thật sao? - Thật. - Không giả? - Không giả. Ngưu tiểu thơ thở ra: - Vậy thì tôi chỉ còn nước nói cố sự cho ông nghe. Nàng ta kể cố sự như sau: - Hồi xưa có một hòa thượng, người khác nói y thật thà chết người luôn, trước giờ không ăn thịt, lại càng không gần đàn bà, gặp phải dàn bà, y không dám cả nhìn mặt, bởi vì y chỉ cần nhìn một lần, là ít ra phải nhìn đến bảy tám trăm lần. - Có lần y lại đi nói chuyện tình chuyện ái với một cô thiếu nữ, tên là Tiểu Đậu. - Cô bé ấy thân thế rất đáng thương, sinh trưởng lớn lên trong một phường ca hát, thân thể rất yếu đuối, lại có bệnh, vì vậy hòa thượng thật thà này của chúng ta mới đồng tình, mới thương hại nàng ta. - Thương hại còn không sao, khổ nổi, từ thương hại dến yêu mến, một khi đã yêu là yêu không hết không xong, chỉ có một điều đáng tiếc duy nhất là, y là một hòa thượng, không những vậy, còn là một hoà thượng nghèo mạc rệp,

không thể nào kiếm đâu ra được vài ngàn lượng bạc chuộc cô bé ra, lại càng không thể mặt dày mày dạn đi bắt cóc nàng ta ra khỏi phường hát. - Vì vậy, hoà thượng đa tình này chỉ còn cách ôm hận bỏ đi, trốn đến một nơi y cho là không ai tìm được, ngồi đó mà ôm đầu tương tư, hối quá tội lỗi. Nói đến đây, Ngưu Nhục Thang mới ngừng một chút, nhìn lom lom vào Lão Thực Hòa Thượng hỏi: - Cố sự của tôi nghe có hay không? Nghe đến đây, gương mặt của Lão Thực Hòa Thượng đã kinh hoảng không còn hột máu nào, một hồi thật lâu, y mới trả lời: - Không hay. - Tôi cũng cảm thấy không hay. Ngưu tiểu thơ nói: - Cố sự bi thương như vậy, tôi cũng không thích nghe. Nàng ta thở ra: - Chẳng qua cố sự này là chuyện thật, người thật mà chuyện cũng thật. - Sao? Ngưu tiểu thư lại chăm chú nhìn y một hồi, bỗng nhiên hỏi: - Ông có biết trong cố sự này, cái gã hòa thượng ấy là ai không? - Tôi... tôi biết. - Ông nói ra đi chứ. Trên trán của Lão Thực hòa thượng đã thấy có mồ hôi rịn ra,

nhưng vẫn còn ráng trả lời: - Hòa thượng trong cố sự này là tôi. Ngưu tiểu thư mỉm cười, thở dài. - Bất kể ra sao, Lão Thực hòa thượng quả không hổ là Lão Thực hòa thượng, quả thật trước giờ không hề nói dối. Ngưu tiểu thơ bỗng nhiên kéo người bạn đồng hành lại trước mặt Lão Thực hòa thượng, cỡi mũ dùm cho nàng ta, lộ ra một gương mặt thanh tú, ốm yếu, tội nghiệp muốn thương, trên gò má còn đọng hai ngấn nước mắt. - Ông xem lại coi nàng ta là ai? Lão Thực hòa thượng ngẫn người ra. Dĩ nhiên y biết đây là ai, trời hoang đất lão, trăng tàn, sao lạc, y đều không thể nào không nhận ra được nàng ta. Tiểu Đậu Tử, tại sao cô ở đây? Nước mắt của Tiểu Đậu Tử cũng như đậu. Nhìn biểu tình trên gương mặt của y, Ngưu tiểu thơ đang tính cười, nhưng cười không nổi, nàng ta thậm chí còn tính bỏ đi chỗ khác, xa thật xa, để hai người một mình cùng nhau tỷ tê nỗi niềm của mình. Không ngờ Lão Thực hòa thượng lại kêu nàng ta lại: - Tôi có món đồ muốn cho cô xem. - Ông muốn tôi xem gì? Lão

Thực hòa thượng không trả lời, chỉ chầm chậm kéo áo tăng bào rộng thùng thình lên, lộ ra hai cặp chân. Ngưu Nhục Thang đớ mặt ra. Nàng thấy hai cái chân ấy, không còn giống như hai cái chân, mà như hai đoạn cây khô, không những tong teo ốm yếu, mà còn đang hao mòn dần dần. Còn làm người ta không ngờ được, là trên mỗi cổ chân đều có buộc một sợi dậy lòi tót bằng sắt. - Ổ khóa do Thất Xảo đường tinh chế, chìa khóa tôi đã ném xuống tuyệt cốc, trên đời này không còn ai mở ra được. Hòa thượng nói: - Dưới núi có một người tiều phu mỗi ngày đem cơm lên đây, còn có thêm bình nước. Ngưu tiểu thơ nhịn không nổi hỏi: - Tại sao ông lại đi làm như vậy? Thật ra, nàng ta cũng biết câu đó không nên hỏi, mà hỏi cũng dư thừa. Một người ngồi dưới ánh đèn trong một đêm mưa ở Ba Sơn, lòng thì đang tơ tưởng đến người thật đáng thương ở chốn phong trần.

Làm sao y còn khống chế nổi mình, không đi

gặp nàng ta?

Một người vốn chưa hề bị xao động tình cảm, một khi đã động, phát ra là không thể thu thập, cái tình cảm như núi lở kia, còn ai có khả năng khống chế? Lão Thực Hòa Thượng rốt cuộc cũng là người, mà còn là người giang hồ, thái thượng còn chưa quên nổi tình huống gì là người giang hồ? Vì vậy, y chỉ còn dùng có cách đó để kềm chế mình lại, khỏi phiền người ta, khỏi phiền mình. Cặp mắt của Ngưu đại tiểu thơ hình như ươn ướt. Trong những tình cảnh đó, nàng ta còn biết nói gì hơn? Nàng ta chỉ còn nước đi, không ngờ Lão Thực Hòa Thượng kêu nàng ta lại. Bây giờ y không còn đi với nàng tìm Lục Tiểu Phụng được rồi, dù có đi, cũng chẳng cứu nổi Lục Tiểu Phụng. Y chỉ nói cho Ngưu Nhục Thang nghe: - Lục Tiểu Phụng tuy nhiên phi phàm phóng khoáng, đùa giỡn bỡn cợt, có lúc miệng ăn nói bậy bạ, nhưng có lúc y cũng nói một câu thật lòng. Hòa thượng nói: -

Có lần y uống rượu xong, nói một câu, đến giờ tôi vẫn còn chưa quên. - Ynói gì? - Ynói, chỉ có một người y không dám nói bậy nói bạ trước mặt ông ta. - Tại sao? - Bởi vì trên đời này, chỉ có người đó là có thể giết được y. Hòa thượng nói: - Lúc nào y chân chính bị nguy hiểm, cũng chỉ có người đó mới cứu được y. - Người đó là ai? - Tây Môn Xuy Tuyết. o O o Tây Môn Xuy Tuyết, áo trắng như tuyết, trái tim của y cũng lạnh như tuyết. Cả đời y hình như chưa yêu một người nào, dù cho đã có yêu, bây giờ cũng đã trở thành kỷ niệm đầy thương đau, không còn đáng để vào lòng. Ykhông có thân nhân, không có bạn bè, thậm chí cũng không có cả kẻ thù, trừ "kiếm" ra, y không còn thứ gì sở hữu trên thế gian này. Hạng người như y, người nào có thể nói cho y động lòng? - Tôi biết có lần chỉ vì y muốn thử xem hai ngón tay của Lục Tiểu Phụng có kẹp được thanh kiếm của y không, mà thậm chí không tiếc cùng Lục Tiểu Phụng quyết một trận sống chết. Ngưu tiểu thơ nói: - Thậm

chí y còn không sợ lỡ tay chém chết Lục Tiểu Phụng. - Tôi cũng có nghe chuyện đó. Hòa thượng nói: - Đấy là sau chuyện ở U Linh sơn trang, bên cạnh hồ kiếm ở núi Vũ ương. - Có điều y không hề xuất thủ. - Bởi vì lần đó, trái tim của Lục Tiểu Phụng đã chết, y cũng không khác gì một người đã chết rồi. Ngưu tiểu thơ buồn rầu nói: - Bây giờ không chừng Lục Tiểu Phụng đã thành một người đã chết rồi. - Nhưng nếu y còn chưa chết, người duy nhất cứu được y là Tây Môn Xuy Tuyết. Lão Thực Hòa Thượng nói: - Hòa thượng trước giờ không hề nói dối, Tây Môn Xuy Tuyết không những kiếm pháp số một, y có trấn tĩnh và trí tuệ không một người nào bì kịp. - Lão Thực Hòa Thượng, tôi tin ông. Ngưu tiểu thơ nói: - Nhưng tôi không biết làm cách nào nói cho y động lòng đi cứu Lục Tiểu Phụng. - Tôi cũng không biết. - Tại sao ông không biết? Ngưu tiểu thơ hỏi Lão Thực Hòa Thượng. - Bởi vì thật tình không có cách nào cả. Hòa thượng nói: - Dù cô có làm cho người chết rồi nói

chuyện được, đối với y cũng chẳng ăn thua gì. Y đưa ánh mắt tuy đầy vẻ thật thà nhưng ra chiều thần bí, nhìn Ngưu Nhục Thang, ngập ngừng nói: - Chẳng qua, tôi có một câu muốn nói cho cô biết, cô nhất định phải nhớ kỹ trong lòng. Lão Thực Hòa Thượng nói toàn là những lời thật thà, những lời thật thà dĩ nhiên là rất hữu dụng, Ngưu tiểu thơ dĩ nhiên muốn nghe rõ từng chữ một. Không ngờ Lão Thực Hòa Thượng chỉ nói có tám chữ, mỗi chữ có thể chọc người ta tức muốn chết lên được. - Không cách gì, tức là có một cách. Hòa thượng nào cũng thích nói sấm, hòa thượng nói sấm mới ra một hòa thượng. Nhưng lọt vào tai Ngưu tiểu thơ, nghe như đánh rắm một hơi liên tiếp tám cái liền.

LỤC TIỂU PHỤNG

Cổ Long

Quyển 7
Chương 12

Sát Thủ Siêu Cấp Gặp Nhau Trên Núi Cao

Sát thủ siêu cấp gặp nhau trên núi cao

Lúc này Tây Môn Xuy Tuyết đang ngồi trên một tảng đá xanh bằng phẳng, ở một ngọn núi cao, nhìn về phương trời xa xa. Hoàng hôn, chưa tới hoàng hôn. Xa xa mây mù bao phủ phiêu dưởng, chẳng thấy gì cả, mà cái gì cũng thấy Dưới cặp mắt của một đứa bé còn chưa ra đời, hay một người đã quá thỏa mãn về cuốc sống của mình, đây chỉ là một khoảng hư vô, một khoảng hỗn độn, cùng nhất là một bức đồ họa thế thôi, để cho một người vốn đã rất khoan khoái, tới

đây để đứng yên lặng chiêm ngưỡng và hưởng thụ. Nhưng dưới cặp mắt của hạng người như Tây Môn Xuy Tuyết, cái hư vô ấy chính là bản thân của đời sống. Chỉ ở trong cái hư vô và hỗn độn ấy, y mới thấy được rất nhiều chuyện mà ở nơi khác y sẽ không thấy được, mà cũng chỉ ở một nơi thế này, thời điểm thế này, tâm tình thế này, y mới từ đó thấy ra được cái điểm quan trong trọng nhất. Mười năm gần đây, Tây Môn Xuy Tuyết hầu như không còn cơ hội tự nhìn lấy mình. Bởi vì trái tim của y, cặp mắt của y đã bị một lớp máu che phủ lại, dĩ nhiên còn có một lớp băng còn lạnh hơn cả nước đá che phủ lại. Tây Môn Xuy Tuyết là hạng người như thế nào? Cả thiên hạ hàng ngàn hàng vạn người đều biết, có một con người mang tên "Tây Môn Xuy Tuyết", nhưng có mấy người biết được y xuất thân từ đâu, tư tưởng của y ra sao, tình cảm của y thế nào, quá khứ của y làm sao. Thậm chí chính y cũng còn không biết. Dĩ nhiên không phải thật là không biết, mà là đã quên mất hết

cả. Sao y quên được? Cuộc đời con người, có chuyện gì khó hơn là quên đi. Yphải bỏ ra cái giá thật đắt để quên hết những chuyện đó. Tây Môn Xuy Tuyết bỗng nhiên nghĩ đến Lục Tiểu Phụng, lúc này giờ này, y vốn không nên nghĩ đến Lục Tiểu Phụng. Nhưng không may, cái bi ai lớn nhất của nhân loại là, con người thường thường hay đi nghĩ đến những người, những chuyện y không nên nghĩ tới. Tây Môn Xuy Tuyết và Lục Tiểu Phụng quen biết nhau hầu như đã được hai mươi năm rồi. Hai mươi năm, một khoảng thời gian quá dài, có người, mới sinh ra đã chết đi mất, có người mới sinh được mấy ngày mấy tháng đã bị chết yểu, đối với họ, hai mươi năm là một khoảng thời gian không thể cầu mà có được. Dưới cặp mắt của một người vợ mới trong thời kỳ tân hôn, nếu ông chồng chết đi trong thời gian hai ba năm bọn họ đang ân ái nhất, thì hai mươi năm là một thứ hạnh phúc không thể nào cầu xin được. Đối với một ông lão đã sắp gần đất xa trời, tuy lão ta biết mình sẽ

không sống quá hai mươi năm, nhưng hai mươi năm về trước sẽ làm cho lão vĩnh viễn không bao giờ quên được. Bởi vì trong cuộc đời của mỗi người, ai ai cũng có hai mươi năm trọng yếu nhất của họ, mỗi ngày trong khoảng thời gian đó, đều có thể có những chuyện làm thay đổi mệnh vận của họ. Vì vậy, Tây Môn Xuy Tuyết mới nghĩ đến Lục Tiểu Phụng. Y và Lục Tiểu Phụng quen nhau đã hai mươi năm, có điều, y hiểu rất ít về con người của Lục Tiểu Phụng. Trước giờ y không hề biết con người ấy từ một hạng gia đình nào sinh ra, lớn lên trong hoàn cảnh nào. Đấy cũng không chừng là trước giờ y không hề muốn biết tới. Có rất nhiều bạn bè như vậy, tuy thường ở chung một nơi với nhau, nhưng không hề muốn biết đến dĩ vãng của người kia ra sao, đừng nói là muốn đào sâu vào đời tư của họ. Bạn bè trong giang hồ, lấy ý khí tình cảm làm quen với nhau, chỉ cần hôm nay ông có thái độ của một nam tử hán với tôi, dù ông là vương bát đản, cũng chẳng có cái quái gì là quan hệ. Trong

thế giới này, chân chính là kẻ nam tử hán cũng không có bao nhiêu người. Nếu có người nói rằng Lục Tiểu Phụng không phải là một nam tử hán, người đó tốt nhất là nên tìm một cái chùa hẻo lánh nào đó cầu thần linh phù hộ, phù hộ cho y không bị bạn bè của Lục Tiểu Phụng chạm mặt. Dĩ nhiên là càng phù hộ cho y không gặp phải Tây Môn Xuy Tuyết. Tây Môn Xuy Tuyết rất có thể vì một người y không quen biết, thậm chí vì một người y chưa từng gặp mặt bao giờ, bôn ba ngàn dặm, xông hương tắm rửa, trai giới năm ba ngày, đi giết một tên sát thủ trước giờ chưa hề bị bại trận. Bởi vì y nguyện ý đi làm chuyện đó. Bởi vì y cao hứng. Chuyện đó có được có thua, có thắng có bại, có sống có chết, y chẳng thèm để trong lòng. Nếu y không cao hứng nguyện ý thì sao? Thì chẳng còn cách gì hơn, dù có đem hết bạn bè của y lại trước cửa nhà y bày hàng ra quỳ xuống, y cũng làm như chẳng thấy gì. Thậm chí vì Lục Tiểu Phụng, cũng đều vậy thôi. Nếu y không cao hứng không nguyện ý, dù đem

Lục Tiểu Phụng ra giết trước mắt y, y cũng chẳng thấy gì cả. Tây Môn Xuy Tuyết chỉ thấy có một thứ, thanh kiếm của y. o O o Mặt trời đang lặn bỗng từ trong lớp mây mù lộ ra, trong một khoảng trời mênh mang, đỏ ửng lên, rất là đỏ. Mặt trời đỏ nhất là lúc nó đã sắp lặn vào cuối chân trời. Người thì sao? Có phải cũng như vậy? Tây Môn Xuy Tuyết trước giờ không bao giờ thèm đi nghĩ những chuyện đó, đời người đại khái thế nào cũng có những lúc bi thương không cách nào làm gì được, thì tại sao lại đi nghĩ đến nó làm gì? Nghĩ đến rồi sẽ được gì? Y chỉ biết, hiện tại nhất định đã có một người muốn dùng một thanh kiếm trước giờ y chưa thấy, dùng một thứ kiếm pháp trước giờ y chưa thấy, đến đây cùng quyết sống chết với y. Đấy cũng chỉ là dự cảm của y thôi. Y đã cầm kiếm ngang dọc giang hồ hai mươi năm nay, vào sống ra chết không biết bao nhiêu lần, bây giờ y còn sống đây, dĩ nhiên y cũng như các tay danh hiệp sát thủ kiệt ngạo giang hồ, đều có một thứ dự cảm gần như

dã thú. Có điều lần này, y bôn ba ngàn dặm, trai giới tắm rửa, đến ngọn núi này, chỉ vì y có hẹn. Ước hẹn vào lúc này, ước hẹn ở đây. Y không biết người nào ước hẹn y, có điều dám làm điều đó, chắc hẳn là một người phi thường cẩn thận, không những vậy, phi thường tự tin, tự tin vào tay kiếm của mình. Người này là ai? Tại sao lại dám đi ước hẹn với một tay kiếm khách như Tây Môn Xuy Tuyết, một kẻ chưa hề có địch thủ nào còn sống sót trở về, một kẻ chưa hề bị thất bại qua lần nào? o O o Mặt trời mới ló ra đỏ chói, như hai gò má của thiếu nữ đang thẹn thùng, sau đó thì đỏ như máu tươi của kẻ thù.

Một người đang chầm chậm đi lên núi.

Nếu y dùng khinh công bay nhảy mà lên, hoặc là dùng giây rừng bám vào trèo lên như chớp, người ấy sẽ không đáng là một đối thủ. Người này đang từ từ đi lên, tốc độ chậm đó, cũng giống như một ông chồng sợ vợ đang nửa đêm mò về nhà, vào tới phòng

bà vợ đang ngủ, vừa nhẹ, vừa chậm, chỉ sợ gây ra tiếng động, hận không thể cầm chiếc giày lên tay. Có điều, bây giờ người dang đi lên núi, mang một đôi giày rất là, rất là nặng, có thể nói là trên đời này, không còn ai mang một đôi giày nào nặng hơn y. Người này mang một đôi giày bằng sắt, làm bằng sắt ròng đúc thành. Nếu có một người thợ rèn kinh nghiệm thật phong phú ở đây, muốn y ước lượng đôi giày nặng bao nhiêu, y sẽ nói, ít nhất là nặng bằng hai cặp đùi của một người béo mập. Nói vậy cũng khó mà biết nặng bao nhiêu, có điều ít nhất cũng là chín cân rưỡi tới mười ba cân. Tính khoảng chừng, một cái đùi mười cân, hai cái đùi hai chục cân, mang đôi giày sắt thêm hai chục cân nữa, đại đa số người nào như vậy đều đi đứng ầm ầm như sấm vậy, huống gì còn đang bò lên núi, huống gì người đó lại là thứ mập phì siêu cấp. Có điều gã mập mang đôi giày sắt siêu cấp này, đi từ đất bằng lên ngọn núi cao, tiếng động so với ông chồng đi về nhà, còn chậm, còn êm ái hơn

nhiều, êm như một con a đầu đi xuống bếp ăn vụng. Người này vừa cao, vừa lớn, vừa hùng tráng, vừa béo, nhưng lại nhẹ nhàng như bướm. Người này đầu to tai lớn, mày thanh mắt sáng, gương mặt cười tít mắt lên, xem ra như một ông phật Di Lặc, có điều người nhận ra y, thà nhìn một trăm con ác quỹ, còn hơn nhìn phải y. Tây Môn Xuy Tuyết chẳng thèm nhìn người đó, thế giới này không chừng chẳng còn người nào đáng cho y phải nhìn. Người này không đến quấy nhiễu y, cũng chẳng dùng đôi giày sắt lại đá y, chẳng qua, y lấy trên lưng xuống một bao đồ, móc ra một khối thịt bò rán, hai con gà quay, tám miếng thịt quay làm ở Lãnh Nam, nguyên một con heo béo ngậy, bốn chục cái bánh bao, tám chục cái bánh tiêu, trải một tấm vải ra, để đầy ê hề lên, rồi ngồi xuống đó. Quả thật là ngồi ngay đó, không làm gì cả, không ăn gì cả, một người béo mập to lớn dường đó, nhìn trân trân vào một đám đồ ăn ngon lành như vậy, vẫn cứ ngồi yên vậy, chỉ nhìn, không ăn. Tây Môn Xuy

Tuyết cũng chẳng động đậy, cũng chẳng nhìn, nhưng y bỗng nhiên nói một câu rất kỳ quái: - Tiểu sấu Tử (tên ốm), ta biết không phải ngươi, do đó hôm nay ngươi sẽ không chết. Có điều, hôm nay thật tình ngươi không nên lại đây. Người mang giày sắt bỗng nhiên gương mặt nhăn nhó lồi lõm lên, không những vậy, thân hình không ngớt run rẩy, như một cục thịt heo trong chão dầu. Y chẳng phải là một tên ốm yếu gì, y là một người lớn con, nếu Tây Môn Xuy Tuyết nói vậy, chắc đang cảnh cáo một tên ốm nào đó, vậy thì y sợ gì? Người béo mập sợ, vì hồi nhỏ, y là một tên ốm yếu, vì vậy y mang giày sắt, vì vậy y ráng sức ăn cho nhiều vào cho mập lên. Y ăn như vậy, làm sao mà không mập cho được? Vì y muốn thêm trọng lượng, từ nhỏ đã bắt đầu mang giày sắt đi đường, nếu khinh công của y còn không giỏi, thì trời còn có công bằng gì nữa? Có điều, bây giờ y không thể mập hơn được tý nào nữa. Vì vậy tuy lúc nào y cũng đem theo những thứ y thường thích ăn, y chỉ còn nhìn, chứ

không ăn vào được. Gã Tiểu Sấu Tử này dĩ nhiên là tay sát thủ siêu cấp mới quật khởi trong giang hồ hai ba năm nay, tên là "Đại Cổ". Bụng của y lớn như trống, hơi thở của y phì phò như sấm, thậm chí người của y cũng như cái trống vậy. Một người bình thường tục tằn như y, có ai đi đề phòng bao giờ? Vì vậy mà mười chín tháng nay, những tay vũ lâm đại hào chết dưới hai bàn tay mập mạp của y, đã lên quá hơn con số người chết dưới lưỡi kiếm của Tây Môn Xuy Tuyết nhiều lắm. Có điều Tây Môn Xuy Tuyết biết người này lại đây không phải vì có ước hẹn. Cái gã béo tròn Tiểu Sấu Tử này, dù có ăn phải mê dược của yêu ma, cũng không dám lại chọc vào Tây Môn Xuy Tuyết. Ai mà dám động vào Tây Môn Xuy Tuyết. Lúc này, bỗng nhiên lại vang lên bước chân một người đang lên, cước bộ cực kỳ trầm trọng, hình như là một tên béo mập nặng tám trăm cân mang một đôi giày sắt nặng tám mươi cân vậy. Có điều, người ấy còn chưa lên đến đỉnh núi, Tây Môn Xuy Tuyết đã

biết y không mập, cũng không nặng, mang đôi giày rất nhẹ và mỏng, một cặp hài thêu hoa bằng nĩ mềm. Nghe bước chân người đó, người béo mập gương mặt đang khẩn trương lập tức thở phào ra! Nhưng ánh mắt của Tây Môn Xuy Tuyết bỗng biến thành đỏ như máu, lạnh như tuyết.

Chú thích:

Chuyện tiểu thuyết kiếm hiệp viết đã được hai mươi bốn, năm, sáu, bảy năm nay, chưa hề có lời "chú". Có điều lúc tôi còn nhỏ đã rất thích đọc lời chú giải, bởi vì nó thường thường rất hay, rất tuyệt diệu, thường thường làm người ta đọc xong cười ha hả lên. Ví dụ như, có người viết "xxx rút kiếm" xong, còn chú giải là "người này vốn đã bỏ kiếm trên bàn, đợi ăn cơm xong, lại đeo vào trong người, vì vậy mà có thể rút ra ngay". Xem xong lời chú đó, nếu không

cười ha hả lên, không lẻ khóc sao? "Chú" có lúc cũng bộc lộ ra được cái ý tứ và học thức của tác giả, chú giải nói ra được những gì người ta không biết và muốn nghe, có lúc còn giống như vẽ rồng thêm mắt, không có mắt, chẳng thấy có rồng đâu. Tài tử phê bình, cũng cùng một thứ như vậy, Kim Thánh phê bình bốn vị đại tài tử, chính là một tuyệt tác loại đó. Tôi viết bài chú này, không liên quan gì đến Lục Tiểu Phụng, lại càng không liên quan gì đến Tây Môn Xuy Tuyết, thậm chí chẳng có tý liên quan gì đến câu chuyện tôi đang viết, có điều, nếu tôi không viết ra, lòng tôi không thoải mái, người khác e cũng không cao hứng. Bởi vì trong lời chú giải của tôi, xuất hiện ra hai người, dưới mắt của những người thích đọc tiểu thuyết kiếm hiệp thời nay, còn nổi danh hơn cả Lục Tiểu Phụng và Tây Môn Xuy Tuyết rất nhiều. Hai người này dĩ nhiên đều là bạn của tôi, dĩ nhiên, họ là Kim Dung và Nghê Khuông. Có một đêm khuya thật khuya, tôi và Nghê Khuông ngồi uống rượu, cũng

không biết là đã uống lần thứ mấy trăm, mấy ngàn lần rồi, cũng không biết đã nói bao nhiêu chuyện dở khóc dở cười rồi. Lần này có khác là, hôm đó, tôi đề ra một câu muốn Nghê Khuông làm câu đối. Câu đầu là: Băng tỷ băng thủy băng (Nước đá so với nước có đá lạnh hơn) Nước đá nhất định là lạnh hơn nước trong đá, nước đá tan ra, nhiệt độ sẽ tăng lên. Nước phải tới độ đông mới thành đá được, vì vậy thứ nước nào trên thế giới này đều không lạnh bằng nước đá.

Câu đầu rất có học vấn, sáu chữ đã có ba chữ là "băng", chữ "băng" đầu là danh từ, chữ thứ nhì là hình dung từ, chữ thứ ba cũng vậy. Tôi và rất nhiều bạn bè có học vấn cùng nhau bàn cứu, trên thế giới này không có thứ văn tự nào có thể diễn tả được nhiều ý nghĩa trong một vài chữ như vậy. Câu đối vốn là một thứ văn tự độc đáo của người Trung quốc, không phải khó khăn gì lắm, nhưng rất là thú vị. Không thú vị là, câu trên có rồi, mà câu dưới không

biết tìm ở đâu. Tôi nghĩ không ra, Nghê Khuông cũng nghĩ không ra. Nghê Khuông tuy thông minh hơn tôi xa, cũng rất "chịu chơi" hơn tôi nhiều, thậm chí, những người đàn bà khó tính lắm gặp ông ta, cũng phê phán rằng: "Người này thật là thú vị quá.", có điều một người rất thú vị cũng có lúc không thú vị lắm, cái câu đối phía trên thú vị là vậy, ông ta lại đối không ra. Điều đó cũng không kỳ quái. Kỳ quái là, Kim Dung nghe câu đối trên, cũng như các thứ vấn đề khác ông ta đã khảo cứu, suy nghĩ thật lâu, sau đó, mới nói bốn chữ: "Thử liên bất thông" (Câu đối này không thông suốt). Nghe đến bốn chữ đó, tôi rất khoan khoái, bởi vì tôi biết, ý tứ của câu "Thử liên bát thông", chính là nói: "Tôi cũng không đối được". Kim Dung tiên sinh là người thâm tư trí viễn, Nghê Khuông tiên sinh mẫn nhuệ tiệp tài, trong tình huống đó, nếu có một người nào đối được câu "Băng tỷ băng thủy băng", không những vậy, còn đối rất ổn thỏa, thiết thực, Kim Dung, Nghê Khuông và tôi đều

nguyện ý kính tặng một bộ chuyện chúng tôi thân bút trước tác, gọi là lòng kính ý của chúng tôi đối với người đó. Bài chú giải này, chỉ sợ là một bài dài nhất trong các bộ tiểu thuyết kiếm hiệp.

LỤC TIỂU PHỤNG

Cổ Long
www.dtv-ebook.com

Quyển 7
Chương 13

Đại Cổ Và Tú Hoa Hài

Đại Cổ và Tú Hoa Hài

N gười đàn bà vừa mới lên núi, vừa cao vừa ốm, gương mặt dài dài, lông mày và cặp mắt đều xếch lên, trong cái vẻ anh khí còn có mấy phần yểu điệu, tuy nàng ta không đẹp, nhưng có mỵ lực. Nàng ta khoác một chiếc áo gió rất ngắn, lộ ra cặp giò dài rắn chắc, bàn chân quả nhiên mang một đôi hài thêu hoa. Một người đàn bà dáng dấp ẻo lả như vậy, tại sao lúc đi lại ầm ầm còn hơn cả Đại Cổ? Câu hỏi ấy chỉ có một cách trả lời. Nàng ta cố ý làm vậy, cố ý khoe khoang mình,

khoe khoang vũ công của mình. Nàng ta luyện một thứ ngoại môn công phu rất đặc biệt, không những vậy đã thất truyền từ lâu, lúc cần, thậm chí có thể làm cho người mình biến thành ra nặng còn hơn một cục sắt mấy trăm cân. Loại công phu đó, trước giờ chưa có người đàn bà nào luyện qua, lại càng chưa có người đàn bà nào luyện thành. Nàng trước giờ vẫn cho đó là vinh hạnh. Tên của nàng ta chính là Tú Hoa Hài. Dĩ nhiên đó không phải là tên thật, có điều, những người quen nàng ta, không ai biết nàng ta còn có tên gì khác không. Lúc Tú Hoa Hài lên núi, nàng ta cũng như Đại Cổ, đem theo những thứ đồ kỳ quái với mình. Dĩ nhiên nàng ta không đem theo đồ ăn. Nàng ta đem theo một ống tiêu, một cái rương đựng đồ trang sức, một bộ dụng cụ bài bạc làm bằng ngà voi, trong đó có một bộ bài cửu, và bốn bộ bài lá. Kỳ quái nhất là, phía sau nàng ta còn có một đứa bé rất đẹp trai, mang mền chiếu theo dùm nàng. Hạng người đàn bà như vậy, quả thật là quá kỳ quái. o O o Tây Môn

Xuy Tuyết nhìn về xa xa, không hề quay đầu lại, Đại Cổ gương mặt đã muốn xanh lè, cặp mắt lồi ra như hai cái rốn. Bọn họ đều biết lai lịch và xuất thân của người đàn bà này. Nàng ta cũng là một trong những tay sát thủ siêu cấp vừa quật khởi trong giang hồ mấy năm nay, chẳng qua, nàng ta còn có một thứ bản lãnh khác bọn Đại Cổ không sao bì lại. Nghe nói, nàng ta kiếm tiền, còn nhiều hơn ba bốn lần những tay sát thủ cùng thân phận với nàng ta. Tại sao vậy? Vừa gặp Đại Cổ, Tú Hoa Hài đã bật cười lên, lúc đang cười, vẻ mặt nàng ta lại trông càng duyên dáng. - Đại Cổ huynh, người ta đều nói, tâm khoan thể bạn, ông quả thật là người có trái tim rộng lượng, gần đây quả thật càng lúc càng phát phúc ra. Đại Cổ đang thở ra: - Phát phúc thì được gì? Thịt mỡ thì bán được bao nhiêu tiền? Y nói: - Nếu mà phát tài, mới là có bản lãnh. - Quả thật là vậy. - Nghe nói cô càng lúc càng phát tài. Đại Cổ nói: - Nghe nói mấy nhà ngân hàng danh tiếng ở Sơn Tây còn nhờ cô chuyển tiền bạc

dùm mà, phải không? - Cũng không sai lắm. Tú Hoa Hài cũng thở ra: - Nhiều tiền vào cũng phiền phức lắm, nhưng ai bảo trời sinh tôi ra biết kiếm tiền chi vậy. Nàng ta bỗng nghiêm trang hỏi Ại Cổ: - Ông có nghe nói tôi kiếm tiền còn nhiều hơn cả các ông cộng lại? - Tôi có nghe nói. - Nhưng ông cũng biết, tôi giết người không có đòi giá cao hơn các ông. - Tôi biết. - Vậy thì sao tôi kiếm tiền nhiều hơn các ông? Nàng ta tự mình trả lời: - Bởi vì không những tôi biết cách kiếm tiền, mà cách gì tôi cũng làm. Tú Hoa Hài nói: - Tôi không giống các ông, chỉ làm ăn có một cách cổ lão thứ hai, ngay cả cách cổ lão thứ nhất, tôi cũng làm. Đại Cổ cố ý hỏi: - Tôi biết cách làm ăn cổ lão thứ hai là giết người, cách cổ lão thứ nhất là gì vậy? - Dĩ nhiên là mãi dâm. Tú Hoa Hài không thay đổi sắc mặt: - Cách làm ăn lâu đời nhất trong thiên hạ, chính là mãi dâm. Đại Cổ cười khổ, cười muốn khóc òa lên, nhưng lại có vẻ như muốn nôn mửa ra. Tú Hoa Hài thì hình như chẳng có tý cảm giác gì. - Người ta muốn gì, tôi

bán thứ đó, muốn tôi giết người, được, một vạn bảy ngàn năm trăm lượng bạc, tiền trao mạng tiêu, không bao giờ trật. Tú Hoa Hài nói: - Muốn tôi đánh bài, được, người tôi có bộ bài, ai muốn lại cứ lại, chỉ cần có tiền để thua, dù là từ trong nhà thờ moi ra, tôi cũng đều chiếu cố không mất đâu được. - Tốt.

Đại Cổ cố ý vỗ tay:

- Có tính cách lắm.

- Người ta muốn tôi ca, được, một bài năm ngàn lượng, tiền trao hát ngay.

- Một bài năm ngàn? Có phải là hơi nhiều tý không?

- Không nhiều.

Tú Hoa Hài nói:

- Không những không nhiều, còn có vẻ ít quá đi đấy chứ.

- Ai mà bỏ ra năm ngàn lượng cho cô hát?

- Nhiều người lắm.

- Có phải bọn họ có chỗ khùng khùng không?

- Không khùng tý nào.

- Cô hát hay hơn người khác chỗ nào?

- Không có chỗ nào cả.

Tú Hoa Hài nói:

- Chẳng qua, con người tôi có nhiều chỗ khác với những cô kia.

Nàng ta hỏi Đại Cổ:

- Ông nghĩ xem, những tên phú hộ giàu có mập phì đó, mời được một tay sát thủ nổi danh trong giang hồ bấy giờ, đến nhà mình hát một bài chúc thọ, đấy có phải là một chuyện nở mặt nở mày hay không? Đại Cổ thở ra: - Quả đúng thật. - Bọn họ cho ông năm ngàn lượng, ông hát không? - Không. - Vậy thì năm ngàn lượng có nhiều không? - Không nhiều. - Vì vậy, tôi kiếm tiền nhiều hơn các ông, là chuyện quá thiên kinh địa nghĩa. Tú Hoa Hài nói: - Huống gì, tôi còn chịu ngủ với người khác. - Tôi nhìn ra được. Đại Cổ cười khổ: - Thậm chí cô còn đem theo đồ chăn chiếu tùy thân. - Đúng vậy, tùy thân đem theo chăn chiếu, vừa sạch vừa tiện. Tú Hoa Hài nói: - Ông muốn ngủ với tôi cũng được, cũng một vạn bảy ngàn năm trăm lượng bạc, tiền trao, quần tuột. Đại Cổ giật nãy mình lên: - Ngủ một lần cũng bằng như giết người sao? - Dĩ nhiên là như nhau. Đại Cổ nhìn lên nhìn xuống ngắm nghía nàng ta một hồi, cố ý lắc đầu nói: - Chuyện đó xem ra có vẻ khó đấy. Tú Hoa Hài không

có vẻ giận gì cả: - Tôi hiểu ý ông lắm, tuy tôi cũng không xấu lắm, nhưng làm sao đáng giá tới một vạn bảy ngàn năm trăm lượng bạc. Nàng ta nói: - Chẳng qua... - Chẳng qua, cô là Tú Hoa Hài danh tiếng lẫy lừng. Đại Cổ giành nói dùm: - Người đàn bà nổi danh, dù có xấu tý đỉnh, già tý đỉnh, vẫn còn có mấy lão ôn dịch ngu si đâm đầu vào. - Ông nói đúng lắm. Tú Hoa Hài nói: - Chúng ta cũng là người làm cùng nghề, nếu khi nào ông kiếm tôi, tôi bớt ông chín chục phần trăm. o O o Trời dần tối, màn đêm buông xuống, Tây Môn Xuy Tuyết vẫn còn ngồi đó không động đậy, Tú Hoa Hài hạ giọng xuống hỏi Đại Cổ: - Người kia là ai vậy? - Cô không biết y là ai? - Tôi không chú ý lắm. Tú Hoa Hài nói: - Nãy giờ tôi chỉ để ý có mình ông. - Bây giờ thì sao? - Một người không phải là gỗ đá, cứ ngồi yên đó, một thời gian thật lâu, tôi không muốn chú ý đến y cũng không được. Tú Hoa Hài nói: - Huống gì, mỗi lần tôi đưa mắt nhìn về hướng y ngồi, bất giác lại thấy lạnh cả người lên. - Hiển nhiên cô muốn biết y là

ai, vậy thì tôi hỏi cô một câu. - Ông cứ hỏi. - Cô đến đây, có phải có người mướn cô giết người không? - Đại khái là vậy. Tú Hoa Hài nói: - Người đó trả cho tôi một vạn bảy ngàn năm trăm lượng, chắc không phải là mướn tôi lại đây ngủ rồi. - Cô có biết người phải giết là ai không? - Không biết. - Vậy thì cô mau mau đi cầu thần linh. - Cầu thần linh gì? - Cầu thần linh phù hộ cô, kẻ trả tiền cho cô không có điên, người mướn cô giết người không phải là y. Tú Hoa Hài theo ánh mắt của Đại Cổ nhìn qua bên kia, người ấy vẫn còn ngồi một mình trên phiến đá. - Tại sao không phải là y? Tú Hoa Hài hỏi: - Y là ai? - Tây Môn Xuy Tuyết. - Tú Hoa Hài đần mặt ra, sợ quá đần mặt ra. - Tây Môn Xuy Tuyết? Nàng ta chưa hề nghĩ rằng chỉ dựa vào cái tên cũng có thể làm cho mình sợ quá như vậy, cả đời nàng ta hình như trước giờ chưa bao giờ sợ quá người nào. Có điều bây giờ, nàng ta bỗng nhiên cảm thấy lạnh cả người, lạnh muốn chết luôn. o O o Trong màn đêm mờ mịt, thân hình của Tây Môn

Xuy Tuyết xem ra vẫn trắng như tuyết. Chính ngay lúc đó, từ trong bóng tối bỗng xuất hiện hai cây đèn lồng, một người chắp tay sau lưng, đi tản bộ lên núi sau hai cây đèn, cả người cũng một thân hình trắng toát. Cầm cây đèn là hai mỹ nữ tóc xõa xuống như mây, eo thon, chân dài, phong thái cao nhã, dù không phải là cung nga tuyển tập trong cung, thì cũng nhất định là những mỹ nhân "nhà nghề" được Vạn phu nhân huấn luyện kỹ lưỡng. Bọn họ không những mặt mày xinh đẹp, mà thân thủ cũng rất khá, nếu không ban đêm làm sao đi được lên núi.

... Trừ cái loại thân thủ ấy ra, những loại thân thủ khác dĩ nhiên cũng rất khá. Vì vậy giá trị con người của họ cũng rất cao.

Đi theo sau hai người là một người áo trắng, mặt mày trắng trẻo, áo quần trắng toát, mặt trắng như áo. Y thắt đai lưng bằng ngọc, lưng deo trường kiếm, kiếm và đai lưng đều là những thứ giá trị liên thành. Tú

Hoa Hài lại hỏi Ịại Cổ: - Ông xem người này thế nào? - Người này quả thật anh tuấn, dễ nhìn, không những có vẻ lắm, còn có khí phái. - Y còn có tiền. - Đúng vậy. - Do đó y là chủ cố của ông? - Đúng luôn. Đại Cổ cười khổ: - Rủi thay chủ cố của tôi cũng là y, vì vậy tôi cũng phải cầu thần linh. Thiếu niên mỉm cười: - May mà ta cũng chẳng nhờ các ngươi lại đây giết Tây Môn Xuy Tuyết! Y nói: - Chỉ có người điên mới nhờ các ngươi lại giết Tây Môn Xuy Tuyết! Tú Hoa Hài xem ra có chỗ không phục: - Không lẽ ông cho là Tây Môn Xuy Tuyết nhất định không biết lý lẽ? Nàng ta hỏi thiếu niên. - Ta không có ý như vậy. Y hững hờ nói: - Ý ta nói chẳng qua là, nếu ta còn kiên trì muốn giết Tây Môn Xuy Tuyết, các người nhât định sẽ giết ta. Y thậm chí còn cười nụ nói: - Muốn giết ta, dĩ nhiên là dễ hơn giết y nhiều. - Đúng vậy. Tây Môn Xuy Tuyết đang ngồi yên bỗng thốt: - Giết ngươi dễ, giết ta khó! Giọng nói của y càng lạnh lẽo: - Tiếc là bọn họ cũng giết không được ngươi. - Tại

sao? - Bởi vì bọn họ chỉ cần xuất thủ, lập tức sẽ chết dưới lưỡi kiếm của ta. - Kiếm của ngươi đâu? - Kiếm đây. - Tại sao tôi không thấy? Tây Môn Xuy Tuyết không trả lời, y hỏi lại thiếu niên: - Ngươi nói không nhờ bọn họ lại đây giết ta? Vậy thì muốn bọn họ lại đây làm gì? - Bởi vì ta muốn ngươi biết rằng, ta là người có thân phận không tầm thường, không những có thể gọi ngươi ra đây, mà còn gọi hai kẻ danh tiếng trong giang hồ đi mở đường trước ở đây chờ ta. Thiếu niên áo trăng nói: - Ta biết cặp mắt của ngươi vốn mọc ở trên đỉnh đầu, ít nhất ta phải cho ngươi biết, ta cũng không đơn giản. - Ý của ngươi có phải là, ngươi bỏ ra bao nhiêu đó tiền bạc tìm bọn họ, chỉ bất quá muốn ta biết thân phận ngươi không tầm thường? - Đúng vậy. - Vậy thì cái vị có thân phận này, đến đây làm gì? Tây Môn Xuy Tuyết hỏi: - Tại sao ngươi ước hẹn ta lại đây? - Ngươi đoán xem? - Ta xem, cỡ vũ công của người, chỉ lại đây nộp mạng. Thiếu niên áo trắng cười lớn: - Hạng người thiếu niên giàu có như

ta, anh tuấn phong lưu, lại có thân phận, lại có địa vị, không những vậy còn có tiền, nếu nói ta muốn đi tìm chết, trên đời này e rằng ai ai cũng chết sạch cả. Đấy là lời nói thật. - Ta đến đây, chẳng qua chỉ muốn mượn thanh kiếm của ngươi xài một tý. Thiếu niên áo trắng nói. Tây Môn Xuy Tuyết trầm ngâm. Y trầm ngâm, vì y không biết nên nói gì, y trầm ngâm một hồi, mới nói một câu: - Kiếm của ta dùng để giết người. Y trầm ngâm một hồi mới nói câu đó, bởi vì đã lâu rồi y chưa nói những câu hồi còn trẻ y thường nói. Lúc còn trẻ, cầm kiếm giết người, tung hoành giang hồ, cây ấy nói ra, như kim thiết chạm nhau, biết bao là hào khí. Có điều thiếu niên áo trắng nghe qua, vẫn còn thấy hào khí, không những vậy, còn có mỵ lực. Y thậm chí vỗ tay lên. - Tốt, kiếm của anh hùng, không giết người không lẽ giết heo giết chó? Thiếu niên áo trắng nói: - Ta muốn dùng thanh kiếm của ngươi, vốn là nhờ ngươi đi giết một người. - Giết ai? - Giết một người đang mưu hại Lục Tiểu Phụng. Lục

Tiểu Phụng, bao nhiêu năm chưa gặp Lục Tiểu Phụng, trận chiến trên đỉnh Tử Cấm năm nào bây giờ đã lâu lắm rồi. Nhất kiếm đông lai, Thiên ngoại Phi Tiên. Kiếm khách danh hiệp năm xưa, bây giờ ở đâu? Cặp mắt của Tây Môn Xuy Tuyết không những không có nước mắt, ánh mắt ngược lại thoáng vẻ tàn bạo, y lạnh lùng nói với thiếu niên áo trắng: - Nếu ngươi muốn giết một người mưu hại Lục Tiểu Phụng, ngươi không nên lại tìm ta. - Tại sao? - Bởi vì đối tượng của người đó là Lục Tiểu Phụng, không phải ta. Tây Môn Xuy Tuyết nói: - Người đó và ta không có liên hệ gì với nhau. Y lại nói với thiếu niên: - Ngươi muốn giết hắn, ngươi nên đi tìm một người. - Tìm ai? - Lục Tiểu Phụng. Tây Môn Xuy Tuyết nói: - Ngươi muốn giết kẻ đối đầu của y, dĩ nhiên phải đi tìm chính y. Đấy không những là lời nói thật tình, mà còn rất chí lý. Càng quan trọng hơn nữa là: - Lục Tiểu Phụng tự mình lo chuyện mình, chẳng cần đến ta phải ra tay. - Nếu chuyện đó y lo không nổi thì sao? - Thì y nên đi

đâu đó mà chết cho rồi. - Nếu ta ép ngươi đi làm dùm một chuyện cho y, có phải ngươi cũng muốn ta đi đâu đó chết cho rồi?

Thiếu niên hỏi Tây Môn Xuy Tuyết.

- Đúng vậy.

- Có phải lập tức kêu ta đi chết?

- Đúng vậy.

Tây Môn Xuy Tuyết trả lời vĩnh viễn vẫn đơn giản, vẫn trực tiếp, chính như lưỡi kiếm của y lúc giết người.

LỤC TIỂU PHỤNG

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Quyển 7

Chương 14

Tiểu Thơ Và Đại Thâu

Tiểu thơ và đại thâu

Thiếu niên áo trắng bật cười, nếu Tây Môn Xuy Tuyết muốn giết một người, người ấy chắc là chết rồi, bây giờ Tây Môn Xuy Tuyết muốn giết y, y vẫn còn cười được, không những là cười, còn cười khoan khoái nữa là khác. Điều đó, thậm chí ngay cả Lại Cổ và Tú Hoa Hài cũng thấy kỳ quái.

Càng kỳ quái nữa là, thiếu niên áo trắng nhìn vào thấy có vẻ thần bí mà kỳ quái ấy, còn nói rằng: -

Tây Môn Xuy Tuyết, ngươi được lắm, ta biết trước giờ ngươi rất được.

Ynói:

- Ngươi muốn giết ai còn dễ hơn người cắt đậu hủ, ngươi muốn giết ta, dĩ nhiên là càng dễ nữa.

Thiếu niên áo trắng không những cười khoan khoái, mà còn làm cho người khác cảm thấy khoan khoái nữa.

- Lúc nãy ngươi đã nói, vũ công của ta rất dở, Đại Cổ và Tú Hoa Hài tuy đều là những tay sát thủ hạng nhất trong giang hồ, có điều trước mặt Tây Môn Xuy Tuyết, bọn họ đại khái không dám động đậy tý nào.

Đại Cổ và Tú Hoa Hài không phủ nhận được, mà cũng chẳng dám phủ nhận. Thiếu niên áo trắng nói: - Trong tình huống đó, ta nghe ngươi nói tính giết ta,

đáng lý ra phải sợ muốn chết mới đúng, có điều ta chẳng sợ tý nào cả.

Y hỏi Tây Môn Xuy Tuyết: - Ngươi có biết tại sao không?

Tây Môn Xuy Tuyết nhìn y, ánh mắt chẳng tàn bạo, cũng chẳng ôn nhu, ánh mắt của Tây Môn Xuy Tuyết nhìn y, tựa hồ như chẳng thấy gì cả, hình như đang nhìn khoảng trống không.

- Ta không sợ ngươi, bởi vì ta biết ngươi sẽ không giết ta, cũng không thể giết ta. Thiếu niên áo trắng còn dám nói vậy.

Tây Môn Xuy Tuyết cũng chẳng thấy rút kiếm gì.

- Tây Môn Xuy Tuyết giết người chỉ trong một khoảnh khắc, chỉ trong khoảnh khắc có thể giết vô số người, cỡ hạng người nhỏ bé như ta, dựa vào đâu mà

dám nói Tây Môn Xuy Tuyết không dám giết ta nhỉ?

Thiếu niên mặc áo trắng vừa kỳ quái vừa thần bí đó nói:

- Dĩ nhiên là ta có lý do, ít nhất là vài cái lý do! Không ai nghĩ ra được lý do của y.

Tây Môn Xuy Tuyết muốn giết người, trên đời này còn có lý do gì ngăn cản được y? Có điều, thiếu niên mặc áo trắng lại nói có lý do, mà lý do lại rất hữu hiệu.

Y nói làm sao? o O o Thiếu niên mặc áo trắng nói ra lý do, dĩ nhiên là rất có lý, không những vậy còn là lý do không ai ngờ được. Hình như y còn vô số chuyện để nói, không ngờ Tây Môn Xuy Tuyết bỗng ngắt lời: - Thật ra nếu ngươi chẳng có lý do gì, ta cũng chẳng đụng vào ngươi một sợi lông. - Thật sao? Dĩ nhiên là thật, Tây Môn Xuy Tuyết nói ra, trước giờ

không ai dám nghi ngờ. - Tây Môn Xuy Tuyết muốn giết ai, chẳng cần phải có lý do, Tây Môn Xuy Tuyết không giết, cũng chẳng cần phải có lý do. - Đúng là vậy. Thiếu niên mặc áo trắng nói: - Tôi tin lắm. - Nếu Tây Môn Xuy Tuyết muốn giết ngươi, dù ngươi là một người đàn bà yếu đuối, dù cho ngươi là tình nhân của Lục Tiểu Phụng, dù cho ngươi là cái con Ngưu Nhục Thang, bây giờ ngươi đã chết dưới lưỡi kiếm của ta. - Bây giờ tại sao ta còn chưa chết? - Bởi vì một lý do rất đúng, ta tin rằng thiên hạ không có lý do nào rõ ràng như vậy. - Sao? - Ừ. - Lý do gì? Thiếu niên mặc áo trắng hỏi: - Vì sao? - Bởi vì tuy ngươi không phải là đàn ông, ngươi còn là con bồ mới nhất của Lục Tiểu Phụng tên là Ngưu Nhục Thang, Ngưu Bì Đường, Ngưu đại tiểu thơ, nhưng ta lại không phải là Tây Môn Xuy Tuyết. Người đó nói: - Ta từ đầu tới chân, từ đỉnh đầu đến bàn chân, trừ trên xuống dưới, không có chỗ nào là Tây Môn Xuy Tuyết. Đại Cổ đần mặt ra, Tú Hoa Hài đần mặt ra, Ngưu Nhục Thang

cũng đần mặt ra, bất kể nàng ta là Ngưu Nhục Thang hay không, nàng ta đều đần mặt ra. Huống gì, nàng ta chính là Ngưu Nhục Thang. Nàng ta biết Tây Môn Xuy Tuyết là hạng người thế nào, dáng điệu của người này, chính là dáng điệu của Tây Môn Xuy Tuyết, cái dáng điệu vừa cô độc, vừa tịch mịch, vừa lạnh lẻo. Nếu sáu chữ đó không đủ để diễn tả dáng điệu của Tây Môn Xuy Tuyết, nhất định phải có mười bốn chữ mới đủ, thì mười bốn chữ ấy phải là cô độc, tịch mịch, lạnh lẻo, ngoài sáu chữ ấy còn thêm tám chữ: Kiêu ngạo, kiêu ngạo, vô tình, vô tình. Người này lúc nãy bộ điệu xem ra giống vậy, nhưng bây giờ lại không giống vậy nữa. Trên trời dưới đất, Tây Môn Xuy Tuyết có một không hai, trên trời dưới đất, kiếm thần có một không ai. Một hạng người như vậy, tại sao lại ăn nói như vậy? Nếu Tây Môn Xuy Tuyết muốn người nào chết, tại sao người đó còn sống tới bây giờ? - Bây giờ tôi biết rồi, ông nhất định không phải là Tây Môn Xuy Tuyết. Ngưu Nhục Thang nhìn

lom lom vào người đó nói: - Nếu không phải y, vậy thì ông là ai? Nàng ta tin rằng người đó là Tây Môn Xuy Tuyết, bởi vì nàng ta đã cảm nhận được trên người y cái thứ kiêu ngạo cô độc và tiêu sách có một không hai đó, cũng cảm nhận được kiếm khí mãnh liệt toát ra từ người y. Trừ Tây Môn Xuy Tuyết ra, còn ai có thể làm người ta cảm nhận ra như vậy? - Gương mặt của Tây Môn Xuy Tuyết, vốn rất giống mặt người chết, không những trắng bệch không có tý máu, mà ngay cả một nét biểu tình cũng không thấy. Ngưu tiểu thơ nói: - Điều trọng yếu nhất là, đại đa số người chỉ cần nhìn một người mặt áo trắng như tuyết ở xa xa, còn đeo một thanh trường kiếm vỏ màu đen vừa dài vừa hẹp nữa, họ đã bủn rũn tay chân ra rồi, còn đâu mà dám nhìn tới mặt y. Kết luận của nàng ta là: - Vì vậy lấy lý lẽ ra nói, muốn cải trang thành Tây Môn Xuy Tuyết, cũng không phải là chuyện khó khăn gì lắm. Lý lẽ đó rất xác đáng, chẳng qua, lý lẽ và sự thực thông thường cách nhau một khoảng cách. Vì vậy

Ngưu tiểu thơ nói: - Thật ra, muốn cải trang thành Tây Môn Xuy Tuyết, lại là một chuyện vô cùng khó khăn.

- Tại sao? - Bởi vì kiếm khí và sát khí của y. ... Bất cứ người nào, chỉ cần thấy Tây Môn Xuy Tuyết, lập tức sẽ cảm nhận ra được kiếm khí và sát khí trên người y bức vào mình, không những vậy còn thấy bị trấn áp muốn ngạt thở. - Vì vậy trên đời này, rất ít có người nào cải trang được thành Tây Môn Xuy Tuyết, theo cặp mắt của tôi, hình như không ra quá ba người. - Ba người nào? - Tây Phương Ngọc La Sát, Lục Tiểu Phụng và Tư Không Trích Tinh. Ngưu tiểu thơ nói: - Tây Phương Ngọc La Sát chính là tên giáo chủ Ma Giáo Tây Phương, Tư Không Trích Tinh chính là tên ăn trộm vặt, Lục Tiểu Phụng chính là người có bốn hàng lông mày. - Sau chuyện Ngân Câu Đổ Phường, Tây Phương Ngọc La Sát hình như chưa hề xuất hiện lại. Người áo trắng nói: - Hà huống y vốn

rất ít khi xuất hiện trong giang hồ. - Hình như là vậy. - Dĩ nhiên ta cũng không phải là tên Lục Tiểu Phụng hỗn đản siêu cấp kia. - Tôi xem ông cũng không phải. - Vì vậy chỉ e ta là Tư Không Trích Tinh rồi. - Chỉ e là vậy. Người áo trắng thở dài một tiếng nói: - Con mắt của ngươi quả thật không sai, có điều ngươi còn không đúng một chỗ. - Chỗ nào? - Tư Không Trích Tinh không phải là tên trộm vặt, mà là trùm ăn trộm, trùm ăn trộm siêu cấp. - Không những là trùm ăn trộm siêu cấp, mà hình như là vua trong các vua ăn trộm. Ngay cả Lục Tiểu Phụng gặp y cũng nhức cả đầu lên. Ngưu tiểu thơ nói: - Làm cho Lục Tiểu Phụng bò trong bùn bắt sáu trăm tám chục con giun, trừ y ra không còn người thứ hai. Tư Không Trích Tinh cười lớn, sát khí làm cho người ta không rét mà run lúc nãy, đã an biến mất trong vô hình.

Đến bây giờ, Ngưu tiểu thơ mới tin vào lời Lục Tiểu Phụng, cái vị vua trong các vua ăn trộm này, quả

thật là một thiên tài, quả thật cải trang ai là ra người đó. Lục Tiểu Phụng từng nói cho nàng ta nghe: - Tôi từng thấy ở U Linh sơn trang thấy một người cải trang mình thành một con chó, có điều người đó lại nói, bản lãnh của y còn không được một phần ba của Tư Không Trích Tinh. Đại Cổ và Tú Hoa Hài cũng ngớ mặt ra. Bọn họ tuy cũng từng nghe qua danh tiếng của Tư Không Trích Tinh, danh tiếng của Thâu Vương Chi Vương trong giang hồ cũng không kém gì Tây Môn Xuy Tuyết. Có điều, bọn họ không ngờ rằng cái vị Thâu Vương này lại cải trang thành Kiếm Thần, không những vậy, còn gạt bọn họ như không. Bọn họ cũng hiểu thuật dị dung, làm cái nghề của bọn họ, không ai là không biết. Đấy là điều kiện cơ bản quan trọng nhất của một tay sát thủ chuyên nghiệp. Có điều bọn họ không ngờ rằng, một người lại có thể đổi được khí thế và giọng nói của mình chỉ trong một khoảnh khắc. Muốn cải trang thành dung mạo của một người không khó lắm, nhưng muốn đổi

thành giọng nói của một người rất khó, nhất định y phải học được cái bản lãnh chỉ có trong truyền thuyết, có thể khống chế được bắp thịt trong cổ họng. Vì vậy Đại Cổ chẳng nói gì cả, móc trong người ra một tập ngân phiếu, dùng hai tay đưa tới trước mặt Ngưu tiểu thơ, đặt xuống đất, sau đó lập tức bay đi như một con bươm bướm mập phì. Tú Hoa Hài cũng chẳng nói gì, cũng đi luôn, lúc ra đi, bước chân so với lúc đến nhẹ nhàng hơn nhiều. Tư Không Trích Tinh mỉm cười nhìn nàng ta bỏ đi, bỗng nhiên hỏi Ngưu tiểu thơ: - Tại sao cô không giữ nàng ta lại? - Tại sao tôi phải giữ nàng ta lại? - Bởi vì hình như nàng ta còn quên chưa giao một thứ cho cô! Tư Không Trích Tinh nhìn tập ngân phiếu Đại Cổ để dưới đất: - Cái thứ đồ này, thường thường người ta không dễ quên lắm, dù nàng ta có quên, cô cũng không nên quên. Y giải thích: - Bởi vì, cô cũng là một người đàn bà. Tuy kinh nghiệm của tôi đối với dàn bà không nhiều bằng Lục Tiểu Phụng, cũng không coi là ít lắm. Tư Không Trích

Tinh lại bổ sung: - Theo kinh nghiệm của tôi, những thứ kim ngân châu báu, lọt vào trong tay đàn bà, hình như rất giống một vò rượu Nữ Nhi Hồng để ba chục năm lọt vào tay Lục Tiểu Phụng, muốn y nhổ ra, chỉ e còn khó hơn lên trời. - Lần này ông sai rồi. - Chính vì tôi là đàn bà, vì vậy tôi mới không giữ nàng ta lại. - Tại sao? - Tại vì tôi quên mất. Ngưu tiểu thơ cười như một đóa hoa Bách Hợp thuần chân: - Bởi vì tôi quên đưa tiền cho nàng ta. - Cô không quên đưa cho Đại Cổ, nhưng cô quên đưa cho nàng ta? - Ừ. - Tại sao? - Bởi vì nàng ta là đàn bà, tôi cũng là đàn bà. Ngưu tiểu thơ nói: - Người khác nghĩ là đàn bà chỉ đề phòng đàn ông, đấy là chuyện thật sai lầm. - Không lẽ đàn bà đề phòng đàn bà hơn? Tư Không Trích Tinh hỏi: - Không lẽ đàn bà chỉ đề phòng đàn bà? - Đúng rồi. - Đàn bà đối với dàn bà, dù gì cũng hiểu rõ hơn tý đỉnh, đúng không? - Bây giờ, tôi chỉ có một điều không rõ. Ngưu Nhục Thang hỏi Thâu Vương: - Ông nói cho tôi nghe được không? - Được. Tư Không

Trích Tinh nói: - Tuy tôi không phải là Lục Tiểu Phụng, nhưng tôi cũng không biết từ chối một cô bé xinh dẹp khả ái như cô. Ngưu Nhục Thang cười: - Ít ra, ông cũng có một thứ không kém gì y, miệng của ông cũng giống y như hệt. - Cô biết miệng của y ra sao, cô muốn thử miệng của tôi không? Ngưu tiểu thơ không những xinh đẹp khả ái, mà còn thông minh, cỡ hạng người đàn ông như Lục Tiểu Phụng và Tư Không Trích Tinh, trong lòng muốn làm gì, không cần phải đợi bọn họ nói ra làm ra, nàng ta đều biết. Vì vậy nàng ta không cho y có một cơ hội để mở miệng, lập tức giành nói: - Tôi muốn Lão Thực Hòa Thượng viết dùm tôi một lá thơ ước hẹn Tây Môn Xuy Tuyết, sao ông lại biết được? - Sao cô biết là tôi biết? - Nếu ông không thấy qua, tại sao lại đi mạo nhận Tây Môn Xuy Tuyết lại đây? - Điều ấy hình như rất dễ hiểu. Tư Không Trích Tinh đang thở ra: - Tôi tin là cô nhất định cho là chuyện nó như vậy. Y thở ra thườn thượt: - Chỉ tiếc lần này cô sai rồi. - Không lẽ chuyện không

phải vậy? - Không phải. - Không phải vậy, thì còn là gì nữa? - Chuyện này, bây giờ tôi còn chưa muốn nói cho cô nghe. Tư Không Trích Tinh nói: - Bây giờ tôi chỉ muốn húp một tô canh thịt bò vừa nóng vừa thơm. - Không những vậy, còn do chính tay tôi làm. Tư Không Trích Tinh cười lớn: - Lần này cô nói đúng lắm. o O o Tô canh thịt bò đem lên, quả nhiên vừa nóng hổi vừa thơm, không những vậy, còn để trong một cái tô lớn, nước canh nấu nhừ còn hơn cả cháo, thịt trong canh lấy từ ba chỗ ngon nhất trên con bò nấu chung lại, con bò là thứ bò ngon nhất. Tô canh thịt bò như vậy, dù có đem hai trăm tám chục thứ đồ ăn Mãn Hán Đại Toàn lại đổi, Tư Không Trích Tinh cũng sẽ nói: - Không đổi. Dĩ nhiên là không đổi, đổi là thứ rùa đen. Tư Không Trích Tinh không phải là rùa đen, cũng không phải là vương bát, Tư Không Trích Tinh là khách ăn, là hành gia, không những vậy, mà còn là đại hành gia. Y húp vài miếng canh, ăn vài miếng thịt, xong nhắm mắt lại, trong mủi từ từ thở ra

một hơi. - Thịt trừng tử, thịt tiểu hoa quyến thoái tử, thịt ba rọi, thêm một tý gân bò. Tư Không Trích Tinh thở ra một hơi hỏi Ngưu tiểu thơ: - Con bò này còn ngon nữa là, có phải nuôi bằng rượu từ nhỏ không? - Phải. - Tô canh thịt bò này có phải đã nấu nhừ bốn năm tiếng đồng hồ rồi không? - Phải. - Nhưng tôi mới ngồi xuống, cô đã đem tô canh thịt bò lại! - Tôi cầu người ta điều gì, tô canh thịt bò đại khái đã chuẩn bị sẵn đâu ra đó. Ngưu tiểu thơ nói: - Bởi vì, bà ngoại tôi có nói tôi một câu, tôi không bao giờ quên. - Bà ta nói sao? - Bà ta thường thường bảo tôi rằng, tôi muốn chụp dính trái tim người đàn ông nào, con đường nhanh nhất là đi dụ khị cái bụng của y. - Bà ta nói hay thật. Tư Không Trích Tinh cười lớn: - Ông ngoại của cô chắc chắn là có phúc khí hơn hết mọi người đàn ông trên thế gian này! Ngưu tiểu thơ nhoẽn miệng cười nói: - Ông ấy cũng mập hơn hết đại đa số đàn ông. Tư Không Trích Tinh cười, Ngưu tiểu thơ cũng cười, tiếng cười của hai người bỗng ngưng bặt lại,

anh nhìn tôi, tôi nhìn anh. Người mở miệng trước, dĩ nhiên là Tư Không Trích Tinh, bởi vì y đã ăn xong tô canh, tô canh thịt bò không phải thông thường ăn khơi khơi được như vậy. - Tây Môn Xuy Tuyết là người như thế nào, cô cũng đã biết. Y hỏi Ngưu tiểu thơ: - Thơ của y có phải ai ai cũng xem được không? - Không. - Vì vậy, tôi không hề xem qua thơ của y. Tư Không Trích Tinh nói: - Chẳng qua tôi thấy một gã hòa thượng, một gã lão thực hòa thượng không thật thà tý nào. Ngưu tiểu thơ cười: - Gà hòa thượng đó quả nhiên có chỗ không được thật thà. - Có điều gã hòa thượng đó thông minh hơn cô. - Y có chỗ nào thông minh hơn tôi? - Y biết Tây Môn Xuy Tuyết xem xong thơ, phong thơ ấy biến thành như trái tim của một người đàn bà muốn tìm đường tự tử. - Ông nói vậy là có ý gì? - Một người đàn bà tại sao lại đi tìm đường tự tử? - Bởi vì trái tim cô ta đã bị tan vỡ, bị một người đàn ông xé tan. - Phong thơ ấy cũng thế thôi. Tư Không Trích Tinh cười nói: - Phong thơ ấy cũng bị

một người đàn ông xé tan, người đàn ông đó là Tây Môn Xuy Tuyết. Ngưu tiểu thơ cũng cười, nàng ta không thể không cười. - Gã hoà thượng biết chắc Tây Môn đại kiếm khách sẽ không đi phó ước với một tên vô danh tiểu tốt, bởi vì con mắt của đại kiếm khách trước giờ vẫn nằm trên đỉnh đầu. - Nếu vị đại kiếm khách cứ đi phó ước kiểu đó, e rằng chẳng có thời giờ đâu sinh con. - Dĩ nhiên ông ta không lại, vì vậy ông lại. Ngưu tiểu thơ hỏi Tư Không Trích Tinh: - Nhưng ông vì lý do gì lại đây? - Bởi vì tôi là bạn của Lục Tam Đản, Tây Môn Xuy Tuyết không đi cứu y, dĩ nhiên là tôi phải đi. - Lục Tam Đản? Ngưu tiểu thơ kỳ quái: - Lục Tam Đản là ai? - Lục Tam Đản là Lục Tiểu Phụng. Tư Không Trích Tinh nói: - Bởi vì, y không những là một tên hỗn đản, y còn là quang côn đản, có lúc thậm chí còn là tên ngốc đản. Ngưu tiểu thơ muốn cười, mà cười không được. - Lần này ông sai rồi. Nàng ta làm nghiêm mặt nói cho Tư Không Trích Tinh nghe: - Lục Tiểu Phụng không phải là đản (trứng), bất kể y là thứ

gì khác đều có thể, nhưng tôi bảm đảm y nhất định không thể là đản. - Tại sao? Ngưu tiểu thơ bật cười lên: - Ông có bao giờ thấy một cái trứng có bốn hàng lông mày không? Nàng ta hỏi Tư Không Trích Tinh. Tư Không Trích Tinh trước giờ chưa bao giờ đầu hàng ai, dù y có thi lộn vòng với Lục Tiểu Phụng, y cũng không bao giờ đầu hàng. Có điều, lần này y đầu hàng

LỤC TIỂU PHỤNG

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Quyển 7
Chương 15

Cặp Vợ Chồng Thần Bí Ngồi Trong Góc

Cặp vợ chồng thần bí ngồi trong góc

T ây Môn Xuy Tuyết trước giờ chưa hề thổi tuyết, tuyết rơi xuống bất cứ nơi nào, y cũng không lại đó thổi, đại khái không có ai trên đời này đi thổi tuyết. Tây Môn Xuy Tuyết chỉ biết thổi máu. Máu trên lưỡi kiếm của y, máu của kẻ thù. Nước trong bồn còn ấm, còn thơm mùi hoa Khu Quỳ. Tây Môn Xuy Tuyết đã rữa mình mẩy sạch sẽ không chừa một chỗ nào. Bây giờ y đang thay đồ, búi tóc, mài dũa móng tay. Y đã để sẵn cho mình một bộ đồ mới, từ áo lót

quần lót ra tới ngoài áo dài, toàn một màu trắng tinh, trắng như tuyết. Thậm chí, y đã trai giới hai ngày nay, chỉ ăn những thứ đồ ăn đơn giản đơn thuần, uống toàn nước lã trong vắt, bởi vì, y cho rằng, cái chuyện mình sắp làm đây, là một chuyện thần thánh cao quý vô cùng. Y muốn đi giết người.

o O o đông, cũng rất náo nhiệt. Nhất là đang lúc ăn uống.

Bây giờ đang là lúc ăn uống, trên Trạng Nguyên lâu đang ồn ào náo nhiệt vô cùng, Trạng Nguyên lâu là tửu lầu lớn nhất ở nơi đây, làm ăn rất thịnh vượng, khách rất như một nồi bắp rang đường. Náo nhiệt như một nồi cơm thập cẩm lớn đang chiên, có điều, bây giờ nơi này bỗng nhiên yên lặng hẳn ra.

Bởi vì, ở cầu thang bỗng có hai người đang đi lên.

Người đi đầu, là một thiếu nữ đẹp vô cùng man dại, mạnh khỏe, rắn chắc, toàn thân đầy nhựa sống và dã tính, đẹp man dại muốn chết người. Cỡ một thiếu nữ như cô ta, đáng lý ra phải là người được chú ý nhất, bất kể là xuất hiện ở nơi nào cũng vậy. Có điều, hôm nay thì khác, hôm nay, những người ở trên tửu lầu, hình như chẳng ai thấy cô ta. Bởi vì người thứ hai đang lên lầu, chỉ trong khoảnh khắc đã thu hút hết ánh mắt của mọi người qua bên người y. Người này gương mặt trắng bệch, ốm yếu, lãnh đạm mà kiêu ngạo, toàn thân trắng như tuyết. Trên người y hình như còn có một thứ hàn khí lạnh hơn cả tuyết, có thể làm cho người ta đang nói đang cười bỗng dưng im bặt lại. Hai người này dĩ nhiên là Tư Không Trích Tinh và Ngưu Nhục Thang. Tư Không Trích Tinh ở bất cứ nơi nào xuất hiện, cũng đều bị người khác chú ý, y vốn không thích bị người ta chú ý. Y chỉ thích lúc người ta không chú ý đến mình, yên ổn đi làm chuyện y muốn làm. Những chuyện y muốn

làm, thường thường là ăn trộm. Một người lúc nào cũng bị người khác chú ý, làm sao ăn trộm được? Làm sao làm được Thâu Vương Chi Vương? Một người bị người khác chú ý, còn đi ăn trộm, thì bây giờ y sẽ không xuất hiện ở một nơi tửu lầu sáng sủa như thế này, bởi vì, bây giờ có lẽ y đã sớm bị nằm chèo queo trong một nhà lao vừa nhỏ vừa u ám, đang ngồi hy vọng sáng sớm hôm sau, có tý ánh nắng mặt trời chiếu từ cửa sổ tuốt trên cao vào chỗ y đang nằm, để cho y bắt được vài con rận trong người. Một người có rất nhiều kinh nghiệm về phương diện này đã từng nói, nếu trên người mình chỉ có dăm ba con rận, nó sẽ cắn cho mình ngứa chịu không nổi muốn chết luôn. Nhưng nếu có ba trăm con rận trên người, tùy nó cắn gì thì cắn, mình đều chẳng thấy ngứa ngáy gì, dù có cắn chết đi, cũng chẳng ngứa một mảy may. Chuyện có thể tin được không? Tư Không Trích Tinh có phải vốn là người hay bị chú ý? Không ai biết được, bởi vì chẳng ai thấy bộ dạng thật sự của y. Mọi người chỉ

biết rằng, bình thường y xuất hiện nơi nào, đều có bộ điệu của một người khó thương, dù y có quỳ xuống lạy, cũng không ai thèm nhìn. Có điều, hôm nay không phải như vậy. Hôm nay, y không phải là một tên cầu bơ cầu bất đáng tởm đáng thương, chẳng ai thèm để mắt đến, hôm nay y cũng không phải là Tư Không Trích Tinh. Hôm nay, thậm chí có thể nói, y chẳng giống ai cả, bởi vì, y là một Tây Môn Xuy Tuyết trên trời dưới đất có một không hai. Thanh kiếm trên trời dưới đất có một không hai. o O o Kiếm đeo bên hông, như tên đang đặt trên dây cung.

Trước ba mươi tuổi, thanh kiếm của Tây Môn Xuy Tuyết lúc nào cũng đeo xéo sau lưng, dùng một thứ nút dây rất xảo diệu mà thực dụng, cột vào một vỏ kiếm hình dạng cổ kính vừa dài vừa hẹp. Bởi vì y cảm thấy chỉ có cách đeo kiếm như vậy mới có thể làm cho hành động của mình được linh động, mà cũng rút kiếm ra được nhanh nhẹn. Bây giờ "linh

động" và "nhanh" không còn là chuyện y phải chú trọng. Về phương diện đó, y đã hoàn toàn siêu đẵng, vượt quá chính mình, vượt quá kiếm. Vượt quá cực hạn của chính mình, vượt quá cực hạn của kiếm. "Siêu đẵng" không phải là một chuyện đơn giản, càng khó hơn nữa là, muốn siêu đẳng, nhất định phải trả một cái giá.

Một cái giá lớn tương đương.

Tắm rữa, búi tóc, mài dũa móng tay, những thứ chuyện đó, vốn là những chuyện Tây Môn Xuy Tuyết chẳng thèm làm. Mỹ nữ, danh kỷ, đủ các thứ các dạng đàn bà, đều có thể làm dùm những chuyện đó cho y, nhưng y không làm vậy.

Bởi vì, y là một thứ quý tộc trong loài người, một vị kiếm thần. Lục Tiểu Phụng thậm chí còn nói rằng:

- Tây Môn Xuy Tuyết, vốn không phải là một

con người.

Một chuyện ai ai cũng thích, y không thích, một chuyện ai ai cũng muốn làm, y không muốn. Hình như y đã ly khai thế giới loài người, thanh kiếm đã cách trở y và người trên thế gian này ra làm hai nơi. Chính y cũng muốn vậy. Chuyện không ngờ là, y vẫn còn bị đụng phải một thiếu nữ, đụng phải một thiếu nữ làm cho y không thể không trở về lại thế giới loài người. Chuyện đó không ai có thể tránh khỏi, ngay cả Tây Môn Xuy Tuyết cũng không cách nào tránh khỏi. Vì vậy, y làm những chuyện mà người thường làm, yêu thương, lập gia đình, sinh con. Thậm chí, y còn có tình cảm của con người. Vì vậy y suýt bị thua, suýt chết, thua tức là chết, trong trận chiến "nguyệt viên chi dạ, tử cấm chi điên" (đêm trăng rằm, trên đỉnh Tử Cấm cung) đó, y suýt chết dưới tay Nhất Kiếm Tây Lai Thiên Ngoại Phi Tiên Bạch Vân Thành Chủ Diệp Cô Thành. Tây Môn Xuy Tuyết có thể chết,

nhưng không thể thua. Kiếm của Tây Môn Xuy Tuyết vĩnh viễn không thể nào bị thua, không những vậy, đó là chuyện y phải nhất định duy trì, bởi vì, đó không những là trách nhiệm, mà cũng là mệnh vận của y. Vì vậy, y nhất định phải bước vào lại cái nơi của kiếm thần. Vì vậy, y nhất định phải chia tay với loài người. Vì vậy, lúc vợ y sinh xong đứa con trai, lúc người vợ yêu quý của y sinh ra đứa con duy nhất, thân thuộc nhất trong đời y, y chia tay với bọn họ. Đấy cũng là cái giá y phải trả. Tây Môn Xuy Tuyết lại lẳng lặng đeo kiếm vào người, lẳng lặng đi ra khỏi cửa nhà quen thuộc của mình. Bất kể cái cửa ấy ở đâu, nó đều thuộc về y, thuộc về duy nhất một mình y. Bởi vì y là Tây Môn Xuy Tuyết. Bởi vì cái cửa ấy, chính là ngưỡng cửa của sống chết. o O o Tư Không Trích Tinh đã bắt đầu gọi món ăn. Phổ ky trong tiệm đang cung cung kính kính thẳng lưng đứng đợi y kêu thức ăn, tuy đang đứng thẳng người ra đó, cặp giò cứ run rẩy cả lên.

Có điều, đợi y gọi thức ăn xong, bộ điệu của tên phổ ky hình như có chỗ thay đổi. Tư Không Trích Tinh muốn ăn... một dĩa rau xào, một dĩa đậu hủ trơn, hai cái trứng luộc trơn, hai cái mạn đầu trơn, một bình nước trong. Trên đời này không biết có bao nhiêu thành phố trấn tập, trong đó không biết có bao nhiêu quán ăn tửu lầu, trong đó lại càng không biết có bao nhiêu là phổ ky. Một điều duy nhất có thể xác định chắc chắn là, bất kể ở nơi nào, bất kể ở trong quán ăn nào, bất kể một tên phổ ky thuộc loại nào, nghe thực khách gọi mấy món ăn như vậy, gương mặt cũng đều biến đổi, không biến đổi mới là chuyện quái lạ. Tên phổ ky trong Trạng Nguyên lâu, đang nhìn Tư Không Trích Tinh giống như đang nhìn một vị công tử hào hoa bỗng biến thành một gã thái giám. Không những vậy, còn có một nữ thái giám đang ở bên cạnh. Nét biểu tình trên mặt Ngưu Nhục Thang dù không có vẻ kinh ngạc hay thê thảm, thì cũng không khác vậy nhiều lắm. Nàng ta nhịn không nổi muốn hỏi Tư

Không Trích Tinh: - Lúc nãy ông gọi món ăn gì vậy? - Cô có phải người điếc không? - Không phải. - Lúc nãy tôi gọi món ăn gì, cô không nghe sao? - Tôi có nghe. Ngưu đại tiểu thơ nói: - Chẳng qua tôi có nghi ngờ tý đỉnh. - Nghi ngờ gì? - Nghi ngờ ông. Ngưu Nhục Thang nói: - Nghi ngờ ông có phải là cái gã Thâu Vương Chi Vương tiêu tiền như nước không? - Sao? - Nghe nói, cái gã Thâu Vương đó, tuy trước giờ không ăn trộm đồ gì quý giá, nhưng lại giàu có hơn ai cả. Bởi vì những thứ đồ y ăn trộm, đều là do mọi người nhờ y đi ăn trộm.

Ngưu Nhục Thang nói:

- Không những vậy, bất cứ ai nhờ y đi ăn trộm, cũng đều phải trả rất nhiều tiền, nghe nói, có lần, có người nhờ y đi ăn trộm một cái bô, người đó phải trả cho y năm vạn lượng. Nàng ta hỏi Tư Không Trích Tinh: - Có chuyện đó không? Tư Không Trích Tinh thở ra: - Nếu có một vị tiểu cô nương vừa xinh đẹp

vừa khả ái, nhất định nói có chuyện đó, làm sao tôi dám nói không có?

Ngưu Nhục Thang bật cười.

Nụ cười của nàng ta không có tý gì là "ngưu" là "nhục" là "thang".

Nếu có người nhất định nói lúc nàng ta cười lên trông giống một tô canh, thì tô

canh này không phải là một tô canh thịt bò, mà là một tô chè hạt sen ngọt ngào thơm phứt. - Nếu như y ăn trộm một cái bô kiếm được năm vạn lượng bạc, thì cái gã Thâu Vương ấy có phải là kẻ có nhiều tiền lắm không? - Ắt hẳn là vậy. - Người có tiền chắc là rộng rãi hơn tý so với người nghèo kiết, gã này chắc là ngoại lệ. - Sao? - Huống gì, hình như y tiêu tiền cũng giống Lục Tiểu Phụng vậy, có lúc thậm chí còn lẹ hơn cả Lục Tiểu Phụng. - Kiếm tiền được không

phải là có tài, kiếm tiền được mà xài được mới là có tài. Tư Không Trích Tinh nói: - Xài những gì không kiếm ra, là hỗn đản, là vương bát. Ngưu đại tiểu thơ phì cười. - Làm hỗn đản xem ra còn khá hơn làm vương bát tý đỉnh. - Nhất định là vậy. - Do đó ông là một tên vương bát. Ngưu tiểu thơ nói: - Ông chẳng phải là tên hỗn đản xài những gì mình không kiếm ra, cũng không phải là gã Thâu Vương tiền vào đầy cả hộc tủ, ông chỉ bất quá là một tên vương bát kiếm được tiền mà tiêu không được thôi, một tên vương bát siêu cấp. Tư Không Trích Tinh hình như bị mắng cho đần mặt ra, suốt một đời y, quả thật chưa bao giờ bị ai mắng cho như vậy. Y là vua ăn trộm, cũng giống như Tây Môn Xuy Tuyết là kiếm thần, cũng giống như Lục Tiểu Phụng là Lục Tiểu Phụng. Hạng người như bọn họ, không mắng người ta đã là lễ phép lắm rồi, làm sao để người khác mắng mình được? Cái vị Ngưu tiểu thơ này phải chăng đã say rồi? - Cô có say không vậy? - Đây là nước lã, nước lã làm sao say được?

Ngưu tiểu thơ nói: - Chẳng qua tôi chỉ lấy làm kỳ, một kẻ ăn cắp cái bô là kiếm được năm vạn lượng bạc, tại sao đi ăn với một người đàn bà vừa xinh đẹp vừa khả ái, lại gọi toàn món ăn trơn như vậy? - Trơn? - Thức ăn trơn, đậu hủ trơn, mạn đầu trơn, nước lã trơn. Ngưu đại tiểu thơ thở ra: - Tôi xem, cái gã hòa thượng không lão thực ấy nhất định còn ăn ngon hơn là ông chút xíu. - Tại sao? - Chỉ ăn có bao nhiêu đó thứ, sức lực đâu đi sinh hòa thượng con? Tư Không Trích Tinh không cười, y chỉ thở ra: - Bây giờ tôi mới biết, tại sao cái gã Lục Tiểu Kê đi thích một người như cô. Tư Không Trích Tinh nói: - Giọng điệu của cô, y đúc như là hắn. - Y rốt cuộc là Lục Tam Đản, hay là Lục Tiểu Kê? - Đều là hai thứ. Tư Không Trích Tinh nói:

- Có lúc, y còn là Lục Tiểu Phụng, Lục Tiểu Cẩu. - Lục Tiểu Phụng tôi còn hiểu được, y bay lên quả thật giống như một con gà. - Hừ! - Nhưng Lục Tiểu Cẩu, tôi chẳng hiểu tý nào. Ngưu tiểu thơ hỏi: - Tại

sao lại có người gọi y là Lục Tiểu Cẩu? - Bởi vì cái mủi của y còn thính hơn cả chó, tám ngàn dặm xa thật xa, có bãi cức, y còn ngửi thấy. Ngưu đại tiểu thơ muốn cười, nhưng nhịn lại, nghinh mặt lên trừng mắt nhìn Tư Không Trích Tinh cả nửa ngày. - Còn ông thì sao? Ông rốt cuộc là Tư Không Trích Tinh hay là Mãn Địa Ngật Xí (Ăn cức đầy nhà)? Tư Không Trích Tinh ngớ ra: - Là người tại sao lại đi nói là Mãn Địa Ngật Xí? Ngưu đại tiểu thơ dĩ nhiên có lý lẽ riêng của nàng ta. - Mãn địa đối với lại Tư Không, Trích Tinh đối với lại Ngật Xí, chữ nào cũng đối được với nhau sát rạt. Ngưu tiểu thơ nói: - Huống gì, những thứ đồ ông gọi đó, chẳng khá gì hơn cức chó nhiều lắm. - Lần này cô sai rồi. Tư Không Trích Tinh không tức giận chút nào: - Tôi gọi những thức ăn ấy, bởi vì bây giờ tôi không phải là Tư Không Trích Tinh. - Thế thì bây giờ ông là gì? - Tây Môn Xuy Tuyết. Tư Không Trích Tinh nói: - Mãn địa đối với lại Tây Môn, Xuy Tuyết đối với lại Ngật Xí, không phải là đối quá hay sao? - Đối quá

hay đi thôi. Một người nói: - Đủ tư cách ăn một bãi cức chó, rồi lãnh thêm một nhát đao. Trong góc tửu lầu có để một cái bàn, có cặp vợ chồng ngồi dó, tuổi tác xem ra cũng lớn, ông chồng thì ốm yếu khô khan, bà vợ thì mập mập béo béo, ông chồng mặt mày sầu khổ, bà vợ tươi cười hớn hở. Trên đời này có rất nhiều cặp vợ chồng như vậy, nếu hai vợ chồng đều nhiệt tình đi làm một chuyện gì đó, ông chồng đại khái phải chịu lép tý đỉnh, nhượng bà vợ cao hứng một chút, vì vậy mình thì càng ngày càng ốm yếu khô héo đi, mặt mày vàng vọt ốm o đi. Lão già và bà vợ vốn đang ngồi ở tuốt đầu xa trong một góc, bỗng nhiên, lão già đã ngồi trên chiếc ghế ngay bên cạnh Tư Không Trích Tinh và Ngưu đại tiểu thơ. Nói câu ăn cức chó và lãnh nhát đao vừa rồi, chính là lão ta. Tư Không Trích Tinh dĩ nhiên không thể không hỏi lão: - Có phải vừa rồi lão nói tôi nên lãnh một nhát đao không? - Phải. - Tại sao tôi phải lãnh một nhát đao? - Bởi vì ngươi không phải là Tây Môn Xuy Tuyết. Lão già

nói: - Nếu ngươi là Tây Môn Xuy Tuyết, ta đành phải là Mãn Địa Ngật Xí thôi. Tư Không Trích Tinh lại ngớ mặt ra. Lão già ngồi ở tuốt đằng xa, còn y và Ngưu Nhục Thang nói chuyện ngay cả người ngồi cạnh bàn còn chưa nghe được. Lão già này lại nghe được hết. Lão già này là ai? Nếu Tư Không Trích Tinh biết lão già này là ai, chỉ sợ rằng y sẽ ngất xỉu. Trên trời dưới đất, còn chuyện gì có thể làm Tư Không Trích Tinh ngất xỉu được?

LỤC TIỂU PHỤNG

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Quyển 7

Chương 16

Tư Không Trích Tinh Ngắt Xuống Ngôi Sao Gì

Tư Không trích tinh ngắt xuống ngôi sao gì

N ếu có người nói tài dịch dung của Tư Không Trích Tinh không phải đệ nhất thiên hạ, thì trên thế gian này, cũng chẳng có ai dám xưng rằng thuật dịch dung của mình là đệ nhất thiên hạ. "Dị dung thuật" nghe có vẻ là một thứ gì xa vời, làm người ta cảm thấy nó có vẻ thần bí, làm người ta liên tưởng đến những chuyện hắc ám phi thường hung hiểm trong giang hồ. Thật ra, thuật dịch dung chỉ là một thứ kỹ thuật rất bình thường. Một cô thiếu nữ xinh đẹp, đang trình

diễn một vở kịch, cải trang mình thành một người điên rồ, không phải là đã dùng thuật dịch dung sao? Chuyện này cũng giống như bao nhiêu chuyện khác, muốn học, rất dễ dàng, học cho tinh, thì lại rất khó. Thuật dịch dung của Tư Không Trích Tinh đã đạt đến trình độ nào rồi nhỉ? Không có cách nào có thể hình dung ra được, cũng không có cách nào giải thích được, cũng giống như hai ngón tay của Lục Tiểu Phụng, lưỡi kiếm của Tây Môn Xuy Tuyết, không ai có thể hình dung ra họ đã đạt đến mức độ nào. Thậm chí không ai có thể tưởng tượng ra. Chẳng qua, ít nhất, một điều có thể khẳng định được là, thuật dịch dung có giới hạn của nó. Nói một cách khác, trong thiên hạ không có thứ dịch dung nào có thể làm một người biến thành người khác, thêm nữa, có thể dấu được một người bạn hay thân nhân của người đó. Thuật dịch dung có cao thâm tinh xảo đến đâu, cũng chỉ biến được một người thành một người không hề tồn tại bao giờ, hoặc là một người không có bạn bè

thân thuộc bên cạnh, làm cho người ta không nhận được y là ai. Làm được tới đó, thuật dịch dung đã có giá trị lắm rồi, đáng cho hàng ngàn hàng vạn người bỏ công ra tập luyện. Thuật dịch dung của Tư Không Trích Tinh chắc chắn đã tới mức đó, thậm chí còn muốn vượt qua. Y thậm chí có thể làm cho Lục Tiểu Phụng nhận không ra được y. Làm cho một người tinh linh cổ quái như Lục Tiểu Phụng không nhận ra được, đó là một bản lãnh cao siêu biết dường nào. Có điều, bây giờ, cái lão già ngồi trong góc lầu nãy giờ lại nhận ra được. Thử hỏi xem, bản lãnh của lão già cao siêu dường nào. Bản lĩnh của lão ta cao siêu đến độ, thậm chi có thể làm cho Tư Không Trích Tinh giật bắn người lên. Càng kỳ quái là, lão già này có thể nghe được bọn họ nói gì trong một không khí ồn ào náo nhiệt, và lão còn ngồi cách cả mấy cái bàn, và bọn họ nói chuyện thì thầm rất nhỏ. Tư Không Trích Tinh chẳng nhìn ra được tý lai lịch gì về lão già, chuyện như vậy làm sao y không giật bắn cả người lên? Y rốt

cuộc đầu hàng, thở ra, cười nhăn nhó: - Tôi bội phục lão rồi. Tư Không Trích Tinh nói với lão già: - Tôi biết lão cũng dùng thuật dịch dung cải trang, tôi nhìn không ra lão là ai, nhưng lão lại nhận ra được tôi. Lão già trề môi, cũng chẳng biết là đang cười hay không, lão ta chỉ nói với Tư Không Trích Tinh rằng: - Ta chẳng thèm ngươi bội phục, ngươi cũng chẳng cần biết ta là ai, ta lại càng không muốn biết ngươi là ai. Lão già nói: - Ta chỉ biết ngươi không phải là Tây Môn Xuy Tuyết. Lão già nói với Tư Không Trích Tinh bằng dáng điệu làm cho người ta ghét quá chừng: - Ngươi là Trương Tam Lý Tứ rùa đen vương bát đều không sao cả, ta chỉ cần biết ngươi không phải Tây Môn Xuy Tuyết là đủ rồi. Lão già nói: - Chuyện này không phải chỉ một mình ta biết thôi. Lão ta còn nói thêm: - Người có tin tức linh thông một tý trong giang hồ, chỉ sợ chẳng ai tin Tây Môn Xuy Tuyết lại xuất hiện ở đây vào lúc này, với một cô nương trẻ tuổi xinh đẹp mỹ miều, ngồi trong quán ăn mạn đầu trơn. - Tại

sao? - Bởi vì người có tin tức linh thông một tý trong giang hồ đều biết rằng, Tây Môn Xuy Tuyết hiện giờ không có ở Giang Nam, cũng không có ở Trung nguyên. Lão già nói: - Trong tình huống đó, làm gì có một Tây Môn Xuy Tuyết đang ngồi nơi đây. Điều đó chỉ có một cách trả lời: Tây Môn Xuy Tuyết đang ngồi đây nhất định là giả mạo. Lão già nói: - Chỉ trong tình huống đó, ta mới biết chắc ngươi không phải là Tây Môn Xuy Tuyết. Lão ta nói: - Nếu không, làm sao ta nhận ra được, thuật dịch dung của hạng người như ngươi, còn ai mà nhận được ra? Thiên xuyên vạn xuyên, mã thí bất xuyên, đúng là một chân lý ngàn đời không hề biến đổi, ngay cả hạng người như Tư Không Trích Tinh cũng không thể không phục. Hiện tại y đã quá phục. Bây giờ y đã bắt đầu cảm thấy lão già không có vẻ khả ố như lúc nãy, thậm chí còn có chỗ muốn dễ thương ra. Chẳng qua, y vẫn còn không thể không hỏi: - Nếu Tây Môn Xuy Tuyết quả thật không ở Giang Nam, cũng không ở Trung nguyên,

vậy thì y đi tới chỗ quỷ quái nào? - Y đúng là đi tới một chỗ quỷ quái. Tư Không Trích Tinh nhìn nhìn Ngưu đại tiểu thơ, Ngưu đại tiểu thơ nhìn nhìn Tư Không Trích Tinh, hai người hầu như hỏi cùng một lúc: - Cái chỗ quỷ quái này có phải là ở tái ngoại? - Đúng vậy. - Cái chỗ quỷ quái này có phải là Hoàng Thạch Trấn? - Đúng vậy. Ngưu đại tiểu thơ nhìn nhìn Tư Không Trích Tinh, Tư Không Trích Tinh nhìn nhìn Ngưu đại tiểu thơ, hai người đều ngớ mặt ra. Cuối cùng, người mở miệng ra đầu tiên không phải là đàn bà, mà là đàn ông, Ngưu tiểu thơ đang bặm miệng lại. - Tây Môn Xuy Tuyết tuy ra ngoài chỉ uống toàn nước lã, và thức ăn đơn giản, nhưng y là một người rất giảng cứu, và rất biết hưởng thụ. Tư Không Trích Tinh hỏi dò lão già: - Lần này y vì lý do gì rời khỏi cái sơn trang rộng ngàn mẫu, phồn hoa đô thị đó, bôn ba ngàn dặm, đến một nơi quỷ quái hoa không thơm, chim không hót, ngay cả thỏ cũng không ỉa? Không có tiếng trả lời, nhưng lại có tiếng hỏi: - Ngươi có biết

y bôn ba ngàn dặm, vì một kẻ trước giờ chưa quen biết, mà báo thù không? - Hình như tôi có nghe qua. - Chuyện này, không những Tư Không Trích Tinh có nghe rồi, trong giang hồ hầu như ai ai cũng đã có nghe qua. - Y từng vì Nhất Đao Trấn Cửu Châu Triệu Cương, ngựa không ngừng vó đi ba ngày ba đêm, tới giết Dương Quy Bát Đao Hồng Đào. Tư Không Trích Tinh nói: - Ngọc Liên Hoàn Dương Quy Bát Đao của Hồng Đào, chiêu nào chiêu nấy độc địa vô cùng, ít có để lại mạng nào sống sót dưới lưỡi đao, còn Triệu Cương là người y vốn chưa bao giờ quen biết gặp mặt. Tư Không Trích Tinh thở ra một hơi: - Có thể thấy, cái vị vô tình đại kiếm khách của chúng ta, thường thường hay vì một lý do không có lý do, đi làm những chuyện đó. Y hỏi lão già: - Lão nói y là một người rất tuyệt không? - Không tuyệt. Câu trả lời của lão già lại rất tuyệt. - Mỗi người đều thường thường làm vài chuyện không có đầu có đuôi, ngay cả ngươi cũng không ngoại lệ. - Lần này Tây Môn Xuy Tuyết

đến Hoàng Thạch Trấn, có phải là vì một lý do không đầu không đuôi không? - Đúng vậy. - Lần này y cũng vì một người. Lão già nói: - Chẳng qua, lần này y phá lệ một lần thế thôi. - Phá lệ gì? - Phá lệ của chính y đặt ra. - Tôi còn chưa hiểu. - Y xuất thủ, trước giờ rất ít khi vì bạn bè, bởi vì y hầu như không có bạn bè, dù y có bạn bè, cũng chẳng có ai muốn y giúp đỡ. Lão già nói: - Vì vậy, y xuất thủ, hầu như đều vì một người không quen biết. - Tôi cứ tưởng y thường thường xuất thủ vì chính mình. Tư Không Trích Tinh nói: - Cả đời tôi chưa từng thấy ai chỉ biết có mình mình như y. Y giải thích thêm: - Chỉ biết có mình, chính là ích kỹ. Lão già bật cười. Tư Không Trích Tinh xem thường Tây Môn Xuy Tuyết, trong giang hồ, rất có nhiều người biết, chỉ vì Tây Môn Xuy Tuyết xem thường y. - Không chừng ngươi nói đúng, có điều lần này, ta biết y chẳng vì mình, cũng chẳng vì người lạ. Lão già nói: - Lần này, y vì một người bạn. Tư Không Trích Tinh ực ly nước lã xuống cổ họng như ực ly rượu, y cười

nhạt hỏi: - Cái vị kiếm thần đại gia của chúng ta cũng vì một người bạn đi làm chuyện đó sao? - Ngẫu nhiên cũng làm. - May mà bạn bè y không nhiều. Tư Không Trích Tinh lạnh lùng nói: - Y giết người còn gấp trăm số lần y kết bạn. - Không chừng còn không chỉ gấp trăm. Lão già nhịn cười nói: - Bởi vì bạn bè của y rất có thể chỉ có một người. - Người bạn đó dĩ nhiên là Lục Tiểu Cẩu. - Cái tên Lục Tiểu Cẩu, dĩ nhiên cũng là Lục Tiểu Kê, Lục Tiểu Phụng, Lục Tiểu Trùng, Lục Tiểu Quỹ, Lục Tam Đản. Lão già nói: - Cũng phải có bao nhiêu đó đản mới gom lại thành được một con người Lục Tiểu Phụng. Ngưu đại tiểu thơ nãy giờ đang ngồi rất yên tĩnh, hình như là một đại tiểu thơ con nhà khuê các vậy. Có điều nàng ta bỗng nhảy nhổm lên, giống như một con mèo cái bị người ta đạp phải đuôi, trừng mắt nhìn lão già, chỉ trừng một cái, bỗng nhiên lại ra chiều ôn nhu ngồi xuống, ôn nhu ngậm miệng lại, một câu cũng không nói, một chữ cũng không thốt ra. Chúng ta có thể xưng tụng nàng

ta, lần này, nàng ta còn không đánh lấy một cái rắm. Đánh rắm là do một người khác. - Lão nói Tây Môn Xuy Tuyết vì Lục Tiểu Phụng bôn ba ngàn dặm tới cái nơi chim không đẻ trứng Hoàng Thạch Trấn? Tư Không Trích Tinh hỏi lão già thần bí: - Có phải lão đánh rắm không? - Không phải. Lão già lấy bộ điệu của một kẻ khiêm nhượng ra nói với Tư Không Trích Tinh: - Trước mặt ngươi, ta không có ngay cả tư cách để đánh rắm, dù có rắm để đánh, cũng phải nhịn vào trong bụng, nếu hiện giờ có người đang đánh rắm, không phải là của ta đâu. Không phải lão ta đánh rắm, dĩ nhiên là Tư Không Trích Tinh. o O o Chính lúc này, Tây Môn Xuy Tuyết đang đẩy cửa bước ra. Ngoài cửa là một "dãy cát óng ánh như vàng", một vầng trăng sáng rỡ. Tư Không Trích Tinh bắt đầu ăn mạn đầu. Yăn mạn đầu, bởi vì bụng y đã đói, đói muốn chết người, y đang vận dụng trí não, bụng y thường hay đói. Có điều y vận dụng trí não kiểu nào đi nữa, y vẫn nghĩ không ra, lão già đang ngồi trước mặt mình

là ai, làm sao lại biết được những chuyện đó. Dù y có vận dụng trí óc đủ để cho y ăn ba vạn tám ngàn cái mạn đầu, y cũng còn chưa nghĩ được ra. Nhưng lão già lại nghĩ ra được trong đầu y đang nghĩ gì, không những vậy, còn nhận ra được y là ai. - Tư Không tiên sinh, bây giờ có phải ngài nên mời cái vị cô nương xinh đẹp này ăn một tý thức ăn không nhạt nhẻo lắm không? Tư Không Trích Tinh xém chút nữa là nhảy dựng lên. - Ngươi nói gì? Tư Không tiên sinh là ai? - Tư Không tiên sinh không chừng không phải là một người. Lão già không để cho Tư Không Trích Tinh nổi giận lên, lập tức nói tiếp: - Tư Không Trích Tinh không chừng là cả trăm cả ngàn cả vạn người, bởi vì cái vị Thâu Vương này có tài dịch dung tinh diệu nhất thiên hạ, không ai bì kịp. Lại là bản cũ soạn lại. Thiên xuyên vạn xuyên, mã thí bất xuyên! Bản cũ không có đạo lý, làm sao mà thành cũ được. Huống gì, những câu nịnh nọt của lão già cứ liên tục nổ ra, lốp bốp không ngừng: - Ta biết ngươi không phải Tây

Môn Xuy Tuyết, bởi vì ta biết y ở tái ngoại. Lão già nói: - Ta biết ngươi là Tư Không Trích Tinh, chỉ vì ta biết, ngoài Tư Không Trích Tinh ra, không có người thứ hai nào có thể giả trang thành Tây Môn Xuy Tuyết được, cũng chẳng có ai dám làm. Tư Không Trích Tinh bật cười, y bắt đầu phát giác ra, lão già thần bí này càng nhìn càng thấy dễ thương. Vấn đề là, lão già này rốt cuộc là ai? - Cái vấn đề này còn chưa giải quyết được, dù Tư Không Trích Tinh có là con ngựa, mông đít của y được xoa ba vạn tám ngàn cái, y vẫn nhất định không buông tha lão già này được. Vì vậy y nhất định phải hỏi: - Bây giờ lão đã biết tôi là ai, tôi có thể biết lão là ai được không? Câu trả lời của lão già thần bí làm người ta giật nãy mình lên, lão ta trả lời thẳng băng: - Có thể. - Có thể? Tư Không Trích Tinh hình như không tin vào lỗ tai của mình: - Có thể thật sao? - Thật. Lão già trả lời thật gọn ghẽ: - Ta đã nói có thể, là có thể. - Vậy thì lão có thể nói cho tôi biết bây giờ không? Câu trả lời của lão

già thần bí lại làm người ta giật bắn lên, bởi vì lão ta trả lời: - Không thể. - Không thể? Tư Không Trích Tinh nhìn lão già, hai tròng mắt muốn rớt xuống đất: - Tại sao lại không thể? - Bởi vì ngay cả chính ta cũng không biết mình là ai, làm sao ta nói cho ngươi nghe được! - Trên đời này, còn người nào có thể nói cho tôi biết, lão là ai không? - Đại khái còn có một người. - Ai? - Là bà lão ngồi trong góc đó. o O o Bà lão lúc nào cũng chỉ có bao nhiêu đó dáng điệu, không chừng bà ta còn chưa già lắm, không chừng bà ta đã già rồi, không chừng bà ta là người rất dễ nhìn, không chừng bà ta không dễ nhìn lắm. Một người đàn bà có phải là một bà già hay không, chẳng có liên quan gì đến câu chuyện, bà lão này cũng không biết là đẹp là xấu, là trẻ là già, có điều bất kể ra sao, nhìn thấy bà ta ngồi an tĩnh, thái bình, quy cũ ở một góc lầu rất an toàn đó, dù là một người trước giờ chưa hề thấy đàn bà bao giờ, cũng biết bà ta là một bà lão. Tư Không Trích Tinh nãy giờ không hề xem bà ta không phải là

một bà lão. Ba ngôi sao. Ý tứ của ba ngôi sao, thường thường là ba ngôi sao. Có điều hiện tại, Tư Không Trích Tinh bỗng nhiên phát giác ra, bà lão này không hẳn là một bà lão. Ykhông thấy có chỗ gì nhìn thấy được, nhưng y cảm giác được ra. ... Lục Tiểu Phụng khám phá ra ngụy trang của y, cũng nhờ vào thứ cảm giác đó. Tư Không Trích Tinh hiểu rõ cái đạo lý đó. Y biết lần này, người đang ngồi đối diện với y, không phải là một người, mà là một ngôi sao. Những ngôi sao như Lục Tiểu Phụng, Tây Môn Xuy Tuyết, Bạch Vân Thành Chủ vậy. Một ngôi sao cũng như chính y. Đợi đến lúc y biết cái ngôi sao mình đang ngắt đó là ngôi sao nào, y thật tình xỉu xuống.

LỤC TIỂU PHỤNG

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Quyển 7
Chương 17

Đao Nước Tắm Trong Trướng Lều

Đao nước tắm trong trướng lều

N gưu đại tiểu thơ về sau nói với bạn bè: - Hôm đó, tôi chính mắt trông thấy. Nàng ta nói: - Tôi thấy Tư Không Trích Tinh bước lại trước mặt bà lão, bà lão cong ngón tay, ra dấu cho y đưa đầu lại, thì thầm mấy câu vào bên tai y. - Rồi sao? - Rồi sau đó, tôi thấy cái gã Tư Không Trích Tinh giả trang làm Tây Môn Xuy Tuyết cố ý làm ra vẻ tàn bạo đó, bỗng nhiên biến hẳn sắc mặt, trừng hai cặp mắt lớn lên nhìn bà lão, làm như tròng mắt sắp rớt xuống đất. Ngưu đại tiểu thơ

nói. - Rồi sao? - Rồi sau đó, y ngồi bệt xuống ghế, mồ hôi chảy dầm dề từ trên đầu xuống, cặp mắt trừng trừng, hết nửa ngày mới tỉnh hồn lại, mới đứng dậy đi về chỗ cũ, miệng lầm bầm như đang niệm kinh, chẳng ai biết y đang nói gì. - Cô cũng không nghe gì sao? - Không. - Bà lão ấy rốt cuộc là ai? - Ông không bao giờ nghĩ ra được. Ngưu đại tiểu thơ nói: - Tôi dám bảo đảm, dù là Gia Cát Lượng có sống lại, nhất định cũng đoán không ra bà lão ấy là ai. Nàng ta nói: - Hôm đó, Tư Không Trích Tinh về lại chỗ ngồi của mình, biểu tình trên gương mặt giống như vừa gặp một con quỹ to đầu. Một con quỹ có cái đầu còn lớn hơn cả cái cối xay.

Ngưu đại tiểu thơ nhìn nét mặt của Tư Không Trích Tinh lúc y về lại bàn, nhịn không nổi hỏi: - Có phải ông vừa thấy một con quỹ to đầu không? - Không. Tư Không Trích Tinh nói: - Tiếc là tôi không gặp, tiếc là nơi đây không có quỹ to đầu.

- Tiếc? Tiếc nghĩa là sao? - Tiếc nghĩa là, tôi thà gặp một con quỹ to đầu còn hơn. Ngưu tiểu thơ hạ giọng hỏi: - Không lẽ bà lão đó còn đáng sợ hơn con quỹ to đầu? - Hừ. - Bà ta là ai? - Hừ. - Hừ nghĩa là gì? - Hừ có nghĩa là, dù tôi có biết cũng không thể nói. Tư Không Trích Tinh nói: - Huống gì, tôi chẳng biết gì cả. - Ông đang nói dối. Ngưu đại tiểu thơ nói: - Lần này tôi nhận ra rõ ràng, ông đang nói dối. Lần này Tư Không Trích Tinh ngay cả hừ cũng không. Ngưu đại tiểu thơ cố ý thở ra: - Không ngờ danh tiếng lẫy lừng như Thâu Vương Chi Vương Tư Không Trích Tinh lại là một người như vậy, không những biết nói xạo, còn là tên nhát gan, người ta chỉ bất quá thì thầm vào tai y vài câu, y đã sợ muốn thụt đầu vào như con rùa, ngay cả rắm còn không dám đánh một cái. Tư Không Trích Tinh bỗng nhiên đứng dậy, toét miệng nhìn nàng ta cười một cái, và nói: - Tái kiến. Hai tiếng ấy còn chưa thốt xong, người y đã biến mất tăm mất dạng. Ngưu đại tiểu thơ đứng đần mặt ra nơi đó, tức

tối cả nửa ngày, ngớ mặt cả nửa ngày, mà chẳng biết làm gì hơn. Tư Không Trích Tinh muốn đi, có ai cản được y? Có ai rượt theo kịp y? Ngưu đại tiểu thơ thần thông quảng đại cách mấy, cũng chỉ có nước trừng mắt nhìn. Nàng ta thật tình tức giận muốn chết luôn. Cái gã ăn trộm vặt này rõ ràng đã chịu theo nàng tới Hoàng Thạch Trấn, bây giờ y bỏ đi rồi, có tức giận cũng chẳng ích lợi gì, trừ tức mình ra còn tức ai được nữa? Cặp vợ chồng thần bí kia còn đang ngồi trong góc lầu, không biết đang lãi nhãi nói gì, lâu lâu còn quay đầu lại nhìn nàng ta cười cười. Ngưu đại tiểu thơ rốt cuộc chịu không nổi nữa. Nàng ta bỗng nhảy lên như một con châu chấu, lớn bước qua bên đó. Qua đó rồi, Ngưu đại tiểu thơ lại càng thêm tức giận.

Cái lão già mặt mày vàng vọt ốm yếu, và cái bà lão lưng còng đó, ăn còn hơn cả hai con ngựa. Càng tức hơn nữa là, ngựa chỉ ăn cỏ, bọn họ ăn, không phải cỏ, mà cũng không phải đồ trơn. Bọn họ ăn toàn đồ

ưa thích của những kẻ thân thể tráng kiện, ăn uống khỏe mạnh. Ngưu đại tiểu thơ của chúng ta tấu xảo lại là một người thân thể tráng kiện, ăn uống khỏe mạnh, không những vậy, nàng ta còn đang rất đói bụng. Càng làm cho người ta tức giận là, hai cái lão rùa đen ấy chẳng hề mời nàng ta ngồi, không những vậy, ngay cả dáng điệu muốn mời cũng không thấy đâu. Vì vậy, Ngưu đại tiểu thơ bỗng nhiên hạ ngay quyết tâm, cái vị Ngưu đại tiểu thơ này mà đã hạ quyết tâm, chuyện gì nàng ta cũng làm được. Nàng ta bỗng nhiên ngồi xuống, ngồi ngay chỗ Tư Không Trích Tinh vừa ngồi, cầm đôi đũa lên, bắt đầu ăn, không những vậy, còn ăn rất bạo, không chút khách khí.

Bà lão còng lưng kinh ngạc nhìn nàng ta, nhìn cả nửa ngày, nhịn không nổi thở ra một hơi: - Thời buổi này quả thật là biến đổi, hồi thời chúng ta còn con gái, có như vậy đâu. - Thời bà còn con gái ra sao? Ngưu đại tiểu thơ vẫn không ngừng đũa. - Thời

đó, dù có người mời chúng ta ăn tý gì, chúng ta còn không dám động đũa. - Thời đó bà thật tình không động đũa? Ngưu đại tiểu thơ chớp mắt: - Thời đó, không lẽ bà ăn bằng tay? Lão già bật cười, bà lão trừng mắt nhìn, Ngưu đại tiểu thơ nằm phục trên bàn cười ngặt nghẽo, quên nhai cả miếng thịt vịt. Nàng ta bỗng nhiên phát giác ra, hai lão rùa đen này cũng không phải khả ố như lúc nãy mình tưởng tượng. Không ngờ, bà lão bỗng nhiên làm một chuyện nàng ta không thể chịu nổi. Bà ta bỗng nhiên nắm lấy tay nàng, không những vậy còn làm ra dáng điệu rất đồng tình, rất ôn nhu, nói với nàng ta:

- Tiểu cô nương, cô cũng nên hiểu chuyện một tý, không nên buồn khổ quá như vậy. - Tôi buồn khổ? Ngưu đại tiểu thơ hình như cảm thấy kinh ngạc quá, bất ngờ quá: - Ai nói tôi buồn? Tôi chẳng buồn tý nào. Bà lão hình như còn kinh ngạc, bất ngờ hơn: - Cô không khổ? Cô không khổ tý nào sao? - Tại sao

tôi phải buồn?

Ngưu đại tiểu thơ hỏi: - Lão thái thái, không lẽ bà không nhận ra tôi là người rất hiểu chuyện lắm sao? Lão thái thái chỉ thở ra, không nói gì nữa. Ngưu đại tiểu thơ cũng không nói gì, nàng ta đang chuẩn bị ăn tiếp, có điều, bỗng nhiên nàng ta nuốt không trôi nữa. Giữa lão già và bà lão thần bí đó, hình như có thứ gì làm cho nàng ta nuốt không trôi. Thứ gì đó dĩ nhiên chỉ là cảm giác. Một thứ cảm giác vô cùng kỳ quái, thậm chí có thể hình dung ra, đó là thứ cảm giác kỳ quái muốn chết người. Vì vậy, Ngưu đại tiểu thơ buông đũa xuống: - Lão thái thái. Nàng ta nói: - Lúc nãy bà khuyên tôi không nên buồn khổ? - Hỷ. Bà lão không nói gì, chỉ thở ra. - Vậy thì, xin hỏi lão thái thái, có phải tôi có lý do phải buồn khổ lắm không? - Hỷ, ta cũng chẳng biết. Lão thái thái nói: - Thời buổi này thay đổi quá, chuyện gì cũng đổi, ta cũng chẳng biết chuyện đó còn làm cho người ta buồn khổ nữa nay

không. Bà ta thở ra nói: - Ta chỉ biết là, lúc ta còn con gái, nếu gặp phải chuyện như vậy, không những đau khổ lắm mà còn đi đâu đó một mình ngồi khóc thút thít cả mười ngày nửa tháng. Ngưu đại tiểu thơ thình lình quýnh quíu lên: - Lão thái thái, chuyện đó rốt cuộc là chuyện gì? Lão thái thái không trả lời, hỏi lại: - Cô có biết Tây Môn Xuy Tuyết đã tới Hoàng Thạch Trấn rồi không? - Tôi vừa mới nghe. - Cô có biết y vì lý do gì lại đó không? - Y lại đó tìm Lục Tiểu Phụng. Ngưu đại tiểu thơ nói: - Bởi vì, y rốt cuộc cũng còn coi Lục Tiểu Phụng là bạn bè. - Cô sai rồi. Lão thái thái nói: - Không phải y đi tìm Lục Tiểu Phụng, bởi vì trên đời này không còn ai tìm được Lục Tiểu Phụng.

- Tại sao? Ngưu tiểu thơ càng quýnh lên: - Tại sao? - Bởi vì một người sống, sẽ không đi tìm người chết. Lão thái thái nói: - Một người còn sống mà đi tìm người chết, chỉ còn nước phải chết theo. Bà ta nói: - Tây Môn Xuy Tuyết không phải đi tìm chết, y đi

báo thù cho Lục Tiểu Phụng. ... Lục Tiểu Phụng đã bị chết ở Hoàng Thạch Trấn, tin tức đó chắc chắn sẽ được truyền bá vô cùng nhanh chóng ra khắp giang hồ. Hai vị lão tiên sinh và thái thái hiển nhiên không phải là kẻ nói dối, nếu không làm sao dọa được Tư Không Trích Tinh? Ngưu tiểu thơ cũng không biết mình làm sao xuống được tửu lầu, lại càng không nhớ mình phản ứng ra sao lúc nghe tin tức đó. Nàng chỉ biết bây giờ nàng đang ngồi trên một cây cổ thụ cao chót vót, không những vậy, còn khóc thê thảm, khóc tràng giang đại hải. Thời này và thời kia cũng vậy thôi, bất kể là thời buổi nào, một người thiếu nữ có một tình cảm bình thường thôi, sẽ ngồi đó mà đau lòng vì một người đàn ông nàng ta yêu mến. Ngưu đại tiểu thơ làm chuyện gì xem ra cũng không bình thường lắm, nhưng về phương diện tình cảm, nàng ta nhất định không khác một thiếu nữ bình thường nào khác. Nước mắt nàng ta khóc ra, dĩ nhiên so với người khác cũng không ít hơn. o O o Vẫn là cao nguyên cát

vàng, gió lốc. Hoàng Thạch Trấn hình như là một nơi bị thời gian quên bẵng, không chừng, người trong Hoàng Thạch Trấn cố ý quên bẵng đi thời gian. Bất kể là bị thời gian quên đi, hay quên đi thời gian, giữa hai thứ đó, có một chỗ giống nhau: bất biến. Hoàng Thạch Trấn không biến đổi đi tý nào. Lúc Tây Môn Xuy Tuyết đi vào Hoàng Thạch Trấn, y cũng giống như Lục Tiểu Phụng, người y thấy đầu tiên, chính là một con đường bần cùng, và một người cùng cực muốn chết đi được.

Cái người cùng cực muốn chết đi được đó dĩ nhiên chính là gã Hoàng Tiểu Trùng tự xưng là đệ tử Cái bang đời thứ hai mươi ba. Lúc Hoàng Tiểu Trùng vừa thấy Tây Môn Xuy Tuyết, cặp mắt y sáng rực lên, như lúc y gặp Lục Tiểu Phụng. Chỉ tiếc Tây Môn Xuy Tuyết không phải là Lục Tiểu Phụng. Lục Tiểu Phụng hỏi thăm y khách sạn ở đâu, còn Tây Môn Xuy Tuyết thì đưa cặp mắt lạnh lẽo nhìn y đăm đăm.

Ánh mắt lạnh như băng đó, như hai lưỡi kiếm sắc bén, xuyên thấu vào tâm khảm của Hoàng Tiểu Trùng. Y rụt rè hỏi: - Ông muốn tìm khách sạn? Tây Môn Xuy Tuyết không trả lời. Chẳng qua, có lúc, yên lặng cũng là một thứ trả lời. Đối với một người quen đoán nét mặt người khác như Hoàng Tiểu Trùng, Tây Môn Xuy Tuyết yên lặng có nghĩa là đã trả lời. Căn nhà gỗ nhỏ tý xíu phía sau tiệm tạp hóa của Ịai Nhãn, cũng không hề biến đổi, vẫn là một chiếc giường gỗ, trên giường vẫn trải một tấm vải trắng, điều duy nhất không giống là, tấm vải trắng đó rất sạch sẽ mới mẻ, như y phục trên người của Tây Môn Xuy Tuyết vậy. Ánh mắt của Hoàng Tiểu Trùng nhìn tới cặp mắt của Tây Môn Xuy Tuyết, ánh mắt của Tây Môn Xuy Tuyết nhìn tới tấm giấy màu đỏ trên giường, chính là tấm giấy đề rõ giá tiền vật dụng, tá túc phòng ở. Hoàng Tiểu Trùng muốn tìm trong biểu tình trên gương mặt của Tây Môn Xuy Tuyết một chút gì có thể đoán được, nhưng biểu tình trên gương mặt của

Tây Môn Xuy Tuyết là một tấm băng lạnh ngàn năm, vừa lạnh vừa cứng, kiếm còn đâm không thủng huống gì là cặp mắt? Vì vậy Hoàng Tiểu Trùng chỉ còn nước cười giả lả, nói: - Đây là nơi duy nhất có thể tá túc được trong Hoàng Thạch Trấn, công tử không vừa lòng sao? - Dĩ nhiên là vừa lòng rồi, nơi đây ngoài bao ăn bao ngủ, chuyện gì cũng hầu hạ chu đáo, sao lại không vừa lòng được? Người trả lời dĩ nhiên không phải là Tây Môn Xuy Tuyết, bởi vì giọng trả lời rất cao mà thánh thót, rõ ràng là giọng của một người đàn bà. Tùy theo tiếng nói, bà chủ tiệm tạp hóa của Ịại Nhãn đi õn ẽn vào một hơi. Bà ta nở nụ cười thật phong tao, ngoe nguẩy thân hình đi lại trước mặt Tây Môn Xuy Tuyết, nói: - Công tử...

Không những giọng nói bà chủ bỗng khựng lại, nụ cười trên mặt bà ta cũng biến đâu mất tiêu.

Tuyết, gặp phải ánh mặt trời ấm áp, dĩ nhiên sẽ tan ra, nhưng một khối băng lạnh cứng cả ngàn năm

sẽ không bị tan, không những không tan, còn làm cho ánh mặt trời bỗng lạnh hẳn ra, bỗng biến mất cả màu sắc. Gương mặt lạnh lẽo của Tây Môn Xuy Tuyết, đã làm bà chủ chịu hết muốn nổi, y chẳng thèm nhìn bà chủ một nửa con mắt, quay người lại đi ra ngoài, câu nói của bà chủ, còn cách nào tiếp tục cho được? Nụ cười của bà ta làm sao không biến đâu mất tiêu? - Công tử... Công tử... Hoàng Tiểu Trùng chạy theo Tây Môn Xuy Tuyết, không ngớt hô hoán. Tây Môn Xuy Tuyết như một người điếc, y lừng lững đi ra khỏi tiệm tạp hoá. Đối với Hoàng Tiểu Trùng, đó cũng không khác gì là một câu trả lời. Hoàng Tiểu Trùng thất vọng cực kỳ, y đưa mắt nhìn Vương Ịại Nhãn và bà chủ ra vẻ không làm cách gì hơn, đang tính mở miệng mắng chửi Tây Môn Xuy Tuyết một phen. Y vừa mở miệng ra, cả người bỗng cứng lại, cặp mắt nhìn trừng trừng ra khung cửa. Tây Môn Xuy Tuyết. Tây Môn Xuy Tuyết đi ra rồi, bỗng nhiên quay trở lại. Gương mặt của bà chủ, thoáng chốc lại

tươi lên như một đóa hoa đang nở. Chỉ tiếc là Tây Môn Xuy Tuyết rốt cuộc cũng là Tây Môn Xuy Tuyết, y vẫn không thèm nhìn bà chủ lấy nửa mắt, ánh mắt của y, không phải đang nhìn một người, mà là đang nhìn một thứ đồ.

Bàn tay của y, cũng thò ra chỗ y đang nhìn.

Đấy là một cây hỏa pháo làm hiệu.

Bàn tay trái y thò ra lấy hỏa pháo, ngón tay bên kia búng một cái, một thỏi bạc văng ra rớt trên quầy. Động tác của Tây Môn Xuy Tuyết, tự nhiên là làm cho bọn bà chủ nổi tính hiếu kỳ lên. Bọn họ bất giác đi theo ra ngoài cửa. Tây Môn Xuy Tuyết mua hỏa pháo làm gì? Câu hỏi đó chỉ trong thoáng chốc đã được trả lời. Bởi vì bàn chân của Tây Môn Xuy Tuyết vừa đạp ra tới con đường cái của Hoàng Thạch Trấn, hỏa pháo trong tay y đã "hiu" lên một cái, bay thẳng lên không trung. Những đốm lửa vừa bùng lên sáng

rỡ thành đóa hoa, trong chốc lát đã bị gió cát thổi bay mất tăm mất dạng.

Chẳng qua, tăm dạng của Tây Môn Xuy Tuyết, bọn bà chủ vẫn còn biết, bởi vì, y không hề rời khỏi Hoàng Thạch Trấn. Không những y không hề rời khỏi Hoàng Thạch Trấn, y còn ngồi xuống trên một tảng đá bên vệ đường, như một nhà tăng nhập định, như một tảng băng quanh năm không gặp ánh nắng mặt trời. Mắt trời đã lặn, phương tây đỏ rực lên một màu hoàng hôn. Hoàng hôn chiếu trên màu áo trắng y phục của Tây Môn Xuy Tuyết, hình như cũng nhuốm luôn màu đỏ au. Gió càng thổi mạnh. Có điều, tiếng gió không lấp nổi tiếng vó ngựa đang chạy gấp rút lại. Khoái mã chạy như bay, mà ngừng cũng lẹ. Vừa đến chỗ Hoàng Thạch Trấn chừng hai mươi trượng, hai chục con ngựa ngừng vó lại, người ngồi trên ngựa không nói tiếng nào lẳng lặng nhảy xuống, hai chục con ngựa bao quanh thành một khoảng

trống vuông vắn. Bọn họ là ai? Bọn họ đến đây có chuyện gì? Đấy là những câu hỏi đang nằm trong đầu bọn bà chủ. Hai chục người vừa nhảy xuống ngựa, lập tức tiến hành công tác rất thuần thục, thuần thục như bọn họ đã từng làm vậy từ nhỏ tới lớn. Vì vậy câu hỏi trong đầu bọn bà chủ, không đầy một tuần trà đã có câu trả lời. Câu trả lời không phức tạp tý nào: bọn họ đang dựng một cái lều lên. Vải lều trắng như tuyết, còn trắng hơn cả y phục trên người của Tây Môn Xuy Tuyết, bởi vì y phục của y, bây giờ đã bị gió cát của Hoàng Thạch Trấn thổi mấy tiếng đồng hồ liên tục thành vàng khè.

Lại có tiếng vó ngựa vang lên.

Lần này, tiếng vó ngựa hình như chỉ có một con độc nhất.

Hai chục người đó, vừa dựng xong lều đàng hoàng rồi, lập tức nhảy lên ngựa lẳng lặng bỏ đi.

Trong lớp bụi mịt mù của hai chục con ngựa đó, một chiếc xe ngựa đang chạy lại. Người đang đánh xe, cũng ăn mặc như những người kia, kình trang một màu đen tuyền. Xe ngựa chạy một mạch tới trước lều, sau xe có bốn gã đại hán cũng kình trang màu đen nhảy xuống, bốn người nhảy xuống đất cùng một lúc, bởi vì trên người bọn họ đều có đòn gánh.

Trên đòn gánh có một thùng gỗ, trong đó có hơi nóng không ngớt bốc ra. Bọn họ khiêng cái thùng gỗ lớn đó vào lều.

Lúc bốn gã đại hán đi ra, trên tay chỉ còn thừa đòn gánh. Bọn họ cũng không nói một lời nào, nhảy vào lại trong xe, gã đánh xe lại đưa roi lên đánh một cái, ngựa lập tức xoay đầu lại, xe chạy trở về đường cũ.

Chính ngay lúc đó, lại có hiện tượng mới lạ xảy ra. Rõ ràng là chỉ có một cỗ xe chạy trở ra, nhưng

bỗng nhiên lại biến thành tiếng động của hai cỗ xe ngựa đang chạy.

- Bọn họ đang làm bùa phép gì vậy?

Gã ăn mày Hoàng Tiểu Trùng thật tình nhịn không nổi cất tiếng hỏi.

- Ngươi hỏi ta?

Bà chủ nhìn ăn mày:

- Vậy thì ta phải đi hỏi ai?

Bà chủ cũng chẳng cần hỏi ai, bởi vì bà ta đã thấy hai cổ xe đang chạy ngược chiều qua. Hiện tượng quái lạ đó, chẳng qua vì có thêm một cổ xe nữa tới Hoàng Thạch Trấn thế thôi. Gã đánh xe trên cổ xe ngựa này cũng ăn mặc in hệt như gã đánh xe bên cổ xe vừa rồi, hiển nhiên cũng cùng một bọn với nhau. Cổ xe ngừng lại đúng vào vị trí cổ xe vừa rồi đã

ngừng. - Ngươi xem lần này ai lại đây? Gã ăn mày nhìn bà chủ hỏi, biểu tình trên gương mặt của y, làm ra vẻ đã biết trong xe có thứ gì vậy. - Ngươi cho là trong đó lại có thùng gỗ nữa sao? Ngươi cho ngươi là Thiên Lý Nhãn hay Gia Cát sống lại đấy sao? Bà chủ hỏi. - Làm sao bà biết tôi cho là trong đó có thùng gỗ? Gã ăn mày hỏi. - Bởi vì ta cũng ngu giống như ngươi. Bà chủ nói. Bà chủ nói mình ngu là có lý do, bởi vì bà ta đã thấy những người trong xe bước ra là ai. Không phải là những người mặc áo đen. Không phải là những người mặc kình trang, mà là những thiếu nữ phong tư kiều diễm. Bốn cô thiếu nữ, hai cô hai tay cầm hai cây đuốc, một cô hai tay ôm một bộ y phục trắng toát, còn một cô hai tay ôm một tấm khăn tắm. Bốn cô vừa vào trong lều, cổ xe ngựa lập tức chạy đi. Còn căn lều thì sáng rực lên. Bất cứ căn lều nào, có bốn cây đuốc để bốn góc, đều phải sáng rực rỡ lên, huống gì một căn lều trắng toát như vậy. - Ta biết đám người này lại đây làm gì.

Gã ăn mày dở giọng tự đắc nói. - Ngươi biết? Ngươi biết thật sao? Bà chủ hỏi. - Tôi biết, tôi biết thật mà. - Bọn họ lại đây làm gì? - Bọn họ lại đây dựng buồng tắm lên. Bà chủ đưa tay lên, tính gõ vào dầu ăn mày, nhưng bàn tay bà ta không gõ vào đầu của gã, không phải vì gã tránh né, mà là bà ta bỗng hiểu ra, bà ta hiểu ra không phải gã ăn mày đang trêu chọc mình. Những người này quả thật đến đây để làm buồng tắm. Vì vậy bà ta mở to mắt ra, mở to miệng ra hỏi: - Y quả thật là Tây Môn Xuy Tuyết sao? - Nói thừa, trừ Tây Môn Xuy Tuyết ra, còn ai không nói không rằng xông thẳng vào Hoàng Thạch Trấn như vậy? Gã ăn mày nói. - Đúng, trừ Tây Môn Xuy Tuyết ra, còn ai thích sạch sẽ, không chịu ở trong khách sạn hào hoa duy nhất của Hoàng Thạch Trấn do ta làm chủ này? Ông chủ tiệm tạp hóa bỗng nhiên biến thành thông minh hẳn ra. - Đến Hoàng Thạch Trấn, ăn hết một ngày bụi cát, trừ Tây Môn Xuy Tuyết ra, còn ai nghĩ đến chuyện tắm rửa, thay đổi y phục? Gã

ăn mày càng lộ vẻ đắc ý. Cặp lông mày của bà chủ bỗng cau lại. - Sao vậy bà? Gã ăn mày hỏi. - Còn làm sao! Ngươi không thấy Tây Môn Xuy Tuyết đem bao nhiêu người đó lại Hoàng Thạch Trấn sao? Gã ăn mày bật cười, y nói: - Bà yên tâm, Tây Môn Xuy Tuyết mà ỷ đông người thủ thắng, y chẳng phải là Tây Môn Xuy Tuyết đâu. Tây Môn Xuy Tuyết mà là Tây Môn Xuy Tuyết, bởi vì trước giờ y chỉ hành động có một mình. - Nhưng mấy tên mặc áo đen ngươi giải thích sao đây? - Những tên đó chỉ là nô bộc hầu hạ y thôi. Về phương diện đó, Tây Môn Xuy Tuyết là một tên công tử hào hoa, không phải là một tay kiếm hiệp. Do đó, cặp lông mày của bà chủ lại dương ra thoải mái. Bọn người mặc áo đen quả nhiên lại đây dựng phòng tắm cho Tây Môn Xuy Tuyết, bởi vì sau khi mọi chuyện đã được thu xếp ổn thỏa, Tây Môn Xuy Tuyết bèn đứng dậy bước vào lều. - Chúng ta đi thôi. Ông chủ tạp hóa thấy Tây Môn Xuy Tuyết bước vào lều, bèn quay lưng lại tính về tiệm. - Đi? Các ngươi

muốn đi thì đi trước đi. Bà chủ nói. - Tại sao? Không lẽ bà muốn nhìn trộm Tây Môn Xuy Tuyết tắm? Gã ăn mày mở to cặp mắt lên hỏi. - Ngươi thông minh thật. Bà chủ cười nói: - Đoán một cái là trúng ngay. - Tắm rửa có gì mà coi? Ông chủ tiệm tạp hóa hỏi: - Người khác tắm thì chẳng có gì, một tay kiếm khách như Tây Môn Xuy Tuyết tắm thì lại là quang cảnh rất thú vị. Ông chủ tiệm tạp hóa chau mày một cái, quay người bỏ đi. - Chờ một chút. Gã ăn mày bỗng nhiên nói. - Sao? Không lẽ ngươi cũng muốn xem trộm Tây Môn Xuy Tuyết tắm? - Ha, ngươi nghe thử. Gã ăn mày nói. Tiếng vó ngựa, một người đang cưỡi ngựa lại. Ông chủ tiệm tạp hóa nhìn nhìn gã ăn mày, gã ăn mày nhìn nhìn bà chủ, bà chủ nhìn nhìn ông chủ tiệm tạp hóa. Cũng không trách bọn họ nhìn nhau, lều đã dựng lên đàng hoàng, buồng tắm chuẩn bị xong xuôi, y phục đem lại đầy đủ, bốn cô thị tỳ cũng đã lại, người kỵ sĩ này còn lại đây làm gì nữa? Chẳng mấy chốc, đã thấy ngựa phi lại, đã thấy kỵ sĩ trên lưng ngựa. Người cưỡi

ngựa không phải là một đại hán mặc áo đen, mà là một thiếu nữ mặc áo hoa sặc sỡ. Cô thiếu nữ này cho ngựa chạy lại gần lều, nhảy xuống ngựa, xông vào trong. Nàng ta chỉ vào một chốc lát, đã chạy trở ra. Lúc trở ra, nàng ta không nhảy lên ngựa, mà lại kéo cương ngựa sải bước đi về hướng bọn bà chủ đang đứng. - Khách hàng của bà đang lại đó. Gã ăn mày nói với bà chủ. - Khách hàng gì? - Căn phòng rách nát sau tiệm của bà, hôm nay có người lại tá túc rồi đó. - Sao ngươi biết?

- Bà không thấy cô ta bước vào lều lập tức trở ra sao? Nhất định là cô ta xin ở tạm một góc lều của Tây Môn Xuy Tuyết, nhưng bị y đuổi ra. Tây Môn Xuy Tuyết nhất định đã lùa cô ta qua cái khách sạn hào hoa có một không hai ở Hoàng Thạch Trấn này.

- Từ lúc ngươi gặp Tây Môn Xuy Tuyết tới giờ, y nói với ngươi được mấy tiếng?

Ông chủ tiệm tạp hóa hỏi.

- Không một câu nào.

- Vậy ngươi cho rằng Tây Môn Xuy Tuyết sẽ phí hơi sức ra nói cho cô ta biết cái khách sạn hào hoa của ta sao? Gã ăn mày gãi đầu mấy cái, nói: - Không đẩy cô ta qua đó cũng không đúng, Hoàng Thạch Trấn cũng chỉ có một cái khách sạn đó, nếu cô ta muốn ở qua đêm, nhất định hôm nay ông sẽ có khách hàng. Ông chủ tiệm tạp hóa không trả lời y, vì thiếu nữ đã đến sát bọn họ. - Tính ở trọ phải không? Gã ăn mày vừa thấy cô thiếu nữ xinh đẹp đã sáng rỡ cặp mắt lên. - Đúng vậy, chẳng qua, đó chỉ là chuyện thứ hai. - Tôi biết chuyện thứ nhất của cô là chuyện gì. Gã ăn mày càng cười tươi rói. - Ngươi biết thật sao? - Dĩ nhiên, người đi tìm chỗ ở trọ, thường thường là những kẻ đã đi một đoạn đường thật xa, trong bụng nhất định là đói meo, chuyện đầu tiên của họ là muốn ăn cái gì trước đã, do đó chuyện thứ nhất

của cô nhất định là muốn biết nơi nào có đồ ăn, đúng vậy không?

- Sai rồi.

- Sao?

- Thứ nhất, ta có muốn ăn, cũng chỉ ăn đồ ta nấu, thứ hai, trước khi ta lại đây, ta đã ăn no nê rồi.

- Vậy thì chuyện thứ nhất của cô là chuyện gì?

- Ta lại đây chuyển lời. - Chuyển lời? Chuyển lời của ai? - Chuyển lời dùm cho Tây Môn Xuy Tuyết. Gã ăn mày nói không ra lời, y chỉ há hốc mồm ra. - Y muốn cô chuyển lời gì? Bà chủ mở miệng hỏi. - Vừa rồi ta vào lều, bà biết y nói gì không? - Nói gì? Gã ăn mày hỏi. - Y nói: Đi chỗ khác. - Vậy thì cô bỏ lại đây, y có chuyển lời gì đâu. Gã ăn mày nói. - Có. - Có? Tôi không hiểu. Gã ăn mày gãi đầu. - Ngươi hiểu bây giờ đây. Bởi vì y nói đi chỗ khác, không phải là nói ta đi

chỗ khác, mà là nói các người đi chỗ khác. - Làm sao cô biết y không phải nói cô đi chỗ khác? Làm sao y biết bọn tôi mà nói đi chỗ khác, cô vào lều của y cơ mà?

- Đúng vậy, có điều, ta vào lều không có chuyện gì sai, người coi trộm kẻ khác tắm mới là sai. Cô Thiêu nữ nhìn bà chủ nói: - Y muốn chuyển lời lại các người, tuy chỉ nói là đi chỗ khác, nhưng ý tứ trong ba chữ đó cũng có nghĩa là, muốn ta lại đây nói với các người, đừng đi nhìn trộm người đang tắm.

- Cô là gì của y?

Bà chủ hỏi:

- Cô là con giun trong bụng của y sao? Nếu không, sao cô biết ý của y ra sao?

- Dĩ nhiên là ta biết.

- Tại sao?

- Bởi vì ta là bạn của y, Tây Môn Xuy Tuyết trước giờ chưa hề đuổi bạn bè.

Bà chủ không nói gì nữa, ông chủ tiệm tạp hóa và gã ăn mày không nói gì nữa. Sau khi nhìn thấy tấm giấy màu đỏ đề giá tiền trong căn phòng gỗ nhỏ xíu đó, cô thiếu nữ nói với bà chủ: - Ta sẽ trọ ở đây, bà muốn giao tiền trước phải không? - Dĩ nhiên. Gã ăn mày nói. - Ta không hỏi ngươi, rốt cuộc ai là chủ nơi đây? Gã ăn mày câm miệng lại. Bà chủ nhận năm chục đồng xong, đưa mắt ra hiệu cho gã ăn mày, quay người đi ra khỏi phòng. - Chờ một chút. Thiếu nữ gọi. - Sao? Không lẽ còn muốn chuyển lời cho Tây Môn Xuy Tuyết nữa sao? - Kỳ quái, sao bà biết hay thế? ... Có phải thật là lời của Tây Môn Xuy Tuyết không? Gã ăn mày bất giác gãi đầu liền liền, nói: - Có phải cô nói, cô vào lều, y chỉ nói có ba chữ đi chỗ khác với cô không? - Đúng vậy, nhưng ba chữ đó, bao gồm biết

bao là ý nghĩa, ngươi có hiểu không? - Làm sao tôi hiểu được? Tôi nhận thấy cô quả thật là người vô lý cực kỳ. - Bây giờ ngươi mới biết sao? Ngươi biết ta tên gì không? Tên ta là Ngưu Nhục Thang, cái tên đã đủ vô lý quá đi rồi phải không? Gã ăn mày không nói gì nữa. - Ngươi nghe đây, Tây Môn Xuy Tuyết nói rằng, những người trong trấn này, ngày mai lúc mặt trời mọc, mọi người ai ai cũng phải thay phiên nhau lại lều của y, y có chuyện muốn hỏi từng người. - Y cho mình là ai? Hoàng đế sao? Gã ăn mày hỏi. - Đúng vậy, bây giờ y là hoàng đế của cái tiểu trấn này. Ngưu Nhục Thang nói. - Còn như bọn ta không lại thì sao? Bà chủ hỏi. - Không lại? Không lại cũng được, chẳng qua, nếu không lại, chỉ sợ sau này không qua không lại được nữa thôi. - Tại sao? - Người không có chân, làm sao đi đứng? o O o Ánh mặt trời làm cho bụi cát càng chói mắt. Ánh mặt trời cũng làm cho căn lều ngoài Hoàng Thạch Trấn chiếu rực rỡ cả lên, phía trước lều vén lên một khoảng trống, có thể nhìn vào

thấy một cái bàn, bên cạnh bàn có hai người đang ngồi. Một người gương mặt lạnh lẽo là Tây Môn Xuy Tuyết, người kia mặt mày sáng rỡ tươi cười trông thật xinh đẹp là Ngưu Nhục Thang. Trên bàn có đồ ăn, đồ ăn điểm tâm. Trên bàn cũng có rượu, rượu mạnh. Ngưu Nhục Thang đưa ngón tay chỉ một bóng người đang đi từ Hoàng Thạch Trấn lại, nói: - Đến rồi! Đến rồi. Gương mặt của Tây Môn Xuy Tuyết vẫn lạnh lẽo không một tý biểu tình.

Ngưu Nhục Thang hình như không để ý đến cái vẻ lạnh lẽo đó, nàng ta vẫn cất giọng thánh thót nói: - Hôm qua tôi tự một mình chủ trương, bảo tất cả mọi người trong Hoàng Thạch trấn lại đây, ông xem, bây giờ người thứ nhất đã lại rồi đó. Tây Môn Xuy Tuyết vẫn còn chưa mở miệng. Cử động duy nhất của y là bàn tay từ từ đưa ly rượu lên miệng nhấp nhấp. - Bọn họ lại đây rồi, tôi sẽ đại biểu ông, hỏi bọn họ tin tức của Lục Tiểu Phụng đang ở đâu, ông xem có được

không?

Vẫn còn chưa mở miệng.

- Chẳng qua tôi phải nói trước, những lời tôi sẽ nói đây, đều là ý kiến của ông, nếu có chuyện gì xung đột, bọn họ muốn dở trò gì ra, thì ông phải lãnh chuyện đó mới xong đấy. Tây Môn Xuy Tuyết vẫn còn chưa nói gì, ánh mắt lạnh lẽo của y đang nhìn người bước vào lều. - Ai lại đó? Ngưu Nhục Thang hỏi. Người này nhìn Tây Môn Xuy Tuyết, vừa chạm vào cặp mắt lạnh như hai mủi tên của y, lập tức vội vã nhìn qua Ngưu Nhục Thang ở bên kia. - Tôi họ Triệu, tên là Triệu Hạt Tử. - Cặp mắt ngươi không mù, tại sao lại tên là Triệu Hạt Tử? - Chuyện này vô lý sao? Cũng giống cô nương thôi, cô không có mùi canh thịt bò gì, cũng chẳng có vẻ là tô canh nóng hổi, tại sao lại gọi là Ngưu Nhục Thang? - A, cái miệng của ngươi thật đáo để, ta chẳng đấu khẩu với ngươi, bây giờ ta hỏi ngươi, ngươi nghe cho rõ đây, ta hỏi ngươi câu nào,

không phải là ta nói, mà là cái vị Tây Môn Xuy Tuyết đại hiệp này nói đấy, ngươi phải thật thà trả lời, nếu không, hừ hừ, nếu tên ngươi cũng giống như người của ngươi thì không hay lắm đâu đấy. - Cô nương muốn hỏi chuyện gì? - Không phải ta hỏi, vị Tây Môn đại hiệp này muốn hỏi. - Vâng. - Được, ta hỏi ngươi, ngươi gặp qua Lục Tiểu Phụng chưa? - Có gặp. - Ở đâu? - Ở dây, ở Hoàng Thạch Trấn. - Được, y đang ở đâu? - Chết rồi. - Chết rồi? Ngưu Nhục Thang mở to cặp mắt ra, há hốc mồm ra. Nhưng Tây Môn Xuy Tuyết chẳng có tý biểu tình gì. - Ngươi không gạt ta đấy chứ? Giọng nói của Ngưu Nhục Thang có vẻ run rẩy. - Nếu cô không tin, cô thử hỏi những người lại sau. - Dĩ nhiên là ta không tin. Ngưu Nhục Thang nói: - Ai mà tin Lục Tiểu Phụng chết được? Ông có tin không? Ngưu Nhục Thang nhìn Tây Môn Xuy Tuyết, lấy giọng run rẩy ra hỏi lại: - Ông có tin không? Tây Môn Xuy Tuyết không trả lời, ánh mắt của y đang nhìn chăm chú vào một người nữa đang

bước vào. Người này là gã ăn mày. Sau đó là ông chủ tiệm tạp hóa, sau đó là bà chủ. Bọn họ nói qua nói lại cũng đều nói rằng: - Lục Tiểu Phụng chết rồi. Ngưu Nhục Thang có tin không? - Tôi không tin, còn có một người nữa, nếu y cũng nói Lục Tiểu Phụng chết rồi, không chừng tôi còn tin. - Ai? Bà chủ trước khi ra còn hỏi. - Sa đại hộ. Sa đại hộ không lại, chỉ có một đứa ở trong nhà của y lại. Đứa ở trình lên tấm thiệp đại khái nói ngưỡng mộ đại danh của Tây Môn Xuy Tuyết, muốn mời y lại ăn cơm tối nay. Ngưu Nhục Thang xem xong tấm thiệp nói gì, vừa tức giận vừa nóng nảy, bỗng nhiên nàng ta lấy trong người ra ba cái đồng hồ cát. Nàng ta đặt ba cái đồng hồ cát trên bàn, nói với đứa ở: - Ngươi thấy ba cái đồng hồ cát này chứ? Đứa ở gật đầu. - Cái đầu tiên, cát rớt xuống hết phía dưới, là lúc ngươi về tới chỗ Sa đại hộ, ngươi hiểu chưa? Đứa ở gật đầu. - Cái thứ hai, ta chờ cái thứ nhất rớt hết xuống rồi, sẽ đổ cái thứ hai, cát rớt xuống hết rồi, chính là lúc Sa đại hộ lại đây, ngươi có hiểu

không? Đứa ở gật đầu. - Còn cái thứ ba đấy à, nếu Sa đại hộ lại rồi, chẳng có gì cả, nếu y chưa lại, cái thứ ba này còn chưa rớt xuống hết, cái đầu của Sa đại hộ chẳng còn thấy đâu, ngươi có tin vậy không? - Tôi tin, tôi tin. - Vậy thì ngươi mau mau chạy về nhà thôi, bây giờ ta bắt đầu đổ cái đầu tiên đây. Đứa ở sợ quá gương mặt không còn tý máu, y chạy như bay ra như một con chó dại. o O o Cái đồng hồ đầu tiên đã rớt hết cát xuống bên dưới, Ngưu Nhục Thang nhìn Tây Môn Xuy Tuyết một cái nói: - Thằng ở chắc đã về tới nhà rồi chắc? Tây Môn Xuy Tuyết chẳng nói gì, cặp mắt cũng chẳng nhìn tới đồng hồ. Ngưu Nhục Thang lại đổ cái đồng hồ cát thứ hai. Bàn tay nàng ta cầm đồng hồ hình như có vẻ run rẩy. Có phải nàng ta sợ Sa đại hộ sẽ lại đây? Có phải nàng ta sợ y cũng nói rằng Lục Tiểu Phụng đã chết rồi? Bất kể nàng ta đang sợ hay không, phải lại đây vẫn là phải lại đây thôi. Sự thực, như những hạt cát đang rơi xuống, từng chút từng chút một thành hình dạng phía dưới. Cái đồng

hồ thứ hai cũng sắp rớt hết xuống dưới. Tuốt đằng xa, cái bóng của Sa đại hộ đang vội vả chạy lại. Cả thân hình của Ngưu Nhục Thang cũng rung lên từng cơn. Tây Môn Xuy Tuyết lần này phát giác ra Ngưu Nhục Thang đang rung rẩy, y mở miệng nói: - Trấn tĩnh. Hai tiếng lạnh lẽo ấy lại có cái công hiệu của ấm áp, làm cho Ngưu Nhục Thang ngừng lại không run nữa. Ngưu Nhục Nhang quả thật bình tĩnh ra, nàng ta lấy giọng trầm tĩnh hỏi Sa đại hộ đang bước vào lều:

- Ngươi là Sa đại hộ?

- Đúng vậy, người trong trấn đều gọi ta là Sa đại hộ.

- Đúng vậy, ngươi quả thật rất giống một tên đại hộ.

- Cô nương quá khen.

- Ta không khen gì ngươi, làm đại hộ, nhất định

là kẻ thức thời vụ, những kẻ không thức thời vụ, làm sao thành đại hộ ở cái xứ này? Sa đại hộ đang cười, y chỉ biết cười. Ngưu Nhục Thang lại nói: - Chẳng qua, từ đây về sau, ngươi còn làm đại hộ hay không, cũng không phải là chuyện phải nhất định. - Sao? Tại sao vậy? - Bởi vì còn phải xem, bây giờ ngươi vẫn còn là kẻ thức thời vụ hay không. - Không thức thời vụ, tôi có đứng ở đây đâu? - Vậy thì tốt, bây giờ ta đại diện cho Tây Môn Xuy Tuyết đại hiệp hỏi ngươi một câu, ngươi phải thành thật trả lời. - Câu gì? Có phải là cái câu đã hỏi mọi người trong trấn hôm nay không? - Ngươi đã biét vậy, thì cứ trả lời thẳng ra thôi. - Tôi phải trả lời ra sao? Sa đại hộ hỏi. - Cứ chiếu sự thực trả lời. - Chiếu sự thực trả lời? Chiếu sự thực các người có tin đâu! Gương mặt của Ngưu Nhục Thang đã biến đổi, biến thành trắng bệch ra. Nàng ta mở miệng mà nói không ra lời. Một giọt lệ từ từ tích tụ ở khóe mắt, rốt cuộc chầm chậm lăn xuống gò má. Nàng ta lại mở miệng ra, nghẹn ngào hỏi: - Có phải ông

nói... y đã... y đã chết rồi phải không? Giọng nói của Sa đại hộ bỗng nhiên trở thành rất lạnh lùng, y nói: - Đúng vậy, đã chết rồi! Ngưu Nhục Thang nói không ra lời, hai bàn tay của nàng ta đã đưa lên úp vào mặt mình. Nhưng Tây Môn Xuy Tuyết bỗng hỏi một câu: - Ngươi có chứng cứ? - Có. o O o Chứng cứ tốt nhất, dĩ nhiên là đi xem thi thể của Lục Tiểu Phụng. Muốn xem thi thể của Lục Tiểu Phụng, dĩ nhiên phải lại tiệm quan tài. Đấy là lời nói của Sa đại hộ. Người chết đều phải đem chôn, tại sao thi thể lại đem vào tiệm quan tài? Bởi vì không có người thu liệm, người trong Hoàng Thạch trấn không đem đi chôn. Đấy cũng là lời nói của Sa đại hộ. Sa đại hộ nói xong, tiệm quan tài cũng đã thấy trước mặt, hình như y đã tính đúng, nói xong chuyện là sẽ đến nơi, không thiếu một câu, không dư một câu. Triệu Hạt Tử hình như đã sớm dự đoán bọn họ sẽ lại, hừ lên một tiếng, nói: - Tôi nói các người không tin, Sa đại hộ nói các người đều tin. Hỷ, đúng là sự thực cũng dựa vào quyền uy thế lực. Ynói

rất có đạo lý, tiếc là lời nói của y cũng như không, bởi vì bao nhiêu người ở đó, chẳng ai để ý gì đến y, chỉ sải bước tiến vào tiệm quan tài.

Ngưu Nhục Thang kỳ này quả thật khóc ròng, không những khóc, còn khóc lớn lên. Thật ra, nhìn thấy quan tài, nhìn thấy linh vị trên quan tài, có ai mà không đau lòng? Ngay cả gương mặt lạnh lẽo của Tây Môn Xuy Tuyết cũng tựa hồ thay đổi chút xíu. Bởi vì trên linh vị, có viết hàng chữ: Cố hữu Lục Tiểu Phụng. Tây Môn Xuy Tuyết lại mở miệng ra, y nói, vẫn là đơn giản hai chữ: - Mở ra. - Tôi biết sẽ có người lại nhìn mặt, vì vậy tôi vẫn chưa đóng đinh lại. - Mở ra. Tây Môn Xuy Tuyết nói, vẫn chỉ là hai chữ. Triệu Hạt Tử nhìn Sa đại hộ một cái, hai người vội vã khiêng nắp quan tài đặt xuống đất. Ngưu Nhục Thang lại càng khóc to tiếng hơn. Triệu Hạt Tử bỗng nhiên nhìn Ngưu Nhục Thang nói: - Cô cứ khóc vậy, có chắc là người nằm trong đó là Lục Tiểu Phụng mà

cô nói không? Ngưu Nhục Thang ngừng khóc, nàng ta mở to mắt nhìn Triệu Hạt Tử. Một hồi lâu, nàng ta mới từ từ bước lại quan tài. Ngưu Nhục Thang nhìn người chết trong quan tài kỹ càng một hồi, nàng ta nhìn mặt của y, nhìn vết đao trước ngực của y. Sau đó, nàng ta bỗng cười sằng sặc lên. Nàng ta ngẩng đầu lên cười, đưa ngón tay ra chỉ vào mặt Triệu Hạt Tử nói: - Ngươi thật là có ý tứ, còn nói y không phải Lục Tiểu Phụng... Tiếng cười của nàng ta bỗng biến thành thê lương. Tây Môn Xuy Tuyết nhìn thi thể của Lục Tiểu Phụng một hồi thật lâu, biểu tình trên gương mặt của y không hề thay đổi.

Y nhìn đăm đăm cho đến lúc tiếng cười thê lương của Ngưu Nhục Thang biến thành tiếng khóc, từ tiếng khóc biến thành tiếng nấc nghẹn ngào, y mới mở miệng, nói hai chữ: - Đóng lại. Quan tài đã đóng lại rồi, Ngưu Nhục Thang cũng đã hết khóc lóc, Tây Môn Xuy Tuyết bỗng nhiên lại nói hai chữ: - Xuống

đây. Tây Môn Xuy Tuyết nói hai chữ đó, đầu không ngẩng lên. Người ngẩng đầu là Ngưu Nhục Thang, Triệu Hạt Tử và Sa đại hộ. Bọn họ ngẩng đầu lên, lập tức thấy một người, thân hình đang đu ngược tòn teng ngoài cửa sổ, quay mặt vào trong. Cái mặt ấy bỗng nhiên biến mất, người đó vừa bò vừa lăn từ phía trên xuống: gã ăn mày. Triệu Hạt Tử buột miệng nói: - Ngươi núp bên ngoài làm gì thế? Tính ăn trộm quan tài sao? - Câm mồm ngươi đi. Ta ăn trộm quan tài làm gì? Nếu có ăn trộm, cũng chỉ là cho ngươi đấy thôi. - Vậy thì ngươi đang tính làm gì vậy? - Tôi chẳng làm gì cả, tôi chỉ lại đưa thiệp mời. - Thiệp mời? Cho ai? - Dĩ nhiên là không phải cho ngươi, cái bản mặt âm dương quái khí của ngươi, ai mà đi mời? Mời vị Tây Môn đại hiệp này đấy. Nội dung trong thiệp rất đơn giản, chỉ có ba mươi hai chữ: - Nghe đại hiệp ở xa lại, rất là ngưỡng mộ, thiếp tuy bị đày phương xa, cũng không thể không có lòng thành kính, trưa mai tiệc trà, mời chàng thưởng cố. Chỉ có ba mươi hai chữ đó mà

Tây Môn Xuy Tuyết sẽ lại sao? Dĩ nhiên là không. Y lại đây tìm Lục Tiểu Phụng, Lục Tiểu Phụng chết rồi, y phải tìm ra nguyên nhân cái chết của chàng, công đâu đi uống trà. Có điều, y vẫn đi. Bởi vì, trên thiệp còn có một hàng chữ: - Nguyên nhân cái chết của Lục đại hiệp, thiếp có biết chút đỉnh.

LỤC TIỂU PHỤNG

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Quyển 7

Chương 18

Tiệc Không Phải Là Tiệc Có Hảo Ý

Tiệc Không Phải Là Tiệc Có Hảo Ý

N ếu muốn biết trong giang hồ ai là người không biết lễ mạo, câu trả lời sẽ rất là đơn giản: Tây Môn Xuy Tuyết.

Một người trước giờ không muốn mở miệng, dĩ nhiên là không biết nói

những lời khách sáo.

Vì vậy nếu nói một cách nghiêm chỉnh, chỉ cần hiểu rõ con người của Tây Môn Xuy Tuyết, không ai sẽ cho y là một người không biết lễ mạo.

Do đó, trong giang hồ, chỉ còn lại một người duy nhất không biết lễ mạo.

Đó là Ngưu Nhục Thang.

Không những nàng ta không biết lễ mạo, mà còn không đếm xỉa gì đến lễ mạo.

Bởi vì nàng ta vừa gặp Cung Tố Tố, lập tức đã dở giọng hạch hỏi người ta ra nói:

- Ngươi biết nguyên nhân cái chết của Lục Tiểu Phụng?

Nếu muốn nói người nào có hàm dưỡng nhất trong giang hồ, phải kể tới Cung Tố Tố trong đó.

Bởi vì Cung Tố nghe Ngưu Nhục Thang hỏi vậy, mà không thấy bà ta tức giận gì,

mặt mày cũng không thay đổi, biểu tình vẫn lãnh đạm cao quý như lúc nào.

Bà ta chỉ thở ra một hơi dài nói:

- Một người giỏi giang như vậy, tại sao lại phải bị chết yểu?

- Ai giết y?

Ngưu Nhục Thang hỏi.

Cung Tố Tố lại thở ra một hơi dài nói:

- Lục Tiểu Phụng là người tôi rất ngưỡng mộ, bây giờ lại chết ở Hoàng Thạch Trấn này, làm tôi đau lòng không tả được.

- Nói đến chuyện đau lòng, người đau lòng nhất phải là tôi mới đúng.

Ngưu Nhục Thang nói.

- Tại sao?

- Không lẽ bà không biết liên hệ giữa tôi và y?

Ngưu Nhục Thang nói:

- Bà mau mau nói cho tôi biết, ai giết y? Tôi nhất định sẽ báo thù cho y.

- Ai giết y? Ai mà giết được Lục Tiểu Phụng? Giết được Lục Tiểu Phụng, chỉ có

người thân nhất của y, là người y không hề đề phòng đến.

- Là ai?

- Cô sẽ biết ngay bây giờ. Tôi đã sai người đem những người đó lại, bọn họ còn

chưa lại, tại sao mình không uống vài ly rượu, đưa tiễn anh linh của Lục đại hiệp?

Cung Tố Tố lại thở ra một hơi dài, nâng ly lên, uống cạn một hơi.

Ngưu Nhục Thang cũng nâng ly lên uống cạn một hơi.

Ngay cả Tây Môn Xuy Tuyết cũng dùng động tác nhanh nhẹn ít khi thấy y làm, ực

một hơi cạn ly rượu. Uống xong, y bỏ ly rượu xuống bàn.

Lúc này, bàn tay phải y đang cầm ly rượu.

Lúc này, động tác của y là bỏ ly rượu xuống mặt

bàn.

Lúc này, tấm màn phía sau lưng y bỗng bay ra một người.

Một người trong tay cầm một thanh kiếm, một người đàn bà.

Trong khoảnh khắc lúc Tây Môn Xuy Tuyết bỏ ly rượu xuống bàn, chính là lúc đâm

lén y tốt nhất, bởi vì y vừa mới uống rượu xong, sức chú ý còn chưa tập trung, không

những vậy còn đang bỏ ly xuống, bàn tay phải động tác còn đang lỏng lẻo.

Người đàn bà này tựa hồ đã tính đúng vào chuyện chỉ đánh một phát là trúng.

Nàng ta lầm.

Nếu Tây Môn Xuy Tuyết dễ dàng bị đâm trúng như vậy, y đã không phải là Tây

Môn Xuy Tuyết từ lâu, y đã là một người chết.

Người chết không biết cử động, Tây Môn Xuy Tuyết biết.

Thân hình của Tây Môn Xuy Tuyết, chỉ cần dựa vào cái sức đặt ly rượu xuống, đã

hướng về bên phải tà tà bay ra.

Người đàn bà hành thích y đâm một nhát không trúng, chẳng thèm đuổi theo, nàng

ta đứng đó, đứng ngay giữa sảnh đường, đối diện với Tây Môn Xuy Tuyết.

Tây Môn Xuy Tuyết vẫn đứng lạnh lùng ở đó, nhìn nàng ta với cặp mắt như không

nhìn thấy gì cả.

Cung Tố Tố đứng dậy, lớn tiếng la mắng:

- Cung Bình, ngươi tính làm gì thế?

- Tôi nghe Tây Môn Xuy Tuyết kiếm thuật đã luyện đến mức độ không dùng kiếm,

tôi muốn lãnh giáo một phen.

- Hừ, ta xem ngươi không muốn sống nữa thì phải.

Ngưu Nhục Thang nói.

Cung Bình chẳng thèm nhìn Ngưu Nhục Thang đến nửa con mắt, cặp mắt nhìn

đăm đăm vào Tây Môn Xuy Tuyết, nói:

- Rút kiếm đi thôi.

- Ta xem ngươi quả thật hết muốn sống rồi.

Ngưu Nhục Thang nói:

- Ngươi dám khiêu khích Tây Môn Xuy Tuyết rút kiếm? Ngươi có biết hậu quả sau

khi y rút kiếm ra không?

Cung Bình vẫn không thèm để ý đến nàng ta.

Ngưu Nhục Thang lại nói:

- Ngươi chết chắc rồi.

Cung Bình cười nhạt nói:

- Chuyện nào cũng có ngoại lệ của nó.

Nói xong câu đó, nàng ta đâm ra liên tiếp hai mươi bốn chiêu kiếm.

Thân hình của Tây Môn Xuy Tuyết liên tiếp biến đổi hai mươi bốn tư thế, sau đó,

ánh kiếm lóe lên một cái.

Không ai thấy Tây Môn Xuy Tuyết rút kiếm ra sao, cũng chẳng ai thấy Tây Môn Xuy

Tuyết đâm vào Cung Bình như thế nào, bọn họ thấy chỉ là một ánh kiếm lóe lên.

Sau đó, Cung Bình ngã gục xuống.

o O o

Cung Bình ngã xuống đất kêu lên một tiếng, tiếp theo đó là tiếng cười của Sa đại hộ.

- Hảo kiếm pháp.

Sa đại hộ vừa vỗ tay, vừa bước từ ngoài vào.

- Tây Môn Xuy Tuyết đã đạt đến mức độ không dùng kiếm, quả thật danh bất hư

truyền.

Phía sau Sa đại hộ, còn có bà chủ, ông chủ tiệm tạp hóa, và gã ăn mày Hoàng Tiểu

Trùng.

Ông chủ tiệm tạp hóa nhìn Tây Môn Xuy Tuyết và Ngưu Nhục Thang, nói:

- Thật ra, ta đã biết hung thủ là ai từ lâu.

- Là ai?

Ngưu Nhục Thang hỏi.

Ông chủ cười cười không trả lời, người trả lời là bà chủ:

- Thật ra y chẳng biết ai là hung thủ.

- Làm sao bà biết là tôi không biết ai là hung thủ?

- Ông mà biết, ông còn không nói ra ngay?

- Nói ra ngay? Nói ra ngay, làm sao tôi còn sống nhăn tới bây giờ?

Gã ăn mày bây giờ bỗng xen vào:

- Ông không sợ hung thủ giết ông bịt miệng sao?

- Giết ta bịt miệng? Như vậy y không sợ bị bại lộ ra sao?

- Rốt cuộc ai là hung thủ?

Ngưu Nhục Thang hỏi rà tới.

- Hung thủ rất có nhiều người.

Câu nói ấy ở ngoài cửa vọng vào.

- Tại sao?

Gã ăn mày hỏi Triệu Hạt Tử là người đang bước vào.

- Tại sao? Hung thủ càng nhiều, tiệm quan tài của ta càng làm ăn thịnh vượng

thêm, ha ha ha ha.

Gương mặt lạnh lẽo của Tây Môn Xuy Tuyết bỗng nhiên thoáng qua một nụ cười

nhạt, y mở miệng ra nói, không những vậy còn nói không ít:

- Hung thủ có rất nhiều người.

Một câu nói như vậy, dĩ nhiên là làm cho mọi người nghe muốn giật nãy mình lên.

Vì vậy, ngay cả Ngưu Nhục Thang cũng cùng một bọn, đứng ngó mặt ra ở đó, bao

nhiêu ánh mắt đều đổ dồn về Tây Môn Xuy Tuyết.

Ngưu Nhục Thanh nhịn không nổi cất tiếng hỏi:

- Là những ai?

- Y.

Tây Môn Xuy Tuyết chỉ vào Sa đại hộ.

- Y.

Tây Môn Xuy Tuyết chỉ vào ông chủ, rồi lại chỉ vào bà chủ, Triệu Hạt Tử, gã ăn

mày, nói liền một mạch bốn chữ "y".

- Còn nữa.

Tây Môn Xuy Tuyết bỗng nhiên lại thêm hai chữ.

- Còn nữa?

Ngưu Nhục Thang mở to mắt ra nhìn.

- Bà ta.

Tây Môn Xuy Tuyết chỉ vào Cung Tố Tố.

Trong sảnh đường bỗng nhiên có tiếng cười vang dội lên.

Tiếng cười dĩ nhiên không phải là từ Tây Môn Xuy Tuyết và Ngưu Nhục Thang, mà

là những hung thủ Tây Môn Xuy Tuyết đã chỉ

mặt ra.

Bọn họ cười rất đắc ý, điều làm cho Ngưu Nhục Thang kinh ngạc là, chỉ có bao

nhiêu người đó, Tây Môn Xuy Tuyết nhất định sẽ thu thập được cả bọn, tại sao bọn họ

còn cười lên như vậy? Không lẽ bọn họ đều không phải là hung thủ mới cười như vậy?

Câu hỏi ấy đã được trả lời ngay lập tức.

Bởi vì Cung Tố Tố đã ngưng bặt tiếng cười, bà ta nói:

- Tây Môn Xuy Tuyết, ngươi đoán đúng lắm, mỗi người trong Hoàng Thạch Trấn

này, đều là hung thủ đã giết Lục Tiểu Phụng.

- Chỉ rất tiếc.

Bà chủ nói:

- Ngươi biết cũng hơi muộn.

- Không, không muộn tý nào cả.

Triệu Hạt Tử nói.

- Tại sao lại không muộn?

Gã ăn mày hỏi.

- Bởi vì vừa đúng lúc vào ngủ trong quan tài của ta.

Biểu tình trên gương mặt của bọn họ đều biến thành ra rất khoái trá.

Còn gương mặt trước giờ không thay đổi của Tây Môn Xuy Tuyết, bây giờ bỗng biến

khác hẳn ra.

Không những biến đi, mồ hôi còn chảy ra dầm dề trên trán.

Ngưu Nhục Thang thấy biểu tình trên gương mặt của Tây Môn Xuy Tuyết, nàng ta

cũng biến hẳn sắc mặt, há hốc mồm ra, ma chẳng nói được tiếng nào.

Cung Tố Tố nhìn Ngưu Nhục Thang, cười đắc ý nói:

- Chắc cô muốn hỏi, trong rượu có độc hay không, có đúng không?

Ngưu Nhục Thang càng mở tròn to mắt lên.

- Ta nói cho cô nghe, trong rượu có độc.

Cung Tố Tố càng cười đắc ý.

Gã ăn mày bước lại trước mặt Ngưu Nhục Thang, thò tay ra béo vào má nàng ta

một cái, cười hi hi nói:

- Bây giờ có phải càng lúc cô càng không thấy gì trước mặt không?

Gã ăn mày lại vỗ nhẹ hai cái vào hai bên má nàng ta, nói:

- Cô còn đắc ý gì nữa không? Cô còn có lời nói gì của Tây Môn Xuy Tuyết đại hiệp

để chuyển lại không, cứ việc nói cho bọn ta nghe.

Ngưu Nhục Thang loạng choạng bước lại chỗ Tây Môn Xuy Tuyết, chỉ bước có hai

bước, nàng ta ngã ầm xuống, ngón tay nàng ta vừa chạm vào mủi giày của Tây Môn

Xuy Tuyết.

Bàn tay yếu đuối không có tý sức lực gì của nàng ta, một cái đụng nhẹ không có gì,

mà làm như là bốn lạng đẩy ngàn cân, đẩy Tây Môn Xuy Tuyết bổ nhào ra.

Tiếng cười đắc ý, lại vang lên cả sảnh đường.

o O o

Trên một con đường phố náo nhiệt phồn hoa, trong một quán rượu đang làm ăn tấp

nập, còn ai đi chú ý đến một cặp vợ chồng già nua?

Tuy không có ai chú ý, tuy lão già và bà lão đang ngồi trong một góc, bọn họ nói

chuyện với nhau cũng rất nhỏ.

Lão già chau mày lại, nhìn bà lão, nói:

- Bây giờ bà đi Hoàng Thạch Trấn sao?

- Bây giờ không đi, còn đợi lúc nào?

- Dĩ nhiên là đợi sự tình rõ ràng hết rồi mới đi.

- Tôi sợ là trễ quá.

- Làm sao mà trễ được?

- Đợi đến lúc vụ án này phá xong, tiểu bằng hữu của chúng ta chỉ sợ bị hại mất.

- Tây Môn Xuy Tuyết cũng bị hại sao?

- Chính là vậy.

- Y mà bị hại? Bà nói chuyện gì cho mới mẻ tý xíu đi.

- Ông cho là buồn cười lắm sao?

- Chẳng buồn cười tý nào. Bà đừng quên rằng, Liễu Như Cương chết trong Hoàng

Thạch Trấn, Lục Tiểu Phụng cũng chết trong Hoàng Thạch Trấn.

Lão già càng chau tít lông mày lại. Lão ta bỗng nhiên đứng dậy.

Bà lão nắm tay lão ta lại hỏi:

- Ông tính làm gì thế?

- Làm gì nữa? Tới Hoàng Thạch Trấn chứ làm gì.

LỤC TIỂU PHỤNG

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Quyển 7

Chương 19

Nụ Cười Thần Bí Của Bà Lão

Nụ Cười Thần Bí Của Bà Lão

T rong các tiêu cuộc của mười ba tỉnh nam bắc, nếu tổng tiêu đầu của Trung

Nguyên tiêu cuộc là Bách Lý Trường Thanh đứng ra nói rằng, tiêu cuộc của

ông ta chỉ là một cái tiêu cuộc nhỏ bé, thì ông ta có ý nói là, phóng tầm

mắt ra khắp thiên hạ, cũng tìm không ra một tiêu cuộc nào khác có thể gọi

là lớn.

Mười ba tỉnh nam bắc còn có tiêu cuộc nào xưng là đệ nhất? Không có cái nào cả,

bởi vì tổng tiêu đầu của Trung Nguyên tiêu cuộc là Bách Lý Trường Thanh cũng chỉ nói, Trung Nguyên tiêu cuộc là đệ nhị thôi.

Trung Nguyên tiêu cuộc có bao nhiêu phân cuộc trong mười ba tỉnh? Điều đó e

rằng chính Bách Lý Trường Thanh cũng đếm không ra.

Phân cuộc quá nhiều, danh tiếng quá nổi. Bao nhiêu đó cũng quá đủ cho Bách Lý

Trường Thanh suốt ngày ở nhà trồng hoa nuôi ngựa, hưởng phúc thanh nhàn.

Thật ra, Bách Lý Trường Thanh đã mười bảy năm nay chưa phải đi bảo tiêu lần

nào. Dù hàng lớn cách mấy, cũng chỉ có phó tổng tiêu đầu là Kim Bằng đi theo bảo

tiêu.

Mười bảy năm qua, tất cả các chuyện lớn nhỏ, Bách Lý Trường Thanh đều giao cho

Kim Bằng xử lý, Kim Bằng trở thành cánh tay mặt của lão, không những vậy, y chưa hề làm chuyện gì sai lầm.

Vì vậy, lúc Kim Bằng báo cáo với lão ta, mọi chuyện đều đã thu xếp ổn thỏa, lão ta

nên gật đầu nghe theo, khoan khoái mà cười lên một tiếng mới phải.

Nhưng lần này, lão ta không cười.

Không những không cười, mà thần sắc còn ra chiều nghiêm trọng hỏi:

- Điều tra hết tất cả rồi đấy chứ?

- Tuyệt đối an toàn.

Kim Bằng nói:

- Vì chuyện này, chúng ta đã chuẩn bị gần một năm nay, nguyên một đoạn đường

phải đi qua, đều đã được chuẩn bị rất an toàn, tổng tiêu đầu có thể an lòng được rồi.

- Mười mấy năm nay, cũng may nhờ có ngươi,

trước giờ chưa hề có điều gì sai lầm,

ta cũng rất yên tâm, có điều chuyến này, quá quan trọng đi.

- Tôi cũng biết thế, ba ngàn năm trăm vạn lượng vàng, bao nhiêu là tiền bạc? Làm

bao nhiêu chuyện tám mươi đời cũng không hết.

- Đúng vậy đó, vì vậy chuyến bảo tiêu này nhất dịnh không thể có gì trục trặc, nếu

không, đừng nói ta và ngươi, chỉ sợ nguyên cả sự nghiệp của tiêu cuộc, đều bị tiêu hủy

trong một thoáng chốc. Không những vậy, đây là chuyện chết chém cả nhà đó.

- Tôi biết, vì vậy mà trong kinh có phái ra Liễu Thừa Phong đại hiệp, bảy tháng

trước đã chiếu theo con đường chúng ta đi mà an bày mọi chuyện ổn thỏa.

- Liễu Thừa Phong bên đó có tin tức gì đem về đây không vậy?

- Cứ mỗi mười năm hôm là ông ta gởi tin tức về.

Kim Bằng nói.

- Đều chỉ là hai chữ.

- Hai chữ gì?

- An toàn.

- Nếu đã an toàn rồi, thì cũng nên khởi hành đi thôi.

Chuyến tiêu này, Bách Lý Trường Thanh thân hành đi theo bảo vệ.

o O o

Ngưu Nhục Thang thật tình nóng ruột quá, cả đời nàng ta chưa hề nóng ruột như

lần này.

Nàng ta thà người ta đem nàng ra một đao chém quách, còn hơn ngồi trong tù, đợi

đến lúc bị đem ra hành hình.

Bởi vì chờ đợi chỉ đem lại sốt ruột, mà sốt ruột chỉ làm cho người ta chịu không nổi.

Thật tình nàng ta chịu không nổi nữa.

Nàng ta đập liều vào bốn bức tường chung quanh, lớn tiếng hô hoán lên.

Trừ tiếng hồi âm dội lại, chỉ có một cặp mắt nhìn

nàng ta trừng trừng.

Một cặp mắt lạnh lẽo.

Cặp mắt ấy không chừng cũng không nhìn gì nàng ta, chỉ đang nhìn về khoảng hư

không chỗ nàng ta đang đứng thế thôi.

Tây Môn Xuy Tuyết là một hạng người thế đó, đối với mọi thứ chung quanh y, hình

như y không bị ảnh hưởng một mảy may.

Ngưu Nhục Thang bỗng nhiên ngừng lại không đập vào tường nữa, nàng ta bước lại

đứng trước mặt Tây Môn Xuy Tuyết.

Nàng ta nhìn trừng trừng vào Tây Môn Xuy Tuyết bằng cặp mắt tuyệt vọng:

- Bọn họ sẽ giết chúng ta phải không?

Tây Môn Xuy Tuyết chẳng thèm nhìn nàng ta nửa mắt, hình như câu hỏi này không

đáng được trả lời.

- Bọn họ sẽ giết chúng ta phải không?

Ngưu Nhục Thang hỏi lại lần nữa, lần này, nàng ta dùng sức lay hai vai của Tây

Môn Xuy Tuyết.

- Không.

Đấy hình như không phải là lời của Tây Môn Xuy Tuyết, mà là của Ngưu Nhục

Thang lay một hồi mới ra, từ trong bụng lay ra tới cổ họng, từ cổ họng ra tới miệng, lay

ra tới bên ngoài.

Một câu trả lời chẳng có sinh khí gì cả, nhưng lại đem đến hy vọng cho Ngưu Nhục

Thang. Ánh mắt của nàng ta không còn có vẻ tuyệt vọng trong đó, mà đã sáng rỡ lên.

Nàng ta nói:

- Thật không? Bọn họ sẽ không giết chúng ta?

Tây Môn Xuy Tuyết chẳng lắc đầu, cũng chẳng gật đầu.

Nhưng Ngưu Nhục Thang đã cao hứng muốn nhảy múa cả lên, nàng ta lại nói:

- Tôi hiểu ý của ông, ý của ông là, bọn họ bỏ thuốc mê vào trong rượu, chứ không

phải thuốc độc, điều đó có nghĩa là, bọn họ không hề có ý giết chúng ta, đúng không?

- Không đúng... không đúng... không đúng.

Ngưu Nhục Thang tự mình trả lời:

- Nếu như bọn họ không giết chúng ta, tại sao lại giam chúng ta trong này? ...

Đấy hình như là một câu hỏi cần phải suy nghĩ kỹ càng.

Tại sao lại đem Ngưu Nhục Thang và Tây Môn Xuy Tuyết giam lại mà không giết

đi?

Bọn họ đâu có giá trị gì.

Lục Tiểu Phụng đã chết rồi, bọn họ lại đây để trả

thù, không giết bọn họ, chỉ có

thêm phần nguy hiểm, không có gì hay cả. Vấn đề này, Ngưu Nhục Thang không thể

nào trả lời được, dù nàng ta có nghĩ bể cả đầu ra, cũng không cách nào trả lời được.

Bởi vì, câu trả lời nằm ở trong đầu của bọn hung thủ.

Tây Môn Xuy Tuyết hình như đã nghĩ tới điểm đó từ lâu, vì vậy y nhắm mắt lại

chẳng thèm nghĩ gì cả.

- Tại sao không giết Tây Môn Xuy Tuyết cho rồi?

Đấy là câu hỏi của Sa đại hộ.

Xem ra, vấn đề này, ngay cả Sa đại hộ cũng không biết luôn.

- Đúng vậy, tại sao không giết Tây Môn Xuy Tuyết cho rồi?

Đấy là câu hỏi của ông chủ tiệm tạp hóa và ông chủ tiệm quan tài.

Cái vấn đề này hình như chỉ có một người biết.

Bởi vì những người hỏi câu đó, đều nhìn về phía một người.

- Nguyên do không giết hắn đi.

Cung Tố Tố đứng dậy nói:

- Là vì kiếm phổ của hắn.

- Kiếm phổ?

Sa đại hộ hỏi:

- Chúng ta còn muốn kiếm phổ của hắn làm gì?

- Ngươi không muốn học một thân kiếm pháp tuyệt thế vô song sao?

- Muốn thì muốn, nhưng bây giờ không muốn nữa.

- Tại sao?

- Bởi vì chúng ta đã sắp biến thành đại phú hào, học kiếm pháp làm quái gì?

- Có tiền rồi, là vũ công gì cũng chẳng thèm luyện nữa sao?

Cung Tố Tố hỏi.

- Bà nói cũng đúng. Bà biết mỗi người chúng ta

có thể chia ra được mỗi người bao

nhiêu tiền không?

Sa đại hộ hỏi.

- Ta tính không ra.

- Tôi cũng tính không ra, chẳng qua tôi biết, mỗi người chia tiền ra, xài đến tám

chục đời cũng còn chưa hết.

Sa đại hộ nhìn quanh một vòng rồi nói:

- Có bao nhiêu đó tiền, không đi tiêu cho khoái lạc một phen, còn đi luyện kiếm

pháp làm gì?

Gương mặt như người chết của ông chủ tiệm quan tài, bỗng nhiên có tý máu hiện

ra, hình như y đã biến thành một người khác, từ một người chết biến thành hoàng đế

vậy, y nói bằng một giọng rất hứng khởi:

- Đúng vậy, có tiền rồi, chúng ta chỉ việc tha hồ mà tiêu, lo gì đến chuyện học

kiếm?

- Không những vậy, để Tây Môn Xuy Tuyết ở đó, chúng ta còn có thêm một áp lực

lớn lao.

Sa đại hộ nói.

- Các ngươi yên tâm, cái nhà lao đó, quỹ còn thoát ra không nổi, huống gì một gã

Tây Môn Xuy Tuyết?

Cung Tố Tố nhìn mọi người nói:

- Các ngươi chỉ ham tiền, chẳng thèm kiếm phổ, vậy thì chuyện của Tây Môn Xuy

Tuyết, để cho ta lo liệu vậy.

- Có điều...

Sa đại hộ muốn nói mà ngừng lại.

- Ngươi sợ hắn bay ra khỏi nhà lao của ta sao? Ngươi cứ yên tâm, chuyện đấy có ta

lo.

- Tại sao lại để cho bà lo? Chuyện này mọi người ai ai cũng phải lo.

Gã ăn mày ba chân bốn cẳng chạy vào nói câu đó.

- Ngươi biết chúng ta đang nói chuyện gì không?

- Chuyện gì?

- Chuyện chúng ta đã nói đi nói lại rồi đó!

- Bọn họ lại rồi sao?

Gã ăn mày gật đầu, nói:

- Bọn họ đã lại.

Bọn họ? Bọn họ là ai?

o O o

Lão già hình như rất quen thuộc với đường xá trong Hoàng Thạch Trấn, lão ta cố ý

đi quẹo qua bên này, lách qua bên kia, đi đến tận đầu bên kia của Hoàng Thạch Trấn,

vừa đúng lúc mặt trời lặn xuống.

- Bà xem, tôi nói có sai đâu?

Lão già nhìn mặt trời lặn nói:

- Tôi đã nói đến Hoàng Thạch Trấn là đúng hoàng hôn, có phải gạt bà đâu?

- Điều đó ông chẳng gạt tôi, có điều ông gạt tôi chuyện khác.

Lão bà nói.

- Chuyện khác? Tôi gạt bà chuyện gì?

- Ông gạt tôi đi qua đi lại oan uổng hết cả nửa ngày trời.

- Vậy thì tôi chẳng phải gạt bà.

Lão già nói:

- Tôi đã nói với bà rồi, đến Hoàng Thạch Trấn là vừa đúng hoàng hôn, bà nói phải

là lúc trời đang giữa trưa kia.

o O o

Cờ hiệu của Trung Nguyên tiêu cuộc, nghinh theo gió chiều, bay phần phật.

Bách Lý Trường Thanh ngồi ngay ngắn trên lưng ngựa, hai mắt loang loáng rất có

thần.

- Kim Bằng, phía trước có phải là Hoàng Thạch Trấn ngươi đã nói qua đó không?

- Đúng vậy.

- Tuyệt đối an toàn phải không?

- Chúng ta cứ ba tháng lại qua đó tra xét một lần, cả trấn ai ai cũng là dân sinh

trưởng ở đây, trừ một gã tên là Sa đại hộ.

- Sa đại hộ?

- Sa đại hộ là dân bị đày lại đây, bỗng nhiên đào đâu ra được vàng trong một cái

núi nhỏ, bèn định cư lại, bởi vì y có tiền, cho nên ngẫu nhiên cũng có lúc thu lưu mấy

tên vong mệnh côn đồ.

- Chẳng qua, vũ công mấy tên côn đồ đó, chúng ta chỉ cần đưa ngón tay ra, là

đánh ngã hết cả bọn.

- Nếu vậy thì tối nay chúng ta sẽ được ngủ ngon

một bữa.

- Tôi cũng nghĩ vậy.

- Bà cũng nghĩ gì?

Lão già hỏi.

- Tôi nghĩ, nếu bọn họ nói ngủ ngon được một giấc, thì chỉ có một chuyện có thể

xảy ra.

Bà lão nói.

- Chuyện gì?

- Người chết là ngủ ngon nhất.

- Tại sao bọn họ lại chết đi?

- Đem theo bao nhiêu đó tiền, đến một nơi như

Hoàng Thạch Trấn, ngoài mặt có

vẻ yên tĩnh, bên trong thì sóng gió ba đào thế, không phải là đi tìm chết sao?

- Sao bà biết bọn họ đem theo tiền bạc?

- Ông không thấy vết xe lún trên mặt đất sao? Ông xem lún xuống bao nhiêu? Chỉ

sợ bọn họ đem theo toàn là vàng ròng.

- Tôi xem không phải đâu.

- Sao?

- Nếu đem theo vàng ròng, sao chỉ có bao nhiêu đó người?

- Vậy thì ông đoán thử xem họ đem theo gì?

- Đá cục.

- Đá cục?

- Đúng vậy, đá cục.

- Sao ông biết?

- Đoán thôi. Tôi xem trong xe bọn họ chỉ có chứa toàn đá cục thôi, chỉ có đầy là

đá, bọn họ mới cả gan đi vào Hoàng Thạch Trấn như vậy.

- Ông biết mấy người đó là ai không?

- Ai?

- Tổng tiêu đầu của bọn họ là Bách Lý Trường Thanh, phó tổng tiêu đầu Kim Bằng,

Nga Mi nữ hiệp Tư Đồ Phong, Tư Đồ Oanh, Tư Đồ Yến, Thanh Thành kiếm Huyền Đạo

Tử.

- Thật sao?

- Tôi có nhìn lầm bao giờ?

- Nếu vậy bọn họ đem theo vàng rồi.

- Tôi không biết.

- Tôi biết, cách tốt nhất là lại xem thử ra sao.

Gian nhà của Sa đại hộ đèn đuốc huy hoàng.

Đối với Sa đại hộ mà nói, hôm nay là ngày lớn nhất trong đời y.

Được chiêu đải tổng tiêu đầu của một tiêu cuộc lớn nhất mười ba tỉnh nam bắc, là

một chuyện mong ước còn không được.

Vì vậy, ngoài chuyện phân phó nhà bếp chuẩn bị món ăn ngon ra, y còn ra đứng

trước cửa tự mình cung nghinh đại giá Bách Lý Trường Thanh.

Không những là y, bao nhiêu người ở Hoàng Thạch trấn này đều tụ tập ở đây chờ

đợi.

Trên mặt của mỗi người đều hiện rõ vẻ tươi cười đắc ý.

Bởi vì, đó chính là lúc gã ăn mày nói:

- Bọn họ đã lại.

Bọn họ, dĩ nhiên là những người trong Trung Nguyên tiêu cuộc.

Thật ra, nói cho đúng thêm một chút nữa, bọn họ mà gã ăn mày nói đây, phải nên

bao gồm những cổ xe chứa đầy vàng bạc trong đó.

Vàng bạc xài cả tám chục đời cũng không hết.

- Bọn họ vào nhà Sa đại hộ rồi.

Lão già nói.

- Ồ, cá đã lọt vào lưới.

- Làm sao đây?

- Làm sao? Coi hỷ kịch chứ còn sao nữa.

- Giờ phút này còn coi hỷ kịch?

- Nếu không, ông còn muốn làm gì?

- Đi cứu người chứ làm gì.

- Cứu người? Cứu ai?

- Cứu bọn họ.

- Bọn họ? Bọn họ bây giờ có nguy hiểm gì? Bọn họ còn đang ăn cho no, uống cho

say, làm gì có nguy hiểm đâu ra?

- Vậy...

Lão già không biết nói gì.

- Chúng ta đi cứu người thôi.

Bà lão nói.

- Không phải bà mới nói bọn họ có nguy hiểm gì đâu sao?

- Tôi không nói bọn họ, tôi nói người khác.

- Người khác, người khác là ai?

- Chẳng là ai, là Tây Môn Xuy Tuyết.

- Y? Bà biết y ở đâu?

- Dĩ nhiên là biết, nếy không còn nói đi cứu ai?

- Tại sao bà lại cho là y cần được cứu?

- Bởi vì y không có trong lều, không những vậy, tôi xem bọn Sa đại hộ đắc ý cực

kỳ, nếu Tây Môn Xuy Tuyết còn ở đâu đó, làm sao bọn họ còn khoái trá như vậy?

- Tại sao bà lại muốn đi cứu Tây Môn Xuy Tuyết?

- Tôi đã nói rồi, y là tiểu bằng hữu của tôi.

- Tiểu bằng hữu là đi cứu sao?

- Bởi vì cái vị tiểu bằng hữu này có thể giúp chúng ta làm rất nhiều chuyện. Ví dụ

như đi xem thử trong xe là đá cục, hay là vàng ròng.

- Vậy thì sao chúng ta không mau mau đi cho rồi?

Lão già còn chưa nói xong, người đã vọt ra.

Có điều, lão ta còn chưa đi đâu được, bởi vì cổ áo của lão ta bị bà lão chụp lại.

- Bà làm gì thế?

- Câu nói đó phải là do tôi hỏi mới đúng. Ông tính làm gì vậy?

- Đi cứu người mà.

- Cứu người? Cứu người đi hướng này.

Đêm, đêm không có ánh trăng.

Phòng giam vốn rất u ám nặng nề, trong một đêm như vậy, lại càng lộ vẻ âm u, lão

già bất giác chau mày lại, bà lão cũng bất giác chau mày lại.

- Tại sao bà chau mày?

Lão già hỏi.

- Tại ông chau mày chứ sao.

- Tôi chau mày với bà chau mày liên quan với nhau sao?

- Dĩ nhiên là vậy.

- Quan hệ ra sao?

- Bởi vì ông chau mày bộ điệu giống một người.

- Đúng vậy.

- Ai?

- Lục Tiểu Phụng.

- Thật sao? Tôi mà giống Lục Tiểu Phụng?

- Đúng vậy, chẳng qua có chút mày bạc tóc bạc thôi, cũng có thể là, một gã Lục

Tiểu Phụng đầu tóc bù xù mặt mày lem nhem thế thôi.

Lão già bật cười, lão ta cảm thấy rất đắc ý:

- Chỉ cần giống Lục Tiểu Phụng, ai thèm đến tóc tai bạc trắng làm gì.

Lão ta bỗng thở ra nói:

- Chỉ tiếc là...

- Chỉ tiếc là Lục Tiểu Phụng đã chết rồi?

- Đấy chỉ là một chuyện.

- Còn chuyện kia?

- Chỉ tiếc là chúng ta còn có chuyện phải làm, không thì tôi còn muốn mời bà ăn

một bữa cơm no nê.

- Tại sao?

- Bởi vì, trước giờ chưa có ai nói tôi giống Lục Tiểu Phụng.

- Giống Lục Tiểu Phụng thì có gì hay? Còn có người kêu Lục Tiểu Phụng là Lục

Tiểu Kê đấy.

Bà lão nói:

- Không những vậy, Lục Tiểu Phụng đã chết rồi, nói ông giống một người chết, có

gì là hay ho?

Lão già không nói gì nữa, lão ta lẳng lặng đi về hướng phòng giam.

Nhưng lại bị bà lão giật ngược lại.

- Bà làm gì đó?

- Ông tính làm gì vậy?

Bà lão hỏi ngược lại.

- Không phải chúng ta đi cứu người sao? Lục Tiểu Phụng đã chết rồi, cũng không

nên kéo Tây Môn Xuy Tuyết chết theo phải không?

- Tôi bỗng cảm thấy có một chuyện còn trọng yếu hơn cả cứu Tây Môn Xuy Tuyết.

Ịợi làm xong chuyện này, đi cứu Tây Môn Xuy Tuyết cũng không muộn.

- Chuyện gì?

Bà lão không trả lời, chỉ nở một nụ cười thật thần bí.

LỤC TIỂU PHỤNG

Cổ Long

Quyển 7
Chương 20

Kiếm Thần Mỉm Cười

Kiếm Thần Mỉm Cười

Đ êm đã khuya, đêm khuya không có ánh trăng.

Nếu bắt đầu ăn tiệc từ lúc trời vừa tối, thì giữa đêm chính là lúc bắt đầu

tiệc tan, do đó, yến tiệc ở đại sảnh nhà Sa đại hộ, cũng đã đến lúc sắp tan.

Yến tiệc ở nhà Sa đại hộ, dĩ nhiên là chiêu đãi

các bậc quý khách ở Trung

Nguyên tiêu cuộc.

Mà muốn kết thúc yến tiệc ở nhà Sa đại hộ, người rời khỏi bàn trước dĩ nhiên phải

là các bậc quý khách ở Trung Nguyên tiêu cuộc.

Lúc các vị bảo tiêu đứng dậy, Sa đại hộ bỗng nhiên nâng ly rượu lên, nói:

-Có một chuyện, tôi cảm thấy rất áy náy.

-Sa huynh có thịnh tình chiêu đãi thế, chúng tôi cảm khích còn không muốn kịp,

Sa huynh lại nói gì đến chuyện áy náy.

Bách Lý Trường Thanh ôm quyền nói.

-Rượu thịt đạm bạc, tổng tiêu đầu lại đây chơi,

đã là may mắn lắm rồi. Vì vậy,

chuyện này, tôi nhất định phải tự phạt mình một ly, gọi là xin thứ lỗi cho.

-Chuyện gì vậy?

Bách Lý Trường Thanh hỏi.

-Tệ xá nhỏ quá thôi.

-Nhỏ quá? Nhỏ quá cũng có liên hệ đến chuyện Sa huynh áy náy sao?

-Dĩ nhiên là có.

Sa đại hộ uống cạn ly rượu rồi nói:

-Chỉ vì nhỏ quá nên chỉ tiếp đãi được có ba người trong quý tiêu cuộc.

Bách Lý Trường Thanh còn chưa kịp nói gì, ông

chủ tiệm tạp hóa đã giành nói:

-Không sao, chỗ tôi tiếp đãi được hai người.

Cung Tố Tố cũng giành nói:

-Hai vị tỷ muội này, ở tạm nhà tôi được rồi.

Ông chủ tiệm quan tài cũng giành nói:

-Nếu các vị to gan, không sợ chuyện ngủ trong quan tài, chỗ của tôi cũng có thể ở

được.

Bách Lý Trường Thanh chỉ còn nước vòng tay cảm tạ rối rít.

Do đó, những người Trung Nguyên tiêu cuộc đều bị phân tán ra.

Thật ra, phải nói là lực lượng của Trung Nguyên

tiêu cuộc đã bị phân tán ra.

Tuy đêm nay không có ánh trăng, những chiếc xe bảo tiêu đậu ở ngoài cửa nhà Sa

đại hộ còn có thể thấy rõ vị trí chỗ nào.

Không những xe còn có thể nhận ra, ngay cả người phòng vệ những chiếc xe bảo

tiêu cũng có thể thấy rõ ràng.

Một trong những kẻ phòng vệ bỗng nhiên trừng mắt nhìn vào bụi hoa ở đằng xa.

Y vừa thấy có bóng người vừa vụt qua.

Y không hô hoán lên, vì y nghĩ là mình bị hoa mắt. Uống rượu nhiều một tý thường

thường hay bị hoa mắt.

Chẳng qua, dù y có muốn la lên, cũng la không nổi.

Bởi vì, có một cây kim châm rất nhỏ, đã từ chỗ bóng người vừa biến mất bay lại.

Cây kim châm đó, dĩ nhiên là nhắm tới cổ họng của người phòng vệ.

Vì vậy, trừ chuyện trừng to mắt, bàn tay phải quờ quạng đưa lên cổ muốn rút kim

ra, y chẳng kêu lên được tiếng nào.

Tiếp theo đó, một nhát đao đã cắt đứt cổ họng của một người phòng vệ khác.

Rồi lại có một sợi dây thừng đang xiết chặt vào cổ họng của người phòng vệ thứ

ba.

Màn đêm, vẫn cứ thế, yên lặng tĩnh mịch.

Tuy đã khuya lắm, nhà của Cung Tố Tố vẫn còn thắp đèn sáng trưng như ban ngày.

Trong đêm tối, ánh đèn trong nhà thường thường cho người lữ hành một cảm giác

ấm cúng và thân thiết.

Hai vị nữ tiêu sư của Trung Nguyên tiêu cuộc quả có cái cảm giác đó.

Vì vậy, bọn họ vừa tiến vào sảnh đường nhà của Cung Tố Tố, bèn cảm thấy rất

thoải mái. Những người cảm thấy thoải mái, thường thường muốn cho người ta biết

cảm tưởng của mình.

Cung Tố Tố chỉ mỉm cười nghe bọn họ tán tụng mình và chỗ ở của mình đẹp đẽ

thế nào. Sau đó, bà ta mới nói:

-Khó mà gặp được hai vị cô nương, chúng ta uống thêm một tý nữa được không?

Người ta ở trong hoàn cảnh thoải mái, có khi nào từ chối được một nhiệt tình như

thế?

Dĩ nhiên là không.

Do đó, Cung Tố Tố bèn vỗ tay hai cái.

Sau đó, rượu thịt lập tức được dọn ra trên bàn.

Đem rượu đem thịt ra, là một mụ già.

Nếu như quan sát kỹ lưỡng một tý, sẽ nhận thấy

bước chân bà già thật là vững

chắc, không có tý gì là già cả.

Còn nếu như kéo được váy quần bà ta lên, sẽ phát hiện ra cặp đùi trơn láng không

khác gì của thiếu nữ.

Những chuyện đó, dĩ nhiên các nữ tiêu sư không hề chú ý tới.

Bọn họ không những không chú ý đến những chuyện đó, ngay cả một tý phòng bị

cũng không có, Cung Tố Tố vừa nâng ly mời, bọn họ cũng đều cạn chén.

Bà lão phản ứng cũng rất nhanh nhẹn, lập tức lại rót rượu vào hai ly.

Ly thứ ba.

Đến ly thứ tư, bà lão bỗng nhiên đưa bình rượu trong bàn tay phải đập mạnh vào

mặt nữ tiêu sư ngồi bên phải.

Người nữ tiêu sư này biến sắc, tính đưa bàn tay phải lên đỡ. Chỉ tiếc là, nàng ta

bỗng phát hiện ra, bàn tay phải không đưa lên nổi.

Gương mặt nàng ta thật tình rất khó coi.

Nàng ta không biết rằng, người nữ tiêu sư đồng bạn ngồi bên cạnh, gương mặt còn

khó coi hơn. Bởi vì cái đầu của nàng ta đã bị bình rượu đập lũng thành một lỗ sâu

hoắm.

Còn đồng bạn của nàng ta, tính đưa tay lên đở dùm, nhưng chẳng còn tý sức lực

nào.

Nàng ta bỗng nhiên phát hiện ra, tay chân của mình không còn tý cảm giác. Thứ

cảm giác duy nhất còn hoạt động được là thính giác.

Nàng ta nghe Cung Tố Tố đang cười nhạt đắc ý.

Đèn đuốc trong nhà của Cung Tố Tố bỗng nhiên toàn bộ tắt phụt.

Đêm, hình như càng u ám thêm.

U ám không phải chỉ có màn đêm, còn có quan

tài, còn có tiếng cười của Triệu

Hạt Tử.

-Các ông dám ngủ sao?

Giọng nói của Triệu Hạt Tử nghe ra cũng đầy quỹ khí.

-Dĩ nhiên là dám, chúng ta qua lại giang hồ quen quá rồi, ngay cả bên cạnh mồ

mã cũng có ngủ qua, huống gì là quan tài? Phải không?

Gã tiêu sư hất vai vào đồng bạn nói.

Đồng bạn của y lập tức nói theo:

-Dĩ nhiên là dám rồi, huống gì quan tài này còn mới quá.

-Chính vì mới, mà tôi mới hỏi các vị có dám ngủ trong đó không.

-Tại sao?

-Bởi vì quan tài mới dùng để chứa xác người mới chết.

-Ông đừng nói đùa kiểu đó nữa.

-Các vị cho là tôi đang nói đùa?

-Không lẽ ông không nói đùa sao?

-Y không nói đùa.

Câu nói cuối cùng, từ trong một cỗ quan tài phát ra.

Hai người tiêu sư bất giác giật nãy mình lên.

Chính cái lúc hai người đang giật nãy mình lên,

trong quan tài bỗng có một người

bay ra.

Còn hai bàn tay của Triệu Hạt Tử cũng biến thành trảo, chụp vào mặt một người

tiêu sư.

Bình bình hai tiếng, hai người tiêu sư lập tức mất mạng.

Triệu Hạt Tử thò tay ra, mỗi bên một người, dùng sức đẩy một cái, hai cái xác

người tiêu sư không thiên không lệch, lọt vào trong hai cổ quan tài.

Gương mặt của Triệu Hạt Tử lộ ra một nụ cười, y nói với người vừa nhảy trong quan

tài ra:

-Tên ăn mày kia, có sao không?

-Dĩ nhiên là chẳng sao cả, bản lãnh cỡ đó cũng đi bảo tiêu?

-Ngươi nghĩ bọn chúng xứng đáng làm gì?

-Chỉ đáng bao nhiêu đó.

Gã ăn mày chỉ vào quan tài một cái:

-Chỉ đáng ngủ trong quan tài.

Triệu Hạt Tử nói:

-Ngươi nói không sai chút nào, ta xem không phải chỉ có hai tên này, những tên

còn lại cũng đáng nằm hết trong quan tài của ta. Ăn mày, còn có bao nhiêu cỗ quan

tài trống vậy?

-Hình như không còn nhiều lắm.

-Dĩ nhiên là không còn nhiều, chỉ còn sáu cổ thôi.

-Sáu cổ? Nhiều như vậy sao?

-Tiệm tạp hóa có hai tên, lão Sa có hai tên...

-Chỗ lão Sa tại sao chỉ có hai tên? Không phải là ba tên sao?

-Ba tên? Không lẽ ngươi tính giết luôn cả lão đại của chúng ta sao?

-Ai mà dám?

Gã ăn mày nói:

-Đấy chỉ có bốn tên, còn hai tên nữa là ai?

-Ngươi quên mất trong tù có Ngưu Nhục Thang và Tây Môn Xuy Tuyết sao?

-Ai mà quên? Có ai quên được Tây Môn Xuy Tuyết?

o O o

Đúng vậy. Có ai quên được Tây Môn Xuy Tuyết?

Lão già là người quên không được.

Làm xong chuyện của bà lão rồi, lão già thôi thúc dục dã bà lão:

-Đi cứu Tây Môn Xuy Tuyết thôi chứ?

-Dĩ nhiên, bây giờ đi cứu, là đúng lúc.

-Tại sao bây giờ đi cứu lại là đúng lúc?

-Bởi vì những người trong Hoàng Thạch Trấn bây giờ đang dùng hết toàn lực đi đối

phó bọn Trung Nguyên tiêu cuộc, nhất định sẽ không sai người nào đi coi chừng nhà

giam.

-Bọn Trung Nguyên tiêu cuộc sẽ bị giết hết cả đám sao?

-Chắc là vậy.

-Vậy thì sao bà không kiếm cách cứu giùm bọn họ?

-Ông có cách nào cứu bọn họ không?

Lão già không nói gì, bởi vì lão không biết trả lời ra sao, lấy lực lượng của bọn họ

hai người, làm sao cứu cho nổi mấy người kia?

Không những vậy, chuyện này còn chưa tra ra được chân tướng, bọn họ còn chưa

biết người chủ mưu là ai.

Tra chưa ra người chủ mưu, còn ai đi tin lời một ông già và một bà già? Ai đi tin

những người thật thà ở Hoàng Thạch Trấn lại đang mưu hại bọn Trung Nguyên tiêu

cuộc?

Ngay cả Lục Tiểu Phụng cũng không tin, vì vậy mà chàng bị giết.

-Bà cho là ai chủ mưu chuyện này?

Lão già hỏi.

-Xem chuyện trước mắt, chỉ có hai người là đáng nghi ngờ nhất.

-Ai?

-Bách Lý Trường Thanh và Kim Bằng.

-Hai người đó? Tại sao? Một người là tổng tiêu đầu của Trung Nguyên tiêu cuộc,

một người là phó tổng tiêu đầu, tại sao lại đi ăn cướp tiêu của mình?

-Tại sao lại không? Ông có biết đồ bảo tiêu này trị giá bao nhiêu không?

-Bao nhiêu?

-Ba ngàn năm trăm vạn lượng vàng.

-Như vậy là bao nhiêu?

-Như vậy là xài cho tới tám mươi đời nhà ông còn xài không hết.

-Nhiều vậy sao? Ai đem tiền đi đâu nhiều vậy?

-Theo tôi biết, đây là tiền phí tổn chiến tranh của triều đình.

-Tại sao lại đem chuyển đi đâu?

-Bởi vì có tin đồn, miền nam sắp có phản loạn, vì vậy đem vàng xuống miền nam,

lo chuyện dự bị chiến tranh.

-Tại sao không trực tiếp dùng quân đội áp tải?

-Sợ bị lộ cơ mật, bởi vì biến loạn ở miền nam, còn chưa biết có thật hay không,

không ai biết, nếu vạn nhất chuyện vận chuyển

vàng về miền nam bị lộ ra, lập tức sẽ

sinh ra phản loạn, không thể ứng phó kịp.

-Vì vậy mới nhờ Trung Nguyên tiêu cuộc vận chuyển dùm?

-Đúng vậy.

Bà lão nói.

-Có điều xem ra, những người ở Hoàng Thạch Trấn đại khái đã dự mưu chừng nửa

năm nay rồi. Làm sao họ biết được chuyện này?

-Vì vậy tôi mới nghi một trong hai người Bách Lý Trường Thanh và Kim Bằng là

chủ mưu.

-Ồ.

Lão già nói:

-Bọn họ là những người biết chuyện vận chuyển vàng về miền nam, nhưng chính

họ đã có dư tiền tài của cải, còn đi cướp tiền làm gì nữa?

Bà lão bật cười. Bà ta nói:

-Bây giờ ông có tiền không?

-Có.

-Xài được bao lâu?

-Xài được cho đến khi tôi chết cũng không hết.

-Nếu như có thêm một trăm vạn lượng vàng để trước mắt ông, ông có muốn

không?

-Tôi mà không muốn mới quái lạ.

Lão già nói.

-Vì vậy, có ai mà không muốn giàu thêm vào cho nhiều nhĩ.

-Có một người!

-Ai?

-Lục Tiểu Phụng.

Bà lão lại bật cười lên, bà ta nói:

-Người chết dĩ nhiên là chẳng muốn giàu thêm vào cho nhiều.

Lão già cũng bật cười, lão ta nói:

-Lục Tiểu Phụng quả thật là người chết rồi sao?

-Ai nói không phải?

Lão già không trả lời. Bởi vì lão ta đang đưa tay lên miệng, "suỵt" một tiếng.

Bọn họ đã đến trước cửa phòng giam, vì vậy lão già mới ra hiệu cho bà lão đừng

nói nữa, thật ra, dù tiếng nói của lão già và bà lão có lớn cách mấy, người trong phòng

giam cũng chẳng nghe được gì.

Bởi vì trong phòng giam, chẳng có ai ở đó canh phòng.

Có chứ, chỉ có Tây Môn Xuy Tuyết và Ngưu Nhục Thang bị giam trong phòng thế

thôi, nhưng bọn họ có nghe, thì có gì mà sợ?

Nếu có người nghĩ như vậy, người đó sai lầm ngay.

Bởi vì Tây Môn Xuy Tuyết đã nghe có tiếng người bên ngoài, không những vậy y

còn đưa ngón tay ra điểm một cái, ngọn đèn trong phòng giam phụt tắt, tiếp theo đó, y

lấy tay bịt miệng Ngưu Nhục Thang lại, đưa miệng lại nói nhỏ trong tai nàng ta:

-Đừng la!

Sau đó, người của y trườn không một tiếng động lên bên trên bức tường chỗ cánh

cửa.

Cánh cửa phòng giam từ từ mở vào bên trong.

Cánh cửa đẩy vào tấu xảo về phía bức tường Tây Môn Xuy Tuyết đang núp.

Cửa phòng giam mở ra được một nửa, lão già bỗng kêu lên "ui da" một tiếng.

Đấy là vì lão ta thấy trong phòng giam tối tăm mù mịt, tiếp theo đó, nghe lão ta

lẩm bẩm một mình nói:

-Đến trễ rồi, Tây Môn Xuy Tuyết không ở đây.

-Ai nói ta không có ở đây?

Tùy theo tiếng nói, một cổ kiếm khí đã xông vụt tới lão già.

Thân hình lão già bỗng nhiên giựt lùi lại.

Thanh kiếm của Tây Môn Xuy Tuyết lại nhanh

như chớp giật, đâm về chỗ bà lão.

Bà lão không lùi lại, bà ta đưa hai bàn tay lên ngực, hai bàn tay làm thành thế

Thiên Y Vô Phùng, kẹp dính lưỡi kiếm của Tây Môn Xuy Tuyết.

-Là ngươi?

Tây Môn Xuy Tuyết kinh hô lên một tiếng.

-Không phải ta.

Bà lão trả lời một câu thật kỳ lạ.

-Là ngươi.

Tây Môn Xuy Tuyết lại nói.

Sau đó, y chầm chậm rút thanh kiếm từ giữa hai bàn tay bà lão ra, sát một tiếng,

rồi y châm đèn sáng lên.

Ánh đèn vừa sáng lên, Ngưu Nhục Thang lập tức chau mày, nhìn bà lão nói:

-Thì ra là ngươi.

-Cô nương còn nhớ ra tôi sao?

-Dĩ nhiên là nhớ, Tư Không Trích Tinh gặp ngươi, như gặp quỹ, còn ai quên nổi

ngươi?

-Cô biết người này sao?

Tây Môn Xuy Tuyết hình như nói hơi nhiều.

-Tôi có gặp qua một lần.

-Bà ta là ai?

-Ông còn không biết sao?

-Tại sao tôi phải biết? Cô cho tôi là Bách Hiểu Sinh sao?

-Ông không cần phải là Bách Hiểu Sinh, ông phải biết bà ta là ai mới đúng.

-Vậy sao? Thế thì bà ta rốt cuộc là ai?

Tây Môn Xuy Tuyết không nói gì, y chỉ nhìn chăm chú vào bà lão.

Bà lão cũng không nói gì, bà ta chỉ nhìn chăm chú vào Ngưu Nhục Thang.

Gương mặt của Ngưu Nhục Thang bỗng nhiên đỏ lên, làm như không phải đang bị

một bà lão đang nhìn, mà là đang bị một gã thiếu niên đa tình nhìn mình.

-Ngươi là...

-Đúng vậy.

Giọng nói của bà lão bỗng nhiên trở thành trẻ trung ra:

-Chính là ta.

o O o

Đúng vậy, y chính là Lục Tiểu Phụng, một Lục Tiểu Phụng độc nhất vô nhị.

Không phải Lục Tiểu Phụng đã chết rồi sao?

-Chết? Lục Tiểu Phụng chết được sao?

Bà lão cười càng khoái trá.

Ngưu Nhục Thang vừa thấy nụ cười trên khuôn mặt của bà lão, thấy cặp mắt diễu

cợt đó, nàng ta lập tức biết chắc chắn, bà lão này quả thật là Lục Tiểu Phụng.

Nhìn thấy Lục Tiểu Phụng chưa chết, đáng lý ra Ngưu Nhục Thang phải cao hứng

mới phải, nhưng nàng ta bỗng trừng to cặp mắt lên, nổi giận nói:

-Tại sao Lục Tiểu Phụng không chết được? Lục Tiểu Phụng chết đi là tốt nhất.

-Lục Tiểu Phụng chết đi là tốt nhất thật sao?

Lão già đứng bên cạnh bà lão nói.

-Ngươi là ai? Chuyện này liên quan gì đến ngươi?

Ngưu Nhục Thang hỏi.

-Ta? Ta chẳng là ai cả, chẳng qua nếu không có ta, Lục Tiểu Phụng chỉ còn nước

chết là tốt nhất.

-Tại sao?

-Bởi vì ta là tay hoá trang tài tình đệ nhất thiên hạ.

-Ngươi? Ngươi là Tư Không Trích Tinh?

-Đúng vậy.

-Vậy thì...

Ngưu Nhục Thang há hốc mồm:

-Vậy thì gã Tư Không Trích Tinh trên tửu lầu là ai?

-Y? Ychính là tên Lục Tiểu Phụng tử quỹ.

-Lục Tiểu Phụng không phải là y sao?

Ngưu Nhục Thang chỉ vào bà lão.

Thật tình nàng ta bị làm cho hồ đồ ra.

-Y là tên Lục Tiểu Phụng sống.

-Tên Lục Tiểu Phụng tử quỹ, lúc còn sống là ai?

-Lão Thực hoà thượng.

-Lão Thực hoà thượng?

-Đúng vậy. Thật ra, phải nên gọi y là Bất Lão Thực Hòa Thượng mới đúng.

-Tại sao?

-Bởi vì đáng lý ra, y phải nằm trong quan tài bất động mới phải, y cứ muốn chui

ra, bắt ta hóa trang y thành Tây Môn Xuy Tuyết. Yhóa trang ra thành Tây Môn Xuy

Tuyết xong, y nói không thích lắm, lại hóa trang thành ta, cô nói, y có phải là không

thật thà lắm không?

Tư Không Trích Tinh nói.

-Chúng ta thấy xác chết trong quan tài đó là Lão Thực Hòa Thượng?

-Đúng vậy.

-Người trong quan tài, rõ ràng là một xác chết mà.

-Dĩ nhiên là một người chết, nếu không, làm sao gạt được một đám phỉ đồ ở

Hoàng Thạch Trấn?

-Y chết rồi, tại sao còn sống lại được?

-Bởi vì y là Lão Thực Hòa Thượng độc nhất vô nhị trong vũ lâm.

-Lão Thực Hòa Thượng là sống lại được sao?

-Dĩ nhiên.

-Tại sao?

-Bởi vì Lão Thực Hòa Thượng biết Quy Tức công.

-A, tôi hiểu rồi.

-Cô hiểu thật sao?

-Dĩ nhiên, đấy là vì Lão Thực Hòa Thượng biết Quy Tức Công, vì vậy Lục Tiểu

Phụng bèn đi tìm Lão Thực Hòa Thượng hóa trang thành y, sau đó rồi thế y giả chết,

đúng vậy không?

-Đúng quá rồi, lúc đó cô đứng đâu gần đó nhìn trộm phải không?

-Thôi đi.

Ngưu Nhục Thang nói:

-Chẳng qua, tôi có một chuyện không rõ lắm.

-Cô không hiểu, tại sao tôi đi tìm Lão Thực Hòa Thượng chết giùm cho tôi có phải

không?

-Đúng vậy.

-Hoàng Thạch Trấn vốn là một nơi không ai

thèm chú ý đến, tôi vừa đến đây đã

phát hiện ra, mỗi người ở đây, ai ai cũng dấu diếm trong người một thứ vũ công riêng

biệt của mình, tôi lập tức biết rằng nhất định có vấn đề trọng đại nào đó.

-Làm sao anh biết bọn họ dấu diếm vũ công?

-Cô đừng quên, tôi là một bà già, cặp mắt của tôi, đã nhìn thấy bao nhiêu là

chuyện đời. Cô cho là bà già sống oan uổng mấy chục năm vậy sao?

-Dạ dạ dạ, thất kính thất kính, tha thứ tiểu nữ tử không biết cặp mắt của tiền bối

lợi hại quá chừng.

Ngưu Nhục Thang nhịn không nổi cười hi hi lên.

Lục Tiểu Phụng nhìn Tây Môn Xuy Tuyết một cái, rồi nói tiếp:

-Vì vậy, tôi bèn đi tìm Tư Không Trích Tinh, muốn y đem theo đồ nghề hóa trang

theo tôi.

-Y quả thật không nói không rằng, theo tôi đi tìm Lão Thực Hòa Thượng.

-Gặp Lão Thực Hòa Thượng rồi, tôi bèn nói ngay: Hòa Thượng, cởi y phục của ông

trần trụi ra. Các người có biết, Lão Thực Hòa Thượng nghe nói vậy phản ứng sẽ ra sao?

-Y nhất định sẽ giật nãy mình lên.

Ngưu Nhục Thang nói.

-Không đúng. Y tỉnh bơ cởi bỏ hết y phục ra, sau đó nói với tôi: Sắc là không,

không tức là sắc. Không ngờ rằng Lục Tiểu Phụng cũng nhìn phá được cỏi đời trần tục,

đòi mặc đồ hoà thượng đi tu. Các người nghĩ có tức mình không?

-Không tức mình.

Ngưu Nhục Thang nói.

-Sao? Tại sao không tức mình?

-Bởi vì anh muốn y đi chết thế dùm anh, y nói móc anh vài câu, có gì là tức mình?

Lục Tiểu Phụng bỗng nhiên nhìn lom lom vào

Ngưu Nhục Thang.

-Anh nhìn gì vậy?

-Tôi bỗng phát hiện ra, tự nhiên cô biến thành người hiểu biết người ta quá, vì vậy

tôi phải nhìn nhìn xem cô có phải thật là Ngưu Nhục Thang không.

-Anh đoán thử xem.

-Khó nói quá, nhất là Tư Không Trích Tinh đã ở cùng chung một chỗ với cô.

Lúc này, người ít nói nhất là Tây Môn Xuy Tuyết bỗng mở miệng:

-Tôi hiểu rồi.

-Ông hiểu gì?

-Bọn họ cho rằng ông đã chết, phòng bị lỏng lẻo ra, ông bèn núp trong bóng tối

điều tra âm mưu của bọn họ.

-Quả thật ông đã hiểu rồi.

-Vậy thì ai là người chủ mưu?

Ngưu Nhục Thang hỏi.

-Bây giờ tôi đem mọi người lại xem âm mưu của bọn họ đây.

o O o

Giữa đại sảnh nhà Sa đại hộ.

Cây cột lớn giữa đại sảnh bó một người, một người đầu tóc xỏa tung, trên người

không biết bao nhiêu là vết thương.

Người này hiển nhiên đã trải qua một trận chiến đấu ác liệt, sau đó bị bắt trói lại.

Người này chính là tổng tiêu đầu Trung Nguyên tiêu cuộc, đệ nhất tiêu cuộc trong

mười ba tỉnh nam bắc tên là Bách Lý Trường Thanh.

Không khí trong đại sảnh rất ngột ngạt.

Bách Lý Trường Thanh còn đang thở hồng hộc, hai mắt trừng trừng giận dữ.

Sa đại hộ đang chắp tay sau lưng đi lòng vòng.

Cung Tố Tố, bà chủ ngồi yên trên ghế bất động.

Gã ăn mày và Triệu Hạt Tử thì người này nhìn người kia, không ai nói một lời nào.

Không khí ngột ngạt làm cho người ta không thở được.

Người chịu không nổi nhất, là Triệu Hạt Tử, y bỗng đứng phắt dậy, lớn tiếng nói:

-Tại sao Kim lão đại còn để lão ta sống ở đây?

Sa đại hộ xoay người lại nhìn Triệu Hạt Tử nói:

-Kim lão đại làm như vậy, là có lý do của ông ta.

-Đúng vậy, ta có đạo lý của ta.

Kim Bằng từ trong nhà đi ra, y mặc trên người một bộ y phục rất hoa lệ.

Y phục của Kim Bằng hoa lệ muốn chói mắt người ta, nhưng gương mặt của y lại

thâm trầm đến độ làm người ta không dám nhìn

thêm lần thứ hai. Y nói:

-Các ngươi có biết tại sao ta còn để lão ta sống không?

Y trừng cặp mắt nhìn Bách Lý Trường Thanh một cách tức giận. Bách Lý Trường

Thanh cũng trừng cặp mắt nhìn y tức giận.

-Ta phí bao nhiêu tâm huyết, an bày một kế hoạch thiên y vô phùng như vậy.

Ánh mắt của Kim Bằng đi từ Bách Lý Trường Thanh qua những người ở sảnh

đường. Y nói:

-Chúng ta giết bao nhiêu người, mới thế được vào hết Hoàng Thạch Trấn, vậy mà

bây giờ công lao thành ra chẳng được gì, các ngươi có biết tại sao không?

Không ai trả lời, bởi vì không ai biết tại sao, thậm chí Kim Bằng đang nói gì, bọn

họ cũng không rõ lắm.

Vì vậy, Kim Bằng đành phải đem bọn họ ra khỏi đại sảnh, tới chỗ mấy xe bảo tiêu

đang đậu.

-Mở ra.

Kim Bằng ra lệnh.

Những rương đồ trong xe bị đập phá ra.

Đáng lý ra là những thỏi vàng sáng rực, bây giờ chẳng còn thấy đâu. Tất cả đều

biến thành những thỏi sắt đen sì vô giá trị.

Mọi người đều về lại sảnh đường.

Không khí trong sảnh đường lại càng ngột ngạt. Lần này không những ai ai cũng

ngạt thở, mà ngay cả đầu cũng không dám ngẩng lên.

Mọi người đều cúi đầu nhìn lom lom vào thỏi sắt đen sì Kim Bằng vừa bước vào đặt

lên bàn.

Sau đó, ánh mắt của mọi người đều tập trung vào gương mặt của Kim Bằng.

-Điều này chứng tỏ rằng, trong bọn chúng ta, có một người đã tiết lộ bí mật.

-Trong bọn chúng ta còn có gian tế sao?

Sa đại hộ hỏi.

-Ai?

Bà chủ hỏi.

Bà chủ lại trừng mắt như đổ lửa về hướng Triệu Hạt Tử.

Triệu Hạt Tử giật nãy mình lên, cũng nhìn chăm chú lại vào bà chủ, sau đó, y bỗng

nhìn về gã ăn mày.

Gã ăn mày nhìn về hướng Cung Tố Tố.

Cung Tố Tố nhìn ông chủ tiệm tạp hóa, ông chủ nhìn bà chủ.

Bọn họ đang nhìn nhau.

Không khí lại càng căng thẳng vô cùng.

Kim Bằng đứng dậy, nói:

-Bây giờ chuyện quan trọng nhất, cũng chẳng phải là tìm cho ra ai là gian tế.

Y vừa nói vừa đi về hướng Bách Lý Trường Thanh:

-Chuyện quan trọng nhất là, tra xét cho ra vàng đang bị tráo đi đâu.

Y bỗng nhiên chụp lấy đầu tóc của Bách Lý Trường Thanh, nói:

-Bây giờ chắc ngươi biết tại sao ta còn để ngươi sống sót lại đây phải không?

Bách Lý Trường Thanh ngẩng đầu lên, nhìn Kim Bằng, bỗng nhiên nhổ một bãi

nước miếng có lẫn máu về phía y đứng, nổi giận nói:

-Phủ.

-Phủ hay lắm.

Một giọng nói vang lên từ ngoài cửa.

Mọi người đưa ánh mắt đổ xô về gương mặt người mới nói đó.

Không ai nhận ra người đó là ai.

Bởi vì bà ta là một bà lão.

Bà lão lại mở miệng nói:

-Nếu ngươi cho rằng có người nào sẽ tin vào lời nói của ngươi, ngươi gặp phải quỹ

ban ngày ban mặt đó.

-Ngươi là ai?

Kim Bằng tức giận hỏi.

-Ta? Ta là một người đã chết.

-Nói bậy.

Kim Bằng bay người lên, công ra một chưởng tới bà lão. Bà lão nhẹ nhàng bay lên

né, bà ta nói:

-Ngươi không hỏi rõ ràng ta là ai rồi động thủ cũng không muộn sao, lỡ chuốc phải

khổ thì làm sao?

Kim Bằng chẳng thèm nghe, chưởng đánh ra như gió, chiêu nào chiêu nấy đều là

sát thủ trí mệnh.

Bà lão chỉ mỉm cười né qua né lại, chẳng hoàn thủ chiêu nào.

Người bàng quang chung quanh không tin được có chuyện như vậy xảy ra.

Trong gầm trời này, liên tiếp tránh được Kim Bằng ba mươi chiêu mà không hoàn

thủ, đại khái chỉ có một người.

Lục Tiểu Phụng.

Không phải Lục Tiểu Phụng đã chết rồi sao?

Bọn họ mỗi người trong đầu đang tự hỏi mình câu đó, bỗng nhiên, gã ăn mày sực

nhớ ra, nhớ lúc bà lão đi vào nhà, có nói một câu.

-Ta là một người đã chết.

Gã ăn mày bỗng nhiên run rẩy cả người lên.

-Y... y... y là Lục Tiểu Phụng.

Bọn Triệu Hạt Tử nghe nói đều giật nãy mình lên.

Bà lão đang né qua né lại bỗng nhiên phi thân lên, trong không trung lộn liên tiếp

bảy vòng, nói:

-Đúng vậy, ta là Lục Tiểu Phụng.

Bà lão vừa đáp xuống đất, hóa trang trên gương mặt đã bị cú lộn vừa rồi làm rớt ra.

Chàng đáp xuống đất, bèn biến thành rõ ràng là Lục Tiểu Phụng.

-Ngươi chưa chết sao?

Cung Tố Tố kinh ngạc hỏi.

-Dĩ nhiên là chưa chết. Lục Tiểu Phụng làm sao chết được? Ymà chết rồi, âm

mưu của các ngươi sẽ được toại nguyện sao?

-Vậy...

-Nhất định các ngươi muốn biết người chết là ai, có phải không?

Không ai trả lời, bởi vì quả thật ai ai cũng nghĩ vậy.

-Ta nói cho các ngươi nghe, chẳng có ai chết cả. Chỉ có người giả chết thôi.

-Giả chết?

-Người giả chết là Lão Thực Hòa Thượng.

Lục Tiểu Phụng nói:

-Ta nhờ Tư Không Trích Tinh hóa trang dùm, biến y thành ra ta, sau đó, băng trước

ngực một thỏi sắt và một bao máu...

-Các ngươi có nhớ cái buổi hoàng hôn đó bao vây tấn công ta không? Thật ra, cái

người bị bao vây là Lão Thực Hòa Thượng, còn ta đã sớm núp vào một bên quan sát các

ngươi.

-Ta phát hiện ra ngươi, Sa đại hộ, sử đao pháp của Đông Dương Thần Phong, ta

biết, các ngươi quả nhiên là một lũ ăn cướp

ngoài biển giết người không chớp mắt.

-Bữa đó, Lão Thực Hòa Thượng cố ý né bên trái, nhảy bên phải, cuối cùng xông

vào, đụng phải lưỡi kiếm của Cung Bình. Cái bao máu vỡ tan máu tươi chảy ra, hoà

thượng bèn lập tức vận Quy Tức Công lên ngã lăn đùng xuống.

-Hôm đó trời rất u ám, các ngươi dĩ nhiên nhìn không rõ lắm, không những vậy,

các ngươi còn tin vào lưỡi kiếm của Cung Bình.

-Vì vậy nàng ta mới bị chết dưới lưỡi kiếm của Tây Môn Xuy Tuyết.

Sa đại hộ nói.

-Nàng ta chết, là vì quá tự tin, không những vậy, các ngươi thất bại, là vì cái tập

quán của loài người.

Lục Tiểu Phụng nói:

-Có ai lại bồi thêm một nhát kiếm vào một người đã chết? Không có ai, vì vậy,

hoà thượng giả chết mới được thành công.

-Ngươi đừng có đắc ý, Lục Tiểu Phụng.

Bà chủ nói:

-Tây Môn Xuy Tuyết và Ngưu Nhục Thang đang ở trong tay bọn ta.

-Thật vậy sao?

Ngoài cửa lại có tiếng người vọng vào.

Giọng nói ấy, dĩ nhiên là giọng nói đắc ý cực kỳ của Ngưu Nhục Thang.

Người trước giờ không thường hay nói chuyện là Tây Môn Xuy Tuyết, bỗng nhiên

mở miệng:

-Nếu ta không cố ý trúng kế bị bắt giữ, bí mật của Kim Bằng còn tra cho ra được

sao?

Không ai trả lời, bởi vì gương mặt người nào cũng xám xịt như đất sét, khó coi vô

cùng.

-Tôi có một chuyện còn không rõ lắm.

Kim Bằng nói.

-Chuyện gì?

Lục Tiểu Phụng nói.

-Người đem vàng tráo đi có phải là ngươi?

-Phải.

-Một mình ngươi, làm sao tráo bao nhiêu đó vàng? ...

-Thật ra, ta cũng không thật sự tráo vàng đi đâu.

-Ta không hiểu.

-Rất đơn giản.

Lục Tiểu Phụng bước lại thỏi sắt đen sì để trên bàn, cầm thỏi sắt lên. Chàng đưa

tay rút cây quạt ra, rac. ch một đường trên thỏi sắt.

Màu đen trên thỏi sắt bị rạch, lộ ra màu vàng sáng rực.

Mọi người ai cũng đớ mặt ra.

-Những thỏi vàng này.

Lục Tiểu Phụng nói.

-Chẳng qua chỉ bị thoa lên một lớp keo đen sì thế thôi.

-Nhưng chỉ có mình ngươi, làm sao thoa cho hết?

-Dĩ nhiên là không thể nào được.

Ngoài cửa lại có một giọng nói vọng vào.

Lần này, Lão Thực Hòa Thượng đã mặc lại y phục hoà thượng của y, Tư Không

Trích Tinh cũng mặc lại bộ đồ tùy lúc tùy thời có thể chuẩn bị đi hái sao của y.

-Không có Lão Thực Hoà Thượng ta giúp cho, Lục Tiểu Phụng làm sao thoa cho hết

bao nhiêu đó vàng?

-Ngươi đừng quên công lao của Tư Không Trích Tinh ta đây, không có ta, các ngươi

hai người bốn bàn tay làm gì thoa cho hết bao nhiêu đó vàng.

Không ai nói gì nữa. Thật ra, còn ai nói được gì? Gian mưu đã bị bại lộ, còn có gì

để nói bây giờ?

Chỉ còn một cách nói chuyện, đó là dùng sinh mệnh, dùng máu tươi ra biểu thần

cơn tức giận phẫn nộ.

Vì vậy, Kim Bằng bỗng rút kiếm ra, đâm tới Lục Tiểu Phụng.

Sa đại hộ và Triệu Hạt Tử xông tới Tây Môn Xuy Tuyết.

Bà chủ xông tới Ngưu Nhục Thang.

Cung Tố Tố xông tới Tư Không Trích Tinh.

Gã ăn mày thì xông lại chỗ Bách Lý Trường Thanh đang bị trói.

Trong đám đó, có hy vọng đắc thủ nhất là gã ăn mày.

Bởi vì Bách Lý Trường Thanh là người không có sức để kháng cự.

Có điều, gã ăn mày lầm to.

Bao nhiêu dây nhợ trói trên người Bách Lý Trường Thanh, bỗng nhiên đứt thành

nhiều khúc, còn tay quyền của lão, chính ngay lúc gã ăn mày tưởng đắc thủ rồi, đã

đánh ra trúng vào ngực của y.

Gã ăn mày té xuống, lúc ngã xuống rồi, còn nghe Bách Lý Trường Thanh nói:

-Lục Tiểu Phụng lúc tránh né thế công của Kim Bằng, đã dùng nội lực bức đoạn

dây thừng trói người của ta.

Trận đại chiến đó, chỉ trong chốc lát đã kết thúc.

Bởi vì, trên vòm trời này, còn ai địch cho nổi Lục

Tuyết? Càng có ai có thể địch lại hai người liên thủ nhau? Huống gì, bên cạnh còn có

Tư Không Trích Tinh và Lão Thực Hòa Thượng?

Không những vậy, tà, rốt cuộc cũng không thắng nổi chính.

Sáng sớm, trời có sương mù.

Sáng hôm nay, trời đẹp ở Hoàng Thạch Trấn, không có gió.

Không có gió thổi cát bay mù mịt đầy trời.

Đại khái, ngay cả gió cũng biết được phong ba ở Hoàng Thạch Trấn đã bị dẹp yên

ổn.

Mặt trời dần dần nhô lên.

Tia sáng mặt trời chiếu trên những thỏi vàng lấp lánh rực rỡ.

Bách Lý Trường Thanh đang cười khoái trá nhìn bọn tiêu sư chất vàng vào trong

rương.

Trong bọn tiêu sư có một người quay đầu lại hỏi Bách Lý Trường Thanh:

-Ai giúp chúng ta vậy?

-Trừ y ra, còn ai nữa?

-Y? Y là ai?

-Y chính là ta.

Bao nhiêu tiêu sư đều ngớ mặt ra.

Bởi vì nói câu đó có tới ba người.

Lão già bỏ đồ hóa trang ra, thì ra là Lục Tiểu Phụng. Bà lão thì ra là Lão Thực Hòa

Thượng. Lục Tiểu Phụng thì ra là Tư Không Trích Tinh. Bao nhiêu đó tiêu sư đều bật

cười phá lên. Ngưu Nhục Thang cười nghiêng ngửa ra. Trong đó, người cười lớn nhất,

chính là Lục Tiểu Phụng. Bởi vì, chàng có nghe tiếng cười của một người, người này,

trước giờ chưa bao giờ cười, người này, dĩ nhiên là Tây Môn Xuy Tuyết.

HẾT